

Kopi udkast

URANTIA BOGEN

® Registreret Varemærke for URANTIA Foundation
URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

[Dele af bogen](#)

[Titler af papirerne](#)

Den danske oversættelse af Urantia Bogen er nu færdig. Oversætteren har dog arbejdet alene og ville nyde at modtage "input" fra en dansktalende læser af bogen. Hvis du er den der (eller hvis du kender nogen), bedes du kontakte Tamara Strumfeld på tamara@urantia.org og Jean Ascher på Yourantiaman@mail.dk.

Tekst identifikationsnummer: UF-DAN-001-2018-1

Kopi rettigheder © 2018 Urantia Foundation. Alle rettigheder forbeholdes, herunder oversættelse, reproduktion og tilpasning for alle lande.

Urantia Bogen blev første gang offentliggjort i 1955 af Urantia Foundation.

Bog design og omslag © 2015 Urantia Foundation. Alle rettigheder forbeholdes.

Oversættelser af Urantia Bogen er tilgængelig på følgende sprog:

Bulgarsk—*Книгата Урантия*
Hollandsk—*Het Urantia Boek*
Estisk—*Urantia raamat*
Finsk—*Urantia-kirja*
Fransk—*Le Livre d'Urantia*
Tysk—*Das Urantia Buch*
Ungarsk—*Az Urantia könyv*
Italiensk—*Il Libro di Urantia*
Koreansk—*유란시아 서*
Litauisk—*Urantijos Knyga*
Polsk—*Księga Urantii*
Portugisisk—*O Livro de Urântia*
Rumænsk—*Cartea Urantia*
Russisk—*Книга Урантии*
Spansk—*El libro de Urantia*
Svensk—*Urantiaboken*

Gratis online kurser på: ubis.urantia.org.

Find studiegrupper af *Urantia Bogen*: urantiastudygroup.org.

“Urantia” og er varemærker, tilknyttet og tilhørende Urantia Foundation.

Kopi udkast

Urantia Bogen

[Forside](#) | [Bogens afsnit](#) | [Papirernes Titler](#)

Bogens afsnit

[DEL I.](#)

[Kapitel det Centrale og Superuniverserne](#)

Udarbejdet med støtte af et Uversa Korps af Superunivers Personligheder, med bemyndigelse af Orvontons Dagenes Ældste.

[DEL II.](#)

[Lokaluniverset](#)

Udarbejdet med støtte af et korps af personligheder fra lokaluniverset Nebadon - med bemyndigelse af Gabriel i Salvington

[DEL III.](#)

[Urantias Historie](#)

Disse kapitler er støttet af et korps af personligheder fra det lokale univers, autoriseret af Gabriel af Salvington

[DEL IV.](#)

[Jesu Liv og Lære](#)

De følgende kapitel blev udarbejdet af en kommission af tolv Urantia mellemvæsener som virkede under opsyn af en Melkisedek som ledede åbenbaringseprojektet.

Grundlaget for denne beretning blev leveret af en anden gradens mellemvæsen som engang var betroet det overmenneskelige tilsyn med apostelen Andreas.

Kopi udkast

Urantia Bogen

[Forside](#) | [Dele af bogen](#) | [Titler af papirerne](#)

Titler af papirerne

DEL I.

Kapitel det Centrale og Superuniverserne

- 000. [Forord](#)
- 001. [Kapitel I. Den Universelle Fader](#)
- 002. [Kapitel 2. Guds Væsen](#)
- 003. [Kapitel 3. Guds Egenskaber](#)
- 004. [Kapitel 4. Guds Forhold Til Universet](#)
- 005. [Kapitel 5. Guds Forhold Til Individet](#)
- 006. [Kapitel 6. Den Evige Søn](#)
- 007. [Kapitel 7. Den Evige Søns Forhold Til Universet](#)
- 008. [Kapitel 8. Den Uendelige Ånd](#)
- 009. [Kapitel 9. Den Uendelige Ånds Forhold Til Universet](#)
- 010. [Kapitel 10. Paradisets Treenighed](#)
- 011. [Kapitel 11. Den Evige Paradisøen](#)
- 012. [Kapitel 12. Universernes Univers](#)
- 013. [Kapitel 13. Paradisets Hellige Sfærer](#)
- 014. [Kapitel 14. Det Centrale Og Guddommelige Univers](#)
- 015. [Kapitel 15. De Syv Superuniverser](#)
- 016. [Kapitel 16. De Syv Mesterånder](#)
- 017. [Kapitel 17. De Syv Højeste Åndegrupper](#)
- 018. [Kapitel 18. De Højeste Treenighedspersonligheder](#)
- 019. [Kapitel 19. De Koordinerede Væsener Med Treenighedsoprindelse](#)
- 020. [Kapitel 20. Guds Paradissønner](#)
- 021. [Kapitel 21. Paradisets Skabersønner](#)
- 022. [Kapitel 22. Guds Treenigede Sønner](#)
- 023. [Kapitel 23. De Enlige Budbringere](#)
- 024. [Kapitel 24. Den Uendelige Ånds Højere Personligheder](#)
- 025. [Kapitel 25. Rummets Budbringerskarer](#)
- 026. [Kapitel 26. Centraluniversets Tjenende Ånder](#)
- 027. [Kapitel 27. Første Gradens Supernafer Og Deres Virke](#)
- 028. [Kapitel 28. De Tjenende Ånder I Superuniverserne](#)
- 029. [Kapitel 29. Styrkelederne I Universet](#)
- 030. [Kapitel 30. Personligheder I Storuniverset](#)
- 031. [Kapitel 31. Finalitkorpset](#)

DEL II.

Lokaluniverset

- 032. [Kapitel 32. Evolutionen Af Lokaluniverser](#)
- 033. [Kapitel 33. Administrationen Af Lokaluniverset](#)

- 034. [Kapitel 34. Lokaluniversets Moderånd](#)
- 035. [Kapitel 35. Guds Sønner I Lokaluniverset](#)
- 036. [Kapitel 36. Livsbærerne](#)
- 037. [Kapitel 37. Lokaluniversets Personligheder](#)
- 038. [Kapitel 38. Lokaluniversets Tjenende Ånder](#)
- 039. [Kapitel 39. De Serafiske Hærskarere](#)
- 040. [Kapitel 40. Guds Opstigende Sønner](#)
- 041. [Kapitel 41. Lokaluniversets Fysiske Aspekter](#)
- 042. [Kapitel 42. Energi - Sind Og Materie](#)
- 043. [Kapitel 43. Konstellationerne](#)
- 044. [Kapitel 44. De Himmelske Håndværkere](#)
- 045. [Kapitel 45. Administrationen Af Lokalsystemet](#)
- 046. [Kapitel 46. Lokalsystemets Hovedkvarterer](#)
- 047. [Kapitel 47. De Syv Mansoniaverdner](#)
- 048. [Kapitel 48. Morontialivet](#)
- 049. [Kapitel 49. De Beboede Verdner](#)
- 050. [Kapitel 50. De Planetariske Prinser](#)
- 051. [Kapitel 51. De Planetariske Adamer](#)
- 052. [Kapitel 52. De Dødeliges Planetariske Epoker](#)
- 053. [Kapitel 53. Lucifers Oprør](#)
- 054. [Kapitel 54. Problemer I Forbindelse Med Lucifers Oprør](#)
- 055. [Kapitel 55. Lysets Og Livets Sfærer](#)
- 056. [Kapitel 56. Universel Enhed](#)

DEL III. Urantias Historie

- 057. [Kapitel 57. Urantias Oprindelse](#)
- 058. [Kapitel 58. Livets Tilblivelse På Urantia](#)
- 059. [Kapitel 59. Marine Livets Æra På Urantia](#)
- 060. [Kapitel 60. Urantia I Den Tidlige Landbaserede Livets Æra](#)
- 061. [Kapitel 61. Pattedyrenes Æra På Urantia](#)
- 062. [Kapitel 62. Urmenneskets Første Racer](#)
- 063. [Kapitel 63. Den Første Menneskefamilie](#)
- 064. [Kapitel 64. De Evolutionære Farvede Racer](#)
- 065. [Kapitel 65. Overvågningen Af Evolutionen](#)
- 066. [Kapitel 66. Urantias Planetprins](#)
- 067. [Kapitel 67. Det Planetariske Oprør](#)
- 068. [Kapitel 68. Civilisationens Begyndelse](#)
- 069. [Kapitel 69. Primitive Menneskelige Institutioner](#)
- 070. [Kapitel 70. Udviklingen Af Den Menneskelige Regering](#)
- 071. [Kapitel 71. Statens Udvikling](#)
- 072. [Kapitel 72. Regeringen På En Naboplanet](#)
- 073. [Kapitel 73. Edens Have](#)
- 074. [Kapitel 74. Adam Og Eva](#)
- 075. [Kapitel 75. Adams Og Evas Misligholdelse](#)
- 076. [Kapitel 76. Den Anden Have](#)
- 077. [Kapitel 77. Mellemvæsenene](#)
- 078. [Kapitel 78. Den Violette Race Efter Adams Dage](#)
- 079. [Kapitel 79. Anditernes Udbredelse I Østen](#)
- 080. [Kapitel 80. Anditernes Udbredelse I Vesten](#)
- 081. [Kapitel 81. Nutidens Civilisations Udvikling](#)
- 082. [Kapitel 82. Ægteskabets Udvikling](#)

- 083. [Kapitel 83. Ægteskabsinstitutionen](#)
- 084. [Kapitel 84. Ægteskab Og Familieliv](#)
- 085. [Kapitel 85. Tilbedelsens Oprindelse](#)
- 086. [Kapitel 86. Religionens Tidligste Udvikling](#)
- 087. [Kapitel 87. Spøgelseskulterne](#)
- 088. [Kapitel 88. Feticher, Amuletter Og Magi](#)
- 089. [Kapitel 89. Synd, Offer Og Forsoning](#)
- 090. [Kapitel 90. Shamanisme — Medicinmænd Og Præster](#)
- 091. [Kapitel 91. Bønnens Udvikling](#)
- 092. [Kapitel 92. Religionens Senere Udvikling](#)
- 093. [Kapitel 93. Makiventa Melkisedek](#)
- 094. [Kapitel 94. Melkisedeks Lærdomme I Østen](#)
- 095. [Kapitel 95. Melkisedeks Lærdomme I Levanten](#)
- 096. [Kapitel 96. Jahve - Hebræernes Gud](#)
- 097. [Kapitel 97. Gudsbegrebets Udvikling Blandt Hebræerne](#)
- 098. [Kapitel 98. Melkisedeks Lære I Vesten](#)
- 099. [Kapitel 99. Sociale Problemer I Religionen](#)
- 100. [Kapitel 100. Religionen I Menneskelig Erfaring](#)
- 101. [Kapitel 101. Religionens Virkelige Natur](#)
- 102. [Kapitel 102. Den Religiøse Tros Grundværdier](#)
- 103. [Kapitel 103. Den Religiøse Erfarings Virkelighed](#)
- 104. [Kapitel 104. Treenighedsbegrebets Udvikling](#)
- 105. [Kapitel 105. Guddom Og Virkelighed](#)
- 106. [Kapitel 106. Universets Niveauer Af Virkelighed](#)
- 107. [Kapitel 107. Tankeretternes Oprindelse Og Natur](#)
- 108. [Kapitel 108. Tankeretternes Mission Og Tjenestegørelse](#)
- 109. [Kapitel 109. Retternes Forhold Til De Skabte Væsener I Universet](#)
- 110. [Kapitel 110. Retternes Forhold Til Individuelle Dødelige](#)
- 111. [Kapitel 111. Retteren Og Sjælen](#)
- 112. [Kapitel 112. Personlighedens Overlevelse](#)
- 113. [Kapitel 113. De Serafiske Skæbnevogtere](#)
- 114. [Kapitel 114. Serafernes Planetariske Styre](#)
- 115. [Kapitel 115. Det Højeste Væsen](#)
- 116. [Kapitel 116. Den Almægtige Højeste](#)
- 117. [Kapitel 117. Gud Den Højeste](#)
- 118. [Kapitel 118. Højeste Og Ultimative - Tid Og Rum](#)
- 119. [Kapitel 119. Kristus Mikaels Overdragelse](#)

DEL IV. **Jesu Liv og Lære**

- 120. [Kapitel 120. Mikaels Overdragelse På Urantia](#)
- 121. [Kapitel 121. Forholdene På Tiden For Mikaels Overdragelse](#)
- 122. [Kapitel 122. Jesu Fødsel Og Spæde Barndom](#)
- 123. [Kapitel 123. Jesu Tidlige Barndom](#)
- 124. [Kapitel 124. Jesu Senere Barndom](#)
- 125. [Kapitel 125. Jesus I Jerusalem](#)
- 126. [Kapitel 126. De To Afgørende År](#)
- 127. [Kapitel 127. Ungdomsårene](#)
- 128. [Kapitel 128. Jesu Tidlige Manddomstid](#)
- 129. [Kapitel 129. Jesu Senere Voksenliv](#)
- 130. [Kapitel 130. På Vej Til Rom](#)
- 131. [Kapitel 131. Verdens Religioner](#)

132. [Kapitel 132. Opholdet I Rom](#)
133. [Kapitel 133. Tilbagerejsen Fra Rom](#)
134. [Kapitel 134. Mellemårene](#)
135. [Kapitel 135. Johannes Døberen](#)
136. [Kapitel 136. Dåben Og De Fyrre Dage](#)
137. [Kapitel 137. Ventetid I Galilæa](#)
138. [Kapitel 138. Træningen Af Rigets Budbringere](#)
139. [Kapitel 139. De Tolv Apostle](#)
140. [Kapitel 140. Ordinationen Af De Tolv](#)
141. [Kapitel 141. Begyndelsen Af Det Offentlige Arbejde](#)
142. [Kapitel 142. Påsken I Jerusalem](#)
143. [Kapitel 143. På Vej Gennem Samaria](#)
144. [Kapitel 144. I Gilboa Og Dekapolis](#)
145. [Kapitel 145. Fire Begivenhedsrige Dage I Kafarnaum](#)
146. [Kapitel 146. Den Første Prædiketur I Galilæa](#)
147. [Kapitel 147. Et Kort Besøg I Jerusalem](#)
148. [Kapitel 148. Undervisning Af Evangelister I Betsaida](#)
149. [Kapitel 149. Den Anden Prædiketur](#)
150. [Kapitel 150. Den Tredje Prædiketur](#)
151. [Kapitel 151. Venten Og Undervisning Ved Søen](#)
152. [Kapitel 152. Hændelserne Som Førte Frem Til Krisen I Kafarnaum](#)
153. [Kapitel 153. Krisen I Kafarnaum](#)
154. [Kapitel 154. De Sidste Dage I Kafarnaum](#)
155. [Kapitel 155. Flugten Gennem Nord Galilæa](#)
156. [Kapitel 156. Turen Til Tyrus Og Sidon](#)
157. [Kapitel 157. I Caesarea Filippi](#)
158. [Kapitel 158. Forklarelsens Bjerg](#)
159. [Kapitel 159. Turen Gennem Dekapolis](#)
160. [Kapitel 160. Rodan Fra Alexandria](#)
161. [Kapitel 161. Videre Samtaler Med Rodan](#)
162. [Kapitel 162. Ved Løvhyttefesten](#)
163. [Kapitel 163. Ordinationen Af De Halvfjerds I Magadan](#)
164. [Kapitel 164. Tempelindvielsesfesten](#)
165. [Kapitel 165. Missionen I Peræa Begynder](#)
166. [Kapitel 166. Sidste Besøg I Det Nordlige Peræa](#)
167. [Kapitel 167. Besøget I Filadelfia](#)
168. [Kapitel 168. Lazarus Opvækkelse Fra De Døde](#)
169. [Kapitel 169. Den Sidste Undervisning Ved Pella](#)
170. [Kapitel 170. Himmelryget](#)
171. [Kapitel 171. På Vej Til Jerusalem](#)
172. [Kapitel 172. Rejsen Ind Til Jerusalem](#)
173. [Kapitel 173. Mandagen I Jerusalem](#)
174. [Kapitel 174. Tirsdag Morgen I Templet](#)
175. [Kapitel 175. Den Sidste Tale I Templet](#)
176. [Kapitel 176. Tirsdagften På Oliebjerget](#)
177. [Kapitel 177. Onsdagen — Hviledagen](#)
178. [Kapitel 178. Sidste Dag I Lejren](#)
179. [Kapitel 179. Det Sidste Aftensmåltid](#)
180. [Kapitel 180. Afskedstalen](#)
181. [Kapitel 181. De Sidste Råd Og Advarsler](#)
182. [Kapitel 182. I Getsemane](#)
183. [Kapitel 183. Jesus Forrådes Og Arresteres](#)
184. [Kapitel 184. Foran Det Jødiske Råds Domstol](#)
185. [Kapitel 185. Rettergangen Foran Pilatus](#)

- 186. [Kapitel 186. Kort Før Korsfæstelsen](#)
- 187. [Kapitel 187. Korsfæstelsen](#)
- 188. [Kapitel 188. Tiden I Gravkammeret](#)
- 189. [Kapitel 189. Opstandelsen](#)
- 190. [Kapitel 190. Jesus Åbenbarer Sig I Morontiaform](#)
- 191. [Kapitel 191. Jesus Åbenbare Sig For Apostlerne Og Andre Ledere](#)
- 192. [Kapitel 192. Tilsynekomsterne I Galilæa](#)
- 193. [Kapitel 193. De Sidste Tilsynekomster Og Himmelfarten](#)
- 194. [Kapitel 194. Overdragelsen Af Sandhedens Ånd](#)
- 195. [Kapitel 195. Efter Pinsen](#)
- 196. [Kapitel 196. Jesu Tro](#)

Kopi udkast

Urantia Bogen

FORORD

I SINDET af de dødelige på Urantia – det er navnet på jeres verden – eksisterer der en stor forvirring i forbindelse med betydningen af sådanne udtryk som Gud, guddommelighed, og guddom. Menneskene er endnu mere forvirrede og usikre omkring de forhold af guddommelige personligheder der er betegnet ved deres talrige benævnelser. På grund af denne begrebsmæssige fattigdom forbundet med så meget idemæssige forvirring, er jeg blevet beordret til at formulere denne indledende redegørelse til forklaring af de betydninger som er knyttet til visse ord symboler som i det efterfølgende er brugt i disse skrifter, som korpset af sandhedsåbenbarer fra Orvonton er blevet autoriseret til at oversætte til det engelske sprog på Urantia.

Det er i høj grad svært at præsentere forstørrede begreber og avanceret sandhed, i vores bestræbelser for udvidet kosmisk bevidsthed og forhøjet åndelig opfattelse, når vi er indskrænket til brugen af et begrænset sprog fra verden. Men vores fuldmagt formaner os at gøre ethvert forsøg på at overføre vores betydninger, ved at bruge ord symboler fra det engelske sprog. Vi er blevet instrueret til kun at indføre nye udtryk, når begrebet som skal skildres ikke findes i engelske terminologi, som kan blive anvendt til at gengive et sådan nyt begreb delvis eller selv med mere eller mindre forurening af betydningen.

I håbet om at lette forståelsen og at undgå forvirring på vegne af enhver dødelig, der gennemlæser disse skrifter, anser vi det for klogest, i disse indledende udtalelser at fremlægge en oversigt af de betydninger der vil være knyttet til talrige engelske ord, som vil blive brugt i betegnelsen af Guddom og visse tilknyttede begreber for ting, betydninger og værdier af universel virkelighed.

Men i forbindelse med at formulere dette forord af forklaringer og begrænsninger af terminologi, er det nødvendigt at imødegå sprogbruget af disse udtryk i de efterfølgende præsentationer. Dette forord er derfor ikke, en afsluttende udtalelse i sig selv; det er kun en bestemt vejledning, beregnet til at hjælpe dem, som skal læse de medfølgende skrifter omhandlende Guddom og universernes univers, der er blevet formuleret af en Orvonton kommission sendt til Urantia med dette formål.

Jeres verden, Urantia, er en af mange lignende beboede planeter, der udgør lokalunivers *Nebadon*. Dette univers, sammen med lignende skabelser, udgør superuniverset Orvonton, fra hvis hovedstad, Uversa, vores kommission kommer fra. *Orvonton* er en af syv evolutionære superuniverser af tid og rum som roterer omkring den guddommelige perfekte skabelse som er uden begyndelse og uden ende – centraluniverset *Havona*. I hjertet af dette evige og centrale univers er den stationære Paradisøen, uendelighedens geografiske centrum og den evige Guds bolig.

De syv udviklende superuniverser i forbindelse med det centrale og guddommelige univers, betegner vi sædvanligvis som *storuniverset*; disse er de nuværende organiserede og beboede skabelser. De er alle en del af *mesteruniverset*, der også omfatter de ubeboede men mobiliserende universer af det ydre rum.

I. GUDDOMMEN OG GUDDOMMELIGHED

Universet af universer præsenterer fænomener af guddomsaktiviteter på forskellige niveauer af kosmiske virkeligheder, sinds betydninger og åndelige værdier, men alle disse aktiviteter – værende personlige eller på anden måde – er guddommeligt koordineret.

GUDDOMMEN kan personaliseres sig som Gud; den er førpersonlig og overpersonlig på måder som ikke helt er forståelig for mennesket. Guddommen er karakteriseret af kvaliteten af enhed – faktisk eller potentiel – på alle virkelighedens overmaterielle niveauer; og denne forenende kvalitet er bedst forstået af skabninger som

guddommelighed.

Guddommen fungerer på personlige, førpersonlige, og overpersonlige niveauer. Den totale Guddom fungerende på følgende syv niveauer:

1. *Statisk* – selvstændig og selveksisterende Guddom.
2. *Potentiel* – egenrådig og selvformålsbestemmende Guddom.
3. *Associativ* – selv-personaliserende og guddommelig broderlig Guddom.
4. *Skabende* – selvdistriberende og guddommelig åbenbaret Guddom.
5. *Evolutionære* – selvudvidende og skabnings-identificeret Guddom.
6. *Højeste* – selverfarende Guddom som forener skabte væsener og Skaber.

Guddom fungerende på det første niveau af identifikation med skabte væsener som tids og rum overvågere af storuniverset, der somme tider betegnes Guddommens Højested.

7. *Ultimative* – selvprojiceret og tid og rum-transcenderende Guddom. Almægtig, alvidende, og allestedsnærværende Guddom. Guddom fungerende på det andet niveau af forenende guddommeligheds udtryk som effektive overvågere og absonitte opretholdere af storuniverset. Sammenlignet med Guddommenes aktiviteter til storuniverset, består denne absonitte funktion i mesteruniverset af universel overvågning og supervedligeholdelse, undertiden kaldt Guddommens Ultimativitet

Det finite niveau af virkeligheden er karakteriseret ved skabende væseners liv og tid og rum begrænsninger. Finite virkeligheder har ikke nødvendigvis en ende, men de har altid begyndelser – de er skabte. Højstedens guddomsniveau kan opfattes som en funktion i forhold til finite eksistenser.

Det absonitte niveau af virkeligheden er karakteriseret ved ting og væsener uden begyndelser eller afslutninger og af transcendens af tid og rum. Absonitter er ikke skabte; de er eventuerede – de er bare. Ultimativitetens guddomsniveau indebærer en funktion i forhold til absonitte virkeligheder. Lige meget i hvilken del af mesteruniverset, når tid og rum er overskredet, er et sådan absonit fænomen en handling af Guddommens Ultimativitet.

Det absolutte niveau er uden begyndelse, uden ende, uden tid og uden rum. For eksempel: I Paradiset, eksisterer tid og rum ikke; Paradisets tid og rum status er absolut. Eksistentielt opnås dette niveau af Paradisguddommene i Treenigheden, men dette tredje niveau af forenende guddommeligheds udtryk er ikke erfaringsmæssigt fuldt forenet. Når, hvor, og hvorledes Guddommens absolutte niveau fungerer, manifesteres Paradis-absolutte værdier og betydninger.

Guddommen kan være eksistentiel, som i den Evige Søn; erfaringsmæssig som i det Højeste Væsen; associativ som i Gud den Syvfoldige; udelelig som i Paradistreenigheden.

Guddommen er kilden til alt det som er guddommeligt. Guddommen er karakteristisk og ufravigelig guddommelig, men alt som er guddommeligt er ikke nødvendigvis Guddommen, selvom det bliver koordineret med Guddommen og tenderer i retning af en eller anden fase af enhed med Guddommen – åndelig, sindsræssig eller personlig.

GUDDOMMELIGHED er den egenskab som karakteriserer, forener, og koordinerer Guddommen.

Guddommelighed kan forstås af skabe væsener som sandhed, skønhed, og godhed; korreleret i personligheden som kærlighed, barmhjertighed, og tjeneste; åbenbaret på upersonlige niveauer som retfærdighed, styrke og suverænitæt.

Guddommelighed kan være perfekt - fuldstændig - som på Paradisperfektionens eksistentielle og skaberniveauer; den kan være uperfekt som på erfaringsræssige og skabte -væsen niveauer af tid og rum evolution; eller den kan være relativ, hverken perfekt eller uperfekt som på visse Havona niveauer i eksistentielle - erfaringsræssige relationer.

Når vi forsøger at opfatte perfektion i alle faser og former af relativitet, møder vi syv tænkelige typer:

1. Absolut perfektion i alle aspekter.
2. Absolut perfektion i nogle faser og relativ perfektion i alle andre aspekter.
3. Absolut, relativ, og uperfekte aspekter i varierende forening.
4. Absolut perfektion i nogle henseende, uperfekte i alle andre.
5. Absolut perfektion i ingen retning, relativ perfektion i alle manifestationer.
6. Absolut perfektion i ingen fase, relativ i nogle, uperfekt i andre.
7. Absolut perfektion i ingen egenskab, uperfektion i alle.

II. GUD

Udviklende dødelige skabninger oplever et uimodståeligt behov til at symboliserer deres finite begreber om Gud. Menneskets bevidsthed om moralsk pligt og hans åndelig idealisme repræsenterer et værdi niveau – en erfaringsmæssig virkelighed – som er svær at symbolisere, at udtrykke som sindsbillede.

Kosmisk bevidsthed indebærer erkendelsen af en Første Årsag, den eneste ene ikke forårsagede virkelighed. Gud, den Universelle Fader, fungerer på tre Guddom-personligheds niveauer af underinfinitt værdi og relativ guddommeligheds udtryk:

1. *Førpersonlig* – som i Fader fragmenternes tjeneste, såsom Tankeretterne.
2. *Personlig* – som i skabte og avlede væseners evolutionære erfaringer.
3. *Overpersonlig* – som i de eventuerede eksistenser hos visse absonitte og associerede væsener.

GUD er et ord symbol som betegner alle personaliseringer af Guddommen. Udtrykket kræver en forskellig definition på ethvert personlig niveau af guddomsfunktion og må yderligere omdefineres indenfor hvert af disse niveauer, således at dette udtryk kan anvendes til at betegne de forskellige samordnede og underordnede personaliseringer af Guddommen; for eksempel: Paradisets Skabersønner - lokaluniversernes fædre.

Udtrykket Gud, som vi bruger det, bør forstås:

Ved betegnelse – som Gud Faderen.

Ved sammenhæng – som når det anvendes i diskussionen om et af guddomsniveauerne eller association. I tilfælde af at man er i tvivl om den nøjagtige fortolkning af ordet Gud, er det tilrådeligt at henvise det til den Universelle Faders person.

Udtrykket Gud betegner altid *personlighed*. Guddommen kan, eller behøver ikke, at henvise til guddommelighedspersonligheder.

Ordet GUD er anvendt, i disse skrifter, i følgende betydninger:

1. *Gud Faderen* – Skaberen, Overvågeren, og Opretholderen. Den Universelle Fader, Guddommens Første Person.
2. *Gud Sønnen* – Samordnet Skaber, Åndeovervåger, og Åndelig Administrator. Den Evige Søn, Guddommens Anden Person.
3. *Gud Ånden* – Samforeneren, Universal Integrere og Sindsoverdrager. Den Uendelige Ånd, Guddommens Tredje

Person.

4. *Gud den Højeste* – tidens og rummets aktualiserende og udviklende Gud. Personlig Guddom som associativt realiserer den erfaringsmæssige opnåelse i tid og rum af skabte-Skaber identiteten. Det Højeste Væsen erfarer personlig opnåelsen af guddomsenhed som den udviklende og erfaringsmæssige Gud af de evolutionære væsener af tid og rum.

5. *Gud den Syvfoldige* – Guddomspersonlighed som virkeligt virker overalt i tid og rum. De personlige Paradisguddomme og deres skabende medarbejdere som virker indenfor og udenfor grænserne af centraluniverset og som styrke-personaliserer sig som det Højeste Væsen på de skabte væseners første niveau af forenende guddomsåbenbarelse i tid og rum. Dette niveau, storuniverset, er sfæren hvor Paradispersonlighederne nedstiger i tid og rum i vekselvirkende forening med de evolutionære væsener som opstiger af tid og rum.

6. *Gud den Ultimative* – supertiden og det transcenderede rums eventuerende Gud. Det andet erfaringsmæssige niveau af forenende guddomsmanifestationer. Gud den Ultimative antyder en opnået virkeliggørelse af de syntetiserende absonitte-overpersonlige, tid og rum transcenderende, og eventuerende-erfaringsmæssige værdier, koordineret på endelige skabende niveauer af Guddomsvirkelighed.

7. *Gud den Absolutte* – den erfaringsmæssige Gud af transcenderende overpersonlige værdier og guddommeligheds betydninger, nu eksistentiel som *Guddomsabsoluttet*. Dette er det tredje niveau af forenende guddomsudtryk og ekspansion. På dette superkreative niveau erfarer Guddommen udtømmelse af evnen til selvåbenbaring i efter hinanden følgende og progressive niveauer af anden type personalisering. Guddommen møder nu, kommer ind på og oplever identificering med det *Egenskabsløse Absolutte*.

III. DEN FØRSTE KILDE OG CENTER

Den totale, infinite virkelighed er eksistentiel i syv faser og som syv samordnede Absolutter:

1. Den Første Kilde og Center.
2. Den Anden Kilde og Center.
3. Den Tredje Kilde og Center.
4. Paradisøen.
5. Den Guddomsabsolutte.
6. Den Universelle Absolutte.
7. Den Egenskabsløse Absolutte.

Gud, som den Første Kilde og Center, er oprindelig i forhold til total virkelighed—egenskabsløst. Den Første Kilde og Center er infinit så vel som evig og er derfor kun begrænset eller betinget af vilje.

Gud - Den Universelle Fader—er personligheden af den Første Kilde og Center og som sådan opretholder personlige forhold af infinit kontrol over alle samordnede og underordnede kilder og centre. Sådan en kontrol er *potentiel* personlig og infinit, selvom den måske aldrig i virkeligheden kommer til at fungere på grund af den perfekte funktion af sådanne samordnede og underordnede kilder og centre og personligheder.

Den Første Kilde og Center er, derfor, oprindelig i alle områder: guddommeliggjort eller ikke guddommeliggjort, personlig eller upersonlig, aktuel eller potentiel, endelig eller uendelig. Ingen ting eller væsen, ingen relativitet eller endeligheden, eksistere undtagen i direkte eller indirekte forhold til, og afhængig af, oprindeligheden til den Første Kilde og Center.

Den Første Kilde og Center forholder sig til universet således:

1. Tyngdekrafts kræfter fra de materielle universer er sammenløbende i tyngdekraft centeret i Paradisets nedre del. Det er netop derfor at den geografiske placering af hans person for evigt er fikseret i absolut forhold til dette kraft-energi center på Paradisets nedre eller materielle plan. Men Guddommens absolutte personlighed eksisterer på Paradisets øvre eller spirituelle plan.

2. Sindets kræfter er sammenløbende i den Uendelige Ånd; det differentielle og divergerende kosmiske sind i de Syv Mester Ånder; sindet af den Højeste konvergerer som en tid og rum erfaring i Majeston.

3. Universets åndelige kræfter er sammenløbende i den Evige Søn.

4. Den ubegrænsede kapacitet for guddommens handlinger er bosiddende i den Guddomsabsolutte.

5. Den ubegrænsede kapacitet for uendeligheds reaktioner eksisterer i den Egenskabsløse Absolutte.

6. De to Absolutter – det Egenskabsbestemte og det Egenskabsløse – er samordnet og forenet i og ved det Universelle Absolutte.

7. Den potentielle personlighed af et evolutionært moralsk væsen eller af ethvert andet moralsk væsen er koncentreret i personligheden af den Universelle Fader.

VIRKELIGHED, som opfattet af finite væsener, er delvis, relativ, og skyggefuld. Den maksimale Guddoms virkelighed som er fuldt forståelig for evolutionære finite skabninger er indbefattet i det Højeste Væsen. Ikke desto mindre findes der forudgående og evige virkeligheder, superfinite virkeligheder, der er nedarvet til denne Højeste Guddom af evolutionære skabninger i tid og rum. I forsøget på at skildre oprindelsen og naturen af den universelle virkelighed, er vi tvunget til at anvende teknikken af tid og rum tankegang for straks at nå niveauet af finit sind. Derfor må mange af evighedens samtidige begivenheder blive præsenteret som på hinanden efterfølgende begivenheder.

Som en tid og rum skabning ville betragte oprindelsen og differentieringen af Virkeligheden, den evige og infinite JEG ER opnået Guddomsfrigørelse fra båndene af den egenskabsløse uendelighed igennem udøvelsen af den iboende og evige frie vilje, og denne adskillelse fra den egenskabsløse uendelighed frembringer den første *absolutte guddommeligheds-spænding*. Denne uendeligheds differentiales spænding er løst af den Universelle Absolutte, som fungerer for at forene og koordinerer den Totale Guddoms dynamiske uendelighed med den Egenskabsløse Absoluttes statiske uendelighed.

I denne oprindelige transaktion opnår det teoretiske JEG ER virkeliggørelsen af personlighed ved at blive den Evige Fader af den Oprindelige Søn samtidig med, at blive Paradisøens Evige Kilde. Sameksisterende med differentieringen af Sønnen fra Faderen, og i Paradisets tilstedeværelse, fremkommer den Uendelige Åndens person og centraluniverset Havona. Ved tilsynekomsten af sameksisterende personlige Guddomme, den Evige Søn og den Uendelige Ånd, undslipper Faderen, som en personlighed, fra en ellers helt uundgåelig diffusion igennem den Totale Guddommens potentiale. Fra da af er det kun i Treenigheds forbindelser med hans to Guddoms jævnbyrdige, at Faderen udfylder alt Guddoms potentialet, mens eksistentielle Guddomme i stigende grad bliver aktualiseret på Højesthedens, Ultimativitetens og Absoluthedens guddommeligheds niveauer.

Begrebet JEG ER er en filosofisk indrømmelse som vi gør til de tidsbundne, rumlænket, finite menneske sind, overfor umuligheden af skabte væseners opfattelse af evighedens eksistenser–virkeligheder og forhold uden begyndelse og afslutning. Til tid og rum skabningerne, må alle ting have en begyndelse bortset fra den ENE UBEGRUNDET – den primære årsag til årsager. Derfor konceptualiserer vi dette filosofiske værdiniveau som JEG ER, og på samme tid instruerer vi alle skabninger at den Evige Søn og den Uendelige Ånd er medevig med JEG ER; med andre ord, at der aldrig har været en tid hvor JEG ER ikke var *Faderen* til Sønnen og, med ham, til Ånden.

Den Infinite er brugt til at betegne fyldigheden – endeligheden – underforstået som det oprindelige af den Første Kilde og Center. Denne *teoretiske* JEG ER er de skabtes filosofiske forlængelse af "viljens uendelighed", men den Infinite er et aktuel værdiniveau som repræsenterer evighedsintensionen i den Universelle Faders absolutte og uhindret frie viljes sande uendelighed. Dette begreb er somme tider betegnet Fader-Infiniteten.

Meget af den forvirring som findes i alle ordner af væsener, høje og lave, i deres anstrengelser for at opdage Faderen den Infinite, er uløselig forbundet i deres begrænsninger af opfattelse. Det absolutte oprindelige af den Universelle Fader er ikke synlig på underinfinite niveauer; derfor er det sandsynligt, at det kun er den Evige Søn og den Uendelige Ånd som i sandhed kender Faderen som en uendelighed: for alle andre personligheder repræsenterer et sådan begreb udøvelsen af tro.

IV. UNIVERS VIRKELIGHED.

Virkeligheden aktualiseres på forskellige univers niveauer; virkelighed har sin oprindelse i og gennem den Universelle Faders infinite vilje og kan opfattes i tre oprindelige faser på mange forskellige niveauer af universets aktualisering:

1. *Uguddommeliggjort virkelighed* strækker sig fra de ikke personlige energi domæner til de virkeligheds områder som omfatter ikke personaliserings gørende værdier af universel eksistens, selv til tilstedeværelsen af det Egenskabsløse Absolutte.

2. *Guddommeliggjort virkelighed* omfatter alle infinite guddomspotentialer strækkende sig opad igennem alle områder af personlighed fra det laveste finite til det højeste infinite, således omspændende domænet for alt det der kan personaliseres og mere – selv til tilstedeværelsen af det Guddomsabsolutte.

3. *Mellemliggende virkelighed*. Universets virkelighed er angivelig enten guddommeliggjort eller uguddommeliggjort, men til underguddommelige væsener eksisterer der et umådelig stort domæne af mellemliggende virkelighed, potentiel og aktualiserende, der er svært at identificerer. Meget af denne samordnede virkelighed omfattes af det Universelle Absoluttes områder.

Dette er det første begreb af oprindelig virkelighed: Faderen igangsætter og vedligeholder Virkeligheden. Virkelighedens primære *differentialer* er det guddommeliggjorte og det uguddommeliggjorte – den Guddomsabsolutte og den Egenskabsløse Absolutte. Det primære *forhold* er spændingen imellem dem. Denne Fader-initieret guddommeligheds spænding er fuldstændig løst, og eviggjort som det Universelle Absolutte.

Fra et tid og rum synspunkt, er virkelighed yderligere delelig som:

1. *Virkelig og Potentiel*. Virkeligheder som eksisterer fuldt udtrykt i modsætning til dem, som indeholder uåbenbart kapacitet for vækst. Den Evige Søn er en absolut åndelig virkelighed; dødelige mennesker er i stor udstrækning en ikke realiseret åndelig potentialitet.

2. *Absolutte og Underabsolutte*. Absolutte virkeligheder er evigheds eksistenser. Underabsolutte virkeligheder er projiceret på to niveauer: Absonitte – virkeligheder der er relative med respekt til både tid og evighed. Finite– virkeligheder der er projiceret i rum og aktualiseret i tid.

3. *Eksistentiel og Erfaringsmæssig*. Paradisguddom er eksistentiel, men den spirende Højeste og Ultimative er eksperientiel.

4. *Personlig og Upersonlig*. Guddoms ekspansion, personligheds udtryk og universets evolution er for altid betinget af Faderens fri vilje handling, der for evigt adskiller virkelighedens og potentialitetens sind-ånd-personlige betydninger og værdier centreret i den Evige Søn fra de ting der har deres centrum på og forbundet med den evige Paradis Ø.

PARADIS er et udtryk som inkluderer de personlige og upersonlige samlingspunkter af alle de Absolutte faser af universets virkelighed. Paradiset, kan korrekt egenskabsbestemt, angive enhver og alle former for virkelighed, Guddom, guddommelighed, personlighed, og energi – åndelige, psykiske, eller fysiske. Alle deler de Paradiset som stedet for oprindelse, funktion, og skæbne, med hensyn til værdier, betydninger, og faktiske eksistens.

Paradisøen – Paradiset er på ingen anden måde egenskabsbestemt – er den Absolutte af materiel tyngdekrafts kontrol af den Første Kilde og Center. Paradiset er ubevægelig, værende det eneste stationære i universernes univers. Paradisøen har en univers position men ingen placering i rummet. Denne evige Ø er den aktuelle kilde til de fysiske universer–

fortidige, nutidige, og fremtidige. Denne centrale Lysets Ø er en Guddoms afledning, men den er næppe Guddom; ej heller er de materielle skabelser en del af Guddommen; de er en konsekvens.

Paradiset er ikke en skaber; det har en enestående kontrol over mange aktiviteter i universet, og er meget mere en kontrolmekanisme end en reaktor. Overalt i de materielle universer påvirker Paradiset alle væseners reaktioner og adfærd som har noget at gøre med kraft, energi, og styrke, men Paradiset i sig selv er enestående, eksklusiv, og isoleret i universerne. Paradiset repræsenterer ingenting og ingenting repræsenterer Paradiset. Det er hverken en kraft eller en tilstedeværelse; det er bare Paradiset.

V. PERSONLIGHEDS VIRKELIGHEDER

Personlighed er et niveau af guddommeliggjort virkelighed og strækker sig fra højere sinds aktivisering niveau af dødelige og mellemvæsenernes tilbedelse og klogskab op igennem det morontielle og åndelige til opnåelsen af personlighedens endeligheds status. Dette er den evolutionære opstigning af dødelig- og beslægtede væseners personligheder, men der er talrige andre ordner af personligheder i universet.

Virkeligheden er underlagt universets ekspansion, personligheden til infinite forandringer, og begge er i stand til næsten ubegrænset Guddoms koordinering og evig stabilisering. Mens den ikke personlige virkeligheds kapacitet til transformation er afgørende begrænset, så kender vi ingen begrænsninger for den progressive udvikling af personlighedens virkeligheder.

På opnået erfaringsmæssige niveauer er alle personligheds klasser eller værdier forbindende og endda medskabende. Selv Gud og mennesket kan sameksistere i en forenet personlighed, som er så fortræffeligt demonstreret i den nuværende Kristus Michael status – Menneskesøn og Gudesøn.

Alle underinfinite klasser og faser af personlighed er opnåelig tilknyttet og er potentielt medskabende. Det førpersonlige, det personlige, og det overpersonlige er alle sammenkædet af gensidigt potentiale af koordineret opnåelse, progressiv præstation og medskabende evne. Men det upersonlige forvandler sig aldrig direkte til det personlige. Personlighed er aldrig spontant; det er gaven fra Paradisfaderen. Personlighed er lagt ovenpå energi, og det er kun forbundet med levende energi systemer; identitet kan være forbundet med ikke levende energimønstre.

Den Universelle Fader er hemmeligheden af personlighedens virkelighed, af overdragelsen af personlighed, og personlighedens skæbne. Den Evige Søn er den absolutte personlighed, hemmeligheden af åndelig energi, morontia ånder, og perfekte ånder. Samforeneren er ånd-sind personligheden, kilden af intelligens, fornuft, og det universelle sind. Men Paradisøen er upersonlig og ekstra åndelig, værende essensen af den universets krop, kilden og center af fysisk stof, og det absolutte mestermønster af universets materielle virkelighed.

Disse egenskaber som kendetegner den universel virkelighed er manifesteret i Urantia menneskernes oplevelse og erfaring på følgende niveauer:

1. *Krop.* Menneskets materielle og fysiske organisme. Den levende elektro-kemisk mekanisme af dyrisk natur og oprindelse.
2. *Sind.* Den tænkende, opfattende, og følende mekanisme af menneskets organisme. Den totale bevidste og ubevidste oplevelse. Intelligensen forbundet med det følelsesmæssige liv strækker sig opad gennem tilbedelse og klogskab til åndeniveau.
3. *Ånd.* Den guddommelige ånd der er iboende i det menneskelige sind – Tankeretteren. Denne udødelige ånd er førpersonlig – ikke en personlighed, selvom den bestemt til at blive en del af den overlevende dødelige skabnings personlighed.
4. *Sjæl.* Menneskets sjæl er en erfaringsmæssig erhvervelse. Når en dødelig skabning vælger "at gøre den himmelske Faders vilje," bliver den iboende ånd fader til en *ny virkelighed* i menneskets erfaring. Det dødelige og materielle sind er moderen af denne samme fremkommende virkelighed. Substansen af denne nye virkelighed er hverken materiel eller

åndelig—den er *morontiel*. Dette er den opdukkende og udødelige sjæl der er bestemt til at overleve den jordiske død og som påbegynder opstigningen til Paradiset.

Personlighed. Det dødelige menneskes personlighed er hverken krop, sind, eller ånd; det er heller ikke sjælen. Personligheden er den ene uforanderlige virkelighed i en ellers altid forandrende skabnings erfaring; og den forener alle andre associerede faktorer af individualitet. Personligheden er den enestående overdragelse som den Universelle Fader påfører de levende og tilhørende energier af stof, sind, og ånd, og som overlever sammen med den morontielle sjæls overlevelse.

Morontia er et udtryk, der refererer til et umådelig bredt niveau som ligger mellem det materielle og det åndelige. Det kan betegne personlige eller upersonlige virkeligheder, levende eller ikke levende energier. Det morontielle klæde er åndelig; dets islæt er fysisk.

VI. ENERGI OG MØNSTER

Enhver og alle ting der reagerer på Faderens personligheds kredsløb, kalder vi personlig. Enhver og alle ting der reagerer på Sønnens ånds kredsløb, kalder vi ånd. Enhver og alt der reagerer på Samforenerens sinds kredsløb, kalder vi sind, sind som en egenskab af den Uendelige Ånd – sind i alle dets faser. Enhver og alt der reagerer på det materielle tyngdekrafts kredsløb centreret i Paradisets nedre del, kalder vi stof – energistof i alle dets forvandringsstadier.

ENERGI bruger vi som et altomfattende udtryk anvendt til åndelige, mentale, og materielle områder. *Kraft* er stort set også således anvendt. *Styrke* er sædvanligvis begrænset til betegnelsen af det elektroniske niveau for materielle eller lineær tyngdekrafts reagerende stof i storuniverset. Styrke er også brugt til at angive suverænitet. Vi kan ikke følge jeres generelle anerkendte definitioner af kraft, energi, og magt. Der er en knaphed i sproget så vi må tilskrive flere betydninger til disse udtryk.

Fysisk energi er et udtryk betegnende alle faser og former af fænomenal bevægelse, handling, og potentiale.

Når vi diskuterer manifestationer af fysisk energi, bruger vi sædvanligvis udtrykkene kosmisk kraft, emergent energi, og univers styrke. Disse er ofte anvendt som følger:

1. *Kosmisk kraft* indbefatter alle energier stammende fra den Egenskabsløse Absolutte men som endnu ikke reagerer på Paradisets tyngdekraft.

2. *Emergent energi* indbefatter alle energier som reagerer på

Paradisets tyngdekraft men som endnu ikke er påvirkelige af lokal eller lineær tyngdekraft. Dette er energi materiens præ-elektroniske niveau.

3. *Univers styrke* inkluderer alle former for energi der, mens de stadig reagerer på Paradisets tyngdekraft, er direkte reagerende på lineær tyngdekraft. Dette er det elektroniske niveau af energi-materie og alle efterfølgende udviklinger deraf.

Sind er et fænomen som indebærer aktivitetstilstedeværelse af *levende tjenester* foruden forskellige slags energi systemer; og dette er sandt på alle intelligens niveauer. I personligheden, intervenserer sindet altid imellem ånd og materie; derfor er universet oplyst af tre slags lys: materielt lys, intellektuelt indsigt, og ånds klarhed.

Lys – ånds klarhed – er et ord symbol, en talemåde, som betyder personligheds manifestation karakteristisk for åndelige væsener af forskellige ordner. Denne lysende udstråling er på ingen måde forbundet hverken til den intellektuelle indsigt eller til manifestationer af fysisk lys.

MØNSTER kan blive projekteret som materiale, åndelig, eller mentalt, eller enhver kombination af disse energier. Det kan gennemtrænge personligheder, identiteter, væsener, eller ikke levende materie. Men mønster er mønster og forbliver mønster; kun kopier er mangedobbelt.

Mønster kan konfigurere energi, men det kan ikke kontrollere det. Tyngdekraft er den eneste kontrol af energi-materie. Hverken rum eller mønster reagerer på tyngdekraft, men der er ingen forbindelse mellem rum og mønster; rum er hverken mønster eller potentiel mønster. Mønster er en konfiguration af virkeligheden der allerede har betalt al tyngdekrafts gæld; ethvert mønsters *virkelighed* består af dets energier, dets sind, ånd eller materielle bestanddele.

I kontrast til aspektet af det *totale*, afslører mønstret energiens og personlighedens *individuelle* aspekt. Personligheds eller identitets former er mønstre som resulterende fra energi (fysisk, åndelig, eller mentalt) men er ikke iboende deri. Denne egenskab af energien eller af personligheden, som er årsag til dets fremkomst kan tilskrives Gud – Guddommen – til Paradisets kraft begavelse, til sameksistensen af personlighed og styrke.

Mønster er et mester design fra hvilken kopier er skabt. Det Evige Paradis er mønstrets absolutte; den Evige Søn er mønster personligheden; den Universelle Fader er den direkte stamfader - kilde til begge. Men Paradiset overdrager ikke mønster, og Sønnen kan ikke overdrage personlighed.

VII. DET HØJESTE VÆSEN

Mesteruniversets guddommelige mekanisme er dobbelt hvad angår evighedens forhold. Gud Faderen, Gud Sønnen, og Gud Ånden er evige—er eksistentielle væsener – mens Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og Gud den Absolutte er *aktualiserende* Guddomspersonligheder af de post-Havona perioder i tid og rum og af tid og rum transcenderet sfærer af mesteruniversets evolutionære ekspansion. Disse aktualiserende Guddomspersonligheder er fremtids evige fra det tidspunkt, hvor og når de styrkepersonaliserer sig i de voksende universer gennem teknikken af erfaringsmæssige aktualisering af de evige Paradisguddommes associative - skabende potentialer.

Guddommen er derfor, dobbelt i tilstedeværelse:

1. *Eksistentiel* - væsener af evig eksistens, fortid, nutid, og fremtid.
2. *Erfaringsmæssige* - væsener som er aktualiserende i post-Havona nutid men som har en uendelig eksistens igennem al fremtids evighed.

Faderen, Sønnen og Ånden er eksistentielle - eksistentiel i virkeligheden (selvom alle potentialer formodentlige er eksperientiel). Den Højeste og den Ultimative er helt eksperientiel. Guddomsabsoluttet er eksperientiel i aktualiseringen men eksistentiel i potentialiteten. Guddommen er i sit væsen evig, men kun Guddommens tre originale personer er egenskabsløse evige. Alle andre Guddomspersonligheder har en oprindelse, men de er evige i deres skæbne.

Efter at Faderen har opnået eksistentiel Guddoms udtryk af sig selv i Sønnen og Ånden, opnår han nu eksperientiel udtryk på hidtil upersonlige og uåbenbarede guddoms niveauer som Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte; men disse erfaringsmæssige Guddomme eksisterer ikke fuldt ud endnu; de er i en proces af virkeliggørelse.

Gud den Højeste i Havona er den treenige Paradisguddoms personlige ånds refleksion. Dette associative Guddoms forhold undergår nu en skabende ekspansion udad i Gud den Syvfoldige og forenes i syntese i den Almægtige Højestes erfaringsmæssige styrke i storuniverset. Paradisguddommen, eksistentiel som tre personer, udvikles således erfaringsmæssigt i to faser af Højesteheden, mens disse dobbelte faser forenes i styrke-personlighed som en Herre, det Højeste Væsen.

Den Universelle Fader opnår fri vilje frigørelse fra uendelighedens bånd og evighedens lænker gennem treenighedsgørelsens teknik, trefoldig guddomspersonalisering. Det Højeste Væsen udvikles allerede nu som en underevig personlighedsforening af de syvfoldige guddomsmanifestationer i storuniversets tid og rum område.

Det Højeste Væsen er ikke en direkte skaber, med undtagelse af at han er Majestons fader, men han er en syntetisk koordinator af alle skabte-Skaber aktiviteter i universet. Det Højeste Væsen, der nu aktualiseres i de evolutionære universer, er guddomskorrigeren og syntetiseren af tid og rum guddommeligheden, af treenig Paradisguddom i erfaringsmæssig forening med tiden og rummets Højeste Skabere. Når endeligheden er aktualiseret, vil denne evolutionære Guddom udgøre den evige fusion af det finite og det infinite—den evige og uopløselige forening af

erfaringsmæssig styrke og ånds personlighed.

Al tid og rum finit virkelighed er, under den ledende drift af det udviklende Højeste Væsen, engageret i en altid opadstigende mobilisering og perfektionerende forening (syntese af styrke-personlighed) af alle faser og værdier af den finite virkelighed, i forening med forskellige faser af Paradisvirkelighed, for til syvende og sidst og med det efterfølgende formål at forsøge at nå superskabningens opnåelse af absonitte niveauer.

VIII. GUD DEN SYVOLDIGE

For at opveje den endelige status og for at kompensere for de skabtes begrænsede begrebsopfattelse, har den Universelle Fader etableret de evolutionære skabningers syvfoldige tilnærmelse til Guddommen;

1. Paradisets Skabersønner.
2. Dagenes Ældste.
3. De Syv Mesterånder.
4. Det Højeste Væsen.
5. Gud Ånden.
6. Gud Sønnen.
7. Gud Faderen.

Denne syvfoldige guddomspersonalisering i tid og rum og til de syv superuniverser gør det dødelige menneske i stand til at opnå tilstedeværelse af Gud, som er ånd. Denne syvfoldige Guddom, som for de finite tid og rum skabninger engang vil være styrke-personaliseret i det Højeste Væsen, er den aktive Guddom af de dødelige evolutionære skabninger under deres opstigende karriere til Paradiset. Sådant en erfaringsmæssig opdagelses-karriere af realiseringen af Gud begynder med genkendelse af guddommeligheden i Skabersønnen i et lokalunivers og fortsætter op gennem Dagenes Ældste i superuniverset og videre gennem en af de Syv Mester Ånders personer til opnåelsen af opdagelsen og anerkendelsen af den Universelle Faders guddommelige personlighed på Paradiset.

Storuniverset er den trefoldige Guddoms domæne af Treenigheden af Højesteheden, Gud den Syvfoldige, og det Højeste Væsen. Gud den Højeste er potentiel i Paradistreenighed, fra hvilken hans personlighed og åndeegenskaber nedstammer; men han undergår nu aktualisering i Skabersønnerne, Dagenes Ældste, og Mesterånderne, hvorfra hans suverænitæt som Almægtig til superuniverserne af tid og rum nedstammer. Denne styrke manifestation af de evolutionære skabningers umiddelbare Gud i tid og rum udvikler sig i virkeligheden samtidig med disse. Den Almægtige Højeste, der udvikler sig på de upersonlige aktiviteters værdiniveauet, og Gud den Højestes åndeperson er en virkelighed – Det Højeste Væsen.

Skabersønnerne indenfor Gud den Syvfoldiges guddomssammenslutning stiller den mekanisme til rådighed hvorved de dødelige bliver udødelige og det endelige opnår omfavne af det uendelige. Det Højeste Væsen stiller teknikken til rådighed for mobiliseringen af styrke og personlighed, den guddommelige syntese, af alle disse mangfoldige transaktioner, hvilket således gør det muligt for det endelige at opnå det absonitte, samt gennem andre mulige fremtids aktualiseringer, at forsøge opnåelsen af det Ultimative. Skabersønnerne og deres tilknyttede Guddommelige Ministre er deltagere i denne højeste mobilisering, men Dagenes Ældste og de Syv Mesterånder er sandsynligvis for evigt fastsat som permanente administratorer i storuniverset.

Gud den Syvfoldiges funktion daterer sig fra organisationen af de syv superuniverser, og den vil sandsynligvis udvide sig i forbindelse med fremtidens evolution af skabelserne af det ydre rum. Organisationen af disse fremtidens universer af det første, andet, tredje, og fjerde rum niveauer af fremadskridende evolution vil utvivlsomt bevidne indvielsen af den transcendent og absonitte tilnærmelse til Guddommen.

IX. GUD DEN ULTIMATIVE

Så som det Højeste Væsen gradvis udvikler sig fra den forudgående guddommeligheds begavelse af det omfattende storunivers potentiale af energi og personlighed, så eventualiserer Gud den Ultimative ud fra guddommelighedens potentialer indenfor storuniversets transcenderede tid og rum domæner. Den Ultimative Guddoms aktualisering signalerer absonit forening af den første erfaringsmæssige Treenighed og betyder forenet guddomsekspansion på det andet niveau af skabende selvvirkeliggørelse. Dette udgør personlighed - styrke ækvivalenten til den erfaringsmæssige guddomsaktualisering i universet af Paradis absonitte virkeligheder på de eventualiserende niveauer af transcenderede tid og rum værdier. Færdiggørelsen af en sådan erfaringsmæssig udvikling er udtænkt til at yde den ultimative tjenesteskæbne for alle tid og rum væsener som har opnået absonitte niveauer igennem den fuldstændige forståelse af det Højeste Væsen og gennem Gud den Syvfoldiges tjenester.

Gud den Ultimative er betegnede for personlig Guddom fungerende på de guddommelige niveauer af det absonitte og på supertidens og det transcenderet rum af universets sfærer. Den Ultimative er en superhøj eventualisering af Guddommen. Den Højeste er Treenighedsforeningen som finite væsener forstår; den Ultimative er foreningen af Paradistreenigheden som absonitte væsener forstår.

Gennem den evolutionære Guddommens mekanisme er den Universelle Fader faktisk nu engageret i den formidable og forbløffende handling af personligheds fokusering og styrke mobilisering, på deres respektive betydnings-niveauer i universet, af det finite, det absonitte og selv af det absoluttes guddommelige virkeligheds værdier.

De første tre Paradisguddomme med evig fortid – den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd – vil i den evige fremtid, være personligheds-suppleret gennem den erfaringsmæssige aktualisering af de associerede evolutionære Guddomme – Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og muligvis Gud den Absolutte.

Gud den Højeste og Gud den Ultimative, som nu udvikler sig i de erfaringsmæssige universer, er ikke eksistentiel–evig fortid, kun fremtids evige, tid og rum betinget og transcendental betinget evige. De er Guddomme med højeste, ultimative, og sandsynligvis højeste - ultimative egenskaber, men de har en oplevet historisk oprindelse i universet. De vil aldrig få en afslutning, men de har helt sikkert personligheds begyndelser. De er i virkeligheden aktualiseringer af evige og uendelige Guddomspotentialer, men selv er de hverken ubetinget evige eller uendelige.

X. GUD DEN ABSOLUTE

Der er mange træk i den *Guddomsabsoluttes* evige virkelighed som ikke fuldstændig kan forklares til det tid og rum finite sind, men *Gud den Absoluttes* aktualisering ville blive en følge af foreningen af den anden erfaringsmæssige Treenighed, den Absolutte Treenighed. Dette ville udgøre den erfaringsmæssige virkeliggørelse af absolut guddommelighed, foreningen af absolutte betydninger på absolutte niveauer, men vi er ikke sikker på omfanget af alle absolutte værdier, da vi ikke på noget tidspunkt er blevet informeret om at den Egenskabsbestemte Absolutte er ækvivalent til den Infinite. Superultimative skæbner er involveret i absolutte betydninger og uendelig spiritualitet, og uden begge af disse uopnåede virkeligheder kan vi ikke etablere absolutte værdier.

Gud den Absolutte er målet for virkeliggørelsens - opnåelse for alle superabsonitte væsener, men Guddomsabsoluttets styrke og personligheds potentiale transcenderer vores koncept, og vi tøver med at debattere disse virkeligheder som er så langt væk fra erfaringsmæssig aktualisering.

XI. DE TRE ABSOLUTTER

Da den Universelle Fader og den Evige Søns kombinerede tanke, fungerende i Handlingens Gud, udgjorte skabelsen af det guddommelige og centrale univers, fulgte Faderen sin tankes udtryk inde i hans Søns ord og i Samfuldbyrderens handling gennem at differentiere sin Havona tilstedeværelse fra uendelighedens potentialer. Og disse uafsløret uendelighedspotentialer forbliver skjulte i rummet i den Egenskabsløse Absolutte og guddommelig indhyllet i den Guddomsabsolutte, mens disse to bliver et i funktionen af den Universelle Absolutte, Paradisfaderens uåbenbarede uendeligheds enhed.

Både den kosmiske kraft og ånds kraftens styrke er i en proces af fremadskridende åbenbarings-erkendelse da berigelse af hele virkelighed sker gennem erfaringsbaseret vækst og gennem den Universelle Absoluttes korrelation af det erfaringsmæssige med det eksistentielle. Gennem den Universelle Absoluttes afbalancerende tilstedeværelse af den Første Kilde og Center realiseres udvidelsen af erfaringsmæssig styrke, nyder identifikation med sine evolutionære væsener, og opnår udvidelse af erfaringsmæssig Guddom på niveauerne af Højesteheden, Ultimativiteten, og Absolutheden.

Når det ikke er muligt fuldstændigt at skelne den Guddomsabsolutte fra den Egenskabsløse Absolutte, så er deres formodentlige kombineret funktion eller koordineret tilstedeværelse betegnet for handlingen af den Universelle Absolutte.

1. *Den Guddomsabsolutte* synes at være den almægtige aktivator, mens den Egenskabsløse Absolutte viser sig at være den alt effektive mekaniserer af ekstremt forenet og ultimativt koordinerede universernes univers, til og med universer på universer, færdige, undervejs og endnu ikke lavet.

Den Guddomsabsolutte kan ikke, eller i det mindste reagere ikke på en underabsolut måde til enhver univers situation. Enhver reaktion af denne Absolutte til enhver given situation fremstår som værende skabt på betingelser af velfærd af hele skabelsen af ting og væsener, ikke kun i dets nuværende tilstand af eksistens, men også i lyset af de infinite muligheder af al fremtidig evighed.

Den Guddomsabsolutte er det potentiale, som blev udskilt fra den samlede, endelige virkelighed af den Universelle Faders frie vilje valg, og inden for hvilken alle guddommelige aktiviteter – eksistentielle og erfaringsmæssige – finder sted. Dette er den *Egenskabsbestemte* Absolutte i modsætning til den *Egenskabsløse* Absolutte; men den Universelle Absolutte er overtilsætningen til begge i omspændingen af alt absolut potentielt.

2. *Den Egenskabsløse Absolutte* er upersonlig, ekstraguddommelig, og uguddommeliggjort. Den Egenskabsløse Absolutte er derfor fri for personlighed, guddommelighed, og alle skaber prærogativer. Hverken faktum eller sandhed, erfaring eller åbenbaring, filosofi eller absoniteten er i stand til at gennemtrænge arten og karakteren af denne Absolutte uden univers kvalifikation.

Lad det være klart at den Egenskabsløse Absolutte er en *positiv virkelighed* som gennemtrænger storuniverset og som tilsyneladende, udbreder sig videre med samme rum tilstedeværelse ud og ind i kraftaktiviteterne og de prematerielle udviklinger i de svimlende rumregioner udover de syv superuniverser. Den Egenskabsløse Absolutte er ikke kun en negativisme af et filosofisk begreb baseret på forudsætningerne om metafysiske spidsfindigheder vedrørende universalitet, dominans, og det ubetinget og det egenskabsløses oprindelighed. Den Egenskabsløse Absolutte er en positiv tilsynskontrol af universet i uendelighed; denne tilsynskontrol er ubegrænset i forhold til rummet og kraft men er afgjort betinget af tilstedeværelsen af livet, sind, ånd og personlighed, og er yderligere betinget af Paradistreenighedens viljereaktioner og de målbevidste mandater.

Vi er overbevist om at den Egenskabsløse Absolutte ikke er en udifferentieret og alt gennemstrømmende indflydelse som hverken kan sammenlignes til de panteistiske opfattelser af metafysik eller til de somme tider æter hypotesen af videnskaben. Den Egenskabsløse Absolutte er ubegrænset i kraft og Guddoms betinget, men vi forstår ikke fuldstændig dette forholdet mellem dette Absolutte til universernes ånde virkeligheder.

3. *Den Universelle Absolutte* var, efter hvad vi logisk kan konkludere, uundgåeligt i den Universelle Faders absolutte frie vilje handling af differentierede univers virkeligheder i guddommeliggjorte og uguddommeliggjorte – personaliserende og upersonaliserende – værdier. Den Universelle Absolutte er det guddomsfænomen som indikerer opløsningen af den spænding, som er skabt af den frie vilje handling af sådanne differentiere univers virkeligheder, og fungerer som associativ koordinator af disse samlede summer af eksistentielle potentialiteter.

Spændings-tilstedeværelse af den Universelle Absolutte tilkendegiver reguleringen af det differentielle mellem guddomsvirkelighed og uguddommeliggjort virkelighed iboende i adskillelsen af guddommelighedens fri viljes dynamik fra den ukvalificeret uendelighedens statiske tilstand.

Husk altid: Potentiel uendelighed er absolut og uadskillelig fra evighed. Aktuell uendelighed i tid kan aldrig være andet

end delvis og må derfor være ikke-absolut; ej heller kan uendelighed af aktuel personlighed være absolut undtagen i den egenskabsløse Guddom. Og det er forskellen på uendeligheds-potentialet i den Egenskabsløse Absolutte og den Guddomsabsolutte, som eviggør den Universelle Absolutte, hvilket gør det kosmisk muligt at have materielle universer i rummet og åndeligt muligt at have finite personligheder i tid.

Det endelige kan kun sameksistere i kosmos med den Uendelige fordi den associative tilstedeværelse af den Universelle Absolutte så perfekt udligner spændingerne mellem tid og evighed, endelighed og uendelighed, virkelighedspotentiale og virkelighedsaktualitet, Paradis og rum, mennesket og Gud. Associativt udgør den Universelle Absolutte identifikationen af den fremadskridende evolutionære virkeligheds zone, som eksisterer i universerne i tid og rum, og i universer af transcenderet tid og rum, og er manifestationer af den underinfinite Guddom.

Den Universelle Absolutte er potentialet af den statiske - dynamiske Guddom, som funktionelt kan realiseres på tid - evigheds niveauer som finite absolutte værdier og som mulig af erfaringsmæssig-eksistentiel tilnærmelse. Dette uforståeligheds aspekt hos Guddommen må være statisk, potentielt og associativt men er ikke erfaringsmæssig skabende eller evolutionær vedrørende de intelligente personligheder som nu fungerer i mesteruniverset.

Det Absolutte. De to Absolutter – den egenskabsbestemte og den egenskabsløse – selvom de tilsyneladende kan virke så forskellige i funktion som de kan observeres af sindsskabninger, er de perfekt og guddommelig forenet i og af den Universelle Absolutte. I den sidste analyse og i den endelig forståelse er alle tre et Absolut. På underinfinite niveauer er de funktionelt differentieret, men i uendeligheden er de EN.

Vi bruger aldrig vendingen det Absolutte som en negation af noget eller som en fornægtelse af noget. Heller ikke betragter vi den Universelle Absolutte som selv-bestemmende, en slags panteistisk og upersonlig Guddom. Det Absolutte, i alt hvad der har med personlighed i universet at gøre, er strengt begrænset af Treenigheden og domineret af Guddommen.

XII. TREENIGHEDERNE

Den originale og evige Paradistreenighed er eksistentiel og var uundgåelig. Denne Treenighed der aldrig havde en begyndelse var en naturlig del af differentieringen af det personlige og det upersonlige ved Faderens uhindret vilje og faktualiseret da hans personlig vilje koordinerede disse dobbelte virkeligheder ved hjælp af sind. Post-Havona Treenighederne er erfaringsmæssige – en naturlig del i skabelsen af de to underabsolutte og evolutionære niveauer af styrke-personligheds manifestation i mesteruniverset.

Paradistreenigheden – den evige Guddomsforening af den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd – er eksistentiel i virkeligheden, men alle potentialer er erfaringsmæssige. Derfor udgør denne Treenighed den eneste Guddomsvirkelighed som omfavner uendeligheden, og derfor påstår der univers - fænomener, hvilket indebærer at Gud den Højeste, Gud den Ultimative og Gud den Absolutte aktualiseres.

Den første og anden erfaringsmæssige Treenighed, post-Havona Treenighederne, kan ikke være uendelige fordi de omfavner *afledte Guddomme*, Guddomme udviklet af den erfaringsmæssige aktualisering af virkeligheder skabt eller eventualiseret fra den eksistentielle Paradistreenighed. Guddommelighedens uendelighed bliver vedvarende beriget, hvis ikke forstørret, af endelighed og absoniteten fra erfaring af skabningerne og Skaber.

Treenigheder er sandheder om forhold og fakta af koordinerede Guddoms manifestationer. Treenighedsfunktionerne omfatter Guddomsvirkeligheder, og Guddomsvirkeligheder søger altid realisering og manifestation i personalisering. Gud den Højeste, Gud den Ultimative og selv Gud den Absolutte er derfor guddommelige uundgåeligheder. Disse tre erfaringsmæssige Guddomme var potentielle i den eksistentielle Treenighed, Paradistreenigheden, men deres fremkomst i universet som personligheder af styrke er delvis afhængig af deres egne erfaringsmæssige aktiviteter i universerne som kendetegnes af styrke og personlighed og til dels på post-Havona Skabernes og -Treenighedernes erfaringsmæssige opnåelser.

De to post-Havona Treenigheder, den Ultimative og den Absolutte erfaringsmæssige Treenighed, er ikke nu fuldt åbenbaret; deres virkeliggørelse i universet er en proces. Disse Guddomsforeninger kan beskrives som følgende:

1. *Den Ultimative Treenighed*, som nu er under udvikling, vil til sidst bestå af det Højeste Væsen, de Højeste Skaberpersonligheder, og Mesteruniversets absonitte Arkitekter, disse enestående univers planlæggere, er hverken skabere eller skabninger. Gud den Ultimative vil til sidst og uundgåelig styrkeoplade og personalisere som Guddomskonsekvensen af foreningen af denne erfaringsmæssige Ultimative Treenighed i det næsten ubegrænset mesterunivers ekspanderende arena.

2. *Den Absolutte Treenighed* – den anden erfaringsmæssige Treenighed – som nu undergår en aktualiserings proces, vil bestå af Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og den uåbenbare Fuldbyrderen af Universets Skæbne. Denne Treenighed fungerer på både personlige og overpersonlige niveauer, selv til grænsen af det upersonlige, og dets forening i universalitet vil erfaringsmæssigt frembringe Absolut Guddom.

Den Ultimative Treenighed undergår erfaringsmæssig forenet fuldstændiggørelse, men vi kan med sandhed tvivle på muligheden af en sådan fuldstændig forening af den Absolutte Treenighed. Vores opfattelse er imidlertid, at den evige Paradistreenighed er en altid tilstedeværende påmindelse om, at Guddommens treenighedsgørelse kan udrette hvad der ellers ikke er opnåelig; derfor postulere vi tilsynecomsten af den *Højeste - Ultimative* på et eller andet tidspunkt og den mulige treenighedsgørende-faktualisering af Gud den Absolutte.

Universets filosoffer postulere en *Treenighedernes Treenighed*, en eksistentiel-erfaringsmæssig Treenigheds Infinite, men de er ikke i stand til at forudse dens personalisering; muligvis vil den være ækvivalent til personen af den Universelle Fader på det begrebsmæssige niveau af JEG ER. Men uden hensyn til alt dette, den originale Paradistreenighed er potentielt uendelig. da den Universelle Fader faktisk er uendelig.

ANERKENDELSE

I formuleringen af de efterfølgende præsentationer som har at gøre med skildringen af karakteren om den Universelle Fader og naturen af hans Paradis-associerede, sammen med en forsøgt beskrivelse af det perfekte centrale univers og de omkring cirkulerende syv superuniverser, vi vil være vejledt af fuldmagten af superuniversets herskere, der anviser at vi skal, i alle vores anstrengelser for at åbenbare sandhed og koordinere absolut nødvendig kundskab, give fortrinsret til de højeste eksisterende menneskelige begreber vedrørende de emner der bliver præsenteret. Vi må kun ty til ren åbenbaring når de begreber som præsenteres ikke tidligere har haft et tilfredsstillende udtryk af det menneskelige sind.

Successive planetariske åbenbaringer af guddommelig sandhed omfatter uvægerlig de højeste eksisterende begreber af åndelige værdier som en del af den nye og forhøjede koordination af planetarisk viden. I overensstemmelse hermed, i tilblivelsen af disse præsentationer om Gud og hans medarbejdere i universet, har vi som grundlag for disse papirer udvalgt mere end et tusinde menneskelige begreber som repræsenterer den højeste og mest avancerede planetariske viden af åndelig værdier og univers betydninger. Når disse menneskelige begreber, samlet fra de Gudbevidste dødelige af fortid og nutid, er utilstrækkelige til at skildre sandheden som vi er anvist til at åbenbare den, vil vi uden betænkning supplere dem, for til dette formål at trække på vores egen fremragende viden om Paradisets Guddomme og deres transcendent beboelses universers virkelighed og guddommelighed.

Vi er fuldstændig vidende om besværlighederne af vores opgave; vi erkender umuligheden af en udførligt sprog oversættelse af begreberne om guddommelighed og evighed til sprogsymbolerne fra de finite begreber i det dødelige sind. Men vi ved at der indeni det menneskelige sind bor et fragment af Gud, og at Sandhedens Ånd opholder sig hos den menneskelige sjæl; og vi ved yderligere at disse ånds kræfter forener sig for at sætte det materielle menneske i stand til at fatte virkeligheden af åndelige værdier og til at begribe filosofien af universets betydninger. Men endnu mere sikkert er det at disse ånder af den Guddommelige Tilstedeværelse er i stand til at hjælpe mennesket i dets åndelige tilegnelse af al sandhed som er medvirkende til at forhøje den personlige religiøse erfaring, gudsbevidstheden, af den altid fremadskridende virkelighed.

[Forfattet af en Orvonton Guddommelig Rådgiver, Chef for Korpset af Superuniversets Personligheder som fik til opgave på Urantia at formidle sandheden vedrørende Paradisguddommene og universernes univers.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL I

DEN UNIVERSELLE FADER

DEN Universelle Fader er hele skabelsens Gud, den Første Kilde og Centrum for alle ting og væsener. Tænk først på Gud som en skaber, dernæst som en overvåger, og til sidst som en uendelig opretholder. Sandheden om den Universelle Fader var begyndt at gå op for menneskeheden da profeten sagde: "Du, Gud, er den eneste; der er ingen foruden dig. Du har skabt himmel og himlernes himmel, med alle deres herskare; du bevarer og overvåger dem. Universerne er Guds Sønners værk. Skaberen dækker sig selv med lys som med et klædningsstykke og udspænder himlene som et tæppe. "Kun begrebet af den Universelle Fader - en Gud i stedet for mange guder—gør det dødelige menneske i stand til at forstå Faderen som en guddommelig skaber og uendelig overvåger.

Myriader af planetariske systemer er alle skabt for i sidste instans at blive beboet af mange forskellige typer af intelligente skabninger, væsener som kunne kende Gud, modtage den guddommelige kærlighed, og elske ham til gengæld. Universernes univers er Guds arbejde og bolig for hans forskellige skabninger. "Gud skabte himlene og formede jorden, han grundlagde universet og skabte ikke denne verden forgæves; han formede den til at bliver beboet."

Alle de oplyste verdener anerkender og tilbyder den Universelle Fader, den evige skaber og uendelige opretholder af hele skabelsen. I univers efter univers har vilje skabningerne begivet sig ud på den lange, lange rejse mod Paradiset, i den evige eventyrrejses fortryllende kamp for at nå frem til Gud Faderen. Det transcendent mål for tidens børn er at finde den evige Gud, at forstå den guddommelige natur, at genkende den Universelle Fader. Guds fortrolige skabninger har kun en højeste ambition, kun et fortærende ønske, og det er at bliver som ham i deres egen sfære, som han er i sin personligheds Paradis fuldkommenhed og i hans universelle sfære af retfærdigt overherredømme. Fra den Universelle Fader som bebor evigheden, er der fremkommet det højeste bud, "Vær fuldkomne, som jeg er fuldkommen." I kærlighed og barmhjertighed har Paradisets budbringere båret denne guddommelige formaning ned gennem tidsaldrene og ud igennem universerne, selv til lave væsener af dyrisk oprindelse som de menneskelige racer på Urantia.

Dette storslåede og universelle påbud om at stræbe efter opnåelsen af den guddommelige fuldkommenhed er den første forpligtelse, og burde være den højeste ambition blandt hele den kæmpende skabelse bestående af væsener som fuldkommenhedens Gud har skabt. Denne mulighed for opnåelse af guddommelig fuldkommenhed er den endelige og sikreste skæbne af menneskets evige åndelige fremskridt.

De dødelige på Urantia kan næppe have noget håb om at bliver fuldkomne set i uendelighedens lys, men det er fuldt ud mulig for mennesker, med det udgangspunkt de har her på denne planet, at opnå det overjordiske og guddommelige mål som den uendelige Gud har fremsat for de dødelige mennesker; og når de opnår denne skæbne, vil de i alle henseender som har med selvrealisering og sindspræstationer at gøre, være lige fuldkomne i deres sfære af guddommelig fuldkommenhed som Gud selv er det i sin sfære af uendelighed og evighed. En sådan fuldkommenhed behøver ikke være universel i materiel forstand; ubegrænset i intellektuel fatteevne eller være endelig med hensyn til åndelig erfaring, men den er endelig og fuldstændig i alle andre aspekter som omfatter guddommelig vilje, fuldkommenhed af personligheds motivation og gudsbevidsthed.

Dette er den virkelige betydning af den guddommelige befaling: "Bliv fuldkomne som jeg selv er fuldkommen," som altid driver mennesket videre og viser det indad i den lange og fascinerende kamp for opnåelsen af et stadig højere åndeligt værdiniveau og sande univers betydninger. Denne ædle søgen efter universernes Gud er det største eventyr for indbyggerne i alle verdener af tid og rum,

1. FADERENS NAVN

Af alle de navne som Gud Faderen er kendt som i universerne, er det dem som betegner ham som den Første Kilde og Universets Center som er de hyppigst forekommende. Den Første Fader er kendt under forskellige navne i forskellige universer og i forskellige sektorer af det samme univers. De navne som skabningerne tilskriver Skaberen afhænger for en stor del af skabningens begreb om Skaberen. Den Første Kilde og Universets Center har aldrig åbenbart sig ved navn, men kun ved sit væsen. Hvis vi tror at vi er børn af denne Skaber, så er det vel naturligt at vi til sidst vil kalde ham Fader. Men dette er et navn vi selv har valgt, og det udspringer fra vor anerkendelse af vores personlige forhold til den Første Kilde og Center.

Den Universelle Fader påtvinger aldrig universernes tænkende viljesskabninger nogen form for vilkårlig anerkendelse, formel tilbedelse eller underkastende tjeneste. De evolutionære indbyggere i verdener af tid og rum må af sig selv, i deres egne hjerter, anerkende, elske og frivillig tilbede ham. Skaberen nægter at fremtvinge eller pådutte underkastelse af sine materielle skabningers åndelige frie vilje. Den kærlige dedikation af menneskets vilje til at udføre Faderens vilje er dets mest udsøgte gave til Gud; en sådan indvielse af skabningens vilje er faktisk menneskets eneste mulige gave af virkelig værdi til Paradisets Fader. I Gud lever og bevæger mennesket sig og har sin væren; der findes ikke noget som mennesket kan give til Gud undtagen dette valg om at følge Faderens vilje, og sådanne beslutninger, udført at universernes tænkende viljesskabninger udgør virkeligheden om den sande tilbedelse som er så tilfredsstillende for Skaberfaderens kærlighedsdominerede væsen.

Når I først er blevet virkelig gudbevidste, efter at I virkelig opdager den majestætiske Skaber og begynder at erfare virkeliggørelsen af den iboende tilstedeværelse af den guddommelige overvåger, da vil I, i overensstemmelse med jeres oplysning og med måden og metoden som de guddommelige Sønner åbenbarer Gud på, finde et navn for den Universelle Fader som behørig udtrykker jeres begreb om den Første Store Kilde og Center. Og således bliver Skaberen kendt på forskellige verdener og i varierende universer under talrige benævnelser, som alle betyder det samme hvad forholdet til ånden angår, men som udtrykt i ord og symboler hver for sig genspejler graden og dybden af hans ophøjethed i hans skabningers hjerter i et hvilket som helst rige.

Nær centret for universernes univers er den Universelle Fader allermest kendt under navne som kan anses for at betyde den Første Kilde. Længere ude i rummets universer forstås de udtryk som bruges for at kendetegne den Universelle Fader, oftere betyde Universets Center. Endnu længere ude i stjernetågernes skaberværk er han kendt, ligesom på hovedkvartersverden for jeres lokalunivers, som den Første Skabende Kilde og Guddommelige Center. I en af jeres nære konstellationer bliver Gud kaldt Universernes Fader. I en anden, den Uendelige Opretholder, og længere østover, den Guddommelige Overvåger. Han er også blevet betegnet som Lysets Fader, Livets Gave og den Ene Almægtige.

På de verdner hvor en Paradissøn har levet et overdragelsesliv, er Gud sædvanligvis kendt ved et navn som indikerer personlige forhold, kærlig hengivenhed og faderlig kærlighed. På jeres konstellationshovedkvarter bliver Gud omtalt som den Universelle Fader, og på forskellige planeter i jeres lokalsystem af beboede verdner er han på forskellig vis kendt som Fædrenes Fader, Paradisfaderen, Havonafaderen og Åndefaderen. De som kender Gud fra Paradissønnernes åbenbaringer gennem disses overdragelser, vil give efter for den følelsesmæssige appel i den rørende forening mellem de skabte og Skaberen og omtale Gud som "vor Fader".

På en planet med seksuelle skabninger, på en verden hvor forældrefølelsens impulser hører hjemme i hjerterne hos dens tænkende væsner, bliver begrebet Fader et meget udtryksfuldt og passende navn for den evige Gud. Han er bedst kendt, mest almindelig anerkendt, på jeres planet Urantia under navnet *Gud*. Navnet som han er givet, har kun en lille betydning; det som betyder noget, er at I lærer ham at kende og går ind for at bliver som ham. Jeres fordums profeter kaldte ham sandfærdig for "den evigvarende Gud" og henviste til ham som den som "har sit hjem i evigheden".

2. VIRKELIGHEDENS GUD

Gud er den oprindelige virkelighed i åndens verden; Gud er sandhedens kilde i sindets sfærer; Gud overskygger alt overalt i de materielle verdener. For alle skabte forstandsvæsener er Gud en personlighed, og for universernes univers er han den evige virkeligheds Første Kilde og Center. Gud er hverken menneskelignende eller maskinlignende. Den Første Fader er universel ånd, evig sandhed, uendelig virkelighed og faderpersonlighed.

Den evige Gud er uendelig meget mere end idealiseringen af virkeligheden eller et personificeret univers. Gud er ikke kun menneskets højeste ønske, konkretiseringen af hvad de dødelige søger efter. Gud er heller ikke kun et begreb, et retfærdighedens kraftpotentiale. Den Universelle Fader er ikke noget synonym for naturen, han er heller ikke en personificering af naturlovene. Gud er en transcenderet virkelighed, ikke kun menneskets traditionelle opfattelse om de højeste værdier. Gud er ikke et psykologisk koncentrat af de åndelige betydninger og han er heller ikke "menneskets ædleste værk." Gud kan udgøre hvilken som helst af disse opfattelser i folks bevidsthed, men han er mere: Han er en frelsende person og en kærlig Fader for alle dem som nyder den åndelige fred på jord og som længes efter at erfare personlighedens overlevelse i døden.

Det faktum at Guds eksistens er virkelig vises i menneskets erfaring af den iboende guddommelige tilstedeværelse som bor i mennesket, den åndelige Åndeledsager som er sendt fra Paradiset for leve i det dødelige menneskets sind hvor den bistår med at udvikle den udødelige sjæl som overlever i evighed. Denne guddommelige Retters tilstedeværelse i menneskesindet kommer til udtryk gennem tre slags erfaringsmæssige fænomener:

1. Den intellektuelle evne til at kende Gud - Gudsbevidstheden.
2. Den åndelige drivkraft efter at finde Gud - Gudssøgende.
3. Personlighedens længsel efter at blive som Gud - det helhjertede ønske om at udføre Faderens vilje.

Guds eksistens kan aldrig bevises ved hjælp af videnskabelige forsøg eller ved hjælp af den rendyrkede fornuft af logiske deduktion; Gud kan kun opleves som virkelig gennem ens livserfaring; ikke desto mindre er den sande opfattelse om Guds realitet logisk holdbar, filosofisk forsvarlig, afgørende i religiøs sammenhæng og uundværlig for ethvert håb om personlighedens overlevelse.

De som kender Gud, har oplevet hans nærhed som en kendsgerning; sådanne guds fortrolige dødelige indeholder ved deres personlige erfaring det eneste gyldige bevis på den levende Guds eksistens som et menneske kan tilbyde et andet. Guds eksistens er fuldstændig hinsides det muliges bevisførelse, bortset fra når det gælder kontakten mellem menneskesindets gudsbevidsthed og guds tilstedeværelse i form af Tankeretteren som bor i det dødelige intellekt og overdraget til mennesket som den Universelle Faders frie gave.

I teorien kan i forestille jer Gud som Skaberen, og han er den personlige skaber af Paradiset og fuldkommenhedens centralunivers, men alle universerne af tid og rum er skabt og organiseret af Paradiskorpset af Skabersønner. Den Universelle Fader er ikke den personlige skaber af lokaluniverset Nebadon, det univers som i lever i er skabt af hans Søn Mikael. Selv om Faderen ikke personlig skaber de evolutionære universer, styre og overvåger han over dem i mange af deres universelle forhold og i visse af deres manifestationer af fysiske, sinds-mæssige og åndelige energier. Gud Faderen er den personlige skaber af Paradisuniverset og i samarbejde med den Evige Søn, har han skabt alle andre personlige Skabere i universet.

Som en fysisk overvåger i det materielle univers af universer, fungerer den Første Kilde og Center i henhold til de mønstre der er særegne for den evige Paradis Ø og gennem dette absolutte tyngdecentrum udøver den evige Gud kosmisk overopsyn med det fysiske niveau, ligeligt i centraluniverset som udover i universernes univers. Som sind fungerer Gud i Guddommen af den Uendelige Ånd; som ånd åbenbare Gud sig i den Evige Søns person og i personerne af den Evige Søns guddommelige børn. Dette samspil mellem den Første Kilde og Center og Paradisets samordnede Personer og Absolutter forhindrer ikke på nogen måde at den Universelle Fader *direkte* personlig handler overalt i skaberværket på alle dets planer. Ved hjælp af tilstedeværelsen af sin fragmenteret ånd holder Skaberfaderen umiddelbar kontakt med sine skabte børn og med sine skabte universer.

3. GUD ER EN UNIVERSEL ÅND

"Gud er ånd." Han er en universel åndelig tilstedeværelse. Den Universelle Fader er en uendelig åndelig realitet; han er den suveræne, evige, udødelige, usynlige og eneste sande Gud." Selv om I er "Guds afkom", bør i ikke tro at Faderen er som jer i form og fysik fordi det har været sagt at I er skabt "i hans billede" - beboet af Mysterieledsageren som er udsendt fra hans evige væsens centrale bolig. Åndevæsener er virkelige på trods af at de er usynlige for menneskers øjne

og selv om de ikke er af kød og blod.

En af oldtidens seere sagde det således: Se, han går ved min side og jeg ser ham ikke; han passere også forbi mig, men jeg opfatter ham ikke." Vi kan når som helst betragte Guds værk; vi kan være meget stærkt bevidste om de materielle beviser på hans storslået adfærd, men sjælden får vi ved selvsyn lov til at opleve det synlige udtryk for hans guddommelighed; ikke engang tilstedeværelsen af hans udsendte ånd som tager bolig i mennesket, får vi at se.

Den Universelle Fader er ikke usynlig fordi han gemmer sig væk for de laverestående skabninger som præges af materialistiske handicap og begrænsede åndelig begavelse. Det forholder sig snarere således: I kan ikke se mit ansigt, for ingen dødelig kan se mig og leve." Intet materielt menneske ville kunne skue Guds ånd og bevare sin eksistens som dødelig. Den guddommelige personligheds herlighed og åndelige udstrålingskraft er utilnærmelig for lavere kategorier af åndevæsener eller for alle klasser af materielle personligheder. Den åndelige lysstyrke fra Faderens personlige nærhed er et "lys som intet dødelig menneske kan nærme sig, som ingen materiel skabning har set eller kan se." Men det er heller ikke nødvendigt, at se Gud med de kødelige øjne for at kunne skelne ham gennem trosvisionen i det åndelliggjorte sind.

Den Universelle Faders åndevæsen deles til fulde med hans sameksisterende jeg, Paradisets Evige Søn. Både Faderen og Sønnen deler ligeledes den universelle og evige ånd til fulde og uden forbehold med deres samvirkende personlighed, den Uendelige Ånd. Guds ånd er i og af sig selv absolut; i Sønnen er den egenskabsløs, i Ånden universel, og hos alle tre er den uendelig.

Gud er en universel ånd; Gud er den universelle person. Den højeste personlige virkelighed i det finite skaberværk er ånd, den ultimative virkelighed i det personlige kosmos er absonit ånd. Kun uendelighedens niveauer er absolutte, og kun på sådanne niveauer er der endelig enhed mellem materie, sind og ånd.

I universerne er, Gud Faderen i potentialitet, den der overvåge materie, sind og ånd. Kun ved hjælp af sit vidtstrakte personligheds kredsløb har Gud direkte at gøre med personlighederne i sin store skabelse af viljevæsener, men han kan kontaktes (udenfor Paradis) kun gennem tilstedeværelse af sine fragmenterede enheder, som er Guds vilje spredt ud i universerne. Denne Paradisånden som er iboende i sindene hos tidens dødelige og der fostrer udviklingen af den overlevende skabnings udødelige sjæl, indeholder den Universelle Faders væsen og guddommelighed. Men sindene hos sådanne uevolutionære skabninger har deres oprindelse i lokaluniverserne og skal vinde guddommelig fuldkommenhed gennem den åndelige opnåelses erfaringsmæssige forvandlinger som er det uundgåelige resultat af at skabningen vælger at gøre den himmelske Faders vilje.

I menneskets indre oplevelse er sindet forbundet med materien. Sådanne materietilkoblede sind kan ikke overleve når mennesket dør. Overlevelsesteknikken har sit grundlag i de tilpasninger af menneskeviljen og de forvandlinger i den dødeliges sind som gennem hvilken et sådan Gudbevidst intellekt gradvis bliver modtagelig for åndelig oplæring og dernæst for åndelig ledelse. Denne udvikling af menneskesindet fra materietilknytning til forening med ånden resulterer i at de potentielle åndelige faser i den dødeliges sind omdannes til morontia virkelighederne i den udødelige sjæl. Et dødeligt sind som underkaster sig materien, vil nødvendigvis bliver mere og mere materielt og til slut som en følge af det få sin personlighed udslettet; mens det sind som retter sig efter ånden ligeledes bliver mere og mere åndelig og til slut opnå enhed med den overlevende og guddommelige ånd og på denne måde overleve og opnå evig eksistens for sin personlighed.

Jeg kommer fra den Evige, og jeg har gentagende gange vendt tilbage til den Universelle Faders tilstedeværelse. Jeg kender den Første Kilde og Center, den Evige og Universelle Faders virkelighed og personlighed. Jeg ved at mens den storslået Gud er absolut, evig og uendelig, så er han også god, guddommelig og imødekommende. Jeg kender sandheden i de store bekendtgørelser: "Gud er ånd" og "Gud er kærlighed," og disse to egenskaber bliver mest fuldstændig åbenbaret for universet gennem den Evige Søn.

4. MYSTERIET GUD

Guds fuldkommenhed er så uendelig at den for altid gør ham til et mysterium. Og det største af alle Guds uudgrundelige mysterier er det fænomen at Gud er iboende i de dødeliges sind. Den måde hvorpå den Universelle Fader omgås

sammen med tidens skabninger, er det mest dybtgående af alle universets mysterier; den guddommelige tilstedeværelse i menneskesindet er selve mysteriernes mysterium.

De dødeliges fysiske kroppe er "Guds templer". Uanset at de Suveræne Skabersønner kommer i nærheden af de skabte væsener på deres beboede verdner og "trækker alle mennesker til sig"; selv om de "står ved døren" til bevidstheden "og banker på" og fryder sig over at kunne komme ind til alle dem som vil "åbne dørene til deres hjerter"; selv om dette intime personlige samkvem mellem Skabersønnerne og deres dødelige skabninger faktisk finder sted, så vil det dødelige menneske ikke desto mindre have noget fra selveste Gud som faktisk har sin bolig inde i det og som dets legeme er et tempel til ære for.

Når I er færdige hernede; når jeres livsforløb i en midlertidig form på jorden er kommet til vejs ende; når jeres prøvelsesrejse i kødet er over; når støvet som det dødelige tabernaklet består af, "vender tilbage til jorden hvorfra det kom": da, er det åbenbart, at den iboende "ånd skal vende tilbage til Gud som skænkede den." Det opholder sig inde i hvert moralske væsen på denne klode et fragment af Gud, en andel af selve det guddommelige. I har ikke ejendomsretten til det, men det er en del af planen, at det skal bliver ét med jer, hvis I overlever den dødelige tilværelse.

Vi bliver uafsluttelig konfronteret med dette Guds mysterium; vi er rådvilde over at se hvorledes stadig mere af sandheden om hans uendelige godhed, grænseløse barmhjertighed, mageløse visdom og uovertræffelige karakteregenskaber breder sig ud for os i et endeløst panorama.

Det guddommelige mysterium består i den iboende forskel, som skiller det endelige fra det uendelige, det tidsbestemte fra det evige, den tid og rum bundne skabning fra den Universelle Skaber, det materielle fra det åndelige, menneskets ufuldkommenhed fra Paradisguddommens fuldkommenhed. Den universelle kærlighedens Gud manifesterer sig ufejlbarlig for hver og en af sine skabninger så langt som sådanne skabningers åndelige evner forstår den guddommelige sandhedens, skønhedens og godhedens kvaliteter.

For hvert eneste åndevæsen og hver eneste dødelige skabning i hver eneste sfære og på hver eneste verden i universernes univers åbenbarer den Universelle Fader alt af sit elskværdige og guddommelige jeg som kan skelnes eller fattes af sådanne åndevæsener og de dødelige skabninger. Gud gør ikke forskel på personer, hverken åndelige eller materielle. Den guddommelige tilstedeværelse som ethvert barn af universet til enhver tid nyder godt af, begrænses kun af en sådan skabnings evne til at modtage og skelne den overmaterielle verdens åndelige realiteter.

Som en virkelighed i menneskets åndelige oplevelse udgør Gud ikke noget mysterium. Men når man forsøger at klarlægge åndeverdernes virkeligheder for sindene i de materielle klasse, melder mysteriet sig: mysterier som er så subtile og så dybe, at dødelige, der kender Gud kun gennem trosforståelse kan opnå det filosofiske mirakel det er, at kunne genkende den Uendelige fra det endelige, at de dødelige udviklingsvæsener på de materielle verdener i tid og rum skal kunne skelne den evige Gud.

5. DEN UNIVERSELLE FADERS PERSONLIGHED

Tillad ikke Guds omfang, hans uendelighed, hverken at formørke eller overskygge hans personlighed. "Han som planlagde øret, skal han ikke høre? Han som udformet øjet, skal han ikke se?" Den universelle Fader er kulminationen af guddommelig personlighed; han er personlighedens kilde og skæbne i hele skabelsen; Gud er både uendelig og personlig; han er en uendelig personlighed. Faderen er i sandhed en personlighed, rent bortset fra at hans persons uendelighed for altid placerer ham hinsides de materielle og finite væseners fulde forståelse.

Gud er meget mere end personlighed sådan som personlighed forstås af menneskesindet; han er til med langt mere end ethvert begreb om en superpersonlighed. Men det er fuldstændig nytteløst at diskutere sådanne uforståelige begreber om guddommelig personlighed med materielle væseners sind, hvis maksimal begreb om hvad tilværelsens virkelighed er, består af en personligheds idé og ideal. Den materielle væsens højeste mulige begreb om den Universelle Skaber er omfattet indenfor de åndelige idealer som den guddommelige personligheds ophøjede idé står for. Derfor ved i, selv om I måske ved at Gud nok er meget mere end hvad mennesket kan forstå af hvad personlighed er, være lige så fuldt ud klar over, at den Universelle Fader umulig kan være noget mindre end en evig, uendelig, sand, god og smuk personlighed.

Gud skjuler sig ikke for nogen af sine skabninger. Han er utilnærmelig for så mange klasser af væsner kun fordi han "bor i et lys som ingen materiel skabning kan nærme sig." Den guddommelige personligheds enorme udstrækning og storslåethed ligger hinsides opfattelse for de evolutionære dødeliges ufuldkomne sind. Han "måler vandmasserne i sin hule hånd, måler et univers med sin håndsbredde. Det er ham som sidder på jordens omkreds, som strækker himmelhvælvingerne ud som et gardin og spreder dem ud som et univers man kan leve i." "Løft deres øjne op mod det høje og tag i øjesyn hvem det er som har skabt alt dette, som har tal på alle verdnerne han bringer til veje og nævner dem alle ved deres navne "; og således er det sandt, at " Guds usynlige ting delvis kan forstås gennem alt det som er blevet skabt." I dag, og som i er, må i skelne den usynlige Skaber gennem hans mangfoldige og forskelligartede skabelse samt gennem hans Sønners og deres talrige underordnedes åbenbaring og tjeneste.

Til trods for at materielle dødelige ikke kan se Guds person, burde de fryde sig i forvisning over at han er en person; bør de ved tro acceptere den sandhed som fremstiller den Universelle Fader som således elskede verden at han sørgede for åndelig fremgang i al evighed af dets ydmyge beboere; at han "glæder sig over sine børn." Gud mangler ingen af disse overmenneskelige og guddommelige egenskaber som indgår i en perfekt, evig, kærlig og uendelig Skaberpersonlighed.

I de lokale skabelser (med undtagelse af personalet i superuniversernes) findes det ingen personlig eller udstationeret manifestation af Gud bortset fra Paradisets Skabersønner som er de beboede verdners fædre og lokaluniversernes suveræne herskere. Hvis den skabtes tro var fuldkommen, ville han med sikkerhed vide, at når han havde set en Skabersøn, havde han set den Universelle Fader; i sin søgen efter Faderen ville han ikke spørge efter eller forvente at se nogen anden end Sønnen. Det dødelige mennesket kan simpelthen ikke se Gud før det opnår fuldstændig åndelig transformation og faktisk når frem til Paradiset.

Paradisets Skabersønners væsen egenskaber omfatter ikke alle den universelle absolutheds egenskabsløse potentialer som indgår i den Første Store Kilde og Centers uendelige væsen, men den Universelle Fader er på alle måder guddommelig til stede i Skabersønnerne. Faderen og hans Sønner er én. Disse Paradissønner af Mikael's klasse er perfekte personligheder og endda et mønster for al personlighed i lokaluniverset, fra den klare Morgenstjernes personlighed og ned til det laveste menneskelige væsen af en fremadskridende evolution af dyreriget.

Uden Gud og uden hans storslået og centrale person ville det ikke findes nogen personlighed i hele det vidtstrakte universernes univers. *Gud er personlighed.*

Uanset at Gud er en evig kraft, en majestætisk nærværelse, et transcendent ideal og en strålende ånd, selv om han er alt dette og uendelig meget mere, ikke desto mindre er han i sandhed og til evig tid en fuldkommen Skaberpersonlighed, en person som kan "kende og bliver kendt", som kan "elske og bliver elsket", og en som kan være vores ven: ligeledes kan du blive kendt, som andre mennesker har været kendt, som ven af Gud. Han er en virkelig ånd og en åndelig virkelighed.

Som vi ser den Universelle Fader åbenbaret over hele hans univers; som vi skimter ham iboende sine myriader af skabninger; som vi beskuer ham i hans Suveræne Sønners personer; som vi fortsætter med at føle hans guddommelige tilstedeværelse rundt omkring, nært og fjernt, så lad os ikke betvivle eller sætte spørgsmålstejn ved hans personligheds forrang. På trods af al denne enorme udspreddning forbliver han en sand person og opretholder til evig tid sin personlige forbindelse med sine utallige skarer af væsener som findes spredt rundt om i universernes univers.

Ideen om den Universelle Faders personlighed er en udvidet og sandere begreb om Gud som er kommet til menneskeheden hovedsagelig gennem åbenbaringer. Både fornuften, visdommen og den religiøse erfaring peger mod og foreslår at Gud er en personlighed, men magter ikke helt at påvise den. Selv den iboende Tankeretter er førpersonlig. Enhver religions sandhed og modenhed står direkte i proportion til den forestillingen den har om Guds personlighed og til dens indsigt om Guddommens absolutte enhed. Ideen om en personlig Guddom bliver derfor målestokken på den religiøse modenhed efter at religionen først har formuleret begrebet om Guds enhed.

De primitive religioner havde mange personlige guder, og de var formet i menneskets billede. Åbenbaring bekræfter gyldigheden af begrebet om Guds personlighed, som kun er en mulighed for den videnskabelige forudsætning om en Første Årsag og kun kan antydes som i tråd med filosofiens idé om den Universelle Enhed. Kun ved hjælp af personlighedens tilnærmende bestræbelser kan enhver person begynde at forstå Guds enhed. Fornægter man den Første Kilde og Centers personlighed, står man kun med valget mellem to filosofiske dilemmaer: materialismen og panteismen.

Når man prøver at forestille sig Guddommen, må personlighedsbegrebet løsrives fra ideen om kropslighed. En materiel krop er ikke uundværlig for personligheden hverken for mennesket eller for Gud. Det fejlagtige ved ideen om kropslighed kommer til udtryk i begge yderligheder af menneskelig filosofi: Ifølge materialismen kan mennesket, siden det mister sin krop når det dør, ikke fortsætte med at eksistere som en personlighed; ifølge panteismen kan Gud, siden han ikke har nogen krop, følgelig ikke være nogen person. Den overmenneskelige fremadskridende personlighedstype fungerer imidlertid som en forening mellem sind og ånd.

Personlighed er ikke blot en egenskab hos Gud; snarere står den for helheden af det koordinerede uendelige væsen og den forenede guddommelige vilje som fremtræder perfekt udtrykt i evighed og universalitet. Personlighed i sin højeste betydning er Guds åbenbaring til universernes univers.

Gud, som er evig, universel, absolut og uendelig, vokser ikke i kundskab eller højner sin visdom. Gud tilegner sig ikke erfaring i den forstand som det finite mennesket vil kunne ræsonnere sig frem til eller forstå, men indenfor grænserne af sin egen evige personlighed kan han nyde de kontinuerlige udvidelser af selvrealisering som på sin vis kan sammenlignes med og er analogt med de finite væseners erhvervelse af nye erfaringer i evolutionære verdner.

Den uendelige Guds absolutte perfektion ville medføre at han måtte lide de forfærdelige begrænsninger som kendetegner perfektionens egenskabsløse endelighed om det ikke var for det faktum, at den Universelle Fader deltager direkte i alle de ufuldkomne sjæles personligheds kamp i det vidtstrakte univers som med guddommelig hjælp forsøger at stige op til de åndelige perfekte verdner i det høje. Denne progressive oplevelse af ethvert åndevæsen og enhver dødelig skabning i alle universernes univers udgør en del af Faderens stadig ekspanderende guddomsbevidsthed af den uophørlige selvrealiseringens evigvarende guddommelige cirkel uden ende.

Det er bogstaveligt talt sandt: "I alle jeres pinsler lider også han." "I alle jeres sejre sejrer han i jer og med jer." Hans førpersonlige guddommelige ånd er en virkelig del af jer. Paradisets Ø reagerer på alle fysiske forvandlinger i universernes univers; den Evige Søn omfatter alle åndelige impulser fra hele skabelsen; Samforeneren omfatter alle sindsudtryk i det ekspanderende kosmos. Den Universelle Fader omfatter indenfor sin guddommelige bevidstheds helhed alle de individuelle erfaringer af de progressive kampe som ekspanderende sind og opadstigende åndevæsner af enhver eksistens, væsen og personlighed har over alt i den evolutionære skabelse i tid og rum. Og alt dette er bogstaveligt talt sandt, for i Ham lever vi alle og rører os og har vor væren."

6. PERSONLIGHED I UNIVERSET

Menneskets personlighed er et skyggebillede kastet i tid og rum af den guddommelige Skaberpersonlighed. Og ingen virkelighed kan nogensinde blive rigtig forstået ved at man undersøger skyggen af den. En skygge skal fortolkes ud fra den sande substans som kaster den.

For videnskaben er Gud en årsag, for filosofien en idé, for religionen en person, selv den kærlige himmelske Fader. For videnskabsudøveren er Gud en oprindelig kraft, for filosofien en hypotese om enhed, for religionsudøveren en levende åndelig erfaring. Menneskets mangelfulde begreb om den Universelle Faders personlighed kan kun forbedres gennem dets åndelige fremskridt i universet og vil kun være fyldestgørende når tidens og rummets pilgrimme endelig når Paradisets levende Guds guddommelige omfavnelse.

Mist aldrig de diametralt modsatte synspunkter af personligheden som de er opfattet af Gud og mennesket. Mennesket betragter og opfatter personligheden set fra det finite hen imod det uendelige; Gud ser fra det uendelige hen imod det finite. Mennesket besidder den laveste form for personlighed, Gud den højeste, selv den alt overordnede, ultimative og absolutte. Derfor måtte de højere begreber om den guddommelige personlighed tålmodigt afvente fremkomsten af forbedrede ideer om menneskets personlighed, i særdeleshed den udvidede åbenbaring af både menneskelig og guddommelig personlighed i Skabersønnen Mikaels overdragelse liv på Urantia.

Den førpersonlige guddommelige ånd som bor i den dødeliges sind, er med sin tilstedeværelse det gyldige bevis på sin faktiske eksistens, men begrebet om den guddommelige personlighed kan kun fattes gennem den indsigt man får gennem ægte personlig religiøs erfaring. En hvilken som helst person, enten det er menneskeligt eller guddommelig, kan

kendes eller blive forstået, helt uafhængig af personens ydre reaktioner eller fysiske tilstedeværelse.

En vis grad af moralsk beslægtethed og åndelig harmoni er væsentlig for et venskab mellem to personer; en kærlig personlighed vil næppe give sig til kende overfor en kærlighedsløs person. Selv det at komme i nærheden af en guddommelig personlighed kræver at alle menneskets personligheds resurser vies til denne bestræbelse. Halvhjertet, ufuldstændig hengivelse vil være frugtesløs.

Jo mere fuldstændig mennesket forstår sig selv og værdsætter værdierne hos sine medmenneskers personligheder, jo mere vil det hige efter at kende den Oprindelige Personlighed, og med desto større inderlighed vil et sådan gudkendende menneske stræbe efter at blive som den Oprindelige Personlighed. I kan argumentere for forskellige opfattelser om Gud, men al erfaring med ham og i ham overgår og ligger hinsides alle menneskets kontroverser og ensidig intellektuel logik. Et gudkendende menneske beskriver sine åndelige erfaringer, ikke for at overbevise de ikke troende, men for de troendes opbyggelig og gensidig tilfredshed.

At antage at man kan kende universet og at det er forståeligt, er det samme som at antage at universet er sindsbevidst skabt og personligheds forvaltet. Menneskesindet kan kun opfatte sindsfænomener som kommer fra andre sind, enten disse er menneskelige eller overmenneskelige. Hvis menneskets personlighed kan opleve universet, så ligger der faktisk en personlighed gemt et eller andet sted i dette univers.

Gud er ånd: åndepersonlighed. Mennesket er også en ånd: potentiel åndepersonlighed. Jesus fra Nazaret opnåede den fulde virkeliggørelse af dette potentiale af åndepersonlighed i sin menneskelige livserfaring; derfor bliver mennesket liv i opnåelsen af Faderens vilje, den virkeligste og ideelle åbenbaring af Guds personlighed. Selv om man kun kan erkende den Universelle Faders personlighed ved hjælp af ægte religiøs erfaring, bliver vi inspireret af Jesu jordiske liv i den fuldendte demonstration af en sådan erkendelse og åbenbaring af Guds personlighed i en virkelig menneskelig oplevelse.

7. PERSONLIGHEDSBEGREBETS ÅNDELIGE VÆRDI

Når Jesus snakket om "den levende Gud", mente han en personlig Guddom - Faderen i Himlen. Opfattelsen om at Guddommen har personlighed fremmer fællesskabet, den favoriserer intelligent tilbedelse og fremmer en forfriskende tillidsfuldhed. Der kan forekomme interaktioner mellem upersonlige ting, men de kan ikke opleve noget fællesskab. Det medmenneskelige forhold mellem fader og søn kan på samme måde som fællesskabet mellem Gud og mennesket ikke opleves medmindre de begge er personer. Kun personligheder kan omgås med hverandre, selv om et sådan personligt samkvem meget lettere kan foregå ved tilstedeværelsen af en sådan upersonlig enhed som Tankeretteren.

Mennesket opnår ikke at blive forenet med Gud på samme måde som en vanddråbe kan blive et med havet: Mennesket opnår sin forening med det guddommelige ved i stigende grad at have et tovejs åndelig samkvem, ved sin personligheds samvær med den personlige Gud, ved at blive stadig mere et med det guddommelige væsen gennem helhjertet og intelligent tilpasning til Guds vilje. Et så ophøjet forhold kan kun finde sted mellem personligheder.

Sandhedsbegrebet kan muligvis drøftet løsrevet fra al personlighed; skønhedsbegrebet kan eksistere uden nogen personlighed; men begrebet om den guddommelige godhed lader sig kun forstå i relation til personlighed: Kun en *person* kan elske og blive elsket. Selv skønhed og sandhed ville ikke have noget håb om at overleve uden en personlig Gud, en kærlig Fader.

Vi kan ikke fuldt ud forstå hvordan Gud kan være oprindelig, uforanderlig, almægtig og fuldkommen og samtidig være omgivet af et foranderlig og tilsyneladende lovgivnings begrænset univers, et udviklende univers af relative ufuldkommenheder. Men vi *kan vide* at det er sandt gennem vores egen personlige erfaring da vi alle bevarer vores personligheds identitet og vores viljes enhed til trods for, at både vi selv og vore omgivelser er i konstant forandring.

Universets ultimative virkelighed kan ikke nås med en forståelse ud fra matematikken, logikken eller filosofien, men kun gennem personlig erfaring ved at man i stigende grad tilpasser sig efter en personlig Guds guddommelige vilje. Hverken videnskab, filosofi eller teologi kan bekræfte Guds personlighed. Kun troende sønner til den himmelske Fader kan med deres personlige erfaringer påvirke den faktiske åndelige erkendelse af Guds personlighed.

De højere begreber om personlighed i universet indebærer identitet, selvbevidsthed, selv - vilje og mulighed til at åbenbare sig. Og disse egenskaber indebærer yderligere et fællesskab med andre ogigestillede personligheder, som dem der eksisterer i Paradisguddommenes personligheds relationer. Og den absolutte enhed i disse relationer er så perfekt, at det guddommelige kendes ved sin udelelighed, ved sin enhed: " Herren Gud er *én*." Personlighedens udelelighed forhindre ikke Gud i at skænke sin ånd for at den skal leve i de dødelige menneskers hjerter. Udeleligheden i en menneskelig Faders personligheds forhindrer ikke reproduktion af menneskesønner og -døtre.

Dette begreb om udelelighed i forbindelse med begrebet om enhed indebærer at både tid og rum er transcenderet af Guddommens Ultimativitet; derfor kan hverken rummet eller tiden være absolutte eller uendelige. Den Første Kilde og Center er den uendelighed som uden egenskabsbestemmelse transcenderer alt sind, al materie og al ånd.

Kendsgerningen om Paradistreenigheden modsiger på ingen måde sandheden om den guddommelige enhed. Paradisguddommens tre personligheder er i alle deres reaktioner på den universelle virkelighed og hvad deres forhold til alle skabninger angår, som én. Heller ikke eksistensen af disse tre evige personer, modsiger sandheden om guddommens udelelighed. Jeg er fuldstændig klar over at jeg ikke har tilgang til noget sprog som på behørig vis gør det klart for den dødelige hvordan vi selv opfatter disse problemer i universet. Men I burde ikke miste modet: alle disse ting er ikke engang helt klar for de højtstående personligheder som hører til min kategori af Paradisvæsner. Hav altid i tankene at I vil komme til at få en stadig klarere opfattelse om disse dybe sandheder som har med Guddommen at gøre efterhånden som jeres sind bliver mere og mere åndeliggjort gennem de efterfølgende epoker af jeres lange opstigning som dødelige på vej mod Paradiset.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver, et medlem af den gruppe af himmelske personligheder som er beordret af Dagenes Ældste på Uversa, det syvende superunivers hovedkvarter, for at holde overopsyn med de dele af denne forestående åbenbaring som omhandler omstændigheder hinsides lokaluniverset Nebadons grænser. Jeg er betroet til at stå som ansvarlig for de papirer som portrætterer Guds væsen og egenskaber fordi jeg repræsenterer den øverste tilgængelige informationskilde for sådanne tiltag på enhver beboet verden. Jeg har tjenestegjort som Guddommelig Rådgiver i alle de syv superuniverser og har længe haft mit tilhold på Paradisets Centre for alle ting. Mange gange har jeg haft den højeste fornøjelse af et ophold i umiddelbar personlige tilstedeværelse af den Universelle Fader. Jeg skildrer virkeligheden og sandheden i Faderens natur og egenskaber med ubestridelig autoritet; Jeg ved, hvad jeg taler om.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 2

GUDS VÆSEN

I og med at menneskets højeste mulige opfattelse om Gud omfattes indenfor dets ide og ideal om en oprindelig og infinit personlighed, er det tilladt, og antagelig også til hjælp, at studere visse af de egenskaber hos den guddommelige natur som tilsammen udgør Guddommens karakter. Guds væsen kan bedst forstås af åbenbarelsen om Faderen som Mikael af Nebadon udfoldede gennem hans mangfoldige undervisning og i sit storartede jordiske liv i kødet. Den guddommelige natur kan også bedre forstås af mennesket hvis det betragter sig selv som et Guds barn og ser op til Skaberen i Paradis som en sand åndelig Fader.

Guds væsen kan studeres i en åbenbarelse af enestående ideer, den guddommelige karakter kan betragtes som en portrættering af overjordiske idealer, men den mest oplysende og åndeligt mest opbyggelige af alle åbenbarelses af den guddommelige natur finder man i forståelsen af Jesus fra Nazarets religiøse liv, både før og efter, at han opnået fuld guddomsbevidsthed. Hvis Mikael's inkarnationsliv tages som baggrund for åbenbaringen af Guds til mennesket, vil vi forsøge at overføre til menneskelige ord symboler visse ideer og idealer vedrørende den guddommelige natur, som muligvis kan bidrage til en yderligere belysning og forening af den menneskelige koncept om arten og karakter af den Universelle Faders personlighed.

I alle vore bestræbelser på at udvide og åndeliggøre menneskets opfattelse om Gud er vi voldsomt hæmmet af den begrænsede kapacitet i det dødelige sind. Vi er også alvorlig hæmmet i at gennemføre vores opgave på grund af de sproglige begrænsninger og den mangelfulde tilgang af materiale vi kan bruge som illustrationer eller sammenligningsgrundlag i vore forsøg på at formidle guddommelige værdier og præsentere åndelige betydninger for menneskets endelige, dødelige sind. Alle vore forsøg på at udvide menneskets opfattelse om Gud ville være så godt som nytteløse om det ikke var for det faktum at det dødelige sind er beboet af den Universelle Faders overdraget Tankeretter og gennemstrømmet af Skabersønnens Sandhedsånd. I tillid til tilstedeværelse af disse guddommelige ånder i menneskers hjerte for hjælp til at opgradere gudsbegrebet, tager jeg med glæde løs på mit mandat til at forsøge yderligere at beskrive Guds væsen for menneskesindet.

1. GUDS INFINITET

"I berøringen af den Infinite, kan vi ikke forstå ham. De guddommelige fodspor er ukendte." "Hans forståelse er infinit og hans storhed er uransagelig." Det blændende lys fra Faderens væsen er sådan, at han for sine ydmyge væsener tilsyneladende ser ud til at "opholder sig i det tætteste mørke." Ikke kun er hans tanker og planer uransagelige, men "han udretter store og vidunderlige gerninger flere end nogen kan tælle." "Gud er stor; vi forstår ham ikke, og ej heller kan man udregne hvor gammel han er." "Vil Gud virkelig bo på jorden? Se, himlen (universet) og himlernes himmel (universernes univers) kan ikke rumme ham." "Hvor uransagelige er ikke hans domme og hans måde at løse tingene på!"

"Der er kun en Gud, den infinite Fader, som også er en trofast Skaber." "Den guddommelige Skaber er også den Universelle Disponerer, sjælenes kilde og skæbne. Han er den Højeste Sjæl, det Oprindelige Sind, og den Ubegrænset Ånd i hele skabelsen." "Den Store Overvåger gør ingen fejltagelser. Han er lysende i sin majestæt og sin herlighed." Gud Skaberen er fuldstændig blottet for frygt og fjendskab. Han er udødelig, evig, selveksisterende, guddommelig og gavmild." Hvor ren og smuk, hvor dyb og ubegribelig er altings himmelske Stamfader!" "Den Infinite er uovertræffelig idet han tildeler sig selv til menneskene. Han er begyndelsen og afslutningen, Faderen af ethvert godt og fuldendt formål." Med Gud er alt muligt; den evige Skaber er årsagernes årsag."

På trods af uendeligheden i de overvældende manifestationer Faderens evige og universelle personlighed, så er han ubegrænset selvbevidst om både sin uendelighed og sin evighed; ligeledes er han fuldt ud bekendt med sin perfektion og magt. Han er det eneste væsen i universet bortset fra hans guddommelige medaktører som oplever en fuldkommen, korrekt og fuldstændig bedømmelse af sig selv.

Faderen imødekommer kontinuerlig og ufejlbarligt de mangfoldige behov som kræver hans medvirkning efterhånden som de forandrer sig fra tid til anden i de forskellige dele af hans mesterunivers. Den store Gud kender og forstår sig selv; han er uendelig selvbevidst om alle sine oprindelige perfektions egenskaber. Gud er ikke en kosmisk tilfældighed; ej heller eksperimenterer han med universet. Universherskerne kan hengive sig til eventyr; Konstellationsfædrene kan eksperimentere; Systemcheferne kan øve sig; men den Universelle Fader ser slutningen helt fra begyndelsen af, og hans guddommelige plan og evige formål omfavner og forstår faktisk alle hans underordnede eksperimenter og eventyr på alle verdner, systemer og konstellationer i alle universerne i hans vældige domæner.

Intet er nyt for Gud, og ingen kosmisk begivenhed kommer nogensinde som nogen overraskelse; han bor i evighedens cirkel. Han er uden dages begyndelse eller afslutning. For Gud findes det ingen fortid, nutid eller fremtid; al tid er til stede i ethvert givet øjeblik. Han er den store og eneste JEG ER.

Den Universelle Fader er absolut og ubegrænset infinit i alle sine egenskaber; og dette faktum er i sig selv nok til automatisk at udelukke ham fra al direkte personlig kommunikation med finite materielle væsener og andre ydmyge skabte intelligens væsener.

Og alt dette gør det nødvendig med sådanne ordninger som er blevet bestemt for kontakt og kommunikation med hans mangfoldige skabninger, første gennem Guds Paradissønners personligheder som skønt fuldkommen i guddommelighed, også ofte bliver en del af naturen hos de planetariske racer af kød og blod og dermed bliver en af jer og en med jer; således bliver Gud på sin vis til menneske, sådan som det skete under Mikael's overdragelse, hvor han vekselvis blev kaldt Guds Søn og Menneskesønnen. Og for det andet kommer den Uendelige Ånds personligheder, skarerne af forskellige slags serafer og andre himmelske tænkende væsner, nær de materielle væsener af lavere oprindelse og på så mange måder tjener og tager hånd om dem. Og for det tredje har vi de upersonlige Mysterieledsagere, Tankeretterne, den faktiske gave som den store Gud selv har sendt for at tage bolig i sådanne væsener som menneskene på Urantia, og de er sendt uden bekendtgørelse og uden forklaring. I en endeløs, overdådig strøm stiger de ned fra herlighedens højder for at begunstige og tage bolig i de ydmyge sind hos de dødelige som har kapacitet til gudsbevidsthed eller potentiale dertil.

På disse og mange andre måder, ad veje som er ukendte for jer og som ligger langt hinsides den finite fatteevne, nedgraderer Paradisfaderen sig kærlig og velvillig eller på anden vis modificere, udspreder eller fortynder sin uendelighed så han bliver i stand til at nærme sig det finite sind hos sine skabte børn. Og således er det muligt for den infinite Fader, gennem en serie personligheds udgivelser som i aftagende grad er absolutte, at nyde en nær kontakt med de forskellige intelligente væsener i de mange riger i hans vidtstrakte univers.

Alt dette har han gjort, gør og vil i al evighed fortsætte med at gøre, uden at det på mindste måde vil forringe hans sande og virkelige infinitet, evighed og oprindelighed. Og alt dette er absolut sandt, trods det, at det er svært at forstå, trods det mysterium det er indhyllet eller det umulige i at det nogensinde vil kunne forstås fuldt ud af sådanne væsener som er hjemmehørende på Urantia.

Fordi den Første Fader er infinit i sine planer og evig i sine formål, er det i sagens natur umulig for noget finit væsen at kunne fatte eller have indsigt i helheden af disse guddommelige planer og formål. Det dødelige menneske kan kun få et glimt af Faderens formål nu og da og her og der efterhånden som de åbenbares i forbindelse med udfoldelsen af planen for skabningens opstigning, på de skiftende niveauer af universets progression. Selvom mennesket ikke kan omfatte betydningen af uendeligheden, så har den uendelige Fader fuld forståelse af og kærlige greb om finiteten hos alle sine børn i alle universerne.

Faderen deler sin guddommelighed og evighed med et stort antal højerestående Paradisvæsener, men vi stiller spørgsmålstejn ved om finiteten og den deraf følgende universelle oprindelse deles helt og fuldt med nogen andre end hans samordnede partnere i Paradistreenigheden. Personlighedens infinitet må nødvendigvis indbefatte al eksisterende

endelighed af personlighed, deraf den sandhed - i helt bogstavelig forstand - i læren som forkynnder at "vi lever og rører os og har vores væren i Ham." Det fragment af den Universelle Faders rene Guddom som er iboende i det dødelige menneske er en del af infiniteten hos den Første Store Kilde og Center, Fædrenes Fader.

2. FADERENS EVIGE FULDKOMMENHED

Selv jeres fordums profeter forstod at den Universelle Faders væsen er evig, som i en sluttet cirkel, uden begyndelse eller ende. Gud er i bogstavelig forstand evigt til stede i hans univers af universer. Han fylder nuet med hele sin absolutte majestætiske og evige storhed. "Faderen har liv i sig selv, og dette liv er evigt liv." Op gennem de evige tidsaldre har det været Faderen som "giver liv til alt." Der er uendelig perfektion i den guddommelige integritet. "Jeg er Herren, Jeg forandres ikke." Vores kundskab om universernes univers afdækker at han ikke kun er lysenes Fader, men også at han i sin adfærd når det gælder interplanetariske anliggender så er der "ingen omskiftelighed og heller ikke skygge af forandring." Han "erklærer enden fra begyndelsen." Han siger: "Min rådgivning vil bestå; Jeg vil gennemføre alle mine ønsker" ifølge det evige formål som Jeg åbenbarede i min Søn." Således er planerne og formålene hos den Første Kilde og Center ligesom ham selv: evige, perfekte og for evigt uforanderlige.

Der er endelig fuldstændighed og en opfyldt perfektion i Faderens bud. "Hvad end Gud gør, så vil det være for altid; intet kan tillægges eller tages fra det." Den Universelle Fader fortryder ikke sine oprindelige mål med visdom og perfektion. Hans planer er urokkelig, hans råd uforanderlig mens hans handlinger er guddommelige og ufejlbarlige." Tusinde år i hans syn er som i går når den er fortid og som en nattevagt." Guddommelighedens perfektion og evighedens størrelse ligger for altid hinsides den fuldstændige fatteevne af det dødelige menneskets afgrænsede bevidsthed.

Reaktionerne hos en uforanderlig Gud i udførelsen af hans evige formål, kan synes at variere i overensstemmelse med de skiftende holdninger og sindsstemninger i hans skabte intelligente væsener; det betyder, at de tilsyneladende og overfladisk variere, men under overfladen og ud over alle ydre manifestationer, er der alligevel en uforanderlig formål til stede, den tidløse Guds evigvarende plan.

Ude i universerne må begrebet fuldkommenhed nødvendigvis være noget relativt, men i centraluniverset og i særdeleshed på Paradiset er fuldkommenheden ufortyndet; i enkelte af sine faser er den til og med absolut. Treenigheden lader den guddommelige fuldkommenhed komme til udtryk i varierende grad, men uden at den bliver svækket.

Guds oprindelige fuldkommenhed består ikke i en antaget retfærdighed, men snarere i den iboende perfekte godhed af hans guddommelige væsen. Han er endelig, komplet og perfekt. Der er ikke noget som savnes når det gælder skønheden og fuldkommenheden i hans retfærdige karakter. Og det guddommelige formål med hele planen af levende eksistenser i verdnerne i rummet, er at opløfte alle vilje skabninger til den høje skæbne, at få oplevelsen af at dele Paradisets fuldkommenhed med Faderen. Gud er hverken selvcentreret eller sig selv god nok; han ophører aldrig med at uddele af sig selv til alle selvbevidste skabninger i det vidtstrakte univers af universer.

Gud er evig og uendelig perfekt; han kan ikke personligt kende ufuldkommenhed som sin egen erfaring, men han deler bevidstheden af alle oplevelser af ufuldkommenhed som alle de kæmpende skabninger i alle Paradis Skabersønners evolutionære universer. Den fuldkomne Guds personlige og befriende berøring overskygger de dødeliges hjerter og gennemstrømmer deres væsener hos alle dem som har opnået den moralske dømmekraft på universets niveau. Både på denne måde og ved hjælp af kontakten gennem den guddommelige tilstedeværelse deltager den Universelle Fader faktisk i erfaringerne *med* umodenhed og ufuldkommenhed i hvert eneste moralsk væsens personlige udvikling overalt i universet.

Menneskelige begrænsninger, potentiel ondskab, er ikke en del af det guddommelige væsen, men de dødeliges erfaring med ondskab og alle menneskers forbindelser med den er så afgjort en del af Guds stadig voksende selvrealisering i tidens børn - skabninger med moralsk ansvar som er blevet skabt eller udviklet af hver Skabersøn som er udgået fra Paradiset.

3. RET OG RETFÆRDIGHED

Gud er retfærdig; derfor er han retskaffen. "Herren er retfærdig i alle sine gerninger." "Jeg har ikke skabt uden grund al det jeg har skabt," siger Herren. "Herrens domme er sande og helt retfærdige." Den Universelle Faders retfærdighed kan ikke påvirkes af hans skabningers handlinger eller aktiviteter, "for der er ingen uretfærdighed i Herren vores Gud, ingen personlige særhensyn, ingen bestikkelse."

Hvor nytteløst er det ikke at rette barnagtige appeller til en sådan Gud for at få ham til at lempe på sine uforanderlige dekreter så vi kan undgå de retfærdige følger af hans kloge naturlove og retfærdige åndelige påbud! "Lad dig ikke narre; Gud lader sig ikke spotte, for hvad end et menneske sår, det skal han også høste." Sandt nok, selv når man må høste det man har sået og stå til regnskab for sine ugerninger, er denne guddommelige retfærdighed altid afpasset med barmhjertighed. Uendelig visdom er den evige dommer, som bestemmer proportionerne mellem retfærdighed og barmhjertighed som skal gælde i en hvilken som helst given situation. Den største straf (egentlig en uundgåelig konsekvens) for forseelser og bevidst oprør mod Guds styre er at miste eksistensen som individuel medborger af dette styre. Slutresultatet af helhjertet synd er tilintetgørelse. Ifølge den endelige analyse har sådanne synds identificeret enkeltindivider udslettet sig selv ved at blive helt uvirkelige gennem deres omfavelse af ugudelighed. En sådan skabnings faktiske forsvinden er imidlertid altid udsat indtil det gældende univers foreskrevne retspraksis er blevet efterkommet.

Eksistensudslettelse bliver sædvanligvis dekretet ved en dispensations eller tidsalders dom af en eller flere verdener. På en verden som Urantia sker det ved slutningen af en planetarisk dispensation. Eksistensudslettelse kan ved sådanne anledninger dekretes i henhold til den samordnede handling fra samtlige retskredsers domstole, fra det planetariske råd og videre op til Skabersønnens domstole og til Dagenes Ældstes domstols instanser. Afgørelsen om opløsning tager udgangspunkt i superuniversets højere retsinstanser efter at tiltalen er bekræftet gennem alle led helt fra ugerningsudøverens residenssfære, og så, når tilintetgørelses dommen er blevet bekræftet i det høje, effektueres dommen direkte af de dommere som er bosiddende og virker ved superuniversets hovedkvarter.

Når dommen endelig er bekræftet, bliver det synds identificeret væsen øjeblikkeligt som om det ikke havde eksisteret. Det findes ingen opstandelsesmulighed fra en sådan skæbne; den er evig og uigenkaldelig. Identitetens levende energifaktorer går i opløsning gennem tidens og rummets forvandlinger til de kosmiske potentialer de engang opstod fra. Og hvad angår den fordærvedes personlighed, fratages den sin videregående livsmekanisme i kraft af at væsenet har undladt at foretage de valg og endelige beslutninger som ville have sikret det evig liv. Når sindet i tilknytning til personligheden fortsætter med at gentage sin omfavelse af synd indtil det kulminerer i selvets fuldstændige identifikation med ugudelighed, så bliver en sådan isoleret personlighed efter sin udslettelse, sit kosmiske ophør, absorberet ind i skabelsens oversjæl og bliver en del af det Højeste Væsens udviklingserfaring. Aldrig mere skal den igen komme til syne som en personlighed; dens identitet bliver som om den aldrig havde været der. Hvis det er en personlighed hvor Retteren har været til stede, vil de oplevede åndelige værdier leve videre i Retterens virkelighed.

I enhver kamp mellem reelle virkelighedsniveauer i universet, sejrer personligheden på det højere niveau i sidste ende over personligheden fra det lavere niveau. Dette uundgåelige udfald af modsætninger i universet er en logisk følge af det faktum at enhver viljesskabning er virkelig eller reel i den grad denne har guddommelige kvaliteter. Ufortyndet ondskab, komplet fejlbedømmelse, overlagt synd og rendyrket uretfærdighed er i sig selv og automatisk selvmorderisk. Sådanne holdninger af kosmisk uvirkelighed kan kun overleve i universet på grund af en forbigående ubarmhjertigheds tolerance, afventende kendelsen af de mekanismer som er fastslået for universets domstole om hvad der er fair og rimelig, angående retfærdige domsafgørelser.

Skabersønnernes styre i lokaluniverserne består i skabelse og åndeliggørelse. Disse Sønner hellige sig til en effektiv gennemførelse af Paradisets plan for de dødeliges fremadskridende opstigning, til at rehabilitere oprørere og intellektuelt vildfarne, men når alle sådanne kærlige bestræbelser bliver endelig og uigenkaldelig afvist, bliver det endelige udslettelsesdekret fuldbyrdet af kræfter underlagt Dagenes Ældstes domsmyndighed.

4. DEN GUDDOMMELIGE NÅDE

Nåde er simpelthen retfærdighed som er mildnet af den visdom som vokser ud af en perfekt viden og af den fulde erkendelse for de naturlige svagheder og uheldige miljøbetingede handicaps hos finite væsener. Vores Gud er fyldt med

medfølelse, venlighed, langmodig og rig på nåde.” Derfor ”enhver der kalder på Herren skal blive frelst.” ”for han vil med glæde tilgive.” Herrens nåde er fra evighed til evighed.”: ja, ” hans nåde lever for altid.” ”Jeg er Herren som udfører kærlig-venlighed, ret og retfærdighed på jorden, for heri finder jeg glæde.” ”Jeg hverken bedrøver eller er villig til at volde sorg til menneskebørnene,” for Jeg er ” barmhjertighedens Fader og Gud af al trøst.”

Gud er af væsen venlig, naturlig medfølelse og til evig tid fuld af barmhjertighed. Og det er aldrig nødvendig at udøve noget påvirkning overfor Faderen for at påkalde hans kærlig-venlighed. Væsenets behov er helt tilstrækkeligt for at sikre at det bliver overøst af al den inderlige barmhjertighed og frelsende nåde som Faderen altid giver. Siden Gud ved alt om sine børn, er det let for ham at tilgive. Jo bedre mennesket forstår sin næste, jo lettere vil det være at tilgive ham og til og med elske ham.

Kun den uendelige visdoms indblik gør en retfærdig Gud i stand til at administrere retfærdighed og nåde samtidig i en hvilken som helst givet situation i universet. Den himmelske Fader bliver aldrig splittet i forskellige retninger af modstridige holdninger overfor sine børn i universet; Gud bliver aldrig et offer for holdningsmæssige modsætninger. Guds alvidenhed styrer ufejlbarligt hans frie vilje i valg af dette univers adfærd, som perfekt, samtidig, og lige så tilfredsstilles alle krav af hans guddommelige egenskaber og hans evige væsens uendelige kvaliteter.

Nåden er den naturlige og uundgåelige konsekvens af godheden og kærligheden. En kærlig Faders gode væsen kan umulig tilbageholde sine kloge gerninger af nåde overfor alle medlemmer af alle grupperinger af hans børn i universet. Den evige retfærdighed og guddommelige nåde udgør tilsammen det man efter menneskelig erfaring ville blive kaldt *integritet*.

Den guddommelige nåde repræsenterer en integritet for tilpasning mellem universets niveauer af perfektion og ufuldkommenhed. Nåden er Højstehedens retfærdighed tilpasset til situationerne af de udviklende væsener, tillemplingen af evighedens retfærdighedssans for at imødekomme de tidens børns højeste interesser og deres ve og vel i universet. Nåden står ikke i modsætning til retfærdigheden, men er hellere en forståelsesfuld fortolkning af de krav som den højeste retfærdighed stiller, som den retvis er anvendt overfor de underordnede åndelige væsener og de materielle væsener i udviklende universer. Nåden er Paradistreenighedens retfærdighed som klogt og kærligt anvendes overfor mangfoldigheden af intelligente væsener i skabelserne af tid og rum, sådan som det er formuleret udefra guddommelig visdom og fastsat af det alvidende sind og den suveræne frie vilje hos den Universelle Fader og alle hans medvirkende Skabere.

5. GUDS KÆRLIGHED

"Gud er kærlighed;" derfor er hans eneste personlige holdning i forhold til universets anliggender altid en guddommelig kærlighedsreaktion. Faderen elsker os tilstrækkelig til at han skænker os sit liv. ”Han får solen til at stige op over de onde såvel som de gode og han sender regn over retfærdige såvel som uretfærdige.”

Det er fejlagtig at tænke på Gud som en som lader sig overtale til at elske sine børn på grund af at hans Sønner har ofret sig eller fordi hans underordnede væsener går i forbøn, "for selv Faderen elsker jer." Det er som et udtryk for denne faderlige kærlighed at Gud sender de forunderlige Rettere for at tage bolig i menneskesindene. Guds kærlighed er universel; "hvem som helst der vil kan komme." Han ønsker ”at alle mennesker bliver frelst ved at få viden om sandheden.” Han er ”ikke villig til at lade nogen fortabes.”

Skaberne er de allerførste til at forsøge at frelse mennesket fra de katastrofale følger af dets tåbelige overtrædelser af de guddommelige love. Guds kærlighed er af natur en faderlig kærlighed; det er derfor, han nogle gange disciplinerer os for vores eget fortjeneste, så vi kan tage del i hans hellighed.” Selv igennem jeres værste prøvelser, husk at ”i alle vores lidelser så lider han med os.”

Gud er guddommelig venlig overfor synderne. Når oprørerne vender tilbage til retfærdighed, bliver de nådefuldt modtaget, "for vores Gud tilgiver rigelig." "Jeg er ham som udvisker jeres synder for min egen skyld, og Jeg husker dem ikke.” ”Se, hvilken slags kærlighed vores Fader har givet os så vi kan blive kaldt Guds sønner.”

Det som til syvende og sidst stærkest beviser Guds godhed og højeste grund til at elske ham, er den iboende gave fra

Faderen—Retteren som så tålmodig venter på den time hvor i begge for al evighed skal blive et. Selvom i ikke kan finde Gud ved at søge, så vil i, hvis i retter jer efter ledelsen fra den iboende ånd, blive ufejlbarligt vist vejen, skridt for skridt, liv efter liv, gennem univers efter univers og i tidsalder efter tidsalder, helt til i endelig står i tilstedeværelsen af den Universelle Faders Paradispersonlighed.

Hvor absurd at i ikke vil tilbede Gud fordi begrænsninger af den menneskelige natur og handicaps i jeres materielle skabelse gør det umulig for jer at se ham. Mellem jer og Gud er der en ufattelig stor afstand (fysisk rum) som må tilbagelægges. Ligeledes findes der en vældig kløft af åndelige forskelligheder som der må bygges bro over; men på trods af alt det som fysisk og åndelig holder jer adskilt fra Guds personlige tilstedeværelse i Paradiset, stop alligevel op og gennemtænk den højtidelige kendsgerning, at Gud lever indeni jer; han har på sin egen måde allerede slået en bro over kløften. Han har sendt noget af sig selv, sin ånd, for at leve i jer og slide arbejde sammen med jer mens i stræber fremover på jeres evige vandring gennem universet.

Jeg finder det let og behageligt at tilbede en som er så stor og samtidig så kærlig hengiven til omsorgsfuldt at opløfte sine lavtstående skabninger. Det er naturligt for mig at elske en som er så mægtig til at skabe og holde kontrollen med det han har skabt, og samtidig er så fuldkommen i sin godhed og så trofast i sin kærlige hengivenhed som konstant overskygger os. Jeg tror jeg ville elske Gud lige så meget selv om han ikke var så stor og mægtig, så længe han er så god og barmhjertig. Vi elsker alle Faderen mere på grund af hans væsen end i anerkendelse af hans forbløffende egenskaber.

Når jeg observerer Skabersønnerne og deres underordnede administratorer kæmpe så tappert med de mangeartede udfordringer i tiden som er forbundet med universernes udvikling i rummet, opdager jeg at jeg føler en stærk og dyb hengivenhed med disse mindre herskere universerne. Når alt kommer til alt, tror jeg at vi alle, også de dødelige rundt om på deres verdner, elsker den Universelle Fader og alle andre væsener, hvad enten de er guddommelige eller menneskelige, fordi vi mærker at disse personligheder virkelig elsker os. Oplevelsen af at elske er meget en direkte reaktion på oplevelsen af at være elsket. Vel vidende, at Gud elsker mig, vil jeg gerne fortsætte med at elske ham højt over alt, selv om han var frigjort for sine attributter af højesthed, Ultimativitet, og absoluthed.

Faderens kærlighed følger os nu og gennem de evige tidsaldres endeløse cirkel. Når i undrer jer over Guds kærlige væsen, findes der kun en fornuftig og naturlig personlighedsreaktion på det: I vil i øgende grad komme til at elske jeres Skaber; i vil komme til at vise Gud en hengivenhed som kan sammenlignes med barnets kærlighed til sine jordiske forældre; for som en far, som en virkelig, rigtig, ægte far elsker sine børn, således elsker den Universelle Fader sine skabte sønner og døtre og vil for evigt bekymre sig for deres bedste.

Men Guds kærlighed er en klog og langsigtet forudseende forældrekærlighed. Den guddommelige kærlighed virker i forenet samarbejde med den guddommelige visdom og alle de andre uendelige særtræk ved den Universelle Faders fuldkomne væsen. Gud er kærlighed, men kærlighed er ikke Gud. Den største manifestation af den guddommelige kærligheden til dødelige væsener kan observeres i overdragelsen af Tankeretterne, men jeres største åbenbaring af Faderens kærlighed ses i hans Søn Mikaels overdragelse, da han levede på jorden det ideelle åndelige liv. Det er den iboende Retter som individualiserer Guds kærlighed til hver menneskesjæl.

Af og til er det næsten smertefuldt for mig at være nødt til at beskrive den himmelske Faders guddommelige kærlighed for hans børn i universet ved at måtte benytte mig af det menneskelige ord symbol kærlighed. Dette ord bliver, selv om det også står for menneskets højeste opfattelse af den dødeliges respekt og hengivenhed, så ofte brugt om så mange slags menneskelige relationer som er yderst nedrige og som på ingen måde er egnet til at være kendt af et ord som også bruges til at angive den levende Guds uforlignelige kærlighed for sine skabninger i universet! Hvor uheldigt, at jeg ikke kan benytte mig af noget overjordisk og eksklusivt udtryk, der ville formidle til menneskets sind, den sande natur og den udsøgt smukke betydning forbundet med Paradisfaderens guddommelige kærlighed.

Når mennesket mister kærligheden fra en personlig Gud af syne, bliver Guds rige ikke andet end de godes rige. Uanset det guddommelige væsens uendelige enhed er kærligheden det dominerende karakteristisk ved alle Guds personlige forhold til sine skabninger.

6. GUDS GODHED

I det fysiske univers kan vi se den guddommelige skønhed; i den intellektuelle verden kan vi skelne den evige sandhed, men Guds godhed finder man kun i den personlig religiøse erfarings åndelige verden. I sin sande essens er religionen selve trostilliden til Guds godhed. Gud vil kunne være både stor og absolut indenfor filosofien, og på sin vis også intelligent og personlig, men i religionen må Gud også være moralsk; han må være god. Mennesket kan frygte en stor Gud, men det stoler og elsker kun en god Gud. Denne Guds godhed er en del af Guds personlighed, og dens fulde åbenbaring vises kun i den personlige religiøse oplevelse som Guds troende sønner får.

Religionen forudsætter at oververdens åndenatur er bekendt med og reagerer på de grundlæggende behov i menneskenes verden. Evolutionær religion kan blive etisk, men kun åbenbaret religion bliver virkelig og åndelig moralsk. Den gamle opfattelse om at Gud er en Guddom domineret af en kongeværdig moral blev af Jesus opløftet til den rørende hengivne, intime familiemorals niveau som karakteriserer forholdet mellem forældre og børn, som noget der ikke findes ømmere og smukkere end i de dødeliges erfaringsverden.

”Rigdommen i Guds godhed fører det vildfarne menneske til omvendelse.” ”Enhver god og fuldkommen gave kommer ned fra Lysets Fader.” ”Gud er god; han er menneskesjælens evige tilflugtssted.” ”Herren Gud er barmhjertig og venlig” ”Han er sen til vrede og rig på godhed og sandhed” ”Smag og se at Herren er god! Velsignet er det menneske som stoler på ham.” ”Herren er nådig og fyldt med medlidenhed. Han er den frelsende Gud.” ”Han helbreder de sønderknuste og forbinder sjælens sår. Han er menneskets almægtige velgører.”

Selvom opfattelsen af Gud som konge og dommer fostret en høj moralsk standard og skabte et lovlydig folk som en gruppe, efterlod den de enkelte troende i en bedrøvelig tilstand af usikkerhed omkring deres egen status i tid og evighed. Senere tiders hebraiske profeter forkyndte at Gud var en Fader for Israel; Jesus åbenbarede at Gud var hvert eneste menneskes Fader. Hele den dødeliges opfattelse om Gud bliver på en transcenderet måde oplyst af Jesu liv. Den uselviske indstilling er iboende i forældrekærligheden. Gud elsker ikke *som* en far, men *i egenskab af* at være en far. Han er Paradisfaderen for hver eneste personlighed i universet.

Retfærdigheden indebærer at Gud er kilden til universets moralske lov. Sandheden viser Gud som en åbenbarer, som lærer. Men kærligheden giver og kræver hengivenhed, søger en fortrolig samhørighed lig den som findes mellem forældre og barn. Retfærdigheden kan godt være den guddommelige tanke, men kærligheden er en fars holdning. Den fejlagtige antagelse at Guds retfærdighed var uforenelig med den himmelske Faders uselviske kærlighed, forudsatte manglende enhed i Guddommens natur og førte direkte til udarbejdelsen af forsoningsdoktrinen, som filosofisk set er et angreb både på tanken om Guds enhed og hans frie vilje.

Den kærlige himmelske Fader hvis ånd bor i sine jordiske børn, er ikke en delt personlighed – en af retfærdighed og en af barmhjertighed – der kræves heller ikke nogen mægler for at sikre sig Faderens velvilje eller tilgivelse. Den guddommelige retfærdighed er ikke domineret af en streng gengældelses retfærdighed; Gud som Fader overgår Gud som dommer.

Gud er aldrig rasende, hævngherrig eller vred. Det er rigtigt at visdommen ofte lægger bånd på hans kærlighed, mens retfærdighed betinger hans afviste barmhjertighed. Hans kærlighed til retfærdighed kan ikke undgå at fremstå som værende mindre end hans had til synd.. Faderen er ikke nogen inkonsekvent personlighed; den guddommelige enhed er fuldkommen. I Paradistreenigheden er der absolut enhed til trods for at Guds medaktører har deres egne, evige identiteter.

Gud elsker synderen og *hader* synden; en sådant erklæring er filosofisk sandt, men Gud er en transcendent personlighed, og personer kan kun elske og hade andre personer. Synden er ikke nogen person. Gud elsker synderen fordi denne er en personlighedsrealitet (potentielt evig), men overfor synden indtager Gud ikke nogen personlig holdning, for synden er ikke nogen åndelig realitet; den er ikke personlig; derfor er det kun Guds retfærdighed som tager notits af dens eksistens. Guds kærlighed frelser synderen; Guds lov tilintetgør synden. Denne holdning hos det guddommelige væsen vil tilsyneladende ændre sig, hvis synderen indgår en endelig og fuldstændig identifikation med synden, lige som det samme dødelige sind også fuldt ud kan identificere sig med den iboende ånds Retter. En sådan synds identificeret dødelige vil da blive helt uåndelig af natur (og derfor uvirkelig som person) og ville opleve eventuel udslettelse af sit væsen. Uvirkelighed, eller endda ufuldstændighed i skabningens væsen, kan ikke eksistere for evigt i et stadig mere virkeligt og tiltagende åndeligt univers.

Overfor personlighedens verden er Gud, opdager man, en kærlig person; overfor den åndelige verden er han en personlig kærlighed; i den religiøse erfaring er han begge dele. Kærligheden identificerer Guds viljebestemte vilje. Guds godhed hviler på bunden af den guddommelige viljefrihed: den universelle tendens til at elske, vise barmhjertighed, give udtryk for tålmodighed og være tilgivende.

7. GUDDOMMELIG SANDHED OG SKØNHED

Al finit viden og forståelse som skabte væsener har, er *relativ*. Information og intelligens er, selv når den kommer fra ganske høje kilder, kun relativt komplet, lokalt nøjagtigt og personligt sand.

Fysiske realiteter er temmelig ensartede, men sandheden er en levende og fleksible faktor i universets filosofi. Udviklende personligheder er kun delvis kloge og relativt sandfærdige i deres kommunikation. De kan kun være sikre på noget så langt som deres personlige erfarings strækker sig. Det som ser ud til at være helt sandt på et sted, kan blot være relativt sandt i en anden del af skabelsen.

Den guddommelige sandhed, den endelige sandhed, er ensartet og universel, men historien om alt som er åndelig kan, sådan som den bliver fortalt af mangfoldige individer med ophav på forskellige sfærer, undertiden variere i detaljer, dels på grund af denne relativitet i forhold til kundskabens fuldstændighed samt når det gælder den personlige erfarings righoldighed såvel som af længden og omfanget af denne oplevelse. Mens den Første Store Kildes og Centers love og befalinger, tanker og holdninger er evigt, uendelig og universelt sande, bliver de samtidig anvendt på og justeret for hvert univers, system, verden og skabte tænkende væsen, på en måde som er i overensstemmelse med Skabersønnernes planer og teknik, sådan som disse fungerer i deres respektive universer; såvel som i harmoni med den Uendelige Ånds og alle de andre tilknyttede himmelske personligheders lokale planer og procedurer.

Materialismens falske videnskab vil dømme det dødelige menneske til at blive en udstødt i universet. En sådan ufuldstændig kundskab er potentielt ond; det er viden sammensat af både godt og ondt. Sandheden er smuk, fordi den både er righoldig og symmetrisk. Når mennesket søger sandheden, stræber det efter det guddommelige virkelige.

Filosofferne begår deres groveste fejl når de bliver vildledt ind i abstraktionens vildfarelse, den praksis at fokusere opmærksomheden på et aspekt ved virkeligheden og derefter erklære et sådant isoleret aspekt for at være hele sandheden. Den kloge filosof vil altid kigge efter det kreative mønster som ligger til grund og eksisterer før alle universets fænomener. Den skabende tanke vil altid gå forud for den skabende handling.

Den intellektuelle selvbevidsthed kan opdage sandhedens skønhed, dens åndelige kvalitet, ikke kun gennem begrebets filosofisk overensstemmende, men på sikker og mere pålidelig måde gennem den allestedsnærværende Sandhedens Ånd ufejlbarlige respons. Lykken kommer som en følge af, at man erkender sandheden fordi den kan *omsættes til handling*; den kan leves ud. Skuffelse og sorg følger vildfarelsen som en skygge fordi når noget ikke er en realitet, kan det ikke blive realiseret i praksis. Den guddommelige sandhed kendes bedst ved sin *åndelige aroma*.

Den evige søgen er efter at finde forening, efter guddommelige sammenhæng. Det vidtstrakte fysiske univers holdes sammen i Paradisøen; det intellektuelle univers holdes sammen i sindets Gud, Samforeneren, det åndelige univers er sammenhængende i den Evige Søns personlighed. Men den isolerede dødelige af tid og rum holdes sammen i Gud Faderen gennem den direkte forbindelse mellem den iboende Tankeretter og den Universelle Fader. Menneskets Retter er et fragment af Gud og den søger altid den guddommelige forening; den hænger sammen med, og i den Første Kildes og Centers Paradisguddom.

Det at få et glimt af den overordnede skønhed er det samme som at opdage virkeligheden og integrering i den. Det at få øje på den guddommelige godhed i den evige sandhed, det er den yderste skønhed. Selv tiltrækningen i menneskelig kunst ligger i harmonien af dens enhed.

Den store fejl ved den hebræiske religion var dens manglende evne til at forbinde Guds godhed med videnskabens faktuelle sandheder og kunstens tiltalende skønhed. Efterhånden som civilisationen skred fremover og religionen på uklogt vis fortsatte i samme spor ved at overfokusere på Guds godhed og til relativ udelukkelse af sandhed og skønhed, så udviklede der sig en tiltagende tendens blandt visse mennesketyper til at man vendte sig bort fra den abstrakte og

løsrevne koncept af en isoleret godhed. Den overstressede og isolerede moral i den moderne religion, som undlader at holde hengivenhed og loyalitet hos mange mennesker i det tyvende århundrede, ville rehabilitere sig selv, hvis den udover sine moralske bud, ville give lige hensyn til videnskabens, filosofiens og den åndelige erfarings sandheder og til den fysiske skabelses skønhed, tiltrækningen i den intellektuelle kunst og storheden i at have udviklet en ægte karakterstyrke.

Den religiøse udfordring i vor tidsalder ligger i hænderne på de vidtskuende og fremsynede mænd og kvinder med åndelig indsigt som vil vove at udforme en ny og fængende livsfilosofi udefra de udvidede og fortræffelige integrerede moderne forestillinger om kosmisk sandhed, universel skønhed og guddommelig godhed. Et sådan nyt og retfærdigt moralistisk syn vil tiltrække alt det bedste i menneskets bevidsthed og udfordre det bedste i menneskesjælen. Sandhed, skønhed og godhed er guddommelige realiteter, og efterhånden som mennesket kommer højere op på det åndelige livs skala, bliver den Eviges højeste kvaliteter i øgende grad samordnet og forenet i Gud, som er kærlighed.

Al sandhed – materiel, filosofisk eller åndelig – er både smuk og god. Al virkelig skønhed – materiel kunst eller åndelig symmetri – er både sand og god. Al ægte godhed – enten det gælder personlig moral, socialt ligeværd eller guddommelig tjenestevillighed – er lige sand og smuk. Sundhed, mental ligevægt og lykke er integrationer af sandhed, skønhed, og godhed som de er blevet blandet i menneskets erfaring. Sådanne niveauer af velfungerende levevis er et resultat af forbindelsen af energisystemer, idésystemer og åndesystemer.

Sandheden er sammenhængende, skønheden tiltrækkende, godheden stabiliserende. Og når disse værdier af det som er virkelig, bliver koordineret i personlighedserfaringen, bliver resultatet en høj klasse af kærlighed betinget af visdom og kvalificeret ved sin loyalitet. Det egentlige formål med al uddannelse i universet er at opnå bedre koordinering af verdens isolerede børn med de større realiteter i deres voksende erfaring. Virkeligheden er endelig på det menneskelige niveau og uendelig og evig på de højere, guddommelige niveauer.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver autoriseret af Dagenes Ældste på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 3

GUDS EGENSKABER

Gud er allestedsnærværende; den Universelle Fader hersker over evighedens cirkel. Men han hersker i lokaluniverserne gennem sine Skabende Paradissønners personer, lige som han også skænker liv gennem disse Sønner. ”Gud har givet os evigt liv, og dette livet er i hans Sønner.” Disse Guds Skabersønner er personlige udtryk af ham selv i tidens sektorer og for de hvirvlende planeters børn fra rummets udviklende universer.

De meget personaliserede Guds Sønner kan klart opfattes af de laverestående klasser af skabte intelligenser og dermed kompenserer de for den uendelige og derfor mindre genkendelige Faders usynlighed. Den Universelle Faders Skabende Paradissønner er en åbenbaring af et ellers usynligt væsen, usynlig på grund af absolutthed og uendelighed iboende evighedens cirkel og i Paradisguddommenes personligheder.

Skaberkraft er næppe en egenskab hos Gud; snarere repræsenterer den en sammenfatning af hans handlekraftige væsen. Og denne universelle skaberkraft manifesterer sig for evigt, da den er betinget og kontrolleres af alle koordinerede egenskaber hos den Første Kildes og Centers uendelige og guddommelige virkelighed. Vi tvivler oprigtig på, at et særligt træk ved det guddommelige væsen kan anses for at gå forud for andre egenskaber, men hvis dette var tilfælde, ville Guddommens skaberkraft komme forud for alle andre væsen egenskaber, gøremål og evner. Guddommens skaberkraft kulminerer i den universelle sandhed om Guds Faderskab.

1. GUDS ALLESTEDSNÆRVÆRELSE

Den Universelle Faders allestedsnærværelse består i hans evne til at være til stede over alt samtidig. Gud alene kan være på to steder, på utallige steder, samtidig. Gud er til stede samtidig ”oppe i himlen og nede på jorden”; som salmisten udbød: ”Hvorhen skal jeg gå fra din ånd eller hvorhen skal jeg flygte fra din tilstedeværelse?”

”Jeg er en Gud nær ved så vel som langt borte,” siger Herren. Er jeg ikke den som fylder himlen og jorden?” Den Universelle Fader er hele tiden nærværende i alle dele og i alle hjerter i sin vidstrakte skabelse. Han er ”fuld af ham, som fylder alt i alle,” og ”som arbejder i det hele” og videre er opfattelsen om hans personlighed sådan, at ”himlen (universet) og himlernes himmel (universernes univers) ikke kan rumme ham.” Det er bogstavelig talt sandt at Gud er alt og i alle. Men selv ikke det er *hele* Gud. Den Uendelige kan kun åbenbares gennem uendeligheden; årsagen kan aldrig fuldt ud forstås ved at man analyserer virkningerne; den levende Gud er uoverskuelig meget større end totalsummen af skabelsen som er blevet til som en følge af hans grænseløse frie vilje. Gud åbenbares over hele kosmos, men kosmos kan aldrig indeholde eller omfatte Guds uendelighed i sin helhed.

Med sin tilstedeværelse patruljerer Faderen mesteruniverset uophørlig. ”Han fremkommer fra himlens ende og hans kredsløb er til dens ende; og der er intet skjult for hans lys.”

Det skabte væsen findes ikke kun i Gud, men Gud lever også i det skabte væsen. ”Vi ved vi bor i ham fordi han lever i os; han har givet os sin ånd. Denne gave fra Paradisfaderen er menneskets uadskillelige ledsager.” ”Han er den allestedsnærværende og altgennemtrængende Gud.” ”Den evige Faders Ånd er skjult i ethvert dødelig barns sind.” ”Mennesket søger efter en ven mens denne selvsamme ven lever i hans eget hjerte.” ”Den sande Gud er ikke langt væk, han er en del af os; hans ånd taler til os indefra.” ”Faderen lever i barnet. Gud er altid med os. Han er den evige skæbnens ledende ånd.”

I sandhed har det været sagt om menneskeslægten, ”Du er af Gud” fordi ”ham som bor i kærlighed bor i Gud, og Gud i

ham.” Selv når i begår uret, plager i gaven fra Gud i jeres indre, for Tankeretteren er nødt til at gennemleve konsekvenserne af ondsindet tænkning sammen med det menneskesind den holdes fængslet i.

Guds allestedsnærværelse er i virkeligheden en del af hans uendelige væsen; rummet udgør ikke nogen hindring for Guddommen. Gud er, i perfektion og uden begrænsning, genkendelig til stede kun på Paradis og i centraluniverset. Han er ikke på samme måde genkendelig til stede i de skabelser som kredser rundt om Havona, for Gud har begrænset sit direkte og eksisterende tilstedeværelse, af hensyn til suveræniteten og de guddommelige privilegier som tilkommer de koordinerede skabere og herskere i universerne af tid og rum. Derfor må begrebet om den guddommelige tilstedeværelse give mulighed for en bred vifte af manifestationer, både når det gælder form og til kanal, inkluderende den Evige Søns, den Uendelige Ånds og Paradis Øens tilstedeværelses kredsløb. Det er heller ikke altid mulig at skelne mellem tilstedeværelse af den Universelle Faders og hans evige medaktørers og repræsentanternes handlinger; så perfekt opfylder de alle hans uendelige krav til hans uforanderlige formål. Men sådan er det ikke med personlighedens kredsløb og med Retterne; her handler Gud unikt, direkte og eksklusivt.

Den Universelle Overvåger er potentielt til stede i Paradis Øens tyngdekrafts kredsløb i alle dele af universet til alle tider og i lige stor grad, i overensstemmelse med massen, som reaktion på det fysiske behov for hans tilstedeværelse og på grund af den iboende egenskab af hele skabelsen, som får alting til at holde fast ved og være en del af ham. På samme måde er den Første Kilde og Center potentielt nærværende i den Egenskabsløse Absolutte, lageret af de uskabte universer i den evige fremtid. Gud gennemstrømmer således potentielt både fortiden, nutiden og fremtidens fysiske universer. Han er det oprindelige fundament for sammenhængen i den såkaldte materielle skabelse. Dette ikkeåndelige Guddoms potentiale bliver realiseret her og der på de fysiske eksistensniveauer af en af hans eksklusive repræsentanter som på uforklarlig måde indtræder i en fase af universets handlingsforløb.

Guds sinds nærvær er i overensstemmelse med Samforenerens, den Uendelige Ånds absolutte sind men i de finite skabelser skelnes den bedre i Paradisets Mesterånders allesteds fungerende kosmiske sind. På samme måde som den Første Kilde og Center er potentielt til stede i Samforenerens sinds kredsløb, således er han potentielt til stede i spændingerne af den Universelle Absolutte. Det menneskelige sind er dog en overdragelse fra Samforenerens Døtre, de Guddommelige Ministre fra udviklings universerne.

Den Universelle Faders allestedsnærværende ånd er koordineret med funktionen af den Evige Søns universelle ånds tilstedeværelse og med Guddomsabsoluttets evigværende guddommelige potentiale. Men hverken den Evige Søns og hans Paradissønners åndelige aktivitet eller den Uendelige Ånds sinds overdragelse synes at udelukke den direkte virkning af Tankeretterne, Guds iboende fragmenter, i hjerterne hos hans skabte børn.

Vedrørende Guds nærvær på en planet, i et system, en konstellation, eller i et univers, så er graden af en sådan tilstedeværelse i enhver skabelses enhed et mål for graden af udviklingen i forekomsten af det Højeste Væsen: Den er bestemt af den samlede anerkendelse af Gud og loyalitet over for ham af den store univers organisation, rækkende helt ned til systemerne og selve planeterne. Derfor er det nogle gange med håb om at bevare og beskytte disse faser af Guds højt værdifulde tilstedeværelse, at når nogle planeter (eller endda hele systemer) er kastet dybt ned i åndelig mørke, så bliver de i en vis forstand sat i karantæne eller delvist isoleret fra kontakt med de større enheder i skabelsen. Og alt dette er, som den fungerer på Urantia, en åndelig forsvarsreaktion af størstedelen af verdnerne for så langt som muligt at redde sig selv fra at måtte lide de isolerede konsekvenser af de fremmedgørende handlinger udført af et egenrådigt, ugudeligt og oprørsk mindretal.

Mens Faderen på forældremæssig vis gennemstrømmer alle sine sønner - alle personligheder - så er hans indflydelse over dem begrænset alt efter hvor fjernt deres oprindelse er fra Guddommens Anden og Tredje Person, og den forøges efterhånden som deres vej mod deres mål nærmer sig disse niveauer. Guds tilstedeværelse som en kendsgerning i væsenernes sind bestemmes af, hvorvidt der bor i deres indre eller ikke et fragment af Fader, såsom en Myserieledsager, men hans effektive tilstedeværelse er bestemt af graden af samarbejde, som disse iboende Rettere i menneskets indre tilbydes af de sind de opholder sig i.

Udsvingene i Faderens tilstedeværelse skyldes ikke foranderligheden af Gud. Faderen trækker sig ikke tilbage i afsondrethed fordi han er blevet krænket; hans kærlighed er ikke fremmedgjort på grund af det skabte væsens misgerninger. Snarere er det sådan at hans børn, i kraft af, at være blevet givet evnen til at vælge (angående Ham selv),

at i udøvelsen af dette valg bestemmes graden og begrænsningerne direkte af Faderens guddommelige indflydelse i deres egne hjerter og sjæle. Faderen har frit givet af sig selv til os, uden begrænsning og uden at favorisere nogen. Han gør ingen forskel på personer, planeter, systemer eller universer. I tidens sektorer ærer han på en særlig måde kun Gud den Syvfoldiges Paradispersonligheder, deigestillede skabere af de endelige universer.

2. GUDS UENDELIGE KRAFT

I alle universerne ved man at ”Herren Gud den almægtige råder.” Denne og andre verdners anliggender er under guddommelig opsyn. ”Han handler i henhold til sin vilje blandt himlens hærskere og blandt jorden indbyggere.” Det er evigt sandt, ”der er ingen kraft som ikke er fra Gud.”

Indenfor grænserne for det som er i overensstemmelse med hans guddommelige væsen, er det bogstavelig talt sandt at ”for Gud er alting mulig.” De langtrukne evolutionære processer af mennesker, planeter og universer er underlagt universets skabere og administratorers perfekte kontrol og udfolder sig i overensstemmelse den Universelle Faders evige formål og fremskrider i harmoni og orden og i overensstemmelse med den alvidende Guds plan. Der er kun en lovgiver. Han opretholder verdnerne i rummet og svinger universerne rundt i det evige kredsløbs endeløse cirkel.

Af alle Guds egenskaber er det hans almægtighed som lader sig bedst forstås, især som den kommer til udtryk i det materielle univers. Som et uendeligt fænomen betragtet er Gud energi. Denne konstatering af et fysisk faktum bygger på den ubegribelige sandhed, at den Første Kilde og Center er den forudgående årsag til de universelle fysiske fænomener i hele rummet. Fra denne guddommelige aktivitet stammer al fysisk energi og alle andre materielle manifestationer. Lys, det vil sige lys uden varme, er en anden ikke-åndelige manifestation af Guddommen. Og der findes endnu en form for ikke-åndelig energi som er så godt som ukendt på Urantia; den er indtil videre uopdaget.

Gud kontrollerer alle kræfter; han har banet ”en vej for lynet;” han har fastsat kredsløbene for al energi. Han har bestemt tiden og fremtoningsformene for al slags energimaterie. Og alt dette holdes for altid i hans evige greb - gennem den tyngdekraftskontrol som har sit centrum på det nedre Paradis. Den evige Guds lys og energi kredser således for al tid rundt i hans majestætiske kredsløb, den endeløse, men velordnet procession af stjernehober som universernes univers består af. Hele skabelsen kredser til evig tid rundt om Paradispersonligheds center for alle ting og væsener.

Faderens almægtighed vedrører dominansen overalt af det absolutte niveau, hvorpå de tre energier, den fysiske, den sindsræssige og åndelige ikke kan skelne i hans umiddelbare nærhed, som er kilden til alt. De skabte væseners sind, som hverken er Paradis monota eller Paradis ånd, reagerer ikke direkte på den Universelle Fader. Gud *tilpasser* sig efter det ufuldkomne sind - hos de dødelige på Urantia gennem Tankeretterne.

Den Universelle Fader er ikke nogen forbigående kraft, omskiftelig styrke eller energi af vekslende intensitet. Faderens styrke og visdom er helt tilstrækkelig til at klare alle presserende situationer i universet. Når nødsituationer relateret til menneskelige erfaringer opstår, har han forudset dem alle, og derfor reagerer han ikke i forhold til universets anliggender på en løsreven måde, men heller i overensstemmelse med hvad den evige visdom tilsiger og i tråd med hvad den uendelige dom foreskriver. Uanset hvordan den tilsyneladende måtte fortone sig, fungerer Guds kraft ikke i universet som en blind kraft.

Situationer kan opstå hvor det fremgår, at nødsituations afgørelser er blevet taget, hvor naturlovene er blevet ophævet, hvor uoverensstemmelser er blevet bemærket og at der er blevet gjort en indsats for at rette op situationen; men det er ikke tilfældet. Sådanne begreber om Gud har sin oprindelse i rækkevidde af jeres begrænsede synspunkt, i endelighed af jeres forståelse og indskrænkning af jeres undersøgelse; sådanne misopfattelser om Gud skyldes jeres grundlæggende uvidenhed om eksistensen af verdens højere love, størrelsen af Faderens karakter, uendelighed af hans egenskaber og det faktum, at han har en fri vilje.

De planetariske væsener som Guds ånd bor i, spredt vidt og bredt i rummets universer, er næsten uendelige i antal og klasser, deres intellekt er så forskellige, deres sind er så begrænset og til tider så grov, deres vision så indskrænket og stedbunden, at det næsten er umuligt at formulere generaliseringer af love som tilstrækkelig udførligt giver udtryk for Faderens uendelige egenskaber og samtidig i en vis grad giver behørig forståelse overfor disse skabte intelligenser. Derfor vil mange af den almægtige Skabers handlinger overfor jer skabte væsener, fremstå som vilkårlige, løsrevne og

ikke så sjældent også hjerteløse og grusomme. Men igen forsikrer jeg jer om at dette ikke er sandt. Alle Guds handlinger er målrettet, intelligente, kloge, godhjertet og evigt hensynsfulde med tanke på det bedste gode, ikke altid for et individuelt væsen, en individuel race, en individuel planet eller for den sags skyld et helt individuelt univers; men de er for velfærd og det bedste gode for alle involverede partner, fra det laveste til den højeste. I tidens epoker kan en del af velfærden give indtryk af at afvige fra helhedens velfærd; i evighedens cirkel eksisterer disse tilsyneladende forskelle ikke.

Vi er alle en del af Guds familie, og vi må derfor nogen gange påtage os en del af familiens disciplin. Mange af Guds gerninger som forstyrrer og forvirrer os, er resultatet af den samlet visdommens beslutninger og endelige vedtagelser, som bemyndiger Samforeneren til at udføre valget af det uendelige sinds ufejlbarlige vilje, til at håndhæve beslutningerne af den perfekte personlighed hvis overblik, klarsyn og omsorg omfavner den højeste og evige velfærd i hele hans vældige og vidstrakte skabelse.

Således er det at jeres løsrevne, oversigtsløse, endelige, grove og meget materialistiske synsvinkel og de begrænsninger som er en del af naturen i jeres væsen, udgør et sådan handicap, at i bliver ude af stand til at se, forstå eller kende til visdommen og venligheden i mange af de guddommelige handlinger, som for jer kan synes fyldt med hensynsløs grusomhed, og som synes at være præget af en sådan komplet ligegyldighed i forhold til jeres medskabningers velbefindende og velfærd for deres planetariske lykke og personlige velstand. Det er på grund af begrænsninger af menneskelig vision, på grund af jeres begrænsede forståelse og finite fatteevne, at i misforstår Guds motiver og fordrejer hans formål. Men der sker meget på de evolutionære verdner som ikke er den Universelle Faders personlige værk.

Den guddommelige almægtighed er perfekt koordineret med de andre egenskaber af Guds personlighed. Guds kraft er normalt begrænset i deres åndelige manifestationer i universet af tre forhold eller situationer:

1. Af Guds væsen, især af hans uendelige kærlighed, af sandhed, skønhed og godhed.
2. Af Guds vilje, af hans barmhjertighed og faderlige forhold til universets personligheder.
3. Af Guds lov, af den evige Paradistreenigheds retfærdighed og ret.

Gud er ubegrænset i styrke, guddommelig af væsen, endelig i vilje, uendelig i egenskaber, evig i visdom og absolut i virkeligheden. Men alle disse karakteristika hos den Universelle Fader er forenet i Guddommen og universelt udtryk i Paradistreenigheden og i Treenighedens guddommelige Sønner. Ellers er alt udenfor Paradiset og centraluniverset Havona som har med Gud at gøre, begrænset af den Højstes evolutionære tilstedeværelse, betinget af den Ultimatives eventuerede tilstedeværelse og koordineret af de tre eksistentielle Absolutter: Guddomsabsolutet, det Universelle Absolut og det Egenskabsløse Absolut. Og således er Guds tilstedeværelse begrænset fordi dette er Guds vilje.

3. GUDS UNIVERSELLE KUNDSKAB

”Gud ved alt.” Det guddommelige sind er bevidst om og fortrolig med hele skabelsens tanker. Hans kendskab til begivenhederne er universel og perfekt. De guddommelige væsener som udgår fra ham, er en del af ham; han som ”stabiliserer skyerne” er også ”perfekt i kundskab.” ”Herrens øjne ser overalt.” En stor lærer sagde om den ubetydelige spurv: Ikke en vil falde til jorden uden min Faders kendskab; ”også, ” selv jeres hår på hoved er talte.” ”Han bestemmer antallet af alle stjernerne; han kalder dem ved deres navne.”

Den Universelle Fader er den eneste personlighed i hele universet som faktisk kender antallet af stjerner og planeter som findes i rummet. Alle verdnerne i hvert eneste univers er til enhver tid til stede i Guds bevidsthed. Han siger også: Jeg har set mit folks lidelser, jeg har hørt deres skrig, og jeg kender deres sorg.” For ”når Herren ser fra himlen; iagttager han alle menneskehedens børn; fra hans beboelses sted iagttager han alle jordens beboere.” Ethvert skabt barn kan i sandhed sige: ” Han kender den vej jeg går, og når han har prøvet mig, vil jeg fremkomme som guld.” ”Gud kender vores ned- og opture; han forstår vores tanker langt væk fra og er bekendt med vores veje.” ”Alle ting er nøgne og åben for øjnene af ham med hvem vi har at gøre.” Og det burde virkelig være opmuntrende for hvert eneste menneske at forstå at ”han kender din struktur; han husker at du er støv.” Jesus sagde om den levende Gud: ”Din Fader ved, hvad du har brug for, endda selv før du spørger ham.”

Gud besidder en ubegrænset evne til at vide alt; hans bevidsthed er universel. Hans personlige kredsløb omfatter alle personligheder, og han bliver tilført kundskab om selv de ydmyge skabninger, suppleret indirekte gennem alle de nedstigende guddommelige Sønner og direkte gennem de iboende Tankerettere. Og yderligere er den Uendelige ånd til enhver tid til stede over alt.

Vi er ikke helt sikre på om Gud vælger at forudse tilfælde af synd eller ikke. Men selv om Gud skulle forudse sine børns frie viljeshandlinger, så vil denne forhåndskundskab på ingen måde ske på bekostning af jeres frihed. En ting er sikkert: Gud er aldrig overrasket.

Almægtighed betyder ikke at man har styrke til at udrette det uudførlige, gøre noget ugudeligt. Heller ikke betyder alvidenhed, at man ved det som ikke kan vides. Men sådanne udsagn kan næppe gøres forståeligt for det begrænsede sind. Det skabte væsen kan næppe forstå omfanget og begrænsningerne af Skaberens vilje.

4. GUDS GRÆNSELØSHED

Det at Gud vedvarende overdrager sig selv til universerne efterhånden som de bliver til, svækker på ingen måde potentialet af styrke eller mængden af visdom, i og med at disse fortsætter med at opholde sig i Guddommens centrale personlighed. I sit potentiale for kraft, visdom og kærlighed har Faderen aldrig formindsket noget af det han er i besiddelse af eller ladet sig fratage nogen af sin herlighedsudstrålende personligheds egenskaber som følge af den uforbeholdne overdragelse af sig selv til sine Paradissønner, sine underordnede skabelser og til de mangfoldige væsener som findes der.

Skabelsen af ethvert nyt univers, kræver en ny justering af tyngdekraften; men selv om skabelsen skulle fortsætte ubegrænset, i al evighed og endda til uendeligheden så at det materielle skabelse i sidste ende ville eksistere uden begrænsninger, så ville styrken til at kontrollere og koordination som hviler i Paradis Øen, fortsat vise sig at være lige egnet eller være tilstrækkelig til at beherske, kontrollere og koordinere et sådan uendeligt univers. Og efter denne overdragelse af grænseløs kraft og styrke over et grænseløst univers, ville den Uendelige stadig være overopladet med lige så stor grad af kraft og energi; den Egenskabsløse Absolutte ville fortsat være uformindsket; Gud ville fremdeles besidde det samme uendelige potentiale, ligesom hvis kraft, energien og styrke aldrig var blevet udøst som egenskaber til univers efter univers.

Og sådan er det også med visdommen: Det faktum, at sind er så frit distribueret til verdneres tankevirksomhed, forringer på ingen måde den centrale kilde til guddommelig visdom. Efterhånden som universerne bliver stadig flere, og antallet af væsener på verdnerne øges til grænsen af det ufattelige; selv om der uden ophør udøses stadig flere sind til disse væsener af både høj og lav stand, så vil Guds centrale personlighed fortsat omfatte samme evige, uendelige og alvidende sind.

Det faktum at han udsender åndelige budbringere fra sig selv for at tage bolig i mænd og kvinder i jeres verden, mindsker på ingen måde hans evne til at fungere som en guddommelig og almægtig åndepersonlighed; og der findes absolut ingen grænser for hvor mange eller i hvor stor udstrækning sådanne Åndeledsagere som han kan og vil kunne sende ud. Det at han giver af sig selv til sine skabninger, skaber en grænseløs, næsten en ubegribelig fremtids mulighed for progressive og successive eksistenser for disse guddommelig begavede dødelige. Og denne overdådige fordeling af sig selv i form af disse tjenende åndevæsener mindsker på ingen måde visdommen og perfektion af sandhed og kundskab som hviler i den alvise, alvidende og almægtige Faderens person.

For de dødelige af tiden findes der en fremtid, men Gud bor i evigheden. Selv om jeg kommer fra nær selveste Guddommens tilholdssted, kan jeg ikke påberåbe mig, at kunne tale med perfekt forståelse om uendeligheden af mange af de guddommelige egenskaber. Det er kun uendelighedens sind som fuldt ud kan forstå eksistensens uendelighed og handlingens evighed.

Det dødelige menneske kan umulig kende den himmelske Faders uendeligheds perspektiv. Det finite sind kan ikke gennemtænke en sådan absolut sandhed eller kendsgerning. Men dette selvsamme endelige mennesket kan faktisk føle - bogstaveligt opleve - den fulde og uformindskede effekt af sådan en uendelig Faders KÆRLIGHED. En sådan kærlighed kan virkelig opleves, men mens kvaliteten af erfaring er ubegrænset, er mængden af sådan en oplevelse

begrænset af den menneskelige evne til åndelige modtagelighed og af den tilsvarende kapacitet til at elske Faderen til gengæld.

Den finite påskønnelse af uendelighedens kvaliteter overskrider langt den logisk begrænset kapacitet hos de skabte på grund af det faktum, at mennesket er skabt i Guds billede - idet der indeni ham lever et fragment af uendeligheden. Derfor er menneskets mest nærliggende og kærkomne tilgang til Gud, ved og gennem kærlighed, for Gud er kærlighed. Og alle sider ved sådanne et unik forhold er en faktisk erfaring i kosmisk sociologi, forholdet mellem Skaberen og skabningen - hengivenhed mellem Fader og barn.

5. FADERENS OVERORDNEDE STYRING

I sin kontakt med skabelserne efter Havona, udøver den Universelle Fader ikke sin uendelige styrke og endelige autoritet gennem direkte overføring, men hellere gennem sine Sønner og deres underordnede personligheder. Og Gud gør dette af sin egen fri vilje. Hele den tildelte styrke eller enhver del deraf kunne, hvis situationen skulle opstå, hvis det guddommelige sind skulle vælge det, udøves direkte; men som regel tages et sådan skridt kun hvis den bemyndigede personlighed ikke klart har efterlevet sit guddommelige tillidserhverv. Når dette sker, ved en sådan misligholdelse, indenfor rammen for guddommelig selvbegrænsning af styrke og potentiale, handler Faderen selvstændigt og i overensstemmelse med beslutninger af hans eget valgt; et valg han altid vil foretage ud fra sin fejlfri perfektion og sin uendelige visdom.

Faderen regerer gennem sine Sønner; og ned gennem hele universets organisation er der en ubrudt kæde af herskere som slutter med Planetprinserne, som styrer skæbnen på de evolutionære sfærer i Faderens store domæner. Det er ikke kun poetiske fraser når det erklæres: ”Jorden og dens rigdom tilhører Herren.” ”Han afsætter og indsætter konger.” ”De Højeste hersker i menneskernes verden.”

Hvad angår det som foregår i menneskernes hjerter, får den Universelle Fader det ikke altid på sin måde; men når det gælder adfærd og skæbne af en planet, er det den guddommelige plan som er fremherskende; visdommens og kærlighedens evige formål kommer til sin ret.

Jesus sagde: ”Min Fader, som har givet mig dem, er større end alt; og ingen er i stand til at rive dem ud af min Faders hånd.” Når I får et glimt af de mangfoldige virksomheder i Guds nærmeste grænseløse skabelse og betragter hvor overvældende enormt det er, vil I måske komme i vildrede om hans overherredømme, men I burde ikke betvivle, at han trygt og til evig tid sidder på tronen i altings Paradiscenter som godtgørende Fader for alle intelligente væsener. Det findes kun ”én Gud som er Fader for alle, som står over alle og er i alle,” ”og han er før alting, og i ham alting er.”

Livets usikkerhed og tilværelsens omskiftelser, modsiger på ingen måde begrebet om Guds universelle suverænitæt. Alt liv blandt evolutionære væsener er forbundet med visse *uundgåeligheder*. Tænk over følgende:

1. Er *mod* - karakterstyrke - ønskelig? Så må mennesket blive opfostret i et miljø som nødvendiggør at det må kæmpe med hårde realiteter og reagere på skuffelser.
2. Er *altruismen* - at man tjener sin næste - ønskelig? Så må livet byde på erfaringer hvor man støder på sociale uligheder.
3. Er *håb* - storhed af tillid - ønskelig? Så må mennesket leve med vedvarende at blive konfronteret med utryghed og tilbagevendende usikkerhedsmomenter.
4. Er *tro* - mennesketankens højeste sikkerhed - ønskelig? Så må menneskesindet finde sig i den besværlige situation det er, altid at vide mindre end hvad det kan tro.
5. Er det at *elske sandheden* og være villig til at følge den hvor den end måtte føre en hen, ønskværdig? Så må mennesket vokse op i en verden hvor fejl er til stede og løgn altid en mulighed.
6. Er *idealisme* - idé og koncept, som nærmer sig det guddommelige - ønskelig? Så må mennesket kæmpe i et miljø hvor godhed og skønhed er relativ, i omgivelser som stimulerer det ukuelige ønske om at gøre ting bedre.

7. Er *loyalitet* - det at vie sig til den højeste pligtopfyldelse - ønskelig? Så må mennesket leve med mulighederne for forræderi og desertering. Tapperhed ved at være pligtopfyldende består i, den underforstået fare for misligholdelse.

8. Er *uselviskhed* - selvforglemmelsens ånd - ønskelig? Så må det dødelige menneske leve ansigt til ansigt med det konstante krav om anerkendelse og ære fra det uundgåelige selv. Mennesket kunne ikke dynamisk vælge det guddommelige liv såfremt der ikke fandtes noget jeg-liv at give afkald på. Mennesket ville aldrig kunne få et frelsende greb om retfærdigheden såfremt der ikke var noget potentielt ondt som gennem sin kontrast ville ophøje og udskille det gode i forhold til.

9. Er *velvære* - den tilfredsstillelse lykken giver - ønskelig? Så må mennesket leve i en verden, hvor smerte som et alternativ og lidelse som en sandsynlighed er allestedsnærværende erfaringsmæssige muligheder.

Overalt i universet betragtes hver enhed som en del af helheden. Enhedens overlevelse afhænger af samarbejdet med helhedens plan og formål, det helhjertede ønske og perfekte vilje til at gøre Faderens guddommelige vilje. Den eneste evolutionære verden uden fejl (uden mulighed for ukloge bedømmelse) ville være en verden uden *fri* intelligens. I Havona universet findes det en milliard perfekte verdener med deres perfekte indbyggere, men det udviklende mennesket er nødt til at være fejlbarlig hvis det skal være fri. Den frie og uerfarne intelligens kan umuligt til en begyndelse være jævnt klog. Muligheden til at fejlbedømme (til at begå ondt) bliver synd når den menneskelige vilje bevidst godkender og med viden favner en bevidst umoralsk dom.

Den fuldstændige værdsættelse af det sande, det skønne og det gode er iboende i den guddommelige univers perfektion. Indbyggerne i Havona verdnerne behøver ikke de relative værdiniveaues potentiale for at stimulere deres valg; sådanne perfekte væsener er i stand til at identificere og vælge det gode i fravær af alle kontrastive og tanke-overbevisende moralske situationer. Men alle disse perfekte væsener er, i deres moralske karakter og åndelig status, hvad de er i kraft af deres blotte eksistens. De har erfaringsmæssigt fortjent deres fremgang inden for rammerne af deres medfødte status. Det dødelige menneske fortjener sin status som en opstigningskandidat i kraft af sin tro og sit håb. Alt det guddommelige som menneskesindet gør sig tanker om og som menneskesjælen tilegner sig, er et erfaringsmæssigt resultat; det er en *virkelighed* som hører til den personlige erfaring og dermed en enestående besiddelse, i modsætning til den iboende godhed og retfærdighed hos de ufejlbarlige personligheder af Havona.

Havona væsenerne er naturligt modige, men de er ikke modige i den menneskelige forstand. De er medfødt venlige og hensynsfulde, men næppe altruistiske sådan som et menneske kan være det. De forventer sig en behagelig fremtid, men nærer ikke håb på samme inderlige måde som den tillidsfulde dødelige på de usikre evolutionære sfærer. De har tro på universets stabilitet, men den frelsende tro som driver det dødelige mennesket fra en dyrisk tilværelse og helt op til Paradisets port, er dem yderst fremmed. De elsker sandheden, men dens sjælefrelsende egenskaber har de intet kendskab til. De er idealistiske, men de blev født som sådan; de er helt uvidende om henrykkelsen i at blive det, ved at foretage opløftende valg. De er loyale, men har aldrig oplevet spændingen ved at vie sig helhjertet og med klogskab til en pligt man let nok kan fristes til at forsømme. De er uselviske, men når ikke sådanne niveauer af erfaring ved en storslået kamp for at overvinde et genstridigt ego. De nyder deres glæde, men sødmen i at finde glæden ved at slippe for at kunne møde smerten, har de ikke noget begreb om.

6. FADERENS OVERHØJHED

Med guddommelig uselviskhed, med fuldendt gavmildhed, afstår den Universelle Fader sin autoritet og delegerende styrke, men han er stadig den fornemste; hans hånd hviler på den mægtige løftestang af omstændighederne i universernes verdener; han har forbeholdt alle endelige afgørelser for sig selv og ufejlbarligt svinger han sit formåls almægtige veto scepter med ubestridelig autoritet over den vidstrakte, hvirvlende og evig kredsende skabelses velfærd og skæbne.

Guds suverænitæt er ubegrænset; dette er hele skabelsens grundlæggende kendsgerning. Universets tilblivelse var ikke uundgåelig; det skete ikke ved nogen ulykke, og det er heller ikke selv-eksisterende. Det er et skaberværk og er dermed helt underlagt Skaberens vilje. Guds vilje er guddommelig sandhed, levende kærlighed; derfor karakteriseret de perfektionerende skabelser i de evolutionære universer ved deres godhed - nærhed til det guddommelige, og ved deres

potentiale for det onde - afstanden fra guddommeligheden.

Al religionsfilosofi kommer før eller senere frem til en opfattelse om en samlet styring af universet, om den ene Gud. Universets årsager kan ikke være mindre end universets virkninger. Kilden til universets livs strømme og til det kosmiske sind må befinde sig på et højere niveau end manifestationerne af dem. Menneskesindet kan ikke konsekvens forklares ud fra en beskrivelse af laverestående livsformer. En sand forståelse af det menneskelige sind er kun mulig ved erkendelse af virkeligheden om højere tankeverdner og en formålsrettet vilje. Mennesket som et moralsk væsen er uforklarligt, medmindre den Universelle Fader anerkendes som en realitet.

Den mekanistiske filosof hævder sin afvisning af tanken om en suverænt rådende universel vilje, hvis aktivitet i udarbejdelsen af universets love, han nærer så dyb ærbødighed for. Hvilken utilsigtet agtelse viser mekanisten ikke overfor lovens Skaber, når han anser disse love til at være selvvirkende og selvforklarende.!

Man begår en stor bommert ved at menneskeliggøre Gud undtagen når det gælder ens iboende Tankeretter, men ikke engang det er lige så dumt som helt og holdent at *mekanisere* den Første Kilde og Center.

Lider Paradisfaderen? Det ved jeg ikke. Skabersønnerne er i højeste grad i stand til det, og nogen gange gør de det også, på samme måde som de dødelige. Den Evige Søn og den Uendelige ånd kan lide, men i en modificeret forstand. Jeg tror den Universelle Fader lider, men jeg kan ikke forstå *hvordan*; måske gennem personlighedens kredsløb eller gennem den individualitet som Tankeretterne og andre overdragelser af hans evige væsen. Han har sagt om de dødelige væsener: ”I alle jeres lidelser, lider jeg.” Han oplever utvivlsomt en faderlig og sympatisk forståelse; måske kan han virkelig lider, men jeg kan ikke forstå karakteren af lidelsen.

Den uendelige og evige Hersker over universernes univers er magt, form, energi, proces, mønster, princip, tilstedeværende og idealiseret virkelighed. Men han er mere: han er personlig; han udøver en suveræn vilje, oplever selvbevidsthed af guddommelighed, iværksætter et kreativt sinds beslutninger, søger tilfredsstillelse ved at virkeliggøre et evigt formål og give udtryk for en Faders kærlighed og ømhed for sine børn i universet. Og alle disse mere personlige karaktertræk ved Faderen kan bedre forstå ved at betragte dem, da de blev åbenbaret gennem Mikael, jeres Skabersøns overdragelse, da han var inkarneret på Urantia.

Gud Faderen elsker menneskerne; Gud Sønnen tjener menneskerne; Gud Ånden inspirerer universets børn i deres altid opadgående eventyrrejse for at finde Gud Faderen ad veje som er bestemt af Guds Sønner gennem Gud Åndens barmhjertige tjeneste.

[I egenskab af at være den Guddommelige Rådgiver tildelt præsentationen af åbenbaringen af den Universelle Fader, har jeg fortsat med denne redegørelse om Guddommens attributter.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 4

GUDS FORHOLD TIL UNIVERSET

DEN Universelle Fader har et evigt formål til universernes univers vedrørende det materielle, intellektuelle og åndelige fænomen, som han udfører gennem hele tiden. Gud skabte universerne af egen fri og suveræne vilje og han skabte dem i overensstemmelse med hans altid kloge og evige formål. Det er tvivlsomt om nogen undtagen Paradisguddommene og deres højeste associerede virkelig ved ret meget om Guds evige formål. Selv de ædle borgere i Paradiset har nogle meget divergerende opfattelser om karakteren af Guddommenes evige formål.

Det er let at udlede, at formålet med at skabe det perfekte centrale univers Havona var ren tilfredsstillelse af den guddommelige natur. Havona fungerer som mønster skabelsen for alle andre universer og som den afsluttende skole for tidens pilgrimme på deres vej til Paradiset; imidlertid må en sådan himmelsk skabelse eksistere primært til glæde og tilfredshed for de perfekte og uendelige Skabere.

Den fantastiske plan om at perfektionere evolutionære dødelige og efter, at de har opnået Paradiset og Finalitkorpset, hvilket giver yderligere uddannelse af noget uafsløret fremtidige arbejde, synes at være, på nuværende tidspunkt, en af de vigtigste opgaver af de syv superuniverser og deres mange underenheder; men denne opstignings plan for åndeliggørelse og træning af de dødelige fra tid og rum er ikke på nogen måde den eneste beskæftigelse af universets intelligenser. Der er desuden, mange andre fascinerende formål som optager de himmelske værter tid og kræver deres energier.

1. FADERENS HOLDNING TIL UNIVERSET

Urantias beboere har i tidsaldre misforstået Guds forsyn. Der er et forsyn af guddommelig udfoldelse på jeres verden, men det er ikke den barnlige, vilkårlige og materielle tjeneste som mange dødelige har fået opfattelsen af. Guds forsyn består af synkroniserede aktiviteter af de himmelske væsener og de guddommelige ånder som, i overensstemmelse med kosmisk lov, uophørligt arbejder til ære for Gud og den åndelige forfremmelse af hans univers børn.

Er det ikke muligt at I kan avancere jeres begreb angående Guds handlemåde i forhold til mennesket til det niveau, hvor I vil anerkende at universets nøgleord er *fremskridt*? Menneskeheden har gennem mange tidsaldre kæmpet for at nå dets nuværende position. Igennem alle disse årtusinde har Forsynet udarbejdet planen for fremadskridende evolution. De to tanker er ikke i praktisk modsætning, kun i menneskets misforstået opfattelse. Det Guddommelige forsyn står aldrig i opposition til sand menneskelig udvikling, hverken tidsmæssig eller åndelig. Forsynet er altid i overensstemmelse med de højeste Lovgivers uforanderlige og perfekte karakter.

”Gud er trofast” og ”alle hans bud er retfærdige.” ”Hans trofasthed er etableret i selve himlen.” ”For altid, Min Herre, er dine ord afgørende i himlen. Din trofasthed er til alle generationer; du har etableret jorden og den er vedblivende.” ”Han er en trofast Skaber.”

Der er ingen begrænsninger på de kræfter og personligheder som Faderen kan anvende for at opretholde sit formål og støtte sine skabninger. ”Den evige Gud er vores tilflugtssted og nedenunder er de evige arme.” ”Den som opholder sig på den Højstes hemmelige sted, hviler i skyggen af den Almægtige.” ”Se, den, der vogter os, han hverken slumrer eller sover.” ”Vi ved, at for dem som elsker Gud samarbejder alt til det bedste.” ”for Herrens øjne hviler på de retfærdige og hans ører er åbne for deres bønner.”

Gud opretholder ”alt ved hjælp af hans kraft i ordet.” Og når nye verdener er født, så ”udsender han sine Sønner og de er

skabte.” Gud skaber ikke blot, men han bevarer dem alle.” Gud opretholder hele tiden alt materielt og alle væsener åndeligt. Universerne er for evigt stabile. Der er stabilitet i midten af tilsyneladende ustabilitet. Der er en underliggende orden og sikkerhed i midten af stjernehimlens energi omvæltninger og de fysiske naturkatastrofer.

Den Universelle Fader har ikke trukket sig tilbage fra forvaltningen af universerne; han er ikke en inaktiv Guddom. Hvis Gud skulle trække sig tilbage fra den nuværende opretholdelse af hele skabelsen, så ville der øjeblikkeligt indtræffe et universelt kollaps. Uden Gud, ville der ikke være noget sådan som *virkelighed*. I dette øjeblik, så vel som igennem fortidens fjerntliggende tidsaldre og ind i den evige fremtid, fortsætter Gud med opretholdelsen. Den guddommelige rækkevidde strækker sig rundt om evighedens cirkel. Universet er ikke trukket op ligesom et ur for at gå i et stykke tid og så ophøre med at fungere; alt bliver vedvarende fornyet. Faderen frembringer uophørlig energi, lys, og liv. Guds arbejde er praktisk såvel som åndeligt. ”Han udspreder det nordlige over det tomme rum og hænger jorden i ingenting.”

Et væsen af min klasse er i stand til at opdage den ultimative harmoni og opfange vidtrækkende og dybtgående koordinering af universets administration af rutinemæssige anliggender. Meget af det som synes usammenhængende og tilfældig til det dødelige sind fremstår velordnet og konstruktiv i min forståelse. Men der er rigtig meget som foregår i universerne som jeg ikke helt forstår. Jeg har i længere tid studeret, og er mere eller mindre bekendt med, de anerkendte kræfter, energierne, sindene, morontierne, ånder og personlighederne i de lokale universer og superuniverserne. Jeg har en generel forståelse af hvorledes disse agenturer og personligheder fungerer, og jeg er fortrolig velkendt med arbejdet som de godkendte ånde intelligenser i storuniverset udfører. Uagtet mit kendskab til universernes fænomener, så er jeg bestandig konfronteret med kosmiske reaktioner som jeg ikke helt forstår. Jeg møder hele tiden tilsyneladende tilfældige sammensværgelser af forbundne forbindelser af kræfter, energier, intellekt og ånder, som jeg ikke tilfredsstillende kan forklare.

Jeg er fuld kvalificeret til at udforske og analysere effekten af alle fænomener som direkte hidrører fra resultaterne af de aktiviteter som udføres af den Universelle Fader, den Evige Søn, den Uendelige Ånd og i vid udstrækning fra Paradis Øen. Min rådvildhed er forårsaget af mødet med hvad synes at være opnået af deres gådefulde koordinerede, de tre Absolutter af potentialitet. Disse Absolutter synes at fortrænge stof, at transcendere sindet og overvinde ånd. Jeg er konstant forvirret og ofte rådvild på grund af min manglende evne til at forstå disse komplekse transaktioner, som jeg tilskriver de tilstedeværelser og opførelser fra den Egenskabsløse Absolutte, den Guddoms Absolutte og den Universelle Absolutte.

Disse Absolutter må være de ikke helt åbenbarede tilstedeværende ude i universet, som i fænomenerne af rum potens og i funktionen af andre superultimative stadier, gør det umuligt for fysikere, filosoffer og endda religiøse at forudsige med sikkerhed hvordan de oprindelige kræfter, begreber eller ånder vil reagere på krav som er krævet i en kompleks virkelighedssituation som involverer de højeste justeringer og ultimative værdier.

Der er også en organisk enhed i universerne af tid og rum som ligger til grund for hele strukturen af kosmiske begivenheder. Denne levende tilstedeværelse af det udviklende Højeste Væsen, denne immanens af den projicerede Ufuldstændige, er manifesteret igen og igen uforklarligt som noget, der synes at fremstå som en forbløffende tilfældig koordinering af tilsyneladende uafhængige begivenheder i universet. Dette må være Forsynets funktion—det Højeste Væsen og Samforenerens virkelighed.

Jeg er tilbøjelig til at tro at det er denne vidtstrakte og almindeligvis ugenkendelige kontrol af koordineringen af og indbyrdes forhold af alle faser og former af aktiviteter i universet som er årsag til en sådan forskelligartet og tilsyneladende håbløs forvirret blanding af fysiske, mentale, moralske og åndelige fænomener som usvigeligt arbejder til ære for Gud og for det bedste for mennesker og engle.

Men i en bredere forstand er de tilsyneladende kosmiske ”uheld” uden tvivl en del af det endelige drama af den Uendeliges eventyr i tid og rum, i sin evige manipulation af Absolutterne.

2. GUD OG NATUREN

Naturen er i en begrænset forstand Guds fysiske beklædning. Guds adfærd eller handling er egenskabsbestemt og midlertidig modificeret af de eksperimentelle planer og de evolutionære mønstre af et lokalunivers, en konstellation, et

system eller en planet. Gud handler i overensstemmelse med en klart defineret, uændret, uforanderlig lov ud over hele det vidtstrakte mesterunivers; men han modificerer sine handlingsmønstre for at bidrage til den koordinerede og balanceret handlemåde i hvert univers, konstellation, system, planet og personlighed i overensstemmelse med de lokale formål, mål og planer for de endelige projekter i den evolutionære proces.

Derfor udgør naturen, som dødelige mennesker forstår den, det underliggende fundament og grundlæggende baggrund af en uforanderlig Guddom og hans uforanderlige love, som modificeres af, svingende på grund af og oplever omvæltninger gennem afviklingen af de lokale planer, formål, mønstre og betingelser, som er påbegyndt og bliver gennemført af kræfter og personligheder som hører til lokaluniverset, til konstellationen, systemet og planeten. For eksempel: Sådan som Guds love er blevet bestemt for Nebadon, så er de modificeret af de planer, som er etableret af Skabersønnen og den Skabende Ånd af dette lokalunivers; og i tillæg til alt dette så er funktionen af disse love blevet yderligere påvirket af de fejl, forsømmelser og oprør fra visse væsener bosiddende på jeres planet og tilhørende jeres nærmeste planetariske system Satania.

Naturen er et tid og rum resultat af to kosmiske faktorer; for det først, uforanderligheden, perfektionen og Paradisguddommens retskaffenhed, og for det andet, de eksperimentelle planer, alvorlige fejl i udførelsen, fejl der kommer af oprør, ufuldstændigheden i udvikling og ufuldkommenheden i visdom hos væsener udenfor Paradiset, fra den højeste til den laveste. Naturen bærer derfor en ensartet, uforanderlig, majestætisk og ganske mærkværdig tråd af fuldkommenhed fra evighedens cirkel; men i hvert univers, på hver klode og i hvert individuelt liv er naturen modificeret, egenskabsbestemt og måske spoleret af handlinger, fejltagelser og illoyalitet hos væsener i de evolutionære systemer og universer; og derfor må naturen altid være under forandring, tillige lunefuld selvom den er stabil på bunden og varierende i overensstemmelse med de procedurer der anvendes i et lokalunivers.

Naturen er Paradisets perfektion divideret med ufuldstændighed, ondskab og synd fra de ufuldendte universer. Denne kvotient udtrykker således både det perfekte og det delvise, af både det evige og det tidsmæssige. Den fortsatte evolution modificerer naturen ved at forøge indholdet af Paradisets perfektion og ved at formindske indholdet af ondt, fejltagelse og disharmoni af den relative virkelighed.

Gud er ikke personlig tilstede i naturen eller i nogle af dets kræfter, for naturen som fænomen er en sammenlægning, bestående af ufuldkommenhederne af fremadskridende evolution og undertiden, af konsekvenserne af oprørske opstande, på Paradisets fundament af Guds universelle lov. Så som naturen ser på en verden som Urantia, så kan naturen aldrig være et fyldestgørende udtryk, den sande repræsentation, den nøjagtige portrættering, af en alvidende og uendelige Gud.

Naturen på jeres verden udtrykker en modificering af loven om perfektion af de evolutionære planer i lokaluniverset. Sikken en parodi at tilbede naturen fordi den i en begrænset, egenskabsbestemt forstand er præget af Gud; fordi den er en fase af den universelle og derfor guddommelige styrke! Naturen er også en manifestation af det ufuldendte, det ufuldstændige, den ufuldkomne videreførelse af udvikling, vækst og fremgang i et universeksperiment i kosmisk evolution.

De tilsyneladende fejl i naturens verden er ikke tegn på nogen lignende tilsvarende fejl i Guds karakter. Snarere er sådanne observerede ufuldkommenheder blot de uundgåelige pause øjeblikke i fremvisningen af den evige film, hvor uendeligheden er udtrykt i billeder. Det er selve disse fejl-afbrydelser af kontinuiteten af perfektion som gør det muligt for det fysiske menneskes begrænsede sind, at opfange et flygtigt glimt i tid og rum af den guddommelige virkelighed. Den fysiske manifestation af guddommelighed fremstår mangelfuld, for menneskets evolutionære sind, kun fordi det dødelige menneske stædigt fastholder at betragte naturens fænomen igennem naturlige øjne, menneskets synsevne uden hjælp af morontia mota eller af åbenbaring, er en kompenserende erstatnings i tidens verdener.

Og naturen er ødelagt, hendes smukke ansigt er arret, hendes kendetegn er udtørret, af oprør, dårlig administration, forkert tænkning fra utallige væsener som er en del af naturen, men som har bidraget til dens vansiring i tiden. Nej, naturen er ikke Gud. Naturen er ikke en genstand for tilbedelse.

3. GUDS UFORANDERLIG KARAKTER

Al for længe har mennesket tænkt om Gud som en ligesom ham selv. Gud er ikke, har aldrig været og vil aldrig være jaloux på mennesket eller nogle andre væsener i universernes univers. Vel vidende at Skabersønnen påtænkte at mennesket skulle være mesterværket af den planetariske skabelse, for at være hersker over alt på jorden, så er synet af hans væsen domineret af hans egne lavere lidenskaber, og synet af hvordan han bøjer sig for idoler af træ, sten, guld og selviske ambitioner—disse frastødende scener bevæger Gud og hans Sønner til at være jaloux for mennesket, men aldrig på ham.

Den evige Gud er ude af stand til at være forbitret og vred i den menneskelige betydning af sådanne følelsesreaktioner. Disse følelser er nedrige og foragtelige; de er næppe værd at blive kaldt menneskelige, langt mindre guddommelige; og sådanne holdninger er i bund og grund fremmed til den perfekte natur og elskværdige karakter af den Universelle Fader.

Mange, rigtig mange af de vanskeligheder som de dødelige på Urantia har med at forstå Gud skyldes de vidtrækkende konsekvenser fra Lucifers opstand og Caligastias forræderi. På verdener som ikke er isoleret på grund af synd, er de evolutionære racer i stand til at formulere meget bedre ideer om den Universelle Fader; de lider mindre fra forvirring, forvrængning og pervertering af konceptet.

Gud angre intet af hvad han har gjort, eller gør nu, eller nogensinde vil gøre. Han er alvidende så vel som almægtig. Menneskets visdom vokser ud af forsøg og fejl af menneskelige erfaring; Guds visdom består af den egenskabsløse fuldkommenhed af hans uendelige univers indsigt, og denne guddommelige forudviden styre effektivt den skabende frie vilje.

Den Universelle Fader gør aldrig noget som senere forårsager sorg og beklagelse, men vilje skabningerne som via planlægning og tilblivelse fra hans Skaber personligheder i de afsidesliggende universer, forårsager undertiden på grund af deres uheldige valg, følelser af guddommelige sorg i deres Skaber forældres personlighed. Men selv om Faderen hverken laver fejltagelser, føler sorg eller oplever sorg, så er han et væsen med faderlig kærlighed, og hans hjerte er utvivlsomt bedrøvet når hans børn undlader at opnå de åndelige niveauer, de er i stand til med den hjælp, som så frit er stillet til rådighed af universernes åndelige opnåelses planer og af programmet for de dødeliges opstigning.

Faderens uendelige godhed er udover forståelse af det finite sind; derfor vil der altid være en kontrast med sammenlignende ondskab (ikke synd) for at få en effektiv fremvisning af alle faser af relativ godhed. Perfektionen af guddommelig godhed kan blive skelnes af de dødeliges ufuldkomne indsigt kun fordi den står i kontrastiv forening med relativ ufuldkommenhed i tidens og materiens forhold i rummets bevægelser.

Guds karakter er uendelig overmenneskelig; derfor må en sådan guddommelig natur være personaliseret, som i de guddommelige Sønner, før den nogen sinde kan blive trosopfattet af menneskets finite sind.

4. GUDS VIRKELIGGØRELSE

Gud er det eneste stationære, selvstændige og uforanderlige væsen i alle universernes univers, som ikke har noget udenfor, intet ud over, ingen fortid og ingen fremtid. Gud er formålsbestemt energi (skabende ånd) og absolut vilje, og disse er selveksisterende og universelle.

Siden Gud er selv-eksisterende, så er han absolut uafhængig. Selve Guds identitet er fjendtlig overfor forandring. ”Jeg, Herren, forandres ikke.” Gud er uforanderlig; men ikke før du når Paradis status vil du begynde at forstå hvordan Gud kan udvikle sig fra det enkle til det komplekse, fra identitet til variation, fra hvile til bevægelse, fra uendelighed til endelighed, fra det guddommelige til det menneskelige og fra enhed til dualitet og trefoldighed. Og Gud kan således modificere sine manifestationer af hans absolutthed fordi guddommelig uforanderlighed ikke indebærer ubevægelighed; Gud har vilje - han er vilje.

Gud er et væsen af absolut selvbestemmelse; der er ingen begrænsninger for hans univers reaktioner undtagen dem som er selvpålagt, og hans frie vilje handlinger er kun betinget af de guddommelige egenskabsbestemmelser og perfekte egenskaber, som i følge deres natur karakterisere hans evige natur. Derfor er Gud relateret til universet som et væsen af endelig godhed plus en fri vilje af skabende uendelighed.

Fader-Absoluttet er skaberen af det centrale og perfekte univers og Faderen af alle andre Skabere. Personlighed, godhed og utallige andre karakteristika deler Gud med mennesket og andre væsener, men viljes uendelighed er hans alene. Gud er begrænset i sine skabende handlinger kun af følelser i hans evige natur og af det hans uendelige visdom kræver. Guds personlighed vælger kun det som er uendelig perfekt, heraf centraluniverset af himmelsk perfektion; og selvom Skabersønnerne fuldstændigt deler hans guddommelighed, selv faser af hans absolutthed, så er de ikke helt begrænset af den visdom som styrer Faderens uendelige vilje. Derfor bliver den skabende frie vilje i Mikael klassens Sønner umådelig mere aktiv, helt guddommelig og næsten ultimativ, hvis ikke absolut. Faderen er uendelig og evig, men at benægte muligheden af hans viljesbestemte selvbegrænsning er ensbetydende med en fornægtelse af selve begrebet af hans viljesbestemte absolutthed.

Guds absolutthed gennemstrømmer alle syv niveauer af universets virkelighed. Og hele denne absolutte karakter påvirker Skaberens forhold til sin familie af universets skabninger. Præcision kan være karakteristisk for treenigheds retfærdighed i universernes univers, men i hele hans umådelige (uhyrlige) familieforhold med tidens skabte væsener er universernes Gud styret af *guddommelig følelse*. Først og sidst - evigt - den uendelige Gud er en *Fader*. Af alle mulige titler, fra hvilken han passende kan blive kendt, er jeg blevet instrueret til at skildre hele skabelsens Gud som den Universelle Fader.

I Gud Faderen styres den fri vilje udførelse ikke af magt, de er heller ikke alene vejledt af forstand; den guddommelige personlighed er defineret som bestående i ånd og han åbenbare sig i universerne som kærlighed. Derfor, er den Første Kilde og Center, i alle sine personlige relationer med de skabtes personligheder i universernes altid og konsekvent en elskelig Fader. Gud er en Fader i den højeste betydning af ordet. Han er evigt motiveret af den perfekte idealisme af guddommelig kærlighed, og denne omsorgsfulde natur finder sit stærkeste udtryk og største tilfredsstillelse i at elske og blive elsket.

I videnskab er Gud den Første Årsag; i religion, den universelle og kærlige Fader; i filosofi, det eneste væsen som eksisterer i sig selv, som ikke er afhængig af noget anden væsen for sin eksistens, men som velvilligt skænker eksistens virkelighed til alle ting og til alle andre væsener. Men der kræves åbenbaring for at kunne vise, at den Første Årsag i videnskab og den selv eksisterende Enhed i filosofi er religionens Gud, fyld af barmhjertighed og godhed og forpligtet til gennemførelsen af den evige overlevelse af hans børn på jorden.

Vi har brug for begrebet om den Uendelige, men vi tilbyder den erfaringsmæssige idé om Gud, vores formåen til hvor som helst, når som helst til at forstå de personlige og guddommelige faktorer af vores højeste begreb om Guddommen.

Bevidstheden i et sejrende menneskets liv på jorden er født ud af det væsens tro, som vover at udfordre enhver tilbagevendende episode af eksistens, når de er konfronteret med det forfærdelige syn af menneskelige begrænsninger, af den aldrig svigtende erklæring: Selv om jeg ikke kan gøre dette, så lever der i mig en som kan og vil gøre det, en del af Fader-Absoluttet af universernes univers. Og dette er ” den sejr som overvinder verden, selv din tro.”

5. FEJLAGTIGE IDÉER OM GUD

Religiøse traditioner er de ufuldkomnede bevarede optegnelser fra tidligere tidsaldres gudkendende menneskers erfaringer, men disse optegnelser er upålidelige som vejleder for et religiøst liv eller som kilde for sande informationer om den Universelle Fader. Sådanne gamle overbevisninger har altid undergået ændringer ved det faktum, at det primitive menneske var en myteskaber.

En af de største kilder til forvirring på Urantia angående Guds natur vokser ud af fejltagelsen i jeres hellige bøger til at skelne mellem Paradistreenighedens personligheder og mellem Paradisguddommene og de lokale univers skabere og administratorer. Under de tidligere dispensationer af delvis forståelse, har jeres præster og profeter helt klart undladt at differentiere mellem Planetprinser, Systemherskere, Konstellationsfædre, Skabersønner, superunivers herskere, Det Højeste Væsen og den Universelle Fader. Mange af budskaberne fra de underordnede personligheder, så som Livsbærerne og forskellige engle klasser er i jeres optegnelser blevet præsenteret som kommende fra selve Gud. Den religiøse tænkning på Urantia forvirrer stadig de tilknyttede Guddoms personligheder med selve den Universelle Fader, så de alle er samlet under en benævnelse.

Urantias folkeslag vedbliver med at lide fra indflydelsen af primitive begreber om Gud. Guder der får raserianfald i uvej; som ryster jorden i deres vrede og slår mennesker ned i ophidselse; som tildeler deres misfornøjet straf i tider med hungersnød og oversvømmelse—disse er de primitive religioners guder; de er ikke de Guder som lever og hersker i universerne. Sådanne begreber er et levn fra tider da mennesket formodede, at universet var ledet og under herredømme af sådanne indbildte guders lunefuldhed. Men det dødelige mennesker er begyndt at indse, at han lever i en virkelighed med forholdsmæssig lov og orden hvad angår de administrative fremgangsmåder og adfærd af de Højeste Skabere og de Højeste Overvågere.

Den barbariske ide med at behage en vred Gud, med at formilde en fornærmet Herre, for at vinde Guddommens gunst ved ofringer og bodsøvelse og selv ved udgydelse af blod, repræsenterer en religion helt og aldeles barnagtig og primitiv, en filosofi uværdig for en oplyst tid med videnskab og sandhed. Sådanne begreber er i bund og grund frastødende til de himmelske væsener og de guddommelige herskere, som tjener og regerer i universerne. Det er en hån mod Gud at tro, hævde, eller undervise, at uskyldigt blod skal udgydes for at kunne vinde hans begunstigelse eller for at aflede den indbildte guddommelige vrede.

Hebræerne troede at ”der ikke kunne være nogen syndernes forladelse uden udgydelse af blod.” De havde ikke fundet udfrielse fra den gamle og hedenske idé, at guderne ikke kunne formildes undtagen ved synet af blod, skønt Moses fik gjort et tydeligt fremskridt, da han forbød menneske ofringer og erstattede dem i hans beduin tilhængers primitive sind, med ceremonielle ofring af dyr.

Overdragelsen af en Paradissøn til jeres verden var forbundet med forholdet til lukningen af en planetarisk tidsalder; det var uundgåeligt, og det var ikke nødvendigt for formålet, at vinde Guds gunst. Denne overdragelses begivenhed havde også noget at gøre med den sidste personlige handling af en Skabersøn i det lange eventyr med at erhverve suverænitets erfaring af hans univers. Sikken en parodi på Guds uendelige karakter! denne lære at hans faderlige hjerte i al dets strenge kulde og hårdhed var så uberørt overfor sine skabningers ulykker og sorg, at hans milde barmhjertighed ikke kunne strømme ud, indtil han så sin ulastelige Søn blødende og døende på korset på Golgata.

Men indbyggerne på Urantia vil finde udfrielse fra disse gamle fejl og hedenske overtro angående den Universelle Faders karakter. Åbenbaringen af sandheden om Gud er kommet til syne, og menneskeheden er bestemt til at kende den Universelle Fader med al den skønhed i karakteren og alle de elskværdige egenskaber, som så pragtfuld er portrætteret af Skabersønnen som gæstede Urantia som Menneskesønnen og som Guds Søn.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 5

GUDS FORHOLD TIL INDIVIDET

Hvis menneskets finite sind er ude af stand til at forstå hvorledes så stor og majestætisk en Gud som den Universelle Fader kan nedstige fra sin evige bolig i uendelig perfektion for at fraternisere med det individuelle menneske væsen, i så fald må en sådan begrænset intelligens opbygge deres sikkerhed om guddommelig partnerskab på det sandheds faktum, at et virkelig fragment af den levende Gud opholder sig i intellektet hos alle normalt sindede og moralsk bevidste Urantia dødelig. De iboende Tankerettere er en del af Paradisfaderens evige Guddom. Mennesket behøves ikke at gå længere end til sit egen indre oplevelse af sjælens fordybelse af denne åndelige virkeligheds tilstedeværelse for at finde Gud og forsøge at kommunikere med ham.

Gud har distribueret uendelighed i sin evige natur gennem hans seks absolutte samordnede eksistentielle virkeligheder, men han kan, til enhver tid, tage direkte personlig kontakt med enhver del eller fase eller slags skabelse gennem agenturet af hans førpersonlige fragmenter. Og den evige Gud har også reserveret forrettigheden til sig selv til at overdrage personlighed på de guddommelige Skabere og de levende skabninger i universernes univers, mens han yderligere har reserveret forrettigheden til direkte og faderlig kontakt med alle disse personlige væsener gennem personlighedens kredsløb.

1. VEJEN TIL GUD

Den manglende evne for de begrænsede væsener til at nærme sig den uendelige Fader er naturlig, det er ikke i Faderens reserverthed, men i endeligheden og de materielle begrænsninger hos skabte væsener. Størrelsen af den åndelige forskel mellem de højeste personligheder som eksisterer i universet og de lavere grupper af skabte intelligenser er utænkelig. Hvis det var muligt for de lavere klasser af intelligenser, at blive transporteret øjeblikkelig frem til tilstedeværelsen af selve Faderen, så ville de ikke vide at de var der. De ville være lige så uvidende om den Universelle Faders tilstedeværelsen, som der hvor de nu er. Der er en lang, lang vej foran det dødelige menneske før han i fuld overensstemmelse og indenfor virkelighedens muligheder kan spørge om sikker ledelse ind i den Universelle Faders paradys tilstedeværelse. Mennesket skal åndeligt forvandles mange gange før det kan opnå et niveau som giver den åndelige vision, som gøre det i stand til selv at se en af de Syv Mesterånder.

Vores Fader er ikke skjult; han er ikke i vilkårlig afsondrethed. Han har mobiliseret den guddommelige visdoms kilder i en aldrig afsluttende anstrengelse for at åbenbare sig selv til børnene i hans universelle domæner. Der er en uendelig ophøjelse og en ubeskrivelig gavmildhed forbundet med hans majestætiske kærlighed som forårsager en inderlig længsel i ham efter en kontakt til ethvert skabt væsen som kan forstå, elske eller nærme sig ham; og det er derfor, de naturlige begrænsninger i dig, uadskillelige fra din finite personlighed og materiel eksistens, der fastsætter tiden og stedet og omstændighederne under hvilken du kan opnå rejsens mål for dødelig opstigning og stå i tilstedeværelsen af Faderen ved centret af alle ting.

Skønt tilnærmelsen til Faderens paradys tilstedeværelse må afvente din opnåelse af de højeste endelige niveauer for åndelig fremgang, så bør du glædes ved erkendelse af den altid tilstedeværende mulighed for direkte fællesskab med Faderens iboende ånd som så intimt er forenet med din inderste sjæl og dit åndeliggørende selv.

De dødelige fra tidens og rummets verdener kan afvige meget i medfødte evner og intellektuel begavelse, de kan nyde omgivelser som er usædvanlig gunstig for social fremgang og moralsk fremskridt, eller de kan lide af mangel på næsten enhver menneskelige hjælp af kulturen og formodet fremskridt i civilisationens færdigheder; men mulighederne for

åndelig fremskridt i den opstigende karriere er lige for alle; niveauer af stigende åndelig indsigt og kosmiske betydninger er opnåelige helt uafhængig af alle sådanne sociomoralske forskelle af diversificerede materielle omgivelser på de evolutionære verdener.

Hvorledes end Urantias dødelige er forskellige i deres intellektuelle, sociale, økonomiske og selv i moralske muligheder eller forudsætninger, så glem ikke at deres åndelige begavelse er ensartet og enestående. De nyder alle den samme guddommelige tilstedeværelse af Faderens gave, og de er alle lige privilegeret til at søge den intime personlige forbindelse med den iboende ånd af guddommelig oprindelse, og de kan alle i samme grad vælger at acceptere disse Mysterieledsagers ensartet åndelige ledelse.

Hvis det dødelige menneske helhjertet er åndelig motiveret, uforbeholdent helliger sig til at gøre Faderens vilje, og siden han er så sikker og så effektivt åndeligt begavet af den iboende og guddommelige Retter, slår det ikke fejl, at der åbenbare sig i dette individs erfaring den ophøjede bevidsthed af at kende Gud og den himmelske sikkerhed for overlevelse med det formål at finde Gud gennem den gradvise erfaring som det er at blive mere og mere som ham.

Mennesket er åndelig beboet af en overlevende Tankeretter. Hvis et sådan menneske sind er oprigtigt og åndelig motiveret, hvis sådan en menneske sjæl ønsker at kende Gud og blive som ham, ærligt ønsker at gøre Faderens vilje, så eksistere der ingen negativ indflydelse af dødelig afsavn eller nogen positive kræfter af mulige indblanding, som kan forhindre sådan en guddommelig motiveret sjæl fra en betryggende opstigning til Paradisets porte.

Faderen ønsker at alle hans skabninger vil være i personligt forhold med ham. På Paradis har han et sted for modtagelse af alle dem hvis overlevelseshed og åndelig natur gør et sådan opnåelse mulig. Derfor træf en afgørelse i jeres filosofi nu og for altid: Til enhver af jer og for alle os, Gud er imødekommende, Faderen er opnåelig, vejen er åben; den guddommelige kærlighedens kræfter, og den guddommelige administrations veje og midler er alle forbundet i en anstrengelse for at lette fremgangen for enhver værdig intelligens af ethvert univers til den Universelle Faders Paradis tilstedeværelse.

Den kendsgerning at uhyre meget tid er involveret i opnåelsen af Gud gør ikke tilstedeværelsen og personligheden af den Uendelige mindre virkelig. Jeres opstigning er en del af de syv superuniversers kredsløb, og skønt du svinger rundt i det utallige gange, så kan du forvente, i ånd og i status, at du altid drejer indad. Du kan have tillid til, at blive forflyttet fra sfære til sfære fra de ydre kredsløb altid nærmere det indre center, og en dag, tvivl ikke vil du stå i den guddommelige og centrale tilstedeværelse og se ham, billedlig sagt, ansigt til ansigt. Det er et spørgsmål om at opnå virkelige og bogstavelige åndelige niveauer; og disse åndelige niveauer er opnåelige af ethvert væsen i hvis indre en Mysterieledsager har boet, og som efterfølgende er sammensmeltet for evigt med denne Tankeretter.

Faderen holder sig ikke åndelig skjult, men rigtig mange af hans skabninger har gemt sig selv væk i tåger forårsaget af deres egne forsætlige beslutninger og foreløbig har adskilt sig selv fra fællesskabet af hans ånd og hans Søns ånd ved at vælge deres egne perverse veje og ved at give sig selv op til selvhævdelsen fra deres intolerante sind og uåndelige natur.

Det dødelige menneske kan drages mod Gud og kan gentagne gange svigte den guddommelige vilje så længe kraften for valg består. Menneskets endelige skæbne er ikke forseglet indtil han har mistet kraften til at vælge Faderens vilje. Faderens hjerte lukker aldrig for hans børns nød og bøn. Det er kun når hans afkom for altid lukker deres hjerter til Faderens tiltrækkende kraft at de endelig og for altid mister ønsket om at ville hans vilje - at kende ham og at blive som ham. Ligeledes er menneskets evige skæbne sikret når fusionen med Retteren proklamerer til universet, at dette opstigende væsen har truffet det endelige og uigenkaldelig valg til at leve Faderens vilje.

Den store Gud tager direkte kontakt med de dødelige mennesker og giver en del af hans uendelige og evige og ubegribelig selv til at leve og bo i dem. Gud har indledt sig på det evige eventyr med mennesket. Hvis du give efter for ledelsen af de åndelige kræfter i dig og omkring dig, så kan du ikke undgå at opnå den høje skæbne som en kærlig Gud har tilvejebragt som universets mål for hans opstigende væsener fra de evolutionære verdener i rummet.

2. TILSTEDEVÆRELSEN AF GUD

Den fysiske tilstedeværelse af den Uendelige er virkeligheden i det materielle univers. Sinds tilstedeværelsen af

Guddom vil være bestemt af dybden af den individuelle intellektuelle erfaring og af det udviklingsmæssige personligheds niveau. Den åndelige tilstedeværelse af Guddommeligheden må nødvendigvis være differentieret i universet. Modtageligheden af den åndelige evne er bestemt af og af den indvielsesgrad fra skabningens vilje til at gøre den guddommelige vilje.

Gud lever i enhver af hans åndsfødte sønner. Paradissønnerne har altid adgang til tilstedeværelsen af Gud, ”Faderens højre hånd,” og alle hans skabte væsen personligheder har adgang til ”Faderens favn.” Dette refererer til personlighedens kredsløb, når som helst, hvor som helst og hvorledes det end er kontaktet, eller på anden måde nødvendiggør personlig, selvbevidst kontakt og forbindelse med den Universelle Fader, enten i den centrale bolig eller ved et andet angivet sted, som på en af Paradisets syv hellige sfærer.

Den guddommelige tilstedeværelse kan imidlertid ikke blive opdaget nogetsteds i naturen eller i de Gudkendende dødeliges liv så fuldt ud og så sikkert som i jeres forsøg på fællesskab med den iboende Mysterieledsager, Tankeretteren fra Paradiset. Hvilken en fejltagelse, at drømme om Gud langt borte i himlen når den Universelle Faders ånd lever inden i jeres eget sind!

Det er på grund af dette Gud fragment som er iboende i dig, at du kan håbe, når du gør fremskridt i harmoniseringen med Retterens åndelige ledelse, mere udførligt at skelne tilstedeværelsen og den forvandlende kraft fra de andre åndelige indflydelser som omgiver dig og indvirker på dig men som ikke virker som en integrerende del af dig. Det faktum, at du ikke er intellektuel bevidst om tæt og intim kontakt med den iboende Retter modbeviser ikke i mindste måde sådan en ophøjet eksistens. Beviset på broderskab med den guddommelige Retter består helt og holdent i den natur og omfang af åndens frugter som er givet i livs erfaringen fra den enkelte troende. ”Ved deres frugter skal du kende dem.”

Det er i høj grad svært for det dødelige menneskets magre åndeligt materielle sind at erfare en tydelig bevidsthed af åndelig aktivitet fra sådanne guddommelige eksistenser som de paradisiske Rettere. Da sjælen, skabes i fællesskab mellem sindet og Retteren, i stadig større udstrækning bliver eksisterende, så udvikles der også en ny fase af sjælens bevidsthed, som er i stand til at erfare tilstedeværelse og erkende de åndelige ledelser og andre over materielle aktiviteter af Mysterieledsageren.

Hele oplevelsen af fællesskabet med Retteren er et spørgsmål som omfatter moralsk status, mental motivation og åndelig oplevelse. Opnåelse af sådan en selv-virkeliggørelse er hovedsagelig, dog ikke udelukkende, begrænset til sjælens bevidstheds område, men beviserne er imødekommende og rig på tilkendegivelser fra åndens frugter i livet hos alle sådanne som står i kontakt med ånden i deres indre.

3. SAND TILBEDELSE

Selvom Paradisguddommene, fra et univers synspunkt, er som en, i deres åndelige forhold med sådanne væsener som bebor Urantia, så er de også tre særskilte og adskilte personer. Der er en difference mellem Guddommene hvad angår, personlig tiltrækning, fællesskab, og andre fortrolige forhold. I den højeste betydning, tilbeder vi den Universelle Fader og kun ham. Sandt nok, vi kan og tilbeder Faderen sådan som han viser sig i sine Skabersønner, men det er Faderen, som direkte og indirekte er tilbedt og elsket.

Alle slags bønner tilhører den Evige Søns område og Sønnens åndelig organisation. Bønner, alle formelle kommunikationer, alting bortset fra tilbedelse og gudsdyrkelse af den Universelle Fader, er forhold som angår et lokal univers; de bevæger sig sædvanligvis ikke udenfor området af en Skabersøns retskreds. Men gudsdyrkelse er utvivlsomt sat i kredsløb og afsendt til Skaberens person med virkning fra Faderens personligheds kredsløb. Vi tror yderligere at sådan en hyldest registrering af en Retter iboende væsen understøttes af Faderens ånd tilstedeværelse. Der eksisterer en enorm mængde af bevis som godtgør sådan en tro og jeg ved at alle klasser af Faderens fragmenter er bemyndiget til at registrere deres underordnede ægte og oprigtige tilbedelse på en acceptabel måde i tilstedeværelsen af den Universelle Fader. Retterne benytter utvivlsomt også direkte førpersonlige kommunikationskanaler med Gud og de er ligeledes i stand til at benytte den Evige Søns kredsløb af åndetyngdekraft.

Gudsdyrkelse er for sin egen skyld; bøn udtrykker et element af selv- eller væsen interesse; det er den store forskel

mellem gudsdyrkelse og bøn. Der er absolut ingen selv-anmodning eller andre elementer af personlig interesse i sand gudsdyrkelse; vi tilbeder udelukkende Gud for hvad vi forstår ham til at være. I gudsdyrkelse spørges ingenting og forventer intet for tilbederen. Vi tilbeder ikke Faderen fordi vi forventer at opnå noget fra en sådan ærbødighed; vi gengælder en sådan hengivenhed og engagere os i en sådan tilbedelse som en naturlig og spontan reaktion til påskønnelse af Faderens mageløse personlighed og på grund af hans elskelige natur og beundringsværdige egenskaber.

I det øjeblik hvor elementet af selv-interesse trænger sig ind på tilbedelse, i det øjeblik bliver hengivenheden forvandlet fra gudsdyrkelse til bøn og burde tilnærmelsesvis blive rettet til den Evige Søns person eller Skabersønnen. Men i praktisk religiøs oplevelse eksisterer der ingen grund til hvorfor bøn ikke kan blive rettet til Gud Faderen som en del af sand tilbedelse.

Når du beskæftiger dig med det praktisk arbejde i dit daglige liv, så er du i hænderne på de ånds personligheder som har oprindelse i den Tredje Kilde og Center; du samarbejder med Samforenerens repræsentanter. Og således er det: Du tilbeder Gud; beder til, og har fællesskab med Sønnen; og udarbejder detaljerne af dit jordiske ophold i forbindelse med den Uendelige Ånds intelligenser, som opererer på din verden og overalt i dit univers.

Skaber eller Herskersønnerne som præsiderer over lokal universernes skæbner er stedfortrædere for både den Universelle Fader og den Evige Søn fra Paradis. Disse Universssønner modtager i Faderens navn, den tilbedendes tilbedelse og lytter til de bønner som er kommende fra ansøgende underordnede over alt i deres respektive skabelser. Til børnene i et lokalunivers er en Mikael Søn praktisk talt, Gud. Han er lokal universets personificering af den Universelle Fader og den Evige Søn. Den Uendelige Ånd opretholder personlig kontakt med disse områders børn gennem Universånderne, de administrative og skabende medarbejdere af Paradisets Skabersønner.

Oprigtig tilbedelse involverer mobilisering af alle kræfter fra menneskets personlighed under dominans af den udviklende sjæl og underlagt den guddommelige vejledning af den tilknyttet Tankeretter. Det materielle sinds begrænsninger kan aldrig blive særlig bevidst om den virkelige betydning af sand tilbedelse. Menneskets erkendelse af virkeligheden af tilbedelsens erfaring er hovedsagelig bestemt af den udviklingsmæssige status af dets udviklende udødelige sjæl. Sjælens åndelige vækst finder sted uafhængig af den intellektuelle selvbevidsthed.

Erfaringen af tilbedelse består i den trolovet Retters ophøjet forsøg til at kommunikere til den guddommelige Fader de ubeskrivelige længsler og de uudsigelig aspirationer fra den menneskelige sjæl - den fælles skabelse af det Gudssøgende dødelige sind og den udødelige Retter der åbenbarer Gud. Tilbedelse er, derfor den handling hvor det materielle sind accepterer forsøget af sit åndeliggørende selv, under ledelse af den tilknyttet ånd, til at kommunikere med Gud som en troende søn af den Universelle Fader. Det dødelige sind samtykker til tilbedelse; den udødelige sjæl bønfalder og indleder tilbedelse; den guddommelig Retters tilstedeværelse udfører en sådan tilbedelse på vegne af det dødelige sind og den udviklende udødelige sjæl. Sand tilbedelse, er i sidste ende, en oplevelse realiseret på fire kosmiske niveauer: det intellektuelle, det morontielle, det åndelige, og det personlige - bevidstheden i sindet, sjæl og ånd og deres forening i personligheden.

4. GUD I RELIGION

Det moralske i evolutions religioner driver mennesker fremad i søgen efter Gud med frygt som drivkraft. Åbenbarings religioner *tiltrækker* mennesker til at søge en kærlig Gud fordi de tørster efter at blive som ham. Men religion er ikke kun en passiv følelse af "absolut afhængighed" og "kaution for overlevelse"; det er en levende og dynamisk oplevelse af guddommelig opnåelse baseret på menneskelig tjeneste.

Den store og umiddelbare tjeneste af sand religion er oprettelsen af en varig enhed i menneskelig erfaring, en varig fred og en dybtgående sikkerhed. Selv hos primitive mennesker, er polyteisme en relativ forening af det udviklende begreb om Guddom; polyteisme er monoteisme i sin vorden. Før eller senere, er Gud bestemt til at blive forstået som virkeligheden af værdier, substansen af betydninger og livet for sandheden.

Gud er ikke kun skæbne bestemmeren; han er menneskets evige skæbne. Alle ikke religiøse menneskelige aktiviteter forsøger at bøje universet i en fordrejet tjeneste af selvet; den sande religiøse person forsøger at identificere selvet med universet og derefter at dedikere disse forenede selv aktiviteter til tjenesten af universets familie medlemmer,

menneskelige og overmenneskelige.

Filosofiens og kunstens domæner ligger mellem de ikke religiøse og religiøse aktiviteter hos det menneskelige selv. Gennem kunst og filosofi er det materielle menneskesind tæt forbundet til betragtningen om de åndelige virkeligheder og univers værdier af evig betydninger.

Alle religioner underviser om guddoms tilbedelse og har nogle doktriner om menneskelig overlevelse. Den buddhistiske religion lover frelse fra lidelse, evig fred; den jødiske religion lover frelse fra vanskeligheder, velstand baseret på retfærdighed; den græske religion lover frelse fra disharmoni, grimhed, ved virkeliggørelse af skønhed; kristendommen lover frelse fra synd, hellighed; muhamedanismen giver udfrielse fra de strenge moralske normer fra jødedom og kristendom. Jesu religion *er* frelse fra selvet, udfrielse fra det onde ved skabningers isolation i tid og i evighed.

Hebræerne baserede deres religion på godhed; grækerne på skønhed; begge religioner søgte sandheden. Jesus åbenbarede en kærlighedens Gud, og kærlighed er altomfattende af sandhed, skønhed, og godhed.

Tilhængerne af Zoroaster havde en religion af moral; hinduerne en religion af metafysik; tilhængerne af Konfutsen en religion af etik. Jesus levede en religion af tjeneste. Alle disse religioner er af værdi i det de er gyldige tilnærmelser til Jesu religion. Religion er bestemt til at blive virkeligheden af den åndelige forening af alt det gode, smukke og sande i menneskelig erfaring.

Den græske religion havde et motto "Kend dig selv"; Hebræerne havde centreret deres lære om "Kend din Gud"; De kristne prædiker et evangeliet rettet mod "kendskab til Herren Jesus Kristus"; Jesus forkyndte de gode nyheder om "at kende Gud, og dig selv som en søn af Gud." Disse forskellige begreber om religionens formål bestemmer individets holdninger i forskellige livs situationer og antyder tilbedelsens dybde og arten af hans personlige bønnevaner. Enhver religions åndelige status kan blive bestemt af arten af dens bønner.

Begrebet om en halvmenneskelig og jaloux Gud er en uundgåelig overgang mellem polyteisme og ophøjet monoteisme. En ophøjet antropomorfisme er det højeste opnåelses niveau som en ren evolutionær religion kan opnå. Kristendommen har løftet begrebet om antropomorfisme fra det menneskelige forbillede til den transcendent og guddommelige koncept om den herliggjorte Kristus person. Og dette er den højeste antropomorfisme som mennesket kan gøre sig en forestilling om.

Det kristne gudsbegreb er et forsøg på at kombinere tre adskilte lære:

1. *Det hebræiske begreb* - Gud som en forsvarer af moralske værdier, en retfærdig Gud.
2. *Det græske begreb* - Gud som en forener, en visdommens Gud.
3. *Jesu' begreb* - Gud som en levende ven, en kærlig Fader, den guddommelige tilstedeværelse.

Det er derfor indlysende at den sammensatte kristne teologi har stor vanskelighed i opnåelse af troværdighed. Denne vanskelighed er yderligere forværret af den kendsgerning at de tidligere kristne doktriner almindeligvis var baseret på personlig religiøs erfaring fra tre forskellige personer: Filo fra Alexandria, Jesus af Nazaret, og Paulus fra Tarsus.

I studiet af Jesu religiøse liv, betragt ham positivt. Tænk ikke så meget på hans syndfrihed som på hans retfærdighed, hans kærlige tjeneste. Jesus forbedret den passive kærlighed, åbenbart i det hebræiske begreb af en himmelsk Fader til den højere aktive Gud som kærlig elsker sine skabte væsener og som er Faderen til alle individer, selv til synderen.

5. BEVIDSTHEDEN OM GUD

Moral har sin oprindelse i forstanden af selv-bevidsthed; den er overdyrisk men fuldstændig evolutionær. Menneskelig evolution frembringer i sin udfoldelse alle forudgående evner til overdragelse af Retterne og til udgydelsen af Sandhedens Ånd. Men opnåelsen af moralske niveauer befrier ikke mennesket fra de dødeliges virkelige kamp i livet. Menneskets fysiske miljø medfører kampen for eksistens; de sociale omgivelser gør etiske tilpasninger nødvendige; de moralske situationer kræver foretagelse af valg i fornuftens højeste områder; den åndelige oplevelse (at have erkendt

Gud) kræver at mennesket finder ham og oprigtigt stræber efter at blive som ham.

Religion er ikke baseret på videnskabelige kendsgerninger, samfundets forpligtigelser, filosofiske forudsætninger, eller den underforstået moralske pligt. Religion er et uafhængigt område af menneskets reaktion til livs situationer og den fremkommer ufejlbarlig på alle stadier af menneskets udvikling efter moralstadiet. Religion kan gennemtrænge alle fire niveauer af værdi erkendelse og nydelsen af universets fællesskab; selvopholdelsesdriften af det fysiske eller materielle niveau, det sociale og følelsesmæssige niveau af fællesskab; det moralske og forpligtigende niveau af fornuft; det åndelige niveau af bevidstheden om universets fællesskab gennem guddommelig tilbedelse.

Den faktum søgende videnskabsmand opfatter Gud som en Første Årsag, en kraftens Gud. Den følelsesmæssige kunstner ser Gud som et ideal for skønhed, en æstetikens Gud. Den fornuftige filosof er undertiden tilbøjelig til at postulere en gud af universal enhed, selv en panteistisk Guddom. Den religiøse troende, tror på en Gud som støtter overlevelse, Faderen i Himlen, kærlighedens Gud.

Evolutionær religion har altid sin rod i moralsk handlemåde og selv en del af åbenbaret religion, men aldrig hele den religiøse oplevelse. Social tjeneste er resultatet af moralsk tænkning og religiøs levevis. Moral fører ikke biologisk til de højere åndelige niveauer af religiøs oplevelse. Forgudelse af det abstrakte smukke er ikke tilbedelse af Gud; ej heller er ophøjelse af naturen eller ærbødighed for ensartethed i tilbedelse af Gud.

Den evolutionære religion er moder til videnskaben, kunsten, og filosofien som opløfter mennesket til niveauet hvor det er modtagelig for åbenbaret religion, inklusiv overdragelse af Rettere og den kommende Sandhedens Ånd. Det evolutionære billede af menneskets eksistens begynder og ender med religion, om end med meget forskellig kvalitet af religion, en evolutionær og biologisk, en anden åbenbarende og periodisk. Og mens religion således er normalt og naturligt for mennesket, er den også valgfri. Mennesket behøves ikke at være religiøst mod sin vilje.

Den religiøse oplevelse, er i sit inderste væsen åndelig og kan aldrig blive fuldt ud forstået af det materielle sind; deraf teologiens funktion, som religions psykologi. Den væsentlige doktrin af den menneskelige erkendelse af Gud skaber et paradoks i den begrænsede forståelse. Det er næsten umuligt for menneskelig logik og finite fornuft at harmonisere begrebet om guddommelig immanens, Gud inden for og en del af ethvert individ, med tanken om Guds transcendens, den guddommelige dominans af universernes univers. Disse to uundværlige begreber om Guddommen må forenes i trosopfattelse af begrebet om transcendens af en personlig Gud og i virkeliggørelsen af den iboende tilstedeværelse af et fragment fra selvsamme Gud for at retfærdiggøre intelligent tilbedelse og bekræfte håbet om personlighedens overlevelse. Vanskelighederne og paradokser af religion er uløseligt forbundet med, at religionens realiteter er langt ud over den dødeliges kapacitet til intellektuel forståelse.

Det dødelige menneske får tre store tilfredsstillelser fra religiøs erfaring, selv i løbet af sine dage med midlertidigt ophold på jorden:

1. *Intellektuelt* erhverver han tilfredsstillelse af en mere forenet menneskelig bevidsthed.
2. *Filosofisk* nyder han dokumentation for sine idealer af moralsk værdi.
3. *Åndeligt* trives han i oplevelsen af guddommelig kammeratskab, i den åndelige tilfredsstillelse af sand tilbedelse.

Gud-bevidsthed, som den opleves af en udviklende dødelig fra verdnerne, må nødvendigvis bestå af tre varierende faktorer, tre differentieret niveauer af virkeligheds opfattelse. Først er der sinds bevidstheden - opfattelsen af *idéen* om Gud. Så følger sjæle bevidstheden - opfattelsen af *idealet* om Gud. Til sidst bryder åndens bevidsthed frem - opfattelsen af Guds *ånde virkelighed*. Ved forening af disse faktorer af den guddommelige erkendelse, uanset hvor ufuldstændig, så vil den dødelige personlighed til enhver tid brede sig over alle bevidste niveauer med en erkendelse af Guds *personlighed*. Hos de dødelige, som har opnået Finalitkorpset, vil al dette med tiden føre til realiseringen af Guds *højeste*hed og vil efterfølgende resultere i realiseringen af Guds *ultimativitet*, et aspekt af den absonitte overbevidsthed af Paradisets Fader.

Oplevelsen af Guds-bevidsthed forbliver den samme fra generation til generation, men med hver fremrykkende epoke i menneskelig viden *bliver* de filosofiske begreber og de teologiske definitioner om Gud forandret. At kende Gud, religiøs

bevidsthed, er en univers realitet, men lige meget hvor gyldig (virkelig) den religiøse oplevelse er, så må den være villig til at underkaste sig til intelligent kritik og fornuftige filosofiske fortolkninger; den må ikke forsøge at være noget adskilt i helheden af menneskelig erfaring.

Personlighedens evige overlevelse er fuldstændig afhængig af valgene fra det dødelige sind, hvis beslutninger bestemmer den potentielle overlevelse af den udødelige sjæl. Når sindet tror på Gud og sjælen kender Gud, og når de sammen med den opdragende Retter, alle *ønsker* Gud, så er overlevelsen sikret. Begrænsninger i intellekt, indskrænkning af uddannelse, afsavn af kultur, forringelse af social status, selv moralsk mindreværd efter den menneskelige målestok kan, som følge af den uheldige mangel på uddannelsesmæssige, kulturelle, og sociale fordele, ugyldiggør ikke den guddommelige ånds tilstedeværelsen i sådan et ulykkeligt og menneskeligt handicappet men troende individ. Den iboende Mysterieledsager udgør påbegyndelsen og forsikre muligheden af den potentielle vækst og overlevelse af den udødelige sjæl.

De dødelige forældres evne til at avle er ikke baseret på deres uddannelsesmæssige, kulturelle, sociale, eller økonomiske status. Foreningen af forældrenes faktorer, under normale forhold er fuldt ud tilstrækkelige for igangsættelse af afkom. Et menneskeligt sind som er skelnende mellem rigtigt og forkert og som besidder evnen til at tilbede Gud, i forening med en guddommelig Retter, er alt hvad der behøves i en sådan dødelig for at indlede og fremme produktionen af hans udødelige sjæl af overlevelsens kvaliteter, hvis sådan et ånds begavet individ søger Gud og oprigtig ønsker at blive som ham, i ærlighed vælger at gøre den himmelske Faders vilje

.

6. PERSONLIGHEDENS GUD

Den Universelle Fader er personlighedernes Gud. Universets personligheds domæne, fra den lavest dødelige og materielvæsen af personligheds status til de højeste personer af skaber værdighed og guddommelig status, har deres center og periferi i den Universelle Fader. Gud faderen er overdrageren og konservator af enhver personlighed. Og Paradisfaderen er ligeledes skæbnen for alle de endelige personligheder som helhjertet vælger at gøre den guddommelige vilje, dem som elsker Gud og længes efter at blive som ham.

Personlighed er et af de uløste mysterier i universerne. Vi er i stand til at danne tilstrækkelige begreber af de faktorer som indgår i tilblivelsen af forskellige klasser og niveauer af personligheden, men vi forstår ikke fuldt ud den virkelige essens af selve personligheden. Vi opfatter ganske klart de utallige faktorer som, når de samles, udgør hylstret for menneskelig personlighed, men vi forstår ikke helt karakteren og betydningen af en sådan finit personlighed.

Personligheden er potentiel i alle skabninger som besidder en sinds begavelse varierende fra minimum af selvbevidsthed til maksimum af gudsbevidsthed. Men sinds begavelse alene er ikke personlighed, ej heller er ånd eller fysisk energi det. Personlighed er den kvalitet og værdi i kosmisk virkelighed som udelukkende er overdraget af Gud Faderen på disse levende systemer i de tilknyttede og koordinerede energier af stof, sind og ånd. Personlighed er heller ikke en tiltagende opnåelse. Personlighed kan være materiel eller åndelig, men enten er der personlighed eller også er der ikke personlighed. Alt andet end det personlige opnår aldrig det personlige niveau undtagen ved en direkte handling af Paradisets Fader.

Overdragelse af personlighed er den eksklusive funktion af den Universelle Fader, personalisering af de levende energi systemer som han udstyrer med egenskaber af relativ skabende bevidsthed og den frie vilje kontrol deraf. Der er ingen personlighed adskilt fra Gud Faderen, og der eksistere ingen personlighed undtagen ved Gud Faderen. De fundamentale egenskaber af det menneskelige selv, såvel som den absolutte Retters kerne af den menneskelige personlighed, er de overdragelser af den Universelle Fader, som handler inden for sit eksklusive personlige domæne af kosmisk tjeneste.

Retterne af førpersonlig status bebor utallige typer af dødelige væsener, og sikrer derved at disse selvsamme væsener kan overleve fysiske død og personliggøre som morontia væsener med potentiale for ultimativ ånd opnåelse. For, når sådan et væsen sind med personligheds begavelse er beboet af et fragment af den evige Guds ånd, den førpersonlige overdragelse af den personlige Far, så besidder denne finite personlighed den guddommelige og evige mulighed og stræber efter en skæbne beslægtet med den Ultimative, endog rækkende ud efter en realisering af den Absolutte.

Muligheden for guddommelig personlighed er medfødt i den førpersonlige Retter; muligheden for menneskelig personlighed er potentiel i den kosmiske sinds begavelse af mennesket. Men det dødelige menneskes erfaringsmæssige personlighed kan ikke observeres som en aktiv og fungerende realitet før efter det materielle livs hylster af det dødelige væsen er blevet berørt af den Universelle Faders frigørende guddommelighed, og således søsat på erfaringens hav som et selvbevidst og en (relativt) selvbestemmende og selvstændig skabende personlighed. Det materielle selv er sandt og *uindskrænket personligt*.

Det materielle selv har personlighed og identitet, midlertidig identitet; den førpersonlige ånde Retter har også identitet, evig identitet. Den materielle personlighed og denne ånds førpersonlighed er i stand til at forene deres kreative egenskaber for at bringe i eksistens den udødelige sjæls overlevende identitet.

Efter således at have tilvejebragt den udødelige sjæls udvikling og efter at have befriet menneskets indre selv fra lænkerne af absolut afhængighed af forudgående årsagsammenhæng, træder Faderen til side. Nu, da mennesket således er blevet befriet fra lænkerne af årsagssammenhængs reaktion, i det mindste hvad angår evig skæbne, og der er sørget for udviklingen af det udødelige selv, sjælen, så står det til mennesket selv, at ville skabelsen eller at forhindre skabelsen af dette overlevende og evige selv, som er hans valg. Intet andet væsen, kraft, skaber eller agentur i hele det udstrakte universernes univers kan blande på nogen måde i den absolutte suverænitet hos den dødelige frie vilje, som den fungerer indenfor valgets områder, med hensyn til den evige skæbne af personligheden af den dødeliges udvælgelse. Hvad angår den evige overlevelse, så har Gud forordnet at den materielle og dødelige vilje er suveræn, og en sådan forordning er absolut.

Overdragelsen af personlighed til de skabte væsener forårsager relativ befrielse fra slavisk reaktion på forudgående årsagssammenhænge, og personlighederne fra alle sådanne moralske væsener, evolutionære eller på anden måde, er centreret i den Universelle Faders personlighed. De er endda draget mod hans Paradis tilstedeværelse af det væsen slægtskab som danner evige Guds enorme og universelle familiecirkel og broderlig kredsløb. Der er et slægtskab af guddommelig spontanitet i al personlighed.

Personlighedens kredsløb fra universernes univers er centreret i den Universelle Faders person, og Paradisfaderen er personlig bevidst om og i personlig kontakt med, alle personligheder på alle niveauer af selvbevidst eksistens. Og denne personligheds bevidsthed af hele skabelsen eksisterer uafhængig af Tankeretternes tjeneste.

Eftersom at al tyngdekraft er kredsløbs centreret i Paradis Øen, og da al sind er kredsløbs centreret i Samforeneren og al ånd i den Evige Søn, således er al personlighed kredsløbs centreret i den personlige tilstedeværelse af den Universelle Fader, og dette kredsløb overfører ufejlbarlig tilbedelse fra alle personligheder til den Oprindelige og Evige Personlighed.

Angående de personligheder som ikke er beboet af Rettere: Valgfrihedens kendetegn er også overdraget af den Universelle Fader, og sådanne personer er ligeledes omfavnet i den guddommelige kærligheds store kredsløb, den Universelle Faders personligheds kredsløb. Gud tilvejebringer det højeste valg for alle sande personligheder. Ingen personlige væsener kan tvinges ind i det evige eventyr; evighedens porte åbner kun i reaktion på det frie vilje valg af de frie vilje sønner af en Gud af fri vilje.

Og dette repræsenterer mine anstrengelser for at præsentere den levende Gud forhold til tidens børn. Og når alt er sagt og gjort, kan jeg ikke hjælpe mere end at gentage at Gud er jeres univers Fader, og at I alle er hans planetariske børn.

[Dette er den femte og sidste af en serie præsenterende beskrivelser af den Universelle Fader af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 6

DEN EVIGE SØN

Den Evige Søn er det perfekte og sidste udtryk af det ”første” personlige og absolutte begreb af den Universelle Fader. I overensstemmelse hermed, når som helst og hvor end Faderen personlig og absolut udtrykker sig selv, så gør han det gennem sin Evige Søn, som altid har været, er nu, og for altid vil være, det levende og guddommelige Ord. Og denne Evige Søn er hjemmehørende ved centret af alle ting, i forbindelse med, og umiddelbart indhyller den Evige og Universelle Faders personlige tilstedeværelse.

Vi taler om Guds ”første” tanke og hentyder til den Evige Søns umulige oprindelse i tiden med det formål at få adgang til den menneskelige intellekts tankekanaler. Sådanne fordrejninger af sproget repræsenterer vores bedste anstrengelser på kontakt-kompromis med de dødelige væseners tidsbegrænsede sind. I den sekventielle betydning så kan den Universelle Fader aldrig have haft en første tanke, ej heller kunne den Evige Søn nogensinde have haft en begyndelse. Men jeg var instrueret til at skildre evighedsens realiteter til de dødeliges tidsbegrænsende sind ved hjælp af sådanne tankesymboler og beskrive forbindelserne med evigheden ved hjælp af på hinanden efterfølgende tidsbegreber.

Den Evige Søn er den åndelige personalisering af Paradis Faderens universelle og uendelige begreb om guddommelig virkelighed, ubegrænset ånd, og absolut personlighed. Og derved udgør Sønnen den guddommelige åbenbaring af den Universelle Faders skaber identitet. Sønnens perfekte personlighed afslører, at Faderen faktisk er den evige og universelle kilde til alle betydninger og værdier i det åndelige, det viljebestemte, det målbevidste og det personlige.

I et forsøg på at gøre det muligt for det begrænsede sind i tiden til at danne sig nogle sekventielle begreber af relationerne mellem de evige og uendelige væsener i Paradistreenigheden, anvender vi os af den konceptuelle frihed at tale om ”Faderens første personlige, universelle, og uendelige koncept.” Det er umuligt for mig at overføre til den menneskelige sind nogen fyldestgørende idé om Guddommenes evige relationer; derfor anvender jeg sådanne udtryk som vil give det begrænsede sind noget af en idé om forholdet af disse evige væsener i de efterfølgende tidsperioder. Vi tror, at Sønnen udgik fra Faderen; vi har lært at begge er ubegrænset evige. Det er derfor åbenlyst, at ingen tidsvæsener fuldstændig kan forstå dette mysterium af en Søn som er afledt af Faderen, og som alligevel er koordineret evigt med selve Faderen.

1. DEN EVIGE SØNS IDENTITET

Den evige Søn er den oprindelige og eneste skabte Gudesøn. Han er Gud Sønnen, den anden Person i Guddommen og altings medskaber. Som Faderen er den Første Store Kilde og Center, således er den Evige Søn den Anden Store Kilde og Center.

Den Evige Søn er det åndelige centrum og den guddommelige administrator for den åndelige regering af universernes univers. Den Universelle Fader er først en skaber og derefter en overvåger; den Evige Søn er først en medskaber og derefter en *åndelig administrator*. ”Gud er ånd,” og Sønnen er en personlig åbenbaring af denne ånd. Den Første Kilde og Center er den Viljebestemte Absolutte; den Anden Kilde og Center er Personlighedsabsoluttet.

Den Universelle Fader virker aldrig personlig som en skaber undtagen i forbindelse med Sønnen eller med Sønnens koordinerede handling. Hvis forfatteren af det Nye Testamente havde refereret til den Evige Søn, ville han have udtrykt sandheden, da han skrev: I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Alle ting er skabt af ham, og uden ham ville intet være skabt som er skabt.”

Når en Søn af den Evige Søn optrådte på Urantia, hentydede de som omgik ham til dette guddommelige væsen i menneskelig form som ”Ham som var sendt fra begyndelsen, om ham vi har hørt, om ham vi havde set med egne øjne, om ham vi har kigget på, og vores hænder har rørt, han er endog livets Ord.” Og denne overdragelse Søn udgik fra Faderen lige så sandt som den Oprindelige Søn, som det fremgår i en af hans jordiske bønner: ”Og nu, min Fader, herliggør mig med dit eget selv, med den ære som jeg havde hos dig før denne verden var.”

Den Evige Søn er kendt under forskellige navne i mange forskellige universer. I centraluniverset er han kendt som den Koordinerende Kilde, Medskaberen, og den Associerede Absolutte. På Uversa, superuniversets hovedkvarterer, betegner vi Sønnen som det Koordinerende Ånde Center og som den Evige Ånde Administrator. På Salvington, jeres lokalunivers hovedkvarterer, er denne Søn registreret som den Anden Evige Kilde og Center. Melkisedekerne omtaler ham som Sønnernes Søn. På jeres verden, men ikke i jeres system af beboede sfærer, er denne Oprindelige Søn blevet forvekslet med en koordineret Skabersøn, Michael af Nebadon, som gav sig selv til de dødelige racer på Urantia.

Skønt enhver af Paradissønnerne passende kan blive kaldt gudesønner, så har vi for vane at reservere denne betegnelse ”den Evige Søn” til denne Oprindelige Søn, den Anden Kilde og Center, medskaber med den Universelle Fader af centraluniverset af kraft og perfektion og medskaber af alle andre guddommelige Sønner som udspringer fra de uendelige Guddomme.

2. DEN EVIGE SØNS NATUR

Den Evige Søn er lige så uforanderlig og uendelig pålidelig som den Universelle Fader. Han er også ligeså åndelig som Faderen, ligeså sandt en ubegrænset ånd. Til jer af ydmyg oprindelse synes Sønnen at fremstå mere personlig siden han er et skridt nærmere jer i tilnærmelses evne end den Universelle Fader.

Den Evige Søn er Guds evige Ord. Han er fuldstændig som Faderen; i virkeligheden, *er* den Evige Søn Gud Faderen personligt manifesteret i universernes univers. Og derfor var det og er og for altid vil være sandt om den Evige Søn og alle de koordinerende Skabersønner: ”Den, som har set Sønnen har set Faderen.”

Sønnens natur er fuldstændig ligesom Åndefaderen. Når vi tilbeder den Universelle Fader, så tilbeder vi faktisk på samme tid Gud Sønnen og Gud Ånden. Gud Sønnen er lige så guddommelig virkelig og evig i natur som Gud Faderen.

Sønnen besidder ikke kun al Faderens uendelige og transcendent retfærdighed, men Sønnen er også reflekterende alle Faderens helligheds karakterer. Sønnen deler Faderens fuldkommenhed og samlet deles ansvarligheden af hjælpen til alle ufuldkommenhedens skabninger i deres åndelige anstrengelser for at opnå guddommelig fuldkommenhed.

Den Evige Søn besidder alle Faderens guddommelige karakterer og åndelighedens egenskaber. Sønnen er fylden af Guds absolutthed i personlighed og ånd, og Sønnen åbenbare disse kvaliteter i hans personlige ledelse af den åndelige regering i universernes univers.

Gud er, i virkeligheden, en universel ånd; Gud er ånd; og denne ånde natur af Faderen er fokuseret og personaliseret i Guddommen af den Evige Søn. I Sønnen er alle åndelige karakteristisk tilsyneladende i høj grad forhøjet af differentiering fra almindeligheden af den Første Kilde og Center. Og som Faderen deler sin ånde natur med Sønnen, således deler de lige så fuldstændigt og uforbeholdent sammen den guddommelige ånd med Samforeneren, den Uendelige Ånd.

I kærligheden til sandhed og i skabelsen af skønhed er Faderen og Sønnen lige undtagen når Sønnen synes at hellige sig selv mere til virkeliggørelsen af den eksklusive åndelige skønhed af universelle værdier.

I guddommelige godhed skelner jeg ingen forskellighed mellem Faderen og Sønnen. Faderen elsker sine universer børn som en far; den Evige Søn betragter alle skabninger både som en far og som en broder.

3. FADERENS KÆRLIGHEDS TJENESTE

Sønnen deler Treenighedens retskaffenhed og retfærdighed men overskygger disse guddommelige træk ved hjælp af den

uendelige personalisering af Faderens kærlighed og barmhjertighed; Sønnen er åbenbaringen af guddommelig kærlighed til universerne. Som Gud er kærlighed, således er Sønnen barmhjertighed. Sønnen kan ikke elske mere end Faderen, men han kan vise barmhjertighed til væsener på en ny måde, for han er ikke kun en oprindelig skaber som Faderen, men han er også den Evige Søn af den selv samme Fader, og deler derved erfaringen af at være søn med alle andre sønner af den Universelle Fader.

Den Evige Søn er den store barmhjertigheds minister til hele skabelsen. Barmhjertighed er essensen af Sønnens åndelige karakter. Den Evige Søns mandater, når de fremkommer over den Anden Kildes og Centers ånde kredsløb, er stemt i barmhjertighedens toner.

For at forstå den Evige Søns kærlighed, må i først identificere dens guddommelige kilde, Faderen, som *er* kærlighed, og derefter betragte hvordan denne uendelige hengivenhed udfolder sig i de vidtstrakte tjenester af den Uendelige Ånd og hans næsten ubegrænsende skare af tjenende personligheder står for.

Den Evige Søns tjenester er helliget åbenbaringen af kærlighedens Gud til universernes univers. Denne guddommelige Søn er ikke involveret i den uværdige opgave, at forsøge, at overtale sin nådige Fader til at elske sine ydmyge væsener og til at vise tidens forbrydere sin barmhjertighed. Hvor fejlagtigt at forestille sig den Evige Søn appellerer til den Universelle Fader, at vise barmhjertighed til hans ydmyge væsener på de materielle verdener i rummet! Sådanne begreber om Gud er rå og groteske. I skulle hellere indse at alle de barmhjertige tjenester som Guds Sønner er ansvarlige for, er en direkte åbenbaring af Faderens hjerte af universel kærlighed og uendelig medfølelse. Faderens kærlighed er den virkelige og evige kilde til Sønnens barmhjertighed.

Gud er kærlighed, Sønnen er barmhjertighed. Barmhjertighed er anvendt kærlighed, Faderens kærlighed i aktion i skikkelse af hans Evige Søn. Denne universelle Søns kærlighed er ligeledes universel. Således som kærlighed er opfattet på en sex planet, således er Guds kærlighed mere sammenlignelig med en fars kærlighed, mens den Evige Søns kærlighed er mere lig en moders hengivenhed. Ganske vist er sådanne illustrationer, vage, men jeg anvender dem med det håb at kunne formidle til det menneskelige sind den tanke, at der er en forskel, mellem Faderen kærlighed og Sønnens kærlighed, ikke i guddommelig indhold, men i kvalitet og måden for dens udtryk.

4. DEN EVIGE SØNS EGENSKABER

Den Evige Søn udgør drivkraften for den kosmiske virkeligheds åndeniveau; Sønnens åndelige styrke er absolut i forhold til alle universets realiteter. Han udøver perfekt kontrol over de indbyrdes forhold af alle udifferentieret åndeenergier og over alle aktualiseret åndevirkelighed gennem hans absolutte forståelse af åndetyngdekraften. Alt ren ufragmenteret ånd og alle åndelige væsener og værdier reagerer på den uendelige tiltrækningskraft af den oprindelige Paradissøn. Og hvis den evige fremtid bliver vidne til fremkomsten af et ubegrænset univers, så vil den Oprindelige Søns åndetyngdekraft og åndestyrke, være helt tilstrækkelig for den åndelige kontrol og effektive administration af sådan en grænseløs skabelse.

Sønnen er kun almægtig i det åndelige rige. I univers administrationens evige økonomi, møder man aldrig ødselhed og nytteløse gentagelser af funktioner; Guddommene er ikke forfalden til unødigt dobbeltarbejde af tjenester i universet.

Den Oprindelige Søns allestedsnærværelse udgør den åndelige enhed af universernes univers. Den åndelige sammenhængskraft fra al skabelse hviler på den overalt aktive tilstedeværelse af den Evige Søns guddommelige ånd. Når vi forestiller os Faderens åndelige tilstedeværelse, så finder vi det vanskeligt at differentiere det i vores tænkning fra den Evige Søns åndelige tilstedeværelse. Faderens ånd er for evigt iboende i Sønnens ånd.

Faderen må være åndelig allestedsnærværende, men denne allestedsnærværelse fremstår som værende uadskillelig fra den Evige Søns allestedsnærværende åndelige aktiviteter. Vi tror imidlertid, at i alle situationer af Fader-Søn tilstedeværelse af en dobbelt åndelig natur så er Sønnens ånd koordineret med Faderens ånd.

I sin kontakt med personlighed, virker Faderen i personlighedens kredsløb. I sin personlige og påviselige kontakt med åndelig skabelse, viser han sig i fragmenter af helheden af hans Guddom, og disse Fader fragmenter har en isoleret, enestående, og eksklusiv funktion hvor end og når som helst de forekommer i universerne. I alle sådanne situationer er

Sønnens ånd koordineret med den åndelige funktion af den Universelle Faders fragmenteret tilstedeværelse.

Åndeligt er den Evige Søn allestedsnærværende. Den Evige Søns ånd er helt sikkert med jer og rundt om jer, men ikke indeni jer og en del af jer, ligesom Mysterieledsageren. Det iboende Fader fragment tilpasser i stigende grad det menneskelige sind til guddommelige holdninger, hvorefter sådan et opstigende sind i stadig større udstrækning bliver påvirkelig for den åndelige tiltrækningskraft i det almægtige åndetyngdekraftens kredsløb af den Anden Kilde og Center.

Den Oprindelige Søn er universel og åndelig selvbevidst. I visdom er Sønnen fuld på højde med Faderen. I kundskabens områder, alvidenheden, kan vi ikke skelne mellem den Første og den Anden Kilde; som Faderen, så kender Sønnen alt, han bliver aldrig overrasket af nogen begivenhed i universet; han forstår slutningen fra begyndelsen.

Faderen og Sønnen kender virkelig nummeret og opholdssteder af alle ånder og åndeliggjorte væsener i universernes univers. Sønnen kender ikke kun alle ting på grund af sin egen allestedsnærværende ånd, men Sønnen er ligesom Faderen og Samforeneren, fuldstændig vidende om det Højeste Væsens vidtstrakte refleksionsintelligens, hvis intelligens til alle tider er vidende om alle ting der hænder på alle verdener af de syv superuniverser. Og der er andre måder hvorpå Paradissønnen er alvidende.

Den Evige Søn er som en kærlig, barmhjertig og tjenende åndelig personlighed, helt og uendelig lige med den Universelle Fader, mens i alle de barmhjertige og kærlige personlige kontakter med de opstigende væsener fra de lavere områder er den Evige Søn lige så venlig og hensynsfuld, lige så tålmodig og langmodig, som de af hans Paradissønner i lokaluniverserne som så ofte overdrager sig selv på de evolutionære verdener i tiden.

Det er unødvendigt yderligere at udbrede sig om den Evige Søns egenskaber. Med de angivne undtagelser, er det kun nødvendigt at studere de åndelige egenskaber af Gud Faderen for at forstå og korrekt evaluere Gud Sønnens egenskaber.

5. DEN EVIGE SØNS BEGRÆNSNINGER

Den Evige Søn fungerer ikke personlig i de fysiske domæner. og ej heller fungerer han, undtagen igennem Samforeneren, i niveauer af sinds tjeneste i de skabte væsener. Men disse bestemmelser begrænser ikke på nogen måde eller på anden vis den Evige Søn i den fulde og frie udøvelse af alle de guddommelige egenskaber af *åndelig* alvidenhed, allestedsnærværelse og almægtighed.

Den Evige Søn gennemtrænger ikke personlig åndens potentialer som er en medfødt del af uendeligheden hos Guddomsabsoluttet, men efterhånden som disse potentialer bliver aktuelle, kommer de indenfor det almægtige greb af Sønnens kredsløb af åndetyngdekraft.

Personlighed er den Universelle Faders eksklusive gave. Den Evige Søns personlighed stammer fra Faderen, men uden Faderen overdrager han ikke personlighed. Sønnen giver oprindelse til en umådelig skare af ånder, men sådanne afledninger er ikke personligheder. Når Sønnen skaber personlighed, gør han det i samarbejde med Faderen eller med Samskaberne, som kan handle på vegne af Faderen i sådanne forhold. Den Evige Søn er således en medskaber af personligheder, men han overdrager ikke personlighed til nogen væsener og aldrig alene af sig selv skaber han personlige væsener. Denne handlings begrænsning berører imidlertid ikke Sønnens evne til at skabe alle mulige andre slags eller typer end personlige virkelighed.

Den Evige Søn er begrænset i afgivelse af skaber privilegier. Da Faderen forevige den Oprindelige Søn overdrog han til ham styrke og privilegium til efterfølgende forening med Faderen i det guddommelige virke med at producere yderligere Sønner udstyret med skabende egenskaber, og dette har de gjort og stadig gør. Men når disse koordinerede Sønner er produceret, så er overførelse af skaberprivilegierne tilsyneladende ikke længere mulig. Den Evige Søn transmitterer kun skaberkræfter til den første eller direkte personalisering. Derfor, når Faderen og Sønnen forener for at personliggøre en Skabersøn, så opnår de deres formål; men den Skabersøn som netop er blevet frembragte, er aldrig i stand til at videregive eller overdrage skaberprivilegierne til de mange forskellige klasser af Sønner som han efterfølgende kan skabe, ikke desto mindre, så forekommer der i de højeste lokalunivers Sønner, en meget begrænset refleksion af de skabende egenskaber hos en Skabersøn.

Den Evige Søn, som en uendelig og udelukkende personlig væsen, kan ikke fragmentere sin natur, kan ikke uddele og overdrage individualiseret dele af sin natur til andre væsener eller personer, således som den Universelle Fader og den Uendelige Ånd gør. Men Sønnen kan og gør det, overdrager sig selv som en ubegrænset ånd til at oversvømme hele skabelsen og uophørlig trække alle åndelige personligheder og åndelige realiteter til sig selv.

Husk altid, at den Evige Søn er en personlig portrættering af Åndefaderen til hele skabelsen. Sønnen er personlig og intet andet, men personlig i den guddommelige betydning; sådan en guddommelig og absolut personlighed kan ikke være opløst eller fragmenteret. Gud Faderen og Gud Ånden er i sandhed personlige, men de er også alt andet i tillæg til at være sådanne Guddoms personligheder.

Skønt den Evige Søn ikke personlig kan deltage i overdragelsen af Tankerettere, så sad han i rådsforsamling med den Universelle Fader i den evige fortid, godkendte planen og forpligtigede sig det endeløse samarbejde, da Faderen, i planlæggelsen af overdragelsen af Tankeretterne, foreslog Sønnen, "Lad os skabe mennesket i vores eget billede." Og således som Faderens åndefragment bor indeni jer, således omslutter Sønnens ånde tilstedeværelse jer, mens disse to for altid arbejder som en for jeres åndelige fremgang.

6. ÅNDESINDET

Den Evige Søn er ånd og har sind, men ikke et sind eller ånd som dødelige sind kan forstå. Det dødelige menneske opfatter sindet på de finite, kosmiske, materielle og personlige niveauer. Mennesket observerer også sinds fænomener i levende organismer som fungerer på det underpersonlig (dyr) niveau, men det er svært for mennesket at forstå sindets natur, når dette er forbundet med overmaterielle væsener og som en del af eksklusive åndepersonligheder. Sindet er imidlertid nødt til at blive anderledes defineret når det henviser til eksistensen af åndeniveau, og når det er brugt til at betegne intelligente åndelige funktioner. Den slags sind, som direkte er beslægtet med ånd er hverken sammenlignelig til det sind som koordinerer ånd og materie eller til det sind som kun er beslægtet til materie.

Ånden er altid bevidst, tænkende, og er i besiddelse af forskellige faser af identitet. Uden bevidsthed i nogle faser ville der ikke være åndelig bevidsthed i broderskabet af åndelige væsener. Det tilsvarende i sindet, evnen til at kende og blive kendt, er en naturlig del af Guddommen. Guddommen kan være personlig, førpersonlig, overpersonlig, eller upersonlig, men Guddommen er aldrig uden bevidsthed, det vil sige, aldrig uden evnen til i det mindste at kommunikere med lignende eksistenser, væsener, eller personligheder.

Den Evige Søns sind er ligesom Faderens men ulige ethvert andet sind i universet, og sammen med Faderens sind er det stamfader til Samskaberens forskelligartede og vidtstrakte sind. Faderens og Sønnens sind, det intellekt som er nedarvet i den Tredje Kildes og Centers absolutte sind, er måske bedst illustreret af en Tankerettets førsind, for selv om disse Fader fragmenter helt er udenfor Samforenerens sindskredsløb, så har de en form for førsind; de ved, de er kendt; de nyder hvad der svarende til menneskelig tænkning.

Den Evige Søn er helt åndelig; mennesket er næsten helt materiel; derfor vil meget som hører til den Evige Søns åndepersonlighed, til hans syv åndelige sfærer som kredser om Paradis og til arten af Paradissønnens upersonlige skabelser, skulle afvente jeres opnåelse af åndestatus efter jeres afslutning af morontia opstigningen i lokaluniverset Nebadon. Og så, når du passere gennem superuniverset og videre til Havona, vil mange af disse ånde skjulte mysterier blive afklaret, når du begynder at blive begavet med "åndens sind" - åndelig indsigt.

7. DEN EVIGE SØNS PERSONLIGHED

Den Evige Søn er den uendelige personlighed fra hvis ubegrænset personligheds lænker den Universelle Fader befriede sig gennem teknikken med treenighedsgørelse, og hvorigennem han lige siden har fortsat med at overdrage sig selv i endeløs overflod på hans evigt ekspanderende univers af Skabere og væsener. Sønnen er absolut personlighed; Gud er fader personlighed - kilden til personlighed, overdrageren af personlighed, årsagen til personlighed. Hvert personlig væsen har sin personlighed fra den Universelle Fader ligesom den Oprindelige Søn evigt har sin personlighed fra Paradisfaderen.

Paradisønnens personlighed er absolut og rent åndelig og denne absolutte personlighed er også det guddommelige og evige mønster, først for Faderens overdragelse af personlighed til Samforeneren og derefter for hans overdragelse af personlighed til de myriader af hans skabte væsener overalt i det vidt udbredte univers.

Den Evige Søn er i sandhed en barmhjertig minister, en guddommelig ånd, en åndelig styrke og en virkelig personlighed. Sønnen er Guds åndelige og personlige natur åbenbaret til universerne—summen og substansen af den Første Kilde og Center, afklædt af alt det, som er upersonlig, ekstraguddommelig, ikke-åndelig og ren potentiale. Men det er umuligt at formidle til det menneskelige sind et billede i ord af skønheden og storheden af den Evige Søns himmelske personlighed. Alt, hvad der har tendens til at tilsløre den Universelle Fader virker med næsten samme indflydelse til at forhindre den konceptuelle anerkendelse af den Evige Søn. I må afvente jeres opnåelse af Paradis, og så vil I forstå, hvorfor jeg var ude af stand til at skildre karakteren af denne absolutte personlighed til forståelsen af det begrænsede sind.

8. FORSTÅElsen AF DEN EVIGE SØN

Angående identitet, natur, og andre personligheds egenskaber, så er den Evige Søn fuld lige, det perfekte supplement, og evig modstykke til den Universelle Fader. I samme forstand som at Gud er den Universelle Fader, er Sønnen den Universelle Moder. Og alle os, høj og lav, udgør deres universelle familie.

For at værdsætte Sønnens karakter, bør I studere åbenbaringen af Faderens guddommelige karakter; de er for evigt og uadskilleligt en. Som guddommelige personligheder er de næsten ikke til at skelne fra hinanden af de lavere klasser af intelligente væsener. De er ikke så svære at genkende hver for sig af dem hvis oprindelse er i selve Guddommenes skabende handlinger. Væsener med fødsel i centraluniverset og på Paradis kan skelne Faderen og Sønnen, ikke kun som en personlig enhed af universel kontrol men også som to adskilte personligheder fungerende i bestemte domæner af universets administration.

Som personer kan du opfatte den Universelle Fader og den Evige Søn som adskilte individer, for det er de virkelig; men i universernes administration er de sammenflettet og indbyrdes forbundet, at det ikke altid er muligt at skelne mellem dem. Når Faderen og Sønnen i universernes anliggender, er truffet sammen i forvirrende indbyrdes forhold, er det ikke altid gavnligt at udskille deres funktioner; blot erindre, at Gud er den initierende tanke og at Sønnen er det udtryksfulde ord. I ethvert lokalunivers er denne uadskillelighed personaliseret i Skabersønnens guddommelighed, som repræsenterer både Faderen og Sønnen til de skabte væsener i ti millioner beboede verdener.

Den Evige Søn er uendelig, men han er tilgængelig gennem hans Paradisønners personer og gennem den Uendelige Ånds tålmodige tjeneste. Uden Paradisønnernes overdragelses tjeneste og kærlige tjeneste af den Uendelige Ånds skabte væsener, kunne væsener af materiel oprindelse næppe håbe på at nå den Evige Søn. Og det er lige så sandt: At med hjælp og vejledning fra disse himmelske formidlere ville de Gud-bevidste dødelige med sikkerhed nå Paradiset og med tiden stå i den personlige tilstedeværelse af denne majestætiske Sønnernes Søn.

Selvom den Evige Søn er mønstret for dødelig personligheds opnåelse, vil I finde det lettere at forstå virkeligheden af både Faderen og af Ånden, fordi Faderen er den faktiske overdrager af jeres menneskelig personlighed og den Uendelige Ånd er den absolutte kilde til jeres dødelige sind.. Men som I opstiger på den åndelig fremskridende vej til Paradiset, så bliver den Evige Søns personlighed i stigende grad virkelig for jer og hans uendelige åndelige sind bliver mere virkelighed lettere at skelne for jeres gradvise åndeliggørende sind.

Begrebet om den Evige søn kan aldrig skinne klart i jeres materielle eller efterfølgende morontielle sind; ikke før I åndeliggøres og indleder jeres ånde opstigning begynder jeres forståelse af den Evige Søns personlighed at kunne måle sig med livligheden af jeres begreb om den personlighed som er karakteristisk for Skabersønnen med oprindelse i Paradiset, der, i egen person og som en person, engang inkarneret og levede på Urantia som et menneske mellem mennesker.

Under hele jeres oplevelser i lokaluniverset må Skabersønnen, hvis personlighed er forståelig for mennesket, kompensere for jeres manglende evne til at forstå den fulde betydning af den mere eksklusive åndelige, men ikke mindre personlige Evige Søn fra Paradis. I jeres fremskridt gennem Orvonton og Havona, når du lægger bag dig de

levende billeder og dybe minder af Skabersønnen i dit lokalunivers, så vil denne forsvindende materielle og morontielle erfaring blive kompenseret af det for evigt forstørrende begreb og intensiverende forståelse af Paradisets Evige Søn, hvis virkelighed og nærhed altid vil forøges når i gør fremskridt i retning af Paradis.

Den Evige søn er en stor og lysende personlighed. Skønt det er udover det dødelige og materielle sinds evne at forstå virkeligheden af sådan et uendelig væsens personlighed, så tvivl ikke, han er en person. Jeg ved hvad jeg taler om. Næsten utallige gange har jeg stået i den guddommelige tilstedeværelse af denne Evige Søn og derefter rejst ud i universet for at udføre hans nådige påbud.

[Forfattet af en Guddommelig Rådgiver udpeget til at formulere denne redegørelse beskrivende Paradisets Evige Søn.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 7

DEN EVIGE SØNS FORHOLD TIL UNIVERSET

Den Oprindelige Søn er konstant beskæftiget i udførelsen af de åndelige aspekter af Faderens evige formål, således som det i stigende grad bliver åbenbart i de udviklende universers fænomener med deres mangfoldige grupper af levende væsener. Vi forstår ikke helt denne evige plan, men det gør Paradissønnen uden tvivl.

Sønnen er som Faderen idet han søger at overdrage alt hvad der er muligt fra ham selv til sine koordinerede Sønner og til deres underordnede Sønner. Og Sønnen deler Faderens selvdistriberende natur i den uforbeholdne overdragelse af sig selv til den Uendelige Ånd, deres fælles udøvende.

Som opretholder af ånde virkeligheder, er den Anden Kilde og Center den evige modvægt af Paradis Øen, som så storslået opretholder alle materielle ting. Således åbenbares den Første Kilde og Center for evigt i den materielle skønhed af central Øens udsøgte mønstre og i de åndelige værdier af den Evige Sønns himmelske personlighed.

Den Evige Søn er den virkelige opretholder af den vidtstrakte skabelse af ånde virkeligheder og åndelige væsener. Den åndelige verden er den Evige Sønns klædning, Sønnens personlige adfærd, og de upersonlige realiteter af åndenaturen reagere altid på den Absolutte Sønns perfekte personligheds vilje og formål.

Sønner er imidlertid ikke, personlig ansvarlig for ledelsen af alle ånds personligheder. Viljen hos det personlige væsen er relativ fri og bestemmer derfor handlingerne af sådanne viljebestemte væsener. Derfor er den fri viljes ånde verden ikke altid fuldt repræsenterende den Evige Sønns karakter, ligesom naturen på Urantia ikke er fuldt åbenbarende for Paradisets og Guddommenes fuldkommenhed og uforanderlighed. Men uanset hvad der kan karakterisere den fri vilje handling af menneske eller engle, fortsætter Sønnens evige greb om den universelle tyngdekraft kontrol af alle åndelige virkeligheder at være absolut.

1. ÅNDETYNGDEKRAFTENS KREDSLØB

Alt lært vedrørende Guds immanens, hans allestedsnærværelse, almægtighed, og alvidenhed er lige så sandt for Sønnen i de åndelige domæner. Den rene og universelle Åndetyngdekraft i hele skabelsen, dette eksklusive åndelige kredsløb, fører direkte tilbage til den Anden Kildes og Centers person på Paradis. Han fører tilsyn med kontrollen og driften af det allestedsnærværende og ufejlbarlige åndelige greb af alle sande åndeværdier. Således udøver den Evige Søn absolut åndelig suverænitæt. Bogstavelig talt holder han alle åndelige realiteter og alle åndeliggjorte værdier, som der er, i sin hule hånd. Styringen af den universelle åndelige tyngdekraft er universel åndelig suverænitæt.

Denne tyngdekraft kontrol af åndelige ting virker uafhængig af tid og rum; derfor forbliver åndeenergien uformindsket i transmissionen. Åndetyngdekraften lider aldrig af forsinkelser i tiden, og den undergår heller ikke reduktion i rummet. Den aftager ikke i forhold til kvadratet af afstanden af dets udsendelse; kredsløbet af ren åndskraft er ikke retarderet af størrelsen af den materielle skabelse. Og denne transcendens af tid og rum af rene åndeenergie er en naturlig del af Sønnens absolutthed; det er ikke en følge af mellemkomsten af den Tredje Kildes og Centers antityngdekrafts kræfter.

Ånderealiteter reagerer på trækningkraften fra centret for åndelige tyngdekraft i overensstemmende med deres kvalitative værdi, dens faktiske grad af åndenatur. Åndesubstans (kvalitet) er lige så påvirkelig til åndetyngdekraft som de organiserede energier af fysisk materie (kvantitet) er påvirkelige på fysisk tyngdekraft. Åndelige værdier og åndekræfter er virkelige. Fra et personlighedens synspunkt, så er ånden skabelsens sjæl; materie er den skyggefulde fysiske krop.

Åndetyngdekraftens reaktioner og udsving modsvarer altid indholdet af åndelige værdier, den kvalitative åndelige status af et individ eller en verden. Denne tiltrækningskraft reagerer øjeblikkelig på mellem åndelige og indre åndelige værdier af enhver univers situation eller planetarisk tilstand. Hver gang en åndelig virkelighed aktualiseres i universerne, nødvendig gør denne forandring en omgående og øjeblikkelig tilpasning af åndetyngdekraften. En sådan ny ånd er i virkeligheden en del af den Anden Kilde og Center; og lige så sikkert som at det dødelige menneske bliver et åndeliggjort væsen, vil det nå den åndelige Søn, centret og kilden af åndetyngdekraften.

Sønnens åndelige tiltrækningskraft er iboende i en mindre grad i mange Paradisklasser af sønner. For der eksisterer indenfor åndetyngdekraftens absolutte kredsløb de lokale systemer af åndelige tiltrækning som fungerer i skabelsens mindre enheder. Sådanne underabsolutte fokaliseringer af åndetyngdekraft er en del af guddommeligheden i tidens og rummets Skaberpersonlighederne og er korreleret med det Højeste Væsens spirende erfaringsmæssige overkontrol.

Åndetyngdekraftens tiltrækning og reaktionen derpå virker ikke kun på universet som helhed men også selv mellem individer og grupper af individer. Der er en åndelig sammenhæng mellem de åndelige og åndsgjorte personligheder fra enhver verden, race, nation, eller troende gruppe af individer. Der er en direkte tiltrækningskraft af åndenaturen mellem åndeligt sindede personer af samme smag og længsel. Udtrykket *åndsfrende* er ikke kun en figurativ talemåde.

Ligesom Paradisets materielle tyngdekraft, så er den Evige Søns åndelige tyngdekraft absolut. Synd og oprør kan forstyrre driften af lokaluniversernes kredsløb, men intet kan suspendere den Evige Søns åndetyngdekraft. Lucifers oprør af sted kom mange forandringer i jeres system af beboede verdner og på Urantia, men vi observerer ikke at den åndelige karantæne af jeres planet som følge af oprøret, på mindste måde påvirkede tilstedeværelsen og funktionen af hverken den Evige Søns allestedsnærværende ånd eller åndetyngdekraftens tilknyttede kredsløb.

Alle reaktioner af åndetyngdekraftens kredsløb i storuniverset er forudsigelige. Vi anerkender alle den Evige Søns allestedsnærværende ånds handlinger og reaktioner og finder dem pålidelige. I overensstemmelse med velkendte love, kan vi måle åndelig tyngdekraft, og gør det, præcis ligesom mennesket forsøger at beregne den finite fysiske tyngdekrafts bevægelser. Sønnens ånd reagerer uforanderligt til alle åndelige ting, væsener, og personer, og denne reaktion er altid i overensstemmelse med graden af virkeligheden (den kvalitative grad af virkeligheden) i alle sådanne åndelige værdier.

Men sideløbende med denne meget pålidelig og forudsigelig funktion af den Evige Søns åndelige tilstedeværelse, møder man fænomener som ikke er så forudsigelige i deres reaktion. Sådanne fænomener indikerer sandsynligvis Guddomsabsoluttets koordinerede handling i de spirende åndelige potentialers verdener. Vi ved, at den Evige Søns ånds tilstedeværelse er indflydelsen af en majestætisk og uendelig personlighed, men vi betragter næppe, at reaktionerne forbundet med Guddomsabsoluttets formodede medvirken som personlige.

Set fra personlighedens synspunkt og af personer, så fremstår den Evige Søn og den Guddomsabsolutte til at være forbundet på følgende måde: Den Evige Søn dominerer de virkelige åndelige værdiers område, mens den Guddomsabsolutte synes at gennemtrænge de potentielle åndelige værdiers enorme domæne. Alle virkelige værdier af åndens natur samler sig i den Evige Søns tyngdekrafts greb, men hvis det er potentielt, så tilsyneladende i Guddomsabsoluttets tilstedeværelse.

Ånd synes at opstå fra den Guddomsabsoluttets potentialer; udviklende ånd finder sammenhæng i den Højestes og den Ultimatives erfaringsmæssige og ufuldstændige greb; i sidste instans finder ånden endelig skæbne i det absolutte greb af den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Dette synes at være den erfaringsbaseret ånds cyklus, men eksistentiel ånd er iboende i uendeligheden af den Anden Kilde og Center.

2. DEN EVIGE SØNS ADMINISTRATION

I Paradiset er den Oprindelige Søns tilstedeværelse og personlige aktivitet dybtgående, absolut i den åndelige betydning. Som vi bevæger os udad fra Paradiset gennem Havona og ind i de syv superuniversers verdener, opfanger vi mindre og mindre af den Evige Søns personlige aktiviteter. I universerne som opstår efter Havona er den Evige Søns tilstedeværelse personaliseret i Paradissønnerne, betinget af den Højestes og den Ultimatives erfaringsmæssige

realiteter, og koordineret med Guddomsabsoluttets ubegrænsede åndspotentiale.

I centraluniverset er den Oprindelige Søns personlige aktiviteter identificeret i den evige skabelses udsøgte åndelige harmoni. Havona er så vidunderligt perfekt, at dette mønster universets åndelige status og energitilstande er i perfekt og bestående balance.

Sønnen er ikke personlig tilstede eller har fast bopæl i superuniverserne; i disse skabelser opretholder han kun en overpersonlig repræsentation. Disse åndelige manifestationer af Sønnen er ikke personlige; de er ikke medtaget i den Universelle Faders personligheds kredsløb. Vi kender ingen bedre udtryk som kan anvendes end at betegne dem *overpersonligheder*; og de er begrænsede væsener; de er hverken absonitte eller absolutte.

Den Evige Søns administration i superuniverserne, er udelukkende åndelig og overpersonlig, den kan ikke skelnes af væsen personligheder. Ikke desto mindre, så møder man den alt gennemtrængende åndelige tilskyndelser af Sønnens personlige indflydelse i enhver aktivitetsfase i alle sektorer af Dagenes Ældstes domæner. I lokaluniverserne observerer vi imidlertid, at den Evige Søn er personlig tilstede i Paradissønnernes personer. Her fungerer den uendelige Søn åndeligt og kreativt i personerne af de koordinerende Skabersønners majestætiske korps.

3. DEN EVIGE SØNS FORHOLD TIL INDIVIDET

Under opstigningen i lokaluniverset ser tidens dødelige Skabersønnen som den Evige Søns personlige repræsentant. Men når de begynder opstigningen i superuniversets uddannelsessystem, opfanger tidens pilgrimme i stigende grad den himmelske tilstedeværelse af den Evige Søns inspirerende ånd, og de er i stand til at drage fordel ved indtagelse af denne tjeneste af åndelig energiopladning. I Havona bliver de opstigende stadig mere bevidste om den kærlige omfavnelser af den Oprindelige Søns altgennemtrængende ånd. På intet tidspunkt i hele den dødelige opstigning bor den Evige Søns ånd i sindet eller sjælen af tidens pilgrimme, men hans gavnlige effekt er altid i nærheden og altid engageret med velfærd og åndelig sikkerhed af de fremrykkende børn af tiden.

Tiltrækningskraften i den Evige Søns åndelige tyngdekraft udgør den iboende hemmelighed af de overlevende menneskelige sjæles opstigning til Paradiset. Alle ægte åndelige værdier og alle af god tro åndeliggjorte individer er holdt inde i det ufejlbarlig greb af den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Det dødelige sind, for eksempel, indleder sin karriere som en materiel mekanisme og er til sidst indrullet i Finalitkorpset som en næsten perfektioneret åndseksistens, der bliver mindre og mindre underlagt materiel tyngdekraft og tilsvarende mere reagerende på den indad tiltrækkende drift af åndelig tyngdekraft i løbet af denne fuldstændige oplevelse. Åndetyngdekraftens kredsløb trækker bogstavelig menneskets sjæl hen imod Paradiset.

Åndetyngdekraftens kredsløb er den grundlæggende kanal til transmission af det troende menneskehjertes ægte bønner fra det menneskelige bevidstheds niveau til Guddommens virkelige bevidsthed. Det, der repræsenterer sand åndelig værdi i jeres bønner vil blive grebet af åndetyngdekraftens universelle kredsløb og vil blive overført øjeblikkelig og samtidigt til alle vedkommende guddommelige personligheder. Hver vil beskæftige sig med det som tilhører hans personlige felt. Derfor, i jeres praktiske religiøse oplevelse, er det uvæsentlig hvad enten, i adresseringen af jeres bønner, visualisere Skabersønnen af jeres lokalunivers eller den Evige Søn i centret af alle ting.

Den diskriminerende proces i åndetyngdekraftens kredsløb kan muligvis blive sammenlignet med nervebanernes funktioner i den materielle menneskekrop; fornemmelser rejser indad over nervebanerne; nogle er tilbageholdt og besvares af de lavere automatiske rygmærkescentre; andre passerer forbi til mindre automatiske men vanedannende centre i den laverestående hjerne, mens de vigtigste og livsnødvendige indkommende impulser fare lynhurtigt forbi disse underordnede centre og straks registreres på de højeste niveauer i menneskets bevidsthed.

Men hvor meget mere perfekt er den åndelige verdens overlegen teknik! Hvis noget opstår i jeres bevidsthed som er fyldt af højeste åndelig værdi, er der ingen kraft i universet som kan forhindre det, når I giver udtryk for det, at den fare direkte til hele skabelsens Absolutte Åndspersonlighed.

Men omvendt, hvis jeres bønner er ren materielle og helt selvcentreret, så findes der ingen plan hvorved sådanne uværdige bønner kan registreres i den Evige Søns åndekredsløb. Indholdet af enhver anmodning som ikke er

”udarbejdet af ånden” kan ikke finde nogen plads i det universelle åndelige kredsløb; sådanne rent selviske og materielle anmodninger er dødfødte; de stiger ikke op den sande ånds værdi kredsløb. Sådanne ord er som ”tomme tønder buldre mest”.

Det er den motiverende tanke, det åndelige indhold, som giver den dødelige anmodning værdi. Ordene er værdiløse.

4. DEN GUDDOMMELIGE PERFEKTIONS PLAN

Den Evige Søn er i evig forbindelse med Faderen i den vellykkede gennemførelse af den *guddommelige plan for fremskridt*; den universelle plan for skabelsen, evolutionen, opstigningen, og perfektion af viljeskabninger. Og, i guddommelig trofasthed, er Sønnen den evige lige til Faderen.

Faderen og Sønnen er som en i formuleringen og gennemførelsen af denne gigantiske opnåelsesplan for at hjælpe de materielle væsener af tiden frem til perfektion i evigheden. Dette projekt for den åndelige opløftelse af de opstigende sjæle fra rummet er en fælles skabelse af Faderen og Sønnen, og de er, i samarbejdet med den Uendelige Ånd engageret i associativ udførelse af deres guddommelige formål.

Denne guddommelige plan for opnåelse af perfektion omfatter tre enestående, skønt vidunderlig indbyrdes forbundet, foretagender af universelle eventyr:

1. *Planen for progressiv opnåelse.* Dette er den Universelle Faders plan for evolutionær opstigning, et program som den Evige Søn uforbeholdent har accepteret da han samtykkede til Faders forslag, ”Lad os skabe dødelige væsener i vores eget billede.” Denne bestemmelse om at opløfte skabningerne af tid involverer Faderens overdragelse af Tankerettere og at materielle væsener udstyres med personlige rettigheder.

2. *Overdragelses planen.* Den næste universelle plan er den store Fader-åbenbarings foretagende af den Evige Søn og hans koordineret Sønner. Dette er den Evige Søns forslag og består i hans overdragelse af gudesønner til de evolutionære skabelser, for der at personliggøre og implementere, for at inkarnere og virkeliggøre, Faderens kærlighed og Sønnens barmhjertighed til væsener i alle universer. Som en tilhørende del i overdragelses planen og som en foreløbig foranstaltning af denne kærlighedstjeneste, virker Paradissønnerne som rehabiliterer af det, som vildledte viljevæsener har placeret i åndelig fare. Når som helst og hvor som helst der opstår en forsinkelse i udførelsen af opnåelsesplanen, hvis oprør, måske kunne spolere eller komplicere dette foretagende, så bliver overdragelsesplanens nødbestemmelser straks aktive. Paradissønnerne står lovet og klar til at virke som genoprettere, til at gå ind i selve oprørsområdet og der genoprette klodernes åndelige status. Og sådan en heroisk tjeneste udførte en koordineret Skabersøn på Urantia i forbindelse med hans livsforløb af erfaringsmæssige overdragelses for at opnå suverænitets erhvervelse.

3. *Planen for Barmhjertigheds Tjeneste.* Da opnåelsesplanen og overdragelsesplanen var blevet formuleret og bekendtgjort, udkastede og igangsatte den uendelige Ånd, alene og fra sig selv, det enorme og universelle foretagende af barmhjertigheds tjeneste. Det er den tjeneste som er så grundlæggende for den praktiske og effektive drift af både opnåelses og overdragelses foretagenderne, og den Tredje Kilde og Centers åndelige personligheder deltager alle i den ånd af barmhjertigheds tjeneste som er en stor del af den Tredje Guddomsperson natur. Ikke kun i skabelse men også i administration, fungerer den Uendelige Ånd faktisk og bogstaveligt som Faderens og Sønnens fælles udøvende.

Den Evige Søn er den personlige administrator, den guddommelige vogter, af Faderens universelle plan for opstigende væsener. Efter at have bekendtgjort det universelle mandat, ”Vær fuldkommen, ligesom jeg er fuldkommen,” betroede Faderen den Evige Søn udførelsen af dette mægtige forpligtelse; og den Evige Søn deler forvaltningen af dette himmelske foretagende med sin guddommelig koordinere, den Uendelige Ånd. Således samarbejder Guddommene effektivt i bestræbelserne på at skabe, overvåge, udvikle, åbenbare og tjene - og hvis nødvendigt, i at genoprette og rehabiliterer.

5. OVERDRAGELSESÅNDEN

Den Evige Søn forenede sig uden forbehold med den Universelle Fader i udsendelse af det mægtige påbud til hele

skabelsen: ” Vær perfekt, ligesom din Fader i Havona er perfekt.” Og lige siden, har denne invitations-kommando motiveret alle overlevelsplaner og overdragelsesprojekter af den Evige Søn og hans store familie af koordinerede og tilhørende Sønner. Og i selve disse overdragelser er Guds Sønner blevet ”vejen, sandheden, og livet” for alle evolutionære væsener.

Den Evige Søn kan ikke direkte få kontakt med mennesker ligesom Fader gennem gaven af de førpersonlige Tankerettere, men den Evige Søn kan nærme sig de skabte personligheder via en serie af nedadgående gradueringer af guddommelig sønner, indtil han er i stand til at stå i menneskets tilstedeværelse og, til tider, som et menneske selv.

Den Evige Søns rene personlige karakter er ude af stand til at fragmentere. Den Evige Søn tjener enten som en åndelig indflydelse eller som en person, aldrig anderledes. For Sønnen er det umuligt at blive en del af et væsens erfaring i den forstand, som Fader-Retteren deltager deri, men den Evige Søn kompenserer denne begrænsning gennem overdragelses teknik. Hvad oplevelsen af fragmenterede enheder betyder for den Universelle Fader, betyder Paradissønnernes inkarnations oplevelser for den Evige Søn.

Den Evige Søn kommer ikke til det dødelige menneske som den guddommelige vilje, menneskesindets iboende Tankeretter, men den Evige Søn kom til det dødelige menneske på Urantia da den guddommelige *personlighed* af hans Søn, Mikael af Nebadon, inkarnerede i den menneskelige natur af Jesus af Nazaret. For at dele de skabte personligheders erfaring, må Guds Paradissønner antage selve naturen af sådanne væsener og inkarnere deres guddommelige personligheder som selve de faktiske væsener. Inkarnationen, Sonaringtons hemmelighed, er Sønnens flugtteknik fra personligheds absolutismens ellers altomfattende lænker.

For lang, lang tid siden overgav den Evige Søn sig selv til hver enkelt af central skabelsens kredsløb for oplysning og fremgang for alle Havonas beboere og pilgrimme, inklusiv de opstigende pilgrimme fra tiden. På ingen af disse syv overdragelser fungerede han hverken som en opstiger eller en Havoner. Han eksisterede som sig selv. Hans erfaring var enestående; det var ikke *med* eller *som* et menneske eller andre pilgrimme men på en eller anden måde associativt i den overpersonlige forstand.

Han passerede heller ikke gennem den hvile som intervenserer mellem det indre Havona kredsløb og Paradisets kyster. Det er ikke muligt for ham, et absolut væsen, at suspendere personligheds bevidstheden, for i ham er alle åndelige tyngdekrafts linjer centreret. Og i løbet af tiderne for disse overdragelses var den åndelige lysstyrkes afgivelse i central Paradiset udæmpet, og Sønnens greb om den universelle åndetyngdekraft var uformindsket.

Den Evige Søns overdragelse i Havona er ikke indenfor den menneskelige fantasi; de var transcendentale. Han udvidede oplevelsen for hele Havona dengang og senere, men vi ved ikke, om han forøgede den formodede erfaringsmæssige kapacitet af hans eksisterende natur. Det ville falde indenfor Paradissønnernes overdragelses mysterium. Vi tror imidlertid, at hvad end den Evige Søn erhvervede sig på disse overdragelses missioner, har han lige siden bevaret; men vi ved ikke hvad det er.

Uanset vores vanskeligheder i forståelsen af den Anden Guddomspersonligheds overdragelse, så forstår vi Havona overdragelsen af en af den Evige Søns sønner, som bogstaveligt talt passerede gennem centraluniversets kredsløb og faktisk delte de erfaringer, som udgør en opstigendes forberedelse til opnåelse af Guddom. Dette var den oprindelige Mikael, den førstefødte Skabersøn, og han passerede gennem de opstigende pilgrimmes livs erfaringer fra kredsløb til kredsløb, rejste personligt med dem gennem en fase af hvert kredsløb i dagene under Grandfanda, den første af alle dødelige som nåede Havona.

Lige meget hvad andet denne oprindelige Mikael åbenbarede, så gjorde han den transcendent overdragelse af den Oprindelige Modersøn virkelig for væsenerne i Havona. Så virkelig, at enhver pilgrim fra tiden som anstrenger sig i eventyret for at nå Havona kredsløbene for altid bliver hyldet og styrket af den sikre viden, at Guds Evige Søn syv gange abdicerede fra Paradisets magt og ære for at deltage i erfaringerne af pilgrimmene fra tid og rum, på de syv kredsløb af tiltagende Havona opnåelse.

Den Evige Søn er den forbilledlige inspiration for alle gudesønner i deres overdragelsestjeneste overalt i universerne af tid og rum. De koordinerede Skabersønner og de tilknyttede Administrationssønner, sammen med andre uåbenbarede klasser af sønner, deltager alle i denne vidunderlige villighed til at overdrage sig selv på de forskellige klasser af væsen

liv og som selve disse væsener. Derfor er det sandt, i ånd og på grund af væsensslægtskab så vel som faktisk oprindelses virkelighed, at i overdragelsen af enhver Gudesøn på verdnerne i rummet, så har den Evige Søn, i og gennem og ved disse overdragelser, overdraget sig selv til de intelligente viljevæsener i universerne.

I ånd og natur, hvis ikke i alle af deres egenskaber, er hver Paradissøn et guddommelig perfekt portræt af den Oprindelige Søn. Det er bogstavelig sandt, hvem som end har set en Paradissøn har set Guds Evige Søn.

6. GUDS PARADISSØNNER

Manglen af viden om de mangeartede Guds sønner er en kilde til stor forvirring på Urantia. Og denne uvidenhed bliver stædigt fastholdt til trods for sådanne udtalelser som optegnelsen fra en konklave af disse guddommelige personligheder: ”Når Guds Sønnerne bekendtgøre glæde, og alle Morgenstjerne synger sammen.” Hvert årtusinde af sektor standard tid samles de mangeartede klasser af guddommelige sønner for deres periodiske konklaver.

Den Evige Søn er den personlige kilde af barmhjertighedens henrivende egenskaber og tjeneste som så rigeligt karakterisere alle klasser af Guds nedstigende Sønner som de fungerer overalt i skabelsen. Hele den guddommelige natur, hvis ikke alle egenskabernes uendelighed, overføres ufejlbarligt af den Evige Søn til Paradissønnerne som går ud fra den evige Ø for at åbenbare hans guddommelige karakter til universernes univers.

Den Oprindelige og Evige Søn er afkoms-person af den ”første” fuldendte og uendelige tanke af den Universelle Fader. Hver gang den Universelle Fader og den Evige Søn i fællesskab projicerer en ny, original, identisk, enestående, og absolut personlig tanke, i selvsamme øjeblik personaliseres denne skabende idé perfekt og endelig i en ny og original Skabersøns væsen og personlighed. I åndenaturen, guddommelig visdom, og koordinerede skabende kraft, er disse Skabersønner potentielt lige med Gud Faderen og Gud Sønnen.

Skabersønnerne går ud fra Paradiset og ind i universerne af tid og i samarbejdet med den Tredje Kildes og Centers kontrollerende og skabende repræsentanter, fuldfører de organiseringen af lokaluniversernes i den fremadskridende evolution. Disse sønner er ikke knyttet til, og de beskæftiget sig heller ikke med, de centrale og universelle kontrollen af materie, sind og ånd. Således begrænset i deres skabende handlinger af den før-eksistens, prioritet, og oprindelighed af den Første Kilde og Center og hans koordinerede Absolutter. Disse sønner er kun i stand til at administrere det som de bringer ind i eksistens. Absolut administration er iboende i prioriteringen af eksistens, og er uadskillelig fra evigheds tilstedeværelse. Faderen forbliver den første i universerne.

På stort set samme måde som Skabersønnerne er personaliseret af Faderen og Sønnen, således er *Administratorsønnerne* personaliseret af Sønnen og Ånden. Dette er de Sønner, som, gennem erfaringerne af væsen inkarnation, opnå retten til at tjene som dommere for overlevelse i skabelserne af tid og rum.

Faderen, Sønnen, og Ånden forener sig også og for at personalisere de alsidige Treenighedens Undervisende Sønner, som strejfer om i det store univers som himmelske lærere for alle personligheder, menneskelige og guddommelige. Og der er utallige andre klasser af Paradissønner som ikke er bragt til dødeliges opmærksomhed på Urantia.

Mellem den Oprindelige Modersøn og disse skarer af Paradissønner spredt udover hele skabelsen er der en direkte og eksklusiv kommunikationskanal, en kanal hvis funktion er iboende i kvaliteten af åndelige slægtskab, som forener dem i bånd af næsten absolut spirituel forbundenhed. Dette kredsløb mellem Guds Sønner er helt forskellig fra åndetyngdekraftens universelle kredsløb, som også er centreret i den Anden Kildes og Centers person.. Alle Guds Sønner, som har oprindelse i Paradisguddommenes personer er i direkte og konstant kommunikation med den Evige Modersøn. Og sådan en kommunikation er øjeblikkelig; den er uafhængig af tid dog undertiden betinget af rummet.

Den Evige Søn har ikke altid kun det fuldstændige kendskab angående status, tanker, og de mangeartede aktiviteter af alle klasser af Paradissønner, men han har også fuldstændig kendskab på alle tidspunkter af alt som er af åndelig værdi, som eksisterer i alle væseners hjerter i den evige første centrale skabelse, og i de koordinerede Skabersønners efterfølgende skabelser i tiden.

7. FADERS HØJESTE ÅBENBARING

Den Evige Søn er en fuldkommen, eksklusiv, universel og endelig åbenbaring af den Universelle Faders ånd og personlighed. Al viden om og information om Faderen kommer fra den Evige Søn og hans Paradissønner. Den Evige Søn er fra evigheden og er helt og uden åndelige begrænsninger én med Faderen. I guddommelige personlighed er de koordinerede; de er lige i åndelig natur; de er identiske i guddommelighed.

Guds karakter kan umuligt blive væsentlig forbedret i Sønnens person, for den guddommelige Fader er uendelig perfekt, men selve karakteren og personligheden er forstærket, for åbenbaring til skabte væsener, ved aflæggelse af det ikkepersonlige og ikke åndelige. Den Første Kilde og Center er meget mere end en personlighed, men alle åndelige kvaliteter fra den Første Kildes og Centers Faderpersonlighed er åndeligt tilstede i den Evige Søns absolutte personlighed.

Den oprindelige Søn og hans Sønner er engageret i tilblivelsen af en universel åbenbaring af Faderens åndelige og personlige natur til hele skabelsen. I centraluniverset, superuniverserne, lokaluniverserne, eller på de beboede planeter, er det en Paradissøn som åbenbarer den Universelle Fader til mennesker og engle. Den Evige Søn og hans Sønner åbenbarer vejen for de skabte til at nærme sig den Universelle Fader. Og selv os af høj oprindelse forstår Faderen meget mere udførligt når vi studerer åbenbaringen af hans karakter og personlighed i den Evige Søn og i den Evige Søns Sønner.

Faderen kommer kun ned til jer som en personlighed gennem den Evige Søns guddommelige Sønner. Og I når Faderen af selvsamme levende vej; I opstiger til Faderen ved hjælp af vejledning fra denne gruppe af guddommelige Sønner. Og dette forbliver sandt til trods for at jeres selvsamme personlighed, er en direkte overdragelse fra den Universelle Fader.

I alle disse udbredte aktiviteter af den Evige Søns vidtstrakte åndelige administration, glem da ikke, at Sønnen er en person lige så sikkert og virkelig som at Faderen er en person. Faktisk, for væsener som engang har hørt til menneskeklassen er det lettere at tilnærme sig den Evige Søn end den Universelle Fader. Når man, som pilgrimme fra tiden skrider frem gennem kredsløbene i Havona, vil I være kvalificeret til at nå Sønnen lang tid før I er i stand til at skelne Faderen.

I vil forstå mere af karakteren og den barmhjertige natur af den Evige Søns barmhjertighed, når I meditere på åbenbaringen af disse guddommelige egenskaber, som blev skabt i kærlig tjeneste af jeres egen Skabersøn, engang Menneskesønnen på jorden, nu den ophøjede suveræne af jeres lokalunivers - Menneskesønnen og Guds Søn.

[Forfattet af en Guddommelig Rådgiver udpeget til at formulere denne redegørelse skildrende Paradisets Evige Søn.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 8

DEN UENDELIGE ÅND

Langt tilbage i evigheden, da den Universelle Faders ”første” infinite og absolutte tanke finder et så perfekt og tilfredsstillende ord for dens guddommelige udtryk i den Evige Søn, opstår det højeste ønske hos både Tanke-Guden og hos Ord-Guden for en universel og uendelig repræsentant af gensidig udtryk og kombineret handling.

I evighedens daggry bliver både Faderen og Sønnen infinit bekendt med deres gensidige indbyrdes afhængighed, deres evige og absolutte enhed; og derfor indgår de i en uendelig og evig pagt af guddommelig fællesskab. Denne aldrig ophørende overenskomst er skabt til udførelsen af deres forenede begreber over hele evighedens cirkel; og lige siden denne evigheds begivenhed fortsætter Faderen og Sønnen i denne guddommelige sammenslutning.

Vi er nu ansigt til ansigt med den evige oprindelse af den Uendelige Ånd, den Tredje Guddomsperson. I selvsamme øjeblik Gud Faderen og Gud Sønnen i forening udtænker en identisk og uendelig handling - gennemførelse af en absolut tankeplan - i selvsamme øjeblik, opstår en fuld flyvefærdig Uendelig Ånd i eksistens.

Når jeg på denne måde fortæller om rækkefølgen af Guddommenes oprindelse gør jeg det kun for at I skal tænke på deres forhold. I virkeligheden er de alle tre eksisterende fra evigheden; de er eksistentielle. De er uden dages begyndelse eller afslutning; de er koordineret, højeste, ultimativ, absolut og uendelig. De er og har altid været og for altid vil være. Og de er tre klart individualiserede men evigt forbundne personer, Gud Faderen, Gud Sønnen, og Gud Ånden.

1. HANDLINGENS GUD

Efter personaliseringen af den Uendelige Ånd i evighedens fortid, bliver den guddommelige personligheds cyklus perfekt og fuldendt. Handlingens Gud er eksisterende, og den umådelige rummets skueplads er klar til skabelsens formidabel drama—det universelle eventyr—de evige tidsalders guddommelige panorama.

Den Uendelige Ånds første handling er at undersøge og anerkendelse af sine guddommelige forældre, Fader-Far og Moder-Søn. Han, Ånden, identificerer dem begge ubetinget. Han er fuldstændig bekendt med deres adskilte personligheder og uendelige egenskaber, samt deres kombinerede natur og forenet funktion. Derefter, aflægger den Tredje Guddoms Person et løfte, frivillig, med transcendent vilje og inspirerende spontanitet, trods sin lighed med den Første og Anden Person, om evig loyalitet til Gud Faderen og anerkender i al evighed afhængighed til Gud Sønnen.

Som en iboende del af karakteren af denne transaktion og i gensidig anerkendelse af hver personligheds uafhængighed og den udøvende forening af dem alle tre, så er evighedens cyklus etableret. Paradistreenigheden er eksisterende. Det universelle rummets scene er klar til de mangeartede og uendelige panoramaer af kreativ udfoldelse af den Universelle Faders formål gennem personligheden af den Evige Søns og ved udførelsen af Handlingens Gud, den udøvende repræsentant for virkeligheds forestillinger som udspringer fra Faderens-Sønnens skaberforbund.

Handlingens Gud fungerer og rummets døde hvælvinger er i bevægelse. En milliard perfekte sfærer får eksistens i et lynglimt. Forud for dette hypotetiske evighedens øjeblik eksisterer rumenergier, som er en naturlig del af Paradiset og potentielt operative, men de har ingen virkelighed af eksistens; ej heller kan fysisk tyngdekraft måles undtagen ved reaktion af de materielle realiteter til dets uophørlige træk. Der er ikke noget materielt univers på dette (antaget) evigt fjerne øjeblik, men i det selv samme øjeblik, at en milliard verdner materialiseres, er der tilstrækkelig og hensigtsmæssig tyngdekraft til at holde dem i Paradisets greb for altid.

Gennem Gudernes skabelse lyser der nu den anden form for energi, og denne udstrømmende ånd er øjeblikkelig grebet af den Evige Søns åndelige tyngdekraft. Således er universet omfattet af den dobbelte tyngdekraft, berørt med uendelighedens energi og nedsænket i en ånd af guddommelighed. På denne måde er livets grobund forberedt på de sinds bevidstheder som manifesterer sig i den Uendelige Ånds tilhørende intelligente kredsløb.

På disse frø af potentiel eksistens, spredt udover Guds centrale skabelse, handler Faderen, og væsen personlighed fremkommer. Derefter fylder Paradisguddommenes tilstedeværelse hele det organiserede rum og begynder effektivt at trække alle ting og væsener mod Paradis.

Den Uendelige Ånd eviggøres samtidig med fødslen af Havona verdnerne, dette centralunivers bliver skabt af ham og med ham og i ham i lydighed til Faderen og Sønnens kombinerede begreber og forenede viljer. Den Tredje Person guddommeliggøres med selve denne handling af fælles skabelse, og han forbliver for evigt Samskaberen.

Disse er de store og imponerende tider af Faderen og Sønnens skabende ekspansion, af og i handlingen af deres fælles partner og eksklusive udøver, den Tredje Kilde og Center. Der eksisterer ingen optegnelser fra disse gribende tider. Vi har kun den Uendelige Ånds magre oplysninger til at underbygge disse mægtige transaktioner, og han bekræfter kun den kendsgerning at centraluniverset og alt som er knytter dertil blev forevigtet samtidig med hans opnåelse af personlighed og bevidste eksistens.

Kortfattet, så vidner den Uendelige Ånd at, eftersom han er evig, så er centraluniverset også evigt. Og dette er det traditionelle begyndelsespunkt på historien om universernes univers. Absolut intet er kendt, og der eksisterer ingen optegnelser, vedrørende nogen begivenhed eller transaktion forud for dette enorme udbrud af skabende energi og administrative visdom som krystalliserede det uhyre univers, der eksisterer, og som fungerer så udsøgt, i centrum af alt. På den anden side af denne begivenhed ligger evighedens uransagelige transaktioner og uendelighedens dybder - absolut mysterium.

Og vi portrætterer derfor den Tredje Kildes og Centers gradvise oprindelse som en forklarende indrømmelse til de tidsbundne og rumbetinget sind hos dødelige skabninger. Menneskets sind må have et begyndelsespunkt for at visualisere universets historie, og jeg er blevet anvist til at tilbyde denne tilnærmelsesteknik til de historiske evighedsbegreber. I det materielle sind, kræver konsekvens en Første Årsag; det er derfor, at vi postulere den Universelle Fader som den Første Kilde og det Absolutte Center af hele skabelsen, samtidig med at vi underviser alle væseners sind at Sønnen og Ånden er forevigtet med Faderen i alle faser af universets historie og i alle områder af skabende aktiviteter. Og vi gør dette uden på nogen måde at tilsidesætte Paradis Øens og den Egenskabsløse, eller den Universelle Absolutte og Guddomsabsoluttets virkelighed og evighed.

Det er tilstrækkelig for det materielle sind af tidens børns at nå til opfattelsen af Faderen i evigheden. Vi ved, at ethvert barn bedst kan relatere sig til virkeligheden ved først at beherske forholdet mellem barn og forældre, og derpå forstørre dette begreb til at omfatte familien som en helhed. Efterfølgende vil barnets voksende sind være i stand til at tilpasse sig familieforhold, samfundsforhold, race, og verden, og derefter til universet, superuniverset, selv til universernes univers.

2. DEN UENDELIGE ÅNDS NATUR

Samskaberen er fra evigheden og er helt og uforbeholdent ét med den Universelle Fader og den Evige Søn. Den Uendelige Ånd afspejler perfektion ikke kun i Paradisfaderens men også i den Oprindelige Søns karakter.

Den Tredje Kilde og Center er kendt under utallige titler: den Universelle Ånd, den Højeste Vejleder, Samskaberen, den Guddommelige Fuldbyrder, det Uendelige Sind, Åndernes Ånd, Paradisets Moderånd, Samforeneren, den Endelige Koordinator, den Allestedsnærværende Ånd, den Absolutte Intelligens, den Guddommelige Handling; og på Urantia forveksles han undertiden med det kosmiske sind.

Det er i det hele taget korrekt at benævne den Tredje Guddomsperson den Uendelige Ånd, for Gud er ånd. Men materielle væsener som er tilbøjelige til fejlagtigt at betragte stof som grundlæggende virkelighed og sind, sammen med ånd, som postulerer rodfæstet i materien, ville bedre kunne forstå den Tredje Kilde og Center hvis han var kaldt den

Uendelige Virkelighed, den Universelle Organisator, eller Personligheds Koordinatoren.

Den uendelige Ånd, som et univers åbenbaring af guddommelighed, er uransagelig og helt udover menneskelig fatteevne. For at fornemme Åndens absolutthed, behøves I kun at betragte uendeligheden af den Universelle Fader og have dyb respekt for den Oprindelige Søns evighed.

Der er et virkelig mysterium i den Uendelige Ånds person, men ikke så meget som i Faderen og Sønnen. Af alle aspekter af Faderens natur, er Samskaber den mest bemærkelsesværdige som åbenbarer hans uendelighed. Selv hvis mesteruniverset i sidste instans udvider til uendeligheden, så vil Samforenerens åndetilstedeværelse, energikontrol, og sinds potentiale blive fundet tilstrækkelig til at møde kravene fra sådan en grænseløst skabelse.

Skønt den Uendelige Ånd på alle måder deler den Universelle Faders perfektion, retfærdighed og kærlighed, så tenderer han mod den evige Søns barmhjertigheds egenskaber, for på denne måde at blive Paradisguddommenes barmhjertigheds tjener til det store univers. Nu og altid - universelt og evigt - Ånden er en barmhjertigheds minister, for, som de guddommelige Sønner åbenbarer Guds kærlighed, således skildre Ånden Guds barmhjertighed.

Det er ikke muligt at Ånden kan have mere godhed end Faderen eftersom at al godhed tager sin oprindelse i Faderen, men i Åndens handlinger kan vi bedre forstå en sådan godhed. Faderens trofasthed og Sønnens bestandighed er gjort meget virkelige til åndevæsenerne og sfærernes materielle væsener ved den kærlige tjeneste og uophørlig omsorg af den Uendelige Ånds personligheder.

Samskaber arver alt af Faderens tanke skønhed og sandheds karakter. Og disse sublime guddommeligheds træk er på næsten højeste niveauer af det kosmiske sind koordineret i underkastelse til den uendelige og evige visdom fra den Tredje Kildes og Centers ubetingede og ubegrænset sind.

3. ÅNDENS FORHOLD TIL FADEREN OG SØNNEN

Som den Evige Søn er ord udtrykket af den "første" absolutte og uendelige tanke af den Universelle Faders, således er Samforeneren den perfekte udførelse af det "første" fuldførte kreative begreb eller plan for den kombinerede handling af Fader-Søn personligheds partnerskabet af absolut forening af tanke og ord. Den Tredje Kilde og Center bliver samtidig med den centrale skabelsen eller på ordre evig, og kun denne centrale skabelse blandt universerne er evig i eksistens.

Siden personaliseringen af den Tredje Kilde, deltager den Første Kilde ikke mere personlig i univers skabelsen. Den Universelle Fader delegerer alt hvad der er muligt ud til hans Evige Søn; ligeledes overdrager den Evige Søn al mulig autoritet og styrke til Samskaber.

Den Evige Søn og Samskaber har, som partnere og gennem deres koordinerede personligheder, planlagt og formgivet ethvert univers som er blevet bragt i eksistens efter Havona. Ånden opretholder det samme personlige forhold til Sønnen i al efterfølgende skabelse som Sønnen opretholder til Faderen i den første og centrale skabelse.

En af den Evige Søns Skabersønner og en af den Uendelige Ånds Skabende Ånder skabte jer og jeres univers; og mens Faderen i trofasthed holder det oppe som de har organiseret, så påhviler det denne Universsøn og denne Universånd, at pleje og opretholde deres arbejde, samt at tjene væsener som de selv har skabt.

Den Uendelige Ånd er den alkærlige Faders og den helt barmhjertige Søns effektive repræsentant for udførelsen af deres fælles projekt for at tiltrække alle sandheds-elskende sjæle mod dem selv på alle tidens og rummets verdener. I selvsamme øjeblik den Evige Søn accepterede sin Faders plan om perfektions opnåelse for universernes væsener, i det øjeblik da opstigelsesprojektet blev en Fader-Søn plan, i det øjeblik blev den Uendelige Ånd Faderens og Sønnens fælles administrator for udførelsen af deres forenede og evige formål. Og dermed forpligtede den Uendelige Ånd alle sine ressourcer af guddommelig tilstedeværelse og af åndepersonligheder til Faderen og Sønnen; han har viet alt til denne forbløffende plan for ophøjelse af overlevende vilje væsener til de guddommelige højder af Paradisets perfektion.

Den Uendelige Ånd er en fuldent, eksklusiv, og universel åbenbaring af den Universelle Fader og hans Evige Søn. Al viden om Fader-Søn partnerskabet skal have gennem den Uendelige Ånd, den fælles repræsentant af den

guddommelige forening af tanke og ord.

Den Evige Søn er den eneste vej for tilnærmelse til den Universelle Fader, og den Uendelige Ånd er den eneste måde for at opnå den Evige Søn. Kun ved hjælp af Åndens tålmodige tjeneste er de opstigende væsener fra tiden i stand til at opdage Sønnen.

Ved centret af al ting er det den Uendelige Ånd, den første af Paradisguddommene som de opstigende pilgrimme vil opnå.. Den Tredje Person indhyller den Anden og den Første Person og må derfor først blive anerkendt af alle som er kandidater for præsentation til Sønnen og hans Fader.

Og på mange andre måder repræsenterer Ånden Faderen og Sønnen ligelig og tilsvarende tjener dem

4. ÅNDEN AF GUDDOMMELIG TJENESTE

Parallelt til det fysiske univers hvori Paradisets tyngdekraft holder alting sammen er det åndelige univers hvori Sønnens ord fortolker Guds tanke og, når ”bliver til kød” demonstrere den kærlige barmhjertighed i de tilknyttede Skabers kombinerede natur. Men i og gennem hele denne materielle og åndelige skabelse er der et stort område hvor den Uendelige Ånd og hans ånds afkom fremviser den kombinerede barmhjertighed, tålmodighed og evige hengivenhed af de guddommelige forældre mod deres fælles planlagte og tilblivende intelligente børn. En evig tjeneste af sindet er essensen af Åndens guddommelige karakter. Og alle Samforenerens ånds afkom tager del i dette ønske om at hjælpe, denne guddommelige indre trang til tjeneste.

Gud er kærlighed, Sønnen er barmhjertighed, Ånder er tjeneste - ministeriet for guddommelig kærlighed og endeløs barmhjertighed til hele den intelligente skabelse. Ånden er personificeringen af Faderens kærlighed og Sønnens barmhjertighed; i ham er de evigt forenet i universel tjeneste. Ånden er *kærlighed anvendt* i skabelsen af skabte væsen, den kombinerede kærlighed af Faderen og Sønnen.

På Urantia er den Uendelige Ånd kendt som en allestedsnærværende indflydelse, en universel tilstedeværelse, men i Havona vil I komme til at kende ham som en personlig tilstedeværelse involveret i virkelig tjeneste. Her er Paradisåndens tjeneste det eksemplariske og inspirerende mønster for enhver af hans koordinerede Ånder og underordnede personligheder, som tjener de skabte væsener på verdnerne af tid og rum. I dette guddommelige univers deltager den Uendelige Ånd fuldt ud i den Evige Søns transcendentale tilsynekomster; ligeledes deltog han sammen med den Oprindelige Mikael Søn i de syv overdragelser på Havona kredsløbene, og derved blev han den sympatiske og forstående åndsminister til enhver af tidens pilgrimme som rejser gennem disse perfekte cirkler i det høje.

Når en af Guds Skabersønner acceptere skaberansvaret for at skabe et projiceret lokalunivers, så forpligter den Uendelige Ånds personligheder sig som utrættelige tjenere af denne Mikael Søn når han går ud på sin mission af skabende eventyr. Det er især i personer fra de Skabende Døtre, lokaluniversets Moderånder, at vi finder den Uendelige Ånd viet til opgaven af at fremme de materielle væseners opstigelse til højere og højere niveauer af åndelig opnåelse. Og al dette arbejde med at tjene væsenerne sker i perfekt harmoni med formålene og i tæt samarbejde med personlighederne, af disse lokaluniversers Skabersønner.

Som Guds sønner er engageret i den gigantiske opgave med at åbenbare Faderens kærlige personlighed for et univers, så er den Uendelige Ånd dedikeret til den uendelige tjeneste af at åbenbare Faderens og Sønnens kombinerede kærlighed til de individuelle sind af alle børn i hvert univers. I disse lokale skabelser kommer Ånden ikke ned til de materielle racer i lighed med dødelig kød, således som bestemte Guds Sønner gør, men den Uendelige Ånd og hans koordinerede Ånder nedsænker selv, gennemgår med glæde en forbløffende serie af guddommelige dæmpninger, indtil de kommer til syne som engle for at stå ved jeres side og vejlede jer gennem de ydmyge stier af jordisk eksistens.

Ved selve denne aftagende serie trækkes den Uendelige Ånd virkelig, og som en person, meget tæt til ethvert væsen fra de dyriske oprindelses sfærer. Og al dette gør Ånden uden på den mindste måde, at afkræfte hans eksistens som den Tredje Guddomsperson i centret af alt.

Samskaberer er i sandhed og for evigt den store tjenende personlighed, den universelle barmhjertigheds tjener. For at

forstå Åndens tjeneste, overvej den sandhed at han er den kombinerede portrættering af Faderens uendelige kærlighed og af Sønnens evige barmhjertighed. Åndens tjeneste er imidlertid ikke, begrænset udelukkende til repræsentationen af den Evige Søn og den Universelle Fader. Den Uendelige Ånd besidder også styrke til at tjene områdets væsener i hans eget navn og ret; den Tredje Person er af guddommelige værdighed og overdrager også barmhjertigheds tjeneste på egne vegne.

Efterhånden som mennesket lærer mere om den kærlige og utrættelige tjeneste af de lavere klasser af den uendelige Ånds væsen familie, vil det endnu mere beundre og tilbede den transcendent natur og mageløs karakter som udtrykt i den Universelle Faders og den Evige Søns kombinerede handling. Faktisk er denne Ånd ” Herrens øjne som altid ser de retfærdige” og ” de guddommelige ører som altid er åbne for deres bønner.”

5. GUDS TILSTEDEVÆRELSE

Den Uendelige Ånds mest fremragende egenskab er den allestedsnærværende. Igennem alle universernes univers er denne altgennemtrængende ånd til stede overalt, som er så beslægtet med tilstedeværelsen af et universelt og guddommeligt sind. Både den Anden og den Tredje Guddomsperson er repræsenteret på alle verdener af deres allestedsnærværende ånder.

Faderen er *uendelig* og er derfor kun begrænset af viljen. I overdragelsen af Rettere og inddragelsen i personligheds kredsløbets virker Faderen alene, men i åndskræftens kontakt med intelligente væsener, anvender han ånder og personligheder fra den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Han er af egen vilje åndelig til stede ligelig med Sønnen eller med Samforeneren; han er til stede *med* Sønnen og *i* Ånden. Faderen er helt sikkert til stede alle vegne, og vi skelner hans tilstedeværelse ved og gennem enhver og alle af disse forskellige men forbundne kræfter, indflydelser, og tilstedeværelser.

I jeres hellige skrifter synes udtrykket *Guds ånd*, at være brugt udskifteligt til at betegne både den Uendelige Ånd på Paradis og den Skabende Ånd af jeres lokalunivers. Helligånden er det åndelige kredsløb af denne Skabende Datter af Paradisets Uendelige Ånd. Helligånden er et oprindelig hjemmehørende kredsløb i ethvert lokalunivers og er begrænset til det åndelige område af denne skabelse; men den Uendelige Ånd er allestedsnærværende.

Der er mange åndelige indflydelser, og de er alle som en. Selv Tankeretternes arbejde, skønt uafhængig af alle andre indflydelser, sammenfalder uvægerligt med åndstjenesten af den Uendelige Ånds kombinerede indflydelser og et lokalunivers Moderånd. Således som disse åndelige tilstedeværelser opererer i livet for Urantianerne, kan de ikke blive adskilt. I jeres sind og på jeres sjæl fungerer de som en ånd, uagtet deres forskellige oprindelser. Og som denne forenet åndelige tjeneste er oplevet, så bliver den for jer en indflydelse af den Højeste, ”hvem er altid i stand til at holde jer fra at falde og til at præsentere jer uden skyld for jeres Fader i det høje.”

Husk altid, at den Uendelige ånd er *Samforeneren*; både Faderen og Sønnen fungerer i og gennem ham; han er ikke kun til stede som ham selv men også som Faderen og som Sønnen og som Fader-Sønnen. I erkendelse af dette og for mange yderligere grunde, så kaldes den Uendelige Ånds åndstilstedeværelse ofte ”Guds ånd.”

Det ville også være foreneligt, at referere til forbindelsen af al åndelig tjeneste som Guds ånd, for sådan en forbindelse er i sandhed en forening af Gud Faderen, Guds Sønnen, Guds Ånden, og Gud den Syvfoldige - ja selv Gud den Højestes Ånd.

6. DEN UENDELIGE ÅNDS PERSONLIGHED

Tillad ikke den udbredte overdragelse og den vidtstrakte distribution af den Tredje Kilde og Center at tilsløre eller på anden måde forringe kendsgerningen om hans personlighed. Den Uendelige ånd er en universel tilstedeværelse, en evig handling, en kosmisk styrke, en hellig indflydelse, og et universelt sind: Han er al dette og uendelige meget mere, men han er også en sand og guddommelig personlighed.

Den Uendelige Ånd er en fuldendt og perfekt personlighed, den guddommelige lige og sidestillet til den Universelle Fader og den Evige Søn. Samskaberne er lige så virkelig og synlig til de højere intelligenser fra universerne som

Faderen og Sønnen; faktisk mere, for det er Ånden som alle opstigende må opnå før de kan tilnærme sig Faderen gennem Sønnen.

Den Uendelige Ånd, den Tredje Guddomsperson er i besiddelse af alle egenskaber som I forbinder med personlighed. Ånden er udstyret med absolut sind: ”Ånden undersøger alting, selv de dybe ting om Gud.” Ånden er ikke kun udstyret med sind men også med vilje. I overdragelsen af hans gaver er det registreret: ”Men i alt dette arbejde tildeler denne ene og selvsamme Ånd, særskilt til ethvert menneske og alt efter sin vilje.”

”Åndens kærlighed” er virkelig, såvel som hans sorg; derfor ”Bedrøv ikke Guds Ånd.” Hvad enten vi observere den Uendelige Ånd som Paradisguddom eller som Skabende Ånd af lokaluniverset, så finder vi at Samskaberer ikke kun er den Tredje Kilde og Center men også en guddommelig person. Denne guddommelige personlighed reagerer også til universet som en person. Ånden taler til jer, ”Ham som har et øre, lad ham høre hvad Ånden siger.” ”Selve Ånden går i forbøn for jer.” Ånden udøver en direkte og personlig indflydelse på skabte væsener, ”For så mange som er ført af Guds Ånd, de er Guds sønner.”

Selvom vi betragter fænomenet af den Uendelige Ånds tjeneste til de fjerneste verdener af universernes univers, selvom vi møder denne samme koordinerende Guddom handlende i og gennem de utallige mængder af mangfoldige væsener som har oprindelse i den Tredje Kilde og Center, selvom vi anerkender Åndens allestedsnærværelse, ikke desto mindre, så påstår vi stadig at denne samme Tredje Kilde og Center er en person, Samskaberer af alting og alle væsener og alle universer.

I administrationen af universerne er Faderen, Sønnen, og Ånden perfekt og evigt indbyrdes forbundet. Selvom hver er engageret i en personlig tjeneste til skabelsen, så er alle tre guddommeligt og absolut sammenkoblet i en sådan tjeneste af skabelsen og kontrol, som for altid gør dem til en.

I den Uendelige Ånds person er Faderen og Sønnen gensidig til stede, altid og i ubegrænset perfektion, for Ånden er ligesom Faderen og ligesom Sønnen. og også ligesom Faderen og Sønnen, så som at de to for altid er en.

[Præsenteret på Urantia af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa på bestilling af Dagenes Ældste til at beskrive den Uendelige Ånds natur og arbejde.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 9

DEN UENDELIGE ÅNDS FORHOLD TIL UNIVERSET

Noget mærkelig skete, da den Universelle Fader og den Evige Søn i Paradisets tilstedeværelse, forenede sig for at personalisere dem selv. Intet i denne evigheds situation forudså at Samforeneren ville personalisere sig som en ubegrænset åndelighed koordineret med absolut sind og begavet med unikke beføjelser af energi manipulation. Hans tilblivelse som væsen fuldender Faderens frigørelse fra den centraliseret perfektions bånd og fra personligheds absolutismens lænker. Og denne frigørelse er åbenbart i Samskaberens forbløffende evne til at skabe væsener særlig tilpasset til at tjene som tjenende ånder selv til materielle væsener for de efterfølgende udviklende universer.

Faderen er uendelig i kærlighed og vilje, i åndelig tanke og formål; han er universets vogter. Sønnen er uendelig i visdom og sandhed, i åndeligt udtryk og fortolkning; han er universel åbenbarer. Paradis er uendelig i dets potentiale til at levere kraft og i dets kapacitet til at dominere energi; det er den universelle stabilisator. Samforeneren besidder enestående privilegier af syntese, uendelig kapacitet til at koordinere alle eksisterende univers energier, alle faktiske univers ånder, og alle de virkelige intellekt i universet; den Tredje Kilde og Center er den universelle forener af de mangfoldige energier og forskellige skabelser, som er opstået som konsekvens af den Universelle Faders guddommelige plan og evige formål.

Den Uendelige Ånd, Samskaberen, er en universel og guddommelig minister (hjælper). Ånden tjener uophørligt Sønnens barmhjertighed og Faderens kærlighed, og altid i harmoni med Paradistreenighedens stabile, uforanderlig og retskaffen retfærdighed. Hans indflydelse og personligheder er altid i nærheden af dig; de kender og i sandhed forstår dig virkelig.

Overalt i universerne manipulerer Samforenerens repræsentanter uophørligt kræfterne og energierne i hele rummet. Ligesom den Første Kilde og Center, så reagere den Tredje til både den åndelige og den materielle. Samforeneren er åbenbaringen om Guds enhed, i hvem alle ting eksistere - ting, betydninger og værdier; energier, sind, og ånder.

Den Uendelige Ånd gennemtrænger alt rum, han bebor evighedens cirkel; og Ånden er som Faderen og Sønnen, perfekt og uforanderlig - absolut.

1. DEN TREDJE KILDE OG CENTERS EGENSKABER

Den Tredje Kilde og Center er kendt under mange navne, alle betegnende for forhold og i genkendelse af funktion: Som Gud Ånden, er han personligheds koordineret og guddommelig lige med Gud Sønnen og Gud Faderen. Som den Uendelige Ånd, er han en allestedsnærværende åndelig indflydelse. Som den Universelle Manipulator, er han stamfader til de styrkekontrollerende væsener og aktivatoren af rummets kosmiske kræfter. Som Samforeneren, er han Faderens og Sønnens fælles repræsentant og

udøveren af deres partnerskab. Som det Absolutte Sind, er han kilden til begavelsen af intellekt gennem universerne. Som Handlingens Gud, er han tilsyneladende stamfader til bevægelse, forandring, og forhold.

Nogle af den Tredje Kilde og Centers egenskaber er udledt fra Faderen, nogle fra Sønnen, mens stadig andre ikke er blevet observeret til at være aktive og personlig til stede i hverken Faderen eller Sønnen - kvaliteter, som det er svært at forklare undtagen ved formodning om at partnerskabet Faderen - Sønnen, som foreviget den Tredje Kilde og Center konsekvent fungerer i harmoni med, og i erkendelse af, det evige faktum af Paradisets absoluthed. Samskaberen personificerer til fulde de kombinerede og uendelige begreber af den Første og Anden Guddoms person.

Mens I forestiller jer Faderen som en oprindelig skaber og Sønnen som en åndelig administrator, så bør I tænke på den Tredje Kilde og Center som en universel koordinator, en minister for ubegrænset samarbejde. Samforeneren korrelerer alle faktiske virkeligheder; han er guddommelig opbevaringssted for Faderens tanke og Sønnens ord og er i sin handling for evigt opmærksom på den materielle absolutthed til den centrale Ø. Paradistreenigheden har ordineret fremskridtets universelle orden, og Guds forsyn er domænet for Samskaberens og det udviklende Højeste Væsen. Ingen nuværende eller aktualiserende virkeligheder kan undgå at komme i kontakt med den Tredje Kilde og Center.

Den Universelle Fader præsiderer over områderne af præ-energi, præ-ånd, og personlighed; den Evige Søn dominerer de åndelige aktivitetens sfærer; Paradis Øens tilstedeværelse forener den fysiske energis og den materialiserende styrkes domæner; Samforeneren fungerer ikke kun som en uendelig ånd repræsenterende Sønnen men også som en universel manipulator for Paradisets kræfter og energier og dermed giver liv til det universelle og absolutte sind. Samforeneren fungerer overalt i storuniverset som en positiv og særskilt personlighed, især i de højere sfærer af åndelige værdier, i forhold vedrørende fysisk energi, og i sande sinds betydninger. Han fungerer speciel hvor som helst og altid når energi og ånd forener og virke gensidigt; han dominerer alle reaktioner, som påvirker sindet, han besidder stor styrke i den åndelige verden; og udøver en kraftig indflydelse over energi og stof. Den Tredje Kilde og Center udtrykker altid den Første Kilde og Centers karakter.

Den Tredje Kilde og Center deler fuldstændigt og ubetinget den Første kilde og Centers allestedsnærværelse, bliver undertiden den kaldt den Allestedsnærværende Ånd. På en ejendommelig og meget personlig måde deler sindets Gud alvidenhed af den Universelle Fader og hans Evige Søn; Åndens viden er dyb og fuldendt. Samskaberens åbenbarer visse faser af den Universelle Faders almægtighed men er i virkeligheden kun almægtig i sindets domæne. Den Tredje Kilde og Center er det intellektuelle center og den universelle administrator for sindets riger; heri er han absolut - hans suverænitet er ubegrænset.

Samforeneren synes at være motiveret af Fader-Søn partnerskabet, men alle hans handlinger synes at anerkende Fader-Paradis forholdet. Nogle gange og i visse funktioner synes han at kompensere for ufuldendte udvikling hos de erfaringsmæssige Guddomme - Gud den Højeste og Gud den Ultimative.

Og heri er et uendelig mysterium: Det at den Uendelige samtidig åbenbarede sin uendelighed i Sønnen og som Paradis, og hvorefter et væsen opstår så lig med Gud i guddommelighed, reflekterende Sønnens åndelige natur og i stand til at aktivere Paradisets mønster, et væsen midlertidig underordnet i suverænitet men på mange måder tilsyneladende den mest alsidige i *handling*. Og et sådan tydelig fortrin i handling er åbenbart i den Tredje Kilde og Centers egenskab som er fremragende selv til fysisk tyngdekraft - den universelle manifestation af Paradis Øen.

I tillæg til denne superkontrol af energi og fysiske ting, er den Uendelige Ånd rigt udstyret med attributter af tålmodighed, barmhjertighed og kærlighed, som er så fortræffeligt åbenbart i hans åndelige tjeneste. Ånden er i højeste grad kompetent til at tildele den kærlighed og afbøde retfærdighed med barmhjertighed. Gud Ånden besidder al den himmelske godhed og barmhjertige hengivenhed af den Oprindelige og Evige Søn. Universet, hvor I har jeres oprindelse blive smedet ud mellem retfærdighedens ambolt og lidelsens hammer; men dem som svinger hammeren er barmhjertighedens børn, åndelige efterkommere af den Uendelige Ånd.

2. DEN ALLESTEDSNÆRVÆRENDE ÅND

Gud er ånd i en trefoldig betydning: Han er selv ånd; i hans Søn forekommer han som ånd uden begrænsning; i Samforeneren, som ånd allieret med sind. Og ud over disse åndelige realiteter, tror vi, at kunne skelne niveauer af erfaringsmæssig åndsphenomener: Det Højeste Væsens, den Ultimative Guddommens, og Guddomsabsoluttets ånder.

Den uendelige Ånd er lige so meget et supplement af den Evige Søn som Sønnen er et supplement af den Universelle Fader. Den Evige Søn er en åndeliggjort personalisering af Faderen; den Uendelige Ånd er en personlig åndeliggørelse af den Evige Søn og den Universelle Fader.

Der er mange uforstyrrede åndelige kraftlinjer og kilder af overmateriel styrke som forbinder Urantias folk direkte med Guddommene i Paradisets. Der eksisterer forbindelsen af Tankeretteren med den Universelle Fader, den udbredte

indflydelse af tiltrækning af den Evige Søns åndelige tyngdekraft og Samskaberens åndelige tilstedeværelse. Der er en forskel i funktionen mellem Sønnens ånd og Åndens ånd. Den Tredje Person kan i hans åndelige tjeneste fungere som sind plus ånd eller som ånd alene.

Ud over disse Paradis tilstedeværelser, så har Urantianerne fordel af de åndelige påvirkninger og aktiviteter som findes i lokal og superuniverserne, som med deres næsten endeløse skarer af kærlige personligheder, der altid fører dem af det sande formål og den ærlige af hjertet opad og indad mod guddommelighedens idealer og den højeste perfektions mål.

Tilstedeværelsen af den Evige Søns universelle ånd *kender* vi—vi kan umiskendelig genkende den. Tilstedeværelsen af den Uendelige Ånd, den Tredje Guddoms Person, kan selv det dødelige menneske kende, for materielle væsener kan faktisk erfare den godgørenhed af denne guddommelige indflydelse der fungerer som Helligånden, overdragelsen til menneskehedens racer i lokaluniverset. Mennesker kan også i en vis grad blive bevidst om Tankeretteren, den upersonlige tilstedeværelse af den Universelle Fader. Disse guddommelige ånder som arbejder for menneskets opløftning og åndeliggørelse handler alle i fællesskab og i perfekt samarbejde. De er som en i den åndelige drift af planerne for dødelig opstigning og opnåelse af perfektion.

3. DEN UNIVERSELLE MANIPULATOR

Paradis Øen er kilden og substansen af fysisk tyngdekraft; og det bør være fyldestgørende at informere jer om, at tyngdekraften er en af de mest virkelige og evige driftssikker ting i hele det fysiske univers af universers. Tyngdekraften kan ikke modificeres eller annulleres undtagen af de kræfter og energier som i fællesskab er garanteret af Faderen og Sønneren, som den er i forvaring hos, og som funktionsmæssig er forbundet med, den Tredje Kilde og Centers person.

Den Uendelige Ånd besidder en unik og fantastisk styrke - *antityngdekraften*. Denne styrke er ikke funktionsmæssig (observerbar) til stede i hverken Faderen eller Sønneren. Denne evne til at modstå den materielle tyngdekrafts træk, som er en naturlig del af den Tredje Kilde, er åbenbart i Samforenerens personlige reaktioner til visse faser af universets forhold. Og denne unikke egenskab kan overføres til nogle af den Uendelige Ånds højere personligheder.

Antityngdekraften kan ophæve tyngdekraften indenfor en lokal ramme; og dette sker ved udøvelse af en tilsvarende kraft tilstedeværelse. Det virker kun med hensyn til materiel tyngdekraft, og det er ikke en sinds handling. Fænomenet med tyngdekrafts modstand i et gyroskop er en rimelig illustration på *effekten* af antityngdekraften men har ingen værdi som illustration af årsagen til antityngdekraften.

Samforeneren udviser yderligere styrker, som kan transcendere kraft og neutralisere energi. Sådanne kræfter virker ved at nedsætte energiens hastighed til et materialiserings punkt og ved andre teknikker som er ukendt for jer.

Samforeneren er ikke energi eller kilden til energi og heller ikke energiens skæbne; han er energi manipulatoren. Samskabererens handling - bevægelse, forandring, omformning, koordination, stabilisering og ligevægt. Energierne som er underlagt Paradisets direkte eller indirekte kontrol reagerer af naturen på den Tredje Kilde og Center og hans mangfoldige repræsentanters handlinger.

Universernes univers er gennemtrængt af den Tredje Kilde og Centers styrkekontrol væsener: fysiske kontrollere, styrkeledere, styrkecentre, og andre af repræsentanter for Handlingens Gud som har med regulering og stabilisering af fysiske energier at gøre. Disse unikke væsener af fysisk funktion besidder alle varierende egenskaber af styrkekontrol, som for eksempel antityngdekraft, som de udnytter i deres bestræbelser på at etablere den fysiske balance i materien og i energierne i det store univers.

Alle disse materielle aktiviteter af Handlingens Gud synes at relatere til sin funktion til Paradis Øen, og styrke repræsentanterne tager alle hensyn hertil, er endda afhængig af, den evige Øens absoluthed. Men Samforeneren handler ikke for, eller som reaktion til, Paradis. Han handler, personligt, for Faderen og Sønneren. Paradiset er ikke en person. De ikkepersonlige, upersonlige, og på anden måde ikke personlige aktiviteter af den Tredje Kilde og Center er alle viljebestemte handlinger af Samforeneren selv; de er ikke refleksioner, afledninger, eller konsekvenser af noget eller nogen.

Paradiset er uendelighedens mønster; Handlingens Gud er aktivatoren af dette mønster. Paradiset er uendelighedens materielle omdrejningspunkt; den Tredje Kilde og Centers repræsentanter er intelligensens løftestang, som motiverer det materielle niveau og som injicerer spontanitet ind i den fysiske skabelses mekanisme.

4. DET ABSOLUTTE SIND

Der er en intellektuel karakter hos den Tredje Kilde og Center som er tydelig adskilt fra hans fysiske og åndelige egenskaber. Sådan en karakter er næppe muligt at kontakte, men den er forbindende - intellektuelt dog ikke personligt. Den kan skelnes fra de fysiske egenskaber og åndelig karakter hos den Tredje Person på sindets funktionsniveauer, men så som personligheder kan skelnes så fungerer denne karakter aldrig uafhængig af de fysiske og åndelige manifestationer.

Det absolutte sind er den Tredje persons sind; det er uadskillelig fra personligheden hos Guds Ånd. Sindet, i fungerende væsener, er ikke adskilt fra energi eller ånd, eller fra begge. Sind er ikke en naturlig del af energi; energi er modtagelig og reagerer på sindet; sindet kan blive overlagt på energi, men bevidsthed er ikke iboende i det rent materielle niveau. Sind behøves ikke at blive tilføjet til ren ånd, for ånd er medfødt bevidst og identificerende. Ånd er altid intelligent, sindsbevidst på en eller anden måde. Det kan være dette sind eller et andet sind, det kan være præ-sind eller supersind, endda åndesind, men det gør hvad der svarer til at tænke og vide. Åndens indsigt transcenderer, indtræder, og går teoretisk forud for bevidstheden af sindet.

Samskaberer er kun absolut i sinds domænet, på den universelle intelligens områder. Sindet af den Tredje Kilde og Centers er uendelig; det transcenderer helt og aldeles de aktive og velfungerende sinds kredsløb af universernes univers. Sindets begavelse i de syv superuniverser stammer fra de Syv Mesterånder, Samforenerens primære personligheder. Disse Mesterånder fordeler sind til det storuniverset som det kosmiske sind, og jeres lokalunivers er gennemtrængt af Nebadon varianten af det kosmisk sinds Orvonton type.

Det uendelig sind ignorerer tiden, det ultimative sind transcenderer tiden, det kosmiske sind er betinget af tiden. Og ligesådan med rummet: Det Uendelige Sind er uafhængig af rummet, men da nedstigning foregår fra det uendelige til de niveauer, hvorpå sindets adjutant ånder fungerer, så må intellektet i stigende grad medtage rummets forhold og begrænsninger som en kendsgerning.

Kosmisk kraft reagerer til sind ligesom kosmisk sind reagerer til ånd. Ånd er guddommelig formål, og åndssind er guddommelig formål i handling. Energi er ting, sind er betydning, ånd er værdi. Selv i tiden og rummet etablerer sindet de relative forhold mellem energi og ånd, som er betegnende for gensidigt slægtskab i evigheden.

Sindet forvandler åndens værdier til intellektets betydninger; viljen har styrke til at frembringe frugterne af sindets betydninger i både de materielle og åndelige domæner. Paradisets opstigning indebærer en relativ og differentieret vækst i ånd, sind, og energi. Personligheden er foreneren af disse bestanddele af erfaringsbaseret individualitet.

5. SINDETS TJENESTE

Den Tredje Kilde og Center er uendelig i sind. Hvis universet skulle vokse til uendeligheden, så ville hans sinds potentiale være tilstrækkelig til at udstyre et ubegrænset antal af væsener med egnede sind og andre forudsætninger for intellekt.

I det skabte sind domæne regerer den Tredje Person suverænt, sammen med sine koordinerede og underordnede medarbejdere. Væsen sindets område har sin eksklusive oprindelse i den Tredje Kilde og Center; han er sinds overdrageren. Selv Fader fragmentet finder det umuligt at bebo menneskenes sind før vejen er blevet behørigt forberedt for dem af den Uendelige Ånds sinds handling og åndelig funktion.

Det enestående træk ved sindet er, at det kan blive overdraget på et så bredt udvalg af liv. Gennem sin skabelse og sine skabte medarbejdere tjener Den Tredje Kilde og Center alle sind på alle sfærer. Han tjener menneskers og det undermenneskelig intellekt gennem lokaluniversernes sindsadjutanter og gennem agenturet af de fysiske kontrollere tjener han endda til de laveste ikke erfaringsmæssige arter af den mest primitive slags af levende ting. Og altid er det

personligheder af sind og ånd eller sind og energi som værner om sindsstyringen.

Siden den Tredje Guddoms person er kilden til sind, så er det ganske naturligt at de evolutionære viljevæsener finder det lettere at danne forståelige begreber om den uendelige Ånd end om både den Evige Søn og den Universelle Fader. Samskaberens virkelighed er ufuldkomment afsløret i selve eksistensen af det menneskelige sind. Samskaberen er stamfaderen til det kosmisk sind, og menneskets sind er et individualiseret kredsløb, en upersonlig del, af det kosmiske sind som det er overdraget i et lokalunivers af en Skabende Datter af den Tredje Kilde og Center.

Fordi den Tredje Person er kilden til sind, må I ikke antage at alle sinds fænomener er guddommelige. Menneskelige intellekt er forankret i de dyriske racers materielle oprindelse. Intelligensen i universet er ikke mere en sand åbenbaring af Gud som er sind end at den fysiske natur er en sand åbenbaring af Paradisets skønhed og harmoni. Perfektion er i naturen, men naturen er ikke perfekt. Samskaberen er kilden til sind, men sind er ikke Samskaberens.

Sindet på Urantia, er et kompromis mellem essensen af tanke perfektion og udviklende mentalitet fra jeres umodne menneskelige natur. Planen for jeres intellektuelle udvikling er i virkeligheden, en ophøjet perfektion, men I er langt borte fra dette guddommelige mål når I fungerer i kødets templer. Sindet er i sandhed af guddommelig oprindelse, og det har en guddommelige skæbne, men jeres dødelige sind er endnu ikke af guddommelig værdighed.

Ofte, alt for ofte, spolerer I jeres sind ved uærlighed og forhærder dem med uretfærdighed; I underkaster dem for dyrisk frygt og fordrejer dem med ubrugelig bekymring. Derfor kan sindet, som I kender på jeres opstigningsverden, selvom dens kilde er guddommelig, næppe blive genstand af stor beundring, endnu mindre af tilbedelse eller gudsdyrkelse. Betragtningen af den umodne og uaktive menneskelige intellekt kan kun føre til reaktioner af ydmyghed.

6. SINDETS TYNGDEKRAFTS KREDSLØB

Den Tredje Kilde og Center, den universelle intelligens, er personlig bevidst om ethvert *sind*, enhver intelligens, hele skabelsen, og han opretholder en personlig og perfekt kontakt med alle disse fysiske, morontielle, og åndelige væsener af sindsbegavelse i de vidtstrakte universer. Alle disse sindsaktiviteter er fastholdt i det absolutte sinds tyngdekrafts kredsløb som er koncentreret i den Tredje Kilde og Center og som er en del af den Uendelige Ånds personlige bevidsthed.

På samme måde som Faderen trækker alle personligheder mod sig selv, og som Sønnen tiltrækker al åndelig virkelighed, således udøver Samforeneren en trækningskraft på alle sind; han dominerer og behersker ubetinget det universelle sinds kredsløb. Alle sande og ægte intellektuelle værdier, alle guddommelige tanker og perfekte ideer, er ufejlbarligt trukket ind i dette absolutte sidskredsløb.

Sindstyngdekraften kan fungere uafhængig af materiel og åndelig tyngdekraft, men hvor end og når som helst de to sidstnævnte griber ind i hinanden, så fungerer sindstyngdekraften altid. Når alle tre er forbundet, kan personlighedstyngdekraften omslutte det materielle væsen - fysisk eller morontiel, endelig eller absonit. Men uanset dette, så kan sindsbegavelsen selv i upersonlige væsener kvalificere dem til at tænke og udstyre dem med bevidsthed på trods af det totale fravær af personlighed.

En selveksistens med personligheds værdighed, menneskelig eller guddommelig, udødelig eller potentiel udødelig, opstår imidlertid ikke i hverken ånd, sind, eller materien; den er overdraget af den Universelle Fader. Samspillet mellem ånd, sind og materiel tyngdekraft er heller ikke en forudsætning for personligheds tyngdekraftens tilsynekomst. Faderens kredsløb kan omfavne et materielt væsen med sind som ikke reagerer til åndens tyngdekraft, eller det kan inkludere et ånds væsen med sind som ikke reagerer til materiel tyngdekraft. Driften af personligheds tyngdekraften er altid en viljebestemt handling fra den Universelle Fader.

Mens sindet er energi i forbindelse med rent materielle væsener og ånd forbundet med rent åndelige personligheder, så besidder utallige personligheds klasser, inklusiv mennesket, sind som er forbundet med både energi og ånd. De åndelige aspekter af et væsens sind reagerer ufejlbarligt på trækket af den Evige Søns åndetyngdekraft; de materielle aspekter reagerer på tyngdekraftens træk i det materielle univers.

Det kosmiske sind, når det ikke er forbundet med hverken energi eller ånd, er ikke underlagt tyngdekraftens krav hverken fra de materielle eller åndelige kredsløb. Rene sind er kun underlagt Samforenerens universelle tyngdekrafts greb. Rene sind er tæt beslægtet til uendelig sind, og uendelig sind (den teoretiske koordinering af ånd og energi absolutterne) er en lov i sig selv.

Jo større forskelle mellem ånd og energi, jo større er de sinds funktioner som kan iagttages; jo mindre forskel mellem energi og ånd, jo mindre er de sinds funktioner som kan iagttages. Tilsyneladende, er det kosmiske sinds maksimum funktion i rummets tidsuniverser. Her synes sindet at fungere i en midt-zone mellem energi og ånd, men det er ikke tilfældet for de højere sindsniveauer; i Paradiset er energi og ånd essentielt et.

Sinds-tyngdekraftens kredsløb er pålidelig; det udgå fra den Tredje Guddoms Person på Paradis, men ikke alle af de sindsfunktioner som kan iagttages er forudsigelige. Overalt i den kendte skabelse løber der parallelt med sindets kredsløb, en meget lille forstået tilstedeværelse, hvis funktion ikke er forudsigelig. Vi tror, at denne uforudsigelighed til dels kan tilskrives den Universelle Absoluttes funktion. Hvad denne funktion er, ved vi ikke; hvad der igangsætter den, kan vi kun gisne om; og angående dets forhold til væsener, kan vi kun spekulere.

Bestemte faser af det endelige sinds uforudsigelighed kan skyldes det Højeste Væsens ufuldstændighed, og der er en stor aktivitets zone, hvor Samforeneren og den Universelle Absolutte muligvis tangerer hinanden. Der er meget omkring sindet som er ukendt, men dette her ved vi: Den Uendelige Ånd er det perfekte udtryk for sindet af Skaberen til alle væsener; det Højeste Væsen er det udviklende udtryk af alle skabte væseners sind til deres Skaber.

7. UNIVERSETS REFLEKSIONSEVNE

Samforeneren er i stand til at koordinere alle niveauer af universets virkelighed på en sådan måde, at det samtidig muliggør anerkendelse af det mentale, det materielle og det åndelige. Dette er fænomenet om *universets refleksionsevne*, denne unikke og uforklarlige styrke til at se, høre, opfatte, og kende alle ting mens det sker overalt i et superunivers, og til at fokusere, ved hjælp af refleksionsevnen, al denne information og viden til ethvert ønsket punkt. Virkningen af refleksionsevnen vises i sin perfektion på hver af hovedkvarters verdner af de syv superuniverser. Den er også virksom over alle superuniversets sektorer og indenfor grænserne af lokaluniverserne. Refleksionen er til sidst bragt i fokus på Paradis.

Fænomenet refleksivitet, som det er åbenbaret på superuniversets hovedkvarters verdner i de forbløffende forestillinger af de stationeret reflekterende personligheder, repræsenterer den mest komplekse gensidige forening af alle faser af eksistens, som findes i hele skabelsen. Åndens kraftlinjer kan spores tilbage til Sønnen, fysisk energi til Paradis, og sind til den Tredje Kilde; men i det unikke refleksions fænomen i universet, er der en unik og enestående kombination af alle tre, forbundet således, at det er muligt for universets herskere at vide besked om fjerntliggende forhold øjeblikkeligt, samtidig med deres forekomst.

Meget af refleksionens teknik forstår vi, men der er mange faser som i virkelig forbløffer os. Vi ved at Samforeneren er universets centrum for sindets kredsløb, at han er stamfader til det kosmiske sind, og at kosmisk sind virker under dominans af den Tredje Kilde og Centers absolutte sindstyngdekraft. Vi ved yderligere, at de kosmiske sindskredsløb påvirker intellektuelle niveauer af alt kendt eksistens; de indeholder de universelle rum rapporter, og det er lige så sikkert, at de har deres fokus i de Syv Mesterånder og konvergerer i den Tredje Kilde og Center.

Forholdet mellem det endelige kosmiske sind og det guddommelige absolutte sind forekommer at være under udvikling i det erfaringsmæssige sind af den Højeste. Vi bliver undervist i, at i tidens begyndelse, var dette erfaringsmæssige sind overdraget på den Højeste af den Uendelige Ånd, og vi formoder at visse træk af refleksions fænomenet kun kan forklares ved, at postulere aktiviteten af det Højeste Sind. Hvis den Højeste ikke er impliceret i refleksionsevnen, så er vi ude af stand til at forklare de udviklede transaktioner og ufejlbare funktioner af denne verdensaltets bevidsthed.

Refleksionsevnen forekommer at være alvidenhed indenfor grænserne af det erfaringsmæssige endelige og kan repræsentere tilsynekomsten af den tilstedeværende bevidsthed af det Højeste Væsen. Hvis denne antagelse er sand, så er udnyttelsen af refleksionsevnen i enhver af dets faser ensbetydende med delvis kontakt med den Højestes bevidsthed.

8. DEN UENDELIGE ÅNDS PERSONLIGHEDER

Den Uendelige Ånd besidder uindskrænket styrke til at overføre mange af sine beføjelser og privilegier til sine koordinerede og underordnede personligheder og agenturer.

Den Uendelige Ånd første guddomsskabende handling, hvori han fungerende adskilt fra Treenigheden men i en uåbenbaret forening med Faderen og Sønnen, personaliserede sig i eksistensen af de Syv Mesterånder fra Paradis, distributørerne af den Uendelige Ånds til universerne.

Der er ingen direkte repræsentanter for den Tredje Kilde og Center på hovedkvartererne i et superunivers. Hver af disse syv skabelser er afhængig af en af Paradisets Mesterånder, som virker gennem de syv Refleksive ånder placeret ved superuniversets hovedstad.

Den Uendelige Ånds næste og fortsættende skabende handling er åbenbaret, fra tid til anden, i produktion af Skabende Ånder. Hver gang den Universelle Fader og den Evige Søn bliver forældre til en Skabersøn, så bliver den Uendelige Ånd stamfader til et lokaluniversets Skabende ånd som bliver den nære medarbejder sammen med denne Skabersøn i al senere univers erfaring.

På samme måde som det er nødvendigt at skelne mellem den Evige Søn og Skabersønnerne, så er det nødvendigt at differentiere mellem den Uendelige Ånd og de Skabende Ånder, Skabersønnernes koordinerede i lokaluniverserne. Hvad den Uendelige Ånd er til hele skabelsen, er en Skabende Ånd til et lokalunivers.

Den Tredje Kilde og Center er repræsenteret i storuniverset af en bred vifte af tjenende ånder, budbringere, lærere, dommere, hjælpere og rådgivere, samt vejledere af visse kredsløb af fysiske, morontielle, og åndelige natur. Ikke alle af disse væsener er personligheder i ordets egentlige betydning. Personlighed af den slags endelige væsener er kendetegnet ved:

1. Subjektiv selvbevidsthed.
2. Objektiv reaktion til Faderens personligheds kredsløb.

Der er skaber personligheder og skabte væsen personligheder, og i tillæg til disse to grundlæggende typer er der *den Tredje Kilde og Centers personligheder*, væsener som er personlige til den Uendelige Ånd, men som ikke er ubetinget personlige til skabte væsener. Disse Tredje Kilde personligheder er ikke en del af Faderens personligheds kredsløb. Første Kilde personlighed og Tredje Kilde personlighed kan kontakte hinanden, al personlighed kan kontaktes.

Faderen overdrager personlighed af hans personlige frie vilje. Hvorfor han gør det kan vi kun gisne om; hvordan han gør det ved vi ikke. Vi ved heller ikke hvorfor den Tredje Kilde overdrager ikke-Fader personlighed, men dette gør den Uendelige Ånd på egne vegne, i skabende sammenhæng med den Evige Søn og på utallige andre måder ukendt for jer. Den Uendelige Ånd kan også handle for Faderen i overdragelse af Første Kilde personlighed.

Der er talrige typer af den Tredje Kildes personligheder. Den Uendelige Ånd overdrager Tredje Kilde personligheder på talrige grupper som ikke er inkluderet i Faderens personligheds kredsløb, så som visse styrkeledere. Ligeledes relatere den Uendelige Ånd til, som personligheder, talrige grupper af væsener, så som Skabende Ånder, som er i en klasse for sig selv i deres forhold til de skabte, som tilhører Faderens kredsløb.

Både Første Kilde og Tredje Kilde personligheder er begavet med alt og meget mere end hvad mennesket forbinder med begrebet om personlighed; de har sind som omfatter hukommelse, fornuft, bedømmelse, kreative fantasi, idéassociation, beslutning, valg, og talrige andre for dødelige helt ukendte intellektuelle kræfter. Med få undtagelser så besidder de klasser som er åbenbaret for jer form og en tydelig individualitet; de er virkelige væsener. Et flertal af dem er synlige for alle klasser af åndelig eksistens.

Selv I vil være i stand til at se jeres åndelige medarbejdere af de lavere klasser så snart I er befriet fra det begrænset syn af jeres materielle øjne og er blevet udstyret med en morontiaform med dets udvidet følsomhed til virkeligheden som åndelige ting udgør.

Den Tredje Kilde og Centers funktionelle familie, således som det er åbenbart i disse beretninger, falder indenfor tre store grupper:

I. *De Højeste Ånder*. En gruppe af sammensatte oprindelser som omfatter, blandt andre, de følgende klasser:

1. Paradisets Syv Mesterånder.
2. Superuniversets reflekterende Ånder.
3. Lokaluniversernes Skabende Ånder.

II. *Styrkelederne*. En gruppe af kontrol væsener og agenturer, der fungerer overalt i organiseret rum.

III. *Den Uendelige Ånds Personligheder*. Denne betegnelse antyder ikke nødvendigvis at disse væsener er Tredje Kilde personligheder skønt nogle af dem er unikke som vilje væsener. De er sædvanligvis grupperet i tre hovedklasser:

1. Den Uendelige Ånds Højere Personligheder.
2. Rummets Budbringerskarer.
3. Tidens Tjenende Ånder.

Disse grupper tjener på Paradis, i det centrale eller beboelse universet, i superuniverserne, og de omfatter klasser som fungerer i lokaluniverserne, herunder konstellationer, systemer og planeter.

Ånde personligheder i den Guddommelig og Uendelige Ånds mægtige familie er for evigt dedikeret til tjenesten at bære Guds kærlighed og Sønnens barmhjertighed ud til alle intelligente væsener i tidens og rummets evolutionære verdner. Disse åndevæsener udgør den levende stige hvorved det dødelige menneske klatrer fra kaos til herlighed.

[Præsenteret på Urantia af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa på bestilling af Dagenes Ældste til at beskrive den Uendelige Ånds natur og arbejde.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 10

PARADISETS TREENIGHED

DE EVIGE Guddommenes Paradistreenighed understøtter Faders befrielse fra personligheds absolutisme. Treenigheden forbinder perfekt det ubegrænsede udtryk af Guds uendelige personlige vilje med Guddommens absolutthed. Den Evige Søn og de forskellige Sønner af guddommelig oprindelse, sammen med Samforeneren og hans univers børn, sikre effektivt for Faderens frigørelse fra de begrænsninger som ellers er forbundet med oprindelighed, perfektion, uforanderlighed, evighed, universalitet, absolutthed, og uendelighed.

Paradistreenigheden muliggør effektivt det fulde udtryk og perfekte åbenbaring af Guddommens evige natur. Treenighedens Stationære Sønner yder ligeledes en fuldstændig og perfekt åbenbaring af guddommelig retfærdighed. Treenigheden er Guddoms enhed, og denne enhed hviler for evigt på de absolutte grundlag af guddommelig enhed af de tre oprindelige, lige og sameksisterende personligheder, Gud Faderen, Gud Sønnen, og Gud Ånden.

Fra den nuværende situation på evighedens cirkler, seende bagud ind i den endeløse fortid, opdager vi kun en uundgåelig uundgåelighed i universets anliggende, og det er Paradistreenighed. Jeg anser Treenigheden for at have været uundgåelig. Således som jeg betragter fortiden, nutiden og fremtiden af tid, anser jeg intet andet i alle universernes univers for at have været uundgåelig. Det nuværende mesterunivers, set i tiden bagud eller fremad, er utænkeligt uden Treenigheden. Forudsat Paradistreenigheden, kan vi postulere vekslende eller endog mangfoldige måder at gøre alle ting, men uden Faderens, Sønnens og Ådens Treenighed, er vi ude af stand til at opfatte, hvorledes den Uendelige med hensyn til den Guddoms absolutte enhed, kunne opnå trefoldighed og samordnet personalisering. Intet andet begreb om skabelse når op til Treenighedens standarder for fuldstændighed af absolutthed som tilhører guddomsenigheden kombineret med opfyldelsen af viljebestemt befrielse iboende den trefoldige personalisering af Guddom.

1. DEN FØRSTE KILDE OG CENTERS SELVDISTRIBUTION

Det synes som om at Faderen, tilbage i evigheden, indviede en fremgangsmåde af dybsindig selvdistribution. Der er noget iboende i den Universelle Faders uselviske, kærlige og elskelige natur, som forårsager ham til at reservere for sig selv udøvelsen af kun de beføjelser og den myndighed, som han tilsyneladende finder det umuligt at uddelegere eller at overdrage.

Den Universelle Fader har hele tiden frigjort sig selv fra enhver del af sig selv, som kunne blive overdraget på enhver anden Skaber eller skabning. Han har overdraget til sine guddommelige Sønner og deres tilknyttede intelligenser enhver styrke og al autoritet som kunne blive betroet. Han har faktisk overført til sine Suveræne Sønner, i deres respektive universer, ethvert privilegium af administrativ autoritet som kunne overdrages. I anliggender af et lokalunivers, har han gjort hver Suveræn Skabersøn lige så perfekt, kompetent, og autoritativ som den Evige Søn er i det oprindelige og centrale univers. Han har givet væk, i virkeligheden overdraget, med værdighed og hellighed personligheds besiddelser, helt af sig selv, og alle af hans egenskaber, alt hvad han på nogen mulig måde kunne frigøre sig for, på enhver måde, i enhver tidsalder, på ethvert sted, og til enhver person, og i ethvert univers undtagen hvad angår hans centrale bolig.

Guddommelig personlighed er ikke selvcentreret; selvdistribution og personligheds deling karakterisere det guddommelige, med fri vilje udstyret selv. Skabte væsener længes efter forbindelse med andre personlige væsener; Skabere ønsker at dele guddommelighed med deres univers børn; den Uendeliges personlighed er åbenbaret som den Universelle Fader, som deler virkeligheds eksistens og selvets ligestilling med to samordnet personligheder, den Evige

Søn og Samforeneren.

Angående viden om Faderens personlighed og guddommelige egenskaber vil vi altid være afhængig af den Evige Søns åbenbaringer, for da den fælles skabelses handling blev effektueret, da den Tredje Guddomsperson sprang ind i personligheds eksistens og udførte de kombinerede begreber af hans guddommelige forældre, ophørte Faderen med at eksistere som den egenskabsløse personlighed. Med tilblivelsen af Samforeneren og skabelsens centrale indre kerne blev materialiseret, skete der visse evige forandringer. Gud gav sig selv som en absolut personlighed til hans Evige Søn. Således overdrager Faderen "uendelighedens personlighed" til sin enbårne Søn, mens de begge overdrager den "fælles personlighed" af deres evige forening til den Uendelige Ånd.

For disse og andre grunde udover det endelige sinds begreb, er det overordentlig svært for de menneskelige væsener at forstå Guds uendelige fader-personlighed undtagen som det universelt er åbenbart i den Evige Søn og, med Sønnen, er universelt aktiv i den Uendelige Ånd.

Eftersom at Guds Paradissønner besøger de evolutionære verdner og nogle gange endda opholder sig der i lighed med dødelig kød, og da disse overdragelser virkelig gør det muligt for det dødelige menneske at kende noget af den guddommelige personligheds natur og karakter, derfor må væsener fra planeternes sfærer se til overdragelsen af disse Paradissønner for pålidelig og troværdig information om Faderen, Sønnen og Ånden.

2. GUDDOMS PERSONALISERING

Gennem treenighedsgørelsens teknik frigør Faderen sig fra den egenskabsløse ånde personlighed som er Sønnen, men ved at gøre dette, gør han sig selv til Faderen af denne selvsamme Søn og derved bemægtiger han sig den ubegrænsede kapacitet til at blive den guddommelige Fader af alle efterfølgende skabte, eventuerede, eller andre personaliserede typer af intelligente vilje væsener. Som den Absolutte og ubegrænset personlighed kan Faderen kun fungere som og med Sønnen, men som en personlig Fader fortsætter han med at overdrage personlighed på forskellige niveauer af forskellige mængder af intelligente vilje væsener, og han opretholder for evigt kærlige personlige forhold med denne enorme familie af universets børn.

Efter at Faderen havde overdraget hele sig selv til sin Søns personlighed og når denne handling af selvoverdragelse er komplet og perfekt, af den uendelige kraft og natur som således eksisterer i foreningen af Fader-Søn, så overdrager de evige partnere i fællesskab disse kvaliteter og egenskaber, der danner et andet væsen som dem selv; og denne fælles personlighed, den Uendelige Ånd, fuldender Guddommens eksistentielle personalisering.

Sønnen er uundværlig for Guds faderskab. Ånden er uundværlig for broderskabet af den Anden og Tredje Person. Tre personer er et minimum for en social gruppe, men det er den mindste af alle de mange grunde for at tro på uundgærligheden af Samforeneren.

Den Første Kilde og Center er den uendelige *Faderpersonlighed*, den ubegrænsede personligheds kilde. Den Evige Søn er det egenskabsløse *personlighedsabsolut*, det guddommelige væsen som gennem hele tiden og evigheden står som den perfekte åbenbaring af Guds personlige natur. Den Uendelige Ånd er den *forenet personlighed*, den unikke personlige konsekvens af den evige Fader-Søn forening.

Den Første Kilde og Centers personlighed er uendelighedens personlighed minus den absolutte personlighed af den Evige Søn. Den Tredje Kilde og Centers personlighed er den supertilsætnings konsekvens af foreningen mellem den frigjorte Faderpersonlighed og den absolutte Sønpersonlighed.

Den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd er enestående personer; ingen er et duplikat; hver er oprindelig; alle er forenet.

Kun den Evige Søn oplever de guddommelige personligheds forhold i det fulde omfang, bevidsthed om både at være søn til Faderen og fader til Ånden, og guddommelig lighed med både Fader-stamfaderen og Ånden associerede. Faderen kender oplevelsen af at have en Søn som er hans lige, men Faderen kender ingen forudgående fædre. Den Evige Søn har oplevelsen med sønskab, genkendelse af personligheds herkomst, og samtidig er Sønnen bevidst om at være forenet

forældre til den Uendelige Ånd. Den Uendelige Ånd er bevidst om dobbelt personligheds herkomst men er ikke forældre til en samordnet Guddoms personlighed. Med Ånden er den eksistentielle Guddoms personaliserings cyklus afsluttet; den Tredje Kilde og Centers primære personligheder er erfaringsmæssige og syv i antal.

Jeg har oprindelse i Paradistreenigheden. Jeg kender Treenigheden som forenet Guddom; jeg ved også at Faderen, Sønnen og Ånden eksisterer og handler i deres bestemte personlige egenskaber. Jeg ved positivt, at de ikke kun handler personligt og kollektivt, men at de også samordner deres udførelser i forskellige grupperinger, således at de ender med at fungere i syv forskellige ental og flertals egenskaber. Og eftersom at disse syv foreninger udtømmer mulighederne for sådanne guddommelige kombinationer, er det uundgåeligt, at realiteterne i universet vil fremstå i syv variationer af værdier, betydninger, og personlighed.

3. DE TRE GUDDOMS PERSONER

Uanset, at der kun er en Guddom, så er der tre positive og guddommelige personaliseringer af Guddommen. Angående menneskets begavelse med de guddommelige Rettere, siger Faderen: "Lad os skabe det dødelige menneske i vores eget billede." Gentagende gange gennem alle skrifter på Urantia forekommer denne reference til en flertals Guddoms handlinger og gerninger, som klart indikerer en bevidsthed om eksistensen og aktiviteter af de tre Kilder og Centre.

Vi er belært om, at Sønnen og Ånden opretholder det samme og ensartede forhold til Faderen i Treenigheds foreningen. I evigheden og som Guddomme gør de det utvivlsomt, men i tid og som personligheder åbenbarer de visse forhold af en meget forskellig natur. Set fra Paradiset ud mod universerne, så synes disse forhold at være meget ens, men betragtet fra rummets domæner, forekommer de at være helt anderledes.

De guddommelige Sønner er faktisk "Guds ord," men Åndens børn er i sandhed "Guds Handling." Gud taler gennem sin Søn og, med Sønnen, handler gennem den Uendelige Ånd, mens i alle af universets aktiviteter er Sønnen og Ånden udsøgt broderlige, der arbejder som to lige brødre med beundring og kærlighed for en æret og guddommelig respekteret fælles Fader.

Faderen, Sønnen, og Ånden er helt sikkert lige i natur, samordnet i væsen, men der er en umiskendelig forskel i deres fremtrædelse i universet, og når de handler alene, så er hver Guddomsperson tilsyneladende begrænset i absolutthed.

Førend den Universelle Fader, af egen vilje afgav sig personlighed, styrke og egenskaber som udgør Sønnen og Ånden, synes han at have været (filosofisk betragtet) en egenskabsløs, absolut, og uendelig Guddom. Men sådan en teoretisk Første Kilde og Center uden en Søn kunne ikke i nogen betydning af ordet blive betragtet som den Universelle Fader, faderskab er ikke virkelig uden en søn. Desuden, måtte Faderen for at have været absolut i en total betydning, have eksisteret alene på et eller andet evigt fjernt tidspunkt. Men han har aldrig haft en sådan isoleret eksistens; Sønnen og Ånden er begge evige på samme tid med Faderen. Den Første Kilde og Center har altid været, og vil for altid være, den evige Fader af den Oprindelige Søn og, sammen med Sønnen, den evige stamfader af den Uendelige Ånd.

Vi observerer, at Faderen har frigjort sig selv fra alle absoluthedens direkte manifestationer undtagen absolut faderskab og absolut vilje. Vi ved ikke, om viljen er en uafhængelig egenskab af Faderen; vi kan kun observere, at han ikke frigjorte sig fra viljen. Sådan en vilje uendelighed må have været evig iboende i den Første Kilde og Center.

I overdragelsen af personlighedens absolutthed på den Evige Søn, frigør den Universelle Fader sig fra personligheds absolutismens lænker, men derved tager han et skridt, der gør det for altid umuligt for ham, at handle alene som personlighedsabsolut. Og med den endelige personalisering af sameksisterende Guddom – Samforeneren – så udgør den afgørende gensidige treenigheds afhængighed af de tre guddommelige personligheder i forhold til den samlede helhed af Guddommens absolutte funktion.

Gud er Fader-Absoluttet af alle personligheder i universernes univers. Faderen er personlig absolut i handlings frihed, men i universerne af tid og rum, skabte, under tilblivelse, og endnu ikke skabte, kan Faderen som total Guddom ikke skelnes som absolut undtagen i Paradistreenigheden.

Den Første Kilde og Center fungere udenfor Havona i de fænomenale universer som følger:

1. Som skaber, gennem Skabersønnerne, hans børnebørn.
2. Som overvåger, gennem tyngdekraftscentret i Paradiset.
3. Som ånd, gennem den Evige Søn.
4. Som sind, gennem Samskaberens.
5. Som en Fader, opretholder han forældre kontakt med alle væsener gennem sit personligheds kredsløb.
6. Som en person, virker han *direkte* overalt i skabelse ved hjælp af hans eksklusive fragmenter - i det dødelige menneske gennem Tankeretterne.
7. Som total Guddom, fungerer han kun i Paradistreenigheden.

Alle disse af den Universelle Fader overførsler og delegeringer af beføjelser er fuldstændig frivillig og selvvalgt. Den almægtige Fader påtager sig målbevidst disse begrænsninger af universets myndighed.

Den Evige Søn synes at fungere som ét med Faderen i alle åndelige henseender undtagen i overdragelse af Guds fragmenter og i andre førpersonlige aktiviteter. Sønnen er heller ikke tæt identificeret med de intellektuelle aktiviteter hos materielle væseners eller med energi aktiviteter i de materielle universer. Som absolut fungerer Sønnen som person og kun indenfor det åndelige universets domæne.

Den Uendelige Ånd er forbavsende universel og utrolig alsidig i alle hans operationer. Han medvirker i områderne inden for sindet, materiens og åndens sfærer. Samforeneren repræsenterer Fader-Søn forening, men han fungerer også som sig selv. Han er ikke direkte involveret med fysisk tyngdekraft, med åndelig tyngdekraft eller med personligheds kredsløbet, men han deltager mere eller mindre i alle andre af universets aktiviteter. Mens den Uendelige Ånd tilsyneladende er afhængig af tre eksistentielle og absolutte tyngdekraft kontroller, synes han at udøve tre superkontroller. Denne trefoldige begavelse er anvendt på mange måder til at overskride og tilsyneladende til at neutralisere selv de manifestationer af primære kræfter og energiers, helt op til de super ultimative grænser af absolutheden. I visse situationer transcenderer disse absolutte superkontroller selv de kosmiske virkeligheders primære manifestationer.

4. GUDDOMMENS TREENIGHEDS FORENING

Af alle absolutte foreninger, er Paradistreenigheden (den første trefoldighed) enestående som en eksklusiv sammenslutning af personlig Guddom. Gud fungerer som Gud kun i forhold til Gud og til dem som kan kende Gud, men som absolut Guddom kun i Paradistreenigheden og i forhold til universets totalitet.

Den evig Guddom er perfekt forenet, ikke desto mindre er der tre helt individualiserede guddommelige personer. Paradistreenigheden gør det muligt, samtidigt at udtrykke den fulde mangfoldighed af karaktertræk og uendelige beføjelser hos den Første Kilde og Center og hans evige samordnede og af hele den guddommelige enhed som findes i den udelte Guddoms univers funktioner.

Treenigheden er en sammenslutning af uendelige personer fungerende i en upersonlig kapacitet men ikke i strid med personlighed. Illustrationen er vag, men en far, søn og barnebarn kan danne et forenet selskab, som ville være upersonlig men ikke desto mindre underlagt deres personlige vilje.

Paradistreenighed er *virkelig*. Den eksisterer som Guddomsforeningen mellem Fader, Søn, og Ånd; trods det kan Faderen, Sønnen, eller Ånden, eller to af dem, fungere i forhold til denne selvsamme Paradistreenighed. Faderen, Sønnen og Ånden kan samarbejde på en måde, der ikke er trinitarisk men ikke som tre Guddomme. Som personer kan de samarbejde som de har lyst, men det er ikke Treenigheden.

Husk altid, at det som den Uendelige Ånd gør, er funktionen af Samforeneren. Både Faderen og Sønnen fungerer i og gennem og som ham. Men det ville være formålsløst at forsøge at belyse Treenighedens mysterium; tre som en og i en,

og en som to og handlende for to.

Treenigheden er relateret til samtlige af universets anliggender, at den må tages med i vores forsøg på at forklare helheden af enhver isoleret kosmisk begivenhed eller personlighedsrelation. Treenigheden fungerer på alle niveauer af kosmos, og det dødelige menneske er begrænset til det endelige niveau; derfor må mennesket være tilfreds med et endelig begreb af Treenigheden som Treenigheden.

Som et menneske i kødet bør I betragte Treenigheden i overensstemmelse med jeres individuelle oplysning og i harmoni med reaktioner i jeres sind og sjæl. I ved kun meget lidt om Treenighedens absolutthed, men efterhånden som I opstiger mod Paradis, vil I mange gange opleve forbavselse ved skiftende åbenbaringer og uventede opdagelser af Treenighedens højstehed og ultimativitet, hvis ikke af absoluttheden.

5. TREENIGHEDENS FUNKTIONER

De personlige Guddomme har egenskaber, men det er næppe passende, at tale om at Treenigheden har egenskaber. Denne forening af guddommelige væsener kan mere korrekt blive betragtet som havende funktioner, såsom retfærdigheds administration, totalitets standpunkter, samordnet handling, og kosmisk overkontrol. Disse funktioner er aktivt højeste, ultimative, og (indenfor Guddoms begrænsningerne) absolutte hvad angår alle levende virkeligheder med personligheds værdi.

Paradistreenighedens funktioner er ikke blot summen af Faderens tilsyneladende guddommeligheds begavelse plus de specialiserede egenskaber som er unikke i Sønnen og Åndens personlige eksistens. Treenigheds sammenslutning af de tre Paradisguddomme resulterer i udviklingen, eventualisering, og guddommeliggørelse af nye betydninger, værdier, styrker, og kapacitet for universel åbenbaring, handling, og administration. Levende foreninger, menneske familier, sociale grupper, eller Paradistreenigheden vokser blot ved aritmetisk sammenlægning. Gruppe potentialet er altid langt ud over den simple sum af egenskaberne hos gruppens individer.

Treenigheden opretholder en enestående holdning som Treenighed over for fortiden, nutiden, og fremtiden af hele universet. Og Treenighedens funktioner kan bedst betragtes i forhold til Treenighedens holdning til universet. Sådanne holdninger er samtidige og kan være mangfoldige angående enhver isoleret situation eller begivenhed:

1. *Holdning til det endelige.* Treenighedens maksimale selvbegrænsning er dets holdning til det endelige. Treenigheden er ikke en person, ej heller er det Højeste Væsen en eksklusiv personalisering af Treenigheden, men den Højeste kommer nærmest til en styrke-personligheds fokusering af Treenigheden, som kan blive forstået af endelige væsener. Derfor taler vi ofte om Treenigheden i forhold til den endelige som Højstehedens Treenighed.

2. *Holdning til det Absonitte.* Paradistreenigheden tager hensyn til de eksistens niveauer som er mere end endelige, men mindre end absolut, og dette forhold er nogle gange benævnt som Ultimativitetens Treenighed. Hverken den Ultimative eller den Højeste repræsenterer helt Paradistreenigheden, men i en vis egenskabsbestemt forstand og for deres respektive niveauer, hver af dem ser ud til at repræsentere Treenigheden under de førpersonlige udviklingsstadier af erfaringsmæssig styrke.

3. *Den Absolutte Holdning* hos Paradistreenigheden er i forhold til absolutte eksistenser og kulminerer i den samlede Guddommens handling.

Den Uendelige Treenighed involverer den samordnet handling af alle trefoldige forhold af den Første Kilde og Center—ugudelige såvel som gudelige—og er derfor meget vanskelig at forstå for personligheder. I betragtningen af Treenigheden som uendelig, overse da ikke de syv trefoldigheder; derved undgås visse forståelses vanskeligheder, og visse paradokser kan blive delvis løst.

Men jeg har ikke til min rådighed et sprog som gør det muligt for mig at overføre til det begrænset menneskelige sind, den fulde sandhed og den evige betydning af Paradistreenighedens og arten af den uophørlige gensidige sammenhæng mellem de tre væsener af uendelig perfektion.

6. TREENIGHEDENS STATIONÆRE SØNNER

Al lov tager sin oprindelse i den Første Kilde og Center; *han er loven*. Administrationen af åndelig lov hører til den Anden Kilde og Center. Åbenbaringen af lov, offentliggørelse og fortolkning af de guddommelige statutter, er den Tredje Kilde og Centers funktion. Anvendelse af loven, retfærdighed, henhører under Paradistreenighedens område og udføres af visse Treenighedssønner.

Retfærdighed er iboende i Paradistreenighedens universelle suverænitæt, men godhed, barmhjertighed, og sandhed er universets hjælpetjeneste fra de guddommelige personligheder, hvis Guddoms forening udgør Treenigheden. Retfærdighed er ikke en holdning af Faderen, Sønnen, eller Ånden. Retfærdighed er Treenighedens holdning fra disse personligheder af kærlighed, barmhjertighed og tjeneste. Ingen af Paradisguddommene har ansvar for retfærdigheds administration. Retfærdighed er aldrig en personlig holdning; den er altid en flertals funktion.

Bevis materialet, grundlaget for retfærdighed (retfærdighed i harmoni med barmhjertighed), leveres af den Tredje Kilde og Centers personligheder, som sammen repræsenterer Faderen og Sønnen til alle verdener og alle intelligente væseners sind i hele skabelsen.

Dommen, den endelige anvendelse af retfærdighed i henhold til bevis materialet indsendt af den Uendelige Ånds personligheder, er Treenighedens Stationære Sønners arbejde, væsener som tager del i den forenet Faders, Sønnens, og Åndens treenigheds natur.

Denne gruppe af Treenighedssønner omfatter følgende personligheder:

1. Højstehedens Treenigede Hemmeligheder.
2. Dagenes Evige.
3. Dagenes Ældste.
4. Dagenes Fuldkomne.
5. Dagenes Yngste.
6. Dagenes Forenede.
7. Dagenes Trofaste.
8. Visdommens Fuldkomne.
9. Guddommelige Rådgivere.
10. Universelle Censorer.

Vi er børn af de tre Paradisguddomme fungerende som Treenigheden, for jeg tilhører tilfældigvis den tiende klasse af denne gruppe, de Universelle Censorer. Disse klasser er ikke repræsentative for Treenighedens holdning i en universel forstand; de repræsenterer kun Guddommens kollektive holdning i domænerne af udøvende dom - retfærdighed. De var specifikt designet af Treenigheden for nøjagtig det arbejde for hvilket de er anvist, og de repræsenterer kun Treenigheden i de funktioner for hvilket de var personaliseret.

Dagenes Ældste og deres medassocierede af Treenigheds-oprindelse udmåler den retfærdige dom af højeste retfærdighed til de syv superuniverser. I centraluniverset eksistere sådanne funktioner kun i teorien; der er retfærdighed fuldkommen selvindlysende, og Havona fuldkommenhed udelukker enhver mulighed for disharmoni.

Retskaffenhed er den kollektive tanke om retfærdighed; barmhjertighed er dens personlige udtryk. Barmhjertighed er kærlighedens holdning; præcision kendetegner lovens virkning; guddommelig retfærdighed er retskaffenhedens sjæl, for

evigt i overensstemmelse til Treenighedens retfærdighed, for evigt opfyldende Guds guddommelige kærlighed. Når Treenighedens retfærdige retfærdighed og den Universelle Faders barmhjertige kærlighed er fuldt erkendt og helt forstået, er de sammenfaldende. Men mennesket har ikke den fulde forståelse af guddommelig retfærdighed. Fra et menneskeligt synspunkt er Faderens, Sønnens, og Åndens personligheder i Treenigheden tilpasset for at koordinere tjenesten af kærlighed og lov i de erfaringsmæssige universer i tiden.

7. HØJESTEHEDENS OVERKONTROL

Guddommens Første, Anden, og Tredje person er indbyrdes lige og de er en. "Herren vores Gud er én Gud." Der er perfektion af formål og enhed i udførelse i de evige Guddommens guddommelige Treenighed. Faderen, Sønnen, og Samforeneren er virkelig og guddommelig helt sikkert én. Om en sandhed er der skrevet: "Jeg er den første, og Jeg er den sidste, og ved siden af mig er der ingen Gud."

Således som tingene fremstår for den dødelige på det endelige niveau, er Paradistreenigheden, ligesom det Højeste Væsen, kun impliceret i det sammenlagte - en hel planet, et helt univers, et helt superunivers, et helt storunivers. Hele denne helheds holdning eksisterer fordi Treenigheden er Guddommens helhed og for mange andre grunde.

Det Højeste Væsen er noget mindre og noget andet end Treenigheden fungerende i de endelige universer; men indenfor visse grænser og under den nuværende æra af ufuldstændig styrke-personalisering synes denne evolutionære Guddom at afspejle holdningen hos Højestehedens Treenighed. Faderen, Sønnen, og Ånden fungerer ikke personligt med det Højeste Væsen, men under den nuværende univers tidsalder samarbejder de med ham som Treenigheden. Vi forstår, at de opretholder et lignende forhold til den Ultimative. Vi gætter ofte om, hvad det personlige forhold vil være mellem Paradisguddommene og Gud den Højeste, når han til sidst er udviklet, men vi ved det ikke rigtigt.

Vi kan konstatere at Højestehedens overkontrol ikke er fuldstændig forudsigelig. Endvidere, så synes denne uforudsigelighed, at være præget af en vis udviklingsmæssig ufuldstændighed, utvivlsomt et kendetegn på Højestehedens ufuldstændighed og ufuldstændige endelige reaktioner på Paradistreenigheden.

Det dødelige sind kan umiddelbart tænke på tusinde og en ting - katastrofale fysiske begivenheder, rystende held, rædselsvækkende ulykker, smertefulde sygdomme, og verdensomspændende plager - og spørge om sådanne hjemsøgelser er korreleret i den ukendte manøvrering af dette det Højeste Væsens sandsynlige funktion. Helt ærligt, så ved vi det ikke; vi er ikke helt sikre. Men vi observerer, at som tiden går, så udvikler alle disse vanskelige og mere eller mindre hemmelighedsfulde situationer sig altid for universernes velfærd og fremgang. Det kan være, at omstændighederne for eksistens og livets uforklarlige omskiftelser alle er sammenvævet til et meningsfyldt mønster af høj værdi som følge af den Højestes funktion og Treenighedens overkontrol.

Som en Guds søn kan I skelne kærlighedens personlige holdning i alle af Gud Faderens handlinger. Men I vil ikke altid være i stand til at forstå hvor mange af Paradistreenighedens univers handlinger som tjener til det bedste for den individuelle dødelig på de evolutionære verdner i rummet. I evighedens fremgang vil Treenighedens handlinger blive åbenbaret som værende meningsfyldte og hensynsfulde, men de synes ikke altid af fremstå således for væsener i tiden.

8. TREENIGHEDEN UDOVER DET FINITE

Mange sandheder og kendsgerninger som tilhører Paradistreenigheden kan kun delvis blive forstået ved at anerkende en funktion som transcenderer det finite.

Det ville være utilrådeligt, at drøfte Ultimativiteten af Treenighedens funktioner, men det kan oplyses at Gud den Ultimative er manifestationen af Treenigheden som Transcendentalerne forstår. Vi er tilbøjelige til at tro at foreningen af mesteruniverset er den eventuerende handling af den Ultimative og at den sandsynligvis afspejler visse, men ikke alle, faser af Paradistreenighedens absonitte overkontrol. Den Ultimative er en egenskabsbestemt manifestation af Treenigheden i forhold til det absonitte men kun i den forstand, at den Højeste således delvis repræsenterer Treenigheden i forhold til det endelige.

Den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd er, i en vis forstand, den totale Guddoms konstituerende

personligheder. Deres forening i Paradistreenigheden og Treenighedens absolutte funktion modsvarer den totale Guddoms funktion. Og sådan en Guddoms fuldstændighed transcenderer både det finite og det absonitte.

Selvom ingen af Paradisguddommene som enkelt person faktisk udfylder hele guddoms potentialet, så gør de det tilsammen alle tre. Tre uendelige personer synes at være det mindste antal væsener, der kræves for at aktivere den totale Guddoms førpersonlige og eksistentielle potentiale - den Guddoms Absolutte.

Vi kender den Universelle Far, den Evige Søn, og den uendelige Ånd som personer, men jeg kender ikke personligt den Guddoms Absolutte. Jeg elsker og tilbeder Faderguden; jeg respekterer og ære Guddomsabsoluttet.

Jeg besøgte engang et univers, hvor en bestemt gruppe af væsener underviste at finaliterne, i evigheden, til sidst ville blive den Guddomsabsoluttes børn. Men jeg er uvillig til at acceptere denne løsning af mysteriet som indhyller finaliternes fremtid.

Finalitkorpset omfatter, blandt andre, de dødelige af tid og rum som har opnået perfektion i alt som angår Guds vilje. Som væsener og inden for grænserne af væsen kapacitet kender de helt og i sandhed Gud. Efter således at have fundet Gud som Fader af alle væsener, må disse finaliter efterfølgende begynde deres søgen efter den overendelige Fader. Men denne søgen indebærer en forståelse af den absonitte karakter af Paradisfaderens ultimative egenskaber og karakter. Evigheden vil afsløre, hvorvidt sådan en opnåelse er mulig, men vi er overbevist om, at selvom finaliterne forstår denne guddommelighedens ultimativitet, så vil de sandsynligvis ikke være i stand til at opnå de absolutte superultimative niveauer af Guddom.

Det er delvis muligt at finaliterne vil opnå den Guddomsabsolutte, men selvom de gør, så vil problemet med den Universelle Absolutte, stadig i evighedernes evighed, fortsætte med at tiltrække, mystificere, forbløffe, og udfordre de opstigende og udviklende finaliter, for vi erkender at den Universelle Absoluttes kosmiske forhold er uudgrundelige og er tilbøjelig til at vokse i proportioner som de materielle universer og deres åndelige administration fortsætter med at ekspandere.

Kun uendeligheden kan afsløre Faderen-Infinite.

[Sponsoreret af en Universel Censor handlende med bemyndigelse af Dagenes Ældste bosiddende på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 11

DEN EVIGE PARADISØEN

Paradiset er det evige center i universernes univers og hjemsted for den Universelle Fader, den Evige Søn, den Uendelige Ånd, og deres guddommelige samordnede og medarbejdere. Denne centrale Ø er den mest gigantiske organiseret samling af kosmisk virkelighed i hele mesteruniverset. Paradiset er en materiel sfære samt en åndelig bopæl. Hele den Universelle Faders intelligente skabelse er bosiddende på materielle bopæle; derfor må det absolutte kontrollerende center også, bogstaveligt, være materielt. Og igen skal det gentages, at åndelige ting og åndelige væsener er *virkelige*.

Paradisets materielle skønhed består i pragten af dets fysiske fuldkommenhed; storheden af Guds Øs er udstillet i dens beboeres prægtige intellektuelle præstationer og sinds udvikling, den centrale Øs herlighed fremkommer i den uendelige begavelse af guddommelig åndepersonlighed - livets lys. Men dybet af den åndelige skønhed og undere af denne udsøgte helhed er fuldstændig udover forståelses evnen af de materielle væseners finite sind. Den guddommelige bopæls herlighed og den åndelige pragt er umulig for dødelige at forstå. Og Paradiset er fra evigheden; der er hverken optegnelser eller overleveringer med hensyn til oprindelsen af denne nukleare Ø af Lys og Liv.

1. DEN GUDDOMMELIGE BOLIG

Paradiset tjener mange formål i administrationen af de universelle områder, men for skabte væsener eksisterer den primært som bopæl for Guddommen. Den Universelle Faders personlige tilstedeværelse har sin bopæl i midten af selve centret på den øvre overflade af den næste cirkelrunde, med ikke kugleformet bopæl for Guddommene. Den Universelle Faders paradis tilstedeværelse er umiddelbart omringet af den Evige Søns personlige tilstedeværelse, mens de begge er indesluttet af den Uendelige Ånds ubeskrivelige herlighed.

Gud bor, har boet og for altid vil bo i denne samme centrale og evige bolig. Vi har altid fundet ham der og vil altid finde ham der. Den Universelle Fader er kosmisk fokuseret, åndelig personaliseret, og geografisk bosiddende i dette center af universernes univers.

Vi kender alle den direkte kurs, der skal følges for at finde den Universelle Fader. I er ikke i stand til at forstå meget om den guddommelige bopæl på grund af dets fjernliggende beliggenhed fra jer og den uhyre udstrækning af mellemliggende rum, men dem som er i stand til at forstå betydningen af disse enorme afstande kender Guds placering og bopæl lige så sikkert og bogstaveligt som I kender placeringen af New York, London, Rom, eller Singapore, byer bestemt og geografisk placeret på Urantia. Hvis du var en intelligent navigator, udstyret med skib, kort og kompas, så kunne du hurtigt finde disse byer. Ligeledes, hvis du havde tid, og midler for gennemrejse, var åndelig kvalificeret, og havde den nødvendige vejledning, så kunne du blive styret gennem univers efter univers og fra kredsløb til kredsløb, for altid rejsende indad gennem de stjerneklare områder, indtil du til sidst ville stå foran den Universelle Faders central skinnende åndelige herlighed. Udstyret med alle nødvendigheder for sådan en rejse, så er det lige så muligt at finde den personlige tilstedeværelse af Gud ved centret for al ting som at finde fjernliggende byer på jeres egen klode. Det, at du ikke har besøgt disse steder modbeviser på ingen måde deres virkelighed eller faktiske eksistens. Det, at så få af universets væsener har fundet gud på Paradiset modbeviser på ingen måde hverken virkeligheden af hans eksistens eller virkeligheden af hans åndelige person ved centret af alle ting.

Faderen kan altid findes på denne centrale beliggenhed. Såfremt han flyttede, ville der opstå universelt forfald, for i ham i dette beboelsescenter sammenløber de universelle tyngdekraftslinjer fra skabelses ender. Hvad enten vi sporer det

personlige kredsløb tilbage gennem universerne eller følger de opstigende personligheder på deres rejse indad til Faderen; hvad enten vi sporer de materielle tyngdekraftslinjer til nedre Paradis eller følger de oprørske cirkler af kosmisk kraft; hvad enten vi sporer de åndelige tyngdekraftslinjer til den Evige Søn eller følger den indad gående procession af Guds Paradissønner; hvad enten vi sporer sinds kredsløbene eller følger de trillioner af trillioner af himmelske væsener som udspringer fra den Uendelige Ånd - fra enhver af disse observationer eller fra dem alle er vi ført direkte tilbage til Faderens tilstedeværelse, til hans centrale bopæl. Her er gud personlig, bogstavelig, og virkelig tilstede. Og fra hans uendelige væsen flyder strømme af liv, energi, og personlighed til alle universerne.

2. ØENS EVIGE NATUR

Da I er begyndt at få et glimt af det materielle univers enorme omfang, som er synlig selv fra jeres astronomiske placering, jeres rum position i stjerne systemerne, bør det blive indlysende for jer, at sådan et vældig stort materielt univers må have en passende og værdig hovedstad, et hovedkvarter som står i et rimeligt forhold til den Universelle Herskers værdighed og uendelighed af hele denne uhyre og vidtstrakt skabelse af materielle områder og levende væsener.

Paradis adskiller sig i form fra de beboede rum legemer; den er ikke kugleformet. Den er definitivt elliptisk, hvis diameter er en sjettedel længere fra nord til syd end fra øst til vest. Den centrale Ø er praktisk taget flad, og afstanden fra den øvre overflade til den nedre overflade er en tiendedel af diameteren fra øst til vest.

Disse forskelle i dimensioner, sammen med sin stationære position og den store pres på udstrømning af kraft-energi tryk fra øens nordlige ende, gør det muligt at etablere absolut retning i mesteruniverset.

Den centrale Ø er geografisk opdelt i tre aktivitetsområder:

1. Øvre Paradis.
2. Perifere Paradis.
3. Nedre Paradis.

Vi taler om den overflade af Paradis som er taget i besiddelse med personlige aktiviteter som den øvre side, og den modsatte overflade som den nedre side. Paradis periferien sørger for aktiviteter som ikke er absolut personlige eller upersonlige. Treenigheden synes at dominere den personlige eller øvre plan, den Egenskabsløse Absolutte den nedre eller upersonlige plan. Vi opfatter næsten ikke den Egenskabsløse Absolutte som en person, men vi tænker om denne Absolutte funktionelle rumtilstedeværelse som fokuseret på nedre Paradis.

Den Evige Ø er sammensat af en enkel form for materialisering - stationære systemer af virkeligheden. Denne konkrete Paradis substans er en homogen organiseret kraftressource i rummet, som ikke findes noget andet sted i hele det udstrakte universernes univers. Det har fået mange navne i forskellige universer, og Melkisedekerne af Nebadon har for lang tid siden navngivet det absolutum. Dette Paradisets kildemateriale er hverken død eller levende; det er den Første Kilde og Centers oprindelige ikkeåndelige udtryk; det er Paradis, og Paradis er uden genpart.

Det forekommer os, at den Første Kilde og Center har koncentreret al absolut potentiale for kosmisk virkelighed i Paradiset som en del af hans teknik af selv-frigørelse fra infinite begrænsninger, som en måde at muliggøre subinfinite, endda tid og rum, skabelse. Men det betyder ikke, at Paradiset ville være begrænset af tid og rum, blot fordi universernes univers udviser disse egenskaber. Paradiset eksisterer uden tid og har ingen placering i rummet.

I store træk ser rummet ud til at få sin begyndelse lige under nedre Paradis; tid lige over øvre Paradis. Tid, således som I forstår den, er ikke en funktion til Paradisets eksistens, selvom den centrale øens beboere er fuldstændig bevidst om den ikke-tidsmæssige rækkefølge af hændelsesforløbet. Bevægelse er ikke en naturlig del af Paradiset; det er viljesbestemt. Men begrebet afstand, selv absolut afstand, har en stor betydning, da det kan anvendes til relative placeringer på Paradiset. Paradiset er ikke rumligt; derfor er dets arealer absolutte og derfor anvendelig på mange måder udover det dødelige sinds begrebsopfattelse.

3. ØVRE PARADIS

På øvre Paradis er der 3 store aktivitetsområder, Guddoms tilstedeværelsen, den Allerhelligste Sfære, og det Hellige Areal. Den uhyre region umiddelbart omringende Guddoms tilstedeværelserne er afsat til den Allerhøjeste Sfære og er reserveret til tilbedelses funktioner, treenighedsgørelse, og høj åndelig opnåelse. Der er ingen materielle bygninger eller rene intellektuelle skabelser i denne zone; de kan ikke eksistere der. Det vil være forgæves for mig at begynde at beskrive til det menneskelige sind den guddommelige natur og skønne storslåethed i Paradisets Allerhøjeste Sfære. Denne verden er helt åndelig, og I er næsten helt materielle. En ren åndelig virkelighed er, til et rent materielt væsen, tilsyneladende ikke eksisterende.

Mens der ikke er nogen fysiske materialisationer i det Allerhøjeste område, så er der rigelig med souvenirs fra jeres materielle dage i det Hellige Lands sektorer og i det perifere Paradis endnu flere i de erindringsværdige historiske områder, som vækker minder fra tidligere tider.

Det Hellige Område, det fjerntliggende eller beboelses regionen, er delt ind i syv koncentriske zoner. Paradiset bliver undertiden kaldt "Faderens Hus" siden det er hans evige bopæl, og de syv zoner er ofte betegnet som "Paradis Faderens Palæer." Den inderste eller første zone er beboet af Paradisets borgere og de indfødte fra Havona som tilfældigvis opholder sig på Paradiset. Den næste eller anden zone er beboelses område for de indfødte fra de syv superuniverser af tid og rum. Denne anden zone er delvis underopdelt i syv enorme afdelinger, Paradishjemmet for åndelige væsener og opstigende skabte som kommer fra de evolutionære fremadskridende universer. Hver af disse sektorer er udelukkende dedikeret til velfærd og fremskridt for personlighederne, fra et enkelt superunivers, men disse faciliteter overstiger næsten uendelige de nuværende syv superuniversers krav.

Hver af de syv Paradis sektorer er underopdelt i beboelses enheder, der er egnet til hovedkvarters indkvartering for en milliard glorificeret individuelle arbejdsgrupper. Et tusinde af disse enheder udgør en division. Et hundrede tusinde divisioner er lig med en menighed. Ti millioner menigheder udgør en forsamling. En milliard forsamlinger danner en stor enhed. Og denne opstigende serier fortsætter gennem den anden store enhed, den tredje, og videre til den syvende store enhed. Og syv af de store enheder danner mester enheder, og syv af mester enhederne udgør en højerestående enhed; og på denne syvende måde udvider de opstigende serier sig gennem højerestående, over højerestående, himmelske, overhimmelske til de højeste enheder. Men selv dette udnytter ikke alt rum som er til rådighed. Dette svimlende tal af beboelses betegnelser på Paradis, et tal udover jeres begrebsopfattelse, optager betydelig mindre end en procent af det Hellige Lands tildelte areal. Der er stadig rigelig med plads til dem som er på vej indad, selv for dem som ikke starter deres Paradis opstigning før den evige fremtids tid.

4. PERIFERE PARADIS

Den centrale Ø ender pludselig ved periferien, men dens størrelse er så enorm, at denne afsluttende vinkel er relativt umærkelig indenfor ethvert afgrænset areal. Paradisets perifere overflade er optaget, delvis, af landings og afsendelses felter for forskellige grupper af ånds personligheder. Eftersom at de ugennemtrængte rum zoner næsten rammer periferien, så er al personligheds transport til Paradis bestemt til at lande i disse områder. Hverken øvre eller nedre Paradis er tilgængelig for transport supernafer eller andre typer af rumrejsende.

De Syv Mesterånder har deres personlige hjemsted af styrke og autoritet på Åndens syv sfære, som roterer rundt om Paradis i rummet mellem Sønnens skinnende kloder og Havona verdnernes inderste kreds, men de opretholder deres hovedkvarter for kraft fokus på Paradisets periferi. Her markerer de Syv Højeste Styrkeleders langsomme cirkulerende tilstedeværelser placeringen af de syv stationer fra hvilken visse paradisenergier udgår som lyn til de syv superuniverser.

Her på periferien af Paradis er de enorme historiske og profetiske udstillings områder tildelt Skabersønnerne og dedikeret til lokaluniverserne af tid og rum. Der er nøjagtig syv trillioner af disse historiske reservater etableret eller i reserve, men alle disse foranstaltninger optager kun omkring fire procent af den tildelte del af det perifere areal. Vi udleder, at disse enorme reserver tilhører de kreationer som engang vil være beliggende udover de nuværende kendte og beboede syv superuniversers grænser.

Den del af Paradiset som er udset til brug for de eksisterende universer optager kun fra en til fire procent, mens det areal som er tildelt disse aktiviteter er mindst en million gange, det som faktiske behøves for sådanne formål. Paradiset er stor nok til at imødekomme aktiviteter fra en næsten uendelig skabelse.

Men et yderligere forsøg på at visualisere Paradisets herligheder for jer vil være formålsløs. I må vente, og stige op mens I venter, for i sandhed, ”Intet øje har set, intet øre har hørt, og der er ikke opstået i det dødelige menneskes sind, hvad den Universelle Fader har forberedt for dem som overlever livet i kødet i tidens og rummets verdner.”

5. NEDRE PARADIS

Angående nedre Paradis så ved vi kun det som er åbenbart; personligheder rejser ikke derhen. Det har intet som helst at gøre med ånds intelligensers anliggender, og den Guddomsabsolutte fungerer heller ikke der. Vi er informeret om, at alle kredsløb for fysisk energi og kosmisk-kraft har deres oprindelse på nedre Paradis, og at det er indrettet som følger:

1. Direkte nedenunder Treenighedens placering, i den midterste del af nedre Paradis, er den ukendte og uåbenbart Uendelighedens Zone.

2. Denne Zone er imidlertid omgivet af et unavngivet areal.

3. De ydre kanter af den nedre overflade er et område som primært har at gøre med rummets kraftressource og kraft-energi. Aktiviteterne af dette enorme elliptiske kraftcenter kan ikke identificeres med nogen af Trefoldighedernes kendte funktioner, men rummets oprindelige kraft-opladning synes at være fokuseret i dette område. Dette center består af tre koncentriske elliptiske zoner: Den inderste er omdrejningspunktet for kraft-energi aktiviteter i selve Paradiset; den yderste kan muligvis blive identificeret med den Egenskabsløse Absoluttets funktioner, men vi er ikke sikre hvad angår rum funktionerne af den midterste zone.

Den indre zone i dette kraftcenter synes at virke som et gigantisk hjerte hvis pulsslag leder strøm til det fysiske rums yderste grænser. Det leder og modificerer kraft-energier men styrer dem næppe. Urkraftens virkeligheds nærværelsestryk er så afgjort større ved den nordlige ende af Paradis centret end i de sydlige regioner; det er en ensartet registreret forskel. Rummets moderkraft synes at flyde ind i den sydlige del og ud i den nordlige del gennem en proces af nogle ukendte kredsløbssystemer som er impliceret med udbredelsen af denne grundform for kraft-energi. Fra tid til anden er der også bemærket forskelle i de øst-vest tryk. De kræfter som udspringer fra denne zone reagerer ikke på den observerbare fysiske tyngdekraft, men er altid lunderlagt Paradistyngdekraften.

Mellemzonen i kraftcentret omgiver umiddelbart dette areal. Denne mellemzone synes at være statisk, bortset fra at den udvider og trækker sig sammen gennem tre aktivitets perioder. Det mindste af disse pulsslag er i en øst-vest gående retning, den næste i en nord-syd gående retning, mens den største fluktuering er i alle retninger, en general udvidelse og sammentrækning. Funktionen af denne mellemzone er aldrig helt blevet klarlagt, men det må have noget at gøre med gensidig tilpasning mellem den indre og den ydre zone i kraft-centret. Mange mener, at mellemzonen er kontrolmekanismen af midtrummet eller den stille zone, som adskiller de skiftende rum niveauer af mesteruniverset, men ingen beviser eller åbenbaring bekræfter dette. Denne slutning er afledt fra kendskabet om, at denne mellemzone på en eller anden måde er forbundet til funktionen af det ugennemtrængelige rum mekanisme i mesteruniverset.

Den ydre zone er den største og mest aktive af de tre koncentriske og elliptiske bælter af uidentificeret rum potentiale. Dette område er stedet for ubegribelige aktiviteter, det centrale kredsløbs punkt for udstrømninger, som fortsætter ud i rummet i alle retninger til de yderste grænser af de syv superuniverser og videre hinsides for at brede sig over hele det ydre rums enorme og uforståelige domæner. Denne rum tilstedeværelse er helt upersonlig til trods for, at den på nogle uafslørede måder synes indirekte at reagere på de uendelige Guddommes vilje og mandater, når de virker som Treenighed. Dette menes at være den centrale fokusering, Paradiscentret, for den Egenskabsløse Absoluttets rumtilstedeværelse.

Alle former for kraft og alle faser af energi synes at være i kredsløb; de cirkulere gennem universerne og returnere af bestemte ruter. Men med udstrømningerne fra den Egenskabsløse Absoluttets aktiverede zone synes der at være enten en udgående eller en indkommende - men aldrig begge samtidig. Denne ydre zone pulserer i årelange cyklusser af

gigantiske proportioner. For en lille smule mere end en milliard Urantia år, er denne rum-kraft fra dette center udgående; for så i en lignende tidslængde at være indgående. Og dette centers manifestationer af rum-kraft er universelle; det strækker sig igennem al gennemtrængeligt rum.

Al fysisk kraft, energi, og materie er et. Al kraft-energi udgår oprindeligt fra nedre Paradis og vil i sidste ende vende tilbage dertil efter afslutningen af dets kredsløb i rummet. Men energierne og materielle organisationer af universernes univers kommer ikke alle fra nedre Paradis i den form, de nu vises i; rummet er livmoderen for flere former for materie og præ-materie. Selvom den ydre zone af Paradisets kraft center er kilden for rumenergier, så opstår rummet ikke der. Rummet er ikke kraft, energi, eller styrke. Det er heller ikke denne zones pulseringer som er årsagen til rummets respiration, men zonens indgående og udgående faser er synkroniseret med rummets to milliarder års udvidelse og sammentræknings cyklusser.

6. RUMMETS RESPIRATION

Vi kender ikke den virkelige mekanisme af rum respiration; vi observerer kun, at hele rummet skiftevis trækker sig sammen og udvider sig. Denne respiration påvirker både den vandrette udvidelse af gennemtrængt rum og den lodrette udvidelse af ugennemtrængt rum som eksisterer i de umådelige rum reservoirer ovenover og nedenunder Paradis. I forsøget på at forestille sig volumens omrids af disse rum reservoirer, bør I tænke på et timeglas.

Når universerne i den vandrette udstrækning af gennemtrængt rum udvider sig, så trækker reservoirerne i den lodrette udstrækning af ugennemtrængt rum sig sammen og omvendt. Der er et sammenløb af gennemtrængt og ugennemtrængt rum lige nedenunder nedre Paradis. Begge typer af rum flyder her gennem de forvandlende regulerings kanaler, som forandrer gennemtrængende rum til ugennemtrængende og omvendt i de kosmiske cyklusser af sammentrækning og udvidelses.

”Ugennemtrængt” rum betyder: ugennemtrængt af kræfter, energier, styrker og tilstedeværelser som man ved eksisterer i gennemtrængt rum. Vi ved ikke hvorvidt det lodrette (reservoir) rum er bestemt til altid at fungere som modvægt for det vandrette (universet) rum; vi ved ikke, om der er en skabende hensigt angående ugennemtrængt rum; vi ved virkelig meget lidt om rum reservoirerne, kun at de eksisterer, og at de synes at afbalancere rummets cyklusser af udvidelse og sammentrækning af universernes univers.

Rum respirations cyklusserne forløber i hver fase for lidt over en milliard Urantia år. Gennem en fase udvider universerne sig; gennem den næste trækker de sig sammen. Gennemtrængt rum er nu ved at nærme sig midtpunktet af den udvidende fase, mens ugennemtrængt rum nærmer sig midtpunktet for sammentræknings fasen, og vi har fået oplyst, at de yderste grænser af begge rum udstrækningerne er, teoretisk, nu tilnærmelsesvis lige langt fra Paradis. De ugennemtrængte rum reservoirer som nu strækker sig lodret ovenover øvre Paradis og nedenunder nedre Paradis er lige så fjerne som universets gennemtrængte rum som strækker sig vandret udad fra perifere Paradis til og endda udover det ydre rums fjerde niveau.

For en milliard år af Urantia tid trækker rum reservoirerne sig sammen mens mesteruniverset og kraftaktiviteterne af al vandret rum ekspandere. Det kræver således lidt over to milliarder Urantia år at gennemføre hele ekspansionen og kontraktionscyklussen

7. PARADISETS RUMFUNKTIONER

Rum eksisterer ikke på nogen af Paradisets overflader. Hvis man ”kiggede” direkte op fra den øverste overflade på Paradis, så ville man ikke ”se” noget andet end udgående eller indgående ugennemtrængt rum, lige nu indgående. Rummet berører ikke Paradis; kun de hvilende *mellemrums zoner* kommer i kontakt med den centrale Ø.

Paradiset er den faktiske ubevægelige kerne af de relative hvilende zoner, som eksisterer mellem gennemtrængt og ugennemtrængt rum. Geografisk synes disse zoner at være en forholdsvis udvidelse af Paradiset, men der er sandsynligvis en vis bevægelse i dem. Vi ved meget lidt om dem, men vi observerer, at disse zoner af formindsket rum bevægelse deler gennemtrængt og ugennemtrængt rum. Lignende zoner eksisterede engang mellem de gennemtrængte rum niveauer, men de er nu mindre hvilende.

Det lodrette tværsnit af hele rummet ville tilnærmelsesvis ligne et malteser kors, med de vandrette arme repræsenterende gennemtrængt (universet) rum og de lodrette arme repræsenterende uigennemtrængt (reservoir) rum. Områderne mellem de fire arme ville adskille dem, til en vis grad, som mellemrums zonerne adskiller gennemtrængt og uigennemtrængt rum. Disse hvilende mellemrums zoner vokser sig bredere jo større afstanden fra Paradis bliver og vil til sidst omfatte grænserne af hele rummet og helt indkapsle både rum reservoirerne og hele den vandrette udvidelse af gennemtrængt rum.

Rummet er hverken en underabsolut tilstand indeni, eller tilstedeværelsen af, den Egenskabsløse Absolutte, det er heller ikke en funktion af den Ultimative. Det er en overdragelse af Paradiset, og hele rummet af storuniverset og alle de ydre regioners rum er faktisk opfattet som værende gennemtrængt af den nedarvet rum styrke fra den Egenskabsløse Absolutte. Fra nærheden af Paradisets periferi, strækker dette gennemtrængte rum sig vandret udad gennem det fjerde rum niveau og udover periferien af mesteruniverset, men hvor langt udover ved vi ikke.

Hvis I forestiller jer et endelig, men ufattelig stor, V-formet plan anbragt vinkelret til både den øverste og nederst overflade af Paradiset, med dets spids omtrent tangerende til perifere Paradis, og så visualisere dette plan i elliptisk bevægelse omkring Paradiset, så vil dets rotation i store træk angive volumen af gennemtrængt rum.

Der er en øvre og nedre grænse for vandret rum angående ethvert givet sted i universerne. Hvis man kunne bevæge sig vinkelret til Orvontons plan, enten op eller ned, så ville man til sidst møde enten den øvre eller nedre grænse af gennemtrængt rum. Indenfor mesteruniversets kendte dimensioner trækker disse grænser sig fjernere og fjernere fra hinanden jo længere afstanden fra Paradis bliver; rummet tiltager, og det tiltager i nogen grad hurtigere end skabelsens plan, universerne.

De forholdsvis stille zoner mellem rum niveauerne, så som den som deler de syv superuniverser fra det første ydre rum niveau, er enorme elliptiske områder med hvilende rumaktiviteter. Disse zoner adskiller de enorme galakser som i velordnet procession løber rundt om Paradiset. I kan visualisere det første ydre rum niveau, hvor utallige universer nu er i færd med at blive dannet, som en umådelig optog af galakser kredsende rundt om Paradis, afgrænset foroven og forneden af de hvilende mellemrumszoner og afgrænset på den indre og ydre kant af forholdsvis stille rum zoner.

Et rum niveau fungerer som et elliptisk område i bevægelse, omgivet på alle sider af relativ ubevægelighed. Sådanne relationer af bevægelse og hvile udgør en buet rumbane af mindsket modstand til bevægelse, og den efterfølges af den universelle kosmiske kraft og opdukkende energi når de for altid kredser rundt om Paradis Øen.

Denne skiftende zoneinddeling af mesteruniverset, i samarbejde med den skiftende strøm af galakser med uret og mod uret, er en faktor i stabiliseringen af fysisk tyngdekraft designet for at forhindre tyngdekraftens tryk i at stige så højt at det ville føre til opløsnings- og sprednings aktiviteter. Sådant en ordning udøver antityngdekraft indflydelse og virker som en bremse på ellers farlige hastigheder.

8. PARADIS TYNGDEKRAFT

Det uundgåelige træk fra tyngdekraften fastholder effektivt alle verdner i alle universer i hele rummet. Tyngdekraften er det kraftigste greb af Paradisets fysiske tilstedeværelse. Tyngdekraften er den almægtige streng, hvorpå er ophængt de strålende stjerner, flammende sole, og de hvirvlende sfærer som udgør den universelle fysiske udsmykning af den evige Gud, som er alting, fylder alting, og i hvem alting er indeholdt.

Centret og brændpunktet for den absolutte materielle tyngdekraft er Paradis Øen, suppleret med de mørke tyngdekrafts masser som omkranser Havona og holdt i ligevægt af de øvre og nedre rum reservoirer. Alle kendte udstrømninger fra nedre Paradis reagerer uden undtagelse og ufejlbarlig til det centrale tyngdekrafts træk som virker på de endeløse kredsløb af de elliptiske rum niveauer i mesteruniverset. Enhver kendt form for kosmisk virkelighed har tidsaldrenes bøjning, cirkelns tendens, påvirket af den store ellipses svingning.

Rummet reagerer ikke på tyngdekraften, men det holder tyngdekraften i ligevægt. Uden rummets dæmpende effekt, ville eksplosive handlinger rykke de omgivende rum organer. Gennemtrængt rum udøver også en antityngdekraft

indflydelse på fysisk og lineær tyngdekraft; rummet kan faktisk neutralisere sådan en tyngdekrafts handling selv om den ikke kan forsinke den. Absolut tyngdekraft er Paradistyndekraft. Lokal eller lineær tyngdekraft relaterer til energi eller materiens elektriske fase, den virker indenfor centraluniverset, superuniverserne og de ydre universer, hvor egnet materialisation har fundet sted.

De utallige former for kosmisk kraft, fysisk energi, univers styrker, og forskellige materialisationer afslører tre generelle, men ikke perfekt definerede, stadier af reaktion til Paradistyndekraften:

1. *Prætyngdekrafts stadier (Kraft)*. Dette er det første skridt i individualiseringen af rummets kraftressource ind i præ-energi former for kosmisk kraft. Dette stadium er analogt til begrebet om rummets oprindelige kraft-opladning, ofte kaldt *ren energi eller segregata*.
2. *Tyngdekrafts stadier (Energi)*. Denne modifikation af rummets kraft-opladning er produceret af Paradisets kraftorganisatorers handling. Det indikerer fremkomsten af energisystemer, der reagerende på Paradisets tyngdekrafts træk. Denne pludselig opstående energi er oprindeligt neutral men vil som konsekvent af yderligere metamorfose udvise de såkaldte negative og positive egenskaber. Vi betegner disse stadier *ultimata*.
3. *Posttyngdekrafts stadier (Univers Styrke)*. På dette stadie, viser energi-materien reaktion på lineær tyngdekrafts kontrol. I centraluniverset er disse fysiske systemer trefoldige organisationer kendt som *triata*. De er de super styrkefulde modersystemer af skabelserne i tid og rum. Superuniversernes fysiske systemer er mobiliseret af Universets Styreledere og deres medarbejdere. Disse materielle organisationer er dobbelte i sammensætning og er kendt som *gravita*. De mørke tyngdekrafts masser som omkranser Havona, er hverken triata eller gravita, og deres trækningskraft afslører begge former for fysisk tyngdekraft, lineær og absolut.

Rummets ressource er ikke underkastet interaktion med nogen form for tyngdekraft. Denne primære evne fra Paradiset er ikke et egentlig niveau af virkeligheden, men den er et forstadium til alle relative funktionelle ikkeåndelige virkeligheder - alle manifestationer af kraft-energi og organisationen af styrke og materie. Rummets ressource er et begreb, som det er svært at definere. Det betyder ikke, at det er et forstadium til rummet; dets mening skal bibringe ideen om ressourcer og potentialer som eksisterer indeni rummet. Det kan i store træk opfattes som omfattende alle de absolutte indflydelser og potentialer som udstrømmer fra Paradiset og som udgør den Egenskabsløse Absoluttets rumtilstedeværelse.

Paradiset er den absolutte kilde og det evige brændpunkt for al energi-materie i universernes univers. Den Egenskabsløse Absolutte er åbenbare, regulator og opbevarer af det som har Paradiset som sin kilde og oprindelse. Den universelle tilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte synes at svare til begrebet af en potentiel uendelighed af tyngdekraft udvidelse, som en elastisk spænding af paradistilstedeværelse. Dette begreb hjælper os til at forstå hvorfor alt er trukket indad mod Paradis. Illustrationen er vag men ikke desto mindre hjælpsom. Det forklarer også, hvorfor tyngdekraften altid virker fortrinsvis i det vinkelrette plan på massen, et fænomen som antyder Paradisets og de omkringliggende skabelsers differentierede dimensioner.

9. DET UNIKKE PARADIS

Paradiset er enestående, fordi det den primære kilde verden og det endelige skæbnemål for alle ånds personligheder. Selv om det er sandt, at det ikke er alle af de lavere ånds væsener fra lokaluniverserne som umiddelbart er bestemt for Paradiset, så forbliver Paradiset dog stadig målet for alle supermaterielle personligheders længsel.

Paradiset er det geografiske center af uendeligheden; det er ikke en del af den universelle skabelse, ikke engang en virkelig del af det evige Havona univers. Sædvanligvis henviser vi til den centrale Ø som tilhørende det guddommelige univers, men det gør det egentlig ikke. Paradiset er en evig og eksklusiv eksistens.

I fortidens evighed, da den Universelle Fader gav uendelig personligheds udtryk fra sit åndelige selv i den evige Søns væsen, afslørede han samtidig det uendelige potentiale af hans upersonlige selv som Paradiset. Det upersonlige og ikke-åndelige Paradis synes at have været den uundgåelige eftervirkning til Faderens vilje og handling som gjorde den Oprindelige Søn evig. Således projekterede Faderen virkelighed i to aktuelle faser - den personlige og den upersonlige,

den åndelige og den ikke-åndelige. Spændingen mellem dem, den fælles vilje til handling fra Faderen og Sønnen, gav eksistens til Samforeneren og det centrale univers af materielle verdener og åndelige væsener.

Når virkeligheden er differentieret ind i det personlige og det ikkepersonlige (Evig Søn og Paradis), er det næppe passende at kalde det som er ikkepersonlige for "Guddom" medmindre det på en eller anden måde er kvalificeret. Energien og de materielle konsekvenser af Guddoms handlinger kan næppe kaldes Guddom. Guddom kan forårsage meget som ikke er Guddom, men Paradis er ikke Guddom; og det er heller ikke bevidst, således som det dødelige menneske på nogen måde kan forstå sådan et udtryk.

Paradiset er ikke stamfader til noget væsen eller levende eksistens; det er ikke en skaber. Personlighed og forholdene mellem sind og ånd kan *overføres*, men mønstret er ikke. Mønstre er aldrig refleksioner; de er dubletter - reproduktioner. Paradiset er det absolutte af mønstre; Havona er en udstilling af disse potentialer i virkeligheden.

Guds bopæl er central og evig, herlig og ideal. Hans hjem er det skønneste mønster for alle hovedkvarters verdner i universet; og central universet, der direkte omgiver hans bolig er mønstret for alle universer i deres idealer, organisation og endelige skæbne.

Paradis er det universelle hovedkvarter for alle personligheds aktiviteter og kilde-centret for alle kraft-rum og energi manifestationer. Alt, hvad der har været, er nu, eller som vil komme, er kommet, kommer nu eller vil komme frem fra dette centrale blivende sted af de evige guder. Paradis er centret for al skabelse, kilden af alle energier, og stedet for den primære oprindelse af alle personligheder.

Når alt kommer til alt, er det vigtigste når det gælder Paradis for de dødelige den kendsgerning, at den Universelle Faders perfekte bolig er den virkelige og

fjerntliggende skæbne for de udødelige sjæle i Guds jordiske og materielle sønner, de opstigende skabninger fra de evolutionære verdner i tid og rum. Hver Gud kendende dødelig som har viet sine kræfter til karrieren af at gøre Faderens vilje har allerede indladt sig på den lange, lange Paradis rejse af guddommelighed og perfektions opnåelse. Og når sådan et dyrisk-oprindelses væsen står, som utallige nu gør, foran guderne på Paradis, efter at være steget op fra de ydmyge sfærer i rummet, så repræsenterer sådan en bedrift en virkelighed af åndelig transformation som nærmer sig Højstehedens grænser.

[Fremlagt af en Visdommens Fuldkommen bestilt således af Dagenes Ældste på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 12

UNIVERSERNES UNIVERS

Den enorme vidtstrakte skabelse af den Universelle Faders er fuldstændig ud over rækkevidden af den begrænsede forestillingsevne; mesteruniversets kæmpemæssige omfang forbløffer selv min klasse af væseners begrebsopfattelse. Men det dødelige sind kan lære meget om universernes plan og foranstaltning; I kan vide noget om deres fysiske organisation og ganske beundringsværdige administration; I kan lære meget om de forskellige grupper af intelligente væsener som bebor de syv superuniverser i tiden og centraluniverset fra evigheden.

I princippet, det vil sige, i evigt potentiale, opfatter vi den materielle skabelse som værende uendelig fordi den Universelle Fader faktisk er uendelig, men når vi studerer og observerer den samlede materielle skabelse, ved vi, at den på ethvert givet tidspunkt i tiden er begrænset, selv om den til jeres begrænset sind er forholdsvis ubegrænset, faktisk grænseløs.

Vi er overbevist om, fra studiet af fysisk lov og fra observation af stjerneklare områder, at den Uendelige Skaber endnu ikke er åbenbart i endelighed af kosmisk udtryk, at meget af den Uendeliges kosmiske potentiale stadig er indesluttet i sig selv og uåbenbart. For skabte væsener kan mesteruniverset synes at være næsten uendelig, men det er langt fra færdig, og den erfaringsmæssige åbenbaring af det evige formål er stadig i udvikling.

1. MESTERUNIVERSETS RUMNIVEAUER

Universernes univers er ikke en uendelig flade, en grænseløs terning, eller en ubegrænset cirkel; det har bestemt dimensioner. Lovene for fysisk organisation og administration beviser afgørende, at hele den uhyre sammenhobning af kraft-energi og materie-styrke fungerer i sidste ende som en rum enhed, som et organiseret og koordineret helhed. Den materielle skabelses observerbar adfærd er tegn på et fysisk univers af definitive grænser. Det endelige bevis for, at universet har en omkreds og er begrænset er ydet til os, af det velkendte faktum, at alle former for grundlæggende energi altid kredser rundt om den buede bane i mesteruniversets rumniveauer i lydighed til Paradistygdekraftens uophørlige og absolutte træk.

Mesteruniversets skiftende rumniveauer udgør de største inddelinger af gennemtrængt rum - den totale skabelse, organiseret og delvist beboet eller som vil blive organiseret og beboet. Hvis mesteruniverset ikke var en serie af elliptiske rumniveauer med formindsket modstandskraft overfor bevægelse, vekslende med zoner i forholdsvis hvile, forestiller vi os, at nogle af de kosmiske energier kunne observeres som skydende bort med en uendelig rækkevidde, ud i en lineær linje ind i uvejsomme rum; men vi finder aldrig kraft, energi, eller materie som opfører sig sådan; selv om de hvirvler, svinger de altid fremad langs banerne af rummets store kredsløb.

Udgående fra Paradis gennem den vandrette udvidelse af gennemtrængt rum, eksisterer mesteruniverset i seks koncentriske ellipser; rumniveauer som kredser omkring den centrale Ø:

1. Centraluniverset - Havona.
2. De Syv Superuniverser.
3. Det Første Ydre Rumniveau.
4. Det Andet Ydre Rumniveau.

5. Det Tredje Ydre Rumniveau.

6. Det Fjerde og Yderste Rumniveau.

Havona, centraluniverset, er ikke en tids skabelse, den er en evig eksistens. Dette univers uden begyndelse og uden ende består af en milliard sublimt perfekte sfærer og er omgivet af de enorme mørke tyngdekrafts masser. I centrum af Havona er den stationære og absolut stabiliserede Paradis Ø, omgivet af sine enogtyve satellitter. På grund af de enorme masser af mørke tyngdekraft, der kredser ved centraluniversets periferi, så overstiger masse indholdet af denne centrale skabelse langt udover den samlede kendte masse af alle syv sektorer af storuniverset.

Paradis-Havona systemet, det evige univers som omkranser den evige Ø, udgør den perfekte og evige kerne af mesteruniverset; alle syv superuniverser og alle regioner i det ydre rum kredser i etablerede baner rundt om den gigantiske centrale sammenhobning af Paradissatellitterne og Havonas sfærer.

De syv Superuniverser er ikke primært fysiske systemer; intetsteds deler deres grænser en familie af stjernetaager, heller ikke krydser de et lokalunivers, en grundlæggende kreativ enhed. Hvert superunivers er simpelthen en geografisk rum gruppering af omtrent en syvende del af den organiseret og delvise beboet post-Havona skabelse, og hver er nogenlunde lige i antallet af lokaluniverser og dækker omtrent lige meget rum. Nebadon, jeres lokalunivers, er en af de nyere skabelser i Orvonton, det syvende superunivers.

Storuniverset er den nuværende organiseret og beboet skabelse. Det består af syv superuniverser, med et samlet evolutionært potentiale på omkring syv trillioner beboede planeter, for ikke at tale om de evige sfærer fra centraluniverset. Men denne forsøgsvisse vurdering medregner ikke de arkitektoniske administrations sfærer, heller ikke inkluderer det de yderliggende grupper af uorganiseret universer. Storuniversets nuværende ujævne kant, dets uensartet og ufærdige periferi, sammen med hele den astronomiske plans meget ufærdige tilstand, antyder til vores stjerne studerende, at selv de syv superuniverser indtil videre er ufærdige. Når vi bevæger os indefra, fra det guddommelige center udad i enhver retning, så kommer vi, til sidst, til de ydre grænser for organiseret og beboet skabelse; vi kommer til storuniversets yderste grænser. Og det er i nærheden af denne ydre grænse, i et fjerntliggende hjørne af sådan en storslået skabelse, at jeres lokalunivers har dets begivenhedsrige eksistens.

De Ydre Rumniveauer. Langt ude i rummet, i en enorm afstand fra de syv beboede superuniverser, er uhyre og utrolige formidable kraft kredsløb og materialiserende energier ved at forsamle sig. Mellem energi kredsløbene af de syv superuniverser og dette gigantiske bælte af kraft aktivitet, er der en rum zone af forholdsvis stilhed, som varierer i bredde men gennemsnitlig udgør fire hundrede tusinde lysår. Disse rum zoner er frie for stjernestøv - kosmisk tåge. De af vores studerende som studerer disse fænomener er i tvivl om den nøjagtige status af de rum-kræfter som findes i denne zone af forholdsvis stilhed som omkranser de syv superuniverser. Men omkring en halv million lysår udover periferien af det nuværende storunivers observerer vi begyndelser af en zone af en utrolig energi handling som tiltager i volumen og intensitet for over femogtyve millioner lysår. Disse kolossale hjul af energiopladende kræfter er placeret i det første ydre rum niveau, et sammenhængende bælte af kosmisk aktivitet omkransende hele den kendte, organiseret og beboet skabelse.

Endnu større aktiviteter finder sted uden for disse områder, for Uversa fysikere har opfanget de tidlige tegn på kraft manifestationer mere end halvtreds millioner lysår ud over de yderste områder af fænomenet i det første ydre rum niveau. Disse aktiviteter varsler uden tvivl organisationen af de materielle kreationer af det andet ydre rum niveau af mesteruniverset.

Centraluniverset er evighedens skabelse; de syv superuniverser er tids skabelser; de fire ydre rum niveauer er utvivlsomt bestemt til at fremkomme og udvikle skabelsens ultimative. Og der er dem, som hævder, at den Uendelige aldrig kan opnår fuldt udtryk undtagen i uendeligheden; og derfor postulere de en yderligere og uafsløret skabelse udover det fjerde og yderste rum niveau, muligvis en altid voksende, aldrig endende uendeligheds univers. I teorien ved vi ikke, hvorledes man begrænser enten Skaberens uendelighed eller skabelsens potentielle uendelighed, men som det eksisterer og er administreret, betragter vi mesteruniverset som havende begrænsninger, som værende bestemt afgrænset og afgrænset ved dets ydre margin af åben rum.

2. DEN EGENSKABSLØSE ABSOLUTTETS DOMÆNER

Når Urantias astronomer ser gennem deres stadig større kraftige teleskoper ind i de mystiske strækninger af det ydre rum og der betragter den forbløffende udvikling af næsten talløse fysiske universer, så bør de indse, at de stirre på en mægtig udfoldelse af de uransagelig planer af Mesteruniversets Arkitekter. Sandt er det, at vi besidder beviser som antyder tilstedeværelsen af bestemte Paradis personligheders indflydelse her og der blandt de enorme energi manifestationer, som nu karakterisere disse ydre regioner, men ud fra et bredere perspektiv, er det generelt anset, at rum regionerne som strækker sig udover de yderste grænser af de syv superuniverser udgør den Egenskabsløse Absoluttets domæner.

Skønt menneskets blotte øje kun kan se to eller tre stjernehæder udenfor superuniverset Orvontons grænser, så afslører jeres teleskoper bogstaveligt talt millioner efter millioner af disse fysiske universer i færd med at blive dannet. Det meste af de stjerneklare områder som er synlig ved søgning med jeres nutidige teleskoper er i Orvonton, men med fotografisk teknik kan de større teleskoper trænge langt ud over grænserne af storuniverset og ind i de ydre rum domæner, hvor utallige universer er i færd med blive organiseret. Og der findes yderligere andre millioner af universer ud over rækkevidden af jeres nuværende instrumenter.

I en ikke så fjern fremtid, vil nye teleskoper afsløre for Urantia astronomers forundrende blikke ikke mindre end 375 millioner nye galakser i de fjerntliggende strækninger af det ydre rum. På samme tid vil disse meget kraftfulde teleskoper afsløre at mange af universets øer, som tidligere blev opfattet som værende i det ydre rum i virkeligheden er en del af Orvontons galaktiske system. De syv superuniverser vokser stadig; periferien af hver af dem udvider sig gradvis; nye stjernehæder bliver

hele tiden stabiliseret og organiseret; og nogle af de stjernehæder som Urantia astronomerne betragter som ekstra galaktiske er faktisk ved udkanten af Orvonton og rejser sammen med os.

Stjerne studerende på Uversa observerer, at storuniverset er omgivet af forstadierne til en serie af stjerneklare og planetariske klynger, som helt omkranser den nuværende beboet skabelse som koncentriske ringe af ydre universer på universer. Fysikerne på Uversa kalkulerer at energien og materien i disse ydre og ikke kortlagte regioner allerede flere gange overstiger den samlede materielle masse og energi opladning som er indeholdt i alle syv superuniverser. Vi er underrettet om, at metamorfose af kosmiske kraft i disse ydre rum niveauer er en funktion af Paradisets Kraftorganisatorer. Vi ved også, at disse kræfter er et forstadium for de fysiske energier som på nuværende tidspunkt aktivere storuniverset. Orvontons styrkeledere har imidlertid intet at gøre med disse fjerntliggende verdener, og de energi bevægelser som er synlige derinde er heller ikke forbundet med styrke kredsløbene i de organiserede og beboet skabelser.

Vi ved meget lidt om betydningen af disse kolossale fænomener i ydre rum. En større fremtids skabelse er i færd med at blive dannet. Vi kan observere dets uhyre udstrækning, vi kan skelne dets omfang og fornemme dets majestætiske dimensioner, men ellers ved vi ikke ret meget om disse verdener end hvad astronomerne på Urantia gør. Så vidt vi ved, så eksistere der ingen materielle væsener af den menneskelige klasse, ingen engle eller andre åndevæsener i denne ydre ring af hæder, sole, og planeter. Dette fjerne domæne er udover superuniversernes regeringens jurisdiktion og administration.

Over hele Orvonton menes det, at en ny type af skabelse er under udvikling, en klasse af universer bestemt til at blive scenen for de fremtidige aktiviteter af det forsamlet Finalitkorps og hvis vores antagelser er korrekte, så indeholder den endeløse fremtid for jer alle, det samme fortryllende skue, som den endeløse fortid har holdt reserveret for jeres ældre og forgængere.

3. UNIVERSEL TYNGDEKRAFT

Alle former for kraft-energi-materiel, sindsrættig, eller åndelig-er på samme måde underkastet de greb, de universelle tilstedeværelser, som vi kalder tyngdekraften. Personligheden reagere også til tyngdekraft-til Faderens eksklusive kredsløb; men selv om dette kredsløb er eksklusivt til Faderen, så er han ikke udelukket fra de andre kredsløb; den Universelle Fader er uendelig og virker over alle fire absolutte tyngdekrafts kredsløb i mesteruniverset:

1. Den Universelle Faders Personlighedstyngdekraft.

2. Den Evige Søns Åndetyngdekraft.

3. Samforenerens Sindstyngdekraft.

4. Paradis Øens Kosmiske Tyngdekraft.

Disse fire kredsløb er ikke relateret til kraftcentret i nedre Paradis; de er heller ikke kraft, energi, eller styrke kredsløb. De er absolutte *tilstedeværende* kredsløb og lige som Gud er de uafhængige af tid og rum.

I denne forbindelse er det interessant at nævne visse observationer gjort på Uversa gennem de seneste årtusinder af korpset af tyngdekraft forskere. Denne arbejdsgruppe af eksperter er kommet frem til følgende konklusion med hensyn til mesteruniversets forskellige tyngdekrafts systemer:

1. *Fysisk Tyngdekraft.* Efter at have udarbejdet et beregning af summen af den samlede fysiske tyngdekrafts kapacitet i storuniverset, så har de møjsommeligt gennemført en sammenligning af dette fund med den skønsmæssige sum af den nuværende, virkende absolutte tyngdekraft. Disse kalkulationer viser, at den samlede tyngdekrafts handling på storuniverset er en meget lille del af den skønsmæssige Paradis tyngdekrafts påvirkning, beregnet på grundlag af, i hvilket omfang univers materiens grundlæggende fysiske enheder reagerer på tyngdekraften. Disse forskere er nået til den forbløffende konklusion, at centraluniverset og de omgivende syv superuniverser på nuværende tidspunkt kun gør brug af omkring fem procent af den aktive effekt af Paradis absolutte tyngdekrafts greb. Med andre ord: På nuværende tidspunkt er omkring femoghalvfems procent af Paradis Øens aktive kosmiske tyngdekrafts virkning, beregnet på denne totalitets teori, engageret i at kontrollere materielle systemer udover grænserne af de nuværende organiseret universer. Disse kalkulationer henviser alle til absolut tyngdekraft; lineær tyngdekraft er et gensidig fænomen som kun kan beregnes ved at kende den aktuelle Paradistyngdekraft.

2. *Åndelig Tyngdekraft.* Med den samme teknik af sammenlignende vurdering og beregning har disse forskere udforsket den nuværende reaktions kapacitet for åndelig tyngdekraft og i samarbejde med Enlige Budbringere og andre åndepersonligheder, fremkommet frem tilden samlede sum af den Anden Kilde og Centers aktive åndetyngdekraft. Og det er meget lærerigt at bemærke, at de finder omtrent den samme værdi for den faktiske og aktive tilstedeværelse af åndetyngdekraft i storuniverset, som de postulerer for den nuværende samlede sum af aktiv åndetyngdekraft. Med andre ord: På nuværende tidspunkt er, praktisk talt hele den Evige Søns åndetyngdekraft, beregnet på denne helheds teori, observeret som fungerende i storuniverset. Hvis disse resultater er pålidelige, så kan vi konkludere, at de universer som på nu udvikler sig i det ydre rum er helt ikkeåndelig. Og hvis dette er sandt, vil det på tilfredsstillende vis forklare, hvorfor åndebegavede væsener er i besiddelse af så lidt eller ingen oplysninger om disse mægtige energier manifestationer, bortset fra at de bevidste om deres fysiske eksistens.

3. *Sinds Tyngdekraft.* Ifølge disse samme principper for sammenlignende beregning har disse eksperter angrebet problemet med sinds-tyngdekraftens tilstedeværelse og reaktion. Vurderingen af sinds enheden er fremkommet ved at finde gennemsnittet af tre materielle og tre åndelige typer af mentalitet, selv om den sinds type, som er fundet i styrkeledere og deres medarbejdere viser sig at være en forstyrrende faktor i bestræbelserne for at nå frem til en grundlæggende enhed for estimering af sinds tyngdekraften. Der var meget lidt til at forhindre estimeringen af den Tredje Kilde og Centers nuværende kapacitet for sinds-tyngdekraftens aktiviteter i forhold til denne helhedsteori. Selv om disse resultater i dette tilfælde ikke er så overbevisende som i skønnene over den fysiske tyngdekraft og åndetyngdekraften, så er de, forholdsmæssig betragtet, meget belærende, endda interessante. Disse forskere udleder heraf, at omkring femogfirs procent af sinds-tyngdekraftens reaktion på Samforenerens intellektuelle trækning har sin oprindelse i det eksisterende storunivers. Dette tyder på muligheden for, at sindets aktiviteter er involveret i forbindelse med de observerbare fysiske aktiviteter, som nu er i udvikling over alle områder af ydre rum. Mens dette skøn sandsynligvis er langt fra præcis, er det i overensstemmelse, i princippet, med vores overbevisning om, at intelligente kraftorganisatorer på nuværende tidspunkt kontrollere udviklingen af universet i rum niveauerne som er udover den nuværende ydre grænse af storuniverset. Uanset karakteren af denne postulerede intelligens, så reagerer den tilsyneladende ikke på åndetyngdekraft.

Men alle disse beregninger er for det meste skøn baseret på formodede love. Vi tror, at de er ganske pålidelige. Selv hvis nogle få åndelige væsener var placeret i det ydre rum, så ville deres kollektive tilstedeværelse ikke mærkbart påvirke beregningerne som er involveret i sådanne enorme målinger.

Personligheds Tyngdekraften er uberegnelig. Vi anerkender kredsløbet, men vi kan ikke måle hverken kvalitative eller kvantitative realiteter som reagerer på den.

4. RUM OG BEVÆGELSE

Alle enheden af kosmisk energi er i primært rotation, er engageret i udførelsen af deres mission, mens de svinger rundt i den universelle bane. Rummets universer og deres delsystemer og verdener er alle roterende sfærer, som bevæger sig langs de endeløse kredsløb af mesteruniverset rumniveauer. Absolut intet er stationær i hele mesteruniverset undtagen selve centret af Havona, den evige Paradis Ø, tyngdekraft centret.

Den Egenskabsløse Absolutte er funktionelt begrænset i rummet, men vi er ikke så sikre på hvad angår denne Absoluttets forhold til bevægelse. Er bevægelse iboende deri? Vi ved det ikke. Vi ved, at bevægelse ikke er iboende i rummet; selv rummets egen bevægelse er ikke medfødt. Men vi er ikke så sikker på forholdet af den Egenskabsløse til bevægelse. Hvem, eller hvad, som virkelig er ansvarlig for de gigantiske aktiviteter af kraft-energi transformationer som nu er under udvikling ude udover grænserne af de nuværende syv superuniverser? Med hensyn til oprindelsen af bevægelse så har vi følgende opfattelser:

1. Vi tror at Samforeneren indleder bevægelse i rummet.
2. Hvis Samforeneren producerer rummets *egne* bevægelser, kan vi ikke bevise det.
3. Den Universelle Absolutte giver ikke anledning til den indledende bevægelse men udligner og kontrollerer alle spændinger, der opstår fra bevægelse.

I det ydre rum er kraftorganisatorerne tilsyneladende ansvarlige for produktionen af gigantiske univers hjul, som nu er i færd med stjernernes udvikling, men deres evne til at fungere må være gjort muligt ved en eller anden modifikation af den Egenskabsløse Absoluttets rumtilstedeværelse.

Rummet er, set fra et menneskeligt synspunkt, ingenting - negativt; det eksistere kun som relateret til noget positivt og ikke rumligt. Rummet er, imidlertid, virkelig. Det indeholder og betinger bevægelse. Det bevæger sig endda. Rum bevægelser kan groft klassificeres som følgende;

1. Primær bevægelse - rum respiration, bevægelse af selve rummet.
2. Sekundær bevægelse - skiftende retninger af de skiftende rum niveauer.
3. Relative bevægelser - relativ i den betydning, at de ikke er vurderet med Paradis som fokuspunkt. De primære og sekundære bevægelser er absolutte, bevægelse i forhold til det ubevægelig Paradis.
4. Kompenserende eller korrelerende bevægelse designet til at koordinere alle andre bevægelser.

Det nuværende forhold mellem jeres sol og dets tilknyttede planeter, afslører mange relative og absolutte bevægelser i rummet, har tendens til at give astronomiske observatører det indtryk, at I er forholdsvis stillestående i rummet, og at de omkringliggende stjerners varme og strømninger er i gang med en udadgående rejse med stadig stigende hastigheder efterhånden som jeres beregninger udvikler sig udad i rummet. Men sådan forholder det sig ikke. I er ude af stand til at genkende den nuværende udadgående og ensartet udvidelse af de fysiske skabelser af alt gennemtrængt rum. Jeres egen lokale skabelse (Nebadon) deltager i denne bevægelse af universel udadgående udvidelse. De samlede syv superuniverser deltager i den to milliarder års cyklus af rum respirationen sammen med de ydre områder af mesteruniverset.

Når universerne udvider og trækker sig sammen, så bevæger de materielle masser i det gennemtrængte rum sig skiftevis

mod og med trækket af Paradis tyngdekraft. Det arbejde som udføres ved at flytte den materielle energi masse af skabelsen er rum arbejde men ikke *styrke-energi* arbejde.

Selvom jeres spektroskopiske vurderingen af astronomiske hastigheder er rimelig pålidelige, når de anvendes til stjerne områder som tilhører jeres superunivers og dets associerede superuniverser, så er sådanne beregninger med henvisning til de ydre rum verdener helt upålidelige. Spektrallinjer forskydes fra det normale mod det violette af en tilnærmende stjerne; ligeledes er disse linjer forskudt mod det røde af en vigende stjerne. Mange intervenerende indflydelser får det til at fremstå som om, at den tilbagetrækkende hastighed af de ydre universer stiger i hastighed med mere end et hundrede og tres kilometer i sekundet for hver en million lysårs stigning i afstand. Med denne beregningsmetode, vil det vise sig, efter perfektion af mere kraftfulde teleskoper, som om at disse fjernt liggende systemer flyver fra denne del af universet med en utrolig hastighed af mere end otte og fyrre tusinde kilometer i sekundet. Men denne tilsyneladende tilbagetræknings hastighed er ikke virkelig; den hidrører fra utallige fejlfaktorer omfattende vinkelobservationer og andre tid og rum forvridninger.

Men den største af alle sådanne forvridninger opstår, fordi de uhyre ydre rum universer i områderne nærmest ved de syv superuniversers domæner synes at rotere i en retning modsat den fra storuniverset. Det vil sige, at disse myriader af stjernetåger og deres ledsagende sole og sfærer på nuværende tidspunkt er roterende med uret omkring den centrale skabelse. De syv superuniverser roterer rundt om Paradis imod urets retning. Det fremgår, at det andet ydre univers af galakser, ligesom de syv superuniverser, rotere imod uret rundt om Paradis. Og de astronomiske observatører på Uversa tænker, at de har opdaget bevis på revolutionerende bevægelser i et tredje ydre bælte af fjerntliggende rum som er begyndt at udvise en slags retnings tendenser med uret.

Det er sandsynligt, at disse alternative retninger af universernes på hinanden efterfølgende rum processioner har noget at gøre med den Universelle Absoluttets tyngdekrafts teknik indenfor mesteruniverset, som består af en koordinering af kræfter og en udligning af rum spændinger. Bevægelse ligesom rum er et supplement eller modvægt til tyngdekraften.

5. RUM OG TID

Ligesom rum, så er tiden en Paradis overdragelse, men ikke i samme betydning, kun indirekte. Tiden opstår i kraft af bevægelse og fordi sindet arveligt er vidende om sekventiel orden. Fra et praktisk synspunkt, så er bevægelse absolut afgørende for tiden, men der er ingen universel tids enhed baseret på bevægelse undtagen i det omfang at Paradis-Havona standard dag vilkårligt er anerkendt som sådan. Rummets samlede respiration ødelægger dens lokale værdi som en tids kilde.

Rummet er ikke uendelig, selvom det har sin oprindelse fra Paradis; det er ikke absolut, for det er gennemtrængt af den Egenskabsløse Absolutte. Vi kender ikke rummets absolutte grænser, men vi ved, at det absolutte af tid er evigheden.

Tiden og rummet er kun uadskillelig i tid og rum kreationer, de syv superuniverser. Ikke-tidsmæssigt rum (rum uden tid) eksistere teoretisk, men det eneste sande ikke-tidsmæssige sted er Paradis *området*. Ikke-rumlig tid (tid uden rum) eksisterer i det sind som fungerer på Paradisniveau.

Den forholdsvis bevægelsesløse mellem rums zone som indvirker på Paradis og adskiller gennemtrængt fra ugennemtrængt rum er overgangszonerne fra tid til evighed, derfor nødvendigheden af, at Paradispilgrimmene bliver bevidstløse under denne overgang, når det er hensigten at kulminere i Paradis borgerskab. Tidsbevidste besøgende kan komme til Paradis uden denne søvn, men de forbliver skabninger af tid.

Forhold til tiden eksisterer ikke uden bevægelse i rummet, men bevidsthed om tid gør. På hinanden efterfølgende sekvenser kan bevidstgøre tiden selv i fravær af bevægelse. Menneskets sind er mindre tidsbundet end rumbundet som følge af sindets medfødte natur. Selv under det jordiske livets dage i kødet, er menneskets kreative fantasi relativt uafhængig af tid, selv om dets sind er strengt rumbundet. Men tiden selv er ikke genetisk en kvalitet i sindet.

Der findes tre forskellige niveauer af tidsopfattelse:

1. Sindsforstået tid - bevidsthed om sekvens, bevægelse, og opfattelse af varighed.

2. Åndeforstået tid - indsigt i bevægelse hen imod Gud og bevidsthed om opstigende bevægelse til stigende niveauer af guddommelighed.

3. Personligheden skaber en enestående tids fornemmelse fra indsigt i Virkeligheden plus en bevidsthed om nærvær og en fornemmelse af varighed.

Uåndelige dyr kender kun fortiden og lever i nutiden. Mennesker, i hvis indre ånden lever, har forudseenheds styrke (indsigt); det kan visualisere fremtiden. Kun fremadskuende og progressive holdninger er personligt virkelige. Statisk etik og traditionel moral er kun lidt over dyrets niveau. Stoicisme er heller ikke en høj orden af selvrealisering. Etik og moral bliver i sandhed menneskelige når de er dynamiske og progressive, når de lever i takt med universets virkelighed.

Den menneskelige personlighed er ikke kun en ledsagende omstændighed til begivenhederne i tid og rum; den menneskelige personlighed kan også fungere som en kosmisk årsag til sådanne begivenheder.

6. UNIVERSEL OVERKONTROL

Universet er ikke statisk. Stabilitet er ikke et resultat af inertie men snarere produktet af afbalanceret energier, samarbejdende sind, koordinering på morontia niveau, ånds overkontrol, og personligheds forening. Stabilitet er helt, og altid proportionel til guddommelighed.

I den fysiske kontrol af mesteruniverset udøver den Universelle Fader prioritet og suverænitet gennem Paradis Øen; i den åndelige administration af kosmos er Gud absolut i den Evige Søns person. Angående sindets domæner, fungerer Faderen og Sønnen koordineret i Samforeneren.

Den Tredje Kilde og Center hjælper med opretholdelsen af ligevægt og koordinering af de kombinerede fysiske og åndelige energier og organisationer gennem absolutheden i hans grebs om det kosmisk sind og ved udøvelse af hans medfødte og universelle supplement til den fysiske og åndelige tyngdekraft. Når som helst og hvor som helst der opstår en forbindelse mellem det materielle og det åndelige, så er sådan et sinds fænomen en handling af den Uendelige Ånd. Sindet alene kan sammenknytte det materielle niveauets fysiske kræfter og energier med åndeniveauets åndelige styrker og væsener.

I alle jeres overvejelse af universets fænomener, vær da sikker på, at I tager hensyn til de indbyrdes forhold af fysiske, intellektuelle, og åndelige energier og at behørig hensyn er gjort til de uventede fænomener som ledsager personlighedens forening af disse energier og for de uforudsigelige fænomener som er et resultat af den erfaringsmæssige Guddom og de Absoluttes handlinger og reaktioner.

Universet er kun meget forudsigeligt når der er tale om kvantitet eller tyngdekraftsmåling, ikke engang de oprindelige fysiske kræfter reagerer på lineær tyngdekraft, heller ikke gør de højere sinds betydninger og de ultimative univers virkeligheders sande åndeværdier. I kvalitativt henseende, så er universet ikke præcist forudsigelig hvad angår nye sammenslutninger af kræfter, hverken fysiske, sindsmæssige, eller åndelige, selv om mange sådanne kombinationer af energier eller kræfter bliver delvist forudsigelig når de er underlagt kritisk observation. Når materie, sind, og ånd er forenet af et skabt væsens personlighed, er vi ude af stand til helt at forudsige de beslutninger som sådan et frit væsen tager.

Alle faser af urkraft, spirende ånd, og andre ikkepersonlige ultimative faser synes at reagere i overensstemmelse med bestemte relative stabile men ukendte love og er kendetegnet af en breddegrad af ydeevne og en elasticitet på respons som ofte er forvirrende når man støder på dem i fænomener af en begrænset og isoleret situation. Hvad er forklaringen på denne uforudsigelige reaktions frihed som disse fremkommende univers virkeligheder udviser? Disse ukendte, uudgrundelige uforudsigeligheder - hvad enten de tilhører opførslen af en urkrafts enhed, reaktionen af et uidentificeret sindsniveau, eller fænomenet af et uhyre præunivers under tilblivelse i de ydre rum domæner - så afslører det sandsynligvis den Ultimatives aktiviteter og de Absoluttes nærværende ydeevne, som er forudgående alle univers Skabers funktioner.

Vi ved virkelig ikke, men vi antager, at sådan en forbavsende alsidighed og sådan en dybgående koordinering angiver

de Absoluttes tilstedeværelse og ydeevne, og at sådanne reaktions forskelle på trods af tilsyneladende ensartet årsagssammenhæng afslører de Absoluttes reaktion, ikke kun den umiddelbare og situationsbestemt årsagssammenhæng, men også til alle andre relaterede årsagssammenhænge i hele mesteruniverset.

Enkeltpersoner har deres skæbnevogtere; planeter, systemer, konstellationer, universer, og superuniverser har hver deres respektive herskere, som arbejder til gavn for deres domæner. Havona og selv storuniverset er overvåget af dem, som er betroet med sådanne høje ansvar. Men hvem støtter og beskytter de grundlæggende nødvendigheder af mesteruniverset som helhed, fra Paradis til det fjerde og yderste rumniveau.? Eksistentielt, kan en sådan overbeskyttelse sandsynligvis tilskrives Paradistreenigheden, men fra et erfaringsmæssig synspunkt, så er fremkomsten af universerne efter Havona afhængig af:

1. De Absolutte i potentiale.
2. Den Ultimative i styring.
3. Den Højeste i evolutionær koordinering.
4. Mester Universets Arkitekter i administration førend tilsynkomsten af specifikke herskere.

Den Egenskabsløse Absolutte gennemtrænger alt rum. Vi er ikke helt klar over den nøjagtige status af Guddommen og de Universelle Absolutter, men vi kender de sidstnævnte funktioner hvor Guddommen og de Egenskabsløse Absolutter virker. Den Guddomsabsolutte kan være universel til stede men næppe til stede i rummet. Den Ultimative er, eller kommer en gang til at være, tilstedeværende i rummet til de ydre grænser af det fjerde rumniveau. Vi tvivler på, at den Ultimative nogensinde vil have en tilstedeværelse i rummet udover periferien af mesteruniverset, men indenfor denne grænse integrerer den Ultimative i stigende grad den skabende organisation af de tre Absoluttes potentialer.

7. DELEN OG HELHEDEN

Overalt, gennem al tid og rum og med hensyn til al virkelighed, af enhver slags, virker der en ubønhørlig og upersonlig lovgivning, som svarer til funktionen af et kosmisk forsyn. Barmhjertighed karakteriserer Guds kærlige holdning til den enkelte; upartiskhed motiverer Guds holdning til helheden. Guds vilje er ikke nødvendigvis fremherskende i delen - i hjertet af enhver personlighed—men hans vilje regere virkelig helheden, universernes univers.

I alle hans handlemåder med alle sine væsener, er det sandt, at Guds love ikke i følge sin natur er vilkårlige. Til jer, med et begrænset klarsyn og endelig synspunkt, må det ofte synes som om Guds handlinger er diktatoriske og vilkårlige. Guds love er blot Guds vaner, hans måde af gentagne gange, at gøre tingene; og han gør altid alting godt. I observerer, at Gud gør den samme ting på den samme måde, gentagne gange, simpelthen fordi det er den bedste måde at gøre denne bestemte ting i en given omstændighed; og den bedste måde er den rigtige måde, og derfor bestemmer den uendelige visdom altid gennemførelsen på denne præcise og perfekte måde. I bør også huske på, at naturen ikke udelukkende er Guddommens handling; der er andre indflydelser tilstede i de fænomener som mennesket kalder natur.

Det er frastødende til den guddommelige natur, at skulle lide enhver slags forringelse eller nogensinde at tillade udførelsen af en hvilken som helst ren personlig handling på en lavere måde. Det bør gøres klart, at hvis, der i nogen guddommelig situation, i højeste grad af enhver given omstændighed, i alle tilfælde, hvor fremgangsmåde af den højeste visdom måske kan indikere kravet for en anderledes handlemåde - hvis kravet om perfektion eller anden årsag ville diktere en anden reaktion, en bedre måde, så vil den alvidende Gud straks fungere på denne bedre og mere egnede måde. Det ville være udtryk for en højere lov, ikke ophævelse af en lavere lov.

Gud er ikke en vane-bundet slave til den kroniske gentagelse af hans egne frivillige handlinger. Der er ingen konflikt blandt den Uendeliges love; de er alle fuldkomnheder af en ufejlbarlig natur; de er alle ubestridte handlinger udtryksfulde for fejlfrie beslutninger. Loven er den uforanderlige reaktion af et uendelig, perfekt, og guddommelig sind. Guds handlinger er alle frivillige på trods af denne tilsyneladende ensartethed. I Gud er der ”ingen omskiftelighed og heller ikke skygge af forandring.” Men al dette, som i sandhed kan siges om den Universelle Fader kan ikke med samme sikkerhed siges om alle hans underordnede intelligenser eller om hans evolutionære væsener.

Fordi Gud er uforanderlig, derfor kan i stole på, i alle ordinære omstændigheder, at han gør den samme ting på den samme identiske og ordentlig måde. Gud er forsikring om stabilitet for alle skabte ting og væsener. Han er Gud; derfor forandres han ikke.

Og hele denne urokkelige adfærd og handlings ensartethed er personlig, bevidst, og i høj grad frivillig, for den store Gud er ikke en hjælpeløs slave til hans egen perfektion og uendelighed. Gud er ikke en selvvirkende automatisk kraft; han er ikke en slavisk lovbundet styrke. Gud er heller ikke en matematisk ligning eller en kemisk formular. Han er en fri vilje og oprindelig personlighed. Han er den Universelle Fader, et væsen fyldt med personlighed og den universelle kilde af al væsen personlighed.

Guds vilje vil ikke være ensartet fremherskende i hjertet af den materielle dødelig som søger Gud, men hvis tidsrammen forstørres udover det øjeblik som omfatter hele det første liv, så vil Guds vilje i stigende grad blive synlig i åndens frugter som er født i livet af Guds åndelige ledede børn. Og så, hvis menneskelivet yderligere er forstørret til at inkludere morontia erfaringen, er den guddommelige vilje observeret skinnende lysere og lysere i de åndeliggørende handlinger af de tidsvæsener, som er begyndt at nyde de guddommelige glæder af erfarende slægtskab af menneskets personlighed med den Universelle Faders personlighed.

Guds Faderskab og menneskets broderskab præsenterer paradokset af delen og helheden på personlighedens niveau. Gud elsker hvert enkelt individ som et individuelt barn i den himmelske familie. Men Gud elsker derfor ethvert individ; han gør ingen forskel på personer, og universaliteten af hans kærlighed frembringer tilblivelse af et slægtskab med helheden, det universelle broderskab.

Faderens kærlighed individualiserer absolut enhver personlighed som et enestående barn af den Universelle Fader, et barn uden genpart i uendelighed, et vilje væsen uerstattelig i al evighed. Faderens kærlighed glorificerer hvert barn af Guds, oplysende hvert medlem af den himmelske familie, skarpt aftegnende hver enestående personlig væsen op imod de upersonlige niveauer, som ligger udenfor det broderlige kredsløb af Faderen af alt. Guds kærlighed portrætterer bemærkelsesværdigt den ophøjede værdi af ethvert vilje væsen, afslører utvetydigt den høje værdi som den Universelle Fader har placeret på enhver og alle af hans børn fra de højeste skabte personligheder af Paradis status til den laveste personlighed med vilje værdighed blandt de vilde menneskestammer fra menneskehedens begyndelse på en eller anden evolutionær verden i tid og rum.

Selve denne Guds kærlighed for de individuelle væsener frembringer tilblivelse af den guddommelige familie af alle individer, det universelle broderskab af Paradisfaderens frie vilje børn. Og dette broderskab, som er universelt, er et forhold af helheden. Broderskab, når det er universelt, beskriver ikke det enkelte forhold, men alle forhold. Broderskab er en realitet af helheden og udtrykker derfor helheds kvaliteter i modsætning til del kvaliteter.

Broderskab udgør en kendsgerning om forholdet mellem enhver personlighed i universel eksistens. Ingen personer kan undslippe de fordele eller de uheldige følger, som kan komme som et resultat af forhold til andre personer. Delen profiterer eller lider i forhold til helheden. Ethvert menneskes gode indsatser gavner alle mennesker; hver menneskelig fejltagelse eller ondskab forøger modgangen for alle mennesker. Som delen bevæger sig, således bevæger helheden sig. Som helheden udvikler sig, således udvikler delen sig. De relative hastigheder af delen og helheden afgør hvorvidt delen holdes tilbage i udvikling ved hjælp af helhedens inertie eller er båret fremad af det kosmiske broderskabs momentum.

Det er et mysterium, at Gud i så høj en grad er et personlig selvbevidst væsen med beboelses hovedkvarterer, og på samme tid er personlig til stede i sådan et stort univers og personlig i kontakt med næsten et uendeligt antal af væsener. At et sådan fænomen er et mysterium udover menneskets forståelse bør på ingen måde formindske jeres tro. Tillad ikke uendelighedens størrelse, evigheden uendelighed og storhed og herlighed af Guds mageløse karakter. at skræmme, vakle, eller tage modet fra jer; for Faderen er ikke ret langt væk fra nogen af jer; han bor i jer, og i ham bevæger vi os alle bogstaveligt, lever vi virkelig og i sandhed har vores væsen.

Selv om Paradisfaderen fungerer gennem hans guddommelige skabere og hans skabelses børn, så nyder han også den mest fortrolige indre kontakt med jer, så ophøjet, højst personlig, så det selv er udover min forståelse - dette mystiske fællesskab af Fader fragmentet med den menneskelige sjæl og med det dødelige sind hvor det faktisk bor. Med den viden, du har om disse Guds gaver, så ved i derfor, at Faderen er i tæt kontakt, ikke kun med hans guddommelige

medarbejdere, men også med sine evolutionære dødelige børn af tiden. Faderen forbliver ganske vist på Paradis, men hans guddommelige tilstedeværelse bor også i menneskernes sind.

Selv om en Søns ånd blev udøst over al levende, selv om en Søn engang boede med jer i ligheden af dødeligt kød, selv om seraferne personlig beskytter og vejleder jer, hvordan kan nogen af disse guddommelige væsener fra den Anden og Tredje Center nogensinde håbe på, at komme nærmere til jer eller til at forstå jer så fuldstændig som Faderen, som har givet en del af sig selv til at være i jer, for at være jeres virkelige og guddommelige, selv jeres evige selv.

8. MATERIE, SIND OG ÅND

”Gud er ånd,” men Paradis er det ikke. Det materielle univers er altid arenaen hvori alle åndelige aktiviteter finder sted; åndelige væsener og ånde opstigende lever og arbejder på fysiske sfærer af materiel virkelighed.

Overdragelsen af kosmisk kraft, det kosmiske tyngdekrafts domæne, er Paradis Øens funktion. Al oprindelig kraft-energi udgår fra Paradis, og materien, for tilblivelsen af utallige universer som nu cirkulerer i hele mesteruniverset i form af en supertyngdekraft tilstedeværelse, udgør kraftladningen af det gennemtrængte rum.

Uanset af hvilken kraft omskabelser i de fjerntliggende universer, efter at være udgået fra Paradiset, vil det vedblivende rejse videre, med forbehold af uendelig, allestedsnærværende, aldrig svigtende træk fra den Evige Ø, trofast og i følge sin natur for altid svingende rundt på universernes evige rumbaner. Fysisk energi er den en virkelighed, som er sand og trofast i dets lydighed mod universel lov. Kun inden for områderne af væsen vilje har der været afvigelse fra de guddommelige stier og de oprindelige planer. Styrke og energi er universelle beviser på stabilitet, bestandighed, og evighed i den centrale Ø af Paradis.

Overdragelsen af ånd og åndeliggørelse af personligheder, domænet for åndelig tyngdekraft, er den Evige Søns område. Og denne Sønnens åndetyngdekraft, som altid trækker alle åndelige virkeligheder til sig, er lige så virkelig og absolut som det almægtige materielle greb af Paradis Øen. Men materielt sindet mennesker er naturligvis mere fortrolig med de materielle manifestationer af en fysisk natur end med de lige så virkelige og mægtige operationer af en åndelig natur som kun er synlig ved hjælp af sjælens åndelige indsig.

Efterhånden som sindet fra enhver personlighed i universet bliver mere åndeligt - Guddommelig - så bliver det mindre påvirkelig til materiel tyngdekraft. Virkeligheden, målt ved reaktion på fysisk tyngdekraft, er antitesen af virkeligheden, som bestemt ved kvaliteten af ånde indhold. Den fysiske tyngdekraft er en kvantitativ angivelse af den energi som ikke er ånd; den åndelig tyngdekrafts handling er det kvalitative mål af guddommelighedens levende energi.

Hvad Paradiset er til den fysiske skabelse, og hvad den Evige Søn er til det åndelige univers, er Samforeneren til sindets områder - det intelligente univers af materielle, morontielle, og åndelige væsener og personligheder.

Samforeneren reagere til både materielle og åndelige virkeligheder og bliver derfor i følge sin natur den universelle minister til alle intelligente væsener, væsener som kan repræsentere en forening af både de materielle og åndelige faser af skabelsen. Intelligens begavelse, tjeneste til det materielle og det åndelige i sindsfænomenet, er udelukkende Samforenerens domæne, som på denne måde bliver partner af det åndelige sind, morontia sindets essens, og indholdet af det materielle sind fra de evolutionære væsener i tiden.

Sindet er den metode, hvorved åndelige virkeligheder bliver erfaringsmæssige til væsen personligheder. Og i sidste analyse er de samlede muligheder af selve det menneskelige sind, evnen til at koordinere ting, ideer, og værdier, overmaterielle.

Skønt det næppe er muligt for det dødelige sind at opfatte de syv niveauer af relativ kosmisk virkelighed, så bør det menneskelige intellekt være i stand til at forstå meget af betydningen af tre fungerende niveauer af den finite virkelighed:

1. *Materie*. Organiseret energi som er genstand for lineær tyngdekraft undtagen når det er modificeret af bevægelse og betinget af sind.

2. *Sind*. Organiseret bevidsthed som ikke helt er underlagt materiel tyngdekraft, og som virkelig bliver befriet når det modificeres af ånd.

3. *Ånd*. Den højeste personlige virkelighed. Ægte ånd er ikke underlagt fysisk tyngdekraft men bliver i sidste instans den motiverende indflydelse af alle udviklende energisystemer med personligheds værdighed.

Målet med alle personligheders eksistens er ånd; materielle manifestationer er relative, og det kosmiske sind intervenserer imellem disse universelle modsætninger. Overdragelsen af sind og tildelingen af ånden er arbejde af Guddommens tilknyttede personer, den Uendelige Ånd og den Evige Søn. Den totale Guddoms virkelighed er ikke sind men åndesind - sind-ånd forenet af personlighed. Ikke desto mindre, så løber de absolutte af både ånd og ting sammen i den Universelle Faders person.

På Paradiset er de tre energier - den fysiske, mentale, og åndelige koordineret. I det evolutionære kosmos dominerer energi-materie undtagen i personlighed, hvor ånd, gennem mægling i sindet, stræber efter beherskelse. Ånd er den grundlæggende virkelighed i personligheds erfaring af alle væsener, fordi Gud er ånd. Ånd er uforanderlig, og derfor transcenderer den i alle personligheds relationer både sindet og materien, som er erfaringsmæssige foranderlige af den tiltagende opnåelse.

I kosmisk evolution bliver materien en filosofisk skygge kastet af sindet i tilstedeværelsen af åndens klarhed af guddommelig oplysning, men dette udelukker ikke virkeligheden af materie-energi. Sind, materie, og ånd er lige virkelige, men de er ikke af lige værdi til personligheden i opnåelse af guddommelighed. Bevidstheden om guddommelighed er en progressiv åndelig erfaring.

Jo klarere den åndeliggjorte personlighed skinner (Faderen i universet, fragmentet af potentielle ånde personlighed i det enkelte væsen), des større er skygge kaster det mellemliggende sind på dets materielle investering. I tiden, er menneskets krop lige så virkelig som sind eller ånd, men i døden, vil både sindet (identiteten) og ånden overleve mens kroppen ikke gør det. En kosmisk virkelighed kan være ikkeeksisterende i personligheds oplevelse. Og således har jeres græske talemåde om det materielle som skyggen af den mere virkelig ånds indhold - faktisk en filosofisk betydning.

9. PERSONLIGE REALITETER

Ånden er den grundlæggende personlige virkelighed i universerne, og personlighed er grundlaget for alle progressive erfaringer med åndelig virkelighed. Enhver fase af personligheds erfaring på ethvert efterfølgende niveau af universets fremgang sværmer med spor til opdagelse af lokkende personlige realiteter. Menneskets sande skæbne består i skabelsen af nye og åndelige mål og derefter at reagere på disse kosmiske fristelser af sådanne ophøjede mål af en ikke materiel værdi.

Kærlighed er hemmeligheden af velgørende forbindelse mellem personligheder. Man kan ikke rigtig kende en person som følge af en enkelt kontakt. Man kan ikke forstå at værdsætte musik gennem matematisk udledning, selvom musikken er en form for matematisk rytme. Det nummer der er tildelt en telefon abonnent identificere på ingen måde personligheden af denne abonnent eller angiver noget vedrørende hans karakter.

Matematik, materiel videnskab, er uundværlig i den intelligente diskussion af de materielle aspekter af universet, men en sådan viden er ikke nødvendigvis en del af den højere realisering af sandhed eller af den personlige værdsættelse af åndelige realiteter. Ikke kun i livets områder men selv i verden af fysisk energi, er summen af to eller flere ting meget ofte noget mere end, eller noget forskelligt fra, de forudsigelige konsekvenser af sådanne foreninger. Hele den matematiske videnskab, hele det filosofiske domæne, den højeste fysik og kemi, kunne ikke forudsige eller vide, at foreningen af to gasformige brint atomer med en gasformig ilt atom ville resultere i en ny og kvalitativ superadditiv substans - flydende vand. Den indsigtfulde viden om dette ene fysisk kemiske fænomen burde have forhindret udviklingen af materialistisk filosofi og mekanisk kosmologi.

Teknisk analyse afslører ikke hvad en person eller en ting kan gøre. For eksempel: Vand bliver effektivt brugt til at slukke ild. Det at vand vil slukke ild er en kendsgerning fra dagligdagens erfaring, men ingen analyse af vand kan nogensinde laves som afslører sådan en egenskab. Analysen fastsætte, at vand er sammensat af brint og ilt; et yderligere

studie af disse elementer afslører, at ilt er den virkelige opretholder af forbrænding og at brint selv vil brænde frit.

Jeres religion er blevet virkelig fordi den er på vej ud af frygtens slaveri og overtroens trældom. Jeres filosofi kæmper for frigørelse fra dogme og tradition. Jeres videnskab er engageret i årelange kampe mellem sandhed og vildfarelse, mens den kæmper for befrielse fra abstraktionens trældom, matematikkens slaveri, og den mekaniske materialismens relative blindhed.

Det dødelige menneske har en kerne af ånd. Sindet er et personligt energisystem, der eksisterer rundt om en guddommelig åndekerne og fungerer i en materiel omgivelse. Sådan et levende forhold af personlig sind og ånd danner universets potentielle evig personlighed. Virkelige vanskeligheder, vedvarende skuffelser, alvorlige nederlag, eller uundgåelig død kan kun komme efter at selvopfattelsen vover fuldt ud at fortrænge den centrale åndelige kernes styrende magt, hvorved den kosmiske plan for personligheds identitet går i opløsning.

[Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom handlende med bemyndigelse fra Dagenes Ældste.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 13

PARADISETS HELLIGE SFÆRER

MELLEM DEN centrale Ø Paradis og de inderste af Havonas planetariske kredsløb er der i rummet beliggende tre mindre kredsløb af specielle sfærer. Det inderste kredsløb består af den Universelle Faders syv himmelige sfærer; den anden gruppe indeholder den Evige Søns syv lysende verdener; i den yderste er de syv umådelige store sfærer af den Uendelige Ånd, de syv Mesterånders udøvende hovedkvarters verdener.

Disse tre Faderens, Sønnens, og Åndens kredsløb af de syv verdener er sfærer af uovertruffet storhed og ubegribelig glans. Selv deres materielle eller fysiske konstruktioner er af en klasse uåbenbaret for jer. Hvert kredsløb er forskellig i materiale, og hver verden fra hvert kredsløb er forskellig undtagen Sønnens syv verdener, som er ens i fysisk sammensætning. Alle enogtyve er enorme sfærer, og hver gruppe af syv er eviggjort på forskellig måde. Så vidt vi ved, så har de altid været; ligesom Paradiset, evige. Der eksisterer hverken optegnelser eller overleveringer af deres oprindelse.

Den Universelle Faders syv himmelige sfærer, cirkulerer om Paradis i umiddelbar nærhed af den evige Ø, reflekterer stærkt den åndelige lysstyrke af det central skær af de evige Guddomme, og spreder dette lys af guddommelig pragt udover hele Paradiset og selv ud på Havonas syv kredsløb.

På den Evige Søns syv hellige verdener synes den åndelig lysstyrkes upersonlige energier, at have deres oprindelse. Ingen personlige væsener må rejse på nogle af disse syv skinnende verdener. Med åndelig herlighed oplyser de hele Paradis og Havona, og de retnings styrer den rene ånde udstråling til de syv superuniverser. Disse strålende sfærer af det andet kredsløb udsender ligeledes deres lys (lys uden varme) til Paradiset og til de en milliard verdener i det syv kredsløbende centralunivers.

Den Uendelige Ånds syv verdener er beboet af de Syv Mesterånder, som præsiderer over de syv superuniversers skæbner, udsender åndelige oplysning fra Guddommens Tredje Person til disses skabelser af tid og rum. Og hele Havona, men ikke Paradis Øen, er badet i disse åndeliggørende påvirkninger.

Skønt at Faderens verdener er de sfærer, hvor alt det, som Faderen har tildelt personlighed får sin endelige status, så er det ikke deres eneste funktion. Mange andre end personlige væsener og identiteter opholder sig på disse verdener. Hver verden i Faderens kredsløb og i Åndens kredsløb har en særskilt type af permanent statsborgerskab, men vi tror at Sønnens kredsløb er beboet af ensartet typer af væsener som er noget andet end personlige. Fader fragmenter er blandt de indfødte på Divington; de andre klasser af permanent statsborgerskab er ikke åbenbaret for jer.

De enogtyve Paradis satellitter tjener mange formål i både central og superuniverserne som ikke er åbenbaret i disse beretninger. I er i stand til kun at forstå så lidt af livet på disse sfærer, så I ikke kan håbe på at opnå blot et sammenhængende billede af dem, hverken hvad angår deres art eller funktion; der foregår tusindvis af aktiviteter som ikke er åbenbaret for jer. Disse enogtyve sfærer omfatter potentialerne for mesteruniversets funktion. Disse kapitler indeholder kun et flygtigt glimt af visse begrænsede aktiviteter, hvad angår den nuværende univers alder i storuniverset - snarere, i en af de syv sektorer i storuniverset.

1. FADERENS SYV HELLIGE VERDENER

Faderens kredsløb af hellige livs sfærer indeholder de eneste iboende personligheds himmeligheder i universernes univers. Disse Paradisets satellitter, det inderste af de tre kredsløb, er de eneste forbudte domæner som har med

personlighed at gøre i centraluniverset. Nedre Paradis og Sønnens verdener er ligeledes lukket for personligheder, men hverken den ene eller den anden af disse riger har på nogen måde noget direkte med personlighed at gøre.

Faderens Paradis verdener er direkte styret af den højeste klasse af Treenighedens Stationære Sønner, Højstehedens Treenigede Hemmeligheder. Om disse verdener kan jeg kun fortælle lidt; om deres mangfoldige aktiviteter kan jeg fortælle endnu mindre. Denne information vedrører kun de væsener som fungerer derpå og som går videre derfra. Og selvom jeg i en vis grad er familiær med seks af disse specielle verdener, har jeg aldrig landet på Divinington; denne verden er helt forbudt for mig.

En af årsagerne til det hemmelige af disse verdener er, fordi hver af disse hellige sfærer har en specialiseret repræsentation, eller manifestation, af Guddommene, der udgør Paradistreenigheden; ikke en personlighed, men en enestående tilstedeværelse af Guddommelighed, som kun kan blive værdsat og forstået af særlige intelligente grupper bosiddende på, eller har adgang til den relevante sfære. Højstehedens Treenigede Hemmeligheder er de personlige repræsentanter for disse specialiserede og upersonlige tilstedeværelser af Guddommelighed. Og Højstehedens Hemmeligheder er i høj grad personlige væsener, fremragende begavet og ganske vidunderligt tilpasset til deres ophøjede og krævende arbejde.

1. DIVININGTON. Denne verden er, i en enestående betydning, "Faderens favn," den Universelle Faders sfære for personlig fællesskab, og der er en særlig manifestation af hans guddommelighed. Divinington er Paradisets samlingssted for Tankerettere, men det er også hjemsted for talrige andre identiteter, personligheder, og andre væsener som har deres oprindelse i den Universelle Fader. Mange personligheder udover den Evige Søn har en direkte oprindelse fra isoleret handlinger af den Universelle Fader. Kun Faderfragmenter og de personligheder og andre væsener af direkte og udelukkende oprindelse i den Universelle Fader omgås og fungerer på denne bopæl.

Diviningtons hemmeligheder omfatter hemmeligheden med overdragelse af Tankerettere og deres mission. Deres art, oprindelse, og teknikken med deres kontakt med de evolutionære verdener ydmyge skabninger, er en hemmelighed af denne Paradissfære. Disse forbløffende transaktioner vedrører ikke personligt alle os andre, og derfor anser Guddommene det for passende at tilbageholde visse aspekter af denne store og guddommelige tjeneste fra vores fulde forståelse. I det omfang, at vi kommer i kontakt med denne fase af guddommelig aktivitet, er vi tilladt fuldt kendskab til disse transaktioner, men hvad angår de fortrolige detaljer af denne store overdragelse er vi ikke fuldt ud underrettet.

Denne sfære rummer også hemmelighederne, af alle andre former for Fader fragmenters natur, formål, og aktiviteter, om Tyngdekraft Budbringerne, og andre skare af væsener uåbenbarede for jer. Det er højst sandsynligt at de sandheder, der vedrører Divinington som er tilbageholdt for mig, hvis afsløret, blot ville forvirre og vanskeliggøre mig i mit nuværende arbejde, og i øvrigt, er de måske udover min konceptuelle kapacitet af min klasse af væsener.

2. SONARINGTON. Denne sfære er "Sønnens favn," den Evige Søns personlige modtagelses verden. Det er Paradishovedkvarteret for Guds nedstigning og opstigende Sønner, og når og efter, at de er fuldt akkrediteret og endeligt godkendt. Denne verden er Paradishjemmet for alle Sønner af den Evige Søn og af hans samordnede og tilknyttede Sønner. Der er mange klasser af guddommelige Sønner knyttet til denne himmelske bopæl som ikke er åbenbart for dødelige, fordi de ikke er involveret i planerne med opstigning af mennesket for åndelige fremskridt gennem universerne og videre til Paradiset.

Sonaringtons hemmeligheder omfatter hemmeligheden af de guddommelige Sønners inkarnation. Når en Gudesøn bliver en Menneskesøn, faktisk født af en kvinde, som det skete på jeres verden for nittenhundrede år siden, er det et universelt mysterium. Det foregår overalt over alt i universerne, og det er Sonaringtons hemmelighed om guddommelig sønskab. Retterne er Gudfaderens mysterium. Inkarnationen af de guddommelige Sønner er et af Gudsønnens mysterier; det er en hemmelighed omhyggelig gemt i Sonaringtons syvende sektor, et område kun gennemtrængt af dem som personligt har passeret gennem denne enestående erfaring. Det er kun de faser af inkarnation som har med jeres opstigende karriere at gøre som er blevet bragt til jeres kendskab. Der er mange andre faser i mysteriet om uåbenbarede inkarnation af Paradissønner på opgaver i universets tjeneste som ikke er åbenbart til jer. Og der er yderligere andre Sonaringtons mysterier

3. SPIRITINGTON. Denne verden er "Åndens favn," Paradishjemmet af de høje væsener som udelukkende repræsenterer den Uendelige Ånd. Her samles de Syv Mesterånder og visse af deres afkom fra alle universerne. På denne

himmelske bolig findes også talrige uåbenbarede klasser af åndelige personligheder, væsener, tildelt de mangfoldige aktiviteter i universet som ikke er knyttet til planerne for optrapningen af tidens dødelige væsener til evighedens Paradisniveau.

Spiritingtons hemmeligheder involverer refleksionens uigennemtrængelige mysterier. Vi kan fortælle jer om refleksionsevnenes enorme og universelt fænomen, især som det virker på hovedkvarters verdenerne af de syv superuniverser, men vi kan aldrig fuldt ud forklare dette fænomen, for vi forstår det ikke helt. Meget, rigtig meget, forstår vi, men mange grundlæggende detaljer er stadig et mysterium for os. Refleksionsevnen er en af Gud Åndens hemmeligheder. I er blevet instrueret om refleksionens funktioner i forhold til opstigningsplanen for den dødeliges overlevelse, og det virker sådan, men refleksionen er også et uundværlig element i den normale funktion af universets talrige andre faser af aktiviteter. Den Uendelige Ånds egenskaber er også anvendt på andre områder end for indsamling af oplysninger og formidling af information. Og der er andre hemmeligheder på Spiritington.

4. VICEGERINGTON. Denne planet er ”Faderen og Sønnens favn,” og er den hemmelige sfære for visse uåbenbarede væsener som har deres oprindelse i Faderen og Sønnens handlinger. Dette er også Paradishjemmet for mange forherligede væsener af kompleks herkomst, dem vis oprindelse er kompliceret på grund af de mange forskellige virkende teknikker i de syv superuniverser. Mange grupper af væsener samles på denne verden hvis identitet ikke er åbenbaret til de dødelige på Urantia.

Vicegeringtons hemmeligheder inkluderer hemmelighederne af treenighedsgørelse, og treenighedsgørelse udgør hemmeligheden af autoritet til at repræsentere Treenigheden, til at fungere som stedfortræder for Guderne. Myndighed til at repræsentere Treenigheden knyttes kun til de væsener, åbenbaret eller uåbenbaret, som er treenigede, skabt, eventueret, eller udødeliggjort af enten to eller alle tre af Paradistreenigheden. Personligheder som er bragt til eksistens gennem treenighedsgørende handlinger for visse typer af glorificeret væsener repræsenterer ikke mere end det konceptuelle potentiale mobiliseret i denne treenighedsgørelse, på trods af, at sådanne væsener kan stige op langs vejen til omfavnelser af Guddommen, som er åben for alle af deres slags.

Ikke treenigede væsener forstår ikke fuldt ud teknikken for treenighedsgørelse hverken af to eller tre Skabere eller af visse skabninger. I vil aldrig helt forstå sådan et fænomen medmindre, i en meget fjern fremtid af jeres glorificerede karriere, at I forsøger på og får succes i sådan et eventyr, i modsat fald så vil disse Vicegeringtons hemmeligheder altid være forbudt for jer. Men for mig, som er et væsen af høj Treenigheds-oprindelse, er alle Vicegeringtons sektorer åbne. Jeg forstår fuldt ud hemmeligheden af min oprindelse og skæbne, og lige så fuldt og helligt værner jeg om den.

Der er stadig andre former og faser af treenighedsgørelse som ikke er blevet bragt til menneskets kendskab på Urantia, og disse erfaringer beskytter deres personlige aspekter på behørigt vis i Vicegeringtons hemmelige sektor.

5. SOLITARINGTON. Denne verden er ”Faderen og Åndens favn,” og samlingssted for en pragtfuld skare af uåbenbarede væsener med oprindelse i den Universelle Fader og den Uendelige Ånds forenede handlinger, væsener som foruden deres arv fra Ånden deler Faderens karaktertræk.

Dette er også de Enlige Budbringers hjem og andre personligheder af superengle klasser. I kender så få af disse væsener; der findes umådelige antal klasser uåbenbarede på Urantia. Fordi de er hjemmehørende på den femte verden, så følger det ikke nødvendigvis, at Faderen har noget at gøre med skabelsen af Enlige Budbringere eller deres superengle medarbejdere, men i denne univers tidsalder har han noget at gøre med deres funktion. Under den nuværende univers tidsalder er det også statussfære for Universets Styrkeledere.

Der er talrige andre klasser af åndelige personligheder, væsener ukendt for det dødelige menneske, som betragter Solitarington som deres hjemmesfære i Paradiset. Det bør erindres, at alle afdelinger og niveauer af universets aktiviteter er lige så fuldt forsynet med tjenende ånder, som det domæne, der beskæftiger sig med at hjælpe det dødelige menneske i opstigningen til hans guddommelige Paradisskæbne.

Solitaringtons hemmeligheder. Foruden nogle af treenighedsgørelsens hemmeligheder, så rummer denne verden hemmeligheden vedrørende det personlige forhold mellem den Uendelige Ånd og nogle af den Tredje Kilde og Centers højere afkom. På Solitarington findes mysterierne om den intime forening af talrige uåbenbarede klasser med ånderne af Faderen, Sønnen, og Ånden, med Treenighedens trefoldige ånd, og med ånderne af den Højeste, den Ultimative, og den

6. SERAFINGTON. Denne sfære er ”Sønnen og Åndens favn,” og er hjemme verden for en uhyre skare af uåbenbarede væsener skabt af Sønnen og Ånden. Det er også skæbne sfære for alle klasser af tjenende engleskarer, iberegnet supernafer, sekonafer, og serafer. I centraluniverset og de yderliggende universer tjener mange klasser af prægtige ånder, som ikke er ”tjenende ånder til dem, som skal arve frelse.” Alle disse åndelige arbejdere på alle niveauer og områder af universets aktiviteter betragter Serafington som deres Paradishjem.

Serafingtons hemmeligheder indeholder et trefoldig mysterium, hvoraf jeg kun må omtale et - mysteriet om serafisk transport. Evnen af forskellige klasser af serafer og beslægtede åndelige væsener til at indhulle indeni deres åndeform alle klasser af ikke-materielle personligheder og til at føre dem væk på længere interplanetariske rejser, er en hemmelighed bevaret i Serafingtons hellige sektorer. Transport seraferne forstår dette mysterium, men de fortæller det ikke til alle os andre, eller måske kan de ikke. De andre mysterier på Serafington angår personlige erfaringer af visse typer af åndelige opvartere, som endnu ikke er åbenbaret til dødelige. Og vi afstår fra at diskutere sådanne hemmeligheder af nært beslægtede væseners fordi I næsten kan forstå sådanne nære eksistens klasser, og det ville være som at forråde en tillid at præsentere selv vores delvis viden om disse fænomener.

7. ASCENDINGTON. Denne enestående verden er ”Faderen, Sønnen, og Åndens favn,” samlingssted for de opstigende skabninger fra rummet, modtagelses sfæren for tidens pilgrimme som passere gennem Havona universet på deres vej til Paradiset. Ascendington er det virkelige Paradishjem for de opstigende sjæle fra tid og rum indtil de opnår Paradisstatus. Jer dødelige vil tilbringe det meste af jeres Havona ”ferier” på Ascendington. Under jeres Havona liv vil Ascendington være for jer hvad omvekslingslederne var under opstigningen i lokaluniverset og i superuniverset. I vil her være engageret i tusindvis af aktiviteter som er udover den dødelige fantasi. Og ligesom ved hvert tidligere fremskridt i opstigningen mod Gud, vil jeres menneskelige selv her indtræde i nye relationer med jeres guddommelige selv.

Ascendingtons hemmeligheder omfatter mysteriet om den gradvise og sikre opbygningen i det materielle og dødelige sind af en åndelig og potentiel udødelig karakter og identitets modpart. Dette fænomen udgør et af mest svært forståelige mysterier i universerne - udviklingen af en udødelig sjæl indeni sindet af en dødelig og materiel skabning.

I vil aldrig fuldt ud forstå denne mystiske transaktion indtil i når Ascendington. Og det er netop derfor, at hele Ascendington vil være åbent til jeres forundrende blikke. En syvende del af Ascendington er forbudt for mig - den sektor som har med selve denne hemmelighed at gøre som er (eller vil blive) den eksklusive oplevelse og besiddelse for jeres væsentyper. Denne erfaring tilhører jeres menneskelige eksistens klasse. Min personligheds klasse har ikke direkte at gøre med sådanne transaktioner. Det er derfor forbudt for mig og eventuelt åbenbaret for jer. Men selv efter at det er åbenbaret for jer, så vil det af en eller anden grund altid forblive din hemmelighed. I åbenbarer det ikke til os andre eller til nogen andre væsen klasser. Vi kender til den evige fusion mellem en guddommelig Retter og en udødelig sjæl af menneskelig oprindelse, men de opstigende finaliter kender selve denne erfaring som en absolut virkelighed.

2. FORHOLDET MELLEM FADERENS VERDENER

Disse hjemme verdener af forskellige klasser af åndelige væsener er kolossale og formidabel sfærer, og de svarer til Paradis i deres mageløse skønhed og fantastiske herlighed. De er samlingsverdener, genforenings sfærer, som tjener som permanente kosmiske adresser. Som finaliter vil I være bosiddende på Paradis, men Ascendington vil altid være jeres hjemmeadresse, selv når I påbegynder tjeneste i det ydre rum. Gennem hele evigheden vil I betragte Ascendington som jeres hjem med følelsesmæssig hukommelse og mindeværdig erindringer. Når I bliver syvende trins åndelige væsener, er det muligt at I opgiver jeres bopælsstatus i Paradiset.

Hvis de ydre universer er under tilblivelse, hvis de bliver beboet af tidsskabninger af opstignings potentiale, så udleder vi, at disse fremtidsbørn også vil være bestemt til at betragte Ascendington som deres hjemmeverden i Paradiset.

Ascendington er den eneste hellige sfære, der uforbeholdent er åben til jeres inspektion som en nyankommen til Paradis. Vicegerington er den eneste hellige sfære som helt og uforbeholdent er åben for min nøje undersøgelse. Selvom dens hemmeligheder berører min oprindelse, så betragter jeg ikke i dette univers tidsalder Vicegerington som mit hjem. Væsener med Treenigheds oprindelse og treenighedsgjorte væsener er ikke det samme.

Væsener med Treenigheds oprindelses væsener deler ikke helt Faderens verdener; de har deres eneste hjem på Paradis Øen i tæt nærhed til den Allerhelligste Sfære. De opstår ofte på Ascendington, ”Faderen, Sønnen, Åndens favn,” hvor de omgås med deres brødre som er kommet op fra de ydmyge verdener i rummet.

I antager måske at Skabersønner, væsener som er af Fader-Søn oprindelse, ville betragte Vicegerington som deres hjem, men således forholder det sig ikke i dette univers tidsalder hvor Gud den Syvfoldige er aktiv. Og der er mange lignende spørgsmål som vil forvirre jer, for I vil helt sikkert møde mange vanskeligheder i jeres forsøg på at forstå de ting som er tæt på Paradis. I kan heller ikke med held gennemtænke disse spørgsmål; I ved så lidt. Og hvis I vidste mere om Faderens verdener, så ville I ganske enkelt møde flere vanskeligheder, indtil I vidste alt om dem. Status på enhver af disse hemmelige verdener er erhvervet ved tjeneste så vel som ved oprindelses natur, og de skiftende univers tidsaldre kan og vil omfordele visse af disse personligheds grupperinger.

Verdenerne i det inderste kredsløb er virkelig broderlig eller status verdener mere end egentlige bopæls sfærer. Dødelige vil opnå en form for status på enhver af Faderens verdener bortset fra en. For eksempel: Når I dødelige opnår Havona, så får I tilladelse til Ascendington, hvor I er meget velkomne, men I får ikke tilladelse til at besøge de andre seks hellige verdener. Efter jeres passage gennem Paradis systemet og efter jeres optagelse i Finalitkorpset, får I tilladelse til Sonarington fordi I er Guds sønner så vel som opstigende - og I er endda mere. Men der vil altid forblive en syvende del af Sonarington, de guddommelige Sønners inkarnations hemmeligheds sektor, som ikke vil være åben for jeres undersøgelser. Disse hemmeligheder vil aldrig blive åbenbaret til de opstigende Guds sønner.

I sidste instans vil I få fuld adgang til Ascendington og forholdsvis adgang til de andre af Faderens sfærer undtagen Divinington. Men selv når I har fået tilladelse til at lande på fem yderligere hemmelige sfærer, efter at I er blevet finalit, så vil I ikke få tilladelse til at besøge alle sektorer på disse verdener. I vil heller ikke få tilladelse til at lande på Diviningtons kyster, ”Faderens favn,” selvom I helt sikkert gentagne gange vil stå ved ”Faderens højre hånd.” Der vil aldrig opstå en nødvendighed i hele evigheden for jeres tilstedeværelse på Tankeretternes verden.

Disse åndelivets samlings sfærer er forbudt område i det omfang, at det er krævet af os, at vi ikke forhandler adgang til disse faser på disse sfærer som er helt udenfor vores erfaringsområde. I kan blive perfekt som skabning ligesom den Universelle Fader er guddoms perfekt, men I får ikke lov til at kende alle de erfaringsmæssige hemmeligheder, der påvirker alle andre klasser af universets personligheder. Når Skaberen har en erfaringsmæssig personligheds hemmelighed med sine skabninger, så beskytter Skaberen denne hemmelighed i evig fortrolighed.

Alle disse hemmeligheder antages at være kendt af hele gruppen af Højestehedens Treenigede Hemmeligheder. Disse væsener er helt kendt kun af deres specielle verdens grupper; de er meget lidt forstået af andre klasser. Efter at I opnået Paradiset, kommer I til at kende og højt elske de ti Højestehedens Hemmeligheder som styrer Ascendington. Bortset fra Divinington, så vil I også opnå en delvis forståelse af Højestehedens Hemmeligheder på andre af Faderens verdener, dog ikke så perfekt som på Ascendington.

Højestehedens Treenigede Hemmeligheder er, som deres navn antyder, forbundet til den Højeste; de er også forbundet til den Ultimative og til den fremtidige Højeste-Ultimative. Disse Højestehedens Hemmeligheder er den Højestes hemmeligheder og også den Ultimatives hemmeligheder, endda den Højeste-Ultimatives hemmeligheder.

3. DEN EVIGE SØNS HELLIGE VERDENER

Den Evige Søns syv lysende sfærer er verdener af den rene åndeeksistens syv faser. Disse skinnende himmellegemer er kilden til det trefoldige lys i Paradiset og Havona, deres indflydelse er for det meste, men ikke helt begrænset til centraluniverset.

Der er ingen personlighed til stede på disse Paradis satellitter; derfor er der meget lidt angående disse rene ånde bosættelser som kan præsenteres for den dødelige og materielle personlighed. Vi lærer, at i disse verdener myldre med den Evige Søns levende væsener som er alt andet end personlige. Vi udleder, at disse identiteter bliver samlet til tjeneste i det ydre rums forventede nye universer. Filosoferne i Paradiset påstår at hver Paradis cyklus, omtrent to milliarder år af Urantia tid, vidner om skabelse af yderligere reserver af disse klasser på den Evige Søns hemmelige verdener.

Så vidt jeg er informeret, så har ingen personlighed nogensinde været på en eneste af disse den Evige Søns sfærer. Jeg er aldrig blevet tildelt til at besøge en af disse verdener i hele min erfaring inden for og uden for Paradiset. Selv de personligheder som er medskabt af den Evige Søn besøger ikke disse verdener. Vi udleder, at alle upersonlige åndetyper - uanset herkomst - har adgang til disse åndehjem. Da jeg er en person og har en åndeform, så vil sådan en verden uden tvivl synes tom og forladt selv om jeg fik tilladelse til at aflægge et besøg. Høje åndepersonligheder er ikke tilbøjelig til tilfredsstillelse af formålsløs nysgerrighed, absolut unyttige eventyr. Der er til enhver tid alt for mange fascinerende og meningsfulde eventyr for at tillade, at der opstår nogen stor interesse i de projekter som enten synes at være nyttesløs eller uvirkelige.

4. DEN UENDELIGE ÅNDS VERDENER

Mellem Havonas inderste kredsløb og den Evige Søns skinnende sfærer kredser den Uendelige Ånds syv himmellegemer, verdener beboet af den Uendelige Ånd afkom af glorificerede skabte personligheder af treenigede sønner, og af andre typer uåbenbarede væsener som beskæftiger sig med af den effektive administration af de mange foretagende i de forskellige områder af universets aktiviteter.

De Syv Mesterånder er de højeste og ultimative repræsentanter for den Uendelige Ånd. De opretholder deres personlige stationer, deres styrke fokus, på Paradisets periferi, men alle operationer angående deres forvaltning og styring af det store univers udføres udelukkende på og fra den Uendelige Ånds syv særlige udøvende sfærer. De Syv Mesterånder er, i virkeligheden, balance hjulet for sind-ånd i universernes univers, en altomsluttende, altomspændende, og alt koordinerende central beliggende styrke.

Fra disse syv specielle sfærer virker Mesterånderne for at udligne og stabiliser det kosmiske sindets kredsløb i storuniverset. De har også noget at gøre med Guddommenes differentiale åndelige holdninger og tilstedeværelse overalt i storuniverset. Fysiske reaktioner er ensartet, uforanderlige, og altid øjeblikkelig og automatiske. Men erfaringsbaseret åndelig tilstedeværelse er i overensstemmelse med de underliggende betingelser eller tilstande af åndelig modtagelighed iboende i de individuelle sind i verdenerne.

Fysisk myndighed, tilstedeværelse og funktion er uforanderlige i alle universer, små som store. Den afvigende faktor i åndelig tilstedeværelse, eller reaktion, er den varierende forskel i dens anerkendelse og modtagelse hos vilje skabninger. Eftersom den absolutte og eksistentielle Guddoms åndelige tilstedeværelse på ingen måde influeres af de skabte væseners loyalitet eller illoyalitet, er det også rigtigt, at underabsolutte og erfaringsmæssige Guddoms fungerende tilstedeværelse absolut og direkte influeres af disse finite skabte væseners beslutninger, valg, og vilje-holdninger - af det individuelle væsen, planet, system, konstellation, eller univers loyalitet og opofrelse. Men denne åndelige tilstedeværelse af guddommelighed er ikke lunefuld eller vilkårlig; dets erfaringsmæssige variation er en naturlig følge af at de personlige skabningers er forsynet med frie vilje.

Det som bestemmer variationen i den åndelige tilstedeværelse eksisterer i jeres egne hjerter og sind og består af den måde i vælger, i sindets beslutninger, og i jeres vilje afgørelse. Denne forskel er iboende i intelligente personlige væseners frie vilje handlinger, væsener som den Universelle Fader har dekretet, at de vil udøve denne valgfrihed. Og Guddommene følger altid ebbe og strømmen af deres ånder når de mødes og opfylder betingelserne og krav fra de skabtes forskellige valg - så giver de mere ud af deres tilstedeværelse som et svar på et ærligt ønske om det og igen trækker sig tilbage fra scenen når deres skabninger tager en modsat afgørelse i udøvelsen af deres guddommelige overdraget friheds valg. Og på denne måde bliver guddommeligheds ånden ydmyg lydig til hvad de skabte i verden vælger.

De Syv Mesterånders udøvende bopæl er, i virkeligheden, Paradis hovedkvartererne for de syv superuniverser og deres korrelerede segmenter i de ydre rum. Hver Mesterånd præsiderer over et superunivers, og hver af disse syv verdener er udelukkende tildelt en af Mesterånderne. Der er bogstavelig talt ingen fase i de syv superuniversers administration under Paradisniveau som der ikke er draget omsorg for på disse udøvende verdener. De er ikke så eksklusive som Faderens eller som Sønnens sfærer, og selvom beboelsesstatus er begrænset til de indfødte væsener og dem som arbejder derpå, så er disse syv administrations planeter altid åben for alle væsener som ønsker at besøge dem, og som råder over de nødvendige midler til transit.

For mig, er disse udøvende verdener de mest interessante og spændende steder udenfor Paradis. Ingen andre steder i hele det store univers kan man observere så mange varierende aktiviteter, som involver så mange forskellige klasser af levende væsener, som har noget at gøre med operationer på så mange forskellige niveauer, aktiviteter, som samtidig er materielle, intellektuelle og åndelige. Når jeg bevilges en periode af frigørelse fra tjeneste, og hvis jeg tilfældigvis er på Paradis eller i Havona, så fortsætter jeg til en af de Syv Mesterånders travle verdener, for at lade mit sind blive inspireret med synet af den slags foretagsomhed, hengivelse, loyalitet, visdom, og effektivitet. Intet andet sted kan jeg observere personligheds medvirken af en sådan forbløffende gensidighed på alle syv niveauer af universets virkelighed. Og jeg er altid stimuleret af aktiviteterne fra dem som godt ved hvordan de skal gøre deres arbejde, og som gennemgribende nyder at gøre det.

[Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom bestilt til således at fungere af Dagenes Ældste på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 14

DET CENTRALE OG GUDDOMMELIGE UNIVERS

DET PERFEKTE og guddommelige univers er i centrum af hele skabelsen; det er den evige kerne hvor omkring de uhyre kreationer i tid og rum roterer. Paradis er den gigantiske kerne Ø med absolut stabilitet som hviler ubevægelig i selve hjertet af det storslået evige univers. Denne centrale planetariske familie hedder Havona og er fjernt liggende fra lokaluniverset Nebadon. Dets dimensioner er enorme og dets masse er næsten utrolig og består af en milliard sfærer af ubegribelig skønhed og enestående storhed, men den sande størrelse af denne uhyre skabelse er virkelig udover det menneskelige sinds begrebs forståelse.

Dette er den eneste ene uforanderlige, perfekte og etableret sammenhobning af verdner. Dette er et helt skabt og perfekt univers; det er ikke en evolutionær udvikling. Dette er den evige kerne af perfektion, om hvilken det endeløse univers procession roterer, som udgør det enorme evolutionære eksperiment, det dristige eventyr for Guds Skabersønner, som stræber efter at duplikere i tiden og i rummet, at reproducere mønster universet, idealet om guddommelige fuldstændighed, højeste endelighed, ultimativ virkelighed, og evige perfektion.

1. PARADIS-HAVONA SYSTEMET

Fra Paradisets periferi til de inderste grænser af de syv superuniverser er der følgende syv rum tilstande og bevægelser:

1. De hvilende mellemrums zoner som berører Paradis.
2. Den med uret procession af de tre Paradis og de syv Havona kredsløb.
3. Den semi-stille rumzone som adskiller Havona kredsløbene fra de mørke tyngdekrafts masser i centraluniversets.
4. Det inderste, mod uret bevægende bælte af mørke tyngdekrafts masser.
5. Den anden enestående rumzone som deler de to rumbaner af mørke tyngdekrafts masser.
6. Det yderste bælte af mørke tyngdekrafts masser, roterende med uret rundt om Paradis.
7. En tredje rumzone - en semi-stille zone - som adskiller det yderste bælte af mørke tyngdekrafts masser fra de inderste kredsløb af de syv superuniverser.

Havonas en milliard verdner er arrangeret i syv koncentriske kredsløb som umiddelbart omgiver Paradissatelliternes tre kredsløb. Der er i op mod femogtredive millioner verdner i Havonas inderste kredsløb og over tohundrede og femogfyre millioner i det yderste, med rimelig forhold til de mellemliggende antal. Alle kredsløb er forskelligt, men alle er perfekt afbalanceret og fortræffeligt velorganiseret, og hver er gennemtrængt af den Uendelige Ånds specialiserede repræsentation, en af de Syv Kredsløbs Ånder. I tillæg til andre funktioner så koordinerer denne upersonlige Ånd ledelsen af de himmelske anliggender overalt i sit kredsløb.

Havonas planetariske kredsløb er ikke over hinanden; disse verdner følger hinanden i en velordnet lineær procession. Centraluniverset hvirvler rundt om den stationære Paradis Ø i et stort plan, bestående af ti koncentriske stabiliseret enheder - Paradis sfærernes tre kredsløb og Havona verdnernes syv kredsløb. Fysisk betragtet, så er Havona og Paradis kredsløbene alle et og samme system; deres adskillelse er i anerkendelse af funktionalitet og administrativt.

Tiden er ikke medregnet på Paradis; sekvensen af efterfølgende begivenheder er medfødt i forståelsen på dem som er central Øens indbyggere. Med tiden er relevant for Havona kredsløbene og for talrige væsener af både himmelsk og jordisk oprindelse, som opholder sig derpå. Hver Havona verden har sin egen lokale tid, bestemt af dets kredsløb. Alle verdner i et givet kredsløb har den samme års længde eftersom de ensartet svinger rundt om Paradis, og længden af disse planetariske år formindskes fra det yderste til det inderste kredsløb.

Ud over omløbstiden i Havona, er der Paradis-Havona standard dag og andre tidsangivelser, som er bestemt på, og udsendt fra den Uendelige Ånds syv Paradis satellitter. Paradis-Havona standard dag er baseret på den tids længde, som kræves for de planetariske bopæle af det første eller inderste Havona kredsløb til at fuldføre en omdrejning rundt om Paradis Øen; og selvom deres hastighed er enorm, på grund af deres placering mellem de mørke tyngdekraft masser og det gigantiske Paradis, kræves der næsten et tusinde år for disse sfærer til at fuldføre deres kredsløb. I har uforvarende læst sandheden, da jeres øjne hvilede på udtalelsen ”En dag er som tusinde år med Gud, men som en vagt om natten.” En Paradis-Havona dag er lige akkurat syv minutter, tre og en ottendedel sekund mindre end et tusinde år af den nuværende skudårs kalender på Urantia.

Denne Paradis-Havona dag er standard tidsmåling for de syv superuniverser, selvom hvert opretholder deres egen interne tidsstandard.

I udkanten af dette store centralunivers, langt udover Havona verdneres syvende bælte, cirkulerer der et utroligt antal af enorme mørke tyngdekrafts masser. Disse mangfoldige mørke masser er helt ulige til andre rum masser i mange henseender; selv i form er de meget forskellige. Disse mørke tyngdekrafts masser hverken tilbagekaster eller absorbere lys; de reagere ikke på fysisk-energi lys, og de omgiver og omslutter så fuldstændig Havona at de skjule det fra synet af selv nærværende beboede universer i tid og rum.

Det store bælte af mørke tyngdekrafts masser er delt i to lige elliptiske kredsløb ved hjælp af en enestående rum indtrængen. Det indvendige bælte drejer mod uret; det udvendige drejer med uret. Disse modsatrettede bevægelses retninger, sammenkoblet med de mørke massers ekstraordinære mængde, udligner effektivt tyngdekrafts linjer i Havona, at centraluniverset bliver en fysisk afbalanceret og perfekt stabiliseret skabelse.

De mørke tyngdekraft massers indvendige procession er rørføret i indretning, bestående af tre cirkelrunde grupperinger. Et tværsnit af dette kredsløb ville vise tre koncentriske cirkler af næsten lige tæthed. Det ydre kredsløb af mørke tyngdekrafts masse er anbragt i en vinkelret formation, ti tusinde gange højere end det indre kredsløb. Det ydre kredsløbs op og ned diameter er halvtreds tusinde gange større end den tværgående diameter.

Det mellemliggende rum som eksistere mellem disse to tyngdekrafts massers kredsløb er unik, idet intet som det findes lignende andet steds i hele det store univers. Denne zone er karakteriseret ved enorme bølge bevægelser af en op og nedgående natur og er gennemtrængt af kolossale energi aktiviteter af en ukendt slags.

I vores opfattelse, så er der intet mage til centraluniversets mørke tyngdekrafts masser som vil karakterisere den fremtidige udvikling af de ydre rum niveauer; vi betragter disse vekslende processioner af formidable tyngdekraft-balanceret masser som enestående i mesteruniverset.

2. HAVONAS FORFATNING

Åndevæsener bor ikke i tåget rum; de bebor ikke æteriske verdener; de er hjemmehørende på virkelige sfærer af en materiel natur, verdner lige så virkelige som dem hvorpå dødelige lever. Havona verdnerne er virkelig og bogstavelig, omend deres bogstavelige substans adskiller sig fra den materielle organisation af planeterne i de syv superuniverser.

Havonas fysiske realiteter repræsenterer en klasse af energi organisation som radikalt adskiller sig fra nogen som helst fremherskende i de evolutionære universer i rummet. Havona energier er tredobbelt; enhederne af energi-materie i superuniverserne indeholder en dobbelt energi opladning, selv om en form for energi eksistere i negative og positive faser. Skabelsen af centraluniverset er tredobbelt (Treenighed); skabelsen af et lokalunivers (direkte) er dobbelt, af en Skabersøn og en Skabende Ånd.

Havona materialet består af organisationen af nøjagtig tusinde grundlæggende kemiske grundstoffer og den afbalancerede funktion af syv former for Havona energi. Hver af disse grundlæggende energier manifesterer syv faser af exciteret tilstand, så de oprindelige indfødte i Havona reagerer på niogfyrre forskellige sensoriske stimuli. Med andre ord, set fra et rent fysisk synspunkt, så besidder centraluniversets indfødte niogfyrre specialiseret former for fornemmelser. Morontia sanserne er halvfjerds, og de højere åndelige former for reaktion og respons variere i forskellige væsen typer fra halvfjerds til tohundrede og ti.

Ingen af de fysiske væsener i centraluniversets ville være synlige til Urantianerne. Alle fysiske stimulanser på disse fjerne verdner ville heller ikke fremkalde en reaktion i jeres grove sanse organer. Hvis en Urantia dødelig kunne blive transporteret til Havona, så ville han der være døv, blind, og aldeles mangle alle andre sanse reaktioner; han kunne kun fungere som et begrænset selvbevidst væsen uden alle miljømæssige stimuleringer og alle reaktioner dertil.

Der er talrige fysiske fænomener og åndelige reaktioner som finder sted i den centrale skabelse som er ukendte på verdener som Urantia. Den grundlæggende organisation af en trefoldig skabelse er helt i modsætning til den dobbelte forfatning fra et skabt univers i tid og rum.

Alle naturlige love er koordineret på et grundlag helt anderledes end i de dobbelte energisystemer fra de udviklende skabelser. Hele centraluniverset er organiseret i overensstemmelse med det trefoldige system af perfekt og symmetrisk kontrol. Igennem hele Paradis-Havona systemet er der opretholdt en perfekt balance mellem alle kosmiske virkeligheder og alle åndelige kræfter. Med dets absolutte forståelse om den materielle skabelse, regulerer og opretholder Paradiset de fysiske energier i dette centralunivers; den Evige Søn opretholder som en del af hans altfavnende ånds greb på den mest perfekte måde, den åndelige status af alle som bor på Havona. På Paradis er intet eksperimenterende, og Paradis-Havona systemet er en enhed af skabende fuldkommenhed.

Den Evige Søns universelle åndelige tyngdekraft er forbløffende aktiv overalt i centraluniverset. Alle åndelige værdier og åndelige personligheder er uophørligt trukket indad mod Gudernes bopæl. Denne indre trang mod Gud er intens og uundgåelig. Ambitionen om at nå frem til Gud er stærkere i centraluniverset, ikke fordi åndetyngdekraften er stærkere end i de fjerntliggende universer, men fordi de væsener som har nået Havona er mere fuldstændigt åndelliggjorte og derfor mere påvirkelige for den altid tilstedeværende påvirkning af trækket fra den Evige Søns universelle åndetyngdekraft.

Ligeledes trækker den Uendelige Ånd alle intellektuelle værdier mod Paradis. Overalt i centraluniverset virker den Uendelige Ånds sindstyngdekraft i forbindelse med den Evige Søns åndetyngdekraft, og disse udgør tilsammen den samlede indre trang af de opstigende sjæle til at finde Gud, for at opnå Guddom, til at nå Paradis, og til at kende Faderen.

Havona er et åndeligt perfekt og fysisk stabilt univers. Kontrollen og den afbalanceret stabilitet af centraluniverset fremstår som værende perfekt. Alt fysisk eller åndeligt er helt forudsigeligt, men ikke sindsfænomener og den personlige vilje. Vi konkluderer, at synd kan betragtes som værende en umulig forekomst, men vi gør det på det grundlag, at de indfødte fri viljeskabninger på Havona aldrig har været skyldige i overtrædelse af Guddommens vilje. Gennem hele evigheden har disse himmelske væsener været konsekvent loyale til Dagenes Evige. Synden er heller ikke fremkommet i nogen skabning som er kommet til Havona som pilgrim. Der har aldrig været et tilfælde af dårlig opførsel af nogen skabning fra nogen gruppe af personligheder nogen sinde skabt i, eller tilladt adgang til, det centrale Havona univers. Så perfekt og guddommelig er de udvælgelses metoder og midler i tidens universer, at der aldrig i Havonas optegnelser har fundet en forseelse sted; ingen fejltagelser er nogen sinde lavet; ingen opstigende sjæl er nogensinde blevet for tidligt optaget til centraluniverset.

3. HAVONA VERDNERNE

Angående centraluniversets regering, så er der ingen. Havona er så udsøgt perfekt, at intet intellektuelt regeringssystem er nødvendigt. Der er ingen regelmæssige indstiftede domstole, ej heller er der lovgivende forsamlinger; Havona behøver kun administrativ vejledning. Her kan observeres de højeste idealer af ægte selvstyre.

Der er ikke behov for regering blandt sådanne perfekte og næsten perfekte intelligenser. De har ikke brug for regulering,

for de er væsener med medfødt perfektion blandet med evolutionære skabninger som for længst har bestået undersøgelsen af superuniversernes højeste domstole.

Administrationen af Havonas er ikke automatisk, men den er beundringsværdigt perfekt og guddommeligt effektiv. Den er hovedsagelig planetarisk og er betroet til planetens bosiddende Evige af dage, hver Havona sfære styres af en af disse personligheder med Treenighedsoprindelse. De Evige af Dage er ikke skabere, men de er perfekte administratorer. De underviser med den højeste dygtighed og vejleder deres planetariske børn med en perfektion af visdoms grænsende til absolutthed.

Centraluniversets en milliard sfærer udgør uddannelse verdener af de høje personligheder født i Paradiset og Havona og tjener yderligere som de endelige evalueringsområder for opstigende skabninger fra de evolutionære verdener af tid. Ved udførelse af den Universelle Faders store plan for de skabtes opstigning lander tidens pilgrimme på den ydre eller syvende kredsløbs modtagelses verdener, og efter videreuddannelse og udvidet erfaring, bliver de i stigende grad fremrykket indad, planet efter planet og cirkel efter cirkel, indtil de endelig når frem til Guddommene og opnår bopæl på Paradis.

På nuværende tidspunkt, selvom de syv kredsløbs sfærer er vedligeholdt i hele deres himmelske herlighed, så er det kun omkring en procent af hele den planetariske kapacitet, som er udnyttet i arbejdet med at fremme Faderens universelle plan for de dødeliges opstignelse. Omkring en tiende del af en procent af arealet af disse enorme verdner er tilegnet Finalitkorpsets liv og aktiviteter, væsener som for evigt har fundet sig til rette i lys og liv og som ofte opholder sig og tjener på Havona verdnerne. Disse ophøjede væsener har deres personlige boliger i Paradiset.

Den planetariske konstruktion af Havona sfærerne er helt i modsætning til rummets evolutionære verdner og systemer. Intet andet sted i hele storunivers er det hensigtsmæssigt at anvende sådanne enorme sfærer som beboede verdner. Den triatafysiske forfatning, kombineret med den afbalancerende effekt af de enorme mørke tyngdekraft masser, gør det muligt så perfekt at udligne de fysiske kræfter og så udsøgt at afbalancere de forskellige tiltrækningskræfter fra denne kolossale skabelse. Antityngdekraft er også anvendt i organisationen af de materielle funktioner og de åndelige aktiviteter af disse enorme verdener.

Arkitekturen, belysning, og opvarmning, så vel som den biologiske og artistiske udsmykning af Havona sfærerne, er helt udover den største mulige strækning af menneskelige fantasi. Man kan ikke fortælle jer meget om Havona; for at forstå dets skønhed og storslåenhed må I se det. Men der er virkelige floder og søer på disse fuldkomne verdner.

Åndeligt er disse verdner ideelt indrettet; de er på passende vis tilpasset deres formål til at rumme de talrige klasser af forskellige væsener, som fungerer i centraluniverset. Mangfoldige aktiviteter finder sted på disse smukke verdner som er langt udover den menneskelige fatteevne.

4. CENTRAL UNIVERSETS SKABNINGER

Der er syv grundlæggende former for levende ting og væsener på Havona verdnerne, og hver af disse grundlæggende former eksistere i tre særskilte faser. Hver af disse tre faser er inddelt i halvfjerds hoved afdelinger, og hver hoved afdeling er sammensat af et tusinde mindre delinger, med stadig andre under afdelinger, og så videre. Disse grundlæggende livs grupper kan klassificeres som:

1. Materiel.
2. Morontiel.
3. Åndelig.
4. Absonit.
5. Ultimativ.
6. Samabsolut.

7. Absolut.

Opløsning og død er ikke en del af Havona verdners livscyklus. I centraluniverset gennemgår de lavere levende ting materialiserings forvandlingen. De skifter form og manifestation, men de opløses ikke gennem en proces af forrådnelse og celledød.

Alle Havona indfødte er alle Paradistreenighedens afkom. De er uden skabelses forældre, og de er ikke forplantnings væsener. Vi kan ikke portrættere skabelsen af disse af centraluniversets borgere, væsener som aldrig er skabt. Hele historien om skabelse af Havona er et forsøg på at tid og rum indfører en evigheds kendsgerning som ikke har nogen forhold til tid eller rum, således som det dødelige menneske opfatter dem. Men vi må indrømme den menneskelige filosofi et oprindelsespunkt; selv personligheder langt over det menneskelige niveau kræver et begreb af ”begyndelse.” Ikke desto mindre, så er Paradis-Havona systemet evigt.

Havonas indfødte lever på centraluniversets en milliard sfærer på samme måde som andre klasser af permanent borgerskab bebor deres respektive fødselssfærer. Ligesom de materielle klasser af sønner føres igennem den materielle, intellektuelle, og åndelige økonomi af en milliard lokalsystemer i et superunivers, således, i en vis større forstand, lever og fungerer Havonas indfødte på centraluniversets en milliard verdner. I ville muligvis betragte disse Havonaere som materielle skabninger i den forstand at ordet ”materiel” kunne udvides til at beskrive de fysiske virkeligheder i det guddommelige univers.

Der er et liv som er hjemmehørende til Havona og som besidder betydning i og for sig selv. Havonaere tjener på mange måder til dem som nedstiger fra Paradiset og til dem som opstiger fra superuniverserne, men de lever også liv som er enestående i centraluniverset og som har relativ betydning helt uafhængig af enten Paradis eller superuniverserne.

Ligesom tros sønners tilbedelse i de evolutionære verdner tjener til den Universelle Faders kærligheds tilfredsstillelse, så mætter Havona skabningernes ophøjet forgudelse den guddommelige skønhed og sandheds perfekte ideal. Ligesom de dødelige mennesker stræber efter at gøre Guds vilje, så lever centraluniversets væsener for at tilfredsstille Paradistreenighedens idealer. I selve deres natur er de Guds vilje. Mennesket glædes over Guds godhed, Havonaerne jubler over den guddommelige skønhed, mens I begge nyder frihedens levende sandheds tjeneste.

Havonaerne har både nuværende og fremtidige valgfrie uåbenbarede skæbner. Og der er en fremgang for de indfødte skabninger som er ejendommelig for centraluniverset, en fremgang som hverken involverer opstigning til Paradiset eller indtrængen i superuniverserne. Denne fremgang til højere Havona status kan forstås som følgende:

1. Erfaringsmæssig fremskridt udad fra det første til det syvende kredsløb.
2. Fremskridt indad fra det syvende til det første kredsløb.
3. Fremskridt indenfor en kreds - fremgang indenfor verdener af et givet kredsløb.

Udover Havonas indfødte, så omfatter centraluniversets beboere talrige klasser af mønster væsener for forskellige grupper i universet - rådgivere, ledere, og lærere, som rådgiver, leder og lærer samme slags væsener overalt i skabelsen. Alle væsener i alle universer er formet langs linjerne af en eller anden bestemt klasse af mønster væsen som lever på en eller anden af Havonas en milliard verdner. Selv tidens dødelige

har deres mål og idealer af væsen eksistens på det ydre kredsløb af disse mønstre sfærer i det høje.

Så er der de væsener som har opnået den Universelle Fader, og som er berettiget til at gå og komme, som er overdraget opgaver af speciel tjeneste her og der i universerne. Og på alle Havona verdnerne kan man finde opnåelses kandidater, dem som fysisk har nået centraluniverset, men som endnu ikke har opnået den åndelige udvikling som vil gøre det muligt for dem at søge bopæl i Paradiset.

Den Uendelige Ånd er repræsenteret på Havona verdnerne af en stor mængde af personligheder, væsener af ynde og glans, som administrerer detaljerne i de indviklede intellektuelle og åndelige anliggender i centraluniverset. På disse

verdner af guddommelig perfektion udfører de det arbejde som af naturen hører til den normale forvaltning af denne enorme skabelse og, derudover, varetager de mangfoldige opgaver af undervisning, træning og tjeneste til de enorme antal af opstigende skabninger som er steget op til herlighed fra rummets mørke verdner.

Der er talrige grupper af indfødte væsener i Paradis-Havona systemet som på ingen måde direkte er forbundet med opstigningsplanen af skabningers opnåelse af perfektion; derfor er de udeladt fra personligheds klassifikationen således som den er præsenteret for de dødelige racer. Kun de store grupper af supermenneskelige væsener og de klasser, som direkte er forbundet med jeres overlevelse erfaring er præsenteret i denne sammenhæng.

Havona vrimler med livsformer i alle faser af intelligente væsener, som her søger at gå videre fra de lavere til højere kredsløb i deres anstrengelser for at opnå højere niveauer af guddommelig realisering og udvidet forståelse af højeste betydninger, ultimative værdier, og absolut virkelighed.

5. LIVET I HAVONA

På Urantia passere i gennem en kort og intens test under jeres livsforløb af materiel eksistens. På mansoniaverdnerne og op gennem jeres system, konstellation, og lokalunivers, gennemrejser I opstigningens morontia faser. På superuniversets uddannelses verdener passere i gennem sande ånde stadier af fremadskridelse og er forberedt på eventuel passage til Havona. På de syv kredsløb i Havona er jeres opnåelse intellektuel, åndelig, og erfaringsbaseret. Og der er en konkret opgave som skal udføres på hver af disse verdner på hvert af disse kredsløb.

Livet i de guddommelige verdner i centraluniverset er så rig og fuld, så fuldstændig og rigeligt, at det helt overgår menneskets begreb om, hvad et skabt væsen eventuelt kunne erfare. De sociale og økonomiske aktiviteter af denne evige skabelse er helt forskellige fra de beskæftigelser som materielle skabninger der lever på evolutionære verdner som Urantia er vant til. Selv Havonas tænketeknik er ulig tankeprocessen på Urantia.

Centraluniversets regulering er passende og i følge sin natur medfødt; adfærds reglerne er ikke vilkårlige. I hvert krav af Havonas er der åbenbart retfærdighed som grund og retskaffenhed som regel. Og disse to faktorer, kombineret, udligner hvad man på Urantia ville benævne *korrekthed*. Når I ankommer til Havona, så vil I naturligvis nyde at gøre ting på den måde som de skal gøres.

Når intelligente væsener først når centraluniverset, bliver de modtaget og bosat på den syvende Havona kredsløbs pilotverden. Efterhånden som de nyankomne udvikler sig åndeligt, og opnå identitets opfattelse af deres superunivers Mesterånd, så bliver de overført til det sjette cirkel. (Det er efter disse arrangementer i centraluniverset, at udviklingscirklerne i det menneskelige sind er blevet betegnet.) Efter at de opstigende har opnået en realisering af den Højeste og derved forberedt for Guddomseventyret, bliver de bragt til det femte kredsløb; og efter opnåelsen af den Uendelige Ånd, bliver de transporteret til den fjerde. Efter opnåelsen af den Evige Søn, bliver de flyttet til det tredje; og når de har erkendt den Universelle Fader, så tager de ophold på det andet kredsløb af verdener, hvor de bliver fortrolige med Paradisets værter. Ankomsten på Havonas første kredsløb tilkendegiver godkendelsen af tidens kandidater ind i tjeneste i Paradiset. I henhold til længden og karakteren af det skabte væsens opstigning, så vil de vente på ubestemt tid på det inderste kredsløb af tiltagende åndelig opnåelse. Fra dette indre kredsløb passere den opstigende pilgrim indad til Paradisets bopæl og indtrædelse i Finalitkorpset.

Under jeres ophold på Havona som en opstigende pilgrim, vil I få lov til frit at besøge de verdener i kredsløbet som er tilknyttet til jeres opgave. I vil også få tilladelse til at gå tilbage til de planeter i de kredsløb I tidligere har gennemrejst. Og al dette er muligt for dem som opholder sig på Havonas cirkler uden nødvendigvis at anvende supernafransport. Pilgrimmene fra tiden er i stand til at udstyre sig selv til at gennemrejse ”opnået” rum men er afhængig af den fastsatte teknik til at overvinde ”uopnået” rum; en pilgrim kan ikke forlade Havona eller rejse fremad udover hans tildelte kredsløb uden hjælp fra en transportsupernaf.

Der er en forfriskende originalitet over denne enorme centrale skabelse. Bortset fra den fysiske organisering af stof og den fundamentale konstitution af de grundlæggende klasser af intelligente væsener og andre levende ting, så er der intet til fælles mellem verdnerne i Havona. Enhver af disse planeter er en original, enestående, og eksklusiv skabelse; hver planet er en uforlignelig, unik, og perfekt produktion. Og denne forskellighed af individualitet strækker sig til alle

funktioner af de fysiske, intellektuelle, og åndelige aspekter af planetarisk eksistens. Hver eneste af denne en milliard fuldkomne planeter er blevet udviklet og forskønnet i overensstemmelse med de planer den bosiddende Dagenes Evige har udarbejdet. Og det er netop derfor ikke to af dem er ens.

Først når I har gennemrejst det sidste af Havonas kredsløb og besøgt den sidste af Havonas verdner, vil eventyrets tonikum og nysgerrighedens stimulus forsvinde fra jeres karriere. Og så vil længslen, den fremadgående evigheds impuls, erstatte sin forløber, eventyrlysten i tiden.

Monotoni er tegn på umodenhed af den skabende fantasi og uinaktivitet af intellektuel samordning med den åndelige begavelse. På den tid hvor en opstigende dødelig begynder udforskningen af disse himmelske verdner, har han allerede opnået følelsesmæssig, intellektuel, og social, hvis ikke åndelig, modenhed.

Ikke kun vil I møde forandringer, som I ikke har drømt om, efterhånden som I gør fremskridt fra kredsløb til kredsløb i Havona, men jeres forbavselse vil være ubeskrivelig efterhånden som I udvikler jer fra planet til planet indenfor hvert kredsløb. Hver af disse milliarder studie verdener er et sandt universitet af overraskelser. Vedvarende forbavselse, endeløs undren, er, hvad de erfarer som gennemrejser disse kredsløb og rejser på disse gigantiske sfærer. Monotoni er ikke en del af karrieren i Havona.

Eventyrs kærlighed, nysgerrighed, og rædsel for monotoni - disse træk, der er en naturlig del af den udviklende menneskenatur - er ikke plantet i jer, bare for at ærgre og irritere jer gennem jeres korte ophold på jorden, men snarere for at antyde til jer, at døden kun er begyndelsen på en endeløs karriere af eventyr, en vig forsmag på livet, en evig opdagelsesrejse.

Nysgerrighed - undersøgelses ånden, opdagelses trangen, udforsknings jagten - er en del af den medfødte og guddommelige begavelse af evolutionære rum skabninger. Disse naturlige impulser blev ikke givet jer blot for at være frustrerende og undertrykkende. Sandt nok, så må disse ambitiøse drifter ofte blive behersket gennem jeres korte liv på jorden, skuffelse må ofte erfare, men de vil blive fuldt realiseret og på strålende vis tilfredsstillet under den lange tidsalder som kommer

.

6. CENTRAL UNIVERSETS FORMÅL

Omfanget af aktiviteter på de syv kredse i Havona er enormt. I almindelighed kan de beskrives som:

1. Havonale.
2. Paradisiske.
3. Opstigende-finite - Højeste-Ultimativ evolutionær.

Mange superendelige aktiviteter foregår i den nuværende univers tidsalder i Havona, der involverer utallige forskellige absonitte og andre faser af sind og ånde funktioner. Det er muligt at centraluniverset tjener mange formål som ikke er åbenbaret til mig, fordi det fungerer på talrige måder udover det skabte sinds opfattelsesevne. Ikke desto mindre, så vil jeg bestræbe mig på at skildre, hvorledes denne perfekte skabelse bidrager til de behov og medvirker til tilfredsstillelse af syv klasser af intelligenser i universet.

1. *Den Universelle Fader* - Den Første Kilde og Center. Gud Faderen får den højeste forældremæssig tilfredsstillelse fra central skabelsens perfektion. Han nyder oplevelsen af kærligheds mæthed på nære lige niveauer. Den perfekte Skaber er guddommeligt tilfreds med tilbedelsen af den perfekte skabning.

Havona yder Faderen den højeste præstations tilfredsstillelse. Den perfekte realisering i Havona kompenserer for tid og rum forsinkelser af evigheds trang til uendelig udvidelse.

Faderen glæder sig over den guddommelige skønhedens gengivelse i Havona. Det tilfredsstiller det guddommelige sind

at kunne yde alle udviklende universer et perfekt mønster af udsøgt harmoni.

Vores Fader betragter centraluniverset med perfekt glæde, fordi det er en værdig åbenbaring af åndevirkelighed til alle personligheder i universet af universer.

Universernes Gud har en positiv holdning til Havona og Paradis da de udgør det evige styrkecenter for al efterfølgende univers udvidelse i tid og rum.

Den Evige Fader ser med uophørlig tilfredshed Havona skabelsen som det værdige og tiltrækkende mål for tidens opstigningskandidater, hans dødelige børnebørn fra rummet i deres opnåelse af Skaber-Faders evige hjem. Og Gud finder glæde i Paradis-Havona universet som det evige hjem for Guddomme og den guddommelige familie.

2. Den Evige Søn - Den Anden Kilde og Center. For den Evige Søn tilbyder den enestående centrale skabelse det evige bevis på effektiviteten af partnerskabet i den guddommelige familie - Faderen, Sønnen, og Ånden. Det er det åndelige og materielle grundlag for absolut tillid i den Universelle Fader.

Havona yder den Evige Søn en næsten ubegrænset base for åndestyrkens altid udvidende erkendelse. Centraluniverset tilbyder den Evige Søn den arena, hvori han sikkert og trygt kunne demonstrere overdragelse tjenestens ånd og teknik via undervisning af hans Paradissønner.

Havona er virkeligheds grundlaget for den Evige Søns åndetyngdekrafts kontrol af universernes univers. Dette univers yder Sønnen tilfredsstillelse af forældremæssig længsel, åndelig reproduktion.

Havona verdnerne og deres perfekte indbyggere er den første og evige afgørende bevis for, at Sønnen er Faderens Ord. Derved er bevidstheden om Sønnen som et uendeligt supplement af Faderen perfekt tilfredsstillet.

Og dette univers giver mulighed for realisering af gensidigheden af broderlig ligestilling mellem den Universelle Fader og den Evige Søn, og dette udgør det evige bevis på den uendelige personlighed af hver.

3. Den Uendelige Ånd - Den Tredje Kilde og Center. Havona universet yder den Uendelige Ånd beviset på at være Samforeneren, den forenet Fader-Sønnens uendelige repræsentant. I Havona opnår den Uendelige Ånd den kombinerede tilfredshed af at fungere som en kreativ aktivitet mens han nyder tilfredsstillelsen af absolut sameksistens med sin guddommelige præstation.

I Havona fandt den Uendelige Ånd en arena hvori han kunne demonstrere evnen og viljen til at tjene som en potentiel barmhjertigheds minister. I denne perfekte skabelse holdt den Uendelige Ånd prøve på det tjenende eventyr i de evolutionære universer.

Denne perfekte skabelse yder den Uendelige Ånd mulighed for at deltage i universets administration sammen med begge de guddommelige forældre - at administrere et univers som associeret Skaber afkom, for derved at forberede sig på den fælles administration af lokaluniverserne som den Skabende Ånde medarbejder til Skabersønnerne.

Havona verdnerne er sindets laboratorium for skaberne af det kosmiske sind og tjenerne af alle eksisterende sinds skabninger. Sindet er forskelligt på hver Havona verden og tjener som mønster for alle væseners åndelige og materielle intellekt.

Disse perfekte verdener er sindets grundskole for alle væsener bestemt for Paradis samfundet. De ydet Ånden rigelig mulighed for på sikre og rådgivende personligheder at afprøve i praksis teknikken for sinds tjeneste.

Havona er en kompensation til den Uendelige Ånd for hans udbredte og uselviske arbejde i rummets universer. Havona er det perfekte hjem og tilflugtssted for den utrættelige Sindstjener o tid og rum.

4. Det Højeste Væsen - den evolutionære forening af erfaringsmæssig Guddom. Havona skabelsen er det evige og perfekte bevis for det Højeste væsens åndelig realitet. Denne perfekte skabelse er en åbenbaring af den perfekte og symmetrisk åndenatur, som karakteriserer Gud den Højeste før begyndelsen af styrke-personligheds syntese af de finite

refleksioner af Paradisets Guddomme i de erfaringsmæssige universer af tid og rum.

I Havona er den Almægtiges styrkepotentialer forenet med den Højestes åndelige natur. Denne centrale skabelse er en eksemplificering af den Højeste enhed i fremtidens evighed.

Havona er et perfekt mønster af den Højestes universelle potentiale. Dette univers er en færdig portrættering af den fremtidige perfektion af den Højeste og antyder den Ultimatives potentiale.

Havona udviser endeligheden af ånde værdier eksisterende som levende vilje skabninger af højeste og perfekt selvkontrol; sind eksisterende som ultimativ ækvivalent til ånd; virkelighed og enheds intelligens med et ubegrænset potentiale.

5. De Samordnede Skabersønner. Havona er det pædagogiske undervisningsområde, hvor Paradisets Michaels er forberedt til deres efterfølgende eventyr i deres skabte universer. Denne guddommelige og perfekte skabelse er et mønster for enhver Skabersøn. Han stræber efter at tilvirke hans eget univers til i sidste instans at opnå disse perfekte Paradis-Havona niveauer.

En Skabersøn anvender Havona skabningerne som mulige personligheds mønstre for hans egne dødelige børn og åndelige væsener. Michaelsønnerne og andre Paradissønner anskuer Paradis og Havona som den guddommelige skæbne for tidens børn.

Skabersønnerne ved at den centrale skabelse er den virkelige kilde for den uundværlige overkontrol af universet som stabiliserer og forener deres lokaluniverser. De ved, at den personlige tilstedeværelse af den altid tilstedeværende påvirkning af den Højeste og Ultimative er i Havona.

Havona og Paradis er kilden for en Michael søns skabende styrke. Her bor de væsener som samarbejder med ham i skabelsen af universet. Fra Paradiset kommer Universets Moderånder, lokaluniversernes medskabere.

Paradissønnerne betragter den centrale skabelsen som hjemmet for deres guddommelige forældre - deres hjem. Det er stedet hvor de nyder at vende tilbage til igen og igen.

6. De Samordnede Tjenende Døtre. Universets Moderånder, medskaberne af lokaluniverserne, får deres førpersonlige træning på Havonas verdner i tæt samarbejde med Kredsløbs Ånderne. I centraluniverset praktiseres lokaluniversernes Åndedøtrene behørigt i samarbejdsmetoderne med Paradissønnerne, alt imens underlagt Faderens vilje.

På Havona verdnerne finder Ånden og Åndedøtrene sinds mønstrene for alle deres grupper af åndelige og materielle intelligenser, og dette centralunivers er fremtidens skæbne for de skabninger som en Univers Moderånd sammen med en tilknyttet Skabersøn har været garanteret for.

Universets Moderskaber husker Paradiset og Havona som stedet for sin oprindelse og som den Uendelige Moderåndens hjem, boligen for det Uendelige Sinds personlige tilstedeværelse.

Fra dette centralunivers kom også overdragelsen af de personlige privilegier til skaberevner som en af universets Guddommelig Minister anvender for at komplementære en Skabersøn i arbejdet med at skabe levende viljeskabninger.

Og til sidst, eftersom disse Døtreånder til den Uendelige Moderånd højst sandsynligt ikke nogensinde vender tilbage til deres Paradis hjem, så opnår de stor tilfredsstillelse fra det universelle refleksionsfænomen forbundet med det Højeste Væsen i Havona og personaliseret i Majeston på Paradiset.

7. De Evolutionære Dødelige af den Opstigende Karriere. Havona er hjemsted for mønster personligheden for enhver dødelig type og hjemmet for alle overmenneskelige personligheder af dødelig forening som ikke deres oprindelse i kreationerne af tid.

Disse verdner stimulerer alle menneskelige impulser til at opnå sande åndeværdier på de højeste tænkelige virkeligheds niveauer. Havona er det førparadisiske uddannelsesmål for enhver opstigende dødelig. Her opnår de dødelige

førparadisisk Guddom - det Højeste Væsen. Havona fremstår for alle vilje skabninger som porten til Paradiset og Gud opnåelse.

Paradis er finaliternes hjem og Havona, deres arbejdsområde og rekreationsområde. Og enhver dødelig, som kender Gud længes efter at blive en finalit.

Centraluniverset er ikke kun menneskets etableret skæbne, men det er også startstedet for finaliternes evige karriere når de engang begynder på det uafsløret og universelle eventyr i udforskning af uendeligheden af den Uendelige Fader.

Havona vil ubestridelig fortsætte med at fungere i absonit betydning selv i fremtidige universers tidsaldre, som vil bevidne rummets pilgrimme som forsøger på at finde Gud på overfinite niveau. Havona har kapacitet til at tjene som et uddannelses univers for absonitte væsener. Det vil sandsynligvis være den endelige skole, når de syv superuniverser fungerer som den mellemliggende skole for kandidater af de første skoler fra det ydre rum. Og vi hælder til den opfattelse, at det evige Havona potentiale virkelig er ubegrænsede, at centraluniverset har evig evne til at tjene som et erfaringsmæssig uddannelses univers for alle tidligere, nuværende, eller fremtidige typer af skabte væsener.

[Præsenteret af en Fuldkommen af Visdom bestilt til således at fungere af Dagenes Ældste på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 15

DE SYV SUPERUNIVERSER

HVAD ANGÅR den Universelle Fader - som en Fader - så er universerne faktisk ikke eksisterende; han beskæftiger sig med personligheder; han er personlighedernes Fader. Hvad angår den Evige Søn og den Uendelige Ånd - som skaber partnere - så er universerne lokaliseret og individuelt underlagt Skabersønnernes og de Skabende Ånders fælles styre. Hvad angår Paradistreenigheden, så er der udenfor Havona lige akkurat syv beboede universer, syv superuniverser hvis jurisdiktion omfatter det første rumniveau kredsløb efter Havona. De Syv Mesterånder udstråler deres indflydelse fra den centrale Ø, og dermed udgør den store skabelse et gigantisk hjul, hvor navet er den evige Paradis Ø, de syv eger strålingen fra de Syv Mesterånder, og fælgen de ydre områder af storuniverset.

Tidligt i den universelle skabelsens materialisering blev den syvfoldige plan for superuniversets organisation og regering formuleret. Den første skabelse efter Havona blev opdelt i syv vældige segmenter, og hovedkvarterets verdnerne for disse superuniversers regeringer blev udtænkt og konstrueret. Den nuværende administrationsordning har eksisteret næsten fra evigheden, og herskerne i disse syv superuniverser kaldes med rette Dagenes Ældste.

Ud af det store mængde af viden angående superuniverserne, er det kun lidt jeg kan håbe på at fortælle jer, men der er gennem alle disse verdener en virkende teknik af intelligens kontrol af både fysiske og åndelige kræfter, og den universelle tyngdekraft tilstedeværelse fungerer her i majestætisk styrke og perfekt harmoni. Det er vigtigt først at få en passende ide af den fysiske struktur og materielle organisation af superuniversernes domæner, fordi så vil i være bedre forberedt til at forstå betydningen af den fantastiske organisation, som er tilvejebragt for deres åndelige regering og for den intellektuelle udvikling hos de vilje skabninger som bor på de utallige beboede planeter som er spredt her og der over alt i disse syv superuniverser.

1. SUPERUNIVERSETS RUMNIVEAU

Indenfor det begrænsede omfang af generationers optegnelser, observationer, og erindringer fra en million eller en milliard af jeres korte år, oplever Urantia og det univers hvortil den hører, praktisk taget et eventyr af en lang dykning ind i nyt udforsket rum; men ifølge optegnelser på Uversa, i overensstemmelse med ældre observationer, i harmoni med de mere omfattende erfaringer og kalkulationer af vores klasse, og som et resultat af konklusioner baseret på disse og andre forskningsresultater, ved vi at universerne er engageret i en ordnet, godt forstået, og perfekt kontrolleret procession, svingende i majestætisk ophøjethed rundt om den Første Kilde og Center og hans beboelsesunivers.

Vi har for lang tid siden opdaget at de syv superuniverser bevæger sig langs en stor ellipse, en gigantisk og aflang cirkel. Jeres solsystem og andre verdener af tid er ikke kastet hovedkulds, uden kort og kompas, ind i ikke kortlagt rum. Lokaluniverset som jeres system tilhører følger en bestemt og godt forstået kurs mod uret langs det brede sving som indkredser centraluniverset. Denne kosmiske bane er godt kortlagt og er lige så grundigt kendt af superuniversets stjerneobservatører som planeterne baner, som udgør jeres solsystem er kendt af Urantias astronomer.

Urantia er placeret i et lokalunivers og et superunivers som ikke er fuldt organiseret, og jeres lokalunivers er i umiddelbar nærhed til talrige delvis færdiggjorte fysiske kreationer. I tilhører et af de forholdsvis nye universer. Men i er ikke, i dag, vildt kastet ind i ikke kortlagt rum eller blindt svingende ind i ukendte områder. I følger en velordnet og forudbestemt bane af superuniversets rumniveau. I passerer nu gennem det selv samme rum som jeres planetariske system, eller dets forgængere gennemrejste for lang tid siden; og en dag i den fjerne fremtid vil jeres system, eller dets efterfølgere, igen gennemrejse det identiske rum, hvor igennem I nu styrter så hurtigt.

I denne tidsalder og som retning er betragtet på Urantia, så svinger superunivers nummer et næsten stik nord, omtrent modsat, i den østlige retning, til de Store Kilder og Centers Paradis bopæl og centraluniverset Havona. Denne position, med den tilsvarende ene mod vest, repræsenterer de nærmeste fysiske tilnærmelser af tidens sfærer til den Evige Ø. Superunivers nummer to er i nord, forbereder sig på det vestgående sving, mens nummer tre nu indtager den nordligst del af den store rumbane, efter allerede at have drejet ind i det bøjet spor til det sydgående styrt. Nummer fire er på den forholdsvis lige strækning mod syd, og de fremrykkende områder næsten nu modsat de Store Centrere. Nummer fem har næsten forladt sin position modsat Centrenes Center mens det fortsætter på den direkte sydgående kurs lige akkurat før det forudgående svinger østover; nummer seks optager det meste af den sydlige kurve, det segment hvorfra jeres superunivers for nylig har passeret.

Jeres lokalunivers Nebadon tilhører Orvonton, det syvende superunivers, som svinger mellem superunivers et og seks, som for ikke så længe siden (således som vi beregner tiden) har rundet den sydøstlige bøjning af superuniversets rumniveau. I dag, er det solsystem som Urantia tilhører nogle få milliarder år forbi svinget rundt om den sydligste krumning, således at I nu er fremrykkende udover den sydøstlige bøjning og hurtig bevæger sig langs den lange og forholdsvis lige nordgående bane. For talløse tidsaldre vil Orvonton forfølge denne næsten direkte nordgående kurs.

Urantia tilhører et system som er et godt stykke ud mod grænselandet af jeres lokalunivers; og jeres lokalunivers rejser i øjeblikket i periferien af Orvonton. Der er stadig andre udover jer, men I befinder jer i en fjern afstand i rummet fra de fysiske systemer som svinger rundt i den store cirkel forholdsvis tæt på den Store Kilde og Center.

2. SUPERUNIVERSERNES ORGANISATION

Det er kun den Universelle Fader som kender beliggenheden og det nøjagtige antal af beboede verdner i rummet; han kalder dem alle ved navn og nummer. Jeg kan kun give et tilnærmelsesvis tal på beboede eller beboelige planeter, for nogle lokaluniverser har flere verdener egnet til intelligens liv end andre. Alle planlagte lokaluniverser er heller ikke blevet organiseret. Derfor er det skøn som jeg fremfører udelukkende med det formål at give en ide om den materielle skabelses enorme omfang.

Der er syv superuniverser i det storunivers, og de er strukturerede tilnærmelsesvis som følger:

1. *Systemet*. Den grundlæggende enhed af superregeringen består af omkring et tusinde beboede eller beboelige verdner. Flammende sole, kolde verdener, planeter for tæt på varme sole, og andre sfærer uegnet for skabningers beboelse er ikke inkluderet i denne gruppe. Disse tusinde verdener som er tilpasset til at opretholde liv kaldes et system, men i yngre systemer er det kun et relativt lille antal af disse verdener som er beboet. Hver beboet planet ledes af en Planetprins, og hver lokalsystem har en arkitektonisk sfære som dets hovedkvarter og er styret af en Systemhersker.

2. *Konstellationen*. Et hundrede systemer (omkring 100,000 beboelige planeter) udgør en konstellation. Hver konstellation har en arkitektonisk hovedkvarters sfære og ledes af tre Vorondadek Sønner, de Allerhøjeste. Hver konstellation har også en Dagenes Trofaste som observatør, en ambassadør for Paradistreenigheden.

3. *Lokaluniverset*. Hundrede konstellationer (omkring 10,000,000 beboelige planeter) udgør et lokalunivers. Hver lokalunivers har en storslået arkitektonisk hovedkvarters verden og er styret af en af Guds samordnet Skabersønner tilhørende Michael klassen. Hvert univers er velsignet med tilstedeværelse af en Dagenes Forenede, en repræsentant for Paradistreenigheden.

4. *Den mindre Sektor*. Hundrede lokaluniverser (omkring 1,000,000,000 beboelige planeter) udgør en mindre sektor af superuniversets regering; den har en vidunderlig hovedkvarters verden, hvorfra dets herskere, Dagenes Yngste, administrerer de mindre sektors anliggender. Der er tre Dagenes Yngste, Højeste Treenighedspersonligheder, på hver mindre sektors hovedkvarter.

5. *Den Større Sektor*. Hundrede mindre sektorer (omkring 100,000,000,000 beboelige planeter) udgør en større sektor. Hver større sektor er forsynet med et fantastisk hovedkvarter og ledes af tre Dagenes Fuldkomne, Højeste Treenighedspersonligheder.

6. *Superuniverset*. Ti større sektorer (omkring 1,000,000,000,000 beboelige planeter) udgør et superunivers. Hver superunivers er forsynet med en enorm og herlig hovedkvarterets verden og er styret af tre Dagenes Ældste.

7. *Storuniverset*. Syv superuniverser udgør det nuværende organiseret storunivers, bestående af tilnærmelsesvis syv trillioner beboelige verdener plus de arkitektoniske sfærer og de en milliard beboede sfærer i Havona. Superuniverserne er styret og administreret indirekte og gennem afspejling fra Paradiset af de Syv Mesterånder. Havonas en milliard verdener er direkte administreret af Dagenes Evige, en sådan Højeste Treenighedspersonlighed præsiderende over hver af disse fuldkomne sfærer.

Med undtagelse af Paradis-Havona sfærene, så indeholder planen for universets organisation følgende enheder:

Superuniverser.	7
Større sektorer.	70
Mindre sektorer.	7.000
Lokale universer.	700.000
Konstellationer.	70.000.000
Lokale systemer.	7.000.000.000
Beboelige planeter. .	7.000.000.000,000

Hver af de syv superuniverser er indrettet, tilnærmelsesvis, som følger:

Et system omfatter, tilnærmelsesvis.	1.000 verdener
En konstellation (100 systemer).	100.000 verdener
Et univers (100 konstellationer).	10.000.000 verdener
En mindre sektor (100 universer).	1.000.000.000 verdener
En større sektor (100 mindre sektorer). . . .	100.000.000.000 verdener
Et superunivers (10 større sektorer).	1.000.000.000.000 verdener

Alle sådanne skøn er i bedste fald tilnærmelsesvis, for nye systemer udvikler sig konstant mens andre organisationer midlertidigt passerer ud af materiel eksistens.

3. SUPERUNIVERSET ORVONTON

Praktisk talt alle de stjerneklare områder synlig med det bare øje fra Urantia tilhører den syvende sektion af storunivers, superuniverset Orvonton. Mælkevejens store stjerneklare system repræsenterer den centrale kerne af Orvonton, og er stort set ud over grænserne af jeres lokalunivers. Denne store samling af sole, mørke øer af rum, dobbelt stjerner, kugleformede sværme, stjerne skyer, spiral og andre stjernetåger, sammen med myriader af individuelle planeter, danner en klokkelignende, aflang cirkulær gruppering af omtrent en syvende del af de beboede evolutionære universer.

Fra Urantias astronomiske position, når I kigger gennem tværsnittet af de nærmeste systemer mod den store Mælkevej, vil i observere, at sfærene i Orvontons rejser i et stort langstrakt plan, hvor bredden er langt større end tykkelsen og længden langt større end bredden.

Observation af den såkaldte Mælkevej, afslører den forholdsommæssige forøgelse af stjerne tætheden i Orvonton når

himlen betragtes i en retning, mens tætheden formindskes på begge side; antallet af stjerner og andre sfærer aftager væk fra hovedplanet af vores materielle superunivers. Når observationsvinklen er gunstig, når I stirrer gennem den væsentligste del af dette områdes maksimale tæthed, så kigger i mod beboelses universet og centret for alle ting.

Ud af de ti større sektorer af Orvonton, så er otte i store træk identificeret af Urantias astronomer. De to andre er sværere at genkende adskilt fordi I er nødt til at betragte disse fænomener indefra. Hvis I kunne se superuniverset Orvonton fra en position langt ude fra rummet, så ville i øjeblikkelig genkende de ti større sektorer i den syvende galakse.

Jeres mindre sektors rotationscenter er beliggende langt væk i Skyttens enorme og tætte stjernetaåge, hvor omkring jeres lokalunivers, og dets tilknyttede skabelser alle bevæger sig, og fra de modsatte sider af Skyttens enorme subgalaktiske system kan i observere to store strømme af stjernetaåger som fremstår i enorme stjernespiraler.

Kernen af det fysiske system til hvilket jeres sol og dets tilknyttede planeter hører er tidligere Andromeda stjernetaåges center. Denne tidligere spiral stjernetaåge blev lettere fordrejet af tyngdekrafts forstyrrelser forbundet med den begivenhed, der fandt sted ved fødslen af jeres solsystem, og som var foranlediget af den nærliggende tilnærmelse af en stor nabo stjernetaåge. Denne nærstående kollision forandrede Andromeda til en i nogen grad kugleformet sammenlægning men fik ikke fuldstændig ødelagt den tovejs procession af solene og deres tilknyttede fysiske grupper. Jeres solsystem indtager nu en temmelig central position i en af armene af denne fordrejede spiral, med en beliggenhed omtrent halvvejs fra centret ud mod enden af stjernestrømmen.

Skyttens sektor og alle andre sektorer og dele af Orvonton er i rotation omkring Uversa, og noget af den forvirring hos stjerne observatører på Urantia udspringer af de illusioner og relative forvridninger afstedkommet af de følgende mangeartede roterende bevægelser:

1. Urantias rotation rundt om sin sol.
2. Jeres solsystems kredsløb omkring kernen af den tidligere Andromeda stjernetaåge.
3. Andromeda stjernefamiliens og de tilknyttede stjernesværmes rotation omkring det sammensatte rotations- og tyngdekrafts center af Nebadons stjernesky.
4. Omdrejningen af Nebadons lokale stjernesky og dets tilknyttede skabelser rundt om deres mindre sektors center i Skytten.
5. Rotationen af et hundrede mindre sektorer, herunder Skyttens, omkring deres større sektor.
6. De ti større sektorer, de såkaldte stjernebygers hurtige kredsløb, omkring Orvonton hovedkvarteret Uversa.
7. Orvontons bevægelse og seks tilknyttede superuniverser rundt om Paradis og Havona, den mod uret procession af superuniversets rumniveau.

Disse mangeartede bevægelser er af flere typer: Jeres planet og jeres solsystems rumbaner er genetisk, medfødt i oprindelse. Orvontons absolutte bevægelse mod uret er også genetisk, tilhørende mesteruniversets arkitektoniske planer. Men de mellemliggende bevægelser er af sammensat oprindelse, og de afhænger til dels af den strukturelle segmentering af materie-energi i superuniverset og til dels et resultat af Paradisets Kraftorganisatorers intelligent og målbevidst indsats.

Lokaluniverserne er tættere på hinanden, jo tættere de er beliggende Havona; kredsløbene er større i antal, og der er forøget overlejring, lag på lag. Men længere ude fra det evige center er der færre og færre systemer, lag, kredsløb, og universer.

4. STJERNETAÅGER - UNIVERSERNES FORFÆDRE

Selvom skabelse og universets organisation altid forbliver under de Uendelige Skabers og deres medarbejders kontrol, så fortsætter hele fænomenet i overensstemmelse med en forordnet teknik og i overensstemmelse til tyngdekrafts love

for kraft, energi, og materie. Men der er tilknyttet noget mystik til rummets universelle kraft-ladning; vi forstår hele organisationen af de materielle skabelser fra den ultimatoniske fase og fremad, men vi forstår ikke helt ultimatonernes kosmiske forhistorie. Vi er overbevist om, at disse nedarvede kræfter har en Paradis oprindelse fordi de altid svinger gennem gennemtrængt rum i et nøjagtig gigantisk omrids af Paradiset. Selv om de ikke reagerer til Paradisets tyngdekraft, reagerer denne rummets kraft-ladning, forløberen til al materialisation, altid til tilstedeværelse af nedre Paradis, tilsyneladende går dets kredsløb ind og ud af det nedre Paradis center.

Paradisets kraftorganisatorer forvandler rummets potens til urkraft og udvikler dette præmaterielle potentiale til den fysiske virkeligheds primære og sekundære energi manifestationer. Når denne energi opnår niveauer som reagerer på tyngdekraften, så indtræder styrkelederne på scenen med deres medarbejdere fra superuniversets administration og påbegynder deres uendelige manipulationer designet til at etablere de mangfoldige styrkekredsløb og energi kanaler i tidens og rummets universer. Således opstår fysisk materie i rummet, og så er scenen parat til indvielsen af universets organisation.

Denne segmentering af energi er et fænomen, som aldrig er blevet løst af fysikerne i Nebadon. Deres største vanskelighed består i Paradisets kraftorganisatorer er relativt utilgængelige, for selv om de levende styrkeledere er kompetente til at behandle rum-energi, har de ikke det mindste begreb om oprindelse af de energier som de med så stor dygtighed og intelligens manipulerer.

Paradisets kraftorganisatorer er stjernetaågenes skabere; de er i stand til omkring deres rum tilstedeværelse, at igangsætte de kolossale kraftcykloner som, når de engang er startet, aldrig kan blive stoppet eller begrænset indtil altgennemtrængende kræfter mobiliseres til gavn for det endelige udseende af ultimatoniske enheder af materie i universet. Således er spiral og andre stjernetaåger bragt i eksistens, moderhjulet for solens direkte oprindelse og deres forskellige systemer. I det ydre rum kan ses ti forskellige former for stjernetaåger, faser af primær univers evolution, og disse enorme energi hjul havde den samme oprindelse som dem i de syv superuniverser.

Stjernetaåger varierer meget i størrelse og i det resulterende antal og samlet masse af deres stjerner og planetariske afkom. En soldannende stjernetaåge lige nord for Orvontons grænser, men indenfor superuniversets rumniveau, har allerede givet oprindelse til omtrent fyrre tusinde sole, og moderhjulet kaster stadig sole af, hvoraf størstedelen er mange gange større end jeres. Nogle af det ydre rums større stjernetaåger kan give oprindelse til op til et hundrede millioner sole.

Stjernetaåger er ikke direkte forbundet til nogle af de administrative enheder, som mindre sektorer eller lokaluniverser, selvom nogle lokaluniverser er blevet organiseret af bestanddelene fra en enkelt stjernetaåge. Hvert lokalunivers omfatter præcis en hundredetusinde del af et superunivers samlede energiforbrug uden hensyn til forbindelse til stjernetaågerne, for energi er ikke organiseret af stjernetaåger - den er universelt distribueret.

Det er ikke alle stjernetaåger som giver sig af med sol tilblivelse. Nogle har bibeholdt kontrollen med mange af deres udskilte stjerne afkom, og deres spiralformet udseende er foranlediget af den kendsgerning, at deres sole passere ud ad stjernetaågens arm i tæt formation men vender tilbage ad forskellige ruter, og derved gør det let at observere dem et sted, men sværere at se dem når de er vidt spredt på deres forskellige tilbagevendende ruter længere ude og væk fra stjernetaågens arm. Der er ikke ret mange aktive soldannende stjernetaåger i Orvonton på nuværende tidspunkt, selv om Andromeda, som ligger uden for det beboet superunivers er meget aktiv. Denne fjerntliggende stjernetaåge er synlig til det blotte øje, og når I betragter den, stop da op og tænk over, at lyset som I ser, forlod disse fjerne sole for næsten en million år siden.

Mælkevejens galakse er sammensat af et stort antal tidligere spiral og andre stjernetaåger, og mange bibeholder stadig deres originale konfiguration. Men som et resultat af indre katastrofer og ydre tiltrækningskraft, har mange gennemgået en sådan deformation og omgruppering at disse enorme sammenhobninger er begyndt at fremstå som gigantiske lysende masser af flammende sole, ligesom den Magellanske Sky. Den kugleformede type stjernesværme er fremherskende i nærheden af Orvontons ydre grænser.

De store stjernetaåger i Orvonton bør betragtes som individuelle sammenhobninger af materie sammenlignelig til de separate stjernetaåger som kan observeres i rum områderne uden for Mælkevejens galakse. Mange af de såkaldte stjerne skyer i rummet, består imidlertid, kun af gasformig materiale. Energi potentialet af disse stjernernes gasskyer er utrolig

stor, og noget af det er samlet op af de nærmeste sole og genudsendt til rummet som sol udstråling.

5. OPRINDELSEN AF RUMLEGEMERNE

Hovedparten af masserne indeholdt i et superunivers sole og planeter er opstået i stjernetaåge hjulet; meget lidt af superuniversets masse er organiseret ved en direkte handling af styrkelederne (som i konstruktionen af arkitektoniske sfærer), selv om en stadig varierende mængde af materie opstår i åbent rum.

Med hensyn til oprindelse, så kan flertallet af solene, planeterne, og andre kloder klassificeres i en af følgende ti grupper:

1. *Koncentriske sammentræknings ringe.* Ikke alle stjernetaåger er spiralformede. Mange umådelige store stjernetaåger, i stedet for at dele sig til et dobbelt stjernesystem eller at udvikle sig som en spiral, så gennemgår de fortætning gennem dannelse af mangfoldige ringe. I lange perioder fremstår sådan en stjernetaåge som en enorm central sol omgivet af talrige gigantiske skyer af materieformationer, som kredser rundt om den, og ligner ringe.
2. *Udslyngede stjerner* omfatter sole som er slynget ud fra det store moderhjul af de stærkt opvarmede gaser. De er ikke udslynget som ringe men i højre- og venstrehåndet processioner. Der er også udslynget stjerner af anden oprindelse end spiral stjernetaåger.
3. *Planeter opstået ved tyngdekraft eksplosioner.* Når en sol er født af en spiral eller af en stavformet stjernetaåge, så er det ikke ualmindeligt, at den er slynget ud i en betydelig afstand. Sådan en sol er meget gasformig, og efterfølgende, efter at den er lidt afkølet og kondenseret, kan det hænde at den svinger ud i nærheden af nogle enorme materiemængder, en gigantisk sol eller en mørk ø i rummet. Sådan en tilnærmelse er måske ikke tæt nok til at resultere i en kollision men stadig tæt nok til at tillade tyngdekraften af det største legeme til at starte tidevands sammentrækninger på den mindre, og på denne måde påbegyndes en serie af tidevands omvæltninger som forekommer samtidig på den modsatte side af en tidevands sol med sammentrækninger. På højdepunktet af disse eksplosive udbrud frembringes en serie af varierede størrelser materie sammenhobninger, som kan blive slynget udover grænserne af den udbrudte sols tyngdekraft genindvindings zone, for således at blive stabiliseret i deres egen bane rundt om et af de to legemer som er impliceret i denne episode. Senere forenes de største materiesamlinger og trækker gradvis de mindre legemer til sig. På denne måde har mange af de faste planeter fra de mindre systemer fået deres eksistens. Jeres eget solsystem har netop sådan en oprindelse.
4. *Centrifugale planetdøtre.* Enorme sole, som er i visse faser af udvikling, og hvis deres rotationshastighed accelererer kraftigt, begynder de at udslynge store mængder af materie som efterfølgende kan forsamle sig og forme små verdner som fortsætte med at kredse om forælder solen.
5. *Sfærer med tyngdekraft mangel.* Der er en kritisk grænse for størrelsen af de enkelte stjerner. Når en sol når denne grænse, medmindre den nedsætter rotationshastigheden, er den dømt til splittelse; sol fission sker, og en ny dobbelt stjerne af denne art er født. Talrige små planeter kan efterfølgende blive dannet som et biprodukt af denne gigantiske splittelse.
6. *Kontraktions stjerner.* I de mindre systemer vil den største ydre planet nogle gange tiltrække sine naboverdner, mens de planeter som er tæt på solen begynder deres afsluttende styrt. I jeres solsystem, ville sådan en afslutning betyde at de fire inderste planeter ville blive slugt af solen, mens den store planet, Jupiter, ville blive kraftig forstørret ved hjælp af tilfangetagelsen af de tilbageværende verdner. Sådan en afslutning på et solsystem ville resultere i frembringelsen af to nærliggende men ulige sole, som er en måde på hvilken dobbelt stjerner dannes. Sådanne katastrofer er sjældne undtagne ude på udkanten af superuniversets stjerne sammenhobninger.
7. *Kumulative sfærer.* Fra den umådelige mængde af materie som cirkulerer i rummet, samler der sig langsomt små planeter. De vokser ved meteor forøgelse og ved mindre sammenstød. I visse rum sektorer, tilgodeser omstændighederne sådanne former for planetariske fødsler. Mange en beboet planet har haft sådan en oprindelse.

Nogle af de tætte mørke øer er det direkte resultat af forøgelser af rummets omdannende energi. En anden gruppe af

disse mørke øer er fremkommet ved samlingen af enorme mængder af koldt materie, slet og ret fragmenter og meteoror, cirkulerende gennem rummet. Sådanne materiesamlinger har aldrig været varme og, undtagen hvad angår tætheden, så er sammensætningen meget lig Urantia.

8. *Udbrændte Sole.* Nogle af de mørke øer i rummet er udbrændte isolerede sole, som har udstrålet al tilgængelig rum-energi. De organiserede materie enheder nærmer sig fuld fortætning, virkelig fuldstændig konsolidering; og det kræver tidsaldre efter tidsaldre for sådanne enorme mængder af meget fortættet materie at blive genopladet i kredsløbene i rummet og således som følge af en kollision eller anden lignende genoplivnings begivenhed blive forberedt for nye funktionsperioder i universet

9. *Kollisions sfærer.* I områderne med tiltagende klyngedannelse, er kollision ikke ualmindelig. En sådan astronomisk tilpasning er ledsaget af kolossale energi forandringer og materie omdannelser. Kollisioner som involverer døde sole er ejendommeligt indflydelsesrige i at skabe udbredte energi udsving. Kollisions rester udgør ofte det kernemateriale for de efterfølgende dannelser af planetlegemer, der senere tilpasset til dødelig beboelse.

10. *Arkitektoniske verdener.* Dette er verdener som er bygget i henhold til planer og specifikationer for et specielt formål, som for eksempel Salvington, jeres lokal univers hovedkvarter, og Uversa, sæde for regeringen i vores superunivers.

Der er talrige andre teknikker for udviklende sole og udskillende planeter, men den forudgående fremgangsmåde antyder de metoder hvorved det uhyre flertal af stjerne systemer og planetariske familier er bragt i eksistens. At påtage sig beskrivelsen af alle de forskellige teknikker involveret i stjernernes metamorfose og planetarisk evolution ville kræve en fortælling af næsten hundrede forskellige måder for soldannelse og planetarisk oprindelse. Når jeres stjerne studerende afsøger himlen, vil de observere fænomener som viser tegn på alle disse stjernes evolution måder, men de vil sjældent finde beviser på dannelse af de små, ikke-lysende ophobninger af materie som tjener som beboet planeter, det vigtigste af de enorme materielle skabelser.

6. RUMMETS SFÆRER

Uden hensyn til oprindelse, så er de forskellige sfærer klassificeret i følgende større delinger:

1. Solene - rummets stjerner.
2. De mørke øer i rummet.
3. Mindre rumlegemer - kometer, meteoror, og miniature planeter.
4. Planeter, inklusiv beboede verdener.
5. Arkitektoniske sfærer - verdener skabt på bestilling.

Med undtagelse af de arkitektoniske sfærer, så har alle rumlegemer haft en evolutionær oprindelse, evolutionær i den betydning at de ikke er bragt til virke ved dekret fra Guddommen, evolutionær i den betydning at Guds skabende handlinger er udfoldet med hjælp af en tid-rum teknik gennem aktiviteter af mange af Guds skabte og fremkommende intelligenser.

Solene. Disse er rummets stjerner i alle deres varierende stadier af eksistens. Nogle er enlige udviklende rumsystemer; andre er dobbelt stjerner, planetsystemer som er sammentrækkende eller forsvindende. Rummets stjerner eksisterer i ikke mindre end et tusinde forskellige tilstande og stadier. I er bekendt med sole som udsender lys ledsaget af varme; men der er også sole som skinner uden varme.

De trillioner på trillioner af år en almindelig sol fortsætter med at afgive varme og lys illustrere det umådelig lager af energi som hver enhed af materie indeholder. Den faktiske energi lageret i disse usynlige partikler af fysisk materie er næsten utænkelig. Og denne energi bliver næsten fuldstændig tilgængelig som lys når den er underlagt det kolossale varme tryk og de tilknyttede energi aktiviteter som hersker i de flammende soles indre. Stadig andre forhold gør disse

sole i stand til at omdanne og udsende meget af den rumenergi som kommer på deres vej i de etablerede kredsløb i rummet. Mange faser af fysisk energi og alle former af materie er tiltrukket til, og siden fordelt af, soldynamoerne. På denne måde tjener solene som lokale acceleratore af energi cirkulation, fungerer som automatiske stationer for styrkekontrol.

Superuniverset Orvonton er oplyst og opvarmet af mere end ti trillioner flammende sole. Disse sole er stjernerne i jeres observerbare astronomiske system. Mere end to trillioner er så langt borte og for små selv til at kunne ses fra Urantia. Men i mesteruniverset er der så mange sole, som der er glas med vand i havene på jeres verden.

De mørke øer i rummet. Disse er de døde sole og andre større sammenhobninger af materie uden lys og varme. De mørke øer er nogen gange enorme i mængde og udøver en kraftig indflydelse i universets ligevægt og manipulation af energi. Tætheden af nogle af disse større mængder er næsten utrolig. Og denne store koncentration af mængde gør disse mørke øer i stand til at fungere som kraftige balance hjul, som holder større nærliggende systemer i stram snor. De opretholder styrken af tyngdekraft balancen i mange konstellationer; mange fysiske systemer som ellers meget hurtigt ville dykke til ødelæggelse i nærved sole er fastholdt sikkert i tyngdekrafts greb af disse beskyttende mørke øer. Det er på grund af denne funktion at vi kan lokalisere dem så nøjagtigt. Vi har målt tyngdekrafts træk fra de lysende legemer og vi kan på denne baggrund kalkulere den nøjagtige størrelse og placering af de mørke rum øer som så virkningsfuldt fungere til at fastholde et bestemt system støt på dets kurs.

Mindre rumlegemer. Meteorerne og andre små materiepartikler cirkulerende og udviklende i rummet udgør en enorm ophobning af energi og materiel substans.

Mange kometer er ikke etableret vilde efterkommere af solens moderhjul, som gradvis er blevet bragt under kontrol af den centrale regerende sol. Kometer har også talrige andre oprindelser. En komets hale peger væk fra det tiltrækkende legeme eller sol på grund af den elektriske reaktion fra dets stærk udvidet gaser og på grund af det faktiske tryk af lyset og andre energier som flyder ud fra solen. Dette fænomen udgør et af de positive beviser på lysets og dets tilknyttede energiers virkelighed; det demonstrerer at lys har vægt. Lys er et virkelig materie, ikke blot bølger af hypotetisk æter.

Planeterne. Disse er større sammenhobninger af materie som følger en bane rundt om en sol eller nogle andre rumlegemer; de variere i størrelse fra planeter af uendelig lille størrelse til enorme gasformige, flydende, eller faste sfærer. De kolde verdener som er blevet opbygget af ophobninger af materiale flydende i rummet, er de mest ideale planeter for intelligente indbyggere, når de befinder sig i det rette forhold til en nærliggende sol. De døde sole er, som regel, ikke egnet til liv; de er sædvanligvis alt for langt væk fra en levende, flammende sol, og yderligere, så er de i det hele taget alt for massive; tyngdekraften er kolossal på overfladen.

I jeres superunivers er der ikke engang en kold planet ud af fyre beboelig for væsener af jeres orden. Og, naturligvis, er de supervarme sole og de iskolde fjerntliggende verdener uegnet til at huse højere liv. I jeres solsystem på nuværende tidspunkt er der kun tre planeter egnet til at huse liv. Urantia, i størrelse, tæthed, og placering, er i mange henseender ideal for menneskelig beboelse.

Lovene vedrørende fysisk-energi opførsel er grundlæggende universelle, men lokale indflydelser har meget at gøre med de fysiske forhold som hersker på individuelle planeter og i lokale systemer. En næsten endeløs mangfoldighed af skabte væsener og andre levende manifestationer karakteriserer de utallige verdener i rummet. Der er, imidlertid visse lighedspunkter i en gruppe af verdener tilknyttet et givet system, samtidig med at hvert univers har sit mønster af intelligent liv. Der er fysiske relationer mellem de planetariske systemer som tilhører det samme fysiske kredsløb, og som tæt følger hinanden i det endeløse kredsløb langs universernes cirkel.

7. DE ARKITEKTONISKE SFÆRER

Mens hvert superunivers regering præsiderer nær centret af de evolutionære universer i deres rumsegment, så indtager den en verden skabt på bestilling og som er befolket af akkrediterede personligheder. Disse hovedkvartersverdnere er arkitektoniske sfærer, rumlegemer specielt konstrueret til deres specielle formål. Ud over at modtage lyset fra nærved liggende sole, så er disse sfærer selvstændigt oplyst og opvarmet. Hver har en sol som udsender lys uden varme, ligesom Paradisets satellitter, mens hver er forsynet med varme af bestemte energistrømme, som cirkulerer nær sfærens

overflade. Disse hovedkvartersverdner tilhører et af de større systemer placeret i nærheden af det astronomiske center af deres respektive superunivers.

Tiden er standardiseret på superuniversernes hovedkvarterer. Standard dagen i superuniverset Orvonton svarer til næsten tredive dage af Urantia tid, og Orvonton året er lig med hundrede standard dage. Dette Uversa år er standard i det syvende superunivers, og det er toogtyve minutter kortere end tre tusinde dage af Urantia tid, svarende til otte og en femtedel af jeres år.

De syv superuniversers hovedkvartersverdner deler Paradisets natur og pragt, deres centrale, perfekte forbillede. I virkeligheden, så er alle hovedkvartersverdnerne paradisiske. De er faktisk himmelske bopæle, og de tiltager i materiel størrelse, morontia skønhed, og åndelig herlighed fra Jerusem til den centrale Ø. Og alle satellitterne til disse hovedkvartersverdner er også arkitektoniske verdner.

De forskellige hovedkvartersverdner er udstyret med alle faser af materiel og åndelig skabelse. Alle slags materielle, morontielle og åndelige væsener har hjemme på disse universernes mødesteds verdner. Når de dødelige væsener stiger opad i universet, passerer fra de materielle til de åndelige riger, så vil de aldrig miste deres påskønnelse for, og nydelse af, deres tidligere eksistensniveauer.

Jerusem, hovedkvarteret for jeres lokalsystem Satania, har sine syv overgangs kulturverdner, hvor hver især er omgivet af syv satellitter, blandt dem de syv mansoniaverdner for morontielle ophold, menneskets første bopæl efter døden. Således som udtrykket himlen er blevet brugt på Urantia, har det nogle gange betydet disse syv mansoniaverdner, hvor den første mansoniaverden været benævnt som den første himmel, og så videre til den syvende.

Edentia, hovedkvarteret for jeres konstellation Norlatiadek, har sine halvfjerds satellitter af socialiserings kultur og uddannelse, hvor opstigende opholder sig efter at de har afsluttet Jerusems program for mobilisering, forening, og realisering af personligheden.

Salvington, Nebadons hovedstad, jeres lokalunivers, er omgivet af ti universitets grupper af niogfyrre sfærer hver. Herpå bliver mennesket åndeliggjort efter dets socialiserings tilpasning i konstellationen.

Uminor den tredje, hovedkvarteret for jeres mindre sektor, Ensa, er omgivet af de syv sfærer for de højere fysiske studier af det opstigende liv.

Umajor den femte, hovedkvarteret for jeres større sektor, Splandon, er omgivet af halvfjerds sfærer for videregående intellektuelle uddannelse af superuniverset.

Uversa, Orvontons hovedkvarter, jeres superunivers, er umiddelbart omgivet af de syv højere universiteter for avanceret åndelig uddannelse af opstigende viljevæsener. Hver af disse syv klynger af vidunder sfærer består af halvfjerds specialiserede verdner indeholdende tusinder og atter tusinder af rigt udstyret institutioner og organisationer helliget til univers uddannelse og åndelig kultur hvori tidens pilgrimme er omskolet og undersøgt på ny som en forberedelse til deres lange flyvetur til Havona. De ankomende pilgrimme af tiden er altid modtaget på disse tilknyttede verdner, men de afrejsende kandidater altid er afsendt til Havona direkte fra kysten af Uversa.

Uversa er det åndelige og administrative hovedkvarter for tilnærmelsesvis en trillion beboet eller beboelige verdner. Pragten, storheden, og perfektionen af Orvontons hovedstad overgår ethvert vidunder af tid og rum kreationerne.

Hvis alle de planlagte lokaluniverser og deres bestanddele var etableret, så ville der være lidt mindre end fem hundrede milliarder arkitektoniske verdner i de syv superuniverser.

8. KONTROL OG REGULERING AF ENERGI

Superuniversernes hovedkvarterssfærer er konstrueret således, at de kan fungere som effektive regulatorer af styrke og energi til deres forskellige sektorer, de tjener som fokus for retningsbestemmelse af energi til deres bestanddele, lokaluniverserne. De udøver en kraftig indflydelse på balancen og kontrollen af de fysiske energier som cirkulerer gennem organiseret rum.

Yderligere regulerende funktioner er udført af superuniversets styrkecentre og fysiske kontrollører, levende og halvlevende intelligente væsener dannet for dette særlige formål. Disse styrkecentre og kontrollører er sværere at forstå; de lavere klasser er ikke viljebestemte, de besidder ikke vilje, de vælger ikke, deres funktioner er meget intelligente men tilsyneladende automatiske og er iboende deres højt specialiserede organisation. Superuniversets styrkecentre og de fysiske kontrollører tager sig af styring og den delvise kontrol af tredive energi systemer som udgør grativa området. De kredsløb af fysisk energi som administreres af styrkecentrene i Uversa kræver lidt over 968 millioner år for at fuldføre en omdrejning om superuniverset.

Udviklende energi har substans; det har vægt, selvom vægt altid er relativ, afhængig af rotationshastighed, masse, og antityngdekraft. Masse i materie har tendens til forsinke hastigheden i energi; og den altid tilstedeværende hastighed af energi er svarende til: udgangshastigheden, minus forsinkelsen af massen som mødes undervejs, plus superuniversets levende energi kontrollørers regulerende funktion og den fysiske påvirkning af nærliggende meget opvarmet eller kraftigt ladede rumlegemer.

Den universelle plan for vedligeholdelse af ligevægt mellem materie og energi gør det nødvendig hele tiden at danne og nedbryde de mindre materielle enheder. Universets Styrkeledere har evnen til at fortætte og tilbageholde, eller til at udvide og befri, varierende mængder af energi.

Forudsat en forsinket indflydelse af tilstrækkelig varighed, ville tyngdekraften til sidst omdanne al energi til materie, hvis det ikke var for to faktorer: For det først, på grund af energi kontrollørernes antityngdekrafts indflydelse, og for det andet, fordi organiseret materie har en tendens til at gå i opløsning under visse betingelser, som findes i meget varme stjerner og under visse ejendommelige forhold i rummet nær de kraftige energiladede kolde legemer af fortættet materie.

Når ophobning af masse bliver for stor og truer med at afbalancere energien, at tømme de fysiske styrkekredsløb, så intervenere de fysiske kontrollører medmindre tyngdekraftens egen fortsatte tendens til at overmaterialisere energi bliver overvundet ved forekomsten af en kollision mellem rummets døde giganter, for på denne måde i et øjeblik fuldstændig at sprede tyngdekraftens akkumulerede ophobninger. I disse kollisions episoder konverteres enorme mængder af materie pludselig til den sjældneste form for energi, og kampen for universel ligevægt begynder på ny. Efterhånden bliver de større systemer stabiliseret, bliver fysisk bragt i orden, og svinges ind i superuniversernes balancerede og etablerede kredsløb. Efterfølgende denne begivenhed vil der ikke opstå flere kollisioner eller andre ødelæggende katastrofer i sådanne etablerede systemer.

Under tiden med overskydende energi er der styrkeforstyrrelser og varme svingninger ledsaget af elektriske manifestationer. I tider med energi underskud øger materiens tendens til at akkumulere, fortætte, og til at komme ud af kontrol i de meget fintfølede balancerede kredsløb, hvilket resulterer i tidevand eller kollision regulering som hurtigt genoprette balancen mellem cirkulerende energi og mere specifikt stabiliserede materie. At forudberegne og på anden måde at forstå den sandsynlige adfærd fra de flammende sole og de mørke rum øer er en af opgaverne af de himmelske stjerneobservatører.

Vi er i stand til at identificere de fleste af de love, der styrer universets ligevægt og til at forudsige meget angående universets stabilitet. I praksis, så er vores prognoser pålidelige, men vi er altid konfronteret med visse kræfter som ikke fuldt ud følger de love vi kender for energikontrol og materiens adfærd. Forudsigeligheden af alle fysiske fænomener bliver i stigende grad sværere efterhånden som vi bevæger os udad i universerne fra Paradis. Når vi passerer udover grænserne af Paradisherskernes personlig administration, er vi konfronteret med stigende manglende evne til at beregne i overensstemmelse med etableret standarder og erhvervet erfaring i forbindelse med observationer som udelukkende har at gøre med fysiske fænomener af de nærliggende astronomiske systemer. Selv i de syv superuniversers verdener, lever vi i midten af kraft handlinger og energi reaktioner som gennemtrænger alle vores domæner og strækker sig i forenet ligevægt ud gennem alle regioner i det ydre rum.

Jo længere ud vi går, mere sikkert er det, at vi møder disse varierende og uforudsigelige fænomener som er så usvigelig karakteristisk for den Absolutte og de erfaringsmæssige Guddommes uudgrundelige tilstedeværende udøvelse. Og disse fænomener må være tegn på en eller anden universel overkontrol af alle ting.

Superuniverset Orvonton er tilsyneladende nu ved at nedtrappe; de ydre universer synes uden fortilfælde at optrappe

hvad angår fremtidige aktiviteter; central universet Havona er evigt stabiliseret. Tyngdekraft og fraværet af varme (kulde) organiserer og holder materien sammen; varme og antityngdekraft forstyrrer materien og spreder energi. De levende styrkeledere og kraftorganisatorerne er hemmeligheden bag den specielle kontrol og intelligente styring af de endeløse transformationer af universets tilblivelse, afvikling, og genskabelse. Stjernetåger kan spredes, sole brænde ud, systemer forsvinde, og planeter gå til grunde, men universerne går ikke i stå.

9. SUPERUNIVERSERNES KREDSLØB

Paradisets universelle kredsløb gennemtrænger faktisk de syv superuniversers verdener. Disse tilstedeværende kredsløb er: den Universelle Faders personligheds tyngdekraft, den Evige Søns åndelige tyngdekraft, Samforenerens sinds tyngdekraft, og den materielle tyngdekraft af den evige Ø.

Foruden de universelle paradiskredsløb, og de Absolutte og erfaringsmæssige Guddommes tilstedeværelse udøvelse, fungerer der indenfor superuniversets rumniveau kun to distributioner af energi kredsløb eller styrkesegment: superuniversernes kredsløb og lokaluniversernes kredsløb.

Superuniversernes kredsløb:

1. Det samlende intelligente kredsløb af en af Paradisets Syv Mesterånder. Sådan et kosmisk-sinds kredsløb er begrænset til et enkelt superunivers.
2. Kredsløbet for afspejlingstjenesten som de syv Afspejlende Ånder i hvert superunivers står for.
3. Myserieledsagerens hemmelige kredsløb, der på en eller anden måde er forbundet med hinanden og dirigeret via Divington til den Universelle Fader i Paradiset.
4. Kredsløbet for gensidig kommunikation mellem Den Evige Søn og hans Paradissønner.
5. Den øjeblikkelige tilstedeværelse af den Uendelige Ånd.
6. Paradis udsendelser, Havonas rumrapporter.
7. Styrkecentrenes og de fysiske overvågers energikredsløb.

Lokaluniversernes kredsløb:

1. Paradissønnernes overdraget ånd, Talsmanden for overdragelsens verdener. Sandhedens Ånd, Michaels ånd på Urantia.
2. De Guddommelige Ministres kredsløb, de lokale universers Moderånder, Helligånden i jeres verden.
3. Det intelligente ministeriums kredsløb i lokal universet, herunder tilstedeværelsen af adjutant sinds-ånder med deres forskellige funktioner.

Når der udvikles sådan en åndelig harmoni i et lokalunivers, at dets individuelle og sammensatte kredsløb bliver uadskillelige fra dem i superuniverset, når sådan en funktions identitet og tjeneste enhed virkelig råder, så overgår lokaluniverset straks ind i det etablerede kredsløb af lys og liv, for straks at blive berettiget til optagelse i det åndelige forbund af superskabelsens perfektionerende forening. Kravene til optagelse i Rådet for Dagenes Ældste, medlemskab i superuniversets forbund, er:

1. *Fysisk stabilitet.* Stjernerne og planeterne i et lokalunivers må være i balance; perioderne for umiddelbare konverteringer af stjerner skal være færdig. Universet skal udvikle sig langs et klart spor; dets bane skal være sikker og endelig stabiliseret.
2. *Åndelige loyalitet.* Der skal eksistere en tilstand af universel anerkendelse af, og loyalitet over for den suveræne Guds

Søn som præsiderer over anliggender af et sådan lokalunivers. Der skal være fremkommet en tilstand af harmonisk samarbejde mellem de individuelle planeter, systemer, og konstellationer for hele lokaluniverset.

Jeres lokal univers er endnu ikke medregnet som tilhørende superuniversets stabiliserede fysiske orden, endnu mindre som tilhørende medlemskab i superregeringens anerkendte åndelige familie. Selvom Nebadon endnu ikke har repræsentation på Uversa, så er vi fra superuniversets regering udsendt til dets verdner på specielle tjenester fra tid til anden, netop ligesom jeg er kommet til Urantia direkte fra Uversa. Vi giver al mulig hjælp til jeres ledere og herskere i løsningen af deres vanskelige problemer; vi ønsker at se jeres univers kvalificeret til fuld optagelse i superuniversets familie af tilknyttede kreationer.

10. SUPERUNIVERSETS HERSKERE

Superuniversernes hovedkvarter er sæde for den høje åndelige regering over tidens og rummets domæner. Superregeringens udøvende afdeling, har sin oprindelse i Treenighedens Råd, er direkte styret af en af den højeste overvågnings Syv Mesterånder, væsener som har sæde i Paradisets myndighed og administrerer superuniverserne gennem de Syv Højeste Udøvere stationeret på den Uendelige Ånds syv specielle verdner, Paradisets yderste satellitter.

Superuniversernes hovedkvarter er de stedet, hvor de Afspejlende Ånder og de Afspejlende Billedehjælpere bor. Fra denne midtvejs position udøver disse vidunderlige væsener deres kolossale afspejlings operationer, og betjener således centraluniverset foroven og lokaluniverserne nedenunder.

Hvert superunivers er præsideret over af tre Dagenes Ældste, superregeringens fælles øverste regeringsledere. I den udøvende afdeling af superuniversets regering består personalet af syv forskellige grupper:

1. Dagenes Ældste.
2. Visdommens Fuldkomne.
3. Guddommelige Rådgivere.
4. Universelle Censorer.
5. Mægtige Budbringere.
6. Dem med Stor Autoritet.
7. Dem uden Navn og Nummer.

De tre Dagenes Ældste er assisteret direkte af et korps af en milliard Visdommens Fuldkomne, med hvilken tre milliarder Guddommelige Rådgivere er tilknyttet. En milliard Universelle Censorer er tilknyttet til administrationen af hvert superunivers. Disse tre grupper er samordnet Treenighedspersonligheder med direkte og guddommelig oprindelse i Paradistreenigheden.

De resterende tre klasser, de Mægtige Budbringere, Dem med Stor Autoritet og Dem uden Navn og Nummer, er glorificeret opstigende dødelige. Den første af disse klasser kom op gennem det opstigende system og passede gennem Havona i Grandfandas dage. Efter at have opnået Paradiset, blev de indrullet i Finalitkorpset, modtog Paradistreenighedens omfavelse, og efterfølgende overdraget til himmelske tjeneste hos Dagenes Ældste. Som en gruppe, er disse tre klasser kendt som Opnåelsens Treenighedsgjorte Sønner, værende af dobbelt oprindelse men nu i Treenigheds tjeneste. Således blev superuniversets regerings udøvende afdeling forøget til at inkludere glorificeret og fuldkomne børn fra de evolutionære verdner.

Superuniversets samordnet råd er sammensat af de tidligere omtalte syv udøvende grupper og de følgende sektorherskere og andre regionale overvågere:

1. Dagenes Fuldkomne - herskerne af superuniversets større sektorer.

2. Dagenes Yngste - ledere af superuniversets mindre sektorer.
3. Dagenes Forende - Paradisets rådgivere til lokal universernes herskere.
4. Dagenes Trofaste - Paradisets konsulenter til konstellations regeringernes Højeste Herskere.
5. Treenighedens Undervisende sønner, dem som tilfældigvis er i tjeneste på superuniversets hovedkvarter.
6. Dagenes Evige, dem som tilfældigvis er til stede på superuniversets hovedkvarter.
7. De Syv Afspejlende Billedehjælpere - ordfører for de syv Afspejlende Ånder og gennem dem repræsentanter for Paradisets Syv Mesterånder.

De Afspejlende Billedehjælpere fungerer også som repræsentanter for talrige andre grupper af væsener, som har indflydelse i superuniversernes regeringer, men som på nuværende tidspunkt, på grund af forskellige årsager, ikke er fuldstændig aktive i deres individuelle kapacitet. Denne gruppe omfatter: Det Højeste Væsens udviklende superunivers personligheds manifestation, den Højestes Egenskabsløse Overvågere, den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere, Majestons unavngivne kontaktafspejlere, og den Evige Søns superpersonlige ånde repræsentanter.

På næsten alle tider er det muligt at finde repræsentanter for alle grupper af skabte væsener på superuniversernes hovedkvarters verdener. Superuniversernes rutinemæssige tjenende arbejde udføres af de mægtige sekonafer og andre medlemmer af den Uendelige Ånds umådelige familie. Arbejdet i disse vidunderlige centre af superuniversets administration, kontrol, tjeneste, og udøvende dom, er intelligenser fra enhver sfære af universelt liv blandet i effektiv omsorg, klog administration, kærlig tjeneste og retscaffen dom.

Superuniverserne opretholder ingen former for ambassadør repræsentation; de er fuldstændigt isoleret fra hinanden. De kender kun hinandens gensidige affærer gennem Paradisets informationscentral som opretholdes af de Syv Mesterånder. Deres herskere arbejder i det guddommelige visdommens råd for velfærden af deres egne superuniverser uden hensyn til hvad der hænder i andre sektorer af den universelle skabelse. Denne isolation af superuniverserne vil bestå indtil det tidspunkt, hvor koordineringen af dem har opnået en mere fuldstændig faktualisering af personligheds suveræniteten hos den udviklende erfaringsmæssige Højeste Væsen.

11. DEN RÅDGIVENDE FORSAMLING

Det er på sådanne verdner som Uversa at væsener som repræsenterer fuldkommenhedens enevælde og evolutionens demokrati mødes ansigt til ansigt. Superregeringens udøvende afdeling har sin oprindelse i fuldkommenhedens verdener; den lovgivende afdeling spire frem fra de evolutionære universers blomstring.

Superuniversets rådgivende forsamling er begrænset til hovedkvarters verden. Dette lovgivende eller rådgivende råd består af syv kamre, hvor alle lokaluniverser optaget i superuniverset vælger en indfødt repræsentant til hvert enkelt. Disse repræsentanter vælges fra disse lokaluniversernes høje råd blandt Orvontons opstigende pilgrims kandidater som opholder sig på Uversa, godkendt for transport til Havona. Den gennemsnitlige tjenestetid er omkring hundrede år af superuniversets standard tid.

Aldrig har jeg fået kendskab til en uoverensstemmelse mellem Orvonton ledere og Uversas rådsforsamling. Aldrig, i vores superunivers historie, har den rådgivende samling nogensinde godkendt en anbefaling som superregeringens udøvende afdeling nogensinde har tøvet med at gennemføre. Der har altid hersket den mest fuldkomne harmoni og samarbejdsaftale, som i alt bekræfter det faktum, at evolutionære væsener virkelig kan opnå den perfekte visdoms højder som kvalificerer dem til at socialisere og samarbejde med personligheder af perfekt oprindelse og guddommelig natur. Tilstedeværelsen af de rådgivende forsamlinger på superuniversets hovedkvarter afslører visdommen, og varsler den ultimative triumf, af den Universelle Faders og hans Evige Søns store omfattende evolutionære koncept.

12. DE HØJESTE DOMSTOLE

Når vi taler om Uversa regeringens udøvende og rådgivende afdelinger, så kan I, fra analogien fra visse former af civile regering på Urantias, udlede at vi må have en tredje eller retslig afdeling, og det har vi; men den har ikke et særskilt personale. Vores domstole er indstiftet som følger: Der præsiderer, i overensstemmelse med karakteren og alvoren af sagen, en Dagenes Ældste, en Visdommens Fuldkomne, eller en Guddommelig Rådgiver. Beviset for eller imod et individ, en planet, system, konstellation, eller univers er præsenteret og fortolket af Censorerne. Forsvaret af tidens børn og de evolutionære planeter er fremført af de Mægtige Budbringere, superuniversets regerings officielle observatører til lokaluniverserne og systemer. Den højere regerings standpunkt er portrætteret af Dem med stor Autoritet. Og som regel formuleres domsafgørelsen af en kommission af varierende størrelse bestående af Dem uden Navn og Nummer og en gruppe af forstående personligheder udvalgt fra den rådgivende forsamling.

Dagenes Ældstes domstole er de høje appeldomstole for den åndelige pådømmelse af alle bestanddele af universerne. Herskersønnerne af lokaluniverserne er de højeste i deres egne domæner; de er underlagt superregeringen kun i det omfang, at de frivillig indsender sagerne til rådgivning eller kendelse hos Dagenes Ældste med undtagen i sager involverende udslettelse af vilje skabninger. Domsafgørelser fra lokaluniverserne, men domme involverende udslettelse af vilje skabninger er altid formuleret på, og udøvet fra, superuniversets hovedkvarter. Lokaluniversernes Sønner kan bestemme det dødelige menneskes overlevelse, men det er kun Dagenes Ældste som sidder i udøvende bedømmelse i spørgsmål omhandlende evigt liv og død.

I alle sager som ikke kræver retslig behandling, forelæggelse af bevis, afgiver Dagenes Ældste eller deres medarbejdere beslutninger, og disse afgørelser er altid enstemmige. Vi har her at gøre med fuldkommenhedens råd. Der er ingen uenighed eller minoritets opfattelser i bestemmelserne fra disse højeste og uovertræffelige domstole.

Med ganske få undtagelser så udøves superregeringens domsmyndighed over alle ting og alle væsener i deres respektive domæner. Der er ingen appel fra afgørelser og beslutningerne af superuniversets autoriteter siden de repræsenterer den enstemmige opfattelse af Dagenes Ældste og den Mesterånd som, fra Paradis, præsiderer over det pågældende superunivers skæbne.

13. SEKTORREGERINGERNE

En *større sektor* udgør omkring en tiendedel af et superunivers og består af hundrede mindre sektorer, titusinde lokaluniverser, omkring hundrede milliarder beboelige verdner. Disse større sektorer administreres af tre Dagenes Fuldkomne, Højeste Treenighedspersonligheder.

Domstolene i Dagenes Fuldkomne er struktureret meget lig dem af Dagenes Ældste med undtagelse af at de ikke sidder i åndelig bedømmelse af verdener. Arbejdet i disse større sektors regeringer har for det meste at gøre med den intellektuelle status af en vidtstrakt skabelse. De større sektorer tilbageholder, afgøre, behandler, klassificerer, for indberetning til Dagenes Ældste domstole, alle sager angående rutinemæssige og administrative forhold af vigtighed for superuniverset og administrativ karakter som ikke umiddelbart angår verdens åndelige administration eller med udarbejdelsen af Paradisherskernes planer for de dødeliges opstigelse. Personalet i en større sektors regerings adskiller sig ikke fra dem af superuniverset.

Således som Uversas pragtfulde satellitter har at gøre med jeres endelig åndelige forberedelse til Havona, således er de halvfjerds af Umajor den Femtes satellitter viet til jeres superunivers intellektuelle uddannelse og udvikling. Her samles fra hele Orvonton, alle de vise væsener som utrætteligt arbejder for at forberede de dødelige af tiden for deres videre fremgang mod karriere i evigheden. Det meste af denne undervisning af de opstigende dødelige foregår på de halvfjerds studieverdener.

Regeringerne for de *mindre sektorer* ledes af tre Dagenes Yngste. Deres administration drejer sig primært med fysisk kontrol, forening, stabilisering, og rutine koordinering af forvaltningen af lokaluniverserne i en mindre sektor. Hver mindre sektor omfatter så mange som hundrede lokaluniverser, titusinde konstellationer, en million systemer, eller omkring en milliard beboelige verdner.

De mindre sektorens hovedkvarters verdener er de store mødesteder for De Ledende Fysiske Overvågere. Disse hovedkvarters verdener er omgivet af de syv instruktions sfærer, som udgør adgangsskolerne til superuniverset og som

er uddannelse centre for fysisk og administrativ viden angående universernes univers.

Administratorene fra de mindre sektorens regeringer er under den umiddelbare domsmyndighed af de større sektorens herskere. Dagenes Yngste modtager alle observationsrapporter og samordner alle anbefalinger som kommer op til et superunivers fra Dagenes Forenede, som er stationeret som Treenighedsobservatorer og rådgivere på hovedkvarterets sfærer i lokaluniverserne og fra Dagenes Trofaste som ligeledes er tilknyttet de Højstes råd på hovedkvartererne i konstellationerne. Alle sådanne rapporter er videregivet til Dagenes Fuldkomne på de større sektorer, for efterfølgende at overgå til Dagenes Ældste domstole. Således strækker Treenigheds regimet sig fra lokaluniversernes konstellationer op til hovedkvarteret for superuniversernes. Hovedkvarteret i lokalsystemet har ingen repræsentanter for Treenigheden.

14. DE SYV SUPERUNIVERSERS FORMÅL

Der er syv hoved formål som er ved at blive udfoldet i evolutionen af de syv superuniverser. Hvert hoved formål i superuniversets evolution vil kun finde sin højeste udtryk i et af de syv superuniverser, og derfor har hvert superunivers en speciel funktion og en enestående karakter.

Orvonton, det syvende superunivers, det som jeres lokalunivers tilhører, er kendt først og fremmest på grund af dets kolossale og overdådige overdragelse af den barmhjertige tjeneste til de dødelige i verdnerne. Det er berømt for den måde hvorpå retfærdigheden råder tilpasset af barmhjertighed og styrke hersker betinget af tålmodighed, mens opofrelsen i tiden villigt gives for at sikre evighedens stabilitet. Orvonton er et univers demonstration af kærlighed og barmhjertighed.

Det er, imidlertid meget svært at beskrive vores opfattelse af den sande natur af det evolutionære formål som udfolder sig i Orvonton, men det kan antydes ved at sige, at I denne superskabelse føler vi, at de seks enestående formål af kosmisk evolution således som de er åbenbart i de seks tilknyttede superskabelser er her blevet sammenbundet til en helhedsmening; og det er årsagen til at vi nogle gange har formodede, at Gud den Højstes udviklede og endelige personalisering i en fjern fremtid og fra Uversa vil regere de fuldkomne syv superuniverser i hele den erfaringsmæssige majestæt af hans til den tid opnået almægtig suveræne styrke.

Ligesom Orvonton er enestående i sin natur og individuel i skæbne, således er også hver af dets seks tilknyttede superuniverser. En væsentlig del af, hvad der foregår i Orvonton er imidlertid ikke åbenbart til jer, og ud af disse uåbenbarede funktioner af livet i Orvonton, finder mange af dem deres mest fuldstændige udtryk i et af de andre superuniverser. De syv formål med superuniversernes evolution fungerer overalt i alle syv superuniverser, men hver superskabelse vil kun give fyldt udtryk til et af disse formål. For at forstå mere omkring disse superuniversers formål, så er det nødvendigt, at meget af det I ikke forstår åbenbares, og selv da ville I kun forstå meget lidt. Hele denne beretning præsenterer kun et flygtigt glimt af den umådelig store skabelse af hvilken jeres verden og lokalsystem er en del.

Jeres verden er kaldt Urantia, og den er nummer 606 i den planetariske gruppe, eller system, af Satania. Dette system har på nuværende tidspunkt 619 beboet verdner, og mere end tohundrede yderligere planeter udvikler sig gunstig mod at blive beboede verdner engang i fremtiden.

Satania har en hovedkvarterets verden kaldt Jerusem, og det er system nummer fireogtyve i konstellationen Norlatiadek. Jeres konstellation Norlatiadek, består af hundrede lokalsystemer og har en hovedkvarterets verden kaldt Edentia. Norlatiadek er nummer halvfjerds i Nebadon universet. Lokaluniverset Nebadon består af hundrede konstellationer og har en hovedstad kendt som Salvington. Nebadon universet er nummer fireogfirs i den mindre sektor, Ensa.

Den mindre sektor Ensa består af hundrede lokaluniverser og har en hovedstad kaldt Uminor den tredje. Denne mindre sektor er nummer tre i den store sektor Splandon. Splandon består af hundrede mindre sektorer og har en hovedkvarterets verden kaldt Umajor den femte. Det er den femte større sektor af superuniverset Orvonton, det syvende segment af storuniverset. På denne måde kan I lokalisere jeres planet i organisations- og administrationsplanen af universernes univers.

Storuniversets nummer for jeres verden, Urantia, er 5.342.482.337.666. Det er registreringsnummeret på Uversa og på Paradis, jeres nummer i fortegnelsen over beboede verdner. Jeg kender også jeres registreringsnummer for de fysiske

sfærer, men det er af sådan en overordentlig størrelse at det næsten ingen praktisk betydning har til det dødelige sind.

Jeres planet er medlem af et enormt kosmos; i tilhører en noget nær uendelig familie af verdener, men jeres sfære administreres lige så præcis og lige så kærligt som om det var den eneste beboede verden i al eksistens.

[Præsenteret af en Universel Censor hjemmehørende på Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 16

DE SYV MESTERÅNDER

PARADISETS Syv Mesterånder er den Uendelige Ånds primære personligheder. I denne syvfoldige skabelses handling af selvduplikering har den Uendelige Ånd udtømt de tilknyttede matematiske muligheder i den faktuelle eksistens af Guddommens tre personer. Havde det været muligt, at producere et større antal Mesterånder, så ville de været blevet skabt, men der er lige netop syv tilknyttede muligheder, og kun syv, iboende i tre Guddomme. Og dette forklarer, hvorfor universet virker i syv store afdelinger, og hvorfor tallet syv er grundlæggende fundamental i dets organisation og administration.

De syv Mesterånder, har således deres oprindelse i, og udleder deres individuelle karakteristika fra, de følgende syv ligheder:

1. Den Universelle Fader.
2. Den Evige Søn.
3. Den Uendelige Ånd.
4. Faderen og Sønnen.
5. Faderen og Ånden.
6. Sønnen og Ånden.
7. Faderen, Sønnen, og Ånden.

Vi ved meget lidt angående Faderens og Sønnens handling i skabelsen af Mesterånderne. Tilsyneladende er de bragt ind i eksistensen ved den Uendelige Ånds personlige handlinger, men vi er udtrykkelig blevet instrueret om, at både Faderen og Sønnen deltog i deres oprindelse.

I åndelig karakter og natur er disse Paradisets Syv Ånder som en, men i alle andre identitetsaspekter er de meget forskellige, og resultaterne af deres funktioner i superuniverserne er sådan, at de individuelle forskelle i hver er umiskendelige synlige. Alle de efterfølgende planer af de syv segmenter i storuniverset - og selv de tilsvarende segmenter af det ydre rum - er betinget af forskellen i alt andet end det åndelige hos disse Syv Mesterånder af højeste og ultimative overvågning.

Mesterånderne har mange funktioner, men på nuværende tidspunkt er deres særlige domæne den centrale overvågning af de syv superuniverser. Hver Mesterånd opretholder et enorm kraft-fokus hovedkvarter, som langsomt cirkulerer rundt i Paradisets periferi, og altid opretholder en position overfor superuniverset af direkte tilsyn og i Paradisets omdrejningspunkt af dets specialiserede styrke kontrol og delvise energi fordeling. Radius grænselinjer for ethvert superunivers løber faktisk sammen i den tilsynsførende Mesterånds Paradishovedkvarter.

1. FORHOLDET TIL DEN TREENIG GUDDOM

Samforeneren, den Uendelige Ånde, er nødvendig for at gøre den udelte treenige Guddoms personalisering komplet.

Denne trefoldige personliggørelse af Guddommen er i følge sin natur en syvfoldig mulighed for at udtrykke sig individuelt og associativt; derfor gjorde den efterfølgende plan om at skabe universer beboet af intelligente og potentielle åndelige væsener, som på behørigt måde udtrykker Faderen, Sønnen, og Ånden, personalisering af de Syv Mesterånder uundgåelig. Vi er kommet til at tale om den trefoldige personalisering af Guddommen som den *absolutte uundgåelighed*, mens vi er kommet til at se de Syv Mesterånderes tilsynekomst som den *subabsolutte uundgåelighed*.

Mens de Syv Mesterånder næppe er udtryk for den *trefoldige Guddom*, så er de det evige billede af den *syvfoldige Guddom*, de aktive og associative funktioner af Guddommens tre altid eksisterende personligheder. Med, i og gennem disse Syv Ånder er den Universelle Fader, den Evige Søn, eller den Uendelige Ånd, eller enhver dobbelt forbindelse, i stand til at fungere som sådan. Når Faderen, Sønnen, og Ånden handler sammen, kan og vil de fungere gennem Mesterånden Nummer Syv, men ikke som en Treenighed. Mesterånderne repræsenterer enkeltvis eller samlet enhver og alle mulige Guddomsfunktioner, en eller flere, men ikke de kollektive funktioner, Treenighedens funktioner. Mesterånd Nummer Syv fungerer ikke personlig i forhold til Paradistreenigheden, og det er netop derfor at han kan fungere *personligt* for det Højeste Væsen.

Men når de Syv Mesterånder rømmer deres individuelle sæder af personlig styrke og superunivers autoritet og samles omkring Samforeneren i den treenige tilstedeværelse af Paradis Guddommen, så repræsenterer de den samlet fungerende styrke, visdom, og autoritet i den udelte Guddom - Treenigheden—til og i de udviklende universer. Sådan en Paradis forening af det oprindelige syvfoldige udtryk for Guddommen omfatter virkelig, bogstavelig talt omfavner, alle og enhver egenskab og holdning af de tre evige Guddomme i Højestehed og i Ultimativitet. De Syv Mesterånder omfatter praktisk taget, næsten derefter den Højeste Ultimatives fungerende domæne til og i mesteruniverset.

Så langt som vi kan skelne, så er disse Syv Ånder forbundet med de guddommelige aktiviteter i de tre evige Guddoms personer; vi opdager ingen bevis for direkte forbindelse med den Absoluttes tre evige faser af fungerende tilstedeværelse. Når Mesterånderne er forbundet, repræsenterer de Paradisets Guddomme i det som i store træk kan opfattes som det endelige handlings domæne. Det kan omfatte meget som er ultimativt men ikke absolut.

2. FORHOLDET TIL DEN UENDELIGE ÅND

Præcis som den Evige og Oprindelige Søn er åbenbaret gennem det stadig stigende antal personer af guddommelige Sønner, således åbenbares den Uendelige og Guddommelige Ånd gennem de Syv Mesterånderes kanaler og de med dem tilknyttede åndegrupper. I centrenes centrum er den Uendelige Ånd tilgængelig, men ikke alle som når Paradiset er umiddelbart i stand til at skelne hans personlighed og differentieret tilstedeværelse; men alle som når centraluniverset kan og vil øjeblikkelig kunne føre en fortrolig samtale med en af de Syv Mesterånder, den ene som præsiderer over det superunivers hvorfra den netop ankomne rumpilgrim er hjemmehørende.

Til universernes univers taler Paradisets Fader kun gennem sin Søn, mens han og Sønnen i fællesskab kun handler gennem den Uendelige Ånd. Udenfor Paradiset og Havona taler den Uendelige Ånd kun med de Syv Mesterånderes stemmer.

Den Uendelige Ånd udøver en indflydelse i form af personlig tilstedeværelse indenfor grænserne for Paradis-Havona systemet; alle andre steder udøves hans personlige ånde tilstedeværelse af og gennem en af de Syv Mesterånder. Derfor er den Tredje Kilde og Centers superunivers ånde tilstedeværelse på enhver verden eller i ethvert individ betinget af den enestående natur hos den tilsynsførende Mesterånd for det omhandlende segment af skabelsen. Omvendt, så passerer de kombinerede linjer af åndekraft og intelligens indad til den Tredje Guddomsperson via de Syv Mesterånder.

De Syv Mesterånder er samlet udstyret med den Tredje Kilde og Centers højeste og ultimative egenskaber. Mens hver enkelt individuelt tager del i denne begavelse, så er det kun kollektivt at de udviser karakteristika af almagt, alvidenhed, og allestedsnærværelse. Ingen af dem kan fungere som universelle; som individer og i udøvelsen af disse øverste og ultimative styrker er hver personlig begrænset til superuniverset af direkte tilsyn.

Alt hvad der hidtil er fortalt jer angående Samforenerens guddommelighed og personlighed gælder ligelig og fuldt ud for de Syv Mesterånder, som så effektivt distribuerer den Uendelige Ånd til storuniversets syv segmenter i overensstemmelse med deres guddommelige begavelse og på en måde der svarer til deres egen forskellige og

individuelle enestående natur. Det ville derfor være korrekt at anvende ethvert eller alle navnene af den Uendelige Ånd til denne samlet gruppe af syv. Samlet er de som en med Samskaberens på alle subabsolutte niveauer.

3. MESTERÅNDERNES IDENTITET OG FORSKELLIGHED

De Syv Mesterånder er ubeskrivelige væsener, men de er tydeligt og bestemt personlige. De har navne, men vi foretrækker at introducere dem med nummer. Som primære personaliseringer af den Uendelige Ånd, er de beslægtede, men som primære udtryk for de syv mulige sammenslutninger af den treenige Guddom, er de i alt væsentligt forskellige af natur, og denne naturlige forskellighed bestemmer deres forvaltning af superuniverserne. Disse Syv Mesterånder kan beskrives som følgende:

Mesterånd nummer Et. På en speciel direkte måde repræsenterer denne Ånd Paradisfaderen. Han er en ejendommelig og effektiv manifestation af den Universelle Faders styrke, kærlighed, og visdom. Han er den nære medarbejder og himmelske rådgiver til lederen for Mysterieledsagerne, det væsen som præsiderer over de Personaliserede Retter på Diviningtons kollegium. I alle de Syv Mesterånders sammenslutninger, er det altid Mesterånd Nummer Et som taler for den Universelle Fader.

Denne Ånd præsiderer over det første superunivers og, selvom han ufejlbarlig viser den guddommelige natur af en primær personalisering af den Uendelige Ånd, så synes han mere specielt at ligne den Universelle Fader i karakter. Han er altid i personlig forbindelse med de syv Afspejlende Ånder på hovedkvarteret for det første superunivers.

Mesterånd nummer To. Denne Ånd portrætterer fyldestgørende den Evige Søns mageløse natur og charmerende karakter, den førstefødte af hele skabelsen. Han er altid tæt forbundet med alle klasser af Gudesønner hvor end de tilfældigvis måtte befinde sig i beboelses universet som individer eller i glædelige råd. I alle forsamlinger af de Syv Mesterånder er det altid ham som taler for og på vegne af, den Evige Søn.

Denne Ånd dirigerer skæbnerne i superunivers nummer to og hersker over dette enorme domæne som den Evige Søn ville gøre det. Han er altid i forbindelse med de syv Afspejlende Ånder udstationerede på det andet superuniversets hovedstad.

Mesterånd nummer Tre. Denne Åndepersonlighed ligner især den Uendelige Ånd, og han styrer udviklingen og arbejdet for mange af den Uendelige Ånds høje personligheder. Han præsiderer over deres forsamlinger og er tæt forbundet med alle personligheder som udelukkende har oprindelse i den Tredje Kilde og Center. Når de Syv Mesterånder er i rådsforsamling, så er det altid Mesterånd Nummer Tre som taler for den Uendelige Ånd.

Denne Ånd har ansvaret for superunivers nummer tre, og han administrerer dette segment meget som var det den Uendelige Ånd. Han er altid i samarbejde med de Afspejlende Ånder på det tredje superunivers hovedkvarter.

Mesterånd nummer Fire. Denne Mesterånd som har del i Faderens og Sønnens kombineret natur, har en afgørende indflydelse på de planer og procedurer som angår både Faderen og Sønnen i de Syv Mesterånders rådsforamlinger. Denne Ånd er ledende instruktør og rådgiver for de opstigende væsener som har opnået den Uendelige Ånd og som således er blevet kandidater til at se Sønnen og Faderen. Han varetager den enorme gruppe af personligheder, som har oprindelse i Faderen og Sønnen. Når det bliver nødvendigt, at repræsentere Faderen og Sønnen i de Syv Mesterånders forening, så er det altid Mesterånd Nummer Fire som taler.

Denne Ånd fremmer det fjerde segment i storuniverset i overensstemmelse med sin ejendommelige sammenslutning af den Universelle Fader og den Evige Søns egenskaber. Han er altid i personlig forbindelse med de Afspejlende Ånder på det fjerde superunivers hovedkvarter.

Mesterånd nummer Fem. Denne guddommelige personlighed som på fortræffelig vis forener den Universelle Fader og den Uendelige Ånds karakter er rådgiver for den enorme gruppe af væsener kendt som styrkeledere, styrkecentre, og fysiske overvågere. Denne Ånd fremmer også alle personligheder som har oprindelse i Faderen og Samforeneren. I de Syv Mesterånders rådsforamling, når Fader og Åndens standpunkt er til debat, så er det altid Mesterånd Nummer Fem som taler.

Denne Ånd styrer det femte superunivers velfærd på en måde som antyder den Universelle Fader og den Uendelige Ånd kombinerede handling. Han er altid i forbindelse med de Afspejlende Ånder på det femte superunivers hovedkvarter.

Mesterånd nummer Seks. Dette guddommelige væsen synes at portrættere den kombinerede karakter af den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Hver gang de skabninger som i fællesskab er skabt af Sønnen og Ånden mødes i centraluniverset, så er det denne Mesterånd som er deres rådgiver; og når som helst i de Syv Mesterånders rådsforsamling, det bliver nødvendigt at tale for fællesskabet af den Evige Søn og den Uendelige Ånd, så er det Mesterånd Nummer Syv som tager ordet.

Denne Ånd styrer det sjette superunivers anliggender som var det den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Han er altid i forbindelse med de Afspejlende Ånder på det sjette superunivers hovedkvarter.

Mesterånd nummer Syv. Den præsiderende Ånd af det syvende superunivers er en enestående ligelig portrættering af den Universelle Fader, Den Evige Søn, og den Uendelige Ånd. Den Syvende Ånd, den fremmende rådgiver for alle væsener med treenighedsoprindelse, er også rådgiver og leder af alle de opstigende pilgrimme til Havona, de ydmyge væsener som har opnået ærens ret gennem den kombinerede tjeneste af Faderen, Sønnen, og Ånden.

Den Syvende Mesterånd er ikke organisk repræsentativ for Paradistreenigheden; men det er en velkendt kendsgerning, at hans personlige og åndelige natur er Samforenerens portrættering i ligelig proportioner af de tre uendelige personer, hvis guddomsforening er Paradistreenigheden, og hvis funktion som sådan er kilden til Gud den Højestes personlige og åndelige natur. Derfor åbenbare den Syvende Mesterånd et personligt og organisk forhold til den udviklende Højestes åndeperson. Når det derfor i Mesteråndernes rådsforsamlinger i det høje, bliver nødvendigt at afgive en stemme for Faderens, Sønnens, og Åndens kombinerede personlige holdning eller, at udtrykke det Højeste Væsens åndelige indstilling, så er der Mesterånd Nummer Syv som fungerer. Han bliver således i følge sin natur den præsiderende leder af de Syv Mesterånders Paradisråd.

Ingen af de Syv Ånder er organisk repræsentativ for Paradistreenigheden, men når de forenes som syvfoldig Guddom, er denne forening i en vis forstand en guddom - ikke i en personlig forstand - et funktionelt niveau knyttet til Treenighedens funktioner. I denne betydning er den ”Syvfoldige Ånd” funktionsmæssig tilknyttet til Paradistreenigheden. Det er også i denne betydning, at Mesterånd Nummer Syv nogle gange taler i bekræftelse af Treenighedens holdninger eller snarere, fungerer som talsmand for holdninger hos den Syvfoldige Ånds forening om holdningen hos den Trefoldige Guddoms forening, Paradistreenigheden.

Den Syvende Mesterånds mangeartede funktioner spænder lige fra en kombineret repræsentation af Faderen, Sønnen, og Åndens *personlige naturer*, gennem en repræsentation af Gud den Højestes *personlige standpunkt*, til en åbenbaring af Paradistreenighedens *guddoms holdning*. Og i en vis respekt udtrykker denne præsiderende Ånd ligeledes den Ultimative og de Højeste-Ultimativer *holdninger*.

Det er Mesterånd nummer Syv som, som i sine mangeartede evner, personligt sponsorerer fremgangen af de opstigende kandidater fra tidens verdener i deres forsøg på at opnå forståelse om Højestehedens udelelige Guddom. En sådan forståelse involverer en forståelse af den eksistentielle suverænitet hos Højestehedens Treenighed, således koordineret med en koncept om det Højeste Væsens voksende erfaringsmæssige suverænitet for at udgøre de skabte væseners forståelse af Højestehedens enhed. Når det skabte væsen realiserer disse tre faktorer, svarer det til forståelse i Havona af Treenighedens virkelighed og giver tidens pilgrimme evnen til i sidste instans at gennemtrænge Treenigheden, til at opdage Guddommens tre uendelige personer.

Den manglende evne for pilgrimmenes i Havona til fuldt ud at finde Gud den Højeste kompenseres af den Syvende Mesterånd, hvis treenige natur på en så ejendommelig måde åbenbare den Højestes åndeperson. Uden den nuværende universtidsalder, da den Højeste person ikke kan kontaktes, fungerer Mesterånd nummer Syv som stedfortræder for de opstigende væseners Gud når det gælder personlige forhold. Han er det højeste åndevæsen som alle opstigende med sikkerhed kommer til at genkende og til en vis grad forstå når de når herlighedens centre.

Denne Mesterånd er altid i forbindelse med de Afspejlende Ånder i Uversa, hovedkvarteret i det syvende superunivers, vores eget segment af skabelsen. Hans administration af Orvonton udviser den fantastiske symmetri af den koordinerede

blanding af Faderens, Sønnens, og Åndens guddommelige natur.

4. MESTERÅNDERNES EGENSKABER OG FUNKTIONER

De Syv Mesterånder udgør den Uendelige Ånds fulde repræsentation i de evolutionære universer. De repræsenterer den Tredje kilde og Center i de forhold, som berører energi, sind, og ånd. Glem ikke, at selv om de fungerer som koordinerende overhoveder for Samforenerens universelle administrative kontrol, så har de deres oprindelse i Paradisguddommenes skabende handlinger. Det er bogstavelig sandt, at disse Syv Ånder er den treenige Guddoms personaliserede fysiske styrke, kosmiske sind, og åndelige nærværelse. ”Guds Syv Ånder udsendt til hele universet.”

Mesterånderne er enestående for så vidt som, at de fungerer på alle universets niveauer af virkeligheden med undtagelse af det absolutte. De er derfor, effektive og perfekte vejledere af alle faser af administrationens anliggender på alle aktivitetsniveauer i superuniverserne. Det er svært for det dødelige sind at forstå meget om Mesterånderne fordi deres arbejde er så specialiseret men stadig altomfattende, så usædvanligt materielt og samtidig så udsøgt åndeligt. Det kosmiske sinds alsidige skabere er forfædre til Universets Styrkeledere og er, selv de højere ledere for den vældige og vidt udbredte skabelse af skabende åndevæsener.

De Syv Mesterånder har skabt Universets Styrkeleder og deres medarbejdere, væsener som er uundværlige for organisationen, kontrollen og reguleringen af storuniversets fysiske energier. Og disse samme Mesterånder assisterer på en meget materiel måde Skabersønnerne i arbejdet med at forme og organisere lokaluniverserne.

Vi kan ikke registrere nogen personlig forbindelse mellem Mesteråndernes arbejde med kosmisk energi og den Egenskabsløse Absoluttets kraftfunktioner. De energimanifestationer, som henhører til Mesteråndernes forvaltning styres alle fra Paradisets periferi; de synes ikke på nogen direkte måde, at være forbundet med kraftfænomener identificeret fra Paradisets nedre overflade.

Utvivlsomt er det, at når vi møder de forskellige Morontia Styrkevejleders funktionelle aktiviteter, så er vi ansigt til ansigt med visse af Mesteråndernes uåbenbarede aktiviteter. Hvem andre, bortset fra disse forfædre af både fysiske kontrollører og ånde ministre kunne have kommet på at kombinere og forene materielle og åndelige energier, så der opstod en hidtil ukendt fase af universets virkelighed, morontiasubstans og morontiasind?

Meget af de åndelige verdener virkelighed er af morontiaklasse, en fase af universets virkelighed helt ukendt på Urantia. Målet med personligheds eksistens er åndelig, men morontiaskebelserne kommer altid imellem og overbygger den dybe kløft mellem de materielle verdener for de dødeliges oprindelse og superuniversets sfære for voksende åndelig status. Det er indenfor dette område, at Mesterånderne yder deres store bidrag til planen for menneskets opstigning til Paradiset.

De Syv Mesterånder har personlige repræsentanter som fungerer overalt i storuniverset; men da et stort flertal af disse underordnede væsener ikke direkte har noget at gøre med opstigningsplanen for de dødeliges fremgang langs vejen mod Paradisets fuldkommenhed, så er lidt eller ingenting åbenbart om dem. Meget, rigtig meget, af de Syv Mesterånders aktivitet forbliver skjult for menneskets forståelse, fordi det på ingen måde direkte vedrører problematikken omkring jeres opstigning til Paradiset.

Det er højst tænkeligt, skønt vi ikke kan tilbyde konkret bevis, at Orvontons Mesterånder udøver en afgørende indflydelse i de følgende aktivitetsområder:

1. Fremgangsmåden af Livsbærerne fra lokaluniverset for livs indførelse.
2. Livsaktiveringerne udgående fra adjudant sindsånderne, overdraget til verdener af den Skabende Ånd i et lokalunivers.
3. Udsvingene i energimanifestationerne som udvises af de enheder af organiseret materie som reagerer på lineær tyngdekraft.
4. Den opdukkende energis adfærd, når den helt er befriet fra den Egenskabsløse Absoluttets greb og dermed begynder

at reagere på den lineære tyngdekrafts direkte indflydelse og Universets Styreledere og deres medarbejders manipulationer.

5. Overdragelsen af den tjenende ånd fra den Skabende Ånd i et lokalunivers, kendt på Urantia som Helligånden.
6. Den efterfølgende overdragelse af overdragelses sønnernes ånd, på Urantia kaldt (Talsmanden) eller Sandhedens ånd.
7. Afspejlingsmekanismen i lokaluniverserne og i superuniverset. Mange træk forbundet med dette ejendommelige fænomen kan knap fornuftigt forklares eller forstås rationelt uden at man postulerer Mesteråndernes aktivitet i forbindelse med Samforeneren og det Højeste Væsen.

På trods af, at vi ikke tilstrækkeligt vel forstår de Syv Mesterånders mangeartede aktiviteter, er vi overbevist om, at der findes to områder i det brede felt af universets aktiviteter som de ingenting som helst har at gøre med: overdragelsen af Tankeretterne og deres aktiviteter samt den Egenskabsløse Absoluttets uransagelige funktioner.

5. FORHOLD TIL SKABTE VÆSENER

Hvert segment i storuniverset, hvert enkelt univers og verden nyder gavn af alle de Syv Mesterånders forenede råd og visdom, men får kun den personlige prægning og nuance fra en. Og den personlige natur hos hver Mesterånd gennemtrænger helt og betinger unikt hans superunivers.

Som følge af de Syv Mesterånders personlige indflydelse vil hvert væsen i hver klasse af intelligente væsener udenfor Paradis og Havona have det karakteristiske individuelle præg som angiver den nedarvet natur fra nogen af disse Syv Mesterånd. Hvad angår de syv superuniverser, kommer hvert indfødt væsen, menneske eller engel, til for altid at bære dette kendetegn som angiver deres fødselsoprindelse.

De Syv Mesterånd trækker ikke direkte ind i de enkelte væseners materielle sind i de evolutionære verdner i rummet. De dødelige på Urantia oplever ikke den personlige tilstedeværelse af sind og ånde indflydelse fra Orvontons Mesterånd. Hvis denne Mesterånd opnår nogen form for kontakt med det enkelte dødelige sind under de tidligere evolutionære tidsaldre på en beboet planet, så må det ske gennem den tjeneste som udgår fra lokaluniversets Skabende Ånd, ægtefællen og samarbejdspartneren til Guds Skabersøn som præsiderer over hvert lokal skabelses skæbne. Men denne samme Skabende Moderånd er i sin natur og karakter meget lig Orvontons Mesterånd.

Den fysiske prægning som stammer fra en Mesterånd er en del af menneskets materielle oprindelse. Hele det morontielle livsforløb leves under den vedvarende indflydelse af den samme Mesterånd. Det er næppe mærkeligt, at den efterfølgende ånde livsfase som en sådan opstigende dødelig gennemgår aldrig helt udsletter det karakteristiske præg som stammer fra denne samme tilsynsførende Ånd. En Mesterånds indprægning er grundlæggende for selve eksistensen i hvert stadium af de dødeliges opstigning før Havona.

De karakteristiske personlighedstendenser som fremtræder i de dødeliges livserfaringer, og som er karakteristisk for hvert superunivers og som direkte udtrykker karakteren hos den dominerende Mesterånd, udslettes aldrig helt, selv ikke efter at disse opstigende væsener udsættes for den lange uddannelse og samlende disciplin som de møder på Havonas en milliard udviklingssfærer. Selv den efterfølgende intense Paradiskultur er ikke tilstrækkelig til at udslette de kendetegn som angiver fra hvilken superunivers vedkommende stammer. Under hele evigheden kommer en opstigende dødelig til at udvise karakteristiske træk som angiver den ledende Ånd i superuniverset for hans fødsel. Selv når man i Finalitkorpset ønsker at opnå eller skildre et komplet Treenighedsforhold til den evolutionære skabelse, samler man altid en gruppe på syv finaliter, en fra hvert superunivers.

6. DET KOSMISKE SIND

Mesterånderne er de syvfoldige kilder til det kosmiske sind, det intellektuelle potentiale i storuniverset. Dette kosmiske sind er en underabsolut manifestation af den Tredje Kilde og Centers sind og i visse henseender funktionelt relateret til det udviklende Højeste Væsens sind.

I en verden som Urantia møder vi ikke de Syv Mesterånders direkte indflydelse på menneskeracernes anliggender. I lever under den umiddelbare indflydelse af Nebadons Skabende Ånd. På trods af dette dominerer de samme Mesterånder grundreaktionerne i alle skabende væseners sind, fordi de er de virkelige kilder til det intellektuelle og åndelige potentiale som i lokaluniverserne er blevet specialiseret for at fungere i de individers liv som bebor de evolutionære verdener i tid og rum.

Det kosmiske sinds faktiske eksistens forklarer slægtskabet mellem ulige typer af menneskelige og overmenneskelige sind. Det er ikke kun ligesindede ånder som drages mod hverandre, men beslægtede sind er også meget omgangsvenlige og tenderer mod at samarbejde med hinanden. Menneskelige sind er undertiden observeret løbende i baner af forbløffende lighed og uforklarlig sammenhæng.

I alle det kosmiske sinds personlighedsforhold, findes der en egenskab som kunne kaldes ”virkelighedens reaktion”. Det er denne universelle kosmiske formåen hos viljevæsener som redder dem fra at blive hjælpeløse ofre for de antagelser som videnskab, filosofi og religion på forhånd forudsætter som sande. Denne virkelighedssensitivitet hos det kosmiske sind reagerer på visse faser af virkelighed præcis som energi-materien reagerer på tyngdekraften. Det ville nu være mere korrekt at sige, at disse overmaterielle realiteter reagerer således på sinde i kosmos.

Det kosmiske sind reagerer ufejlbarligt (genkender reaktionen) på tre niveauer af universets virkelighed. Disse reaktioner er selvindlysende for klart ræsonnerende og dybt tænkende sind. Disse virkelighedsniveauer er:

1. *Kausalitet* - de fysiske sinds virkelighedsdomæne, de videnskabelige områder af logisk konsekvens, adskillelsen af det faktiske og det ikke faktiske, begrundede konklusioner baseret på kosmisk respons. Dette er den matematiske form af kosmisk dømmekraft.
2. *Pligt* - moralopfattelsens virkelighedsdomæne i det filosofiske område, fornuftens arena, opfattelsen af relativt ret og forkert. Dette er den juridiske form af kosmisk dømmekraft.
3. *Tilbedelse* - det åndelige domæne af virkeligheden i religiøs oplevelse, den personlige oplevelse af guddommelig fællesskab, anerkendelse af åndeværdier, overbevisningen om evig overlevelse, ophøjelse fra status som Guds tjenere til Guds sønners glæde og frihed. Dette er den højeste indsigt hos det kosmiske sind, den ærbødige og ærværdige form af kosmisk dømmekraft.

Disse videnskabelige, moralske og åndelige indsigter, disse kosmiske reaktioner, er en naturlig del af det kosmiske sind som beriger alle viljevæsener. Livserfaringen undlader aldrig at udvikle disse tre former af kosmisk intuition; de er grundlæggende i selvbevidsthedens reflekterende tænkning. Men det er sørgeligt at konstatere, at så få personer på Urantia finder nydelse i at kultivere disse kvaliteter af modig og selvstændig kosmisk tænkning.

I lokaluniversernes sindsoverdragelse udgør disse det kosmiske sinds tre indsigter de forudsætninger, som gør det muligt for mennesket at fungere som en rationel og selvbevidst personlighed inden for områderne af videnskab, filosofi og religion. Udtrykt på en anden måde, så sker opfattelsen af virkeligheden af disse den Uendeliges tre manifestationer med hjælp af en kosmisk selvåbenbarings teknik. Materie-energi opfattes med sindets matematiske logik; sinds-fornuften kender intuitivt sin moralske pligt; åndetro (tilbedelse) er religionen om den åndelige erfarende virkelighed. Disse tre grundfaktorer i den reflekterende tænkning kan blive forenet og koordineret i personlighedsudviklingen, eller de kan blive ude af proportioner og så godt som urelaterende i deres respektive funktioner. Men når de bliver forenet frembringer de en stærk karakter som består i en korrelation af faktuel videnskab, en moralsk filosofi og en ægte religiøs erfaring. Det er disse tre former af kosmisk intuition som giver objektiv gyldighed, virkelighed, til menneskets erfaring af ting, betydninger og værdier.

Det er uddannelsens formål at udvikle og skærpe disse medfødte evner af menneskenes sind; civilisationens opgave at udtrykke dem; livserfaringen at realisere dem; religionens at forædle dem og personligheden at forene dem.

7. MORAL, DYD OG PERSONLIGHED

Intelligensen kan ikke alene forklare den moralske natur. Moral, dyd, er medfødt til menneskets personlighed. Moralsk

intuition, erkendelse af pligt, er en bestanddel i sindet som mennesket er begavet med, og den er associeret med de andre umisteligheder i menneskets natur; videnskabelig nysgerrighed og åndelig indsigt. Menneskets mentalitet overgår langt dets dyriske artsfæller, men det er de moralske og religiøse sider af dets natur som specielt adskiller det fra dyreverden.

Den selektive respons hos et dyr er begrænset til adfærdens motoriske niveau. Den formodede indsigt hos de højerestående dyr sker på et motorisk niveau og optræder sædvanligvis først efter erfaring af motoriske forsøg og fejltagelser. Mennesket er i stand til at anvende videnskabelig, moralsk og åndelig indsigt forud for al udforskning og eksperimenter.

Det er kun en personlighed som kan vide hvad den gør før den gør det; det er kun personligheder som ejer indsigt forud for erfaring. En personlighed kan se fremad inden den hopper og kan derfor lære sig at se fremad såvel som af at hoppe. Et ikke personligt dyr lære sædvanligvis kun af at hoppe.

Som resultat af erfaring bliver et dyr i stand til at undersøge de forskellige måder at nå et mål og at vælge en tilgang baseret på indhøstede erfaringer. Men en personlighed kan også undersøge selve målet og tage stilling til dets virkelighed, dets værdi. Intelligensen kan alene udskille de bedste måder at opnå et endemål uden skelnen, men et moralsk væsen ejer en indsigt som gør det muligt for vedkommende at skelne mellem såvel mål som middel. Og et moralsk væsen som vælger dyden er trods alt intelligent. Han ved hvad han gør, hvorfor han gør det, hvor han er på vej og hvordan han skal komme derhen.

Når mennesket undlader at skelne mellem målene for sin jordiske stræben, befinder han sig fungerende på dyrenes niveau i tilværelsen. Han har undladt at gøre anvendelse af de overlegne fordele af materiel skarpsindighed, moralsk skelnen og åndelig indsigt som i hans egenskab af et personlig væsen er en væsentlig del af hans begavelse med et kosmisk sind.

Dyd er retfærdighed—samklang med kosmos. At benævne dyder er ikke at definere dem, men at leve dem er at kende dem. Dyd er ikke kun kundskab, eller vished endnu men snarere en virkelighed af progressiv erfaring i opnåelsen af opstigende niveauer af kosmisk fremgang. I det dødelige menneskes liv dag for dag virkeliggøres dyden gennem at man konsekvens vælger det gode frem for det onde, og sådan en evne til at vælge er bevis på at man ejer en moralsk karakter.

Menneskets valg mellem godt og ondt influeres ikke kun af skarpheden i dets moralske karakter, men også af sådanne indflydelser som uvidenhed, umodenhed, og vrangforestillinger. En fornemmelse for proportioner er også nødvendig ved dydens udøvelse, fordi ondt kan begås når det mindste vælges i stedet for det større som følge af forvrængning eller bedrag. Kunsten at gøre relative bedømmelser eller sammenlignende målinger hører til udøvelse af dyden indeni det moralske område.

Menneskets moralske natur ville være impotent uden kunsten at måle, uden den skelnen som ligger i dets evne til at granske betydninger. Ligeledes ville moralske valg blive forgæves uden den kosmiske indsigt som frembringer bevidstheden om åndelige værdier. Set ud fra et intelligent synspunkt så stiger mennesket op til det moralske niveau fordi det er begavet med personlighed.

Moralitet kan aldrig forfremmes ved lov eller med vold. Det er en personlig og frivillig sag, og den må spredes af smitten fra kontakten mellem moralsk duftene personer og dem som er moralsk mindre modtagelige, men som også i et vist omfang ønsker at gøre Faderens vilje.

Moralske handlinger er sådanne menneskelige opførelser som kendetegnes af højeste intelligens, kontrolleres af selektiv skelnen ved valget af højere endemål, ligesom ved valget af moralske midler til at opnå disse mål. Sådan en adfærd er dydig. Højeste dyd er derfor helhjertet at vælge at gøre den himmelske Faders vilje.

8. URANTIAPERSONLIGHED

Den Universelle Fader skænker personlighed til talrige klasser af væsener som fungerer på forskellige niveauer af universets virkelighed. Menneskevæsener på Urantia er begavet med personlighed af den finite-dødelige type, som fungerer på niveauet for Guds opstigende sønner.

Selvom vi næppe kan påtage os at definere personlighed, så kan vi forsøge at redegøre for vor forståelse af de kendte faktorer som behøves for at forme den helhed af materielle, mentale og åndelige energier, hvis gensidige forening bygger den mekanisme hvori, hvorpå og hvormed den Universelle Fader får den af ham overdraget personlighed til at fungere.

Personlighed er en unik gave af oprindelig natur, hvis eksistens er uafhængig af og forudgående til overdragelsen af Tankeretteren. Ikke desto mindre forøger Retterens tilstedeværelse personlighedens kvalitative manifestation. Tankeretterne er, når de kommer fra Faderen identiske i natur, men personligheden er forskelligartet, oprindelig og enestående; og manifestation af personlighed betinges og bestemmes yderligere af beskaffenheden og kvaliteten hos de tilhørende energier af materiel, sindsræssig og åndelig natur som udgør den bærende krop for personlighedsmanifestationen.

Personligheder kan være lignende men de er aldrig det samme. Personer af en given serie, type, klasse eller model kan ligne hinanden og gør det, men de er aldrig identiske. Personligheden er det særpræg hos et individ som vi kender, og som gør det muligt for os, at identificere dette væsen engang i fremtiden, uanset arten og omfanget af ændringer i formen, sind eller åndestatus. Personligheden er den del af enhver person, som gør det muligt for os at genkende og helt sikkert identificere den person som den, vi tidligere har kendt, uanset hvor meget han kan have ændret sig som følge af, at den bærende krop som udtrykker og manifesterer hans personlighed har modificeret sig.

Skabende væseners personlighed kendetegnes af to selvmanifesterende og karakteristiske fænomener i de dødeliges reaktionsadfærd; selvbevidsthed og tilhørende relativ fri vilje.

Selvbevidsthed består af intellektuel bevidsthed om at personligheden er aktuel; det inkluderer evnen til at genkende andre personligheders virkelighed. Det indikerer kapacitet til individualiserede erfaring i og med kosmiske realiteter, som repræsenterer virkeliggørelsen af identitetsstatus i universets personlighedsforhold. Selvbevidsthed indebærer at man erkender sindsomverdens virkelighed og at man erkender den relative selvstændige skabende og bestemmende frie vilje.

Den relative frie vilje som kendetegner selvbevidstheden hos menneskets personlighed er involveret i:

1. Moralske afgørelser, højeste visdom.
2. Åndelig valg, dømmekraft af sandheden.
3. Uselvisk kærlighed, tjenende sine medmennesker.
4. Målbevidst samarbejde, gruppeloyalitet.
5. Kosmisk indsigt, forståelse af universets betydninger.
6. Personligheds engagement, helhjertet hengivelse til at gøre Faderens vilje.
7. Tilbedelse, oprigtig udøvelse af guddommelige værdier og helhjertet kærlighed til den guddommelige Værdigiver.

Urantia-typen af den menneskelige personlighed kan ses som fungerende i en fysisk mekanisme, som består af den planetariske ændring af Nebadon-typens organisme, som tilhører den elektrokemiske klasse af livsaktivering og som er udstyret med det kosmiske sind af Nebadon klasse i Orvonton-serien baseret på modellen som gælder ved forældrebaseret forplantning. Overdragelsen af personlighedens guddommelige gave til en sådan sindsudrustet dødelig mekanisme giver værdighed af kosmisk medborgerskab og gør det muligt for dette dødelige væsen straks at blive genaktiveret for den opbyggende indsigt om de tre grundlæggende sindsrealiteter i kosmos:

1. Den matematiske eller logiske indsigt om den fysiske kausalitets ensartethed.
2. Den fornuftbaserede erkendelse af forpligtigelsen til moralsk adfærd.

3. Trosforståelsen, i den fællesskabsbaserede tilbedelse af Guddommen, associeret med den kærlighedsfulde tjeneste af menneskeheden.

Når en sådan personlighedsbegavelse fungerer fuldt ud, så indebærer det en begyndende realisering om slægtskab med Guddommen. Et sådan selv, beboet af et førpersonligt fragment af Gud Faderen, er i sandhed og virkelig en åndelig Guds søn. En sådan skabning udviser ikke kun kapacitet til at modtage den guddommelige tilstedeværelses gave men udviser også reaktiv respons til personlighedstyngdekraftens kredsløb fra Paradisfaderen til alle personligheder.

9. MENNESKEBEVIDSTHEDENS REALITET

Det personlige væsen begavet med kosmiske sind og beboet med Retter, besidder medfødt evne til at opfatte og forstå energivirkelighed, sindsvirkelighed, og åndevirkelighed. Viljevæsenet er således udrustet til at skelne Guds virkelighed, Guds love og Guds kærlighed. Bortset fra disse tre uadskillelige dele af menneskets bevidsthed, så er alle menneskelige erfaringer i virkeligheden subjektive, undtagen den intuitive opfattelse af gyldighed tilknyttet med *foreningen* af den kosmiske indsigt tre reaktioner indenfor universets virkelighed.

Den dødelige som skelner Gud kan fornemme den værdi som ligger i foreningen af disse tre kosmiske kvaliteter i den overlevende sjælens evolution, menneskets højeste opgave i det fysiske tabernakel, hvor det moralske sind samarbejder med den iboende guddommelige ånd for at fordoble den udødelige sjæl. Fra sin tidligste begyndelse er sjælen *virkelig*; den har kosmiske overlevelsesegenskaber.

Hvis det dødelige menneske ikke overlever den naturlige død, så overlever de reelle åndelige værdier som findes i dette menneskes erfaring som en del af Tankeretterens videregående erfaring. Personlighedsværdierne hos en sådan ikke-overlevende består som en faktor i den aktualiserende Højeste Væsens personlighed. Sådanne bestående personlighedskvaliteter berøves identitet, men ikke de erfaringsmæssige værdier som har akkumuleret under det jordiske liv i kødet. Identitetens overlevelse er afhængig af om den udødelige sjæl overlever, sjælen har morontiastatus og tiltagende guddommelig værdi. Personlighedens identitet overlever i og med at sjælen overlever.

Menneskets selvbevidsthed indebærer anerkendelse af virkeligheden af andre end det bevidste selv og medfører desuden, at en sådan bevidsthed er gensidig, at selvet er kendt igen som det selv kender igen. Dette er synliggjort på en rent menneskelig måde i menneskenes sociale liv. Du kan imidlertid ikke blive lige så absolut sikker på et medmenneskes realitet som du kan om virkeligheden af Guds tilstedeværelse som lever indeni dig. Den sociale bevidsthed er ikke umistelig ligesom gudsbevidstheden; den er et resultat af kulturel udvikling og er afhængig af kundskab, symboler og bidrag fra menneskets grundlæggende begavelse: videnskab, moral og religion. Og når disse kosmiske gaver omsættes i samfundet bygger de en civilisation op.

Civilisationer er ustabile fordi de ikke er kosmiske; de har ikke en naturlig tilknytning til menneskeslægten individer. De må plejes med de kombinerede bidrag fra menneskenes grundlæggende faktorer: videnskab, moral og religion. Civilisationer kommer og går, men videnskab, moral og religion overlever altid styrtet.

Jesus åbenbarede ikke kun Gud for mennesket, men han frembragte også en ny åbenbaring om mennesket til sig selv og for andre mennesker. I Jesu liv ser man mennesket som bedst.

Mennesket bliver således virkelig smukt fordi Jesus havde så meget af Gud i sit liv, og opfattelsen af (indsigten om) Gud er umistelig og iboende i alle mennesker.

Uselviskheden, bortset fra forældreinstinktet, er ikke helt naturligt, det er ikke indlysende, at man elsker andre personer og at man tjener den socialt. Der behøves oplysning som fornuft, moral, og religionens ansporing, Gudsbevidstheden for at frembringe en uselvisk og altruistisk samfundsorden. Menneskets egen bevidsthed om sin personlighed, selvbevidstheden er også direkte afhængig af selve kendsgerningen af bevidstheden om andres eksistens, denne medfødte evne til at genkende og opfatte en anden personligheds virkelighed, omfattende alt fra det menneskelige til det guddommelige.

Uselvisk social bevidsthed må i grunden være en religiøs bevidsthed; det vil sige, hvis den er objektiv, ellers er det en

ren subjektiv filosofisk abstraktion og derfor kærlighedsløs. Kun et individ som kender Gud kan elske en anden person som han elsker sig selv.

Selvbevidsthed er grundlæggende en fællesskabs bevidsthed. Gud og menneske, Faderen og søn, Skaber og skabninger. I menneskers selvbevidsthed findes fire latente og medfødte indsigter om universets virkelighed:

1. Søgen efter kundskab, videnskabens logik.
2. Søgen efter moralske værdier, pligtforbyggelsen.
3. Søgen efter åndelige værdier, den religiøse erfaring.
4. Søgen efter personlighedsværdier, evnen til at genkende den virkelighed, at Gud er en personlighed og den medvirkende realisering af vores broderlige forhold til medpersonligheder.

Du bliver bevidst om mennesket som din skaber broder, fordi du allerede er bevidst om Gud som din Skaberfader. Faderskab er det forhold hvorfra vi ræsonnere os til indsigten om broderskab. Og Faderskab bliver, eller kan blive, en univers realitet for alle moralske skabninger, fordi Faderen selv har overdraget personlighed til alle sådanne væsener og forbundet dem inden for rækkevidden af det universelle personlighedskredsløb. Vi tilbeder Gud, først, fordi *han er*, så, fordi *han er i os*, og til sidst, fordi at *vi er i ham*.

Er det underligt, at det kosmiske sind er selvbevidst opmærksomt på sin egen kilde, den Uendelige Ånds uendelige sind, og samtidig bevidst om de vidt udbredte universers fysiske virkelighed, den Evige Søns åndelige virkelighed og den Universelle Faders personlighedsvirkelighed.

[Sponsoreret af en Universel Censor fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 17

DE SYV HØJESTE ÅNDEGRUPPER

DE SYV Højeste Åndegrupper er de universelle koordinerede ledere for den syv segmenteret administration af storuniverset. Selvom alle klasser tilhører den Uendelige Ånds funktionelle familie klassificeres følgende tre grupper sædvanligvis som børn til Paradistreenigheden:

1. De Syv Mesterånder.
2. De Syv Højeste Udøvere.
3. De Afspejlende Ånder.

De resterende fire grupper er skabt gennem de kreative handlinger af den Uendelige Ånd eller af hans medarbejdere med skaberstatus:

4. De Afspejlende Billedhjælpere.
5. Kredsløbenes Syv Ånder.
6. Lokaluniversernes Skabende Ånder.
7. De Bistående Sindsånder.

Disse syv klasser er i Uversa kendt som de syv grupper af Højeste Ånder. Deres aktivitet strækker sig fra de Syv Mesterånders personlige tilstedeværelse i periferien af den evige Ø, gennem Ånders syv Paradis satellitter, Havona kredsløbene, superuniversernes regeringer og lokaluniversernes administration og overvågning, selv til den beskedne tjeneste som udføres af sindsånderne som er overdraget til de evolutionære sinds riger i tidens og rummets verdner.

De Syv Mesterånder er de koordinerende ledere for dette vidt udbredte administrations område. I en del anliggender som gælder den administrative regulering af organiseret fysisk styrke, sindsenergi og upersonlig ånde tjeneste handler de personligt og direkte, og i andre tilfælde fungerer de gennem deres mangeartede medarbejdere. I alle sager af udøvende natur – afgørelser, bestemmelser, forordninger og administrative beslutninger – handler Mesterånderne i de Syv Højeste Udøveres personer. I centraluniverset kan Mesterånderne fungere gennem Havona kredsløbene Syv Ånder; i de syv superuniversers hovedkvarterer åbenbare de sig gennem kanalen af de Afspejlende Ånder og handler gennem Dagenes Ældste personer, med hvem de står i personlig kontakt via Afspejlingshjælperne.

De Syv Mesterånder kontakter ikke direkte og personligt universadministrationen under Dagenes Ældste domstol. Jeres lokalunivers administreres som en del af vort superunivers af Orvontons Mesterånd, men hans funktion i forhold til de indfødte væsener i Nebadon er umiddelbart udført og instrueret af den Skabende Moderånd bosiddende på Salvington, hovedkvarteret i jeres lokalunivers.

1. DE SYV HØJESTE UDØVERE

Mesteråndernes hovedkvarterer for udøvende virksomhed optager den Uendelige Ånds syv Paradis satellitter, som kredser omkring den centrale Ø mellem den Evige Søns strålende sfærer og Havonas inderste kredsløb. Disse

eksekutive sfærer er under ledelse af de Højeste Udøvere, en gruppe af syv som er treenigede af Faderen, Sønnen og Ånden i overensstemmelse med de Syv Mesterånders specifikationer for væsener af en type, som skulle kunne fungere som deres universelle repræsentanter.

Mesterånderne opretholder kontakt med de forskellige dele af superuniversernes regeringer gennem disse Højeste Udøvere. Det er disse, som i en meget høj grad bestemmer de grundlæggende strukturelle tendenser i de syv superuniverser. De er ensartet og guddommeligt perfekte, men besidder også forskellige personligheder. De har ingen overhoved; hver gang de mødes vælger de en som leder deres fælles rådsmøde. Fra tid til anden rejser de til Paradis for at holde møde med de Syv Mesterånder.

De Syv Højeste Udøvere fungerer som storuniversets administrative koordinatore, man kan sige, at de er en styrelse bestående af administrerende direktører for skabelsen efter Havona. De er ikke beskæftiget med Paradisets interne anliggender, og de styrer deres egne Havona aktiviteter begrænsende sfærer gennem Kredsløbenes Syv Ånder. Ellers er der kun få grænser for omfanget af deres overvågning; de engagerer sig i styrelsen af fysiske, intellektuelle og åndelige ting; de ser alt, hører alt, kender alt, føler alt, til og med ved alt som sker i de syv superuniverser og i Havona.

Disse Højeste Udøvere initierer ikke operationelle programmer og ændrer ikke universets procedurer; de er impliceret i gennemførelsen af de guddommelige planer som er bekendtgjort af de Syv Mesterånder. De griber heller ikke ind i Dagenes Ældstes styre i superuniverserne eller i Skabersønnernes suverænitet i lokaluniverserne. De er koordinerende udøvere, hvis funktion er at gennemføre alle behørigt udnævnte herskers kombinerede aktivitetsprogram i storuniverset.

Hver eksekutor, med de hjælpemidler som hører til hans sfære, engagerer sig effektivt i administrationen af et enkelt superunivers. Højeste Udøver nummer et som fungerer på udøvende sfære nummer et, er helt og holden optaget med anliggenderne i superunivers nummer et, og så videre til Højeste Udøver nummer syv, hvis arbejde udgår fra Åndens syvende Paradis satellit og som afsætter sine energier til forvaltningen af det syvende superunivers. Navnet på denne syvende sfære er Orvonton, for Åndens Paradis satellit har det samme navn som deres tilsvarende superunivers; i virkeligheden blev superuniverserne opkaldt efter dem.

Personalet på det syvende superunivers udøvende sfære som er engageret i at holde styr på anliggenderne i Orvonton overgår et antal langt udover menneskets opfattelsesevne og omfatter praksis taget alle klasser af himmelske intelligenser. Alle transporter af personligheder i superuniverset (undtagen Inspirerende Treenighedsånder og Tankeretterne) passerer gennem en af disse syv udøvende verdener på deres univers rejser til og fra Paradiset. Her føres også de centrale registre over alle de personer som er skabt af den Tredje Kilde og Center og som er tjenestegørende i superuniverserne. Systemet for materielle, morontielle og åndelige optegnelser på en af disse Ånders udøvende verdner gør til og med selv et væsen af min klasse målløs.

De Højeste Udøvers nærmeste underordnede består for størstedelen af treenigede sønner til Paradis-Havona personligheder og af treenigede efterkommere til forherligede dødelige kandidater fra den årelange uddannelse af den opstigende plan i tid og rum. Disse treenigede sønner anvises til tjeneste hos de Højeste Udøvere af lederne for det Højeste Råd for Paradisets Finalitkorps.

Hver Højeste Udøver har to rådgivende ministerier: Den Uendelige Ånds børn i hver superunivers hovedkvarter vælger blandt sig repræsentanter som tjener i tusinde år i deres Højeste Udøvers primære rådgivende ministerium. I alle andre forhold som berører de fra tiden opstigende dødelige er der et andet ministerium, som består af dødelige som har opnået Paradiset og af treenigede sønner til forherligede dødelige; dette organ vælges af de opstigende væsener som går mod perfektion og som midlertidigt opholder sig i de syv superuniversers hovedkvarter. Lederne af alle andre aktiviteter udnævnes af de Højeste Udøvere.

Fra tid til anden finder store sammenkomster, konklaver sted på disse af Åndens Paradis satellitter. Treenigede sønner, som er anvist til disse verdener, sammen med opstigende som har nået frem til Paradis, samles med den Tredje Kilde og Centers åndepersonligheder for at mindes modgang og sejre som de har oplevet under opstigningskarrieren. De Højeste Udøvere præsiderer altid over disse broderlige sammenkomster.

En gang hvert tusinde år i Paradis tiden forlader de syv Højeste Udøvere deres autoritetssæde og begiver sig til Paradiset, hvor de holder deres tusind års sammenkomst for universelt sundhed og ønsker velstand for skabelsens skarer

af intelligente væsener. Denne begivenhedsrige hændelse foregår i umiddelbar tilstedeværelse af Majeston, lederen for alle grupper af Afspejlende Ånder.

Og de er således gennem den universelle afspejlingens enestående funktion i stand til at kommunikere samtidig med alle deres medarbejdere i storuniverset.

2. MAJESTON - LEDEREN FOR AFSPEJLINGEN

De Afspejlende Ånder er af guddommelig oprindelse. Der findes halvtreds af disse enestående og i nogen grad mystiske væsener. Disse specielle personligheder skabes i grupper af syv og hver af disse kreative episoder blev effektueret af foreningen mellem Paradistreenigheden og en af de Syv Mesterånder.

Denne betydningsfulde hændelse, som indtræf i tidernes morgen, er et udtryk for de Højeste Skaberpersoneers, Mesteråndernes første forsøg på at fungere som medskabere til Paradistreenigheden. Denne forening af de Højeste Skabers skabende styrke med Treenighedens skabende potentialer er selve kilden til det Højeste Væsens aktualitet. Når den Afspejlende skabelses cyklus var kommet til sin afslutning, når hver og en af de Syv Mesterånder har fundet perfekt skabende synkronisering med Paradistreenigheden, når den niogfyrretyvende Afspejlende Ånd var blevet personaliseret, så indtræf en ny og vidtrækkende reaktion i Guddomsabsoluttet. Denne reaktion forlængede det Højeste Væsens nye personlighedsprivilegier og kulminerede i personaliseringen af Majeston som er leder for afspejlingen og Paradis centrum for alt det arbejde som udføres af de niogfyrre Afspejlende Ånder og deres hjælpere overalt i universernes univers.

Majeston er en virkelig person, det personlige og ufejlbarlige centrum for afspejlingsfænomenet i alle tidens og rummets syv superuniverser. Han opretholder permanent hovedkvarter i Paradiset nær altings centrum ved mødepladsen for de Syv Mesterånder. Han er udelukkende engageret med koordinering og vedligeholdelse af afspejlingstjenesten i den vidtstrakte skabelse; han er ikke på anden måde involveret i administrationen af universets anliggender.

Majeston er ikke inkluderet i vores katalog af paradispersoneers, fordi han er den eneste eksisterende guddommelige personlighed som er skabt af det Højeste Væsen i funktionel forening med Guddomsabsoluttet. Han er en person, men han er ene og tilsyneladende automatisk impliceret i denne ene fase af universets forvaltning; han fungerer ikke nu i nogen personlig henseende i forhold til andre (ikke-afspejlende) klasser af universpersoneers.

Skabelsen af Majeston signalerede det Højeste Væsens første højeste skaberhandling. Denne vilje til handling var viljebestemt hos det Højeste Væsen, men Guddomsabsoluttets kolossale reaktion var ikke forudset. Ikke siden Havona fremtrådte i evigheden havde universet bevidnet sådan en enorm faktualisering af sådan en stor og vidtrækkende gruppering af styrke og koordinering af funktionelle åndeaktiviteter. Guddomsresponsen indenfor det Højeste Væsens og hans hjælpers skabende viljer var langt udover deres målbevidste hensigt og oversteg i overmål de forventninger, som de havde forestillet sig.

Vi er ærbødige for muligheden af, hvad fremtidens tidsaldre, hvori den Højeste og den Ultimate kan opnå nye niveauer af guddommelighed og opstige til nye områder af personlighedsfunktion, som kan bevidne i verden af guddommeliggørelse af endnu andre uventede væsener, som vil besidde uanede styrker af forhøjet univers koordinering, som ingen endnu har drømt om. Det ser ikke ud til, at der findes nogen grænse for Guddomsabsoluttets potentiale for respons indenfor sådan en forening af relationer mellem erfaringsmæssig Guddom og den eksistentielle Paradistreenighed.

3. DE AFSPEJLENDE ÅNDER

De niogfyrre Afspejlende Ånder er af treenigheds oprindelse, men hver og en af de syv kreative episoder som indtræf ved deres tilsynkomst resulterede i en type af væsener som i natur mindede om særpræget hos den Mesterånd som havde del i deres tilblivelse. De afspejler således de forskellige naturer og karakterer i de syv mulige kombinationer af sammenhængen mellem den Universelle Faders, den Evige Søn og den Uendelige Ånds guddommelige karakteristika. Af denne årsag er det nødvendigt at have syv Afspejlende Ånder ved hovedkvarteret i hvert superunivers. En af hver af de syv er påkrævet for at opnå den perfekte afspejling af alle faser af hver mulig manifestation af Paradisets tre

Guddomme, da sådanne fænomener kan indtræffe i en hvilken som helst del af de syv superuniverser. En af hver type blev efterfølgende tildelt tjeneste i hvert af superuniverserne. Disse grupper af syv forskellige Afspejlende Ånder opretholder hovedkvarter i superuniversernes hovedstæder, i hvert segments afspejlingsfokus, og det er ikke sammenfaldende med det åndelige polaritetspunkt.

De Afspejlende Ånder har navne, men disse betegnelser er ikke åbenbaret på verdnerne i rummet. De angår disse væseners natur og karakter og er en del af et af de syv universelle mysterier i Paradisets hemmelige sfærer.

Refleksionsegenskaben, dette sindsniveaus fænomen, der karakteriserer Samforeneren, det Højeste Væsen og Mesterånderne, kan overføres til alle væsener, som berøres af dette omfattende program for universel informationstjeneste. Og heri ligger et stort mysterium: Hverken Mesterånderne eller Paradisets Guddomme, viser individuelt eller kollektivt, disse styrker af koordineret universel afspejling, således som de manifesteres i disse af Majestons niogfyrre kontaktpersonligheder, og alligevel er de skaberne af alle disse vidunderlige begavede væsener. Guddommelig arvelighed afslører nogle gange i det skabte væsen visse egenskaber som ikke fremtræder hos Skaberens.

Af refleksionstjenestens personale er alle undtagen Majeston og de Afspejlende Ånder skabt af den Uendelige Ånd og hans umiddelbare hjælpere og underordnede. De Afspejlende Ånder i hvert superunivers har skabt deres egne Afspejlende Billedhjælpere, som er deres personlige repræsentanter ved Dagenes Ældstes domstol.

De Afspejlende Ånder er ikke kun overførere af information, de er selve personlighederne som lagrer information. Deres efterkommere, sekonaferne er også informationslagrende eller registrerende personligheder. Alting af ægte åndelig værdi registreres i dublet, og et indtryk er bevaret i den personlige udstyr som indehaves af nogle medlemmer af de talrige klasser af sekorafiske personligheder, som hører til de Afspejlende Ånders omfattende personale.

De formelle registreringer fra universerne føres opad af registratorenglene, men de sande åndelige optegnelser samles med afspejling og bevares mentalt af tilpassende og egnede personligheder som hører til den Uendelige Ånds familie. Disse er levende optegnelser i modsætning til de formelle og døde optegnelser i universet, og de bevares helt perfekt i den Uendelige Ånds registrerende personligheders levende sind.

Organisationen for afspejling er også hele skabelsens mekanisme for indsamling af nyheder og udbredelse af kendelser. Det fungerer konstant i modsætning til tjenesten af de forskellige informationsudsendelser som fungerer periodisk.

Alting af betydning som sker i et lokalunivers hovedkvarter reflekteres naturligt til hovedstaden i det tilsvarende superunivers. Og omvendt, afspejles alting af betydning for lokaluniverserne ud til hovedkvarteret i de lokale universer fra hovedkvarteret i deres superunivers. Afspejlingstjenesten fra tidens universer op til superuniverserne synes at virke automatisk eller selvfungerende, men det er ikke tilfældet. Alt sammen er meget personligt og intelligent; præcisionen er et resultat af perfekt samarbejde mellem personligheder og kan derfor næppe tilskrives de ikke-personlige tilstedeværelses opførelser af de Absolutte.

Selvom Tankeretterne ikke deltager i det universelle afspejlingssystems operationer, så har vi al mulig grund til at tro at alle Faderfragmenter er fuldt medvidende om disse transaktioner og kan gøre brug af deres indhold.

Under den nuværende univers tidsalder synes omfanget af afspejlingstjenestens rækkevidde i rummet udenfor Paradiset at være begrænset af de syv superuniversers periferi. I øvrigt, synes denne tjeneste at fungere uafhængig af tid og rum. Den synes at være uafhængig af alle kendte subabsolutte kredsløb i universet.

I hovedkvarteret for hvert superunivers fungerer organisationen for afspejling som en særskilt enhed, men ved visse specielle lejligheder kan alle syv operere i universel harmoni under Majestons ledelse, hvilket de også gør, som i tilfældet af jubilæet i anledning af et helt lokalunivers stabiliseres i lys og liv, og ved de tider, når de Syv Højeste Udøvere fremsiger deres millenniums hilsner.

4. DE AFSPEJLENDE BILLEDHJÆLPERE

De niogfyrre Afspejlende billedhjælpere er skabt af de Afspejlende Ånder og der findes kun syv hjælpere i hvert

superunivers hovedkvarter. Den første skabelseshandling som de syv Afspejlende Ånder i Uversa gennemførte var at frembringe deres syv hjælpere, hver Afspejlende Ånd skabte sin egen hjælper. Afspejlingsånderne er i visse egenskaber og karakteristika perfekte reproduktioner af deres Afspejlende Moderånder, de er egentlige kopier men mangler afspejlingens egenskab. De er sande afbildninger og fungerer konstant som kommunikationskanal mellem de Afspejlende Ånder og superuniversernes myndigheder. Billedhjælperne er ikke kun assistenter, de repræsenterer virkelige deres respektive Åndeforældre, de er *afbildninger*, og de svarer i sandhed til deres navn.

Selve de Afspejlende Ånder er sande personligheder men af en sådan klasse, at de ikke kan forstås af materielle væsener. Selv på hovedkvarterssfærene i superuniverserne behøver de hjælp af deres billedhjælperne ved al personlige kommunikation med Dagenes Ældste og deres medarbejdere. Ved kontakterne mellem billedhjælperne og Dagenes Ældste fungerer en enkelt hjælper undertiden tilfredsstillende, mens der ved andre tilfælde behøves to, tre, fire, eller til og med alle syv for en fuldstændig og rigtig præsentation af det kommunikationsindhold, som er betroet dem at overfører. Ligeledes modtages billedhjælpernes meddelelser på forskellig vis af en, to, eller alle tre af Dagenes Ældste, alt efter hvad kommunikationsindholdet kræver.

Billedhjælperne tjener for evigt ved siden af de Ånder som de stammer fra, og de har til deres rådighed en utrolig mængde hjælpe sekonafer. Billedhjælperne fungerer ikke direkte i forbindelse med uddannelsesverdnerne for de opstigende dødelige. De er tæt forbundet med informationstjenesten i forbindelse med den universelle plan for de dødeliges fremgang, men i kommer ikke i personlig kontakt med dem når I opholder jer i skolerne i Uversa, fordi disse tilsyneladende personlige væsener mangler vilje; de udøver ingen valg. De er sande afbildninger, som afspejler den enkelte Ånde forældres personlighed og sind. Som en klasse kommer de opstigende dødelige ikke i nær kontakt med afspejlingen. Altid placeres et væsen af afspejlingsnaturer mellem jer og selve operationen af denne tjeneste.

5. KREDSLØBENES SYV ÅNDER

Havona kredsløbenes Syv Ånder udgør tilsammen den Uendelige Ånd og de Syv Mesterånders upersonlige repræsentation på centraluniversets syv kredsløb. De er Mesteråndernes tjenere og samlede efterkommere. Mesterånderne tilvejebringer en distinkt og diversificeret administrativ individualitet i de syv superuniverser. Gennem disse ensartede Ånder i Havona kredsløbs er det muligt for dem at give centraluniverset en forenet, ensartet og koordineret åndelig overvågning.

Hver og en af Kredsløbenes Syv Ånder er begrænset til at gennemtrænge et enkelt Havona kredsløb. De har intet direkte at gøre med det styre som udgår fra Dagenes Evige, herskerne på de enkelte Havona verdener. Men de er i samarbejde med de Syv Højeste Udøvere og de synkroniserer med den Højeste Væsens tilstedeværelse i centraluniverset. Deres arbejde er helt begrænset til Havona.

Disse kredsløbs Ånder tager kontakt med dem som besøger Havona gennem deres personlige efterkommere, tredje gradens supernafer. Mens Kredsløbs Ånderne er sameksisterende med de Syv Mesterånder, fik deres funktion med at skabe tredje gradens supernafer ikke nogen større betydning indtil de første pilgrimme fra tiden ankom til det yderste Havona kredsløb i Grandfandas dage.

Når I rykker fremad fra kredsløb til kredsløb i Havona, vil I lære om Kredsløbenes Ånder, men I kommer ikke til at have personlig omgang med dem, selvom I personlig kan nyde, og kan genkende, den upersonlige tilstedeværelse af deres åndelige indflydelse.

Kredsløbenes Ånder forholder sig til de indfødte beboere i Havona på samme måde som Tankeretterne forholder sig til de dødelige væsener som bebor verdnerne i de evolutionære universer. Ligesom Tankeretterne er Kredsløbs ånderne upersonlige, og de forener sig med Havona væseners perfekte sind næsten på samme måde som den Universelle Faders upersonlige ånder bebor de dødelige menneskers finitte sind. Men Kredsløbenes Ånder bliver aldrig en bestående del af Havona personlighederne.

6. LOKALUNIVERSERNES SKABENDE ÅNDER

Meget af det som vedrører de Skabende Ånders natur og funktion i lokaluniverserne hører egentlig til fortællingen om

deres tilknytning til Skabersønnerne i organisationen og forvaltningen af de lokale skabelser; men der findes mange træk hos disse vidunderlige væsener, i de forudgående lokaluniversers erfaringer, som kan fortælles, som en del af denne diskussion om de Højeste Ånders syv grupper.

Vi er fortrolige med seks faser i et lokalunivers Moderånds livsbane, og vi spekulerer meget omkring sandsynligheden af et syvende stadium af aktivitet. Disse forskellige eksistensstadier er:

1. *Indledende differentiering i Paradiset.* Når en Skabersøn personaliseres af den Universelle Fader og den Evige Søn i fælles handling, indtræffer der samtidig i den Uendelige Ånds person noget som kaldes ”højeste kompletterende reaktion”. Vi forstår ikke denne reaktions natur, men vi forstår af den angiver en medfødt modifikation af de personaliserende muligheder som er indbefattet i Samskaberens skabende potentiale. Fødslen af en koordinerede Skabersøn signalerer fødslen indeni den Uendelige Ånds person af potentialet for den fremtidige mage til denne Paradissøn i lokaluniverset. Vi er ikke bekendt med denne nye førpersonlige identifikation af et væsen, men vi ved, at dette faktum noteres i Paradisets register over sådanne Skabersønners livsbane.

2. *Forberedende Skaberuddannelse.* Under den lange periode af forberedende uddannelse af en Mikael-Søn i organiseringen og administrationen af universer gennemgår hans fremtidige gemal yderligere udvikling af sit væsen og bliver gruppebevidst om sin skæbne. Vi ved det ikke, men vi har mistanke om, at sådan et gruppebevidst væsen bliver rum-bevidst og påbegynder den forberedende undervisning som forudsætning for erhvervelsen af åndefærdighed i hendes fremtidige samarbejde med den kompletterende Michael i at skabe og administrere et univers.

3. *Den Fysiske Skabelsens Stadium.* På det tidspunkt, hvor den Evige Søn pålægger en Mikael-Søn dennes skaberansvar, i overværelse af den Uendelige Ånd, fremfører Mesterånden som leder det superunivers til hvilket den nye Skabersøn er bestemt ”bønnen om identifikation”, og for første gang fremtræder den blivende Skabende Ånds væsen adskilt fra den Uendelige Ånds person. Og dette væsen træder direkte frem til den bedende Mesterånd og forsvinder umiddelbart straks fra vores genkendelse, og bliver tilsyneladende en del af denne Mesterånds person. Den nylig identificeret Skabende Ånd forbliver hos Mesterånden indtil det øjeblik, hvor Skabersønnen afrejser til eventyret i rummet; hvorpå Mesterånden overlader den nye Åndemage i Skabersønnens varetægt og aflægger samtidig Åndemagen opgaven om evig troskab og grænseløs loyalitet. Og så indtræffer en af de mest dybt rørende episoder som nogensinde forekommer i Paradiset. Den Universelle Fader udtrykker sin erkendelse af Skabersønnen og den Skabende Ånds evige forbund og sin bekræftelse af overdragelsen af visse fælles administrative fuldmagter fra Mesterånden af superuniversets jurisdiktion.

Skabersønnen og den Skabende ånd som Faderen har forenet afrejser derefter til deres eventyr for at skabe et univers. Og de arbejder sammen i denne form af forening under den lange og besværlige periode med den materielle organisation af deres univers.

4. *Den Livsskabende Æra.* Da Skaberpersonen har deklareret sin hensigt om at skabe liv, bliver følgen i Paradiset ”personaliseringsceremonierne” som de Syv Mesterånder deltager i og som personligt opleves af den overvågende Mesterånd. Dette er et bidrag fra Paradisguddommen til individualiteten hos Skabersønnens Åndegemal og manifesteres for universet i form af ”det primære udbrud” i den Uendelige Ånds person. Samtidigt med dette fænomen i Paradiset bliver Skabersønnens hidtil upersonlige Åndemage praktisk taget en ægte person. Herefter og for al fremtid anses denne samme Moderånd for lokaluniverset som en person, og hun opretholder personlig forbindelser med alle de skarer af personligheder som fremkommer under den påfølgende æra når liv skabes.

5. *Tidsaldrene efter Overdragelserne.* En anden stor forandring indtræffer i en Skabende Ånds evigt videregående livsbane når Skabersønnen returnerer til universets hovedkvarter efter afslutningen af sin syvende overdragelse og efter erhvervelse af fuld suverænitet i hans univers. Ved denne anledning ophøjer den sejrende Skabersøn, foran universets forsamlede administratorer, Universets Moderånd til medsuverænitet og anerkender Åndemagen som sin lige.

6. *Lysets og Livets Tidsalder.* Når lyset og livets æra er etableret indtræder lokaluniversets medregent i den sjette fase af en Skabende Ånds livsbane. Men vi må ikke beskrive karakteren af denne store oplevelse. Sådanne ting hører til et fremtidigt udviklingsstadium i Nebadon.

7. *Den Uåbenbarede Livsbane.* Vi kender til disse Moderåndens seks livsbaner i et lokalunivers. Det er uundgåeligt at vi skulle spørge: Findes der en syvende livsbane? Vi er opmærksomme på, at når finaliterne opnår, hvad der synes at være

deres endelige skæbne som dødelige opstigende, bliver de registreret som indtrædende på livsbanen for sjette stadiets ånder. Vi formoder, at der forestår finaliterne endnu en anden og uåbenbart livsbane af tjeneste i universet. Det kan derfor kun forventes, at vi ligeledes anser at Universernes Moderånder har en uafsløret livsbane foran sig som skal udgøre deres syvende fase af personlig erfaring i universtjeneste og loyal samarbejde med Skabermikaelernes klasse.

7. DE BISTÅENDE SINDSÅNDER

Disse bistående ånder udgør den syvfoldige sindsoverdragelse fra et lokalunivers Moderånd til de levende væsener som Skabersønnen og dennes Skabende Ånd tilsammen har skabt. Denne overdragelse bliver mulig på det tidspunkt, hvor ånden ophøjes til den stilling som medfører personlighedsprivilegier. Beretningen om de syv sindsånders natur og funktion hører mere passende til fortællingen om jeres lokalunivers Nebadon.

8. DE HØJESTE ÅNDERS FUNKTIONER

De Syv grupper af Højeste Ånder udgør kernen i den Tredje Kilde og Centers funktionelle familie, betragtet både som den Uendelige Ånd og som Samforeneren. De Højeste Ånders domæner strækker sig fra Treenighedens tilstedeværelse i Paradiset til driften af det sind som er af evolutionær og dødelig klasse på planeterne i rummet. De forener således de nedstigende administrative niveauer og koordinerer personalets mangeartede funktioner deraf. Hvad enten, det er en gruppe Afspejlende Ånder i forbindelse med Dagenes Ældste, en Skabende Ånd som virker sammen med en Mikael-Søn eller de Syv Mesterånder forbundet omkring Paradistreenigheden, så møder man de Højeste Ånders aktivitet overalt i centraluniverset, i superuniverset og i lokaluniverserne. De fungerer på samme måde med treenighedspersonlighederne af ”Dagenes” klasse som med paradispersonlighederne af ”Sønnernes” klasse.

Tilsammen med den Uendelige Moderånd er grupperne af Højeste Ånder de umiddelbare skabere af den Tredje Kilde og Centers omfattende familie af væsener. Alle klasser af udøvende ånder stammer fra denne forening. Første grads supernafer har deres oprindelse i den Uendelige Ånd; anden grads væsener af denne klasse skabes af Mesterånderne; tredje grads supernafer af Kredsløbenes Syv Ånder. De Afspejlende Ånder er samlet mødre-skabere til den storslået klasse af engleskarer som udgør superuniverstjenestens mægtige sekonafer. En Skabende Ånd er moder til engleklasserne i en lokal skabelse, disse serafiske ministre er originale i hvert lokalt univers, selvom de er formet efter mønstre fra centraluniverset. Alle disse skabere af udøvende ånder assisteres kun indirekte fra den centrale boplads af den Uendelige Ånd, den oprindelige og evige moder til alle udøvende engle.

De Syv grupper af Højeste Ånder er den beboede skabelses koordinører. Sammenslutningen af deres styrende overhoveder, de Syv Mesterånder, forekommer at koordinere Gud den Syvfoldiges vidtstrakte aktiviteter.

1. Kollektivt modsvarer Mesterånderne næsten guddomsniveauet som Treenigheden af Paradisets Guddomme befinder sig på.
2. Individuelt udtømmer de den treenige Guddoms primære forbindende muligheder.
3. Som diversificerede repræsentanter for Samforeneren udgør de bevaringen af det Højeste Væsens suverænitet af ånd, sind og styrke som han endnu ikke personlig udøver.
4. Gennem de Afspejlende Ånder synkroniserer Dagenes Ældste superuniversets regeringer med Majeston, Paradisets centrum for universel afspejling.
5. Med deres deltagelse i individualiseringen af lokaluniversernes Guddommelige Tjenere bidrager Mesterånderne til det sidste niveau af Gud den Syvfoldige, foreningen mellem Skabersønnen og den Skabende Ånd i lokaluniverserne.

Funktionel enhed, som er en naturlig del af Samforeneren, åbenbares for de udviklende universer i de Syv Mesterånder, hans primære personligheder. Men i fremtidens fuldkomne superuniverser kommer denne ensartethed utvivlsomt til ikke at kunne adskilles fra den Højestes erfaringsmæssige suverænitet.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 18

DE HØJESTE TREENIGHEDSPERSONLIGHEDER

De Højeste Treenighedspersonligheder er alle skabt for specifik tjeneste. De er udtænkt af den guddommelige Treenighed for at udføre visse specifikke opgaver, og de er kvalificeret til at tjene med teknik perfektion og højeste hengivelse. Der findes syv klasser af Højeste Treenighedspersonligheder:

1. Højestehedens Treenigede Hemmeligheder.
2. Dagenes Evige.
3. Dagenes Ældste.
4. Dagenes Fuldkomne.
5. Dagenes Yngste.
6. Dagenes Forenede.
7. Dagenes Trofaste.

Disse væsener af administrativ fuldkommenhed er bestemte og endelige i antal. Deres skabelse er en forgangen hændelse; ikke flere personaliseres.

Overalt i storuniverset repræsenterer disse Højeste Treenighedspersonligheder Paradistreenighedens administrative virksomhedsprogram; de repræsenterer Paradistreenighedens retfærdighed og de *er* den udøvende domstol. De danner en indbyrdes sammenlænket kæde af administrativ fuldkommenhed som strækker sig fra Faderens paradissfærer til hovedkvartersverdenene i lokaluniverserne og til hovedstæderne i de respektive konstellationer.

Alle væsener som udspringer af Treenigheden er skabt med Paradisets perfektion i alle deres guddommelige egenskaber. Det er kun med hensyn til erfaring at tidens gang har gjort dem mere skikkede til kosmisk tjeneste. Der er aldrig nogen fare for forsømmelse eller risiko for oprør, når det gælder væsener med treenighedsoprindelse. De er af guddommelighedssubstans, og de er kendt for aldrig nogensinde at have afvejet fra den guddommelige og perfekte vej for personlighedens adfærd.

1. HØJESTEHEDENS TREENIGEDEDE HEMMELIGHEDER

Der er syv verdner i det inderste kredsløb af paradissatellitterne, og hver og en af disse høje verdner ledes af et korps på ti Højestehedens Treenigede Hemmeligheder. De er ikke skabere, men de er højeste og ultimative administratorer. Forvaltningen af disse syv broderlige sfæres anliggender er fuldstændig overgivet til dette korps af halvfjerds højeste ledere. Selv om disse efterkommere til Treenigheden overvåger disse syv hellige sfærer nærmest Paradiset, så er denne gruppe af verdner universelt kendt som den Universelle Faders personlige kredsløb.

Højestehedens Treenigede Hemmeligheder fungerer i grupper af ti som koordinerede og fælles ledere for deres respektive sfærer, men de fungerer også individuelt i specielle ansvarsområder. Arbejdet på hver og en af disse specielle verdner er inddelt i syv større afdelinger, og en af disse koordinere ledere præsiderer over hver af disse afdelinger for

specialiserede aktiviteter. De resterende tre virker som den Treenigede Guddoms personlige repræsentanter i forholdet til de øvrige syv, hvorved en repræsenterer Faderen, en Sønnen og en Ånden.

Selv om der findes en definitiv klasselighed som er typisk for Højstehedens Treenigede Hemmeligheder, så udviser de også syv særskilte gruppekendetegn. De ti højeste ledere for Diviningtons anliggender afspejler den Universelle Faders personlige karakter og natur, og det samme gælder for hver og en af disse syv sfærer. Hver gruppe af ti ligner det Guddomsmedlem eller guddomsassociation som er karakteristisk for dets domæne. De ti ledere som styrer over Ascendington afspejler Faderens, Sønnens og Åndens kombinerede natur.

Jeg kan åbenbare meget lidt om disse høje personlighedsarbejde i Faderens syv hellige verdner, fordi de er sandelig *Højstehedens Hemmeligheder*. Der er ingen vilkårlige hemmeligheder associeret med tilgang til den Universelle Fader, den Evige Søn eller den Uendelige Ånd. Guddommene er en åben bog for alle som opnår guddommelig fuldkommenhed, men alle Højstehedens Hemmeligheder kan man aldrig helt opnå. Aldrig vil vi helt komme til at trænge ind i de verdner som indeholder personlighedshemmelighederne om Guddommens association med de skabende væseners syvfaldige gruppering.

Da disse højeste leders arbejde har at gøre med Guddommenes intime og personlige kontakt med disse syv grundlæggende grupperinger af universets væsener, bosat i disse syv specielle verdner eller under tjeneste et eller andet sted i storuniverset, er det passende at disse meget personlige forhold og ekstraordinære kontakter holdes ukrænkelig hemmelig. Paradisskaberne respekterer privatlivets fred og personlighedens ukrænkelighed selv i deres laverestående skabninger. Og dette er sandt både for individer og for de forskellige separate klasser af personligheder.

Selv for væsener som har opnået en høj position i universet forbliver disse hemmelige verdner altid en loyalitetstest. Det gives os fuldt og personligt at kende de evige Guder, frit at lære at kende deres guddommelige og perfekte karakterer, men det er ikke tilladt os fuldt, at trænge ind i alle Paradisherskernes personlige forhold med alle deres skabende væsener.

2. DAGENES EVIGE

Hver og en af de en milliard verdner i Havona styres af en Højeste Treenighedspersonlighed. Disse herskere er kendt som Dagenes Evige, og de er nøjagtig en milliard i antal, en for hver Havona sfære. De er afkom af Paradistreenigheden, men ligesom i spørgsmålet om Højstehedens Hemmeligheder så findes der ingen optegnelser om deres oprindelse. For evigt har disse to grupper af alvise fædre styret deres udsøgte verdner i Paradis-Havona systemet, og de fungerer uden rotation eller fornyet udnævnelse.

Dagenes Evige er synlige for alle viljevæsener som bor i deres domæner. De leder de regulære planetariske sammenkomster. Periodevis og ved rotation besøger de hovedkvarterssfærerne i de syv superuniverser. De er nært beslægtet og guddommelig lige med Dagenes Ældste, som leder de syv superregeringers skæbne. Når en Dagenes Evig er fraværende fra hans sfære, så styres hans verden af en Treenighedens Undervisende Søn.

Med undtagelse af de etablerede klasser af liv, såsom de indfødte i Havona og andre levende væsener som hører hjemme i centraluniverset, så har de bosatte Dagenes Evige udviklet deres respektive sfærer helt i overensstemmelse efter deres egne personlige idéer og idealer. De besøger hinandens planeter, men de kopierer eller imiterer ikke, de er altid helt og holdent originale.

Arkitekturen, den naturlige udsmykning, morontiastrukturerne og åndeskabelserne er eksklusiv og unikke på hver sfære. Hver verden er et sted af evigværende skønhed og helt ulig en hver anden verden i centraluniverset. Og hver og en af jer vil komme til at tilbringe en længere eller kortere tid på hver af disse unikke og spændende sfære på jeres vej indad gennem Havona til Paradis. Det er naturligt, på jeres verden, at tale om Paradis som *opad*, men det ville være mere korrekt at henvise til det guddommelige mål for opstigningen som *indad*.

3. DAGENES ÆLDSTE

Når tidens dødelige gradueres fra uddannelsesverdnerne som omgiver hovedkvarteret i et lokalunivers og forfremmes til

undervisningssfærerne i deres superunivers så har de i åndelig henseende udviklet sig til det punkt, hvor de kan genkende og kommunikere med disse avancerede verdners høje åndelige herskere og ledere, herunder Dagenes Ældste.

Dagenes Ældste er alle dybest set identiske; de åbenbarer Treenighedens kombinerede karakter og forenende natur. De besidder individualitet og er forskellige i personlighed, men de skiller sig ikke ud fra hverandre så som de Syv Mesterånder gør. De sørger for det ensartede lederskab i de syv superuniverser, som i øvrigt adskiller sig fra hverandre, da hvert og et er en særskilt, adskilt og unik skabelse. De Syv Mesterånder er forskellige af natur og egenskaber, men Dagenes Ældste, de personlige herskere over superuniverserne, er alle ensartet og superperfekte efterkommere af Paradistreenigheden.

De Syv Mesterånder i det høje bestemmer deres respektive superuniversers *karakter*, men Dagenes Ældste dikterer *administrationen* af disse samme superuniverser. De lægger administrativ ensartethed ovenpå den skabende mangfoldighed og sikre helhedens harmoni trods de mange underliggende skabelsesforskelle i de syv segmentgrupperinger i storuniverset.

Dagenes Ældste blev alle Treenigede samtidigt. De repræsenterer begyndelsen på registreringen af personligheder i universernes univers, deraf deres navn – Dagenes Ældste. Når I når Paradiset og søger i de skriftlige optegnelser over altings begyndelse vil I finde at den første indskrivning i sektionen for personligheder er berettelsen om treeniggørelsen af disse enogtyve Dagenes Ældste.

Disse høje væsener regerer altid i grupper af tre. Der findes mange faser af aktivitet i hvilken de arbejder som individer, og andre i hvilken to som helst af dem kan fungere, men i de højere sfærer af deres administration må de virke sammen. De forlader aldrig personlig deres beboelsesverdner, men det behøves de heller ikke at gøre, for disse verdener er superuniversernes fokus for afspejlingens vidtstrakte system.

De personlige beboelser for hver gruppe af tre af Dagenes Ældste er beliggende ved det åndelige polaritetspunkt på deres hovedkvarterssfærer. En sådan sfære er inddelt i halvfjerds administrative sektorer og har halvfjerds delhovedstæder i hvilken Dagenes Ældste indimellem opholder sig.

Når det gælder styrke, omfang af autoritet og retslig juridisk udstrækning så er Dagenes Ældste de mest kraftfulde og mægtigste af alle direkte herskere i tidens og rummets skabelser. I hele det vidtstrakte universernes univers er de alene de eneste som er udstyret med den højeste beføjelse af afsluttende udøvende dom vedrørende evig udslettelse af viljevæsener. Og alle tre Dagenes Ældste må tage del i den afsluttende afgørelse i et superunivers højeste domstol.

Bortset fra Guddommene og deres medarbejdere i Paradiset så er Dagenes Ældste de mest perfekte, mest alsidige og mest guddommeligt begavede herskere i hele tidens og rummets eksistens. De er tilsyneladende superuniversernes højeste herskere, men de har ikke erfaringsmæssig opnået denne ret til at herske og er derfor bestemt til engang at blive afløst af det Højeste Væsen, en erfaringsmæssig suveræn, hvis stedfortræder de uomtvisteligt kommer til at blive.

Det Højeste Væsen opnår gennem erfaringsmæssig tjeneste overherredømme i de syv superuniverser præcis som en Skabersøn erfaringsmæssig fortjener overhøjheden i et lokalunivers. Men under den nuværende tidsalder, hvor den Højestes udvikling er uafsluttet, varetager Dagenes Ældste den koordinerede og perfekte administrative overvågning af de evolutionære universer i tid og rum. Original visdom og individuelt initiativ kendetegner alle Dagenes Ældstes påbud og afgørelser.

4. DAGENES FULDKOMNE.

Der findes nøjagtig tohundrede og ti Dagenes Fuldkomne, og de præsiderer over regeringerne i de ti største sektioner i hvert superunivers. De blev Treenigede for det specielle arbejde at assistere superuniversernes ledere, og de regerer som de nærmeste og personlige stedfortrædere for Dagenes Ældste.

Tre af Dagenes Fuldkomne er overdraget til hver større sektors hovedstad, men til forskel fra Dagenes Ældste, så er det ikke nødvendigt at alle tre er nærværende hele tiden. Ind imellem kan en af disse tre være fraværende for personlig at konferere med Dagenes Ældste angående velfærden i hans rige.

Disse Treenigede herskere i de større sektorer er specielt perfekte i at beherske administrative detaljer, deraf deres navn - Dagenes Fuldkomne. Da vi skal angive navnene på disse den åndelige verdens væsener støder vi på problemet med at oversætte dem til jeres sprog, og meget ofte er det yderst svært at få en tilfredsstillende oversættelse frem. Vi bryder os ikke om at anvende arbitrære benævnelser som er meningsløse for jer, derfor finder vi det ofte svært at vælge et passende navn, et som vil være klart for jer og samtidig på en måde være repræsentativt for originalen.

Dagenes Fuldkomne har et moderat stort korps af Guddommelige Rådgivere, Visdommens Fuldkomne og Universelle Censorer knyttet til deres styrelse. Dertil har de et endnu større antal Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden navn og Nummer. Men meget af rutinearbejdet ved styrelsen af de større sektorer udføres af de Himmelske Vogtere og de Høje Sønners Assistenten. Disse to grupper udtages fra de treenigede efterkommere til enten Paradis-Havona-personligheder eller forherligede dødelige finaliter. Visse af disse to klassers væsener, som er treenigede af skabende væsener, treeniggøres igen af Paradisets Guddomme og sendes derefter for at assistere superuniversernes regeringer i forvaltningen.

De fleste af de Himmelske Vogtere og de Høje Sønners Assistenten anvises tjeneste i de større eller mindre sektorer, men de Treenigede Vogtere (af Treenigheden omfavnet serafer og mellemvæsener) er tjenestepersonale i alle tre afdelingers retssale og fungerer ved domstolene hos Dagenes Ældste, Dagenes Fuldkomne og Dagenes Yngste. De Treenigede Ambassadører (af Treenigheden omfavnet opstigende dødelige som fusioneres med Sønnen eller Ånden) kan man træffe overalt i et superunivers, men majoriteten er i tjeneste i de mindre sektorer.

Inden styrelsessystemet i de syv superuniverser var færdigudviklet tjente praktisk taget alle administratorer fra de forskellige afdelinger i disse styrelser, med undtagelse af Dagenes Ældste, i lære af forskellig varighed hos Dagenes Evige i de forskellige verdner i det perfekte Havona univers. De senere treenigede væsener gennemgik ligeledes en træningsperiode hos Dagenes Evige inden de blev knyttet til tjeneste hos Dagenes Ældste, Dagenes Fuldkomne og Dagenes Yngste. De er alle hærdede, prøvede og erfarne administratorer.

I vil tidligt komme til at træffe Dagenes Fuldkomne, når I når frem til hovedkvarteret i Splandon efter jeres ophold i verdnerne i jeres mindre sektor, for disse høje herskere er tæt forbundet med de større sektorer halvfyndes verdener som varetager den højere undervisning for tidens opstigende væsener. Dagenes Fuldkomne tager personligt imod de højtidelige gruppefølger af de opstigende graduerede fra skolerne i den store sektor.

Arbejdet for tidens pilgrimme i de verdner som omgiver hovedkvarteret i en større sektor er først og fremmest af intellektuel natur, i modsætning til den mere fysiske og materielle karakter i træningen på de syv uddannelsessfærer i en mindre sektor og til de åndelige projekter i de fire hundrede og halvfems universitetsverdener ved hovedkvarteret i et superunivers.

Selvom I kun er indskrevet i registret i den større sektor Splandon som indeholder lokaluniverset for jeres oprindelse, må I gå igennem hver og et af de ti større segmenter af vort superunivers. I kommer til at se alle tredive Dagenes Fuldkomne i Orvonton inden I når Uversa.

5. DAGENES YNGSTE.

Dagenes Yngste er de yngste af de højeste ledere i superuniverserne; i grupper af tre styrer de anliggenderne i de mindre sektorer. I deres natur er de koordineret med Dagenes Fuldkomne, men i administrativ autoritet er de underordnet. Der er nøjagtig enogtyvetusinde af disse personlige strålende og guddommelige effektive Treenighedspersonligheder. De er skabt samtidigt, og tilsammen gennemgår de deres træning i Havona under Dagenes Evige.

Dagenes Yngste har en lignende korps af medarbejdere og assistenter som Dagenes Fuldkomne. Desuden har de fået tildelt enorme antal af forskellige underordnede klasser af himmelske væsener. I administrationen af de mindre sektorer anvender de i store antal de bosiddende opstigende dødelige, personale fra de forskellige høfligheds kolonier og de forskellige grupper med oprindelse i den Uendelige Ånd.

Styrelserne i de mindre sektorer beskæftiger sig for en stor dels vedkommende, dog ikke udelukkende, med de store fysiske problemer i superuniverserne. Sfærerne i de mindre sektorer er de Ledende Fysiske Overvågere hovedkvarter. I

disse verdener gennemfører de opstigende dødelige studier og eksperimenter som gælder undersøgelser af aktiviteterne blandt den tredje klasse af Højeste Styrkecentre og blandt alle syv klasser af Ledende Fysiske Overvågere.

Siden regimet i en mindre sektor i så stor udstrækning har at gøre med fysiske problemer, så er dets tre Dagenes Yngste sjældent samtidig på hovedkvarterssfæren. Største delen af tiden er en af dem borte for at konferere med Dagenes Fuldkomne i den overvågende større sektor eller fraværende for at repræsentere Dagenes Ældste ved sammenkomsterne i Paradiset for de høje væsener af treenighedsoprindelse. De skifter med Dagenes Fuldkomne i at repræsentere Dagenes Ældste ved de højeste rådsmøder i Paradiset. Under tiden kan en anden Dagenes Yngste være borte på en inspektionsrejse til hovedkvarterets verdner i de lokale universer som hører til hans forvaltningsområde. Men mindst en af disse herskere er altid i tjeneste ved hovedkvarteret i en mindre sektor.

I kommer alle engang til at lære at kende de tre Dagenes Yngste som har ansvaret for Ensa, jeres mindre sektor, eftersom I må passere gennem deres hænder på jeres vej indad til uddannelsesverdnerne i de større sektorer. Under jeres opstigelse til Uversa passere i kun gennem en gruppe af uddannelsessfærer i den mindre sektor.

6. DAGENES FORENEDE.

Treenighedspersonlighederne af "Dagenes" klasse fungerer ikke i administrativ sammenhæng under niveauet for superuniversernes regeringer. I de udviklende lokaluniverser virker de kun som rådgivere og vejledere. Dagenes Forenede er en gruppe forbindelsespersonligheder som er akkrediteret af Paradistreenigheden til dobbeltherskerne i lokaluniverserne. Hvert organiseret og beboet lokalunivers har fået tildelt en af disse rådgivere fra Paradiset, der virker som Treenighedens, og i visse henseende som den Universelle Faders, repræsentant i den lokale skabelse.

Der eksisterer syvhundredetusinde af disse væsener, selvom ikke alle er blevet udvalgt. Reservekorpset af Dagenes Forenede fungerer i Paradiset som det Højeste Råd for Univers justeringer.

På en speciel måde koordinerer disse Treenighedens observatører de administrative aktiviteter igennem alle grene af den universelle regering, fra aktiviteterne i lokaluniverserne op gennem sektorstyrelserne til aktiviteterne i superuniverset, deraf deres navn - Dagenes Forenede. De fremlægger en trefoldig rapport til deres overordnede. De rapporterer relevante data af fysisk eller semiintellektuel natur til Dagenes Yngste i deres mindre sektor, de rapporterer intellektuelle og kvasi-åndelige begivenheder til Dagenes Fuldkomne i deres større sektor, de rapporterer åndelige og semiparadisiske anliggender til Dagenes Ældste i deres superunivers hovedstad.

Da de er væsener med treenighedsoprindelse kan de anvende alle Paradisets strømkredse for kommunikation mellem sig, og således står de altid i kontakt med hverandre og med alle andre nødvendige personligheder helt op til de højeste råd i Paradiset.

En Dagenes Forenede er ikke organisk knyttet til styrelsen for lokaluniverset hvor han har sit erhverv. Bortset fra hans pligter som observatør virker han kun på opfordring fra de lokale myndigheder. Han er på embedets vegne medlem af alle primære råd og vigtige sammenkomster i den lokale skabelse, men han deltager ikke i den tekniske behandling af administrative problemer.

Når et lokalunivers er etableret i lys og liv, omgås dets forherligede væsener frit med Dagenes Forenede, som så fungerer i en udvidet kapacitet i sådan en verden af evolutionær perfektion. Men han er stadig primært en Treenighedens ambassadør og en rådgiver fra Paradiset.

Et lokalunivers styres direkte af en guddommelig Søn af tofoldig guddomsoprindelse, men han har bestandig ved sin side en paradibroder, en personlighed med treenighedsoprindelse. I de tilfælde hvor en Skabersøn midlertidig er fraværende fra hovedkvarteret i sit lokalunivers, lader de stedfortrædende herskere sig hovedsaglig vejlede i deres større beslutninger af rådet fra deres Dagenes Forenede.

7. DAGENES TROFASTE.

Disse høje personligheder med treenighedsoprindelse er Paradisets rådgivere til herskerne i de hundrede konstellationer

i hvert lokalunivers. Der findes halvfjerds millioner Dagenes Trofaste, og ligesom Dagenes Forenede er de ikke alle i tjeneste. Deres reservekorps i Paradiset er den Rådgivende Kommission for Interuniversel Etik og Selvstyre. Dagenes Trofaste roterer i tjeneste i overensstemmelse med reservekorpsets højeste råd.

Alt det en Dagenes Forenede er for en Skabersøn i et lokalunivers, er Dagenes Trofaste for Vorondadek sønnerne som styrer konstellationerne i denne lokale skabelse. De er i højeste grad hengivne og guddommelig trofaste til de konstellationers velfærd som de bliver anvist, deraf deres navn - Dagenes Trofaste. De virker kun som rådgivere, de tager aldrig del i administrative aktiviteter undtagen på invitation fra konstellationens myndigheder. De er heller ikke direkte beskæftigede med uddannelsesaktiviteterne for de opstigende pilgrimme på de arkitektoniske uddannelsessfærer som omgiver hovedkvarteret i en konstellation. Alle sådanne foretagende står under overvågning af Vorondadek sønnerne.

Alle Dagenes Trofaste som fungerer i et lokalunivers konstellationer hører under jurisdiktion af en Dagenes Forenede og rapporterer direkte til ham. De har ikke et vidtstrakt system for kommunikation mellem sig, sædvanligvis værende selv-begrænset i kontakt mellem sig til området for et lokalunivers. Enhver Dagenes Trofaste i tjeneste i Nebadon kan kommunikere, og gør det, med alle andre af sin klasse som er i tjeneste i dette lokalunivers.

Ligesom Dagenes Forenede i et univershovedkvarter opretholder Dagenes Trofaste deres personlige bopæl i konstellationernes hovedstæder adskilt fra de administrative leders i disse verdener. Deres boliger er virkelig beskedne i forhold til de hjem som konstellationernes Vorondadek herskere har.

Dagenes Trofaste er den sidste led i den lange administrative og rådgivende kæde som strækker sig, fra den Universelle Faders hellige sfærer nær altings centrum til de primære inddelinger af lokaluniverserne. Treenighedsoprindelses regime slutter med konstellationerne; ingen sådanne rådgivere fra Paradiset er permanent stationeret i de systemer som konstellationerne består af eller i de beboede verdner. Disse sidstnævnte administrative enheder hører udelukkende til retskredsen for de indfødte væsener i lokaluniverserne.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 19

DE KOORDINEREDE VÆSENER MED TREENIGHEDSOPRINDELSE

Denne Paradisgruppe, kaldet de Koordinerede Væsener med Treenighedsoprindelse, omfatter Treenighedens Undervisende Sønner, som også regnes blandt Guds Paradissønner, tre grupper af superuniversernes høje administratorer og den noget upersonlige kategori Inspirerende Treenighedsånder. Selv de indfødte Havona beboere kan med rette, sammen med talrige grupper af væsener bosat i Paradiset, inkluderes i denne klassifikation af treenighedspersonligheder. De væsener med treenighedsoprindelse som skal behandles i denne diskussion er:

1. Treenighedens Undervisende Sønner.
2. Visdommens Fuldkomne.
3. Guddommelige Rådgivere.
4. Universelle Censorer.
5. Inspirerende Treenighedsånder.
6. Indfødte Havona beboere.
7. Paradisets borgere.

Med undtagelse af Treenighedens Undervisende Sønner og muligvis de Inspirerende Treenighedsånder, så har disse grupper et bestemt antal; skabelsen af dem er en afsluttet og forgangen hændelse.

1. TREENIGHEDENS UNDERVISENDE SØNNER

Af alle de højeste klasser af himmelske personligheder som er åbenbaret for jer er det kun Treenighedens Undervisende Sønner som alene handler i en dobbelt kapacitet. I deres oprindelse er de af treenighedsnatur, i deres funktion er de næsten helt og holdent hengivet til opgaverne som guddommelige Sønner. De er forbindelsesvæsener som bygger bro mellem personligheder med Treenighedsoprindelse og dobbelt oprindelse.

Mens Treenighedens Stationære Sønner er fuldtallig, så vokser antallet af Treenighedens Undervisende Sønner stadig. Hvad det afsluttende antal Undervisende Sønner vil blive ved jeg ikke. Jeg kan i dag berette, at paradisets register i den seneste periodiske rapport til Uversa viste 21.001.624.821 af disse Sønner i tjeneste.

Disse væsener er de eneste for jer åbenbaret gruppe af Guds Sønner som har deres oprindelse i Paradistreenigheden. De findes i centraluniverset og i superuniverset, og et enormt korps er anvist til hvert lokalunivers. De betjener også enkelte planeter ligesom Guds øvrige Paradissønner. Eftersom planen for storuniverset ikke er fuldt udviklet holdes et stort antal Undervisende Sønner i reserve i Paradiset, og de tilbyder sig som frivillige i nødstilfælde og usædvanlige opgaver i alle dele af storuniverset, i de ensomme verdner i rummet, i lokaluniverserne og superuniverserne og i verdnerne i Havona. De fungerer også i Paradiset, men det er bedre at udsætte den detaljerede behandling af dem til vi kommer til diskussionen om Guds Paradissønner.

I denne sammenhæng kan det imidlertid bemærkes, at de Undervisende Sønner er de højeste koordinerende

personligheder med treenighedsoprindelse. I dette vidtstrakte universernes univers findes der altid en stor fare for at begå den fejl som kommer af en begrænset synsvinkel, for det onde som ligger i en segmenteret opfattelse af virkelighed og guddommelighed.

For eksempel: Menneskesindet ville sædvanligvis kræve at nærme sig den kosmiske filosofi, som fremføres i disse åbenbarelses, fra det enkle og finite til det komplicerede og infinite, fra menneskelige oprindelse til guddommelige skæbner. Men den vej fører ikke til *åndelig visdom*. Sådant en fremgangsmåde er den letteste vej til en vis form af *genetisk kundskab*, men i bedste fald kan den kun åbenbare menneskets oprindelse; den åbenbare lidt eller intet om dets guddommelige skæbne.

Selv når det gælder studiet af menneskets biologiske evolution på Urantia findes der alvorlige indvendinger mod udelukkende at nærme sig dets nuværende position og nuværende problem fra en historisk synsvinkel. Det sande perspektiv på ethvert problem som gælder virkeligheden - den menneskelige eller den guddommelige, den jordiske eller den kosmiske - kan man kun få gennem fuld og fordomsfri studie og samspil mellem tre faser af virkelighed i universet: oprindelse, historie og skæbne. Den rigtige forståelse af disse tre erfaringsmæssige realiteter giver grundlaget for en klok bedømmelse af den nuværende status.

Når menneskes sind vælger at følge den filosofiske fremgangsmåde som starter fra den nederste for at nå det høje, hvad enten det er i biologi eller teologi, udsætter det sig altid for faren for at begå fire fejl i ræsonnement:

1. Det kan aldeles undlade at opfatte det endelige og afsluttende evolutionære mål for enten den personlige opnåelse eller den kosmiske skæbne.
2. Det kan gøre sig skyldig i den højeste filosofiske bommert ved at overforenkle den kosmiske evolutionære (erfaringsmæssige) virkelighed, hvilket fører til forvrængning af fakta, perversion af sandhed og til misforståelse af skæbner.
3. Studiet af årsagssammenhæng er en historisk gennemgang. Men viden om hvordan et væsen fremkommer giver ikke nødvendigvis en intelligent forståelse af et sådan væsens nuværende status og sande karakter.
4. Historien alene kan ikke fyldestgørende åbenbare fremtidens udvikling - skæbne. Finite oprindelser er til hjælp, men kun guddommelige årsager afslører afsluttende virkninger. Evige mål ses ikke i tidsmæssige begyndelser. Nu et kan kun tolkes på ret vis i lyset af den sammenlignende fortid og fremtid.

På grund af disse og yderligere andre årsager anvender vi os derfor af fremgangsmåden for tilnærmelse til mennesket og dets planetariske problemer ved at indlede os på rejsen i tid og rum fra Paradisets infinite, evige og guddommelige Kilde og Center for alle personlighedsvirkeligheder og kosmisk eksistens.

2. VISDOMMENS FULDKOMNE

Visdommens Fuldkomne er en specialiseret Paradistreenighedens skabelse som er beregnet til at personificere guddommelighedens visdom i superuniverserne. Der findes nøjagtig syv milliarder af disse væsener, og en milliard er anvist til hvert og et af de syv superuniverser.

Til fælles med deres ligestillede, de Guddommelige Rådgivere og de Universelle Censorer, har Visdommens Fuldkomne taget del i visdommen i Paradiset, i Havona og på Faderens paradissfærer med undtagelse af Divinington. Efter disse erfaringer anvises Visdommens Fuldkomne til vedvarende tjeneste hos Dagenes Ældste. De tjener hverken i Paradiset eller i Paradis-Havona kredsløbenes verdner; de er udelukkende beskæftigede med administrationen i superuniversernes regeringer.

Hvor end og når som helst en Visdommens Fuldkommen fungerer, så fungerer den guddommelige visdom. Der findes en nærværende aktualitet og en manifestationens fuldkommenhed i den kundskab og visdom som fremkommer i disse mægtige og majestætiske personligheders handlinger. De *reflekterer* ikke Paradistreenighedens visdom; de *er* visdommen. De er kilden til visdom for alle lærere i anvendelsen af universets kundskab; de er den gode dømmekrafts

springvand og en dyb brønd af visdom for de involverede i undervisning og læring i alle universets institutioner.

Visdommen er dobbelt i oprindelse; den stammer fra perfektion af guddommelig indsigt som er medfødt i fuldkomne væsener og fra den personlige erfaring som evolutionære væsener har erhvervet. Visdommens Fuldkomne *er* den guddommelige visdom som indgår i guddomsindsigtens Paradis perfektion. Deres administrative medarbejdere i Uversa, de Mægtige Budbringere, De uden navn og Nummer og De med Stor Autoritet, *er* når de virker sammen, erfaringens visdom i universet. Et guddommeligt væsen kan have fuldkommen guddommelig kundskab. En evolutionær dødelig kan engang opnå perfektion af opstigende kundskab, men ingen af disse væsener kan alene udtømme potentialerne for al den visdom som er mulig. Således, når som helst man i ledelsen af superuniverset ønsker at opnå maksimal administrativ visdom så associerer man sig altid med disse fuldkomne af den guddommelige indsigts visdom med de opstigende personligheder som er nået op til højere ansvarspositioner i superuniverset gennem de erfaringsmæssige prøvelser fra den evolutionære udvikling.

Visdommens Fuldkomne vil altid behøve dette komplement af erfaringsbaseret visdom for at fuldføre deres administrative skarpsindighed. Men det er blevet postuleret, at et højt og hidtil uopnået visdomsniveau muligvis kan opnås af finaliterne i Paradiset efter at de en gang er indført i det syvende stadie af åndeeksistens. Hvis denne konklusion er korrekt, ville sådanne perfektionerede væsener fra den evolutionære opstigning utvivlsomt blive de mest effektive universadministratorer som nogensinde kan træffes i skabelsen. Jeg tror, at dette er den høje skæbne for finaliterne.

Alsidigheden hos Visdommens Fuldkomne gør det muligt for dem, at tage del i praktisk taget alle de opstigende væseners himmelske opgaver. Visdommens Fuldkomne og min personlighedsklasse, de Guddommelige Rådgivere, udgør sammen med de Universelle Censorer de højeste klasser af væsener, som kan engagere sig, og som engagerer sig, i arbejdet med at åbenbare sandheden til de enkelte planeter og systemer, enten under deres tidligere perioder eller når de er etableret i lys og liv. Fra tid til anden kommer vi alle i berøring med de opstigende dødeliges tjeneste, fra en planet, hvor livet for nylig har fået sin begyndelse videre op gennem et lokalunivers og superunivers, i særdeleshed det sidstnævnte.

3. DE GUDDOMMELIGE RÅDGIVERE

Disse væsener med treenighedsoprindelse er Guddommens rådgivere til verdnerne i de syv superuniverser. De *reflekterer* ikke Treenighedens guddommelige rådgivning; de *er* denne rådgivning. Der findes enogtyve milliarder Rådgivere i tjeneste, og tre milliarder er anvist til hvert superunivers.

Guddommelige Rådgivere er medarbejdere og ligestillet til de Universelle Censorer og Visdommens Fuldkomne; fra en til syv Rådgivere er associeret med hver og en af disse sidstnævnte personligheder. Alle tre klasser deltager i Dagenes Ældste regering, inklusiv de større og mindre sektorer, i lokaluniverserne og konstellationerne og i lokalsystem herskernes råd.

Vi arbejder individuelt, som jeg gør ved udarbejdelsen af denne redegørelse, men vi fungerer også som en trio når lejligheden kræver det. Når vi handler i en udøvende kapacitet er en Visdommens Fuldkomne, en Universel Censor og fra en til syv Guddommelige Rådgivere altid forbundet med hinanden.

En Visdommens Fuldkomne, syv Guddommelige Rådgivere og en Universel Censor danner et tribunal som repræsenterer Treenighedens guddommelighed, og udgør det højeste mobile rådgivende organ i tidens og rummets universer. En sådan gruppe på ni er kendt for enten at være et faktaundersøgende eller et Sandhedsåbenbarende tribunal, og når det sætter sig til doms over et problem og afgiver en beslutning, så er det præcis som om en Dagenes Ældste havde afgjort sagen, for i alle superuniversernes annaler er en sådan beslutning aldrig ændret af Dagenes Ældste.

Når de tre Dagenes Ældste virker, virker Paradistreenigheden. Når de nis tribunal gennem en forenet drøftelse kommer frem til en beslutning, er det praktisk taget som om at Dagenes Ældste har udtalt sig. Og det er på denne måde at Paradisherskerne, i administrative spørgsmål og gennem regeringsregulering, står i personlig kontakt med de enkelte verdener, systemer, og universer.

Guddommelige Rådgivere er Paradistreenighedens perfektioneret guddommelige råd. Vi repræsenterer, i selve virkeligheden *er* vi, perfektionens rådgivning. Når vi får erfaringsmæssige råd fra vores medarbejdere, de fuldkomne og af Treenighedens omfavnende væsener fra den evolutionære opstigelse, er vores kombinerede konklusioner ikke kun fuldstændig, men opfyldt. Når en Universel Censor har gjort sig bekendt med, bedømt, verificeret og forkyndt vores forenet råd, er det meget sandsynligt, at det nærmer sig tærskelen til universel totalitet. Sådanne domsafsigelser repræsenterer den nærmeste mulige tilnærmelse til Guddommens absolutte attitude indenfor tid-rum grænserne for den involverede situation og det pågældende problem.

Syv Guddommelige Rådgivere i forbindelse med en treenigede evolutionær trio - en Mægtig Budbringer, en af De med Stor Autoritet og en af De uden Navn og Nummer - repræsenterer den tætteste superunivers tilnærmelse til foreningen mellem det menneskelige synspunkt og den guddommelige holdning på næsten paradisiske niveauer af åndelige betydninger og virkeligheds værdier. En sådan tæt tilnærmelse mellem de forenede kosmiske holdninger hos den skabte og Skaberens er kun overgået i Paradisets overdragelses sønner som, når det gælder personlighedserfaring i alle faser, er Gud og menneske.

4. UNIVERSELLE CENSORER

Der eksisterer nøjagtig otte milliarder Universelle Censorer. Disse unikke væsener *er* Guddommens dom. De reflekterer ikke kun de fuldkomne beslutninger; de *er* Paradistreenighedens domskendelse. Ikke engang Dagenes Ældste sidder til doms undtagen sammen med de Universelle Censorer.

Hver og en af de en milliard verdner i centraluniverset har fået anvist en Censor, som er tilknyttet den planetariske administration hvis ledere er den Dagenes Evige som residerer der. Hverken Visdommens Fuldkomne eller Guddommelige Rådgivere er således permanent tilknyttet til Havona administrationen, og vi forstår ikke helt og holdent hvorfor Universelle Censorer er stationeret i centraluniverset. Deres nuværende aktiviteter kan næppe være årsagen til deres placering i Havona, og derfor har vi mistanke om, at de er der i forventning til behovet i en fremtidig universaldalder i hvilken befolkningen i Havona delvis kan være en anden.

En milliard Censorer er anvist til hvert og et af de syv superuniverser. Både enkeltvis og i forening med Visdommens Fuldkomne og Guddommelige Rådgivere virker de overalt i alle dele af de syv superuniverser. Censorerne virker således på alle niveauer i storuniverset, fra de fuldkomne verdener i Havona til Systemherskernes råd, og de er en organisk del af alle domskendelser af de evolutionære verdners dispensation.

Når og hvor en Universal Censor end er nærværende, der falder Guddommens dom. Og eftersom Censorerne altid afgiver deres dom i forbindelse med Visdommens Fuldkomne og Guddommelige Rådgivere, så omfatter disse afgørelser Paradistreenighedens forenede visdom, råd og dom. I denne juridiske trio kan Visdommens Fuldkomne ses som "Jeg var", den Guddommelige Rådgiver som "Jeg vil være", men den Universelle Censor er altid "Jeg er".

Censorerne er universets sammenlagte personligheder. Når tusinde vidner - eller en million - har givet deres vidnesbyrd, når visdommens røst har talt og guddommelighedens råd har registreret, når vidneforklaringer fra den opstigende fuldkomne er lagt til, så virker Censoren, og der er øjeblikkelig åbenbaret en fejlfri og guddommelig sammenlægning af alt som er sket; og en sådan afsløring repræsenterer den guddommelige konklusion, summen og hovedindholdet af en afsluttet og perfekt beslutning. Efter at en Censor har talt, må ingen andre tale, for censoren har præsenteret den sande og fejlfrie sammenlægning af alt som har gået forud. Når han taler findes der ikke længere nogen appel.

Jeg forstå mest fuldstændig hvordan sindet hos en Visdommens Fuldkomne fungerer, men jeg forstår virkelig ikke helt hvordan en Universal Censors dømmende sind arbejder. Det forekommer mig, som om Censorerne formulerer nye betydninger og skaber nye værdier fra sammenslutningen af de fakta, sandheder og resultater som præsenteres for dem i løbet af en undersøgelse om universets anliggender. Det synes sandsynligt, at de Universelle Censorer kan frembringe nye fortolkninger af kombinationen mellem Skaberens fuldkomne indsigt og den skabtes fuldkomne erfaring. Denne forening af Paradis perfektion og univers erfaring resulterer utvivlsomt i en ny værdi i ultimativerne.

Dette er imidlertid ikke slutningen på vores besværligheder vedrørende de Universelle Censorers sindsfunktion. Efter at vi har taget hensyn til alt hvad vi ved eller formoder at vi ved om hvordan en Censor fungerer i en hvilken som helst

univers situation lægger vi mærke til, at vi stadig ikke kan forudsige afgørelser eller forudse domskendelser. Vi afgør meget nøjagtigt det sandsynlige resultat af foreningen mellem Skaberens holdning og den skabtes erfaring, men disse konklusioner er ikke altid nøjagtige forudsigelser af Censorernes åbenbarelses. Det synes som om, at Censorerne på en eller anden måde er i forbindelse med Guddomsabsoluttet; vi kan ikke på nogen anden måde forklare mange af deres beslutninger og afgørelser.

Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere og Universelle Censorer udgør sammen med de syv klasser af Højeste Treenighedspersonligheder de ti grupper som undertiden benævnes *Treenighedens Stationære Sønner*. Tilsammen udgør de det store korps af Treenighedens administratorer, herskere, udøvere, vejledere, rådgivere og dommere. Deres antal overstiger netop syvogtredive milliarder. To milliarder og halvfjerds er stationeret i centraluniverset og lidt over fem milliarder i hvert superunivers.

Det er meget svært at beskrive funktionsgrænserne for Treenighedens Stationære Sønner. Det ville være ukorrekt at sige, at deres handlinger begrænser sig til det finite, fordi superuniversernes register fremviser handlinger som angiver anderledes. De virker på hvert niveau af universadministrationen eller domstolskendelserne som måtte blive kræves af forholdene i tid og rum og som gælder den forgangne, nuværende eller fremtidige evolution af mesteruniverset.

5. INSPIRERENDE TREENIGHEDSÅNDER

Jeg kan berette meget lidt for jer om de Inspirerende Treenighedsånder, for de er en af de helt få himmelige klasser af eksisterende væsener, hemmelig, uden tvivl, fordi det er umuligt for dem fuldt ud at åbenbare sig selv til dem af os, hvis oprindelse er så nær kilden til oprettelsen af dem. De får deres tilværelse på foranledning af Paradistreenigheden og kan anvendes af hvert Guddomsmedlem eller af to eller tre af disse tilsammen. Vi ved ikke, hvorvidt der findes et bestemt eller stadig voksende antal af disse ånder, men vi er tilbøjelige til at tro, at deres antal ikke er fast.

Vi forstår ikke helt hverken de Inspirerende Treenighedsånders natur eller adfærd. De hører muligvis til kategorien af overpersonlige ånder. De synes at fungere over alle kendte kredsløb og ser ud til at virke næsten uafhængig af tid og rum. Men vi ved ikke meget om dem andet end hvad vi kan udlede om deres karakter fra arten af deres aktiviteter, hvis resultat vi definitivt observerer her og der i universerne.

Under visse forhold kan disse Inspirerende Ånder individualiserer sig tilstrækkelig for genkendelse af væsener med treenighedsoprindelse. Jeg har set dem; men det vil aldrig være muligt for de lavere klasser af himmelske væsener at genkende nogle af dem. Visse omstændigheder opstår også fra tid til anden i styrelsen af de evolutionære universer, i hvilken ethvert væsen med treenighedsoprindelse direkte kan ansætte disse Ånder for at fremme sine opgaver. Vi ved derfor, at de eksisterer, og at vi under visse omstændigheder kan påkalde og få deres hjælp og undertiden genkende deres tilstedeværelse. Men de er ikke en del af den manifesterede og definitive åbenbarede organisation, som er betroet med styrelsen af universerne i tid og rum før disse materielle skabelser er etableret i lys og liv. De har ingen klart registrerbar plads i de evolutionære syv superuniversers nuværende organisation eller administration. De er en af Paradistreenighedens hemmeligheder.

Melkisedekerne i Nebadon underviser, at de Inspirerende Treenighedsånder er bestemt, engang i den evige fremtid, til at fungere i stedet for de Enlige Budbringere, hvis rangklasser langsomt men sikkert formindskes af, at de bliver tildelt som medarbejdere til visse typer af treenigede sønner.

De Inspirerende Ånder er de enlige Ånder i universernes univers. Som Ånder er de meget lig de Enlige Budbringere undtagen at de sidste er tydelige personligheder. Vi får meget af vores viden om de Inspirerende Ånder fra de Enlige Budbringere, som opdager deres nærhed takket været en medfødt følsomhed til tilstedeværelse af de Inspirerende Ånder; denne følsomhed virker lige så ufejlbarlig som en magnetisk nål som viser mod en magnetisk pol. Når en Enlig Budbringer befinder sig i nærheden af en Inspirerende Treenighedsånd er han bevidst om en kvalitativ indikation af denne guddommelige tilstedeværelse samt også om en meget konkret kvantitativ registrering, som gør det muligt for ham faktisk at kende klassificeringen og antallet af en eller flere Åndetilstedeværelser.

Jeg kan yderligere berette et interessant faktum: Når en Enlig Budbringer befinder sig på en planet hvor indbyggerne er beboet af Tankerettere, som på Urantia, er han bekendt med en kvalitativ stimulus i sin reaktions følsomhed for

åndetilstedeværelse. I sådanne tilfælde er der ingen kvantitativ stimulus, kun en kvalitativ stimulus. På en planet til hvilken Retterne ikke kommer, vil kontakten til de indfødte ikke medfører en sådan reaktion. Dette antyder at Tankeretterne på en eller anden måde er relaterede til eller forbundet med Paradistreenighedens Inspirerende Ånder. På en eller anden måde kan de muligvis være associerede med hverandre i visse faser af deres arbejde; men vi ved det virkelig ikke. De udspringer begge nær altings centrum og kilde, men de hører ikke til samme væsenklasse. Tankeretterne stammer alene fra Faderen; Inspirerende Ånder er efterkommere til Paradistreenigheden.

De Inspirerende Ånder hører tilsyneladende ikke til den evolutionære plan for de enkelte planeter eller universer, og alligevel ser det ud til at de er overalt. Selv nu mens jeg er optaget med at formulere denne redegørelse angiver den med mig associerede Enlig Budbringers personlige følsomhed for tilstedeværelse af denne Åndeklasse, at der netop i dette øjeblik findes med os, på mindre en otte meters afstand, en Ånd af den Inspirerende klasse og at styrketilstedeværelsen er af tredje volumen. Den tredje volumen af styrketilstedeværelsen antyder for os sandsynligheden for, at tre Inspirerende Ånder fungerer i samarbejde.

Af mere end tolv klasser af væsener associerede med mig på dette tidspunkt er den Enlige Budbringer den eneste som er bevidst om tilstedeværelsen af disse Treenighedens hemmelighedsfulde enheder. Og videre, selvom vi er underrettet om disse guddommelige Ånders nærværelse, så er vi lige så uvidende om deres opgave. Vi ved virkelig ikke hvorvidt de kun er interesserede iagttagere af hvad vi gør, eller om de på en eller anden for os ukendt måde virkelig bidrager til fremgangen med vores foretagende.

Vi ved, at Treenighedens Undervisende Sønner er viet til den *bevidste* oplysning af universets væsener. Jeg er kommet til den faste overbevisning, at de Inspirerende Treenighedsånder med *overbevidst* fremgangsmåde også fungerer som verdners lærere. Jer er overbevist om at der findes en vældig mængde af væsentlig åndelig viden, sandhed som er uundværlig for at opnå en høj åndelighed, som ikke kan modtages bevidst, selvbevidsthed ville effektivt bringe en sikker modtagelse i fare. Hvis vi har ret i denne opfattelse, og hele min væsenklasse deler den, kan det være disse Inspirerende Ånders opgave at overvinde denne vanskelighed, at bygge bro over denne kløft i den universelle plan for moralsk oplysning og åndelig fremgang. Vi mener, at disse to typer af lærere med treenighedsoprindelse afstedkommer en slags forbindelse mellem deres aktiviteter, men vi ved det faktisk ikke.

I superuniversernes uddannelsesverdner og på de evige kredsløb i Havona har jeg omgået med de fuldkomne dødelige - åndelige og opstigende sjæle fra de evolutionære verdner - men aldrig har de været bevidste om de Inspirerende Ånder, hvilket de Enlige Budbringers detektionsevne lejlighedsvis angav, befandt sig meget tæt på os. Jeg har frit konverseret med alle klasser af Guds sønner, høje som lave, og de er ligeledes ubevidste om de Inspirerende Treenighedsånders formaninger. De kan se og ser tilbage på deres erfaringen og beretter om hændelser som er svære at forklare, såfremt man ikke medregner disse Ånders medvirken. Men med undtagelse af de Enlige Budbringere og nogle gange væsener med treenighedsoprindelse, har ingen i den himmelske familie nogensinde været bevidste om de Inspirerende Ånders nærværelse.

Jeg tror ikke, at de Inspirerende Treenighedsånder leger gemmeleg med mig. De forsøger sandsynligvis lige så stædigt at afsløre sig for mig som jeg forsøger at kommunikere med dem; vores vanskeligheder og begrænsninger må være gensidig og medfødte. Jeg er overbevist om, at der ikke er nogen vilkårlige hemmeligheder i universet; derfor vil jeg aldrigophøre i min bestræbelser for at løse mysteriet med isolationen af disse Ånder som hører til min skabelsesklasse.

Og af alt dette kan i dødelige, som netop nu tager jeres første skridt på den evige rejse, vel se, at I må rejse en lang vej inden i kan gøre fremskridt af ”syn” og af ”materiel” vished. I vil længe stole på tro og være afhængig af åbenbaring, hvis I håber på hurtig og sikker fremgang.

6. HAVONA INDFØDTE

De indfødte i Havona er skabt direkte af Paradistreenigheden, og deres antal ligger udover jeres begrænsede sindsopfattelse. Det er heller ikke muligt for Urantianerne at forestille sig de medfødte egenskaber hos sådanne guddommelige perfekte skabte væsener som det evige univers racer af disse Treenighedsoprindelser. I kan aldrig oprigtigt forestille jer disse strålende væsener; I må afvente jeres ankomst til Havona, hvor I kan møde dem som åndelige kammerater.

Under jeres lange ophold i havonakulturens en milliard verdener udvikler I et evigt venskab med disse ædle væsener. Og hvor dybt er ikke dette venskab som vokser frem mellem den laveste personlige skabelse fra rummets verdner og disse høje personlige væsener hjemmehørende på de perfekte sfærer i centraluniverset! Opstigende dødelige får under deres lange og kærlighedsfulde forbindelser med Havonas indfødte meget som kompenserer for den åndelige fattigdom under de tidligere stadier af deres dødelige fremgang. Samtidigt får Havonaerne gennem deres kontakter med de opstigende pilgrimme en erfaring som i en ikke så lille udstrækning erstatter den erfaringsmæssige brist i altid at have levet et liv af guddommelig perfektion. Fordelene for både de opstigende dødelige og de indfødte Havonaer er stor og gensidig.

De indfødte Havonaere er ligesom alle andre personligheder med treenighedsoprindelse udkastet i guddommelig fuldkommenhed, og ligesom i spørgsmålet om andre personligheder med treenighedsoprindelse kan tidens gang øge deres forråd af erfaringsmæssige egenskaber. Men til forskel fra Treenighedens Stationære Sønner kan Havonaerne udvikle deres status; de kan have en uåbenbart fremtidig evighedsskabne. Dette illustreres af de Havonaere som med deres tjenestegørelse skaffer sig evnen til fusion med et Faderfragment af ikke-Rettere type og dermed kvalificerer sig til medlemskab i de Dødeliges Finalitkorps. Og der findes andre finalitkorps åbne for disse indfødte i centraluniverset.

Den udvikling som sker i Havonaernes status har forårsaget meget spekulation i Uversa. Eftersom de vedvarende søger ind i flere af Paradisets Finalitkorps, og eftersom, at der ikke skabes flere, er det åbenbart at antallet af indfødte som forbliver i Havona vedvarende formindskes. De ultimative konsekvenser af disse hændelser er aldrig åbenbart for os, men vi tror ikke at Havona nogensinde vil være fuldstændig tomt for sine indfødte. Vi har overvejet teorien, at Havonaerne muligvis vil ophøre med at indtræde i finalitkorpsene engang under tidsaldrene for de efterfølgende skabelser på de ydre rum niveauer. Vi har også overvejet tanken om, at det centrale univers under disse senere universtidsalder kan blive befolket af en blandet gruppe af hjemmehørende væsener, så borgerskabet kun delvis består de oprindelige Havonaere. Vi ved ikke hvilken klasse eller type af skabende væsener som kan tænkes at være bestemt for beboelsesstatus i det fremtidige Havona, men vi har tænkt på følgende:

1. Univitatieerne som for nuværende er de permanente borgere på konstellationerne i lokaluniverserne.
2. Fremtidige typer af dødelige som kan tænkes at blive født på superuniversernes beboede sfærer under blomstringen i lysets og livets tidsalder.
3. Den indkommende åndelige aristokrati af de efterfølgende ydre universer.

Vi ved, at det Havona som fandtes under den foregående universtidsalder var noget anderledes end Havona i den nuværende tidsalder. Vi anser det ikke mere end rimeligt at antage, at vi nu bevidner de langsomme ændringer i centraluniverset som er forhånds forventet af de tidsalder som skal komme. En ting er sikkert: Universet er ikke statisk; kun Gud er uforanderlig.

7. BORGERE I PARADISET

Der er talrige grupper af ædle væsener bosiddende i Paradiset, nemlig Paradisets borgere. De er ikke direkte beskæftigede med planen for perfektionering af de opstigende viljevæsener og åbenbare derfor ikke helt for de dødelige på Urantia. Der findes over tre tusinde klasser af disse himmelske intelligenser, og den sidste gruppe personaliserede samtidig med Treenighedens mandat som bekendtgjorte skabelsesplanen for de syv superuniverser i tid og rum.

Paradisets borgere og Havona indfødte er undertiden benævnt kollektivt som *Paradis-Havona personligheder*.

Dette afslutter beretningen om de væsener som har fået deres tilværelse af Paradistreenigheden. Ingen af dem har nogensinde faret vild. Og dog er de alle i højeste grad begavet med fri vilje.

Væsener med treenighedsoprindelse besidder transitprivilegier som gør dem uafhængig af transportpersonligheder, så som serafer. Vi besidder alle evnen til at bevæge os frit og hurtig i universernes univers. Med undtagelse af de Inspirerende Treenighedsånder, så kan vi ikke opnå de Enlige Budbringers næsten utrolige hastighed, men vi er i stand til at udnytte de totale transportmidler i rummet på en sådan måde, at vi kan nå ethvert punkt i et superunivers fra dets

hovedkvarter på mindre end et år af Urantia-tid. Det tog 109 dage af jeres tid for mig at rejse fra Uversa til Urantia.

Gennem disse selvsamme kanaler kan vi øjeblikkelig kommunikere med hinanden. Hele vores skabelsesklasse står i kontakt med hvert individ indenfor hver afdeling af Paradistreenighedens børn med undtagelse af de Inspirerende Ånder.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 20

GUDS PARADISSØNNER

IFØLGE deres funktion i superuniverset Orvonton klassificeres Guds Sønner i tre overordnede grupper:

1. Guds Nedstigende Sønner.
2. Guds Opstigende Sønner.
3. Guds Treenigede Sønner.

De nedstigende klasser af sønner inkluderer personligheder som er direkte og guddommelig skabt. Opstigende sønner, således som dødelige skabte væsener, når denne status gennem erfaringsmæssig deltagelse i den skabende proces, som kaldes evolution. Treenigede Sønner er en gruppe med blandet oprindelse som omfatter alle væsener som er omfavnet af Paradistreenigheden selvom de ikke har direkte treenighedsoprindelse.

1. GUDS NEDSTIGENDE SØNNER

Alle Guds nedstigende Sønner har høje og guddommelige oprindelser. De er dedikeret det nedstigende ministerium for tjeneste i tidens og rummets verdener og systemer med henblik på at fremme udviklingen op mod Paradiset for de ydmyge væsener med evolutionær oprindelse: - Guds opstigende sønner. Af de talrige klasser af nedstigende Sønner skal syv beskrives i disse fortællinger. De Sønner, som træder frem fra Guddommene på den centrale Lysets og Livets Ø kaldes *Guds Paradissønner* og de omfatter følgende tre klasser:

1. Skabersønner - Mikaelerne.
2. Administratorsønner - Avonalerne.
3. Treenighedens Undervisende Sønner - Daynalerne.

De resterende fire klasser af nedstigende sønner er kendt som *Guds Sønner i lokaluniverserne*:

4. Melkisedeksønner.
5. Vorondadeksønner.
6. Lanonandeksønner.
7. Livsbærerne.

Melkisedekerne er de fælles efterkommere til et lokalunivers Skabersøn, Skabende Ånd og Fader Melkisedek. Både Vorondadeker og Lanonandeker er skabt af en Skabersøn og hans medarbejdende Skabende Ånd. Vorondadekerne er mest kendt som de Allerhøjeste, Konstellationsfædrene; Lanonandekerne er kendt som Systemherskere og Planetprinser. Den tredelte klasse af Livsbærere er skabt af en Skabersøn og Skabende ånd associeret med en af de tre Dagenes Ældste fra det omhandlende superunivers. Men Guds sønners natur og aktiviteter i lokaluniverserne er mere passende beskrevet i de kapitler som handler om de lokale skabelsers anliggender.

Guds Paradissønner har en tredelt oprindelse; de primære eller Skabersønnerne er skabt af den Universelle Fader og den Evige Søn; de sekundære eller Administratorsønnerne er børn af den Evige Søn og den Uendelige Ånd; Treenighedens Undervisende Sønner er efterkommere til Faderen, Sønnen og Ånden. Med tanke på tjeneste, tilbedelse og bøn er Paradissønnerne som en; deres ånd er en, og deres arbejde er identisk i kvalitet og fuldstændighed.

Så som Dagenes paradisklasser viste sig at være guddommelige administratorer, således har Paradissønnernes klasser åbenbart sig som guddommelige ministre: skabere, tjenere, overdragere, dommere, lærere og sandhedsåbenbarere. Deres område omfatter universernes univers fra den evige Øens strande til tidens og rummets beboede verdner, og de udfører mangeartede tjenester i centraluniverset og superuniverserne som ikke afsløres i disse fortællinger. De er organiserede på forskellig måde beroende på arten af og stedet for deres tjeneste, men i et lokalunivers tjener både Administratorsønner og Undervisende Sønner under ledelse af den Skabersøn som præsiderer indenfor dette domæne.

Skabersønnerne ser ud til at være i besiddelse af en centreret åndelig egenskab i deres person som de kontrollerer og som de kan overdrage, som jeres egen Skabersøn gjorde, da han udgød sin ånd over alle dødelige på Urantia. Hver Skabersøn er udrustet med denne åndelige trækningskraft i sit eget rige; han er personlig bevidst om enhver handling og følelse hos hver nedstigende Guds Søn som tjener indeni hans domæne. Her er en guddommelig refleksion, en kopiering i lokaluniverset af den Evige Søns absolutte trækningskraft, som gør det muligt for ham at nå ud for at tage kontakt og vedligeholde den med alle sine Paradissønner, uanset hvor de kan tænkes at befinde sig i universet af universer.

Paradisets Skabersønner tjener ikke kun som Sønner i deres nedstigende tjeneste- og overdragelsesgerninger, men når de har afsluttet deres overdragende karrierer, fungerer hver og en som en Universfader i sin egen skabelse, mens de øvrige Guds sønner fortsætter tjenesten af overdragelse og åndelig opløftelse designet til at vinde planeterne, en efter en, til den villige erkendelse af den Universelle Faders kærlighedsfulde styre, kulminerende i at de skabende væsener helligere sig til Paradisfaderens vilje og i den planetariske loyalitet til hans Skabersøns suverænitet i universet.

I en Syvfoldige Skabersøn er Skaberen og skabte for evigt blandet i en forståelse, sympatisk og barmhjertig forening. Hele Mikael klassen, Skabersønnerne, er så enestående, at behandlingen af deres natur og aktiviteter reserveres til næste kapitel i denne serie, mens denne fortælling hovedsagelig kommer til at berøre de to bestående klasser af Paradissønner: Administratorsønnerne og Treenighedens Undervisende Sønner.

2. ADMINISTRATORSØNNERNE

Hver gang en original og absolut koncept om et væsen, formuleret af den Evige Søn, forener sig med et nyt og guddommeligt ideal om kærlighedsfuld tjeneste, udtænkt af den Uendelige Ånd, fremkommer en ny og oprindelig Søn til Gud, en Paradisets Administratorsøn. Disse Sønner danner Avonalernes klasse i modsætning til Mikael klassen, dvs. Skabersønnerne. Selvom de ikke er skabere i personlig betydning, så er de nære associerede med Mikaelerne i alt deres arbejde. Avonalerne er planetariske ministre og dommere, fredsdommere i alle tidens og rummets verdener, for alle racer, for alle verdner og i alle universer.

Vi har grund til at tro, at det samlede antal Administratorsønner i storuniverset er omkring en milliard. De er en selvstyrende klasse og styres af deres højeste råd i Paradiset; rådet består af erfarne Avonaler hentet fra tjenester af alle universer. Men når de er anvist, og indsat i et lokalunivers, så tjener de under ledelse af Skabersønnen i dennes domæne.

Avonalerne er Paradissønner for tjeneste på og overdragelse til de enkelte planeter i lokaluniverserne. Og da hver Avonalsøn har en eksklusiv personlighed og siden der ikke er to som er ens, er deres arbejde individuelt enestående i verdener af deres ophold og hvor de ofte inkarnerer i skikkelsen af de dødelige og nogen gange fødes af jordiske mødre i de evolutionære verdner.

Foruden deres tjeneste på de højere administrative niveauer har Avonalerne en trefoldig funktion på de beboede verdner:

1. *Juridiske processer.* De virker ved afslutningen af de planetariske domsperioder. Med tiden kan snesevis - hundredvis - af sådanne opgaver iværksættes i hver enkelt verden, og de kan besøge de samme eller andre verdener utallige gange som afslutteren af domsperioden, befriere af de sovende overlevende.

2. *Administrative opgaver.* Et planetarisk besøg af denne type indtræffer sædvanligvis før ankomsten af en Overdragelses søn. På sådan en opgave fremtræder en Avonal som en voksen i verden ved hjælp af en inkarnations proces som ikke indebærer fødsel som dødelig. Efter dette første og sædvanligvis administrative besøg kan Avonalerne gentagende gange tjene i administrativ kapacitet på samme planet både før og efter Overdragelses sønnens tilsynekomst. Under disse andre administrative opgaver kan en Avonal optræde i materiel og synlig form eller ikke, men i ingen af disse tilfælde fødes han ind i verden som et hjælpeløst barn.

3. *Overdragelsesopgaver.* Avonal sønnerne gør alle, overdrager sig i det mindste engang, til en dødelig race på en eller anden evolutionær verden. De juridiske besøg er talrige, de administrative kan være flere, men på hver planet fremtræder der kun en Overdragelses søn. Overdragelses Avonaler fødes af kvinder, så som Mikael fra Nebadon inkarnerede på Urantia.

Der er ingen grænse for, hvor mange gange Avonal sønnerne kan virke på administrative eller overdragelses opgaver, men når de har gennemgået erfaringen syv gange sker der sædvanligvis en afbrydelse til fordel for dem som har haft mindre af sådan en tjeneste. Disse Sønner, som har haft flere overdragelses erfaringer er derfor anvist til en Skabersøns høje personlige råd og får således del i administrationen af univers anliggender.

I alt deres arbejde for og i de beboede verdner assisteres Administratorsønnerne af to klasser af væsener fra lokaluniverset, Melkisedekerne og ærkeenglene, mens de under overdragelsesopgaverne også har følge af de Lysende Aftenstjerner, der ligeledes har deres oprindelse i de lokale skabelser. I hver planetarisk foretagende støttes de sekundære Paradissønner, Avonalerne, med fuld kraft og autoritet af en primær Paradissøn, Skabersønnen i lokaluniverset hvor de gør tjeneste. I selve virkeligheden er deres arbejde på de beboede sfærer lige så effektivt og acceptabelt som en Skabersøns tjeneste ville have været på sådanne verdner med dødelig beboelse.

3. JURIDISKE PROCESSER

Avonalerne er kendte som Administratorsønner fordi de er verdnernes høje fredsdommere, dommere over de på hinanden efterfølgende domsperioder i tidens verdner. De præsiderer over opvækkelsen af de sovende overlevende, sidder til doms over verden, afslutter en domsperiode af udskudt retfærdighed, udfører de opgaver som gælder en prøvetidsalder af vilkårlig barmhjertighed, genindsætter rumvæsenerne i planetarisk tjeneste til opgaver i den nye domsperiode og vender tilbage til hovedkvarteret i deres lokalunivers efter afslutning af deres opgave.

Når de sidder til doms over en tidsalders skæbnebestemmelser afgør de skæbnen for de evolutionære racer, men selv om de kan afgive dom om udslettelse af personlige væseners identitet effektuerer de ikke disse domme. Beslutninger af denne slags effektueres udelukkende af myndighederne i et superunivers.

Når en Paradisavonal ankommer til en evolutionær verden for at afslutte en domsperiode og indlede en ny æra af planetarisk fremgang indebærer det ikke nødvendigvis hverken en administrativ opgave eller en overdragelsesopgave. Administrative opgaver er nogle gange inkarnationer, og overdragelsesopgaver er altid; det vil sige, ved sådanne opgaver tjener Avonalerne i materiel form -bogstaveligt. Deres andre besøg er ”tekniske”, og i disse tilfælde inkarnerer en Avonal ikke for planetarisk tjeneste. Hvis en Administratorsøn kommer alene som dommer over domsperioden, ankommer han til en planet som et åndeligt væsen, usynlig for verdens materielle væsener. Sådanne tekniske besøg forekommer gentagende gange under en beboet verdens lange historie.

Avonalsønnerne kan virke som planetariske dommere før både deres administrative og overdragelses erfaringer. I begge disse missioner, vil den inkarnerede Søn imidlertid dømme den pågældende planetariske tidsalder; dette gør selv en Skabersøn når han inkarnerer i dødelig form på en overdragelsesopgave. Når en Skabersøn besøger en evolutionær verden og bliver som en af sine folk, afslutter hans tilstedeværelse en domsperiode og udgør en dom over verden.

4. ADMINISTRATIONS OPGAVER

Før den planetariske tilsynekomst af en overdragelses søn besøges en beboet verden sædvanligvis af en Paradisavonal på en administrativ opgave. Hvis det er det første administrative besøg inkarnerer Avonalen altid som et materielt

væsen. Han fremtræder på planeten for sin opgave som en fuldvoksen mand af de dødeliges race, et væsen fuldt synlig for og i fysisk kontakt med de dødelige af hans tid og generation. Under hele tiden for en administrativ inkarnation er forbindelsen mellem Avonalsønnen og de lokale og universelle åndelige kræfter fuldstændig og ubrudt.

En planet kan erfare mange administrative besøg både før og efter en overdragelses søns tilsynekomst. Den kan besøges mange gange af samme eller andre Avonaler som afsiger dom over domsperioden, men sådanne tekniske domskendelser er hverken overdragelse eller administrative, og Avonalerne er aldrig inkarnerede i sådanne tilfælde. Selv når en planet velsignes med gentagende administrative opgaver underkaster Avonalerne sig ikke altid inkarnation som dødelige; og når de virkelig tjener i de dødeliges kødelige levevej fremtræder de altid som verdens voksne væsener; de fødes ikke af kvinder.

Når Paradissønnerne er inkarnerede for opgaver af enten overdragelse eller administrativ natur har de en erfaren Retter, og disse Rettere er forskellig for hver inkarnation. De Rettere som sindsræddig bebor Guds inkarnerede Sønner kan aldrig håbe på personlighed gennem fusion med de menneskelige-guddommelige væsener som de opholder sig i, men ofte personaliseres de med dekret af den Universelle Fader. Sådanne Rettere danner det højeste råd i Divinington for styret af Mysterieledsagernes administration, identificering og afsendelse til de beboede verdner. De tager også imod og akkrediterer Retterne ved deres tilbagekomst til ”Faderens favn” efter opløsningen i døden af deres jordiske stofhylster. På denne måde bliver verdensdommernes trofaste Rettere ophøjet ledere for deres egen art.

Urantia har aldrig været vært for en Avonalsøn på en administrativ opgave. Havde Urantia fulgt den almindelige plan for beboede verdner, så ville den være blevet velsignet med et administrativt besøg engang mellem Adams dage og Kristus Mikaels overdragelse. Men den almindelige rækkefølge af Paradissønner på jeres planet blev bragt helt i uorden ved jeres Skabersøns tilsynekomst på hans sidste overdragelse for nitten hundrede år siden.

Urantia kan stadig få besøg af en Avonal befuldmægtiget til at inkarnere på en administrativ opgave, men vedrørende den fremtidige tilsynekomst af Paradissønner ved ”selv ikke englene i himlen tiden eller måden for sådanne besøg”, for en verden hvor en Mikael har overdraget sig kommer under en Mestersøns speciel og personlige beskyttelse og er derfor helt underlagt hans egne planer og beslutninger. I jeres verden kompliceres dette yderligere af Mikaels løfte om at komme tilbage. Uanset de misforståelser om Mikaels af Nebadons besøg på Urantia, så er en ting med sikkerhed autentisk - hans løfte om at komme tilbage til jeres verden. I lyset af dette perspektiv, kan kun tiden afsløre den fremtidige rækkefølge for Guds Paradissønners besøg på Urantia.

5. OVERDRAGELSEN AF GUDS PARADISSØNNER

Den Evige Søn er Guds evige Ord. Den Evige Søn er det perfekte udtryk for den evige Faders ”første” absolutte og infinite tanke. Når en personlig dublet eller guddommelig udvidelse af denne Oprindelige Søn begiver sig ud på en overdragelsesopgave, som indebærer inkarnation som dødelig, bliver det bogstaveligt sandt at det guddommelige ”Ord bliver kød”, og at Ordet således har sin beboelse blandt de ydmyge væsener med oprindelse i dyreriget.

På Urantia er der en vidt udbredt tro at hensigten med en Søns overdragelse er, på en eller anden måde at påvirke den Universelle Faders holdning. Men jeres oplysning burde indikere, at dette ikke er sandt. Overdragelser af Avonal- og Mikael sønner er en nødvendig del i den erfaringsmæssige proces, som er beregnet på at gøre disse Sønner til pålidelige og forstående myndighedspersoner og herskere over folkene og planeterne i tid og rum. En karriere, der omfatter en Syvfoldige overdragelse er det højeste mål for alle Paradisets Skabersønner. Og alle Administrator sønner motiveres af denne selvsamme tjenende ånd som så rigeligt karakteriserer de primære Skabersønner og Paradisets Evige Søn.

En Paradissøn af enhver klasse må overdrages til hver af de dødelige beboede verdner for at gøre det muligt for Tankerettere sindsræddig at tage beboelse alle normale menneskevæsener på den sfære, for Tankeretterne kommer ikke til alle ægte menneskevæsener førend Sandhedsånden er blevet udgydt over alt kød; og udgydelsen af Sandhedsånden er afhængig af en Paradissøn, som vellykket har udført en opgave af dødelig overdragelse i en evolutionær verden, vender tilbage til universets hovedkvarter.

Under forløbet af en beboet planets lange historie indtræffer mange domsperiode kendelser, og mere end en administrativ mission kan forekomme, men sædvanligvis tjener en Overdragelses søn kun en gang på sfæren. Der

kræves kun, at hver beboet verden har en Overdragelses søn, som kommer for at leve et fuldt liv som dødelig, fra fødsel til død. Før eller senere er hver verden som bebos af dødelige, uden hensyn til status, bestemt til at blive vært for en Administrator søn på en overdragelsesopgave med undtagelse for den planet i hvert lokalunivers, hvorpå en Skabersøn vælger at gennemføre sin dødelige overdragelse.

Da I nu forstår mere af det som gælder Overdragelses sønnerne forstår I nu hvorfor Urantia tiltrækker sig så meget opmærksomhed i Nebadons historie. Jeres lille og ubetydelige planet er af interesse i lokaluniverset fordi det er den jordiske hjemverden for Jesus af Nazaret. Den var scenen for jeres Skabersøns afsluttende og sejrige overdragelse, den arena, hvor Mikael vandt den højeste personlige suverænitet i universet Nebadon.

Ved hovedkvarteret i sit lokalunivers tilbringer en Skabersøn, i sær efter at han har fuldført sin egen overdragelse som dødelig, meget af sin tid til at rådgive og instruere kollegiet af medarbejder sønner; Administratorsønner og andre. I kærlighed og hengivenhed, med øm barmhjertighed og hengivende hensynsfulde, skænker disse Administratorsønner sig til verdnerne i rummet. Og på ingen måde er disse planetariske tjenester ringere end de dødelige overdragelser af Mikæls. Det er sandt, at jeres Skabersøn, som valgte til sit afsluttende eventyr i et liv som skabt væsen, valgte en verden som havde haft en usædvanlig modgang. Men ingen planet burde nogensinde kunne komme i en sådan tilstand, at det ville kræve en Skabersøns overdragelse for at afstedkomme dens åndelige rehabilitering. Enhver Søn i overdragelsesgruppen ville være lige tilstrækkelig, for i alt deres arbejde i verdnerne i et lokalunivers er Administratorsønnerne aldeles lige guddommelige effektive og vise som deres Paradisbroder, Skabersønnen, ville have været.

Skønt muligheden for katastrofe altid ledsager disse Paradissønner under deres overdragelses inkarnationer, så har jeg endnu aldrig set nogen rapport om en mislykkede eller en forsømmelse fra hverken en Administrator- eller Skabersøn på overdragelsesopgave. Begge er af oprindelse alt for nær absolut perfektion for at mislykkes. De påtager sig virkelig risikoen; de bliver virkelig ligesom de dødelige væsener af kød og blod og får dermed den skabtes unikke erfaringer, men ifølge mine observationer lykkes det altid. De mislykkes aldrig med at nå målet for overdragelsesopgaven. Historien om deres overdragelse og planetariske tjeneste overalt i Nebadon udgør de ædleste og mest fascinerende kapitler i jeres lokalunivers historie.

6. DEN DØDELIGE OVERDRAGELSE KARRIERE

Den metode med hvilken en Paradissøn forbereder sig før han som en overdragelses Søn inkarnere i dødelig form, hvordan han bliver indesluttet i sin mor på overdragelsesplaneten, er et universelt mysterium; og ethvert forsøg på at opdage hvordan denne Sonaringtons fremgangsmåde fungerer, er dømt til at mødes med sikker fiasko. Lad den storslåede viden om Jesus fra Nazarets jordiske liv absorberes af jeres sjæl, men det er nytteløst og meningsløst at spekulere, hvordan Mikæls hemmelighedsfulde inkarnation blev udført. Lad os alle glædes i kendskabet og visheden om, at sådanne udførelser er mulige for den guddommelige natur og spild ingen tid på unødige gisninger om teknikken som den guddommelige visdom anvender for at afstedkomme dette fænomen.

På en overdragelsesopgave som dødelig fødes en Paradissøn altid af en kvinde og vokser op som et barn af hankøn i verden, såsom Jesus gjorde på Urantia. Disse Sønner af den højeste tjenestes går alle fra barndom gennem ungdom til manddom præcis som et menneske. I ethvert henseende bliver de ligesom de dødelige af den race de fødes ind i. De udfører deres anmodninger til Faderen ligesom børnene i de verdner hvori de tjener. Set fra et materielt synspunkt lever disse menneske-guddommelige Sønner et almindelig liv med en eneste undtagelse: de avler ikke efterkommere i de verdener som de besøger; dette er en universel begrænsning som gælder alle klasser af Paradisets overdragelses Sønner.

Så som Jesus arbejdede i jeres verden som en tømrer søn, således arbejder andre Paradissønner i forskellige opgaver på deres overdragelsesplaneter. I kan næppe tænke jer en beskæftigelse som ikke allerede er udøvet af nogen Paradissøn under forløbet af hans overdragelse til nogen af tidens evolutionære planeter.

Når en overdragelses Søn har tilegnet sig erfaringen i at leve det jordiske liv, når han har opnået perfekt harmoni med sin indre Retter, da påbegynder han den del af sin planetariske opgave som er beregnet til at oplyse hans dødelige brødres sind og inspirere deres sjæle. Som lærere helligere disse Sønner sig udelukkende til den åndelige oplysning af de dødelige racer i de verdner som de besøger.

Selvom Mikaelernes og Avonalernes overdragelser i dødelig karrierer er sammenlignelige i de fleste henseender, så er de ikke i alle henseender identiske: Aldrig forkynder en Administratorson: ”Den som har set Sønnen han har set Faderen”, som jeres Skabersøn gjorde da han var på Urantia i kødelig form. men en overdraget Avonalsøn forkynder: Den som har set mig har set Guds Evige Søn.” Administratorsonnerne stammer ikke direkte fra den Universelle Fader, de inkarnerer heller ikke underlagt Faderens vilje; altid overdrager de sig selv som *Paradisssønner underlagt den Evige Søns vilje*.

Når overdragelses Sønnerne - Skaber- eller Administratorsonnerne - træder ind gennem dødens porte åbenbarer de sig igen på den tredje dag. Men i burde ikke underholde jer med ideen om, at de altid møder den tragiske slutning som jeres Skabersøn mødte, da han for nittenhundrede år siden besøgte jer i jeres verden. Den specielle og usædvanlige grusomme oplevelse som Jesus fra Nazaret gennemgik, har ført til at Urantia lokalt er blevet kendt som ”korsets verden”. Det er ikke nødvendigt at en Guds Søn gives en sådan umenneskelig behandling, og et omfattende flertal af planeterne har givet dem en hensynsfuld modtagelse og tilladt dem at afslutte deres jordiske karriere, afslutte tidsalderen, dømme de sovende overlevende og indlede en ny domsperiode uden at pålægge dem en voldsom død. En overdragelses Søn må møde døden, må gennemgå hele den virkelige erfaring som verdners dødelig gør, men den guddommelige plan kræver ikke, at denne død enten er voldsom eller usædvanlig.

Når overdragelses sønnen ikke dræbes med vold, giver de frivilligt deres liv op og går gennem dødens porte, ikke for at tilfredsstille kravet om ”streng dom” eller ”guddommelig vrede”, men snarere for at afslutte overdragelsen, ”at tømme bægeret” fra inkarnationskarrieren og personlig erfaring af alt det, som udgør et skabt væsens liv, som det leves på planeterne i jordisk tilværelse. Overdragelsen er nødvendig for planeterne og universet, og den fysiske død er ingenting mere end en nødvendig del af en overdragelsesopgave.

Når inkarnationen som dødelig er afsluttet fortsætter Avonalen som har udført tjenesten til Paradiset, modtages af den Universelle Fader, returnerer til lokaluniverset for sin opgave og modtager Skabersønnens anerkendelse. Derefter sender overdragelses Avonalen og Skabersønnen deres forenede Sandhedens Ånd ud for at virke i hjerterne på overdragelsesverdens dødelige racer. I de foregående tidsaldre før lokaluniversets suverænitet er dette begge Sønners fælles ånd, iværksat af den Skabende Ånd. Den adskiller sig noget fra den Sandhedens Ånd som kendetegner de lokale universers tidsaldre efter en Mikaelssyvende overdragelse.

Efter at en Skabersøns afsluttende overdragelse er fuldend forandres naturen hos den Sandhedens Ånd som tidligere var sendt til alle Overdragelses Avonalernes verdener i dette lokalunivers: den bliver mere bogstavelig den suveræne Mikaelss Ånd. Dette fænomen sker i takt med at Sandhedens Ånd frigøres til tjeneste på planeten for Mikaelss overdragelse i dødelig form. Derefter vil hver verden, som har fået æren af en Administrator Søns overdragelse, modtage den samme åndelige Talsmanden fra den syvfoldige Skabersøn, i samarbejde med den pågældende Administrator Søns, som den ville have fået, hvis lokaluniversets Hersker personlig havde inkarneret som dets Overdragelses Søn.

7. TREENIGHEDENS UNDERVISENDE SØNNER

Disse højst personlige og højst åndelige Paradisssønner er skabt af Paradistreenigheden. De er kendt i Havona som Daynalernes klasse. I Orvonton er de registrerede som Treenighedens Undervisende Sønner, således navngivet på grund af deres herkomst. I Salvington kaldes de blandt andet Paradisets Åndelige Sønner.

De Undervisende Sønners antal er konstant stigende. Meddelelsen om den seneste universelle folketælling angav antallet af disse Treenighedssønner som virker i centraluniverset og i superuniverserne til noget over enogtyve milliarder, og dette inkluderer ikke Paradisets reserver, som omfatter over en tredjedel af alle de Treenighedens Undervisende Sønner som eksisterer.

Daynalernes klasse af Sønner er ikke en organisk del af lokaluniversernes eller superuniversernes forvaltning. Dets medlemmer er hverken skabere eller genoprettere, hverken dommere eller herskere. De beskæftiger sig ikke ret meget med administrationen af universet som med moralsk oplysning og åndelig udvikling. De er universelle undervisere, som helligere sig til den åndelige opvækkelse og moralske ledelse af alle verdner. Deres virke er intimt forbundet med de skabende væseners opstigning til Paradiset som den Uendelige Ånds personligheder står for og er tæt associeret med.

Disse Treenighedens Sønner tager del af den kombinerende natur hos alle Paradisets tre Guddomme, men i Havona synes de mere at afspejle den Universelle Faders væsen. I superuniverserne ser de ud til at spejle den Evige Søns væsen, mens de i de lokale skabelser synes at fremvise den Uendelige Ånds karaktertræk. I alle universerne er de indbegrebet af tjeneste og repræsenterer visdommens gode omdømme.

I modsætning til deres Paradisbrødre - Mikaelerne og Avonalerne, får Treenighedens Undervisende Sønner ingen forberedende træning i centraluniverset. De sendes direkte til superuniversernes hovedkvarter og forordnes derfra til tjeneste i et lokalunivers. I deres tjeneste til disse evolutionære verdner udnytter de Skabersønnens og de med ham associerede Administrator sønners kombinerede åndelig indflydelse, for Daynalerne har ingen åndelig trækningskraft i sig selv.

8. DAYNALERNES TJENESTE I LOKALUNIVERSENE

Paradisets Åndelige Sønner er enestående væsener med Treenighedsoprindelse og Treenighedens eneste væsener som er så fuldstændigt forbundet med forvaltningen af universer med dobbelt oprindelse. De er kærligt hengiven til uddannelses tjeneste af dødelige væsener og de lavere klasser af åndelige væsener. De begynder deres arbejde i lokalsystemerne, og i overensstemmelse med erfaring og resultat befordres de indad via tjeneste i konstellationerne til det højeste arbejde i den lokale skabelse. Når de har fået deres certifikater kan de blive åndelige ambassadører som repræsenterer lokaluniverset hvor de har tjent.

Det nøjagtige antal Undervisende Sønner i Nebadon kender jeg ikke; der er mange tusinde af dem. Mange af afdelingslederne i Melkisedek-skolerne hører til denne klasse, mens det kombinerede personale i det regulære konstituerede Universitet i Salvington omfatter over hundredetusinde herunder disse sønner. Store antal er stationerede i de forskellige verdener for morontiauddannelse, men de er ikke kun engageret i de dødeliges åndelige og intellektuelle fremskridt; de beskæftiger sig ligeledes med at instruere serafvæsener og andre indfødte i de lokale skabelser. Mange af deres assistenter er væsener som er hentet fra rækkerne af de treenigede skabte væsener.

De Undervisende Sønner udgør lærerstaben som administrerer alle eksaminationer og udfører alle test som kvalificerer og certificerer for alle underordnede faser af universetjeneste, fra opgaver som vagtpost til stjerneforsker. De leder en lang tidsalders træningsuddannelse som strækker sig fra de planetariske kurser op til Visdommens Højskole i Salvington. Anerkendelse af udført stræben og opnået resultat gives alle opstigende dødelige eller ambitiøse keruber, som gennemfører deres eventyr i visdom og sandhed.

Alle Guds Sønner i alle universer stå i taknemlighedsgæld til disse stædige trofaste og universelle effektive Treenighedens Undervisende Sønner. De er alle åndepersonligheders ophøjede lærere, ja endda selve Guds Sønners prøvede og sande lærere. Men om de endeløse detaljer i de Undervisende Sønners pligter og funktioner kan jeg næppe instruere jer. Det vidtstrakte område for Daynalsønnernes aktiviteter vil bedre kunne forstås på Urantia, når I er mere avancerede i forståelse, og efter at den åndelige isolering af jeres planet er afsluttet.

9. DAYNALERNES PLANETARISKE TJENESTE

Når forløbet af begivenheder på en evolutionær verden angiver, at tiden er moden for at indlede en åndelig tidsalder melder Treenighedens Undervisende Sønner sig altid for denne tjeneste. I kender intet til denne klasse af Sønner, for Urantia har aldrig oplevet en åndelig tidsalder, et årtusinde af kosmisk oplysning. De Undervisende Sønner besøger imidlertid selv nu jeres verden med det formål at formulere planer vedrørende deres påtænkte ophold på jeres sfære. De vil være klar til at komme på Urantia efter at dets indbyggere har opnået en relativ befrielse fra deres dyriske snærende bånd og materialismens lænker.

Treenighedens Undervisende Sønner har intet at gøre med afslutningen af de planetariske domsperioder. De dømmer hverken de døde eller omdanner de levende, men på hver planetarisk opgave ledsages de af en Administratorsøn som udfører disse tjenester. Undervisende Sønner er fuldstændig fokuseret på indvielsen af en åndelig tidsalder, på tærsklen af de åndelige realiteters æra på en evolutionær planet.

De virkeliggør de åndelige modstykker til materiel kundskab og tidsbunden visdom.

De Undervisende Sønner forbliver sædvanligvis på deres besøgsplaneter i tusinde år af planetarisk tid. En Undervisende Søn leder det planetariske tusindårsrige og han assisteres af halvfjerds medarbejdere af sin klasse. Daynalerne inkarnerer ikke eller på anden måde, materialiserer sig for at synliggøre sig for materielle væsener; derfor opretholdes kontakt med den verden som besøges gennem de Lysende Aftenstjerners aktiviteter. De er personligheder fra lokaluniverset som er associerede med Treenighedens Undervisende Sønner.

Daynalerne kan vende tilbage mange gange til en beboet verden, og efter deres sidste mission bliver planeten overført i etableret status som en lysets og livets sfære, det evolutionære mål for alle af de dødelige beboede verdner i den nuværende universtidsalder. De Dødeliges Finalitkorps har meget at gøre med de sfærer som er etableret i lys og liv, og deres aktiviteter tangerer de Undervisende Sønners virke. Faktisk er hele klassen af Daynal sønner tæt forbundet med alle faser af finalit aktiviteter i tidens og rummets evolutionære skabelser.

Treenighedens Undervisende Sønner synes at være så fuldstændigt identificeret med programmet for de dødeliges fremgang under de tidligere stadier af den evolutionære opstigning, at vi ofte er forledt til at spekulere vedrørende deres mulige association med finaliterne under de fremtidige universers uåbenbarede livsstadier. Vi observerer, at superuniversernes administratorer er delvis Treenighedsoprindelses personligheder og delvis Treenighedsomfavnende opstigende evolutionære væsener. Vi er overbevist om, at de Undervisende Sønner og finaliterne nu er engageret i at erhverve sig erfaring af samarbejde i tiden, hvilket kan tænkes at være den indledende træning som forbereder dem til tæt samarbejde i en eller anden uåbenbarede fremtidige skæbne. På Uversa mener vi, at når superuniverserne til sidst er etableret i lys og liv, så vil disse Paradisets Undervisende Sønner, som så grundigt har lært problemerne at kende i de evolutionære verdner og som så længe har været forbundet med de evolutionære dødeliges karriere, sandsynligvis vil blive overført til evig forening med Paradisets Finalitkorps.

10. PARADISSØNNERNES FORENEDE TJENESTE

Alle Guds Paradissønner er guddommelige i deres oprindelse og væsen. Hver Paradissøns arbejde på vegne af hver verden er præcis som om den tjenende Søn var Guds første og eneste Søn.

Paradissønnerne er en guddommelig præsentation for tidens og rummets domæner af den aktive natur hos Guddommens tre personligheder. Skabersønnerne, Administratorsønnerne og de Undervisende Sønner er de evige Guddommens gave til menneskebornene og til alle andre af universets skabte væsener med opstigningspotentiale. Disse Guds Sønner er de guddommelige tjenere som uophørligt helligere sig til arbejdet med at hjælpe tidens væsener til at nå evighedens høje åndelige mål.

I Skabersønnerne forenes den Universelle Faders kærlighed med den Evige Søns barmhjertighed og åbenbares for lokaluniverserne i Mikaelernes skabende kraft, kærlig tjeneste og forståelsesfuld suverænitæt. I Administratorsønnerne åbenbares den Evige Søns barmhjertighed, i forening med den Uendelige Ånds tjeneste, for de evolutionære domæner i karrieren af de dømmende, tjenende og overdragende Avonaler. I Treenighedens Undervisende Sønner koordineres de tre Paradisguddommens kærlighed, barmhjertighed og tjeneste på tidens og rummets højeste værdiniveauer og de præsenteres for universerne som levende sandheder, guddommelig godhed og sand åndelig skønhed.

I lokaluniverserne samarbejder disse klasser af Sønner for at fremkalde en åbenbarelse af Paradisets Guddomme til de skabte væsener i rummet: Som Fader for et lokalunivers afspejler en Skabersøn den uendelige karakter hos den Universelle Fader. Som barmhjertighedens overdragelses Sønner åbenbarer Avonalerne den uforlignelige karakter af den Evige Søns uendelige medfølelse. Som de opstigende personlighederes sande lærere afslører Treenighedens Daynal sønner den Uendelige Ånds lærerpersonlighed. I deres guddommelige perfekte samarbejde medvirker Mikaelerne, Avonalerne og Daynalerne til virkeliggørelsen og åbenbaring af Gud den Højestes personlighed og suverænitæt i og for universerne i tid og rum. I harmonien mellem deres treenige aktiviteter fungerer disse Guds Paradissønner altid i fortroppen af Guddommens personligheder, når de følger den uophørlige ekspansion af guddommeligheden hos den Første Store Kilde og Center fra den evige Paradis Ø ind i rummets ukendte dyb.

[Præsenteret af en Visdommens Fuldkommen fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 21

PARADISETS SKABERSØNNER

Skabersønnerne er skabere af og herskere over lokaluniverserne i tid og rum. Disse universernes skabere og herskere er af dobbelt oprindelse; de legemliggør egenskaberne hos Gud Faderen og Gud Sønnen. Men hver Skabersøn er forskellig fra alle andre; hver og en er enestående i naturen såvel som i personlighed; hver og en er den ”enestefødte søn” af det perfekte guddomsideal som er hans oprindelse.

I det umådelige arbejde med at organisere, udvikle og perfektionere et lokalunivers nyder disse høje Sønner altid den Universelle Faders bærende godkendelse. Forholdet mellem Skabersønnerne og deres Paradisfader er rørende og uovertræffeligt. Utvivlsomt er Guddomsforældrenes dybe hengivenhed for deres guddommelige efterkommere kilden til den skønne og næsten guddommelige kærlighed som selv dødelige forældre viser deres børn.

Disse primære Paradissønner personaliseres som Mikaeler. Når de begiver sig ud fra Paradiset for at grundlægge deres universer er de kendt som Skaber Mikaeler. Når de er etablerede med højeste autoritet kaldes de Mester Mikaeler. Nogle gange henviser vi til herskeren i jeres univers Neadon som Kristus Mikael. Altid og for evigt regerer de efter ”Mikaels ordningen”, for Mikael er benævnelsen på den første Søn af deres klasse og art.

Den oprindelige eller førstefødte Mikael har aldrig oplevet inkarnation som et materielt væsen, men syv gange har han passeret gennem oplevelsen at som åndeligt væsen at være opsteget på de syv kredse i Havona, avancerende fra de yderste sfærer til den inderste kreds i den centrale skabelse. Mikael klassen kender storuniverset fra dets ene ende til den anden; der findes ingen væsentlig erfaring som tidens og rummets børn har som Mikaelerne ikke personligt har taget del i; de har faktisk del ikke kun i den guddommelige natur men også i jeres natur, i betydningen alle naturer, fra de højeste til de laveste.

Den oprindelige Mikael fungerer som ordfører for de primære Paradissønner når de samles til konference i altings centrum. For ikke så lang tid siden registrerede vi i Uversa en universel informationsudsendelse fra en speciel sammenkomst på den evige Ø. Den bestod af hundrede og halvtreds tusinde Skabersønner som var samlet i deres forældres tilstedeværelse for at tage del i overvejelserne om fremgangen i foreningen og stabiliseringen af universernes univers. Dette var en udvalgt gruppe af Hersker Mikaeler, Syvfoldige overdragelses sønner.

1. SKABERSØNNERNES OPRINDELSE OG NATUR

Når den absolutte åndelige idémæssig helhed i den Evige Søn møder helheden i den absolutte personligheds koncept i den Universelle Fader, når en sådan skabende forening er endelig og helt opnået, når en sådan åndens absolutte identitet og sådan en uendelig enhed af personligheds koncept indtræffer, netop da og der, uden at nogen af de uendelige Guddomme mister noget i spørgsmålet om personlighed eller rettigheder, bliver en ny og oprindelig Skabersøn som et lynglimt til som et fuldt færdigt væsen, den enestefødte Søn af det perfekte ideal og den magtfulde idé, hvis forening resulterer i denne nye magt og perfektion skaberpersonlighed.

Hver Skabersøn er den enbårne efterkommende og den eneste som kan fødes ud af den perfekte forening af de oprindelige begreber i de to uendelige, og evige og perfekte sind som tilhører de evigt eksisterende Skabere af universernes univers. Der kan aldrig blive en anden lignende Søn, for hver Skabersøn er det ubetinget, afsluttet og det endelige udtryk og legemliggørelse af alt i hver fase af hvert element i enhver mulighed af enhver guddommelig virkelighed, som gennem al evighed nogensinde kunne findes i, udtrykt af eller udviklet sig fra disse guddommelige skabende potentialer som forenes for at give eksistens til denne Mikael Søn. Hver Skabersøn er absoluttet af de forenede

guddomstanker som udgør hans guddommelige oprindelse.

Disse Skabersønner guddommelige naturer hidrør i princippet lige meget fra egenskaberne hos begge Paradisforældrene. Alle har del i den guddommelige naturs fylde som karakteriserer den Universelle Fader og i skaberprivilegierne som er typiske for den Evige Søn, men når vi iagttager hvordan Mikaelernes funktioner i praksis omsættes i universerne skelner vi åbenlyse forskelle. En del Skabersønner fremstår mere som Gud Faderen; andre mere som Gud Sønner. For eksempel: Tendensen i administrationen i universet Nebadon antyder at dets Skaber og herskende Søn er en hvis natur og karakter mere ligner den Evige Moder Søn. Det bør yderligere bemærkes, at nogle universer ledes af Paradis Mikaeler som lige meget ligner Gud Faderen og Gud Sønnen. Og disse observationer indebærer på ingen måde nogen kritik; de udgør kun et konstaterende faktum.

Jeg kender ikke det eksakte antal eksisterende Skabersønner, men jeg god grund til at tro, at der findes mere end syvhundredtusinde. Vi ved, at der netop findes eksakt syvhundredtusinde Dagenes Forende og at ikke flere skabes. Vi observerer også, at de forordnede planer under den nuværende universtidsaldre ser ud til at angive, at en af Dagenes Forende skal stationeres i hvert lokalunivers som Treenighedens rådgivende ambassadør. Vi noterer videre, at det stadig stigende antal Skabersønner allerede overstiger det konstante antal Dagenes Forende. Med hvad angår bestemmelsen for Mikaelerne udover de syvhundredtusinde er vi aldrig blevet informeret.

2. LOKALUNIVERSERNES SKABERE

Paradisets Sønner af den primære klasse er planlæggere, skabere, bygmestre og administratorer af deres respektive domæner, lokaluniverserne i tid og rum, de grundlæggende skabelsesenheder i de syv evolutionære superuniverser. En Skabersøn få lov til at vælge pladsen i rummet for hans fremtidige kosmiske aktivitet, men inden han må påbegynde selv den fysiske organisering af hans univers må han under en lang observationsperiode studere sine ældre brøders præstationer i forskellige skabelser som er beliggende i det superunivers hvor han planlægger sit forehavende. Og før alt dette har Mikael sønnen fuldført sin lange og unikke erfaring af observation i Paradiset og træning i Havona.

Når en Skabersøn afrejser fra Paradiset for at påbegynde eventyret med at bygge et univers, at blive overhoved - praktisk taget Gud - i det lokalunivers som han selv organiserer, da mærker han for første gang, at han er i intim kontakt med, og i mange henseender afhængig af, den Tredje Kilde og Center. Skønt den Uendelige Ånd forbliver hos Faderen og Sønnen i centrum af alting, er han bestemt til at fungere som den faktiske og effektive medhjælper til hver Skabersøn. Derfor ledsages hver Skabersøn af en Skabende Datter til den Uendelige Ånd. Det er det væsen som er bestemt til at blive den Guddommelige Minister, Moderånden i det nye lokalunivers.

En Mikael søns afgang ved denne lejlighed frigør for evigt hans skaberprivilegier fra Paradisets Oprindelse og Centre, kun underlagt visse begrænsninger som er forbundet med disse Oprindelser og disse Centres præeksistens og visse andre tidligere kræfter og tilstedeværelser. Disse begrænsninger som kendetegner Univers Faders øvrige almægtige skaberprivilegier er som følger:

1. *Energi-materien* domineres af den Uendelige Ånd. Før eventuelle nye former for ting, store eller små, kan skabes, inden der kan forsøges nogen nye transformationer af energi-materie, må en Skabersøn forsikre sig om den Uendelige Ånds samtykke og fungerende samarbejde.
2. *Mønstre og typer af skabte væsener* kontrolleres af den Evige Søn. Inden en Skabersøn kan påbegynde at skabe nogen ny væsentype, ethvert ny mønster for væsener, må han skaffe sig den Evige og Oprindelige Moder-Søns samtykke.
3. *Personligheden* er planlagt og overdraget af den Universelle Fader.

Typer af og mønstre for *sind* bestemmes af de faktorer i tilværelsen som er forudgående de skabte væsener. Efter at disse er blevet forenet for at udgøre et væsen (personlig eller på anden måde) gives sindet som gave fra den Tredje Kilde og Center, den Universelle kilde i sindets ministerium til alle væsener under Paradis Skaberens niveau.

Kontrollen af modeller for og typer af *ånd* afhænger på deres manifestationsniveau. I sidste analyse kontrolleres åndelige modeller af Treenigheden eller af de åndelige begavelser som Treenighedspersonlighederne - Faderen, Sønnen

og Ånden, der går forud for Treenigheden er i besiddelse af

Når en sådan perfekt og guddommelig Søn har taget besiddelse af stedet i rummet som han har valgt for sit univers; når begyndelsesproblemer angående materialisationen af universet og opnåelsen af den væsentligste ligevægt er løst; når han har formet en effektiv og samarbejdende fællesskab med sin kompletterende Datter til den Uendelige Ånd - så indleder denne Universsøn og dennes Universånd den forbindelse, som er beregnet til at give oprindelse af utallige skarer af børn til dem i lokaluniverset. I forbindelse med denne begivenhed bliver den Skabende Ånds fokusering af Paradisets Uendelige Ånd ændret i sin natur og tilegner sig de personlige egenskaber af et lokalunivers Moderånd.

På trods af, at alle Skabersønner er guddommelige ligesom deres Paradisforældre ligner ingen eksakt hinanden; hver og en er unik, forskellig, enestående og oprindelig såvel i natur som personlighed. Og eftersom de er arkitekter for og beslutningstagerne af livsplanerne i deres respektive riger, garanterer denne forskellighed netop, at deres domæner også bliver forskellige i hver form og fase af levende eksistens som nedstammer fra Mikaelerne og som kan skabes eller senere udvikles der. Derfor er de klasser af væsener som er indfødte i lokaluniverserne meget varieret. Der findes ikke to lokale universer som administreres eller beboes af i alle henseender identiske indfødte væsener med tofoldig oprindelse. Indenfor hver superunivers er halvdelen af deres medfødte egenskaber temmelig ens, værende nedstammende fra de ensartede Skabende Ånder; den anden halvdel variere, værende nedstammende fra de forskelligartede Skabersønner. Men sådan en mangfoldighed karakterisere ikke de skabte væsener som kun nedstammer fra den Skabende Ånd, eller de importerede væsener som er født i centraluniverset eller i superuniverserne.

Når en Mikael søn er fraværende fra sit univers ledes dets regering af det første, førstefødte væsen; den Klare Morgenstjerne, lokaluniversets administrerende udøver. Råd og rådgivning fra Dagenes Forende er uvurderlig ved disse tider. Under disse fravær kan en Skabersøn overføre til den associerede Moderånd overvågningen af hans åndelige tilstedeværelse i de beboede verdner og i hjerterne på hans dødelige børn. Og Moderånden i et lokalunivers forbliver altid i dets hovedkvarter. Derfra udstrækker hun sin opfostrende omsorg og åndelig pleje til de fjerneste egne af sådan et evolutionær domæne.

En Skabersøns personlig tilstedeværelse i sit lokalunivers er ikke nødvendig for at en etableret materiel skabelse kan fungere smidigt. Disse Sønner kan rejse til Paradiset, og alligevel kredser deres universer videre gennem rummet. De kan lægge magtens tøjler ned for at inkarnere som tidens børn, og alligevel roterer deres riger rundt omkring deres respektive centre. Ingen materiel organisation er uafhængig af grebet Paradisets absolutte tyngdekraft eller af den kosmiske overkontrol som er indbygget i den Egenskabsløse Absoluttets rumtilstedeværelse.

3. LOKALUNIVERSERNES SUVERÆNITET

En Skabersøn tildeles et område for et univers med Paradistreenighedens godkendelse og med bekræftelse af den overvågende Mesterånd for det omhandlende superunivers. Denne handling medfører retten til fysisk besiddelse, en kosmisk forpagtningsret. Men ophøjelsen af en Mikael Søn fra dette første og selvbegrænsende stadium af herredømme til det erfaringsmæssige overherredømme af selvfortjent suverænitet er et resultat af hans egne personlige erfaringer af arbejdet med at skabe et univers og gennemføre inkarnationsoverdragelser. Indtil han har opnået overdragelses fortjent suverænitet hersker han som stedfortræder for den Universelle Fader.

En Skabersøn kan når som helst hævde fuld suverænitet over sin personlige skabelse, men han vælger klogelig ikke at gøre det. Hvis han, inden han har gennemgået overdragelserne som skabt væsen, påtog sig en ufortjent højeste suverænitet ville Paradispersonlighederne som er bosat i hans lokalunivers trække sig tilbage. Dette er imidlertid aldrig sket nogetsteds i alle tidens og rummets skabelser.

Stillingen som Skaber indebærer fuld suverænitet, men Mikaelerne vælger erfaringsmæssigt at tjene den og bevare dermed den fulde deltagelse af alle Paradispersonligheder som er knyttet til lokaluniversets administration. Vi kender ikke til nogen Mikael som nogensinde har gjort anderledes; med de kunne alle gøre det, for de er Sønner med virkelig fri vilje.

En Skabersøns suverænitet i et lokalunivers passere gennem seks, måske syv stadier af erfaringsmæssig manifestation. Disse fremtræder i følgende rækkefølge:

1. Indledende stedfortræder suverænitet - den enlige, provisoriske myndighed som udøves af en Skabersøn inden den associerede Skabende Ånd har erhvervet personlige egenskaber.
2. Fælles stedfortræder suverænitet - Paradis parrets forenede styre efter at Universets Moderånd har opnået personlighed.
3. Tiltagende stedfortræder suverænitet - en Skabersøns voksende myndighed under perioden for hans syv overdragelser som skabt væsen.
4. Højeste suverænitet - den etablerede myndighed efter fuldførelsen af den syvende overdragelse. I Nebadon dateres højeste suverænitet sig fra fuldførelsen af Mikael's overdragelse på Urantia. Den har eksisteret i kun lidt over nittenhundrede år af jeres planetariske tid.
5. Tiltagende højeste suverænitet - det avancerede forhold som vokser frem af at et flertal af de skabte væseners verdner etableres i lys og liv. Denne fase henfører sig til den uopnåede fremtid i jeres lokalunivers.
6. Trinitarisk suverænitet - som udøves efter at hele lokaluniverset etableres i lys og liv.
7. Uåbenbaret suverænitet - de ukendte forhold i en fremtidens universtidsaldr.

I anerkendelse af den indledende stedfortræder suverænitet for et planlagt lokalunivers, aflægger en Skaber Mikael en ed til Treenigheden på, at han ikke antager højeste suverænitet inden de syv overdragelser som skabt væsen er fuldført og blevet bekræftet af superuniversets herskere. Men hvis en Mikael Søn ikke kunne, om han så ville, hævde en sådan ufortjent suverænitet, så ville der ikke være nogen mening i at aflægge en ed på ikke at gøre det.

Selv under de tidsaldr som foregår før overdragelserne styrer en Skabersøn sit område næsten i højeste grad, når der ikke findes nogle meningsforskelle i nogen af dets dele. Begrænsninger i herredømme ville næppe vise sig hvis suveræniteten aldrig blev udfordret. Den suverænitet som udøves af en Skabersøn før overdragelserne og i et univers uden oprør, er ikke større end i et univers med oprør; men i det første tilfælde er suverænitets begrænsninger ikke åbenbare; i det senere tilfælde er de det.

Hvis en Skabersøns autoritet eller forvaltning nogensinde er udfordret, angrebet eller bragt i fare, er han evigt forbundet med at opretholde, beskytte, forsvare og om nødvendigt, genvinde sin personlige skabelse. Disse Sønner kan kun besværes eller antastet af væsener som de selv har skabt eller af højere væsener som de selv har valgt. Man kunne konkludere, at det er usandsynligt, at "højere væsener," de som har deres oprindelse på niveauer ovenover et lokalunivers, ikke ville forårsage uro for en Skabersøn, og det er sandt. Men de kan hvis de vælger at gøre det. Dyd er viljebestemt i personligheden; retfærdigheden er ikke automatisk i skabte væsener med fri vilje.

Før fuldførelsen af overdragelses karrieren regerer en Skabersøn med visse selvpåtaget begrænsninger i suveræniteten, men efter sin afsluttede overdragelsestjeneste, regerer han i kraft af sin faktiske erfaring i sine mangfoldige skabte væseners form og billede. Når en Skaber syv gange har aflagt besøg hos sine skabte, når overdragelses karrieren er afsluttet, så er han i højeste grad etableret i sin autoritet i universet; han er blevet en Mestersøn, en suveræn og højeste hersker.

Fremgangsmåden for at opnå højeste suverænitet i et lokalunivers består af følgende syv erfaringsmæssige trin:

1. At erfaringsmæssigt trænge sig ind i syv væsen eksistensniveauer gennem teknikken for inkarneret overdragelse i selve den skikkelse som væsenerne på det omhandlende niveau er.
2. At erfaringsmæssigt indvie sig til hver fase i Paradisguddommens syvfoldige vilje således som den personificeres i de syv Herskerånd.
3. At gennemgå hver og en af de syv erfaringen på de skabtes niveauer samtidigt med udførelse af en af de syv indvielser til Paradisguddommens vilje.

4. At på hvert væsenniveau, erfaringsmæssigt, at portrætterer højdepunktet af væsen livet for Paradisguddommen og alle universet intelligenser.

5. At på hvert væsenniveau, erfaringsmæssigt, at åbenbare en fase af Guddommens syvfoldige vilje for overdragelsesniveauet og for hele universet.

6. At erfaringsmæssigt at forene den syvfoldige væsen erfaring med den syvfoldige erfaring af helligelsen til åbenbarelsen af Guddommens væsen og vilje.

7. At opnå et nyt og højere forhold til det Højeste Væsen. Eftervirkningen af hele denne Skabers og skabtes erfaring forstærker Gud den Højestes superunivers virkelighed og den Almægtige Højestes suverænitet i tid og rum samt virkeliggør den høje suverænitet i et lokalunivers for en Paradis Mikael.

I fastsættelsen om suverænitet i et lokalunivers demonstrerer Skabersønnen ikke kun sin egen duelighed i at regere men åbenbarer også Paradisguddommens natur og portrætterer deres syvfoldige holdning. Dette er den begrænsede forståelse og de skabtes påskønnelse af Faders overhøjhed, som det drejer sig om, når Sønnen i sit eventyrlige foretagende nedstiger for at påtage sig sine skabte væseners form og erfaring. Disse primære Paradissønner er de virkelige åbenbarer af Faderens kærlige væsen og godtgørende myndighed, den samme Fader som sammen med Sønnen og Ånden er det universelle overhovedet for al magt og personlighed og alle regeringer overalt i alle universelle riger.

4. MIKAELERNES OVERDRAGELSER

Der findes syv grupper af Skabersønner, som overdrager sig. De grupperes i henhold til det antal gange de har overdraget sig til de skabte i deres verdner. De strækker sig fra dem med den første erfaring op gennem yderligere fem sfærer af progressiv overdragelse til de opnår den syvende og afsluttende episode i den skabtes og Skaberens erfaring.

Avonalernes overdragelser sker altid i kødelige væseners skikkelse, men en Skabersøns syv overdragelser indebærer at han fremkommer på syv af de skabtes væsenniveauer og gælder åbenbarelsen af de syv primære udtryk for Guddommens vilje og væsen. Uden undtagelse gennemgår alle Skabersønner dette at de syv gange giver sig selv til deres skabte børn inden de påtager sig etablering og højeste beslutningsret i de universer som de selv har skabt.

Selv om disse syv overdragelser varierer i forskellige sektorer og universer inkluderer de altid eventyret med overdragelsen i dødelig form. Ved den afsluttende overdragelse fremstår en Skabersøn som medlem af en af de dødeliges højere racer i en eller anden beboet verden, sædvanligvis som medlem af den gruppe som har fået den største mængde arvelige egenskaber fra Adams slægt, som tidligere var importeret for at forbedre den fysiske tilstand for folk med oprindelse i dyreriget. Kun en gang under hans syvfoldige karrierer som overdragelses Søn fødes en Paradis Mikael af en kvinde, som I har beskrivelse om barnet i Betlehem. Kun en gang lever og dør han som medlem af den laveste klasse af evolutionære viljevæsener.

Efter hver overdragelse stiger en Skabersøn op til ”Faderens højre side” for der at modtage Faderens godkendelse af overdragelsen og for at få instruktioner i forberedelse til det efterfølgende forløb i universstjeneste. Efter den syvende og afsluttende overdragelse modtager en Skabersøn af den Universelle Fader højeste autoritet og domsmyndighed i sit univers.

Det er dokumenteret, at den guddommelige Søn som senest fremstod på jeres planet var en Paradisets Skabersøn som havde fuldført seks faser af sit overdragelses livsforløb; derfor kunne han, da han opgav det bevidste greb om sit inkarnerede liv på Urantia, sandelig sige, hvilket han også gjorde: ”Det er fuldbyrdet.” Det var bogstaveligt fuldbyrdet. Hans død på Urantia afsluttede hans overdragelses livsforløb; det var det sidste skridt i opfyldelsen af en Paradisets Skabersøns hellige ed. Og når denne erfaring er erhvervet er disse Sønner højeste herskere i universet; de hersker ikke længere som Faderens stedfortrædere men med egen ret og i eget navn som ”Kongernes Konge og Herrernes herre”. Med visse angivne undtagelser er disse syvfoldige Overdragelses Sønner de ubetinget højeste i de universer, hvor de har deres bolig. Vedrørende hans lokalunivers er ”al magt i himlen og på jorden” overgivet til denne sejrende og tronende Mestersøn.

Efter at de har afsluttet deres overdragelses livsforløb regnes Skabersønnerne som en særskilt klasse: de syvfoldige Mestersønner. I deres person er Mestersønnerne identiske med Skabersønnerne, men de har gennemgået en så unik overdragelses oplevelse at de almindeligvis anses for at tilhøre en anden klasse. Når en Skaber værdisættes for at gennemføre en overdragelse, bliver følgen en virkelig og bestående forandring. Det er sandt at overdragelses sønnen vedvarende og ikke desto mindre er en Skaber, men han har lagt et skabt væsens erfaring til sin natur, hvilket for evigt flytter ham fra en Skabersøns guddommelige niveau og ophøjer ham til det erfaringsmæssige niveau for en Mestersøn, en som fuldt har fortjent retten til at herske over et univers og administrere dets verdener. Sådanne væsener legemliggøre alt, som kan fås af guddommelige forældre og omslutter alt, som stamme fra at få erfaring som fuldbyrdet skabt væsen. Hvorfor skulle mennesker begræde deres ydmyge oprindelse og deres påtvungne evolutionære karriere, når selveste Guderne må gå gennem en tilsvarende erfaring inden de regnes som erfaringsmæssigt værdige og kompetente for til sidst og helt at herske over deres universdomæner!

5. MESTERSØNNERNES FORHOLD TIL UNIVERSET

En Mester Mikael's styrke er ubegrænset, fordi den stammer fra oplevet association med Paradistreenigheden og ubestridt, fordi den stammer fra faktisk erfaring som selve de væsener, der er underlagt denne selvsamme myndighed. En syvfoldig Skabersøns suverænitet er højest i sin natur fordi den:

1. Omfavner Paradisguddommens syvfoldige synsvinkel.
2. Indbefatter den syvfoldige holdning hos tidens og rummets skabte væsener.
3. Perfekt syntetiserer Paradisets attitude og de skabtes synsvinkel.

Denne erfaringsmæssige suverænitet indeholder således hele Gud den Syvfoldiges guddommelighed, som kulminerer i det Højeste Væsen. En syvfoldig Søns personlige suverænitet er ligesom den en gang afsluttet Højeste Væsens fremtidige suverænitet og omfatter således det største mulige indhold af Paradistreenighedens magt og myndighed, som kan komme til udtryk indenfor de pågældende tid-rum grænser.

Når en Mikael Søn opnår højeste suverænitet i lokaluniverset forløses han fra kraften og muligheden til under den nuværende universtidsalder, at skabe helt nye typer af væsener. Men en Mestersøns tab af kraft til at grundlægge helt nye klasser af væsener indvirker på ingen måde på arbejdet med livs udformningen som allerede er etableret og som befinder sig i udviklingsprocessen; dette enorme program for universets evolution fortsætter uden afbrydelse eller indskrænkning. Når en Mestersøn opnår højeste suverænitet medfører dette ansvaret for personlig hengivelse til at fostre og administrere det, som allerede er formet og skabt og det som senere vil blive produceret af dem, som dertil er blevet formet og skabt. Med tiden kan det fremkomme en næsten endeløs udvikling af forskellige væsener, men ingen helt nye mønstre eller typer af intelligente væsener vil herefter få sin begyndelse direkte fra en Mestersøn. Dette er det første skridt, begyndelsen på en stabiliseret administration i hvert lokalunivers.

Ophøjelsen af en syvfoldig overdragelses søn til ubestridt suverænitet i hans univers betyder, begyndelsen på enden af en årelang usikkerhed og relativ forvirring. Efter denne begivenhed, kommer det som ikke engang kan åndeliggøres til slut vil blive opløst og at det som ikke engang kan koordineres med kosmisk virkelighed til slut vil blive ødelagt. Når forrådet af endeløs barmhjertighed og uævnelig tålmodighed er udtømt i en anstrengelse til at vinde viljevæsnernes loyalitet og hengivenhed i verdnerne, da tager ret og retfærdighed over. Det som barmhjertighed ikke kan rehabilitere, det vil retfærdigheden til sidst tilintetgøre.

Mester Mikaelerne er højeste i deres egne lokaluniverser når de en gang er installeret som suveræne herskere. De få begrænsninger som findes for deres styre kommer sig af visse kræfter og personlighedens kosmiske præeksistens. I øvrigt er disse Mestersønner højeste i autoritet, ansvar og administrativ magt i deres respektive universer; de er i egenskab af Skabere og Guder højeste i praktisk taget alting. Der findes ingenting udover deres visdom når det gælder funktionerne i et givet univers.

Efter sin ophøjelse til stabiliseret suverænitet i et lokalunivers har en Paradis Mikael fuld kontrol over alle andre Guds Sønner som virker indenfor hans domæne, og han kan frit regere i overensstemmelse med hans begreb om behovet i

hans verdner. En Mestersøn kan i overensstemmelse med sin vilje ændre på ordningen af de åndelige domskendelser og evolutionære tilpasninger på de beboede planeter. Og disse Sønner udfører og gennemfører deres egne valgte planer i alle sager som gælder specielle planetariske behov, i særdeleshed med hensyn til de verdner som de har besøgt som skabte væsener og endnu mere når det gælder verden for deres afsluttende overdragelse, den planet hvor de har inkarneret i kødelig form.

Mestersønnerne ser ud til at stå i fuld kommunikation med deres overdragelses verdner, ikke kun de verdner som de personlig har besøgt men alle verdener hvorpå en Administratorsøn har overdraget sig. Denne kontakt opretholdes af deres egen åndelige tilstedeværelse, Sandhedens Ånd, som de kan ”udgyde over alt kød”. Disse Mestersønner opretholder også en ubrudt kontakt med den Evige Moder-Søn i altings centrum. De besidder en sympatisk forståelse som strækker sig fra den Universelle Fader i det høje til det planetariske livs ydmyge racer i tidens verdner.

6. MESTER MIKAELERNES SKÆBNER

Ingen kan med endelig autoritet tage sig friheden til at diskutere, hverken naturen hos eller skæbnen for lokaluniversernes syvfoldige Mesterherskere; trods dette spekulerer vi alle meget omkring disse spørgsmål. Vi har lært, og vi tror, at hver Paradis Mikael er det absolutte af de dobbelte guddomsbegreber, som udgør hans oprindelse; således legemliggør han de faktiske faser af den Universelle Fader og den Evige Søns uendelighed. Mikaelerne må være partielle i forhold til den samlede uendelighed, men de er antagelige absolutte i forhold til den del af uendeligheden som berører deres oprindelse. Men som vi observerer deres arbejde i den nuværende universtidsaldre, opdager vi ingen handling, som er mere end finit; al superfinit kapacitet som kan tænkes må være indesluttet i sig selv og endnu uåbenbaret.

Fuldførelsen af overdragelses karriere som skabt væsen og ophøjelsen til højeste suverænitet i universet må betyde en afsluttet befrielse af en Mikael's begrænset handling kapacitet, efterfulgt af fremkomsten af kapacitet for mere end begrænset tjeneste. For i denne sammenhæng noterer vi, at disse Mestersønner derefter er begrænset i frembringelsen af nye typer af skabte væsener, en begrænsning som utvivlsomt er nødvendiggjort af befrielsen af deres superendelige potentialer.

Det er højst sandsynligt, at disse uafslørede skaberkræfter forbliver indesluttet i sig selv under hele den nuværende universtidsaldre. Men engang i en meget fjern fremtid, blandt de nu mobiliserende universer i det ydre rum, tror vi, at forbindelsen mellem en syvfoldig Mestersøn og en syvende stadiets Skabende Ånd kan nå op til absonitte tjenesteniveauer, forenet med fremkomsten af nye ting, betydninger og værdier på transcendentale niveauer af ultimative univers betydning.

Således som den Højeste Guddom aktualiseres gennem erfaringsmæssig tjeneste, så opnår Skabersønnerne den personlige realisering af Paradisets guddommeligheds potentialer som findes bundet op i deres uudgrundelige væsen. Da Kristus Mikael var på Urantia sagde han en gang: ”jeg er vejen, sandheden og livet.” Vi tror, at Mikaelerne i evigheden bogstavelig er bestemt til at være ”vejen, sandheden og livet”, for altid lysende og banende vejen for alle universpersonligheder, som den fører fra højeste guddommelighed gennem ultimativ absonitet til evig guddomsendelighed.

[Præsenteret af en Visdommens Fuldkommen fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 22

GUDS TREENIGEDE SØNNER

DER findes tre grupper af væsener som kaldes Guds Sønner. Foruden de nedstigende og de opstigende klasser af sønner findes der en tredje gruppe som kaldes Guds Treenigede Sønner. Den treenigede klasse af Sønner underinddeles i tre primære inddelinger i overensstemmelse med oprindelsen af de mange typer af personligheder, åbenbarede og uåbenbarede. Disse primære inddelinger er:

1. Guddommens treenigede Sønner.
2. Treenigheden omfavnede Sønner.
3. Skabte væsener treenigede Sønner.

Uanset oprindelse, så er erfaringen af at blive treenigede den samme for alle Guds Treenigede Sønner, enten som en del af deres oprindelse eller som en senere opnået erfaring af Treenighedens omfavnelse. De af Guddommens treenigede Sønner forbliver uåbenbarede i disse fortællinger, derfor begrænser denne præsentation sig til en beskrivelse af de resterende to grupper, i særdeleshed de af Treenighedens omfavnede sønner til Gud.

1. DE AF TREENIGHEDEN OMFAVNEDE SØNNER

Alle af Treenighedens omfavnede sønner er udsprunget af dobbelt eller af enkelt oprindelse, men efter Treenighedens omfavnelse helliger de sig for evigt til Treenighedens tjeneste og opgave. Dette korps, således som det åbenbares og således som det er organiseret for superunivers tjeneste, omfatter syv klasser af personligheder:

1. Mægtige Budbringere.
2. De med Stor Autoritet.
3. De uden Navn og Nummer.
4. Treenigede Vogtere.
5. Treenigede Ambassadører.
6. Himmelske Beskyttere.
7. De Høje Sønners Assistenten.

Disse syv grupper af personligheder klassificeres yderligere i overensstemmelse med oprindelse, natur og funktion i tre større inddelinger: Opnåelsens Treenigede Sønner, Udvælgelsens Treenigede Sønner og Perfektionens Treenigede Sønner.

Opnåelsens Treenigede Sønner - de Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer - er alle med Retteren fusionerede opstigende dødelige som har nået Paradiset og Finalitkorpset. Men de er ikke finaliter, når de er omfavnet af treenigheden fjernes deres navne fra navnelisten på finaliterne. De nye sønner af denne klasse

gennemgår specifikke træningskurser under relative korte perioder på Havona kredsløbenes hovedkvarterplaneter under ledelse af Dagenes Evige. Derefter anvises de til tjeneste hos Dagenes Ældste i de syv superuniverser.

Udvælgelsens Treenigede Sønner omfatter de Treenigede Vogtere og de Treenigede Ambassadører. De rekrutteres blandt visse evolutionære serafer og forvandlede mellemvæsener som gennemrejst Havona og opnået Paradiset, såvel som blandt nogle af de med Ånden-fusionerede og de med Sønnen-fusionerede dødelige, som ligeledes er steget op til den centrale Ø af Lys og Liv. Efterfølgende deres omfavnelse af Paradistreenigheden og efter en kort træningsperiode i Havona overføres de til Dagenes Ældstes domstole.

Perfektionens Treenigede Sønner. De Himmelske Beskyttere og deres ligestillede, de Høje Sønners Assistenten, udgør en unik gruppe af to gange treenigede personligheder. De er skabte væsener treenigede sønner af Paradis-Havona personligheder eller til perfektioneret opstigende dødelige som længe har udmærket sig i Finalitkorpset. Efter tjeneste hos de Syv Mesterånders Højeste Udøvere og efter at have tjent under Treenighedens Undervisende Sønner treeniggøres (omfavnede) en del af disse af skabte væsener treenigede sønner på ny af Paradistreenigheden og overdraget siden til Dagenes Ældstes domstole som Himmelske Beskyttere og som de Høje Sønners Assistenten. Perfektionens Treenigede Sønner anvises direkte til superuniversstjeneste uden yderligere træning.

Vores medarbejdere med treenighedsoprindelse - Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere og Universelle Censorer - er et fast antal, men de af Treenigheden omfavnede sønner vokser stadig i antal. Alle syv klasser af treenighedsomfavnede sønner er bestilt som medlemmer i styret for et af de syv superuniverser, og antallet i tjeneste i hvert superunivers er nøjagtigt det samme; ikke en er endnu blevet tabt. Væsener som omfavnes af Treenigheden er aldrig gået på afveje, de kan tilfældigt snuble, men ikke en af dem er endnu blevet dømt for foragt for superuniversernes regeringer. Opnåelsens Sønner og Udvælgelsens Sønner har aldrig vaklet i deres tjeneste i Orvonton, men Perfektionens Treenigede Sønner har nogle gange fejlet i bedømmelse og derved forårsaget forbigående forvirring.

Under ledelse af Dagenes Ældste fungerer alle syv klasser i stor udstrækning som selvstyrende grupper. Omfanget af deres tjeneste er vidtstrakt. Perfektionens Treenigede Sønner forlader ikke superuniverset for deres forehavende, men deres treenigede medarbejdere gennemstrejfer storuniverset og færdes fra tidens og rummets evolutionære verdner til Paradisets evige Ø. De kan fungere i hvilket som helst superunivers, men de gør det altid som medlemmer af superregeringen for deres oprindelige forehavende.

Tilsyneladende er de af Treenighedens omfavnede Sønner permanent udnævnt til tjeneste i de syv superuniverser; denne stationering gælder med sikkerhed for hele den nuværende universaldalder, men vi er aldrig blevet informeret om at den skulle vare for evigt.

2. DE MÆGTIGE BUDBRINGERE

Mægtige Budbringere tilhører opstigningsgruppen af Treenigede Sønner. De er en klasse af fuldkomne dødelige som er oprørs testet eller deres personlige loyalitet på anden måde er afprøvet; alle har gennemgået en eller anden definitive test i universets troskab. På et eller andet tidspunkt under deres opstigning til Paradiset stod de fast og loyale på trods af deres overordnede illoyalitet, og en del fungerede aktivt og loyalt i stedet for sådanne upålidelig ledere.

Med disse personlige kendsgerninger af troskab og hengivenhed passerede disse opstigende dødelige med strømmen af tidens pilgrimme gennem Havona. De når Paradiset, gradueres derfra og optages i Finalitkorpset. Derefter treenigedes de i Paradistreenighedens hemmelige omfavnelse og forordnes derefter til at forene sig med Dagenes Ældste i administrationen af de syv superuniversers regeringer.

Hver opstigende dødelig med oprørserfaring, som fungerer loyalt overfor oprøret er bestemt til slut, at blive en Mægtig Budbringer i superuniversstjenesten. Det samme gælder for hvert opstigningsvæsen som effektivt forhindrer sådanne omvæltninger af vildfarelse, ondskab og synd; for handling, som udset til at forhindre oprør eller afstedkomme højere former af loyalitet i en univers krise anses som værende af større værdi end loyalitet overfor et faktisk oprør.

De ældre Mægtige Budbringere vælges blandt de fra tid og rum opstigende dødelige som var blandt de første som ankom til Paradiset, mange som har gennemrejst Havona på Grandfandas tid. Men den første treeniggørelse af Mægtige

Budbringere blev ikke gennemført før kandidatkorpsen bestod af repræsentanter fra hvert og et af de syv superuniverser. Og den sidste gruppe af disse klasser som kvalificerede sig i Paradiset omfatter opstigende pilgrimme fra lokaluniverset Nebadon.

Mægtige Budbringere omfavnes af Paradistreenigheden i klasser af syvhundredtusinde, et hundredtusinde for stationering i hvert superunivers. Næsten en billion Mægtige Budbringere er forordnede til Uversa, og der er al mulig grund til at tro, at antallet som tjener i hver og et af de syv superuniverser er nøjagtig det samme.

Jeg er en Mægtig Budbringer, og det kan interessere Urantianerne at vide, at min følgeledsager og medarbejder under min erfaring som dødelig også var sejrrig i den store test og at vi, på trods af mange gange og lange perioder var adskilte under den årelange opstigning indad mod Havona, blev omfavnede i samme gruppe af syvhundredtusinde og at vi tilbragte tiden på rejsen gennem Vicegerington i tæt og kærlig forhold med hinanden. Vi fik til sidst vores aftale og blev sammen sendt til Uversa i Orvonton, og vi sendes ofte sammen for at udføre opgaver som fordrer to Budbringers tjeneste.

Mægtige Budbringere tildeles, ligesom alle treenighedsomfavnede sønner, til alle faser af aktiviteter i superuniverserne. De opretholder konstant kontakt med deres hovedkvarter gennem superuniversets afspejlingstjeneste. Mægtige Budbringere tjener i alle sektorer af et superunivers og udfører ofte opgaver i de lokale universer og endda i de enkelte verdner, således som jeg gør i dette tilfælde.

I superuniversernes domstole virker Mægtige Budbringere som forsvarere af både individer og planeter, når disse kommer op for domskendelse; de hjælper også Dagenes Fuldkomne med at lede driften i de større sektorer. Som gruppe, er deres hovedsaglige opgave, at virke som observatører i superuniverserne. De er stationerede som Dagenes Ældstes officielle observatører i forskellige hovedkvarters verdner og på de enkelte planeter af betydning. Således udsendt tjener de også som rådgivere for de myndigheder som styrer forholdene på de sfærer som de besøger. Budbringerne tager aktivt del i alle faser af planen for de dødeliges progressive opstigning. Sammen med deres medarbejdere af dødelig oprindelse holder de superregeringerne i tæt og personlig kontakt med status og fremgangen i Guds nedstigende Sønners planer.

Mægtige Budbringere er fuldt bevidste om hele deres karrierer som opstigende, og det er derfor, at de er så anvendelige og sympatiske ministre, forståelsesfulde budbringere, for tjeneste på enhver verden i rummet og for hvert væsen i tiden. Så snart I er befriet fra den fysiske krop kommer I til at kommunikere frit og forståeligt med os, for vi nedstammer fra alle racer i alle evolutionære verdner i rummet, dvs. fra de dødelige folkeslag hvis medlemmer bebos og senere fusioneres med Tankerettere.

3. DE MED STOR AUTORITET

De med Stor Autoritet, den anden gruppe af Opnåelsens Treenigede Sønner, er alle med Retteren fusionerede væsener med dødelig oprindelse. De er perfektioneret dødelige som har udvist udmærket administrativ dygtighed og vist sig usædvanlig geniale som udøvere gennem deres lange opstigende karriere. De udgør eliten i evnen til at regere blandt de overlevende dødelige fra rummet.

Halvfjerds tusinde af De med Stor Autoritet er treenigede ved hver treenighedsforbindelse. Selvom lokaluniverset Nebadon er en relativ ung skabelse findes disse repræsentanter blandt en for nylig treenigede gruppe af denne klasse. I Orvonton findes nu over ti milliarder forordnede af disse dygtige administratorer. Ligesom alle andre adskilte klasser af himmelske væsener opretholder de deres eget hovedkvarter i Uversa, og ligesom hos de andre treenighedsomfavnede sønner, fungere deres reserver i Uversa som den centrale bestyrelses organisation for deres klasse i Orvonton.

De med Stor Autoritet er administratorer uden begrænsning. De er Dagenes Ældstes allestedsnærværende og altid effektive udøvere. De tjener på hver sfære, på hver beboet planet og i hver fase af aktivitet i hvert og et af de syv superuniverser.

Mens de besidder superb administrativ visdom og usædvanlig udøvende dygtighed, påtager disse lysende væsener sig at udtrykke årsagen til retfærdighed på vegne af superuniversets domstole, de støtter udøvelsen af retfærdighed og tilretter

uoverensstemmelser i de evolutionære universer. Hvis I derfor nogensinde skulle blive stævnet for fejlbedømmelse under jeres opstigning til de verdener og sfærer som hører til jeres forordnede kosmiske fremgang, så er det næppe sandsynligt at I vil lide uretfærdighed siden jeres anklagere ville være tidligere opstigende væsener som personlig er bekendt med hver trin i det livsforløb I har gennemgået og gennemgår.

4. DE UDEN NAVN OG NUMMER

De uden Navn og Nummer udgør den tredje og sidste gruppe af Ophøjelsens Treenigede Sønner, de er opstigende sjæle som har udviklet evnen til gudsdyrkelse udover dygtigheden hos alle andre sønner og døtre blandt de evolutionære folkeslag fra tidens og rummets verdner. De har erhvervet sig en åndelig opfattelse om den Universelle Faders evige formål, hvilken relativt set overstiger forståelsen hos de evolutionære væsener med navn og nummer; derfor kaldes de De uden navn og Nummer. Mere nøjagtigt oversat ville deres navn være ” De over Navn og Nummer”.

Denne klasse af sønner omfavnes af Paradistreenigheden i grupper af syv tusinde. Registret i Uversa viser over hundrede millioner af disse sønner med udnævnelse i Orvonton.

Eftersom De uden Navn og Nummer udgør de fremstående åndelige sind fra de overlevende folkeslag, er de specielt kvalificerede til at sidde til doms og fremføre meninger, når en åndelig synsvinkel er ønsket og når erfaring af opstigningslivsforløbet er væsentlig for en tilstrækkelig forståelse af de spørgsmål som indgår i problemet som skal bedømmes. De er de højeste jurymedlemmer i Orvonton. Et dårligt administreret jurysystem kan i en del verdner være mere eller mindre en karikatur af retfærdighed, men i Uversa og dens filialdomstole anvender vi den højeste type af udviklet åndelig mentalitet som nævningsdommere. Retsbehandlingen er den højeste funktion i enhver regering, og dem, der bliver betroet med at afsige dom, burde vælges blandt de mest højtstående og ædle typer af de mest erfarne og forståelsesfulde individer.

Udvælgelsen af kandidater til de grupper af Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer som skal treeniges sker naturligt og automatisk. Paradisets udvælgelses procedure er ikke i nogen henseende vilkårlig. Personlig erfaring og åndelig værdi bestemmer personsammensætningen af Opnåelsens Treenigede Sønner. Disse væsener er lige i autoritet og ensartet i deres administrative status, men de besidder alle individualitet og er forskellig i karakter, de er ikke standardiseret væsener. Alle er karakteristisk forskellige, afhængig af ulighederne i deres opstigende karriere.

I tillæg til disse erfaringsmæssige kvalifikationer er Opnåelsens Treenigede Sønner blevet treenigede i den guddommelige omfavnelse hos Paradisets Guddomme. Som en følge deraf fungerer de som koordinerede medarbejdere til Treenighedens Stationære Sønner, for Treenighedens omfavnelse synes at udskille af den kommende tidens strøm mange af de ikke-realiserede potentialer hos skabte væsener. Men dette er kun sandt for så vidt som at det angår den nuværende universtidsalder.

Denne gruppe af sønner beskæftiger sig hovedsaglig men ikke kun, med de tjenester som berører opstigningsforløbet for tidens og rummets dødelige. Såfremt der nogensinde råder usikkerhed om et dødelig væsens standpunkt, afgøres spørgsmålet gennem henvendelse til en opstigningskommission bestående af en Mægtig Budbringer, en af De med Stor Autoritet og en af De uden Navn og Nummer.

I dødelige som læser dette budskab må selv stige op til Paradiset, tage imod Treenighedens omfavnelse, og i en fjern fremtidig tidsalder blive knyttet til Dagenes Ældstes tjeneste i et af de syv superuniverser og en gang anvises til at udvide sandhedens åbenbarelse på nogen udviklende beboet planet, ligesom jeg nu fungerer på Urantia.

5. DE TREENIGEDE VOGTERE

De Treenigede Vogtere er Udvælgelsens Treenigede Sønner. Det er ikke kun jeres slægter og andre dødelige af overlevelseshæder som rejser gennem Havona, når Paradiset og finder sig blandt dem som er bestemt til superunivers-tjeneste sammen med Treenighedens Stationære Sønner, men jeres trofaste serafiske beskyttere og jeres lige så trofaste medarbejdere, mellemvæsnerne, kan også blive kandidater for den samme Treenighedens erkendelse og samme høje personlighedsbestemmelse.

Treenigede Vogtere er opstigende serafer og forvandlede mellemvæsener som er passeret gennem Havona, opnået Paradiset og Finalitkorpset. Derefter omfavnes de af Paradistreenigheden og anvises tjeneste hos Dagenes Ældste.

Kandidaterne for Treenighedens omfavnelse blandt de opstigende serafer gives denne erkendelse på grund af deres modige samarbejde med en eller anden opstigende dødelig som nåede op til Finalitkorpset og senere blev treenigede. Min egen serafiske beskytter fra det dødelige livsforløb kom igennem med mig, blev senere treenigede og er nu knyttet til styrelsen i Uversa som en Treenigede Vogter.

Således er det også med mellemvæsnerne, mange forvandles og opnår Paradiset, og sammen med seraferne - og af samme årsag - omfavnes de af Treenigheden og forordnes til superuniverserne som Vogtere.

De Treenigede Vogtere omfavnes af Paradistreenigheden i grupper af halvfjerdstusinde, og en syvendedel af hver gruppe anvises til hver superunivers. Der findes nu i tjeneste i Orvonton noget over ti millioner af disse betroede og høje Vogtere. De tjener i Uversa og på hovedkvarterssfærerne i de større og mindre sektorer. I deres arbejde assisteres de af et korps af flere milliarder sekonafer og andre egnede af superuniversets personligheder

De Treenigede Vogtere begynder deres karriere som vogtere, og de fortsætter som sådan i superregeringernes anliggender. På en måde er de tjenestemedarbejdere ved regeringerne i deres superuniverser, men de beskæftiger sig ikke med enkeltpersoner, som de Himmelske Beskyttere. De Treenigede Vogtere administrerer gruppe ærinder og udvikler kollektive projekter. De er vogtere af register, planer og institutioner, de virker som forvaltere for projekter, personlighedsgrupper, opstigningsprojekter, morontiplaner, universets projektering og utallige andre forehavender.

6. DE TREENIGEDE AMBASSADØRER

De Treenigede Ambassadører er den anden klasse af Udvælgelsens Treenigede Sønner, og ligesom deres medarbejdere, Vogterne, rekrutteres de blandt to typer af opstigende væsener. Alle opstigende dødelige fusioneres ikke med Retteren eller Faderen, en del fusioneres med Ånden, en del med Sønnen. En del af disse med Ånden eller Sønnen fusionerede dødelige når frem til Havona og opnår Paradiset. Blandt dem som stiger op til Paradiset udvælges kandidater til omfavnelse af Treenigheden, og fra tid til anden treenigedes de i grupper af syvtusinde. De forordnes siden hen til superuniverserne som Dagenes Ældstes Treenigede Ambassadører. Næsten en halv milliard er registreret i Uversa.

Treenigede Ambassadører udvælges til omfavnelse af Treenigheden efter rekommandation af deres lærere i Havona. De udgør de bedste sind i deres respektive grupper og er derfor bedst kvalificerede til at hjælpe superuniversernes herskere med at forstå og administrere de verdens interesser hvorfra de dødelige som er fusioneret med Ånden er hjemmehørende. De med Sønnen fusionerede Ambassadører er til stor hjælp, når vi behandler problemer som berører den med Sønnen fusionerede personlighedsklasse.

De Treenigede Ambassadører er Dagenes Ældstes udsendinge for hvert formål, til hver verden eller univers indenfor superuniverset for deres forehavende. De udfører speciel og vigtig tjeneste i de mindre sektors hovedkvarter, og de gennemfører utallige blandede opgaver i et superunivers. De er superregeringernes nødsituation eller reservekorps blandt de Treenigede Sønner, og de er derfor til rådighed for en mængde forskellige opgaver. De er engageret i tusindvis af arbejdsopgaver i superuniverserne som det er umuligt at beskrive for menneskesindet, da der ikke på Urantia foregår noget, som på nogen måde kunne sammenlignes med disse aktiviteter.

7. TREENIGHEDSGØRELSE TEKNIK

Jeg kan ikke helt forklare for det materielle sind den oplevelse som udgør den højeste skabende præstation for perfekte og fuldkomne åndelige væsener - handlingen af treenighedsgørelse. Treenighedsgørelsens teknik indgår blandt Vicegeringtons og Solitaringtons hemmeligheder og kan åbenbares for og forstås af ingen andre end dem, som har gennemgået disse unikke erfaringer. Derfor er det ikke muligt for noget væsen på en vellykket måde, at beskrive naturen af og indholdet til menneskesindet af denne meget specielle præstation.

Foruden Guddommene er det kun Paradis-Havona personligheder og visse medlemmer i hver og et af finalitkorpse

som deltager i treenighedsgørelse. Under visse specialiserede betingelser for Paradis perfektion kan disse ædle væsener gå i gang med det unikke eventyr, at give identitet til et begreb, og mange gange lykkes det at frembringe et nyt væsen, en af skabte væsener treenigede søn.

Forherligede skabte væsener som deltager i sådanne eventyr som indebærer treenighedsgørelse må kun deltage i en sådan erfaring, mens hvad angår Paradisets Guddomme, så synes der ikke at være nogen begrænsning for vedvarende udførelse af treenighedsgørelse. Guddommen synes kun at være begrænset i én henseende: Der kan kun være en Oprindelig og Uendelig Ånd, kun en uendelig udøver af Faderens og Sønners forende vilje.

De opstigende dødelige finalitere som har fusioneret med Rettere og opnået visse niveauer af Paradisets kultur og åndelig udvikling hører til dem som kan forsøge sig på at treeniggøre et skabt væsen. Sammenslutninger af dødelige finaliter som er stationeret i Paradiset bevilges en hvileperiode hvert tusinde år af Havona tid. Disse finaliter kan vælge blandt syv forskellige måder at anvende deres opgave frie periode, og en af disse er, i forening med nogle medfinaliter eller nogen Paradis-Havona personligheder, at forsøge at udføre treenighedsgørelse af en skabt væsen.

Hvis to dødelige finaliter fremviser for Mesteruniversets Arkitekter, at de uafhængigt af hinanden har valgt et identisk begreb for treenighedsgørelse, så har Arkitekterne bemyndigelse, til efter eget skøn, at kundgøre tilladelse for disse forherligede dødelige opstigende til forlængelse af deres hvileperiode og trække sig tilbage for en tid til sektoren for treeniggørelse for Paradisets Medborgere. Ved slutningen af denne tildelte tilbagetrækning, hvis de anmelder, at de enkeltvis og i fællesskab har valgt at gøre det paradisiske forsøg for at åndeliggøre, idealisere og aktualisere et udvalgt og oprindeligt koncept, som ikke tidligere er treenigede, så giver Mesterånden nummer Syv ordrer om bemyndigelse for et sådan specielt forhavende.

Disse eventyr forbruger nogle gange utroligt lange tidsperioder, en tidsalder synes at passere inden disse trofaste og beslutsomme engang dødelige - og nogle gange Paradis-Havona personligheder - endelig opnår deres mål, virkelig lykkes at give deres valgte begreb af universel sandhed aktuel tilværelse. Det lykkes ikke altid disse hengivne par; mange gange mislykkes de, og dette uden at man kan opdage nogen fejl hos dem. De kandidater for hvem treenighedsgørelse mislykkes optages i en speciel gruppe af finaliter. De betegnes som væsener som har gjort det højeste forsøg og udstået den højeste skuffelse. Når Paradisets Guddomme forenes med hensigt at treeniggøre lykkes det altid, men dette gælder ikke et homogent par af skabte væsener, forsøget på forening mellem to medlemmer af samme væsenklasse.

Når et nyt og oprindelig væsen treeniggøres af Guderne forbliver de guddommelige forældre uforandret i deres guddomspotentiale, men når ophøjede skabte væsener udfører en sådan skabende handling undergår den ene af de kontraherende og deltagende individer en unik personlighedsforandring. De to forældre til et skabt væsen treenigede søn bliver i en vis forstand åndeligt som en. Vi tror, at denne toforening af visse åndelige faser i personligheden antagelig vil bestå til den tid, hvor det Højeste Væsen har opnået fuld og afsluttet personlighedsmanifestation i storuniverset.

Samtidigt med tilsynekomsten af en ny af skabte væsener treenigede søn, indtræffer den funktionelle åndelig forening af de to forældre; de to treenigede forældre bliver en på det ultimative funktionsniveau. Ingen skabte væsener i universet kan helt forklare dette forbløffende fænomen; det er næsten en guddommelig oplevelse. Da Faderen og Sønnen forenedes for at gøre den Uendelige Ånd evig, blev de ved fuldbyrdelsen af deres formål øjeblikkelig som en og har siden været som en. Og selvom foreningen mellem to skabte væseners treenighedsgørelse er på linje med det infinite omfang af den fuldkomne guddomsforening mellem den Universelle Fader og den Evige Søn, er følgevirkningerne af treenighedsgørelse som udføres af skabte væsener ikke evige i deres natur, de vil ophøre når de erfaringsmæssige Guddomme har opnået fuldstændig faktisk eksistens.

Mens disse forældre til treenigede sønner bliver som en i deres univers opgaver betragtes de fortsat som to personligheder i Finalitkorpsets sammensætning og personregister, såvel som i registret hos Mesteruniversets Arkitekter. Under den nuværende universtidsalder er alle forældre som forenes af treenighedsgørelse uadskillelige i opgave og funktion; hvor den ene går, går den anden også, det den ene gør, gør den anden også. Hvis forældrenes toforening indebærer en forening mellem en dødelig (eller anden) finalit og en Paradis-Havona personlighed fungerer de forenede forældrevæsener hverken sammen med beboere i Paradiset, Havonaere eller finalitere. Sådanne blandede foreninger af væsener samles i et specielt korps bestående af lignende væsener. Og i alle foreninger af

treenighedsgørelse, blandede eller ej, er forældrevæsenerne bevidste om og kan kommunikere med hinanden, og de kan udføre opgaver som ingen andre tidligere kunne have klaret.

De Syv Mesterånder har myndighed til at godkende foreningen mellem finaliter og Paradis-Havona personligheder for treenighedsgørelse, og disse blandede forbindelser er altid resultatrige. De pragtfulde Treenigede sønner som kommer til på denne måde er udtryk for begreber som er uegnet for forståelse af både Paradisets evige skabninger og af rummets tidsvæsener; de bliver derfor myndlinge af Mesteruniversets Arkitekter. Disse skæbne treenigede sønner legemliggør idéer, ideal og erfaring som tilsyneladende angår en kommende universtidsalder og er derfor ikke af umiddelbar praktisk værdi for administrationen i hverken superuniverserne eller centraluniverset. Disse unikke sønner af tidens børn og evighedens medborgere holdes alle i reserve i Vicegerington, hvor de er beskæftigede med at studere tidens begreb og evighedens realiteter i en speciel sektor af sfæren som optages af Skabersønnernes korps hemmelige højskoler.

Det Højeste Væsen udgør en koalition af tre faser af guddomsvirkelighed: Gud den Højeste, den åndelige forening af visse finite aspekter hos Paradistreenigheden; den Almægtige Højeste, magt foreningen af storuniversets Skabere; og det Højeste Sind, det individuelle bidrag fra den Tredje Kilde og Center og hans koordinerede til det Højeste Væsens virkelighed. I deres treenighedsgørende eventyr er de fantastiske skabte væsener i centraluniverset og Paradiset beskæftigede med en trefoldig udforskning af den Højeste Guddom, hvilket resulterer i frembringelsen af tre klasser af de skabte treenigede sønner:

1. *Af opstigende treenigede Sønner.* I deres skabende stræben forøger finaliterne at treenige visse af den Almægtige Højestes konceptuelle realiteter, hvilken de erfaringsmæssigt har erhvervet under deres opstigning gennem tid og rum til Paradiset.

2. *Af Paradis-Havona personligheder treenigede Sønner.*

Paradisets borgere og Havonaere skabende stræben resulterer i treenighedsgørelse af visse høje åndelige aspekter hos det Højeste Væsen, hvilket de erfaringsmæssigt har erhvervet på en superhøj baggrund grænsende til det ultimative og det Evige.

3. *Skæbnens treenigede Sønner.* Men når en finalit og en Paradis-Havonaer sammen treeniggøre et nyt væsen får denne fælles stræben følgevirkninger i visse faser af det Højeste-Ultimative Sind. De treenigede Sønner som dette resulterer i er overskabelsmæssige; de repræsenterer den Højeste-Ultimative Guddoms virkeligheder som ikke på nogen anden måde er opnået erfaringsmæssigt og som derfor automatisk falder indenfor området for Mesteruniversets Arkitekter, vogtere af de ting som overskrider skabelsesgrænserne i den nuværende universtidsalder. De skæbne treenigede sønner legemliggør visse aspekter af den Højeste-Ultimativen uåbenbarede Mesterunivers funktion. Vi ved ikke ret meget om disse tidens og evighedens fælles børn, men vi ved meget mere end vi har tilladelse til at afsløre.

8. de af de skabte treenigede sønner

Foruden de af skabte væsener treenigede sønner som er beskrevet i denne beretning, findes der utallige uåbenbarede klasser af væsener som er Treenigede af skabte væsener - forskellige efterkommere fra mangfoldige forbindelser mellem personligheder fra syv finalitkorps og Paradis-Havona personligheder. Men alle disse væsener, åbenbarede og uåbenbarede, som er treenigede af skabte væsener, er begavet med personlighed af den Universelle Fader.

Når de nye opstigende Treenigede og af Paradis-Havona personligheder treenigede sønner er unge og uerfarne sendes de sædvanligvis for lange tjenesteperioder til den Uendelige Ånds syv paradissfærer, hvor de tjener under formynderskab af de Syv Højeste Udøvere. Senere kan de antages af Treenighedens Undervisende Sønner for yderligere træning i de lokale universer.

Disse adopterede sønner med oprindelse i høje og forherligede skabte væsener er lærlinge, hjælpe studerende hos de Undervisende Sønner, og når det gælder klassificeringen regnes de midlertidig ofte sammen med disse sønner. De må udføre, og gør det, mange ædle opgaver som kræver selvopofrelse til gavn for de områder, de har valgt for deres tjeneste.

De Undervisende Sønner i de lokale universer kan nominere deres treenigede myndlinge til omfavnelser af Paradistreenigheden. Når de vender tilbage fra denne omfavnelser som Perfektionens Treenigede Sønner indtræder de i tjeneste hos Dagenes Ældste i de syv superuniverser, hvilket er den nuværende kendte skæbne for denne unikke gruppe af to gange treenigede væsener.

Det er ikke alle af skabte væsener treenigede sønner der omfavnes af Treenigheden, mange bliver medarbejdere og ambassadører i tjeneste hos Paradisets Syv Mesterånder, superuniversernes Afspejlende Ånder og de lokale skabelsernes Moderånder. En del antager specielle opgaver på den evige Ø. Andre kan indtræde i specieltjeneste i Faderens hemmelige verdner og på Åndens sfærer i Paradiset. Til sidst finder mange vejen ind til fælles korpsene for de Treenigede Sønner på det indre kredsløb i Havona.

Med undtagelse af Perfektionens Treenigede Sønner og de som samles i Vicegerington, så synes den højeste skæbne for alle af skabte væsener treenigede sønner til at være indtrædelse i de Treenigede Finaliternes Korps, et af Paradisets syv Finalitkorps.

9. de himmelske beskyttere

Af skabte væsener treenigede sønner er omfavnet af Paradistreenigheden i grupper af syv tusinde. Disse treenigede efterkommere til perfektioneret mennesker og Paradis-Havona personligheder omfavnes alle på samme måde af Guddommene, men de anvises til superuniversernes ifølge råd fra deres tidligere instruktører, Treenighedens Undervisende Sønner. De med mere acceptable tjeneste udnævnes til Høje Sønners Assistenten; de som har udmærket sig mindre i deres virke udnævnes til Himmelske Beskyttere.

Når disse unikke væsener er blevet omfavnet af Treenigheden bliver de værdifulde medhjælpere til superuniversernes styrelser. De er fortrolige med de spørgsmål som berører opstigningsforløbet, ikke som følge af personlig opstigning men som resultat af deres tjeneste hos Treenighedens Undervisende Sønner i verdnerne i rummet.

Næsten en milliard Himmelske Beskyttere er udpeget til Orvonton. De er hovedsaglig tildelt til Dagenes Fuldkomnes administration på de større sektors hovedkvarter og assisteres dygtigt af et korps af Søn-fusionerede opstigende dødelige.

De Himmelske Beskyttere er tjenestemænd ved Dagenes Ældstes domstole, og de fungerer som bud og overbringere af retssager og afgørelser fra de forskellige domstole i superuniversernes regeringer. De udfører afhentninger for Dagenes Ældste, de rejser ud fra Uversa for at hente med tilbage de væsener hvis tilstedeværelse fordres indenfor superuniversernes dommere; de udøver beslutningen om arrestationen af enhver personlighed i superuniverset. De følges også med Ånden-fusionerede dødelige fra de lokale universer når disses tilstedeværelse af en eller anden årsag er krævet på Uversa.

De Himmelske Beskyttere og deres medarbejdere de Høje Sønners Assistenten har aldrig haft Rettere. De er heller ikke fusionerede med Sønnen eller Ånden. Paradistreenighedens omfavnelser kompenserer imidlertid Perfektionens Treenigede Sønners ufusionerede status. Treenighedsomfavnelsen kan kun virke på den ide som er personificeret i et af skabte væsener treenigede søn, efterladende den omfavnede søn i andre henseender uforandret, men en sådan begrænsning indtræffer kun når den er således planlagt.

Disse to gange treenigede sønner er ganske forunderlige væsener, men de er hverken så alsidige eller pålidelige som deres opstigende medarbejdere, de savner den enorme og dybtgående personlige erfaring som resten af sønnerne i denne gruppe har erhvervet ved faktisk at være klatret op til herligheden fra rummets mørke domæner. Vi som har det opstigende livsforløb bag os elsker dem og gør alt i vor magt for at kompensere deres mangler, men de får os altid til at være taknemmelig for vores ydmyge oprindelse og vores evne til erfaring. Deres villighed til at indse og erkende deres mangler i spørgsmål om univers opstigningens erfaringsmulige realiteter er overjordiske smukke og nogle gange helt rørende patetisk.

Perfektionens Treenigede Sønner er begrænsede i modsætning til andre treenigede sønner, fordi de savner erfaringsmæssig evne i tid og rum. De er erfaringsmæssig mangelfulde trods deres lange træning hos de Højeste

Udøvere og de Undervisende Sønner, og om dette så ikke var tilfældet, så ville deres erfaringsmæssige mætning forhindre dem fra at blive efterladt i reserve for at erhverve erfaring i en fremtidig universtidsalder. Der findes helt enkelt ingenting i hele den universelle tilværelse som kan erstatte faktisk personlig erfaring, og disse sønner som er treenigede af skabte væsener holdes i reserve for erfaringsbaseret virke i en eller anden fremtidig univers epoke.

I mansoniaverdnerne har jeg ofte set disse værdige tjenesteansatte ved superuniversets høje domstole kigge så længselsfuldt og bønfoldende på de netop nylige ankomne fra de evolutionære verdner i rummet, at man ikke kunne undgå at se, at disse indehavere af ikke-erfaringsbaseret treenighedsgørelse virkelige misunder deres formodede mindre heldige brødre som stiger op langs den universelle vej med skridt af ægte erfaring og virkelig levende. Trods deres handicap og begrænsning er de en vidunderlig nyttig og altid villig korps af arbejdere når det gælder udførelsen af superuniversregeringernes komplicerede administrative planer.

10. de høje sønners assistenter

De Høje Sønners Assistenter er den fornemmeste gruppe blandt de fornyet treenigede sønner til forherligede opstigende væsener fra de Dødeliges Finalitkorps og Paradis-Havona personligheder, deres evige medarbejdere. De anvises tjeneste og funktion i superuniverserne som personlige medhjælpere til de høje sønner i Dagenes Ældstes regeringer. De kunne passende kaldes privatsekretærer. De virker fra tid til anden som tjenesteansatte i de høje sønners specielle kommissioner og andre gruppesammenslutninger. De tjener Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere, Universelle Censorer, Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer.

Hvis jeg i diskussionen om de Himmelske Beskyttere syntes at have henledt opmærksomheden på begrænsningerne og handicappet hos disse to gange treenigede sønner, så lad mig nu i retfærdighedens navn henlede opmærksomheden på deres ene meget stærke side, en egenskab som gør dem næsten uundværlig for os. Disse væsener har selve deres eksistens at takke for det faktum, at de er personificeringen af et enkelt og højt begreb. De legemliggør som personlighed en eller anden guddommelig idé, et eller andet universelt ideal som aldrig tidligere er udtænkt, udtrykt eller treenigede. Og de er senere omfavnet af Treenigheden; således udtrykker og faktisk legemliggør de netop den visdom hos den guddommelige Treenighed som gælder idéen og idealet for deres personlighedseksistens. For så vidt som, at dette specielle begreb kan åbenbares for universerne, legemliggør disse personligheder alt det som forstanden hos en eller anden skabt eller Skaber nogensinde skulle kunne udtænke, udtrykke eller eksemplificere. *De er denne idé personificeret.*

Kan i ikke se, at sådanne levende koncentrationer af et enkelt højt begreb af universel virkelighed er til ubeskrivelig nytte for dem som er betroet administrationen af superuniverserne?

For ikke så lang tid siden blev jeg bestemt til at lede en kommission på seks - en af hver af de høje sønner - med opgave at studere tre problemer angående en gruppe af nye universer i de sydlige dele af Orvonton. Jeg blev meget kraftig bevidst om værdien af de Høje Sønners Assistenter, da jeg hos lederen for deres klasse i Uversa begærede om midlertidig tildeling af sådanne sekretærer til min kommission. Den første af vores idéen var repræsenteres af en af de Højeste Sønners Assistenter i Uversa som straks blev knyttet til vores gruppe. Vores andet problem blev legemliggjort af en af de Høje Sønners Assistenter anvist til superunivers nummer tre. Vi fik meget hjælp fra denne kilde gennem centraluniversets informationscentral for koordinering og spredning af væsentlig kundskab, men intet kan sammenlignes med den hjælp som ydes af den faktiske tilstedeværelse af en personlighed, som er et koncept treenigede i overherredømme af skabte væsener og treenigede i endelighed af Guddommen. Vedrørende vores tredje problem afslørede Paradisets register, at en sådan idé aldrig var blevet treenigede af skabte væsener.

Høje Sønners Assistenter er unikke og originale personaliseringer af ufattelig begreber og forbløffende idealer. Og som sådan, kan de fra tid til anden på en ubeskrivelig måde belyse vores overvejelser. Da jeg virker i nogle fjerntliggende opgave ude i rummets universer, tænk hvad det betyder i spørgsmålet om hjælp, når jeg er så heldig at have knyttet til min opgave en af de Høje Sønners Assistenter, som er det guddommelige koncepts fylde hvad angår netop det problem som jeg er blevet sendt for at tackle og løse; og jeg har gentagne gange fået erfaret netop dette. Den eneste besværighed med denne plan er, at intet superunivers kan have en fuldstændig sæt af disse treenigede idéer, vi får kun en syvende del af disse væsener; derfor er det cirka kun i en gang ud af syv, at vi har fornøjelsen at have disse væsener personlige med os selvom registreringer viser at idéen er treenigede.

Vi kunne med stor fordel anvende et meget større antal af disse væsener i Uversa. På grund af deres store værdi for superuniversernes administration opmuntrer vi på alle mulige måder både pilgrimmene fra rummet og selv Paradisets beboere til at forsøge sig på treenighedsgørelse efter at de har overført til hinanden de erfaringsmæssige realiteter som er væsentlige for at forordne disse skabende eventyr.

Vi har nu i vores superunivers omtrent en og en kvart million Høje Sønners Assistenten, og de tjener både i de store og i de mindre sektorer, ligesom de selv virker i Uversa. De følger ofte med os på vores opgaver til de fjerntliggende universer. De Høje Sønners Assistenten er permanent bestemt til nogen Søn eller nogen kommission. De befinder sig i konstant cirkulation og tjener hvor den idé eller det ideal, som de er, bedst kan fremme Paradistreenighedens evige formål, hvis sønner de er blevet.

De er rørende kærlige, fremragende loyale, udsøgt intelligente, højst kloge - med hensyn til en enkelt idé - og overnaturligt ydmyge. Samtidig med at de kan give jer hele universets lærdom om deres ene idé eller deres ene ideal, er det næsten patetisk at observere dem søge kundskab og information om en masse andre spørgsmål, til og med fra de opstigende dødelige.

Og dette er beretningen om oprindelsen, arten og aktiviteter af visse af dem som er kaldt Guds Treenigede Sønner, i særdeleshed dem som har fået del af Paradistreenighedens guddommelige omfavelse og som siden er anvist tjeneste i superuniverserne for der, at give klogt og forståelsesfuldt samarbejde med Dagenes Ældstes administratorer i deres utrættelige anstrengelser for at lette de indgående fremskridt af de opstigende dødelige fra tiden mod deres umiddelbare bestemmelse i Havona og deres afsluttende mål i Paradiset.

[Fortalt af en Mægtig Budbringer, medlem af åbenbaringskorpset fra Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 23

DE ENLIGE BUDBRINGERE

De Enlige Budbringere er Samskaberens personlige og universelle korps; de er den første og ældste klasse af den Uendelige Ånds Højere Personligheder. De repræsenterer den Uendelige Ånds første skabende handling i enlig funktion med det formål at bringe enlige personlighedsånder ind i eksistens. Hverken Faderen eller Sønnen deltog direkte i denne overvældende åndeliggørelse.

Disse åndebudbringere personaliseredes gennem en enkelt skabelsesakt og deres antal er konstant. Selvom jeg har en af disse ekstraordinære væsener associeret med mig på denne nuværende opgave, ved jeg ikke hvor mange sådanne personligheder der eksisterer i universernes univers. Jeg ved imidlertid kun, hvor mange som fra tid til anden, er register-registreret som fungerende på nuværende tidspunkt indenfor området for vores superunivers jurisdiktion. I den seneste rapport fra Uversa ser jeg at næsten 7.690 billioner Enlige Budbringere, der virker indenfor grænserne af Orvonton, og jeg antager at dette er betydeligt mindre end en syvendedel af deres totale antal.

1. De enlige budbringers natur og oprindelse

Umiddelbart efter at Havona kredsløbenes Syv Ånder var skabt bragte den Uendelige Ånd de Enlige Budbringers vældige korps ind i eksistensen. Der findes inden del af den universelle skabelse, undtagen Paradiset og Havona kredsløbene, som har eksisteret før de Enlige Budbringere; de har fungeret overalt i storuniverset næsten siden evigheden. De er fundamentale for den guddommelige teknik gennem hvilket den Uendelige Ånd åbenbare sig for, og får personlig kontakt med, de vidtstrakte skabelser i tid og rum.

Trods dette, at disse budbringere eksisterer fra tiden nær evigheden, så er de alle bevidste om, at deres jeg har en begyndelse. De er bevidste om tid, og de er de første i den Uendelige Ånds skabelse, som har en sådan tidsbevidsthed. De er den Uendelige Ånds førstefødte væsener som personaliseres i tiden og åndeliggøres i rummet.

Disse enlige ånder fremkommer ved tidens begyndelse som fuldt udviklede og fuldkomne begavet åndevæsener. De er alle lige og der findes ingen klasser eller underafdelinger baseret på personlige forskelligheder. Klassificeringen af dem bygger udelukkende på den type af arbejde som de fra tid til anden er blevet anvist.

De dødelige begynder som næsten helt materielle væsener i rummets verdner og stiger op indad mod de Store Centre; disse enlige ånder begynder i altings centrum og længes efter opgave i de afsidesliggende skabelser, selv i de enkelte verdner i de yderste lokale universer og selv længere borte.

Selvom de kaldes Enlige Budbringere, så er de ikke ensomme ånder, for de synes virkelig om at arbejde alene. De er de eneste væsener i hele skabelsen som kan og gør det, nyder en enlig eksistens, selvom de i samme grad meget nyder samværet med de meget få klasser af intelligente væsener i universet med hvilken de kan omgås broderligt.

De Enlige Budbringere er ikke isolerede i deres tjeneste; de er vedvarende i kontakt med et væld af intellektet fra hele skabelsen, da de er i stand til at "lytte" på alle informationsudsendelserne i de verdner som de besøger. De kan også være i forbindelse med medlemmer af deres eget umiddelbare korps, hvis væsener gør det samme slags arbejde i det samme superunivers. De kan være i kontakt selv med andre af deres klasse, men de er blevet beordret af de Syv Mesterånders råd til ikke at gøre dette, og de er en loyal gruppe, de er ikke ulydige eller forsømmelige. Der findes ingen optegnelser om, at en Enlig Budbringer nogensinde skulle have forvildet sig ind i mørket.

De Enlige Budbringere er ligesom Universets Styrkeledere blandt de meget få typer af overalt virkende væsener som er undtaget fra muligheden for at blive hentet eller anholdt af tidens og rummets tribunaler. De kan ikke indkaldes for nogen andre undtagen de Syv Mesterånder, men i følge alle annaler i mesteruniverset, så har dette råd i Paradiset aldrig været sammenkaldt for at dømme i en sag mod en Enlig Budbringer.

Disse budbringere med enlige opgaver er en pålidelig, tillidsfuld, alsidig, gennem åndelig og stort set forstående gruppe af skabte væsener som nedstammer fra den Tredje Kilde og Center; de virker med autoritet af den Uendelige Ånd bosat på Paradisets Centrale Ø og som denne er personaliseret på hovedkvarterssfærerne i de lokale universer. De er bestandig knyttet til det direkte kredsløb som udgår fra den Uendelige Ånd, selv når de virker i de lokale skabelser under den umiddelbare indflydelse fra lokaluniversets Moderånd.

Der findes en teknisk årsag til, at disse Enlige Budbringere må rejse og arbejde alene. For korte perioder og når de er stationeret kan de samarbejde i gruppe, men når de er således forsamlet, er de helt afskåret fra Paradiskredsløbets næring og ledelse; de er helt isoleret. Når de befinder sig i transit eller når de virker i rummets kredsløb og i tidens strømme, og hvis to eller flere af denne klasse er i umiddelbar nærhed af hinanden brydes forbindelsen med de højere cirkulerende kræfter for begge eller alle. De ”får kortslutning” som I symbolsk beskriver det. Derfor har de indbygget i sig en automatisk alarm, et advarsels signal, som ufejlbarligt underretter dem om forestående sammenstød og uden undtagelse holder dem tilstrækkeligt langt fra hinanden for ikke at virke forstyrrende på deres korrekte og effektive funktion. De besidder også en medfødt og automatisk evne til at opdage og angive nærheden af både Inspirerende Treenighedsånder og de guddommelige Tankerettere.

Disse budbringere besidder ingen styrke til at udvide personligheden eller til at reproducere sig, men der er praktisk taget ikke det arbejde i universerne, som de ikke kan engagere sig i og til hvilket de ikke kan bidrage med nogen ting væsentligt og nyttigt. I særdeleshed er de store tidsbesparelser for dem som er beskæftigede med at administrere universernes anliggender; og de assisterer os alle, fra de højeste til de laveste.

2. DE ENLIGE BUDBRINGERS OPGAVE

De Enlige Budbringere er ikke permanent knyttet til et individ eller gruppe af himmelske personligheder. De er altid i tjeneste med opgave og arbejder under umiddelbart overopsyn af dem som styrer områderne som de er knyttet til. Blandt dem selv har de hverken organisation eller styrelse af nogen slags; de er Enlige Budbringere.

De Enlige Budbringere er forordnede af den Uendelige Ånd til følgende syv tjenestegrupperinger:

1. Paradistreenighedens Budbringere.
2. Havona kredsløbenes Budbringere.
3. Superuniversernes Budbringere.
4. Lokaluniversernes Budbringere.
5. Udforsker af åbne opgaver.
6. Ambassadører og Udsendinge med specialopgave.
7. Sandhedsåbenbarere.

Disse åndelige budbringere er i hvert henseende udskiftelige fra en type af tjeneste til en anden; sådanne overførsler foregår hele tiden. Der findes ingen særskilt klasse af Enlige Budbringere, de er åndelige ens og i hvert henseende lige. Selvom de almindeligvis betegnes med nummer, så kender den Uendelige Ånd dem med deres personlige navne. De øvrige af os kender dem under det navn eller nummer som betegner deres nuværende opgave.

1. *Paradistreenighedens Budbringere.* Jeg har ikke tilladelse til at åbenbare særligt meget om hvad det er for arbejde som denne gruppe af budbringere anvist til Treenigheden udfører. De er Guddommenes betroede og hemmelige tjenere,

og når de er betroet med specielle meddelelser som indeholder Gudernes uåbenbarede planer og fremtidige ledelse så ved man, at de aldrig nogensinde har afsløret en hemmelighed eller svigtet den tillid som hører til deres klasse. Og alt dette som her berettes i denne sammenhæng, er ikke for at fremstå pralende af deres fuldkommenhed, men snarere for at påpege, at Guderne kan skabe og vil skabe *perfekte væsener*.

Forvirringen og forstyrrelsen på Urantia betyder ikke, at Paradisets Herskere hverken mangler interesse eller evne til at håndtere sager og ting anderledes. Skaberne har fuld evne til at gøre Urantia til et ægte paradis, men en sådan Eden ville ikke bidrage til at udvikle de stærke, ædle og erfarne karakter som Guderne sikkert smeder ud i jeres verden mellem nødvendighedens ambolt og kvalens hammerslag. Jeres bekymringer og sorger, jeres prøvelser og skuffelser, er præcis lige så meget en del af den guddommelige plan på jeres sfære som den udsøgte perfektion og altings uendelige tilpasning til deres højeste formål i verdnerne i det centrale og perfekte univers.

2. Havona kredsløbenes Budbringere. Under hele jeres opstigningsforløb kommer i svagt, men i tiltagende grad til at kunne opdage de Enlige Budbringers tilstedeværelse, men ikke før I når frem til Havona vil I umiskendeligt kunne genkende dem. De første budbringere som i møder ansigt til ansigt er budbringerne på kredsløbene i Havona.

De Enlige Budbringere nyder særlige relationer med de indfødte i verdnerne i Havona. Disse budbringere, som er så funktionelt handicappede når de associerer sig med hinanden, kan have, og har, et meget nært og personligt fællesskab med de indfødte i Havona. Men det er helt umuligt at formidle til det menneskelige sind en opfattelse om den højeste tilfredsstillende som følger af kontakten mellem disse guddommelige perfekte væseners sind med ånderne af sådanne nær transcendent personligheden.

3. Superuniversernes Budbringere. Dagenes Ældste, disse personligheder med treenighedsoprindelse som styrer de syv superuniversers skæbner, disse trioer af guddommelig styrke og administrativ visdom, er rigeligt forsynet med Enlige Budbringere. Det er kun gennem denne klasse af budbringere som de treenigede herskere i et superunivers direkte og personligt kan kommunikere med herskerne i et andet superunivers. De Enlige Budbringere er den eneste tilgængelig type af åndelige intelligensvæsener - muligvis med undtagelse af de Inspirerende Treenighedsånder - som kan sendes fra hovedkvarteret i et superunivers direkte til hovedkvarteret i et andet. Alle andre personligheder må tage sådanne ture via Havona og Mesteråndernes udøvende verdener.

Der findes visse slags informationer som ikke kan fås frem med Tyngdekrafts Budbringerne, afspejling eller informations udsendelse. Og når Dagenes Ældste vil være sikre på disse sager må de sende en Enlig Budbringer til kilden for kundskaben. Længe før der var liv på Urantia var den budbringer som nu er i mit selskab tildelt en opgave ud fra Uversa til centraluniverset - og var borte fra navneopråb i Orvonton for næsten en million år, men vendte tilbage i rette tid med den ønskede information.

Der findes ingen grænser for de Enlige Budbringers tjeneste i superuniverserne; de kan fungere som udøvere af de høje domstole eller som indsamlere af information for rigets bedste. Af alle superskabelserne er Orvonton den, som de helst tjener i, fordi behovet her er størst og mulighederne for en heroisk indsats mangfoldig. De mere nødstedte verdener giver os alle tilfredsstillende af en mere fuldendt funktion.

4. Lokaluniversernes Budbringere. I et lokalunivers ydelser findes der ingen grænser for de Enlige Budbringers handlinger. De er trofaste åbenbarer af motiver og hensigter som lokaluniversets Moderånd har, selvom de er helt underlagt den regerende Mestersøn. og dette gælder for alle budbringere som virker i et lokalunivers, hvad enten de rejser ud direkte fra univershovedkvarteret, eller tilfældigt fungerer i forbindelse med Konstellationsfædre, Systemherskere eller Planetprinser. Før al magt blev koncentreret i hænderne på en Skabersøn i forbindelse med hans ophøjelse til suveræn hersker i sit univers, fungerer disse budbringere i lokaluniverset under Dagenes Ældstes almindelige ledelse og er umiddelbart ansvarlige overfor disses lokale repræsentant, Dagenes Forenede.

5. Udforskere med åbne opgaver. Når de Enlige Budbringers reservekorps bliver overbemandet udfærdiger en af de Syv Højeste Styrkeledere et opråb om frivillige til forskningsrejser, og der er aldrig mangel på frivillige, for de frydes over at blive sendt som frie og uhindrede udforsker, for at opleve spændingen ved at finde de organiserende kerneenheder af nye verdener og universer.

De rejser ud for at undersøge de ledetråde som rummets udtænkere i områderne har givet dem. Utvivlsomt kender

Paradisets Guddomme til eksistensen af disse uopdagede energisystemer i rummet, men de afslører aldrig en sådan information. Hvis de Enlige Budbringere ikke udforskede og kortlagde disse nye organiserende energicentre, så ville disse fænomener længe forblive ubemærket selv for intelligensvæsnerne i nærliggende verdner. De Enlige Budbringere er som klasse stærkt følsomme over for tyngdekraften; som følge heraf kan de blandt andet opdage den sandsynlige forekomst af meget små mørke planeter, netop de verdner som er bedst egnet for livseksperimenter.

Disse budbringere og udforskere med åbne opgaver patruljerer mesteruniverset. De er bestandigt ude på opdagelsesrejser til de ikke kortlagte regioner i hele det ydre rum. Rigtig meget af den information vi har om hændelser i de ydre rums riger er takket være de Enlige Budbringers udforskninger, da de ofte arbejder og studerer sammen med de himmelske astronomer.

6. *Ambassadører og Udsendinge med specialopgave.* Lokaluniverser indenfor samme superunivers udveksler sædvanligvis ambassadører som er valgt blandt de hjemmehørende klasser af sønner. Men for at undgå tidsspilde, forespørges Enlige Budbringere ofte om at rejse som ambassadører fra en lokal skabelse til en anden, for at repræsentere og tolke et rige for et andet. For eksempel, når man opdager en verden som for nyligt er blevet beboet kan det vise sig, at den er så afsides i rummet, at det vil tage for lang tid for en serafomsluttet ambassadør at nå dette afsidesliggende univers. Et serafomsluttet væsen kan umuligt overskride hastigheden 899.370 urantiakilometer per sekund af urantiatid. Massive stjerner, tværstrømme, og omveje såvel som tangerende tyngdekraftsfelter har alle en tendens til at forsinke hastigheden, så på en lang rejse vil hastigheden gennemsnitlig være på omkring 885.000 kilometer per sekund.

Når det viser sig, at det vil tage hundredvis af år for en indfødt ambassadør at nå frem til et afsidesliggende lokalunivers forespørges en Enlig Budbringer ofte om at begive sig derhen øjeblikkelig for at virke som midlertidig ambassadør. Enlige Budbringere kan rejse på meget kort tid, ikke uafhængig af tid og rum som Tyngdekrafts budbringere, men næsten. Under andre omstændigheder tjener de også som Udsendinge med specialopgaver.

7. *Sandhedsåbenbarere.* De Enlige Budbringere anser opgaver med at åbenbare sandheden som den højeste betroelse for deres klasse. Og de fungerer nu og da med denne evne, fra superuniverserne til enkelte planeter i rummet. De knyttes ofte til kommissioner som sendes ud for at udvide sandhedens åbenbaring i verdener og lokalsystemer.

3. DE ENLIGE BUDBRINGERS TJENESTER I TID OG RUM

De Enlige Budbringere er den højeste type af perfekte og fortrolige personligheder som er tilgængelige i alle verdner for hurtig overførsel af vigtige og presserende meddelelser, når det er uhensigtsmæssig at anvende tjenesten for informationsudsendelse eller mekanismen for afspejling. De tjener i en endeløs variation af opgaver og hjælper de åndelige og materielle væsener i de forskellige verdener, i særdeleshed når tidsfaktoren er involveret. Af alle klasser, som er anvist til tjeneste indenfor superuniversernes domæner er de de mest alsidige personaliserede væsener som kommer tættest på at trods tid og rum.

Universet er velforsynet med ånder som benytter tyngdekraften for at flytte sig; de kan begive sig hvor som helst og når som helst - øjeblikkeligt - men de er ikke personer. Visse andre tyngdekraftsrejsende er personlige væsener, så som Tyngdekrafts budbringerne og Transcendentale Registratorer, men de er ikke tilgængelig for superuniversernes og lokaluniversernes administratorer. Verdnerne vrirler med engle, mennesker og andre højst personlige væsener, men de er handicappede af tid og rum. Den højeste mulige hastighed for de fleste ikke-serafomsluttet væsener er 299.790 kilometer per sekund af jeres tid; mellemvæsener og visse andre kan opnå dobbelt hastighed, og gør det ofte - 599.580 kilometer per sekund - mens serafer og andre kan gennemrejse rummet med tredobbelt hastighed, omkring 899.370 kilometer per sekund. Der er dog ingen transport- eller budbringerpersonligheder som fungerer mellem tyngdekraftsrejsendes øjeblikkelige hastighed og serafernes forholdsvis langsomme hastighed, med undtagelse af de Enlige Budbringere.

Enlige Budbringere anvendes derfor sædvanligvis for forsendelse og tjeneste i sådanne situationer, hvor det er væsentligt med personligheder for at udføre opgaven, og hvor det er ønsket at undgå tab af tid, hvilket ville være tilfældet ved at sende enhver anden tilgængelig type af personlig budbringer. De er de eneste definitive personaliserede væsener som kan synkronisere sig med de kombinerede universelle strømme i storuniverset. Deres hastighed når de gennemrejser rummet varierer, afhængig af en stor mangfoldighed af forstyrrende indflydelser, men registreringer

udviser at min medarbejdende budbringer på sin rejse for at udføre denne opgave færdedes med en hastighed af 1.354.169.220.000 af jeres kilometer per sekund af jeres tid.

Det overgår helt min evne at forklare for den materielle type af sind hvordan en ånd kan være en virkelig person og samtidig gennemrejse rummet med sådanne enorme hastigheder. Men netop disse Enlige Budbringere kommer virkelig til Urantia og afrejser derfra med disse ufattelige hastigheder; faktisk, så ville hele den universelle administrations struktur for en stor del blive berøvet sit personlige element såfremt dette ikke var en kendsgerning.

De Enlige Budbringere kan fungere som kommunikationslinjer i nødsituationer overalt i afsidesliggende rumregioner, i områder som ikke er indesluttet i storuniversets etablerede kredsløb. Det viser sig, at en budbringer som fungerer på denne måde kan overføre et budskab eller sende en impuls gennem rummet til en anden budbringer på omtrent hundrede lysårs afstand, således som astronomerne på Urantia beregner stjerneafstand.

Blandt de myriader af væsener som samarbejder med os i udførelsen af superuniversets anliggender findes ingen vigtigere hvad angår praktisk nytte og tidsbesparende hjælp. I rummets universer må vi regne med tidens handicap; derfor er de Enlige Budbringere til så stor hjælp, da de som følge af deres personlige kommunikationsprivilegier i nogen grad er uafhængig af rummet og i kraft af deres enorme gennemrejse-hastighed næsten er uafhængig af tiden.

Jeg kan ikke forklare for de dødelige på Urantia hvordan de Enlige Budbringere kan være uden form og alligevel besidde virkelig og definitiv personlighed. Selvom de savner den form som naturligt associeres med personlighed har de en åndetilstedeværelse som kan skelnes af alle højere typer af åndevæsener. De Enlige Budbringere er den eneste klasse af væsener som ser ud til at være i besiddelse af næsten alle fordele af en formløs ånd i forening med en fuld flyvefærdig personligheds privilegier. De er sande personer, og dog udstyret med næsten alle kendetegnene på den upersonlige åndemanifestation.

I de syv superuniverser, sædvanligvis - men ikke altid - tenderer alting, som øger et væsens frigørelse fra tidens og rummets handicap med den forholdsmæssige formindskelse af personlighedsprivilegier. De Enlige Budbringere er en undtagelse til denne almindelige regel. De er i deres aktiviteter næsten uhindret i at anvende alle de grænseløse kanaler for åndeligt udtryk, guddommelig tjeneste, personlig pleje og kosmisk kommunikation. Hvis I kunne se disse meget specielle væsener i lyset af min erfaring af universets administration ville I forstå, hvor svært det ville være at koordinere superuniversernes anliggender uden deres alsidige medvirken.

Uanset hvor meget større hele universet kan tænkes, så vil der højst sandsynlig ikke blive skabt flere Enlige Budbringere. Efterhånden som universernes antal øges må det udvidede administrationsarbejde i tiltagende grad udføres af andre typer af åndeministre og af de væsener, som har deres oprindelse i disse nye skabelser, som dem der skabes af Mestersønnerne og lokaluniversernes Moderånder.

4. DE ENLIGE BUDBRINGERS SPECIELLE TJENESTE

De Enlige Budbringere synes at være personligheds koordinatore for alle typer af åndelige væsener. Deres aktiviteter hjælper alle personligheder i den vidtstrakte åndelige verden til at føle sig forbundet. De bidrager meget til udviklingen af en bevidsthed om gruppeidentitet hos alle åndevæsener. Hver type af åndevæsener betjenes af specielle grupper af Enlige Budbringere som fremmer evnen hos disse væsener til at forstå og omgås med alle andre typer og klasser, uanset hvor forskellige de end er.

De Enlige Budbringere påviser en sådan forbavsende evne til at koordinere alle typer og klasser af finite personligheder - selv til at komme i kontakt med mesteruniversets overvågers absonitte regime - at nogle af os antager, at den Uendelige Ånds skabelse af disse budbringere på en eller anden måde er forbundet til Samforenerens overdragelse af Højeste-Ultimative Sind.

Når en finalit og en Paradis statsborger i samarbejde treeniggøre et "tidens og evighedens barn" - en handling som involverer den Højeste-Ultimatives uåbenbarede sindspotentiale - og når sådan en uklassificeret personlighed sendes til Vicegerington, anvises en Enlig Budbringer altid (en formodet personlighedseftervirkning af overdragelsen af et sådan guddomssind) som beskytter og ledsager til denne af skabt -væsener treenigede søn. Denne budbringer medfølger den

nye skæbne søn til den verden han er anvist og forlader aldrig mere Vicegerington. Når en Enlig Budbringer således er knyttet til den skæbne som et tidens og evighedens barn skal møde, overføres han permanent til overvågning kun af Mesteruniversets Arkitekter. Hvad fremtiden for en sådan speciel forbindelse kan tænkes at være, ved vi ikke. Under tidsaldrenes forløb har disse par af unikke personligheder fortsat med at samles i Vicegerington, men ikke et eneste par har nogensinde begivet sig videre derfra.

De Enlige Budbringers antal er permanent, men treenighedsgørelsen af skæbne sønner er åbenbart en ubegrænset teknik. Eftersom at hver treenigede søn af skæbnen har fået tildelt en Enlig Budbringer forekommer det os som om, at tilgangen på budbringere en gang i en fjern fremtid vil blive opbrugt. Hvem skal fortsætte deres arbejde i storuniverset? Vil deres tjeneste blive overtaget af nogen ny udvikling blandt de Inspirerende Treenighedsånder? Vil storuniverset i en fjern fremtid nærmere blive administreret af væsener med treenighedsoprindelse mens skabte væsener med enkelt og tofoldig oprindelse vil flytte videre til verdnerne i det ydre rum? Hvis budbringerne vender tilbage til deres tidligere tjeneste vil disse sønner af skæbnen så følge dem? Vil treenighedsgørelsen mellem finaliter og Paradis-Havonaer ophøre når mængden af Enlige Budbringere er absorberet som beskyttere og ledsagere for disse skæbnes sønner? Skal alle vores effektive Enlige Budbringere koncentreres til Vicegerington? Vil disse meget specielle åndepersonligheder for evigt være forenede med disse treenigede sønner med uåbenbarede skæbne? Hvilken betydning burde vi knytte til det faktum at disse par som samles i Vicegerington står under ledelse af disse mægtige mysterievæsener, Mesteruniversets Arkitekter? Disse og mange andre spørgsmål stiller vi os selv, og stiller vi til talrige andre klasser af himmelske væsener, men vi kender ikke svarene.

Denne implementering sammen med mange andre lignende hændelser i universadministrationen indikerer ufejlbarligt, at personalet i storuniverset, ja selv i Havona og Paradiset, undergår en definitiv og bestemt omorganisation koordineret med, og med henvisning til, de omfattende energiudviklinger som nu finder sted overalt i det ydre rums riger.

Vi er tilbøjelige til at tro, at den evige fremtid vil bevidne fænomener i universets evolution som vil overstige alt, hvad den evige fortid har erfaret. Og vi ser frem mod dette uhyrlige eventyr, som I også burde, med stor iver og altid forhøjet forventning.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 24

DEN UENDELIGE ÅNDS HØJERE PERSONLIGHEDER

I UVERSA, inddeler vi alle Samskaberens personligheder og væsen i tre store afdelinger: den Uendelige Ånds Højere Personligheder, Budbringerne i Rummet og Tidens Tjenende Ånder, de åndelige væsener som er beskæftigede med at undervise og tjene viljevæsnerne i opstigningsplanen for de dødeliges fremgang.

Den Uendelige Ånds Højere Personligheder som nævnes i disse beretninger virker overalt i universet som syv grupper:

1. Enlige Budbringere.
2. Universernes Kredsløbs Vejledere.
3. Folketællingslederne.
4. Personlige Assistenten til den Uendelige Ånd.
5. Tilknyttede Inspektører.
6. Forordnede Vagter.
7. De Gradueredes Vejledere.

Enlige Budbringere, Kredsløbs Vejledere, Folketællingsledere og Personlige Assistenten kendetegnes ved, at de besidder en enorm stor evne af antityngdekraft. De Enlige Budbringere har efter hvad man ved ingen kendt hovedkvarter; de strejfe om i universernes univers. Universernes Kredsløbs Vejledere og Folketællingslederne opretholder hovedkvarter i superuniversernes hovedstæder. De Personlige Assistenten til den Uendelige Ånd er stationeret på den centrale Lysets Ø. De Tilknyttede Inspektører er stationeret i de lokale universernes hovedstæder og de Forordnede Vagter i hovedstæderne i lokaluniversernes system. De Gradueredes Vejledere er bosiddende i Havona universet og fungerer i alle dets en milliard verdner. De fleste af disse højere personligheder har opholdssteder i lokaluniverserne, men de er ikke organisk tilknyttet til administrationen i de evolutionære verdner.

Af de syv klasser som denne gruppe omfatter, er det kun de Enlige Budbringere og måske de Personlige Assistenten som strejfer om i universernes univers. Enlige Budbringere møder man fra Paradiset og udad gennem Havona kredsløbene til superuniversernes hovedstæder og derfra udad videre gennem sektorerne og de lokale universer med deres underafdelinger, endda selv til de beboede verdner. Selvom Enlige Budbringere hører til den Uendelige Ånds Højere personligheder, så er deres oprindelse, art og tjeneste allerede diskuteret i det foregående kapitel.

1. UNIVERSETS KREDSLØBS VEJLEDERE

De vældige styrkestrømme i rummet såvel som åndeenergiens kredsløb synes som om de virker automatisk, de kan synes at fungere uden de mindste hindringer, men dette er ikke tilfældet. Alle disse enorme energisystemer er under kontrol, de er underlagt intelligent overvågning. Universernes Kredsløbs Vejledere beskæftiger sig, ikke med områderne for rent fysisk eller materiel energi - Universets Styrkeleders domæne - men med kredsløbene for relativ åndelig energi og med de modificerede kredsløb som er væsentlige for opretholdelsen af både de højt udviklede åndelige væsener og bevidsthedsvæsener af morontia- eller overgangstyper. Overvågerne giver ikke ophav til kredsløb af energi og

guddommelighedens supersubstans, men almindeligvis har de at gøre med alle tidens og evighedens højere åndelige kredsløb og med alle relative åndelige kredsløb som vedrører administrationen af alle superuniversets bestanddele. De styrer og behandler alle sådanne kredsløb af åndeenergi udenfor Paradisøen.

Universets Kredsløbs Vejledere er skabt alene af den Uendelige Ånd og de fungerer udelukkende som Samforenerens repræsentanter. De personaliseres for tjeneste i følgende fire klasser:

1. Højeste Kredsløbs Vejledere.
2. Tilknyttende Kredsløbs Vejledere.
3. Anden Gradens Kredsløbs Vejledere.
4. Tredje Gradens Kredsløbs Vejledere.

Antallet af Højeste Vejledere i Havona og Tilknyttede Vejledere i de syv superuniverser er fuldstændigt, der skabes ikke flere i disse klasser. De Højeste Vejledere er syv i antal, og er stationeret på de syv Havona kredsløbs styreverdner. Kredsløbene i de syv superuniverser forvaltes af en vidunderlig gruppe af syv Tilknyttede Vejledere, som har deres hovedkvarter på den Uendelige Ånds syv Paradis-sfærer, de Syv Højeste Udøvers verdener. Herfra fører de tilsyn med og leder kredsløbene i rummets superuniverser.

På disse Åndens syv Paradissfærer producere de syv Tilknyttende Kredsløbs Vejledere og første klasse af Højeste Styrkecentre en forbindelse som under ledelse af de Højeste Udøvere resulterer i den subparadisiske koordinering af alle materielle og åndelige kredsløb som passerer ud til de syv superuniverser.

I hovedkvartersverden i hvert superunivers er anden gradens Vejledere stationeret for de lokale universer i tid og rum. De større og mindre sektorer er superregeringernes administrative afdelinger, men de er ikke indblandet i disse ærinder som gælder åndeenergiens overvågning. Jeg ved ikke, hvor mange anden gradens Kredsløbs Vejledere der findes i storuniverset, men i Uversa findes der 84.691 af disse væsener. Anden gradens Vejledere skabes løbende; fra tid til anden fremtræder de i grupper af halvfjerds i de Højeste Udøvers verden. Vi får dem på rekvisition når vi arrangerer etableringen af separate kredsløb af åndeenergi og forbindelsesstyrke til de universer indenfor vores virkeområde som for nylig er påbegyndt deres udvikling.

En tredje gradens Kredsløbs Vejledere fungerer i hovedkvartersverden i hvert lokalunivers. Der skabes vedvarende flere af denne klasse ligesom anden gradens Vejledere, de skabes i grupper af syvhundrede og anvises til de lokale universer af Dagenes Ældste.

Kredsløbs Vejledere skabes for deres specifikke opgaver, og de tjener for evigt i de grupper de oprindeligt er forordnet til. De roteres ikke i tjeneste og studerer derfor under en hel tidsalder de problemer som tilhører områderne som de oprindeligt er anvist til. Som eksempel: Tredje gradens Kredsløbs Vejleder nr. 572.842 har fungeret i Salvington lige siden jeres lokalunivers fik sin første begyndelse, og han er medlem af Mikael af Nebadons personlige stab.

Uanset af om Kredsløbs Vejlederne virker i de lokale eller i de højere universer dirigerer de alt vedrørende anvendelsen af de rette kredsløb for overføring af alle åndelige meddelelser og for transport af alle personligheder. I deres arbejde med at overvåge kredsløbene udnytter disse effektive væsener alle agenturer, kræfter og personligheder i universernes univers. De beskæftiger i deres tjeneste de uåbenbarede ”høje åndelige personligheder af kredsløbs kontrol” og de assisteres dygtigt af talrige stabe af den Uendelige Ånds personligheder. Det er dem som isolerer en evolutionær verden hvis dets Planetprins gør oprør mod den Universelle Fader og hans stedfortrædende søn. De kan frakoble enhver verden fra visse af den højere åndelig ordningers kredsløb i universet, men de kan ikke ophæve styrkeledernes materielle strømme.

Universernes Kredsløbs Vejledere har noget af det samme forhold til åndens kredsløb som Universets Styrkeledere har til materielle Kredsløb. De to klasser kompletterer hinanden og har sammen overopsynet med alle af åndens og materiens kredsløb, som kan kontrolleres og behandles af skabte væsener.

Kredsløbs Vejlederne udøver et vis opsyn af sindets kredsløb som er åndelig associerede, meget lige som styrkelederne har en vis myndighed over de sindets faser, som er forbundet med fysisk energi - det mekaniske sind. I almindelighed ekspanderer hver klasses funktioner gennem forbindelse med de andre, men kredsløbene for rent sind er ikke underlagt nogen af deres overvågning. De to klasser er heller ikke koordinerede; i alt deres alsidige arbejde er Universernes Kredsløbs Vejledere underlagt de Syv Højeste Styrkeledere og deres underordnede.

Selvom Kredsløbs Vejlederne er fuldstændig lige indenfor deres respektive klasser, så er de alle særskilte individer. De er sande personlige væsener, men de besidder en anden type af personlighed end den Faderen udgiver, og den træffes ikke hos nogen anden væsentype i hele den universelle eksistens.

Selvom I vil genkende dem og kender dem når I rejser indad mod Paradiset, så vil i ikke have nogen personlige relationer med dem. De er kredsløbs vejledere, og de holder sig strengt og effektivt til deres opgaver. De beskæftiger sig kun med de personligheder og væsener som har overblik over de aktiviteter som vedrører kredsløbene under deres tilsyn.

2. FOLKETÆLLINGENS LEDERE

Selvom den Universelle Intelligensens kosmiske sind er bevidst om alle *tænkende* væseners tilstedeværelse og opholdssted, findes der i universernes univers desuden en uafhængig metode til at holde regnskab med alle *viljevæsener*.

Folketællingens Ledere er en af den Uendelige Ånds specielle og afsluttede skabelser, og de findes i et for os ukendt antal. De er skabt således, at de kan være fuldstændig synkroniserede med afspejlingsteknikken i superuniverserne, samtidig med at de er personlig følsomme overfor og vil reagere på intelligent *vilje*. Disse ledere bliver umiddelbart bevidste om fødslen af vilje hvor som helst i storuniverset, en teknik som ikke er helt forstået. De er derfor altid kompetente til at give os antal, type og opholdssted for alle viljevæsener i hver del af den centrale skabelse og i de syv superuniverser. Men de fungerer ikke i Paradiset; der er ikke behov for dem der. I Paradiset er kundskaben iboende; Guddommene ved alting.

Syv Folketællings Ledere virker i Havona; en er stationeret i styreverden i hver Havona kredsløb. Med undtagelse af disse syv og de klasse reserver som findes i Åndens Paradisverdner, så virker alle Folketællings Ledere indenfor Dagenes Ældstes retskreds.

En Folketællings Leder præsiderer på hovedkvarteret i hvert superunivers, mens tusinder og atter tusinder er underlagt denne chefleder, en i hovedstaden i hvert lokalunivers. Alle personligheder i denne klasse er lige med undtagelse af dem i styreverdnerne i Havona og de syv chefledere i superuniverserne.

I det syvende superunivers findes der et hundrede tusinde Folketællings Ledere. Og dette antal består udelukkende af dem som kan forordnes til lokaluniverser; deri er ikke inkluderet Usatias personlige medarbejdere, superuniversets chefleder for alle Folketællings Ledere i Orvonton. Ligesom cheflederne i de øvrige superuniverser er Usatia ikke direkte afstemt til at registrere intelligent vilje. Han er kun indstillet til sine underordnede som er stationeret i Orvontons universer; således virker han som en storartet sammentællende personlighed for deres rapporter, som kommer ind fra hovedstæderne i de lokale skabelser.

Fra tid til anden indfører de officielle registratorer i Uversa status i deres register i superuniverset, således som den fremkommer i registreringen i Usatias personlighed. Sådanne folketællingsdata er hjemmehørende i superuniverserne; disse rapporter overføres hverken til Havona eller Paradiset.

Folketællings Lederne har at gøre med mennesker - ligesom med andre viljevæsener - kun i den udstrækning at de registrerer selve viljefunktionen. De har intet at gøre med optegnelserne om jeres liv og dets hændelser; de er ikke i noget henseende optegnende personligheder. Folketællingens Lederen i Nebadon nr. 81.412 i Orvonton serien, nu stationeret på Salvington, er i selve dette øjeblik personligt bevidst om din levende tilstedeværelse her på Urantia; og han forestår registreringen med bekræftelse på din død i det øjeblik du ophører med at fungere som et viljevæsen.

Folketællingens Lederne registrerer eksistensen af et nyt viljevæsen når den første viljehandling udføres; de angiver et viljevæsens død når den sidste viljehandling sker. Den delvise fremkomst af vilje som observeres i reaktionerne hos

visse af de højere dyr hører ikke til Folketællings Ledernes område. De holder ikke rede på noget andet end ægte viljevæsener, og de reagerer ikke på noget andet end *viljens funktion*. Eksakt hvordan de registrerer viljens funktion ved vi ikke.

Disse væsener har altid været Folketællings Ledere og forbliver det altid. De ville være relativt unyttige indenfor ethvert andet arbejdsområde i universet. Men de er ufejlbarlige i deres funktion; de gør sig aldrig skyldig i forsømmelse, eller i forfalskning. Og på trods af deres fantastiske evne og utrolige beføjelser er de personen; de har åndetilstedeværelse og form som kan genkendes.

3. DEN UENDELIGES ÅNDS PERSONLIGE ASSISTENTER

Vi har ingen autentisk viden om tiden eller måden for skabelsen af de Personlige Assistenter. Deres antal må være legioner, men det er ikke registreret i Uversa. Baseret på konservative beregninger på vores viden om deres arbejde, vover jeg at antage deres antal til flere billioner. Vi er af den opfattelse at den Uendelige Ånd ikke har nogen begrænsninger med hensyn til antallet vedrørende skabelsen af Personlige Assistenter.

Den Uendelige Ånds Personlige Assistenter eksisterer udelukkende for at assistere Guddommens Tredje Persons tilstedeværelse i Paradiset. Selvom de er knyttet direkte til den Uendelige Ånd og lokaliseret på Paradiset, bevæger de sig som lynglimt til og fra selv de yderste dele i skabelsen. Hvorhen Samskaberens kredsløb end strækker sig, der kan disse Personlige Assistenter fremtræde for at udøve den Uendelige Ånds påbud. De gennemkrydser rummet stort set på samme måde som de Enlige Budbringere, men de er ikke personer i samme forstand som budbringerne er det.

De Personlige Assistenter er alle lige og identiske; de udviser ingen individuelle differentiering. Selvom den Uendelige Ånd ser på dem som sande personligheder, så er det svært for alle andre at anse dem som virkelige personer; de manifesterer ingen åndetilstedeværelse for andre åndevæsener. Væsener med paradisosprindelse er altid bevidste om, når disse Assistenter er i nærheden, men vi opfatter ingen personlighedstilstedeværelse. Fraværet af en sådan tilværelsesform gør dem omtvisteligt endnu mere nyttige for Guddommens Tredje Person.

Af alle de åbenbarede klasser af åndevæsener, som har deres oprindelse i den Uendelige Ånd er de Personlige Assistenter næsten de eneste som I ikke møder under jeres indadgående opstigning til Paradiset.

4. DE TILKNYTTETE INSPEKTØRER

De syv Højeste Udøvere på den Uendelige Ånds syv sfærer i Paradiset fungerer kollektivt som superledernes råd for de syv superuniverser. De Tilknyttede Inspektører legemliggør personligt de Højeste Udøvers autoritet for de lokale universer i tid og rum. Disse høje observatører af anliggender i de lokale skabelser er fælles efterkommere til den Uendelige Ånd og Paradisets Syv Herskerånder. I tiden tæt på evigheden personaliserede syv hundrede tusinde af dem, og deres reservekorps opholder sig i Paradiset.

De Tilknyttede Inspektører arbejder under direkte overopsyn af de Syv Højeste Udøvere og er deres personlige og mægtige repræsentanter i tidens og rummets lokaluniverser. En inspektør er stationeret på hovedkvarterssfæren i hver lokal skabelse, og han er en nær medarbejder til den Dagenes Forenede som er bosat der.

De Tilknyttede Inspektører modtager rapporter og rekommandationer kun fra deres underordnede, de Forordnede Vagter som er stationerede i hovedstæderne for de beboede verdners lokalsystem, mens de selv kun rapporterer til deres direkte overordnede den Højeste Udøver i det omhandlende superunivers.

5. DE FORORDNEDE VAGTER

De Forordnede Vagter er de Syv Højeste Udøvers koordinerende personligheder og forbindelsesrepræsentanter. De personaliseres i Paradiset af den Uendelige ånd, og de skabes for de specielle formål for deres opgave. Deres antal er bestående, og der findes eksakt syv milliarder af dem.

Meget på samme måde som en Tilknyttet Inspektør repræsenterer de Syv Højeste Udøvere i et helt lokalunivers, så findes der i hver og en af den lokale skabelsens ti tusinde systemer en Forordnede Vagt, som fungerer som direkte repræsentant for det fjerne og højeste superkontrol råd for anliggender i alle syv superuniverser. Vagterne som er i tjeneste i lokalsystemernes styrelser i Orvonton virker under den direkte overhøjhed af den Højeste Udøver Nummer Syv, koordinatoren for det syvende superunivers. Men i den administrative organisation er alle vagter som er forordnet til et lokalunivers underordnet den Tilknyttede Inspektør som er stationeret i universets hovedkvarter.

Inden for en lokal skabelse roterer de Forordnede Vagter i tjeneste gennem overførsel fra et system til et andet. De byttes sædvanligvis hvert tusinde år af lokaluniversets tid. De hører til de højeste grader af personligheder stationerede i et systems hovedstad, men de deltager aldrig i overvejelser angående systemets anliggender. I lokalsystemet tjener de som ledere på tjenestens vegne for de fireogtyve administratorer som nedstammer fra de evolutionære verdner, men i øvrigt har opstigende dødelige meget lidt kontakt med dem. Vagterne er næsten udelukkende beskæftigede med at holde den Tilknyttede Inspektør i deres univers fuldt informeret om alle spørgsmål vedrørende velfærden og tilstanden i systemet for deres opgave.

Forordnede Vagter og Tilknyttede Inspektører rapporterer ikke til de Højeste Udøvere gennem hovedkvarteret i et superunivers. De er kun ansvarlig overfor den Højeste Udøver i det omhandlende superunivers; deres aktiviteter er adskilt fra Dagenes Ældstes administration.

De Højeste Udøvere, Tilknyttede Inspektører og Forordnede Vagter udgør sammen med omniaferne og en mængde uåbenbarede personligheder en effektiv, direkte og centraliseret men vidtrækkende system af rådgivende og administrativ koordinering af hele storuniverset af ting og væsener.

6. DE GRADUEREDES VEJLEDERE

De Gradueredes Vejledere støtter og leder som en gruppe det høje universitet for teknisk undervisning og åndelig øvelse som er så væsentligt for at de dødelige kan opnå tidsaldrenes mål: Gud, hvile, og senere perfektioneret tjeneste i evigheden. Disse højst personlige væsener har deres navn fra karakteren af og formålet med deres arbejde. De helligere sig udelukkende med opgaven af at vejlede de dødelige graduerede fra superuniverserne i tiden gennem Havona forløbet af undervisning og træning, der tjener til at forberede de opstigende pilgrimme for adgang til Paradiset og Finalitkorpset.

Det er ikke forbudt for mig at berette om de Gradueredes Vejleders arbejde, men det er så ultraåndeligt at jeg tvivler på, at jeg kan give det materielle sind en rigtig opfattelse om deres mangfoldige aktiviteter. I mansoniaverdnerne, efter at jeres synsfelt er udvidet og I er befriet fra de materielle sammenligneliges lænker, kan I begynde at forstå meningen med de realiteter som "intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad ingen menneskelig hjerne har kunne tænke". og selv det som "Gud har forberedt for dem som elsker sådanne evige sandheder". I vil ikke altid være så begrænset i jeres synsvidde og åndelig forståelse.

De Gradueredes Vejledere helligere sig med at lodse pilgrimmene fra tiden gennem de syv kredse af Havona verdener. Den vejleder som møder dig ved din ankomst til modtagelsesverden på det ydre Havona kredsløb bliver med dig under hele dit livsforløb på de himmelske kredsløb. Selvom du omgås med utallige andre personligheder under dit ophold i en milliard verdner, så følger din Graduerede Vejleder dig til enden af din fremskridt i Havona og bevidner din indtrædelse i tidens terminalsovn, søvnen for evighedsoverføring til Paradis målet, hvor du ved opvækkelse hilses af den Paradisledsager som er anvist til at byde dig velkommen og måske bliver med dig indtil du indvies som medlem af de Dødeliges Finalitkorps.

Antallet af Gradueredes Vejledere ligger udover det menneskelige sinds opfattelsesevne, og der fremkommer hele tiden flere af dem. Deres oprindelse er noget af et mysterium. De har ikke eksisteret i evighed, de fremkommer hemmelighedsfuldt efterhånden som de behøves. Der findes ingen optegnelser om nogen Gradueredes Vejleder i nogen af centraluniversets verdner førend den dag i en fjerntliggende svunden tid da alle tiders første dødelig pilgrim lykkes at nå frem til det ydre bælte i den centrale skabelse. I det øjeblik han landede i pilotverden på den ydre kredsløb blev han mødt af den venlige hilsende Malvorian, den første af de Gradueredes Vejledere og nu leder for deres højeste råd og forstander for deres vidtrækkende uddannelsesorganisation.

I Paradisets register for Havona, indenfor den del som er benævnt ”Gradueredes Vejledere”, findes denne første optegnelse:

”Og Malvorian, den første af denne klasse, hilste og instruerede pilgrimmen som havde fundet Havona og førte ham fra den første erfarings ydre kredsløb, trin for trin og kredsløb for kredsløb, indtil han stod i selve tilstedeværelsen af Kilden og Skæbnen for alle personligheder og senere steg over evighedens tærskel til Paradiset.”

På dette tidspunkt, for længe siden var jeg tilknyttet til tjeneste hos Dagenes Ældste i Uversa, og vi glædede os alle i forvisningen om at selv pilgrimme fra vores superunivers til sidst kunne nå frem til Havona. Under tidsaldrenes gang havde vi lært, at de evolutionære skabte væsener i rummet ville nå Paradiset, og alle tiders begejstring løb gennem de himmelske sale da den første pilgrim faktisk ankom.

Navnet på denne pilgrim som fandt Havona er Grandfanda, og han nedstammer fra planet 341 i system 84 i konstellation 62 i lokaluniverset 1.131 beliggende i superunivers nummer et. Hans ankomst var signalet til at etablere informationsudsendelsen i universernes univers. Inden da, havde kun informationsudsendelser i superuniverserne og lokaluniverserne været i funktion, men meddelelsen om Grandfandas ankomst til Havonas porte signalerede indvielsen af de ”ærefuldes rapporter fra rummet”, således kaldt, da den første universelle informationsudsendelse rapporterede, at den første af de evolutionære væsener som havde opnået målet for opstigningstilværelsen var ankommet til Havona.

De Gradueredes Vejledere forlader aldrig verdnerne i Havona; de helligere sig til betjening af de graduerede pilgrimme fra tiden og rummet. I kommer en gang til at mødes med disse ædle væsener ansigt til ansigt, såfremt du ikke afviser den sikre og helt igennem perfektioneret plan som er udkastet til at afstedkomme din overlevelse og opstigning.

7. OPRINDELSEN AF DE GRADUEREDES VEJLEDERE

Selvom evolutionen ikke hører til ordningen i centraluniverset, mener vi, at de Gradueredes vejledere er de perfekte eller mere erfarne medlemmer af en anden klasse af væsener i centraluniverset, nemlig Servitalerne i Havona. De Gradueredes Vejledere viser en så omfattende sympati og en sådan evne af forståelse for de opstigende væsener, at vi er overbevist om, at de har opnået denne kultur gennem virkelig tjeneste i superuniversernes verdner som Havona servitalerne for universel tjeneste. Hvis denne indsigt ikke er korrekt, hvordan kan vi så forklare at de ældre eller mere erfarne servitaler vedvarende forsvinder?

En servital er længe fraværende fra Havona på opgave i et superunivers, og han har haft mange sådanne opgaver tidligere. Han vender hjem og bevilges privilegiet af ”personlig kontakt” med Paradisets Centrale Lysstyrke, omfavnes af de Lysende Personer og forsvinder ud af sine åndelige kammeraters åsyn uden nogensinde på ny at åbenbare sig blandt sine egne.

En Havona servital kan nyde talrige guddommelige omfavnelser, ved tilbagekomsten fra superuniversstjeneste, og fremkommer derfra kun som en ophøjet servital. At erfare den lysende omfavnelser indebærer ikke nødvendigvis at servitalen må forvandles til en Gradueredes Vejleder, men næsten en fjerdedel af dem som modtager den guddommelige omfavnelser vender aldrig tilbage til tjeneste.

Der forekommer i de høje registre en rækkefølge af optegnelser som denne:

”Og servital nummer 842.842.682.846.782 i Havona, opkaldt Sudna, kom over fra superuniversstjeneste, blev modtaget i Paradiset, kendte Faderen, gik ind i den guddommelige omfavnelser og findes ikke.”

Når en sådan optegnelse optræder i registret er livsforløbet for denne servital afsluttet. Men efter tre øjeblikke (noget mindre end tre dage af jeres tid) fremtræder en nyfødt Gradueredes Vejleder ”spontan” på det ydre kredsløb i Havona universet. Og antallet af Gradueredes Vejledere, med forbehold for en ubetydelig forskel, som uden tvivl berører dem som befinder sig i overgang, er eksakt det samme som antallet af forsvundne servitaler.

Der findes yderligere en årsag for antagelsen af, at de Gradueredes Vejledere er udviklede Havona servitaler, og det er den ufejlbarlige tendens hos disse vejledere og deres medarbejdende servitaler til at danne nogle usædvanlige stærke

bånd til hinanden. Den måde, hvorpå disse tilsyneladende forskellige klasser af væsener forstår og sympatiserer med hinanden er helt uforklarligt. Det er opfriskende og inspirerende at bevidne deres gensidige hengivenhed.

De Syv Mesterånder og de med dem tilknyttede Syv Højeste Styrkeledere er personlige opbevaringssteder af henholdsvis sindspotentialet og styrkepotentialet hos det Højeste Væsen som denne endnu ikke personligt benytter. Når disse medarbejdere i Paradiset samarbejder for at skabe Havona servitaler bliver disse som følge heraf involveret i visse faser af Højesteheden. Havona servitalerne er således i selve virkeligheden en afspejling i det fuldkomne centralunivers af visse evolutionære potentialer i tidens og rummets domæner, hvilket alt afsløres, når en servital undergår forvandling og genskabelse. Vi mener, at denne forvandling sker som reaktion til den Uendelige Ånds vilje, og at han utvivlsomt virker på vegne af den Højeste. De Gradueredes Vejledere skabes ikke af det Højeste Væsen, men vi formoder alle, at den erfaringsmæssige Guddom på en eller anden måde er involveret i de hændelser som bringer disse væsener ind i tilværelsen.

Det Havona som de opstigende dødelige nu rejser gennem adskiller sig i mange henseender fra centraluniverset sådan som det var før Grandfandas tid. De dødelige opstigendes ankomst til kredsløbene i Havona igangsatte gennemgribende forandringer i den centrale og guddommelige skabelsens organisation, forandringer utvivlsomt indledt af det Højeste Væsen - de evolutionære væseners Gud - som reaktion på ankomsten af den første af hans erfaringsmæssige børn fra de syv superuniverser. Fremkomsten af de Gradueredes Vejledere sammen med skabelsen af tredje gradens supernafer, er betegnende på at disse udførelser er af Gud den Højeste.

[Præsenteret af en Guddommelig Rådgiver fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 25

RUMMETS BUDBRINGERSKARER

I den Uendelige Ånds familie er Rummets Budbringerskarer af mellemliggende rangordning. Disse alsidige væsener fungerer som forbindelsesled mellem de højere personligheder og de tjenende ånder. Budbringerskarerne omfatter følgende klasser af himmelske væsener:

1. Havona servitaler.
2. Universelle Mæglere.
3. Tekniske Rådgivere.
4. Vagter af Paradisets Register.
5. Himmelske Registratorer.
6. Morontia ledsagere.
7. Paradis ledsagere.

Af de syv opregnede grupper er kun tre - servitaler, mæglere og morontia ledsagere - skabte sådan som de er; de øvrige fire repræsenterer opnåelsesniveauer indenfor engleklasserne. I overensstemmelse med deres medfødte natur og deres opnåede status, så tjener budbringerskarerne på forskellig vis i universernes univers, men altid under ledelse af dem som regerer de riger hvor de har deres opgave.

1. HAVONA SERVITALERNE

Selvom de kaldes servitaler er centraluniversets ”mellemvæsener” ikke tjenere i nogen nedsættende betydning af ordet. I den åndelige verden findes der intet mindreværdigt arbejde; al tjeneste er helligt og stimulerende; de højere klasser af væsener ser heller ikke ned på de lavere klasser i tilværelsen.

Havona servitalerne er de Syv Mesterånders og deres medarbejders, de Syv Højeste Styrkeleders fælles skabelse. Dette kreative samarbejde kommer tættest på at være et mønster for den lange liste af de tofoldige klassers reproduktion i de evolutionære universer, begyndende med skabelsen af en Klar Morgenstjerne gennem forbindelsen mellem en Skabersøn og en Skabende Ånd ned til seksuel forplantning i verdner som Urantia.

Antallet af servitaler er enormt, og der skabes bestandigt flere. De fremkommer i grupper af et tusinde i det tredje øjeblik efter at Mesterånderne og de Højeste Styrkeledere er samlet på deres fælles område i Paradisets sektor langt mod nord. Hver fjerde servital er mere fysisk i deres type end de andre. Det betyder at syv hundrede og halvtreds af hver tusinde tilsyneladende er af ren åndetype, men to hundrede og halvtreds er semifysiske i deres natur. Disse *fjerde væsener* minder i en vis grad om materielle væsener (materielle i Havona betydning), og de ligner de fysiske styrkeledere mere end Mesterånderne.

Når det gælder forholdet mellem personligheder dominerer det åndelige over det materielle, selvom det ikke nu ser således ud på Urantia. Ved fremkomsten af Havona servitalerne råder denne lov om åndens dominans; det etablerede

forhold giver tre åndelige væsener for en semifysisk.

Alle nyoprettede skabte servitaler og nyligt fremkomne Gradueredes Vejledere, gennemgår de træningskurser som de ældre vejledere vedvarende gennemfører på hver og en af de syv Havona kredsløb. Servitalerne anvises derefter til de aktiviteter som de er bedst egnede til, og da de er af to typer - åndelig og semifysisk - findes der få grænser for det arbejde som disse alsidige væsener kan udføre. De højere eller åndelige grupper anvises selektivt til tjeneste hos Faderen, Sønnen og Ånden og til arbejde hos de Syv Mesterånder. De sendes, fra tid til anden, i store antal til tjeneste i de studieverdner som kredser omkring hovedkvarterssfærene i de syv superuniverser, de verdner hvis opgave det er at yde den afsluttende træning og den åndelige kultur til tidens opstigende sjæle som forbereder sig for overflytning til kredsløbene i Havona. Både de åndelige servitaler og deres mere fysiske ledsagere forordnes også som assistenter og medarbejdere til de Gradueredes Vejledere for at hjælpe og instruere de forskellige klasser af opstigende væsener som har opnået Havona og som forsøger at nå Paradiset.

Havona servitalerne og de Gradueredes Vejledere udviser en enestående hengivelse til deres arbejde og en rørende hengivenhed for hinanden. Denne hengivenhed, skønt åndelig, kan I kun forstå ved sammenligning med menneskelig kærlighed. Der findes en guddommelig lidenskab i servitalernes adskillelse fra vejlederne, hvilket så ofte indtræffer, når servitalerne sendes på opgave udenfor grænserne af centraluniverset; men de begiver sig på vej med glæde og ikke med sorg. Den tilfredsstillende glæde som kommer af den høje tjenesteydelse er den alt overskyggende følelse hos åndelige væsener. Sorg kan ikke eksistere indenfor bevidstheden om, at den guddommelige opgave er udført i trofasthed. Og når menneskets opstigende sjæl står foran den Højeste Dommer, vil afgørelsen om det som har evig betydning ikke blive bestemt af materiel fremgang eller kvantitative resultater; dommen som kastes tilbage gennem de høje domstole forkynder: ”Vel gjort, gode og *trofaste* tjener; du har været tro i nogle væsentligheder; du skal sættes til at herske over universets virkeligheder.”

Ved superunivers-tjeneste anvises Havona servitalerne altid til det domæne som ledes af den Mesterånd som de mest ligner i spørgsmålet om almindelige og specielle åndelige egenskaber. De tjener kun i undervisningsverdnerne som omgiver hovedstæderne i de syv superuniverser, og den sidste rapport fra Uversa angiver, at næsten 138 milliarder servitaler var virksomme på dets 490 satellitter. De engagerer sig i en endeløs mangfoldighed af aktiviteter i forbindelse med arbejdet i disse undervisningsverdner, som udgør superuniversitetet i superuniverset Orvonton. Her er de jeres ledsagere; de er kommet ned fra jeres næste livsforløb for at studere jer og inspirere jer med virkeligheden og visheden om jeres eventuelle graduering fra tidens universer til evighedens verden. Ved disse kontakter får servitalerne den indledende erfaring af at værne om de opstigende tidens væsener hvilket er til stor hjælp i deres senere arbejde på Havona kredsløbene som medarbejdere til de Gradueredes Vejledere eller - i egenskab af forvandlede servitaler - som selve Gradueredes Vejledere.

2. DE UNIVERSELLE MÆGLERE

For hver skabt Havona servital kommer der syv Universelle Mæglere ind i tilværelsen, en i hvert superunivers. Denne skabelses forordning involverer en bestemt superunivers teknik af afspejlende reaktion på transaktioner, som foregår i Paradiset.

I hovedkvarterverdnerne i de syv superuniverser fungerer de Syv Mesterånders syv afspejlinger. Det er svært at påtage sig beskrivelsen for det materielle sind af disse Afspejlende Ånders væsen. De er virkelige personligheder; men hvert medlem af en superunivers gruppe afspejler fuldt ud kun en af de Syv Mesterånder. Hver gang Mesterånderne forener sig med styrkelederne for at skabe en gruppe af Havona servitaler, sker der en samtidig fokusering til en af de Afspejlende Ånder i hver superunivers gruppe og straks fremtræder et lignende antal Universelle Mæglere fuldt udviklet i hovedkvarterverdnerne i de syv superskabelser. Hvis Mesterånd Nummer Syv tog initiativet til skabelse af servitaler ville ingen andre end den syvende klassens Afspejlende Ånder blive gravide med mæglere; og samtidig med skabelse af et tusinde servitaler af Orvonton klassen ville et tusinde af den syvende klassens mæglere fremtræde i hver superunivers hovedstadsverden. Ud af disse begivenheder, som afspejler Mesteråndernes syvfoldige natur, fremkommer de syv skabte klasser af mæglere som tjener i hvert superunivers.

Mæglere med førparadisisk status tjener ikke uskiftevis mellem forskellige superuniverser, men er begrænset til de segmenter i skabelsen hvor de er født. Hvert superunivers korps, som indeholder en syvendedel af hver skabt klasse,

tilbringer derfor en meget lang tid under indflydelse af en af Mesterånderne, med udelukkelse af de øvrige, for selvom alle syv *afspejles* i superuniversernes hovedstæder, så er der kun en *dominant* i hver superskabelse.

Hver og en af de syv superskabelser gennemstrømmes i selve virkeligheden af den af Mesterånderne som styrer dets skæbne. Hvert superunivers bliver således som et gigantisk spejl, som afspejler den overvågende Mesterånds natur og karakter. Og alt dette får yderligere en fortsættelse af de Skabende Moderånders tilstedeværelse og funktion i hvert underordnet lokalt univers. Påvirkningen fra et sådan miljø på den evolutionære vækst er så dybtgående, at mæglerne i deres livsforløb efter superuniversetiden kollektivt udviser niogfyrre erfaringsmæssige synsvinkler, eller indsigter, hver og en vinklet - og derfor ufuldstændig - men som alle gensidig kompletterer hinanden og tilsammen tenderer mod at omfatte Højestehedens cirkel.

I hvert superunivers befinder de Universelle Mæglere sig mærkeligt og instinktivt opdelt i grupper på fire, grupperinger i hvilken de vedvarende tjener. I hver gruppe findes der tre åndepersonligheder og en mægler - ligesom det fjerde væsen blandt servitalerne - som er et semimaterielt væsen. Kvartetten udgør en fredsstiftende kommission og er opbygget som følger:

1. *Voldgiftsdommer*. Den som de tre andre samstemmig har betegnet som den mest kompetente og bedst kvalificeret til at virke som juridisk leder for gruppen.
2. *Åndeadvokaten*. Den som Voldgiftsdommeren har udnævnt til at fremlægge bevismaterialet og beskytte rettighederne for alle de personligheder, som er involveret i de sager som er udpeget til afgørelse af den fredsstiftende kommission.
3. *Den guddommelige Eksekutor*. Den mægler som gennem sin medfødte natur er egnet til at tage kontakt med verdneres materielle væsener og til at udføre kommissionens beslutninger. De guddommelige Eksekutorer som er fjerde væsener - kvasimaterielle væsener - er næsten men ikke helt synlig for de dødelige menneskeracers kortsigtede syn.
4. *Registratoren*. Det tilbageværende medlem af kommissionen bliver automatisk registratoren, domstolens sekretær. Han ser til, at alle protokoller føres på ret vis for superuniversets arkiv og for lokaluniversets register. Hvis kommissionen er i tjeneste i en evolutionær verden udfærdiges der med eksekutorens hjælp, en tredje rapport, for de fysiske arkiver i domskredsens systemstyrelse.

Når kommissionen træder sammen fungerer den som en gruppe på tre, idet advokaten er frakoblet under forhandlingen og deltager kun i formuleringen af afgørelse ved afslutningen af forhøret. Deraf kommer det, at disse kommissioner undertiden kaldes dommertrioen.

Mæglerne er af stor værdi for at holde universernes univers i smidig funktion. Da de rejser gennem rummet med den serafiske farts tredobbelte hastighed tjener de som verdneres omrejsende domstole, kommissioner, helliget til hurtige afgørelser af mindre problemer. Var det ikke for disse mobile og fremragende retfærdige kommissioner, så ville sfærernes domstole være håbløst overbelastet med sager som gælder mindre misforståelser i verdnerne.

Disse dommertrioer tager ikke stilling i sager som har evig betydning; sjælen, evighedsperspektivet hos et væsen fra tiden, er aldrig bragt i fare ved deres handlinger. Mæglerne behandler ikke spørgsmål som strækker sig udover den tidsmæssige eksistens og den kosmiske velfærd for tidens væsener. Men når en kommission en gang har taget et problem til behandling, så er dets afgørelse endelig og altid samstemmig; der findes ingen mulighed for at appellere over voldgiftsdommerens beslutning.

3. MÆGLERNES VIDTRÆKKENDE TJENESTE

Mæglerne opretholder gruppehovedkvarter i deres superunivers hovedstad, hvor deres primære reservekorps findes. Deres sekundære reserver er stationeret i lokaluniversernes hovedstæder. De yngre og mindre erfarne kommissionsmedlemmer begynder deres tjeneste i de lavere verdener, verdner som Urantia, og avancerer til at behandle større problemer efter at de har opnået en mere moden erfaring.

Mæglernes klasse er helt pålidelig; ingen af dem er nogensinde kommet på afveje. Selv om de ikke er ufejlbarlige i deres visdom og bedømmelse, så er de ubestridt pålidelige og usvigelig trofaste. De fremkommer i et superunivers hovedkvarter, og vender tilbage dertil til sidst, avancerende gennem følgende niveauer af univers tjeneste:

1. *Mæglere til verdnerne.* Når de personligheder som overvåger de enkelte verdner bliver meget rådvilde eller direkte går i hårdknude angående den rette fremgangsmåde under de eksisterende omstændigheder, og hvis sagen ikke er tilstrækkelig betydningsfuld til at blive bragt for områdets regulære konstituerede domstole, kan en mæglingskommission på foranledning af to personligheder, en fra hver af stridens sider, straks begynde at fungere.

Når disse administrative og juridiske vanskeligheder er givet i hænderne på mæglerne for undersøgelse og pådømmelse, så har de højest autoritet. Men de formulerer ingen beslutning, førend alt bevismateriale er præsenteret, og der er så absolut ingen grænse for deres autoritet til at indkalde vidner fra nær og fjern. Og selvom deres beslutninger ikke kan appelleres, udvikler sagerne sig nogen gange således, at kommissionen lukker dets protokol på et givet punkt, sammenfatter dets opfattelse og overfører hele spørgsmålet til områdets højere domstole.

Kommissionsmedlemmernes beslutninger indføres i de planetariske registre og om nødvendigt, sættes i værk af den guddommelige eksekutor. Hans magt er meget stor og hans aktiviteter i en beboet verden er meget bredt. De guddommelige eksekutorer er mestre i at omforme hvad der er, så det bliver til gavn for det, der burde være. Nogen gange er det indlysende, at deres arbejde udføres for velfærden indenfor det omhandlende område, og nogen gange er deres handlinger i tidens og rummets verdner svære at forklare. Selv om de ikke udøver beslutninger som er i strid med naturlove eller fastsætte lovgivningsmæssige procedure af den omhandlende verden, virkeliggør de ofte deres mærkværdige handlinger og gennemtvinger mæglernes opgave i overensstemmelse med systemadministrationens højere love.

2. *Mæglere for systemhovedkvarteret.* Fra tjenesten i de evolutionære verdner flyttes disse kvartetkommissioner op til tjeneste i et systemhovedkvarter. Her har de meget arbejde at udføre, og de viser sig at være forstående venner til mennesker, engle og andre åndevæsener. Dommertrioen giver sig ikke så meget af med personlige meningsforskelle som med stridigheder mellem grupper og med misforståelser som opstår mellem forskellige klasser af skabte væsener; og i et systemhovedkvarter lever både åndelige og materielle væsener, såvel som de kombinerede typer, såsom de Materielle Sønner.

I det øjeblik da Skaberne bringer evolutionære individer ind i tilværelse med evne til at vælge, i det øjeblik sker der en afvigelse fra den guddommelige perfektions problemfri drift; det er sikkert at misforståelser opstår, og forholdsregler for retfærdig regulering af disse ærlige meningsforskelle må tages. Vi bør alle huske, at de vise og almægtige Skabere kunne have gjort lokaluniverserne præcis lige så perfekte som Havona. Ingen mæglingskommissioner behøves i centraluniverset. Men Skaberne valgte i deres fulde visdom ikke at gøre sådan. Og samtidigt med at de har frembragt universer som vrimler af uligheder, og myldre med besværligheder, så har de også tilvejebragt mekanismen og midlerne til at bilægge alle disse uligheder og til at harmonisere hele denne tilsyneladende forvirring.

3. *Mæglere for konstellationerne.* Fra tjenesten i systemet forfremmes mæglerne op til at behandle problemer i en konstellation, stifter bekendtskab med de mindre besværligheder som opstår mellem dets et hundrede systemer af beboede verdner. Ikke særlig mange af de problemer som opstår i en konstellations hovedkvarter falder ind under området for deres jurisdiktion, men de holdes optaget med at rejse fra system til system for at indsamle bevismateriale og udarbejde forberedende vidneforklaringer. Hvis striden er ærlig, hvis besværlighederne fremkommer af oprigtige meningsopfattelse og ærlige forskelle i synspunkt, uanset hvor få personer, som kan tænkes at være indblandet, og hvor ubetydelig misforståelsen end kan forekomme, så kan man altid få en mæglende kommission til at udtale sig om stridens kendsgerninger.

4. *Mæglere for lokaluniverserne.* I dette mere omfattende arbejde som gælder et univers er kommissionsmedlemmerne til stor hjælp for både Melkisedekerne og Administrationssønnerne, for konstellationsherskerne og for de skarer af personligheder, som er beskæftiget med koordineringen og administrationen af de et hundrede konstellationer. De forskellige klasser af serafer og andre fastboende indbyggere på hovedkvarterssfærerne i et lokalunivers benytter sig ligeledes også af hjælpen og beslutningerne fra dommertrioen.

Det er næsten umuligt at forklare arten af de uoverensstemmelser, som kan opstå i de detaljerede anliggender i et

system, en konstellation eller et univers. Besværligheder opstår, men de er meget ulig de ubetydelige prøvelser og det slid og slæb i den materielle tilværelse, således som den leves i de evolutionære verdner.

5. *Mæglere for superuniversernes mindre sektorer.* Fra problemerne i lokaluniverserne flyttes kommissionsmedlemmerne op til studiet af spørgsmål som opstår i de mindre sektorer af deres superuniverser. Jo længere op de stiger indad fra de enkelte planeter, desto færre er den guddommelige eksekutors materielle pligter; gradvis antager han en ny rolle som fortolker af barmhjertighed og retfærdighed og holder samtidig - kvasimateriel som han er - kommissionen som helhed i sympatisk kontakt med de materielle aspekter af sine undersøgelser.

6. *Mæglere for superuniversernes større sektorer.* Karakteren af kommissionsmedlemmernes arbejde fortsætter med at forandres, når de avancerer. Der vil være færre og færre misforståelser at skulle tage stilling til og flere og flere mystiske fænomener at forklare og tolke. Trin for trin udvikles de fra voldgiftsdommere i stridsspørgsmål til fortolkere af mysterier - dommere som udvikles til fortolkende lærere. En gang var de voldgiftsdommere for dem som gennem uvidenhed tillod besværligheder og misforståelser at opstå; men nu bliver de instruktører for dem som er tilstrækkelig intelligente og tolerante til at undgå sindskonflikter og meningskrige. Jo højere et væsens undervisning er desto mere respekt har han for andres kundskab, erfaring og opfattelse.

7. *Mæglere for superuniverset.* Her bliver mæglerne ligestillet - fire voldgiftslærere som forstår hinanden og fungerer perfekt. Den guddommelige eksekutor aflægges sin gengældelses styrke og bliver åndetrioens fysiske talerør. På dette tidspunkt er disse rådgivere og lærere blevet grundigt bekendt med de fleste af de aktuelle problemer og besværligheder som fremkommer ved ledelsen af superuniversernes anliggender. Således bliver de vidunderlige rådgivere og kloge lærere for de opstigende pilgrimme som opholder sig på de uddannelsessfærer som omgiver hovedkvartersverdnerne i superuniverserne.

Alle mæglere tjener under Dagenes Ældstes almindelige tilsyn og under Afspejlingsmedhjælpernes umiddelbare ledelse indtil det tidspunkt, hvor de overflyttes til Paradiset. Under opholdet i Paradiset rapporterer de til den Mesterånd som leder det superunivers som de nedstammer fra.

Superuniversets register opregner ikke de mæglere som har forladt deres forvaltningsområde, og sådanne kommissioner findes vidt udsprede i storuniverset. Den sidste registerrapport i Uversa angiver antallet af kommissioner som virker i Orvonton til næsten atten billioner - over halvfjerds billioner individer. Men dette er kun en meget lille brøkdel af den enorme mængde mæglere som er skabt i Orvonton; det antal er af en helt anden størrelsesorden og er ensbetydende med det totale antal Havona servitaler, med forbehold for forvandlingen til Gradueredes Vejledere.

Fra tid til anden, når antallet af mæglere i superuniverserne øges, forvandles og overføres de til perfektionens råd i Paradiset, hvorfra de senere fremtræder som de koordinerende korps som er udviklet for universernes univers af den Uendelige Ånd - en fantastisk gruppe af væsener som vedvarende vokser i antal og effektivitet. Fra den erfaringsmæssige opstigning og træning i Paradiset har de fået et unik greb om den Højeste Væsens fremkommende virkelighed, og de rejser omkring i universernes univers på specialopgaver.

Medlemmerne i en mæglende kommission skilles aldrig ad. En gruppe på fire tjener for evigt sammen, netop sådan som de oprindeligt blev forenet. Selv i deres forherligede tjeneste fortsætter de med at fungere som kvartetter af akkumuleret kosmisk erfaring og perfektioneret erfaringsmæssig visdom. De er for evigt associerede som en legemliggørelse af den højestes retfærdighed i tid og rum.

4. TEKNISKE RÅDGIVERE

Disse juridiske og tekniske sind i ånde verden skabes ikke som sådanne. Blandt de tidlige supernafer og omniafer udvælges en million af de mest velordnede sind af den Uendelige Ånd som kernen i denne omfattende og alsidige gruppe. Og lige siden denne lange fjerne tid har virkelig erfaring i anvendelsen af perfektionens love på planerne for den evolutionære skabelse været krævet af alle, som ønsker at blive Tekniske Rådgivere.

De Tekniske Rådgivere rekrutteres fra følgende personlighedsklassers rækker:

1. Supernaferne.
2. Sekonaferne.
3. Tertiaferne.
4. Omniaferne.
5. Seraferne.
6. Visse typer af opstigende dødelige.
7. Visse typer af opstigende mellemvæsener.

På nuværende tidspunkt, ikke medregnende de dødelige og mellemvæsener, som alle er midlertidigt tilknyttet, så er antallet af Tekniske Rådgivere som er registrerede i Uversa og virker i Orvonton lidt over enogtres billioner.

De Tekniske Rådgivere fungerer ofte som individer, men er organiseret for tjeneste og de opretholder fælles hovedkvarter på opgavesfærene i grupper på syv. I hver gruppe må mindst fem være af permanent status, mens to kan være midlertidig tilknyttet. Opstigende dødelige og opstigende mellemvæsener tjener i disse rådgivende kommissioner under deres opstigning til Paradiset, men de deltager ikke i de regulerende træningskurser for Tekniske Rådgivere, og de vil heller ikke nogensinde bliver de permanente medlemmer af klassen.

De dødelige og de mellemvæsener som midlertidigt tjener sammen med rådgiverne udvælges til dette arbejde på grund af deres sagkundskab i opfattelsen af universel lov og højeste retfærdighed. Når I er på vej mod jeres mål i Paradiset og vedvarende erhverver øget kundskab og større færdigheder bliver du fortløbende givet mulighed for at dele ud til andre af den visdom og erfaring som I allerede har samlet; hele vejen ind til Havona agerer i rollen af elev-lærer. I vil arbejde jer opad gennem de stigende niveauer i dette vidtrækkende erfaringsmæssige universitet ved at videregive til dem som netop er nedenfor jer den nyfundne kundskab fra jeres opadgående karrierer. I det universelle regime regner man ikke med at I har tilegnet jer kundskab og sandhed førend I har demonstreret jeres evner og jeres vilje til at formidle denne kundskab og sandhed til andre.

Efter lang træning og virkelig erfaring tillades enhver tjenende ånd med status over keruberne at opnå permanent udnævnelse til Teknisk Rådgiver. Alle kandidater tilmelder sig frivilligt til denne tjenesteklasse; men når de engang har taget imod disse ansvarsopgaver kan de ikke afsige sig dem. Det er kun Dagenes Ældste som kan forflytte disse rådgivere til andre aktiviteter.

Uddannelsen af Tekniske Rådgivere, som er påbegyndt i lokaluniversernes Melkisedekske institutioner, fortsætter frem til Dagenes Ældstes domstol. Fra denne superuniversets uddannelse går de videre til de ”syv cirklers skoler” i Havona kredsløbenes styreverdener. Og fra styreverdnerne optages de ind på ”kollegium for retsetik og Højstehedens teknik”. Paradisets uddannelsesskole for de Tekniske Rådgivers perfektion.

Disse rådgivere er mere end lovekasperter; de er studerende og lærer af anvendt lov, universets love anvendt på livet og skæbnerne for alle, som bebor de vidtrækkende domæner i den vidtstrakte skabelse. Med tiden bliver de tidens og rummets levende lovebibliotek, som forhindrer endeløst besvær og unødige forsinkelser med at instruere tidens personligheder angående de fremgangsmåder og formen som er mest acceptable for evighedens herskere. De kan så råde rummets arbejdere, så de kan fungerer i harmoni med Paradisets betingelser; de er alle skabte væseners lærere vedrørende Skabernes fremgangsmåde.

Et sådan levende bibliotek bestående af anvendt lov kunne ikke blive skabt; sådanne væsener måtte udvikles gennem virkelig erfaring. De infinitte Guddomme er eksistentielle og derfor kompenserende for den erfaring som savnes; de ved alt, selv førend de erfare alt, men de formidler ikke denne ikke-erfaringsmæssige viden til deres underordnede væsener.

De Tekniske Rådgivere helligere sig arbejdet med at forhindre forsinkelser, understøtte fremgang og give råd om hvordan man opnår resultater. Der er altid en måde, som er bedst og rigtig, at gøre sager og ting på; der er altid en

fuldendt teknik, en guddommelig metode, og disse rådgivere ved, hvordan de skal lede os alle for at finde denne bedre vej.

Disse overordentlige kloge og praktiske væsener er altid tæt forbundet med de Universelle Censorers tjeneste og arbejde. Melkisedekerne har et dygtig korps til deres rådighed. Herskerne i systemerne, konstellationerne, universerne og superuniverssektorerne er alle rigeligt forsynet med disse den åndelige verdens tekniske og juridiske referencesind. En speciel gruppe fungerer som juridiske rådgivere til Livsbærerne for at give disse Sønner råd om hvor langt det er tilladt at afvige fra den etablerede ordning for livets forplantning og i øvrigt instruere dem om deres privilegier og funktionsbeføjelser. De er rådgivere til alle klasser af væsener med hensyn til den rette skik og brug og fremgangsmåde i alle forhold i ånde verden. Men de har ikke direkte og personligt noget at gøre med verdneres materielle væsener.

Foruden at give råd med hensyn til juridiske skik og brug, helligere de Tekniske Rådgivere sig ligelig med effektivt at fortolke alle love som gælder skabte væsener: fysiske, sindsræssig eller åndelige. De er tilgængelig for de Universelle Mæglere og for alle andre, som ønsker at vide lovens sandhed; med andre ord, at vide hvordan man kan stole på at Guddommens Højstehed reagerer i en given situation, som indeholder faktorer af en etableret fysisk, sindsræssig eller åndelig art. De forsøger til og med at belyse teknikken på hvilket den Ultimative virker.

De Tekniske Rådgivere er udvalgt og afprøvet væsener; Jeg ved ikke af, at nogen af dem skulle være kommet på afveje. Vi har ingen optegnelser i Uversa, som angiver, at de nogensinde er blevet dømt for foragt af de guddommelige love, som de så effektivt fortolker og så veltalende udlægger. Der findes ingen kendte grænser for deres virkeområde, eller for deres fremskridt. De forsætter som rådgivere selv til Paradisets porte; hele lovens og erfaringens univers er åbent for dem.

5. VOGTERNE AF PARADISETS REGISTRE

Blandt tredje gradens supernafer i Havona udvælges nogle af de ældste ledende registratorer til Vogtere af Registret, til opretholdelse af de formelle arkiver på Lysets Ø, og disse arkiver som er i kontrast til de levende registreringer i kundskabsvogternes sind, blandt andet kaldt "Paradisets levende bibliotek".

De registrerende engle på de beboede planeter er kilden til alle individuelle optegnelser. Overalt i universet fungerer andre registratorer med hensyn til både formelle optegnelser såvel som levende registreringer. Fra Urantia til Paradiset træffes begge slags registreringer; i et lokalunivers mere af de skriftlige registreringer og mindre af de levende; i Paradiset mere af de levende og mindre af de formelle; i Uversa er begge lige tilgængelige.

Enhver hændelse af betydning i den organiserede og beboede skabelses registreres. Mens hændelser som kun har en lokal betydning registreres kun lokalt, så behandles de hændelser, som har en bredere betydning i overensstemmelse hermed. Fra planeterne, systemerne og konstellationerne i Nebadon registreres alting, som har betydning for universet, i Salvington; og fra sådanne univershovedstæder føres hændelsesforløbet videre for registrering højere oppe når det angår sektor- og superstyrelsernes anliggender. I Paradiset findes også en relevant sammenlægning af forløbene fra superuniverserne og Havona; og denne historiske og kumulative beretning om universernes univers står under beskyttelse af disse ophøjede tredje gradens supernafer.

Selvom visse af disse væsener er sendt til superuniverserne for at tjene som Ledende Registratorer, for at styre de Himmelske Registratorers aktiviteter, så er ikke en endnu nogensinde blevet overført fra det permanente navneopråb over deres klasse.

6. DE HIMMELSKE REGISTRATORER

Disse er de registratorer som udfører alle optegnelser i to eksemplarer: en original ånderegistrering og en semimateriel genpart - hvad man kunne kalde en kopi. Dette kan de gøre på grund af deres særlige evne til samtidig at behandle både åndelig og materiel energi. Himmelske Registratorer skabes ikke sådan; de er opstigende serafer fra lokaluniverserne. De modtages, klassificeres og anvises til deres arbejdsfærer af de Ledende Registratorernes råd i de syv superuniversers hovedkvarter. Her er også beliggende de skoler som uddanner de Himmelske Registratorer. Skolen i Uversa drives af Vidsdommens Fuldkomne og de Guddommelige Rådgivere.

Når registratorerne avancerer i universtjeneste fortsætter de deres system af dobbelt registrering og gør således altid deres registreringer tilgængelig for alle klasser af væsener, lige fra dem som hører til den materielle klasse til lysets høje ånder. Under jeres overgangserfaring, når I stiger op fra den materielle verden, vil I altid være i stand til at konsultere registreringerne, og på anden måde være fortrolig med historien og traditionerne på den sfære, hvor I er stationeret.

Registratorerne er et testet og afprøvet korps. Jeg har intet kendskab til at nogen Himmelsk Registrator er frafaldet og der er aldrig opdaget nogen forfalskning i deres registreringer. De er underlagt en dobbelt inspektion på sådan en måde, at deres registreringer bliver nøje undersøgt af deres ophøjede kammerater fra Uversa og af de Mægtige Budbringere, som bevidner rigtigheden af de kvasifysiske kopier af de originale ånderegistreringer.

Mens de avancerede registratorer som er stationerede på de underordnede registreringssfærer i Orvontons universer tæller trillioner og atter trillioner, så er antallet af dem, som har opnået højere status i Uversa ikke helt oppe på otte millioner. Disse ældre og graduerede registratorer er superuniversets vogtere og viderebefordrere af de verificerede optegnelser fra tid og rum. Deres permanente hovedkvarter findes i de cirkelformede bygninger som omgiver arkivområdet i Uversa. De overlader aldrig beskyttelsen af disse registre til andre; enkelte individer kan være fraværende men aldrig i større antal.

Ligesom de supernafer som er blevet Vogtere af Registrene har de Himmelske Registrators korps en permanent opgave. Når serafer og supernafer en gang er antaget til disse tjenester forbliver de respektive Himmelske Registratorer og Vogtere af Registrene til den dag, hvor Gud den Højstes fulde personalisering medfører en ny og modificeret administration.

I Uversa kan disse ældre Himmelske Registratorer vise registreringen over alting af kosmisk betydning i hele Orvonton siden den forlænge svunden tid da Dagenes Ældste ankom, ligesom Vogterne af Registrene på den evige Ø bevogter dette riges arkiv som vidner om hændelserne i Paradiset siden tiden for den Uendelige Ånds personificering.

7. MORONTIALEDSAGERNE

Disse børn til lokaluniversernes Moderånder er venner og medarbejdere til alle som lever det opstigende morontialiv. De er ikke uundværlige for det arbejde som et opstigende væsen gør for sin fremgang, og de erstatter heller ikke de på nogen måde arbejdet af de serafiske vogtere som ofte ledsager deres dødelige medarbejdere på rejsen til Paradiset. Morontialedsagerne er helt enkelt venlige værter for dem som for nylig har påbegyndt deres lange opstigning indad. De er også øvede rekreative ledere og får i dette arbejde dygtig hjælp af omvekslingslederne.

Selvom I får alvorlige og gradvist svære opgaver at udføre i de morontielle uddannelsesverdener i Nebadon, så sørger man altid for, at I får regelmæssige perioder af hvile og forandring. Under hele rejsen til Paradiset vil der altid være tid for hvile og åndeleg; og under livsforløbet af lys og liv vil der altid være tid for tilbedelse og nye bedrifter.

Disse Morontialedsagere er sådanne venlige medarbejdere, at når I lægger den sidste fase af morontiaerfaringen bag jer, når I forbereder jer på at påbegynde åndeeventyret i superuniverset, så kommer I oprigtigt til at beklage, at disse selskabelige væsener ikke kan følge med jer; men de tjener udelukkende i lokaluniverserne. På hvert stadium i opstigningens livsforløb er alle personligheder som I kan få kontakt med venlige og selskabelige, men ikke før i møder Paradisledsagerne vil I finde en anden gruppe, som er ligeså hengiven til venskab og kammeratskab.

Morontialedsagernes arbejde beskrives mere fyldestgørende i de beretninger som handler om anliggenderne i jeres lokalunivers.

8. PARADISLEDSAGERNE

Paradisledsagerne er en sammensat eller forsamlet gruppe som er rekrutteret fra rækken af serafer, sekonafer, supernafer og omniafer. Selvom de tjener under en tid som I ville anse som uhørt lang, så har de ikke permanent status. Når deres virke er afsluttet vender de som regel tilbage (men ikke altid) til de opgaver de udførte da de blev kaldt til tjeneste for Paradiset.

Medlemmerne i engleskarene udnævnes til denne tjeneste af lokaluniversernes Moderånder, af superuniversernes Afspejlende Ånder og af Majeston i Paradiset. De kaldes til den centrale Ø og forordnes til Paradisledsagere af en af de Syv Mesterånder. Bortset fra permanent status i Paradiset, er denne midlertidige tjeneste som de udfører som Paradisledsagere den højeste ære som nogensinde kan tildeles de tjenende ånder.

Disse udvalgte engle er helliget til tjeneste som ledsagere og anvises som ledsagere til alle klasser af væsener, som tilfældigvis er alene i Paradiset, hovedsaglig til de opstigende dødelige men også til alle andre som er enlige på den centrale Ø. Paradisledsagerne er ingenting specielt som de bør udrette for dem som de omgås med; de er helt enkelt ledsagere. Næsten alle andre væsener som I dødelige møder under jeres ophold i Paradiset - bortset fra jeres pilgrimskolleger - har noget definitivt som de skal gøre med jer eller for jer; men disse ledsagere er anvist for at være sammen med jer og holde jer med selskab som personlighedsledsagere. De assisteres ofte i deres virke af Paradisets venlige og lysende Medborgere.

De dødelige kommer fra menneskeracer som er meget selskabelige. Skaberne ved at ” det ikke er godt for mennesker at være alene”, og derfor er der selv i Paradiset sørget for selskab.

Hvis du som opstigende dødelig skulle nå Paradiset i selskab med din partner eller nærmeste medarbejder fra dit jordiske livsforløb, eller hvis din serafiske skæbnevagt tilfældigvis ville ankomme sammen med dig eller allerede ventede på dig, så ville der ikke blive anvist nogen permanent ledsager til dig. Men hvis du ankom alene, så vil der helt sikkert være en ledsager til at byde dig velkommen når du vågner på Lysets Ø fra tidens sidste søvn. Selv om det er kendt, at du kommer at følges med nogen som du har været i selskab med under opstigningsforløbet, så vil der blive anvist nogle midlertidige ledsagere til at hilse dig velkommen til de evige strande og til at ledsage dig til det som er gjort klart for dig og dine nærmestes modtagelse. I kan være sikre på at få en varm velkomst når I oplever opstandelsen i evigheden på Paradisets evige kyster.

Modtagelsesledsagerne anvises under de sidste dage af de opstigendes ophold på det sidste kredsløb i Havona, og de undersøger grundigt registeret over den dødeliges oprindelse og den hændelsesrige opstigning gennem verdnerne i rummet og kredsløbene i Havona. Når de byder de dødelige fra tiden velkommen er de allerede velbevandret i disse ankomne pilgrimmes livsforløb og viser sig at være sympatiske og interessante ledsagere.

Hvis du under din førfinalitiske ophold i Paradiset af en eller anden grund skulle blive adskilt fra din partner - dødelig eller serafisk - fra opstigningsforløbet, så vil der straks blive anvist en Paradisledsager som rådgiver og selskab. Når en ledsager en gang er anvist til en opsteget dødelig som bor alene i Paradis forbliver han hos denne person indtil han enten genforenes med sine medarbejdere fra opstigningsforløbet eller på behørig måde mønstres i Finalitkorpset.

Paradisledsagerne tilforordnes i ventende rækkefølge bortset fra at en opsteget aldrig betros en ledsager hvis natur er i modsætning til hans superuniversstype. Hvis en dødelig fra Urantia i dag ankom til Paradiset ville han blive anvist den første ventende ledsager som enten har sin oprindelse i Orvonton ellers er af den Syvende Mesterånds natur. Omniaferne tjener således ikke sammen med de opstigende væsener fra de syv superuniverser.

Paradisledsagerne udfører mange andre slags tjenester: Hvis en opstigende dødelig, alene nåede frem til centraluniverset, og såfremt han under sin rejse gennem Havona har mislykkes i en eller anden fase af guddomseventyret, så ville han til sin tid blive tilbagesendt til universerne i tiden, og samtidigt afgår der et kald til Paradisledsagernes reserver. En af denne klasse bliver så anvist til at følge pilgrimmen, som har lidt nederlag, at være med ham og at trøste og opmuntre ham samt forbliver hos ham, indtil han vender tilbage til centraluniverset for at fortsætte opstigningen til Paradiset.

Hvis en opstigende pilgrim led nederlag i sit guddomseventyr under sin rejse gennem Havona i selskab med en opstigende seraf, skytsengelen fra livsforløbet som dødelig, ville hun vælge at følge sin dødelige partner. Disse serafer melder sig altid som frivillig og tillades at følges med deres langvarige dødelige kammerat tilbage til tjeneste i tid og rum.

Men således er det ikke tilfældet med to nære associerede dødelige opstigende: Hvis den ene når frem til Gud mens den anden midlertidig mislykkes, vælger den som det er lykket for uvægerlig at rejse tilbage til de evolutionære skabelser

sammen med den skuffede personlighed, men dette tillades ikke. I stedet går der et kald til Paradisledsagernes reserver og en af deres frivillige udvælges til at følge den skuffede pilgrim. En frivillig Paradismedborger bliver tilknyttet den vellykket dødelige, og denne dvæler på den centrale Ø afventende tilbagekomsten til Havona af kammeraten som har lid nederlag. Undertiden underviser han i visse skoler i Paradiset og præsenterer eventyrsberetningen fra den evolutionære opstigning.

[Udarbejdet af En med Stor Autoritet fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 26

CENTRALUNIVERSETS TJENENDE ÅNDER

SUPERNAFERNE er de tjenende ånder i Paradiset og centraluniverset; de er den højeste klasse i den laveste gruppe af den Uendelige Ånds børn - engleskarerne. Disse tjenende ånder møder man fra Paradisets Ø til verdnerne i tid og rum. Ingen større dele af den organiserede og beboede skabelse er uden deres tjenester.

1. DE TJENENDE ÅNDER

Englene er de tjenende åndemedarbejdere til de evolutionære og opstigende viljevæsener i hele rummet, og de er også kollegaer og arbejdskammerater til de højere skarer af sfærernes guddommelige personligheder. Englene af alle klasser er tydelige personligheder og højt individualiserede. De har alle en stor evne for påskønnelse af omvekslingsledningens virkefelter. Sammen med Rummets Budbringerskarer tilbringer de tjenende ånder perioder af hvile og omveksling; de har en meget selskabelig natur og deres associative kapacitet overstiger langt menneskenes.

De tjenende ånder i storuniverset klassificeres som følger:

1. Supernafer.
2. Sekonafer.
3. Tertiafer.
4. Omniafer.
5. Serafer.
6. Keruber og Sanober.
7. Mellemvæsener.

De enkelte medlemmer af engleklasserne er ikke helt stationære i spørgsmålet om personlig status i universet. Engle af visse klasser kan blive Paradisledsagere for en periode, en del bliver Himmelske Registratorer, andre stiger op til rækken af de Tekniske Rådgivere. Visse af keruberne kan stræbe efter status og skæbne som seraf, mens evolutionære serafer kan nå op til Guds opstigende Sønners åndelige niveauer.

De syv åbenbarede klasser af tjenende ånder grupperes for præsentation i overensstemmelse med deres funktioners største betydning for opstigende dødelige:

1. *De tjenende ånder i centraluniverset.* De tre klasser af supernafer tjener i Paradis-Havonasystemet. Første gradens eller Paradissupernaferne skabes af den Uendelige Ånd. Den anden og tredje gradens klasser som tjener i Havona er henholdsvis efterkommere af Mesterånderne og Kredsløbs Ånderne.
2. *De tjenende ånder i superuniverserne* - sekonaferne, tertiaferne og omniaferne. *Sekonaferne*, de Afspejlende Ånders børn, tjener i forskellige opgaver i de syv superuniverser. *Tertiaferne*, som har deres oprindelse i den Uendelige Ånd, bliver til sidst dedikeret forbindelsestjenesten hos Skabersønnerne og Dagenes Ældste. *Omniaferne* skabes i fællesskab

af den Uendelige ånd og de Syv Højeste Udøvere, og de fungerer udelukkende som tjenere hos de sidstnævnte. Diskussionen om disse tre klasser er temaet for en efterfølgende beretning i denne serie.

3. *De tjenende ånder i lokaluniverserne* omfatter *seraferne* og deres assistenter *keruberne*. Med disse afkom til en Universets Moderånd har de dødelige opstigende deres første kontakt. *Mellemvæsenerne*, som er født i de beboede verdner, hører ikke rigtig til de egentlige engleklasser selvom de ofte funktionelt grupperes blandt de tjenende ånder. Beretningen om dem præsenteres sammen med en redegørelse om serafer og keruber i de kapitler som handler om anliggenderne i jeres lokalunivers.

Alle engleskarernes klasser helligere sig til de forskellige universopgaver og tjener på en eller anden måde de himmelske væseners højere klasser, men det er supernaferne, sekonaferne og seraferne som i store antal anvendes for at fremme den progressive perfektions opstigningsplan for tidens børn. Når de tjenestegør i centraluniverset, i superuniverserne og i lokaluniverserne udgør de den ubrudte kæde af åndeministre som den Uendelige Ånd har tilvejebragt for at hjælpe og vejlede alle som stræber efter at nå frem til den Universelle Fader gennem den Evige Søn.

Supernaferne er kun begrænset i deres ”åndepolaritet” hvad angår en fase af deres virke, den som er knyttet til den Universelle Fader. De kan arbejde enkeltvis undtagen når de direkte anvender Faderens eksklusive kredsløb. Når supernaferne befinder sig i styrkereceptionen direkte fra Faderen, må de frivilligt forene sig i par for at synkronisere med den Evige Søns kredsløb. Sekonaferne er ligeledes begrænset, og må desuden arbejde i par for at synkronisere med den Evige Søns kredsløb. Seraferne kan arbejde alene som uafhængige og lokaliserede personligheder; men de er kun i stand til at koble sig ind til kredsløbene når de er polariserede som forbindelsespår. Når sådanne åndevæsener forener sig som par siger man, at den ene er komplementær til den anden. Komplementære forhold kan være midlertidige, de er ikke nødvendigvis af bestående natur.

Disse strålende lysvæsener opretholder livet med direkte indtagelse af åndelig energi fra de primære kredsløb i universet. De dødelige på Urantia opnår deres lysenergi gennem lysets inkarnation i planteriget, men engleskarerne er kredsløbs-tilkoblet, de ” har mad som i ikke ved noget om”. De tager også del i de storslået Treenighedens Undervisende Sønners cirkulerende undervisning; de har en måde at tage imod viden og indhente visdom som meget ligner deres fremgangsmåde for assimilation af livsenergiene.

2. DE MÆGTIGE SUPERNAFER

Supernaferne er dygtige ministre for alle typer af væsener som opholder sig i Paradiset og i centraluniverset. Disse høje engle skabes i tre hovedklasser: første, anden og tredje gradens supernafer.

Supernaferne af første graden er efterkommere udelukkende til Samskaberen. De deler deres tjeneste omtrent ligelig mellem visse grupper af Paradismedborgere og de stadig voksende korps af opstigningspilgrimme. Disse engle på den evige Ø er meget effektive til at fremme den væsentlige træning af begge grupper af indbyggere i Paradiset. De bidrager med meget som er nyttigt for den gensidige forståelse mellem disse to unikke klasser af universets skabninger - den ene repræsenterende den højeste type af guddommelig og perfekt viljevæsen, den anden repræsenterende den fuldkomne evolution af den laveste type af viljevæsen i hele universet af universer.

Det arbejde som supernaferne af første graden udfører, er så unikt og særpræget, at det skal behandles særskilt i den efterfølgende beretning.

Supernaferne af anden graden er ledere for de opstigende væseners anliggender på de syv kredse i Havona. De er ligeledes beskæftiget med at støtte undervisningen af de talrige klasser af Paradismedborgere som under lange perioder opholder sig på verdenskredsløbene i den centrale skabelse, men vi må ikke diskutere denne fase af deres tjeneste.

Der findes syv typer af høje engle, hver og en med oprindelse i en af de Syv Mesterånder og i natur er i overensstemmelse med denne. Kollektivt skaber de Syv Mesterånder mange forskellige grupper af unikke væsener og enheder, og de enkelte medlemmer i hver sådan en gruppe er forholdsvis ensartet i deres natur. Men når disse selvsamme Syv Mesterånder skaber individuelt er de klasser, som det altid resultere i syvfoldige i deres natur; børnene til hver Mesterånd ligner naturen hos deres skabere og er som følge heraf forskellig fra hverandre. Dette er oprindelsen

af supernaferne af anden graden, og englene af alle syv skabte typer tjenestegør i alle aktivitetskanaler som er åbne for hele deres klasse, hovedsaglig på de syv kredse i det centrale og guddommelige univers.

Hver og en af de syv planetariske kredse i Havona står under direkte tilsyn af en af de Syv Kredsløbs Ånder, som selv er en kollektiv - og nogenlunde ensartet - skabelse af de Syv Mesterånder. Skønt de i deres natur ligner den Tredje Kilde og Center var disse syv assisterende Ånder i Havona ikke en del af det oprindelige universmønster. De begyndte at fungere efter den oprindelige (evige) skabelse men langt før Grandfandas tid. De kom utvivlsomt til syne som Mesteråndernes skabende reaktion på det Højeste Væsens pludselig opstående formål, og de befandt sig værende i tjeneste efter at storuniverset var organiseret. Den Uendelige Ånd og alle hans skabende medarbejdere, synes som universelle koordinatore, at være rigelig begavet med evnen til at komme med egnede skabende reaktioner på de samtidige udviklingsfænomener i de erfaringsmæssige Guddomme og de udviklende universer.

Supernaferne af tredje graden har deres oprindelse i disse Syv Kredsløbs Ånder. Hver og en af dem, på de enkelte kredse i Havona, får af den Uendelige Ånd evnen til at skabe et tilstrækkeligt antal høje supernafiske ministre af tredje graden for at tilfredsstille behovet i centraluniverset. Mens Kredsløbs Ånder produceret forholdsvis få af disse tjenende engle før tidens pilgrimme ankom til Havona, så påbegyndte de Syv Mesterånder ikke deres skabelse af anden gradens supernafer før Grandfanda var landet. Som den ældste af de to klasser, skal supernaferne af tredje graden, derfor behandles først.

3. TREDJE GRADENS SUPERNAFER

De Syv Mesterånders tjenere er specialistengle på de forskellige kredse i Havona, og deres tjeneste strækker sig til både de opstigende pilgrimme fra tiden og de nedstigende pilgrimme fra evigheden. I de en milliard studieverdner i den perfekte centrale skabelse er jeres supernafiske medarbejdere af alle klasser fuldt synlige for jer. Der vil i alle være i den højeste betydning broderlige og forstående væsener med gensidig kontakt og sympati. I vil også genkende og omgås inderligt med de nedstigende pilgrimme. Paradismedborgerne som rejser gennem disse kredsløb indefra udad, ankommer til Havona gennem styreverden på den første kreds og fortsætter udad til den syvende.

De opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser rejser gennem Havona i modsat retning. De ankommer til styreverden på den syvende kreds og fortsætter indad. Der findes ingen tidsbegrænsning for de opstigende væseners fremgang fra verden til verden og kredsløb til kredsløb, ligesom der ikke findes noget konkret tidsramme som vilkårligt er angivet for beboelsen i morontiaverdnerne. Men mens tilstrækkelig udviklede individer kan fritages fra ophold i en eller flere af uddannelsesverdnerne i lokaluniverset så kan ingen pilgrimme undgå at rejse gennem alle syv Havona kredsløb af fremadskridende åndeliggørelse.

Det korps af tredje gradens supernafer primært er forordnet til tjeneste af pilgrimmene fra tiden klassificeres som følger:

1. *Harmonivejlederne*. Det bør være indlysende, at en eller anden form af koordinerende indflydelse må være nødvendig, selv i et perfekt Havona for at opretholde systemet og garantere harmonien i alt arbejdet med at forberede pilgrimmene fra tiden for deres opnåelse i Paradiset. Dette er den virkelige opgave for harmonivejlederne - at sikre, at alting løber smidigt og hurtigt. De fremkommer på den første kreds, tjener overalt i Havona, og deres tilstedeværelse på kredsene betyder, at intet muligvis kan gå galt. Deres store evne til at koordinere en stor mængde forskellige aktiviteter som involverer personligheder af forskellige klasser - endda på flere niveauer - gør det muligt for disse supernafer at være til hjælp hvor og når det er nødvendigt. De bidrager enormt til den gensidige forståelse mellem pilgrimmene fra tiden og pilgrimmene fra evigheden.

2. *De Ledende Registratorer*. Disse engle skabes på det andet kredsløb men virker overalt i centraluniverset. De registrerer optegnelserne i tre eksemplarer og ekspederer dem i Havonas konkrete arkiv, i deres klassers åndelige arkiv og i Paradisets formelle register. Desuden sender de automatisk meddelelse til Paradisets levende bibliotek, kundskabsvogterne af supernafernes første grad, om de vigtigste hændelser som er sand-viden.

3. *Informations udsenderne*. Børnene til den tredje kreds Ånd fungerer overalt i Havona selvom de officielt er stationeret på planet nummer halvfjerds i den yderste cirkel. Disse teknikkers mestre er modtagere og afsendere af informationsudsendelser i den centrale skabelse, og de styrer rum rapporter om alle guddomsfænomener i Paradiset.

De kan anvende alle grundlæggende kredsløb i rummet.

4. *Budbringerne* har deres oprindelse på kreds nummer fire. De gennemrejser Paradis-Havonasystemet som bærere af alle meddelelser som kræver personlig transmission. De tjener deres kammerater, de himmelske personligheder, paradispilgrimmene og selv de opstigende sjæle fra tiden.

5. *Informationskoordinatorerne*. Disse tredje gradens supernafer, børn til den femte Kredsløbs Ånd, er altid vise og sympatiske initiativtagere af broderlig association mellem de opstigende og de nedstigende pilgrimme. De tager hånd om alle indbyggerne i Havona, i særdeleshed om de opstigende, gennem vedvarende at holde dem informerede om hændelserne i universernes univers. I kraft af deres personlige kontakter med informationsudsenderne og afspejlerne får disse ”levende aviser” i Havona er øjeblikkelig fortrolig med alle informationer som går ud over det omfattende nyheds kredsløb i centraluniverset. De samler information med Havonas grafiske metode, hvilket gør det muligt for dem automatisk at modtage lige så meget information på en time af Urantia tid som det ville tage et tusinde år med jeres hurtigste telegrafteknologi.

6. *Transportpersonlighederne*. Disse væsener, som har deres oprindelse på kredsløb nummer seks, virker sædvanligvis fra planet nummer fyre på den yderste kreds. Det er dem som transporterer de skuffede kandidater bort som forbigående mislykkes deres guddomseventyr. De er klar til at betjene alle som må komme og gå i deres tjeneste i Havona og som ikke selv kan rejse i rummet.

7. *Reservekorpsene*. Variationerne i arbejdet med de opstigende væsener, Paradispilgrimmene og andre klasser af væsener som opholder sig i Havona gør det nødvendigt at opretholde disse reserver af supernafer i styreverden i den syvende cirkel, hvor de har deres oprindelse. De skabes uden speciel hensigt og er kompetente til at rykke ind i tjeneste i de mindre krævende faser af alle opgaver som hører til deres supernafiske medarbejdere af tredje graden.

4. ANDEN GRADENS SUPERNAFER

Supernaferne af anden graden er ministre på de syv planetariske kredsløb i centraluniverset. En del af dem er engageret i at betjene pilgrimmene fra tiden, og halvdelen af hele deres klasse er forordnet til uddannelse af Paradispilgrimmene fra evigheden. Disse Paradismedborgere ledsages også, under deres pilgrimsfærd gennem kredsløbene i Havona, af frivillige fra de Dødeliges Finalitkorps, et arrangement, som har været i kraft siden den første finalitgruppe blev fuldført.

I overensstemmelse med deres periodiske opgave med at tage sig af de opstigende pilgrimme arbejder anden gradens supernafer i følgende syv grupper:

1. Pilgrims hjælpere.
2. Højesthedens vejledere.
3. Treenighedens vejledere.
4. Sønfindere.
5. Faderens vejledere.
6. Rådgivere og konsulenter.
7. Hvilens fuldbyrdere.

Hver og en af disse arbejdsgrupper består af engle af alle syv skabende typer, og en pilgrim fra rummet vejledes altid af en anden gradens supernaf med oprindelse i den Mesterånd som styrer det superunivers hvor pilgrimmen er født. Når I dødelige på Urantia når frem til Havona vil I helt sikkert blive vejledt af supernafer hvis skabende natur - ligesom jeres egen udviklede natur - nedstammer fra Mesterånden i Orvonton. Og da jeres vejler nedstammer fra Mesterånden i jeres eget superunivers er de specielt kvalificerede til at forstå, trøste og hjælpe jer i alle jeres anstrengelser for at opnå Paradisets perfektion.

Pilgrimmene fra tiden transporteres forbi Havonas mørke gravitationslegemer til det ydre planetariske kredsløb af transportpersonlighederne blandt første gradens sekonafer, som virker ud fra hovedkvartererne i de syv superuniverser. En majoritet, men ikke alle, af de serafer som tjener på planeterne og i de lokale universer og som er blevet akkrediteret for opstigning til Paradiset vil tage afsked med deres dødelige kammerater før den lange rejse til Havona og påbegynder straks en lang og intensiv træning for himmelske opgaver, og forventer som serafer, at opnå perfekt eksistens og højeste tjeneste. Og dette gør de, i håb om at blive genforenet med pilgrimmene fra tiden, for at kunne regnes blandt dem, som for evigt følger samme vej som sådanne dødelige som er nået frem til den Universelle Fader og er blevet forordnet til Finalitkorpset med dets uafslørede tjeneste.

Pilgrimmene lander på modtagelsesverden i Havona, styreverden på det syvende kredsløb, udrustet med kun en slags fuldkommenhed: formålets fuldkommenhed. Den Universelle Fader har påbudt ” Vær fuldkomne, således som jeg er fuldkommen.” Dette er den forbløffende indbydelse og befaling som er udsendt til de finite børn i verdnerne i rummet. Kundgørelse af denne formaning har sat hele skabelsen i bevægelse i den fælles stræben hos de himmelske væsener for at hjælpe til med at opfylde og virkeliggøre denne utrolige befaling fra den Første Store Kilde og Center.

Når du takke været alle de hjælpende skarers tjeneste, som indgår i den universelle overlevelsesplan, endelig afleveres i modtagelsesverden i Havona, ankommer du med kun en slags fuldkommenhed - *formålets fuldkommenhed*. Dit formål har været grundigt prøvet, din tro er testet. Du er kendt for at kunne tåle skuffelser. Ikke engang fejltagelsen til at skelne den Universelle Fader kan ryste troen eller alvorligt forstyrre tilliden hos en opstigende dødelig som har gennemgået den erfaring, som alle må gennemgå for at nå frem til de perfekte sfærer i Havona. På den tid hvor du når Havona er din oprigtighed blevet ophøjet. Formålets fuldkommenhed og længselens guddommelighed sammen med troens urokkelighed har sikret din indtrædelse i evighedens stabiliserede boliger; din frigørelse fra tidens usikkerhed er fuldstændig og afsluttet, og nu må du stå ansigt til ansigt med Havonas problemer og Paradisets uendeligheder for at modtage det, for hvilket du så længe har været uddannet i under de erfaringsmæssige tidsepoker i verdnernes skoler i rummet.

Troen har vundet for den opstigende pilgrim en formålets fuldkommenhed, som giver tidens børn adgang til evighedens porte. Nu må pilgrimmenes medhjælpere påbegynde arbejdet med at udvikle denne fuldkommenheds forståelse og den opfattelsens teknik som er så uundværlig for Paradisets perfektion af personlighed.

Evnen til at forstå, er den dødeliges pas til Paradiset. Villighed til at tro er nøglen til Havona. Accepteringen af sønskab, samarbejde med Retteren i menneskets indre, er prisen for evolutionær overlevelse.

5. PILGRIMMENES HJÆLPERE

De første af de syv grupper af anden gradens supernafer som træffes er pilgrimmenes hjælpere, disse væsener med hurtig opfattelse og åbenhjertig sympati som byder velkommen til de meget berejste opstigende fra rummet til de stabiliserende verdner og den velordnet organisation i centraluniverset. Samtidig påbegynder disse høje ministre deres arbejde for paradispilgrimmene fra evigheden, af hvilken den første landede i på den inderste Havona kreds styreverden parallelt med at Grandfanda landede på styreverden i den yderste kreds. Tilbage i disse for længst svundne dage mødtes pilgrimmene fra Paradiset og pilgrimmene fra tiden for første gang i modtagelsesverden i kredsløb nummer fire.

Disse pilgrimshjælpere, som tjenestegør i Havona verdnernes syvende cirkel, udfører deres arbejde for de opstigende dødelige i tre hovedgrupperinger. Den første: den højeste forståelse af Paradistreenigheden; den anden: den åndelige forståelse af partnerskabet mellem Fader og Søn; den tredje: den intellektuelle opfattelse af den Uendelige Ånd. Hver og en af disse instruktionsfaser er inddelt i syv grene, hver og en omfattende tolv mindre grupperinger, som består af halvfjerds undergrupper hver, og hver og en af disse halvfjerds instruktioners undergrupperinger fremlægges inddelt i et tusinde klassificeringer. Mere detaljeret undervisning gives på de efterfølgende cirkler, men hovedindholdet af hvert Paradiskrav undervises af pilgrimmenes hjælpere.

Dette er altså den første eller elementære kursus som de i troen testede og meget berejste pilgrimme fra rummet stilles overfor. Men langt inden disse opstigende børn fra tiden nåede Havona, har de lært sig at feste på usikkerhed, at mæske sig af skuffelse, at henrykke sig over tilsyneladende nederlag, at styrkes i tilstedeværelse af vanskeligheder, at udvise

ukueligt mod overfor ufatteligheden, og at udøve uovervindelig tro ved mødet med udfordringen fra det uforklarlige. For længe siden blev kampråbet for disse pilgrimme: ”I forbindelse med Gud er ingenting - absolut ingenting - umuligt.”

Der findes et definitivt krav til pilgrimmene fra tiden på hver cirkel i Havona, og mens hver pilgrim fortsætter under ledelse af supernafer som af naturen er afpasset til netop at hjælpe den omhandlende type af opstigende væsener, så er det kursus som må beherskes ganske ens for alle opstigende som når centraluniverset. Dette opnåelseskursus er kvantitativ, kvalitativ og erfaringsmæssig - intellektuel, åndelig og højest.

Tiden har næsten ingen betydning på cirklerne i Havona. På en begrænset måde påvirker den mulighederne for at avancere, men det opnåede resultat er det endelige og højeste testet. I samme øjeblik som din supernafiske ledsager bedømmer dig værende kompetent til at blive forflyttet indad til næste cirkel føres du frem foran de tolv adjutanter til den syvende Kreds Ånd. Her kræves det, at du klarer cirkelens test som er bestemt af superuniverset for din oprindelse og systemet for din fødsel. Guddomsopnåelsen på denne cirkel sker i styreverden og består i den åndelige genkendelse og opfattelse af Mesterånden for den opstigende pilgrims superunivers.

Når arbejdet på den yderste cirkel i Havona er afsluttet og det givne kursus behersket tager pilgrimmenes hjælpere deres åndelige graduerede til styreverden på næste cirkel og overlader dem under beskyttelse af Højestehedens vejledere. Pilgrimmenes hjælpere dvæler altid et stykke tid for at hjælpe til med at gøre overflytningen både behagelig og givende.

6. HØJESTEHEDENS VEJLEDERE

De opstigende fra rummet betegnes som ”åndelige graduerede” når de overføres fra den syvende til den sjette cirkel og placeres under midlertidig overopsyn af Højestehedens vejledere. Disse vejledere bør ikke forveksles med de Gradueredes Vejledere, som hører til den Uendelige Ånds Højere Personligheder og som sammen med deres servitalmedarbejdere betjener både opstigende og nedstigende pilgrimme på alle kredse i Havona. Højestehedens vejledere fungerer kun på den sjette cirkel i centraluniverset.

Det er på denne cirkel at de opstigende opnår en ny indsigt om den Højeste Guddommelighed. Under deres lange karriere i de evolutionære universer har tidens pilgrimme erfaret en voksende viden om realiteten af en almægtig overvågning af skabelserne i tid og rum. Her på denne Havonakreds nærmer de sig mødet af centraluniversets kilde til enheden i tid og rum - Gud den Højstes åndelige virkelighed.

Jeg kan ikke rigtig forklare hvad som hænder på denne cirkel. Ingen personaliseret tilstedeværelse af Højesteheden kan spores af de opstigende. I visse henseende kompenserer nye forhold til den Syvende Mesterånd dette afsavn af kontaktmulighed til det Højeste Væsen. Men uanset vores manglende evne til at forstå selve teknikken, ser hver opstigende skabt væsen ud til at undergå en transformerende tilvækst, en ny integrering af bevidsthed, en ny åndeliggørelse af formålet, en ny sensitivitet for guddommelighed, hvilket næppe kan forklares tilfredsstillende uden at forudsætte det Højeste Væsens uåbenbare aktivitet. For dem af os, som har observeret disse mystiske fænomener, ser det ud som om, at Gud den Højeste kærlighedsfuldt overdrager til sine erfaringsmæssige børn, helt ud til den yderste grænse for deres erfaringsmæssige kapacitet, de forhøjelser af intellektuel opfattelse, åndelig indsigt og personlighedsudstrækning som de vil få brug for, i alle deres anstrengelser med at gennemtrænge guddommelighedsniveauet af Højestehedens Treenighed for at nå frem til de evige og eksistentielle Guddomme i Paradiset.

Når Højestehedens vejledere anser deres elever som værende modne til at gå videre fører de dem frem foran en kommission af halvfjerds, en blandet gruppe, hvor medlemmerne tjener som eksaminatorer i styreverden af kredsløb nummer seks. Efter at pilgrimmene har tilfredsstillet denne kommission angående deres forståelse af det Højeste Væsen og Højestehedens Treenighed godkendes de for overføring til den femte kreds.

7. TREENIGHEDENS VEJLEDERE

Treenighedens vejledere er utrættelige ministre af tidens og rummets avancerede pilgrimme på Havona uddannelsens femte cirkel. De åndelige graduerede betegnes her som ”kandidater for guddomseventyret”, fordi det er på denne cirkel,

hvor pilgrimmene under ledelse af vejledere til Treenigheden får avanceret undervisning om den guddommelige Treenighed - som forberedelse til forsøget på at genkende den Uendelige Ånds personlighed. Og her begynder pilgrimmene at opdage, hvad ægte studie og virkelig mental bestræbelse betyder, samtidig med at de begynder at skelne naturen af den endnu mere krævende og endnu mere besværlig åndelige anstrengelse som kræves for at møde kravet om det høje mål, som er sat for deres opnåelse i verdnerne i dette kredsløb.

Treenighedens vejledere er de mest trofaste og effektive, og hver pilgrim får den udelte opmærksomhed og nyder hele hengivenheden af en anden gradens supernaf som hører til denne klasse. Aldrig ville en pilgrim fra tiden finde den første tilnærmende person i Paradistreenigheden hvis det ikke fik hjælp og støtte af disse vejledere og skarer af andre åndelige væsener som er engagerede i at instruere de opstigende med hensyn til naturen af og teknikken i det forekommende guddomseventyr.

Efter afslutning af træningskursus på dette kredsløb tager Treenighedens vejledere deres elever til kredsens styreverden og præsenterer dem for en af de mange treenige kommissioner, som fungerer som eksaminatorer og godkender af kandidater for guddomseventyret. Disse kommissioner består af en repræsentant for finaliterne, en af lederne af adfærd fra klassen af første gradens supernafer og enten en Enlig Budbringer fra rummet eller en Treenigede Søn fra Paradiset.

Når en opstigende sjæl virkelig starter til Paradiset, er han kun ledsaget af en transittrio: den supernafiske cirkelledsager, den Graduerede Vejleder og den sidstnævntes allestedsnærværende servitalmedarbejder. Disse ekskursioner fra cirklerne i Havona til Paradiset er forsøgsrejser; de opstigende har endnu ingen status i Paradiset. De opnår ikke beboelsesstatus i Paradiset førend de har gennemgået den afsluttende hvile i tiden, efter at de har opnået den Universelle Fader og sidste afslutning af Havona kredsløbene. Ikke førend efter den guddommelige hvile kan de deltage i ”guddommelighedens væsen” og ”Højestehedens ånd” og således virkelig begynde at fungere indenfor evighedens cirkel og i Treenighedens nærværelse.

Den opstigendes ledsagere i transittrioen er ikke nødvendig for at han kan lokalisere den geografiske tilstedeværelse af Treenighedens åndelige stråleglans, snarere for at yde pilgrimmen al mulig hjælp i hans svære opgave med at opfatte, skelne og forstå den Uendelige Ånd tilstrækkelig for at udgøre en personlighedsgenkendelse. Enhver opstigende pilgrim i Paradiset kan skelne Treenighedens geografiske eller lokaliseret tilstedeværelse, den store majoritet er i stand til at kontakte Guddommenes intellektuelle virkelighed, i særdeleshed den Tredje Person, men alle kan ikke opfatte eller selv delvis forstå virkeligheden af Faderens og Sønnens åndelige tilstedeværelse. Endnu svære er selv den mindste åndelige forståelse af den Universelle Fader.

Sjældent hænder det, at søgningen efter den Uendelige Ånd ikke fuldbyrdes, og når det er lykket for pilgrimmene i denne fase af guddomseventyret forbereder Treenigheds vejlederne deres transport til Sønfindernes tjeneste på den fjerde cirkel i Havona.

8. SØNFINDERNE

Den fjerde kreds i Havona kaldes blandt andet ” Sønnernes kreds”. Fra verdnerne på denne kreds begiver de opstigende pilgrimme sig til Paradiset for at opnå en indsigtfuld kontakt med den Evige Søn, mens de nedstigende pilgrimme i verdnerne i denne kreds får en ny forståelse for Skabersønnernes natur og opgave i tid og rum. Der findes syv verdner i dette kredsløb, i hvilken Paradisets Mikael reservekorps opretholder specielle service skoler for gensidig tjeneste for både de opstigende og de nedstigende pilgrimme; og det er i disse Mikael Sønnernes verdner som pilgrimmene fra tiden og pilgrimmene fra evigheden opnår den første virkelige gensidige forståelse af hinanden. I mange henseender er erfaringerne på dette kredsløb de mest interessante under hele opholdet i Havona.

Sønfinderne er supernafiske ministre for de opstigende dødelige på det fjerde kredsløb. Foruden det almindelige arbejde med at forberede deres kandidater for en realisation om den Evige Søns Treenighedsforhold må disse Sønfindere instruere deres pilgrimme så udførligt, at det helt vil lykkes: for det første i en fyldestgørende åndelig opfattelse af Sønnen; for det andet i en tilfredsstillende personligheds genkendelse af Sønnen; for det tredje, i en korrekt skelnen mellem Sønnen og den Uendelige Ånds personlighed.

Efter opnåelsen af den Uendelige Ånd udføres der ikke flere eksamener. De indre cirklers tester udgøres af

pilgrimskandidaternes præstationer mens de er omsluttet i Guddommens omfavnelse. Fremskridt afgøres udelukkende af individets åndelighed, og ingen andre end Guderne drister sig til at bedømme indholdet deraf. I tilfælde af svigt angives der aldrig nogen årsag, og kandidaterne irettesættes eller kritiseres heller ikke nogensinde eller deres forskellige lærere og vejledere. I Paradiset ses skuffelser aldrig som nederlag; udsættelse betragtes aldrig som skammeligt; tilsyneladende manglende succes i tiden sammenblandes aldrig med betydningsfulde forsinkelser i evigheden.

Det er ikke mange pilgrimme som oplever forsinkelsen af tilsyneladende manglende succes i guddomseventyret. Næsten alle opnår den uendelige Ånd, skønt det nogle gange sker, at en pilgrim fra superunivers nummer et ikke lykkes ved første forsøg. De pilgrimme som opnår Ånden mislykkes sjældent med at finde Sønnen; af dem som virkelig mislykkes i det første eventyr nedstammer næsten alle fra superuniverserne nummer tre og fem. En stor majoritet af dem som mislykkes i første eventyr med at finde Faderen; efter at have fundet både Ånden og Sønnen, kommer fra superunivers nummer seks, skønt nogle få fra nummer to og tre ligeledes er uheldige. Og alt dette synes tydeligt at indikere at der findes nogle gode og tilfredsstillende årsager til disse tilsyneladende manglende succeser; i virkeligheden bare uundgåelige forsinkelser.

De kandidater for guddomseventyret som har lidt nederlag henføres til forvaltningsområdet for opgavelederne, en gruppe af første gradens supernafer, og sendes tilbage til arbejdet i verdnerne i rummet for en periode af ikke mindre end tusinde år. De vender aldrig tilbage til deres fødsels superunivers, men altid til den superskabelse som er mest gunstig for deres omskoling som forberedelse for det andet guddomseventyr. Efter denne tjeneste vender de på eget initiativ tilbage til den yderste kreds i Havona, eskorteres umiddelbart til den cirkel hvor deres livsforløb blev afbrudt og genoptager straks deres forberedelser for guddomseventyret. Aldrig mislykkes det anden gradens supernafer ved det andet forsøg med at føre deres pilgrimme frem til succes, og samme supernafiske ministre og andre vejledere har altid hånd om disse kandidater under dette andet eventyr.

9. FADERENS VEJLEDERE

Når pilgrimmens sjæl opnår den tredje cirkel i Havona kommer vedkommende under formynderskab af Faderens vejledere, de ældre, højt udlærte og mest erfarne supernafiske ministre. I verdnerne i dette kredsløb opretholder Faderens vejledere visdomsskoler og tekniske højskoler, hvor alle væsener bosat i centraluniverset tjener som lærere. Ingenting negligeres, som kan være til nytte for et væsen fra tiden i vedkommendes transcendent eventyr i at opnå evigheden.

Opnåelsen af den Universelle Fader er passet til evigheden, trods de tilbageværende kredsløb som skal passeres. Det er derfor en betydningsfuld hændelse i styreverden i cirkel nummer tre når transittrioen forkynder at det sidste vovestykke i tiden står foran sin begyndelse; at endnu et skabt væsen fra rummet søger indtrædelse til Paradiset gennem evighedens porte.

Tidens prøvelse er næsten slut, løbet for at vinde evigheden er næsten overstået. Usikkerhedens dage går mod deres ende; fristelsen til tvivl er forsvindende; påbuddet om at være fuldkommen er blevet adlydt. Fra selve bunden af den intelligente tilværelse har tidens væsen med materiel personlighed steget op langs de evolutionære sfærer i rummet og således bevist at opstigningsplanen er gennemførlig, samtidig som vedkommende for altid har demonstreret retskaffen og retfærdighed i den Universelle Faders befaling til sine ydmyge væsener i verdnerne: ”Vær perfekt, således som jeg er perfekt.”

Skridt for skridt, liv for liv, verden efter verden er opstigningskarrieren mestret, og Guddommens mål opnået. Overlevelsen er komplet i fuldkommenhed, og perfektion er fyldt af guddommelighedens højestehed. Tiden går tabt i evigheden, rummet forsvinder i en tilbedende identifikation og harmoni med den Universelle Fader. Informationsudsendelserne fra Havona signalerer fra de ærerige rumrapporter, den gode nyhed, at sandelig er de samvittighedsfulde væsener af dyrisk natur og materiel oprindelse gennem evolutionær opstigning, i virkeligheden og for evigt blevet Guds perfektioneret Sønner.

10. RÅDGIVERNE OG KONSULENTERNE

De supernafiske rådgivere og konsulenter på den anden cirkel er instruktører for tidens børn med hensyn til evighedens

livsforløb. Opnåelsen af Paradiset medfører ansvar af en ny og højere klasse, og opholdet på den anden cirkel byder på rigelige muligheder for at tage del i de hjælpsomme råd fra disse hengivne supernafer.

De, for hvem det ikke lykkes ved første forsøg at opnå Guddommen, flyttes frem fra den cirkel hvorpå de mislykkes direkte til den anden cirkel inden de sendes tilbage til superuniversstjeneste. Således tjener rådgiverne og konsulenterne også som rådgivere og trøstere for disse skuffede pilgrimme. De har netop mødt deres største skuffelse, som ikke på nogen måde adskiller sig - andet end i opfang - fra den lange liste af lignende erfaringen langs hvilken de er klatret som på en stige fra kaos til herlighed. Det er disse som har tømt det erfaringsmæssige bærer til sidste dråbe, og jeg har observeret, at de midlertidigt vender tilbage i tjeneste til superuniverserne som den højeste type af kærlighedsfulde ministre for tidens og de tidsmæssige skuffelsers børn.

Efter et langt ophold på kredsløb nummer to eksamineres de skuffede pilgrimme af perfektionens råd som samles i denne cirkels styreverden, og de får bekræftelse på at de har bestået prøven i Havona; og dette giver dem, hvad angår den ikke åndelige status, samme stilling i tidens universer som om de faktisk havde lykket sig i guddomseventyret. Disse kandidaters ånd var helt acceptable; deres manglende succes var indbygget i en eller anden fase af deres teknik til at nærme sig eller i en eller anden del af deres erfaringsmæssige baggrund.

De føres siden af cirkels rådgivere frem foran opgavelederne i Paradiset og tilbagesendes til tjeneste i tiden i verdnerne i rummet, og de rejser med fryd og glæde til opgaverne fra tidligere dage og tidsaldre. En senere dag skal de vende tilbage til cirklen for deres største skuffelse og på ny forsøge sig på guddomseventyret.

For de pilgrimme som det er lykket sig på den anden cirkel er stimulansen fra den evolutionære usikkerhed overstået, men den evige opgaves eventyr er endnu ikke begyndt; og samtidig med at opholdet på denne cirkel er helt behageligt og i højeste grad givende, så savnes noget af den forventningsfulde entusiasme fra de tidligere cirkler. Mange er de pilgrimme som i en sådan stund med en glædesfyldt misundelse ser tilbage på den lange, lange kamp og virkelig ønsker, at de på en eller anden måde kunne rejse tilbage til verdnerne i tiden og begynde alting på ny igen, præcis som i dødelige, når alderdommen nærmer sig, blandt andet ser tilbage på kampene i de unge år og svundne tider og ærligt ønsker, at I kunne leve jeres liv endnu engang.

Men gennemkrydsningen af den inderste cirkel ligger lige foran, og snart derefter er den sidste transitsøvn til ende og det evige livsforløbs nye eventyr begynder. Rådgiverne og konsulenterne på denne anden cirkel indleder forberedelsen af deres pilgrimme for denne store og afsluttende hvile, den uundgåelige søvn som altid indtræder mellem de stadier som indebærer adskilte epoker i opstigingsforløbet.

Når de opstigende pilgrimme, som er nået frem til den Universelle Fader, fuldbyrder deres erfaring på den anden cirkel, udfærdiger deres altid nærværende Gradueredes Vejleder den ordre, som giver dem tilladelse til den afsluttende cirkel. Disse vejledere fører personlig deres pilgrimme til den inderste cirkel og overlader dem der til pleje hos hvilens fuldbyrder, de sidste af de klasser af anden gradens supernafer som er forordnet til at tage hånd om pilgrimmene fra tiden på verdenskredsene i Havona.

11. HVILENS FULDBYRDER

Meget af en opstigendes tid på den sidste kreds helliges til fortsættelse af studier af de nære forestående problemer i forbindelse med ophold i Paradiset. En omfattende skare af forskellige væsener, de fleste uåbenbarede, er permanente eller midlertidige indbyggere på denne inderste ring af verdner i Havona. Og blandingen af disse mangfoldige typer udstyrer de supernafiske hvilens fuldbyrder med en omgivelse rig på forskellige situationer, som de effektivt udnytter for at fremme undervisningen af de opstigende pilgrimme, i særdeleshed med tanke på tilpasningsproblemet til de mange grupper af væsener som de snart kommer til at møde i Paradiset.

Blandt dem som opholder sig på denne inderste kreds er de Sønner som de skabte har treenigede. Supernafene af første og anden gradens er de almindelige beskyttere af disse sønners fælles korps, som inkluderer de treenigede efterkommere til de dødelige finaliter og lignende afkom til Paradismedborgerne. Visse af disse sønner er omfavnet af Treenigheden og tjenstdygtige i superuniverserne, andre er forordnet til forskellige opgaver, men den største majoritet samles sammen i et fælles korps i de perfekte verdener i den inderste kreds i Havona. Her forberedes de under supernafernes

overvågning for noget fremtidigt arbejde af et specielt og navnløs korps af høje Paradismedborgere, som før Grandfandas tid, virkede som første udøvende assistenter til Dagenes Evige. Der findes mange grunde til at antage, at disse to unikke grupper af treenigede væsener kommer til at arbejde sammen i den fjerntliggende fremtid, ikke mindst på grund af deres fælles skæbne i at tilhøre reserverne i Paradisets Treenigede Finalitkorps.

På den inderste kreds omgås både de opstigende og de nedstigende pilgrimme med hinanden og med de sønner som de skabte væsener har treenigede. Ligesom deres forældre, så har disse sønner også stor nytte af at associeres med hinanden, og det er supernafernes specielle opgave, at understøtte og forsikre den gensidige omgang mellem de sønner som er treenigede af de dødelige finaliter og de som er treenigede af Paradismedborgerne. De supernafiske hvilens fuldbyrder, er ikke så meget impliceret i deres uddannelse som med at fremme deres forstående samvær med forskellige grupper.

De dødelige har fået befalingen fra Paradiset ”Vær perfekt, således som Faderen i Paradiset er perfekt.” Til disse treenigede sønner i deres fælles korps ophører de overvågende supernafer aldrig med at forkynde: ”Vær forstående mod jeres opstigende brødre, således som Paradisets Skabersønner kender og elsker dem.”

Det dødelige væsen må finde Gud. Skabersønnen ophører aldrig med at søge førend han finder mennesket - det laveste viljevæsen. Udover al tvivl, så forbereder Skabersønnerne og deres dødelige børn sig på en eller anden fremtidig og ukendt universtjeneste. Begge gennemrejser hele den erfaringsmæssige universets skala og undervises og træner på denne måde for deres evige opgave. Overalt i universerne sker denne blanding af det menneskelige og det guddommelige, sammenfletningen af skabte og Skaber. Tankeløse dødelige har henvist til manifestation af guddommelig barmhjertighed og omsorgsfuldhed, i særdeleshed mod de svage og på vegne af de trængende, som tegn på en antropomorfisk menneskelignende, Gud. Hvilken fejltagelse! Hellere burde sådanne ytringer af barmhjertighed og fordragelighed af menneskevæsnerne tages som bevis for, at det dødelige menneske bebos af den levende Gudens ånd, at den skabte, når alt kommer til alt, er guddommeligheds motiveret.

Nær afslutningen af opholdet på den første cirkel træffer de opstigende pilgrimme for første gang hvilens anstifter fra supernafernes første klasse. Det er Paradisets engle som kommer ud for at hilse velkommen til dem som står ved tærsklen til evigheden og for at afslutte deres forberedelse til overgangssøvnen til den sidste opstandelse. Du er i virkeligheden ikke et paradises barn førend du har gennemkrydset den inderste cirkel og oplevet opstandelsen i evigheden fra den sidste søvn i tiden. De fuldkomne pilgrimme begynder denne hvile, falder i søvn, på den første cirkel i Havona, men de vågner op på Paradisets strande. Af alle som stiger op til den evige Ø er det kun dem som lander på denne måde, som er evighedens børn; de andre rejser dertil som besøgende, som gæster uden beboelsesstatus.

Og nu, da jeres livsforløb i Havona når sit højdepunkt, når I dødelige falder i søvn på den inderste kreds styreverden, går I ikke alene til hvile som I gjorde I jeres oprindelsesverden, når I lukkede øjnene i den kropslige dødens naturlige søvn, eller som da I indtrådte i den lange transitdvale som forberedelse for rejsen til Havona. Nu når I forbereder jer på opnåelses hvile får I ved jeres side jeres langvarige ledsager fra den første cirkel, den majestætiske hvilens fuldbyrder som forbereder sig til at gå i hvile som et med jer, som en garanti fra Havona om at jeres overgang er fuldbyrdet og at I kun afventer at se frem mod fuldkommenhedens sidste afpudsning.

Jeres første overgang var virkelig døden, jeres anden en ideal søvn, og nu er den tredje forvandling den sande hvile, tidsaldrenes afkobling.

[Præsenteret af en Visdommens Fuldkommen fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 27

FØRSTE GRADENS SUPERNAFER OG DERES VIRKE

SUPERNAFER af første graden er Guddommens himmelske tjenere på den evige Paradis Ø. Man ved aldrig af, at de skulle have afvejet fra lysets og retfærdighedens veje. Navnelisterne er fuldstændige; fra evighedens daggry er ikke en eneste fra denne storslåede gruppe gået tabt. Disse høje supernafer er perfekte væsener, højest i deres fuldkommenhed, men de er hverken absonite eller absolut. Disse børn af den Uendelige Ånd, som er perfektioneret i deres natur, arbejder varierende og efter eget valg i alle faser af deres mangeartede opgaver. De tjener ikke særlig meget udenfor Paradiset, selvom de tager del i de forskellige tusindårige forsamlings og gruppesammenkomster i centraluniverset. De begiver sig også ud som Guddommenes specielle budbringere, og i stort antal stiger de op for at blive Tekniske Rådgivere.

Primære Supernafar placeres også i ledelsen for de serafiske skarer som virker i verdener isoleret på grund af oprør. Når en Paradissøn overdrages til en sådan verden, afslutter sin opgave, stiger op til den Universelle Fader, accepteres og vender tilbage som den anerkendte befrier af denne isolerede verden, udpeger opgavelederne altid en supernaf af første graden til at tage befalingen over de plejende ånder i tjeneste på den nylige genvundne sfære. Supernafarne i denne specielle tjeneste roteres periodevis. På Urantia er den nuværende ”seraflæder” den anden af denne klasse som er i tjeneste siden tiden for Kristus Mikaels overdragelse.

Fra evighedens begyndelse har supernafarne af første graden tjent på Lysets Ø og er rejst ud på lederopgaver til verdenerne i rummet, men har kun tjenstgjort i deres nuværende klassificering siden havonapilgrimmene fra tiden ankom til Paradiset. Disse høje engle virker nu hovedsagelig i følgende syv tjenesteklasser:

1. Gudtilbedelseslederne.
2. Filosofiens mestre.
3. Kundskabens vogtere.
4. Etikettelederne.
5. Etikens fortolkere.
6. Opgavecheferne.
7. Hvilens iværksættere.

Først når de opstigende pilgrimme faktisk får bosat sig i Paradiset kommer de under direkte indflydelse af disse supernafer, og gennemgår da en uddannelsesperiode under ledelse af disse engle i den omvendte rækkefølge end betegnelsen ovenfor. Det betyder at du indleder dit livsforløb i Paradiset under formynderskab af hvilens iværksættere og, efter hinanden efterfølgende perioder med de mellemliggende klasser, afslutter du denne uddannelsesperiode med Gudtilbedelseslederne. Derefter er du færdig til at påbegynde den endeløse livskarriere som en finalit.

1. HVILENS IVÆRKSÆTTERE

Hvilens iværksættere er Paradisets inspektører som går ud fra den centrale Ø til den inderste kreds i Havona for der at samarbejde med sine kollegaer, hvilens fuldkomne af supernafernes anden grad. Det absolut vigtigste for at kunne nyde

Paradiset er hvile, guddommelig hvile; og disse hvilens iværksættere er de sidste instruktører som gør pilgrimmene fra tiden klar til introduktionen i evigheden. De begynder deres arbejde på den sidste opnåelsescirkel i centraluniverset og fortsætter med det når pilgrimmen vågner fra den sidste overgangssøvn, slummeren som graduerer et skabt væsen fra rummet til det eviges rige.

Der findes syv slags hvile: Søvnens og legens hvile findes blandt de lavere klasser i livet; opdagelsens hvile blandt de højere væsener og tilbedelse blandt den højeste type af åndepersonlighed. Der findes også den normale hvile som består i indtagelsen af energi, væsenernes genopladning med fysisk eller åndelig energi. Og siden findes der også transitsøvnen, den bevidstløse slummer som serafoamluttet under rejsen fra en sfære til en anden. Helt afvigende fra alle disse er metamorfoses dybe søvn, overgangshvilen fra et væsen stadium til et andet, fra et liv til et andet, fra et eksistensniveau til et andet, den søvn som altid er forbundet med overgangen fra aktuel *status* i universet i modsætning til evolutionen gennem forskellige *stadier* indenfor en og samme status.

Men den sidste metamorfosesøvn er noget mere end disse tidligere overgangsslumren, som har markeret de efter hinanden følgende statusopnåelser under opstigningsforløbet; hvorved de skabte væsener rejser fra tiden og rummet gennem de inderste grænseområder af det tids- og rummæssige for at opnå status som indbygger i Paradiset tidløse og rumløse boliger. Hvilens iværksættere og fuldbyrderne er lige væsentlige for denne transcenderende metamorfose som seraferne og deres associerede væsener er for de dødelige væseners overlevelse efter døden.

Du går i hvile på den sidste Havonakreds og genopvækkes til evigheden i Paradiset. Og når du der åndelig genpersonaliseres kan du straks genkende de hvilens iværksættere som byder dig velkommen til de evige strande som de selvsamme supernafer af første grad som frembragte den sidste søvn på den inderste kreds i Havona; og du vil huske den sidste store strækning af troen, da du endnu engang gjorde dig klar til at betro omsorgen af din identitet i den Universelle Faders hånd.

Den sidste hvile i tiden er blevet nydt; den sidste overgangssøvn er oplevet; nu vågner du til evigt liv på de evige boligers strande. ”Og der skal ikke længere findes nogen søvn. Guds og hans Sønners tilstedeværelse er foran jer, og I er for evigt hans tjenere; I har set hans ansigt, og hans navn er jeres ånd. Ingen nat skal være der; og de behøver ingen lys fra solen, for den Store Kilde og Center giver dem lys; de skal leve for altid og evigt. Og Gud skal tørre alle tårer fra deres øjne; døden skal ikke mere være til, ingen sorg eller klagen, ej heller vil der være mere smerte, for det som før var, er nu gået bort.”

2. OPGAVERCHEFERNE

Dette er den gruppe som fra tid til anden forordnes af den ledende supernaf, ”den oprindelige mønsterengel”, til at lede organisationen af alle tre klasser af engle: første, anden og tredje gradens. Supernafene er som organisation helt selvstyrende og selvregulerende, med undtagelse af funktionerne af deres fælles leder, Paradisets første engel, som altid virker som leder for alle disse åndelige personligheder.

Opgaveenglene har meget at gøre med de forherligede dødelige indbyggere i Paradiset inden disse antages til Finalitkorpset. Studier og undervisning er ikke den eneste beskæftigelse for dem som lander i Paradiset; tjeneste spiller også en vigtig rolle i den førfinalitiske uddannelseserfaring i Paradiset. Jeg har observeret, at når de opstigende dødelige har perioder med fritid så udviser de en forkærlighed for at omgås med reservekorpset af supernafiske opgavechefer.

Når I opstigende dødelige når frem til Paradiset indebærer jeres sociale relationer en hel del andet end kontakt med en skarer af ophøjede og guddommelige væsener og med en velkendt mængde af forherligede dødelige kammerater. I må også omgås med over tretusinde forskellige klasser af Paradismedborgere, med de forskellige grupper af transcendentaler og med talrige andre typer af Paradis indbyggere, permanente og midlertidige, som ikke er åbenbaret på Urantia. Efter et længerevarende kontakt med denne mægtige intellekt i Paradiset, er det meget beroligende at omgås med sind af engletypen; de får tidens dødelige til at tænke på seraferne med hvilken de har haft en så lang kontakt og en så opfriskende forbindelse.

3. ETIKETTENS FORTOLKERE

Jo højere op man stiger på livets skala desto mere opmærksomhed må man hæfte sig ved universets etik. Etisk opmærksom indebærer helt enkelt, at hvert individ erkender de rettigheder som hører til eksistensen af alle andre individer. Den åndelige etik overstiger imidlertid langt den dødelige og selv den morontielle opfattelse om person- og grupperelationer.

Etik er blevet behørigt undervist og i tilstrækkelig grad erhvervet af tidens pilgrimme under deres lange opstigning til Paradisets herlighed. Mens dette indad og opstigende livsforløb har udviklet sig fra fødselsverdnerne i rummet, så fortsætter de opstigende med at tillægge gruppe efter gruppe til deres stadig vidtgående kreds af universets medborgere. Hver ny gruppe af kollegaer medfører yderligere et etiketteniveau som skal erkendes og følges, indtil de opstigende dødelige, hvor de når Paradiset, virkelig behøver nogen som kan yde hjælpsomme og venlige råd angående etiske tolkninger. De behøver ikke at få undervisning i etik, men de behøver at få det som de så møjsommeligt har lært sig rigtig *fortolket* for sig, når de kommer ansigt til ansigt med den usædvanlige store opgave at komme i kontakt med så meget som er nyt.

Etikettens fortolkere er til uvurderlig hjælp for dem som lander i Paradiset, hvor de hjælper dem med at tilpasse sig til talrige grupper af majestætiske væsener under den begivenhedsrige periode som strækker sig fra opnåelsen af beboelsesstatus til den formelle optagelse i de dødeliges Finalitkorps. Mange af de talrige typer af Paradisemedborgere har de opstigende pilgrimme allerede mødt på de syv kredse i Havona. De forherligede dødelige har også nydt intim kontakt med de treenigede sønner til de skabte væsener fra fælles korps på den inderste Havonakreds, hvor disse væsener får en stor del af deres uddannelse. Og på de øvrige kredsløb har de opstigende pilgrimme mødt talrige uåbenbarede beboere i Paradis-Havona systemet, som er der for at gennemgå gruppetræning som forberedelse for uåbenbarede fremtidige opgaver.

Alle disse himmelske kammeratskaber er uvægerlig gensidige. Som opstigende dødelige har I ikke kun selv nytte af disse på hinanden følgende univers ledsagere og talrige klasser af stigende grad af guddommelige kammerater, men I giver også disse venskabelige væsener noget af jeres egen personlighed og erfaring, hvilket for altid gør hver og en af dem anderledes og bedre af at have omgået med en opstigende dødelig fra de evolutionære verdner i tid og rum.

4. ETIKETTELEDERNE

Efter at være blevet fuldt instrueret om etiketten i Paradisets personforhold - hverken meningsløse formaliteter eller kunstige kaste påbud, men snarere en naturlig høflighed - finder de opstigende dødelige det hjælpsomt at få rådgivning af de supernafiske Etiketteledere, som instruerer de nye medlemmer af paradissamfundet i de sæder og skikke som hører til den perfekte adfærd blandt de høje væsener som opholder sig på Lysets og Livets centrale Ø.

Harmoni er grundtonen i centraluniverset og en skønsom orden råder i Paradiset. En korrekt adfærd er væsentlig for fremskridt gennem viden, gennem filosofi til den spontane tilbedelse af åndelige højder. Der findes en guddommelig teknik for at nærme sig Guddommeligheden; og pilgrimmen kan ikke erhverve denne teknik førend han er ankommet til Paradiset. Åndeessensen i den er givet på Havona kredsløbene, men finpudsningen i uddannelsen af tidens pilgrimme kan ikke gives førend disse faktisk har opnået Lysets Ø.

Al adfærd i Paradiset er helt spontant, i alle henseender naturligt og frit. Men der findes dog en rigtig og perfekt måde at gøre tingene på den Evige Ø, og Etikettelederne står altid ved siden af de ”fremmede indenfor porten” for at instruere dem og vejlede deres skridt, så de kan føle sig helt afslappet og for samtidig at hjælpe pilgrimmene med at undgå den forvirring og usikkerhed som ellers ville være uundgåelig. Kun med et sådan arrangement kunne endeløs forvirring undgås; og i Paradiset forekommer forvirring aldrig.

Disse etiketteledere tjener virkelig som forherligede lærere og vejledere. De beskæftiger sig hovedsagelig med at instruere de nye dødelige beboere angående den næsten endeløse række af nye situationer og ubekendte skikke. På trods af den lange forberedelse til Paradiset og den lange rejse dertil, så er Paradiset vedvarende usigelig fremmed og uventet nyt for dem som endelig opnår beboelsesstatus der.

5. VIDENS VOGTERE

De supernafiske vogtere af viden er de højere ”levende epistler”, kendt og læst af alle som opholder sig i Paradiset. De er sandhedens guddommelige arkiv, de levende bøger af virkelig viden. I har hørt om registreringerne i ”livets bog”. Videns vogtere er netop sådanne levende bøger, fuldkomne optegnelser indskrevet i det guddommelige livs og den højeste ufejlbarligheds evige tavler. De er i virkeligheden levende automatiske biblioteker. Universernes fakta er uløseligt forbundet i disse primære supernafer, faktisk registrerede i disse engle; og det er også i følge deres natur en umulighed for en usandhed at slå rod i disse perfekte og komplette vogters sind som opbevarer sandheden fra evigheden og informationer fra tiden.

Disse vogtere holder uformelle instruktionskurser for beboerne på den evige Ø, men deres hovedsaglig funktion er med reference og verifikation. Hver og en som opholder sig i Paradiset kan efter behag få ved sin side en levende vogter som har ansvaret for det specielle faktum eller den specielle sandhed som vil vides. På Øens nordlige yderområde forefindes de levende søgere af kundskab, som vil udpege lederen for den gruppe som har den søgte information og straks fremtræder de lysende væsener som præcis er det som I vil vide. Ikke længere behøves i at søge oplysning fra trykte sider; i omgås nu ansigt til ansigt med levende information. Højeste viden får I således fra de levende væsener som er dets endelige vogtere.

Når I lokaliserer den supernaf som er eksakt det I ønsker verificeret, så finder I, at alle kendte fakta fra alle universer står tilgængelig, for disse vogtere af viden er de endelige og levende sammendrag fra det vidtstrakte netværk af registrerende engle, alt fra seraferne og sekonaferne i de lokale universer og superuniverser til de Ledende Registratorer blandt tredje gradens supernafer i Havona. Og denne levende akkumulation af viden er noget andet end Paradisets formelle registreringer, den kumulative sammensmeltning af den universelle historie.

Sandhedens visdom har sin oprindelse i guddommeligheden i centraluniverset, men viden, den erfaringsmæssige viden, har i stor udstrækning sin oprindelse i tidens og rummets domæner - derfor er det nødvendigt at opretholde superuniversets vidtstrakte organisation af registrerende serafer og supernafer støttet af de Himmelske Registratorer.

Disse første gradens supernafer som automatisk besidder universets viden er også ansvarlige for dets organisering og klassificering. Da de udgør universernes univers levende referencebibliotek har de klassificeret viden i syv store klasser, hver og en med omkring en million undergrupper. Den lethed med hvilken beboerne i Paradiset kan konsultere denne omfattende samling af viden er udelukkende et resultat af disse vogters frivillige og kloge anstrengelser. Vogterne er også centraluniversets ophøjede lærere, som frit uddeler deres levende skatte til alle væsener på hver kreds i Havona, og de anvendes i stor udstrækning, skønt indirekte, af Dagenes Ældstes domstole. Men dette levende bibliotek, tilgængeligt for centraluniverset og superuniverserne, har de lokale skabelser ikke adgang til. Kun indirekte og via afspejlingen kan de lokale universer forsikre sig om fordelene af viden i Paradiset.

6. FILOSOFIENS MESTRE

Næst efter den højeste tilfredsstillende af tilbudelse kommer opmuntringen, som filosofien giver. Aldrig stiger I så højt eller avancerer så langt, at der ikke forbliver tusinde mysterier som fordrer anvendelse af filosof når man forsøger at løse dem.

Mesterfilosofferne i Paradiset frydes ved at føre dets beboere, både indfødte og opstigendes tanker, i den opfriskende beskæftigelse med at forsøge at løse universets problemer. Disse supernafiske filosofiens mestre er de ”vise mænd i himlen”, de visdommens væsener som gør brug af den viden om sandhed og erfaringens fakta i deres anstrengelser med at beherske det ukendte. Hos dem når viden op til sandhed og erfaring stiger til visdom. I Paradiset oplever de opstigende personligheder fra rummet tilværelsens højdepunkter. De har viden, de kender sandheden, de kan filosofere - tænke sandheden; de kan endda forsøge at forstå den Ultimatives opfattelse og forsøge at få styr på de Absoluttes fremgangsmåder.

Indenfor det sydlige ydre område af Paradisets vidtstrakte domæne afholder filosofiens mestre detaljerede kurser om visdommens halvfjerds funktionelle delområder. Her behandler de Infinitetens planer og formål og forsøger at koordinere erfaringerne og sammenfatte viden om alle som har adgang til deres visdom. De har udviklet en høj specialiseret holdning til forskellige univers problemer, men deres endelige konklusioner er altid entydigt konsekvent.

Disse Paradisfilosoffer underviser med alle mulige instruktionsmetoder, inklusiv den højere grafteknik fra Havona og visse paradismetoder for formidling af information. Alle disse højere teknikker med at formidle viden og overføre idéer ligger totalt udenfor opfattelses evnen hos selv det højst udviklede menneskesind. En times instruktion i Paradiset modsvarer ti tusinde år af de metoder som man på Urantia anvender for at huske ord. I kan ikke forstå sådanne kommunikationsprocesser og der findes helt enkelt ingenting som de kan sammenlignes med i de dødeliges erfaring, ingenting som de kan ligestilles med.

For filosofiens mestre er det en høj fornøjelse at formidle deres tolkning af universernes univers til de væsener som er steget op fra verdnerne i rummet. Selvom filosofi aldrig kan være lige så sikker i sine konklusioner som faktisk viden og erfaringernes sandheder, så kommer I dog, efter at have lyttet til disse første gradens supernafer diskutere evighedens uløste problem og de Absoluttes gennemførelse, til at kende en bestemt og bestående tilfredsstillelse angående disse ubeherskede spørgsmål.

Disse intellektuelle beskæftigelser i Paradiset udsendes ikke; perfektionens filosofi er kun tilgængelig for dem som personlig er tilstede. De rundt om kredsende skabelser kender kun til denne undervisning gennem dem, som har gået igennem denne erfaring og som senere har ført denne visdom ud til universerne i rummet.

7. GUDSDYRKELSESLEDERNE

Gudsdyrkelse er det højeste privilegium og den første pligt for alle skabte intelligenser. Gudsdyrkelse er den bevidste og glædesfyldte handling som indebærer anerkendelse og erkendelse af sandheden og virkeligheden af Skabernes nære og personlige forhold til deres skabte. Gudsdyrkelses kvalitet bestemmes af dybden i det skabte væsens opfattelse; og når kendskabet om Gudernes infinite karakter tiltager, bliver gudsdyrkelsen desto mere altomfattende indtil den i sidste instans når op til den højeste erfaringsmæssige glædens herlighed og det mest udsøgte velbehag som skabte væsener kender.

Selvom Paradisøen har visse pladser for gudsdyrkelse, så er den nærmere at betragte som en enorm helligdom for tilbedelse. Gudsdyrkelse er den første og dominerende passion hos alle som stiger i land på dets lyksalige kyster - det spontane følelsesudbrud hos de væsener som har lært sig tilstrækkeligt om Gud for at nå frem til hans nærværelse. Cirkel efter cirkel, under rejsen indad gennem Havona er gudsdyrkelse en voksende passion indtil det i Paradiset bliver nødvendigt at styre og på anden måde kontrollere disse udtryk.

De periodiske, spontane gruppe- og andre specielle udbrud af højeste tilbedelse og åndelig lovprisning i Paradiset sker under ledelse af et specielt korps af første gradens supernafer. Under ledelse af disse gudsdyrkelsesledere fuldender denne hyldest de skabtes mål af højeste velbehag og opnår den højeste fuldkommenhed i sublim selvudfoldelse og personlig nydelse. Alle første gradens supernafer længes efter at blive gudsdyrkelsesledere, og alle opstigende væsener ville med glæde for altid forblive i denne attitude af gudsdyrkelse om ikke opgavecheferne periodisk opløste disse sammenkomster. Men af ingen opstigende væsener fordres det, at vedkommende går ind i den evige tjenestens opgave førend han har opnået fuld tilfredsstillelse af gudsdyrkelse.

Det er gudsdyrkelsesledernes opgave at undervise de opstigende væsener i gudsdyrkelse på en sådan måde at de kan få denne tilfredsstillelse af at udtrykke sig selv og samtidig kunne rette opmærksomheden på paradisregimets væsentligste aktiviteter. Uden forbedring af teknikken for gudsdyrkelse ville det tage hundredvis af år for en gennemsnitlig dødelig som når Paradiset til fuldt ud og tilfredsstillende at udtrykke sine følelser af intelligent påskønnelse og den opstigendes taknemmelighed. Gudsdyrkelseslederne åbner nye og hidtil ukendte udtryksformer, så at disse vidunderlige børn fra rummets skød og tidens fødselsveer kan få den fulde tilfredsstillelse af gudsdyrkelse på meget kortere tid.

Al den kunst som alle væsener i hele universet er i besiddelse af og som kan intensivere og forhøje evnerne for selvudfoldelse og befordre påskønnelse, er anvendt i den størst mulige udstrækning ved tilbedelsen af Paradisguddommene. Gudsdyrkelse er den højeste glæde i Paradisets tilværelse; det er Paradisets oplivende underholdning. Hvad leg og spil gør for jeres trætte sind på jorden, det gør tilbedelse for jeres fuldkomne sjæle i Paradiset. Måden for tilbedelse i Paradiset ligger helt udenfor de dødeliges opfattelse, men ånden i gudsdyrkelsen kan i begynde at værdsætte allerede nede på Urantia, for allerede nu bor Gudernes ånd i jer, svæver over jer og inspirerer jer til sand gudstilbedelse.

Der findes fastsatte tider og pladser for tilbedelse i Paradiset, men det er ikke tilstrækkelig til imødekommelse af den stadig voksende overflod af åndelige følelser som beror på de strålende væseners voksende intelligens og ekspanderende guddommeligheds anerkendelse som de har skaffet sig under den erfaringsmæssige opstigning til den evige Ø. Ikke siden Grandfandas dage har supernaferne været i stand til fuldstændig at imødekomme gudsdyrkelsens ånd i Paradiset. Der findes altid et overskud af andægtighed målt med forberedelserne til gudsdyrkelsen. Og dette beror på, at personligheder med iboende perfektion aldrig helt kan vurdere de overvældende reaktioner forårsaget af de åndelige følelser hos væsener som langsomt og møjsommeligt har banet sig vej opad til Paradisets herlighed fra dybet af det åndelige mørke i de lavere verdner i tid og rum. Når disse engle og dødelige fra tiden når frem foran Paradisets Styrke kommer de følelser som er samlet under tidsaldrenes gang til udtryk, en forestilling, som forbløffer Paradisets engle og som afstedkommer den størst mulige glæde af guddommelig tilfredsstillelse hos Paradisets Guddomme.

Nogle gange bliver hele Paradiset opslugt af en fremherskende bølge af åndelig og andagtsfulde udtryk. Ofte kan gudsdyrkelseslederne ikke kontrollere disse fænomener førend den trefoldige fluktuation i Lyset fra Guddommens bolig kommer til syne, hvilket angiver at Gudernes guddommelige hjerte er blevet helt og fuldt tilfredsstillet af den oprigtige tilbedelse af Paradisets beboere, herlighedens fuldkomne medborgere og de opstigende væsener fra tiden. Hvilken fremgangsmådens triumf! Hvilken fuldbyrkelse af Gudernes evige plan og formål er det ikke, at det skabte barns intelligente kærlighed fører til fuld tilfredsstillelse af Skaberfaderens uendelige kærlighed!

Efter at I har opnået den højeste tilfredsstillelse som gudsdyrkelsens fylde giver, er I kvalificeret for indtrædelse i Finalitkorpset. Opstigningsforløbet er så godt som afsluttet, og det syvende jubilæum forberedes til fest. Det første jubilæum markerede det dødelige væsens overenskomst med Tankeretteren, når formålet med overlevelse blev forseglet; det andet var opvækkelsen til morontialivet; det tredje var fusionen med Tankeretteren; det fjerde var opvækkelsen i Havona; det femte fejrede fundet af den Universelle Fader; og det sjette jubilæum holdes ved opvækkelsen i Paradiset fra tidens sidste transitsøvn. Det syvende jubilæum markerer indtrædelsen i de dødeliges finalitkorps og begyndelsen af evighedstjenesten. En finalits opnåelse af det syvende stadie af åndens virkeliggørelse kommer antagelig til at signalere fejringen af det første jubilæum i evigheden.

Og således slutter beretningen om Paradisets supernafer, den højeste klasse af alle tjenende ånder, disse væsener som, i egenskab af en universel klasse, vedvarende værner om jer, fra jeres oprindelsesverden til gudsdyrkelseslederne afslutningsvis siger farvel til jer når I aflægger Treenighedens evighedsed og optages i de Dødeliges Finalitkorps.

Paradistreenighedens endeløse tjeneste skal snart begynde, og nu er finaliten ansigt til ansigt med udfordringen af Gud den Ultimative.

[Præsenteret af en Visdommens Fuldkommen fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 28

DE TJENENDE ÅNDER I SUPERUNIVERSENERNE

Således som supernaferne udgør engleskarene i centraluniverset og seraferne i lokaluniverset, sådan er sekonaferne de tjenende ånder i superuniverserne. I graden af guddommelighed og potentiale af højestehed ligner disse børn af de Afspejlende Ånder imidlertid mere supernaferne end seraferne. De tjener ikke alene i superskabelserne, og både mangfoldige og spændende er de hændelser som støttes af deres uåbenbarede kollegaer.

Således som de præsenteres i disse beretninger omfatter de tjenende ånder i superuniverserne følgende tre klasser:

1. Sekonaferne.
2. Tertiaferne.
3. Omniaferne.

Eftersom de to sidstnævnte klasser ikke er så direkte involveret i opstigningsplanen for de dødeliges fremgang vil de i korthed blive behandlet før den længere beretning af sekonaferne. I teknisk forstand så er hverken tertiafer eller omniafer *superuniversernes* tjenende ånder selvom de begge tjener som åndeministre *indenfor* disse domæner.

1. TERTIAFERNE

Disse høje engle er registreret i superuniversernes hovedkvarter, og trods det, at de tjener i lokaluniversernes hovedstæder er de teknisk set beboere i superuniversernes hovedstæder eftersom de ikke er indfødte i lokaluniverserne. Tertiaferne er børn til den Uendelige Ånd og personaliseres i Paradiset i grupper af et tusinde. Disse himmelske væsener af guddommelig oprindelse og næsten højeste alsidighed er den Uendelige Ånds gave til Guds Skabersønner.

Når en Mikael Søn bliver fritillet fra forældreregimet i Paradiset og forberedes til at begive sig på vej til universets eventyr i rummet, fremfører den Uendelige Ånd en gruppe på et tusinde af disse ledsagerånder. Og disse majestætiske tertiafer følger denne Skabersøn når han begiver sig ud på eventyret med at organisere et univers.

Gennem de tidligere tider af universets opbygning er disse tusinde tertiafer en Skabersøns eneste personlige medarbejdere. De erhverver en vældig erfaring som Sønnens assistenter under disse spændende tider, når universet sammensættes og andre astronomiske påvirkninger iværksættes. De tjener ved siden af Skabersønnen indtil den dag, hvor den Klare Morgenstjerne, den førstefødte i et lokalunivers, personaliseres. Derefter indgiver tertiaferne deres formelle afskedsansøgninger hvilket bevilges. Og med tilsynekomsten af de første klasser af indfødte engleliv, trækker de sig tilbage fra aktiv tjeneste i lokaluniverset og bliver forbindelsespersoner mellem Skabersønnen, som de tidligere var knyttet til, og Dagenes Ældste i det omhandlende superunivers.

2. OMNIAFERNE

Omniaferne skabes af den Uendelige Ånd i forbindelse med de Syv Højeste Udøvere, og de er udelukkende disse Højeste Udøvers tjenere og budbringere. Omniaferne har deres opgave i hele storuniverset, og i Orvonton opretholder deres korps hovedkvarter i de nordlige områder af Uversa, hvor de bor som en speciel æreskoloni. De er ikke registreret i Uversa, og er heller ikke knyttet til vores administration. De har heller ikke direkte noget at gøre med

opstigningsplanen for de dødeliges fremgang.

Omniaferne er helt og holdent beskæftiget med tilsynet af superuniverserne med tanke på administrativ koordinering set fra de Syv Højeste Udøvers synspunkt. Vores koloni af omniafer i Uversa får instruktioner fra og rapporterer kun til Orvontons Højeste Udøvere, som virker på den fælles udøvelsessfære nummer syv i den yderste ring af Paradiset satellitter.

3. SEKONAFERNE

Sekonafernes skarer skabes af de syv Afspejlende Ånder tilknyttet i hovedkvarteret i hvert superunivers. Der findes en bestemt Paradis-deltagende teknik i forbindelse med skabelsen af disse engle i grupper af syv. Blandt disse syv findes altid en første gradens sekonafer, tre anden gradens og tre tredje gradens sekonafer; de personaliseres altid nøjagtigt i dette forhold. Når syv af disse sekonafer skabes bliver en, den af første graden, knyttet til Dagenes Ældstes tjeneste. De tre engle af anden graden associeres med superstyrelsernes tre grupper af administratorer med paradisoprindelse; de Guddommelige Rådgivere, Visdommens Fuldkomne og de Universelle Censorer. De tre engle af tredje graden knyttes til superunivers herskernes opstigende treenigede medarbejdere, de Mægtige Budbringere, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer.

Disse superuniversernes sekonafer er efterkommere til de Afspejlende Ånder, og derfor er afspejlingen en naturlig del af deres væsen. De reagerer afspejlende for alt i hver fase hos hvert skabte væsen med oprindelse i den Tredje Kilde og Center samt i Paradisets Skabersønner, men de afspejler ikke direkte væsener og enheden, personlige eller andre, med oprindelse udelukkende i den Første Kilde og Center. Vi har mange beviser for, at den Uendelige Ånds universelle intelligens kredsløb er virkelige, men selvom vi ikke havde noget andet bevis ville sekonafernes afspejlende fremvisninger være helt tilstrækkelig for at demonstrere, at den universelle tilstedeværelse af Samforenerens uendelige sind er virkelig.

4. FØRSTE GRADENS SEKONAFER

Sekonaferne af første graden som har deres opgave hos Dagenes Ældste, er levende spejle i disse treenige herskers tjeneste. Tænk hvad det betyder i styrelsen af et superunivers, at kunne vende sig som til et levende spejl og i det se og tilmed høre de klare svar fra et andet væsen et tusinde eller hundredtusinde lysår længere borte, og at gøre alt dette øjeblikkeligt og fejlfrit. Optegnelser er vigtige for forvaltningen af universerne, informationsudsendelser er nyttige, de Enlige og andre budbringers arbejde er til stor hjælp, men Dagenes Ældste fra deres position halvvejs mellem de beboede verdner og Paradiset - mellem mennesket og Gud - kan øjeblikkelig se i begge retninger, høre begge sider og *kende* begge veje.

Denne evne - til at høre og se alting så at sige - kan i superuniverserne kun realiseres fuldkommen af Dagenes Ældste og kun i deres respektive hovedkvartersverden. Selv der opstår der begrænsninger: Fra Uversa er denne kommunikation begrænset til verdnerne og universerne i Orvonton, og samtidig med, at den ikke fungerer mellem superuniverserne så holder denne samme afspejlende teknik hver og en af dem i tæt kontakt med centraluniverset og med Paradiset. Skønt de syv superregeringer er adskilte fra hinanden, afspejler de således fuldstændigt autoriteten ovenfor og er helt sympatisk indstillet til, og fuldstændig fortrolig med behovene nedenfor.

Som følge af første gradens supernafers medfødte natur har de præference mod syv typer af tjeneste, og det er hensigtsmæssigt, at den første serie i denne klasse skulle være således udstyret, at den har en medfødt evne til at tolke Åndens sind for Dagenes Ældste:

1. *Samforenerens Stemme*. I hvert superunivers udviser den første supernaf af første grad, og hver syvende af dem som senere skabes i den klasse, en høj grad af tilpasningsevne til at forstå og fortolke den Uendelige Ånds sind for Dagenes Ældste og deres medarbejdere i superregeringen. Dette er af stor værdi i superuniversernes hovedkvarter, for modsat fra de lokale kreationer med deres Guddommelige Ministre, så har sædet for superregeringen ingen specialiseret personalisering af den Uendelige Ånd. Derfor kommer disse sekonaferne nærmest til at være personlige repræsentanter for den Tredje Kilde og Center på en sådan hovedstadssfære. Ganske vist findes de syv Afspejlende Ånder der, men disse mødre til de sekonaferne skarer afspejler mindre virkeligt og automatisk Samforeneren end de Syv

Mesterånder.

2. *De Syv Mesterånders Stemme.* Den anden sekona af første graden, og hver syvende af dem som senere skabes tendere mod portrættering af de Syv Mesterånders kollektive natur og reaktioner. Selvom hver Mesterånd allerede er repræsenteret i et superunivers hovedstad af en af de Afspejlende Ånder som er i tjeneste der, er denne repræsentation individuel, ikke kollektiv. Kollektivt er de kun tilstede som afspejlende; derfor byder Mesterånderne disse højst personlige sekonafer tjenester velkommen som er så kompetente til at repræsentere dem for Dagenes Ældste

3. *Skabersønnernes Stemme.* Den Uendelige Ånd må have haft noget at gøre med skabelsen eller træningen af Mikael-klassens Paradissønner, for den tredje første gradens sekona og hver syvende serie derefter har den bemærkelsesværdige gave, at kunne afspejle disse Skabersønners sind. Hvis Dagenes Ældste skulle ønske at vide - virkelig vide - hvordan Mikael fra Nebadon stiller sig til en eller anden sag, som er under behandling, behøver de ikke at kontakte ham langs linjerne i rummet; de behøver kun at kalde på Lederen for Nebadonstemmerne, som på anmodning præsenterer den Mikael sekona som registret udviser, og straks opfatter Dagenes Ældste stemmen af Mestersønnen fra Nebadon.

Ingen andre klasser af Sønner kan på denne måde "afspejles", og ingen andre klasser af engle kan fungere på denne måde. Vi ved ikke helt, hvordan dette udføres, og jeg tvivler meget på, om Skabersønnerne selv helt forstår det. Men med sikkerhed ved vi, at det fungerer, og at det fungerer ufejlbarligt acceptabel ved vi også, for i hele historien om Uversa har de sekonafigiske stemmer aldrig fejlet i deres præsentationer.

I begynder her at se noget af den måde på hvilken guddommeligheden omslutter tidens rum og overvinder rummets tid. I får her et af jeres første flygtige glimt af evigheds-cirkelns teknik, for øjeblikket afvigende for at hjælpe tidens børn i deres opgaver med at overvinde rummets svære hindringer. Og disse fænomener er et tillæg til de Afspejlende Ånders etablerede universteknik.

Selv om de tilsyneladende ikke har tilgang til den personlige tilstedeværelse af Mesterånderne ovenover og Skabersønnerne nedenunder så har Dagenes Ældste til deres rådighed levende væsener afstemt til kosmiske mekanismer af afspejlende perfektion og ultimativ præcision, hvorved de kan nyde den reflekterende tilstedeværelse af alle disse ophøjede væsener, hvis personlige tilstedeværelse er nægtet dem. Gennem disse midler, og andre for jer ukendte måder, er Gud potentielt til stede i superuniversernes hovedkvarter.

Dagenes Ældste kan fuldstændig udlede Faderens vilje ved at ligestille Åndens stemme lysglimt oppefra og Mikaelernes stemmeblink nedefra. På denne måde kan de være ufejlbarlig sikre når de beregner Faderens vilje vedrørende de administrative sager i de lokale universer. Men for at udlede en af Gudernes vilje fra kendskab til de to øvrige, så må de tre Dagenes Ældste virke sammen; to kan ikke få svaret frem. Af denne årsag, selv om der ikke fandtes andre, ledes superuniverserne altid af tre Dagenes Ældste, ikke af en eller af to.

4. *Engleskarernes Stemme.* Den fjerde første gradens sekona og derefter hver syvende serie viser sig at være engle som er særskilt modtagelige for følelser hos alle klasser af engle, medregnet supernaferne ovenfor og seraferne nedenfor. Således er en befalingsførende eller overvågende engels indstilling umiddelbart tilgængelig for overvejelse ved ethvert af Dagenes Ældstes rådsmøde. Ikke en dag passerer i jeres verden uden at serafernes ledere på Urantia bliver bevidste om, at der sker en afspejlende overføring, som tiltrækkes fra Uversa med et eller andet formål; men med mindre hun ikke forud meddeles af en Enlig Budbringer forbliver hun helt uvidende om hvad som søges og hvordan det fås. Disse tjenende ånder i tiden leverer vedvarende denne slags af ubevidste, og derfor med sikkerhed upartiske bevismateriale som berør den endeløse række af sager som fordrer opmærksomhed og råd af Dagenes Ældste og deres medarbejdere.

5. *Modtagerne af informationsudsendelser.* Der findes en speciel klasse af udsendte budskaber som kun modtages af disse første gradens sekonafer. Selvom de ikke er ordinære informationsudsendere i Uversa arbejder de i forbindelse med de afspejlende stemmernes engle i formålet med at synkronisere Dagenes Ældstes reflekterende vision med visse konkrete budskaber som kommer ind over de etablerede kredsløb for universets kommunikation. Modtagerne af informationsudsendelserne er den femte serie, den femte første gradens sekona som skabes og hver syvende derefter.

6. *Transportpersonligheder.* Dette er de sekonafer som transporterer tidens pilgrimme fra superuniversernes hovedkvartersverdner til den yderste cirkel i Havona. De er superuniversernes transportkorps, som opererer indad til

Paradiset og udad til verdnerne i deres respektive sektorer. Dette korps består af den sjette første gradens sekonafer og hver syvende senere skabte.

7. *Reservekorps*. En meget stor gruppe af sekonafer, første gradens syvende serie, holdes i reserve for uklassificerede pligter og redningstjenester i verdnerne. Da de ikke er højt specialiserede kan de fungere temmelig godt i en hvilken som helst kapacitet af deres forskellige kollegaer, men de påtager sig kun sådant specialiseret arbejde i nødsituationer. Deres almindelige arbejde er at udføre de almindelige opgaver i et superunivers, som ikke falder indenfor rammen af englene med specificeret tjeneste.

5. ANDEN GRADENS SEKONAFER

Sekonaferne af anden gradens klasse er ikke mindre reflekterende end deres kollegaer af første graden. Klassificeringen i første, anden og tredje graden angiver ikke i sekonafernes tilfælde en forskel i status eller funktion; den betegner kun deres forretningsorden. Alle tre grupper udviser identiske egenskaber i deres beskæftigelser.

De syv afspejlende typer af anden gradens sekonafer forordnes til tjeneste hos Dagenes Ældstes samordnede medarbejdere med treenhedsoprindelse som følger:

Til Visdommens Fuldkomne - Visdommens Stemmer, Filosofiens Sjæle og Sjælenes Forenede.

Til de Guddommelige Rådgivere - Rådets Hjerter, Tilværelses Glæder og Tjenestens Tilfredsstillelse.

Til de Universelle Censorer - Åndernes Udskillere.

Ligesom første gradens klasse skabes denne gruppe i serier; det betyder, at den førstefødte var en Visdommens Stemme, ligeså den syvende derefter, og lige sådan med de seks øvrige typer af disse afspejlende engle.

1. *Visdommens Stemme*. Visse af disse sekonafer står i bestandig forbindelse med Paradisets levende bibliotek, kundskabsvogterne, som hører til de primære supernafer. I specialiserede reflekterende tjeneste er Visdommens Stemmer levende, nuværende, fuldstændige og fuldkommen pålidelige koncentrationer og fokuseringer af den koordinerede visdom i universernes univers. I forholdet til den næsten uendelige volumen af information som cirkulerer i superuniversernes hovedkredsløb, er disse fantastiske væsener så reflekterende og selektive og så følsomme, at de kan adskille og modtage det vigtigste af visdommen og ufejlbart overføre disse sjælsbevidste juveler til deres overordnede: Visdommens Fuldkomne. Og de fungerer på en sådan måde, at Visdommens Fuldkomne ikke kun hører de virkelige og oprindelige udtryk for denne visdom men også afspejlende ser selve de væsener, af høj eller lav oprindelse, som udtrykte dem.

Det står skrevet: "Om nogen mangler visdom, lad ham da spørge." Når det i Uversa bliver nødvendigt, at træffe en beslutning som fordrer visdom i forviklede situationer i samarbejde med superuniversregeringens indviklede sager, når både perfektionens og gennemførlighedens visdom skal foreligge, så kalder Visdommens Fuldkomne på et batteri af Visdommens Stemmer, og med denne klassens fuldkomne færdighed så afstemmer og retter de ind disse levende modtagere af den sindsindesluttet og cirkulerende visdom i universernes univers på en sådan måde, at fra disse sekonaferiske stemmer fremflyder der en strøm af guddommelighedens visdom fra universet ovenfor og gennemførlighedens visdom fra de højere sind i universernes nedenfor.

Hvis forvirring opstår med hensyn til harmoniseringen af disse to versioner af visdom, rettes der omgående en henvendelse til de Guddommelige Rådgivere som straks afgør den rette kombination af proceduren. Hvis der er nogen tvivl angående ægtheden i noget som kommer ind fra verdner, hvor der har været oprør sker henvendelsen til Censorerne som med deres Åndernes Udskillere straks kan afgøre "hvad slags ånd" som har påvirket rådgiveren. Således er tidens visdom og øjeblikkets intellekt altid tilstede hos Dagenes Ældste, som en åben bog foran deres velvillige blik.

I kan kun svagt forstå, hvad alt dette betyder for dem som er ansvarlige for ledelsen af superuniversernes regeringer. Den enorme størrelse og omfang af disse transaktioner ligger helt udover den finite opfattelse. Når I står, hvilket jeg

gentagende gange har gjort, i de specielle modtagelseskamre i visdommens tempel i Uversa og ser alt dette fungere i virkeligheden, bliver i røgte i tilbedelse af at se, hvordan perfektioneret kompliceret universernes interplanetariske kommunikation er og hvor sikkert den fungerer. I vil vise hyldest til den guddommelige visdom og godheden hos Guderne som planlægger og udøver med en så fremragende teknik. Og alt dette sker virkelig ligesom jeg har beskrevet det.

2. *Filosofiens Sjæl* Disse vidunderlige lærer er også knyttet til Visdommens Fuldkomne, og når de ikke på anden måde er retningsvisende forbliver de fokuseret synkronisk med filosofiens mestre i Paradiset. Tænk jer at træde frem foran et vældig levende spejl, så at sige, men i stedet for at se billedet af jeres finite og materielle jeg ville i se en afspejling af guddommelighedens visdom og Paradisets filosofi. Og hvis det bliver ønskeligt at ”inkarnere” denne perfektions filosofi, at fortynde den, så at den bliver praktisk anvendelig for, og kan assimileres af, de ringe folk i de lavere verdner, så behøver disse levende spejle kun at vende deres ansigter nedad for at afspejle normerne og behovet i en anden verden eller et andet univers.

Med selve disse teknikker tilpasser Visdommens Fuldkomne beslutninger og henstillinger til de reelle behov og den aktuelle status for de berørte befolkninger og verdener, og altid virker de i samråd med de Guddommelige Rådgivere og de Universelle Censorer. Men den sublime fylde i disse transaktioner overstiger selv min opfattelsesevne.

3. *Sjælernes Forenede*. Fuldførelse af den treenige stab som er knyttet til Visdommens Fuldkomne er disse Afspejlere af idealet og tilstanden i etiske forhold. Af alle de problemer i universet som fordrer en udøvelse af erfaringens og tilpasningens fuldendte visdom, er ingen vigtigere end de som fremkommer af forholdene og foreningerne mellem intelligente væsener. Enten det er i menneskelige sammenslutninger for handel og udveksling, venskab og ægteskab eller engleskarernes forbindelser, så opstår der altid små friktioner, mindre misforståelser, alt for ubetydelig til at tiltrække sig mæglernes opmærksomhed men tilstrækkelig irriterende og forstyrrende til at spolere universernes smidige funktion, hvis de fik lov til at sprede sig og fortsætte. Derfor stiller Visdommens Fuldkomne deres klasse af kloge erfaring til rådighed som ”forsoningens olie” for et helt superunivers. I hele dette arbejde får disse superuniversets vise mænd god hjælp af deres afspejlende medarbejdere, Sjælernes Forenede, som gør den aktuelle information om tilstanden i universet tilgængelig og samtidig skildrer Paradisets ideal om den bedste måde, at løse disse forvirrende problemer. Når disse sekonafer ikke er specifikt retningsvisende på noget andet, holder de sig i reflekterende forbindelse med etikkens fortolkere i Paradiset.

Dette er de engle som fostrer og fremmer gruppearbejdet i hele Orvonton. En af de vigtigste lektioner som I kan lære jer under jeres livsforløb som dødelige er gruppearbejde. Perfektionens sfærer er befolket af dem som har lært sig at beherske denne kunst, at arbejde sammen med andre væsener. Der er meget få opgaver i universet for en enlig tjener. Jo højere op i kommer desto mere ensom bliver I når I midlertidig er uden jeres kammeraters selskab.

4. *Rådets Hjerter*. Dette er den første gruppe blandt disse reflekterende genier som placeres under overopsynet af de Guddommelige Rådgivere. Sekonaferne af denne type er i besiddelse af rummets fakta, hvor de udvælger disse data fra tidens kredsløb. De afspejler i særdeleshed de supernafiske informationskoordinatorer, men selektivt afspejler de også rådet fra alle væsener af såvel høj som lav stand. Når man henvender sig til de Guddommelige Rådgivere for vigtige råd eller afgørelser, kalder disse imidlertid på en gruppe af Rådets Hjerter, og lidt efter fremkommer en afgørelse som faktisk samler koordineret visdom og råd fra de mest kompetente sind i hele superuniverset. Og alting er blevet censureret og revideret i lyset af rådgivningen fra de høje sind i Havona og selv i Paradiset.

5. *Tilværelses Glæde*. Disse væsener er af naturen reflektivt afstemt efter de supernafiske harmoniovervågere ovenfor og til visse af seraferne nedenfor, men det er svært at forklare eksakt hvad medlemmerne af denne interessante gruppe virkelig gør. Deres vigtigste aktiviteter er rettet mod at fremme glædesreaktioner blandt forskellige klasser af engleskarer og lavere viljevæsener. De Guddommelige Rådgivere, som de er knyttet til, anvender dem sjældent for at finde noget specielt glædesemne. Mere almindeligt og i samarbejde med omvekslingslederne fungerer de som glædes spredningscentral, som stræber efter at forhøje glædesreaktionerne i verdnerne, samtidig med at de forsøger at forbedre smagen for humor. De har som mål, at udvikle en superhumor blandt dødelige og engle. De stræber efter at vise, at en eksistens med fri vilje indeholder en naturlig glæde som er uberørt af alle ydre påvirkninger; og de har ret, selv om de støder på store besværligheder med at indprente denne sandhed i primitive menneskers sind. De højere sindspersonligheder og englener reagerer hurtigere på disse uddannelsesmæssige anstrengelser.

6. *Tjenestens Tilfredsstillelse*. Disse engle afspejler i høj grad Etiketteledernes holdning i Paradiset; de fungerer stort set som Tilværelses Glæder og stræber efter at forhøje værdien af tjeneste og forøge de tilfredsstillelser, som det medfører. De har gjort meget for at belyse de senere udskudte belønninger som er indbygget i uselvisk tjeneste, tjeneste for udvidelsen af sandhedens rige.

De Guddommelige Rådgivere, til hvilken denne klasse er knyttet, anvender dem til at afspejle, fra en verden til en anden, de velsignelser som opnås af åndelig tjeneste. Og gennem anvendelse af de bedste præstationer for at inspirere og opmuntre de middelmådige, bidrager disse sekonafer enormt til kvaliteten af hengivende tjeneste i superuniverserne. Den broderlige konkurrerende ånd anvendes effektivt gennem distribueret information til den enkelte verden om, hvad de andre, i særdeleshed de bedste, gør. En oplivende og sund rivalitet fremmes selv blandt engleskarerne.

7. *Åndernes Udskillere*. En speciel forbindelse eksisterer mellem rådgiverne og konsulenterne på den anden Havona cirkel og disse afspejlende engle. De er de eneste sekonafer som er knyttet til de Universelle Censorer, men de er antagelig de mest unikke specialiserede blandt alle deres kollegaer. Uden hensyn til kilden eller kanalen af information, uden hensyn til hvor magert bevismaterialet end er, som er til stede, når det er underlagt disse udskillers reflekterende gennemgang informerer de os straks om det sande motiv, det virkelige formål og oprindelsens reelle natur. Jeg forundres mig over, hvor fortrinlig de fungere, disse engle som så ufejlbarligt afspejler den virkelige moralske og åndelige karakter hos hvert individ som stilles i fokus.

Åndernes Udskillere udfører disse komplicerede tjenester i kraft af deres iboende ”åndelige indsigt”, hvis jeg må anvende sådanne ord i et forsøg på at bibringe det menneskelige sind den tanke, at disse afspejlende engle på denne måde fungerer intuitivt, medfødt og ufejlbarligt. Når de Universelle Censorer ser disse præsentationer er de ansigt til ansigt med den afspejlende individs nøgne sjæl; og netop denne sikre og perfekte portrættering forklarer delvis hvorfor Censorerne altid kan fungere med rette som retfærdige dommere. Udskillerne ledsager altid Censorerne på hver opgave udenfor Uversa, og de er præcis lige effektive ude i universerne som i deres hovedkvarter i Uversa.

Jeg forsikrer jer, at alle disse handlinger i ånde verden er virkelige, at de sker i overensstemmelse med etableret skik og brug og i harmoni med de universelle domæners uforanderlige love. De væsener som hører til hver ny skabt klasse afspejles øjeblikkelig i det høje, så snart de har fået livets ånde; en levende beskrivelse af de skabtes natur og potentiale sendes lynhurtigt til superuniversets hovedkvarter. Gennem udskillernes formidling holdes Censorerne således bevidste om nøjagtigt ”hvad for en slags ånd” som er født i rummets verdner.

Sådan er det også med det dødelige menneske: Moderånden i Salvington kender jer til fulde, for den Hellige Ånd i jeres verden ”undersøger alt” og hvad end Ånden ved om jer er imidlertid tilgængeligt, når de sekonaferiske udskillere sammen med Ånden afspejler alt vedrørende Åndens kundskab om jer. Det bør imidlertid nævnes, at Faderfragmentets viden og planer ikke kan afspejles. Udskillerne kan afspejle, og gør det også, Retternes tilstedeværelse (og Censorerne erklærer dem for guddommelige), men de kan ikke tyde indholdet i Mysterieledsagernes sindsudrustning.

6. TREDJE GRADENS SEKONAFER

På samme måde som deres kollegaer skabes disse engle i serier og som syv afspejlende typer, men disse typer forordnes ikke individuelt til superuniversets administratorernes forskellige tjenester. Alle tredje gradens sekonafer forordnes kollektivt til Opnåelsens Treenigede Sønner, og disse opstigende sønner anvender dem skiftevis; det betyder at de Mægtige Budbringere kan udnytte, og gør det, hvilken som helst af tredje gradens typer, og ligeledes gør deres ligestillede, De med Stor Autoritet og De uden Navn og Nummer. Disse syv typer af tredje gradens sekonafer er:

1. *Oprindelses Betydning*. De opstigende Treenigede Sønner i et superunivers regering er pålagt ansvaret i håndteringen af alle spørgsmål som opstår i forbindelse med ethvert individs, race eller verdens oprindelse; og oprindelsens betydning er det vigtigste spørgsmål i alle vores planer for den kosmiske fremgang af rigets levende væsener. Alle forhold og anvendelse af etikken vokser frem af oprindelsens fundamentale fakta. Oprindelsen er grundlaget for Gudernes relationsreaktioner. Altid tager Samforeneren ”notits om mennesket, hvad for en slags opkomst det har.”

Når det gælder de højere nedstigende væsener er oprindelsen kun et faktum som fastsættes, men i spørgsmålet om de opstigende væsener, inklusiv de lavere klasser af engle, er oprindelsens natur og omstændigheder ikke altid lige klare,

selv om af lige så vital betydning uanset hvor man vender sig i universets anliggender - dermed værdien af at have til vores rådighed en serie afspejlende sekonafer som øjeblikkelig kan beskrive, hvad der behøves med hensyn til tilblivelse af ethvert væsen i enten centraluniverset eller nogetsteds indenfor hele området af et superunivers.

Oprindelsens Betydning er levende genealogiske opslagsværker om de vældige skarer af væsener - mennesker, engle og andre - som bebor de syv superuniverser. De er altid klar til at forsyne deres overordnede med en ajourført, fuldstændig og pålidelig bedømmelse af de nedarvede faktorer og den nuværende faktiske status for hvert individ i hver verden i deres eget superunivers, og deres beregninger af de fakta de besidder er altid helt aktuelle.

2. Barmhjertighedens Minde. Disse er de virkelige, fuldstændige og udtømmende, levende arkiver over den barmhjertighed som er udstrakt til individer og racer gennem de omsorgsfulde tjenester af den Uendelige Ånds formidlere, i opgaven med at tilpasse retfærdighedens ret til verdnernes tilstand, som er åbenbaret i beskrivelsen om Oprindelsens Betydning. Barmhjertighedens Minde åbenbarer den moralske skyld hos barmhjertighedens børn - deres åndelige ansvarligheder - som opvejes mod deres gode sider bestående af den frelsende forsoning som er etableret af Guds Sønner. I åbenbarelsen af Faderens præ-eksisterende barmhjertighed, etablerer Guds Sønner den nødvendige kredit for at sikre alles overlevelse. Og derefter etableres, i overensstemmelse med bedømmelsen som er gjort af Oprindelsens Betydning, en nådekredit for overlevelsen af hvert fornuftvæsen, en kredit af ødsle proportioner, en kredit som indeholder tilstrækkelig med nåde for at sikre overlevelsen af hver sjæl, som virkelig ønsker guddommelig medborgerskab.

Barmhjertighedens Minde er en levende balanceprøve, et løbende uddrag af dit kontoforhold med verdnernes overnaturlige kræfter. Disse er de levende optegnelser af barmhjertigheds tildeling som læses ind i vidneforklaringerne ved domstolene i Uversa, når hvert individs ret til endeløst liv kommer op til afgørelse, når ”troner sættes frem og Dagenes Ældste sætter sig ned. Informationsudsenderne fra Uversa lyder og træder frem foran dem; tusinde efter tusinde betjener dem, og titusinde gange titusinde står foran dem. Dommens time er kommet og bøgernes åbnes”. Og de bøger som åbnes ved sådan en betydningsfuldt begivenhed er de levende registre som superuniversernes sekonafer af tredje graden præsenterer. De formelle optegnelser findes arkiverede, hvis disse behøves, for at bekræfte vidnesbyrdet fra Barmhjertighedens Minde.

Barmhjertighedens Minde må vise, at den frelsende kredit som er etableret af Guds Sønner er blevet fuldt og trofast udbetalt i den kærlige tjeneste som udgår fra den Tredje Kilde og Centers tålmodige personligheder. men når nåden er opbrugt, når ”mindet” af den bevidner, at den er udtømt, så hersker retten og råder retfærdigheden. For nåde skal ikke påtvinges dem som fornægter den; nåden er ikke en gave som tidens hårdnakket rebeller kan træde ned med fode. Ikke desto mindre, selvom barmhjertighed således er dyrebar og dyrt overdraget, overstiger jeres individuelle kreditrettigheder altid langt jeres formåen til at udtømme reserven, hvis jeres formål er oprigtig og ærlig af hjerte.

Barmhjertighedens afspejlere, sammen med deres tredje gradens medarbejdere, engagerer sig i talrige former af tjenester i superuniverserne, inklusiv undervisning af de opstigende væsener. Blandt meget andet lærer Oprindelsens Betydning disse opstigende at anvende åndelig etik, og efter denne træning lærer Barmhjertighedens Minde dem at være virkelig barmhjertige. Mens åndelige teknikker for barmhjertighedstildeling overgår jeres opfattelsesevne, så burde I allerede nu forstå, at barmhjertighed er en egenskab som vokser. I burde indse at der ligger en stor belønning i form af personlig tilfredsstillelse i først at være retskaffen, siden retfærdig, derefter tålmodig og siden venlig. Og derefter, på dette grundlag, og om I således ønsker og har det i jeres hjerte, kan I tage det næste skridt og vise virkelig barmhjertighed; men I kan ikke vise barmhjertighed i og af sig selv. Disse nævnte skridt må tages; ellers findes der ikke nogen ægte barmhjertighed. Det kan dreje sig om beskyttelse, nedladdenhed eller velgørenhed - selv medlidenhed - men ikke barmhjertighed. Sand barmhjertighed kommer kun som det skønne klimaks på disse foregående bestemmelser til gruppeforståelse, gensidig påskønnelse, broderlig samhørighed, åndeligt fællesskab og guddommelig harmoni.

3. Tidens Betydning. Tiden er en universel begavelse til alle viljevæsener; den er ”det talent” som er betroet alle viljevæsener. I har alle tid under hvilken I kan sikre jer overlevelse; og tiden formøbles først fatalt, når den begravnes i forsømmelse, når I undlader at anvende den på en måde som vil sikre overlevelsen af jeres sjæl. Forsømmelse til at udnytte sin tid i størst mulig udstrækning medfører ikke dødbringende straf; det forsinker kun tidens pilgrim på hans opstigningsrejse. Hvis overlevelse opnås så kan alle andre tab genvindes.

Ved tildelingen af ansvarsopgaver er rådet fra Tidens Betydning uundværlig. Tiden er en livsvigtig faktor i alting på denne side af Havona og Paradiset. Ved den afsluttende dom foran Dagenes Ældste er tiden et element i bevismaterialet. Tidens Betydning må altid fremføre vidnesbyrd som viser at hver sagsøgte har haft rigelig med tid til at træffe beslutning, for at gøre sit valg.

Disse evaluerer af tiden er også profetiens hemmelighed; de beskriver det tidselement som behøves for at færdiggøre et projekt, og de er aldeles lige så pålidelige indikatorer som frandalankerne og kronoldekerne indenfor andre livsklasser. Guderne forudser og ved derfor på forhånd; men opstigningsmyndighederne i tidens universer må konsultere Tidens Betydning for at forudsige fremtidens hændelser.

I møder disse væsener første gang i mansoniaverdnerne, og de kommer der for at instruere jer i en fordelagtig anvendelse af det som I kalder ”tid”, både i dets positive anvendelse til arbejde og i dets negative udnyttelse til hvile. Begge anvendelser af tiden er vigtige.

4. *Tillidens Højtidelighed.* Tillid indebærer den afgørende test for viljevæsener. Pålideligheden er den sande målestok af selvbeherskelse - karakter. Disse sekonafer udfører et dobbelt formål i superuniversernes ledelse. De giver alle viljevæsener et billede af hvad forpligtigelse, hellighed og tillidens højtidelighed indebærer. Samtidig afspejler de til de styrende myndigheder hver kandidats nøjagtige pålidelighed for tillid eller fortrolighed.

På Urantia forsøger I på en grotesk måde at bestemme karakteren og vurdere særskilte talenter, men i Uversa udfører vi faktisk disse sager i perfektion. Disse sekonafer vejer pålideligheden på den ufejlbarlige karakterbedømmelsens levende vægt, og når de har set på jer, behøver vi kun at se på dem for at vide begrænsningerne i jeres evne til at bære ansvar, udøve tillid og gennemføre opgaver. Jeres gode sider af pålidelighed er stillet klart frem ved siden af jeres tilbøjelighed af mulige forsømmelser eller forræderi.

Det er jeres overordnede plan at forfremme jer gennem forøget tillid, i den takt som jeres karakter er tilstrækkeligt udviklet til med ynde at bære disse yderligere ansvarsopgaver, men at overbelaste individet indbyder kun til ulykke og garanteret skuffelse. Og fejltagelse ved for tidligt at give ansvar, det være sig til mennesker eller engle kan undgås gennem anvendelse af de tjenester som disse ufejlbarlige beregnere af tillidskapaciteten hos tidens og rummets individer. Disse sekonafer ledsager altid De med Stor Autoritet, og aldrig tildeler disse udøvere opgaver førend deres kandidater er vejret i sekonafernes vægt og erklæret ”ikke mangelfuld”.

5. *Tjenestens Hellighed.* Privilegiet af tjeneste følger umiddelbart når pålideligheden er konstateret. Ingenting kan stå mellem jer og chancen til udvidet tjeneste undtagen jeres egen upålidelighed, jeres manglende evne til at sætte værdi på tillidens højtidelighed.

Tjeneste - meningsfyldt tjeneste, ikke slaveri - resulterer i den højeste tilfredsstillelse og udtrykker den guddommeligste værdighed. Tjeneste - mere tjeneste, udvidet tjeneste, svær tjeneste, eventyrlig tjeneste og endelig guddommelig og perfekt tjeneste - er tidens mål og rummets bestemmelse. Men altid vil tidens underholdningsperioder veksle med fremgangens perioder af tjeneste. Og efter tjenesten i tiden følger supertjenesten i evigheden. Under legen i tiden burde i forestille jer arbejdet i evigheden, ligesom i under tjenesten i evigheden tænker tilbage på legen i tiden.

Den universelle økonomi bygger på tilgang og udbytte; under hele jeres evige livsforløb kommer i aldrig til at møde ensformighed forårsaget af uvirksomhed eller personlighedens stagnation. Fremgang muliggøres af medfødt bevægelse, fremskridt kommer af den guddommelige evne til handling og resultatopnåelse er barn af fantasifulde eventyr. Men en uadskillelig del af denne evne til resultatopnåelse er det etiske ansvar, nødvendigheden af at erkende, at verden og universet er fyldt af en mængde forskellige typer af væsener. Hele denne storartede skabelse, *inklusiv dig selv*, er ikke kun skabt for dig. Dette er ikke et egocentrisk univers. Guderne har påbudt: ”Det er saligere at give end at modtage”, og jeres Mestersøn sagde: ”Om nogen blandt jer vil være størst, da må han være alles tjener.”

Den virkelige natur af enhver tjeneste, det være sig den som udføres af menneske eller engel, åbenbares helt i ansigterne på disse sekonaferiske tjenesteindikatorer, Tjenestens Helligheder. Den fulde analyse af de sande og de skjulte motiver fremgår klart. Disse engle er virkelige sindets oplæser, hjertets undersøgere og sjælens afslørere i universet. Dødelige kan anvende ord for at skjule deres tanker, men disse høje sekonafer blotter motivet fra dybet af menneskehjertet og englesindet.

6. og 7. *Storhedens Hemmelighed og Godhedens Sjæl*. Når de opstigende er vågnet til tidens betydning er vejen beredt for at indse tillidens højtidelighed og for påskønnelse af tjenestens hellighed. Mens disse er storhedens moralske elementer, så findes der også storhedens hemmeligheder. Når de åndelige tester af storheden anvendes så ignoreres de moralske elementer ikke, men uselviskhedens egenskab åbenbares i uegennyttigt arbejde for ens jordiske medmenneskers bedste, i særdeleshed for værdige væsener i nød og sorg, så er det målestokken på planetarisk storhed. *Manifestationen* af storhed i en verden som Urantia ligger i udøvelsen af selvkontrol. Det menneske er ikke stort som ”indtager en by” eller ”besejre et folk”, men snarere ”den som tæmmer sin egen tunge.”

Storhed er det samme som guddommelighed. Gud er i højeste grad stor og god. *Storhed og godhed kan helt enkelt ikke skilles ad*. De er for evigt forenet i Gud. Denne sandhed illustreres bogstaveligt og slående af den indbyrdes afhængighed af hverandre hos Storhedens Hemmelighed og Godhedens Sjæl ved afspejlingen, for ingen af dem kan fungere uden den anden. Ved afspejling af andre egenskaber hos guddommeligheden kan superuniversets sekonafer virke alene, og gør det også, men de afspejlende estimeringer af storhed og godhed fremstår uadskillelige. Derfor må disse afspejlere af storhed og godhed arbejde sammen i hver verden og i hvert univers og altid vise en dobbelt og gensidig afhængig rapport af hvert væsen som de stiller i fokus. Storhed kan ikke beregnes uden kendskab til godhedens indhold, mens godhed ikke kan anskueliggøres uden at vide dets iboende og guddommelige storhed.

Beregningen af storhed varierer fra sfære til sfære. At være stor er at ligne Gud. Og eftersom storhedens kvalitet helt bestemmes af dets indhold af godhed, så følger det, at hvis I selv I jeres nuværende menneskealder, gennem nåde kan blive god, så bliver I dermed store. Desto mere standhaftig du betragter og desto mere ihærdigt du forfølger begrebet om guddommelig godhed, desto sikrer, kommer du til at vokse i storhed, i sand storhed af ægte overlevelsesharakter.

7. SEKONAFERNES TJENESTE

Sekonaferne har deres oprindelse og deres hovedkvarter i superuniversernes hovedstæder, men sammen med deres forbindelseskollegaer strækker deres tjeneste sig fra Paradisets kyster til de evolutionære verdner i rummet. De tjener som værdifulde assistenter til medlemmerne af superregeringernes rådslående forsamlinger og er til stor hjælp for æreskolonierne i Uversa; stjerneforskere, tusindårige turister, himmelske observatører og en mængde andre, inklusiv de opstigende væsener som venter på transport til Havona. Det er en fornøjelse for Dagenes Ældste at anvise visse af første gradens sekonafer til at assistere de opstigende skabte væsener med hjemsted i de fire hundred og halvfems studieverdner som omgiver Uversa; her tjener også mange af anden og tredje graden som lærere. Disse Uversa satellitter er de afsluttende skoler i tidens universer, og de præsenterer det forberedende kursus for Havonas syvkredsede universitet.

Af de tre klasser af sekonafer, står tredje gradens gruppe, som er knyttet til opstigningsmyndighederne, for den mest vidtrækkende tjeneste af tidens opstigende væsener. I kommer lejlighedsvis til at møde dem snart efter jeres afrejse fra Urantia, selv om du ikke i større udstrækning anvender deres tjeneste førend du når de ventende verdener i Orvonton. I vil have glæde af deres selskab, når I bliver helt bekendt med dem under jeres ophold i Uversa skoleverdener.

Disse tredje gradens sekonafer er tidssparere, rumforkortere, fejløpdagere, trofaste lærere og evige vejvisere - den guddommelige sikkerheds levende skilte - af barmhjertighed anbragt ved tidens korsveje, for der at vejlede de bekymrede pilgrimmes skridt i øjeblikke af stor forvirring og åndelig usikkerhed. Længe før du når frem til perfektionens porte begynder du at få adgang til guddommelighedens redskaber og kommer i kontakt med Guddommens teknikker. Lige fra den tid da du ankom til den første mansoniaverden og til du lukker dine øjne i havonasøvn som forberedelse for din overføring til Paradiset vil du i tiltagende grad benytte dig af disse vidunderlige væseners nødhjælp, som så helt og fuldt afspejler den sikre viden og visse visdom hos de trygge og pålidelige pilgrimme som før dig rejste den lange vej til perfektionens porte.

Vi er nægtet det fulde privilegium af at anvende den afspejlende klassens engle på Urantia. De besøger jeres verden tit, sammen med personligheder som er forordnet til nogle opgaver, men de kan ikke fungere frit her. Denne sfære befinder sig stadig i delvis åndelig karantæne, og visse af de kredsløb som er nødvendig for deres tjenester, savnes på nuværende tidspunkt. Når jeres verden en gang igen genforenes med de afspejlende kredsløb, bliver en stor del af arbejdet med interplanetarisk og Interuniversel kommunikation meget enklere og hurtigere. Himmelske arbejdere på Urantia møder

mange vanskeligheder på grund af denne funktionelle begrænsning som berører deres afspejlende medarbejdere. Men vi fortsætter med glæde at udføre vores ærinde med de hjælpemidler som findes, til trods for at vi lokalt savner mange af de tjenester som disse vidunderlige væsener, rummets levende spejle og tidens nuværende projektorer udfører.

[Udarbejdet med støtte af en Mægtig Budbringer fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 29

STYRKELEDERNE I UNIVERSET

AF ALLE universpersonlighederne som har at gøre med reguleringen af interplanetariske og interuniverselle anliggender har man på Urantia vidst mindst om styrkelederne og deres medarbejdere. Mens jeres racer længe har kendt til eksistensen af engle og lignende klasser af himmelske væsener, så har man meget lidt information om overvågerne og regulatorerne af de fysiske domæner. Selv i dette øjeblik har jeg kun tilladelse til at afsløre den sidste af følgende tre grupper af levende væsener som er beskæftiget med kraftkontrol og energiregulering i mesteruniverset:

1. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.
2. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.
3. Styrkelederne i Universet.

Selvom jeg finder det umuligt at beskrive individualiteten hos de forskellige grupper af ledere, centrer og overvågere af universstyrken, håber jeg at kunne forklare noget om området for deres aktiviteter. De er en unik gruppe af levende væsener, som har at gøre med den intelligente regulering af energi overalt i storuniverset. Medregnet de højeste ledere omfatter de følgende større grupper:

1. De Syv Højeste Styrkeledere.
2. De Højeste Styrke Centrer.
3. De Ledende Fysiske Overvågere.
4. Morontiastyrkens Overvågere.

De Højeste Styrkeledere og Centrer har eksisteret noget nær evigt, og efter hvad vi ved, så er der ikke skabt flere væsener i disse klasser. De Syv Højeste Ledere blev personaliseret af de Syv Mesterånder, og derefter samarbejdede de med deres forældre med at frembringe mere end ti milliarder medarbejdere. Før styrkeledernes dage var energikredsene udenfor centraluniverset under den intelligente overvågning af de Ledende Kraftorganisatorer i Paradiset.

Da I har kendskab om materielle væsener, har I i det mindste en kontrasterende opfattelse af åndelige væsener; men det er meget svært for det dødelige sind at danne sig et billede af styrkelederne. I opstigningsplanen for opstigning til højere tilværelsesniveauer har I ingenting direkte at gøre med hverken de højeste ledere eller med styrkecentrene. Ved visse særlige lejligheder kommer I i kontakt med de fysiske overvågere og efter ankomsten til mansoniaverdnerne kommer I til at arbejde sammen med overvågerne af morontiastyrken. Disse Morontiastyrkens Overvågere fungerer så udelukkende indenfor de lokale skabelsers morontiaregime, at det anses bedst at berette om deres aktiviteter i den del som handler om lokaluniverset.

1. DE SYV HØJESTE STYRKELEDERE

De Syv Højeste Styrkeledere er den fysiske energis regulatorer i storuniverset. Da de blev skabt af de Syv Mesterånder indebar dette det første registrerede tilfælde af afkom af semimaterielle efterkommere fra en ren åndelig herkomst. Når de Syv Mesterånder skaber individuelt frembringer de højt åndelige personligheder af engleklasse; når de skaber

kollektivt så frembringer de undertiden disse høje typer af semimaterielle væsener. Men selv disse kvasifysiske væsener vil være usynlige for de dødeliges kortsigtede syn på Urantia.

De Højeste Styrkeledere er syv i antal, og de er identiske i deres væsen og funktion. En af dem kan ikke adskilles fra en anden, undtagen af den Mesterånd med hvilken hver og en er umiddelbart associeret og som hver og en funktionelt er fuldstændig underordnet. Hver Mesterånd er således evigt forbundet med en af deres fælles efterkommere. Den samme leder er altid forenet med samme Ånd, og deres arbejdsfællesskab resulterer i en unik association af fysiske og åndelige energier, af et semifysisk væsen og en åndepersonlighed.

De Syv Højeste Styrkeledere er stationeret indenfor Paradisets periferi, hvor deres langsomme roterende tilstedeværelse angiver beliggenheden for Mesteråndernes kraftfokushovedkvarter. Disse styrkeledere fungerer hver for sig med reguleringen af styrkeenergien i superuniverserne men kollektivt med administrationen af den centrale skabelse. De virker fra Paradiset men opretholder sig selv som effektive styrkecentre i alle dele af storuniverset.

Disse mægtige væsener er fysiske forfædre til den vældige skarer af styrkecentre og gennem dem til de fysiske overvågere spredt ud overalt i de syv superuniverser. Disse underordnede organismer for fysisk kontrol er stort set ensartet, identiske undtagen hvad angår hvert superuniverskorps forskellig tonalitet. For at bytte til tjeneste i et andet superunivers behøves de kun at vende tilbage til Paradiset for fornyet tonalitet. Den fysiske skabelse er fundamentalt ensartet i sin administration.

2. DE HØJESTE STYRKECENTRER

De Syv Højeste Styrkeledere kan ikke enkeltvis reproducere sig, men kollektivt og i association med de Syv Mesterånder kan de reproducere - skabe - væsener som er magen til dem selv. Dette er oprindelsen til de Højeste styrkecentre i storuniverset som fungerer i følgende syv grupper:

1. Højeste Centroovervågere.
2. Havonacentrer.
3. Superuniversernes Centre.
4. Lokaluniversernes Centre.
5. Konstellationernes Centre.
6. Systemets Centre.
7. Uklassificerede Centre.

Sammen med de Højeste Styrkeledere er disse styrkecentre væsener med stor vilje- og handlefrihed. De er alle forsynet med personlighed fra den Tredje Kilde og de fremviser en ubestridt viljekapacitet af høj klasse. Disse centre som styrer universets styrkesystem besidder en udsøgt intelligent begavelse; de er styrkesystemets intellekt i storuniverset og hemmeligheden med teknikken for sindskontrol af hele det uhyre netværk som de Ledende Fysiske Overvågere og Morontistyrkens Overvågers vidtstrakte funktioner omfatter.

1. *Højeste Centroovervågere.* Disse syv ligestillede kollegaer til de Syv Højeste Styrkeledere er dem som regulerer energikredsløbenes hovedlinjer i storuniverset. Hver centroovervåger har sit hovedkvarter i en af de Syv Højeste Udøvers specielle verdner, og de arbejder i nær association med disse koordinatore af almene univers anliggender.

De Højeste Styrkeledere og de Højeste Centroovervågere fungerer både enkeltvis og sammen angående alle kosmiske fænomener under niveauerne for "tyngdekraftsenergi". Når disse fjorten væsener virker i forbindelse med hinanden er de for universstyrken det samme som de Syv Højeste Udøvere er for almene univers anliggender og de Syv Mesterånder for det kosmiske sind.

2. *Havona Centrere*. Før skabelsen af tidens og rummets universer, var der ikke noget behov for styrkecentre i Havona, men lige siden disse fjerntliggende tider har en million fungeret i den centrale skabelse, så hvert center står for overvågningen af et tusinde Havona verdener. Her i det guddommelige univers råder perfekt energikontrol, en situation som ikke eksisterer noget andetsteds. Perfektion af energiregulering er det yderste mål for alle styrkecentre og fysiske overvågere i rummet.

3. *Superuniversernes Centrere*. Et tusinde styrkecentre af den tredje klasse optager et enormt område af hovedstadssfæren i hvert og et af de syv superuniverser. Tre strømme af primærenergi, hver og en med ti underarter, kommer ind til disse styrkecentre, men syv specialiserede og velrettet, endskønt ufuldstændigt kontrolleret, styrkestrømme går ud fra sædet for deres forenede igangsættelse. Dette er den elektroniske organisering af universstyrke.

Al energi kredser i Paradisets cirkel, men Universets Styrkeledere styrer de nedre Paradisets kraftenergier efterhånden som de finder dem modificeret i rumfunktionerne i centraluniverset og i superuniverserne, og omdanner og leder disse energier ind i kanaler for nyttig og konstruktiv anvendelse. Der findes en forskel mellem energien i Havona og superuniversernes energi. Styrkeladningerne i et superunivers består af tre faser af energi, hver og en med ti forskellige underarter. Denne trefoldige energiladning er udspredd overalt i rummet indenfor storuniverset; den er som et vældig bevægende ocean af energi som helt omslutter hver og en af de syv superskabelser.

Den elektroniske organisering af universstyrken fungerer i syv faser og udviser varierende reaktion på lokal eller lineær tyngdekraft. Dette syvfoldige kredsløb udgår fra superuniversernes styrkecentre og gennemstrømmer hver superskabelse. Sådanne specialiserede strømme i tid og rum er bestemte og lokaliserede energibevægelser som igangsættes og styres for specielle formål, stort set som Golfstrømmen fungerer som et afgrænset fænomen midt i Atlanterhavet.

4. *Lokaluniversets Centrere*. I hvert lokalunivers hovedkvarter er et hundred styrkecentre af den fjerde klasse stationeret. Deres funktion er at nedtransformere og i andre henseende at modificere de syv styrkekredsløb som udgår fra superuniversets hovedkvarter, for således at gøre dem anvendelige til brug i konstellationerne og systemerne. De lokale astronomiske katastrofer i rummet er af forbigående betydning for disse styrkecentre; de er beskæftigede med den regelbundne distribution af effektiv energi til de underordnede konstellationer og systemer. De er til stor hjælp for Skabersønnerne under det senere forløb af universorganisering og energimobilisering. Disse centre kan tilvejebringe intensiverede baner af energi som kan anvendes for interplanetarisk kommunikation mellem vigtige beboede punkter. En sådan bane eller linje af energi, blandt andet kaldt en energivej, er et direkte kredsløb af energi fra et styrkecenter til et andet eller fra en fysisk overvåger til en anden. Det er en særskilt strøm af styrke og står som kontrast til den udifferentierende energis frie bevægelse i rummet.

5. *Konstellationernes Centrere*. Ti af disse levende styrkecentre er stationeret i hver konstellation og de fungerer som energiprojektorer for de hundrede underordnede lokalsystemer. Fra disse væsener udgår styrkelinjerne for kommunikation og transport og for energiopladning af sådanne levende væsener som er afhængig af visse former af fysisk energi for at opretholde livet. Men hverken styrkecentre eller de underordnede fysiske overvågere beskæftiger sig i øvrigt med livet som en funktionel organisation.

6. *Systemernes Centrere*. Et Højeste Styrkecenter er permanent forordnet til hvert lokalsystem. Disse systemcentre transmitterer styrkekredsløb til de beboede verdener i tid og rum. De koordinerer de underordnede fysiske overvågers aktiviteter og virker i øvrigt for at sikre en tilfredsstillende distribution af styrke i lokalsystemet. Kredsløbsoverføringen mellem planeterne beror på perfekt koordinering af visse materielle energier og på en effektiv regulering af fysisk styrke.

7. *Uklassificerede Centrere*. Disse er centre som fungerer i visse lokale situationer men ikke på de beboede planeter. De enkelte verdener er under de Ledende Fysiske Overvågers omsorg og modtager de tilsluttede styrkelinjer som styrkecentret i deres system udsender. Kun de sfærer, der har de mest usædvanlige energiforhold råder over styrkecentre af den syvende klasse, og de fungerer som universets balancehjul eller energiguvernører. I hver fase af aktivitet er disse styrkecentre fuldt lige med dem som fungerer i de højere overvågningsenheder, men ikke et rumlegeme ud af en million huser en sådan levende rumorganisation.

3. STYRKECENTRENES DOMÆNE

De Højeste styrkecentre som er distribuerede overalt i superuniverserne udgør, sammen med deres medarbejdere og underordnede, over ti milliarder i antal. Og de er alle perfekt synkroniserede og helt forbundet med deres stamfædre i Paradiset, de Syv Højeste Styrkeledere. Styrkekontrollen i storuniverset er således betroet forvaltning og ledelse af de Syv Mesterånder, skaberne af de Syv Højeste Styrkeledere.

De Højeste Styrkeledere og alle deres medarbejdere, assistenter og underordnede er for altid fritaget fra at blive indstævnet til, eller udsat for, indblanding fra nogen domstol i rummet; de er heller ikke underlagt administrativ styring hverken fra Dagenes Ældstes superuniversregering eller Skabersønnernes administration i lokaluniverserne.

Disse styrkecentre og ledere får deres eksistens af den Uendelige Ånds børn. De hører ikke til Guds Sønners administration selv om de tilslutter sig til Skabersønnerne under de senere forløb af universernes materielle organisering. Styrkecentre er på en eller anden måde tæt forbundet med det Højeste Væsens kosmiske overvågning.

Styrkecentre og fysiske overvågere undergår ingen træning, de skabes alle i perfektion og er af naturen perfekte i deres virke. De overgår aldrig fra en funktion til en anden, altid tjener de som de oprindeligt er blevet forordnet. Der forekommer ingen evolution indenfor deres led, og dette gælder alle syv grupper indenfor begge klasser.

Da de ikke har nogen opstigningsfortid i mindet at vende tilbage til, leger styrkecentre og fysiske overvågere aldrig, de er fuldstændig forretningsmæssig i alle deres handlinger. De er altid i tjeneste, der findes i den universelle plan ingen muligheder for at afbryde de fysiske energilinjer; aldrig kan disse væsener for blot en brøkdel af et sekund forlade overvågningen af energikredsløbene i tid og rum.

Lederne, centre og overvågerne af styrke har ingenting at gøre med noget andet i skabelsen end styrke, materiel eller semifysisk energi; de skaber den ikke, men de modificere, manipulere og dirigere den. De har heller ikke noget som helst at gøre med fysisk tyngdekraft undtagen at stå imod dens tiltrækningskraft. Deres forhold til tyngdekraft er helt negativt.

Styrkecentre anvender omfattende mekanismer og koordineringer af materiel slags i samarbejde med de levende mekanismer af de forskellige adskilte energikoncentrationer. Hver enkelt styrkecenter består af nøjagtig en million enheder for funktionel kontrol, og disse energimodificerende enheder er ikke stationære som de vitale organer i menneskets fysiske krop, disse ” vitale organer ” for styrkeregulering er mobile og virkelige kalejdoskopiske i deres associeringsmuligheder.

Det overstiger helt min evne at forklare den måde på hvilken disse levende væsener udfører forvandlingen og reguleringen af hovedkredsløbene i universets energi. Yderligere forsøg på at informere jer om disse gigantiske og næsten perfekte effektive styrkecenters størrelse og funktion, ville kun øge jeres forvirring og forundring. De er både levende og ”personlige”, men de ligger udover jeres opfattelsesevne.

Udenfor Havona fungerer de Højeste Styrkecentre kun på særskilte konstruerede (arkitektoniske) sfærer eller på andre egnede indrettede rumlegemer. De arkitektoniske verdner er konstrueret således, at de levende styrkecentre kan virke som selektive omskifttere for at rette, modificere og koncentrere rummets energier som flyder over disse sfærer. De kunne ikke fungere på denne måde på en almindelig evolutionær sol eller planet. Visse grupper har også at gøre med opvarmningen af og andre materielle nødvendigheder for disse specielle hovedkvarterverdner. Og selv om det overstiger den viden som findes på Urantia kan jeg nævne at disse levende styrkepersonligheder har meget at gøre med distributionen af det lys som skinner uden varme. De frembringer ikke dette fænomen, men de har at gøre med dets spredning og retningsbestemmelse.

Styrkecentre og deres underordnede overvågere er forordnede til at arbejde med alle fysiske energier i det organiserede rum. De arbejder med de tre basisstrømme af ti energier hver. Dette er det organiserede rums energiladning; og det organiserede rum er deres domæne. Universets Styrkeledere har intet som helst at gøre med den enorme kraftaktivitet som nu foregår udenfor de nuværende grænser for de syv superuniverser.

Styrkecentre og overvågerne udøver kun en perfekt kontrol over syv af de ti former for energi som hver basisstrøm i universet består af; de former, som delvis eller helt er undtaget fra deres kontrol må repræsentere de uforudsigelige områder af energimanifestation som domineres af den Egenskabsløse Absolutte. Hvis de udøver en indflydelse på denne Absolutts urkræfter, så er vi ikke vidende om disse funktioner, selv om der findes nogle spinkle beviser som taler for at visse af de fysiske overvågere blandt andet automatisk reagerer på visse impulser fra den Universelle Absolutte.

Disse levende styrkemekanismer står ikke i en bevidst relation til den Egenskabsløse Absoluttets energiovervågning i mesteruniverset, men vi antager, at deres hele og næsten perfekte plan for styrkeretning er på en eller anden ukendt måde underlagt til denne tilstedeværelse af supertyngdekraft. I enhver lokal energisituation udøver centrene og overvågerne næsten overherredømme, men de er altid bevidste om den Egenskabsløse Absoluttets superenergi tilstedeværelse og ugenkendelige ydeevne.

4. DE LEDENDE FYSISKE OVERVÅGERE

Disse er de Højeste Styrkecentrenes mobile underordnede. De fysiske overvågere er begavet med evnen til en slags individualitetsforvandling, så de på bemærkelsesværdige mange måder kan flytte sig til forskellige steder, og de kan gennemkrydse det lokale rum med hastigheder som nærmer sig de Enlige Budbringers hastigheder. Men ligesom alle andre rumrejsende behøver de hjælp af både deres kollegaer og af visse andre typer af væsener for at overvinde virkningen af tyngdekraften og inertie modstand ved afrejse fra en materiel sfære.

De Ledende Fysiske Overvågere tjener overalt i storuniverset. De styres direkte fra Paradiset af de Syv Højeste Styrkeledere helt til superuniversernes hovedkvarter; herfra ledes de videre og distribueres af Ligevægtens Råd, som består af de høje styrkekommissionærer udsendt af de Syv Mesterånder fra de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorers personale. Disse høje kommissionærer er bemyndiget til at tolke de ledende frandalakernes anvisninger og registreringer, disse levende instrumenter som angiver styrketrykket og energiladningen i et helt superunivers.

Mens Paradisguddommenes tilstedeværelse omkranser hele storuniverset og suser rundt i evighedens cirkel, er hver og en af de Syv Mesterånder indflydelse begrænset til et enkelt superunivers. Der findes en klar segregering af energi og en adskillelse af styrkekredsløbene mellem hver og en af de syv superskabelser, derfor må individualiserede kontrolmetoder anvendes.

De Ledende Fysiske Overvågere er direkte efterkommere til de Højeste Styrkecentre og inkluderer følgende

1. Tilknyttende Styrkeledere.
2. Mekaniske Overvågere.
3. Energiomformere.
4. Energioverførere.
5. Første gradens Tilknyttede.
6. Anden gradens Adskillere.
7. Frandalankerne og Kronoldekerne.

Ikke alle af disse klasser er personer i den betydning, at de skulle have en individuel evne til at vælge. I særdeleshed de fire sidstnævnte synes at være helt automatiske og mekaniske i responsen på impulser fra deres overordnede og i reaktionen på eksisterende energiforhold. Men selv om disse respons synes at være mekaniske, er de det ikke; de kan synes at være automatiske, men de afslører alle den særskilte intelligensfunktion.

Personlighed følger ikke nødvendigvis med til sindet. Sindet kan tænke selv om det savner al evne til at vælge, som i talrige af de lavere typer af dyr og i visse af disse underordnede fysiske overvågere. Mange af disse mere automatiske regulatorer af fysisk styrke er ikke personer i nogen som helst betydning af ordet. De er ikke forsynet med vilje og evne

til at træffe selvstændig beslutninger, men de er helt underordnede den mekaniske fuldkommenhed som er planlagt for de opgaver som de tildeles. Trods dette er de alle højt intelligente væsener.

De fysiske overvågere er i hovedsagen beskæftiget med at justere basisenergier som er uopdaget på Urantia. Disse ukendte energier er meget væsentlige for det interplanetariske transportsystem og for visse kommunikationsteknikker. Når vi udlægger energilinjer for at overføre hvad svarer til lyd og synsindtryk, anvendes disse uopdagede former af energi af de levende fysiske overvågere og deres medarbejdere. De samme energier anvendes også undertiden af mellemvæsenerne i deres rutinearbejde.

1. *Tilknyttende Styrkeledere.* Disse vidunderlige effektive væsener er betroet med at forordne og udsende alle klasser af Ledende Fysiske Overvågere i overensstemmelse med de stadig skiftende behov i verdners vedvarende forandrende energistatus. Store reserver af de fysiske overvågere opretholdes i de mindre sektors hovedkvartersverdner, og fra disse koncentrationspunkter sendes de fra tid til anden af de tilknyttende styrkeledere til hovedkvarteret i universerne, konstellationerne og systemerne samt til de enkelte planeter. Når de fysiske overvågere på denne måde er forordnet er de midlertidigt underlagt klasserne fra de mæglende kommissioners guddommelige udøvere, men i øvrigt er de kun ansvarlig overfor deres tilknyttende ledere og overfor de Højeste Styrkecentre.

Tre millioner tilknyttende styrkeledere er anvist til hver og en af de mindre sektorer i Orvonton, hvilket giver en total kvote på tre milliarder af disse forbavsende mangesidige væsener i hvert superunivers. Deres egne reserver opretholdes i de samme mindre sektors verdner, hvor de også tjener som instruktører for alle som studerer videnskaberne om fremgangsmåden ved intelligent overvågning og forvandling af energi.

Disse ledere veksler mellem perioder af udøvende tjeneste i de mindre sektorer og lige så lange perioder af inspektionstjeneste i rummets verdner. Mindst en virksom inspektør er altid til stede i hvert lokalsystem og opretholder deres hovedkvarter på dets hovedstadssfære. De holder hele den vældige levende energi sammenhobning harmonisk synkroniseret.

2. *Mekaniske Overvågere.* Disse er overordentlig mangesidige og mobile assistenter til de tilknyttende styrkeledere. Billioner og atter billioner af dem er forordnet i Ensa, jeres mindre sektor. Disse væsener kaldes mekaniske overvågere fordi de så fuldstændigt domineres af deres overordnede, så helt er underkastede de tilknyttende styrkeleders vilje. Ikke desto mindre er de selv meget intelligente, og selv om deres arbejde er mekanisk og prosaisk i sin natur, så udføres det ordentligt.

Af alle de Ledende Fysiske Overvågere som er forordnet til de beboede verdner, er de mekaniske overvågere uden tvivl de mest kraftfulde. Da de er udrustet med en større levende kilde af antityngdekraft end alle andre væsener, så har hver overvåger en tyngdekraftsmodstand som kun overgås af enorme sfærer som roterer med enorm hastighed. Ti af disse overvågere er nu stationeret på Urantia, og en af deres vigtigste planetariske aktiviteter er at afhjælpe afrejsen for serafiske transportere. Når de således fungerer virker alle ti mekaniske overvågere sammen mens et batteri af et tusinde energioverførere sørger for begyndelsesfarten for den serafiske afrejse.

De mekaniske overvågere er kompetente til at retningsbestemme energistrømmen og til at afhjælpe dens koncentration ind i de specialiserede strømme og kredsløb. Disse mægtige væsener har meget at gøre med den adskillelse, retningsbestemmelse, og intensivering af de fysiske energier og med udligningen af trykket i de interplanetariske kredsløb. De er eksperter i at behandle enogtyve af rummets tredive fysiske energier, som udgør et superunivers energiladning. De er også i stand til at udrette meget hvad angår behandlingen og kontrollen af seks af de ni mere subtile former af fysisk energi. Ved at placere disse overvågere i passende teknisk relation til hinanden og til visse af styrkecentre, bliver det muligt for de tilknyttende styrkeledere at bevirke utrolige forandringer i styrkejustering og energikontrol.

De Ledende Fysiske Overvågere fungerer ofte i batterier af hundrede, tusinde og endda i millioner, og ved at variere deres positioner og formationer kan de bevirke energikontrol såvel kollektivt som individuelt. Alt efter behov kan de optrappe og accelerere energiens volumen og bevægelse eller holde tilbage, fortætte eller forhale energistrømmene. De påvirker forvandlingerne af energi og styrke noget lignende som de såkaldte katalytiske emner forstærker kemiske reaktioner. De fungerer på basis af deres indbyggede evne og i samarbejde med de Højeste Styrkecentre.

3. *Energitransformatorerne*. Antallet af disse væsener i et superunivers er utroligt. Der findes næsten en million i Satania alene, og den almindelige kvote for hver beboet verden er et hundrede.

Energitransformatorerne er de Syv Højeste Styrkeleders og de Syv Centrale Overvågers fælles skabelse. De er blandt de mere personlige klasser af fysiske overvågere, og når ingen tilknyttende styrkeledere er til stede i en beboet verden har transformatorerne kommandoen. De er planetariske inspektører af alle afgående serafiske transportere. Alle klasser af himmelsk liv kan udnytte de mindre personlige klasser af fysiske overvågere kun i forbindelse med de mere personlige klasser som de tilknyttende ledere og energitransformatorer repræsenterer.

Disse transformatorer er kraftfulde og effektive levende omskiftere som anbringer sig for eller imod en given styrkedisposition eller retningsbestemmelse. De er også dygtige i deres anstrengelser med at isolere planeterne fra de kraftfulde energistrømme som passerer mellem gigantiske planetariske og stjernernes naboer. Deres energiomdannende egenskaber gør dem højst anvendelige for den vigtige opgave med at bibeholde universel energibalance eller styrkeligevægt. I det ene øjeblik ser de ud til at konsumere eller lagre energi; i det andet øjeblik synes de at udsondre eller frigøre energi. Transformatorerne kan øge eller mindske "akkumulatorens" potentiale af levende og livløse energier i deres respektive områder. Men de behandler kun fysiske og semimaterielle energier, de fungerer ikke direkte indenfor livets domæne, og de forandrer ikke levende væseners form.

I visse henseende er energitransformatorerne de mest bemærkelsesværdige og gådefulde af alle semimaterielle levende væsener. De er på en eller anden ukendt måde fysisk differentierede, og ved at variere deres tilslutningsbetingelser kan de udøve en dybtgående påvirkning på den energi som går gennem deres tilknyttede tilstedeværelse. De fysiske verdners tilstand ser ud til at gennemgå en forvandling under deres dygtige behandling. *De kan forandre, og gør det også, den fysiske form af rummets energier.* Med hjælp af deres medovervågere kan de faktisk forandre formen og potentialet i syvogtyve ud af tredive fysiske energier som indgår i superuniversets styrkeladning. Det faktum at tre af disse energier ligger udenfor deres kontrol beviser at de ikke er den Egenskabsløse Absoluttets værktøj.

De tilbageværende fire grupper af Ledende Fysiske Overvågere er knap personer indenfor en acceptabel definition af dette ord. Disse sendere, forenere, adskillere og frandalanker er helt automatiske i deres reaktioner; ikke desto mindre er de i ethvert henseende intelligente. Vi er meget begrænset i vores viden om disse vidunderlige væsener, fordi vi ikke kan kommunikere med dem. De synes at forstå områdets sprog, men de kan ikke kommunikere med os. De synes at være helt og fuldt i stand til at modtage vores meddelelser men det virker som om de er helt magtesløse når det gælder om at svare.

4. *Energioverførere*. Disse væsener fungerer hovedsagelig, men ikke kun, i en indenfor planetarisk sammenhæng. De er fantastiske formidlere af energi, sådan som den fremtræder i de enkelte verdner.

Når energi skal viderestilles til et nyt kredsløb placerer overførerne sig i en linje langs den ønskede energivej, og i kraft af deres unikke egenskab med at kunne tiltrække energi kan de faktisk fremkalde en øget energistrøm i den ønskede retning. De gør dette ligeså bogstaveligt som visse kredsløb af metal retningsbestemmer strømmen af visse former af elektrisk energi, og de er levende superledere for mere en halvdelen af de tredive former af fysisk energi.

Overførerne danner anvendelige forbindelser som er effektive for at genindsætte aftagende strømme af specialiseret energi som går fra en planet til en anden og fra en station til en anden på en enkelt planet. De kan opdage strømme, som er alt for svage til at blive observeret af nogen anden type af levende væsener, og de kan så forstærke disse energier, så den medfølgende meddelelse bliver helt forståelig. Deres tjenester er uvurderlig for modtagerne af informationsudsendelserne.

Energioverførere kan fungere i forhold til alle former for kommunikerende opfattelse; de kan gøre en fjerntliggende scene "synlig" så vel som en fjern lyd "hørlig". De stiller nøddinjer til rådighed for kommunikation i lokalsystemet og på de enkelte planeter. Disse tjenester må anvendes af stort set alle skabte væsener for kommunikation udenfor de regulære etablerede kredsløb.

Disse væsener er sammen med energiomformerne uundværlig for opretholdelsen af de dødeliges eksistens i de verdner som har en forarmet atmosfære, og de er en integrerede del af livets teknik på planeter for væsener som ikke ånder.

5. *Første gradens Forenere*. Disse interessante og uvurderlige enheder er mesterlige energi konservatorer og beskyttere. I nogen grad på samme måde som en plante lagrer sollys, så lagrer disse levende organismer energi under tider med overskud. De arbejder i gigantisk skala og omdanner rummets energier til en fysisk form ukendt på Urantia. De kan også videreføre disse forvandlinger til et punkt, hvor der produceres noget af den materielle tilværelses primitive enheder. Disse væsener virker helt enkelt gennem deres tilstedeværelse. De udtømmes eller afkræftes ikke af denne funktion; de virker som levende katalysatorer.

Under perioder af energiunderskud er de berettigede til at frigive disse akkumulerede energier. Men jeres viden om energi og materie er ikke tilstrækkelig avanceret for en god forklaring om teknikken i denne fase af deres arbejde. De arbejder altid i overensstemmelse med de kosmiske love, og de behandler og bearbejder atomer, elektroner og ultimatoner meget lig den måde hvorpå i håndtere indstillelige skrifttyper ved trykning for at få de samme alfabetiske symboler til at berette helt forskellige historier.

Forenerne er den første gruppe af liv som optræder på en materiel sfære som undergår organisering, og de kan fungere ved sådanne fysiske temperaturer som i ville anse yderst uforenelige med eksistensen af levende væsener. De repræsenterer en klasse af liv som helt enkelt ligger langt udover grænsen for menneskets forestillingsevne. Sammen med deres medarbejdere, adskillerne, er de de mest slaviske af alle intelligente væsener.

6. *Anden gradens Adskillere*. Sammenlignet med første gradens forenere arbejder disse væsener, som er forsynet med en enorm antityngdekrafts evne, i modsat retning. Der er aldrig nogen fare for, at de specielle eller modificerede former af fysisk energi i de lokale verdener eller lokalsystemer skulle blive udtømt, for disse levende organisationer er udrustet med den unikke evne til at udvikle ubegrænset forsyning af energi. De er hovedsaglig beskæftiget med evolutionen af en form for energi, som knap er kendt på Urantia, fra en form af materie som er endnu mindre kendt. De er sandelig, rummets alkymister og tidens mirakelmagere. Men i alle de undere som de udfører overtræder de aldrig mandatet fra den Kosmiske Højestehed.

7. *Frandalankerne*. Disse væsener er den fælles skabelse af alle tre klasser af væsener for energikontrol: kraftorganisatorerne af første og anden graden samt styrkelederne. Frandalankerne er de mest talrige af alle Ledende Fysiske Overvågere; det antal som tjenestegør i Satania ligger udenfor jeres numeriske opfattelse. De er udstationeret i alle beboede verdner og er altid knyttet til de højere klasser af fysiske overvågere. De tjenestegør skiftevis i centraluniverset, i superuniverserne og i de ydre rumdomæner.

Frandalankerne skabes i tredive divisioner, en for hver form af grundlæggende universkraft, og de fungerer udelukkende som levende og automatiske målere af tilstedeværelse, tryk og hastighed. Disse levende barometre er udelukkende beskæftiget med den automatiske og ufejlbarlige registrering af tilstanden for alle former af kraft-energi. De er for det fysiske univers, hvad den vidtstrakte afspejlingsmekanisme er for det sindsnæssige univers. De frandalanker som foruden kvantitativ og kvalitativ energitilstedeværelse registrerer tid kaldes *kronoldeker*.

Jeg anerkender at frandalankerne er intelligente, men jeg kan ikke klassificere dem som andet end levende maskiner. Næsten den eneste måde hvorpå jeg kan hjælpe jer med at forstå disse levende mekanismer er at sammenligne dem med jeres egne mekaniske apparater, som fungerer med en præcision og en nøjagtighed som næsten virker intelligent. Hvis I ville forestille jer disse væsener, anvend da jeres fantasi, så langt, at I indser at vi i storuniverset faktisk har intelligente og levende mekanismer (væsener, enheder) som kan udføre mere komplicerede opgaver, involverer mere forbløffende beregninger, med endnu større finfølelse og nøjagtighed, selv med ultimativ præcision.

5. DE LEDENDE KRAFTORGANISATORER

Kraftorganisatorerne er bosat i Paradiset, men de fungerer overalt i mesteruniverset, i særdeleshed indenfor de uorganiserede rummets domæner. Disse specielle væsener er hverken skabere eller skabte, og de omfatter to store tjenestedivisioner:

1. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.
2. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.

Disse to mægtige klasser af urkraftens manipulatorer arbejder udelukkende under overopsyn af Mesteruniversets Arkitekter, og på nuværende tidspunkt fungerer de ikke i stor udstrækning indenfor storuniversets grænser.

Første gradens Ledende Kraftorganisatorer manipulerer den Egenskabsløse Absoluttes urkræfter eller grundlæggende rumkræfter, de er stjernetagernes skabere. De er de levende igangsættere af energicyklonerne i rummet og de tidlige organisatorer og retningsbestemmere af disse gigantiske manifestationer. Disse kraftorganisatorer omdanner *urkraft* (førenergi) som ikke reagerer på Paradisets direkte tyngdekraft) til primær eller *kraftenergi*, energi som omformes fra den Egenskabsløse Absoluttets eksklusive greb til Paradisøens tyngdekraftsgreb. De efterfølges derefter af de tilknyttende kraftorganisatorer som fortsætter processen med omdannelsen af energi fra det primære til det sekundære eller *tyngdekraftsenergi* stadiet.

Ved færdiggørelsen af planerne for skabelsen af et lokalunivers, hvilket tilkendegives af en Skabersøns ankomst, viger de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorer for de klasser af styrkeledere som virker indenfor superuniverset for det omhandlende astronomiske område. Men i fraværet af sådanne planer fortsætter de tilknyttende kraftorganisatorer på ubestemt tid opsynet af disse materielle skabelser, således som de selv nu opererer i det ydre rum.

De Ledende Kraftorganisatorer modstår temperaturer og fungerer under fysiske forhold som ville være uudholdelige selv for de mangesidige styrkecentre og fysiske overvågere i Orvonton. De eneste andre typer af åbenbarede væsener som kan fungere i disse ydre rum områder er de Enlige Budbringere og de Inspirerende Treenighedsånder.

[Udarbejdet af en Universel Censor handlende med autoritet af Dagenes Ældste fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 30

PERSONLIGHEDER I STORUNIVERSET

DE PERSONLIGHEDER og andre end personlige væsener som nu tjenestegør i Paradiset og i storuniverset udgør et næsten grænseløst antal levende væsener. Selv antallet af hovedklasser- og typer ville få menneskets forestillingsevne til at vakle, for ikke at nævne de utallige undertyper og variationer. Det er imidlertid ønskeligt, at præsentere nogle ting fra to grundlæggende klassifikationer af levende væsener - en antydning om den klassifikation som anvendes i Paradiset og en forkortelse af personlighedsregistret i Uversa.

Det er ikke muligt at formulere en fyldestgørende og helt sammenhængende klassifikationer af personlighederne i storuniverset fordi *alle* grupper ikke er åbenbare. Det ville kræve talrige kapitler for at dække den tillægsåbenbarelse som behøves for systematisk at klassificere alle grupper. En sådan begrebsmæssig ekspansion ville næppe være ønskværdig, da den vil berøve de tænkende dødelige under de følgende tusinde år for den stimulering til kreativ spekulation som disse partielle åbenbarede begreber giver. Det er bedst, at mennesket ikke får en over-åbenbarelse; det kvæler fantasien.

1. PARADISETS KLASSIFIKATION AF LEVENDE VÆSENER

Levende væsener klassificeres i Paradiset i overensstemmelse med medfødt og opnået forhold til Paradisguddommene. Under de store sammenkomster i centraluniverset og i superuniverserne grupperes de tilstedeværende ofte i henhold til oprindelse; dem med treenige oprindelse eller som har opnået Treenigheden; dem med dobbelt oprindelse og dem med enkelt oprindelse. Det er svært at tolke Paradisets klassificering af levende væsener for det dødelige sind, men vi er bemyndigede til at præsentere følgende:

I. *VÆSENER MED TREENIGE OPRINDELSE*. Væsener skabt af alle tre Paradisguddomme, enten sammen eller i egenskab af Treenigheden, samt de Treeniges Korps, hvilken betegnelse angiver alle grupper af treenigede væsener åbenbarede og uåbenbarede.

A. *De Højeste Ånder*.

1. De Syv Mesterånder.
2. De Syv Højeste Udøvere.
3. De Syv Klasser af Afspejlende Ånder.

B. *Treenighedens Stationære Sønner*.

1. Højesthedens Treenigede Hemmeligheder.
2. Dagenes Evige.
3. Dagenes Ældste.
4. Dagenes Fuldkomne.

5. Dagenes Yngste.
6. Dagenes Forenede.
7. Dagenes Trofaste.
8. Visdommens Fuldkomne.
9. Guddommelige Rådgivere.
10. Universelle Censorer.

C. Væsener med Treenighedsoprindelse og Treenigede Væsener.

1. Treenighedens Undervisende Sønner.
2. Inspirerende Treenighedsånder.
3. Indfødte Havonaer.
4. Paradisets Medborgere.
5. Uåbenbarede Væsener med Treenighedsoprindelse.
6. Uåbenbarede Guddoms Treenigede Væsener.
7. Opnåelsens Treenigede Sønner.
8. Udvalgelsens Treenigede Sønner.
9. Perfektionens Treenigede Sønner.
10. Skabte Treenigede Sønner.

II. *VÆSENER MED DOBBELT OPRINDELSE*. Dem med oprindelse i hvilken som helst to af Paradisguddommene eller på anden måde skabte af hvilken som helst to væsener med direkte eller indirekte nedstamning fra Paradisguddommene.

A. De Nedstigende Klasser.

1. Skabersønnerne.
2. Administratorsønnerne.
3. De Klare Morgenstjerner.
4. Melkisedekske Fædre
5. Melkisedekerne.
6. Vorondadekerne.
7. Lanonandekerne.
8. De Lysende Aftenstjerner.
9. Ærkeenglene.

10. Livsbærerne.

11. De Uåbenbarede Universmedhjælpere.

12. Guds Uåbenbarede Sønner.

B. De Stationære Klasser.

1. Abandonterne.

2. Susatia.

3. Univitatia.

4. Spironga.

5. De Uåbenbarede Væsener med Dobbelt Oprindelse.

C. De Opstigende Klasser.

1. De Retterfusionerede Dødelige.

2. De Sønfusionerede Dødelige.

3. De Åndefusionerede Dødelige.

4. De Overførte Mellemvæsener.

5. De Uåbenbarede Opstigende.

III. *VÆSENER MED ENKELT OPRINDELSE.* De med oprindelse i en af Paradisguddommene eller på anden måde skabt af et enkelt væsen med direkte eller indirekte nedstamning fra Paradisguddommene.

A. De Højeste Ånder.

1. Tyngdekraftsbudbringerne.

2. Havonakredsløbenes Syv Ånder.

3. Havonakredsløbenes Tolvfoldige Bistående.

4. Afspejlingsmedhjælperne.

5. Universernes Moderånder.

6. De Syvfoldige Bistående Sindsånder.

7. De Uåbenbarede Væsener med Guddomsoprindelse.

B. De Opstigende Klasser.

1. Personaliserede Rettere.

2. Opstigende Materielle Sønner.

3. Evolutionære Serafer.

4. Evolutionære Keruber.

5. Uåbenbarede Opstigende.

C. Den Uendelige Ånds Familie.

1. De Enlige Budbringere.

2. Universernes Kredsløbs Overvågere.

3. Folketællingslederne.

4. Den Uendelige Ånds Personlige Hjælpere.

5. Tilknyttende Inspektører.

6. Forordnede Vagter.

7. De Gradueredes Vejledere.

8. Havona servitalerne.

9. De Universelle Mæglere.

10. Morontialedsagerne.

11. Supernaferne.

12. Sekonaferne.

13. Tertiaferne.

14. Omniaferne.

15. Seraferne.

16. Keruberne og Sanoberne.

17. De Uåbenbarede Væsener med Åndeoprindelse.

18. De Syv Højeste Styrkeledere.

19. De Højeste Styrkecentre.

20. De Ledende Fysiske Overvågere.

21. Morontiastyrkens Overvågere.

IV. EVENTUEREDDE TRANSCENDENTALE VÆSENER. Der findes i Paradiset en vældig skarer transcendentale væsener hvis oprindelse sædvanligvis ikke afsløres for universerne i tid og rum, førend de er etableret i lys og liv. Disse Transcendentaler er hverken skabere eller skabte; de er guddommelighedens, ultimativitetens og evighedens eventuerede børn. Disse "eventuerede" er hverken endelige eller uendelige - de er absonite; og absonithed er hverken uendelighed eller absolutthed.

Disse uskabte ikke-skabere er altid loyale mod Paradistreenigheden og lydige mod den Ultimative. De eksisterer på personlighedsaktivitetens fire ultimative niveauer, og de tjenestegør på absonithedens syv niveauer i tolv store

divisioner bestående af et tusinde større arbejdsgrupper på syv klasser hver. Disse eventuerede væsener inkluderer følgende klasser:

1. Mesteruniversets Arkitekter.
2. Transcendentale Registratorer.
3. Andre Transcendentaler.
4. Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer.
5. Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer.

Gud, i egenskab af en superperson, eventuerer; Gud, i egenskab af person, skaber; Gud, i egenskab af førperson, fragmenterer; og et sådan Retterfragment af ham selv udvikler åndesjælen ovenpå det materielle og dødelige sind i overensstemmelse med personlighedens frivillige valg som er overdraget til et sådan dødeligt væsen gennem Guds forældrehandling i egenskab af en Fader.

V. *GUDDOMMENS FRAGMENTEREDE ENHEDER*. Denne klasse af levende eksistenser med oprindelse i den Universelle Fader er bedst karakteriseret ved Tankeretterne, selv om disse enheder på ingen måde er de eneste fragmenteringer af den Første Kilde og Centers førpersonlige virkelighed. De andre end Retterfragmenters funktioner er mangesidige og lidt kendt. Fusion med en Retter eller med et andet sådan fragment gør den skabte til et *Faderfusioneret væsen*.

Fragmenteringerne af den Tredje Kilde og Centers før-sindsånd bør i denne sammenhæng nævnes, selvom de næppe kan sammenlignes med Faderfragmentet. Sådanne fragmenter adskiller sig meget fra Retterne; de opholder sig som sådan ikke i Spiritington; de gennemrejser heller ikke som sådan langs sindstyngdekraftens kredsløb; de er heller ikke iboende de dødelige væsener under deres jordiske liv. De er ikke førpersonlige i den betydning som Retterne er, men sådanne fragmenter af før-sindsånd overdrages til visse overlevende dødelige, og fusion med dem gør disse til *Åndefusionerede dødelige* i modsætning til Retterfusionerede dødelige.

Endnu sværere er det at beskrive en Skabersøns individualiserede ånd, forening med denne gør det skabte væsen til en *med Sønnen fusioneret dødelig*. Og der findes yderligere andre fragmenteringer af Guddommen.

VI. *OVERPERSONLIGE VÆSENER*. Der findes en vældig skare af andre end personlige væsener, som er af guddommelig oprindelse og som tjener på mangfoldige måder i universernes univers. Visse af disse væsener er bosat i Sønnens paradisverdener; andre, såsom den Evige Søns overpersonlige repræsentanter, som træffes andetsteds. For størstedelens vedkommende nævnes de ikke i disse beretninger, og det ville være helt formålsløst at forsøge en beskrivelse af dem for personlige væsener.

VII. *UKLASSIFICEREDE OG UÅBENBAREDE KLASSER*. Under indeværende universtidsalder er det ikke muligt at placere alle væsener, personlige eller andre, indenfor klassifikationen som hører til den nuværende universtidsalder; og heller ikke er alle sådanne kategorier åbenbaret i disse beretninger; derfor er talrige klasser udeladt fra disse lister. Betænk følgende:

Universskæbnens Fuldbyrder.

Den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere.

Den Højestes Egenskabsløse Overvågere.

Dagenes Ældstes Uåbenbarede Skabende Repræsentanter.

Majeston i Paradiset.

Majestons Unavngivne Forbindelsespersnoligheder for Afspejling.

Midsonitklasserne i lokaluniverserne.

Ingen speciel betydning behøves at knyttes sammen med disse klassers liste, undtagen at ingen af dem optræder i paradisklassifikationen som den heri er åbenbaret. Disse er de få uklassificerede; i har stadig til gode at lære om de mange uåbenbarede.

Der findes ånder; åndevæsen, ånde tilstedeværelser, personlige ånder, førpersonlige ånder, overpersonlige ånder, åndeeksistenser, åndepersonligheder - men hverken de dødeliges sprog eller de dødeliges intellekt er dækkende. Vi kan imidlertid konstatere, at der ikke findes nogen personligheder som er "rent sind", intet væsen har personlighed medmindre det har fået den af Gud, som er ånd. Intet sindsvæsen som ikke er associeret med enten åndelig eller fysisk energi er en personlighed. Men i samme betydning som, at der findes åndepersonligheder som har sind, så findes der sindspersonligheder som har ånd. Majeston og hans medarbejdere er en ganske god illustration af sindsdominerede væsener, men der findes bedre illustrationer af denne type af personlighed som er ukendt for jer. Der findes endog hele uåbenbarede klasser af sådanne *sindspersonligheder*, men de er altid åndeforbundet. Visse andre uåbenbarede skabte væsener er hvad man kunne kalde den *sindsmæssige og fysiske energiens personligheder*. Denne type af væsener reagerer ikke på åndetyngdekraft men er ikke desto mindre en sand personlighed - den er indenfor Faderens kredsløb.

Dette kapitel påbegynder ikke en - kan ikke påbegynde - udtømmning af beretningen om de levende skabte væsener, skabere, de eventuerede væsener og på anden måde de eksisterende væsener som lever og tilbyder og tjener i de vrimlende universer i tiden og i centraluniverset i evigheden. I dødelige er personer; derfor kan vi beskrive væsener som er *personaliserede*, men hvordan skulle et *absonitiseret* væsen nogensinde kunne forklares for jer.?

2. PERSONLIGHEDSREGISTRET I UVERSA

Den guddommelige familie af levende væsener er registreret i Uversa i syv store divisioner:

1. Paradisguddommene.
2. De Højeste Ånder.
3. Væsener med Treenighedsoprindelse.
4. Guds Sønner.
5. Den Uendelige Ånds Personligheder.
6. Styrkelederne i Universet.
7. De Permanente Medborgers Korps.

Disse grupper af viljevæsener er inddelt i talrige klasser og mindre undergrupper. Præsentationen af klassificeringen af storuniversets personligheder er imidlertid hovedsaglig baseret på fremførelsen af de klasser af intelligente væsener, som er åbenbaret i disse beretninger, af hvilken de dødelige møder de fleste som en del af deres opstigningserfaring under den progressive opstigning til Paradiset. De følgende katalogiseringer optager ikke de omfattende klasser af universets væsener, som er beskæftiget i deres arbejde udenfor opstigningsplanen for de dødelige.

I. PARADISGUDDOMMENE.

1. Den Universelle Fader.
2. Den Evige Søn.
3. Den Uendelige Ånd.

II. *DE HØJESTE ÅNDER.*

1. De Syv Mesterånder.
2. De Syv Højeste Udøvere.
3. De Syv Grupper af Afspejlende Ånder.
4. De Afspejlende Billedhjælpere.
5. Kredsløbenes Syv Ånder.
6. Lokaluniversernes Skabende Ånder.
7. De Bistående Sindsånder.

III. *VÆSENER MED TREENIGHEDSOPRINDELSE.*

1. Højesthedens Treenigede Hemmeligheder.
2. Dagenes Evige.
3. Dagenes Ældste.
4. Dagenes Fuldkomne.
5. Dagenes Yngste.
6. Dagenes Forenede.
7. Dagenes Trofaste.
8. Treenighedens Undervisende Sønner.
9. Visdommens Fuldkomne.
10. De Guddommelige Rådgivere.
11. De Universelle Censorer.
12. De Inspirerende Treenighedsånder.
13. De Indfødte Havonaer.
14. Paradismedborgerne.

IV. *GUDS SØNNER*

A. Nedstigende Sønner.

1. Skabersønnerne - Mikaelerne.
2. Administratorsønnerne - Avonalerne.
3. Treenighedens Undervisende Sønner - Daynalerne.
4. Melkisedeksønnerne.

5. Vorondadeksønnerne.

6. Lanonandeksønnerne.

7. Livsbærersønnerne.

B. Opstigende Sønner.

1. De Faderfusionerede Dødelige.

2. De Sønfusionerede Dødelige.

3. De Åndefusionerede Dødelige.

4. De Evolutionære Serafer.

5. De Opstigende materielle Sønner.

6. De Forvandlede Mellemvæsener.

7. De Personaliserede Rettere.

C. Treenigede Sønner.

1. De Mægtige Budbringere.

2. De med Stor Autoritet.

3. De uden Navn og Nummer.

4. De Treenigede Vogtere.

5. De Treenigede Ambassadører.

6. De Himmelske Beskyttere.

7. De Høje Sønners Assistenten.

8. De af de Opstigende Treenigede Sønner.

9. De af Paradis-Havona Treenigede Sønner.

10. Skæbnens Treenigede Sønner.

V. DEN UENDELIGE ÅNDS PERSONLIGHEDER.

A. Den Uendelige Ånds Højere Personligheder.

1. De Enlige Budbringere.

2. Universernes Kredsløbs Overvågere.

3. Folketællingslederne.

4. Den Uendelige Ånds Personlige Hjælpere.

5. Tilknyttende Inspektører.

6. Forordnede Vagter.

7. De Gradueredes Vejledere.

B. Rummets Budbringerskarer.

1. Havona Servitalerne.

2. De Universelle Mæglere.

3. De Tekniske Rådgivere.

4. Vogterne af Paradisets Register.

5. De Himmelske Registratorer.

6. Morontialedsagerne.

7. Paradisledsagerne.

C. De Tjenende Ånder.

1. Supernaferne.

2. Sekonaferne.

3. Tertiaferne.

4. Omniaferne.

5. Seraferne.

6. Keruberne og Sanoberne.

7. Mellemvæsenerne.

VI. STYRKELEDERNE I UNIVERSET.

A. De Syv Højeste Styrkeledere.

B. Højeste Styrkecentre.

1. De Højeste Centerovervågere.

2. Havonacentrerne.

3. Superuniverscentre.

4. Lokalunivers Centre.

5. Konstellationscentre.

6. Systemcentre.

7. De Uklassificerede Centre.

C. Ledende Fysiske Overvågere.

1. Tilknyttende Styrkeledere.
2. Mekaniske Overvågere.
3. Energiomformerne.
4. Energioverførerne
5. Første gradens Forenere.
6. Anden gradens Adskillere.
7. Frandalankerne og Kronoldekerne.

D. Morontistyrkens Overvågere.

1. Kredsløbsregulatorerne.
2. Systemkoordinatorerne.
3. Planetariske Vogtere.
4. Kombinerede Overvågere.
5. Forbindelsesstabilisatorerne.
6. Udvælgende Sorterere.
7. Tilknyttende Registratorer.

VII. DE PERMANENTE MEDBORGERS KORPS.

1. Planetariske Mellemvæsener.
2. Systemets Adamiske Sønner.
3. Konstellationernes Univitatia.
4. Lokaluniversernes Susatia.
5. Lokaluniversernes Åndefusionerede Dødelige.
6. Superuniversernes Abandonter.
7. Superuniversernes Sønfusionerede Dødelige.
8. Havona Indfødte.
9. Indfødte på Åndens Sfærer i Paradiset.
10. Indfødte på Faderens Sfærer i Paradiset.
11. Skabte Medborgere i Paradiset.

12. Retterfusionerede Dødelige Medborgere i Paradiset.

Dette er den virksomme klassificering af universernes personligheder, således som de er registrerede i hovedkvartersverden i Uversa.

SAMMENSATTE PERSONLIGHEDSGRUPPER. I Uversa findes der yderligere talrige grupper af intelligente væsener registrerede, væsener som også er tæt relateret til storuniversets organisation og administration. Blandt disse klasser findes følgende tre sammensatte grupper af personligheder:

A. Finalitkorpene i Paradiset.

1. De Dødeliges Finalitkorps.
2. Paradisets Finalitkorps.
3. De Treeniges Finalitkorps.
4. De Forenede Treenigede Finalitkorps.
5. Havonafinaliternes Korps.
6. De Transcendentale Finaliternes Korps.
7. Korpene for de Uåbenbarede Sønners Skæbner.

De Dødeliges Finalitkorps behandles i det næstfølgende og afsluttende kapitel i denne serie.

B. Univershjælperne.

1. Klare Morgenstjerner.
2. Lysende Aftenstjerner.
3. Ærkeenglene.
4. Allerhøjeste Assistenten.
5. Høje Kommissionærer.
6. Himmelske Tilsynsførende.
7. Mansoniaverdens Lærere.

Både i alle lokaluniversernes og superuniversernes hovedkvartersverdner tager man imod disse væsener som er engagerede i specifikke opgaver for Skabersønnerne, lokaluniversernes herskere. Vi byder disse *Univershjælpere* velkommen i Uversa, men vi har ingen bestemmelsesret over dem. Disse udsendinge udfører deres arbejde og gør deres observationer med fuldmagt af Skabersønnerne. Deres aktiviteter beskrives mere indgående i beretningen om jeres lokalunivers.

C. De Syv Æreskolonier.

1. Stjerneforskere.
2. De Himmelske Håndværkere.
3. Omvekslingslederne.

4. Videreuddannelses Instruktører.

5. De Forskellige Reservekorps.

6. Gæstestuderende.

7. De Opstigende Pilgrimme.

Disse syv grupper af væsener forekommer således organiseret og styret i alle hovedkvartersverdnerne fra lokalsystemet op til superuniversernes hovedstæder, i særdeleshed i de sidstnævnte. Hovedstæderne i de syv superuniverser er mødesteder for næsten alle klasser og grupper af intelligente væsener. Med undtagelse af talrige grupper af Paradis-Havonaere så kan man her observere og studere viljevæsener fra hver fase af eksistens.

3. ÆRESKOLONIERNE

De syv æreskoloniers besøg på de arkitektoniske sfærer er i et længere eller kortere tidsrum helligede til at fremme deres opgave og udføre deres specielle erhverv. Deres arbejde kan beskrives som følger:

1. *Stjerneforskere*, de himmelske astronomer, vælger at arbejde på sfærer som Uversa fordi sådanne specielt konstruerede verdner er usædvanlig gunstige for deres observationer og beregninger. Uversa er gunstigt beliggende for denne kolonis arbejde, ikke kun på grund af dens centrale placering, men også fordi der ikke i nærheden findes nogle gigantiske levende eller døde sole til at forstyrre energistrømmene. Disse forskere er på ingen måde organisk forbundet med superuniversets anliggender; de er kun gæster.

Den astronomiske koloni i Uversa består af individer fra mange nærtliggende sfærer, fra centraluniverset og selv fra Norlatiadek. Hvert væsen i hver verden i hvert system i hvert univers kan blive stjerneforsker, kan stræbe efter at blive optaget i et eller andet korps af himmelske astronomer. De eneste fordringer er: fortsat liv og tilstrækkelig med kendskab til verdnerne i rummet, i særdeleshed de fysiske love om deres evolution og overvågning. Det kræves ikke, at stjerneforskere skal tjene for evigt i dette korps, men ingen som er antaget til denne gruppe kan trække sig tilbage indenfor et tusinde år af tidsregningen i Uversa.

Stjerneobservatørernes koloni i Uversa består nu i antal af over en million. Disse astronomer kommer og går, selv om nogle bliver i temmelig lange perioder. De udfører deres arbejde med hjælp af en mængde mekaniske instrumenter og fysiske apparater; de får også stor hjælp af de Enlige Budbringere og andre åndeudforskere. Disse himmelske astronomer udnytter konstant de levende energiomformere og energioverførere, såvel som de afspejlende personligheder i deres arbejde med at studere stjernerne og kortlægge rummet. De studerer alle former og faser af rummateriale og energimanifestationer, og de er aldeles lige interesserede i kraftens funktion som af stjernefænomener; ingenting i hele rummet undslipper deres undersøgelser.

Lignende kolonier af astronomer findes såvel i hovedkvartersverdnerne i superuniversernes sektorer som i de arkitektoniske hovedstæder i lokaluniverserne og deres administrative underafdelinger. Kendskab er ikke medfødt, med undtagelse af Paradiset; forståelsen af det fysiske univers er i stor udstrækning afhængig af observationer og forskning.

2. *De Himmelske Håndværkere* tjener overalt i de syv superuniverser. De opstigende dødelige får deres første kontakt med disse grupper under morontiaforløbet i lokaluniverset og i forbindelse hermed diskuteres disse håndværkere mere indgående.

3. Omvekslingslederne er initiativtagere til afslapning og humor - tilbagevenden til minderne fra fortiden. Deres tjeneste har stor betydning for den praktiske gennemførelse af opstigningsplanen for de dødeliges fremgang, i særdeleshed under de tidligere faser af morontia overgang og åndelig erfaring. Historien om dem hører til fortællingen om de dødeliges livskarriere i lokaluniverset.

4. Videreuddannelses Instruktørerne. Den næstfølgende højere beboelsesverden i opstigningslivsforløbet opretholder altid et stort korps af lærere i verden lige nedenunder, en slags forberedende skole for fremadskridende beboere på

sfæren; dette er en fase i opstigningsplanen for at kunne avancere tidens pilgrimme. Disse skoler, deres undervisning og eksaminationsmetoder er helt anderledes fra alt hvad i forsøger at udføre på Urantia.

Hele opstigningsplanen for de dødeliges fremadskridelse karakteriseres af forholdet, at give videre til andre væsener ny sandhed og erfaring så snart man har erhvervet den. I arbejder jer igennem den lange uddannelse for at opnå Paradiset ved at tjene som lærere for de elever som kommer lige efter jer på fremadskridelsens skala.

5. De forskellige reservekorps. Omfattende reserver af væsener som ikke står under vores direkte overopsyn samles i Uversa til reservekorpskoloni. Der findes halvfjerds primære divisioner i denne koloni i Uversa, og det er en generel uddannelse at få tilladelse til at opholde sig en periode med disse bemærkelsesværdige personligheder. Lignende almindelige reserver opretholdes i Salvington og i andre univershovedstæder, de sendes ud til aktiv tjeneste på begæring af deres respektive gruppeledere.

6. Gæstestuderende. Fra hele universet flyder der en stadig strøm af himmelske besøgende gennem de forskellige hovedkvartersverdnere. Som individer og som klasser flokkes disse forskellige typer af væsener ind til os som observatører, udvekslings elever og praktikanter. I Uversa findes der på nuværende tidspunkt over en milliard personer i denne æreskoloni. En del af disse besøgende standser kun en dag, andre måske et år, helt afhængig af arten af deres opgave. Denne koloni består af næsten hver klasse af universvæsener foruden Skaberpersonligheder og morontiadødelige.

De morontiadødelige er kun gæstestuderende indenfor lokaluniverset for deres oprindelse. De kan kun besøge indenfor hele superuniverset efter at de først har opnået åndestatus. Mere end halvdelen af vores gæstekoloni består af ”mellemlandende”, væsener på vej et eller andetsteds, som standser for at besøge hovedstaden i Orvonton. Disse personligheder kan have en univers opgave at udføre, eller de kan have en semesterperiode - frihed fra opgave. Privilegiet at rejse og gøre observationer indenfor universets grænser er en del af alle opstigende væseners karriere. Menneskets ønske om at rejse og iagttage nye folk og verdener bliver fuldt tilgodeset under den lange og hændelsesrige opstigning til Paradiset gennem lokaluniverset, superuniverset og centraluniverset.

7. De opstigende pilgrimme. Når de opstigende pilgrimme forordnes til forskellige tjenester i forbindelse med deres fremadskridelse mod Paradiset har de deres hjemsted i form af en æreskoloni på de forskellige hovedkvarterssfærer. Mens de tjenestegør her og der, overalt i et superunivers, er disse grupper stort set selvstyrende. De udgør en koloni med stadig vekslende sammensætning, og de omfatter alle klasser af evolutionære dødelige og deres opstigende medarbejdere.

4. DE OPSTIGENDE DØDELIGE

Samtidigt som tidens og rummets dødelige overlevende benævnes opstigende pilgrimme, når de er blevet godkendt for den progressive opstigning til Paradiset, så indtager disse evolutionære væsener en så vigtig plads i disse beretninger, at vi her ønsker at præsentere en oversigt af følgende syv trin i opstigningsforløbet i universet:

1. Planetariske dødelige.
2. Sovende overlevende.
3. Mansoniaverdnernes studerende.
4. Morontia fremadskridere.
5. Superuniversernes protégéer.
6. Havonapilgrimme.
7. De som er ankommet til Paradiset.

Følgende beretningen skildrer en Retteriboende dødeliges livsforløb i universet. De Søn- og Åndefusionerede dødelige

har visse dele fælles i dette livsforløb, men vi har valgt at fremføre denne beretning, således som den gælder for de Retterfusionerede dødelige, for en sådan skæbne må forventes af alle menneskeracer på Urantia.

1. *Planetariske dødelige.* De dødelige er alle evolutionære væsener med oprindelse i dyreriget og med opstigningspotentiale. I oprindelse, natur og skæbne er disse forskellige grupper og typer af menneskevæsener ikke helt forskellige fra folk på Urantia. Menneskeracerne i hver verden modtager samme pleje af Guds Sønner og nyder tilstedeværelsen af tidens tjenende ånder. Efter den naturlige død omgås alle typer af opstigende på en broderlig måde som en eneste stor morontiafamilie i mansoniaverdnerne.

2. *Sovende overlevende.* Alle dødelige med overlevelseshøjeste status, under beskyttelse af personlige skæbnebeskyttere, går gennem den naturlige dødens port og personaliseres på den tredje periode i mansoniaverdnerne. De godkendte væsener som af en eller anden årsag ikke har nået det niveau af intelligens beherskelse og åndeligheds begavelse som ville berettigede dem til personlige beskyttere, kan ikke på denne umiddelbar og direkte måde begive sig til mansoniaverdnerne. Disse overlevende sjæle må hvile i bevidstløs søvn til domsdagen i en ny tidsalder, i en ny domsperiode, til en Guds Søn kommer for at holde tidsalderens navneoprøb og dømme verden, og dette er den almindelige praksis overalt i Nabadon. Det siges om Kristus Mikael, at da han steg op i det høje efter afslutningen af hans arbejde på jorden, at ”han førte en stor mængde fanger”. Og disse fanger var de sovende overlevende fra Adams dage til dagen for Mesterens opstandelse på Urantia.

Tidens gang har ingen betydning for de sovende dødelige; de er helt bevidstløse og uvidende om længden af deres hvile. Når personligheden igen er sammenføjet ved afslutningen af en tidsalder, reagerer de som har sovet i fem tusinde år ikke anderledes end de som har hvilet i fem dage. Men bortset fra denne tids forsinkelse gennemgår disse overlevende opstigningsprogrammet på samme måde som dem, der undgår den længere eller kortere døds søvn.

Disse domsperiode klasser af pilgrimme fra verdnerne anvendes til morontielle gruppeaktiviteter i lokaluniversernes arbejde. der findes en stor fordel ved at mobilisere sådanne enorme grupper; de er således holdt sammen i lange perioder af effektiv tjeneste.

3. *Mansoniaverdnernes studerende.* Alle overlevende som vågner op i mansoniaverdnerne hører til denne klasse.

Den fysiske krop af dødeligt kød er ikke en del af den nye sammensætning af den sovende overlevende; den fysiske krop er blevet stof igen. Den forordnede seraf anskaffer den nye krop, morontiaformen, som bliver den udødelige sjæls nye livsopretholder og som bebos af den tilbagevendende Retter. Retteren er beskytteren af åndereproduktionen af den sovende overlevendes sind. Den forordnede seraf har vogtet om den overlevende identitet - den udødelige sjæl - så langt som den har udviklet sig. Og når disse to, Retteren og serafen, genforener deres personlighedsansvar, så udgør det nye individ genopstandelsen af den gamle personlighed, overlevelsen af sjælens udviklende morontiaidentitet. Denne genforening af sjæl og Retter kaldes ganske passende for genopstandelse, en sammenføjning på ny af personlighedens faktorer; men selv dette forklarer ikke helt og holdent genopstandelsen af den overlevende *personlighed*. Selvom I antagelig aldrig kommer til at forstå selve denne uforklarlige hændelse kommer I en gang til erfaringsmæssigt at kende sandheden deraf, hvis I ikke afviser planen for de dødeliges overlevelse.

Planen som indebærer den indledende tilbageholdelse af de dødelige i syv efter hinanden følgende uddannelsesverdner er næsten universel i Orvonton. I hvert lokalsystem af tilnærmelsesvis et tusinde beboede verdner findes der syv mansoniaverdner, sædvanligvis satellitter eller undersatellitter til systemets hovedstad. De udgør modtagelsesverdnerne for majoriteten af opstigende dødelige.

Nogle gange kaldes alle uddannelsesverdnerne som bebos af dødelige ”boligerne”, og det var til sådan en sfærer at Jesus hentydede da han sagde: ”I min Faders hus findes mange boliger.” Herfra og videre fremrykker de opstigende indenfor en given gruppe af sfærer såsom mansoniaverdnerne individuelt fra sfære til sfære og fra en fase af livet til en anden, men de avancerer altid i klasseformation fra et stadium af universstudier til et andet.

4. *Morontia fremadskridere.* Fra mansoniaverdnerne og op gennem systemets, konstellationens og universets sfærer klassificerer de dødelige som Morontia fremadskridere; de færdes gennem overgangssfærerne for de dødeliges opstigning. Under deres fremadskridelse fra de lavere til de højere morontiaverdner tjener de opstigende dødelige i mange opgaver i samarbejde med deres lærere og i selskab med deres mere avancerede og ældre brødre.

Morontia fremadskridelse angår den videregående udvikling af intellekt, ånd og personlighedsform. De overlevende er vedvarende væsener med tre naturer. Gennem hele morontiaerfaringen er de lokaluniversets protegéer. Superuniversets regime berører dem ikke førend livsforløbet som ånd begynder.

De dødelige får virkelig åndeidentitet lige inden de forlader lokaluniversets hovedkvarter til modtagelsesverdnerne i superuniversets mindre sektorer. Overgangen fra det sidste morontia stadie til det første eller laveste åndeniveau indebærer kun en ubetydelig forandring. Sindet, personligheden og karakteren forandres ikke af en sådan opflytning; kun formen undergår modificering. Men åndeformen er præcis lige virkelig som morontiakroppen, og den er lige så mærkbar.

Inden afrejse fra deres lokale fødselsunivers til modtagelsesverdnerne i superuniverset, modtager tidens dødelige en åndekonfirmation af Skabersønnen og lokaluniversets Moderånd. Fra denne tid fremover, er den opstigende dødeliges status for evigt afgjort. Det er ikke kendt at superuniversets protegéer nogensinde skulle være kommet på afveje. De opstigende serafer flyttes også op på engleskalaen når de forlader lokaluniverset.

5. *Superuniversernes protegéer.* Alle opstigende som ankommer til uddannelsesverdnerne i superuniverserne bliver Dagenes Ældstes protegéer; de har gennemlevet morontialivet i lokaluniverset og er nu autoriserede ånder. Som unge ånder begynder de deres opstigning i superuniversets system for uddannelse og kultur, hvilket strækker sig fra modtagelsessfærerne i deres mindre sektorer ind gennem studieverdnerne i de ti større sektorer og videre til de højere kulturelle sfæres i superuniversets hovedkvarter.

Der findes tre klasser af åndestuderende afhængig af om de opholder sig i den mindre sektor, de større sektorer eller superuniversets hovedkvartersverdner for åndelig fremskridt. Ligesom morontiaopstigende studerede og arbejdede i lokaluniversets verdner, så fortsætter de åndeopstigende med at mestre nye verdener, mens de praktiserer at dele med andre hvad de har tilegnet sig fra visdommens erfaringsmæssige kilder. Men at gå i skole som åndevæsen under livsforløbet i superuniverset er meget anderledes end hvad der nogensinde er trængt ind i jeres forestillingsverden i menneskets materielle sind.

Inden disse opstigende ånder forlader superuniverset for Havona, modtager de det samme grundige kursus i forvaltningen af superuniverset som de under lokaluniversets overopsyn modtog under deres morontiaerfaring. Inden de åndedødelige når frem til Havona er deres vigtigste fagområde, men ikke deres eneste beskæftigelse, at beherske lokaluniversers og superuniversers administration. Årsagen til at al denne erfaring gives er ikke nu fuldt åbenbart, men uden tvivl så er denne uddannelse klog og nødvendig med tanke på deres mulige fremtidige skæbne som medlemmer af Finalitkorpset.

Superuniversets karriere er ikke den samme for alle opstigende dødelige. De får den samme almindelige uddannelse, men visse specialgrupper og klasser gennemgår specielle instruktionskurser og specifikke øvelseskurser.

6. *Havonapilgrimmene.* Når åndeudviklingen er færdig, selv om den endnu ikke er perfekt, forbereder den overlevende dødelig sig på den lange flyvetur til Havona, frihavnen for evolutionære ånder. På jorden var du et væsen af kød og blod; under hele tiden i lokaluniverset var du et morontiaevæsen; i superuniverset var du en udviklende ånd; med din ankomst til modtagelsesverdnerne i Havona begynder din åndelige udvikling virkelig for alvor; din endelige tilsynekomst i Paradiset vil være som en fuldkommen ånd.

Rejsen fra superuniversets hovedkvarter til modtagelsessfærerne i Havona gøres altid alene. Herefter undervises der ikke længere i klasser eller grupper. Du er færdig med den tekniske og administrative uddannelse i tidens og rummets evolutionære verdner. Nu begynder din *personlige uddannelse*, din individuelle åndelige træning. Fra begyndelse til slutning, overalt i Havona er undervisningen personlig og trefoldig i sin natur: intellektuel, åndelig og erfaringsmæssig.

Den første handling under dit livsforløb i Havona vil være at genkende og takke din transportsekonaf for den lange og trygge rejse. Derefter bliver du præsenteret for de væsener som understøtter dine første aktiviteter i Havona. Derefter går du og registrerer din ankomst og forbereder din taksigelses- og hyldestsbudskab for afsendelsen til Skabersønnen i dit lokalunivers, den Universfader som gjorde dit livsforløb som søn muligt. Dermed er formaliteterne ved ankomsten til Havona afsluttet, hvorefter du gives en lang ledighedsperiode for frie observationer, og dette giver dig mulighed for at

opsøge dine venner, kammerater og medarbejdere fra den lange opstigningserfaring. Du kan også konsultere informationsudsendelserne for at finde ud af hvem af dine medpilgrimme som er afrejst til Havona siden du forlod Uversa.

Oplysningen om din ankomst til modtagelsesverdnerne i Havona vil blive meddelt på behørig måde til hovedkvarteret i dit lokalunivers og personlig overbragt til din serafiske vogter, hvor end denne seraf måtte befinde sig.

De opstigende dødelige har fået en grundig uddannelse i alt som vedrører de evolutionære verdner i rummet; nu begynder de deres lange og givende kontakt med perfektionens skabte sfærer. Hvilken forberedelse for noget fremtidige arbejde indbyder ikke denne kombinerede, unikke og mærkværdige erfaring! Men jeg kan ikke berette for jer om Havona; i må se disse verdner for at værdsætte deres herlighed eller forstå deres storslåethed.

7. De som er ankommet til Paradiset. Ved ankomsten til Paradiset med beboelsesret påbegynder du det progressive kursus i guddommelighed og absonithed. Det at du bor i Paradiset angiver at du har fundet Gud og at du skal optages i de Dødeliges Finalitkorps. Af alle skabte væsener i storuniverset optages kun dem som er Faderfusionerede i de Dødeliges Finalitkorps. Kun sådanne individer aflægger finaliternes ed. Andre væsener af Paradisets fuldkommenhed eller -opnåelse kan midlertidig knyttes til dette finalitkorps, men de er ikke for evigt forordnede til den ukendte og uåbenbarede opgave som denne akkumulerende skare af evolutionære og fuldkomne veteraner fra tid og rum står foran.

De som ankommer til Paradiset gives en periode af frihed, hvorefter de begynder deres foreninger med de syv grupper af første gradens supernafer. De kaldes graduerede fra Paradiset, når de har afsluttet deres kursus med gudsdyrkelseslederne og derefter, som finaliter anvises til observations- og samarbejdstjeneste overalt og ud til den vidtstrakte skabelsens ende. Indtil videre, ser det ud til at der ikke findes nogen specifik eller bestemt opgave for de Dødeliges Finalitkorps, selv om de tjener i mange henseende i verdner som er stabiliseret i lys og liv.

Selvom der ikke findes nogen fremtid eller uåbenbaret skæbne for de Dødeliges Finalitkorps ville disse opstegne væseners nuværende opgave være aldeles fyldestgørende og ærefuld. Deres nuværende skæbne retfærdiggør fuldt ud den universelle plan for evolutionær opstigelse. Men de fremtidige tidsaldre med deres udvikling af det ydre rums sfærer vil utvivlsomt yderligere udvikle og med større guddommelig opfyldelse, belyse visdommen og den kærlighedsfulde godhed hos Guderne i fuldbyrdelsen af deres guddommelige plan for menneskernes overlevelse og de dødeliges opstigning.

Denne beretning præsenterer, sammen med det som er åbenbaret for jer og det som i kan tilegne jer i forbindelse med undervisningen om jeres egen verden, en oversigt af en opstigende dødeliges livsbane. Beretningen varierer betydelig i de forskellige superuniverser, men denne skildring giver et glimt af den gennemsnitlige plan for de dødeliges fremadskridelse, således som den fungerer i lokaluniverset Nebadon og i det syvende segment af storuniverset, superuniverset Orvonton.

[Sponsoreret af en Mægtig Budbringer fra Uversa.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 31

FINALITKORPSET

DE DØDELIGES Finalitkorps repræsenterer den nuværende kendte bestemmelse for de opstigende Retterfusionerede dødelige fra tiden. Men der findes andre grupper som også anvises til dette korps. Det primære finalitkorps består af følgende:

1. Indfødte Havonaer.
2. Tyngdekraftsbudbringere.
3. Forherligede dødelige.
4. Adopterede serafer.
5. Forherligede materielle sønner.
6. Forherligede mellemvæsener.

Disse seks grupper af forherligede væsener udgør denne unikke samling med evig skæbne. Vi tror, at vi kender deres fremtidige arbejde, men vi er ikke sikre. Selvom de Dødeliges Finalitkorps samles i Paradiset, og selvom de nu i stor udstrækning yder tjeneste til universerne i rummet og administrerer de verdener som er etableret i lys og liv, så må deres fremtidige mål være i de universer i det ydre rum som nu undergår organisering. I det mindste antager man dette i Uversa.

Korpset er organiseret i overensstemmelse med arbejdsfællesskaberne fra verdnerne i rummet og overens med den tilknyttede erfaringer som er opnået under hele det lange og begivenhedsrige opstigningsforløb. Alle de opstigende væsener som optages i korpset modtages som lige værdige, men denne ophøjede ligeværdighed ophæver på ingen måde individualiteten eller tilintetgør den personlige identitet. Når vi kommunikerer med en finalit, kan vi straks skelne, hvorvidt han er en opstigende dødelig, en indfødt Havonaer, en adopteret seraf, et mellemvæsen eller en Materiel Søn.

Under den nuværende universtidsalder vender finaliterne tilbage til tjeneste i tidens universer. De forordnes til arbejde efterfølgende i de forskellige superuniverser og aldrig til deres fødselssuperunivers førend de har tjent i alle de seks andre superskabelser. På denne måde får de mulighed til en syvfoldig opfattelse om det Højeste Væsen.

Et eller flere kompagnier af dødelige finaliter er altid i tjeneste på Uversa. Der findes intet område af universtjeneste til hvilket de ikke kan anvises; de fungerer universelt, med vekslende og lige lange perioder af anvist tjeneste og fri tjeneste.

Vi har ingen opfattelse om arten af denne mærkelige gruppes fremtidige organisation, men finaliterne er nu et helt selvstyrende samfund. De vælger deres egne permanente, periodiske og opgaveanvisende chefer og ledere. Ingen ydre indflydelse kan nogensinde indvirke på deres virksomhedsprincipper, og de sværger troskabsed kun til Paradistreenigheden.

Finaliterne opretholder deres hovedkvarter i Paradiset, i superuniverserne, i lokaluniverserne og i hovedstæderne i alle de sidstnævnte deles. De er en særskilt klasse i den evolutionære skabelse. Vi styrer eller overvåger dem ikke direkte, og det uagtet, at de er absolutte loyale og altid beredte til at samarbejde med alle vores planer. De er virkelige

akkumulerende prøvede og trofaste sjæle fra tid og rum - det evolutionære salt i universet - de er for evigt uigennemtrængelige for ondskab og sikre mod synd.

1. DE INDFØDTE HAVONAER

Mange af de indfødte havonaer som tjener som lærere i centraluniversets skoler for uddannelse af pilgrimmene, knytter sig meget til de opstigende dødelige og endnu mere fængslet af Finalitkorpsets fremtidige arbejde og skæbne. Ved korpsets administrative hovedkvarter i Paradiset opretholdes et register over frivillige Havonaere ledet af Grandfandas medarbejdere. I dag finder man millioner og atter millioner indfødte havonaer på denne venteliste. Disse perfekte væsener som er skabt direkte og guddommeligt er til stor hjælp for de Dødeliges Finalitkorps, og de kommer utvivlsomt til at blive af endnu større nytte i den fjerntliggende fremtid. De tilbyder det synspunkt, som er født i perfektion og guddommelig opfyldelse. Finaliterne omslutter dermed begge faser af erfaringsmæssig eksistens: perfekt og perfektioneret.

Indfødte havonaer må opnå en vis erfaringsmæssig udvikling i forbindelse med evolutionære væsener, hvilket skaber modtagelseskapacitet for overdragelsen af et fragment af den Universelle Faders ånd. De Dødeliges Finalitkorps har som permanente medlemmer kun sådanne væsener som er fusioneret med den Første Kilde og Centers ånd eller som, ligesom Tyngdekraftsbudbringerne, der medfødt legemliggør denne Gud Faderens ånd.

Indbyggerne i centraluniverset optages i korpset i forholdet en per tusinde - et finalitkompagni. Korpset organiseres for midlertidig tjeneste i kompagnier af et tusinde, hvoraf de opstigende væsener udgør 997 med en indfødt havonaer og en Tyngdekraftsbudbringer. Finaliterne mobiliseres således i kompagnier, men finalit eden aflægger de individuelt. Det er en ed med brede implikationer og evig betydning. Den indfødte havonaer aflægger samme ed og bliver for evigt knyttet til korpset.

Havona rekrutterne følger det kompagni som de er anvist til; hvorhen gruppen går, går de. Om blot I kunne se finaliternes entusiasme i deres nye arbejde. Muligheden for at blive optaget i Finalitkorpset er et af de største spændingsmomenter i Havona; muligheden for at blive finalit er et af disse perfekte racers højeste eventyr.

De indfødte havonaer optages også, i samme proportion, i Korpset for Forenede Treenigede Finaliter i Vicegerington og i Korpset for Transcendentale Finaliter i Paradiset. Medborgerne i Havona anser, at disse tre skæbner udgør de højeste mål for deres himmelske karriere sammen med deres eventuelle optagelse i Havona Finaliternes Korps.

2. TYNGDEKRAFTSBUDBRINGERNE

Uanset hvor og når Tyngdekraftsbudbringerne er tjenestegørende, har finaliterne befalingen. Alle Tyngdekraftsbudbringerne er udelukkende underlagt Grandfandas beslutningsret, og de anvises kun til det primære Finalitkorps. De er uvurderlige for finaliterne selv nu, og vil i den evige fremtid blive brugbare for al tjeneste. Ingen anden gruppe af intelligente væsener har et sådan personaliseret budbringerkorps, som kan transcendere tid og rum. Lignende typer af budbringer optagere knyttet til andre finalitkorps er ikke personaliserede; de er absonitiseret.

Tyngdekraftsbudbringerne nedstammer fra Divinington, og de er modificerede og personaliserede Rettere, men ingen i vores Uversa gruppe vil påtage sig at forklare naturen hos en af disse budbringere. Vi ved, at de er højst personlige væsener, guddommelige, intelligente og rørende forståelsesfulde, men vi forstår ikke deres tidløse teknik med at rejse gennem rummet. De ser ud til at kunne udnytte alle energier og strømme, og selv tyngdekraften. Finaliterne fra de Dødeliges korps kan ikke trods tid og rum, men de er forbundet med og underlagt deres befaling, på nær infinite åndepersonligheder, alle som kan gøre det. Vi tager os friheden til at kalde Tyngdekraftsbudbringerne personligheder, men i virkeligheden er de super åndelige væsener, ubegrænset og grænseløse personligheder. Sammenlignet med de Enlige Budbringere, er de af en helt anden personlighedstype.

Tyngdekraftsbudbringere kan knyttes til et finalitkompagni i ubegrænset antal, men kun en budbringer, lederen for sine kammerater, optages i de Dødeliges Finalitkorps. Lederen har imidlertid forordnet under sig en permanent stab af 999 budbringerkammerater, og når behovet opstår, kan han fra korpsets reserver kalde på assistenter i ubegrænset antal.

Mellem Tyngdekraftsbudbringerne og forherligede dødelige finaliter opstår der en rørende og dybtfølt hengivenhed for hinanden; de har meget tilfælles: Den ene er en direkte personalisering af et fragment af den Universelle Fader, den anden et skabt væsens personlighed som eksisterer i den overlevende udødelige sjæl fusioneret med Tankeretteren, som er ånd, et fragment af samme Universelle Fader.

3. FORHERLIGEDE DØDELIGE

Opstegne, Retterfusionerede dødelig udgør størstedelen i det primære Finalitkorps. Sammen med de adopterede og forherligede serafer udgør de sædvanligvis 990 i hvert finalitkompagni. Proportionen mellem dødelige og engle varierer, men de dødelige er dog langt flere end seraferne. De indfødte havonaer, forherligede materielle Sønner, forherligede mellemvæsener, Tyngdekraftsbudbringerne og den ukendte fraværende medlem udgør kun en procent af korpset; hvert kompagni af et tusinde finaliter har plads til kun ti af disse ikke-dødelige og ikke-serafiske personligheder.

Vi i Uversa kender ikke til "finalitskæbne" for de opstegne dødelige fra tiden. For nuværende er de bosat i Paradiset og tjener midlertidigt i Lysets og Livets Korps, men en så omfattende uddannelseskursus under opstigningsforløbet og en så langvarig universdisciplin må være udset til at gøre dem kvalificeret for endnu større tillidstester og ædlere ansvarsopgaver.

Til trods for at disse opstegne dødelige har opnået Paradiset, og på trods af at de er optaget i Finalitkorpset og sendt tilbage i stort antal for at deltage i styrelsen af lokaluniverser og hjælpe til ved administrationen af anliggender i superuniverserne - selv på trods af denne tilsyneladende skæbne. forbliver det et væsentligt faktum, at de kun er registrerede som sjette stadiets ånder. Der findes uden tvivl yderligere et trin i livsbanen for de Dødeliges Finalitkorps. Vi ved ikke, hvad dette trin indebærer, men vi har observeret tre fakta, som vi her vil henlede opmærksomheden på:

1. Af registreringerne ved vi, at de dødelige er ånder af første klasse under deres ophold i de mindre sektorer og at de opflyttes til den anden klasse, når de er overført til de større sektorer og til den tredje, når de går videre til de centrale uddannelsesverdner i superuniverset. De dødelige bliver fjerde gradens eller graduerede ånder når de har nået den sjette kreds i Havona og ånder af femte klasse når de finder den Universelle Fader. De opnår derefter sjette stadiet af åndetilværelse ved afgivelsen af eden som for evigt knytter dem til evighedsopgaven som de Dødeliges Finalitkorps udfører.

Vi observerer at åndeklassificeringen eller benævnelsen er bestemt af det faktiske avancement fra et område af universtjeneste til et andet eller fra et univers til et andet; og vi udleder, at overdragelsen af klassificeringen som syvende stadiets ånder til de Dødeliges Finalitkorps vil komme til at ske samtidig med deres opflytning til evigt opgave i tjeneste på hidtil uregistrerede og uåbenbarede sfærer og som følge af deres opnåelse af Gud den Højeste. Men bortset fra disse dristige formodninger, ved vi virkelig ikke mere end jer om alt dette; vores kundskab om de dødeliges livsbane strækker sig ikke længere end til den nuværende paradisskæbne.

2. De dødelige finaliter har opfyldt tidsaldrenes formaning; "Vær fuldkommen", de har vandret op langs den universelle stige for de dødeliges opnåelse; de har fundet Gud, og de er blevet behørig optaget i Finalitkorpset. Disse væsener har opnået den nuværende grænse for åndeligt fremskridt men ikke den ultimative åndestatus endelighed. De har nået den nuværende grænse for de skabte væseners perfektion men ikke endelighed for det skabte væsens tjeneste. De har oplevet guddoms tilbedelse i hele sin bredde men ikke den erfaringsmæssige guddomsopnåelsens endelighed.

3. De forherligede dødelige i Paradisets Finalitkorps er opstegne væsener som besidder erfaringsmæssig viden om hvert trin af virkeligheden og filosofi i den intelligente tilværelsens videst mulige liv, samtidig som under tidsaldrene for denne opstigning fra de laveste materielle verdner til Paradisets åndelige højder, er disse overlevende væsener uddannet til grænserne for deres kapacitet med hensyn til hver detalje i ethvert guddommeligt princip af det retfærdige og effektive, såvel som i barmhjertighed og tålmodighed, administration af den universelle skabelse i tid og rum.

Vi mener, at menneskevæsenerne er berettigede til at få del i vores meninger og at I er frie til sammen med os at spekulere vedrørende mysteriet med den sidste skæbne for Paradisets Finalitkorps. Det synes indlysende for os, at de fuldkomne evolutionære væseners nuværende opgave i sin natur minder om eftergraduerede kurser i at forstå universer og administrere superuniverser; og alle spørger vi: "Hvoraf kommer det sig at Guderne har en sådan omsorg for så

grundigt at træne de overlevende dødelige i teknikken med at styre universer?"

4. ADOPTEREDE SERAFER

Mange af de dødeliges trofaste serafiske vogtere tillades at gå igennem opstigningsforløbet sammen med deres menneskelige protégéer, og mange af disse beskyttelsesengle, efter at være blevet Faderfusioneret slutter sig sammen med deres protégéer og tager evigheds finalit ed og accepterer således at for evigt at dele deres dødelige medarbejders skæbne. Engle som gennemgår opstigningsforløbet for dødelige væsener kan dele menneskenaturens skæbne, de kan på samme måde og for evigt blive optaget i dette Finalitkorps. Adopterede og forherligede serafer tilsluttes i stort antal til de forskellige finalitkorps for ikke-dødelige.

5. FORHERLIGEDE MATERIELLE SØNNER

Der findes forholdsregler i universerne i tid og rum hvorved Adamiske medborgere i lokalsystemet, som har ventet længe på at få en planetarisk opgave, kan indlede en begæring om fritagelse fra status som permanent medborger. Og hvis begæringen bevilges forener de sig med de opstigende pilgrimme i universets hovedstæder og går derfra videre til Paradiset og Finalitkorpset.

Når en avanceret evolutionær verden når frem til de senere forløb af lysets og livets tidsalder kan de materielle sønner, de planetariske Adam og Eva, vælge at blive almindelige mennesker, at få Rettere og påbegynde det evolutionære løb af opstigning i universet til de når de Dødelige Finaliternes Korps. Visse af disse materielle sønner har delvis fejlet eller teknisk gjort sig skyldige i forsømmelse i deres opgave som biologiske acceleratorer, som Adam på Urantia, og da er de tvunget til at tage den naturlige vej for mennesker i den verden, modtage Rettere, og gå gennem døden og i tro fremad gennem opstigningsregimet for til sidst at nå Paradiset og Finalitkorpset.

Disse materielle sønner finder man ikke i mange finalitkompagnier. Deres tilstedeværelse medfører et stort potentiale af muligheder for høj tjeneste for en sådan gruppe, og de vælges uvægerligt til dets ledere. Hvis begge partnere af det Edeniske par er knyttet til samme gruppe tillades de sædvanligvis at fungere i fællesskab, som en personlighed. Sådanne opstigningspar er langt mere fremgangsrige i deres eventyr af treeniggørelse end de opstegne dødelige.

6. FORHERLIGEDE MELLEMVÆSENER

På mange planeter produceres et stort antal mellemvæsener, men de bliver sjældent i deres fødselsverden efter at den er etableret i lys og liv. Derefter, eller snarest derefter, fritages de fra deres status som permanente medborgere. De påbegynder opstigningen til Paradiset, rejser gennem morontiaverdnerne, superuniverset og Havona i selskab med tidens og rummets dødelige.

Mellemvæsenerne fra forskellige universer adskiller sig meget fra hinanden i oprindelse og væsen, men de er alle bestemt til et eller andet af Paradisets Finalitkorps. Mellemvæsenerne af anden grad fusioneres alle til sidst med Rettere og optages i de dødeliges korps. Mange finalitkompagnier har en del af disse forherligede væsener i deres gruppe.

7. LYSETS EVANGELISTER

For nuværende omfatter hvert finalitkompagni 999 personligheder som har aflagt eden, dvs. permanente medlemmer. Den ledige plads indtages af lederen af de Lysets Evangelister, som er anvist til en enkeltstående opgave, men disse væsener er kun midlertidige medlemmer af korpset.

Hver himmelsk personlighed som er anvist til tjeneste i et eller andet finalitkorps benævnes Lysets Evangelist. Disse væsener aflægger ikke finalit eden, og selv om de er underlagt korpsets organisation er de ikke permanent tilknyttet. Denne gruppe kan omfatte Enlige Budbringere, supernafer, sekonafer, medborgere i Paradiset eller deres treenigede efterkommere - hvilken som helst væsen som behøves for en midlertidig finalit opgave. Hvorvidt korpset skal have disse væsener knyttet til deres evige opgave ved vi ikke. Ved afslutning i korpset vender disse Lysets Evangelister tilbage til deres tidligere status.

Således som de Dødeliges Finalitkorps for nuværende er sammensat omfatter det kun seks klasser af permanente medlemmer. Som man kunne forvente, så tager finaliterne del i meget spekulation om deres fremtidige kammeraters identitet, men der findes lidt overensstemmelse mellem deres synspunkter.

Vi i Uversa fremfører ofte formodninger om identiteten af den syvende gruppe af finaliter. Vi underholder os med mange idéer, inklusiv muligheden for, at nogle af de akkumulerende korps bestående af de mange treenigede grupper i Paradiset, i Vicegerington og på den inderste kreds i Havona forordnes dertil. Det formodes til og med at Finalitkorpset kan tillades at treenige mange af sine assistenter i arbejdet med universernes administration i tilfælde af at de er bestemt til tjeneste i de universer som nu er under opbygning.

En af os er af den opfattelse at denne ledige plads i korpset vil blive fyldt af en slags type af væsen med oprindelse i det nye univers hvor finaliterne kommer til at tjene; en anden er tilbøjelig til at tro, at denne plads kommer til at blive indtaget af en type af paradispersonelighed som endnu ikke er skabt, eventueret eller treenigede. Men det er højst sandsynligt, at vi må afvente finaliternes indtrædelse i det syvende stadie af deres åndeopnåelse inden vi virkelig ved.

8. TRANSCENDENTALERNE

En del af den fuldkomne dødeliges erfaring som finalit i Paradiset består af bestræbelsen til at forstå naturen og funktionen som er karakteristisk for mere end et tusinde grupper af transcendentale supermedborgere i Paradiset, eventuerede væsener med absonite egenskaber. I deres association med disse superpersonligheder modtager de opstegne finaliter stor bistand af den hjælpsomme vejledning fra talrige klasser af transcendentale ministre, som er anvist til opgaven med at introducere de udviklede finaliter for deres nye brødre i Paradiset. Hele klasser af transcendentaler bor i den vestlige del af Paradiset i et vidtstrakt område som de alene besidder.

I diskussionen om Transcendentalerne begrænses vi ikke kun af begrænsningerne i menneskelig forståelse, men også af vilkårene i det mandat som gælder for disse afsløringer om personligheder i Paradiset. Disse væsener er på ingen måde knyttet til de dødeliges opstigning til Havona. De vældige skarer af Transcendentaler i Paradiset har intet som helst at gøre med anliggender det være sig i Havona eller i de syv superuniverser, de er kun engageret med superadministrationens anliggender i Mesteruniverset.

Du som er et skabt væsen kan forestille dig en Skaber, men du kan knap fatte at der findes en enorm og diversificeret samling af intelligente væsener som hverken er Skabere eller skabte. Disse Transcendentaler skaber ingen væsener, og er heller ikke nogensinde selv blevet skabt. For at undgå anvendelsen af en ny betegnelse - en vilkårlig og meningsløs benævnelse - anser vi det bedst at sige om deres oprindelse at Transcendentaler helt enkelt eventuerer. Guddomsabsolutet kan meget vel have haft noget at gøre med deres oprindelse og kan være indblandet i deres skæbne men disse unikke væsener står ikke nu under Guddomsabsolutets ledelse. De er underlagt Gud den Ultimative og deres nuværende ophold i Paradiset er på alle måder overvåget og ledet af Treenigheden.

Selv om alle dødelige som opnår Paradiset ofte omgås broderligt med Transcendentalerne så som med Paradisets medborger viser det sig at menneskets første alvorlige kontakt med en Transcendental indtræffer ved det betydningsfulde begivenhed når den dødelige opstigende, som medlem af en ny finalitgruppe, står i finaliternes modtagelsescirkel og evighedens Treenigheds ed forestås af Transcendentalernes ledere, formanden for Mesteruniversets Arkitekter.

9. MESTERUNIVERSETS ARKITEKTER

Mesteruniversets Arkitekter udgør et korps som styrer Paradisets Transcendentaler. Dette styrende korps omfatter 28.011 personligheder med mesterlige sind, fremragende ånd og himmelsk absonit. Den præsiderende leder for denne storslået gruppe, Mesterarkitekternes ældste, er det koordinerende overhoved for alle intelligensvæsener i Paradiset under guddomsniveauet.

Den sekstende bestemmelse i det mandat som befuldmægtiger udførelsen af disse beretninger lyder: "Hvis det anses for klogt, kan eksistensen af Mesteruniversets Arkitekter og deres medarbejdere afsløres, men deres oprindelse, natur og

skæbne må ikke fuldt åbenbares.” Vi må imidlertid informere jer om, at disse Mesterarkitekter eksisterer på syv af det absonittes niveauer. Disse syv grupper klassificeres som følger:

1. *Paradisniveau*. Kun den ældste, eller første eventuerede fungerer på det absonittes højeste niveau. Denne ultimative personlighed - hverken Skaber eller skabt – eventuerede i begyndelsen af evigheden og fungerer nu som den enestående koordinator af Paradiset og dets enogtyve verdener med tilknyttede aktiviteter.

2. *Havonaniveau*. Den anden Arkitekts eventuation gav tre mesterlige planlæggere og absonite administratorer, og de har altid været helligede til koordinationen af den en milliard perfekte sfærer i centraluniverset. Traditionen i Paradiset hævder at disse tre Arkitekter, med råd fra den tidligere eventuerede senior Arkitekt, medvirkede ved planlægningen af Havona, men vi ved det virkelig ikke.

3. *Superuniversniveau*. Det tredje absonitte niveau omfatter de syv superuniversers syv Mesterarkitekter, som nu som en gruppe tilbringer omtrent lige meget tid i selskab med de syv Mesterånder i Paradiset og med de Syv Højeste Udøvere på den Uendelige Ånds syv specielle verdener. De er storuniversets superkoordinatorer.

4. *Det første rumniveau*. Denne gruppe omfatter halvfjerds Arkitekter, og vi formoder, at de er beskæftigede med de ultimative planer for det første univers i ydre rum, hvilket nu mobiliseres udenfor grænserne for de nuværende superuniverser.

5. *Det andet rumniveau*. Dette femte korps af Arkitekter består i antal af 490 og igen antager vi, at de må have noget at gøre med det andet univers i det ydre rum, hvor vores fysikere allerede har opdaget definitive mobiliseringer af energi

6. *Det tredje rumniveau*. Denne sjette gruppe af Mesterarkitekter består i antal af 3.430 og vi slutter ligeledes, at de må være beskæftigede med de gigantiske planer for det tredje univers i det ydre rum.

7. *Det fjerde rumniveau*. Denne sidste og største korps består af 24.010 Mesterarkitekter, og hvis vores tidligere antagelser stemmer, må den være relateret til det fjerde og sidste af de voksende tiltagende størrelser af universer i det ydre rum.

Disse syv grupper af Mesterarkitekter udgør samlet 28.011 univers planlæggere. I Paradiset findes der en tradition, at man engang for lang tid tilbage i evigheden forsøgte at eventuere den 20.012te Mesterarkitekt, men at dette væsen ikke lykkedes at absonitisere sig og fik oplevelsen af, at personligheden blev optaget ind i den Universelle Absolutte. Det er muligt, at den stigende serie af Mesterarkitekter opnåede grænsen for absonithed med den 28.011te Arkitekt og at det 28.012te forsøg nåede det matematiske niveau for Absoluttets tilstedeværelse. Med andre ord: ved det 28.012te eventuations niveau modsvarede absonitheden det Universelle kvalitets niveau og opnåede Absolut værdi.

I deres funktionelle organisation virker de tre overvågende arkitekter i Havona som tilknyttede assistenter til den Enlige Arkitekt i Paradiset. Superuniversernes syv Arkitekter virker som ligestillede med de tre overvågere af Havona. De halvfjerds planlæggere af universerne på det ydre rums første niveau tjener for nuværende som tilknyttede assistenter til de syv superuniversers syv Arkitekter.

Mesteruniversets Arkitekter har til deres rådighed talrige grupper af assistenter og medhjælpere, blandt andet to omfattende klasser af kraftorganisatorer: de primære eventuerede og de tilknyttende transcendentaler. Disse Ledende Kraftorganisatorer må ikke forveksles med styrkelederne som hører til storuniverset.

Alle væsener som frembringes gennem forening mellem børn fra tiden og fra evigheden, sådan som de treenigede efterkommere til finaliterne og medborgerne i Paradiset, bliver Mesterarkitekternes protégéer. Blandt alle andre væsener eller enheder, som er åbenbart fungerende i de nuværende organiserede universer, så er det kun de Enlige Budbringere og de Inspirerende Treenighedsånder som opretholder nogen organisk forbindelse med Transcendentalerne og Mesteruniversets Arkitekter.

Mesterarkitekterne giver deres tekniske godkendelse af Skabersønnernes tildeling af deres rumområder for organisering af lokaluniverser. Der findes en meget tæt sammenhæng mellem Mesterarkitekterne og Paradisets Skabersønner, og selv om dette forhold ikke er åbenbart, så er I blevet informeret om foreningen af Arkitekterne og storuniversets Højeste

Skabere indenfor forholdet af den første erfaringsmæssige Treenighed. Disse to grupper udgør sammen med den udviklende og erfaringsmæssige Højeste Væsen, den Ultimative Treenighed af transcendentale værdier og Mesteruniversets betydninger.

10. DET ULTIMATIVE EVENTYR

Mesterarkitekternes ældste har tilsynet over de syv Finalitkorps, og de er:

1. De Dødeliges Finalitkorps.
2. Paradisets Finalitkorps.
3. De Treeniges Finalitkorps.
4. De Forenede Treenigede Finalitkorps.
5. Havonafinaliternes Korps.
6. De Transcendentale Finaliternes Korps.
7. Korpsene for de Uåbenbarede Skæbners Sønner.

Hver og et af disse skæbnekorps har en formand og disse syv formænd udgør Skæbnes Højeste Råd i Paradiset, og under den nuværende universtidsalder er Grandfanda lederen for dette højeste organ for universets forordning for børn af den ultimative skæbne.

Sammenføringen af disse syv finalitkorps betegner virkelighedsmobilisering af potentialer, personligheder, sind, ånder, absonite og erfaringsmæssige aktualiteter som antagelig overstiger selv det Højeste Væsens fremtidige funktioner i Mesteruniverset. Disse syv finalitkorps er sandsynligvis et tegn på den Ultimative Treenigheds nuværende aktivitet med at samle det finites og det absonittes kræfter som forberedelse for det ufattelige udviklingsforløb i de ydre rummets universer. Ingenting lignende som denne mobilisering har fundet sted siden tiden ved evighedens begyndelse, da Paradistreenigheden på lignende måde mobiliserede de personligheder som på daværende tidspunkt eksisterede i Paradiset og Havona og forordnede dem som administratorer og herskere til de planlagte syv superuniverser i tid og rum. De syv finalitkorps repræsenterer storuniversets guddommelighedsrespons på de fremtidige behov i de uudviklede potentialer i de ydre rummets universer af fremtids evige aktiviteter.

Vi vover at forudsige om fremtidige og større ydre universer med beboede verdner, nye sfærer befolket med nye klasser af udsøgte og unikke væsener, et materielt univers sublimt i dets ultimativitet, en vidtstrakt skabelse, der kun mangler en vigtig detalje - tilstedeværelsen af virkelig finit erfaring af det universelle liv indenfor opstigningstilværelsen. Et sådan univers vil opstå under et uhørt stort erfaringsmæssigt handikap: berøvelsen af deltagelsen i den Almægtige Højestes evolution. Disse ydre universer vil alle nyde at få del af det Højeste Væsens mageløse tjeneste og himmelske overvågning, men dennes aktive tilstedeværelse udelukker deres deltagelse i den Højeste Guddoms aktualisering.

Under den nuværende universtidsalder oplever de udviklende personligheder i storuniverset mange vanskeligheder på grund af den ufuldstændige aktualisering af Gud den Højestes suverænitet, men vi deler alle den unikke erfaring af hans evolution. Vi udvikles i ham og han udvikles i os. En gang i den evige fremtid kommer den Højeste Guddoms evolution til at være et afsluttet faktum i universets historie, og muligheden for at være med i denne vidunderlige erfaring vil forsvinde fra scenen af kosmisk handling

Men de af os som har fået denne unikke erfaring i universets ungdom vil værdsætte det højt i al fremtidig evighed. Mange af os spekulerer, at det kan tænkes, at missionen af den gradvise akkumulerende reserver af opstigende og fuldkomne dødelige i Finalitkorpset kan være, i samarbejde med de seks andre lignende rekrutterende korps, at administrere disse ydre universer i en bestræbelse på at kompensere deres erfaringsmæssige mangler ved ikke at have været med til det Højeste Væsens evolution i tid og rum.

Disse mangler er uundgåelige på alle niveauer af universets eksistens. Under den nuværende universtidsalder kommer vi ned fra de højere niveauer af åndelig tilværelse for at administrere de evolutionære universer og tjene de opstigende dødelige, således forsøger vi at godtgøre deres mangler i den højere åndelig erfarings realiteter.

Men selv om vi virkelig ingenting ved om hvilken planer Mesteruniversets Arkitekter har for disse ydre skabelser, er vi på trods af dette sikre på tre ting:

1. Der findes virkelig et vidtstrakt og nyt system af universer som gradvis er ved at blive organiseret i de ydre rummets domæner. Nye klasser af fysiske skabelser, enorme og gigantiske cirkler af myldrende universer på universer langt udover grænserne for de befolkede og organiserede skabelser, kan faktisk ses gennem jeres teleskoper. For nuværende er disse ydre skabelser helt fysiske; de er tilsyneladende ubeboede og ser ikke ud til at være administrerede af skabte væsener.
2. Under den ene tidsalder efter den anden fortsætter den uforklarede og helt mystiske mobilisering i Paradiset af de fuldkomne og opstegne væsener fra tid og rum, i association med de seks andre finalitkorps.
3. I tilslutning til disse handlinger og hændelser forstærkes Guddommens Højeste Person i stigende styrke som den almægtigste hersker over superskabelserne.

Når vi betragter denne treenige udvikling som omfatter skabte væsener, universer og Guddom, kan vi da kritiseres for at vente os at noget nyt og uåbenbart nærmer sig sin kulmination i Mesteruniverset? Er det ikke naturligt at vi knytter denne tidsalders lange mobilisering og organisering af fysiske universer i en sådan hidtil ukendt skala og det Højeste Væsens personlighedsfremtrædelse med denne vældige plan for opflytninger af de dødelige fra tiden til guddommelig perfektion og med deres derpå følgende mobilisering i Paradisets Finalitkorps - en betegnelse og skæbne indhyllet i et mysterium i universet? Det er en tiltagende tro hos alle i Uversa at Finalitkorpene som samles er bestemt til en eller anden fremtidig tjeneste i universerne i det ydre rum, hvor vi allerede kan identificere formationerne af ikke mindre end halvfjerds tusinde sammenhobninger af materie, af hvilken hver og en er større end nogen af de nuværende superuniverser.

De evolutionære dødelige fødes på planeterne i rummet, passerer gennem morontiaverdnerne, stiger op til åndeuniverserne, rejser gennem sfærerne i Havona, finder Gud, opnår Paradiset og optages i det primære Finalitkorps, for der at afvente næste opgave i universtjeneste. Seks andre opsamlende finalitkorps, men Grandfanda, den første dødelig opstegne, virker som Paradisets leder for alle klasser af finaliter. Og når vi betragter dette storslået skuespil, udråber vi alle: Hvilken ærerig og fantastisk skæbne for de fra dyrene kommende tidens børn og rummets materielle sønner!

[Udarbejdet i fællesskab af en Guddommelig Rådgiver og En uden Navn og Nummer, således bemyndigede til opgaven af en Dagenes Ældste i Uversa.]

* * * * *

Disse enogtredive kapitler som beskriver Guddommens natur, Paradisets virkelighed, organisation og funktion i centraluniverset og i superuniverserne, personlighederne i storuniverset og de evolutionære dødeliges høje skæbne blev sponsoreret, formuleret og oversat til det engelske sprog af en høj kommission bestående af fireogtyve Orvonton administratorer som handlede i overensstemmelse med en af Dagenes Ældste i Uversa udfærdiget mandat som bestemte at vi skulle gøre dette på Urantia, 606 i Satania, I Norlatiadek af Nebadon år 1934 e.Kr.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 32

EVOLUTIONEN AF LOKALUNIVERSER

ET lokalunivers er et arbejde af en Skabersøn af Paradis klassen Mikael. Det består af hundrede konstellationer, som hver indeholder hundrede systemer af beboede verdner. Hvert system vil i sidste ende indeholde cirka tusind beboede sfærer.

Alle disse universer af tid og rum er evolutionære. Paradis Mikael skabelsesplan følger altid gennem en gradvis evolution og progressiv udvikling af de fysiske, intellektuelle og åndelige naturer og kapaciteten hos de mangfoldige skabninger, som bebor de forskellige typer af sfærer som et sådan lokal univers består af.

Urantia tilhører et lokal univers, hvis suveræn er Gud-mennesket fra Nebadon, Jesus af Nazaret og Mikael i Salvington. Og alle Mikael planer for dette lokalunivers var fuldt godkendt af Paradistreenigheden inden han nogensinde indledte det største eventyr som rummet kan tilbyde.

Guds sønner kan vælge området for deres skaber aktiviteter, men disse materielle skabelser var oprindeligt projekteret og planlagt af Mesteruniversets Arkitekter i Paradiset

1. UNIVERSERNES FYSISKE FREMKOMST

Behandlingen af rumkraften og urenergier er de Ledende Kraftorganisatorers arbejde i Paradiset; og går forud for universernes begyndelse, når den emergente energi i superuniversernes domæner begynder at reagere på lokal eller lineær tyngdekraft, og de trækker sig tilbage til fordel for Styrkelederne i det pågældende superunivers.

Disse styrkeledere fungerer alene i førmaterielle og efter kraft fremkommende faser af et lokalunivers skabelse. Der findes ingen mulighed for en Skabersøn til at påbegynde organiseringen af universet indtil styrkelederne har foretaget en mobilisering af rumenergiene som er tilstrækkeligt til at give et væsentlig fundament for det fremspirende univers - konkrete sole og materielle sfærer.

De lokale universer har alle omtrent samme energipotentialer, selvom de er meget forskellige i de fysiske dimensioner og kan variere fra tid til anden med hensyn til deres indhold af synligt materiale. Styrkeopladningen og det potentialer stof i et lokalunivers bestemmes af de manipulationer der er blevet udført af Styrkelederne og deres forgængere samt af Skabersønnens aktiviteter og den iboende evne til fysisk kontrol som hans skabende kollega besidder.

Energiladningen i et lokalunivers er cirka en et hundrede tusindedel af kraftdonationen af dets superunivers. Når det gælder Nebadon, jeres lokalunivers, er materialiseringen af masse en bagatel mindre. I fysisk forstand er Nebadon udstyret med alt den fysiske energi og stof, som kan findes i ethvert lokalunivers i Orvonton. Den eneste fysiske begrænsning på den udviklingsmæssige udvidelse af Nebadon universet består i den kvantitative ladning af rumenergi som holdes fanget af tyngdekrafts kontrol hos de tilknyttede styrker og personligheder af den kombinerede mekanisme i universet.

Når energi-materie er nået et vist stadium i masse materialisering, kommer en Paradisets Skabersøn til syne ledsaget af en Skabende Datter af den Uendelige Ånd. Samtidig med ankomsten af Skabersønnen påbegyndes arbejdet på den arkitektoniske sfære, som bliver hovedkvartersverden for det projekterede lokalunivers. Under lange tidsaldrer udvikles en sådan lokal skabelse, sole stabiliseres, planeter dannes og svinger ind i deres baner, mens arbejdet fortsætter med at skabe de arkitektoniske verdner, der skal tjene som hovedkvarter i konstellationerne og hovedstæder i systemerne.

2. ORGANISERINGEN AF UNIVERSET

Forud for Skabersønnerne i universets organisation er Styrkelederne og andre væsener med oprindelse i den Tredje Kilde og Center. Fra rummets energier, som tidligere blev således organiseret, etablerede Mikael, din Skaber Søn, de beboede verdner i universet Nebadon og lige siden har han omhyggeligt helliget sig deres administration. Fra før-eksisterende energi materialiserer disse guddommelige Sønner synligt stof, projekterer levende væsener, og skaber i samarbejdet med den Uendelige Ånd universets tilstedeværelse af et mangfoldigt følge af ånde personligheder.

Disse Styrkeledere og Energiovervågere, der længe gik forud for Skabersønnen i det forberedende fysiske arbejde med organiseringen af universet tjener senere i storslået samarbejde med denne Universets Søn, ved for evigt at forblive i forbindelses kontrol over de energier, som de oprindeligt organiserede og satte i kredsløb. På Salvington fungerer der nu de samme hundrede Styrkeledere som samarbejdede med din Skabersøn i den oprindelige dannelse af dette lokalunivers.

Den første afsluttede fysiske skabelseshandling i Nebadon var organiseringen af hovedkvartersverden, den arkitektoniske sfære Salvington, med dens satellitter. Fra tidspunktet for de første foranstaltninger af Styrelederne og de fysiske Overvågere til ankomsten af det levende personale på den færdige sfære af Salvington, gik der lidt over en milliard år af din nuværende planetariske tid. Opførelsen af Salvington blev straks fulgt op af oprettelsen af de et hundrede hovedkvartersverdner i de projekterede konstellationer og de ti tusinde hovedkvarterssfærer i de projekterede lokalsystemer for planetarisk kontrol og administration, sammen med deres arkitektoniske satellitter. Sådanne arkitektoniske verdner er designet til at rumme både fysiske og åndelige personligheder samt de mellemliggende morontia- eller overgangsfase skabninger.

Salvington, hovedkvarteret for Nebadon, ligger eksakt i centrum af lokaluniversets energi-masse. Men dit lokale univers er ikke et enkelt astronomisk-system, selvom et stort system eksisterer i dets fysiske centrum.

Salvington er det personlige hovedkvarter for Mikael i Nebadon, men han vil ikke altid findes der. Jeres velfungerende lokalunivers kræver ikke længere at Skabersønnen altid er til stede på hovedstadens sfære, men dette var ikke tilfældet for de tidligere forløb af fysisk organisation. En Skabersøn er ude af stand til at forlade sin hovedkvartersverden indtil det tidspunkt, hvor stabiliseringen af tyngdekraften i området er opnået gennem materialisering af tilstrækkelig energi til at gøre det muligt for de forskellige kredsløb og systemer til at opveje hinanden ved gensidig materiel tiltrækning.

Når nu den fysiske plan for et univers er afsluttet, udarbejder Skabersønnen, i samarbejde med den Skabende Ånd, planen for skabelsen af liv; hvorefter den Uendelige Ånds repræsentation begynder sin universfunktion som en særskilt skabende personlighed. Når denne første skabende akt er formuleret og implementeret i eksistens, opstår den Klare Morgenstjerne pludselig, personificeringen af denne indledende kreative koncept af identitet og ideal af guddommelighed. Dette er universets administrerende leder, den personlige samarbejdspartner med Skabersønnen, én som ham i alle aspekter af karakter, men markant begrænset i sine guddommelige egenskaber.

Og nu, da Skabersønnens højre hånd og administrerende leder er fremtrådt, følger frembringelsen i liv af et stort og vidunderlig mangfoldighed af forskellige skabninger. Sønner og døtre af lokaluniverset fremtræder, og snart derefter forsynes en sådan skabelse med et styre, der strækker sig fra universet højeste råd til konstellation fædrene og lokalsystemers herskere - klynger af disse verdener som er konstrueret til efterfølgende at blive hjem for de forskellige dødelige racer af vilje skabninger; og hver af disse verdener vil blive ledet af en Planetprins.

Og så, når et sådant univers er blevet så fuldstændig organiseret og så godt bemandet, begynder Skabersønnen at udføre Faderens forslag om at skabe det dødelige menneske i deres guddommelige billede.

Organiseringen af planetariske bopæle foregår stadig i Nebadon, for dette univers er faktisk en ung klynge blandt stjernernes og planetverdnerne i Orvonton. Ved den sidste registreringsoplysning var der 3.840.101 beboede planeter i Nebadon, og din verdens lokalsystem Satania, er temmelig typisk for andre systemer.

Satania er ikke et ensartet fysisk system, en enkelt astronomisk enhed eller organisation. Dens 619 beboede verdner er

placeret i mere end fem hundrede forskellige fysiske systemer. Kun fem har mere end to beboede verdner, og af disse har kun én fire befolkede planeter, mens der er seksogfyrre med to beboede verdner.

Satania systemets beboede verdner er langt fra Uversa og den store klynge af sole, der fungerer som det fysiske eller astronomiske center i det syvende superunivers. Fra Jerusem, hovedkvarteret for Satania, er det mere end 200.000 lysår til det fysiske centrum af superuniverset Orvonton, langt, langt væk i den tætte diameter af Mælkevejen. Satania er beliggende i lokaluniversets periferi, og Nebadon er nu godt ud mod grænsen af Orvonton. Fra det yderste system af beboede verdner til centrum af superuniverset er en bagatel mindre end 250.000 lysår.

Universet Nebadon svinger nu langt mod syd og øst i superuniverset Orvontons kredsløb. De nærmeste naboer universer er: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving og Alvoring.

Men udviklingen af et lokalunivers er en lang fortælling. Kapitler som handler om superuniverset introducerer dette emne, de kapitler i dette afsnit, som handler om de lokale skabelser, udgør en fortsættelse af emnet, mens kapitlerne der følger og som handler om Urantias historie og skæbne, fuldender historien. Men du kan kun i tilstrækkelig høj grad forstå de dødeliges skæbne i en sådan lokal skabelse ved at fordybe dig i beskrivelsen om din Skabersøns liv og lære som han engang levede som menneske, i lighed med dødelig kød, på din egen evolutionære verden.

3. EVOLUTIONENS IDÉ

Havona, centraluniverset som direkte blev skabt af den Universelle Faders tanke og den Evige Søns ord, er den eneste fuld perfekte skabelse. Havona er et eksistentielt, perfekt, og komplet univers, der omgiver de evige Guddommes hjem, alttings centrum. De syv superuniversers skabelser er begrænsede, evolutionære og konsekvent fremadskridende.

De fysiske systemer i tid og rum er alle evolutionære oprindelse. De er ikke engang fysisk stabiliseret indtil de svinges ind i deres superunivers etablerede kredsløb. Et lokalunivers etableres heller ikke i lys og liv, indtil de fysiske muligheder for ekspansion og udvikling er udtømt, og indtil den åndelige status for alle dets beboede verdner er evigt etableret og stabiliseret.

Undtagen i centraluniverset, er perfektion en fremadskridende opnåelse. I den centrale skabelse har vi et mønster af perfektion, men alle andre verdener skal nå denne perfektion ved de metoder, der er fastsat for udviklingen af disse særlige verdener eller universers fremskridt. En næsten uendelig række karakteriserer Skabersønnernes planer for at organisere, udvikle, disciplinere, og stabilisere deres respektive lokaluniverser.

Med undtagelse af Faderens guddommelige tilstedeværelse, er hvert lokalunivers i en vis forstand en kopi af den administrative organisering af den centrale eller mønsterskabelsen. Selvom den Universelle Fader personligt er til stede i hans bopælsunivers, bor han ikke i sindet på de væsener, som har deres oprindelse i dette univers, således som han bogstaveligt lever med sjælen af de dødelige af tid og rum. Der synes at være en alvidende compensation i justeringen og reguleringen af de åndelige anliggender i de vidtstrakte skabelser. I centraluniverset er Faderen personligt til stede som sådan, men fraværende i disse børns sind af denne perfekte skabelse; i rummets universer er Faderen fraværende i person, men er repræsenteret ved sine Mestersønner, mens han er intimt til stede i sine dødelige børns sind og bliver åndeligt repræsenteret ved den førpersonlige tilstedeværelse af Mysterieledsagerne, der bor i sindene på disse viljeskabninger.

I et lokalunivers hovedkvarter bor alle de skaber- og skabende personligheder, som repræsenterer selvstændig autoritet og administrativ autonomi med undtagelse af den personlige tilstedeværelse af den Universelle Fader. I lokaluniverset kan man finde noget af alle og nogen af næsten hver klasse af intelligente væsener, som eksisterer i centraluniverset undtagen den Universelle Fader. Selvom den Universelle Fader ikke personligt er til stede i et lokalunivers, er han personligt repræsenteret af sin Skabersøn, en gang stedfortræder for Gud og efterfølgende højeste og suveræne hersker i sin egen ret.

Jo længere ned på livets skala vi går, desto sværere bliver det at finde, med troens øje, den usynlige Fader. De lavere væsener - og nogle gange endda højere personligheder - finder det svært altid at se den Universelle Fader i hans Skabersønner. Og så, indtil det tidspunkt hvor deres åndelige ophøjelse, når udviklingens perfektion som vil gøre det

muligt for dem at se Gud som person, vokser de trætte i deres fremskridt, underholde åndelige tvivl, snubler i forvirring, og dermed isolere sig fra deres tid og universets progressive åndelige mål. På denne måde mister de evnen til at se Faderen, når de betragter Skabersønnen. Den sikreste garanti for det skabte væsen i hele den lange kamp for at nå Faderen, i løbet af denne tid, hvor iboende forhold umuliggør en sådan opnåelse, er ihærdigt at holde fast ved sandheden og det faktum, at Faderen er til stede i hans Sønner. Bogstaveligt og billedligt, åndeligt og personligt, Faderen og Sønner er ét. Det er en kendsgerning: Den, der har set en Skabersøn har set Faderen.

Til en begyndelse er personlighederne i et givet univers etableret og pålidelige kun i overensstemmelse med deres grad af slægtskab til Guddommen. Når væsnernes oprindelse afviger tilstrækkeligt langt fra de oprindelige og guddommelige kilder, uanset om vi har at gøre med Guds Sønner eller tjenende skabninger tilhørende den Uendelige Ånd, er der en stigning i muligheden for disharmoni, forvirring, og nogle gange oprør - synd.

Med undtagelse af perfekte væsener af guddommelig oprindelse, er alle viljeskabninger i superuniverserne af evolutionær karakter, de begynder i en ubetydelig position og bevæger sig altid opad, i virkeligheden indad. Selv meget åndelige personligheder fortsætter med at stige op langs livet skala gennem gradvise overførsler fra liv til et andet og fra sfære til sfære. Som for dem, der er forsynet med Mysterieledsagere, findes der faktisk ingen grænser for de mulige højder af deres åndelige opstigning og opnåelse i universet.

Perfektionen af skabninger af tid, når den til sidst opnås, er fuldt optjent, en sand egenskab af personligheden. Selv om der er en generøs tilsætning af nådens elementer, så er det som den skabende væsen har opnået ikke desto mindre resultatet af den individuelle indsats og virkelig levende, personligheds reaktion på det eksisterende miljø.

De evolutionære rødder i dyreriget er i universets øjne ingen skændsel for enhver personlighed, fordi det er den eneste metode til at opnå en af de to grundlæggende typer af finite intelligente vilje skabninger. Når perfektion og evige højder er opnået, desto mere ære til dem, der begyndte i bunden og med glæde klatrede op ad livets stige, trin ved trin, og som, når de endelig når højder af herlighed, har fået en personlig erfaring, omfattende et konkret kendskab til alle faser af livet fra bunden til toppen.

I alt dette vises Skabernes visdom. Det ville være lige så let for den Universelle Fader at skabe alle dødelige til perfekte væsener, at bibringe perfektion af hans guddommelige ord. Men det ville fratage dem den vidunderlige oplevelse af eventyr og uddannelse i forbindelse med den lange og gradvis indad stigning, for en oplevelse der kun kan gøres af dem, der er så heldige, at begynde på selve bunden af levende eksistens.

I universerne, der kredser om Havona findes der kun et tilstrækkeligt antal perfekte skabninger til at imødekomme behovet for mønsterlærere og vejleder for dem, som stiger op ad livets evolutionære skala. Den erfaringsmæssige karakter af den evolutionære type af personlighed er det naturlige kosmiske supplement til den evige perfekte karakter hos de skabte Paradis-Havona væsener. I virkeligheden, er både perfekt og perfektioneret væsener ufuldstændige med hensyn til den finite totalitet. Men i den komplementære sammenslutning mellem de eksistentielt perfekte skabte væsener i Paradis-Havona systemet og de erfaringsmæssigt perfektioneret finalitere, der stigende op fra de evolutionære universer, finder begge typer frigivelse fra medfødte begrænsninger og kan således i fællesskab forsøge at opnå de sublime højder af skabte væseners ultimative status.

Disse transaktioner blandt de skabte væsener er universets konsekvenser af handlinger og reaktioner i den Syvfoldige Guddom, hvor den evige guddommelighed hos Paradistreenigheden er forenet med den udviklende guddommelighed hos de Højeste Skabere i universerne af tid og rum, ved, og gennem det Højeste Væsens styrke-aktualiserende Guddom.

Den guddommeligt perfekte skabning og den evolutionære perfektioneret væsen er lige i graden af guddommeligheds potentiale, men de adskiller sig i deres natur. Hver er afhængig af den anden for at opnå det højeste niveau af tjeneste. De evolutionære superuniverser afhænger af det perfekte Havona til at give den sidste uddannelse for deres opstigende borgere, men det perfekte centralunivers kræver også eksistensen af de perfektionere superuniverser til at sørge for den fulde udvikling af sine nedstigende indbyggere.

De to primære manifestationer af den finite virkelighed, medfødt perfektion og udviklede perfektion, uanset om det er personligheder eller universer, er koordineret, indbyrdes afhængige, og integreret. Hver kræver den anden for at opnå afsluttet funktion, service og skæbne.

4. GUDS FORHOLD TIL ET LOKALUNIVERS

Du må ikke underholde tanken om, at fordi den Universelle Fader har uddelegeret så meget af sig selv og sin magt til andre, er en tavs eller inaktiv medlem af Guddommens partnerskab. Bortset fra personlighedens domæner og overdragelse af Rettere, er han tilsyneladende den mindst aktive af Paradisets Guddomme i og med, at han tillader sine Guddoms koordinerede, hans Sønner, og mange skabte intelligensvæsener til at udføre så meget i udførelsen af hans evige formål. Han er kun det tavse medlem af den kreative trio i det omfang at han aldrig gør noget, som enhver af hans koordinerede eller underordnede medarbejdere kan gøre.

Gud har fuld forståelse for behovet af aktivitet og erfaring med enhver intelligent skabning, og i alle situationer, uanset om det gælder universets skæbne eller velfærden hos en af hans beskedne skabninger, Gud udtræder af aktiviteter til fordel for en galakse af skabte- og Skaber personligheder, der i sagens natur ligger mellem ham og en given situation eller skabende begivenhed i universet. Men på trods af denne tilbagetrækning, denne manifestation af uendelig koordinering, deltager Gud virkelig, bogstavelig, og personlig i disse begivenheder ved og gennem disse ordnede repræsentanter og personligheder. Faderen arbejder i og gennem alle disse kanaler for hele sin vidtstrakte skabelses velfærd.

Med hensyn til et lokalunivers opererende principper, dets ledelse og administration, virker den Universelle Fader i skikkelse af hans Skabersønner. Med hensyn til det indbyrdes forhold mellem Guds Sønner, i gruppe sammenslutninger af personligheder med oprindelse i den Tredje Kilde og Center, eller i forholdet mellem alle andre skabninger, såsom mellem mennesker - griber den Universelle Fader aldrig ind i sådanne forbindelser. Skabersønnens lov, Konstellations Fædrenes, Systemherskernes, og Planetprinsernes styre - de ordnede principper og procedurer fastsat for et univers - har altid forrang. Der er ingen opdeling af autoritet; der er aldrig konflikt mellem styrke og guddommelige formål. Guddommene er i perfekt og evig enstemmighed.

Skabersønnen hersker enerådende i alt som vedrører etiske forbindelser, forholdene mellem en gruppe af væsner til alle andre klasser af væsener eller mellem to eller flere individer indenfor en given gruppe; men en sådan plan betyder ikke, at den Universelle Fader ikke på sin egen måde kan gribe ind og gøre hvad end det guddommelige sind ønsker med ethvert individuelt skabt væsen overalt i skabelsen, når det vedrører den enkeltes nuværende status eller fremtidsudsigter og for så vidt angår Faderens evige plan og uendelig formål.

I de dødelige viljevæsener er Faderen faktisk til stede i den iboende Retter, et fragment af hans førpersonlige ånd; og Faderen er også kilden til et sådan dødelig viljevæsens personlighed.

Disse Tankerettere, den Universelle Faders gaver, er forholdsvis isolerede; de bor i det menneskelige sind, men har ingen mærkbar forbindelse med de etiske anliggender i en lokal skabelse. De er ikke direkte koordinerede med den serafiske tjeneste eller med administrationen af systemer, konstellationer, eller et lokalunivers, ikke engang med Skabersønnens styre, hvis vilje er den øverste lov i hans univers.

Retterne i det menneskelige sind er en af Guds separate, men forbundne måde for kontakt med væsener i hans næsten uendelige skabelse. Således manifesterer han, som er usynligt for det dødelige menneske sin tilstedeværelse, og hvis han kunne gøre det, ville han vise sig for os i endnu andre måder, men en sådan yderligere åbenbaring er ikke guddommeligt muligt.

Vi kan se og forstå den mekanisme, hvormed Sønnerne får adgang til detaljeret og fuldstændig viden om de universer der tilhører deres retsområder; men vi kan ikke helt forstå de metoder, hvorved Gud er så fuldstændigt og personligt fortrolig med detaljerne i universernes univers, selv om vi i det mindste kan genkende måden hvorved den Universelle Fader kan få oplysninger om, og manifestere sin tilstedeværelse til væsener i hans enorme skabelse. Gennem personlighedens kredsløb er Faderen bekendt med - har personligt kendskab - til alle tanker og alle væseners handlinger i alle systemer for alle universer i hele skabelsen. Selvom vi ikke helt kan fatte denne teknik af Guds fællesskab med sine børn, kan vi blive styrket i sikkerhed for, at "Herren kender sine børn", og at han af hver enkelt af os "tager til efterretning, hvor vi blev født."

I dit univers og i dit hjerte er den Universelle Fader til stede, åndeligt set, gennem en af central boligens Syv Mesterånder og specifikt ved den guddommelige Retter, der bor og arbejder og venter i dybet af det dødelige sind.

Gud er ikke en selvcentreret personlighed. Faderen distribuerer sig frit til sin skabelse og til sine skabninger. Han lever og handler ikke kun i Guddommene men også i sine Sønner, som han betror med at gøre af alt det, der er guddommeligt muligt for dem at gøre. Den Universelle Fader har virkelig givet afkald på enhver handling, som det er muligt for et andet væsen at udføre. Og det er lige så sandt for det dødelige menneske som for Skabersønnen, der hersker i Guds sted på hovedkvarteret i et lokalunivers. Således ser vi hvordan den Universelle Faders idealer og uendelige kærlighed realiseres.

I denne universelle overdragelse af sig selv har vi rigeligt bevis på både storhed og storsind af Faderens guddommelige natur. Hvis Gud har tilbageholdt noget af sig selv fra den universelle skabelse, så skænker han fra denne rest med overdådige generøsitet Tankeretterne til de dødelige i verdnerne, tidens Mysterieledsagere som så tålmodigt bebor de dødelige kandidater til evigt liv.

Den Universelle Fader har udgydt sig selv for alt, så at sige, for at berige hele skabelsen med personligheds besiddelse og potentiel åndelige opnåelse. Gud har givet sig selv til os, så vi kan være som ham, og af magt og herlighed har han forbeholdt sig selv kun det, som er nødvendigt for at opretholde alt det, som han af kærlighed til, således har afhændet sig alt andet.

5. DET EVIGE OG GUDOMMELIGE FORMÅL

Der er et stort og herligt formål i marchen af universerne gennem rummet. Alle jeres menneskelige kampe er ikke forgæves. Vi er alle en del af en enorm plan, en gigantisk foretagende, og det er dette foretagendes enorme størrelse, der gør det umuligt, at se særligt meget af det på én gang, og i løbet af en levetid. Vi er alle en del af et evigt projekt, som guderne overvåger og udfolder. Hele den forunderlige og universelle mekanisme bevæger sig majestætisk gennem rummet til takten fra musikken i den uendelige tanke og det evige formål med det Første Store Kilde og Center.

Den evige Guds evige formål er et højt åndeligt ideal. Tidens begivenheder og deres materielle eksistens kampe er kun forbigående stilladser, der bygger bro over til den anden side, til den åndelig virkelighed og den himmelske eksistens forføjede land. Naturligvis finder I dødelige det svært at forstå ideen om et evigt formål; det er så godt som umuligt for jer at forstå evighedens tanke, noget der aldrig begynder og aldrig slutter. Alt der er velkendt for dig har en ende.

Hvad angår et individuelt liv, varigheden af en verden, eller kronologien af ethvert hændelsesforløb, ser det ud som om vi har at gøre med en isoleret tidsperiode; alting synes at have en begyndelse og en slutning. Og det ser ud som om, at en række af sådanne erfaringer, liv, tidsaldre, eller epoker, arrangeret efter hinanden udgør en lige strækning, en isoleret tidsbegivenhed som for et øjeblik blinker henover evighedens uendelige ansigt. Men når vi betragter alt dette fra bag kulisserne, tyder et bredere perspektiv og en mere fuldstændig forståelse på, at en sådan forklaring er utilstrækkelig, usammenhængende, og helt uegnet til at redegøre for tidens begivenheder, og i øvrigt at korrelere dem med evighedens underliggende formål og grundlæggende reaktioner.

For mig virker det mere hensigtsmæssig, med henblik på en forklaring til det dødelige sind, at forestille sig evigheden som en cyklus, og det evige formål som en endeløs cirkel, en evighedens cyklus som på en eller anden måde synkroniseres med tidens forbigående materielle cyklusser. Med hensyn til tidens sektorer som er forenet med og udgør en del af evighedens cyklus, er vi tvunget til at erkende, at sådanne midlertidige epoker fødes, lever og dør ligesom de midlertidige væsener af tiden bliver født, lever og dør. Da de fleste mennesker ikke har formået at opnå åndeniveau for Retter fusion dør de, fordi dødens metamorfose udgør den eneste mulige procedure, hvorved de kan undslippe tidens lænker og båndene af materielle skabelse, og får derved mulighed for at holde trit med de åndelige trin af den løbende procession af evigheden. Efter at du har overlevet tiden og den materielle eksistens liv på prøve, bliver det muligt for dig at fortsætte i tæt kontakt med, og endda som en del af evigheden, og for evigt kredse rundt med rummets verdener i de evige tidsaldrenes kreds.

Tidens sektorer er som glimt af personligheden i tidsbunden form, de vises for en sæson og forsvinder så fra menneskets horisont, blot for at dukke op igen som nye aktører og fortsættende faktorer i det højere livs endeløse omgange rundt om

evighedens cirkel. Evigheden kan næppe opfattes som en lige strækning, i betragtning af vores tro på, at et afgrænset univers bevæger sig over et stort, langstrakt cirkel rundt om den Universelle Faders centrale bolig.

Helt ærligt, evigheden er uforståeligt for det begrænsede sind af tid. Du kan simpelthen ikke fatte det; du kan ikke forstå det. Jeg kan ikke helt visualisere det, og selv hvis jeg kunne, ville det være umuligt for mig at viderebringe mit koncept til det menneskelige sind. Ikke desto mindre, jeg har gjort mit bedste for at skildre noget af vores synspunkt, at fortælle dig noget om vores forståelse af de evige ting. Jeg forsøger at hjælpe dig i krystallisering af dine tanker om disse værdier, som er af uendelig natur og evig i deres betydning.

Gud har i sit sind en plan, som indbefatter hver skabning i alle hans store domæner, og denne plan er et evigt formål med grænseløs muligheder, ubegrænset fremskridt, og endeløse liv. Og de uendelige skatte af sådan en mageløs karriere er dine til at stræbe efter!

Målet med evigheden er foran dig! Eventyret om at opnå guddommelighedens virkeliggørelse ligger foran dig! Kapløbet om at vinde perfektion er startet! Den, der vil, kan komme med, og en sikker sejr vil krone ethvert menneskes indsats, der vil løbe troens og tillidens løb, og med hvert skridt på vejen være afhængig af retningen af den iboende Retter og vejledning af den gode ånd af universets Søn, som så frit er blevet udgydt over alt kød.

[Præsenteret af en Mægtig Budbringer midlertidigt knyttet til Det Øverste Råd for Nebadon og overdraget til denne mission af Gabriel fra Salvington.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 33

ADMINISTRATIONEN AF LOKALUNIVERSET

SELVOM den Universelle Fader helt sikkert hersker over sine store skabelser virker han i lokaluniversets administration gennem Skabersønnens person. På anden måde virker Faderen ikke personligt i et lokalunivers administrative anliggender. Disse ærinder er betroet Skabersønnen, lokaluniversets Moderånd og deres mangeartede børn. Lokaluniversets planer, fungerende principper og administrative forordninger udformes og udøvet af denne Søn, som i samarbejde med sin Åndeledsager delegerer den udøvende magt til Gabriel og den retslige myndighed til Konstellationsfædrene, Systemherskerne og Planetprinserne.

1. MIKAEL FRA NEBADON

Vores Skabersøn er personifikationen af den 611.121nde oprindelige koncept af uendelig identitet, som samtidig fremkom hos den Universelle Fader og den Evige Søn. Mikael fra Nebadon er den "enestefødte Søn" som personaliserer dette 611.121 universelle tankeudtryk for guddommelighed og uendelighed. Hans hovedkvarter findes i det trefoldige lysets palads i Salvington. Og denne bolig er således indrettet fordi Mikael har oplevet livet i alle dets tre faser i intelligensvæsners eksistens: åndelig, morontiel og materiel. På grund af navnet som er forbundet med hans syvende og sidste overdragelse på Urantia taler man blandt andet om ham som Kristus Mikael.

Vores Skabersøn er ikke den evige Søn, den eksistentielle Paradispartner til den Universelle Fader og den Uendelige Ånd. Mikael fra Nebadon er ikke et medlem af Paradistreenigheden. Ikke desto mindre har vores Mestersøn indenfor sit rige alle de guddommelige egenskaber og bemyndigelse som den Evige Søn selv ville fremvise såfremt han selv var til stede på Salvington og virkede i Nebadon. Mikael besidder endda yderligere mere magt og autoritet, fordi han ikke kun personificerer den Evige Søn men også til fulde repræsenterer den Universelle Faders personligheds tilstedeværelse, og i selve virkeligheden legemliggør denne, for og i sit lokalunivers. Han repræsenterer endog Fader-Sønnen. Disse forhold gør Skabersønnen til den mægtigste, den mest mangesidige og indflydelsesrige af alle guddommelige væsener som er i stand til direkte at administrere evolutionære universer og at have personlighedskontakt med umodne skabte væsener.

Vores Skabersøn anvender samme åndelig tiltrækningskraft, åndetyngdekraft fra lokaluniversets hovedkvarter som den Evige Søn fra Paradiset ville anvende hvis han var personlig tilstede i Salvington, og mere: denne Universssøn er også den Universelle Faders personifikation til universet Nebadon. Skabersønner er personlighedscentre for de åndelige kræfter fra Fader-Sønnen i Paradiset. Skabersønner er de endelige styrke- og personlighedsfokuseringer for Gud den Syvfoldiges mægtige tid-rum egenskaber.

Skabersønnen er den Universelle Faders stedfortrædende personalisering, den Evige Søns lige i spørgsmålet om guddommelighed og den skabende samarbejdspartner med den Uendelige Ånd. For vores univers og alle dets beboede verdner er den Suveræne Søn i al praktisk henseende og formål, Gud. Han personificerer alt det af Paradisguddommene som udviklende dødelige kan udskille og forstå. Denne Søn og hans Åndepartner er jeres skaberforældre. For jer er Mikael, Skabersønnen, den højeste personlighed; for jer er den Evige Søn den superhøjeste - en uendelig Guddomspersonlighed.

I Skabersønnens person har vi en hersker og guddommelig forældre som er lige så mægtig, effektiv og velvillig som den Universelle Fader og den Evige Søn ville være hvis de begge var til stede i Salvington og engageret i at administrere universet Nebadons anliggender.

2. DEN SUVERÆNE AF NEBADON

Observation af Skabersønnerne afslører at en del ligner mere Faderen, andre Sønnen og en del er en blanding af begge deres uendelige forældre. Vores Skabersøn fremviser meget klart træk og egenskaber som meget minder om den Evige Søn.

Mikael valgte at organisere dette lokalunivers og her hersker han nu suverænt. Hans personlige magt begrænses af de forud eksisterende tyngdekrafts kredsløb med centrering i Paradiset og af forbeholdet hos Dagenes Ældste i superuniversets regering vedrørende alle afsluttende udøvende domskendelser om personlighedens udslettelse. Personlighed overdrages alene af Faderen, men Skabersønnerne former med godkendelse af den Evige Søn nye typer af skabninger, og i samarbejde med deres Åndepartner kan de forsøge at frembringe nye forvandlinger af energi og materie.

Mikael er personifikationen af Paradisets Fader-Søn for og i lokaluniverset Nebadon; når den Skabende Moderånd, den Uendelige Ånds repræsentation i lokaluniverset, derfor underordnede sig Kristus Mikael ved hans tilbagekomst fra hans afsluttende overdragelse på Urantia fik Mestersønnen dermed i sin hånd ”al magt i himlen og på jorden”.

Da de Guddommelige Ministre således underordner sig Skabersønnerne i lokaluniverserne bliver deres Mestersønner personlige opbevarer af den guddommelighed hos Faderen, Sønnen og Ånden som kan manifesteres på det finite niveau, mens Mikaelernes erfaringer af at overdrage sig som skabte væsener kvalificerer dem til at anskueliggøre det Højeste Væsens erfaringsmæssige guddommelighed. Ingen andre væsener i universerne har således personligt udtømt de nuværende finite erfarings potentialer, og ingen andre væsener i universerne har sådanne kvalifikationer for enlig suverænitet.

Skønt Mikael's hovedkvarter officielt er beliggende i Salvington, Nebadon's hovedstad, tilbringer han meget af sin tid med at besøge constellationernes og systemernes hovedkvarter og selv de enkelte planeter. Fra tid til anden rejser han til Paradiset og ofte til Uversa, hvor han rådføre sig med Dagenes Ældste. Når han er fraværende fra Salvington indtages hans plads af Gabriel, som så fungerer som universet Nebadon's regent.

3. UNIVERSETS SØN OG ÅND

Selvom den Uendelige Ånd gennemstrømmer alle tidens og rummets universer virker den fra hovedkvarteret i hvert lokalunivers som en specialiseret fokusering som får alle personlighedens egenskaber gennem skabende samarbejde med Skabersønnen. I spørgsmålet om et lokalunivers, så er Skabersønnens administrative autoritet suveræn; den Uendelige Ånds samarbejde, i form af den Guddommelige Minister, er fuldstændig, helt fuldkommen ligestillet.

Universets Moderånd i Salvington, Mikael's partner i overvågningen og administrationen af Nebadon, hører til den sjette gruppe af Højeste Ånder og udgør den 611.121 nde i den klasse. Hun meldte sig frivilligt til at følge Mikael i den anledning da han blev fri fra sine forpligtelser i Paradiset og har lige siden virket sammen med ham i skabelsen og styrelsen af hans univers.

Mester-Skabersønnen er den personlige regent i sit univers, men i alle detaljer angående dets styrelse er Universets Ånd medregerende med Sønnen. Mens Ånden altid erkender Sønnen som suveræn og hersker tilkender Sønnen altid Ånden en jævnbyrdig status og ligeberettigelse i alle riget ærinder. I alt sit arbejde med at skænke kærlighed og liv får Skabersønnen altid og evigt perfekt støtte og dygtigt hjælp af den kloge og altid trofaste Universets Ånd og af hele hendes mangfoldige følge af englepersonligheder. Denne Guddommelige minister er i virkeligheden åndernes og åndepersonlighedens moder, Skabersønnens altid tilstedeværende og kloge rådgiver, og en trofast og sand manifestation af den Uendelige Ånd i Paradiset.

Sønnen fungerer som en far i sit lokalunivers. Ånden, som dødelige væsener forstår det, har rollen af en mor, hun assisterer altid Sønnen og er for evigt uundværlig for universets administration. Ved oprør er det kun Sønnen og hans associerede Sønner som kan fungere som frelsere. Ånden kan aldrig begynde at bekæmpe et oprør eller forsvare den lovlige myndighed, men Ånden støtter altid Sønnen i alt hvad han nødvendigvis må gennemgå i sine anstrengelser for at stabilisere styret og opretholde autoritet i verdnerne som besmittes af det onde eller domineres af synd. Kun en Søn kan

genoprette deres fælles skabelse, men ingen Søn kan håbe på et afgørende godt resultat uden den uophørlige medvirken af den Guddommelige minister og hendes omfattende samling af åndehjælpere, Guds døtre, som så trofast og tappert kæmper for de dødelige menneskers velfærd og for sine guddommelige forældres ære.

Når Skabersønnen har afsluttet sin syvende og sidste overdragelse som skabt væsen, så ophører den usikkerhed som den periodevis isolering har medført for den Guddommelige minister, og Sønnens hjælpere i universet bliver for evigt etableret i sikkerhed og kontrol. Det er ved Skabersønnens tronbestigning som Mestersøn, ved jubilæernes jubilæum, at Universets Ånd foran de forsamlede himmelske skarer for første gang offentligt og universelt erkender sig underordnet Sønnen og aflægger løfte om troskab og lydighed. Denne hændelse indtraf i Neadon ved Mikael's tilbagekomst til Salvington efter sin overdragelse på Urantia. Aldrig før denne betydningsfulde begivenhed havde Universets Ånd erkendt sig underordnet Universets Søn, og først efter at Ånden således frivilligt havde afstået fra magt og autoritet kunne det i sandhed forkyndes om Sønnen at "al magt i himlen og på jorden er blevet givet i hans hænder".

Efter den Skabende Moderånds løfte om underordning, anerkender Neadons Mikael ædelt sin evige afhængighed af denne Åndeledsager, udnævner Ånden til medhersker over sit univers domæne og påbyder, at alle deres skabte væsener aflægger løfte til Ånden om deres loyalitet, således som de havde til Sønnen; og derefter offentliggøres og udsendes den sluttende "Bekendtgørelsen om Ligeberettigelse". Selvom Sønnen var suveræn hersker i sit lokalunivers meddelte han for verdnerne Ådens ligeberettigelse, hvad angår alle former af personlighedsbegavelse og guddommelige karakteregenskaber. Og dette bliver det overjordiske mønster for familien og i ledelsen af selv de ydmyge væsener i verdenerne i rummet. Dette er, i gerning og sandhed familiens og den menneskelige institutions frie vilje baseret ægteskabs høje idealer.

Sønnen og Ånden leder nu universet i meget som en far og en mor ville våge over og pleje deres familie bestående af sønner og døtre. Det er ikke helt upassende, at tale om Universets Ånd som Skabersønnens skabende kompagnon og at anse verdnerne væsener som værende deres sønner og døtre - en stor og herlig familie men en, som medfører utallige forpligtelser og kræver endeløs omsorg.

Sønnen initierer skabelsen af visse universets børn, mens Ånden alene er ansvarlig for tilvejebringelsen af talrige klasser af åndepersonligheder som plejer og tjener under ledelse og vejledning af denne selvsamme Moderånd. Ved skabelsen af andre typer af universpersonligheder fungerer både Sønnen og Ånden sammen, og ved ingen skabelses handling gør den ene noget uden råd og godkendelse af den anden.

4. GABRIEL – DEN LEDENDE UDØVER

Den Klare Morgenstjerne udgør personaliseringen af den første identitetstanke og det første personlighedsideal som er udtænkt af Skabersønnen og den Uendelige Ånds manifestation i lokaluniverset. Når vi går tilbage til de første tider i lokaluniverset, inden Skabersønnen og Moderånden havde sluttet det skabende samvirkende forbund, til de tider da skabelsen af deres alsidige familie bestående af sønner og døtre endnu ikke var påbegyndt, finder vi, at den første fælles handling som udgår af denne tidlige og frie forbindelse mellem disse to guddommelige personer resulterede i skabelsen af Sønnens og Ådens højeste åndepersonlighed, den Klare Morgenstjerne.

Der frembringes kun et sådan klog og majestætisk væsen i hvert lokalunivers. Den Universelle Fader og den Evige Søn kan skabe, og skaber i selve virkeligheden, et ubegrænset antal Sønner som i guddommelighed er deres jævnbyrdige; men sådanne Sønner kan i forening med den Uendelige Ånds Døtre kun skabe en eneste Klar Morgenstjerne i hvert univers, et væsen som dem selv og en som i stor udstrækning tager del i deres kombinerede natur men ikke i deres skaberprivilegier. Gabriel fra Salvington er ligesom Universets Søn hvad angår guddommeligheden i sit væsen men betydelig begrænset i spørgsmålet om Guddommens egenskaber.

Den førstefødte til forældrene i et nyt univers er en unik personlighed med mange vidunderlige egenskaber som ikke kommer til syne i nogen af forældrene, et væsen med en hidtil uset alsidighed og uanet begavelse. Denne himmelske personlighed omfatter Sønnens guddommelige vilje i kombination med Ådens skabende fantasi. Den Klare Morgenstjernes tanker og handlinger repræsenterer altid til fulde både Skabersønnen og den Skabende Ånd. Et sådan væsen er også egnet til en bred forståelse af og sympatisk kontakt med både de åndelige serafiske skarer og de materielle evolutionære viljevæsener.

Den Klare Morgenstjerne er ikke en skaber men han er en ganske mærkværdig administrator, Skabersønnens personlige administrative repræsentant. Bortset fra skabelse og formidling af liv rådslår Sønnen og Ånden aldrig om noget vigtigt forehavende i universet uden at Gabriel er til stede.

Gabriel fra Salvington er den ledende udøver i universet Nebadon og han afgør alle doms henvendelser som vedrører dets administration. Denne udøver i universet skabes fuldt udstyret for sit arbejde, men han har samlet erfaring i væksten og udviklingen af vores lokale skabelse.

Gabriel er den ledende befalingshavende for udøvelsen af superuniversets bestemmelser som gælder ikke-personlige sager i lokaluniverset. De fleste sager som har at gøre med gruppe domme og de dødes opstandelser ved domsperiodernes afslutning, som afgøres af Dagenes Ældste, uddelegeres også til Gabriel og hans stab for udøvelse. Gabriel er således den fælles ledende udøver for herskerne både i superuniverset og lokaluniverset. Han har til sin rådighed et egnet korps af administrative assistenter som er skabt for deres specielle arbejde men som ikke åbenbares for de evolutionære dødelige. Foruden disse assistenter kan Gabriel anvende enhver klasse af himmelske væsener som virker i Nebadon, og han er også øverst befalende for ”himlens hære” - de himmelske hærskarere.

Gabriel og hans stab er ikke lærere; de er administratorer. Det er ikke kendt at de nogensinde skulle have afvejet fra deres regulære arbejde undtagen da Mikael blev inkarneret og overdraget som et skabt væsen. Under disse overdragelser varetog Gabriel altid den inkarnerede Søns vilje, og i samarbejde med Dagenes Forenede, blev han den virkelige leder for universets anliggender under de senere overdragelser. Gabriel har været tæt identificeret med Urantias historie og udvikling lige siden Mikael's overdragelse som dødelig.

Foruden mødet med Gabriel i overdragelsesverdenne og ved tiderne for navneopråbene ved de dødes almindelige og specielle opstandelser møder de dødelige ham sjældent under deres opstigning gennem lokaluniverset, indtil de optages i det administrative arbejde i den lokale skabelse. Som administratorer kommer i uanset hvilken klasse eller grad under Gabriels ledelse.

5. TREENIGHEDENS AMBASSADØRER

Den administration som personlighederne med treenighedsoprindelse varetager, ophører med regeringen i superuniverserne. Lokaluniverserne kendetegnes af dobbelt tilsyn, fader-moder tankens begyndelse. Universets fader er Skabersønnen; universets moder er den Guddommelige Minister; lokaluniversets Skabende Ånd. Hvert lokalunivers er imidlertid velsignet med tilstedeværelsen af visse personligheder fra centraluniverset og Paradiset. Lederen af denne paradigruppe i Nebadon er Paradistreenighedens ambassadør - Immanuel i Salvington - den Dagenes Forende som er tildelt lokaluniverset Nebadon. I en vis betydning så er denne høje Treenighedens Søn også den Universelle Faders personlige repræsentant ved Skabersønnens ret; deraf hans navn, Immanuel.

Immanuel i Salvington, nummer 611.121 i den sjette klasse af de Højeste Treenighedspersonligheder, er et væsen med en så sublim værdighed og en sådan storslået ydmyghed at han afviser alle levende væseners dyrkelse og tilbedelse. Han kendetegnes af særpræget ved at være den eneste personlighed i hele Nebadon som aldrig har erkendt sig underordnet sin broder Mikael. Han virker som den Suveræne Søns rådgiver, men han giver kun råd på begæring. Når Skabersønnen er fraværende kan han fungere som formand for hvilken som helst højt råd i universet, men ellers deltager han ikke i universets udøvende anliggender undtagen på anmodning.

Denne Paradisets ambassadør i Nebadon er ikke underlagt lokalunivers regerings retskreds. Men han udøver heller ikke autoritativ domsmyndighed i et udviklende lokalunivers anliggender, undtagen når det gælder tilsynet over hans forbindelses brødre, Dagenes Trofast, som tjener i konstellationernes hovedkvarterer.

Ligesom Dagenes Forenede så tilbyder Dagenes Trofaste aldrig konstellationernes herskere råd eller hjælp medmindre der er spurgt om det. Disse Paradisets ambassadører i konstellationerne repræsenterer den endelige personlige tilstedeværelse af Treenighedens Stationære Sønner, som virker i rådgivende roller i lokaluniverserne. Konstellationerne er tættere forbundet med superuniversets administration end lokalsystemer som administreres udelukkende af personligheder født i lokaluniverset.

6. ALMINDELIG ADMINISTRATION

Gabriel er den ledende udøver og egentlige administrator i Nebadon. Mikael's fravær fra Salvington forstyrrer på ingen måde den regelbundne forvaltning af universets anliggender. Under Mikael's fraværelse, som da han for nylig deltog i et genforening for Orvontons Mestersønner i Paradiset, er Gabriel universets regent. Ved alle sådanne tilfælde rådfører Gabriel sig altid om alle større problemer med Immanuel i Salvington.

Fader-Melkisedek er Gabriels første assistent. Når den Klare Morgenstjerne er fraværende fra Salvington overtages hans ansvarligheder af den oprindelige Melkisedeksøn.

De forskellige underadministrationer i universet har fået tildelt visse specielle ansvarsområder. Mens en systemstyrelse generelt ser efter sine planeters velfærd, så er den specielt engageret med levende væseners fysiske status, med biologiske problemer. Til gengæld lægger konstellationsherskerne særlig vægt på de sociale og administrative forhold som råder på forskellige planeter og i forskellige systemer. En konstellationsregering arbejder hovedsagelig med foreningen og stabilisering. På et højere niveau er universets herskere mere optaget af verdners åndelige status.

Ambassadørerne udnævnes gennem retskendelse og de repræsenterer et univers i andre universer. Konsulerne er konstellationernes indbyrdes repræsentanter og repræsentanter i universets hovedkvarter; de udnævnes gennem lovgivende beslutninger og virker kun indenfor lokaluniversets område. Observatører er udpeget af et overordnet dekret af en Systemherskeren til at repræsentere dette system til andre systemer og i konstellationens hovedstade, og de fungerer kun indenfor lokaluniversets område.

Fra Salvington går informationsudsendelser samtidig ud til konstellationshovedkvarterne, systemhovedkvarterne og de enkelte planeter. Alle højere klasser af himmelske væsener kan udnytte denne tjeneste for kommunikation med deres kammerater spredt overalt i universet. Universets udsendelser når alle beboede verdner uanset deres åndelige status. Interplanetarisk forbindelse nægtes kun de verdner som befinder sig i åndelig karantæne.

Konstellationens informations udsendelser sendes periodevis ud af lederen for Konstellationsfædrene fra konstellationens hovedkvarter.

Tidsregningen udregnes, beregnes og rettes til af en speciel gruppe af væsener i Salvington. Standarddagen i Nebadon svarer til atten dage, seks timer plus to og et halvt minut af Urantiatid. Nebadonåret består af et segment af tiden for universets omløb i forhold til Uversas bane og svarer til et hundred dage af standardtiden i universet, omkring fem år af Urantiatid.

Nebadontiden som udsendes fra Salvington er standard for alle konstellationer og systemer i dette lokalunivers. Hver konstellation udfører deres anliggender i Nebadontid, men systemerne har deres egen tidsregning, ligeledes de enkelte planeter.

Dagen i Satania er udregnet i Jerusem er noget mindre (1 time, 4 minutter og 15 sekunder) end tre dage af Urantiatid. Disse tider benævnes i almindelighed Salvington- eller universtid og Satania- eller systemtid. Standardtiden er universtid.

7. NEBADONS DOMSTOLE

Mestersønnen, Mikael, er i allerhøjeste grad engageret med kun tre ting: skabelse, opretholdelse og tjeneste. Han deltager ikke personlig i det juridiske arbejde i universet. Skabere sidder aldrig til doms over de skabte; dette gøres udelukkende af væsener med høj uddannelse og egen erfaring af den skabtes liv.

Hele den retslige mekanisme i Nebadon står under Gabriels opsyn. De højere domstole, som er beliggende i Salvington, behandler problemer af almindelig betydning for universet og appelsager som kommer op fra systemdomstolene. Der findes halvfjerds grene af disse univers domstole, og de fungerer i syv afdelinger med ti sektioner hver. I alle sager som skal afgøres ledes forhandlingerne af en magistrat med to medlemmer, en dommer med baggrund i perfektion og en magistratsperson med erfaring fra opstigningen.

Når det gælder kompetencen er domstolene i lokaluniverserne begrænsede i følgende sager:

1. Administrationen i lokaluniverset er engageret i skabelse, evolution, opretholdelse og tjeneste. Universets domstole har derfor ikke ret til at dømme i de sager som omhandler spørgsmålet om evigt liv eller død. Dette har intet at gøre med den naturlige død, således som den forekommer på Urantia, men hvis spørgsmålet om retten til fortsat eksistens, evigt liv, kommer op for afgørelse må den henvises til domstolene i Orvonton, og i de sager som går individet imod, må alle domme om udslettelse udøves på ordre af superregeringens herskere og af deres repræsentanter.
2. Forsømmelse eller frafald hos nogen af Guds Sønner i lokaluniverset, hvilket truer deres status og autoritet som Sønner afgøres aldrig ved en Søns domstole; en sådan uenighed vil øjeblikkelig blive overført til superuniversets domstole.
3. Spørgsmålet om genoptagelse efter åndelig isolering af en eller anden bestanddel i et lokalunivers - såsom et lokalsystem - til fællesskabet af dem som har fuld åndelig status i den lokale skabelse må godkendes af superuniversets høje rådsforsamling.

I alle andre sager er domstolene i Salvington den sidste og højeste instans. Der findes ingen mulighed for at appellere over eller undgå deres afgørelse eller påbud.

Uanset hvordan uretfærdige menneskelige stridigheder blandt andet kan forekomme afgjort på Urantia, så råder der retfærdig og guddommelig upartiskhed i universet. I lever i et velordnet univers og før eller siden kan i forlige jer på at blive behandlet retfærdigt, ja selv barmhjertigt.

8. DE LOVGIVENDE OG UDØVENDE FUNKTIONER

I Salvington, Nebadons hovedkvarter, findes der intet egentligt lovgivende organ. Universets hovedkvartersverdner er for en stor del beskæftigede med juridiske afgørelser. Lokaluniversets lovgivende forsamlinger er beliggende i hovedkvarteret i de et hundred konstellationer. Systemerne er i al væsentlighed beskæftigede med de lokale skabelsers udøvende og administrative arbejde. Systemherskerne og deres medarbejdere gennemfører konstellationsherskernes lovmæssige beslutninger og udøver de retslige afgørelser fra universets højere domstole.

Selvom egentlig lovgivning ikke sker i universets hovedkvarter, så virker en mængde forskellige sammenslutninger for rådgivning og forskning i Salvington, og de er sammensat og ledet på forskellig måde i overensstemmelse med deres omfang og formål. En del er bestående, andre opløses når de har fuldført deres formål.

Lokaluniversets *højeste råd* består af tre medlemmer fra hvert system og syv repræsentanter fra hver konstellation. Systemer som befinder sig i isolation er ikke repræsenterede i denne rådsforsamling, men de tillades at sende observatører som er til stede og studerer alle dets overvejelser.

De højeste sanktioners et hundred råd findes også i Salvington. Lederne for dette råd udgør Gabriels umiddelbare arbejdskabinet.

Alle resultater fra de høje rådgivende universråd overføres enten til de juridiske organer i Salvington eller til de lovgivende forsamlinger i konstellationerne. Disse høje råd har ikke autoritet eller magt til at gennemføre deres rekommandationer. Hvis deres råd baserer sig på grundlovene i universet, så vil domstolene i Nebadon udstede bestemmelse om deres udførelse; men hvis deres rekommandationer har at gøre med lokale forhold eller nødsituationer, må de føres ned til konstellationernes lovgivende forsamling for overvejende vedtagelse og siden til systemmyndighederne for udøvelse. Disse høje råd er i virkeligheden universets superlovgivende myndighed, men de fungerer uden autoritet for vedtagelse og uden magt for udførelse.

Selvom vi taler om universets administration med udtryk som ”domstole” og ”rådsforsamlinger” bør man forstå at disse åndelige transaktioner er meget forskellige fra de mere primitive og materielle aktiviteter på Urantia der bærer tilsvarende navne.

[Præsenteret af Lederen for Ærkeenglene i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 34

LOKALUNIVERSETS MODERÅND

NÅR en Skabersøn personaliseres af den Universelle Fader og den Evige Søn, da individualiserer den Uendelige Ånd en ny og unik repræsentation af sig selv som medfølger denne Skabersøn til rummets områder for der at være hans partner, først i den fysiske organisering og senere i skabelsen og omsorgen af skabningerne i det nylige projekterede univers.

En Skabende Ånd reagerer både på fysiske og åndelige realiteter; ligeledes gør en Skabersøn; og således er de samordnet og associerede i administrationen af et lokalunivers i tid og rum.

Disse Døtreånder har del i den Uendelige Ånds væsen, men de kan ikke fungere samtidigt i arbejdet med fysisk skabelse og med åndelig tjeneste. I den fysisk skabelse tilvejebringer Universets Søn mønstret mens Universets Ånd igangsætter materialisationen af fysiske realiteter. Sønnen opererer med styrkemønstre men Ånden forvandler disse energiskabelser til fysiske substanser. Skønt det på mange måder er svært at beskrive den Uendelige Ånds tidlige univers tilstedeværelse som en person, er Åndepartner for Skabersønnen, ikke desto mindre personlig og har altid fungeret som et tydeligt særskilt individ.

1. PERSONALISERINGEN AF DEN SKABENDE ÅND

Efter færdiggørelse af den fysiske organisering af en stjerne- og planetklynge og efter etablering af energi kredsløbene af superuniversets styrkecentre, efterfølgende dette indledende arbejde med skabelse er udført af den Uendelige Ånds repræsentanter, som virker gennem og under ledelse af hans skabende fokusering i lokaluniverset, så går Mikael sønnens proklamation ud, om at livet skal projekteres i det nylige organiserede univers. Efter at Paradiset har erkendt denne hensigtserklæring, indtræffer der en reaktion af godkendelse i Paradistreenigheden, hvorefter den Mesterånd i hvis superunivers denne nye skabelse undergår organisering forsvinder ind i Guddommenes åndelige lys. Imens nærmer de andre Mesterånder sig denne Paradisguddommenes centrale bolig, og senere, når den guddomsomfavnet Mesterånd træder frem for sine kolleger indtræffer det som kaldes for et ”primær udbrud”. Dette er et enormt åndeligt lysglimt, et fænomen som klart som kan skelnes så langt borte som i det omhandlende superunivers hovedkvarter, og samtidig med denne lidt forstået opfattelse af treenighedsmanifestation indtræffer en betydelig forandring i naturen af tilstedeværelse og styrken i den Uendelige Ånds skabende ånd som er bosiddende i det omhandlende lokalunivers. Som svar på disse paradisfænomener personaliseres der øjeblikkelig i tilstedeværelsen af Skabersønnen en ny personlig repræsentation af den Uendelige Ånd. Dette er den Guddommelige Minister. Skabersønnens individualiserede Skabende Åndehjælper som er blevet hans personlige skabende medarbejder, lokaluniversets Moderånd.

Fra og gennem denne nye personlige udskillelse fra Samforeneren udgår de etablerede strømme og anviste kredsløb af åndekraft og åndelig indflydelse som er bestemt til at gennemstrømme alle verdener og væsener i dette lokalunivers. I virkeligheden er denne nye og personlige tilstedeværelse kun en omformning af den præ-eksisterende og mindre personlige medarbejder til Sønnen i hans tidligere arbejde med organisering af det fysiske univers.

Dette er med nogle få ord beretningen om et uhørt stort drama, men det er næsten alt som kan berettes om disse betydningsfulde hændelser. De er øjeblikkelige, uudgrundelige og ufattelige; hemmeligheden med teknikken og fremgangsmåden ligger i Paradistreenighedens familie. Der er kun en ting vi er sikker på: Åndetilstedeværelsen i lokaluniverset under tiden for den rent fysiske skabelse eller organisering var ufuldstændig differentieret fra den Uendelige Ånd i Paradiset; hvorimod, efter at den overvågende Mesterånd atter åbenbarer sig fra Gudernes hemmelige omfavelse og efter lysglimtet af åndelig energi, forandres den lokale manifestation af den Uendelige Ånd pludseligt og

fuldstændigt til den personlige lighed med Mesterånden som befandt sig i forvandlende forbindelse med den Uendelige Ånd. Lokaluniversets Moderånd får således en personlig natur som er farvet af naturen hos Mesterånden i superuniverset for det omhandlende astronomiske forvaltningsområde.

Denne personaliserende tilstedeværelse af den Uendelige Ånd, lokaluniversets Skabende Moderånd, er i Satania kendt som den Guddommelige Minister. For alle praktiske hensigter og åndelige formål er denne manifestation af Guddommen et guddommeligt individ, en åndeperson. Og som sådan er hun kendt og agtet af Skabersønnen. Det er gennem denne lokalisering og personalisering af den Tredje Kilde og Center i vores lokalunivers, at Ånden senere kan blive så underlagt Skabersønnen, at det er om denne Søn at man i sandhed kan sige ” Al magt i himlen og på jorden er betroet ham”.

2. DEN GUDDOMMELIGE MINISTERS VÆSEN

Efter at have gennemgået en tydelig personlighedsforvandling på tidspunktet for livets skabelse fungerer den Guddommelige Minister som en person og samarbejder på en meget personlig måde med Skabersønnen hvad angår planlægningen og forvaltningen af de omfattende anliggender i deres lokale skabelse. For mange væsentyper i universet kan selv denne repræsentation af den Uendelige Ånd synes ikke at være helt personlig under tidsaldrene før Mikaels sidste overdragelse; men efterfølgende Skabersønnens ophøjelse til en Mestersøns suveræne autoritet forstærkes de personlige egenskaber hos den Skabende Moderånd i en sådan grad, at hun kan genkendes som en person af alle individer som kommer i kontakt med hende.

Fra sin tidligere association med Skabersønnen har Universets Ånd alle den Uendelige Ånds egenskaber for fysisk kontrol, inklusiv fuld evne til antityngdekraft. Efter at Universets Ånd har opnået personlig status udøver hun den samme uindskrænket og fuldstændige kontrol af sindstyngdekraften i lokaluniverset som den Uendelige Ånd ville gøre ved personlig tilstedeværelse.

I hvert lokalunivers fungerer den Guddommelige Minister i overensstemmelse med naturen og de medfødte karakteristika hos den Uendelige Ånd, således som de legemliggøres i en af de Syv Mesterånder i Paradiset. Selvom der findes en grundlæggende ensformighed i karakteren hos alle universets ånder, findes der også en funktionel forskellighed som bestemmes af deres oprindelse hos en af de Syv Mesterånder. Denne forskellighed i oprindelse er forklaringen på, at lokaluniversernes Moderånder fungerer på forskellige måder i forskellige superuniverser. Men i spørgsmålet om alle væsentlige åndelige egenskaber er disse Ånder identiske, lige åndelige og helt og aldeles guddommelige, uden hensyn til superuniversernes differentiering.

Den Skabende Ånd er medansvarlig med Skabersønnen i produktionen af verdneres skabte væsener og hun svigter aldrig Sønnen i anstrengelserne med at opretholde og bevare disse skabelser. Livet tildeles og vedligeholdes gennem den Skabende Ånds formidling. ”Du udsender din Ånd og de bliver skabt. Du fornyr jordens overflade.”

Ved skabelsen af et univers med intelligente væsener fungerer den Skabende Moderånd først indenfor universets perfektions sfære og samarbejder med Sønnen i skabelsen af den Klare Morgenstjerne. Senere nærmer Åndens efterkommere sig i stigende grad klasserne af skabte væsener på planeterne, ligesom Sønnerne synker i grad fra Melkisedekerne til de materielle Sønner, som faktisk tager kontakt med verdneres dødelige. I den senere evolution af dødelige væsener formidler Livsbærernes sønner den fysiske krop, fabrikeret af det eksisterende organiserede materiale i verden, mens Universets Ånd bidrager med ”livsånden”.

Selvom det syvende segment i storuniverset i mange henseender kan være ganske langsom i udvikling ser betænksomme forskere af vores problem frem til en overordentlig velafbalanceret skabelse udvikler sig under de kommende tidsaldre. Vi forudser denne høje grad af symmetri i Orvonton fordi den Ånd som leder dette superunivers er lederen af Mesterånderne i det høje, en åndeintelligens som legemliggjort i den balanceret forening og perfekte koordinering af særtrækkene og karakteren hos alle tre evige Guddomme. Vi er langsomme og bagud i forhold til de andre sektorer, men vi kan uden tvivl forvente os en transcendent udvikling og en enestående opnåelse en gang under fremtidens evige tidsaldre.

3. SØNNEN OG ÅNDEN I TID OG RUM

Den Evige Søn eller den Uendelige Ånd er hverken begrænset eller betinget af tid eller rum, men de fleste af deres efterkommere er det.

Den Uendelige Ånd gennemstrømmer alt rum og bebor evighedens cirkel. I sine personlige kontakter med tidens børn må den Uendelige Ånds personligheder ofte tage tidselementet i betragtning, men ikke så meget med rummet. Mange former for sindsudøvelse ignorerer rummet men medfører en tidsforskydning ved koordineringen af forskellige niveauer af virkelighed i universet. En Enlig Budbringer er praktisk taget uafhængig af rum, bortset fra, at det faktisk kræver tid at rejse fra et sted til et andet; og der findes andre lignende men for jer ukendte væsner.

I spørgsmålet om personlige privilegier er en Skabende Ånd helt og fuldstændig uafhængig af rummet, men ikke af tiden. Der er ingen specialiseret personlig tilstedeværelse af denne Universånd på hverken constellationernes eller systemernes hovedkvarter. Hun er ligelig og diffust til stede overalt i sit lokalunivers og er derfor netop lige bogstaveligt og personligt til stede i en verden som i en anden.

Kun hvad angår tidselementet er en Skabende Ånd i en vis grad begrænset i sin tjeneste i universet. En Skabersøn handler øjeblikkeligt overalt i sit univers men den Skabende Ånd må regne med tiden i den universelle sindstjeneste, undtagen hvis hun bevidst og med forsæt benytter sig af de personlige privilegier som Universets Søn har beføjelser over. Ved ren åndelig funktion virker den Skabende Ånd også uafhængig af tiden, såsom i hendes samarbejde med den hemmelighedsfulde afspejlningsaktivitet i universet.

Skønt den Evige Søns kredsløb for åndetyngdekraft fungerer uafhængig af både tid og rum, så er det ikke alle af Skabersønnens funktioner som er undtaget fra begrænsninger i rummet. Hvis man udelukker hændelserne i de evolutionære verdner, så synes disse Mikael Sønner at kunne virke relativt uafhængig af tiden. En Skabersøn handicappes ikke af tiden, men han betinges af rummet; han kan ikke personlig være to steder samtidig. Mikael fra Nebadon handler tidløst indenfor sit eget univers og med hjælp af afspejlingen praktisk taget også indenfor superuniverset. Han kommunikerer tidløst direkte med den Evige Søn.

Den Guddommelige Minister er Skabersønnens forståelsesfulde hjælper, som gør det muligt for ham at overvinde og kompensere for sine iboende begrænsninger med hensyn til rummet, for når disse to fungerer i administrativ forening er de praktisk taget uafhængig af tid og rum indenfor grænserne for deres lokale skabelse. Derfor, således som man i praksis kan observere overalt i et lokalunivers, så fungerer Skabersønnen og den Skabende Ånd sædvanligvis uafhængig af både tid og rum eftersom de begge, henholdsvis har den enes uafhængighed af tid og den andens uafhængighed af rummet til rådighed.

Kun absolutte væsener er uafhængige af tid og rum i absolut betydning. Majoriteten af den Evige Søns eller den Uendelige Ånds underordnede personer er afhængig af både tid og rum.

Når en Skabende Ånd bliver ”rumbevidst” forbereder hun sig på at anerkende et begrænset ”rumområde” som sit, et rige indenfor hvilket hun kan være rumfri i modsætning til et andet rum som hun er betinget af. Man er kun fri til at vælge og handle indenfor det område som ens bevidsthed omfatter.

4. KREDSLØBENE I LOKALUNIVERSET

Der findes tre særskilte åndekredsløb i lokaluniverset Nebadon:

1. Skabersønnens overdragelsesånd, Talsmanden, Sandhedsånden.
2. Den Guddommelige Ministers åndekredsløb, Helligånden.
3. Kredsløbet for intelligens tjeneste, herunder de syv tilknyttede sindsånders mere eller mindre forenede aktiviteter med forskellige funktioner.

Skabersønnerne er udstyret med en ånd som er til stede i universet og som på mange måder er overensstemmende med de i Paradisets stationerede Syv Mesterånders ånd. Dette er Sandhedens Ånd som udøses over en verden af en

overdraget Søn efter at han har fået åndelig ejendomsret til denne verden. Denne overdragne Talsmand er den åndelige kraft som vedvarende trækker alle sandhedssøgende mod ham som er sandhedens personifikation i lokaluniverset. Denne ånd er en medfødt egenskab hos Skabersønnen, og den udgår fra hans guddommelige natur præcis ligesom mesterkredsløbene i storuniverset stammer fra Paradisguddommenes personlighedstilstedeværelse.

Skabersønnen kan komme og gå; hans personlige tilstedeværelse kan være i lokaluniverset eller andetsteds; Sandhedens Ånd fungerer dog uforstyrret, for selvom denne guddommelige tilstedeværelse stammer fra Skabersønnens personlighed, så er den funktionelt centreret i den Guddommelige Ministers person.

Universets Moderånd derimod forlader aldrig lokaluniversets hovedkvartersverden. Skabersønnens ånd kan fungere, og gør det også, uafhængig af Sønnens personlige tilstedeværelse, men dette gælder ikke for hendes personlige ånd. Den Guddommelige Ministers Helligånd ville ophøre med at fungere såfremt hendes personlige tilstedeværelse blev flyttet fra Salvington. Hendes åndetilstedeværelse synes at være fast forankret i universets hovedkvartersverden, og det er netop dette faktum som gør det muligt for Skabersønnens ånd at fungere uafhængig af, hvor Sønnen befinder sig. Universets Moderånd virker som universets fokus og -centrum for Sandhedsånden samt for hendes egen personlige indflydelse, Helligånden.

Skaberen Fader-Sønnen og den Skabende Moderånd bidrager begge på forskellig måde til sindsbegavelsen hos deres børn i lokaluniverset. Den Skabende Ånd overdrager imidlertid ikke sind førend hun er udstyret med personlige rettigheder.

De superevolutionære personlighedsklasser i et lokalunivers er begavet med lokaluniversets type af superuniversets sindsmønster. Den menneskelige og lavere end menneske stående klasser fra det evolutionære liv er begavet med de bistående ånders type af sindstjeneste.

De syv bistående sindsånder er skabt af et lokalunivers Guddommelige Minister. Disse sindsånder ligner hinanden i karakter men forskellig i deres evner, og de har alle lige del i naturen hos Universets Ånd selvom de næppe kan anses som værende personligheder som kan adskilles fra deres Moderskaber. De syv sindshjælpere har fået følgende navne: *visdommens* ånd, *tilbedelsens* ånd, *rådets* ånd, *kundskabens* ånd, *modets* ånd, *forståelsens* ånd, *intuitionens*, den hurtige opfattelsens ånd.

Disse er ”Guds syv ånder”, ”som lamper brænder foran tronen”, som profeten så i visionens symboler. Men han så ikke de fireogtyve vagters troner rundt omkring disse adjutant sindsånder. Denne redegørelse repræsenterer en sammenblanding af to præsentationer, hvoraf den ene henfører til universets hovedkvarter og den anden til systemets hovedstad. De fireogtyve ældstes troner findes i Jerusem, hovedkvarteret i jeres lokalsystem af beboede verdner.

Det var imidlertid om Salvington at John skrev: ”Og fra tronen udgik lyn og torden og stemmer” - universets udsendelser til lokalsystemet. Han så også lokaluniversets væsener for retningsvisende kontrol, hovedkvartersverdens levende kompasser. Denne retningsbestemte kontrol i Nebadon opretholdes af Salvingtons fire kontrolskabninger, som virker over universets kredsløb og dygtigt assisteret af den første fungerende sindsånd, intuitionens hjælper, den ”hurtige opfattelsens” ånd. Beskrivelsen af disse fire væsener - på dansk kaldt vilddyr - er blevet bedrøveligt spoleret, de er enestående smukke og udsøgte i deres statur.

Kompassets fire verdensretninger er universelle og iboende i livet i Nebadon. Alle levende væsener har kropsenheder som er følsomme for og reagerer på disse retningsvisende strømme. Disse væsen kreationer duplikeres ned fra universet til de enkelte planeter og i samarbejde med verdnernes magnetiske kræfter aktiverer de mængderne af mikroskopiske legemer i den animalske organisme, så disse retningsvisende celler altid peger mod nord og syd. Således er retningssansen for altid fikseret hos universets levende væsener. Menneskeheden er ikke helt uvidende om denne sans. Disse organer blev for første gang observeret på Urantia omkring tiden for denne beretning.

5. ÅNDENS TJENESTE

Den Guddommelige Minister samarbejder med Skabersønnen i udformningen af liv og skabelsen af nye klasser af væsen helt frem til tiden for hans syvende overdragelse, og efterfølgende når han er ophøjet til fuld suverænitæt i sit

univers fortsætter hun samarbejdet med Sønnen og Sønnens overdraget ånd i det fortsatte arbejde med verdnerne tjenester og planeternes fremskridt.

I de beboede verdner påbegynder Ånden arbejdet med det evolutionære fremskridt, begyndende med verdens livløse materiale. Først tilfører hun vækstlagets liv, derefter dyreverdens organismer og senere de første klasser af menneskeliv, og hver efterfølgende tildeling medfører yderligere udvikling af det evolutionære potentiale i det planetariske liv, fra de første og primitive stadier til fremkomsten af viljevæsener. Dette Åndens arbejde sker for en stor dels vedkommende gennem de syv sindshjælpere, løftets ånder, det forenende og koordinerende åndesind på de udviklende planeter som bestandig og forenet leder menneskeracerne mod højere idéer og åndelige idealer.

Det dødelige menneske oplever for første gang Åndens tjeneste i forening med sindet når det rent animalske sind, som de evolutionære væsener er forsynet med, udvikler evnen til at modtage tilbedelse og visdommens sindshjælpere. Den sjette og syvende sindshjælperes tjeneste angiver en sindsevolution som når over tærsklen til åndelig tjeneste. Og umiddelbar efter inkluderes disse sind i hvilken tilbedelse og visdom kan fungere i den Guddommelige Ministers åndelige kredsløb.

Når sindet således er kommet i besiddelse af den Hellige Ånds tjeneste har det evnen til (bevidst eller ubevidst) at modtage den Universelle Faders åndelige tilstedeværelse - Tankeretteren. Men det er først når en overdragelsessøn har frigjort Sandhedsånden for planetarisk tjeneste til alle dødelige, at alle normale sind automatisk bliver forberedt for modtagelsen af Tankerettere. Sandhedsånden arbejder som én med tilstedeværelsen af den Guddommelige Ministers ånd. Denne dobbelte åndeforbindelse svæver over verdnerne for at forsøge at lære menneskenes sind om sandhed og åndelig oplysning, for at inspirere sjælene hos de opstigende racer og for bestandig at lede de folk som bebor de evolutionære planeter mod deres guddommelige skæbne, deres mål i Paradiset.

Selvom Sandhedsånden er udgydt over alt kød, bestemmes grænserne for funktionen og styrken hos denne Sønnens ånd næsten helt af menneskets personlige modtagelse af det, som udgør kernen i overdragelsessønnens mission. Den hellige Ånd er delvis uafhængig af menneskers indstilling og delvis betinget af beslutninger og samarbejde som udgår fra menneskers vilje. Men ikke desto mindre bliver den Hellige Ånds tjeneste i stigende grad effektiv i helliggørelse og åndeliggørelse af det indre liv hos de dødelige som mere udførligt adlyder den guddommelige ledelse.

Som individer er I ikke personlig i besiddelse af en adskilt del eller et adskilt væsen af Skaberen Fader-Sønnens ånd eller af den Skabende Moderånd; disse åndeformer tager ikke kontakt med eller bor inde i tankecentre i individets sind, såsom Mysterieledsagerne. Tankeretterne er definitive individualiseringer af den Universelle Faders førpersonlige virkelighed. De dvæler i selve værket i det dødelige sind som en virkelig del af dette sind, og de arbejder bestandig i perfekt harmoni med Skabersønnens og den Skabende Ånds kombinerede ånder.

Tilstedeværelsen af den Hellige Ånd fra Universdatteren til den Uendelige Ånd, af Sandhedsånden fra Universsønnen til den Evige Søn og af Retteren fra den Universelle Fader i eller med en evolutionær dødelig, betegner symmetri i den åndelige begavelse og tjener og gør en sådan dødelig kvalificeret til bevidst at erfare trosfaktummet om det at være en Guds søn.

6. ÅNDEN I MENNESKET

Når evolutionen på en beboet planet avancerer og dens indbyggere bliver mere åndeliggjorte, så kan yderligere åndelige indflydelser modtages af disse modne personligheder. Når de dødelige gør fremskridt i at kontrollere sindet og fornemme ånden bliver disse mangesidige former af åndetjeneste desto mere koordineret i funktion; de flyder i stigende grad sammen med Paradistreenighedens overordnede virksomhed.

Selvom Guddommeligheden kan være flertallig i sin manifestation, så er Guddommen i menneskets erfaring ental, altid *en*. Og heller ikke oplever mennesket den åndelige tjeneste som flertallig. Uafhængig af pluraliteten i oprindelse så er alle åndeindflydelser funktionelt en og den samme. De er virkelig en eneste, for de er Gud den Syvfoldiges åndetjeneste i og for de skabte væsener i storuniverset; og når væsener vokser i påskønnelse af og modtageligheden for denne åndens forenede tjeneste bliver den i deres erfaring Gud den Højestes tjeneste.

Fra den evige herlighedens højder stiger den guddommelige Ånd ned langs en lang serie trin for at møde dig, sådan som du er og hvor du er, for derefter i troens partnerskab kærlighedsfyldt at omfavne sjælen, som er af dødelig oprindelse, og påbegynde den sikre og bestemte tilbagerejse langs disse trin fra nedstigningen uden at standse førend den evolutionære sjæl er trygt ophøjet til de selvsamme højder af lyksalighed, hvorfra den guddommelige Ånd oprindelig drog ud på denne opgave af barmhjertighed og tjeneste.

Åndelige kræfter søger og opnår fejlfrit deres egne oprindelige niveauer. Når de er draget ud fra det Evige vender de med sikkerhed tilbage, medbringende alle de tidens og rummets børn som har omfavnet den indre Retterens ledelse og undervisning, de som i sandhed er blevet ”født af Ånden”, Guds trossønner.

Den guddommelige Ånd er kilden til den vedvarende tjeneste og opmuntring af menneskebørnene. Din styrke og din gerning er ” efter hans barmhjertighed, gennem fornyelse i Ånden”. Det åndelige liv forbruges, ligesom den fysiske energi. Åndelig anstrengelse resulterer i relativ åndelig udmattelse. Hele opstigningserfaringen er virkelig såvel som åndelig; derfor er det sandt skrevet ” Det er Ånden som levendegør.” ”Ånden giver liv.”

Den døde teori i selv de fornemste religiøse doktriner er magtesløs, når det kommer til at omdanne menneskets karakter eller regulere de dødeliges adfærd. Hvad dagens verden behøver, er den sandhed som jeres fordoms lærere forkyndte: ”Ikke med ord alene, uden i kraft og Hellig Ånd.” Den teoretiske sandhedens sæd er død, de højeste moralopfattelser er uden virkning, medmindre og indtil den guddommelige Ånd ånder på sandhedens former og levendegøre retfærdighedens formler.

De som har taget imod og anerkendt Guds tilstedeværelse inden i sig er blevet født af Ånden. ”I er Guds tempel, og Guds ånd bor i jer.” det er ikke nok, at denne ånd udøses over jer; den guddommelige Ånd må dominere og regulere hver fase af menneskets erfaring.

Det er tilstedeværelsen af den guddommelige Ånd, livets vand, som forhindrer den dødelige utilfredsheds fortærende tørst og det uåndelige menneskes inds ubeskrivelige sult. Af Ånden motiverede væsener ”tørster aldrig nogensinde, for dette åndelige vand skal i dem blive en tilfredsstillelsens kilde, hvorfra vandet stiger op med evigt liv.” Sådanne guddommelige vandede sjæle er så godt som uafhængig af den materielle omgivelse når det gælder livets glæder og den tilfredsstillelse som den jordiske tilværelse skænker. De er åndelig oplyste og fornyet, moralsk styrket og begavet.

I hver dødelig findes der en dobbelt natur: de nedarvede dyriske tendenser og den høje tilskyndelse som åndelig begavelse giver. Under det korte liv I lever på Urantia kan disse to forskellige og modsatte drivkræfter sjældent forsones; de kan knap harmoniseres og forenes; men under hele jeres livstid virker den forenede Ånd vedvarende for at hjælpe dig til at underkaste kødet mere og mere under Åndens ledelse. Selvom du må gennemleve hele dit materielle liv, selvom du ikke kan undgå kroppen og dens behov, ikke desto mindre er du i spørgsmålet om formål og ideal, i stigende grad givet evnen til at underkaste den dyriske natur under Åndens beherskelse. Indeni dig findes faktisk en sammensværgelse af åndelige kræfter, et forbund af guddommelige magter, hvis eneste formål er at påvirke din afsluttende frigørelse fra materiel trældom og finite handicaps.

Hensigten med hele denne tjeneste er ”at I må blive styrket med kraft gennem Hans ånd som er i det indre menneske”. Og alt dette repræsenterer kun de forberedende skridt for den afsluttende opnåelse af troens og tjenestens perfektion, den erfaring hvori I skal blive ”opfyldt af hele Guds fylde”, ”for alle de som ledes af Guds ånd, de er Guds sønner”.

Ånden *tvinger* aldrig, leder kun. Om du er villig til at lære, om du ønsker at nå op til åndeniveauer og nå de guddommelige højder, om du oprigtig ønsker at nå det evige mål, da skal den guddommelige Ånd varsomt og kærlighedsfuldt lede dig langs sønskabets og de åndelige fremskridts vej. Hvert skridt du tager, må kendetegnes af villighed, intelligent og glad samarbejde. Åndens dominans er aldrig forurennet eller kompromitteret af tvang.

Og når et sådan liv under åndens ledelse frivilligt og intelligent er accepteret udvikles der gradvis i menneskets sind en positiv bevidsthed om guddommelig kontakt og sikring om åndefællesskab; før eller senere ”vidner Ånden med din ånd (Retteren) at du er et Guds barn”. Din egen Tankeretter har allerede fortalt dig om dit slægtskab med Gud, så derfor bekræfter denne optegnelse også, at Ånden vidner ”*med* din ånd”, ikke *for* din ånd.

Bevidstheden om at ånden dominerer et menneskes liv efterfølges af at Åndens kendetegn i stigende grad fremtræder i

livets reaktioner hos en sådan af ånden ledet dødelig, ”for åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, ydmyghed og afholdenhed”. Selv om sådan en i ånden ledede og guddommelig oplyst dødelig vedvarende vandrer frem langs det hårde arbejdes enkle stier og med menneskelig trofasthed udfører de ansvarligheder som hører til deres jordiske opgaver, så er de allerede begyndt at skelne lysene fra det evige liv som glimter langt borte ved kysterne af en anden verden, de er allerede begyndt at forstå virkeligheden i den inspirerende og trøstende sandhed at ”Guds rige består ikke i mad og drikke, men i retfærdighed og fred og glæde i den Hellige Ånd”. Og gennem alle prøvelser og i alle besværligheder er de sjæle, som er født af ånden båret af håbet som overvinder al rædsel, for den guddommelige Åndens tilstedeværelse udøser Guds kærlighed i alle hjerter.

7. ÅNDEN OG KØDET

Kødet, den medfødte natur som nedstammer fra menneskeracernes oprindelse i dyreriget, bærer ikke af sig selv de guddommelige Åndens frugter. Når de dødeliges natur er blevet opgraderet af tilsætning fra karakteren hos Guds Materielle Sønner, således som Urantia racerne på en vis måde blev avanceret af Adams overdragelse, da er vejen bedre beredt for Sandhedsånden til at samarbejde med den iboende Retter for at frembringe den fine høst af åndens karakterfrugter. Hvis I ikke afviser denne ånd, da ”skal han lede jer frem til hele sandheden”, selvom det skulle fordre en evighed at fuldføre opgaven.

Evolutionære dødelige som bebor verdener som i deres åndelige udvikling er normale oplever ikke disse skarpe konflikter mellem ånden og kødet hvilket kendetegner nutidens Urantia racer. Men selv på de mest idealistiske planeter, må mennesker før Adam gøre sig positive anstrengelser for at stige op fra det rent dyriske eksistensniveau til efterfølgende niveauer af tiltagende intellektuelle betydninger og højere åndelige værdier.

De dødelige i en normal verden oplever ikke denne vedvarende krigsførelse mellem deres fysiske og åndelige naturer. De konfronteres med nødvendigheden af at klatre op fra de animalske eksistensniveauer til de højere planer af åndelig liv, men denne opstigning minder mere om at gennemgå en uddannelsesmæssig træning, når man sammenligner den med de intensive konflikter hos de dødelige på Urantia indenfor dette område af divergerende materiel og åndelig natur.

Urantias folk lider af følgerne af et dobbelt tab af hjælp når det gælder denne bestræbelse i progressiv planetarisk åndelig opnåelse. Caligastia omvæltningen afstedkom en hastig verdensomspændende forvirring og berøvede alle senere generationer den moralske hjælp som et velordnet samfund ville have frembragt. Men endnu mere ulykkeligt var den adamiske forsømmelse, idet den fratog racerne af den fremragende type af fysisk karakter, som ville have været mere harmonisk med åndelige bestræbelser.

De dødelige på Urantia er tvunget til at gennemgå en sådan påfaldende kamp mellem ånden og kødet, fordi deres fjerne forfædre ikke i højere grad blev adamiserede af overdragelsen fra Eden. Det var den guddommelige plan, at de dødelige racer på Urantia skulle have haft fysiske naturer som mere naturligt havde været åndereagerende.

Trods denne dobbelte ulykke til menneskets natur og dets omgivelser, så ville dagens dødelige opleve mindre af denne tilsyneladende krig mellem kødet og ånden, hvis de ville indtræde i åndens rige, hvor Guds trossønner nyder relativ befrielse fra kødets slaveri i den oplyste og befriende tjeneste ved helhjertet at hellige sig til at gøre den himmelske Faders vilje. Jesus viste menneskeheden den nye måde at leve det jordiske liv, i hvilken menneske for en stor del kan undgå de hårde konsekvenser af Caligastia oprøret og højst effektivt kan kompensere for de afsavn som blev resultatet af den adamiske forsømmelse. ”Ånden fra Kristus Jesu liv har gjort os frie fra den animalske livets lov og fra ondskab og syndens fristelser.” ”Dette er den sejr som overvinder kødet, nemlig jeres tro.”

De gudbevidste mænd og kvinder som er blevet født af Ånden oplever ingen større konflikt med deres dødelige natur end indbyggerne i de mest normale verdener, planeter som aldrig er blevet smittet af synd eller berørt af oprør. Trossønner arbejder på intellektuelle niveauer og lever på åndelige planer som ligger langt oven de konflikter som forårsages af uhæmmet eller unaturlige fysiske begær. De normale drifter hos animalske væsener og den fysiske naturs naturlige begær og impulser står ikke i konflikt med selv den højeste åndelige opnåelse, undtagen hos uvidende, fejllærde eller uheldige oversamvittighedsfulde personer.

Efter at du er påbegyndt færdens på den evige livets vej, efter at du har accepteret opgaven og fået dine ordre om

fremrykning, frygt da ikke farene ved menneskelig glemsomhed og de dødeliges ustadighed, vær ikke bekymret med tvivl over fejltagelser eller af indviklet forvirring, tøv ikke og stil ikke spørgsmål til din status og stilling, for i hver mørk time, ved hver vejkryds under kampen fremad, vil Sandhedsånden altid tale og sige: ”Dette er vejen.”

[Fremført af en Mægtig Budbringer, midlertidig forordnet til tjeneste på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 35

GUDS SØNNER I LOKALUNIVERSET

DE AF Guds Sønner som er introduceret i det foregående har deres oprindelse i Paradiset. De er efterkommere til de universelle domæners guddommelige Herskere. Af den første paradisklasse af sønner, Skabersønnerne, findes der kun en i Nebadon, Mikael, universets fader og suveræn. Af den anden klasse Paradissønner, Avonalerne eller Administratorsønnerne, har Nebadon sin fulde kvote - 1.062. Og disse "mindre Kristuser" er aldeles lige så effektive og almægtige i deres planetariske overdragelser som Skaber- og Mestersønnen var på Urantia. Den tredje klasse, som har sin oprindelse i Treenigheden, registreres ikke i et lokalunivers, men jeg skønner, at der i Nebadon findes mellem femten og tyve tusinde af Treenighedens Undervisende Sønner, foruden de registrerede 9.642 af skabte treenigede assistenter. Disse Paradisets Daynaler er hverken dommere eller administratorer; de er superlærere.

De typer af Sønner som her skal redegøres for har deres oprindelse i lokaluniverset; de er efterkommere til en Paradisets Skabersøn i varierende association med Universets Moderånd, som kompletterer ham. I disse beretninger omtales følgende klasser af sønner i lokaluniverset:

1. Melkisedeksønner.
2. Vorondadeksønner.
3. Lanonandeksønner.
4. Livsbærersønner.

Den treenige Paradisguddom er aktiv ved skabelsen af tre klasser af sønner: Mikaelerne, Avonalerne og Daynalerne. Den toforenede Guddom i lokaluniverset, Sønnen og Ånden, er også aktiv ved skabelsen af tre høje klasser af Sønner: Melkisedekerne, Vorondadekerne og Lanonandekerne; og efter at de har afstedkommet denne trefoldige frembringelse samarbejder de med det næste niveau af Gud den Syvfoldige for at frembringe Livsbærernes alsidige klasser. Disse væsener klassificeres som hørende til Guds nedstigende Sønner, men de er en unik og særegen form for liv i universet. Redegørelsen om dem optager hele næste kapitel i sin helhed.

1. FADER MELKISEDEK

Efter at væsener for personlig tjeneste såsom den Klare Morgenstjerne og andre administrative personligheder har fået deres tilværelse, indtræffer der, i enighed med det guddommelige formål og skabelsesplanerne i et givet univers, en ny form af skabende forening mellem Skabersønnen og den Skabende Ånd, den Uendelige Ånds Datter i lokaluniverset. Det personligheds afkom som bliver resultatet af dette kreative partnerskab er den oprindelige Melkisedek - Fader Melkisedek - det unikke væsen som senere samarbejder med Skabersønnen og den Skabende Ånd for at give tilværelse til en hel gruppe med dette navn.

I universet Nebadon virker Fader Melkisedek som første udøvende medarbejder til den Klare Morgenstjerne. Gabriel er beskæftiget mere med universets operative principper, Melkisedek med praktiske procedurer. Gabriel leder de regulære konstituerede domstole og rådet i Nebadon, Melkisedek de specielle, ekstraordinære og akutte kommissioner og rådgivende organer. Gabriel og Fader Melkisedek er aldrig samtidig borte fra Salvington, for i Gabriels fravær fungerer Fader Melkisedek som ledende udøver i Nebadon.

Melkisedekerne i vores univers blev alle skabt indenfor en tusindårig periode efter standardtid af Skabersønnen og den Skabende Ånd i samarbejde med Fader Melkisedek. Da de er en klasse af sønner hvori en af deres egne fungerede som samordnet skaber, så er Melkisedekerne i deres konstitution delvis af selvoprindelse og derfor kandidater for virkeliggørelse af en himmelsk type af selvstyre. På bestemte tidspunkter vælger de deres egen administrative leder for en periode på syv år efter standardtid og fungerer i øvrigt som en selvregulerende klasse, selvom den oprindelige Melkisedek i egenskab af medforældre udøver visse naturlige privilegier. Fra tid til anden udnævner denne Melkisedekfader visse personer i sin klasse til at fungere som specielle Livsbærere til midsonitverdnerne, en type af beboede verdner som ikke hidtil er åbenbaret på Urantia.

Melkisedekerne fungerer ikke i større udstrækning udenfor lokaluniverset, undtagen når de kaldes som vidner i sager som verserer ved superuniversets domstole, og så er de udnævnt til specielle ambassadører, hvilket de blandt andet er, for at repræsentere et univers for et andet indenfor samme superunivers. Den oprindelige eller førstefødte Melkisedek i hvert univers er altid fri til at rejse til nabouniverserne eller Paradiset i forbindelse med opgaver som vedrører hans klasses interesser og pligter.

2. MELKISEDEKSØNNERNE

Melkisedekerne er den første klasse af guddommelige Sønner som kommer tilstrækkelig nær de lavere skabte væseners liv for at kunne tage direkte del i arbejdet med at opløfte de dødelige, for at tjene de evolutionære menneskeracer uden nødvendigheden af inkarnation. Disse Sønner befinder sig naturligt ved midtpunktet af den store personligheds nedstigning, af oprindelse er de omtrent halvvejs mellem den højeste Guddommelighed og det laveste skabte liv begavet med vilje. De bliver derfor naturlige mæglere mellem de højere og guddommelige niveauer af levende eksistens og de lavere, selv materielle, former af liv i de evolutionære verdner. De serafiske klasser, englene, finder det fornøjeligt at arbejde med Melkisedekerne; i virkeligheden finder alle former af intelligent liv i disse Sønner forståelsesfulde venner, sympatiske lærere og kloge rådgivere.

Melkisedekerne er en selvstyrende klasse. Med denne unikke gruppe møder vi den første stræben efter selvbestemmelse hos væsener i lokaluniverset og observerer den højeste type af sand selvstyre. Disse Sønner organiserer deres egen forvaltnings mekanisme for administrationen af deres egen gruppe og deres hjemplanet, ligesom for deres seks tilhørende sfærer og deres biverdner. Det bør bemærkes, at de aldrig har misbrugt deres privilegier; indenfor hele Orvontons superunivers har disse Melkisedeksønner ikke en eneste gang svigtet deres betroede hverv. De udgør håbet for hver af universets grupper som stræber efter selvstyre; de er mønstret for og underviserne i selvstyre for alle sfærer i Nebadon. Alle klasser af intelligente væsener, overordnede ovenfra og underordnede nedefra, priser helhjertet Melkisedekernes styre.

Melkisedekklassen blandt Sønnerne beklæder stillingen og påtager sig ansvaret som den ældste søn i en stor familie må bære. Det meste af deres arbejde er regelmæssigt og på en måde rutinemæssigt, men meget af det er frivilligt og helt og holdent selvpålagt. Et flertal af de specielle rådsmøder, som fra tid til anden holdes i Salvington, sammenkaldes på forslag af Melkisedekerne. På eget initiativ patruljerer disse Sønner deres fødselsunivers. De opretholder en autonom organisation, som helligere sig til at indsamle information i universet, og rapporterer periodevis til Skabersønnen uafhængig af alle oplysninger, som kommer op til universets hovedkvarter gennem de regulære repræsentationer, som er beskæftigede med den rutinemæssige administration af riget. De er af naturen fordomsfrie observatører; de nyder fuld fortrolighed blandt alle klasser af intelligente væsener.

Melkisedekerne fungerer som verdners mobile og rådgivende appeldomstole; disse Universsønner begiver sig i små grupper ud til verdnerne for at tjene som rådgivende kommissioner, modtage vidneudsagn, høre forslag og virke som rådgivere. Således hjælper de til med at løse de større besværligheder og bilægge de alvorlige meningsforskelle som fra tid til anden fremkommer i de evolutionære domæners anliggender.

Disse ældste Sønner i et univers er den Klare Morgenstjernes vigtigste hjælpere i udførelsen af Skabersønnens opgave. Når en Melkisedek begiver sig til en fjerntliggende verden i Gabriels navn, kan han for denne specielle opgave blive bemyndiget til at repræsentere afsenderen, og i sådan et tilfælde vil han fremtræde på planeten for opgaven med den Klare Morgenstjernes fulde autoritet. Dette gælder i sandhed for de sfærer hvor en højere Søn endnu ikke er fremtrådt i de skabtes skikkelse i den verden.

Når en Skabersøn påbegynder sit overdragelseslivsforløb i en evolutionær verden begiver han sig af sted alene; men når en af hans Paradisbrødre, en Avonalsøn, indleder sin overdragelse ledsages han af assisterende Melkisedeker, tolv i antal, som så effektivt bidrager til at overdragelsesopgaven bliver vellykket. De understøtter også Paradisavonalerne på disses administrative opgaver til de beboede verdner, og ved disse besøg er Melkisedekerne synlige for de dødeliges øjne såfremt Avonalsønnen også har manifesteret sig på denne måde.

Der findes ingen fase i det planetariske åndelige behov som de ikke yder tjeneste til. De er de lærere, som så ofte vinder hele verdener af avanceret liv til den endelige og fuldstændig erkendelse af Skabersønnen og hans Paradisfader.

Melkisedekerne er så godt som perfekte i deres visdom, men de er ikke ufejlbarlige i deres bedømmelse. Når de er adskilte og alene på planetariske opgaver har de nogen gange fejlet i mindre sager, dvs. de har valgt at gøre visse ting som deres overordnede efterfølgende ikke har godkendt. En sådan bedømmelsesfejl diskvalificerer midlertidig en Melkisedek indtil han rejser til Salvington og i audiens med Skabersønnen får den instruktion som effektivt renser ham fra den disharmoni som førte til uoverensstemmelse med hans kollegaer; og efter den genoprettende hvile følger siden genindsættelse i tjeneste på den tredje dag. Men disse mindre uoverensstemmelser i Melkisedekernes aktiviteter har sjældent indtruffet i Nebadon.

Disse Sønner udgør ikke en klasse i vækst; deres antal er stationært, selvom forskellige i hvert lokalunivers. Antallet af Melkisedeker registrerede på deres hovedkvartersplanet i Nebadon er over ti millioner.

3. MELKISEDEKVERDNERNE

Melkisedekerne har deres egen verden nær Salvington, universets hovedkvarter. Denne sfære, som hedder Melkisedek, er styreverden for Salvingtons kredsløb af halvfjerds primære sfærer, som hver og en omkranset af seks bisfærer for specielle aktiviteter. Disse vidunderlige sfærer - halvfjerds primære og 420 tillægssfærer - kaldes ofte Melkisedekernes universitet. Opstigende dødelige fra alle konstellationer i Nebadon gennemgår træning i alle 490 verdener for at erhverve beboelsesstatus i Salvington. Men uddannelse af opstigende er kun en fase i de alsidige aktiviteter som foregår i Salvingtons klynge af arkitektoniske sfærer.

De 490 sfærer i Salvington inddeles i ti grupper, hver og en bestående af syv primære og toogfyre bisfærer. Hver gruppe står under det almindelige tilsyn af en af de større livsklasser i universet. Den første gruppe, som består af styreverden og de følgende seks primære sfærer i omkredsens planetfølge står under Melkisedekernes overvågning. Disse Melkisedekernes verdener er:

1. Styreverden - Melkisedekernes hjemmeverden.
2. Verden for det fysiske livets skoler og de levende energiers laboratorier.
3. Verden for morontialivet.
3. Sfæren for det begyndende åndeliv.
5. Verden for det mellemste åndeliv.
6. Sfæren for det avancerende åndeliv.
7. Området for koordineret og højeste selvvirkeliggørelse.

De seks biverdner fra hver og en af disse Melkisedeksfærer er helliget til aktiviteter som er nærbeslægtet med arbejdet på den tilhørende primære sfære.

Styreverden, sfæren *Melkisedek*, er den almindelige mødested for alle væsener som er engagerede i at uddanne og åndeliggøre de opstigende dødelige fra tid og rum. For en opstigende er denne verden antagelig den mest interessante sted i hele Nebadon. Alle evolutionære dødelige som graduerer fra deres uddannelse i konstellationen er bestemt til at

lande på Melkisedek, hvor de gøres bekendt med programmet for emneområderne og de åndelige fremskridt i Salvingtons uddannelsessystem. Og aldrig vil du glemme dine reaktioner under den første dag af livet i denne unikke verden, selv ikke efter at du har nået din bestemmelse i Paradiset.

De opstigende dødelige opretholder deres beboelse i Melkisedekverden mens de gennemgår deres uddannelse på de seks omkringkredsede planeter for specialiseret uddannelse. Og denne samme metode anvendes under hele deres ophold i de halvfjerds kulturverdner, de primære sfærer i Salvington kredsløbet.

Mange forskellige aktiviteter optager tiden for de talrige væsener som bor i Melkisedeksfærens seks biverdner, men når det gælder de opstigende dødelige er disse satellitter helligede til de følgende specielle faser af undersøgelse:

1. Sfære nummer et er indrettet på en gennemgang af de opstigende dødeliges indledende planetariske liv. Dette arbejde sker i klasser bestående af dem som har deres dødelige oprindelse i en vis verden. De som kommer fra Urantia foretager dette erfaringsmæssige tilbageblik sammen.
2. Det specielle arbejde på sfære nummer to består af en lignende gennemgang af erfaringer fra mansoniverdnerne som kredser rundt om primærsatellitten i lokalsystemets hovedkvarter.
3. De tilbageblik som sker på denne sfære angår opholdet i lokalsystemets hovedstad og omfatter de arkitektoniske verdner i systemets hovedkvartersklynge.
4. Den fjerde sfære er indrettet på en gennemgang af erfaringerne i konstellationens halvfjerds biverdner og deres associerede sfærer.
5. På den femte sfære gennemføres gennemgangen af opstigningsopholdet i konstellationens hovedkvartersverden.
6. Tiden på sfære nummer seks helliges til forsøget på at korrelere disse fem epoker og således opnå en koordinering af erfaringer som en forberedelse for indtrædelse i Melkisedeks grundskoler for universets uddannelse.

Skolerne for universadministration og åndelig visdom er beliggende i Melkisedekernes hjemverden, hvor også de skoler findes som er indrettede på en enkelt forskningslinje, såsom energi, materie, organisation, kommunikation, register, etik og sammenligning af skabte væseners eksistens.

I Melkisedekernes Højskole for Åndelig Begavelse samarbejder alle klasser - selv Paradisets klasser - af Guds Sønner med Melkisedek lærerne og de serafiske lærere i uddannelsen af de skarer som rejser ud som skæbne evangelister og forkynder åndelig frihed og guddommeligt sønskab selv til universets fjernt liggende verdener. Denne specielle skole ved Melkisedekernes universitet er en eksklusiv institution for universet, gæstestuderende fra andre riger modtages ikke.

Det højeste kursus af uddannelse i universadministrationen gives af Melkisedekerne i deres hjemmeverden. Den Høje Etikens Højskole ledes af den oprindelige Fader Melkisedek. Det er til disse skoler som de forskellige universer sender udvekslingsstuderende. Selvom Nebadons unge univers står lavt på skalaen af universiteter, når det gælder åndelig opnåelse og høj etisk udvikling, ikke desto mindre, så har vores administrative vanskeligheder i den grad gjort hele universet til en eneste stor klinik for andre nærtliggende skabelser, så at Melkisedekernes højskoler er fyldt til trængsel med gæstestuderende og observatører fra andre riger. Foruden den uhørte store gruppe af egne indskrevne studerende findes der altid over et hundred tusinde fremmede studerende deltagende ved Melkisedekernes skoler, for Melkisedekernes klasse i Nebadon er berømt over hele Splandon.

4. MELKISEDEKERNES SPECIALOPGAVER

En meget specialiseret gren af Melkisedekernes aktiviteter er beskæftigelsen med overvågningen af de opstigende dødeliges progressive morontia karriere. Meget af denne uddannelse gives af de tålmodige og kloge serafiske ministre assisteret af dødelige som er steget op til relative højere niveauer af opnåelse i universet, men hele denne uddannelsesaktivitet står under almindelig overopsyn af Melkisedekerne i forening med Treenighedens Undervisende Sønner.

Selvom Melkisedek klasserne hovedsaglig beskæftiger sig med det omfattende uddannelsessystem og det erfaringsmæssige uddannelsesprogram i lokaluniverset, så fungerer de også i unikke opgaver og usædvanlige situationer. I et udviklende lokalunivers som til sidst omfatter omtrent ti millioner beboede planeter må man regne med mange hændelser som afviger fra det sædvanlige, og ved sådanne krisesituationer virker Melkisedekerne. I Edentia, hovedkvarteret i jeres konstellation, kaldes de Nødhjælps sønner. De er altid parate til at tjene i alle kritiske situationer - fysiske, intellektuelle eller åndelige - på en planet, i et system, i en konstellation eller i et univers. Hvor og når speciel hjælp behøves, der finder man en eller flere af Melkisedeks sønnerne.

Når nogen del af Skabersønnens plan er truet af misligholdelse, begiver der sig straks en Melkisedek af sted for at hjælpe. Men ikke særlig ofte kaldes de til tjeneste midt i et syndigt oprør, således som det skete i Satania.

Melkisedekerne er de første til at handle i alle krisesituationer, af hvad end slags det måtte være, i alle verdener hvor der bor viljevæsener. De virker blandt andet på afsporede planeter som midlertidige beskyttere og tjener som modtagere af en misligholdt planetarisk styrelse. Ved en planetarisk krise tjener disse Melkisedeks sønner i mange unikke kvalifikationer. En sådan Søn kan med lethed gøre sig synlig for dødelige væsener, og blandt andet har nogen fra denne klasse engang inkarneret i de dødeliges kødelige skikkelse. Syv gange i Nebadon har en Melkisedek tjent som en kødelig dødelig i en evolutionær verden, og ved talrige tilfælde har disse Sønner fremtrådt i skikkelsen hos andre klasser af universvæsener. De er virkelig alsidige og frivillige ministre i nødsituationer for alle klasser af intelligente væsener i universet og for alle verdener og systemer af verdener.

Den Melkisedek som levede på Urantia under Abrahams tid var lokalt kendt som Salems fyrste, for han var leder for en lille koloni af sandhedssøgende som boede på en plads kaldet Salem. Han tilbød at inkarnere sig i de dødeliges kødelige skikkelse, og det gjorde han efter godkendelse af planetens Melkisedek modtagere som frygtede at livets lys ville blive slukket under denne periode af tiltagende åndelig mørke. Og han forfremmede sandheden for sin tid og førte den trygt videre til Abraham og dennes medarbejdere.

5. VORONDADEKSØNNERNE

Efter skabelsen af de personlige hjælpere og den første gruppe af de alsidige Melkisedekere, gjorde Skabersønnen og lokaluniversets Skabende Ånd planer og gav eksistens, til den anden store og forskellig klasse af universsønner, Vorondadekerne. De er mere almindelige kendt som konstellationsfædre, for en Søn af denne klasse findes altid som leder for konstellations regering i hvert lokalunivers.

Antallet af Vorondadeker variere i hvert lokalunivers, og det registrerede antal i Nebadon er omkring en million. Disse Sønner mangler, ligesom deres samordnede, Melkisedekerne, evnen til at forøge sig. Der findes ingen kendt metode med hvilken de kunne øge deres antal.

I mange henseende er disse Sønner en selvstyrende enhed, som individer og som grupper og selv som en helhed er de i stor udstrækning selvbestemmende meget lige som Melkisedekerne, men Vorondadekernes aktiviteter er ikke lige så vidt omfattende. De er ikke jævnbyrdige med deres Melkisedek brødre i lysende alsidighed, men de er netop mere pålidelige og effektive som herskere og fremsynede administratorer. Og de er heller ikke helt administrative på højde med deres jævnaldrende de Lanonandekiste Systemherskere, men de overgår alle klasser af universsønner med hensyn til stabilitet af formål og guddommelighedens dømmekraft.

Selv om denne klasse af Sønners beslutninger og afgørelser altid er i enighed med de guddommelige Sønners ånd og i harmoni med Skabersønnens virksomhedsprincipper har de fejlet og været stævnet foran Skabersønnen, og hvad angår detaljer i fremgangsmåden, så er deres beslutninger nogle gange blevet ophævet ved henvendelse til højere domstole i universet. Men sjældent gør disse Sønner sig skyldig i fejl, og de har aldrig gjort oprør; aldrig i hele Nebadons historie har en Vorondadek befundet sig i foragt for universets regering.

Vorondadekernes tjeneste i lokaluniverserne er omfattende og varieret. De virker som ambassadører i andre universer og som konsuler, der repræsenterer konstellationerne indenfor deres fødselsunivers. Blandt alle klasser af Sønner i lokaluniverset betros de oftest med fuld bemyndigelse til udøvelse af suveræne magtbeføjelser i kritiske situationer i universet.

I de verdner som er adskilt i åndelig mørke, på de sfærer som gennem oprør og forsømmelse befinder sig i planetarisk isolering, findes der sædvanligvis en observerende Vorondadek afventende genetableringen til normal status. I visse krisesituationer kan denne Højeste observatør udøve absolut og egenmægtig autoritet over ethvert himmelsk væsen som er forordnet til den planet. Fra Salvingtons register fremgår det, at Vorondadekerne blandt andet har udøvet denne autoritet i egenskab af Højeste regent på sådanne planeter. Og dette er også sket selv på beboede verdner som ikke var berørt af oprør.

Ofte sidder et korps af tolv eller flere Vorondadeksønner til doms som en højere domstol for besvarelse og appel i specielle sager som berører en planets eller et systems status. Men i større udstrækning berører deres arbejde de lovgivende funktioner som naturligt hører til konstellationsregeringerne. Som et resultat af alle disse tjenester er Vorondadeksønnerne blevet lokaluniversernes historiker; de er personlige bekendte med alle de politiske stridigheder og sociale omvæltninger i de beboede verdner.

6. KONSTELLATIONSFÆDRENE

Mindst tre Vorondadekere udnævnes som herskere til hver og en af de hundrede konstellationer i et lokalunivers. Disse Sønner udvælges af Skabersønnen og udpeges af Gabriel som de Højeste i konstellationerne for tjeneste i en titusinde års periode - 10.000 standardår, omkring 50.000 år af Urantia tid. Den regerende Højeste, Konstellationsfaderen, har to medarbejdere, en ældre og en yngre. Ved hver administrationsskifte bliver den ældre medarbejder leder af regeringen og den yngre overtager den ældres ansvarsområder, mens de uforordnede Vorondadekere bosat i Salvingtons verdener nominerer en fra deres kreds som udvælges til at overtage den yngre medarbejders ansvarsområder. Således har hver og en af de Højeste herskere, i overensstemmelse med den nuværende praksis en embedstid på tre titusinde års perioder, omkring 150.000 Urantia år, ved hovedkvarteret i en konstellation.

De et hundred Konstellationsfædre, de egentlige overhoveder for konstellationsregeringerne, udgør Skabersønnens højeste rådgivende kabinet. Dette råd samles ofte i univershovedkvarteret og dets drøftelser er ubegrænset i omfang og rækkevidde men gælder hovedsaglig konstellationernes velfærd og forening af hele lokaluniversets administration.

Når en Konstellationsfader er fraværende for at passe sine pligter ved universets hovedkvarter, hvilket han ofte er, bliver den ældre medarbejder fungerende leder for konstellationens anliggender. Den normale funktion for den ældre medarbejder er opsyn over åndelige spørgsmål mens den yngre medarbejder er personlig beskæftigede med konstellationens fysiske velfærd. Ingen større programmer gennemføres imidlertid i en konstellation uden at alle tre Højeste er enige i alle detaljer i dets gennemførelse.

Hele åndeinformations indsamlingens og kommunikationskanalernes mekanisme står til rådighed for de Højeste i konstellationen. De har fuldstændig kontakt med deres overordnede i Salvington og med deres direkte underordnede, herskerne i lokalsystemerne. De sammenkalder ofte til møde med disse Systemherskere for at drøfte konstellationens tilstand.

De Højeste omgiver sig med et korps af rådgivere, som varierer i antal og sammensætning fra tid til anden i overensstemmelse med tilstedeværelsen af forskellige grupper ved konstellationshovedkvarteret og de forskellige lokale behov. I belastede perioder kan de anmode om og hurtigt få yderligere Sønner fra Vorondadekernes klasse for at hjælpe til med det administrative arbejde. Norlatiadek, jeres egen konstellation, administreres for nuværende af tolv Vorondadeksønner.

7. VORONDADEK VERDNERNE

Den anden gruppe af syv verdner i den kreds af halvfjerds primære sfærer som omgiver Salvington udgøres af Vorondadekernes planeter. Hver af disse sfærer med dets seks satellitter i omløb er indrettet til en speciel fase af Vorondadekernes aktiviteter. I disse niogfyrre verdener får de opstigende dødelige deres højeste uddannelse med hensyn til universets lovgivning.

De opstigende dødelige har iagttaget de lovgivende forsamlinger således som de virker i konstellationernes

hovedkvartersverdner, men her i disse Vorondadek verdener deltager de under ledelse af de ældre Vorondadekere i udformningen af den faktiske generelle lovgivning i lokaluniverset. Denne udformning er designet til at koordinere de forskellige holdninger i de autonome lovgivende forsamlinger i de hundrede konstellationer. Den undervisning man får i Vorondadekernes skoler overgås end ikke i Uversa. Denne uddannelse sker gradvis og strækker sig fra den første sfære, med kompletterende arbejde på dets seks satellitter op gennem de efterfølgende seks primære sfærer og deres tilknyttede satellitgrupper.

De opstigende pilgrimme bliver indført i talrige nye aktiviteter i disse verdener for studier og praktisk arbejde. Vi er ikke forbudt forsøget på at åbenbare disse nye beskæftigelser, som I end ikke kunne drømme om, men vi fortvivles i forsøget på at kunne beskrive disse foretagende for de dødelige væseners materielle sind. Vi har ikke ord til at overføre betydningerne af disse himmelske aktiviteter, og der findes ingen modsvarende menneskelige aktiviteter, som kunne anvendes for at illustrere de opstigende dødeliges nye beskæftigelser, når de udøver deres studier i disse niogfyrre verdener. Og mange andre aktiviteter som ikke hører til opstigningsprogrammet er koncentreret i disse Vorondadek verdener i kredsløbet rundt om Salvington.

8. LANONANDEKSØNNERNE

Efter skabelsen af Vorondadekerne forener Skabersønnen og Universets Moderånd sig med hensigt på at give eksistens til den tredje klasse af universsønner, Lanonandekerne. Selvom disse helligere sig til mangfoldige opgaver forbundet til systemets administration, så er de bedst kendt som Systemherskere, herskere over lokalsystemer, og som Planetprinser, administrative overhoveder for de beboede verdner.

Siden disse skabte sønner er en senere og - med hensyn til guddommelighedsniveau - lavere klasse, behøvede disse væsener at gennemgå visse uddannelseskurser på Melkisedek verdnerne som forberedelse for senere tjeneste. De var de første studerende ved Melkisedekernes universitet, og de klassificeres og bekræftes af deres Melkisedeklærere og -eksaminatorer i overensstemmelse efter evne, personlighed og opnået resultat.

I begyndelsen af deres eksistens havde universet Nebadon nøjagtig tolv millioner Lanonandeker, og da de havde gennemgået Melkisedekernes sfære blev de inddelt på basis af de afsluttende tester i tre klasser:

- 1. *Første gradens Lanonandeker.* Af den højeste rang fandtes der 709.841 Lanonandeker. Disse er de Sønner som betegnes som Systemherskere, assistenter ved konstellationernes højeste råd og som rådgivere i universets højere administrative arbejde.
- 2. *Anden gradens Lanonandeker.* Af denne klasse som fremtrådte fra Melkisedek fandtes der 10.234.601 Lanonandeker. De forordnes som Planetprinser og til reserven i denne klasse.
- 3. *Tredje gradens Lanonandeker.* Denne gruppe omfatter 1.055.558 Lanonandeker. Disse Sønner fungerer som underordnede assistenter, budbringere, vogtere, kommissionærer og observatører, og de udøver allehånde ærinder i et system og dets delverdner.

Det er ikke muligt for disse Sønner, såsom for evolutionære væsener, at avancere fra en gruppe til en anden.. Efter at de har gennemgået Melkisedek uddannelsen og er blevet testet og klassificeret tjener de vedvarende med den rang som er givet dem. Heller ikke producerer disse Sønner efterkommere; deres antal i universet er konstant.

Afrundet klassificeres Lanonandekklassens Sønner i Salvington som følger:

Universkoordinatore og Konstellationsrådgivere.	100.000
Systemherskere og Assistenter.	600.000
Planetprinser og Reserver.	10.000.000
Budbringerkorps.	400.000

Vogtere og Registratorer. 100.000

Reservekorps. 800.000

Siden Lanonandekerne en noget lavere klasse af Sønner end Melkisedekerne og Vorondadekerne er de til endnu større hjælp i de underordnede enheder af universet, fordi de kan komme nærmere de intelligente racers lavere væsener. De løber også større risiko for at fare vild, for at afvige fra de godtagne fremgangsmåder for universets regering. Men disse Lanonandeker, i særdeleshed første gradens klasse, er de mest egnede og alsidige af alle administratorer i lokaluniverset. I retshåndhævende evne overgås de kun af Gabriel og hans uåbenbarede medarbejdere.

9. LANONANDEKHERSKERNE

Lanonandekerne er de uafbrudte herskere over planeterne og de roterende herskere over systemerne. En sådan Søn hersker nu i Jerusem, hovedkvarteret i jeres lokalsystem som består af beboede planeter.

Systemherskerne regerer i kommissioner af to eller tre i hovedkvarteret i hvert system bestående af beboede verdner. Konstellationsfaderen udnævner en af disse Lanonandeker til leder hvert titusinde år. Nogle gange foretages der ingen forandring hvad angår trioens ledelse, sagen ligger helt i konstellationsherskernes hænder. Der sker ingen pludselig forandring i systemstyrelsernes sammensætning, med mindre at der indtræffer en tragedie af en eller anden slags.

Når Systemherskere eller assistenter tilbagekaldes fyldes deres pladser gennem udvælgelse som foretages af det højeste råd, beliggende i konstellations hovedkvarteret, fra denne klasses reserver, en gruppe som i Edentia er større end hvad der gennemsnitlig angives.

Lanonandekernes højeste råd er beliggende i de forskellige konstellationers hovedkvarter. Et sådan organ ledes af den ældste Højeste medarbejder til Konstellationsfaderen, mens den yngre medarbejder overvåger reserverne af dem som hører til anden gradens klasse.

Systemherskerne er sande til deres navn; de er så godt som suveræne når det gælder de beboede verdnere lokale anliggender. De er næsten faderlige i deres ledelse af Planetprinserne, de Materielle Sønner og de tjenende ånder. Den personlige forståelse hos herskerne er næsten fuldstændig. Disse herskere overvåges ikke af Treenighedens observatorer fra centraluniverset. De udgør den udøvende gren af lokaluniverset, og som overvågere af lovgivningsmæssige skrifter overholdelse og udøvere af domstolens retslige kendelser, fremstår de som det sted i hele universets administration hvor personlig illoyalitet i forhold til Mikael sønnens vilje lettest og nemmest ville kunne forskanse sig og forsøge at gøre sig gældende.

Vores lokalunivers har været uheldig, idet at over syv hundred Sønner af Lanonandekernes klasse har gjort oprør mod universets regering og således afstedkommet forvirring i flere systemer og på talrige planeter. Af dette totale antal af fejltagelser var kun tre Systemherskere, praktisk taget alle disse Sønner hørte til anden eller tredje gradens klasser, Planetprinser og tredje gradens Lanonandeker.

Det store antal blandt disse Sønner som forårsaget forsømmelse i deres integritet, angiver ikke nogen fejl i Skaberkraften. De kunne have været gjort guddommeligt perfekt, men de var således skabt for bedre at kunne forstå og komme tæt på de evolutionære væsener som bor i tidens og rummets verdener.

Af alle lokaluniverser i Orvonton, med undtagelse af Henselon, så har vores univers mistet det største antal Sønner i denne klasse. På Uversa råder en fælles forståelse at vi har haft så meget administrativt besvær i Nebadon fordi vores Sønner i Lanonandekernes klasse er skabt med så stor en grad af personlig frihed til at vælge og planlægge. Jeg gør ikke denne observation for at kritisere. Vores univers Skabere har fuld ret og magt til at gøre således. Vores høje herskere hævder, at selvom sådanne frit vælgende Sønner afstedkommer vældigt mange besværligheder i universets tidligere tidsalder, så når alt er sigtet og gjort op, så kommer overskuddet af disse sønners højere loyalitet og opfyldende frivillige tjeneste som langt mere end kompensere for forvirringerne og prøvelserne under de tidligere tider.

I tilfælde af oprør i et systemhovedkvarter installeres en ny hersker sædvanligvis indenfor en forholdsvis kort tid, men

sådan er det ikke på de enkelte planeter. De er bestanddele i den materielle skabelse, og de skabtes frie vilje udgør en faktor ved den afsluttende bedømmelse af alle sådanne problemer. Efterfølgende Planetprinser udpeges for isolerede verdener, planeter hvis tilhørende prinser er faret vild, men de påbegynder ikke at regere aktivt i sådanne verdener før følgerne af oprøret delvis er overvundet og fjernet af de afhjælpende foranstaltninger som Melkisedekerne og andre tjenende personligheder anvender. Oprør af en Planetprins isolerer øjeblikkelig hans planet, de lokale åndelige kredsløb afbrydes straks. Kun en Overdragelse Søn kan genoprette de interplanetariske kommunikationslinjer i en sådan åndelig isoleret verden.

Der findes en plan for at rede disse egensindige og ukloge Sønner, og mange har benyttet sig af dette barmhjertige forhold; men aldrig mere får de lov til at fungere i den stilling hvori de fejlede. Efter rehabilitering anvises de til overvågningsopgaver og til afdelinger for fysisk administration.

10. LANONANDEKVERDNERNE

Den tredje gruppe af syv verdner i kredsløbet af halvfjerds planeter rundt om Salvington sammen med deres respektive toogfyrre satellitter udgør Lanonandekernes klynge af administrative sfærer. I disse verdner tjenestegør de erfarne Lanonandeker, som tilhører korpset af tidligere Systemherskere, som administrationslærere for de opstigende pilgrimme og de serafiske skarer. De evolutionære dødelige iagttager systemadministratorerne i deres arbejde i systemernes hovedstæder, men her deltager de i selve koordineringen af de administrative standpunkter i de titusinde lokale systemer.

Disse administrationsskoler i lokaluniverset overvåges af et korps af Lanonandeksønner med lang erfaring som Systemherskere og som rådgivere i konstellationerne. Disse udøvelsesskoler overgås kun af administrationsskolerne i Ensa.

Samtidigt med at Lanonandekernes verdner tjener som uddannelsessfærer for opstigende dødelige udgør de centrene for omfattende projekter vedrørende universets normale og rutinemæssige operationer. Hele vejen ind til Paradiset studerer de opstigende pilgrimme deres studier i de praktiske skoler for anvendt viden - egentlig træning i virkelig at udføre det, som de bliver lært. Universets uddannelsessystem som opretholdes af Melkisedekerne er praktisk, gradvis fremadskridende, meningsfyldt og erfaringsbaseret. Det omfatter uddannelse i materielle, intellektuelle, morontielle og åndelige ting.

Det er i forbindelse med disse Lanonandekernes administrative sfærer at de fleste af de reddede Sønner i denne klasse tjener som overvågere af og ledere for planetariske anliggender. Og disse fejlende Planetprinser og deres oprørskollegaer som vælger at acceptere den tilbudte rehabilitering kommer til at fortsætte i disse rutineopgaver indtil Nebadon universet er etableret i lys og liv.

Mange af Lanonandeksønnerne i de ældre systemer har imidlertid opbygget en vidunderlig meritliste hvad angår tjeneste, administration og åndelig opnåelse. Det er en ædel, trofast, og loyal gruppe på trods af deres tendens til at fare vild gennem forkerte antagelse om personlig frihed og urealistiske forestillinger om selvbestemmelse.

[Udarbejdet med støtte af Lederen for Ærkeenglene, bemyndiget af Gabriel fra Salvington.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 36

LIVSBÆRERNE

LIVET fremkommer ikke spontant. Liv konstrueres i overensstemmelse med planer som er formuleret af de (uåbenbarede) Væsen Arkitekter og fremkommer på de beboelige planeter enten gennem direkte indførsel eller som et resultat af en proces udført af lokaluniversets Livsbærere. Disse bærere af liv er blandt de mest interessante og alsidige i Universsønnernes mangfoldige familie. De er betroet med planlægningen og transporten af væsenliv til planetsfærerne. Og efter at de har plantet dette liv i sådanne nye verdner bliver de der i lange tider for at opfostre dets udvikling.

1. LIVSBÆRERNES OPRINDELSE OG VÆSEN

Skønt Livsbærerne tilhører de guddommelige Sønners familie så er de en særpræget og speciel type af Universsønner, idet de er den eneste gruppe af intelligent liv i et lokalunivers i hvis skabelse en af superuniversets herskere deltager. Livsbærerne er efterkommere til tre fra forud eksisterende personligheder: Skabersønnen, Universets Moderånd og ved forordning, en af de tre Dagenes Ældste som præsiderer over den igangværende superunivers skæbne. Disse Dagenes Ældste, som er de eneste der kan beslutte udslettelse af intelligent liv, deltager i skabelsen af Livsbærerne som er betroet etableringen af fysisk liv i de evolutionære verdener.

I universet Nebadon udviser registret at der er skabt hundrede millioner Livsbærere. Dette effektive korps af livsformidlere er ikke en virkelig selvstyrende gruppe. De ledes af en livs bestemmende trio som består af Gabriel, Fader Melkisedek og Nambia, den oprindelige og førstefødte Livsbærer i Nebadon. Men i alle faser af administrationen af deres forskellige afdelinger er de selvstyrende.

Livsbærerne er sorteret i tre store afdelinger: Den første afdeling udgøres af de ældre Livsbærere, den anden af assistenterne og den tredje af beskytterne. Den primære afdeling er underinddelt i tolv grupper af specialister i de forskellige former af livsmanifestation. Denne opdeling i tre afdelinger udføres af Melkisedekerne som på Livsbærernes hovedkvarterssfære udfører tester med dette formål. Melkisedekerne har lige siden været tæt associeret med Livsbærerne og altid ledsager dem, når de begiver sig ud for at etablere livet på en ny planet.

Når en evolutionær planet afslutningsvis etableres i lys og liv organiseres Livsbærerne i højere overliggende organer med rådgivende funktion for at bistå med den fortsatte administration og udvikling af verden og dens forherligede væsener. Under de senere og etableret tider i et udviklende univers betros disse Livsbærere med mange nye opgaver.

2. LIVSBÆRERNES VERDNER

Melkisedekerne har det almindelige opsyn over den fjerde gruppe af de syv primære sfærer i Salvingtons kredsløb. Disse Livsbærernes verdner benævnes som følger:

1. Livsbærernes hovedkvarter.
2. Livsplanlægningens sfære.
3. Livsbevarelsens sfære.
4. Sfæren for livets evolution.

5. Sfæren for livet forbundet med sind.

6. Sfæren for sind og ånd i levende væsener.

7. Sfæren for uåbenbaret liv.

Hver og en af disse primære sfærer omkredsnes af seks satellitter på hvilken de specielle faser i alle Livsbærernes aktiviteter i universet er koncentreret.

Verden nummer et, hovedkvarterssfæren med dens seks tilhørende satellitter, er helliget studiet af livet i universet, livet i alle dets kendte udtryksformer. Her er højskolen for livsplanlægning, hvor lærere og rådgivere fra Uversa og Havona, ja selv fra Paradiset, virker. Og jeg har tilladelse til at åbenbare, at de bistående sindsånders syv centralplaceringer er beliggende i denne Livsbærernes verden.

Titallet - decimalsystemet - er indbygget i det fysiske univers men ikke i det åndelige. Livets domæne kendetegnes af tre, syv og tolv eller multiplikation og kombinationer af disse grundtal. Der findes tre primære og væsentligt forskellige livsplaner, baseret på de tre Oprindelser og Centre i Paradiset, og i universet Nebadon er disse tre grundformer af liv fordelt på tre forskellige typer af planeter. Der var i begyndelsen tolv særskilte og guddommelige tankebilleder for overførbart liv. Dette tal tolv med dets delinger og multipliceringer løber gennem alle grundlæggende livsmønstre i alle syv superuniverser. Der findes også syv arkitektoniske typer af livsdesign, grundlæggende arrangementer fra de reproducerende konfigurationer af levende materie. Livsmønstret i Orvonton er dannet som tolv bærere af arveanlæg. De forskellige klasser af viljevæsener er dannet af tallene 12, 24, 48, 96, 192, 384 og 768. På Urantia forekommer otte og fyrrer enheder for mønsterkontrol - anlægsbestemmere - i kønscellerne for menneskets reproduktion.

Den anden verden er sfæren for livets udformning, her udarbejdes alle nye former af livsorganisation. Selvom de oprindelige livsmønstre gives af Skabersønnen er den egentlig udarbejdelsen af disse planer betroet Livsbærerne og deres medarbejdere. Når de almindelige livsplaner for en ny verden er formuleret, oversendes de til hovedkvarterssfæren, hvor de minutiøst undersøges af de ældre Livsbærernes højeste råd i samarbejde med et korps af konsulterende Melkisedeker. Hvis planerne indebærer en afvigelse fra tidligere accepterede formler må Skabersønnen tage stilling til dem og godkende dem. Melkisedekernes leder repræsenterer ofte Skabersønnen ved disse overvejelser.

Selvom det planetariske liv i visse henseender er det samme, så er det også på mange måder forskellig i hver evolutionær verden. Selv i en ensartet livsserie i en enkelt familie af verdner er livet ikke nøjagtigt det samme på to planeter; der er altid en planetarisk type, for Livsbærerne arbejder bestandig med at forbedre livets formler som befinder sig i deres varetægt.

Der findes over en million grundlæggende eller kosmiske kemiske formler som udgør livsmanifestationernes stamformer og talrige funktionelle grundvarianter. Livsplanlægningssfærens satellit nummer et er de universfysikers og elektrokemikers verden, som tjener som tekniske assistenter til Livsbærerne i arbejdet med at opfange, organisere og forvandle de nødvendige enheder af energi som anvendes for at opbygge de materielle formidlere af livsoverføringen, den såkaldte

arvemasse.

Laboratorierne for planetarisk livsplanlægning er beliggende på den anden satellit til denne verden nummer to. I disse laboratorier samarbejder Livsbærerne og alle deres medarbejdere med Melkisedekerne for at modificere og om muligt at forbedre det liv som er udset til at skulle implanteres på decimalplaneterne i Nebadon. Det liv som nu udvikles på Urantia blev planlagt og udarbejdet delvis på selve denne verden, for Urantia er en decimalplanet, en verden for livseksperiment. I en verden ud af ti tillades en større variation i livets standardmønster end i de andre (ikke-eksperimentelle) verdner.

Verden nummer tre er indrettet på bevarelse af liv. Her studeres og udvikles forskellige måder hvorpå assistenterne og beskytterne i Livsbærernes korps kan beskytte og bevare livet. Livsplanerne for hver ny verden indeholder altid en tidlig etablering af kommissionen for livets bevarelse, en kommission bestående af beskyttelsesspecialister som er eksperter i at behandle de grundlæggende livsmønstre. På Urantia var der fireogtyve sådanne beskyttelseskommisærer, to for hver

grund- eller stamform af livsmaterialets arkitektoniske organisation. På planeter såsom jeres reproduceres den højeste form af liv af et livsbærende bundt, som har toogfyrre mønsterenheder. (Og eftersom at det intellektuelle liv vokser ud fra og på grundlag af det fysiske, fremkommer der toogfyrre grundklasser af psykisk konstitution.)

Sfære nummer fire og dens tilhørende satellitter er indrettet på studiet og evolutionen af væsen liv i almindelighed og i særdeleshed på de foregående evolutionære stadier til hvert enkelt niveau af livet. Den oprindelige livsplasma for en evolutionær verden må indeholde hele potentialet for alle fremtidige udviklingsmæssige variationer og for alle senere evolutionære forandringer og modifikationer. Forberedelserne af sådanne vidtrækkende projekter for livets transformation kan kræve fremkomsten af mange tilsyneladende unødige former af dyre- og planteliv. Sådanne biprodukter af den planetariske evolution, forudset eller uforudset, fremtræder på handlingsscenen for at forsvinde igen, men gennem hele denne lange proces løber tråden af de vise og intelligente formuleringer hos de oprindelige planlæggere af den planetariske livsplan og artsystemet. De mange biprodukter fra den biologiske evolution er alle væsentlige for de højere intelligente livsformers endelige og fuldt udviklet funktioner, på trods af en stor ydre disharmoni fra tid til anden kan råde, når de højere væsener kæmper sig op for at få herredømme over de lavere livsformer, af hvilken mange blandt andet er fjendtlig stemt mod de udviklende viljevæsners fred og velbefindende.

Verden nummer fem beskæftiger sig helt med liv associeret med sind. Hver og en af dets satellitter helligere sig studiet af en eneste fase af skabte væsners sind i forhold til de skabte væsners liv. Sindet sådan som mennesket forstår det, er en overdragelse i form af de syv bistående sindsånder som den Uendelige Ånds repræsentanter har lagt ovenpå de ikke-lærerige eller mekaniske niveauer af sind. Livsmønstrene reagerer forskellig for disse sindshjælpere og for de forskellige former af åndelig tjeneste som forekommer overalt i tidens og rummets universer. De materielle væsners evne til at reagere åndeligt, er helt afhængig af den associerende sindsbegavelse som til gengæld har styret disse samme dødelige væsners biologiske evolution og dens retning.

Verden nummer seks er fokuseret på sammenhængen i sindet med ånd, således som de er associerede i levende former og organismer. Denne verden og dens seks biverdner omfatter skolerne for koordinering af de skabte, hvori lærere fra både centraluniverset og superuniverset samarbejder med instruktørerne i Nebadon for at præsentere de højeste niveauer som de skabte kan nå op til i tid og rum.

Livsbærernes syvende sfære er dedikeret til de uåbenbarede områder af evolutionært væsenliv, således som dette forholder sig til den kosmiske filosofi om den ekspanderende virkeliggørelse af det Højeste Væsen.

3. LIVETS OVERFLYTTELSE

Livets fremkommer ikke spontant i universerne. Livsbærerne må igangsætte det på de ufrugtbare planeter. De er bærere, formidlere og vogtere af livet således som det fremtræder i de evolutionære verdner i rummet. Alt liv af enhver slags og form som er kendt på Urantia har fået sin begyndelse gennem disse Sønners gerninger, selv om ikke alle former for planetarisk liv eksisterer på Urantia.

Det korps af Livsbærere som udnævnes til at plante liv i en ny verden, består sædvanligvis af et hundrede ældre Livsbærere, et hundred assistenter og et tusinde beskyttere. Livsbærerne medbringer ofte virkelig livsplasma til en ny verden, men ikke altid. De organiserer nogle gange livsmønstrene efter ankomsten til planeten for deres opgave i overensstemmelse med de formler som tidligere er godkendt for et nyt eventyr i etableringen af liv. Sådan var oprindelsen til det planetariske liv på Urantia.

Når de fysiske mønstre er tilvejebragt i overensstemmelse med de godkendte formler, så katalyserer Livsbærerne dette livløse materiale, via deres person, ved at tildele det livets åndegnist, og straks bliver de livløse mønstre levende materie.

Livsgnist - livets mysterium - overdrages gennem Livsbærerne, ikke af dem. De overvåger virkelig disse hændelser, og de formulerer selve livets plasma men det er universets Moderånd som tilfører den levende plasma den afgørende faktor. Fra den Skabende Datter af den Uendelige Ånd kommer den energignist som giver liv i kroppen og forvarsler sindet.

Ved overdragelsen af liv overfører Livsbærerne ingenting af deres personlige væsen, heller ikke på de sfærer hvor nye klasser af liv projekteres. På sådanne tidspunkter tænder og overfører de helt enkelt livsgnist, starter de obligatoriske omdrejninger i materien i overensstemmelse med de fysiske, kemiske og elektriske specifikationer i de foreskrevne planer og mønstre. Livsbærerne er levende katalysatorer som sætter i bevægelse, organiserer og levendegøre de ellers livløse elementer i den materielle form af eksistens.

Livsbærerne i et planetarisk korps gives en vis tidsperiode under hvilken de skal etablere liv i en ny verden, omtrent en halv million år af tiden på planeten. Ved denne periodes slutning, som angives af visse udviklingsmæssige resultater i det planetariske liv, ophører de med deres implantations indsats, og må ikke efterfølgende tilføje noget nyt eller supplerende til livet på den planet.

Under de tidsaldre som ligger mellem livets etablering og fremkomsten af menneskelige væsener med moralstatus har Livsbærerne tilladelse til at manipulere livsomgivelserne og på anden måde styre den biologiske evolution i gunstig retning. Og dette gør de under lange tidsperioder.

Når det en gang har lykket Livsbærerne som virker i en ny verden at producere et viljevæsen med evnen til at fatte moralske beslutninger og gøre åndelige valg, så ophører deres arbejde - de er færdige; de må ikke længere manipulere det udviklende liv. Fra dette punkt må evolutionen af levende ting fortsætte fremad i overensstemmelse med de livsbetingelser som er i den indbygget natur og medfødte tendens som allerede er indført og etableret i de planetariske livsformler og -mønstre. Livsbærerne har ikke tilladelse til at eksperimentere med eller at gribe ind i viljen; de må ikke dominere eller vilkårligt influere moralvæsener.

Når en Planetprins er ankommet forbereder de sig på afrejse, selvom to af de ældste Livsbærere og tolv frivillige beskyttere ved midlertidig, at tage afsked fra deres tjeneste, kan tilbyde sig at blive på ubestemt tid på planeten som rådgivere for den fortsatte udvikling og bevarelse af livets plasma. To sådanne Sønner og deres tolv medarbejdere tjener nu på Urantia.

4. MELKISEDEKLIVSBÆRERNE

I hvert lokalsystem af beboede verdner udover hele Nebadon findes der en enkelt sfære hvor Melkisedekerne har fungeret som livsbærere. Disse boliger er kendt som systemets *midsonitverdener*, og i hver og en af dem har en materiel modificeret Melkisedeksøn parret sig med en udvalgt Datter fra de Materielle Sønners klasse. Moder Eva fra sådan en midsonitverden sendes ud fra forvaltningsområdet systemhovedkvarter efter at hun er blevet udvalgt af den forordnede Melkisedeklivsbærer blandt de talrige frivillige som svarede på Systemherskerens opfordring rettet til de Materielle Døtre på hans sfære.

Efterkommerne til en Melkisedeklivsbærer og en Materiel Datter er kendt som *midsoniter*. Fader Melkisedek til en sådan race af overjordiske væsener forlader med tiden planeten for hans unikke livsopgave, og Moder Eva for denne specielle klasse af universvæsener afrejser også efter at den syvende generation af planetariske efterkommere er fremtrådt. Ledelsen af en sådan verden overdrages da til hendes ældste søn.

Midsonitvæsenerne lever og virker som reproducerende væsener i deres storslåede verdner til de er et tusinde standardår gamle; derefter forflyttes de op med seraftransport. Midsoniterne er herefter ikke-reproducerende væsener fordi dematerialiserings-teknikken som de gennemgår som forberedelse for serafindhyllelse for altid fratager dem evnen til at reproducere sig.

Disse væseners nuværende status kan næppe betegnes som værende hverken dødelig eller udødelig, heller ikke kan de definitivt klassificeres som menneskelige eller guddommelige. Disse væsener bebos ikke af Rettere og er derfor næppe udødelige. Men de synes heller ikke at være dødelige; ingen midsonit har gennemgået døden. Alle midsoniter som nogensinde er født i Nebadon lever den dag i dag og tjenestegør i deres fødselsverden, på nogle mellemliggende sfære eller på Salvingtons midsonitsfære i finaliternes gruppe af verdener.

Finaliternes Salvington verdener. Melkisedeklivsbærerne og de med dem associerede Moder Eva'er begiver sig fra systemets midsonitsfære til finaliternes verden i kredsløb rundt om Salvington, hvor deres efterkommere også er

bestemt til at samles.

Det bør i denne sammenhæng forklares at den femte gruppe af de syv primære verdener i kredsløb rundt om Salvington er Finaliternes verden i Neadon. Børnene til Melkisedeklivsbærerne og de Materielle Døtre har deres hjemsted i finaliternes syvende verden, midsonitsfæren i Salvington.

Satellitterne til finaliternes syv primære verdner er mødested for de personligheder fra superuniverset og centraluniverset som befinder sig på opgave i Neadon. Selvom de opstigende dødelige kan bevæge sig frit i alle kulturverdner og uddannelsessfærer blandt de 490 verdner som Melkisedekernes universitet omfatter, findes der visse specielle skoler og talrige afgrænsende zoner som de ikke har tilladelse til at besøge. Dette gælder i særdeleshed de niogfyrre sfærer som hører til finaliternes forvaltningsområde.

Formålet med midsonitvæsenerne er ikke for nuværende kendt, men det ser ud som om, at disse personligheder samles i den syvende finalitverden som forberedelse på nogen fremtidige eventualiteter i universets evolution. Vores forespørgsler om midsonitracerne overføres altid til finaliterne, og finaliterne afslår altid at diskutere deres protegéers skæbne. Uden hensyn til vores usikkerhed om midsoniternes fremtid, så ved vi, at hvert lokalunivers i Orvonton huser en sådan akkumulerende korps af disse mystiske væsener. Melkisedeklivsbærerne tror at deres midsonitbørn en dag vil blive betænkt med absonitetens transcendentale og evige ånd af Gud den Ultimative.

5. DE SYV BISTÅENDE SINDSÅNDER

Det er tilstedeværelse af de syv bistående sindsånder som betinger retningen af den organiske evolution i de primitive verdner; det forklarer hvorfor evolutionen er målbevidst og ikke tilfældig. Disse sindshjælpere repræsenterer den sindsplejende virksomhed som udgår fra den Uendelige Ånd og som udstrækkes til de lavere klasser af intelligent liv gennem funktioner som Moderånden i et lokalunivers foretager. Sindshjælperne er børn til Universets Moderånd og udgør hendes personlige tjeneste til de materielle sind i verdnerne. Uanset hvor og hvornår sådan et sind er fremtrædende så fungerer disse ånder på forskellig måder.

De syv adjutant sindsånder kaldes ved navn som modsvarer følgende betegnelser: intuition, forståelse, mod, viden, råd, tilbedelse, og visdom. Disse sindsånder udsender deres indflydelse til alle beboede verdner som differentielle drifter, hvor hver og en søger modtagelseskapacitet for at manifestere sig, helt uafhængig af i hvilken grad dets kammerater kan tænkes at finde modtagelse og mulighed for at fungere.

De syv adjutant sindsånders centrale indkvartering på Livsbærernes hovedkvartersverden indikerer for de overvågende Livsbærere, omfanget og kvaliteten af sindshjælpernes sindsfunktion i hver verden og hos hver levende organisme med forståelsesstatus. Disse centre af livssindet er perfekte indikatorer for det levende sinds funktion for de første fem sindshjælpere. Men med hensyn til den sjette og syvende adjutant ånd - tilbedelse og visdommen - registrerer disse centrale centre kun den kvalitative funktion. Den kvantitative aktivitet hos tilbedelsens sindshjælpere og visdommens sindshjælpere registreres i den Guddommelige Ministres direkte væsen i Salvington og indebærer en personlig oplevelse for Universets Moderånd.

Vi mangler ord som på egnet måde beskriver disse syv adjutant sindsånder. De er ministre af de lavere niveauer af erfaringsmæssige sind, og de kan beskrives i den rækkefølge som de evolutionært opnås som følger:

1. *Intuitionens ånd* - hurtig opfattelse, de primitive fysiske og medfødte refleks instinkter, evnen til at tage den rette retning og andre selvbevarende færdigheder hos alle skabte sind; den eneste af sindshjælperne som i så stor udstrækning fungerer i dyrelivets lavere klasser og den eneste som kan tage omfattende funktionel kontakt med det mekaniske sinds ikke-lærerige niveauer.

2. *Forståelsens ånd* - impulsen til at koordinere, den spontane og tilsyneladende automatiske association af idéer. Dette er gaven af at kunne koordinere erhvervet viden, evnen til at drage hurtige slutninger, afgive kvik bedømmelse og omgående beslutning.

3. *Modets ånd* - troskabsegenskaben - hos personlige væsener, basen for karakterens dannelse og den intellektuelle rod

til moralsk modstandskraft og åndelig taperhed. Når den oplyses af fakta og inspireres af sandhed bliver denne hemmeligheden bag driften til evolutionær opstigning langs kanalerne for intelligent og samvittighedsfuld selvstyrelse.

4. *Kundskabens ånd* - nysgerrighedens mor til eventyr og opdagelse, videnskabens ånd; vejleder og trofaste medarbejder til modets og rådets ånder; trangen til at lede modets evner ind på nyttige og progressive vækstveje.

5. *Rådets ånd* - trangen til social samhørighed, begavelse til samarbejde indenfor arten; evnen hos viljevæsener til harmonisering med deres kammerater; oprindelsen til gruppeinstinktet hos de lavere væsener.

6. *Tilbedelsens ånd* - den religiøse impuls, den første differentierende drift som deler sindsvæsenerne i to grundklasser i den dødelige tilværelse. Tilbedelsens ånd adskiller for altid det dyr som den er forenet med fra de sjælløse sindsudrustede væsener. Tilbedelse er tegnet på at vedkommende er kandidat for åndelig opstigelse.

7. *Visdommens ånd* - den iboende tendens hos alle moralvæsener til en ordentlig og progressiv evolutionært fremgang. Dette er den højeste af sindsånderne, åndekoordinatoren og foreneren af alle de andres arbejde. Denne ånd er hemmeligheden af den medfødte trang hos sindsvæsener som initierer og opretholder det praktiske og effektive program på tilværelsens stigende skala; denne gave hos levende ting som forklarer deres uforklarlige evne til at overleve og i overlevelsen, at udnytte alle deres tidligere erfaringer og deres nuværende muligheder for at anskaffe alt det, som alle de øvrige seks mentale ministre kan mobilisere i den berørte organismens sind. Visdommen er kulminationen af den intellektuelle virksomhed. Visdom er målet for en ren mental og moralsk eksistens.

Adjudant sindsånderne vokser erfaringsmæssigt, men de bliver aldrig personlige. De udvikles i deres funktion, og de fem førstes funktioner i dyrenes klasser er i en vis grad nødvendig for at alle syv skal kunne fungere som menneskets intellekt. Dette forhold til dyrene gør sindsånderne praktisk effektive som menneskesind; dyrene er derfor i en vis grad uundværlig for menneskenes intellektuelle såvel som fysiske evolution.

Disse sindshjælpere til Moderånden i et lokalunivers er relateret til det skabte liv som har forståelsesstatus på stort set samme måde som styrkecentrene og de fysiske overvågere forholder sig til de ikke-levende kræfter i universet. De udfører uvurderlig tjeneste i sindets kredsløb på de beboede verdner og samarbejder effektivt med de Ledende Fysiske Overvågere, som også overvåger og styrer de sidsniveauer som findes før sidsånderne, de ikke-lærerige sids niveauer eller det mekaniske sind.

Det levende sind, før tilsynekomsten af dets evne til at lære fra erfaring, er de ledende Fysiske Overvågers tjenestedomæne. Inden evnen til at opfatte guddommeligheden og tilbede Guddommen er fremkommet i de skabte væseners sind, er sindet adjudant sidsåndernes eksklusive domæne. Når den åndelige reaktionsevne fremkommer i skabte væseners intellekt bliver disse sind straks åndelig årvågen, når de øjeblikkelig kobles ind til åndecirklerne hos lokaluniversets Moderånd.

Adjudant sidsånderne er på ingen måde direkte relateret til den forskelligartet og høje åndelige funktion som er forbundet med den Guddommelige Ministers personlige tilstedeværelse, Helligånden i de beboede verdner; men funktionelt set foregår og forbereder de netop denne ånds fremkomst hos det evolutionære menneske. Sidsånderne giver Universets Moderånd en varierende kontakt med og kontrol over de materielle levende væsener i et lokalunivers, men deres aktiviteter som ligger på niveauer der går forud for personlighed medfører ingen konsekvenser i det Højeste Væsen.

Ikke-åndelige sind er enten en manifestation af åndeenergi eller et fysisk-energi fænomen. Selv menneskets sind, personlig sind, har ingen overlevelseskvalitet bortset fra gennem identifikation med ånden. Sindet er en overdragelse af guddommelighed, men det er ikke udødeligt, når det fungerer uden åndeindsigt og når det er blottet for evnen til at tilbede og lyst efter overlevelse.

6. LEVENDE KRÆFTER

Livet er både mekanistisk og vitalistisk - materielt og åndeligt. Vedblivende vil fysikerne og kemikerne på Urantia udvikle deres forståelse af protoplasmiske forme for vækst- og dyreriget, men de vil aldrig komme til at kunne

producere levende organismer. Livet er noget, som adskiller sig fra alle manifestationer af energi; selv de fysiske væseners materielle liv er ikke iboende i materien.

Materielle ting kan have en selvstændig eksistens, men livet fremkommer kun fra livet. Sind kan kun stamme fra præ-eksisterende sind. Ånden har sin oprindelse alene i åndeforfædre. Den skabte kan frembringe livets form, men kun en skaberpersonlighed eller skabende kraft kan give den aktiverende levende gnist.

Livsbærerne kan organisere de materielle former eller fysiske mønstre for levende væsener, men Ånden giver livets begyndelsesgnist og overdrager sindsbegavelsen. Selv de levende former af eksperimentelt liv som Livsbærerne organiserer i deres Salvington verdener savner altid evnen til at formere sig. Når livets formler og livsmønstre sammensættes korrekt og organiseres rigtigt er tilstedeværelse af en Livsbærer tilstrækkeligt for at initiere liv, men alle sådanne levende organismer savner to væsentlige egenskaber: sindsbegavelsen og den reproduktive evne. Dyrenes sind og menneskenes sind er gaver fra lokaluniversets Moderånd, som virker gennem de syv bistående sindsånder, mens de skabte væseners evne til at formere sig er det specifikke og personlige bidrag fra Universets Ånd til den stamform af livsplasma som Livsbærerne indviet.

Når Livsbærerne har planlagt livsmønstrene, efter at de har organiseret energisystemerne, må der yderligere indtræffe et fænomen; "livets ånde" må tildeles disse livløse former. Guds Sønner kan konstruere livsformerne, men det er Guds Ånde som giver selve livsgnist. Og når det liv som således er givet har nået sin slutning, da bliver den tilbageværende materielle krop død materie. Når det overdraget liv er opbrugt vender kroppen tilbage til det materielle univers favn, hvorfra den var lånt af Livsbærerne for at tjene som en midlertidig bærer af den livsbegavelse som de overførte til denne synlige forening af energi-materie.

Det liv som af Livsbærerne er overdraget til planter og dyr vender ikke tilbage til Livsbærerne når væksten eller dyret dør. Det afgående liv fra en sådan levende ting har hverken identitet eller personlighed; det overlever ikke døden individuelt. Under sin eksistens og tiden for dets ophold i kroppen af materie har det undergået en forandring, det har undergået energievolution og overlever kun som en del af de kosmiske kræfter i universet, det overlever ikke som et individuelt liv. Dødelige væseners overlevelse er helt baseret på, at der udvikles en udødelig sjæl indenfor det dødelige sind.

Vi taler om livet som "energi" og som "kraft" men i virkeligheden er det ingen af delene. Kraft og energi reagerer på varierende måde til tyngdekraften; men det gør liv ikke. Mønster reagerer heller ikke på tyngdekraft, da det er en konfiguration af energier som allerede har fuldført alle krav til at reagere på tyngdekraften. Livet som sådan udgør animation af et energisystem - materielt, sindsrættigt eller åndeligt - som er mønster konfigureret eller på anden måde adskilt.

Der er visse ting i tilknytning med udarbejdelsen af livet på de evolutionære planeter som ikke er helt klare for os. Vi forstår helt den fysiske organisation af Livsbærernes elektrokemiske formler, men vi begriber ikke helt naturen og oprindelsen af den livsaktiverende gnist. Vi ved, at livet flyder fra Faderen, gennem Sønnen og af Ånden. Det er mere end muligt, at Mesterånderne er den syvfoldige kanal for livets flod som udøses over hele skabelsen. Men vi forstår ikke fremgangsmåden med hvilken de overvågende Mesterånder deltager i det oprindelige forløb ved livets overdragelse til en ny planet. Vi er overbevist om, at Dagenes Ældste også har nogen del i denne indvielse af liv i en ny verden, men vi er helt uvidende om naturen af deres deltagelse. Hvad vi ved er, at Universets Moderånd virkelig vitaliserer de livløse mønstre og tildeler en sådan aktiveret plasma med evnen til reproduktion af organismen. Vi observerer, at disse tre er niveauer af Gud den Syvfoldige, ofte betegnet som de Højeste Skabere i tid og rum; men i øvrigt ved vi ikke ret meget mere end de dødelige på Urantia - kun at konceptet findes hos Faderen, dets udtryk hos Sønnen og livets realisering i Ånden.

[Udarbejdet af en Vorondadeksøn stationeret på Urantia som observatør, som i den egenskab har handlet på anmodning af Melkisedeklederen for det Overvågende Åbenbarelseskorps.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 37

LOKALUNIVERSETS PERSONLIGHEDER

HØJST blandt alle personligheder i Nebadon står Skaber- og Mestersønnen Mikael, universets fader og regent. Ligestillet i guddommelighed og kompletterende i sine skabende egenskaber er lokaluniversets Moderånd, den Guddommelige Minister i Salvington. Og disse skabere er i en meget bogstavelig mening Fader-Søn og Ånde-Moder til alle skabte væsener som hører hjemme i Nebadon.

De foregående kapitler har handlet om de skabte klasser af Sønner; de efterfølgende beretninger beskriver de tjenende ånder og opstigende klasser af sønner. Dette kapitel beskæftiger sig hovedsaglig med en mellemliggende gruppe, Univershjælperne, men der vil også blive givet en kort behandling af visse af de højere ånder stationeret i Nebadon og visse klasser af permanente medborgere i lokaluniverset.

1. UNIVERSHJÆLPERNE

Mange af de unikke klasser som sædvanligvis grupperes i denne kategori er uåbenbarede, men således som de præsenteres i dette kapitel omfatter Univershjælperne følgende syv klasser:

1. Klare Morgenstjerner
2. Lysende Aftenstjerner.
3. Ærkeengle.
4. Assistenten til de Allershøjeste.
5. Høje Kommissionærer.
6. Himmelske Tilsynsførende.
7. Mansoniaverdens Lærere.

Af den første klasse af Univershjælpere, de Klare Morgenstjerner, findes der kun en i hvert lokalunivers, og han er den førstefødte af alle væsener som hører hjemme i et lokalunivers. Den Klare Morgenstjerne i vores univers er kendt som Gabriel fra Salvington. Han er den administrerende direktør for hele Nebadon, og han fungerer som personlig repræsentant for den Suveræne søn og som talsmand for hans skabende gemalinde.

Under de tidligere tider i Nebadon arbejdede Gabriel helt alene med Mikael og den Skabende Ånd. Da universet voksede og de administrative problemer blev mangfoldige, blev han forsynet med en personlig stab af uåbenbarede assistenter, og til sidst blev denne gruppe udvidet med skabelsen af et Nebadon korps af Aftenstjerner.

2. DE LYSENDE AFTENSTJERNER

Disse lysende væsener planlægges af Melkisedekerne og blev bragt ind i tilværelsen af Skabersønnen og den Skabende Ånd. De tjener i mange forskellige sammenhænge men i hovedsagen som forbindelsesofficerer for Gabriel, den administrerende direktør i lokaluniverset. En eller flere af disse væsener fungerer som hans repræsentant i hovedstaden i

hver konstellation og system i Nebadon.

Som administrerende direktør for Nebadon er Gabriel på embedets vegne ordfører for eller observatør ved de fleste konklaver i Salvington, og så mange som tusind af disse mødes ofte samtidigt. De Lysende Aftenstjerner repræsenterer Gabriel ved disse forsamlinger; han kan ikke være to steder samtidig, og disse superengle kompenserer for denne begrænsning. De udfører en tilsvarende tjeneste for det korps som består af Treenighedens Undervisende Sønner.

Selvom Gabriel personligt er beskæftigede med administrative opgaver opretholder han gennem de Lysende Aftenstjerner kontakt med alle andre faser af livet og anliggenderne i universet. De følger ham altid på hans planetariske færd og rejser ofte som hans personlige repræsentanter på specielle opgaver til de enkelte planeter. Under sådanne opgaver er de blandt andet blevet kendt som "Herrens engle." De rejser ofte til Uversa for at repræsentere den Klare Morgenstjerne ved Dagenes Ældstes domstole og sammenkomster, men de rejser sjældent udenfor Orvontons grænser.

De Lysende Aftenstjerner er en unik todelt klasse, af hvilken en del er skabt i denne værdighed og den anden er nået op til tjeneste. Nebadonkorpset af disse superengle er nu oppe i antal på 13.641. Der findes 4.832 med skabt værdighed, mens 8.809 er opstegne ånder, som har nået op til dette mål af ophøjet tjeneste. Mange af disse opstegne Aftenstjerner begyndte deres univers karriere som serafer; andre er steget op fra uåbenbarede niveauer af skabt væsenliv. Som et mål at stræbe efter, er dette høje korps aldrig lukket for opstigningskandidater så længe et univers ikke er etableret i lys og liv.

Begge typer af Lysende Aftenstjerner er med lethed synlige for morontia personligheder og visse typer af materielle væsener, som er højere end de dødelige. De skabte væsener i denne interessante og alsidige klasse besidder en åndekraft som kan manifestere sig uafhængig af deres personlige tilstedeværelse.

Lederen for disse superengle er Gavalia, den førstefødte af denne klasse i Nebadon. Lige siden Kristus Mikael tilbagekomst fra hans sejrige overdragelse på Urantia har Gavalia været forordnet til tjenesten af de opstigende dødelige, og under de seneste nittenhundrede Urantia år har hans medarbejder Galantia haft sit hovedkvarter i Jerusem, hvor han tilbringer omtrent halvdelen af sin tid. Galantia er den første af de opstegne superengle som har opnået denne høje status.

Der findes ingen organisering i grupper eller kompagnier af Lysende Aftenstjerner andet end deres sædvanlige association i par på mange opgaver. De beordres ikke i særlig høj grad til opgaver som berører de dødeliges opstigningsforløb, men når de kommissioneres dertil fungerer de aldrig alene. De arbejder altid i par - den ene er skabt, den anden en opsteget Aftenstjerne.

En af de høje pligter for Aftenstjerneerne er at ledsage Avonalsønnerne på deres planetariske opgaver, på samme måde som Gabriel ledsagede Mikael på hans overdragelse til Urantia. De to superengle som indgår i følget er højt fremtrædende personligheder på sådanne opgaver, og de tjener som medkommandører over ærkeenglene og alle andre som er forordnet til dette foretagende. Det er den ældste af disse superenglekommandører som giver Avonal overdragelsessønnen, ved det betydningsfulde tidspunkt og tidsalder, formaningens "Tag vare på din broders anliggender".

Lignende par af disse superengle forordnes til Treenighedens Undervisende Sønners planetariske korps, som virker for at etablere den efter overdragelse følgende eller gryende åndelige tidsalder på en beboet planet. På sådanne opgaver tjener Aftenstjerneerne som kontaktpersonligheder mellem de dødelige i verden og den Undervisende Søns usynlige korps.

Aftenstjernernes verdner. Den sjette gruppe af syv Salvingtonverdner og deres tilhørende toogfyre satellitter er anvist til administrationen af de Lysende Aftenstjerner. De syv primære verdner ledes af den skabte klasse blandt disse superengle mens de tilhørende satellitter administreres af opstigende Aftenstjerner.

De tre første verdners satellitter er helligede til de Undervisende Sønner og Aftenstjernernes skoler tilegnet til åndepersonlighederne i lokaluniverset. De tre følgende grupper optages af lignende fælles skoler som er viet til træning af de opstigende dødelige. Den syvende verdens satellitter er reserverede for treenige overvejelser mellem Undervisende Sønner, Aftenstjerner og finaliter. Under de senere tider har disse superengle været tæt knyttet til Finalitkorpsets arbejde

i lokaluniverset, og de har længe været associeret med de Undervisende Sønner. Der findes en forbindelse af enorm styrke og betydning mellem Aftenstjernerne og de Tyngdekraftsbudbringere som er knyttet til finaliternes arbejdsgrupper. Selve den syvende primære verden er reserveret for de uåbenbarede sager som henfører til det fremtidige forhold som vil komme til at råde mellem Undervisende Sønner, finaliter og Aftenstjerner som følge af superuniversets manifestation af Gud den Højstes personligheds fuldkomne fremkomst.

3. ÆRKEENGLENE

Ærkeenglene er efterkommere til Skabersønnen og Universets Moderånd. De er den højeste type af høje åndevæsener som produceres i stort antal i et lokalunivers, og på tidspunktet for den seneste registrering var der næsten ottehundredtusinde af dem i Nebadon.

Ærkeenglene er en af de få grupper af personligheder i lokaluniverset som normalt ikke står under Gabriels overhøjhed. De deltager ikke på nogen måde i rutineadministrationen af universet men er dedikeret til arbejdet for de skabte væseners overlevelse og til at fremme de dødeliges opstigningsforløb fra tid og rum. Selvom de ikke sædvanligvis er underlagt den Klare Morgenstjernens ledelse fungerer de nogen gange ved hans autoritet. De samarbejder også med andre Univershjælpere, såsom Aftenstjernerne, hvilket illustreres af visse hændelser som beskrives i beretningen om livets overførelse til jeres verden.

Korpset af ærkeengle i Nebadon ledes af den førstefødte af denne klasse, og under de senere tider har ærkeenglene opretholdt et divisionshovedkvarter på Urantia. Denne usædvanlige omstændighed tiltrækker de gæstestuderendes opmærksomhed som kommer fra andre universer end Nebadon. Blandt deres tidligste iagttagelser af intrauniverse begivenheder er opdagelsen af, at mange af de Lysende Aftenstjerners aktiviteter angående de opstigende væsener ledes fra hovedkvarteret i et lokalsystem, Satania. Ved nærmere undersøgelse opdager de, at visse af ærkeenglenes aktiviteter ledes fra en lille og tilsyneladende ubetydelig beboet planet kaldet Urantia. Og siden fulgte åbenbarelsen om Mikael's overdragelse på Urantia og deres umiddelbare stigende interesse for jer og jeres ydmyge sfære.

Fatter i betydningen af det faktum, at en ydmyg og forvirrede planet er blevet et divisionshovedkvarter for universets administration og ledelse af visse af ærkeenglenes aktiviteter som har at gøre med planen for opstigning til Paradiset? Dette varsler utvivlsomt en fremtidig koncentration af andre opstigningsaktiviteter til Mikael's overdragelsesverden og giver en ufattelig og højtidelig betydning til Mesterens personlige løfte: "Jeg vil komme igen."

I almindelighed forordnes ærkeenglene til tjeneste og velfærd hos Avonal klassens Sønner, men ikke førend de har gennemgået omfattende forberedende uddannelse i alle faser af de forskellige tjenende ånders arbejde. Et korps af hundrede ærkeengle ledsager hver af Paradisets overdragelsessønner til en beboet verden, og er midlertidigt forordnet til hans disposition for den tid overdragelsen varer. Hvis Administratorsønnen bliver midlertidig hersker over planeten virker disse ærkeengle som styrende overhoveder for alt himmelsk liv på denne sfære.

To ældre ærkeengle tildeles altid som personlige hjælpere til en Paradisavonal for alle planetariske opgaver, hvad enten det gælder retslige sager, administrative opgaver eller overdragelsesinkarnationer. Når denne Paradissøn har afsluttet dommen af en verden og de døde kaldes for registrering (den såkaldte opstandelse) er det bogstaveligt sandt, at de slumrende personlighederes serafiske beskyttere svarer på "ærkeenglens stemme". Navneopråbet ved afslutningen af en domsperiode forrettes af en ledsagende ærkeengel. Dette er opstandelsens ærkeengel, blandt andet kaldt "Mikael's ærkeengel".

Ærkeenglenes verdner. Den syvende gruppe af verdener som med sine tilhørende satellitter kredser rundt om Salvington er anvist til Ærkeenglene. Sfære nummer et og alle dets seks tilhørende satellitter optages af dem som bevarer personlighedsregistret. Dette enorme korps af registratorer er beskæftiget med at føre registret over hver dødelig i tiden fra fødselsøjeblikket op gennem livsforløbet i universet indtil dette individ enten forlader Salvington for at rejse ind til superuniversets regime eller er "udslettet fra registreret eksistens" på ordre af Dagenes Ældste.

Det er på disse verdener, personlighedsregistrering og identifikationssikkerhed klassificeres, arkiveres og bevares under den tid som forløber mellem den kropslige død og den nye personalisering, opstandelsen fra døden.

4. ASSISTENTERNE TIL DE ALLERHØJESTE

Assistenterne til de Allershøjeste er en gruppe af frivillige tjenestegørende væsener som har deres oprindelse udenfor lokaluniverset og som er midlertidig forordnet som centraluniversets og superuniversets repræsentanter i eller observatører af den lokale skabelse. Deres antal varierer konstant men udgør altid flere millioner.

Fra tid til anden får vi således fordel af sådanne væseners tjeneste og bistand, som har deres oprindelse i Paradiset ligesom Visdommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere, Universelle Censorer, Inspirerende Treenighedsånder, Treenigede Sønner, Enlige Budbringere, supernafer, sekonafer, tertiafer og andre behagelige ministre, som opholder sig hos os med henblik på at hjælpe vores indfødte personligheder i deres anstrengelser efter at få hele Nebadon i bedre harmoni med Orvontons idéer og Paradisets idealer.

Hver og et af disse væsener kan tjene frivilligt i Nebadon og derfor kan de teknisk stå udenfor vores forvaltningsområde, men når de virker i en opgave er disse personligheder fra superuniverset og centraluniverset ikke helt undtaget fra bestemmelserne i det lokalunivers som de besøger, selvom de fortsætter med at fungere som repræsentanter for de højere universer og med at arbejde i overensstemmelse med de instruktioner, som udgør deres opgave i vores område. Deres hovedkvarter er beliggende i Salvingtons sektor for Dagenes Forenede, og de opererer i Nebadon under overopsyn af denne Paradistreenighedens ambassadør. Når de tjener uden tilknytning til en gruppe, er disse personligheder fra de højere verdener sædvanligvis selvstyrende, men når de tjener på anmodning stiller de sig ofte frivilligt helt under de overvågende leders regime for de verdener som de er blevet anvist til at fungere i.

Assistenterne til de Allershøjeste tjener i opgaver i lokaluniversets eller konstellationernes plan men de er ikke direkte knyttet til system- eller planetariske regeringer. De må imidlertid fungere, hvor som helst i lokaluniverset og kan forordnes til hvilken som helst fase af aktivitet i Nebadon: administrativ, udøvende, uddannelsesmæssig eller andet.

De fleste i dette korps er engageret i at assistere Paradispersonlighederne i Nebadon: Dagenes Forenede, Skabersønnen, Dagenes Trofaste, Administratorsønnerne og Treenighedens Undervisende Sønner. Nu og da bliver det ved gennemførelsen af anliggender i en lokal skabelse midlertidigt klogt, at tilbageholde visse detaljer fra stort set alle indfødte personligheders kendskab i lokaluniverset. Visse avancerede planer og komplekse afgørelser fattes også bedre og forstås mere fuldstændigt af det mere modne og fremsynet korps af Assisterer til de Allershøjeste, og det er i sådanne situationer, og i mange andre, at de er så brugbare for universets herskere og administratorer.

5. HØJE KOMMISSIONÆRER

De Høje Kommissionærer er med Ånden fusioneret opstigende dødelige; de er ikke fusioneret med Rettere. I forstår jer ganske godt på opstigningsforløbet i universet for en dødelig kandidat for fusion med Retteren, hvilket er den høje skæbne som alle dødelige på Urantia har mulighed for siden Kristus Mikael's overdragelse. Med dette er ikke den eneste skæbne for alle dødelige i verdener som jeres under tidsaldrene før overdragelsen, og der findes en anden type af verdener, hvis indbyggere aldrig permanent bebos af Tankerettere. Disse dødelige forenes aldrig i en bestående pagt med Mysterieledsageren som er overdraget fra Paradiset; ikke desto mindre bebos de forbigående af Rettere som tjener som vejledere og mønstre under det kødelige livsforløb. Under dette midlertidige ophold fremmer de evolutionen af en udødelig sjæl præcis som i de væsener med hvilken de ønsker at blive fusionerede, men når den dødeliges liv er forbi tager de for evigt afsked med disse skabte væsener som de midlertidigt var forbundet med.

Overlevende sjæle af denne klasse opnår udødelighed gennem evig fusion med et individualiseret fragment af ånden som nedstammer fra lokaluniversets Moderånd. De er ikke en talrig gruppe, i det mindste ikke i Nebadon. På mansoniaverdnerne møder i disse med Ånden fusionerede dødelige og omgås med dem, når de stiger op langs vejen til Paradiset med jer så langt som til Salvington, hvor de stopper. En del af dem kan senere stige op til højere universniveauer, men majoriteten forbliver altid i tjeneste i lokaluniverset, som klasse er de ikke bestemt til at opnå Paradiset.

Da de ikke er fusioneret med Rettere bliver de aldrig finaliter, men de bliver ti sidste ende optaget i Perfektionens Korps i lokaluniverset. De har i ånden adlydt Faderens befaling "Vær fuldkommen".

Efter optagelse i Perfektionens Korps i Nebadon kan de med Ånden fusionerede opstigende modtage opgaver som Univershjælperne, hvilket er en af de veje som er åbne for dem for fortsat erfaringsmæssig vækst. På denne måde bliver de kandidater til opgaver i den høje tjeneste med at tolke de udviklende skabte væseners synspunkter i de materielle verdener for de himmelske myndigheder i lokaluniverset.

De Høje Kommissionærer begynder deres tjeneste på planeterne som racekommissionærer. I denne egenskab tolker de synspunkterne og beskriver behovet hos de forskellige menneskeracer. De er i højeste grad hengivet til velfærden af de dødelige racer, hvis talsmænd de er, og de søger vedvarende at opnå for dem barmhjertighed, retfærdighed og upartisk behandling i alle forhold til andre mennesker. Racekommissionærerne fungerer i en endeløs række af planetariske kriser og tjener som det veltalende udtryk for hele grupper af kæmpende dødelige.

Efter lang erfaring i problem løsning i de beboede verdener forfremmes disse racekommissionærer til højere niveauer af aktivitet og de når til sidst status som Høje Kommissionærer i lokaluniverset. Ved senest registrering angives lidt over halvanden milliard af disse Høje Kommissionærer i Nebadon. Disse væsener er ikke finaliter, men de er opstigende væsener med lang erfaring, og de er meget nyttige for deres fødselsverden.

Vi finder, uden undtagelse disse kommissionærer ved alle domstole, fra de laveste til de højeste. De deltager ikke i domsforhandlingerne, men de virker som venner til domstolen og bistår de præsiderende dommere med råd om det forudgående, omgivelserne, og den iboende natur hos dem som domsforholdet berører.

Høje Kommissionærer er knyttet til de forskellige budbringerskarer i rummet og altid til de tjenende ånder i tiden. Man træffer dem i programmer for forskellige sammenkomster i universet, og disse samme kommissionærer, som kender de dødelige så godt, knyttes altid til de opgaver som Guds Sønner udfører i rummets verdener.

Når en upartiskhed og retfærdighed kræver en indsigt i, hvordan et velovervejet program af aktiviteter eller fremgangsmåde vil påvirke de evolutionære racer i tiden, så er disse kommissionærer ved hånden for at præsentere deres anbefalinger; de er altid til stede for at tale for dem som ikke kan være til stede og tale for sig selv.

De med Ånden fusionerede dødeliges verdener. Den ottende gruppe af de syv primære verdener med tilhørende satellitter i Salvingtons kredsløb hører udelukkende til de med Ånden fusionerede dødelige i Nebadon. De opstigende med Retterfusionerede dødelige har intet at gøre med disse verdener, andet end at de har fornøjelsen af de mange behagelige og frugtbare ophold som indbudte gæster af de med Ånden fusionerede indbyggere.

Med undtagelse af de få som opnår Uversa og Paradiset så udgør disse verdener den permanente bolig for de med Ånden fusionerede overlevende. En sådan planlagt begrænsning af de dødeliges opstigning er til fordel for lokaluniverset, da det sikre tilbageholdelsen af en permanent udviklet befolkning hvis voksende erfaring fortsat vil forhøje den fremtidige stabilisering og diversificering af lokaluniversets administration. Disse væsener når måske ikke Paradiset, men de opnår en erfaringsmæssig visdom i håndtering af problemer i Nebadon som langt overstiger alt som de opstigende med midlertidig ophold opnår. Disse overlevende sjæle fortsætter altid som enestående kombinationer af det menneskelige og det guddommelige, og de kan i stigende grad forene synspunkterne fra disse to vidt forskellige niveauer og præsentere dette dobbelte synspunkt med stadig øget visdom.

6. HIMMELSKE TILSYNSFØRENDE

Nebadons uddannelsessystem administreres i fællesskab af Treenighedens Undervisende Sønner og Melkisedekernes lærerkorps, men meget af det arbejde som gælder dets vedligeholdelse og udvikling udføres af de Himmelske Tilsynsførende. Disse væsener udgør et rekrutteret korps som omfatter alle typer af individer som er knyttet til uddannelses- og træningsprogrammet for de opstigende dødelige. Der findes over tre millioner af dem i Nebadon, og de er alle frivillige som gennem erfaring har kvalificeret sig for tjeneste som uddannelsesrådgivere i hele riget. Fra deres hovedkvarter i Melkisedekernes verden i Salvington gennemstrejfer de lokaluniverset som inspektører af undervisningsmetoderne i Nebadon udtænkt til at påvirke sindet og uddannelse af ånden hos de opstigende væsener.

Denne træning af sindet og uddannelse af ånden påbegyndes i menneskenes fødselsverden og op gennem systemets mansoniaverdener og de andre fremskridts sfærer forbundet med Jerusem, i de halvfjerds verdener for social tilpasning

som er knyttet til Edentia og på de fire hundrede og halvfems sfærer for fremgang i ånden som kredser rundt om Salvington. I selve universets hovedkvarter findes talrige skoler under Melkisedekerne, Universssønnernes højskoler, de serafiske universiteter samt de Undervisende Sønners og Dagenes Forenedes skoler. Alle mulige foranstaltninger anvendes for at gøre de forskellige personligheder i universet kvalificerede for en mere avanceret tjeneste og forbedret funktion. Hele universet er en eneste enorm skole.

De metoder som anvendes i mange af de højere skoler ligger udenfor menneskets opfattelse om kunsten at lære om sandheden, men dette er grundtonen i hele uddannelsessystemet; karakter dannelse af oplyst erfaring. Lærerne tilvejebringer oplysningen; stedet i universet og den opstigendes status yder muligheden for erfaring; den kloge udnyttelse af disse to opbygger karakteren.

Grundprincippet i Nebadons uddannelsessystem er at tildele jer en opgave og derefter yde jer mulighed for at få undervisning i den idealistiske og guddommelige metode til bedst at udføre denne opgave. Du får en bestemt opgave at udføre, og samtidig har du tilgang til lærere, som er kvalificerede til at instruere dig i den bedste metode for at udføre din opgave. Den guddommelige uddannelsesplan tilbyder et nært samarbejde mellem arbejde og undervisning. Vi lærer jer, hvordan man bedst gør det, som vi byder dig at gøre.

Formålet med al denne uddannelse og erfaring er at forberede jer for adgang til de højere og mere åndelige uddannelsessfærer i superuniverset. Fremgang indenfor en given verden er individuel, men overgangen fra en fase til en anden sker sædvanligvis klassevis.

Fremskridtet i evigheden indebærer ikke kun åndelig udvikling. Intellektuel erhvervelse er også en del af den universelle uddannelse. Sindets erfaring udvides i samme takt som den åndelige horisont ekspanderes. Sindet og ånden gives lige muligheder for uddannelse og avancement. Men i hele denne ypperlige træning af sind og ånd er i for evigt fri fra de handicap som det kødelige liv medfører. I behøves ikke længere, at virke som dommer i de konfliktfyldte stridigheder mellem jeres divergerende åndelige og jeres materielle natur. Endelig kan i glæde jer til at nyde driften i et forherliget sind som for længst er frigjort fra de primitive animalistiske tendenser efter materielle ting.

Inden de fleste dødelige fra Urantia forlader universet Nebadon gives de muligheden for en længere eller kortere tid at tjene som medlemmer af de Himmelske Tilsynsførendes korps i Nebadon.

7. MANSONIAVERDENS LÆRERE

Mansoniaverdens Lærere er rekrutterede og glorificeret keruber. Ligesom de fleste andre instruktører i Nebadon udvælges de af Melkisedekerne. De fungerer i de fleste af morontialivets uddannelsesprojekter, og deres antal ligger helt udover det dødelige sinds opfattelsesevne.

Hvad angår opnåelsesniveauet for keruber og sanober, så vil disse Mansoniaverdens Lærere blive nærmere behandlet i næste kapitel, mens de i egenskab af lærere med en vigtig rolle i morontialivet vil blive diskuteret mere udførligt i det kapitel som hedder Morontialivet.

8. HØJERE ÅNDEKLASSER MED FORORDNING

Foruden styrkecentre og de fysiske overvågere er visse af de åndelige væsener med højere oprindelse som hører til den Uendelige Ånds familie permanent forordnet til lokaluniverset. Af de højere åndelige klasser i den Uendelige Ånds familie er følgende på denne måde forordnet:

De *Enlige Budbringere* er, når de er funktionelt knyttet til lokaluniversets administration, til uvurderlig hjælp for os i vores anstrengelser for at overvinde tidens og rummet handicaps. Når de ikke på denne måde er forordnet har vi som hører hjemme i lokaluniverset absolut ingen myndighed over dem, men selv da er disse unikke væsener altid villige til at hjælpe os med at løse vores problemer og udføre vores mandater.

Andovontia er navnet på den *Universets Kredsløbs Overvåger* af tredje graden som er stationeret i vores lokalunivers. Han beskæftiger sig kun med ånde- og morontiakredsløb, ikke med dem som hører under styrkelederne. Det var ham,

som isolerede Urantia, på tidspunktet, da Caligastia svigtede og forrådte planeter under Lucifer oprørets prøvende tider. Med hilsner, som han sender til de dødelige på Urantia, udtrykker han sin glæde over at kunne se frem til den dag, da i igen tilsluttes universets kredsløb som han overvåger.

Folketællingslederen i Nebadon, Salsatia, har sit hovedkvarter indenfor Gabriels sektor i Salvington. Han er automatisk bekendt med viljens fødsel og død og registrerer løbende det nøjagtige antal viljevæsener som fungerer i lokaluniverset. Han arbejder i tæt forbindelse med personlighedsregistratorerne, som har deres hjemsted i ærkeenglenes arkivverdener.

En Tilknyttende Inspektør er bosat i Salvington. Han er den personlige repræsentant for Orvontons Højeste Udøver. Hans medarbejdere, de *Forordnede vagter* i lokalsystemet, er ligeledes repræsentanter for den Højeste Udøver i Orvonton.

De *Universelle Mæglere* er omrejsende domstole i tidens og rummets universer, og de fungerer fra de evolutionære verdner opad gennem hver sektion i lokaluniverset og derfra videre. Disse voldgiftsdommere er registreret i Uversa; det nøjagtige antal af dem som virker i Nebadon er ikke registreret, men jeg skønner, at der findes omkring hundrede millioner mæglende kommissioner i vores lokalunivers.

Af de *Tekniske Rådgivere*, rigets juridiske hjerner, har vi vores kvote, omkring en halv milliard. Disse væsener er levende og omrejserne erfaringsmæssige juridiske biblioteker for hele rummet.

Af de Himmelske Registratorer, de opstegne serafer, har vi i Nebadon femoghalvfjerds. Disse er de ældre og overvågende registratorer. De avancerende elever af denne klasse er i nærheden af fire milliarder.

De halvfjerds milliarder nebadonske *Morontialedsagernes* tjeneste aktiviteter beskrives i de beretninger som handler om overgangsplaneterne for tidens pilgrimme.

Hvert univers har sin egen indfødte englekorps; ikke desto mindre findes der tilfælde hvor det er meget nyttigt at få hjælp af de højere ånder som har deres oprindelse udenfor den lokale skabelse. Supernaferne udfører visse sjældne og enestående tjenester; den nuværende leder for seraferne på Urantia er en første gradens supernaf fra Paradiset. De afspejlende sekonafer træffes overalt, hvor personalet fra superuniverset fungerer, og et stort antal tertiafer tjener midlertidigt som Assistenten til de Allershøjeste.

9. LOKALUNIVERSETS PERMANENTE BORGERE

Ligesom med superuniverserne og centraluniverset så har også lokaluniverset sine klasser af permanente borgere. Disse inkludere følgende skabte typer:

1. Susatier.
2. Univitatier.
3. Materielle Sønner.
4. Mellemvæsener.

Disse den lokale skabelses indfødte væsener udgør sammen med de opstigende som er fusioneret med Ånden samt med spirongerne (som klassificeres anderledes) en relativ stabil borgergruppe. Disse klasser af væsener hører stort set hverken til de opstigende eller nedstigende væsener. De er alle erfaringsmæssige skabte væsener, men deres vidtgående erfaring står vedvarende til rådighed for universet som repræsenterer deres oprindelses niveau. Selvom dette ikke er helt sandt hvad angår de adamiske sønner og mellemvæsenerne, så er det relativt sandt for disse klasser.

Susatierne. Disse vidunderlige væsener bor og virker som permanente borgere i Salvington, hovedkvarteret i dette lokalunivers. De er lysende efterkommere til Skabersønnen og den Skabende Ånd og er tæt forbundet med de opstigende borgere i lokaluniverset, de med Ånden fusionerede dødelige i Perfektionens korps af Nebadon.

Univitatierne. Hver og et af de hundred konstellationers hovedkvarters klynger af arkitektoniske sfærer nyder den vedvarende tjeneste af en bosiddende klasse af væsener kendt som univitatierne. Disse børn til Skabersønnen og den Skabende Ånd udgør den permanente befolkning i konstellationernes hovedkvartersverdener. De er ikke-reproducerende væsener og eksisterer på et livsniveau omtrent halvvejs mellem de Materielle Sønners semimaterielle status hjemmehørende i systemhovedkvarteret og det mere klart åndelige niveau hos de med Ånden fusionerede dødelige og susatierne i Salvington; men univitatierne er ikke morontivæsener. De udfører for de opstigende dødelige under disses gennemgang af konstellationssfærerne, det samme som de indfødte i Havona bidrager med for de pilgrims ånder, som passerer gennem den centrale skabelse.

Guds Materielle Sønner. Når den skabende forbindelse mellem Skabersønnen og den Uendelige Ånds universrepræsentant, Universets Moderånd, har fuldbyrdet sit cykliske forløb, når der ikke fremkommer flere efterkommere med deres kombinerede væsen, så personaliserer Skabersønnen i dobbelt form sin sidste koncept af at være og bekræfter således til sidst sin egen oprindelige dobbelte oprindelse. I og af sig selv skaber Han nu de smukke og ædle Sønner og Døtre i den materielle klasse af universsønner. Dette er oprindelsen til den oprindelige Adam og Eva i hvert lokalunivers i Nebadon. De er en reproducerende klasse af sønnens ånd og skabes som mand og kvinde. Deres efterkommere fungerer som systemhovedstadens relativt permanente borgere, selvom en del af dem forordnes til planetariske Adamer.

Under en planetarisk opgave forordnes den Materielle Søn og Datter til at lægge grunden til den adamiske race i verden, en race som er udset til engang at blandes med de dødelige indbyggere på den sfære. Planetariske Adamer er både nedstigende og opstigende Sønner, men vi klassificere dem sædvanligvis som opstigende.

Mellemvæsenerne. Under de tidligere forløb i de fleste beboede verdner, befinder der sig visse overmenneskelige men materialiserede væsener på opgave, men de trækker sig sædvanligvis tilbage når de planetariske Adamer er ankommet. Disse væseners forehavende og de Materielle Sønners anstrengelser, hvis formål er at forbedre de evolutionære racer resultere ofte i fremkomsten af et begrænset antal væsener som er svære at klassificere. Disse unikke væsener eksisterer ofte midtvejs mellem de Materielle Sønner og de evolutionære væsener; deraf deres betegnelse mellemvæsener. I sammenligning med andre væsener er disse mellemvæsener de evolutionære verdners permanente beboere. Fra de tidlige tider, da Planetprinsen ankom til den langt senere tid, når planeten er etableret i lys og liv, er de den eneste gruppe af intelligente væsener som vedvarende befinder sig på sfæren. På Urantia tjener mellemvæsenerne i virkeligheden som planetens virkelige vogtere; de er praktisk taget Urantias beboere. De dødelige udgør virkelig de fysiske og materielle indbyggere i en evolutionær verden, men i er alle så kortlivede; i opholder jer så kort tid på jeres fødselsplanet. I fødes, lever, dør og går siden videre til andre verdner af evolutionær fremgang. Selv de overmenneskelige væsener som tjener på planeterne som himmelske overvågere er midlertidigt forordnet; få af dem er ret længe knyttet til en given sfære. Mellemvæsenerne sørger imidlertid for kontinuitet i den planetariske administration i en situation hvor de himmelske overvågere hele tiden afløses af nye og hvor de dødelige indbyggere vedvarende udskiftes. Under alle disse uophørlige forandringer og ombytninger forbliver mellemvæsenerne på planeten og udfører deres arbejde uden afbrydelser.

På samme måde har alle afdelinger indenfor lokaluniversernes og superuniversernes administrative organisation deres mere eller mindre permanente befolkning, indbyggere som har statsborgerskab. Ligesom Urantia har sine mellemvæsener, så har Jerusem, jeres systemhovedstad de Materielle Sønner og Døtre; Edentia, jeres konstellationshovedkvarter, har univitatierne, mens borgerne i Salvington er af dobbelt slags, de skabte susatierne og de udviklede med Ånden fusionerede dødelige. De administrative verdener i superuniversernes mindre og større sektorer har ikke permanente borgere. Hovedkvarterssfærerne i Uversa er vedvarende begunstigede af en forbløffende gruppe af væsener som kaldes *abandonter*, som er skabt af de uåbenbarede repræsentanter for Dagenes Ældste og de syv Afspejlende Ånder bosat i Orvontons hovedstad. Disse fastboende borgere i Uversa administrerer for nuværende rutineanliggender i deres verden under det umiddelbare overopsyn af de med Sønnen fusionerede dødeliges korps i Uversa. Selv Havona har sine indfødte væsener, og den centrale Lysets og Livets Ø er hjemsted for forskellige grupper af Paradisborgere.

10. ANDRE GRUPPER I LOKALUNIVERSET

Foruden seraferne og de dødeliges klasser, som behandles i senere kapitler, findes der yderligere talrige væsener

involverede i opretholdelsen og færdiggørelsen af en sådan gigantisk organisation som universet Nebadon, som allerede nu har over tre millioner beboede verdner og med mulighed for sammenlagt ti millioner. De forskellige typer af liv i Nebadon er for mangfoldige til at blive katalogiseret i dette kapitel, men der findes to usædvanlige klasser, som kan nævnes, som fungerer med stor udbredelse på de 647.591 arkitektoniske sfærer i lokaluniverset.

Spirongerne er ånde efterkommere til den Klare Morgenstjerne og Fader Melkisedek. De er fritaget fra personlighedsudslettelse men er ikke evolutionære eller opstigende væsener. De tager heller ikke funktionelt del i det evolutionære opstigningsprogram. De er lokaluniversets åndehjælpere som udfører de rutinemæssige åndelige opgaver i Nebadon.

Spornagierne. De arkitektoniske hovedkvartersverdner i lokaluniverset er virkelige verdener - fysiske skabelser. Deres fysiske vedligeholdelse er forbundet med meget arbejde og dertil har vi hjælp af en gruppe fysiske væsener kaldet spornagier. De beskæftiger sig med vedligeholdelsen og kulturen af de materielle faser i disse hovedkvartersverdner, fra Jerusem til Salvington. Spornagierne er hverken ånder eller personer; de udgør en klasse af dyr i tilværelsen, men hvis i kunne se dem, ville i være enige om, at de synes at være perfekte dyr.

De forskellige *æreskolonier* er beliggende i Salvington og andre steder. Vi har i særdeleshed nytte af de himmelske håndværkers operationer i konstellationerne og af omvekslingsledernes aktiviteter, som hovedsaglig virker i lokalsystemernes hovedstæder.

Der er altid tilknyttet et korps af opstigende dødelige til universtjenesten, inklusiv forherligede mellemvæsener. Disse opstigende anvendes, efter at de har opnået Salvington, i et næsten uendeligt antal aktiviteter i forbindelse med forvaltningen af universets anliggender. Fra hvert præsentrationsniveau, strækker disse avancerede dødelige sig bagud og nedad med en hjælpende hånd til deres jævnaldrende, som følger efter dem i klatringen opad. Sådanne dødelige som midlertidig opholder sig i Salvington forordnes på begæring som hjælpere, studerende, observatører og lærere til praktisk taget alle korps af himmelske personligheder.

Der findes yderligere andre typer af intelligente livsformer som beskæftiger sig med administrationen af et lokalunivers, men planen for denne beretning indeholder ikke en yderligere åbenbarelse af disse skabelsesklasser. Tilstrækkeligt om livet og administrationen i dette univers er heri blevet beskrevet for at de dødeliges sind kan få et indblik om overlevelsestilværelsens virkelighed og storslåethed. Fortsat erfaring under jeres avancerende livsforløb vil i stigende grad åbenbare disse interessante og charmerende væsener. Denne beretning kan ikke være andet end en kort præsentation af de mangfoldige personligheders natur og arbejde, som vrimler i rummets universer og administrerer disse skabelser som enorme uddannelses skoler, skoler hvori tidens pilgrimme avancerer fra liv til liv og fra verden til verden indtil de kærlighedsfyldt sendes over grænserne for deres fødselsunivers til superuniversets højere uddannelsessystem og derfra til verdnerne for åndeuddannelse i Havona og til sidst til Paradiset og den høje skæbne for finaliterne - det evige mandat for missioner som endnu ikke er åbenbaret for universerne i tid og rum.

[Dikteret af en Lysende Aftenstjerne i Nebadon, nummer 1.146 af det Oprettede korps.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 38

LOKALUNIVERSETS TJENENDE ÅNDER

DER findes tre særskilte klasser af den Uendelige Ånds personligheder. Den impulsive apostel forstod dette da han skrev om Jesus, ” som er steget til himlen og nu er ved Guds højre side, så engle, autoritet og kræfter er underlagt ham”. Englene er tidens tjenende ånder; autoritet er af rummets budbringerskarer, kræfter er den Uendelige Ånds højere personligheder.

Som supernaferne i centraluniverset og sekonaferne i et superunivers, så udgør seraferne sammen med de tilhørende keruber og sanober englekorpset i et lokalunivers.

Seraferne er alle temmelig ens udformet. Overalt i de syv superuniverser fremstår de med en minimal variation fra et univers til et andet; de er de nærmest standardiserede blandt alle åndetyper af personlige væsener. Deres forskellige klasser udgør de lokale skabelseskorps af dygtige og almindelige forekommende ministre.

1. SERAFERNES OPRINDELSE

Seraferne skabes af Universets Moderånd og de er projiceret i formation enhed - 41.472 individer per gang - lige siden ”mønsterenglene” og visse ærkeengle typer blev skabt under Nebadons tidligere tider. Skabersønnen og den Uendelige ånds universrepræsentant samarbejdede ved skabelsen af et stort antal Sønner og andre universpersonligheder. Efterfulgt dette projekts fuldbyrdelse engagerer Sønnen sig i skabelsen af de Materielle Sønner, de første seksuelle væsener, mens Universets Moderånd samtidig påbegyndte sit første særskilte projekt for åndeproduktion. Således indledes skabelsen af de serafiske skarer i et lokalunivers.

Disse engleklasser projiceres på tidspunktet når planlægningen for udviklingen af de dødelige viljevæsener sker. Skabelsen af serafer daterer sig fra den tid da Universets Moderånd opnåede relativ personlighed, ikke som den senere samordning med Mestersønnen, men som den tidligere tidens skabende hjælper til Skabersønnen. Før denne hændelse var de serafer som tjente i Nebadon udlånt midlertidigt fra et nærliggende univers

Serafer skabes vedvarende periodevis; universet Nebadon opbygges fortløbende. Universets Moderånd ophører aldrig med sin skabende virksomhed i et voksende univers på vej mod perfektion.

2. ENGLENES VÆSEN

Engle har ingen materiel krop, men de er klare og uafhængige væsener; de er af åndenatur og åndeoprindelse. Selv om de er usynlige for de dødelige fornemmer de jer uden hjælp af transformatorer eller tolke sådan som i er i kødelig form, de forstår intellektuelt de dødeliges måde at leve på, og de har fælles med mennesket alle ikke-sensuelle følelser og opfattelser. De værdsætter og nyder i stor udstrækning jeres præstationer indenfor musik, kunst og virkelig humor. De er fuldt medvidende om jeres moralske kampe og åndelige besværligheder. De elsker menneskene, og kun godt kan komme ud af jeres forsøg på at forstå og elske dem.

Selvom seraferne er meget tilgivende og sympatiske væsener er de ikke væsener med seksuelle følelser. De er dybest set sådan, som i vil blive i mansoniaverdnerne, hvor ”man ikke tager sig en hustru, og heller ikke gives hustru til mænd, men vil være som englene i himmelen.” For alle dem som ”bliver agtet værdige til at få del i mansoniaverdnerne, med dem er det sådan, at de hverken tager sig hustru eller hustru er givet til mænd; heller ikke kan de længere dø, eftersom

de er lige med englene”. Da vi har at gøre med kønsvæsener har vi imidlertid for vane at tale om de væsener som mere direkte nedstammer fra Faderen og Sønnen som Guds Sønner, mens vi benævner Åndens børn Guds døtre. Engle er derfor, almindeligvis betegnet i feminint pronomen på planeter med kønsvæsener.

Seraferne er skabt således, at de kan fungerer både på åndelige og konkrete niveauer. Der findes få faser af morontia- eller åndeaktiviteter som ikke er åbne for deres aktiviteter. Selvom englene i deres personlige status ikke ligger langt fra mennesker, overskygges disse meget af seraferne i spørgsmål om visse funktionelle præstationer. De har mange evner, som ligger udenfor menneskets opfattelsesevne. I er f. eks. blevet informeret om at ” ethvert hår på jeres hoveder er talte,” og det er sandt at sådan er det, men en seraf spilder ikke sin tid på at udregne dem eller at holde styr på hvor mange der er hver dag. Englene har en medfødt og automatisk evne (dvs. automatisk, så langt som i kan se) til at vide sådanne sager; i ville sandelig anse en seraf for at være et matematisk vidunderbarn. Derfor udfører seraferne med største lethed talrige opgaver som ville være enorme opgaver for de dødelige at gennemføre.

Englene står over jer i spørgsmålet om åndelig status, men de er ikke jeres dommere eller anklagere. Uanset jeres fejl så ”fremfører ingen engle, selvom de står højere i styrke og magt, nogensinde anklager mod jer.” Englene sidder ikke til doms over menneskeheden, og de individuelle dødelige bør heller ikke på forhånd dømme deres medskabninger.

Det er klogt om i elsker dem, men i bør ikke tilbede dem; engle bør ikke være genstand for tilbedelse. Da jeres profet ”faldt ned for hans fødder for at tilbede ham” sagde den store seraf Loyaltia: ” Gør ikke sådan; jeg er en medtjener med dig og din race som alle er pålagt at tilbede Gud”.

I sin natur og personligheds begavelse står seraferne kun en ubetydelighed foran de dødelige racer på skalaen for skabte væseners eksistenser. Når I befries fra jeres kødelige krop bliver i sandelig meget ligesom dem. I mansoniaverdnerne begynder i at påskønne seraferne, på konstellationen sfærer nyder i dem, mens de i Salvington deler deres steder for hvile og tilbedelse med jer. Under hele jeres morontia- og efterfølgende åndeopstigning kommer jeres omgang med seraferne til at være idealistisk; jeres kammeratskab vil være fremragende.

3. UÅBENBAREDE ENGLE

Overalt i lokaluniversets domæner fungerer talrige klasser af åndevæsener som ikke åbenbares for de dødelige, fordi de på ingen måde er knyttet til den evolutionære plan for opstigning til Paradiset. I dette kapitel begrænses ordet ”engel” med hensigt på at betegne de serafiske og med dem associerede efterkommere til Universets Moderånd som i vid udstrækning er involveret i virkeliggørelsen af planerne for de dødeliges overlevelse. I lokaluniverset tjener seks andre klasser af beslægtede væsener, de uåbenbarede engle, som ikke på nogen særskilt måde er knyttet til de universaktiviteter som berører de evolutionære dødeliges opstigning til Paradiset. Disse seks grupper af englekompanier kaldes aldrig serafer, ej heller taler man om dem som tjenende ånder. Disse personligheder er helt optaget af administrative og andre sager i Nebadon, engagementer som på ingen måde er forbundet til menneskenes gradvise livsforløb af åndelig opstigning og opnåelse af perfektion.

4. SERAFERNES VERDEN

Den niende gruppe af syv primære sfærer i Salvingtons kredsløb er serafernes verdener. Hver og en af disse verdener har seks tilhørende satellitter, hvorpå der findes specielle skoler som helligere sig til alle faser af serafernes uddannelse. Selvom seraferne har adgang til alle niogfyrre verdner som denne gruppe af Salvingtons sfæren består af, så besidder de udelukkende kun den første klynge af syv sfærer. De tilbageværende seks klynger optages af seks klasser af englekompanier som ikke er åbenbaret på Urantia; hver af disse grupper har deres hovedkvarter i en af disse seks primære verdner og helligere sig til specialiserede aktiviteter på de seks tilhørende satellitter. Hver engleklasse har fri adgang til alle disse syv forskellige gruppers verdener.

Disse hovedkvarterverdner hører til de storslåede riger i Nebadon; serafernes eget domæne kendetegnes af både skønhed og et vidtstrakt område. Her har hver seraf et virkelig hjem, og ”hjem” betyder et bosted for to serafer, de bor parvis.

Skønt de ikke er mandlige og kvindelige ligesom de Materielle Sønner og de dødelige, er seraferne negative og positive.

Størstedelen af opgaver kræver to engle for at kunne udføres. Når de ikke er tilkoblet kredsløbene kan de arbejde alene; og de behøver heller ikke at komplementere for deres væsen når de er stationære. Sædvanligvis bibeholder de deres oprindelige væsenkomplement, men ikke nødvendigvis. Disse forbindelser er primært betinget af funktionen; de er ikke præget af seksuelle følelser selvom de er overordentlig personlige og virkelig kærlighedsfulde.

Foruden deres anviste hjem, har seraferne også gruppe-, kompagni-, bataljon- og divisionshovedkvarter. De samles til møder hvert tusinde år og alle er til stede i overensstemmelse med tiden for deres skabelse. Hvis en seraf har ansvarsopgaver som forbyder fraværelse fra tjenesten, så bytter hun tilstedeværelse med sin komplement og erstattes af en seraf som er født på et andet tidspunkt. Hver serafisk partner er således nærværende ved mindst hver anden sammenkomst.

5. SERAFERNES UDDANNELSE

Seraferne tilbringer deres første årtusinde som ikke-kommissionerede observatører i Salvington og dets associerede skoleverdener. Det andet årtusinde tilbringes i serafernes verden i kredsløbet rundt om Salvington. Deres centrale uddannelsesskoler styres nu af Nebadons første hundrede tusinde serafer, og deres ledere er den oprindelige og førstefødte engel i dette lokalunivers. Den først skabte gruppe af serafer i Nebadon blev trænet af et korps på tusinde serafer fra Avalon; efterfølgende er vores engle blevet undervist af deres egne ældre kammerater. Melkisedekerne yder også en stor del af uddannelsen og undervisning af alle englene i lokaluniverset: serafer, keruber og sanober.

Ved afslutningen af denne uddannelsesperiode i serafernes verdener i Salvington mobiliseres seraferne i engleorganisationens sædvanlige grupper og enheder og anvises til nogle af konstellationerne. De udnævnes endnu ikke til tjenende ånder selvom de er vel inde i de faser af engleuddannelse som går forud for idriftsættelse.

Seraferne begynder deres karriere som tjenende ånder med at tjene som observatører i de laveste evolutionære verdner. Efter denne erfaring vender de tilbage til de associerede verdener ved hovedkvarteret i den anviste konstellation for at påbegynde deres avancerede studier og mere definitivt forberedelse for tjeneste i et eller andet bestemt lokalsystem. Efter denne almindelige uddannelse befordres de til tjeneste i et af lokalsystemerne. I de arkitektoniske verdner som er forbundet med hovedstaden i et af systemerne i Nebadon afslutter vores serafer deres uddannelse og kommissioneres som tidens tjenende ånder.

Når seraferne en gang er blevet kommissioneret kan de færdes på opgave i hele Nebadon; ja selv i Orvonton. Deres arbejde i universet er uden grænser og begrænsninger; de er tæt forbundet med de materielle væsener i verdener og er vedvarende i tjeneste hos de lavere klasser af åndelige personligheder; de yder kontakten mellem disse væsener i ånde verden og de dødelige i de materielle verdener.

6. SERAFERNES ORGANISATION

Efter det andet tusindårs ophold ved det serafiske hovedkvarter organiseres seraferne under ledelse i grupper på tolv (12 par, 24 serafer) og tolv sådanne grupper udgør et kompagni (144 par, 288 serafer) under en leders kommando. Tolv kompagnier under en kommandør udgør en bataljon (1.728 par eller 3.456 serafer), og tolv bataljoner under en leder udgør en serafisk division (20.730 par eller 41.472 individer), mens tolv divisioner underlagt kommando af en tilsynsførende bliver en legion som omfatter 258.832 par eller 497.664 individer. Jesus hentydede til en sådan gruppe af engle den nat i Getsemane have da han sagde: ”Jeg kunne selv nu bede min Fader, og han ville straks give mig mere end tolv legioner engle”.

Tolv legioner engle udgør et armékorps som omfatter 2.985.984 par eller 5.971.968 individer, og tolv sådanne armékorps (35.831.808 par eller 71.663.616 individer) udgør den største operative seraforganisation: en englearmé. Et serafisk armékorps kommanderes af en ærkeengel eller af en anden personlighed med tilsvarende rang, mens englearméne ledes af de Lysende Aftenstjerner eller af andre umiddelbare stedfortrædere for Gabriel. Og Gabriel er ”øverstbefalende for de himmelske arméer”. Nebadon Herskerens administrative udøver, ”Herren, hærskarernes Gud”.

Selvom seraferne og alle andre klasser i lokaluniversets tjener under direkte overopsyn af den Uendelige Ånd, som den er personaliseret i Salvington, er de efter Mikaels overdragelse på Urantia blevet underlagt Mestersønnens suverænit.

Selv da Michael var født i kødelig form på Urantia udgik superuniversets informations udsendelse til hele Nebadon med budskabet: "Og lad alle engle tilbede ham". Alle grader af engle er underlagt hans suverænitet; de er en del af den gruppe som er kaldt "hans mægtige engle".

7. KERUBER OG SANOBER

I alle deres vigtigste egenskaber er keruber og sanober ligesom serafer. De har samme oprindelse men ikke altid samme skæbne. De er vidunderlige intelligente, forunderlige effektive, rørende tilgivende og næsten menneskelige. De er den laveste klasse af engle og således endnu nærmere beslægtede med de mere progressive typer af mennesker i de evolutionære verdner.

Keruberne og sanoberne er medfødt forbundet, funktionelt forenet. Den ene er en energi positiv personlighed; den anden er energi negativ. Den højre sides deflektor eller positivt ladede engel er kerub - den ældre eller bestemmende personlighed. Den venstre sides deflektor eller negativt ladede engel er sanob - væsenets komplement. Hver type af engel er meget begrænset hvad angår at fungere alene; derfor tjener de sædvanligvis parvis. Når de tjener uafhængig af deres serafiske ledelse er de endnu mere afhængig af hinandens kontakt og fungerer da altid i par.

Keruberne og sanoberne er de serafiske ministres trofaste og effektive hjælpere, og alle syv klasser af serafer har tilføjet disse underordnede assistenter. Keruberne og sanoberne tjener på denne måde under lange tidsaldre, men de følger ikke med seraferne på opgave udenfor grænserne af lokaluniverset.

Keruberne og sanoberne udfører det rutinemæssige åndearbejde i systemets individuelle verdener. På en ikke-personlig opgave og i en nødsituation kan de tjene i stedet for et serafisk par, men de fungerer aldrig, selv midlertidigt som engle, som våger over mennesker, det er et eksklusivt serafprivilegium.

Når keruberne anvises til en planet, påbegynder de det lokale uddannelseskursus som omfatter studier af de planetariske skikke og sprog. De tjenende ånder i tiden er alle tosproglige, de taler sproget i lokaluniverset hvor de har deres oprindelse og det tilsvarende superunivers sprog. Gennem studier i verdnernes forskellige skoler lærer de sig yderligere sprog. Keruberne og sanoberne er ligesom seraferne og alle andre klasser af åndevæsener vedvarende engageret i anstrengelser af selvforbedring. Kun såsom de underordnede væsener af styrkekontrol og energistyring er ude af stand til at udvikle sig; alle væsener som har virkelig eller potentiel personlighedsvilje søger efter nye opnaelser.

Keruber og sanober er af naturen meget tæt på morontianiveauets eksistens, og de viser sig at være yderst effektive i arbejdet i grænselandet mellem de fysiske, morontielle og åndelige domæner. Disse børn til lokaluniversets Moderånd betegnes som "fjerde væsener" meget ligesom Havona servitalerne og de mæglende kommissioner. Hver fjerde kerub og hver fjerde sanob er kvasimateriel og minder meget definitivt om morontianiveauets eksistens.

Disse englenes fjerde væsener er til stor hjælp for seraferne i de mere konkrete faser af deres univers og planetariske aktiviteter. Disse morontiakeruber udfører også mange uundværlige grænselandsopgaver i de morontielle uddannelsesverdener, og de er i stort antal tildelt til tjeneste hos Morontialedsagerne. De betyder for morontiasfærene omtrent det samme som mellemvæsenerne gør for de evolutionære planeter. I de beboede verdner arbejder disse morontiakeruber ofte i forbindelse med mellemvæsenerne. Keruber og mellemvæsenerne er klart adskilte klasser af væsener; de har forskellig oprindelse, men de udviser som lighed i deres natur og funktion.

8. KERUBERNES OG SANOBERNES EVOLUTION

Mange veje til en mere avancerede tjeneste er åbne for keruberne og sanoberne; de fører til højere status som yderligere kan forstærkes af den Guddommelige Ministers omfavelse. Der findes tre store klasser af keruber og sanober med hensyn til evolutionær potentiale:

1. *Opstigningskandidater.* Disse væsener er af naturen kandidater for serafisk status. Keruber og sanober af denne klasse er højt begavet selvom de ikke i deres medfødte anlæg er jævnbyrdige med seraferne; men med flid og gennem erfaring er det muligt for dem at opnå fuld serafisk status.

2. *Mellemfasekeruber*. Alle keruber og sanober er ikke lige i deres opstigningspotentiale, og mellemfasekeruberne er medfødt begrænsende væsener blandt engleskabelserne. De fleste af dem forbliver keruber og sanober selvom de mere begavede individer kan nå op til begrænset seraftjeneste

3. *Morontiakeruber*. Disse ”fjerde væsener” blandt engleklasserne bibeholder altid deres kvasimaterielle kendetegn. Sammen med flertallet af deres mellemfasebrødre kommer de til at fortsætte som keruber og sanober i forventning til den afsluttende faktualisering af det Højeste Væsen.

Mens den anden og tredje gruppe er noget begrænsede i deres tilvækstpotentiale kan opstigningskandidaterne opnå den universelle serafiske tjenestens højder. Mange blandt de mere erfarne af disse keruber er knyttet til de serafiske skæbnebeskyttere og placeres således i den direkte linje til forfremmelse i status som Mansoniaverdens Lærere, når de forlades af deres serafiske overordnede. Skæbnebeskytterne har ikke keruber og sanober som hjælpere, når deres dødelige protégéer, når frem til morontialivet. Og når andre typer af evolutionære serafer bevilges tilladelse for afrejse til Serafington og Paradiset må de forlade deres tidligere underordnede, når de forlader Nebadons grænser. Sådanne forladte keruber og sanober omfavnes sædvanligvis af Universets Moderånd og opnår således et niveau som modsvarer Mansoniaverdens Lærere i og med opnåelsen af serafstatus.

Når de en gang omfavnede keruber og sanober, som længe har tjent som Mansoniaverdens Lærere på morontiasfærerne, fra den laveste til de højeste, og når deres korps i Salvington er overfyldt, så kalder den Klare Morgenstjerne disse trofaste tjenere til tidens skabte væsener sammen foran sig. De aflægger personligheds forvandlingens ed; og derefter omfavnes disse avancerede og ældre keruber og sanober i grupper på syv tusinde igen af Universets Moderånd. Fra denne anden omfavnelser fremtræder de som fuldt udviklede serafer. Herefter er serafernes hele og fuldstændige livsforløb med alle af Paradisets muligheder åbnet for disse genfødte keruber og sanober. Sådanne engle kan tildeles til skæbnebeskyttelse for et eller andet dødelig væsen, og hvis den dødelige protégé opnår overlevelse bliver de berettiget til opflytning til Serafington og de syv kredsløb som er opnåelige for serafer, ja selv til Paradiset og Finalitkorpset.

9. MELLEMVÆSENERNE

Mellemvæsenerne klassificeres på tre forskellige måder. De klassificeres korrekt blandt Guds opstigende Sønner; de grupperes faktisk blandt de permanente klasser med statsborgerskab; mens de funktionelt set regnes blandt tidens tjenende ånder, fordi de har en tæt og effektiv forbindelse med engleskarerne i arbejdet med at tjene de dødelige mennesker på de enkelte verdner i rummet.

Disse unikke væsener fremtræder i de fleste beboede verdner og findes altid på decimal- eller livseksperimentplaneterne, sådan som Urantia. Mellemvæsenerne er af to typer - første gradens og anden gradens - og de fremkommer gennem følgende fremgangsmåde:

1. *Første gradens mellemvæsener*, den mere åndelige gruppe, er en noget standardiseret klasse af væsener som i ensartethed nedstammer fra Planetprinsernes stab af modificerede opstigende dødelige. Antallet af første gradens mellemvæsener er altid halvtreds tusinde, og ingen planet som nyder deres tjeneste har en større gruppe.

2. *Anden gradens mellemvæsener*, den mere materielle gruppe blandt disse væsener, varierer meget i antal i de forskellige verdener selvom gennemsnittet er omkring halvtreds tusinde. De har en varierede nedstamning fra de planetariske biologiske opløftere, Adamerne og Evaerne, eller fra disses umiddelbare efterkommere. Der findes ikke mindre end fireogtyve forskellige fremgangsmåder for frembringelsen af disse anden gradens mellemvæsener i de evolutionære verdner i rummet. Den måde, hvorpå denne gruppe på Urantia fik sin oprindelse var usædvanlig og speciel.

Ingen af disse grupper er en evolutionær tilfældighed; begge er væsentlige dele i univers arkitekternes forudbestemte planer og deres tilsynkomst i de udviklende verdner på det belejlige tidspunkt er i overensstemmelse med de overvågende Livsbærernes oprindelige retningslinjer og udviklingsplaner.

Første gradens mellemvæsener får deres intellektuelle og åndelige energi med samme fremgangsmåde som englenerne, og de er ensartet i deres intellektuelle status. De syv bistående sindsånder har ingen kontakt med dem; og kun den sjette og

syvende, tilbodelsens ånd og visdommens ånd kan tjene dem som hører til anden gradens gruppe.

Anden gradens mellemvæsener får deres fysiske energi ved hjælp af den adamiske fremgangsmåde, åndeligt er de tilkoblet ligesom englene og intellektuelt er de begavet med den morontielle overgangstype af sind. De inddeles i fire fysiske typer, åndeligt i syv klasser og i tolv niveauer af intellektuel reaktion på den fælles tjeneste fra de to sidste bistående sindsånder og morontiasindet. Disse forskelligheder bestemmer deres forskellige aktiviteter og planetariske opgaver.

Første gradens mellemvæsener minder mere om engle end om dødelige; anden gradens klasser ligner meget mere mennesker. Hver gruppe er til uvurderlig hjælp for den anden ved udførelsen af deres mangesidige planetariske opgaver. Første gradens ministre kan opnå forbindelsessamarbejde både med overvågerne af morontia - og åndeenergi og med sindskredsløbenes agenter. Den anden gradens gruppe kan kun etablere arbejds kontakter med de fysiske overvågere og behandlerne af de materielle kredsløb. Men eftersom at hver classes mellemvæsener perfekt kan synkronisere kontakten med den anden gruppe, så kan begge grupper dermed praktisk udnytte hele energispektret fra den grove styrke i de materielle verdener op gennem overgangsfaserne af universets energier til de højere åndevirkelighedens kræfter i de himmelske riger.

Kløften mellem de materielle og åndelige verdener overbygges fuldstændigt af serieforbindelser mellem dødelige mennesker, anden gradens mellemvæsener, første gradens mellemvæsener, morontiakeruber, mellemfasekeruber og serafer. I en enkelt dødeliges personlige erfaring forenes disse forskellige niveauer utvivlsomt mere eller mindre og gøres personlig meningsfyldte af den guddommelige Tankerettens uobserverende og hemmelighedsfulde operationer.

I normale verdner udfører første gradens mellemvæsener deres tjeneste som et informationsindsamlende korps og som himmelske værter på vegne af Planetprinsen, mens anden gradens ministre fortsætter deres samarbejde med det adamiske regime for fremgang af den progressive planetariske civilisation. I tilfældet hvor Planetprinsen falder fra og den materielle Søn mislykkes, således som det skete på Urantia, bliver mellemvæsenerne Systemherskerens protégéer og tjener under ledende rådgivning fra Planetens tilfornordnede vogter. Men kun i tre andre verdner i Satania fungerer disse væsener som en gruppe under fælles ledelse, således som de forenede mellemvæsen tjener på Urantia.

Det planetariske arbejde som både første graden og anden gradens mellemvæsener gør, er varierede og forskelligartede i de mange individuelle verdener i et univers, men på de normale og gennemsnitlige planeter er deres aktiviteter meget forskellige fra de opgaver, der optager deres tid på isolerede områder, såsom Urantia.

Første gradens mellemvæsener er planetariske historikere, som fra tiden før Planetprinsens ankomst og indtil tidsalderen af lys og liv er etableret, samler de historiske skuespil og planlægger fremstillingen af den planetariske historie for udstilling af planeterne i systemhovedkvarterets verden.

Mellemvæsenerne forbliver i en beboet verden i lange tider, men hvis de er trofaste til deres betroet opgave vil de til sidst og helt sikkert blive anerkendt for deres tidsalder lange tjeneste i opretholdelsen af Skabersønnens suverænitet; de bliver på behørig vis belønnet for deres tålmodige tjeneste af de materielle dødelige i deres verden i tid og rum. Før eller senere optages alle forordnede mellemvæsener i Guds opstigende Sønners klasse og påbegynder på behørig vis det lange eventyr af opstigning til Paradiset i selskab med disse samme dødelige med oprindelse i dyreriget, deres jordiske brødre, som de så ængsteligt vogtede og så effektivt tjente under deres lange planetariske ophold.

[Præsenteret af en Melkisedek på opgave for lederen af Nebadons serafiske armékorps.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 39

DE SERAFISKE HÆRSKARER

SÅ VIDT vi ved, agter den Uendelige Ånd, således som den er personaliseret i lokaluniversets hovedkvarter, at frembringe ensartede perfekte serafer, men af en eller anden ukendt årsag er disse serafefterkommere meget forskellige. Denne forskellighed kan være et resultat af den ukendte mellemliggende udvikling af erfaringsmæssig Guddom; men vi kan imidlertid ikke bevise, at det forholder sig således. Men vi observerer, at når seraferne har gennemgået uddannelsestester og træningsdisciplin kan de ufejlbarligt og tydeligt klassificeres i følgende syv grupper:

1. Højeste serafer.
2. Højere serafer.
3. Vejledende serafer.
4. Forvaltningsserafer.
5. Planetariske hjælpere.
6. Overgangs Ministre.
7. Fremtidens serafer.

Det ville næppe være sandt at sige, at visse serafer er laverestående end englene i nogen anden gruppe. Trods det er hver engel i begyndelsen begrænset i sin tjeneste til gruppen for sin oprindelse og medfødte klassifikation. Min serafiske medarbejder ved udarbejdelsen af denne præsentation, Manotia, er en højeste seraf som en gang kun virkede som højeste seraf. Med ihærdighed og hengivende tjeneste har hun opnået alle syv serafiske tjenestetyper, en ad gangen, og virker indenfor snart sagt hvert aktivitetsområde som er åbent for en seraf. Hun er nu kommissioneret som tilknyttet leder for seraferne på Urantia.

Mennesker finder det undertiden svært at forstå at kapacitet som er skabt for tjeneste på højere niveau ikke nødvendigvis medfører evnen til at fungere på et relativt set lavere tjenesteniveau. Mennesker begynder deres liv som et hjælpeløst spædbarn; derfor må alle de dødeliges fremskridt indbefatte alle disse fremskridts erfaringsmæssige forudsætninger; seraferne har ingen liv forud for voksenlivet - ingen barndom. De er imidlertid erfaringsmæssige væsener, og gennem erfaring og videreuddannelse kan de forøge deres guddommelige og medfødte begavelses evner gennem erfaringsmæssigt at skaffe sig funktionelle færdigheder indenfor en eller flere serafiske tjenestetyper.

Efter at seraferne har fået deres tjenestefuldmagt overføres de til reserven i deres medfødte gruppe. Dem som har planetarisk- og administratorstatus tjener ofte under lange tider som oprindelig klassificeret, men jo højere deres medfødte funktionsniveau er, desto ihærdigere søger de opgaver i de lavere niveauer af univers tjeneste. I særdeleshed ønsker de udnævnelse til de planetariske hjælpers reserver, og hvis det lykkes, skriver de sig ind i de himmelske skoler som er knyttet til Planetprinsens hovedkvarter i en eller anden evolutionær verden. Her begynder de at studere disse menneskeracers sprog, historie og lokale skikke. Seraferne må skaffe sig kundskab og samle erfaring på stort set samme måde som menneskene. De er ikke fjernt fra jer hvad angår visse personlighedsegenskaber. Og de længes alle efter at begynde fra bunden, på laveste mulige niveau af tjeneste; for da kan de håbe på at opnå højeste mulige niveau af erfaringsmæssig skæbne.

1. HØJESTE SERAFER

Disse serafer udgør den højeste af de syv åbenbarede klasser af engle i lokaluniverset. De fungerer i syv grupper af hvilken hver og en er tæt associeret med de engle ministre, som hører til de Fuldendelsens Serafiske Korps.

1. *Søn-Ånde-ministre.* Den første gruppe af de højeste serafer er anvist til tjeneste hos de høje Sønner og væsener med åndeoprindelse som er bosatte og virker i lokaluniverset. Denne gruppe af engle ministre tjener også Universets Søn og Universets Ånd og er tæt forbundet med det informations indsamlede korps under den Klare Morgenstjerne, universets ledende udøver af Skabersønnen og den Skabende Ånds forenede viljer.

Når de er forordnet til de høje Sønner og Ånder er disse serafer naturligt forbundet med Paradis Avonalernes vidtstrakte tjenester; Paradis Avonalerne som er de guddommelige efterkommere til den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Paradis Avonalerne deltager altid på alle administrations- og overdragelsesopgaver af denne høje og erfarne klasse af serafer, som på disse tidspunkter helligere sig til at organisere og administrere det specielle arbejde, som er forbundet til afslutningen af en planetarisk dispensation og indledningen af en ny tidsalder. De har ingenting at gøre med det domstolsarbejde som kan tænkes at efterfølge domsperiode skiftet.

Overdragelsesledsagere. Paradis Avonalerne, men ikke Skabersønnerne, ledsages altid under en overdragelsesopgave af et korps på 144 overdragelsesledsagere. Disse 144 engle er ledere for alle andre Søn-Ånde-ministre, som kan være forbundet med overdragelsesopgaven. Der findes muligvis legioner af engle som er under kommando af en inkarneret Guds Søn under hans planetariske overdragelse, men alle disse serafer organiseres og ledes i så fald af de 144 overdragelsesledsagere. Højere klasser af engle, supernafer og sekonafer kan også være en del af de ledsagende herskare, og selvom deres opgave er adskilt fra serafernes koordineres alle disse aktiviteter af overdragelsesledsagerne.

Disse overdragelsesledsagere er perfektioneret serafer; de har alle gennemgået Serafingtons kredsløb og er optaget i de Fuldendelsens Serafiske Korps. Og de er blevet yderligere uddannet specielt for at møde vanskeligheder og klare de nødsituationer som er forbundet med Guds Sønners overdragelse til forfremmelse af tidens børn. Alle disse serafer er nået frem til Paradiset og personlig omfavnet af den Anden Kilde og Center, den Evige Søn.

Seraferne længes i samme grad efter forordning i tilslutning til de inkarnerede Sønners opgave som efter tilknytning som skæbnebeskyttere for de dødelige i de forskellige verdner; det sidstnævnte er serafernes sikreste passerseddel til Paradiset, mens overdragelsesledsagerne har opnået den højeste tjeneste i lokaluniverset som er mulig for perfekte serafer som er nået frem til Paradiset.

2. *Domstolsrådgivere.* Disse er serafiske rådgivere og hjælpere som er knyttet til alle retsinstanser fra mæglerne op til rigets højeste domstole. Hensigten med disse domstole er ikke at afgøre straffeforanstaltninger men snarere at afgøre ærlige meningsforskelle og forkynde den evige overlevelse af opstigende dødelige. Heri ligger domstolsrådgivernes opgave: at se til, at alle anklager mod dødelige væsener fremføres med retfærdighed og afgøres med barmhjertighed. I dette arbejde er de tæt forbundet med de Høje Kommissionærer, med Ånden fusionerede opstigende dødelige som tjener i lokaluniverset.

De serafiske domstolsrådgivere tjener i stor udstrækning som de dødeliges forsvarere. Ikke fordi at der nogensinde skulle findes en tilbøjelighed til at være uretfærdig mod verdens ydmyge væsener, men fordi retfærdighed fordrer en domstolsafgørelse af hver forsømmelse under opstigningen mod guddommelig fuldkommenhed, og barmhjertigheden fordrer at hvert sådant fejlskridt dømmes retfærdigt i overensstemmelse med væsenets natur og det guddommelige formål. Disse engle udtrykker og eksemplificerer barmhjertigheds elementet iboende i den guddommelige retfærdighed - retfærdighed baseret på kendskab til de underliggende fakta af personlige motiv og racemæssige tendenser.

Denne klasse af engle tjener fra Planetprinsernes råd op til de højeste domstole i lokaluniverset, mens deres kollegaer fra Fuldendelsens Serafiske Korps virker i Orvontons højere riger, endda op til Dagenes Ældstes domstole i Uversa.

3. *Univers rådgivere.* Disse er sande venner og postgraduerede rådgivere til alle de opstigende væsener, som for sidste gang stopper for en tid i Salvington, deres oprindelsesunivers, når de står foran begyndelsen på åndeeventyret som ligger foran dem i det vældige superunivers Orvonton. På et sådan tidspunkt har mange opstigende en følelse som de

dødelige kun kan forstå som en sammenligning med menneskets nostalgiske følelse. Bagved ligger de opnåede resultaters verdener, verdener som er blevet kendte på grund af lang tjeneste og morontiaopnåelse; foran ligger et udfordrende mysterium i et større og vidtrækkende univers.

Det er universrådgivernes opgave at lette de opstigende pilgrimmes overgang fra det opnåede til det uopnåede niveau af univers tjeneste, at hjælpe disse pilgrimme med at gøre de kalejdoskopiske tilpasninger i forståelsen af betydningen og værdien som ligger i indsigten om, at en første gradens ånd ikke står ved slutningen eller højdepunktet af morontiaopstigningen i lokaluniverset, men nærmest ved foden af den lange stige af åndelig opstignelse til den Universelle Fader i Paradiset.

Mange af Serafingtons graduerede, medlemmer af Fuldendelsens Serafiske Korps, som er forbundet med disse serafer, udfører et omfattende undervisningsarbejde i visse af Salvingtons skoler, som er viet til at forberede de skabte væsener i Nebadon på forholdene under næste universtidsalder.

4. *Undervisningsrådgiverne.* Disse engle er uvurderlige assistenter til det åndelige lærerkorps i lokaluniverset. Undervisningsrådgiverne er sekretærer til alle klasser af lærere, fra Melkisedekerne og Treenighedens Undervisende Sønner til de morontiadødelige som er anvist som hjælpere til deres egen slags som kommer lige efter dem på skalaen over det opstigende liv. I ser for første gang disse assisterende lærerserafer i en eller anden af de syv mansoniaverdner som omgiver Jerusem.

Disse serafer bliver medarbejdere til afdelings lederne i de talrige uddannelses- og træningsinstitutioner i lokaluniverset, og de er i stort antal knyttet til lærerkorpsene i lokalsystemets syv uddannelsesverdener og konstellationernes halvfjerds uddannelsessfærer. Denne aktivitet strækker sig endda ned til de enkelte verdener. Selv de sande og hengivne lærere i tiden får hjælp og følges ofte af disse rådgivere blandt de højeste serafer.

Skabersønnens fjerde overdragelse af sig selv som skabt væsen skete i skikkelse af en undervisningsrådgiver blandt de højeste serafer i Nebadon.

5. *Opgavefordelingens ledere.* En gruppe på 144 højeste serafer vælges fra tid til anden af de engle som tjener på de evolutionære og arkitektoniske sfærer beboet af skabte væsener. Denne gruppe er det højeste engleråd på hver sfære, og det koordinerer de selvstyrende faser af serafernes tjeneste og forordninger. Disse engle præsiderer over alle serafernes sammenkomster som gælder opgaveområdet eller som indebærer kaldet til tilbedelse.

6. *Registratorerne.* Disse er officielle kronikører blandt de højeste serafer. Mange af disse høje engle fødes med deres talent fuldt udviklet; andre har kvalificeret sig til deres tillids- og ansvarspositioner gennem flittig at have helliget sig studier og trofaste udførelser af lignende opgaver under deres tilknytning til lavere eller mindre ansvarstygende klasser.

7. *Utilknyttede ministre.* Et stort antal utilknyttede serafer i den højeste klasse tjener selvstændigt på de arkitektoniske sfærer og de beboede planeter. Disse ministre opfylder frivilligt de varierende behov hos de højeste seraferes tjeneste og udgør således den almindelige reserve i denne klasse.

2. HØJERE SERAFER

De højere serafer modtager deres navn, ikke fordi at de på nogen måde er kvalitativt højerestående end andre klasse af engle, men fordi at de har ansvaret for de højere aktiviteter i et lokalunivers. Vældig mange i de to første grupper af dette serafiske korps er serafer som har opnået denne status, engle, som har tjent i alle uddannelses faser og vendt tilbage til en forherliget opgave som ledere for deres egen slags indenfor sfærerne af deres tidligere aktiviteter. Da Nebadon er et ungt univers findes der ikke mange serafer af denne klasse.

De højere serafer fungerer i følgende syv grupper:

1. *Informationskorpset.* Disse serafer hører til Gabriels, den Klare Morgenstjernens personlige stab. De gennemrejser lokaluniverset for at samle informationer fra verdnerne til hans vejledning ved rådsmøderne i Nebadon. De er

informationsindsamlingskorpsset blandt de mægtige herskare som ledes af Gabriel i hans egenskab som stedfortræder for Mestersønnen. Disse serafer er ikke direkte knyttet til hverken systemerne eller konstellationerne, og informationen fra dem strømmer ind direkte til Salvington langs et kontinuerlig, direkte og uafhængig kredsløb.

Informationskorpsene i de forskellige lokaluniverser kan kommunikere med hinanden og gør det, men kun indenfor et givet superunivers. Der findes en differentiering i energien som effektivt adskiller de forskellige superregeringers anliggender og opgaver fra hinanden. Et superunivers kan sædvanligvis kommunikere med et andet superunivers men kun gennem bestemmelserne og faciliteterne i Paradisets informationscentral.

2. Barmhjertighedens stemme Barmhjertighed er grundtonen i serafernes og englenes tjeneste. Det er derfor naturligt, at der findes et englekorps som på en speciel måde giver udtryk for barmhjertighed. Disse serafer er virkelige barmhjertigheds ministre i lokaluniverserne. De er inspirerende ledere som fremmer menneskenes og englenes højere impulser og hellige følelser. Lederne for disse legioner er nu altid perfekte serafer som også har gradueret som skæbnebeskyttere for de dødelige; dvs. hvert englepar har mindst vejledt en sjæl med oprindelse i dyreriget gennem det kødelige liv og efterfølgende gået igennem kredsløbene i Serafington og blevet optaget i Fuldendelsens Serafiske Korps.

3. Åndekoordinatorer. Den tredje gruppe af højere serafer har sin base i Salvington men virker i lokaluniverset hvor som helst de kan være til nytte. Selvom deres opgaver er væsentlige åndelige og derfor ligger udover hvad det menneskelige sind egentlig kan forstå, så vil i måske kunne forstå noget af deres aktiviteter til dødelige hvis det forklares, at disse engle er betroet opgaven med at forberede de opstigende som opholder sig i Salvington for deres sidste overgang i lokaluniverset - fra det højeste morontianiveau til stillingen som nyfødt åndevæsen. Således som sindsplanlæggerne i morontiaverdenne hjælper de overlevende væsener med at tilpasse sig og effektivt gøre brug af de muligheder som morontiasindet byder, så instruerer disse serafer de morontiagraduerede i Salvington med hensyn til de nylige opnåede muligheder som ligger i åndesindet. De tjener de opstigende dødelige på mange andre måder.

4. Assisterende Lærere. De assisterende lærere er hjælpere og medarbejdere til deres serafkollegaer, undervisningsrådgiverne. De er også individuelt knyttet til de omfattende uddannelsesprojekter i lokaluniverset, i særdeleshed til det syvfoldige uddannelsesprogram som fungerer i lokalsystemets mansoniaverdener. Et storslået korps af denne serafklasse virker på Urantia for at fostre og fremme sandhed og retfærdighed.

5. Transportørerne. Alle grupper af tjenende ånder har deres transportkorps, engleklasser, som er dedikeret til tjeneste med at transportere de personligheder som ikke selv kan rejse fra en sfære til en anden. Den femte gruppe blandt de højere serafer har deres hovedkvarter i Salvington og tjener som rumrejsende til og fra hovedkvarteret i lokaluniverset. Ligesom indenfor andre underafdelinger blandt de højere serafer skabes en del sådan som de er, mens andre er steget op fra de lavere eller mindre begavede grupper.

Seraferne "energiomfang" er helt tilstrækkeligt for hvad som fordres indenfor lokaluniverset og selv indenfor superuniverset, men de kan aldrig modstå energikravet som nødvendiggøres af en så lang rejse som fra Uversa til Havona. En sådan udtømmende rejse fordrer specielle kræfter af en første gradens sekonaf med transportevner. Transportørerne indtager energi for flyvningen under rejsen og genvinder sin personlige styrke ved rejsens afslutning.

Selv på Salvington har de dødelige ikke personlige transitformer. De opstigende er afhængig af serafransport for at kunne rejse videre fra en verden til en anden indtil efter den sidste søvnens hvile på den inderste kreds i Havona og opvækkelsen til evigheden i Paradiset er overstået. Efter dette er I ikke afhængige af engle for transport fra et univers til et andet.

Processen ved serafindhyllingen er ikke ulig oplevelsen af døden eller søvnen, undtagen at der findes et automatisk tidselement i transitslummeren. Du er bevidst ubevidst under den serafiske hvile. Men Tankeretteren er helt og fuldt bevidst, i virkeligheden usædvanlig effektiv eftersom at du ikke kan afvise, modstå eller på anden måde forhindre det skabende og omformende arbejde.

Når du er serafindhyllet falder du i søvn for en bestemt tid og vågner op i et planlagt øjeblik. En rejses længde under overgangssøvnen er uden betydning. Du er ikke direkte bevidst om tidens gang. Det er som om du falder i søvn i et transportmiddel i en by og efter at havde hvilet i fredfyldt slummer hele natten vågner op i en anden afsides liggende metropol. Du rejste mens du slumrede. Og på samme måde flyver du gennem rummet, serafindhyllet, mens du hviler -

sover. Overgangssøvnen forårsages af forbindelsen mellem Retterne og seraftransportørerne.

Englene kan ikke transportere forbrændingskroppe - kød og blod - sådan som I nu er, men de kan transportere alle andre, fra de laveste morontia- til de højere åndekroppe. De fungerer ikke i samarbejde med den naturlige død. Når du afslutter dit jordiske livsforløb forbliver din krop på denne planet. Din Tankeretter fortsætter til Faderens favn, og disse engle er ikke direkte berørte af den senere sammenføjning på ny af din personlighed i den mansoniverden hvor du identificeres. Der er din nye krop en morontiaskikkelse, en som kan serafindhylles. Du ”sår en dødelig krop” i graven; og ”høster en morontiaskikkelse” i mansoniverdnerne.

6. *Registratørerne*. Disse personligheder er specielt beskæftigede med modtagelse, arkivering og videre afsendelse af data fra Salvington og dets tilknyttede verdener. De tjener også som specielle registratører for hjemmehørende grupper af superuniversets højere personligheder samt domstolsfuldmægtige i Salvington og som sekretærer for deres herskere.

Informationsudsenderne - modtagerne og afsenderne - er en specialiseret underafdeling til de serafiske registratører, og de helligere sig til at afsende information og udbredelse af væsentlig oplysninger. Deres arbejde er højt værdsat og som værende mangedobbelt tilkoblet kredsløbet at 144.000 meddelelser samtidig kan bevæge sig langs samme energilinjer. De tilpasser de supernafiske førende registratørers højere ideografiske teknik og opretholder med disse fælles symboler gensidig kontakt med både informationskoordinatørerne blandt tredje gradens supernafer og med de forherligede informationskoordinatører fra Fuldendelses Serafiske Korps.

Den højere klasses serafiske registratører er således i stand til at få en tæt forbindelse med informationsindsamlingskorpset i deres egen klasse og med alle underordnede registratører, mens informationsudsenderne gør det muligt for dem at stå i konstant forbindelse med de højere registratører i superuniverset og gennem denne kanal med registratørerne i Havona og kundskabens vogtere i Paradiset. Mange af den højere klasses registratører er serafer som er steget op fra lignende opgaver i lavere dele af universet.

7. *Reserverne*. Omfattende reserver af alle typer af højere serafer holdes i Salvington, og de er øjeblikkelig tilgængelig for udsendelse til de mest afsides liggende verdener i Nebadon på rekvisition fra opgavelederne eller på anmodning af universets administratorer. Reserverne af højere serafer står endda til tjeneste for budbringerhjælperne på begæring af lederen for de Lysende Aftenstjerner som er betroet omsorgen af og afsendelsen af alle personlige meddelelser. Et lokalunivers er fuldt forsynet med tilstrækkelige midler for kommunikation mellem de forskellige dele, men der findes altid resterende budskaber som må overføres af personlige budbringere.

Basisreserverne for hele lokaluniverset er forlagt til serafverdnerne i Salvington. Dette korps inkluderer alle typer af alle engleggrupper.

3. VEJLEDENDE SERAFER

Denne alsidige klasse af universets engle er forordnet til tjeneste udelukkende i konstellationerne. Disse dygtige ministre har deres hovedkvarter i konstellationernes hovedstæder men virker overalt i Nebadon i deres forordnede rigers interesse.

1. *Tilsynsførende assistenter*. Den første klasse blandt de tilsynsførende serafer er forordnet til Konstellationsfædrenes kollektive arbejde, og de er de Allerhøjestes vedvarende effektive hjælpere. Disse serafer er primært beskæftigede med forening og stabiliseringen af en hel konstellation.

2. *Lovens forudberegnere*. Retfærdighedens intellektuelle fundament er loven, og i et lokalunivers har loven sin oprindelse i konstellationernes lovgivende forsamlinger. Disse rådslående organer kodificerer og bekendtgøre formelt de grundlæggende love i Nebadon, love som er designet til at tillade størst mulig koordinering af en hel konstellation i overensstemmelse med det fastsatte princip om ikke-krænkelse af personlige væseners frie vilje indenfor moralens område. De vejledende serafer i den anden klasse har til opgave at fremføre foran konstellationens lovgivere en prognose for, hvorledes en foreslået vedtagelse vil påvirke livet for væsener med fri vilje. De er velkvalificerede for denne tjeneste takket være deres lange erfaring i lokalsystemet og i de beboede verdner. Disse serafer stræber ikke efter nogen specielle fordele for den ene eller den anden gruppe, men de træder frem foran de himmelske lovgivere for at tale

for dem som ikke kan være til stede og tale for sig selv. Selv det dødelige menneske kan bidrage til udviklingen af universets lov, for disse selvsamme serafer fremfører trofast og fuldstændigt, ikke nødvendigvis menneskets forbigående og bevidste ønsker, men snarere det indre menneskes sande længsel, den udviklende morontielle sjæl hos den materielle dødelig i rummets verdner.

3. *Sociale arkitekter.* Fra de enkelte planeter op gennem de morontielle uddannelsesverdner arbejder disse serafer for at forbedre alle oprigtige sociale kontakter og fremme de skabte væseners sociale evolution i universet. Disse er engle som stræber efter at frigøre alle forbindelser mellem intelligente væsener fra alt kunstighed samtidig med, at de forsøger at lette de gensidige forbindelser mellem viljevæsener på basis af virkelig selvforståelse og ægte gensidig påskønnelse.

De sociale arkitekter gør alt indenfor deres område og deres magt for at sammenføre egnede individer så de udgør en effektiv og behagelig arbejdsgruppe på jorden; og nogen gange har sådanne grupper fundet sig genforenet i mansoniaverdnerne for fortsat frugtbar tjeneste. Disse serafer opnår ikke altid deres mål; det er ikke altid at de kan sammenføre dem som ville forme den mest idealistiske gruppe for at opnå et bestemt formål eller udføre en vis opgave; under sådanne forhold må de anvende de bedste blandt det materiale som står til rådighed.

Disse engle fortsætter deres tjeneste i mansonia- og de højere morontiaverdner. De har at gøre med ethvert projekt som gælder fremgangen i morontiaverdnerne og som berører tre eller flere personer. Når det gælder to væsener anses de som fungerende på basis af pardannelse, gensidig kompletterende hinanden eller partnerskab, men når tre eller flere grupperer sig for tjeneste udgør de et socialt problem og falder derfor indenfor de sociale arkitekters arbejdsområde. Disse effektive serafer er organiserede i halvfjerds afdelinger i Edentia, og disse afdelinger virker i de halvfjerds morontielle fremskridts verdner som kredser rundt om hovedkvarterssfæren.

4. *Etiske sensibiliserer.* Det er disse seraferes opgave at fostre og fremme væksten af væseners værdiansættelse af moralen i mellem personlige forhold, for deri ligger frøet til og hemmeligheden med den vedvarende og målbevidste udvikling af samfundet og forvaltningen, den menneskelige eller den overmenneskelige. Disse forstærkere af den etiske påskønnelse virker hvor som helst og overalt hvor de kan stå til tjeneste, som frivillige rådgivere til planetherskerne og som udvekslingslærere i systemets uddannelsesverdner. I kommer imidlertid ikke ind under deres fuldstændige ledelse førend i når frem til broderskabsskolerne i Edentia, hvor de vil skærpe jeres påskønnelse af disse selvsamme broderskabets sandheder som i netop så alvorligt udforsker gennem den aktuelle erfaring som det er, at leve sammen med univitationerne i Edentias sociale laboratorier, de halvfjerds satellitter omkring hovedstaden i Norlatiadek.

5. *Transportørerne.* Den femte gruppe af vejledende serafer virker som personlighedstransportører, og fører væsener til og fra konstellationernes hovedkvarter. Under rejsen fra en sfære til en anden er disse transportserafer fuldt bevidste om deres hastighed, deres retning og deres astronomiske position. De rejser ikke gennem rummet som et livløst projektil. De kan passere tæt forbi hinanden under rumrejsen uden den mindste risiko for kollision. De er fuldt ud i stand til at variere rejsehastigheden og at ændre flyveretning, ja selv til at ændre bestemmelsessted hvis deres ledere således skulle instruere dem ved ethvert given rumkrydsning af universets kredsløb for informationsindsamling.

Disse transitpersonligheder er således organiseret, at de samtidig kan udnytte alle tre universelle fordelte energilinjer, så hver og en har en uhindret rumhastighed på 299.725 kilometer per sekund. Disse transportører kan således lægge energiens hastighed til styrkens hastighed indtil de på deres lange rejse opnår en gennemsnitshastighed varierende mellem 893.000 og 899.400 af jeres kilometer per sekund af jeres tid. Hastigheden påvirkes af nærtliggende materies masse og af afstand og universstyrkens kraft og retning i nærliggende vigtigste kredsløb. Der findes talrige typer af væsener, ligesom seraferne, som kan rejse gennem rummet og som også kan transportere andre væsener som på rette måde er forberedt.

6. *Registratorerne.* Den sjette klasse af tilsynsførende serafer virker som specielle registratorer af konstellationsanliggender. Et stort og effektivt korps fungerer i Edentia, hovedkvarteret i konstellationen Norlatiadek, til hvilket jeres system og jeres planet hører.

7. *Reserverne.* Almindelige reserver af tilsynsførende serafer er henlagt til konstellationernes hovedkvarter. Disse englereservister er på ingen måde inaktive; mange tjener som budbringerhjælpere til konstellationens herskere; andre er knyttet til Vorondadeksønnerne på specialopgave, såsom til Vorondadek observatøren, og undertiden til den Højeste regent, på Urantia.

4. FORVALTNINGSSERAFERNE

Den fjerde klasse af serafer er anvist til administrative opgaver i lokalsystemet. De hører naturligvis hjemme i systemets hovedstæder men er i stort antal stationeret på mansonia- og morontiasfærerne og i de beboede verdner. Fjerde klassens serafer er af naturen udstyret med exceptionelle administrative evner. De er dygtige assistenter til lederne for de lavere afdelinger af en Skabersøns univers regering og er hovedsagelig beskæftigede med anliggender i lokalsystemet og de verdener som disse består af. De er organiserede for tjeneste som følger:

1. *Administrative assistenter.* Disse dygtige serafer er nærmeste assistenter til en System Suveræn, en første gradens Lanonandeksøn. De er uvurderlige hjælpere ved udførelsen af de indviklede detaljer i det udøvende arbejde i systemhovedkvarteret. De tjener også som personlige repræsentanter for systemherskerne og rejser i store skarer til og fra de forskellige overgangsverdner og de beboede planeter for at udføre mange opgaver for systemets velfærd og til fysisk og biologisk nytte for de beboede verdner.

Disse samme serafadministratorer er også knyttet til verdensherskerne, Planetprinsernes styre. Flertallet af planeterne i et givet univers er underlagt en anden gradens Lanonandeksøn, men i visse verdner, så som på Urantia er den guddommelige plan mislykkedes. I de tilfælde hvor en Planetprins frafalder, bliver disse serafer knyttet til Melkisedek forvalterne og deres efterfølgere til den planetariske magt. Den nuværende tjenestegørende hersker over Urantia assisteres af et korps på et tusinde serafer af denne alsidige klasse.

2. *Retsvejledere.* Disse engle præsenterer sammendraget af det bevismateriale som gælder mennesker og engles evige velfærd når sådanne sager kommer op til afgørelse ved domstolene i et system eller på en planet. De forbereder udtalelserne for alle indledende afhøringer som vedrører de dødeliges overlevelse, udtalelser som derefter medfølger protokollen af sådanne sager op til de højere domstole i universet og superuniverset. Forsvaret for alle sager angående tvivlsom overlevelse forberedes af disse serafer, som har en perfekt forståelse af alle detaljer af hver fase af hver sag i hver anklagepunkt af tiltaler som er udarbejdet af administratorerne af universets retfærdighed.

Det er ikke disse engles opgave at forkaste eller forsinke rettens gang men snarere at garantere at ufejlbarlig retfærdighed udmåles med generøs barmhjertighed upartisk til alle skabte væsener. Disse serafer fungerer ofte i de lokale verdner og træder ofte frem indenfor de mæglende kommissionernes dommertrioer - domstolene for mindre misforståelser. Mange af dem som en gang tjente som retsvejledere i de lavere verdener fremstår senere som Barmhjertighedens Stemmer på de højere sfærer og i Salvington.

Ved Lucifers oprør i Satania gik meget få af retsvejlederne tabt, men mere end en fjerdedel af de andre forvaltningsserafer og de lavere klasser af serafministre blev vildledt og ført bag lyset af spidsfindigheder af den utøjlet personlige frihed.

3. *Fortolkerne af kosmisk borgerskab.* Når opstigende dødelige har afsluttet mansoniaverdens uddannelse, den første lærlingetid i det universelle livsforløb, får de lov til at nyde den relative modenhedens forbigående tilfredsstillelse - borgerskab i systemets hovedstad. Selvom opnåelsen af hvert mål under opstigningsforløbet er en virkelig bedrift, så er disse mål i det lange løb kun milepæle på den lange opstigende vej til Paradiset. Men hvor relative disse fremgange end kan være, så fornægtes ingen evolutionære væsener nogensinde den fulde skønt forbigående tilfredsstillelse af at opnå et mål. Indimellem forekommer der en hvilepause under opstigningen til Paradiset, en kort pusterum under hvilken universets horisont står stille, væseners status er uforandret og personligheden kan smage sødmen i målopfyldelsen.

Den første af disse perioder i livsforløbet hos en dødelig opstigende indtræffer i hovedstaden i et lokalsystem. Under denne hvilepause kommer du, som en borger i Jerusem, til at forsøge at udtrykke i dit liv, det som du har tillært dig under de otte foregående livserfaringer - omfattende Urantia og de syv mansoniaverdner.

De serafiske fortolkere af kosmisk borgerskab vejleder de nye borgere i systemets hovedstæder og skærper deres værdsættelse af univers regeringens ansvarligheder. Disse serafer er også tæt forbundet med de Materielle Sønner i systemets administration, mens de anskueliggør det kosmiske statsborgerskabs ansvar og moral for de materielle dødelige i de beboede verdner.

4. *Moralens stimulatorer.* På mansoniverdnerne begynder du at lære selvstyre som er til fordel for alle berørte. Dit sind lærer sig samarbejde, lærer sig at planlægge sammen med andre og klogere væsener. I systemhovedkvarteret forhøjer seraflærerne yderligere din påskønnelse af kosmisk moral - af samspillet mellem frihed og loyalitet.

Hvad er loyalitet? Det er resultatet af en intelligent værdsættelse af broderskabet i universet; at man ikke kan tage så meget og ikke give noget. Når du stiger opad langs personlighedsskalaen lærer du først at være loyal, siden at elske, siden at være som en søn eller datter og derefter kan du være fri, men ikke førend du er en finalit, ikke førend du har opnået den perfekte loyalitet kan du selvvirkeliggøre den ultimative frihed.

Disse serafer underviser i tålmodighedens frugtbarhed: At stagnation betyder en sikker død og at en alt for hurtig vækst ligeledes er selvmord; at ligesom en dråbe vand der falder fra et højere niveau til et lavere og under den fortsatte rejse vedvarende løber nedad gennem en efter hinanden følgende små fald, på samme måde sker fremgangen vedvarende opad i morontia- og åndeverdnerne - og akkurat lige så langsomt og netop med sådanne gradvise skridt.

For de beboede verdner illustrerer moralens stimulatorer de dødeliges liv som en ubrudt kæde med mange led. Dit korte ophold på Urantia, på de dødeliges barndomssfære, er kun en enkelt led, det første i den lange kæde som skal strække sig over universer og gennem evige tidsaldre. Det er ikke så meget et spørgsmål om hvad du lære under dette dit første liv; det er erfaringen af at leve dette liv som er vigtig. Selv ene arbejde i denne verden, uanset hvor vigtigt det end er, er tilnærmelsesvis lige så vigtigt som den måde på hvilken du gør dette arbejde. Det findes ingen materiel belønning for et retfærdigt liv, men det giver en dyb tilfredsstillelse - bevidstheden om at have opnået noget - og dette overgår al tænkelig materiel belønning.

Nøglerne til himmeriget er oprigtighed, mere oprigtighed og endnu mere oprigtighed. Alle mennesker har disse nøgler. Menneskerne anvender dem - avancerer i åndestatus - gennem beslutninger, flere beslutninger og endnu flere beslutninger. Det højeste moralske valg er valget af den højst mulige værdi, og dette er altid - indenfor hver sfære, indenfor alle sfærer - at vælge at gøre Guds vilje. Hvis mennesker således vælger, er han stor, selvom han var den ringeste borger i Jerusem eller selv den mindste dødelige på Urantia.

5. *Transportørerne.* Dette er transportseraferne som fungerer i lokalsystemet. I jeres system, Satania, fører de passagerer til og fra Jerusem og virker i øvrigt som interplanetariske transportører. Sjældent går der en dag forbi uden at en transportseraf fra Satania afsætter en gæstestuderende eller anden rejsende af ånden eller semiåndenatur på Urantia. Disse selvsamme rumrejsende vil en dag tage dig til og fra de forskellige verdener i systemets hovedkvartersgruppe, og når du har afsluttet din opgave i Jerusem vil de tage dig videre til Edentia. Under ingen omstændigheder fører de dig tilbage til verden for din oprindelse som menneske. En dødelig vender aldrig tilbage til sin fødselsplanet under den domsperiode som råder under vedkommendes tidsmæssige eksistens, og hvis vedkommende vender tilbage under en senere domsperiode vil denne blive eskorteret af en transportseraf fra universets hovedkvartersgruppe.

6. *Registratørerne.* Disse serafer administrerer de trefoldige registrer i lokalsystemet. Registertemplet i en systemhovedstad er en unik bygning; en tredjedel er materiel og konstrueret af lysende metaller og krystaller; en tredjedel er morontiel og fremstillet af en forening mellem åndelig og materiel energi men usynlig for de dødelige; og en tredjedel er åndelig. Registratørerne i denne klasse præsiderer over og opretholder dette trefoldige registersystem. Opstigende dødelige konsulterer i begyndelsen de materielle arkiver, de Materielle Sønner og højere overgangsvæsener konsulterer arkiverne i moroniahallerne, mens serafer og højere åndepersonligheder i riget forsker i åndesektionens registre.

7. *Reserverne.* Forvaltningsserafernes reservekorps i Jerusem tilbringer meget af deres ventetid med at besøge, som åndeledsagere, med at omgås de nylige ankomne opstigende dødelige fra systemets forskellige verdner - de akkrediterede graduerede fra mansoniverdnerne. En af glæderne ved jeres ophold under fritiden i Jerusem bliver at tale og omgås med disse berejste og i mangt og meget erfarne serafer som venter på opgave i reservekorps.

Det er netop sådanne venskabsforhold som disse som gør en systemhovedstad så vellidt for de opstigende dødelige. I Jerusem ser i for første gang Materielle Sønner, engle og opstigende pilgrimme som omgås med hinanden. Her omgås væsener som er helt åndelige, semiåndelige og individer som netop er trådt frem fra den materielle eksistens. De dødeliges form er her således modificeret og menneskers reaktionsevne overfor lys så udvidet, at alle kan have glæde af

gensidig genkendelse og sympatisk forståelse af personligheden.

5. PLANETARISKE HJÆLPERE

Disse serafer har deres hovedkvarter i systemhovedstæderne, og selvom de er tæt forbundet med de bosiddende adamiske borgere, så er de primært forordnet til tjeneste hos de planetariske Adamer, de biologiske eller fysiske opløftere af de materielle racer i de evolutionære verdner. Englenes tjenende arbejde bliver i stigende grad interessant når det nærmer sig de beboede verdner, med de virkelige problemer som møder tidens mænd og kvinder som forbereder sig i forsøget på at opnå evighedsens mål.

De fleste af de planetariske hjælpere blev forflyttet fra Urantia da Adam regime kollapsede, og den serafiske overvågning af jeres verden blev i stor udstrækning overdraget til administratorer, overgangs ministre og skæbnevogtere. Men disse serafiske hjælpere hos jeres forsømmelige Materielle Sønner betjener imidlertid Urantia vedvarende i følgende grupper:

1. *Havens stemmer.* Når det planetariske forløb af menneskets evolution opnår dets højeste niveau ankommer der altid Materielle Sønner og Døtre, Adam og Eva, for at højne menneskeracernes fortsatte udvikling ved gennem konkret at bidrage med deres egen bedre livsplasma. Det planetariske hovedkvarter for en sådan Adam og Eva benævnes sædvanligvis Edens Have og deres personlige serafer er ofte kendt som ”Havens stemmer”. Disse serafer er til uvurderlig hjælp for de planetariske Adamer i alle deres projekter for den fysiske og intellektuelle ophøjelse af de evolutionære racer. Efter den adamiske forsømmelse på Urantia forblev nogle af disse serafer på planeten og blev forordnet til Adams efterfølgende magthavere.

2. *Broderskabets ånder.* Det burde være indlysende, at når en Adam og Eva ankommer til en evolutionær verden er deres opgave med at frembringe racemæssig harmoni og social samarbejde mellem de forskellige racer af betragtelig størrelse. Disse racer, som er af forskellig farve og varierende natur forholder sig sjældent venlig stemt til planen for broderskab mellem menneskerne. Disse primitive mennesker begynder kun at indse klogskaben i fredelige gensidige relationer som et resultat af moden menneskelig erfaring og gennem broderskabets serafiske ånders trofaste tjeneste. Uden disse seraferes arbejde ville de Materielle Sønners anstrengelser med at harmonisere og forfremme menneskeracerne i en udviklende verden blive meget forsinket. Og hvis jeres Adam havde holdt sig til den oprindelige plan for udviklingen af Urantia ville disse broderskabets ånder på nuværende tidspunkt have frembragt utrolige forandringer i den menneskelige slægt. I betragtning af den Adamiske forsømmelse er det sandelig bemærkelsesværdigt at disse serafklasser kunne fostre og virkeliggøre selv så meget broderskab som i nu har på Urantia.

3. *Fredens sjæle.* Mange stridigheder kendetegner årtusinderne i begyndelsen af det evolutionære menneskes anstrengelse opad. Fred er ikke en naturlig tilstand i de materielle verdner. Verdnerne oplever først ”fred på jorden og god vilje mellem mennesker” gennem aktiviteter som fredens serafsjæle har ansvaret for. Selvom disse engles første anstrengelser på Urantia for en stor del blev modarbejdet, forblev Vevona, lederen for fredens sjæle under Adams tid på Urantia, og hun er nu knyttet til den bosiddende generalguvernørs stab her. Og det var selv samme Vevona som, da Michael blev født, i egenskab af leder for hærskarerne af engle forkyndte for verdnerne: ”Ære være Gud i Havona og på jorden fred og god vilje mellem menneskerne.”

Under de mere avancerede tidsepoker i den planetariske evolution er disse serafer medvirkende til at erstatte idéen om forsoning med tanken om guddommelig tilpasning som filosofi for de dødeliges overlevelse.

4. *Tillidens ånder.* Mistænksomhed er den medfødte reaktion hos det primitive menneske; kampen for overlevelse under de tidligere tidsaldrer medfører ikke naturlig tillid. Tilliden er en ny menneskelig erhvervelse som er frembragt af disse planetariske seraferes aktiviteter under det adamiske regime. Det er deres opgave at indpode tillid i de udviklende menneskers sind. Guderne er meget tillidsfulde; den Universelle Fader er villig til frit at overlade sig selv - Retteren - i menneskenes varetægt.

Hele denne gruppe af serafer blev overført efter det adamiske svigt til det nye regime, og de har lige siden fortsat deres arbejde på Urantia. Og de har ikke været helt uden fremgang siden en civilisation nu står for at udvikles som omfatter meget af deres ideal om fortrolighed og tillid.

Under de mere avancerede planetariske tidsaldre forbedre mennesket værdsættelse af sandheden, at usikkerhed er hemmeligheden med en vedvarende tilfredshed. De hjælper filosofferne blandt de dødelige med at indse, at når uvidenhed er væsentlig for fremgang, så ville det være en kolossal bommert for de skabte at kende til fremtiden. De forhøjer menneskenes smag for sødme af usikkerhed, for romantik og charme i den ubestemte og ukendte fremtid.

5. Transportørerne. De planetariske transportører betjener de enkelte verdener. De fleste af de serafindhyllede væsener som føres til denne planet er på gennemrejse; de stopper kun for et kort øjeblik; de varetages af deres egne specielle serafiske transportører; men der findes et stort antal af sådanne serafer stationeret på Urantia. De er transportpersonligheder som opererer fra lokale planter som Urantia til Jerusem.

Jeres sædvanlige forestilling om engle er opstået på følgende måde: Under øjeblikke lige før den fysiske død, indtræffer der nogen gange et afspejlingsfænomen i menneskets sind, og denne tåget bevidsthed synes at visualisere noget af den nærværende engels skikkelse, og dette tolkes straks til den gængse forestilling om engle som dette individ har i sit sind.

Den fejlagtige opfattelse, at englene har vinger skyldes ikke den helt gamle forestilling om, at de måtte have vinger for at kunne flyve gennem luften. Mennesker har nogle gange fået tilladelse til at iagttage serafer som forberedes for transporttjeneste, og de gamle beretninger om disse oplevelser har for en stor dels vedkommende været bestemmende for opfattelsen om engle på Urantia. Ved observationen af en transportseraf som gøres klar til at modtage en passager for interplanetarisk rejse kan man se noget som ser ud som en dobbelt opsætning af vinger som strækker sig fra hovedet til fødderne hos englen. I virkeligheden er disse vinger energiinsulatorer - friktionsskjolde.

Når himmelske væsener skal serafindhylles for overføring fra en verden til en anden føres de til sfærens hovedkvarter, og efter behørig registrering indsættes de i overføringssovn. I mellemtiden forflytter transportserafen sig til en vandret position umiddelbart ovenover universets energi pol af planeten. Mens energiskjoldene er helt åben placeres den sovende personlighed med dygtighed af de tjenestegørende serafassistenter lige ovenpå transportenglen. Derefter lukkes og justeres både det øvre og det nedre par af skjolde omhyggeligt.

Og nu begynder, under indflydelse af omformerne og overførerne en sælsom forvandling mens serafen gøres klar til at svinge ind i energistrømmene i universets kredsløb. For det ydre syn så tilspidser serafen i begge ender og bliver så indesluttet i et mærkeligt gult skiftende lys, så det meget snart er umuligt at skelne den serafindhyllede personlighed. Når alt er klar for afrejse inspicerer transportlederen korrekt transportforsendelsen af livet, udfører rutinetests for at sikre hvorvidt englen på korrekt måde er indkoblet til kredsløbene og kundgør derefter at den rejsende er forsvarlig og rigtig serafindhyllet, at energierne er justeret, at englen er isoleret og at alting er klart for afrejseblinket. De mekaniske overvågere, to af dem, indtager derefter deres positioner. På dette tidspunkt er transportserafen blevet en næsten gennemsigtig, vibrerende og torpedoformet, glinsende og lysende form. Nu indkalder transportafsender fra verden tillægsbatterierne i form af de levende energioverførere, sædvanligvis et tusinde i antal; når han bekendtgøre transportens bestemmelsessted rækker han sig frem og berører den nærliggende ende af serafforsendelsen, som skyder fremad med lynets hastighed og efterlader sig et spor af himmelsk lysstyrke så langt som den planetariske atmosfære strækker sig. Indenfor mindre end ti minutter er dette forunderlige syn forsvundet selv fra serafernes forstærket syn

Mens de planetariske rumrapporter modtages ved middagstid på dagen ved meridianen for det angivne åndelige hovedkvarter, så afsendes transportørerne fra denne selv samme plads ved midnat. Det er det mest gunstige tidspunkt for afrejse og standardtiden for afrejse når intet andet er angivet.

6. Registratorerne. Disse er vogterne over registrene af de mere betydningsfulde anliggender som vedrører planeten, således som den fungerer som en del af systemet og således som den er forbundet til og berøres af universet regering. De er virksomme ved registreringen af planetariske anliggender, men er ikke involveret i sager som gælder individers liv og eksistens.

7. Reserverne. De planetariske seraferes reserver i Satania er forlagt til Jerusem i tæt forbindelse med reserverne af Materielle Sønner. Disse rigelige reserver opfylder i overflod hver fase af de mangfoldige aktiviteter hos denne serafklasse. Disse engle er også personlige budbringere i lokalsystemet. De betjener dødelige i overgangsverdnerne, engle og Materielle Sønner så vel som andre hjemmehørende i systemhovedkvarteret. Selvom Urantia for nuværende er uden de åndelige kredsløb i Satania og Norlatiadek, er i ellers i alle andre henseender i tæt berøring med

interplanetariske anliggender, for disse budbringere fra Jerusem kommer ofte til denne verden som til alle de øvrige sfærer i systemet.

6. OVERGANGS MINISTRENE

Således som navnet antyder så tjener seraferne af overgangsperioden, hvor som helst de kan bidrage til de skabte væseners overgang fra den materielle til den åndelige tilstand. Disse engle tjener fra de beboede verdner op til systemhovedstæderne, men de som findes i Satania anvender på nuværende tidspunkt deres største anstrengelse på uddannelsen af de overlevende dødelige i de syv mansoniaverdner. Denne tjeneste er diversificeret i overensstemmelse med de følgende syv opgaveklasser:

1. Serafevangelister.
2. Racefortolkere.
3. Sindsplanlæggere.
4. Morontiarådgivere.
5. Teknikere.
6. Registratorlærere.
7. Tjenende reserver.

I vil lære mere om disse serafiske ministre for de opstigende i overgangsverdnerne i forbindelse med beretningerne som omhandler mansoniaverdnerne og morontialivet.

7. FREMTIDENS SERAFER

Disse engle tjener ikke i større udstrækning andre steder end i de ældre verdner og på de mere avancerede planeter i Nebadon. Et stort antal af dem holdes i reserve i serafverdnerne nær Salvington, hvor de er involveret i projekter som vedkommer den en gang gryende tidsalder af lys og liv i Nebadon. Disse serafer virker i forbindelse med de opstigende dødeliges livsforløb, men de tjener næsten udelukkende kun de dødelige som overlever ved hjælp af en af de modificerede opstigningsmåder.

Eftersom at disse engle ikke direkte har at gøre med hverken Urantia eller urantianer, anser vi det bedst at afstå fra at beskrive deres fascinerende aktiviteter.

8. SERAFERNES SKÆBNE

Seraferne har deres oprindelse i lokaluniverserne, og i disse samme fødselsverdner når nogle af dem endda at afslutte deres tjenesteskæbne. Med hjælp og råd fra de ældre ærkeengle kan en del serafer blive ophøjet til de ædle opgaver hos en Lysende Aftenstjerne mens andre kan opnå status og tjeneste som uåbenbarede samordnede med Aftenstjernerne. Endnu andre eventyr står det frit for dem at forsøge at opnå indenfor lokaluniversets skæbner, men Serafington forbliver altid det evige mål for alle engle. Serafington er englenes tærskel til Paradiset og Guddoms opnåelse, overgangssfæren fra tjeneste i tiden til den høje tjeneste i evigheden.

Seraferne kan opnå Paradiset på snesevis - hundredvis - af forskellige måder, men de vigtigste således som de er beskrevet i disse beretninger er følgende:

1. At få adgang til serafernes beboelse i Paradiset som følge af personlig formåen, gennem at opnå perfektion i specialiseret tjeneste som himmelsk håndværker, teknisk rådgiver eller himmelsk registrator. At blive en paradislæder og efter således at have nået frem til altings centrum for siden måske at blive en evig minister og rådgiver for serafernes

klasser og andre.

2. At blive kaldt til Serafington. Under visse omstændigheder bliver serafer forordnede til ophøjelse, under andre omstændigheder opnår englene nogle gange Paradiset på meget kortere tid end de dødelige. Men lige meget hvor egnet et serafpar end er så kan de ikke på eget initiativ afrejse til Serafington eller andetsteds. Ingen andre end fremgangsrige skæbnebeskyttere kan være sikker på deres fremgang til Paradiset langs den evolutionære opstigningens progressive vej. Alle andre må tålmodigt afvente ankomsten af Paradisets budbringere blandt tredje gradens supernafer som kommer med indkaldelsen om at fremstå i ophøjelse.

3. At opnå Paradiset med de dødeliges evolutionære fremgangsmåde. Det højeste valg som seraferne kan gøre under deres livsforløb i tiden er at vælge karriere som skytsengel, for derigennem at opnå livsforløbet som finalit og kvalificere sig til opgave på seraf tjenestens evige sfærer. Disse personlige vejledere for tidens børn kaldes skæbnevogtere, hvilket angiver at de vogter over dødelige væsener på den guddommelige skæbnens vej og ved at gøre dette, afgør de deres egen høje skæbne.

Skæbnevogterne hentes fra rækkerne af alle serafklassers mere erfarne englepersonligheder som har kvalificeret sig til denne tjeneste. Alle overlevende dødelige bestemt til at blive fusioneret med Retter tildeles midlertidig vogtere, og disse ledsagere kan blive permanent tilknyttet, når de dødelige overlevende opnår den intellektuelle og åndelige udvikling som forudsættes. Inden de dødelige opstigende forlader mansoniaverdnerne har de alle en permanent serafledsagere. Denne gruppe af tjenende ånder beskrives i forbindelse med beretningerne om Urantia.

Det er ikke muligt for englene at få frem til Gud fra menneskenes oprindelsesniveau, fordi de er skabt ”lidt højere end jer”; men det er blevet klogt arrangeret, at selvom det ikke er muligt for dem at starte fra selve bunden, det åndelige lavland for de dødeliges eksistens, kan de stige ned til dem som begynder fra bunden og lodse disse væsener skridt for skridt, verden for verden, til Havonas porte. Når dødelige opstigende forlader Uversa for at begynde gennemgangen af kredsløbene i Havona tager disse vogtere, som har været tilknyttet som ledsagere efter de dødeliges kødelige liv, midlertidig afsked med deres pilgrimsledsagere mens de selv rejser til Serafington, englens skæbne i storuniverset. Her vil disse vogtere forsøge at opnå og opnå utvivlsomt, det serafiske lys syv cirkler.

Mange, men ikke alle af de serafer som er forordnet til skæbnevogtere under det materielle liv følger deres dødelige ledsagere gennem kredsene i Havona, og visse andre serafer går igennem kredsløbene i centraluniverset på en måde som helt afviger fra de dødeliges opstigning. Men uden hensyn til opstigningsvejen går alle evolutionære serafer gennem Serafington, og hovedparten gennemgår denne erfaring i stedet for kredsløbene i Havona.

Serafington er skæbnesfæren for engle og deres opnåelse af denne verden afviger helt fra de dødelige pilgrimmes erfaringer i Ascendington. Englene er ikke absolut sikre på deres evige fremtid førend de har opnået Serafington. Ingen engle som kommer til Serafington har efter hvad man ved nogensinde gået på afveje; synden finder aldrig genklang i hjertet på en fuldkommen seraf.

De graduerede fra Serafington forordnes til forskellige opgaver: Skæbnevogtere med erfaring fra Havonakredsene går sædvanligvis ind i de Dødeliges Finalitkorps. Andre beskyttere som har klaret deres adskillesestest i Havona, genforener sig ofte med deres dødelige ledsagere i Paradiset, og en del bliver for altid kompagnoner til de dødelige finaliter, mens andre tilslutter sig til de forskellige finalitkorps for ikke-dødelige og mange optages i Fuldendelsens Serafiske Korps.

9. FULDENDELSENS SERAFISKE KORPS

Efter at have opnået åndernes Fader og adgang til fuldendelsens af englens tjeneste, forordnes englene blandt andet til tjeneste i verdner etableret i lys og liv. De bliver tilknyttet de høje treenigede væsener i universerne og til de ophøjede tjenester i Paradiset og Havona. Disse serafer fra lokaluniverserne har erfaringsmæssigt erstattet forskellen i guddommelighedspotential som tidligere skilte dem fra de tjenende ånder i centraluniverset og superuniverserne. Englene i Fuldendelsens Serafiske Korps tjener som medarbejdere til sekonaferne i superuniverserne og som assistenter til supernafernes høje klasse i Paradiset og Havona. For disse engle er livsforløbet i tiden afsluttet; herefter og for evigt er de Guds tjenere, guddommelige personligheder ledsagere og ligestillet med finaliterne i Paradiset.

Fuldendelsens serafer vender tilbage i stort antal til deres fødselsuniverser for der at supplere de aktiviteter som bygger på guddommelig begavelse med aktivitet baseret på erfaringsmæssig perfektion. Nebadon er, relativt set, et af de yngre universer og har derfor ikke så mange af disse tilbagevendende graduerede fra Serafington som der findes i et ældre rige; ikke desto mindre er vores lokalunivers i tilstrækkelig grad forsynet med Fuldendelsens serafer, for det er betydningsfuldt, at de evolutionære riger fremviser tiltagende behov for deres tjenester når de nærmer sig status af lys og liv. Fuldendelsens serafer tjener nu mest sammen med de højeste klasser af serafer, men nogle af dem tjener i hver og en af de andre engleklasser. Selv jeres verden nyder den omfattende tjeneste fra tolv specialiserede grupper fra Fuldendelsens Serafiske Korps; disse mesterserafer for planetarisk tilsyn ledsager hver nyudnævnt Planetprins til en beboet verden.

Mange fascinerende muligheder for tjeneste er åbne for Fuldendelsens serafer, men ligesom de alle under tiden før Paradiset længtes efter opgave som skæbnevogtere, så vil de i deres erfaring efter Paradiset helst tjene som overdragelsesledsagere til de inkarnerede Paradissønner. De er vedvarende højt hengivne til den universelle plan med at få startet de dødelige væsener i de evolutionære verdner på deres lange og lokkende rejse mod guddommelighedens og evighedens mål i Paradiset. Under hele de dødeliges eventyr med at finde Gud og opnå guddommelig fuldkommenhed, er disse åndelige ministre blandt Fuldendelsens serafer sammen med tidens trofaste tjenende ånder altid og for evigt jeres sande venner og usvigelige hjælpere.

[Præsenteret af en Melkisedek på opgave for lederen af Nebadons serafiske hærskarer.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 40

GUDS OPSTIGENDE SØNNER

SOM i mange af de andre større grupper af væsener i universet så er syv almindelige klasser blandt Guds Opstigende Sønner blevet åbenbaret:

1. Fader fusionerede dødelige.
2. Søn fusionerede dødelige.
3. Ånden fusionerede dødelige.
4. Evolutionære serafer.
5. Opstigende Materielle Sønner.
6. De Overførte Mellemvæsener.
7. Personaliserede Rettere.

Beretningen om disse væsener, fra de evolutionære verdners ydmyge dødelige med oprindelse i dyreriget til den Universelle Faders Personaliserede Rettere præsenterer en lysende beretning om den uforbeholdne overdragelse af guddommelig kærlighed og imødekommende nedstigning gennem al tid og i alle universer i Paradisguddommenes vidtrækkende skabelse.

Disse præsentationer begyndte med en beskrivelse af Guddommene, og gruppe efter gruppe bevæger beretningerne sig nedad langs den universelle skala for levende væsener til den er nået den laveste klasse af liv udstyret med potentiale for udødelighed; og nu er jeg, som engang var en dødelig med oprindelse i en evolutionær verden i rummet, blevet udsendt fra Salvington for at uddybe og fortsætte beretningen om Gudernes evige formål angående de opstigende klasser af sønner, i særdeleshed hvad angår de dødelige væsener i tid og rum.

Da størstedelen af denne beretning vil være helliget til behandlingen af de tre grundklasser af opstigende dødelige, vil opmærksomheden først blive rettet på de ikke-dødelige opstigende sønners klasser - serafernes, Adamernes, mellemvæsernes og Retternes klasser.

1. EVOLUTIONÆRE SERAFER

De dødelige med oprindelse i dyreriget er ikke de eneste væsener som nyder privilegiet at tilhøre Guds sønner; englenes herskarer har også denne storartet mulighed for at nå frem til Paradiset. Også serafvogterne opnår gennem erfaring og tjeneste sammen med de opstigende dødelige i tiden status som opstigende sønner. Disse engle opnår Paradiset via Serafington, og mange optages endda i de Dødeliges Finalitkorps.

At stige op til de himmelske højder som en finalitsøn til Gud er en mesterlig bedrift for en engel, en præstation som langt overstiger jeres opnåelse af evig overlevelse gennem den Evige Sønns plan og den indre Retters allestedsnærværende hjælp; men sådanne opnåelser af serafvogterne, og lejlighedsvis andre, indtræffer virkelig.

2. OPSTIGENDE MATERIELLE SØNNER

Guds Materielle Sønner skabes i lokaluniverserne ligesom Melkisedekerne og deres medarbejdere, som alle klassificeres som nedstigende Sønner. Og de planetariske Adamerne - de evolutionære verdners materielle Sønner og Døtre - er virkelig nedstigende Sønner, som kommer ned til de beboede verdner fra deres oprindelsessfærer, hovedstæderne i de lokale systemer.

Når en sådan Adam og Eva er helt vellykket i deres fælles planetariske opgave, som biologiske opløftere, deler de indbyggernes skæbne i den verden. Når en sådan verden er etableret i de avancerede stadier af lys og liv får disse trofaste Materielle Sønner og Døtre tilladelse til at afgive alle deres planetariske administrative opgaver, og efter således at være befriet fra nedstigningens eventyr, registrerer de sig som perfektioneret Materielle Sønner i lokaluniversets register. På samme måde får de Materielle Sønner med stationær status - medborgerne i de lokale systemer - når udnævnelsen til planetariske opgaver er meget forsinket lov til at trække sig tilbage fra opgaverne på deres statussfærer og ligeledes registrere sig som perfektioneret materielle Sønner. Efter disse formaliteter erkendes disse, befriede Adam og Evaer, som opstigende Sønner til Gud, og de kan umiddelbart påbegynde deres lange rejse til Havona og Paradiset, begyndende ved det nøjagtige punkt for deres nuværende status og åndelige opnåelsesniveau. Og de gør denne rejse sammen med dødelige og andre opstigende Sønner og fortsætter til de har fundet Gud og er optaget i de Dødeliges Finalitkorps for evig tjeneste hos Paradisguddommene.

3. OVERFØRTE MELLEMVÆSENER

Selvom begge grupper af mellemvæsener er berøvet de umiddelbare fordele af Guds nedstigende Sønners planetariske overdragelser, og selvom deres opstigning til Paradiset længe er udskudt, befries begge grupper fra deres planetariske opgaver hurtigt efter at den evolutionære planet er nået frem til de midterste tidsforløb af lys og liv (hvis ikke forinden). Undertiden overføres størstedelen af dem sammen med deres menneskelige fætre, på dagen hvor lysets tempel sænker sig ned fra himlen og Planetprinsen ophøjes til Planetherskerens værdighed. Eftersom de er befriet fra deres planetariske tjeneste registreres begge klasser i lokaluniverset som opstigende Sønner til Gud og påbegynder umiddelbart den lange opstigning til Paradiset langs samme ruter som er forordnet for de dødelige racers fremskridt i de materielle verdner. Skæbnen for dem, som tilhører første gradens gruppe er forskellige finalitkorps, men anden gradens mellemvæsener, dvs. de adamiske mellemvæsener, har alle en vej som fører til medlemskab i de Dødeliges Finalitkorps.

4. PERSONALISEREDE RETTERE

Når en tidens dødelig under sin tid på planeten i forening med den Universelle Faders ådegave ikke opnår evig overlevelse for sin sjæl, skyldes en sådan fejltagelse aldrig på nogen måde at Retteren skulle have forsømt sin omsorgspligt, tjeneste eller hengivenhed. Ved den jordiske død vender sådanne tiloversblevne Ledsagere tilbage til Divington, og senere efter dommen over den ikke-overlevende kan de på ny anvises til verdnerne i tid og rum. Efter gentagende tjenester af denne slags eller efterfølgende en usædvanlig oplevelse, såsom at fungere som den iboende Retter hos en inkarneret Overdragelsessøn, personaliseres disse effektive Rettere undertiden af den Universelle Fader.

De Personaliserede Rettere er væsener af en unik og uudgrundelig klasse. Oprindeligt har de en eksistentiel førpersonlig status, men de er blevet erfaringsmæssige af at tage del i livet og dets løbebane hos de ydmyge dødelige i de materielle verdner. Og eftersom personligheden som overdrages til disse erfarne Tankerettere har sin oprindelse og kilde i den Universelle Faders personlige og vedvarende aktiviteter med at overdrage erfaringsmæssige personligheder til sin skabelse af skabte væsener, så klassificeres disse Personaliserende Rettere som opstigende Sønner til Gud, de højeste blandt alle sådanne klasser af Sønner.

5. DE DØDELIGE I TID OG RUM

De dødelige udgør sidste led i den kæde af væsener som kaldes Guds sønner. Alt det som er kendetegnende for den Oprindelige og Evige Søn går videre ned gennem en serie af formindsket guddommelige og stigende menneskelige personaliseringer indtil et væsen fremtræder som er meget lig jer selv, en som I kan se, høre og røre ved. Og så gøres I åndelige bevidste om den store sandhed som jeres tro kan fatte - at I er sønner af den evige Gud!

På samme måde kommer den Oprindelige og Uendelige Ånd med hjælp af en lang serie af formindsket guddommelige og stigende menneskelige klasser nærmere og nærmere de kæmpende væsener i verdnerne og når grænsen for sit udtryk i englene - med hvem jeres status som skabte væsener er lidt lavere. Det er englene som personlig vogter over og vejleder jer på livets rejse under livsforløbet som dødelig i tiden.

Gud Faderen nedgraduerer sig ikke, kan ikke graduere sig, på denne måde for at få en så tæt personlig kontakt med de næsten ubegrænsede antal opstigende væsener overalt i universernes univers. Men Faderen lider ikke afsavn af personlig kontakt med sine ydmyge væsener; i er ikke uden den guddommelige tilstedeværelse. Selvom Gud Faderen ikke kan være hos jer som en direkte manifestation af sin personlighed, er han i jer og en del af jer i den iboende Tankeretters, den guddommelige Ledsagerens, identitet. Således kommer Faderen, som i personlighed og ånd er længst borte fra jer, nærmest jer i personlighedens kredsløb og i åndeberøringen af indre fællesskab med selve sjælen hos hans jordiske sønner og døtre.

Identifikation med ånden udgør hemmeligheden af personlig overlevelse og afgør den åndelige opstandelsens skæbne. Og eftersom Tankeretterne er de eneste ånder med fusionspotentiale som kan identificere sig med mennesker under deres kødelige liv, klassificeres de dødelige i tid og rum primært i overensstemmelse med deres forhold til disse guddommelige gaver, de iboende Mysterieledsagere. Denne klassifikation er som følger:

1. Dødelige hos hvilken Retteren opholder sig midlertidig eller i erfaringsformål.
2. Dødelige som i deres type ikke fusionerer med Retteren.
3. Dødelige som har potentiale for fusion med Retteren.

Serie et - dødelige hos hvilken Retteren opholder sig midlertidig eller i erfaringsformål. Denne seriebetegnelse er midlertidig for enhver planet i udvikling og anvendes under de tidligere stadier i alle beboede verdner undtagen i dem som hører til den anden serie.

Dødelige af den første serie bebor verdnerne i rummet under de tidligere stadier af menneskets udvikling og omfatter de mest primitive typer af menneskesind.

I mange verdner som Urantia før Adam, opnår et stort antal højere og mere avancerede typer af primitive mennesker overlevelsescapacitet, men de lykkes ikke at opnå fusion med Retteren. Under mange, mange tidsaldre inden mennesker er steget op til den højere åndelige viljes niveau, bor Retteren i disse kæmpende væseners sind under deres korte kødelige liv, og i det øjeblik sådanne viljevæsener er beboet af Retteren, begynder de gruppevis skytsengle at fungere. Selvom disse dødelige af den første serie ikke har personlige beskyttere har de dog gruppevis vogtere.

En erfaren Retter forbliver hos et primitivt menneskevæsen under hele dennes kødelige liv. Retteren bidrager meget til de primitive menneskers fremskridt men kan ikke indgå evige foreninger med disse dødelige. Denne midlertidige omsorg af Retteren udretter to ting: For det første får de værdifuld og virkelig erfaring af hvordan det evolutionære intellektet er i sit væsen og virker, en erfaring som er uvurderlig i samarbejde med senere kontakter med højere udviklende væsener i andre verdner. For det andet bidrager Retternes midlertidige ophold meget til at forberede deres jordiske forsøgspersoner for en eventuel senere fusion med Ånden. Alle Gud søgende sjæle af denne type opnår evigt liv gennem lokaluniversets Moderånds åndelige omfavelse og bliver således opstigende dødelige indenfor lokaluniversets regime. Mange personer fra tiden før Adam på Urantia avancerede på denne måde op til mansoniaverdnerne i Satania.

Guderne, som foreskrev at det dødelige menneske skulle stige op til højere niveauer af åndelig intelligens under lange tidsaldre af evolutionære prøvelser og trængsel, tager hensyn til dets status og behov på hvert livsforløb af opstigningen; og altid er de guddommelige upartiske og retfærdige, endog charmerende barmhjertige ved de afsluttende bedømmelser af disse kæmpende dødelige fra de evolutionære racers tidligste tider.

Serie to - dødelige som i deres type ikke fusionerer med Retteren. Disse er specialiserede typer af mennesker, som ikke kan opnå en evig forening med deres iboende Rettere. Typeklassificeringen blandt racerne med en-, to- eller tredelte hjerner er ikke en faktor, som har betydning for fusionen med Retteren; alle sådanne dødelige er lige i den henseende,

men disse typer som ikke fusionerer med Retteren er en helt anderledes og i udpræget grad modificeret klasse af viljevæsener. Mange af dem som ikke inhalere hører til denne serie, og der findes talrige andre grupper, som sædvanligvis ikke fusionerer med Retteren.

Ligesom i serie nummer et har hver medlem af denne gruppe glæde af en enkelt Retters omsorg under det kødelige liv. Under det verdslige liv gør disse Rettere for de personer som de midlertidig dvæler i, alt det som gøres i andre verdner hvor de dødelige har potentiale for fusion. De dødelige i denne anden serie bebos ofte af jomfruelige Rettere, men de højere mennesketyper er ofte forbundet med mesterlige og erfarne Ledsagere.

I opstigningsplanen for opløftelsen af skabte væsener med oprindelse i dyreriget, giver Guds Sønner disse væsener samme hengivne tjeneste som er ydet de dødelige af urantiatypen. Serafernes samarbejder med Retterne på de planeter hvor fusion ikke forekommer, er præcis lige så velordnet som i de verdner hvor fusionspotentialitet findes; skæbnevogterne virker på sådanne sfærer ligesom på Urantia og fungerer på samme måde ved tidspunktet for den dødeliges overlevelse, hvorved den overlevende sjæl bliver fusioneret med Ånden.

Når I møder disse modificerede typer af dødelige i mansoniaverdnerne har I ikke nogle besværligheder med at kommunikere med dem. De taler det samme systemsprog men med hjælp af en modificeret fremgangsmåde. Disse væsener er identiske med jeres klasse af væsenliv hvad angår manifestationen af ånd og personlighed, de afviger kun i visse fysiske træk og i den kendsgerning at de ikke kan fusioneres med Tankeretteren.

Jeg er ikke i stand til at sige, hvorfor det er sådan, at denne væsentyper aldrig kan fusionere med den Universelle Faders Rettere. En del af os hælder til den opfattelse, at Livsbærerne i deres anstrengelser med at forme væsener som kan opretholde eksistens i en usædvanlig planetarisk omgivelse finder det nødvendigt at gøre så radikale forandringer i den universelle plan for intelligente viljevæsener, at det i følge sin natur bliver umuligt at frembringe en bestående forening med Retteren. Ofte har vi spurgt os: Er dette en tilsigtet eller utilsigtet del af opstigningsplanen? Men vi har ikke fundet noget svar.

Serie tre – Dødelige som har potentiale for fusion med Retteren. Alle med Faderen fusionerede dødelige nedstammer fra dyrene, netop så som menneskeracerne på Urantia. De omfatter dødelige af en-, to- eller trehjerne typer med potentiale for fusion med Retteren. Urantianerne er af mellemtype, dvs. af tohjernet type, og er på mange måde menneskelig overlegen til de enhjernes grupper men definitivt begrænsende sammenlignet med de trehjernes klasser. Udstyret i form af disse tre typer af fysiske hjerner har ingen betydning ved overdragelse af Rettere, i spørgsmålet om serafernes tjeneste eller ved nogen anden fase af åndelig omsorg. Den intellektuelle og åndelige differentiering mellem de tre hjernetyper sætter sit præg på individerne som i øvrigt er helt ens i deres sindets begavelse og åndelige potentiale. Differentieringen er størst under det verdslige liv og tenderer til formindskelse alt efter som mansoniaverdnerne en efter en gennemgås. Fra systemhovedkvarteret og videre er disse tre typers fremgang den samme, og deres afsluttende paradisskæbne er identisk.

De unummererede serier. Disse beretninger kan umuligt omfatte alle de fascinerende variationer i de evolutionære verdner. I ved at hver tiende verden er en decimal- eller eksperimentelplanet, men I ved ingenting om de andre variabler som ledsager processionen af de evolutionære sfærer kredsløb. Der findes alt for mange forskelle selv mellem de åbenbarede klasser af levende væsener, ligesom mellem de planeter som hører til samme gruppe, for at man kan redegøre for dem, men denne præsentation udreder de væsentligste forskelle i forholdet til opstigningslivsforløbet. Og opstigningslivsforløbet er den vigtigste faktor i enhver betragtning af de dødelige i tid og rum.

Hvad angår de dødeliges chancer for overlevelse, lad det for altid blive klart: Alle sjæle indenfor hver tænkelig fase af de dødeliges eksistens overlever forudsat at de manifesterer villighed til at samarbejde med deres iboende Retter og udviser et ønske om at finde Gud og opnå guddommelig perfektion, selvom disse ønsker er blot de første svage håb i den primitive forståelse af det ”sande lys som oplyser ethvert menneske som kommer ind i verden.”

6. GUDS SØNNER GENNEM TROEN

De dødelige racer repræsenterer den laveste klasse af intellektet og personlige skabelse. I dødelige er guddommeligt elskede, og hver og en af jer kan vælge at acceptere den sikre skæbne som indebærer en strålende og ærefuld erfaring,

men i er endnu ikke af natur af den guddommelige klasse; i er helt og holdent dødelige. I vil blive regnet som opstigende sønner i det øjeblik, når fusionen sker, men de dødeliges status i tid og rum er den samme som troens sønner inden den afsluttende sammensmeltning sker mellem den overlevende dødelige sjæl og enhver type af evig og udødelig ånd.

Det er et højtideligt og himmelsk faktum, at sådanne ydmyge og materielle væsener som menneskerne på Urantia er Guds sønner, den Allerhøjestes sønner gennem troen. ”Se hvilken kærlighed Faderen har skænket os, at vi skulle kaldes Guds sønner.” ”For at alle, som tog mod ham, dem gav han magt til at indse, at de er Guds Sønner.” Mens ”det endnu ikke er klart, hvad i skal blive”. allerede nu ”er i Guds sønner gennem troen”, ”for i har ikke modtaget ånden i trældom så i igen vil føle frygt, men i har modtaget sønskabets ånd i hvilken i råber: ’Fader vor.’ ”I fordom tider talte profeten i den evige Guds navn: ”Selv til dem skal jeg give en plads i mit hus og et navn som er fornemmere end sønner, jeg skal give dem et evigt navn, et som ikke skal udryddes.” ”Og eftersom I nu er sønner, har Gud sendt sin Søns ånd i jeres hjerter.”

I alle evolutionære verdner som bebos af dødelige findes disse Guds sønner af troen, nådens og barmhjertighedens sønner, dødelige væsener som hører til den guddommelige familie og i overensstemmelse hermed kaldes Guds sønner. De dødelige på Urantia er berettigede til at anse sig som værende Guds sønner fordi:

1. I er sønner af et åndelig løfte, sønner gennem troen; i har accepteret jeres status som sønner. I tror at jeres sønskab er virkeligt og således bliver det faktum at I er Guds sønner for evigt virkeligt.
2. En Guds Skabersøn blev en af jer; han er i virkeligheden jeres ældre broder; og hvis I i ånden bliver sandt beslægtet brødre til Kristus, den sejrende Mikael, så må I i ånden også være sønner til den Fader som I har til fælles - nemlig alles Universelle Fader.
3. I er sønner fordi en Søns ånd er blevet udøst over jer, rigeligt og med vished overdraget til alle menneskeracer på Urantia. Denne ånd trækker jer vedvarende mod den guddommelige Søn, som er dens kilde, og mod Paradisfaderen som er kilden til denne guddommelige Søn.
4. Af sin guddommelige frie vilje har den Universelle Fader givet jer et skabt væsens personlighed. I er blevet udstyret med en vis mængde af den guddommelige spontanitet som muliggør den frie viljes handlinger og som Gud deler med alle som kan blive hans sønner.
5. Inde i jer bor et fragment af den Universelle Fader, og i er således direkte beslægtet med den guddommelige Fader til alle Guds Sønner.

7. FADERFUSIONEREDE DØDELIGE

Udsendelse af Rettere og at de bor i de dødelige er sandelig et af Gud Faderens ufattelige mysterier. Disse fragmenter af den Universelle Faders guddommelige væsen medbringer potentialet for udødelighed hos de skabte væsener. Retterne er udødelige ånder, og forening med Retteren giver evigt liv af sjælen som den fusionerede dødelige har.

Jeres egne menneskeracer af overlevende dødelige hører til denne gruppe af opstigende Sønner til Gud. I er nu planetariske sønner, evolutionære væsener med oprindelse i Livsbærernes implantationer og modificeret af det adamiske livs infusion, næppe endnu opstigende sønner; men i er sandelig sønner med potentiale for opstigning - endda til de højeste højder af herlighed og opnåelse af guddommelighed - og denne åndelige status som en opstigende søn kan i opnå ved tro og gennem den frie viljes samarbejde med den iboende Retters åndeliggørende aktiviteter. Når du og din Retter endelig og for evigt fusionerer, når to bliver en, således som Guds Søn og Menneskesønnen er et i Kristus Mikael, da er det et faktum at I er blevet opstigende sønner af Gud.

Detaljerne i den iboende omsorg i Retterens livsforløb hos de dødelige på en forsøgs- og evolutionærplanet hører ikke til min opgave; udarbejdelsen af denne store sandhed omfatter hele jeres livsbane. Jeg inkluderer omtale af visse af Retterens funktioner for at give en udtømmende fremstilling af de dødelige som er fusioneret med Retteren. Disse iboende Guds fragmenter er sammen med jeres væsenklasse fra de første dage af fysisk eksistens gennem hele forløbet

af opstigningen til Nabadon og Orvonton, og videre gennem Havona til selve Paradiset. Derefter under det evige eventyr er denne samme Retter et med dig og en del af dig.

Dette er de dødelige som den Universelle Fader har befalet, ” Vær fuldkomne således som jeg er fuldkommen.” Faderen har overdraget sig selv til jer, placeret sin egen ånd inde i jer; *derfor* fordrer han ultimativ fuldkommenhed af jer. Beretningen om menneskets opstigning fra de dødeliges sfærer i tiden til de guddommelige riger i evigheden udgør en spændende fortælling som ikke indgår i min opgave, men dette overjordiske eventyr burde udgøre de dødelige menneskers højeste studium.

Fusion med et fragment af den Universelle Fader er lig med en guddommelig bekræftelse om at Paradiset til sidst vil kunne opnås, og disse med Retterfusionerede dødelige er den eneste klasse af menneskevæsener, der alle gennemrejser Havona kredsløbene og finder Gud i Paradiset. For de dødelige som har fusioneret med Retteren er den universelle tjenestens levesti vidåben. Hvilken værdig skæbne og ærefuld opnåelse venter ikke jer alle! Påskønner i til fulde alt som er gjort for jer? Forstår i storheden i den evige opnåelsens højder som åbner sig foran jer? - selv foran jer som nu trasker langs livets ubetydelige sti gennem jeres såkaldte ”tårernes dal”?

8. SØNFUSIONEREDE DØDELIGE.

Selvom praktisk taget alle overlevende dødelige fusionerer med deres Retter i en af mansoniaverdnerne eller strakt ved deres ankomst til de højere morontiasfærene så findes der visse tilfælde hvor fusionen forsinkes. En del oplever denne afsluttende sikkerhed om deres overlevelse først i de sidste uddannelsesverdner ved universets hovedkvarter, og for nogle få af disse dødelige kandidater til det liv som aldrig ender mislykkedes det totalt at opnå identifikation med deres trofaste Retter.

Disse dødelige er af retsmyndighederne anset værdige til at overleve, og selv deres Retter har ved sin tilbagevendelse fra Divinington været medvirkende til deres opstigning til mansoniaverdnerne. Disse væsener er steget op gennem et system, en konstellation og gennem uddannelsesverdnerne i kredsløbet omkring Salvington; de har nydt de ”halvfjerds gange syv” muligheder for fusion og vedvarende ikke været i stand til at opnå at blive et med deres Retter.

Når det viser sig, at nogle synkroniserings vanskelighed forhindre fusion med Faderen sammenkaldes Skabersønnens overlevelsedommere. Og når denne undersøgelsesdomstol, som er sanktioneret af en personlig repræsentant for Dagenes Ældste, til sidst finder, at den opstigende dødelig ikke er skyldig i nogen synlig årsag til at fusionen ikke er lykket noterer de dette i lokaluniversets register og sender dette resultat til Dagenes Ældste. Derefter vender den iboende Retter straks tilbage til Divinington for bekræftelse af de Personaliserede Ledsagere, og efter dette farvel fusioneres den morontiadødelige straks med en individualiseret overdragelse af Skabersønnens ånd.

Meget på samme måde som morontiasfærene i Nabadon deles med de med Ånden fusionerede dødelige så deler disse med Sønnen fusionerede væsener Orvontons tjenester med deres brødre som er fusioneret med Retteren og som er på rejse indad mod den fjerntliggende Paradisets ø. De er i sandhed jeres brødre og i vil med stor fornøjelse nyde deres selskab når I færdes gennem superuniversets uddannelses verdener.

De med Sønnen fusionerede dødelige er ikke en talrig gruppe, for der findes mindre end en million af dem i superuniverset Orvonton. Bortset fra at deres skæbne ikke medfører opholdsret i Paradiset så er de i ethvert henseende lige med deres kammerater som er fusioneret med Retteren. De rejser ofte til Paradiset i opgaver for superuniverset, men de bor der sjældent fast eftersom at de som klasse er begrænsede til superuniverset for deres fødsel.

9. ÅNDSFUSIONEREDE DØDELIGE.

De opstigende med Ånden fusionerede dødelige er ikke Tredje Kildes personligheder; de hører til Faderens personlighedskredsløb, men de er fusioneret med individualiseringer af den Tredje Kildes og Centers præsindsmæssige ånd. En sådan fusion med Ånden indtræffer aldrig under det naturlige livets gang; den sker først ved den dødeliges opvækkelser til morontiatilværelsen i mansoniaverdnerne. Der findes ingen overlapning i samarbejdet med fusionserfaringen; viljevæsener er enten fusioneret med Ånden, Sønnen eller Faderen. De som er fusionerede med Retteren eller Faderen er aldrig fusionerede med Ånden eller Sønnen.

Det faktum at disse typer af dødelige væsener ikke er kandidater for fusion med Retteren hindrer ikke Retteren fra at dvæle i deres indre under det kødelige liv. Retteren arbejder i disse væseners sind under det materielle liv men bliver aldrig for evigt et med sine elevsjæle. Under dette midlertidige ophold opbygger Retteren effektivt det tilsvarende åndelige modstykke af den dødeliges væsen - sjælen - som de gør hos dem som er kandidater for fusion med Retteren. Helt frem til tiden for den kropslige død er Retterens arbejde helt magen til deres funktion hos jeres egne menneskerace, men ved den kropslige opløsning tager Retteren evigt afsked med disse kandidater for fusion med Ånden, begiver sig direkte til Divinington, hovedkvarteret for alle guddommelige Ledsagere, og afventer der de nye opgaver i deres klasse.

Når sådanne sovende overlevende genpersonaliseres i mansoniaverdnerne fyldes den afrejste Retters plads af en individualisering af ånden fra den Guddommelige minister, den Uendelige Åndens repræsentant i det omhandlende lokalunivers. Denne infusion af ånd udgør disse overlevende væsener til med Ånden fusionerede dødelige. Disse væsener er på alle måder jeres lige i spørgsmålet om sind og ånd; og de er samtidig jeres jævnbyrdige som deler mansonia- og morontiasfærene med jeres klasse af fusionskandidater og med dem som skal fusionere med Sønnen.

Der findes imidlertid en enkelthed, hvori de med Ånden fusionerede dødelige adskiller sig fra deres opstigende brødre. De dødeliges hukommelse af erfaring som mennesket i de materielle oprindelsesverdner overlever den kropslige død fordi at den iboende Retter har erhvervet et åndeligt modstykke eller kopi af de hændelser i menneskets liv som var af åndelig betydning. Hos de med Ånden fusionerede dødelige findes der imidlertid ingen sådan mekanisme gennem hvilken menneskers hukommelse kan bestå. Retternes hukommelseskopier er fuldstændige og intakte, men disse erhvervelse er de afrejste Retters erfaringsmæssige ejendele og står ikke til rådighed for de væsener som Retteren tidligere eksisterende i. Disse væsener vågner derfor op i opstandelses haller på morontiasfærene i Nebadon som om de var ny skabte væsener, væsener uden bevidsthed om en tidligere tilværelse.

Det er muligt for disse lokaluniversets børn til igen at få adgang til meget af erfaringen fra deres tidligere menneskehukommelse gennem deres seraf- og kerubledsagers genfortælling om dem og gennem konsultation i arkiverne for det dødelige livsforløb som er registreret af de optegnende engle. Dette kan de gøre med en ubestridelig vished, fordi den overlevende sjæl som har en erfaringsmæssig oprindelse i det materielle og dødelige liv, selvom den ikke har nogen hukommelse af det dødelige livs hændelser, har en tilovers blivende erfaringsmæssig evne til igen at kende og reagere på disse hændelser som er oplevet i det forgangne men som savnes i hukommelsen.

Når en med Ånden fusioneret dødelig hører om hændelser som er oplevet i det forgangne men som savnes i hukommelsen indtræffer der i sjælen (identitet) hos denne overlevende en umiddelbar reaktion af erfaringsmæssigt genkendelse som øjeblikkelig forsyner den berettede hændelse med den følelsesmæssige anstrøg af virkelighed og den intellektuelle kvalitet af faktum; og denne tofoldige reaktion indebærer en rekonstruktion, en genkendelse, og en bekræftelse af en fase som savnes i hukommelsen fra den dødeliges erfaring.

Selv hos kandidater for fusion med Retteren er det kun de menneskelige erfaringer som var af åndelig værdi som er fælles besiddelse af den overlevende dødelig og den tilbagevendende Retter og som derfor umiddelbart kan huskes straks efter den dødeliges overlevelse. Vedrørende de begivenheder som ikke har åndelig betydning, må selv de som skal fusionere med Retteren sætte lid til genkendelsesreaktionen i den overlevende sjæl. Og eftersom en hvilken som helst enkelt begivenhed kan have åndelig betydning for en dødelig men ikke for en anden bliver det muligt for en gruppe af samtidige opstigende fra samme planet at forene deres pulje af begivenheder som Retterne husker og således rekonstruere enhver erfaring som de har fælles, og som var af åndelig værdi i livet hos nogen af dem.

Selvom vi ret godt forstå disse fremgangsmåder for rekonstruktion af hukommelse forstår vi ikke teknikken for personligheds anerkendelse. Personligheder som en gang har været forbundet med hinanden reagerer gensidigt overfor hinanden helt uafhængig af hukommelsesfunktionen, om end, selve hukommelsen og dens rekonstruktionsforhold er nødvendige for at tilvejebringe en sådan gensidig reaktion mellem personlighederne med alt som hører til hele genkendelsen.

En overlevende som er fusioneret med Ånden kan også lære meget om sit kødelige liv ved på ny at besøge sin fødselsverden under en senere planetarisk domsperiode end den han levede i. Disse åndefusionens børn har mulighed for at forske i deres tidligere livsforløb som menneske eftersom de i almindelighed er begrænset til tjeneste i lokaluniverset. De deler ikke jeres høje og ophøjede skæbne i Paradisets Finalitkorps; kun de dødelige som er fusioneret

med Retteren eller andre særligt omfavnede opstigende væsener optages i rækkerne af dem som afventer det evige guddomseventyr. De dødelige som er fusioneret med Ånden udgør lokaluniversernes permanente borgere; de kan stræbe efter Paradisskæbnen, men de kan ikke være sikre på den. I Nebadon er deres univershjem den ottende gruppe af verdner som kredser omkring Salvington, en himmelsk skæbne som i sin natur og placering meget ligner den som er beskrevet i de visioner som indgår i de planetariske traditioner på Urantia.

10. OPSTIGENDES SKÆBNER

De med Ånden fusionerede dødelige er stort set begrænset til et lokalunivers; de overlevende som er fusioneret med Sønnen er bunden til et superunivers; de med Retterfusionerede dødelige er bestemt til at trænge igennem universernes univers. Dem med den dødelige fusionerede ånd stiger altid op til niveauet for deres oprindelse; disse åndevæsener vender altid tilbage til den sfære som de oprindelig er udgået fra.

De med Ånden fusionerede dødelige hører til et lokalunivers; de stiger sædvanligvis ikke længere op end til grænserne for deres fødselsrige, ikke længere end distributionsområdet i rummet for den ånd som gennemstrømmer dem. De med Sønnen fusionerede stiger ligeledes op til kilden for deres åndebegavelse, for på stort set samme måde som Skabersønnens Sandhedsånd fokuseres i den tilhørende Guddommelige Minister, således implementeres hans ”fusionsånd” i de højere universers Afspejlende Ånder. En sådan ånde forhold mellem lokaluniversernes og superuniversernes niveauer hos Gud den Syvfoldige kan være svær at forklare men ikke at skelne, for det åbenbares umiddelbart i børnene til de Afspejlende Ånder - de sekorafiske Stemmer hos Skabersønnerne. Tankeretteren som nedstammer fra Faderen i Paradiset stopper aldrig førend den dødelige søn står ansigt til ansigt med den evige Gud.

Den mystiske variabel i tilhørsforholdet, hvorved en dødelig ikke bliver eller ikke kan blive evigt fusioneret med den iboende Tankeretter kan synes at afsløre en brist i opstigningsplanen; fusion med Sønnen eller Ånden overfladisk set, ligner kompensation for uforklarlige fejltagelser i en eller anden detalje af planen for opnåelse af Paradiset, men alle sådanne konklusioner er fejlagtige; vi har lært at alle disse hændelser udvikles i enighed med de Højeste Universherskers etablerede love.

Vi har analyseret dette problem og er kommet til den ubestridelige konklusion, at en overdragelse af alle dødelige til en ultimativ skæbne i Paradiset var uretfærdigt mod universerne i tid og rum eftersom at Skabersønnernes og Dagenes Ældstes domstol, så ville være helt afhængig af tjenester fra dem som er på gennemrejse til højere riger. Og det synes da også at være mere end passende at regeringerne i lokaluniverserne og superuniverserne hver og en skulle være forsynet med en permanent gruppe af opstigende borgere; så funktionerne i disse administrationssystemer ville blive beriget af anstrengelserne hos visse grupper af forherligede dødelige med permanent status, evolutionære komplement til abandonterne og susatierne. Det er netop nu helt indlysende, at den nuværende opstigningsplan effektivt forsyner de nuværende administrationssystemer i tid og rum med netop sådanne grupper af opstigende væsener; og vi har mange gange undret os: Repræsenterer alt dette en tilsigtet del af den kloge plan hos mesteruniversets Arkitekter udtænkt for at forsyne Skabersønnerne og Dagenes Ældste med en bestående opstigende befolkning, med udviklede klasser af borgere som i stigende grad bliver kompetente til at videreføre anliggender i disse riger under de fremtidige universer tidsaldrer?

Variationerne i de dødeliges skæbne beviser på ingen måde, at en skæbne nødvendigvis er bedre end en anden, kun at de er forskellige. De opstigende som er fusioneret med Retteren har sandelig et storslået og lysende livsforløb som finaliter udbredt frem foran sig i den evige fremtid, men dette betyder ikke, at de anses for mere foretrukne end deres opstigende brødre. Der findes ingen favorisering, intet vilkårligt, i udvælgelsesforholdet i den guddommelige plan for de dødeliges overlevelse.

Selvom finaliterne, som er fusioneret med Retteren, åbenbart har de videste muligheder for tjeneste af alle, så udelukker opnåelsen af dette mål dem automatisk fra chancen for at deltage i den årelange kamp i noget bestemt univers eller superunivers, fra de tidligere og mindre ordnede forløb til de senere og etablerede epoker når en relativ fuldkommenhed er opnået. Finaliterne erhverver sig en vidunderlig og vidtrækkende erfaring af tilfældig tjeneste i alle storuniversets syv segmenter, men de får sædvanligvis ikke den indgående kundskab om et enkelt univers hvilket allerede nu kendetegner de med Ånden fusionerede veteranerne i de Fuldendelsens Korps i Nebadon. Disse individer nyder muligheden af at overvære den opstigende procession af planetariske tidsaldrer, således som de udvikler sig en efter en på ti millioner beboede verdner. Og i trofast tjeneste hos sådanne borgere i lokaluniverset samles erfaring på erfaring indtil tidens fylde

får den høje kvalitet af visdommen til at modnes, en visdom som fremkaldes af fokuseret erfaring - *autoriseret* visdom - og dette er i sig selv er en afgørende faktor i løsning af et lokalunivers.

Således som det forholder sig med dem som er fusioneret med Ånden sådan er det også med de dødelige som er fusioneret med Sønnen og som har opnået opholdsstatus i Uversa. En del af disse væsener nedstammer fra de tidligste stadier i Orvonton, og de repræsenterer et langsomt akkumulerende samfund af indsigtsfordybende visdom som udgør en umådelig værdifuld tjeneste til gavn for det syvende superunivers velfærd og afsluttende udvikling.

Hvad den ultimative skæbne for disse stationære klasser af borgere i lokaluniverserne og superuniverserne skal blive ved vi ikke, men det er helt muligt at når finaliterne fra Paradiset udfører deres pionerarbejde ved guddommelighedens ekspanderende grænser i planetsystemet på det ydre rums første niveau, så kommer brødrene fra opstigningens evolutionære kamp, dem som er fusioneret med Sønnen eller Ånden antagelig til at bidrage til opretholdelsen af den erfaringsmæssige ligevægt i de fuldkomne superuniverser, samtidig med at de står klar til at byde velkommen til den indkommende strøm af pilgrimme til Paradiset, som denne fjerntliggende dag kan tænkes at strømme gennem Orvonton og dets søsterskabelser som en vældig åndesøgende stormflod fra disse endnu ikke kortlagte og ubeboede galakser i ydre rum.

Selvom størstedelen af dem som er fusioneret med Ånden vedvarende tjener som borgere i lokaluniverserne, så gør ikke alle det. Hvis en eller anden fase i deres univers tjeneste fordre deres personlig tilstedeværelse i superuniverset, da vil sådanne forvandlinger i disse medborgers væsen blive udvirket, så de kan stige op til det højere univers; og når de Himmelske Beskyttere er ankommet med ordre om at præsentere disse med Ånden fusionerede dødelige ved Dagenes Ældstes domstol, så vil de stige op for aldrig mere at vende tilbage. De bliver superuniversets protegéer og tjener som assistenter til de Himmelske Beskyttere, kontinuerlige, med undtagelse af de få som til gengæld kaldes til tjeneste i Paradiset og Havona.

Ligesom deres brødre som er fusioneret med Ånden går de med Sønnen fusionerede hverken igennem Havona eller opnår Paradiset medmindre de har gennemgået visse modificerende forvandlinger. Af gode og tilstrækkelige grunde er sådanne forvandlinger gjort med visse overlevende som er fusioneret med Sønnen, og disse væsener træffes her og der på de syv kredse i centraluniverset. Således stiger et vis antal af både dem med Sønnen eller Ånden fusionerede dødelige virkelig op til Paradiset og opnår et mål som på mange måder svarer til det som de med Faderen fusionerede dødelige ser frem imod.

De dødelige som er fusioneret med Faderen er potentielle finaliter; deres destination er den Universelle Fader, og de opnår ham, men indenfor rammen af den nuværende universtidsalder, opnår finaliterne ikke som sådan deres skæbne. De forbliver ufuldbyrdede væsener - sjette stadiets ånder - og derfor inaktive indenfor de evolutionære domæner som i deres status ikke er nået frem til lysets og livets tid.

Når en dødelig finalit Treenigheds omfavnes - bliver en Treenigede Søn, som f. eks. en Mægtig Budbringer - da har denne finalit opnået sin skæbne, i det mindste for indeværende universtidsalder. De Mægtige Budbringere og deres kammerater er måske ikke i den eksakte betydning syvende stadiets ånder, men udover andet så forsyner Treenigheds omfavnelsen dem med alt hvad en finalit en gang som syvende stadiets ånd kommer til at få. Efter at de dødelige som er fusioneret med Sønnen eller Ånden er treenigede passere de gennem paradiserfaringen sammen med de med Retteren fusionerede opstigende, med hvem de nu er ligeværdige i alle anliggender som gælder superuniversets administration. Disse Udvælgelsens eller Opnåelsens Treenigede Sønner er i det mindste for nuværende færdige væsener, i modsætning til finaliterne som for nuværende er ufærdige væsener.

Således, i den endelige analyse, er det næppe rigtig at anvende ordene ”større” eller ”mindre” ved sammenligningen af skæbnerne for de forskellige opstigende sønnernes klasser. Enhver sådan søn til Gud deler Guds faderskab, og Gud elsker hver og en af sine skabte sønner lige meget; han tager ikke hensyn hverken til opstigningsskæbnerne eller til de væsener som kan nå op til disse skæbner. Faderen elsker hver og en af sine sønner, og denne hengivenhed er ikke mindre end sand, hellig, guddommelig, ubegrænset, evig og unik - en kærlighed overdraget til *den ene* søn og *den anden* søn, individuelt, personligt og eksklusivt. Og en sådan kærlighed overskygger totalt alle andre fakta. Sønforholdet er det højeste forhold mellem den skabte og Skaberen.

Som dødelig kan i nu erkende jeres plads i familien af guddommelige sønner og begynder at ane forpligtelsen til at

benytte de fordele som så frit er forudsat i og med Paradisets plan for de dødeliges overlevelse - en plan som er ophøjet og belyst af en Overdragelsessøns livserfaring. Alle muligheder og al magt er stillet til rådighed for at sikre jeres ultimative opnåelse af den guddommelige perfektions mål i Paradiset.

[Præsenteret af Mægtig Budbringer midlertidig tilknyttet til staben hos Gabriel i Salvington.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 41

LOKALUNIVERSETS FYSISKE ASPEKTER

DET karakteristiske rum fænomen som adskiller hver lokal skabelse fra alle andre er den Skabende Ånds tilstedeværelse. Hele Nebadon er med sikkerhed gennemstrømmet af rum tilstedeværelsen af den Guddommelige minister i Salvington, og denne tilstedeværelse afslutter lige så sikkert ved de ydre grænser af vores lokalunivers. Det som gennemstrømmes af vores lokalunivers Moderånd er Nebadon; det som strækker sig udover hendes rumtilstedeværelse er udenfor Nebadon og udgøres af rum regionerne udenfor Nebadon i superuniverset Orvonton - andre lokaluniverser.

Selvom den administrative organisation i storuniverset udviser en tydelig opdeling mellem regeringerne for centraluniverset, superuniverserne og lokaluniverserne, og selvom denne inddeling har sin astronomiske sammenligning i rummet af Havona og de syv superuniverser, findes der ingen sådanne klare fysiske grænser som adskiller lokaluniverserne. Selv de større og mindre sektorer i Orvonton kan (af os) klart adskilles, men det er ikke så let at vide hvor de fysiske grænser går for lokaluniverserne. Dette beror på, at disse lokale kreationer er administrativt organiserede i overensstemmelse med visse kreative principper for segmenteringen af den samlede energiudladning i et superunivers, mens deres fysiske komponenter, sfærene i rummet - sole, mørke øer, planeter osv. - tager deres primære begyndelse i stjernetaågerne, og disse fremkommer i astronomisk overensstemmelse med visse præskabende (transcendentale) planer af Mesteruniversets Arkitekter.

En eller flere - endda mange - af sådanne stjernetaåger kan findes indenfor et enkelt lokalunivers område på samme måde som Nebadon fysisk blev sammensat af stjerne- og planetefterkommere til Andromeda og andre stjernetaåger. Nebadons sfærer nedstammer fra forskellige stjernetaåger, men de havde alle et vis fælles minimum af rumbevægelse som så blev justeret gennem styreledernes intelligente indsats så resultatet blev den nuværende sammenhobning af rumlegemer som tilsammen bevæger sig som en sammenhængende enhed langs superuniversets baner.

Sådan en opbyggelsen af den lokale stjernesky Nebadon, som i dag kredser i en stadig større bane omkring centrum af Orvontons mindre sektor i stjernebilledet Skytten, til hvilken sektor vores lokale skabelse tilhører.

1. NEBADONS STYRKECENTRE

Spiral- og andre stjernetaåger, moderhjulet til sfærene i rummet, påbegyndes af Paradisets kraftorganisatorer; og efterfølgende når en stjernetaåge har udviklet tyngdekrafts reaktion overtages deres superunivers funktion af styrkecentre og de fysiske overvågere som derefter har fuldt ansvar for styringen af den fysiske evolution af de efterfølgende generationer af stjernernes- og planeternes efterkommere. Denne fysiske overvågning af præuniverset Nebadon koordineres umiddelbart efter Skabersønnens ankomst med hans planer for universets organisation. Indenfor området af denne Guds Paradissøn samarbejder de Højeste Styrkecentre og de Ledende Fysiske Overvågere med de senere fremtrædende Morontia Styrkevejledere og andre med at frembringe det vældige kompleks af kommunikationslinjer, energikredsløb og styrkebaner som alle vedvarende forbinder de mangfoldige rumlegemer i Nebadon til en integreret administrativ enhed.

Et hundrede Højeste Styrkecentre af fjerde klasse er vedvarende forordnet til vores lokalunivers. Disse væsener modtager de indgående styrkelinjer fra tredje klassens centre i Uversa og formidler de nedtransformerede og modificerede strømme til styrkecentre i vores konstellation og systemer. Disse styrkecentre fungerer i forening med hinanden for at frembringe det levende system for kontrol og udligning hvilket bevirker opretholdelsen af balancen og

distributionen af de ellers fluktuerende og varierende energier. Styrkecentre beskæftiger sig imidlertid ikke med forbigående og lokale energiomvæltninger såsom solpletter og elektriske forstyrrelser i systemet; lys og elektricitet er ikke rummets grundenergi; de er sekundære og underordnede manifestationer.

De hundrede centre i lokaluniverset er beliggende i Salvington, hvor de virker i det eksakte energicenter for den sfære. Arkitektoniske sfærer, som Salvington, Edentia og Jerusem, får deres lys, deres varme og deres energi med metoder som gør dem så godt som uafhængig af solene i rummet. Disse sfærer konstrueres - bygget på bestilling - af styrkecentre og de fysiske kontrollere og blev formet for at udøve en kraftfuld indflydelse over energidistributionen. Baserende deres aktiviteter på sådanne fokuseringer af energikontrol, styrer og kanaliserer styrkecentre rummets fysiske energier gennem deres levende tilstedeværelse. Og disse energikredsløb udgør grundlaget for alle fysiske materielle og morontielle åndelige fænomener.

Ti Højeste Styrkecentre af den femte klasse er forordnede til hver og en af Nebadons primære dele, de hundrede konstellationer. I Norlatiadek, jeres konstellation er de ikke stationerede på hovedkvarterssfæren men er beliggende i centrum af det enorme stjernesystem som udgør konstellationens fysiske kerne. I Edentia findes ti mekaniske kontrollere og ti frandalanker som vedvarende står i konstant forbindelse med de nærliggende styrkecentre.

En Højeste Styrkecenter af den sjette klasse er stationeret eksakt i tyngdekraftens fokus i hvert lokalunivers. I systemet Satania besidder de tilforordnede styrkecentre en mørk ø i rummet i systemets astronomiske centrum. Mange af disse mørke øer er vældige generatorer som mobiliserer og retningsbestemmer visse rumenergier. Disse naturlige forhold udnyttes effektivt af Satantias Styrkecenter hvis levende masse fungerer som forbindelsesled til de højere centre og styrer strømmene af mere materialiseret styrke til de Ledende Fysiske Kontrollere på de evolutionære planeter i rummet.

2. DE FYSISKE KONTROLLERE I SATANIA

Mens de Ledende Fysiske Kontrollere tjener sammen med styrkecentre overalt i storuniverset, så er deres funktioner i et lokalt system, sådan som Satania, lettere at forstå. Satania er et af de hundrede lokalsystemer som udgør konstellationen Norlatiadeks administrative organisation, og dets nærmeste grænser er systemerne Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia og Glantonía. Systemerne i Norlatiadek adskiller sig i mange henseende fra hinanden, men alle er evolutionære og progressive, meget ligesom Satania.

Satania selv består af over syv tusinde astronomiske grupper eller fysiske systemer, af hvilken få er fremkommet på samme måde som jeres solsystem. Satantias astronomiske centrum er en enorm mørk rum ø som med sine tilhørende sfærer er beliggende ikke så langt fra systemregeringens hovedkvarter.

Med undtagelse for de tildelte styrkecentres tilstedeværelse så er overvågningen af hele Satantias system af fysisk energi koncentreret på Jerusem. En Ledende Fysisk Kontroller som er stationeret på dette hovedkvarterssfære arbejder i koordinering med systemets styrkecenter og tjener som forbindelsesformand for styrkeinspektørerne som har deres hovedkvarter i Jerusem og virker overalt i lokalsystemet.

Indføringen af energien i kredsløbene og dens kanalisering overvåges af fem hundrede tusinde levende og intelligente energibehandlere spredt udover hele Satania. Gennem disse fysiske kontrollere handling har de overvågende styrkecentre fuldstændig og fuldkommen kontrol over størstedelen af rummets grundenergier, inklusiv udstrålingen fra stærke ophedede himmellegemer og de mørke energiladede sfærer. Denne gruppe af levende væsener kan mobilisere, transformere, forvandle, behandle og overføre næsten alle fysiske energier i det organiserede rum.

Livet har en iboende evne til at mobilisere og forvandle universel energi. I kender til vækstlagets aktivitet til at forvandle lysets materielle energi til vækstrigets forskellige manifestationer. I ved også noget om den metode, med hvilken denne vegetative energi kan omformes til dyrerigets aktivitetsfænomen, men i ved praktisk taget ingenting om teknikken som anvendes af styrkelederne og de fysiske kontrollere, som er udstyret med evnen til at mobilisere, transformere, styre og koncentrere de mangfoldige energier i rummet.

Disse væsener i energi rigerne beskæftiger sig ikke direkte med energien som en komponent del hos levende væsener, ikke engang med området for fysiologisk kemi. De tager undertiden del i de fysiske forberedelser for livet, i

udarbejdelsen af de energisystemer som kan tjene som fysiske bærere af de levende energier hos elementære materielle organismer. På en måde forholder de fysiske kontrollere sig til de manifestationer af materiel energi som går forud for livet ligesom de bistående sindsånder forholder sig til det materielle sinds præandelige funktioner.

Disse intelligente væsener for styrkekontrol og energistyring må justere deres teknik på hver sfære i overensstemmelse med planetens fysiske sammensætning og arkitektur. De udnytter fejlfrit de beregninger og konklusioner som er gjort af deres respektive stab af fysikere og andre tekniske rådgivere med hensyn til den lokale indflydelse af stærke ophedede sole og andre typer af superladede stjerner. Selv rummets enorme kolde og mørke kæmper og de vrimlende skyer af stjernestøv må tages med i beregningerne; alle disse materielle ting har betydning i forbindelsen med de praktiske problemer ved behandlingen af energien.

Overvågningen af de evolutionære beboede verdners styrkeenergi er de Ledende Fysiske Kontrollers pligt, men disse væsener er ikke ansvarlige for alle energiforstyrrelser på Urantia. Der findes mange årsager til sådanne forstyrrelser, hvoraf nogle vil være udenfor de fysiske kontrollers område og kontrol. Urantia befinder sig på linjerne for ufattelige energier, en lille planet i kredsløbet for meget store masser, og de lokale kontrollere anvender blandt andet enorme antal af deres klasse i forsøget på at balancere disse energilinjer. De lykkes ganske godt med hensyn til de fysiske kredsløb i Satania, men de har besvær med at isolere mod Norlatiadeks kraftige strømninger.

3. VORES STJERNEKOMPAGNONER

Der findes over to tusinde klart lysende sole som afgiver lys og energi i Satania, og jeres egen sol er et gennemsnitlig glødende himmellegeme. Ud af de tredive af jeres nærmeste sole, så er der kun tre som skinner stærkere. Universets Styrkeledere indleder de specialiserede energistrømme, som løber mellem de enkelte stjerner og deres respektive systemer. Disse solovne sammen med rummets mørke kæmper tjener styrkecentre og de fysiske kontrollere som mellemstationer for den effektive koncentration og styring af de materielle kreationers energistrømme.

Solene i Nebadon er ikke forskellige fra de andre i universerne. Den materielle sammensætning af alle sole, mørke øer, planeter, satellitter og selv meteoriter er helt identiske. Disse sole har en gennemsnitlig diameter af omkring en million sekshundred tusinde kilometer, jeres egen sol er dog lidt mindre. Den største stjerne i universet, stjerneskyen Antares, har en diameter som er fire hundrede og halvtreds gange jeres sols diameter og dens volumen er tres millioner gange dens volumen. Men der findes rigeligt med rum til at imødekomme disse enorme sole. De har forholdsvis præcis lige så meget albuerum i rummet som et dusin appelsiner ville have hvis de cirkulerede rundt indeni det indre af Urantia, hvis planeten var en udhulet kugle.

Når sole som er alt for store slynges ud fra en stjernetaages moderhjul bryder de hurtig sammen eller danner dobbeltstjerner. Alle sole er oprindelig i sandhed gasformig, skønt de senere kan eksistere i et semiflydende stadium. Da jeres sol opnåede denne kvasiflydende tilstand som følge af supergastrykket var den ikke tilstrækkelig stor til at dele sig ækvatorialt, hvilket er en type for fremkomsten af dobbeltstjerner.

Når de er mindre end en tiende del af jeres sol, sammentrækkes, kondenseres og afkøles disse ildkugler hurtigt. Når de er over tredive gange jeres sols størrelse - rettere sagt tredive gange bruttomængden af faktisk materiale - splittes de let i to adskilte himmellegemer som enten bliver centre for nye systemer eller forbliver i hinandens tyngdekraftsgreb og rotere rundt om et fælles centrum som en type af dobbeltstjerne.

Den seneste større kosmiske udbrud i Orvonton var den usædvanlige eksplosion af en dobbeltstjerne, lyset fra denne eksplosion nåede Urantia i år 1572 e.Kr. Denne ildstorm var så intens, at eksplosionen tydelig kunne ses i fuldt dagslys.

Alle stjerner er ikke faste, men mange af de ældre er det. En del af de rødlige, svagt glimtende stjerner har i centrum af deres enorme masse nået en tæthed, som kan beskrives ved at sige at en kubikcentimeter af en sådan stjerne ville veje 166 kilo. Det enorme tryk sammen med tabet af varme og cirkulerende energi, har resulteret i at de materielle basisenheders baner er kommet tættere til hinanden indtil de til sidst er nået stadiet af elektronisk kondensering. Denne proces af afkøling og sammentrækning kan foresætte indtil det begrænsende og kritiske eksplosionspunkt for ultimatonisk kondens.

De fleste af de gigantiske sole er relativt unge; de fleste dværg stjerner er gamle, men ikke alle. Kollisionsdværgene kan være meget unge og gløde med et intenst hvidt lys uden nogensinde at have været gennem det første røde stadie af skinnende ungdommelighed. Både meget unge og meget gamle sole lyser sædvanligvis med et rødt skær. Den gule farveskiftning angiver moderat ungdom eller forestående alderdom, men det lysende hvide lys betyder et kraftigt voksenliv som har foregået længe.

Selvom alle sole ikke i de unge år gennemgår et pulserende stadium, i det mindste ikke synligt, kan i når i ser ud i rummet iagttage mange af disse yngre stjerner, hvis kæmpemæssige åndedræt kræver fra to til syv dage for at fuldføre hele cirklen. Jeres egen sol bærer endnu et aftagende arv fra de mægtige opsvulmninger under dens yngre dage, men perioden er forlænget ud fra de tidligere tre og en halv dag lange pulseringer til den nuværende elleve og et halvt års cirkel for solpletter.

Stjernernes variabler har mange årsager for deres oprindelse. I visse dobbeltstjerner medfører tidevandet som årsag af de indbyrdes afstandes hurtige forandring når de to himmellegemer kredser rundt i deres baner, også til periodiske fluktuationer i lyset. Disse variationer i tyngdekraften forårsager regelmæssige og tilbagevendende opflammen, ligesom indfangelsen af meteoror, fører til forøgelse af energi-materiel på overfladen, resulterer i et forholdsvis pludselig lysblink som hurtig formindskes til den normale lysstyrke for den sol. Nogle gange fanger en sol en strøm af meteoror på en linje af formindsket tyngdekraftsmodstand, og af og til forårsager kollisioner opflammen i stjernerne, men de fleste af disse fænomener vedrører helt og holdent de indre udsving i stjernerne.

Blandt en gruppe af variable stjerner er lysets udsvingsperiode direkte afhængig af lysstyrken, og kendskabet til dette faktum gør det muligt for astronomer at udnytte sådanne sole som fyrtårne eller eksakte målepunkter i universet i den fortsatte udforskning af de fjerntliggende stjernehebe. Med denne fremgangsmåde er det muligt meget nøjagtigt at måle stjerneafstande op til over en million lysår. Bedre metoder for rummets måling og forbedret teleskopteknik vil en gang senere afsløre de ti store inddelinger af superuniverset Orvonton; i vil i det mindste kunne identificere otte af disse ufattelige sektorer som kæmpemæssige og ganske symmetriske ansamlinger af stjerner.

4. SOLENES TÆTHED

Jeres sols masse er noget større end hvad jeres fysikere har beregnet; de har beregnet den til omkring et tusinde otte hundred kvadrillioner ($(1,8 \times 10^{27})$ tons. Den befinder sig i sin nuværende tilstand omtrent halvvejs mellem de tætteste og de mest spredte stjerner, og dens tæthed er omtrent en og en halv gang vand. Jeres sol er imidlertid hverken flydende eller fast - den er gasformig - og dette er sandt på trods af besværligheden ved at forklare hvorledes gasformig materie kan opnå denne og endda meget større tæthed.

De gasformige, flydende og faste tilstande gælder forholdet mellem atomer eller molekyler, men tætheden er et forhold mellem rum og masse. Tætheden varierer i direkte forhold til kvantiteten af masse indenfor et givet rum og i omvendt forhold til mængden af rum indenfor en given masse, det rum som findes mellem materiens centrale kerne og de partikler som hvirvler rundt om disse centre såvel som rummet indenfor disse materiepartikler.

Afkølede stjerner kan være fysisk gasformige og samtidig utrolig tætte. I kender ikke til solenes supergasser, men disse og andre usædvanlige former af materie forklarer hvordan selv ikke-faste sole kan opnå en tæthed som er lig med jern - omtrent Urantias tæthed - og alligevel befinde sig i en stærk ophedet gasformig tilstand og forsætte med at fungere som sole. Atomerne i disse supergasser, er usædvanlig små; de indeholder få elektroner. Disse sole har også i det store og hele mistet deres frie ultimatiske energireserver.

En af jeres nærliggende sole som begyndte sit liv med næsten samme masse som jeres sol er nu krympet næsten til størrelsen af Urantia og blevet fyrr tusinde gange så tæt som jeres sol. Denne hede og kolde, gasformig og faste sols vægt er omkring 55 kilo per kubikcentimeter. Og vedvarende lyser denne sol med et svagt rødt skær, det senile glimt hos en døende konge af lys.

De fleste sole er imidlertid ikke så tætte. En af jeres ganske nære naboer har en tæthed som eksakt den samme som jeres atmosfære ved havets overflade. Hvis I befandt jer i det indre af denne sol ville i ikke kunne observere noget som helst. Og hvis temperaturen tillod det kunne i trænge igennem størstedelen af de sole som blinker på nattehimlen uden at

observere mere materie end det i fornemmer i luften i jeres stuer på jorden.

Den massive sol Veluntia, en af de største i Orvonton, har en tæthed på kun en tusindedel af Urantias atmosfære. Hvis den havde en sammensætning magen til jeres atmosfære og ikke var superophedet ville den udgøre et sådan vakuum at mennesker hurtigt ville blive kvalt hvis de befandt sig i eller på den.

En anden af Orvontons kæmper har nu en overflade temperatur på omkring 1.600 grader Celsius. Dens diameter er over 480 millioner kilometer - tilstrækkelig med plads til at rumme jeres sol og jordens nuværende omløbsbane. Og på trods af denne enorme størrelse, over fyrre millioner gange jeres sol, er dens masse kun omkring tredive gange større. Disse enorme sole har en udvidet periferi som strækker sig næsten fra en sol til en anden.

5. SOLSTRÅLINGEN

Det faktum at solene i rummet ikke er særlig tætte bevises af de regelmæssige strømme af undslippende lysenergier. En alt for stor tæthed ville med sin uigennemtrængelighed tilbageholde lyset indtil trykket fra lysenergien nåede eksplosionspunktet. Der findes et enormt lys- eller gastryk indeni en sol som får den til at udskyde en strøm af energi som gennemtrænger rummet millioner og atter millioner kilometer for at føre energi, lys og varme til de fjerntliggende planeter. En næsten seks meter tyk overflade af Urantias tæthed ville effektivt forhindre alle røntgen- og lysenergiers udslip fra en sol indtil det stigende indre tryk af akkumulerende energier fra atomernes deling ville overvinde tyngdekraften i en enorm udadrettet eksplosion.

Når lyset forekommer sammen med fremdrivende gaser er det yderst eksplosivt hvis det ved høje temperaturer bliver indespærret af uigennemsigtige vægge, som holder det tilbage. Lyset er reelt. Således som i værdsætter energi og styrke i jeres verden ville sollyset være billigt selv om det kostede to millioner dollar per kilo.

Det indre af jeres sol er en vældig generator for røntgenstråler. Solene opretholdes indefra af det uophørlige bombardement fra disse mægtige udstrålinger.

Det fordre over en halv million år for en elektron som stimuleres af en røntgenstråle at arbejde sig op fra selve centret af en gennemsnitlig sol til dens overflade, hvorfra den begynder sit rumeventyr, måske for at varme en beboet planet, at blive fanget af en meteor, at tage del i et atoms fødsel, at blive tiltrukket af en stærk ladet mørk ø i rummet eller at se sin rumrejse afsluttet med at den til sidst styrter ned til overfladen på en sol magen til den hvorfra den kom.

Røntgenstrålerne i en sols indre lader de stærkt ophedede og agiterede elektroner med tilstrækkelig energi til at føre dem ud gennem rummet, forbi mængden af forstyrrende påvirkning i form af indgribende materie og på trods af afledende tyngdekrafts virkninger, til de fjerntliggende sfærer i systemerne langt borte. Den store mængde af hastighedsenergi som behøves for at komme løs fra tyngdekraftsgrebet i en sol er tilstrækkelig til at sikre solstrålens vedvarende rejse med uformindsket hastighed, indtil den støder på betydelige materiemasser; hvorefter den hurtigt forvandles til varme, samtidig med at andre energier frigøres.

Energien, det være sig som lys eller i andre former, bevæger sig på sin rejse gennem rummet lige fremad. Den materielle eksistens virkelige partikler rejser gennem rummet som en geværskud. De bevæger sig i en lige og ubrudt linje eller i procession, med undtagelse af indvirkning fra højere kræfter og udover at de altid adlyder den lineære tyngdekrafts træk som findes indbygget i materiel masse og den cirkulerende tyngdekrafts tilstedeværelse fra Paradisøen.

Solenergien kan forekomme at være drevet frem i bølger, men dette beror på indvirkning af sameksisterende og afvekslende påvirkninger. En given form af organiseret energi fremskrider ikke i bølger men i direkte linjer. Tilstedeværelse af en anden eller tredje form af kraft-energi kan gøre at den strøm som observeres forekommer at fremskride i bølgeformation, ligesom under en forblændede regnstorm efterfulgt af en stærk vind, vandet synes nogen gange at forekomme som at det falder ned i stød eller kommer ned i bølger. Regndråberne kommer ned i en ret linje i ubrudt følge, men vindens indvirkning er sådan at den giver et synsindtryk af stød af vandet og bølger af regndråber.

Påvirkningen af visse sekundære og andre uopdagede energier som findes i jeres lokalunivers rumregioner er således, at

udstrålingen af sollys ser ud til at fremvise visse bølgefænomener og desuden at være ophugget i uendelige små dele af bestemt længde og vægt. Og fra et praktisk synspunkt, er det netop hvad der sker. I kan næppe håbe på at nå frem til en bedre forståelse af lysets opførsel før den tid kommer, hvor i får en klarere opfattelse om den vekselvirkende påvirkning af og de indbyrdes forhold mellem de forskellige rumkræfter og solenergier som eksisterer i Nebadons rumregioner. Jeres nuværende forvirring beror også på jeres ufuldstændige forståelse om det problem, som involverer de vekselvirkende aktiviteter i mesteruniversets personlige og ikke-personlige overvågning - Samforeneren og den Egenskabsløse Absoluttes tilstedeværelse, handlinger og koordinering.

6. KALCIUM - VANDREREN I RUMMET

I dechifreringen af spektralfænomenet bør man huske, at rummet ikke er tomt; at lyset på sin vej gennem rummet blandt andet modificeres let af de forskellige former af energi og materie som cirkulerer overalt i det organiserede rum. En del af de linjer som angiver ukendt materie og som optræder i jeres sols spektrum kommer fra modifikationer i velkendte grundstoffer som flyder omkring i knust form overalt i rummet, det er de knuste atomer fra de voldsomme sammenstødninger i kampen mellem solens grundstoffer. Rummet er fuldt af disse omvandrende vandrere, især natrium og kalcium.

Kalcium er faktisk det væsentligste grundstof blandt den materie som findes udspreddt i rummet overalt i Orvonton. Hele vores superunivers er bestrøet med minutiøst pulveriseret sten. Sten er bogstaveligt det grundlæggende byggemateriale for planeterne og sfærerne i rummet. Den kosmiske sky, det store rum tæppe, består for størstedelen af modificerede kalciumatomer. Stenatomet er et af de væsentligste forekommende og udholdende grundstoffer. Det udholder ikke kun sol ionisering - opdeling - men fortsætter i en associativ identitet selv efter at være blevet hamret løs på af de nedbrydende røntgenstråler og splittet af de høje sol temperaturer. Kalcium har en individualitet og en lang levetid som overgår alle de mere almindelige former af materie.

Som jeres fysikere har mistænkt rider disse lemlæstede rester af sol kalcium bogstavelig på lysstrålerne under rejser af varierende længde, og således lettes deres omfattende udbredelse over hele rummet. Natriumatomet kan også, når det har undergået visse modifikationer, rejse med lys og energi. Bedriften hos kalcium er desto mærkeligere eftersom massen hos dette grundstof er næsten dobbelt af massen hos natrium. Den lokale spredning af kalcium i rummet skyldes, at stoffet i modificeret form frigør sig fra solens fotosfære ved bogstaveligt at ride på de udgående solstråler. Trods sin relative store masse - der jo indeholder tyve roterende elektroner - er kalcium blandt alle solens grundstoffer den mest resultatrige i at frigøre sig fra solenes indre til områderne i rummet. Dette forklarer, hvorfor der på solen findes et lag af kalcium, en gasformig overflade af sten, ni tusinde seks hundred kilometer tyk; og det på trods af at der nedenunder findes nitten lettere og talrige tungere grundstoffer.

Kalcium er et aktivt og mangesidigt grundstof ved soltemperaturer. Stenatomet har to hurtige og løst bundne elektroner i de to ydre elektronbaner som ligger meget nær hinanden. Tidligt under den atomare kamp mister den sin ydre elektron; derefter påbegynder den en mesterlig opvisning med at jonglere den nittende elektron frem og tilbage mellem kredsene for det nittende og tyvende elektronløb. Ved at kaste denne nittende elektron frem og tilbage mellem dens egen bane og den forladte ledsagers bane over femogtyve tusinde gange per sekund kan en lemlæstet stenatom delvis overvinde tyngdekraften og således lykkes det den at ride på de opdukkende lys- og energistrømme, solstråler, til frihed og eventyr. Dette kalciumatom bevæger sig udad med vekslende ryk som fare fremad når den på skift griber og slipper grebet om solstrålen omkring femogtyvetusinde gange hvert sekund. Og det er derfor at sten er den væsentligste bestanddel i rummets verden. Kalcium er den bedste undviger fra solfængslerne.

Denne akrobatiske kalciumelektrons mobilitet fremgår af det faktum, at når den af temperatur- og røntgenkræfterne i solen kastes til den højere banens kreds forbliver den i den bane i kun omkring en milliontedels sekund; men inden den elektroniske tyngdekraftsstyrke i atomets kerne trækker den tilbage til dens gamle bane, når den at fuldføre en million omdrejninger om atomets center.

Jeres sol har skilt sig af med en enorm mængde af sit kalcium, da den mistede ufattelige mængder under tiderne for dens krampagtige udbrud i forbindelse med dannelsen af solsystemet. En stor del af solens kalcium er nu i solens ydre skorpe.

Man bør huske at spektralanalyser kun angiver sammensætningen af solens overflade. For eksempel: Solens spektrum udviser mange linjer af jern, men jern er ikke det væsentligste grundstof i solen. Dette fænomen beror næsten helt på den nuværende temperatur ved solens ydre, lidt mindre end 3.300 grader. Denne temperatur er meget gunstig for at registrere jernets spektrum.

7. SOLENERGIENS OPRINDELSE

Temperaturen i det indre af mange sole, selv i jeres egen, er meget højere end hvad man almindeligvis tror. I det indre af en sol findes der praktisk taget ingen hele atomer; de er alle mere eller mindre splittede af det intensive bombardement fra røntgenstråler hvilket er naturligt ved disse høje temperaturer. Uafhængig af hvilke materielle elementer som findes i de ydre lag af en sol så bliver grundstofferne i solens indre meget ens af den opløselige virkning fra de nedbrydende røntgenstråler. Røntgenstrålen er den store nivellør i atomernes tilværelse.

Temperaturen ved overfladen af jeres sol er næsten 3.300 grader, men den stiger hurtigt ved indtrængen i det indre af solen til den i midterregionen når den utrolige højde af omkring 19.400.000 grader. (Alle disse temperaturer angives i jeres Celsius-skala.)

Alle disse fænomener antyder en enorm energiforbrug, og solenergiens oprindelse angives i prioritet af deres betydning og er:

1. Atomernes, og til sidst elektronernes, tilintetgørelse.
2. Forvandling af grundstoffet til andre, inklusiv den derved frigivet gruppe af radioaktive energier.
3. Indsamling og overføring af visse universelle rumenergier.
4. Rummaterie og meteoror som uophørligt dykker ind i de brændende sole.
5. Solenes sammentrækning, afkølingen og den efterfølgende sammentrækning af en sol giver nogen gange mere energi og varme end hvad rummaterien bidrager med.
6. Tyngdekraftens indvirkning ved høje temperaturer forvandler vise former af kredsløbs styrke til udstrålende energier.
7. Tilbagefanget lys og anden materie som trækkes tilbage til solen efter at have forladt den, samt andre energier med oprindelse udenfor solen.

Der findes et regulerende tæppe af hede gasser (nogen gange med en temperatur på millioner af grader) som indhyller solene og som virker for at stabilisere varmetabet og i øvrigt forhindre risikofyldte udsving ved afgivningen af varme. Under en sols aktive liv forbliver den indre temperatur på 19.400.000 grader omtrent det samme på trods af at den ydre temperatur falder mere og mere.

I kan forsøge at visualisere 19.400.000 graders varme i forening med visse tyngdekraftstryk som elektronernes kogepunkt. Under sådanne tryk og ved sådanne temperaturer nedbrydes alle atomer og brydes op i deres elektron- og andre nedarvede komponenter; selv elektronerne og andre sammenslutninger af ultimatoner kan brydes op, men solene er ikke i stand til at nedbryde ultimatonerne.

Disse soltemperaturer er egnede til at sætte en enorm fart på ultimatonerne og elektronerne, i det mindste hvad angår de sidstnævnte som fortsætter med at opretholde deres eksistens under disse forhold. I vil indse hvad den høje temperatur betyder for accelerationen af ultimatonernes og elektronernes aktivitet når I stopper op og betænker at en dråbe almindelig vand indeholder over et tusinde trillioner atomer. Det er en energimængde på mere end et hundrede hestekræfter udnyttet vedvarende i to år. Den samlede varme som solsystemets sol nu giver fra sig hvert sekund er tilstrækkelig til at koge alt vand i alle oceaner på Urantia indenfor bare et sekund.

Kun de sole, der fungerer i de direkte kanaler af hovedstrømmene af universets energi kan lyse for evigt. Sådanne sol ovne skinner på ubestemt tid, idet de kan erstatte deres materielle tab med indtagelse af rum-kraft og tilsvarende

cirkulerende energi. Men stjerner som ligger langt borte fra disse hovedkanaler for opladning er bestemt til at gennemgå energi udtømmelse - gradvise afkøling for til sidst at brænde op.

Sådanne døde eller døende sole kan forynges af kollisioners påvirkning eller kan lades op på ny af visse ikke-lysende energi øer i rummet, eller de kan med deres tyngdekraft røve sig til nærliggende mindre sole eller systemer. Størstedelen af døde sole erfarer genoplivning med disse eller andre evolutionære teknikker. De, som ikke til sidst således lades op på ny er bestemt til at gennemgå sprængning ved eksplosion

af massen, når fortætningen som følge af tyngdekraften når energitrykkets kritiske niveau for ultimaton fortætning. Disse forsvindende sole bliver således energi i dens mest svækket form, energi som er fortræffelig tilpasset for opladning af andre mere gunstigt beliggende sole.

8. SOLENERGIENS REAKTIONER

I de sole som er indkoblet til kanalerne for rumenergi frigøres solenergien af forskellige sammensatte kæder af kernereaktioner, af hvilken den almindeligste er brint-kul-heliumreaktionen. I denne metamorfose virker kul som en energikatalysator siden at det faktisk ikke forandres på nogen måde af denne proces som forvandler brint til helium. Under visse betingelser af høj temperatur trænger brinten ind i kulkernerne. Eftersom kulstof ikke kan holde mere end fire sådanne protoner begynder det efter at dette mæthedsstadium er opnået, at udsende protoner lige så hurtigt som nye kommer til. Ved denne reaktion kommer de indgående brintpartikler ud som et helium atom.

Når indholdet af brint mindskes forøges en sols lysstyrke. I de sole hvis skæbne det er at brænde ud opnås højden af lysstyrken ved det punkt hvor brint er opbrugt. Efter dette punkt opretholdes lyskraften af den sammentrækningsproces som bliver følgen og som forårsages af tyngdekraften. Til sidst bliver en sådan stjerne en såkaldt hvid dværg, en højst kondenseret sfære.

I store sole - små cirkelformede stjernetåger - når brinten er opbrugt og den af tyngdekraften forårsaget sammentrækning sætter ind, hvis et sådan himmellegeme ikke er tilstrækkelig ugennemtrængelig til at holde trykket oppe i sit indre som støtte for de ydre gasregioner, så indtræffer en pludselig kollaps. De tyngdekrafts elektriske forandringer giver oprindelse til vældige mængder af små partikler uden elektrisk potentiale, og sådanne partikler undslipper let væk fra solens indre og frembringer således en kæmpe sols sammenbrud indenfor nogle få dage. Det var en sådan emigration af disse "løbske partikler" som forårsaget kollapsen af en gigantisk ny stjerne i stjernetågen Andromeda for omkring halvtreds år siden. Dette vældige stjernelegeme faldt sammen indenfor fyrre minutter af Urantia tid.

Som regel fortsætter den vældige eruption af materie at eksistere omkring den tilbageværende afkølede sol som omfattende tåger af stjernegasser. Og alt dette forklarer oprindelsen til mange typer af uregelmæssige stjernetåger sådan som Krabbetågen, som fremkom for omkring ni hundred år siden og som vedvarende fremviser sin modersfære som er en enlig stjerne tæt på centrum af denne uregelmæssige stjernemasse.

9. SOLENES STABILITET

De større sole opretholder en sådan tyngdekraftskontrol over deres elektroner, at lyset kun kan flygte væk ved hjælp af de kraftige røntgenstråler. Disse hjælpende stråler trænger igennem hele rummet og er involverede i opretholdelsen af energiens grundlæggende ultimatoniske sammenslutninger. De større energitab under en sols første tider, efter at den opnåede sin højeste temperatur - over 19.400.000 grader - beror ikke så meget på lysets flugt som på udsivning af ultimatoner. Disse ultimatonenergier slipper ud i rummet som en veritabel energistorm under solens ungdomstid for at engagere sig i eventyret med elektronisk forening og energimaterialisation.

Atomer og elektroner er underlagt tyngdekraften. Ultimatonerne er ikke underlagt den lokale tyngdekraft, den materielle tiltrækningskrafts vekselvirkning, men de adlyder helt den absolutte eller Paradis-tyngdekraft, retningen og svingningen hos universernes univers universelle og evige cirkel. Ultimatonisk energi adlyder ikke den lineære eller direkte tyngdekraftstiltrækning fra nærvæd liggende eller fjernliggende materielle masser, men den følger altid trofast kredsløbet for den vidtstrakte skabelsens store ellipse.

Jeres eget solcentrum udstråler næsten hundred milliarder tons virkelig materiale årligt, mens de gigantiske sole mister materie i en forbløffende hastighed under deres tidligere opvækst, den første milliard år. En sols liv bliver stabilt efter at den har opnået den maksimale temperatur i sit indre og når energierne i atomernes bestanddele begynder at blive frigivet. Og det er netop ved dette kritiske punkt, hvor de store sole har let ved at begynde at pulsere krampagtigt.

Solens stabilitet er helt afhængig af ligevægten i kampen mellem tyngdekraften og varme - gigantiske trykforhold afbalanceres af fantastiske temperaturer. Gaselasticiteten i solens indre holder de overliggende lag af forskellige materialer oppe og når tyngdekraften og varmen er i ligevægt, så opvejes vægten af de ydre materialer nøjagtig af temperaturtrykket fra de underliggende gasser i dens indre. I mange af de yngre stjerner frembringer den vedvarende fortætning, som forårsages af tyngdekraften, stadig stigende indre temperaturer, og da varmen i det indre stiger bliver det indre røntgenstråletryk i supergas vindene så stort, at en sol i forbindelse med den centrifugale bevægelse begynder at kaste små ydre lag ud i rummet og korrigerer på denne måde for ubalancen mellem tyngdekraften og varmen.

Jeres egen sol har for land tid siden opnået relativ ligevægt mellem sine perioder af udvidelse og sammentrækning, disse forstyrrelser som forårsager de kæmpemæssige pulseringer i mange af de yngre stjerner. Jeres sol passere nu ud af sin sjette års milliard. På nuværende tidspunkt fungerer den i sin mest økonomiske periode. Den vil fortsætte med at lyse med sin nuværende effektivitet for mere end femogtyve milliarder år. Den vil sandsynligvis opleve en nedgangsperiode af delvis effektivitet lige så lang som perioderne for dens ungdom og dens stabiliserende funktion tilsammen.

10. DE BEBOEDE VERDNERES OPRINDELSE

Mange af de variable stjerner som befinder sig i eller nær stadiet af maksimal pulsering er inde i den proces som giver oprindelse til underordnede systemer, af hvilken mange til sidst vil være som jeres sol og planeterne som kredser omkring den. Jeres sol befandt sig netop i et sådan stadium af mægtig pulsering nær et massivt system, Angona, som svingede tæt forbi og solens overflade begyndte at komme i udbrud i virkelige strømme - sammenhængende stød - af materie. Dette fortsatte med vedvarende stigende voldsomhed indtil disse legemer befandt sig nærmest hinanden, da grænserne for solens sammenhængskraft var nået og et vældigt højdepunkt af materie, forstadiet til solsystemet, blev slynget ud. Under lignende omstændigheder trækker det tiltrækkende himmellegeme som er nærmest nogen gange hele planeter med sig og endda en fjerde- eller tredjedel af en sol. Disse større udbrud danner visse besynderlige skydækket typer af verdener, sfærer meget lignende Jupiter og Saturn.

Størstedelen af solsystemer har imidlertid en hel anderledes oprindelse end jeres solsystem, og dette gælder selv for dem som er frembragt gennem tyngdekraftens tidevandsteknik. Men uafhængig af hvilken teknik for verdens bygning som råder, så frembringer tyngdekraften altid en skabelse med et sol system; dvs. en sol eller mørk ø i centrum omgivet af planeter, satellitter, undersatellitter og meteoror.

De enkelte verdners fysiske aspekter bestemmes for en stor del af den måde på hvilken de er fremkommet, deres astronomiske beliggenhed og fysiske omgivelser. Alder, størrelse, rotationshastighed og hastighed i rummet er også afgørende faktorer. Både de verdener, som er fremkommet gennem gas-sammentrækning og fast materie-forøgelse kendetegnes af bjerge og, under de tidligere forløb af deres liv, når de ikke er for små, af vand og luft. De verdener, som har fået deres begyndelse gennem smelte-spaltning eller gennem kollision mangler nogle gange udstrakte bjergkæder.

Under de tidligere tider i alle disse nye verdner er jordskælv ofte forekommende og omfattende fysiske forstyrrelser er kendetegnende for dem alle, dette gælder i særdeleshed for gas-sammentræknings sfærerne, de verdener som er født af de vældige nebularinge, som er blevet efterladt efter fortætningen og sammentrækningen af visse enkelte sole i et tidligt forløb. Planeter med en dobbelt oprindelse, som Urantia, går igennem et mindre voldsomt og uroligt ungdomsforløb. Trods dette oplevede jeres verden et tidligt forløb af mægtige omvæltninger, kendetegnet af vulkaner, jordskælv, oversvømmelser og forfærdelige storme.

Urantia er forholdsvis isoleret i udkanten af Satania, jeres solsystem er, med en undtagelse, den mest fjerntliggende fra Jerusem, mens Satania selv er det næst yderste system i Norlatiadek og denne konstellation bevæger sig nu langs yderkanten af Nebadon. I var sandelig blandt de mindste i hele skabelsen indtil Mikaels overdragelse ophøjede jeres planet til en status af ære og stor univers interesse. Nogen gange er den sidste først, samtidig som den mindste sandelig

bliver størst.

[Præsenteret af en Ærkeengle i samarbejde med Lederen for Styrkecentre i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 42

ENERGI - SIND OG MATERIE

GRUNDEN for universet er materiel i den betydning, at energi er grundlaget for al eksistens, og ren energi står under den Universelle Faders kontrol. Kraft, energi, er de eneste ting som står som et evigt monument udvisende og bevisende den Universelle Absoluttes eksistens og tilstedeværelse. Denne vældige strøm af energi som udgår fra Paradistilstedeværelserne er aldrig udløbet, aldrig udeblevet, der har aldrig været nogen afbrydelse i den uendelige opretholdelse.

Behandlingen af universets energi sker altid i overensstemmelse med den Universelle Faders personlige vilje og alvidende mandat. Denne personlige kontrol over manifesteret styrke og cirkulerende energi modificeres af den Evige Søns koordinerede handlinger og beslutninger, såvel som af Sønnens og Faderens forenet formål som udføres af Samforeneren. Disse guddommelige væsener handler personligt og som individer; de fungerer også i en næsten ubegrænset antal underordnede personer og styrke, som hver og en på forskellig måde udtrykker det evige og guddommelige formål i universernes univers. Men disse funktionelle og foreløbige modifikationer eller forvandlinger af guddommelig styrke forringer på ingen måde sandheden af udsagnet om, at al kraft-energi er under den ultimative kontrol af en personlig Gud bosiddende i centrum af alt.

1. PARADISETS KRAFTER OG ENERGIER

Universets grundlag er materiel, men livets essens er ånd. Åndernes Fader er også universets stamfader; den evige Fader til den Oprindelige Søn er også evighedsoprindelsen til det oprindelige mønster, Paradisøen.

Materie - energi - for de er kun forskellige manifestationer af samme kosmiske virkelighed, er som et univers fænomen en naturlig del af den Universelle Fader. "I ham består alting." Materien kan synes at manifestere iboende energi og at udvise selvindeholdende styrke, men de tyngdekrafts linjer som er involverede i de energier som det drejer sig om ved alle disse fysiske fænomener er afledt fra, og er afhængig af Paradiset. Ultimatonen, den første målbare form af energi, har Paradiset som sin kerne.

Der findes indbygget i materien og til stede i det universelle rum en form af energi som ikke er kendt på Urantia. Når denne opdagelse engang gøres, så vil fysikerne føle at de har løst, i det mindste næsten, materiens mysterium. Og vist er de da kommet et skridt nærmere Skaberen, og vist har de da lært at beherske endnu en fase af den guddommelige teknik; men på ingen måde har de fundet Gud, ej heller bevist materiens eksistens eller naturlovenes drift adskilt fra Paradisets kosmiske teknik og den Universelle Faders motiverende formål.

Selv efter endnu større fremskridt og yderligere opdagelser, efter at Urantia er avanceret umådeligt meget i sammenligning med den nuværende viden, selvom I ville få kontrol over energirationerne hos materiens elektroniske enheder nok til at kunne modificere deres fysiske manifestationer - selv efter at alle sådanne mulige fremskridt vil videnskabsmændene for evigt være magtesløse til at skabe en eneste atom af materie eller give oprindelse til en eneste energiglimt eller til nogensinde at tillægge materien det som vi kalder livet.

Skabelsen af energi og overdragelsen af liv er den Universelle Faders og hans tilknyttede Skaberpersonligheders privilegier. Strømmen af energi og liv er en vedvarende udgydelse fra Guddommene, den universelle og forenet strøm af Paradisets kraft, som går ud til hele rummet. Denne guddommelige energi gennemtrænger hele skabelsen. Kraftorganisatorerne indleder de forandringer og gennemføre de modifikationer i rum-kraft som resulterer i energi; styrkelederne omformer energi til materie, således fødes de materielle verdner. Livsbærerne indleder de processer i den

døde materie som vi kalder livet, materielt liv. Morontistyrkens Overvågere fungerer på samme måde overalt i overgangsverdnerne mellem de materielle og de åndelige verdner. De højere åndelige Skabere påbegynder lignende processer i guddommelige former af energi, og derved fremkommer de højere åndelige former af intelligent liv.

Energien udgår fra Paradiset, formet efter den guddommelige ordning. Energien - den rene energi - er præget af den guddommelige organisations natur; den er formet i lighed med de tre Guder omfavnet i en, så som de virker i universernes univers hovedkvarterer. Og al kraft er indkoblet i Paradiset, kommer fra Paradis tilstedeværelserne og vender tilbage dertil og er i det væsentligste en manifestation af den uforårsagede Årsag - den Universelle Fader; og uden Faderen ville ingenting eksistere som eksisterer.

Kraft som er udledt fra selveksisterende Guddom er i sig selv altid eksisterende. Kraft-energien er uforgængelig, unedbrydelig; disse manifestationer af den Uendelige kan gennemgå ubegrænsede forvandling, endeløse omformning og evig metamorfose; men på ingen måde eller grad, ikke engang i den mindste tænkelige udstrækning, kan de eller skal de nogensinde udslettes. men selvom energien strømmer ud af den Uendelige manifesterer den sig ikke i uendelige udstrækning; der findes ydre grænser for det som for nuværende opfattes som mesteruniverset.

Energien er evig men ikke uendelig; den reagerer altid på den Uendeliges altomfattende greb. For evigt fortsætter kraften og energien sin rejse; når de en gang har forladt Paradiset må de vende tilbage dertil, selv om det ville kræve tidsaldre efter hinanden, at fuldføre det foreskrevne kredsløb. Det som har sin oprindelse i Paradisguddommen kan kun have Paradiset som destination eller en Guddoms skæbne.

Og alt dette bekræfter vores tro på et cirkulær, noget begrænset men ordnet og vidtstrakt universernes univers. Hvis dette ikke var sandt, ville beviset på at energiens formindskelse før eller siden vise sig. Alle love og organisationer, al forvaltning og bevismateriale fra universets udforskere, alt tyder på eksistensen af en uendelig Gud men indtil videre på et endeligt univers, et kredsløb af endeløs eksistens, så godt som ubegrænset men ikke desto mindre endelig i modsætning til uendeligheden.

2. DE UNIVERSELLE IKKE-ÅNDELIGE ENERGISYSTEMER

(FYSISKE ENERGIER)

Det er virkeligt svært at finde egnede ord i det engelske sprog for at betegne og beskrive de forskellige niveauer af kraft og energi - fysisk, sindsræssig eller åndelig. Disse beretninger kan ikke helt følge jeres accepterede definitioner af kraft, energi og styrke. Der råder en sådan fattigdom i sproget, at vi må anvende udtryk i flere forskellige betydninger. I dette kapitel for eksempel anvendes ordet *energi* for at angive alle faser og former af fænomenal bevægelse, handling og potentiale, mens *kraft* anvendes for de stadier af energi som eksisterer før tyngdekraftens indvirkning og *styrke* for stadiene efter tyngdekraftens påvirkning.

Jeg vil imidlertid forsøge at mindske begrebsforvirringen med at foreslå det hensigtsmæssigt at antage følgende klassificering for kosmisk kraft, emergent energi og universstyrke - fysisk energi.

1. *Rum potens*. Dette er den ubestridte frie rumtilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte. Udvidelsen af dette begreb betegner universets kraft-rum potentiale som indgår i den Egenskabsløse Absoluttes funktionelle helhed, mens intentionen af dette begreb angiver den kosmiske virkeligheds totalitet - universerne - som i evighed fremkommer fra Paradisøen som aldrig har haft en begyndelse, aldrig har en afslutning, aldrig bevæger sig og aldrig forandres.

De fænomener som fra begyndelsen er hjemmehørende på den underste side af Paradiset omfatter sandsynligvis tre zoner af absolut krafttilstedeværelse og virksomhed: den Egenskabsløse Absoluttes støttepunktszone i midten, selve Paradisøens zone og den mellemliggende zone af visse uidentificerede balancerende og kompenserende repræsentationer eller funktioner. Disse tre koncentriske zoner er centrum for den kosmiske virkeligheds paradiscyklus.

Rum potensen er en prærealitet; den er den Egenskabsløse Absoluttes domæne og reagerer kun til den Universelle Faders personlige greb, på trods af at det ser ud som om, at den kan modificeres af tilstedeværelsen af Første gradens Ledende Kraftorganisatorer.

I Uversa benævnes rum potens ABSOLUTA.

2. *Urkraft*. Denne udgør den første basis forandring i rum potensen og kan være en af den Egenskabsløse Absoluttes funktioner i nedre Paradiset. Vi ved, at rumtilstedeværelse som går ud fra nedre Paradis på en eller anden måde modificeres fra den som kommer ind. Men uafhængig af alle sådanne mulige forhold, så er det almindelig erkendt at forvandlingen af rum potens til urkraft er den primære differentierende funktion for Paradisets levende kraftorganisatorers spænding tilstedeværelse.

Passiv og potentiel kraft bliver aktiv og primordiale som reaktion på den modstand som rum tilstedeværelsen af Første gradens Eventuerede Ledende Kraftorganisatorer yder. Kraften fremtræder nu fra den Egenskabsløse Absoluttes eksklusive domæne ind i områderne for flere reaktioner - reaktioner på visse oprindelige bevægelser igangsat af Handlingens Gud og derefter på visse kompenserende bevægelser som udgår fra den Universelle Absolutte. Urkraften ser ud til at reagere på transcendental årsag i proportion til absolutheden.

Urkraften benævnes blandt andet ren energi; i Uversa kalder vi den SEGREGATA.

3. *Emergent energier*. Den passive tilstedeværelse af første gradens kraftorganisatorer er tilstrækkelig til at omdanne rum potens til urkraft, og det er på dette aktiverende rumområde, at disse samme kraftorganisatorer indleder deres første og aktive operationer. Urkraften er bestemt til at gennemgå to adskilte faser af forvandling indenfor energimanifestationens område inden den fremtræder som universstyrke. Disse to niveauer af den emergente energi er:

a. *Magtfuld energi*. Dette er den kraftfulde retningsbestemt, massebevægende, mægtige spændingsladede og kraftige reagerende energi - gigantiske energisystemer som er sat i bevægelse af aktiviteterne af første gradens kraftorganisatorer. Denne primære eller puissant energi reagerer i begyndelse ikke definitivt på tiltrækningen fra paradistyngdekraften selvom den sandsynligvis reagerer i forhold til den samlede masse og rum retningsbestemt reaktion på den samlet gruppe af absolutte indflydelser som virker fra den nedre side af Paradiset. Når energien kommer frem til det niveau, hvor den først reagerer på Paradisets kredsformet og absolutte tyngdekraftsgreb trækker første gradens kraftorganisatorer sig tilbage og lader deres medarbejdere af anden graden fortsætte virksomheden.

b. *Tyngdekrafts energi*. Den nu fremtrædende energi som reagerer til tyngdekraften er bærer af potentialet til universets styrke og bliver den aktive stamfader til alt af universets materie. Denne sekundære eller tyngdekrafts energi er produktet af den energibearbejdning som er resultatet af den tryktilstedeværelse og de spændingstendenser som de Tilknyttende Transcendentale Ledende Kraftorganisatorer har bygget op. Som en reaktion på disse kraftbehandlers arbejde passerer rum energien hurtig fra puissant energi til tyngdekrafts energiens stadium og begynder således direkte at reagere på det kredsløbs lignende greb hos Paradisets (absolutte) tyngdekraft samtidigt med at den fremviser en vis potentiale for følsomhed til den lineære tyngdekrafts trækning som er iboende i den snart fremtrædende materielle masse i de elektroniske og postelektroniske stadier af energi og materie. Når tyngdekraftsreaktionen fremtræder, kan de Tilknyttende Ledende Kraftorganisatorer trække sig tilbage fra energicyklonerne i rummet forudsat at Styrkelederne i Universet er klar til at blive forordnet til dette område af aktiviteter

Vi er meget usikre på de nøjagtige årsager til de tidlige stadier af kraft evolution, men vi genkender den Ultimatives intelligente handling indenfor begge niveauer af de emergente energiers manifestationer. Puissant energi og tyngdekrafts energi, når de betragtes sammen, kaldes i Uversa for ULTIMATA.

4. *Universets styrke*. Rumkraften er forandret til rumenergi og derefter til energi som kontrolleres af tyngdekraften. Således er den fysiske energi modnet til det punkt, hvor den kan ledes ind i styrkekanaler og være klar til at tjene Universsskabernes mangeartede formål. Dette arbejde udføres af de mangesidige ledere, centre og kontrollører af fysisk energi i storuniverset - de organiserede og beboede skabelser. Disse Universets Styrkeledere overtager en så godt som fuldstændig kontrol af enogtyve af de tredive energifaser som udgør de nuværende energisystemer i de syv superuniverser. Dette domæne af styrke-energi-materie er den Syvfoldiges verden af intelligente aktiviteter og fungerer under den Højstes tilsyn i tid og rum.

I Uversa kalder vi universstyrkens område GRAVITA.

5. *Havona energi*. Begrebsmæssigt har denne beretning bevæget sig i retning mod Paradiset, når rumkraften under sin forvandling har fulgt niveau efter niveau til energi-styrkens aktivitetsniveau i tidens og rummets universer. Videre i retning mod Paradiset møder man derefter en forud eksisterende energifase som er karakteristisk for centraluniverset. Her ser den evolutionære cirkel ud til at vende tilbage i sine egne spor; energi-styrken ser nu ud til at begynde at svinge tilbage mod kraft, men en kraft som i sin natur er meget anderledes end rum potens og urkraft. Energisystemer i Havona er ikke tofoldige; de er trefoldige. Dette er det eksistentielle energiområde for Samforeneren som agerer på vegne af Paradistreenigheden.

I Uversa kaldes disse Havona energier TRIATA.

6. Transcendental energi. Dette energisystem virker på og fra Paradisets øvre niveau og kun i samvirke med absonitbefolkningerne. I Uversa kaldes det TRANOSTA.

7. *Monota*. Energien er tæt beslægtet med guddommeligheden når det er Paradisets energi. Vi er tilbøjelige til at tro, at monota er Paradisets levende ikke-åndeenergi - et evighedsmodstykke til den Oprindelige Søns levende åndeenergi - og således den Universelle Faders ikke-åndelige energisystem.

Vi kan ikke differentiere mellem Paradisåndens og paradimonotaens *natur*; de er tilsyneladende ens. De har forskellig navne, men man kan næppe berette særligt meget for jer om en realitet hvis åndelige og ikke-åndelige manifestationer kun kan skelnes af *navnet*.

Vi ved at finite væsener kan opnå erfaring i tilbedelse oplevelse af den Universelle Fader gennem Gud den Syvfoldige og Tankeretteren, men vi betvivler at nogen underabsolut personlighed, ikke engang styrkelederne, kan forstå den Første Store Kilde og Centers energi infinitet. En ting er sikkert: Hvis styrkelederne er fortrolig med teknikken for rumkraftens metamorfose, så afslører de ikke hemmeligheden for resten af os. Det er min opfattelse at de ikke til fulde forstår kraftorganisatorernes funktion.

Disse styrkeledere er selv energikatalysatorer, dvs. de forårsager med deres tilstedeværelse energien til at segmentere, organisere eller samle sig i enhedsformation. Og alt dette indebærer, at der måske findes noget iboende i energien som får den til at fungere på denne måde i nærværelsen af disse styrkevæsener. Melkisedekerne af Nebadon har for længe siden betegnet fænomenet med forvandlingen af kosmisk kraft til universstyrke som en af de syv ”guddommelighedens uendeligheder.” Og længere end som så, kommer i ikke til at avancere på dette punkt under jeres opstigning i lokaluniverset.

På trods af vores manglende evne til helt at forstå den kosmiske krafts oprindelse, natur og forvandling, er vi helt fortrolige med alle faser af den emergente energis opførsel fra tiden før dens direkte og umiskendelige reaktion på paradistygdekraftens virke - omkring det tidspunkt, hvor superuniversernes styrkeledere begyndte at fungere.

3. KLASSIFICERINGEN AF MATERIE

Materien er identisk i alle universer med undtagelse af centraluniverset. Materies fysiske egenskaber beror på rotationshastigheden hos dens bestanddele, antallet og størrelsen af de roterende dele, deres afstand fra kernelegemet eller rumindholdet i materien samt på tilstedeværelsen af visse kræfter som indtil videre er uopdaget på Urantia.

I de forskellige sole, planeter og rumlegemer findes der ti store grupper af materie:

1. Ultimatonisk materie - de første fysiske enheder i den materielle tilværelse, de energipartikler som behøves for at opbygge elektroner.
2. Subelektronisk materie - det eksplosive og frastødende stadie i solenes supergasser.
3. Elektronisk materie - det elektroniske stadie af materiel differentiering - elektroner, protoner og forskellige andre enheder som indgår i de elektroniske gruppers varierende sammensætning.
4. Subatomisk materie - materie som i omfattende grad eksisterer i de hede soles indre.

5. Splittede atomer - som man finder i de afkølede sole og overalt i rummet.
6. Ioniseret materie - individuelle atomer som er berøvet deres ydre (kemiske aktive) elektroner af elektricitet, varme eller røntgenstråleaktiviteter og af opløsningsmidler.
7. Atomisk materie - det kemiske stadie for grundstoffernes organisation, bestanddelene i den molekylære eller synlige materie.
8. Materiens molekylære stadium - materie så som den eksisterer på Urantia i et relativt stabilt stadium af materialisation under normale forhold.
9. Radioaktiv materie - den desorganiserende tendens og aktivitet hos de tungere grundstoffer under forhold af moderat varme og formindsket tyngdekraftstryk.
10. Sammensunket materie - den relative uforanderlige materie som findes i det indre af kolde eller døde sole. Denne form for materie er ikke helt uforanderlig; der er endnu stadig en del ultimatonisk og endda elektronisk aktivitet, men disse enheder ligger meget tæt på hinanden, og deres rotationshastighed er stærkt formindsket.

Klassifikationen af materie i det foregående henfører til dets organisation snarere end til de former som fremtræder til skabte væsener. Den medregner heller ikke de præemergente stadier af energi eller de evige materialisationer i Paradiset og centraluniverset.

4. FORVANDLINGERNE AF ENERGI OG MATERIE

Lys, varme, elektricitet, magnetisme, kemiske forandringer, energi og materie er - i oprindelse, natur og skæbne - en og samme ting, sammen med andre materielle realiteter som endnu er uopdaget på Urantia.

Vi forstår ikke til fulde de næsten endeløse forandringer som fysisk energi kan undergå. I et univers fremtræder den som lys, i et andet som lys og varme, i et tredje i energiformer som er ukendt på Urantia; efter utallige millioner år kan den optræde på ny i en eller anden form af rastløs, fremstrømmende elektrisk energi eller magnetisk styrke; og endnu senere kan den igen fremtræde i et efterfølgende univers som en eller anden form af foranderlig materie som gennemgår en serie metamorfoser, og derefter kan den i sin ydre fysiske manifestation forsvinde i en eller anden stor verdensomvæltning. Og senere, efter utallige tidsaldre og næsten endeløse vandring gennem talløse universer, kan denne samme energi igen fremtræde på ny og mange gange forandre sin form og potentiale; og således fortsætter disse forvandlinger under tidsaldre efter hinanden og gennem utallige verdner. Således flyder materie videre og undergår forvandlinger i tiden men svinger altid trofast langs evighedens cirkel; selv om den længe forhindres fra at vende tilbage til sin oprindelse reagerer den altid dertil og følger altid den vej som er foreskrevet af den Uendelige Personlighed som sendte den af sted.

Styrkecentre og deres medarbejdere er meget involverede i arbejdet med at forvandle ultimatonen ind i elektronens baner og kredsløb. Disse unikke væsener kontrollerer og sammensætter styrken gennem deres dygtige håndtering af ultimatonerne, den materialiserede energis grundenheder. De er herskere over energien i den form som den cirkulerer i dette primitive stadium. I forbindelse med de fysiske kontrollører kan de effektivt kontrollere og styre energien, selv efter at den er forvandlet til det elektriske niveau, det såkaldte elektroniske stadie. Deres virksomhedsfelt indskrænkes imidlertid enormt, når elektronisk organiseret energi svinger ind i atomernes hvirvel. Efter denne materialisation kommer disse energier ind under det fuldstændige greb fra den lineære tyngdekrafts tiltrækningskraft.

Tyngdekraften virker positivt på styrkecentrenes og de fysiske kontrollørers styrkebaner og energikanaler, men disse væsener har kun en negativ relation til tyngdekraften - udøvelsen af deres antityngdekrafts egenskaber.

Overalt i rummet udfører kulden og andre indflydelser et kreativt arbejde med at organisere ultimatonerne til elektroner. Varmen er målet for elektronisk aktivitet, mens kulde kun angiver fraværelse af varme - relativ energihvile - det stadium som rummets universelle kraftladning ville befinde sig i, hvis der hverken fandtes emergente energi eller organiseret materie som reagerede til tyngdekraften.

Tyngdekraftens tilstedeværelse og handling forhindrer det teoretiske absolutte nulpunkts fremkomst, for temperaturen i rummet mellem stjernerne ligger ikke ved det absolutte nulpunkt. Overalt i det organiserede rum findes der tyngdekrafts reagerende energistrømme, styrkekredsløb og ultimatoniske aktiviteter, såvel som organisering af elektroniske energier. Praktisk taget er rummet ikke tomt. Selv Urantias atmosfære tynder ud i stadig større udstrækning ud indtil den ved omkring 4.800 kilometers højde gradvis begynder at gå over i gennemsnittet af rummaterien i denne del af universet. Det mest tomme rum som er kendt i Neadon indeholder cirka hundrede ultimatoner - modsvarende til en elektron - i hver 16,4 kubikcentimeter. Da der findes så lidt materie anses rummet for praktisk taget at være tomt.

Temperaturen - varme og kulde - er sekundær kun i forhold til tyngdekraften indenfor områderne for energiens og materiens evolution. Ultimatonerne er ydmygt lydige ved ekstreme temperaturer. Lave temperaturer begunstiger visse former af elektronisk konstruktion og atomare opbyggelse, mens høje temperaturer fremmer alle former for atomare nedbrydning og opløsning af materie.

Når materien udsættes for den varme og det tryk som under visse forhold råder i solenes indre kan alle andre end dets mest primitive foreninger brydes op. Varmen kan således i stor udstrækning overvinde tyngdekraftsstabiliteten. Men ingen kendte soltemperaturer eller -tryk kan forvandle ultimatoner tilbage til puissant energi.

De brændende sole kan forvandle materie til forskellige former for energi, men de mørke verdener og hele det ydre rum kan formindske den elektroniske og ultimatoniske aktivitet til det punkt, hvor disse energier forvandles til verdners materie. Visse elektroniske sammenslutninger af en tæt natur, samt mange basiske forbindelser i kernematerien, dannes ved de ekstremt lave temperaturer i det åbne rum og forstærkes senere ved forbindelse med store samlinger af materialiserende energi.

Under hele denne metamorfose af energi og materie må vi regne med indflydelse af tyngdekraftstrykket og med de ultimatoniske energiers antityngdekrafts opførsel under visse betingelser for temperatur, hastighed og omløbsforhold. Temperatur, energistrømme, afstand og tilstedeværelsen af de levende kraftorganisatorer og styrkeledere er også af betydning i forbindelse med alle energiernes og materiens forvandlingsfænomener.

Forøgelse af materiens masse er lig med forøgelse af energien divideret med lysets hastighed i anden potens. I dynamisk betydning er det arbejde som materie i hvile kan udføre lig med den energi som blev anvendt til at sammenføje dets dele fra Paradiset, minus modstanden fra de kræfter som er overvundet på vejen og den tiltrækningskraft som materiens dele udøver på hinanden.

Eksistensen af præelektroniske former for materie antydes af de to atomvægte hos bly. Det bly som oprindeligt er dannet vejer en anelse mere end det bly som fremkommer ved uranens opløsning gennem radiumstrålingen. Denne forskel i atomvægt repræsenterer det virkelige tab af energi ved den atomare opløsning.

Den relative integritet af materien er sikret ved det faktum at energi kun kan absorberes eller afgives i de nøjagtige mængder som videnskabsmændene på Urantia har betegnet kvanter. Dette kloge arrangement i de materielle verdener tjener til at opretholde universerne som fungerende enheder.

Mængden af energi, som tages ind eller gives ud, når elektroniske eller andre positioner forandres er altid en "kvante" eller noget delelig deraf, men den vibrerende eller bølgelignende opførsel hos sådanne energienheder er fuldstændigt bestemt af dimensionerne hos de omhandlende materiestrukturer. Sådanne bølgelignende energikrusninger er 860 gange diametrene i ultimatoner, elektroner, atomer eller andre enheder som opfører sig på denne måde. Den aldrig ophørende forvirring som medfølger observationen af bølgemeknikken i kvanteadfærd skyldes at energibølgerne overlapper hinanden: To bølgetoppe kan forenes og bygge en dobbelt så høj top, mens en bølgetop og en bølgedal kan forenes og således ophæve hinanden.

5. DEN BØLGEFORMEDE ENERGIS MANIFESTATIONER

I superuniverset Orvonton findes der hundrede oktaver af bølgeformet energi. Af disse hundrede grupper af energimanifestationer er fireogtres helt eller delvis kendt på Urantia. Solens stråler udgør fire oktaver på superuniversets

skala, og de synlige stråler omfatter en enkel oktav, nummer seksogfyrre i denne serie. Den ultraviolette gruppe kommer derefter, mens ti oktaver opad findes røntgenstrålerne, efterfulgt af gammastrålerne fra radium. Toogtredivet oktaver over det synlige sollys findes det ydre rums energistråler som så ofte blandes med deres medfølgende stærkt strømførende minimale materiepartikler. Nærmest nedenfor det synlige sollys fremkommer de infrarøde stråler, og tredive oktaver nedenfor ligger gruppen for radiotransmission.

Bølgeformede energimanifestationer kan - med udgangspunkt i det tyvende århundredes videnskabelige oplysning på Urantia - klassificeres i følgende ti grupper:

1. *Infraultimatoniske stråler* - ultimatonernes grænsestadierotation, når de begynder at antage en definitiv form. Dette er den første fase af emergent energi ved hvilken bølgeformede fænomener kan iagttages og måles.
2. *Ultimatoniske stråler*. Da energien samles til ultimatonernes minimale sfærer forårsager dette vibrationer i rumindholdet hvilket kan identificeres og måles. Og langt inden fysikerne finder ultimatonen vil de uden tvivl opdage fænomener med disse stråler når de strømmer ind over Urantia. Disse korte og kraftige stråler repræsenterer den første aktivitet hos ultimatonerne når de nedsættes til det punkt hvor de skifter kurs ind mod materiens elektroniske organisation. Når ultimatonerne samler sig til elektroner indtræffer kondensering med lagring af energi til følge.
3. *De korte rumstråler*. Disse er de korteste af alle rent elektroniske vibrationer og repræsenterer det præatomiske stadie af denne form af materie. Disse stråler kræver overordentlige høje eller lave temperaturer for at forekomme. Der findes to slags af disse rumstråler: Den ene fremkommer ved atomers fødsel og den anden antyder atomets opløsning. De emanerer i de største mængder fra superuniverset, Mælkevejens, tætteste plan, som også er de ydre universers tætteste plan.
4. *Det elektroniske fase*. Denne fase hos energien er grunden for al materialisation i de syv superuniverser. Når elektroner overgår fra højere til lavere energiniveauer i deres omløb frigøres der altid kvanter. Når elektronerne skifter bane resulterer dette i udstødning eller absorption af meget bestemte og ensartet målbare partikler af lysenergi, mens en enkelt elektron ved en kollision altid afgiver en partikel af lysenergi. Bølgelignende energimanifestationer forbindes også til den elektroniske fases positive og andre deles ydeevne.
5. *Gammastråler* - de udstrålinger som kendetegner den spontane opløsning af atomare materie. Den bedste illustration af denne form af elektronisk aktivitet er de fænomener som er forbundet med radiums forfald.
6. *Røntgenstrålerne gruppe*. Næste trin i elektronens opbremsning frembringer de forskellige former af solenes røntgenstråler sammen med de kunstige frembragte røntgenstråler. Elektronernes ladning skaber et elektronisk felt; bevægelse giver oprindelse til en elektronisk strøm; strømmen producerer et magnetisk felt. Når en elektron pludselig stoppes producerer det resulterende elektronmagnetiske uro røntgenstrålen; røntgenstrålen er denne forstyrrelse. Solenes røntgenstråler er identiske med dem som mekanisk genereres for at udforske det indre af menneskekroppen undtagen at de er en anelse længere.
7. *De ultraviolette* eller kemiske stråler fra sollyset og fra forskellige mekaniske frembringelser.
8. *Det hvide lys* - alt synligt lys fra solene.
9. *Infrarøde stråler* - den elektroniske aktivitets opbremsning nærmende sig mere mod fasen af observerbar varme.
10. *Hertz-bølgerne* - de energier som på Urantia anvendes ved radioudsendelse.

Af alle disse ti faser af bølgelignende energiaktivitet kan menneskets øje kun reagere på en oktav, alt lys i det sædvanlige sollys.

Den såkaldte æter er kun en fællesbetegnelse som betegner en gruppe af kraft- og energiaktiviteter som indtræffer i rummet. Ultimatoner, elektroner og andre masse ansamlinger af energi er ensartet materiepartikler, og på deres færd gennem rummet bevæger de sig virkelig frem i rette linjer. Lys og alle andre former af observerbare energimanifestationer består af en rækkefølge af faktiske energipartikler som skrider fremad i ret linje med undtagelse,

når de er modificeret af tyngdekraft og andre indgribende kræfter. Det faktum at disse processioner af energipartikler ser ud som bølgefænomener, når de underkastes visse observationer beror på modstanden fra det udifferentierende krafttæppe i hele rummet; den hypotetiske æter, og på tyngdekraftsspændingen mellem de associerede ansamlinger af materie. Mellemrummet mellem materiens partikler sammen med energistrålernes oprindelige hastighed forårsager den bølgeagtige tilsynskomst hos mange former af energi-materie.

Stimuleringen af indholdet i rummet frembringer en bølgelignende reaktion på passagen af de hurtige fremadskridende materiepartikler, ligesom et skibs passage gennem vandet frembringer bølger af varierende amplitude og intervaller.

Urkraftens adfærd giver oprindelse til fænomener som på mange måder er analoge med den af jer postuleret æter. Rummet er ikke tomt; sfærerne i hele rummet snurrer og styrer videre gennem et vældig ocean af udspredd kraft-energi; rumindholdet i et atom er heller ikke tomt. Ikke desto mindre findes der ingen æter, og selve fraværet af denne hypotetiske æter gør det muligt for den beboet planet at undgå at falde ind i solen og for den kredsende elektron at forhindre sit fald ind i kernen.

6. ultimatoner, elektroner og atomer

Mens den universelle krafts rumladning er homogen og udifferentieret, medfører organiseringen af udviklet energi til materie koncentration af energien til separate masser med bestemte dimensioner og fastsat vægt - præcis reaktion af tyngdekraften.

Den lokale eller lineære tyngdekraft bliver fuldt operationelt, når materien fremtræden organiseret i atomer. Den præatomiske materie begynder at reagere en anelse på tyngdekraften når den aktiveres af røntgenstråler og andre lignende energier, men ingen målbar tiltrækning fra lineær tyngdekraft udøves på frie, ubundne og uladete partikler af elektronisk energi eller ikke-tilknyttede ultimatoner.

Ultimatonerne fungerer gennem indbyrdes tiltrækningskraft og reagerer kun på tiltrækningen fra Paradisets cirkulære tyngdekraft. Manglende reaktion til den lineære tyngdekraft holder dem på denne måde i den universelle strøm i rummet. Ultimatonerne rotationshastighed kan accelerere til det punkt hvor de delvis får en antityngdekrafts opførsel, men de kan ikke uden kraftorganisatorer eller styrkeledere nå den kritiske flugthastighed, hvorved de kan miste deres individualitet og vende tilbage til puissant energiens stadium. I naturen undgår ultimatonerne kun den fysiske tilværelses stadium når de deltager i den afsluttende opløsning af en afkølede og døende sol.

Ultimatonerne som er ukendte på Urantia, sænker hastigheden gennem mange faser af fysisk aktivitet inden de når forudsætningerne vedrørende roterende energi for elektronisk organisation. Ultimatonerne har tre variationer af bevægelse: indbyrdes modstand mod kosmisk kraft. individuelle rotationer med antityngdekraftspotentiale og de et hundred gensidige med hinanden forbundet ultimatoniske intraelektroniske positioner.

Gensidig tiltrækningskraft holder et hundred ultimatoner sammen i elektronens sammensætning; og der findes aldrig flere eller færre end hundred ultimatoner i en typisk elektron. Tabet af en eller flere ultimatoner ødelægges den typiske elektroniske identitet og giver således oprindelse til en af elektronens ti modificerede former.

Ultimatonerne beskriver ikke baner eller omløb i kredsløb indeni elektronerne, men de spreder og grupperer sig i overensstemmelse med rotationshastigheden omkring deres aksel og bestemmer således dimensionerne hos forskellige elektroner. Denne samme rotationshastighed hos ultimatonerne omkring deres aksel bestemmer også de negative eller positive reaktioner hos de forskellige typer af elektroniske enheder. Hele udskillelsen og grupperingen af elektronisk materie samt den elektroniske opdeling i negativ og positiv legemer af energi-materie kommer sig af disse forskellige funktioner hos de ultimatoniske bestanddeles indbyrdes forening.

Hvert atom er en anelse over $1/40.000.000$ te del af en centimeter i diameter mens en elektron vejer noget over $1/2000$ de del af det mindste atom, hydrogen. Den positive proton, som er karakteristisk for atomkernen, vejer næsten to tusinde gange mere selvom den ikke er særlig større end den negative elektron.

Hvis materiens masse forstørres så at en elektron skulle svare en tiende del af en ounce, 2,8 gram, og hvis størrelsen

forstørres i samme proportion ville volumen af en sådan elektron blive lige så stor som jordklodens. Hvis en protons omfang - som er et tusinde otte hundrede gange så tung som en elektron - blev forstørret til et knappenålshoveds størrelse, i sammenligning ville et knappenålshoveds diameter forlænges til at blive den samme som jordbanens diameter omkring solen.

7. ATOMISK MATERIE

Al materie er opbygget efter solsystemets ordning. I centrum af hvert minutiøst energiuivers findes der en relativ stabil, forholdsvis stationær kernetel af materiel eksistens. Denne central enhed er udstyret med en trefoldig mulighed for at manifestere sig. Omkring dette energicentrum snurrer, i en endeløs overflod men i fluktuerende baner, de energienheder som på en måde kan sammenlignes med de planeter som kredser omkring solen i en eller anden stjernegruppe såsom jeres eget solsystem.

I atomet kredser elektronerne omkring den centrale proton med forholdsvis samme mellemrum som planeterne har som kredser omkring solen i solsystemets rum. I sammenligning med den virkelige størrelse er der den samme relative afstand mellem atomkernen og den inderste elektronkreds som mellem den inderste planet Merkur og jeres sol.

Elektronernes rotationshastighed omkring deres aksel og deres hastighed i bane omkring atomkernen ligger begge udenfor den menneskelige forestillings evne, for ikke at nævne hastighederne, når det gælder deres bestanddele ultimatonerne. De positive radiumpartikler flyver væk og ud i rummet med en hastighed på cirka seksten tusinde kilometer per sekund, mens de negative partikler opnår en hastighed som nærmer sig lysets.

Lokaluniverserne er opbygget efter decimalsystemet. I et dobbelt univers findes der præcis et hundrede særskilte atommaterialisationer af rumenergi; dette er den højeste mulige materieorganisation i Nabadon. Disse et hundrede former af materie, består af en regelmæssig serie, i hvilken fra en til et hundrede elektroner roterer omkring en central og relativ kompakt kerne. Det er denne ordnede og pålidelige sammenslutning af forskellige energier som udgør materien.

Ikke hver verden har et hundrede identificerbare grundstoffer på overfladen, men de findes et eller andet steds nærværende, har været til stede eller er i færd med at udvikles. De forhold som råder ved fremkomsten og den senere evolution af en planet bestemmer, hvor mange af de et hundrede atomtyper som kan observeres. De tungere atomer findes ikke på overfladen af mange verdener. Selv på Urantia viser de kendte tunge grundstoffer en tendens til at opløses, som radiums adfærd illustrerer.

Atomets stabilitet afhænger af antallet af elektroniske inaktive neutroner i centrumkernen. Den kemiske adfærd er helt afhængig af de frit roterende elektroners aktivitet.

I Orvonton har det aldrig været muligt på naturlig måde at samle over et hundrede kredsende elektroner i et atomisk system. Når et hundrede og en kunstigt er ført ind i banefeltet har resultatet altid været en næsten øjeblikkelig opløsning af den centrale proton og en vild spredning af elektronerne og andre frigjorte energier.

Selv om atomerne kan indeholde fra en til et hundrede elektroner i bane, roterer kun de største atomers ti yderste elektroner omkring den centrale kerne som tydelige og adskilte legemer, intakte og kompakte kredser de rundt i eksakte og bestemte baner. De tredive elektroner nærmest centrum er svære at observere eller opdage som separate og organiserede legemer. Dette samme sammenligningsforhold i elektronernes adfærd, når det gælder nærheden til kernen findes i alle atomer uafhængig af det antal elektroner de omfatter. Jo nærmere kernen des mindre individualitet har elektronerne. En elektrons bølgelignende energi forlængelse kan spredes ud, så at den optager atomernes mindre baner i sin helhed; i særdeleshed gælder dette for elektronerne nærmest atomkernen.

De tredive inderste elektroner i bane er individuelle, men deres energisystem har en tilbøjelighed til at blade sig med hinanden og strække sig fra en elektron til en anden og næsten fra en bane til en anden. De følgende tredive elektroner udgør den anden familie eller energizone; de har en tiltagende individualitet og er materielegerer som udøver en fuldstændig kontrol over deres tilhørende energisystem. De følgende tredive elektroner, den tredje energizone, er endnu mere individualiserede og kredser i tydelige og bestemte baner. De sidste ti elektroner, som kun findes i de ti tungeste

grundstoffer, er udstyret med selvstændig værdighed og kan derfor mere eller mindre frit flyve fra moderkernens kontrol. Ved en ubetydelig variation i temperatur og tryk flyver medlemmerne af denne fjerde og yderste gruppe af elektroner fra centralkernens greb, således som den spontane opløsning af uran og nærtbeslægtede grundstoffer udviser.

De første syvogtyve atomer, de som indeholder fra en til syvogtyve elektroner, er lettere at forstå sig på end resten. Fra den otteogtyvende opad møder vi mere og mere af den uforudsigelighed hos elektronerne som antages at bero på tilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte. Men en del af denne uforudsigelighed hos elektronerne beror på ultimatonernes forskellige rotationshastighed omkring deres aksel og på den uforklarlige tendens hos ultimatonerne til at ”klynge sig sammen”. Andre påvirkninger - fysiske, elektriske, magnetiske og tyngdekraftsbetingede - virker også i frembringelsen af varierende opførsel hos elektronerne. Atomer ligner derfor personer hvad angår forudsigelighed. Statistikerne kan bekendtgøre love som styrer et stort antal hvad enten dette er atomer eller personer men ikke et enkelt atom eller en person.

8. ATOMETS KOHÆSION

Selvom tyngdekraften er en af flere indblandede faktorer når det gælder sammenholdelsen af et lille atomisk energisystem findes der også tilstede i og blandt disse fysiske baseenheder en kraftig og ukendt energi, hemmeligheden af deres grundlæggende opbyggelse og ultimative adfærd; en kraft som afventer at blive opdaget på Urantia. Denne universelle indflydelse trænger igennem al det rum som findes inden i denne lille energiorganisation.

Rummet mellem elektronerne i et atom er ikke tomt. Overalt i et atom aktiveres dette rum mellem elektronerne af bølgelignende manifestationer som er perfekt synkroniseret med elektronernes hastighed og ultimatonernes rotationer. Denne kraft domineres ikke helt af jeres anerkendte love om positiv og negativ tiltrækningskraft, dens opførsel er derfor til tider uforudsigelige. Denne ikke navngivne indflydelse forekommer at være en af den Egenskabsløse Absoluttes rumkraftreaktioner.

De ladede protoner og de uladede neutroner i atomers kerne holdes sammen af mesotronen som bevæger sig frem og tilbage mellem dem og som er en materiepartikel 180 gange så tung som elektronen. Uden dette arrangement ville den elektroniske ladning som protonen er bærer af nedbryde atomkernen.

Således som atomerne er opbygget ville hverken elektriske eller tyngdekrafts kræfter kunne holde kernen sammen. Kernens integritet opretholdes af den vekselvise sammenhængende funktion hos mesotronen som både kan holde de ladede og uladede partikler sammen på grund af overlegent kraft-masse styrke og som desuden fungerer således, at den får protoner og neutroner bestandigt til at skifte plads. Mesotronen får den elektriske ladning hos kernepartiklerne til uophørlig at blive kastet frem og tilbage mellem protoner og neutroner. I en uendelig lille del af et sekund er en vis kernepartikel en ladet proton og i næste øjeblik en uladet neutron. Og disse omskiftninger i energistatus er så hurtige at den elektriske ladning ikke har nogen mulighed til at fungere som en ødelæggende faktor. Således fungerer mesotronen som en ”energibærer” partikel som kraftigt bidrager til atomkernens stabilitet.

Mesotronens tilstedeværelse og funktion forklarer også en anden gåde vedrørende atomet. Når atomer optræder radioaktivt, afgiver de langt mere energi end hvad man skulle kunne forvente. Denne overskudsstråling kommer sig af, at mesotronen som ”energibærere” brydes op og dermed bliver slet og ret en elektron. Mesotronens opløsning efterfølges også af udsendelsen af visse små uladede partikler.

Mesotronen forklarer visse sammenhængende egenskaber hos atomkernen men den gør ikke rede for kohæsionen hos protonerne indbyrdes og heller ikke for neutronernes gensidige tiltrækning til hinanden. Den paradoksale og stærke kraft som holder atomet sammen som en helhed er en form af energi som indtil videre er uopdaget på Urantia.

Disse mesotroener forekommer i rigelige mængder i de rumstråler som så uophørlig støder ind i jeres planet.

9. NATURFILOSOFI

Det er ikke kun religionen som er dogmatisk, naturfilosofi tenderer ligeledes til det dogmatiske. Når en vidt berømt religionslærer drog den slutning at tallet syv er af grundlæggende betydning i naturen fordi at der er syv åbninger i

menneskets hoved kunne han, hvis han havde vidst mere om kemi, have forsvaret en sådan tro med at den var begrundet i et sandt fænomen i den fysiske verden. På trods af energiens opbyggelse efter tallet ti manifesteres universelt, findes der i alle fysiske universer i tid og rum en vedvarende tilstedeværende påmindelse om den syvfoldige elektroniske organisations realitet i præmaterien.

Tallet syv er grundlæggende for centraluniverset og for det åndelige system for naturlig overførsel af karakter, men tallet ti, decimalsystemet, er indbygget i energien, materien og den materielle skabelse. Ikke desto mindre optræder der i atomernes verden en vis periodisk karakteristisk, som fremkommer i grupper af syv - et modermærke som denne materielle verden bærer som tegn på sin fjerntliggende åndelige oprindelse.

Den kreative forfatnings syvfoldige fremhævelse optræder på kemiens område som en gentagelse af lignende fysiske og kemiske egenskaber i adskilte perioder på syv, hvor de grundlæggende elementer arrangeres efter deres atomare vægt. Når de kemiske grundstoffer på Urantia på denne måde arrangeres i en række, tenderer enhver kvalitet eller egenskab i at vende tilbage efter inddeling i syv. Denne forandring i perioder på syv vender tilbage i aftagende grad og med variationer langs hele den kemiske tabel og observeres tydeligst blandt de tidligere eller lettere atomgrupperinger. Hvis man går ud fra et hvilken som helst grundstof og lægger mærke til en eller anden bestemt egenskab, så er denne egenskab forandret i de følgende seks grundstoffer, men når man når det ottende grundstof tenderer det til at genopstå, det vil sige, at det ottende kemiske aktive grundstof minder om det første; det niende om det andet, og så videre. Dette faktum i den fysiske verden peger klart mod den præstadiemæssige energis syvfoldige opbyggelse og antyder at den grundlæggende realitet af tidens og rummets skabelser kendetegnes af en syvfoldig forskellighed. Mennesket bør også lægge mærke til, at det naturlige spektrum indeholder syv farver.

Men ikke alle naturfilosofiske antagelser stemmer; for eksempel den hypotetiske æter som repræsenterer en genial måde hos mennesket til at forene sin uvidenhed om rum fænomener til en helhed. Filosofien af universet kan ikke baseres på de såkaldte videnskabelige observationer. Hvis en sådan forvandling ikke kunne ses, ville en videnskabsmand være tilbøjelig til at fornægte muligheden for, at der ud af en larve udvikles en sommerfugl.

Fysisk stabilitet i forbindelse med biologisk elasticitet findes i naturen kun på grund af den næsten uendelige visdom hos skabelsens Mesterarkitekter. Ingenting mindre end transcendental visdom skulle nogensinde kunne planlægge materielle enheder som samtidigt er så stabile og så effektivt fleksibel.

10. UNIVERSELLE IKKE-ÅNDELIGE ENERGISYSTEMER

(MATERIELLE SINDSSYSTEMER)

Den relative kosmiske virkeligheds uendelige udstrækning fra Paradisets monotaens absolutthed til rumpotensens absolutthed antyder visse udviklingstendenser i relationerne mellem den Første Kilde og Centers ikke-åndelige realiteter - de realiteter som skjules i rumpotens, åbenbares i monota og midlertidig afsløres på de mellemliggende kosmiske niveauer. Denne energiens evige kredsløb er absolut mens den leder til og fra universernes Fader, og mens den er absolut kan den ikke ekspanderes i hverken faktum eller værdi; ikke desto mindre virkeliggør den Universelle Fader sig selv nu - som altid i en vedvarende ekspanderende arena af betydninger i tid og rum og af betydninger som overstiger tid og rum, en arena af forhold som gennemgår forandringer og hvor energien og materien mere og mere bliver underlagt overopsyn af levende og guddommelig ånd gennem erfaringsmæssig anstrengelser hos levende og personlige sind.

De universelle ikke-åndelige energier genforenes i de levende systemer i ikke-skaber sind på forskellige niveauer af hvilken visse kan beskrives som følger:

1. *Sindet som går forud for de bistående sindsånders indflydelse.* Dette sindsniveau er uerfarende og administreres på de beboede planeter af de Ledende Fysiske Kontrollere. Dette sind er mekanisk, det ikke-lærevillige intellekt som de mest primitive former af materiel liv har, men det ikke-lærevillige sind fungerer foruden på det primitive planetariske livets niveau også på mange andre niveauer.

2. *Sindet i forening med de bistående sindsånder.* Et lokalunivers Moderånd fungerer gennem sine syv bistående

sindsånder på det materielle sinds lærevillige (ikke-mekaniske) niveau. På dette niveau gør det materielle sind erfaringer: som intellekt under menneskets niveau (dyr) i de første fem sindsånder; som menneskets intellekt (moralsk) i de syv sindsånder; som overmenneskeligt intellekt (mellemvæsen) i de sidste to sindsånder.

3. *Udviklende morontiasind* - udviklende personlighedens ekspanderende bevidsthed under opstigningsforløbet i lokaluniverset. Dette er en overdragelse fra lokaluniversets Moderånd i forbindelse med Skabersønnen. Dette sindsniveau angiver, at en livsopholdelse af morontiatypen er organiseret, en syntese af det materielle og det åndelige, hvilket er gennemført af Morontiastyrkens Vejledere i et lokalunivers. Morontiasindet fungerer forskelligt i forhold til de 570 niveauer af morontialiv og udviser en tiltagende evne til at associere sig med det kosmiske sind på de højere uddannelsesniveauer. Dette er det evolutionære forløb for dødelige væsener, men sindet af en ikke-morontiaklasse overdrages også af en Universsøn og Universånd til de ikke-morontielle børn i de lokale skabelser.

Det kosmiske sind. Dette er det syvfoldige diversificeret sind i tid og rum, af hvilket en fase af hver og en af de syv Mesterånder fordeles til et af de syv superuniverser. Det kosmiske sind omfatter alle niveauer af det finite sind og koordineres erfaringsmæssigt med det Højeste Sinds evolutionære guddomsniveauer og transcendentalt med de eksistentielle niveauer i det absolutte sind - Samforenerens direkte kredsløb.

I Paradiset er sindet absolut, i Havona absonit, i Orvonton endeligt. Sind angiver altid tilstedeværende aktivitet i form af levende tjeneste plus forskellige energisystemer, og dette gælder alle niveauer og alle typer af sind. Men udover det kosmiske sind bliver det i stigende grad sværere at beskrive hvorledes sindet forholder sig til ikke-åndelig energi. Havona sindet ligger under det absolutte men ovenover det evolutionære; da det er eksistentielt og erfaringsmæssigt, er nærmere det absonitte end noget andet begreb som er åbenbart for jer. Paradissindet ligger udover menneskets opfattelsesevne; der er eksistentielt, ikke-rumbetinget og ikke-tidsbetinget. Ikke desto mindre overskygges alle disse sindsniveauer af Samforenerens universelle tilstedeværelse - af sindstyngdekraften, som har sin oprindelse i sindets Gud i Paradiset.

11. UNIVERSETS MEKANISMER

Ved vurderingen og genkendelsen af sindet bør man huske, at universet hverken er mekanisk eller magisk; det er en sindsskabelse og en juridisk bindende mekanisme. Men selvom naturlovene i deres praktiske anvendelse fungerer i hvad som synes at være dobbelte riger af det fysiske og åndelige, er riget i virkeligheden et. Den Første Kilde og Center er den oprindelige årsag til al materialisation og samtidig den første og sidste Fader til alle ånder. Paradisets Fader fremtræder personlig i universerne udenfor Havona kun som ren energi og ren ånd - i form af Tankerettere og andre lignende fragmenter.

Mekanismer har ikke absolut dominans over den samlede skabelse; universernes univers i sin helhed er planlagt af sind, skabt af sind og administreret af sind. Men universernes univers guddommelige mekanisme er alt for perfekte til at de videnskabelige metoder i menneskets begrænsede sind skulle kunne opdage et eneste spor af det uendelige sinds dominans. For dette skabende, styrende og opretholdende sind er hverken materielt sind eller skabte væseners sind; det er åndesindet som fungerer på og fra den guddommelige virkelighedens skaberniveauer.

Evnen til at skelne og opdage sind i universmekanismer beror helt og holdent på evnen, omfanget og kapaciteten hos det udforskende sind som gør sådanne observationer. Sindet i tid og rum, organiseret af energierne i tid og rum, er underlagt tidens og rummets mekanismer.

Bevægelse og universets tyngdekraft er de to aspekter af den upersonlige tid-rum-mekanisme i universernes univers. De niveauer hvor ånden, sindet og materien reagerer til tyngdekraften er helt uafhængig af tiden, men kun virkelighedens sande åndeniveau er uafhængig af rummet (ikke-rumlig). De højere sindsniveauer i universet - åndesindets niveauer - kan også være ikke-rumlig men i materielle sinds niveauer, såsom det menneskelige sind, reagerer til universets tyngdekrafts interaktion og taber kun denne respons i proportion til sin identifikation med ånden. Ånderealitetens niveauer genkendes på deres åndeindhold, og åndelighed i tid og rum måles omvendt til reaktionen af lineær tyngdekraft.

Lineær tyngdekraftsreaktion er et kvantitativt mål på ikke-åndelig energi. Al masse - organiseret energi - er underkastet

dette greb undtagen når bevægelse og sind indvirker på massen. Lineær tyngdekraft er den kontrækkende sammenhængskraft i makrokosmos nogenlunde ligesom kræfterne for samhørigheden i atomernes indre er de kontrækkende kræfter i mikrokosmos. Fysisk materialiseret energi, organiseret som såkaldt materie, kan ikke rejse gennem rummet uden at frembringe en reaktion i den lineære tyngdekraft. Skønt denne tyngdekraftsreaktion er direkte proportional til massen, modificeres den dog således af det mellemliggende rum af det endelige resultat kun er en grov approksimation, når det udtrykkes som omvendt proportionalt til kvadranten af afstanden. Rummet vinder til sidst over den lineære tyngdekraft fordi den indeholder tilstedeværelsen af antityngdekrafts påvirkninger fra talrige overmaterielle kræfter som virker for at neutralisere virkningen af tyngdekraften og alle reaktioner derpå.

Ekstremt komplekse og højt automatiske tilsynekomster af kosmiske mekanismer er altid tilbøjelig til at skjule den iboende tilstedeværelse af sit oprindelses- eller skabende sind for enhver skabnings forståelse som befinder sig meget langt under universets niveauer som udtrykker selve mekanismens natur og kapacitet. Derfor er det uundgåeligt, at de højere universmekanismer fremstår som sindsløse for de lavere klasser af skabte væsener. Den eneste mulige undtagelse til en sådan konklusion er antydningen af sindseksistens i det forhåndenværende fænomen med *et univers som ser ud til at opretholde sig selv* - men det er en sag som hører til filosofi snarere end til det faktiske erfarings område.

Eftersom universet koordineres af sind eksisterer der ingen uforanderlighed i mekanismerne. Fænomenet med fremadskridende evolution forbundet med kosmisk selvopretholdelse er universel. Den evolutionære kapacitet i universet er udtømmelig vedrørende spontanitetens uendelighed. Fremskridt i retning mod harmonisk enhed, en voksende erfaringsmæssig syntese ovenpå en vedvarende voksende kompleksitet af relationer, kan kun frembringes af et formålsbevidst og dominerende sind.

Jo højere det sind er, som er forenet med nogen fænomen i universet, desto sværere er det for sindene af de lavere typer at opdage det. Og da universmekanismens sind er kreativt åndesind (selv den Uendelige sindseksistens) kan det aldrig opdages eller skelnes af de lavere niveaues sind i universet, endnu mindre af det laveste sind af alle, det menneskelige sind. Selvom det udviklende fra dyreriget nedstammende sind af naturen er Gudssøgende er det ikke alene og af sig selv medfødt gudkendende.

12. MØNSTER OG FORM - SINDETS DOMINANS

Udviklingen af mekanismer indebærer og angiver den skjulte tilstedeværelse og dominans af skabende sind. Evnen hos det dødelige intellekt til at forestille sig, formgive og skabe automatiske mekanismer påviser de højere, skabende og formålsbestemte kvaliteter i menneskets sind som den dominerende indflydelse på planeten. Sindet strækker sig altid ud mod at:

1. Skabe materielle mekanismer.
2. Opdage skjulte mysterier.
3. Udforske fjerntliggende situationer.
4. Formulere mentale systemer.
5. Opnåelse af visdomsmål.
6. Opnåelse af åndeniveauer.
7. Udførelse af guddommelige skæbner - højeste, ultimative og absolutte.

Sindet er altid kreativt. Sinds begavelse hos et individuelt dyr, en dødelig, et morontivæsen, en opstigende ånd eller en som opnår endelighed er altid i stand til at frembringe en egnet og anvendelig krop for det levende væsens identitet. Men det tilstedeværende fænomen af en personlighed eller mønster af en identitet er ikke som sådan en manifestation af energi, hverken fysisk, sindsræssig eller åndelig. Personlighedsformen udgør et levende væsens *mønster*-aspekt; det indebærer *arrangementet* af energierne, og dette, plus liv og bevægelse, udgør det skabende væsens *mekanisme* for eksistens.

Selv åndevæsener har form, og disse åndeformer (mønstre) er virkelige. Selv de højeste typer af åndepersonligheder har form - personlighedstilstedeværelse som i ethvert henseende kan ligestilles med de dødeliges kroppe på Urantia. Næsten alle væsener som træffes i de syv superuniverser har form. Men der findes nogle få undtagelser fra denne almindelige regel. Tankeretterne synes at mangle form indtil de er fusioneret med deres dødelige tilknyttedes overlevende sjæle. Hos Enlige Budbringere, Inspirerende Treenighedsånder, Personlige hjælpere til den Uendelige Ånd, Tyngdekraftsbudbringerne, Transcendentale Registratorer og visse andre kan man heller ikke opdage nogen form. Men disse er typiske for de få undtagelser, det store flertal har en ægte personlighedsform, en form som individuelt er karakteristisk og som kan genkendes og skelnes fra andre personligheder.

Forbindelsen med det kosmiske sind og de bistående sindsånders aktiviteter udvikler en egnet fysisk bolig for det udviklende menneskevæsen. På samme måde individualiserer morontiasindet morontiaformen for alle dødelige overlevende. Ligesom den dødelige krop er personlig og karakteristisk for hvert menneskevæsen, så vil morontiaformen være højst individuel og tilstrækkelig karakteristisk for det skabende sind som behersker den. Der findes ikke to morontiaforme som er mere lig hinanden end to menneskekroppe. Morontiastyrkens Vejledere har ansvaret for og de tjenestegørende serafer tilvejebringer det udifferentierende morontiamateriale med hvilket morontialivet kan begynde at fungere. Og efter morontialivet finder man ud af at åndeformerne er lige så forskellige, personlige og karakteristiske for deres respektive indehavere med åndesind.

I en materiel verden tænker i at kroppen har en ånd, men vi betragter ånden som havende en krop. De materielle øjne er sandelig vinduer for sjælen, som er født af ånd. Ånden er arkitekten, sindet er bygherre, kroppen er den materielle bygning.

De fysiske, åndelige og sindsmæssige energier påvirker ikke som sådan og i deres rene tilstand, helt hinanden som faktiske værdier i de fænomenele universer. I Paradiset er de tre energier ligestillet, i Havona koordineret, mens man på de finite aktiviteters universniveauer kan møde alle variationer af materiel, sindsmæssig og åndelig dominans. I ikke-personlige situationer i tid og rum synes den fysiske energi at være fremherskende, men det ser også ud til, at jo mere åndesindets funktion nærmer sig guddommelighed i formålet og overherredømme i handling desto mere bliver åndefasen dominerende; så åndesindet på det ultimative niveau kan blive næsten fuldstændigt dominerende. På det absolutte niveau er ånden helt sikkert dominerende. Og derfra udad gennem tidens og rummets riger, hvor som helst en guddommelig ånderealitet er til stede og når som helst et reelt åndesind fungerer, er der altid en tendens til at blive produceret en materiel eller fysisk modstykke til denne ånderealitet.

Ånden er den skabende virkelighed; det fysiske modstykke er afspejlingen i tid og rum af åndevirkeligheden, den fysiske eftervirkning af åndesindets skabende handling.

Sindet hersker universelt over materien samtidig som det til gengæld reagerer for åndens ultimative over opsyn. Og hos det dødelige menneske er det kun det sind, som villigt underkaster sig åndens ledelse, der kan håbe på at overleve den dødelige tilværelse i tid og rum som et udødeligt barn i den evige ånde verden hos den Højeste, den Ultimative og den Absolutte: den Uendelige.

[Præsenteret på anmodning af Gabriel af en Mægtig Budbringer i tjeneste i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 43

KONSTELLATIONERNE

Urantia betegnes almindeligvis som 606 i Satania i Nebadons Norlatiadek, hvilket betyder den seks hundrede og sjette beboede planet i lokalsystemet Satania, beliggende i konstellationen Norlatiadek, en af de et hundred konstellationer i lokaluniverset Nebadon. Da konstellationerne repræsenterer den første inddeling af et lokalunivers forener deres herskere de lokalsystemer af beboede planeter med lokaluniversets centrale administration i Salvington og gennem afspejlingen med superadministrationen hos Dagenes Ældste i Uversa.

Regeringen for jeres konstellation er beliggende i en klynge af 771 arkitektoniske sfærer af hvilken den midterste og største er Edentia, sædet for Konstellationsfædrenes, de Højeste i Norlatiadek, administration. Selve Edentia er omtrent et hundrede gange så stor som jeres verden. De halvfjerds større sfærer som omgiver Edentia er cirka ti gange Urantias størrelse, mens de ti satellitter som kredser omkring hver og en af disse halvfjerds verdner er omtrent så store som Urantia. Disse 771 arkitektoniske sfærer er helt sammenlignelig i størrelse med tilsvarende i andre konstellationer.

Tidsregningen og afstandsmålingen i Edentia er den samme som i Salvington, og ligesom sfærene i universets hovedstad er konstellationens hovedkvartersverden til fulde forsynet med alle klasser af himmelske intelligenser. I almindelighed afviger disse personligheder ikke særlig meget fra dem som er beskrevet i forbindelse med universets administration.

Vejledningssæraferne, den tredje klasse af engle i lokaluniverset, er forordnet til tjeneste i konstellationerne. De har deres hovedkvarter på hovedstadssfærene og tjener i omfattende aktiviteter i de omgivende verdener for morontiauddannelse. I Norlatiadek bebos de halvfjerds større sfærer og de syv hundred mindre satellitter af univitationerne, konstellationens permanente borgere. Alle disse arkitektoniske verdener forvaltes helt af de forskellige grupper af indfødte væsener, for størstedelen uåbenbarede men inkluderende de effektive spirongerne og de smukke spornagierne. Da det ligger i midtpunktet af morontiauddannelsens program er morontialivet i konstellationerne, som i sikkert formoder, både typisk og ideel.

1. KONSTELLATIONENS HOVEDKVARTER

Der findes rigeligt med spændende højsletter på Edentia, vidtstrakte højder af fysisk materie som er kronet med morontialiv og udspremt med åndelig pragt, men der findes ingen ujævne klippeagtige bjergkæder som på Urantia. Der findes titusindvis af glitrende søer og tusinde og atter tusinde af sammenkoblede vandløb, men der findes ingen store oceaner eller strømmende floder. Kun højlandet mangler disse overflade vandløb.

Vandet på Edentia og lignende arkitektoniske sfærer er ikke anderledes end vandet på de evolutionære planeter. Vandsystemet på sådanne sfærer findes både på overfladen og underjordisk, og fugtigheden er i konstant cirkulation. Edentia kan omsejles via disse forskellige vandveje selvom hovedfærdselsårerne for transport udgøres af atmosfæren. Åndevæsener færdes naturligt ovenover sfærens overflade mens morontiaevæsnerne og de materielle væsener anvender materielle og semimaterielle midler for at færdes i atmosfæren.

Edentia og dets tilhørende verdener har en virkelig atmosfære, den sædvanlige blanding af tre gasser som er kendetegnende for disse arkitektoniske skabelser og som består af de to grundstoffer i Urantias atmosfære samt en morontiasgas som gør det muligt for morontiaevæsener at ånde. Men selvom denne atmosfære både er materiel og morontiel så forekommer der ingen storme eller orkaner; ej heller eksisterer sommer og vinter. Dette fravær af atmosfæriske forstyrrelser og årstidsskiftninger gør det muligt at forskønne alt udendørs meget smukt på disse specielt

skabte verdener.

Højsletterne på Edentia er storslået fysiske landskaber, og deres skønhed forhøjes af den endeløse overflod af liv som strækker sig over hele deres længde og bredde. Med undtagelse af nogle ganske få isolerede strukturer findes der ingen værker af skabte væseners hænder på disse højsletter. Materielle og morontielle udsmykninger er begrænset til beboelsesområderne. De mindre højder er sæde for specielle residenser og er smukt udsmykket med både biologisk og morontiel kunst.

På toppen af den syvende højsletteplateau er Edentias opstandelses haller beliggende, og her vækkes de opstigende dødelige som hører til den modificerede opstigningsklassens anden grad. Disse kamre hvor de skabte væsener sammensættes på ny står under Melkisedekernes tilsyn. Den første af Edentias modtagende sfærer har også (ligesom planeten Melkisedek nær Salvington) specielle opstandelses haller, hvor de dødelige som hører til de modificerede opstigningsklasser sammensættes på ny.

Melkisedekerne opretholder også to specielle gymnasier på Edentia. Den ene, nødskolen, helligere sig til studier af problemer som stammer fra oprøret i Satania. Den anden, overdragelsesskolen, helligere sig beherskelsen af de nye problemer som opstår af det faktum, at Mikael udførte sin sidste overdragelse i en af verdnerne i Norlatiadek. Sidstnævnte kollegium blev grundlagt for næsten fyrre tusinde år siden, umiddelbart efter Mikael's meddelelse at Urantia var udvalgt til den verden hvor hans sidste overdragelse skulle ske.

Glashavet, modtagelsesområdet på Edentia, er tæt på det administrative center og omgivet af hovedkvarterets amfiteater. Omkring dette område findes de styrende centre for de halvfjerds afdelinger for konstellers anliggender. Halvdelen af Edentia er inddelt i halvfjerds trekantede dele, hvis grænser konvergere ved hovedkvarterbygningerne i deres respektive sektorer. Den tilbageværende del af denne sfære er en eneste stor vældig naturpark, Guds haver.

Selvom hele planeten er åben for dig til at udforske, kommer du under dine periodiske besøg på Edentia til at tilbringe det meste af tiden i den administrative trekant, hvis nummer svare til nummeret på den verden du der er fast bosat i. Du er altid velkommen som observatør i de lovgivende forsamlinger.

Morontiaområdet som er anvist for opstigende dødelige bosatte på Edentia er beliggende i det mellemste område af den femogtredivte trekant og grænser op til finaliternes hovedkvarter i den seksogtredivte trekant. Univitationernes almindelige hovedkvarter optager et enormt område i den fireogtredivte trekants mellemste region umiddelbart grænsende op til beboelsesområdet som er reserveret til morontiaborgerne. Af disse ordninger fremgår det klart, at der er truffet forholdsregler for indkvartering af mindst halvfjerds større grupperinger af himmelsk liv, og at hver og en af disse halvfjerds trekantede områder er korreleret med nogle af de halvfjerds større sfærer for morontiauddannelse.

Edentias glashav er en enorm rund krystal med en omkreds af cirka et hundrede og tres kilometer og en dybde af cirka otteogfyrre kilometer. Denne storslåede krystal tjener som modtagelsesfelt for alle transportserafer og andre væsener som kommer fra steder udenfor sfæren; et sådant glashav letter i stor udstrækning transportserafernes landing.

Et krystalfelt af denne slags findes i næsten alle arkitektoniske verdener; og det tjener mange formål foruden sin dekorative værdi. Det anvendes for at synliggøre afspejlingen fra superuniverset for samlede grupper og som en faktor i forbindelse med energitransformations teknik for at modificere strømmene i rummet og for at tilpasse andre indkommende strømme af fysisk energi.

2. KONSTELLATIONENS REGERING

Konstellationerne er et lokalunivers autonome enheder, for hver konstellation administreres i overensstemmelse med sine egne lovgivende vedtagelser. Når Nebadons domstole sidder til doms over universets anliggender, afgøres alle interne sager i enighed med de love som gælder for den omhandlende konstellation. Disse juridiske afgørelser i Salvington, sammen med konstellationernes lovgivende vedtagelser håndhæves af lokalsystemets administratorer.

Konstellationerne fungerer således som lovgivende eller lovstiftende forsamlinger mens lokalsystemet tjener som udøvende eller håndhævende enheder. Regeringen i Salvington er den højeste juridiske og koordinerende myndighed.

Selvom den højeste juridiske funktion ligger hos lokaluniversets centrale administration findes der to underordnede men betydelige domstole ved hovedkvarteret i hver konstellation, Melkisedekernes råd og den Højestes domstol.

Alle juridiske problemer gennemgås først af Melkisedekernes råd. Tolv af dem som hører til denne klasse og som har haft fornøden erfaring på de evolutionære planeter og i systemhovedkvarterets verdener er bemyndigede til at gennemgå bevismaterialet, gennemtænke forsvar og formulere udkast til domsafgørelser, som går videre til den Højeste, den regerende Konstellationsfaders domstol. Afdelingen for de dødelige ved denne sidstnævnte domstol består af syv dommere som alle er opstegne dødelige. Jo højere op i universet i stiger, desto sikrere bliver i på at blive bedømt af dem som hører til jeres egen slags.

Konstellationens lovgivende organ er opdelt i tre grupper. Konstellationens lovgivningsprogram tager sin begyndelse i de opstigendes underhus, en gruppe som ledes af en finalit og som består af et tusinde dødelige repræsentanter. Hvert system udpeger ti medlemmer til denne rådslående forsamling. På Edentia er dette organ for nuværende ikke fuldtalligt.

Lovgivernes mellemste kammer består af engleskarerne og deres medarbejdere, andre børn til lokaluniversets Moderånd. Denne gruppe har hundrede medlemmer som udpeges af de tilsynsførende personligheder som leder disse væseners forskellige aktiviteter, når de virker indenfor konstellationen.

Konstellationslovgivernes rådgivende eller højeste organ udgøres af overhuset - de guddommelige Sønners hus. Dette korps vælges af de Højeste Fædre og omfatter ti medlemmer. Kun Sønner med speciel erfaring kan tjene i dette overhus. Dette er en faktaindsamlende og tidsbesparende gruppe som meget effektivt tjener begge af de lavere afdelinger af den lovgivende forsamling.

Lovgivernes fælles råd består af tre medlemmer fra hver og en af de forskellige grene af konstellationens rådslående forsamling og ledes af den regerende junior Højeste. Denne gruppe godkender den endelige form for alle lovbestemmelser og giver informations udsprederne tilladelse til at offentliggøre dem. Godkendelse fra denne højeste kommission gør alle juridiske bestemmelser til rigets lov; kommissionens afgørelser er endelige. De proklamerede lovforeskrifter fra Edentia udgør den grundlæggende lovgivning i hele Norlatiadek.

3. DE HØJESTE I NORLATIADEK

Konstellationens herskere tilhører Vorondadek klassen blandt lokaluniversets sønner. Når de forordnes til aktiv tjeneste i lokaluniverset, som konstellationsherskere eller andet, er disse Sønner kendt som de *Højeste* eftersom de legemliggør den højeste administrative visdom i forening med den mest fremsynet og intelligente loyalitet blandt alle Guds Sønner i lokaluniverset. Deres personlige integritet og gruppeloyalitet er aldrig blevet betvivlet; ingen oprørsånd blandt Vorondadeksønnerne har nogensinde forekommet i Nebadon.

Mindst tre Vorondadeksønner forordnes af Gabriel som Højeste til hver konstellation i Nebadon. Det ledende medlem blandt disse tre er kendt som *Konstellationsfaderen* og hans to medarbejdere som den *ældre Højeste* og den *ynge Højeste*. En Konstellationsfader regerer i ti tusinde standardår (ca. 50.000 Urantia år) efter tidligere at have tjent henholdsvis som yngre og ældre medarbejder under ligeså lange perioder.

Salmisten vidste at Edentia blev styret af tre Konstellationsfædre og talte som følge heraf om deres bosteder i flertal: ”Der er en flod hvis vandløb bringer glæde til Guds by, det helligste sted af boliger for de Højeste.

Igen gennem alle tidsaldre, har der på Urantia rådet en stor forvirring angående de forskellige universherskere. Mange senere lærere forvekslede deres vage og ubestemte stammeguder med de Højeste Fædre. Endnu senere slog hebræerne alle deres himmelske herskere sammen til en sammensat Guddom. En lærer forstod, at de Højeste ikke var de Højeste Herskere, for han sagde: ”Den som bor på den Højestes hemmelige plads, han hviler under den Almægtiges skygge.” I skrifterne på Urantia er det blandt andet meget svært at vide hvem vendingen ”Højeste” hentyder til. Men Daniel forstod til fulde disse sager. Han sagde: ”Den Højeste råder over menneskenes riger og ophøjer hvem han vil til at herske over dem.”

Konstellationsfædrene er meget lidt beskæftiget med individerne på en beboet planet, men de er tæt forbundet med de af

konstellationens lovgivende og lovforberedende funktioner, som i så høj grad berører hver dødelig *race* og national *gruppe* i de beboede verdner.

Selvom konstellationsregimet står mellem jer og universadministrationen har i som individer sædvanligvis ikke meget berøring med konstellationsregeringen. Jeres store interesse ville normalt rette sig mod lokalsystemet, Satania, men midlertidigt er Urantia tæt knyttet til konstellationsherskerne på grund af visse system- og planetforhold, som har sin oprindelse i Lucifers oprør.

De Højeste på Edentia overtog visse faser af planetarisk myndighed i de oprørske verdener på tidspunktet for Lucifers løsrivelse. De har fortsat med at udøve denne magt og Dagenes Ældste har for længst bekræftet denne overtagelse af kontrollen over disse egensindige verdener. De kommer uden tvivl til at fortsætte med at udøve denne selvpåtaget myndighed så længe Lucifer lever. Meget af denne myndighed ville sædvanligvis i et lokalt system ligge i Systemherskernes hænder.

Men selv på en anden måde blev Urantia specielt tilknyttet til de Højeste. Da Mikael, Skabersønnen, befandt sig på sin afsluttende overdragelsesopgave blev alle Urantias anliggender som berørte Mikael's overdragelse overvåget direkte af de Højeste i Norlatiadek, eftersom at Lucifers efterfølger ikke havde fuld myndighed i lokalsystemet.

4. FORSAMLINGSBJERGET - DAGENES TROFASTE

Det mest hellige forsamlingsbjerg er bopladsen for Dagenes Trofaste, Paradistreenighedens repræsentant som virker på Edentia.

Denne Dagenes Trofaste er en Treenighedssøn fra Paradiset, og han har opholdt sig på Edentia som Immanuels personlige repræsentant lige siden hovedkvartersverdens skabelse. Altid står Dagenes Trofaste ved Konstellationsfædrenes højre side for at rådgive dem, men han tilbyder aldrig rådgivning uden at blive bedt om det. Paradisets høje Sønner tager aldrig del i anliggender af lokaluniversets sager undtagen på begæring af de tjenestegørende herskere over sådanne domæner. Men alt det, som en Dagenes Forenede er for en Skabersøn, det samme er en Dagenes Trofaste for de Højeste i en konstellation.

Boligen som tilhører Dagenes Trofaste på Edentia er konstellationcentrum for paradissystemets kommunikation og informationsindsamling udenfor universet. Disse Treenighedssønner med deres stabe af personligheder fra Havona og Paradiset er, i samarbejde med de tilsynsførende Dagenes Forenede, i direkte og vedvarende kontakt med deres klasse overalt i alle universer, selv i Havona og Paradiset.

Det helligste bjerg er udsøgt smukt og storslået indrettet, men Paradissønnens egentlige bopæl er beskeden i sammenligning med de Højestes centrale bolig og de omkringliggende halvfjerds strukturer som udgør Vorondadeksønnernes bopælsenhed. Disse bebyggelser er udelukkende for beboelse; de er helt adskilte fra hovedkvarterets administrationsbygninger hvorfra konstellationens sager håndteres.

Boligen som tilhører Dagenes Trofaste på Edentia er beliggende nord for de Højestes boliger og er kendt som ”Paradisforsamlings bjerg”. På denne indviende højslette samles de opstigende dødelige fra tid til anden for at høre denne Paradissøn berette om de fremadskridende dødeliges lange og spændende rejse gennem den en milliard fuldkomne verdener i Havona og derfra videre til de ubeskrivelige glæder i Paradiset. Og det er ved disse specielle samlinger på Forsamlingsbjerget, at de morontiadødelige bliver nærmere bekendt med de forskellige grupper af personligheder med oprindelse i centraluniverset.

Da den forræderiske Lucifer, en gang Satanias hersker, bekendtgjorte sine krav om udvidet beføjelser, forsøgte han at tilsidesætte alle højere klasser af Sønner fra lokaluniversets forvaltningsstruktur. Han bestemte sig i sit hjerte og sagde: ”Jeg skal ophøje min trone overfor Guds Sønner; jeg skal sidde på forsamlingsbjerget i nord; jeg skal være ligesom den Højeste.”

De hundrede Systemherskere kommer på bestemte tidspunkter til konklaverne på Edentia for at diskutere konstellationens velfærd. Efter oprøret i Satania havde ærkerebellerne i Jerusem for vane at komme op til disse

forsamlinger i Edentia ligesom de ved tidligere lejligheder havde gjort. Og man kunne ikke finde nogen måde at stoppe denne arrogante uforskammethed førend efter Mikaels overdragelse på Urantia og hans efterfølgende overtagelse af den ubegrænsende suverænitet i hele Nebadon. Aldrig siden den dag har disse syndens anstiftere fået tilladelse til at tage del i de lokale Systemherskernes rådsforsamlinger på Edentia.

At fortidens lærere havde viden om disse sager fremgår af følgende optegnelse: ”Og det hændte en dag, at Guds Sønner kom og trådte frem foran de Højeste, og Satan kom også med blandt dem og trådte frem.” Og dette er en konstatering af fakta, uanset den sammenhæng i hvilken den tilfældigvis befinder sig.

Siden Kristus sejr er hele Norlatiadek blevet rensat fra synd og rensat fra rebeller. En tid før Mikaels kødelige død forsøgte den faldne Lucifers medarbejder Satan, at deltage i en sådan konklave på Edentia, men den hærdede stemning mod rebellerne havde nået det punkt, hvor sympatiens døre så godt som universelt var lukket, så at der ikke længere fandtes nogen platform for modstanderne fra Satania. Når der ikke findes nogen åben dør for det onde at komme ind igennem, findes der ingen tilfælde for synd til at få fodfæste. Alle hjerters døre i hele Edentia var lukket for Satan; han blev enstemmigt afvist af de forsamlede Systemherskere, og det var ved dette tidspunkt, at Menneskesønnen ” så Satan falde ned fra himlen ligesom et lyn”.

Efter Lucifers oprør er en ny konstruktion opført tæt ved Dagenes Trofastes bolig. Dette midlertidige bygningsværk er hovedkvarter for den Højestes forbindelsesofficer, som fungerer i tæt kontakt med Paradissønnen som rådgiver til konstellationsregeringen i alle sager som gælder principper og attituder hos Dagenes klasse hen imod synd og oprør.

5. EDENTIAFÆDRENE SIDEN LUCIFERS OPRØR

Rotationen mellem de Højeste på Edentia ophørte ved tidspunktet for Lucifers oprør. Vi har nu de samme herskere som befandt sig i tjeneste på den tid. Vi drager den slutning, at der ikke sker en udskiftning af disse herskere førend der er gjort helt op med Lucifer og hans kompagnoner.

Konstellationens regering er imidlertid blevet udvidet så den nu omfatter tolv Sønner af Vorondadekernes klasse. Disse tolv er følgende:

1. Konstellationsfaderen. Den nuværende Højeste hersker i Norlatiadek er nummer 617.318 i Vorondadekernes serie i Nebadon. Han tjente i mange konstellationer i vores lokalunivers inden han påtog sig sine pligter på Edentia.
2. Den ældre Højeste medarbejder.
3. Den yngre Højeste medarbejder.
4. Den Højeste rådgiver, Mikaels personlige repræsentant siden han har opnået stillingen som Mestersøn.
5. Den Højeste udøver, Gabriels personlige repræsentant stationeret på Edentia lige siden Lucifers oprør.
6. Den Højeste leder for de planetariske observatører, lederen for Vorondadekobservatørerne som er stationerede i de isolerede verdener i Satania.
7. Den Højeste dommer, Vorondadeksønnen som er betroet opgaven med at regulere alle vanskeligheder som er en følge af oprøret indenfor konstellationen.
8. Den Højeste nødsituations administrator, Vorondadeksønnen som har til opgave at tilpasse nødsituations bestemmelserne, udfærdiget af den lovgivende forsamling i Norlatiadek, til de af oprøret isolerede verdener i Satania.
9. Den Højeste mægler, Vorondadeksønnen som er forordnet til at harmonisere de specielle af overdragelsen forårsagede reguleringer på Urantia med konstellationens rutineadministration. Tilstedeværelsen af visse ærkeengle aktiviteter og talrige andre former af uregelmæssige tjeneste aktiviteter på Urantia, samt de Lysende Aftenstjernernes specielle aktiviteter i Jerusem, nødvendiggør anvendelse af denne Søn.

10. Den Højeste dommeradvokat, ordføreren for nødsituationsdomstolen som helligere sig reguleringen af de specielle problemer i Norlatiadek som fremkommer ud af forvirringer, som følge af oprøret i Satania.

11. Den Højeste forbindelsesofficer, Vorondadeksønnen som er knyttet til Edentias herskere men forordnet som speciel rådgiver hos Dagenes Trofaste med hensyn til den bedste fremgangsmåde til at forfølge i forvaltningen af problemer som kan henføres til oprøret og de skabtes illoyalitet.

12. Den Højeste leder, ordføreren for nødsituationsrådet på Edentia. Alle personligheder som er forordnet til Norlatiadek på grund af omvæltningen i Satania danner nødsituations rådet, og dets ordfører er en Vorondadeksøn med speciel stor erfaring.

Heri indgår ikke de talrige Vorondadeker, sendebude fra konstellationerne i Neadon og andre, som også er bosat på Edentia.

Lige siden Lucifers oprør har Edentiafædrene haft en speciel omsorg for Urantia og de andre isolerede verdener i Satania. Langt tilbage i tiden indså profeten Konstellationsfædrenes styrende hånd i nationernes anliggender: "Når den Højeste fordelte til nationerne deres arv, når han adskilte Adams sønner, da udstak han grænserne for folket."

Enhver verden som er isoleret eller foresat i karantæne har en Vorondadeksøn som observatør. Han deltager ikke i den planetariske administration undtagen når han beordres af Konstellationsfaderen til at intervenere i nationernes anliggender. I selve virkeligheden er det netop denne Højeste observatør som "råder over menneskers riger". Urantia er en af Norlatiadeks isolerede verdener, og en Vorondadekobservatør har været stationeret på planeten lige siden Caligastias forræderi. Da Makiventa Melkisedek tjente i semimateriel skikkelse på Urantia udviste han respektfuld hyldest til den Højeste observatør som da var i tjeneste, for det er skrevet: "Og Melkisedek, kongen i Salem, var præst af den Højeste". Melkisedek åbenbarede denne Højeste observatørs forhold for Abraham da han sagde: "Og velsignet være den Højeste, som har givet dine fjender i din hånd".

6. GUDS HAVER

Systemhovedstæderne er i særdeleshed forskønnet med materielle mineralstrukturer mens universets hovedkvarter mere afspejler den åndelige herlighed, men konstellationernes hovedstæder repræsenterer toppen af morontiaaktiviteter og levende udsmykninger. I konstellationernes hovedkvartersverdner anvendes levende udsmykninger mere almindeligt, og det er denne overlegenhed af liv - denne botaniske kunsthåndværk - som gør at disse verdner kaldes "Guds haver".

Omkring halvdelen af Edentia er helliget til den Højestes udsøgte haver, og disse haver hører til lokaluniversets mest fascinerende morontiaskabelser. Dette forklarer, hvorfor de usædvanlige smukke steder i de beboede verdner i Norlatiadek så ofte kaldes "Edens haver".

I midten af denne storslåede have findes de Højestes helligdom for tilbedelse. Salmisten måtte have vidst noget om dette, for han skrev: "Hvem skal gå op på de Højestes høj? Hvem skal stå på dette hellige sted? Den som har rene hænder og et rent hjerte, den som ikke har opløftet sin sjæl til forfængelighed og ikke svoret falsk." I denne helligdom leder de Højeste hver tiende dag, på hviledagen, hele Edentia i ærværdig kontemplation af Gud den Højeste.

De arkitektoniske verdener har ti former af materielt liv. På Urantia findes plante og dyrelivet, men i en sådan verden som Edentia findes der ti former af materielt liv. Hvis I betragtede disse ti former af liv på Edentia, ville I hurtigt klassificere de tre første som vegetabilsk og de tre sidste som dyr, men det ville være helt umuligt for jer at forstå naturen af de fire mellemliggende former af frugtbare og fascinerende livsformer.

Selv det liv, som klart hører til dyreriget adskiller sig meget fra det som findes i de evolutionære verdener. Forskellen er så stor, at det er helt umuligt at beskrive for de dødelige den unikke karakter og hengiven natur hos disse ikke-talende væsener. Der findes tusinde og atter tusinde levende væsener som i umuligt kan forestille jer. Hele dyreverdenen er af en helt anden karakter end de uforfinede dyrearter på de evolutionære planeter. Hele denne dyreverden er imidlertid højst intelligent og udsøgt nyttige og rørende selskabelige. Der findes ingen kødædende væsener i disse arkitektoniske verdner, der findes ingenting på hele Edentia som kan gøre nogen levende væsener bange.

Plantelivet er også meget anderledes end plantelivet på Urantia, og det består af både materielle og morontielle arter. De materielle vækster har den karakteristiske grønne farvesammensætning, men de tilsvarende morontielle vækster har en violet- eller orkidéfarvet skær med varierende nuancer og refleksion. En sådan morontia vegetation er en ren energiafgrøde; når den spises kommer der ingen tiloversblevne rester.

Da disse arkitektoniske verdner er indrettet med ti former af fysisk liv, for ikke at tale om morontia varianterne, giver de vældige muligheder for biologisk forskønnelse af landskabet og de materielle og morontielle strukturer. De himmelske håndværkere leder de indfødte spornagier i dette omfattende arbejde med botanisk dekoration og biologisk udsmykning. Mens jeres kunstnere må ty til inaktiv farve og livløs marmor for at synliggøre deres tanker så anvender de himmelske håndværkere og univitationerne tit levende materiale for at frembringe deres idéer og fange deres idealer.

Hvis I nyder blomster, buske og træer på Urantia, så bliver det en fest for jeres øjne at se den botaniske skønhed og blomsterpragt i Edentias himmelske haver. Det overgår dog min beskrivelsesevne, at forsøge at overføre til det dødelige sind en fyldestgørende opfattelse af skønheden i de himmelske verdener. I sandhed, øjet har ikke set sådanne herligheder som venter jer ved ankomsten til disse verdener som indgår i de dødeliges opstigningseventyr.

7. UNIVITATIONERNE

Univitationerne er de permanente borgere på Edentia og dets tilhørende verdener, og de syv hundrede og halvfjerds verdener som omgiver konstellationshovedkvarteret står alle under deres tilsyn. Disse Skabersønnens og den Skabende Ånds børn projiceres på et eksistensplan mellem det materielle og det åndelige, men de er ikke morontia væsener. Disse indfødte på hver og en af Edentias halvfjerds større sfærer har alle forskellige synlige former, og de morontiadødelige får deres morontiakroppe afstemt til at modsvare univitationernes opadgående skala hver gang de flytter fra en af Edentias sfærer til en anden på deres trinvis vej fra verden nummer et til verden nummer halvfjerds.

I åndelig henseende er univitationerne alle lige; intellektuelt varierer de på samme måde som de dødelige; i skikkelse minder de meget om det morontielle eksistensstadium, og de er skabt til at fungere i halvfjerds forskellige personlighedsklasser. Hver og en af disse univitationer udviser ti større variationer i intellektuel aktivitet, og hver og en af disse forskellige intellektuelle typer forestår de specielle uddannelse og kulturskolerne for progressiv erhvervsmæssig eller praktisk samfundstilvænning på nogen af de ti satellitter som kredser rundt om hver af Edentias større verdner.

Disse syv hundrede mindre verdner er tekniske sfærer for praktisk uddannelse i hvordan hele lokaluniverset fungerer, og de er åbne for alle klasser af intelligente væsener. Disse uddannelsesskoler for specielle færdigheder og teknisk kundskab drives ikke udelukkende for opstigende dødelige, selvom morontiaeleverne udgør den allerstørste gruppe blandt alle dem som deltager i disse uddannelseskurser. Når du modtages på en af halvfjerds større verdener for samfundskultur gives du straks ret til at besøge hver og en af de ti omkringliggende satellitter.

I de forskellige æreskolonier er de fleste omvekslingsledere opstigende morontiadødelige, men univitationerne repræsenterer den største gruppe med tilknytning til de himmelske håndværkers korpset i Nebadon. I hele Orvonton kan ingen andre væsener udenfor Havona end abandonterne i Uversa måle sig med univitationerne i spørgsmålet om kunstnerisk dygtighed, social tilpasningsevne og koordinerende klogskab.

Disse konstellationsborgere er ikke egentlige medlemmer af håndværker korpset, men de arbejder gerne med alle grupper og bidrager meget til at overgangskulturens storslået kunstneriske muligheder primært virkeliggøres på konstellationsverdnernes sfærer. De fungerer ikke udenfor grænserne for konstellationens hovedkvartersverdner.

8. EDENTIAS UDDANNELSESVERDNER

De fysiske faciliteter på Edentia og dets omgivende sfærer er næsten fuldent; de kan næppe måle sig med den åndelige storhed på Salvingtons sfærer, men de overstiger langt pragten i Jerusems uddannelsesverdner. Alle disse Edentias sfærer får deres energi direkte fra de universelle rumstrømme, og deres enorme styrkesystemer - både materielle og morontielle - tilsyn og distribueret dygtigt af konstellationscentre, bistået af et kompetent korpset af Ledende Fysiske

kontrollere og Morontiastyrkens Vejledere.

Den tid man anvender i forbindelse med opholdet i de halvfjerds uddannelsesverdener for overgangsforløbets morontiakultur, som hører til Edentia æraen i den dødeliges opstigning, er den mest stabile periode i en opstigende dødeliges livsforløb på vejen op til status som finalit; det er virkelig det typiske morontialiv. Selvom du omstemmes hver gang du flyttes fra en større kulturverden til en anden bibeholder du samme morontiakrop, og der forekommer ingen perioder hvor personligheden er bevidstløs.

Dit ophold på Edentia og dets tilhørende sfærer er hovedsagelig optaget af at beherske gruppeetikken, hemmeligheden ved behagelig og givende relationer mellem de forskellige univers- og superuniversklasser af intelligente personligheder.

I mansoniaverdnerne afsluttede du foreningen af den udviklende dødelig personlighed, i systemhovedstaden opnåede du borgerskab i Jerusem og fik villigheden til at underkaste jeget den disciplin som gruppeaktiviteter og koordinerede foretagende forudsætter, men nu i konstellationens uddannelsesverdener kommer du til at opnå din udviklende morontiapersonligheds virkelige sociale tilpasning. Denne himmelske kulturelle erhvervelse består i at lære sig hvordan man:

1. Lever lykkeligt og arbejder effektivt med ti forskellige morontialedsagere, mens ti sådanne grupper forenes til et kompagni på hundrede medlemmer og videre til et korps på et tusinde medlemmer.
2. Bliv glad og samarbejde hjerteligt med ti univitatianer som, selvom de intellektuelt er meget ligesom morontia væsenerne, er meget forskellig i alle andre henseender. Og siden må du fungere med denne gruppe på ti, når den koordinerer sig med ti andre familier, som efter tur forenes til et korps på et tusinde univitatianer.
3. Opnår samtidig tilpasning til både morontialedsagere og disse univatieværter; erhverve sig evnen til frivilligt og effektivt at samarbejde med sin egen klasse af væsener i tæt arbejdsfællesskab med en noget anderledes gruppe af intelligente væsener.
4. Mens man således fungerer socialt sammen med væsener som er lig og ulig en selv, opnår intellektuel harmoni med og erhvervsmæssigt tilpasser sig til begge grupper af medarbejdere.
5. Mens man opnår tilfredsstillende social tilpasning af personligheden på intellektuelle og erhvervsrettede niveauer, yderligere fuldender evnen til at leve i tæt kontakt med lignende og nogle noget anderledes væsener på en sådan måde, at irritation og fortrydelse vedvarende formindskes. Omvekslingslederne bidrager gennem deres gruppespils aktiviteter meget til opnåelse af denne færdighed.
6. Tilpasser alle disse forskellige socialiserings teknikker så de fremmer den progressive koordinering af opstigningen til Paradiset, forøger univers indsigten ved at forbedre evnen til at forstå de evige mål betydninger som findes skjult i disse tilsyneladende ubetydelige aktiviteter i tid og rum.
7. Efter at have bragt alle disse forhold af mangesidig social tilpasning til et højdepunkt samstemmende med forhøjelse af den åndelige indsigt, således som den er knyttet til forøgelse af alle faser af personlig evne gennem åndelig forening og morontiakoordinering i grupper. Intellektuelt, socialt og åndeligt vil to moralske væsener ikke kun fordoble deres personlige potentialer for univers opnåelse gennem partnerskabsforholdet; de nærmest firedobler deres resultat- og præsentationsmuligheder.

Vi har beskrevet den sociale tilpasning i Edentia som en morontiadødeligs forbindelse med en familieggruppe af univitatianer, bestående af ti intellektuelle forskellige individer, samtidig med en lignende forbindelse med ti morontialedsagere. Men i de første syv større verdener lever kun en opstigende dødelig med ti univitatianer. I den anden gruppe af syv større verdener opholder to dødelige sig hos hver gruppe af ti indfødte, og så videre indtil på den sidste gruppe af de syv større sfærer ti morontia væsener bor sammen med ti univitatianer. Efterhånden som du lærer, hvordan man bedre samarbejder med univitatianerne vil du komme til at praktisere denne forbedrede etik i dit forhold til dine fremadskridende morontialedsagere.

Som opstigende dødelig nyder i jeres ophold i Edentias fremskridts verdener, men i oplever ikke den personlige tilfredsstillelses begejstring som kendetegner jeres første kontakt med universets anliggender i systemhovedkvarteret eller jeres afskedsfølelse med disse realiteter i universets sidste hovedstadsverden.

9. STATSBORGERSKAB PÅ ESENTIA

Efter gradueringen fra verden nummer halvfjerds bosætter de opstigende dødelige sig på Edentia. De opstigende deltager nu for første gang i "Paradisets forsamlinger" og hører beretningen om deres vidtstrakte karriere, således som den beskrives af en af Dagenes Trofaste, den første som de møder af de Højeste Personligheder med treenighedsoprindelse.

Hele dette ophold i konstellationens uddannelsesverdener, kulminerende i statsborgerskab på Edentia, er en periode af sand og himmelsk salighed for morontiafremadskridterne. Under hele dit ophold i systemets verdener udvikles du fra næsten et dyr til et morontiaavæsen; du var mere materiel end åndelig. På Salvingtons sfærer udvikles du fra et morontiaavæsen til status som en sand ånd; du er mere ånd end materiel. men i Edentia er de opstigende halvvejs mellem deres tidligere og deres fremtidige tilstand, halvvejs på deres udvikling fra evolutionært dyr til opstigende ånd. Under hele dit ophold på Edentia og dets verdener er du "som englene"; du går vedvarende fremad men bibeholder hele tiden din almindelige og typiske morontiastatus.

Denne tid hvor de opstigende dødelige opholder sig i konstellationen er den mest ensartet og stabile tid under hele morontiafremadskridelsens livsforløb. Denne erfaring udgør den præåndelige sociale tilpasningsuddannelse for de opstigende. Den modsvarer den præfinalite åndelig erfaring i Havona og den præabsolutte undervisning i Paradiset.

De opstigende dødelige på Edentia er i al væsentlighed beskæftiget med opgaver på de halvfjerds efter hinanden følgende univatieverdener. De tjener også i forskellige sammenhænge på Edentia, mest i forbindelse med konstellationens program vedrørende grupper, racers, nationers og planets velfærd. De Højeste er ikke så meget engageret i at fremme individuelle fremskridt i de beboede verdener; de styre i menneskers riger mere end i de enkelte individers hjerter.

Og den dag, hvor du er forberedt på at forlade Edentia for karriere i Salvington, stopper du op og se tilbage på en af de smukkeste og mest forfriskende af alle dine praktikperioder på denne side af Paradiset. Men al denne herlighed vil kun blive forstærket under din opstigning indad og med din voksende evne til i større udstrækning at værdsætte guddommelige betydninger og åndelige værdier.

[Udarbejdet med støtte af Malavatia Melkisedek.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 44

DE HIMMELSKE HÅNDVÆRKERE

BLANDT æreskolonierne i hovedkvartersverdnerne i universet og dets forskellige dele finder man den unikke klasse af sammensatte personligheder som kaldes de himmelske håndværkere. Disse væsener er morontiarigernes og de lavere ånderigers mesterlige kunstnere og kunsthåndværkere. De er ånder og semiånder som er beskæftiget med morontiaudsmykning og åndelig forskønnelse. Disse håndværkere er fordelt ud over hele storuniverset - de findes i hovedkvartersverdnerne i superuniverserne, lokaluniverserne, konstellationerne og systemerne samt på alle sfærer som er etableret i lys og liv; men deres væsentligste aktivitetsområde er i konstellationerne og i særdeleshed i de syvhundred og halvfjerds verdener som omgiver hver hovedkvarterssfære.

Selvom deres arbejde næsten kan være uforståelig for det materielle sind er det vigtigt at forstå, at morontia- og åndeverdnerne ikke mangler egne former for ædel kunst og overjordisk kultur.

De himmelske håndværkere er ikke skabt som sådan; de er et udvalgt og rekrutteret korps af væsener som består af visse lærerpersonligheder hjemmehørende i centraluniverset og af deres volontørelver og som er udvalgt blandt de opstigende dødelige og talrige andre himmelske grupper. Det oprindelige lærerkorps bestående af disse håndværkere var en gang forordnet af den Uendelige Ånd i samarbejde med de Syv Herskerånder og bestod af syvtusinde instruktører fra Havona, tusinde til hver og en af de syv divisioner af håndværkere. Begyndende med denne kernegruppe har dette brillante organ af dygtige arbejdere af ånde- og morontiaopgaver udviklet sig under tidernes forløb.

Enhver morontiapersonlighed eller ådevæsen kan når som helst træde ind i de himmelske håndværkernes korps; dvs. ethvert væsen hvis rang ligger under de medfødte guddommelige Sønner. Guds opstigende sønner fra de evolutionære sfærer kan efter deres ankomst til morontiaverdnerne søge om optagelse i håndværker korpset, og hvis de er tilstrækkelig begavet kan de vælge en sådan livsbane for en længere eller kortere periode. men ingen kan tilslutte sig til de himmelske håndværkere for mindre end en tusindårs periode, et tusinde år af superuniversetid.

Alle himmelske håndværkere registreres i superuniversets hovedkvarter, men ledes af morontia vejledere i lokaluniversernes hovedstæder. De forordnes til følgende syv større aktivitetsgrupper af morontia vejledernes centrale korps som virker i hver lokalunivers hovedkvarters verden:

1. Himmelske musikere.
2. Himmelske gengivere.
3. Guddommelige bygmestre.
4. Tankeoptagere.
5. Energibehandlere.
6. Formgivere og forskønner.
7. Harmoniarbejdere.

De oprindelige lærere i disse syv grupper nedstammer alle fra de fuldkomne verdener i Havona, og i Havona findes mønstrene, møsterstudierne for alle faser og former af åndekunstneriske aktiviteter. Selvom det er en kæmpe opgave at

forsøge overførelse af disse kunstformer fra Havona til verdnerne i rummet har de himmelske håndværkere forbedret deres teknik og dens udførelse for hver tidsalder. Som ved alle andre faser i opstigningsforløbet fordres det at de som er mest avancerede på et eller andet område vedvarende deler deres overlegne kundskab og dygtighed til deres mindre begunstigede kammerater.

I mansoniaverdnerne får i for første gang at se et glimt af disse transplanterede kunstformer, og deres skønhed og jeres påskønnelse af denne skønhed højnes og bliver klarere indtil i står i åndehallerne i Salvington og beskuer disse inspirerende mesterværker gjort af ånderigernes himmelske kunstnere.

Alle disse aktiviteter i morontia- og åndeverdnerne er virkelige. For åndevæsener er ånde verden virkelighed. For os er den materielle virkelighed mere uvirkelig. De højere former af ånder går uhindret gennem almindelig materie. Høje ånder reagerer ikke på noget som helst materielt, med undtagelse for visse grundenergier. For materielle væsener er ånde verden mere eller mindre uvirkelig; for åndevæsener er den materielle verden næsten helt uvirkelig, værende kun en skygge af ånderealiteternes substans.

Jeg kan ikke udelukkende med åndesynet fornemme den bygning, hvori denne beretning oversættes og optages. En Guddommelig Rådgiver fra Uversa som tilfældigvis befinder sig ved min side opfatter endnu mindre af disse rent materielle skabelser. Vi opfatter hvordan disse materielle strukturer ser ud for jer gennem at betragte en åndegenpart som vores medfølgende energitransformere præsenterer for vores sind. Denne materielle bygning er egentlig ikke virkelig for mig, et åndevæsen, men den er naturligvis meget virkelig og meget anvendelig for materielle dødelige.

Der findes visse typer af væsener som er i stand til at skelne hvad som er virkelig både for væsener i ånde verden og i de materielle verdener. Til denne klasse hører de såkaldte fjerde væsener blandt Havonaservitalerne og de fjerde væsener blandt mæglerne. Englene i tid og rum har også evnen til at skelne både åndevæsener og materielle væsener således som de opstigende dødelige har efter frigørelsen fra det kødelige liv. Efter at have nået de højere åndelige niveauer kan de opstigende genkende materielle, morontielle og åndelige realiteter.

Her sammen med mig findes også en Mægtig Budbringer fra Uversa, en opstegen med Retter fusioneret, engang dødelig, og han ser jer sådan som i er, og samtidig ser han den Enlige Budbringer, supernafen og andre himmelske væsener som er nærværende. Aldrig under jeres lange opstigning mister i jeres evne til at genkende jeres forbindelser fra tidligere eksistenser. Altid mens i stiger op langs livets stige indad bibeholder i evnen til at genkende og omgås med andre væsener fra jeres tidligere og lavere erfaringsniveauer. Hver ny oversættelse eller opstandelse bringer yderligere en gruppe af åndevæsener ind i jeres synsfelt uden på den mindste måde at fratage jer evnen til at genkende jeres venner og bekendte fra tidligere tilstande.

Alt dette gøres muligt i oplevelsen hos de opstigende dødelige af den indre Tankeretter. Gennem Tankeretterens bevarelse af kopierne af erfaringerne fra hele jeres liv kan i være forvisset om aldrig at miste nogen sand egenskab som i en gang havde, og disse Rettere gør hele rejsen med jer, som en del af jer, i virkeligheden som *jer*.

Men jeg har næsten opgivet håbet om at overføre til det materielle sind de himmelske håndværkernes arbejde. Jeg er tvungen til vedvarende at fordreje tanken og forvride sproget i et forsøg på at åbenbare for det dødelige sind virkeligheden i disse morontiahandlinger og nærmeste åndefænomener. Jeres forståelse kan ikke fatte og jeres sprog er utilstrækkeligt for at beskrive disse semiåndeaktiviteters betydning, værdi og indbyrdes forhold. Jeg påbegynder dette forsøg på at oplyse menneskesindet om disse realiteter bevidst om den fuldstændige umulighed det er for mig at være særlig vellykket i dette foretagende.

Jeg kan kun forøge at skitsere en grov parallel mellem de dødeliges materielle aktiviteter og de himmelske håndværkers mangeartede funktioner. Hvis menneskeracerne på Urantia var mere avancerede indenfor kunst og andre kulturelle færdigheder, kunne jeg gå et skridt videre i et forsøg på at rette menneskesindet fra det materielle til det morontielle. Omtrent alt hvad jeg kan håbe at opnå er, at indskærpe kendsgerningen om at disse handlinger i morontia- og åndeverdnerne er virkelige.

1. DE HIMMELSKE MUSIKERE

Med den begrænsede opfang som de dødeliges hørelse har, kan i næppe danne jer en opfattelse af morontiamelodier. Der findes endda et materielt område af smuk lyd, som menneskets høresans ikke opfatter, for ikke at nævne morontia- og åndeharmoniernes ufattelige omfang. Åndemelodierne er ikke materielle lydbølger men åndepulseringer som modtages af de himmelske personligheds ånder. Der findes en bredde i omfanget og en sjæl i udtryksformen samt en storhed i udøvelsen, forbundet med sfærernes melodi, som ligger helt udover menneskelig forståelse. Jeg har set millioner af henrykte væsener holdt i sublim ekstase mens områdets melodi strømmede ind over åndeenergien i de himmelske kredsløb. Disse vidunderlige melodier kan udsendes til de fjerneste dele af et univers.

De himmelske musikere er beskæftiget med frembringelse af himmelsk harmoni gennem manipulation af følgende åndekræfter:

1. *Åndelig lyd* - afbrydelse af åndestrømmen.
2. *Åndelig lys* - regulering og intensivering af lyset i de morontielle og åndelige verdener.
3. *Energikollisioner* - melodier som frembringes gennem dygtig behandling af morontia- og åndeenergiene.
4. *Farvesymfonier* - melodier af morontiafarvetoner; dette regnes for den højeste bedrift som de himmelske musikere frembringer.
5. *Harmoni af tilknyttede ånder* - selve arrangementet og tilknytningen af forskellige klasser af morontia- og åndevæsener frembringer majestætiske melodier.
6. *Tankemelodier* - at tænke åndelige tanker kan blive så fuldendt at det brister ud i Havona melodier.
7. *Rummets musik* - med korrekt indstilling kan melodier fra andre sfærer tages ind på universets udsendelseskredsløb.

Der findes over et hundrede tusinde forskellige måder at behandle lyd, farve og energi, forhold som kan sammenlignes med menneskers anvendelse af musikinstrumenter. Jeres dansegrupper repræsenterer uden tvivl et primitivt og grotesk forsøg af materielle væsener på at nærme sig den himmelske harmoni som fremkommes af væseners placering og arrangement af personligheder. De øvrige fem former for morontiamelodier opfattes ikke af de materielle kroppe sensoriske mekanisme.

Harmoni, musikken fra de syv niveauer af melodisk forening, er åndekommunikationens eneste universelle kode. Musik, således som de dødelige på Urantia forstår den, når sit højeste udtryk i skolerne i Jerusem, systemhovedkvarteret, hvor semimaterielle væsener undervises i lydens harmonier. Dødelige reagerer ikke på de andre former af morontiamelodier og himmelsk harmoni.

Værdsættelsen af musik på Urantia er både fysisk og åndelig; og jeres menneskelige musikere har gjort meget for at opløfte den musikalske smag for musik fra jeres tidligste forfædres barbariske ensformighed til de højere niveauer af lydens påskønnelse. De fleste dødelige på Urantia reagerer på musik i så stor udstrækning med de materielle muskler og så lidt med sindet og ånden; men der er imidlertid sket en stadig forbedring når det gælder påskønnelse af musik gennem mere end femogtrediv tusinde år.

Klangfuld synkopering repræsenterer en overgang fra det primitive menneskes musikalske ensformighed til udtryksfuld harmoni og meningsfulde melodier af jeres senere tiders musikere. Disse tidligere typer af rytme stimulerer det musikelskende sind til at reagere uden at det medfører udøvelse af de højere intellektuelle sindsevner for påskønnelse af harmonier og derfor mere generelt tiltaler de umodne eller åndelige sløve individer.

Den bedste musik på Urantia er kun et flygtigt ekko af den fantastiske musik som høres af de himmelske medarbejdere til jeres musikere, men som kun efterlod brudstykker af disse harmonier af morontia kraften til bevaring som musikalske melodier af lydharmonier. Ånde-morontiamusik anvender ikke sjældent alle syv udtryks- og gengivningsformer, og derfor er menneskesindet meget handicappet i ethvert forsøg på at reducere disse melodier fra de højere sfærer til slet og ret noder af musikalsk lyd. En sådan indsats er omtrent som at forsøge at gengive lyden fra et stort orkester med hjælp af et eneste musikinstrument.

Selvom I har sammensat en del smukke melodier på Urantia har i ikke udviklet jer musikalsk tilnærmelsesvis så langt som på mange af jeres naboplaneter i Satania. Hvis Adam og Eva havde overlevet, så havde i haft virkelig musik; men harmoniens gave som var så stor i deres natur er blevet så fortyndet af slægtled med umusikalske tendenser, at man kun i et ud af tusinde dødeliges liv finder nogen større værdsættelse af harmonierne. Men vær ikke modløs; en dag kommer der en virkelig musiker frem på Urantia og mange mennesker bliver henrykte af de vidunderlige toner i hans melodier. Et sådan menneske kunne ændre kursen for en hel nation, endda for hele den civiliserede verden. Det er bogstavelig talt sandt at ”melodi har magt til at forandre hele verden”. For evigt vil musik forblive det universelle sprog for mennesker, engle og ånder. Harmoni er talt i Havona.

2. DE HIMMELSKE GENGIVERE

Det dødelige menneske kan næppe håbe på mere end en mager og forvredet opfattelse af de himmelske gengivers funktioner, som jeg skal forsøge at belyse gennem den grove og begrænsede symbolik i jeres materielle sprog. Åndemorontiaverden har tusind og en ting af højeste værdi, ting værdig for gengivelse men ukendt på Urantia, oplevelser af en kategori af aktiviteter som knap ”er tænkt af det menneskelige sind”, disse realiteter som Gud har i vente til dem som overlever livet i kødet.

Der findes syv grupper af himmelske gengivere, og jeg skal forsøge at belyse deres arbejde med følgende klassificering:

1. *Sangerne* - harmoniserne som gengiver specifikke harmonier fra fortiden og fortolker den nuværende tidens melodier. Men alt dette sker på morontianiveau.
2. *Farvearbejderne* - de lysets og skyggernes kunstnere, som i ville kalde tegnere og malere, kunstnere, som foreviger flygtige scener og forbigående episoder for fremtidige morontiaforståelse.
3. *Lysafbillederne* - skaberne som foretager optagelserne af de virkelige semiåndefænomener; filmens levende billeder udgør en meget grov illustration af dette.
4. *Fremførerne af de historiske skuespil* - dem som dramatisk gengiver de afgørende begivenheder i universets arkiver og historie.
5. *De profetiske kunstnere* - dem som projicerer historiens betydning ind i fremtiden.
6. *Beretterne af livets historie* - dem som viderefører livserfaringens mening og betydning. Projiceringen af nuværende personlig erfaringer ind i fremtidens opfyldelses værdier.
7. *De administrative skuespillere* - dem som anskueliggør betydningen af regeringsfilosofien og den administrative fremgangsmåde, de himmelske dramatikere af suverænit.

De himmelske gengivere samarbejder meget ofte og effektivt med omvekslingslederne i at kombinere gengivelsen i hukommelsen med visse former af sindshvile og personligheds omdirigering. Foran morontiakonklaverne og åndesammenkomsterne forener disse gengivere sig blandt andet i vældige dramaforestillinger, som skildrer formålet med sådanne samlinger. Jeg bevidnede for nylig en sådan storslået præsentation, hvor mere end en million skuespillere fremførte en rækkefølge af et tusinde scener.

De højere intellektuelle lærere og overgangsministre anvender gerne og effektivt disse forskellige grupper af gengivere i deres morontielle uddannelsesaktiviteter. Men ikke alle deres anstrengelser er helliget forbigående anskueliggørelse; meget, virkelig meget af deres arbejde er af permanent karakter og kommer for altid til at bestå som en arv i al fremtid. Så mangesidige er disse håndværkere, at når de samles i stor mængde kan de opføre en hel tidsalder på ny og i samarbejdet med de serafiske ministre kan de faktisk afbilde åndeverdens evige værdier for de dødelige seere i tiden.

3. DE GUDDOMMELIGE BYGMESTRE

Der findes byer ”hvis bygmestre og skabere er Gud”. I form af åndeligt modstykke har vi alting som i dødelige er

familiær med og udsigeligt mere. Vi har boliger, åndebekvemligheder og morontianødvendigheder. For enhver materiel tilfredsstillelse som mennesker er i stand til at nyde har vi tusindvis af åndelige realiteter som beriger og udvider vores tilværelse. De guddommelige bygmestre fungerer i syv grupper:

1. *De som planlægger og bygger boliger* - dem, som konstruerer og omformer de boliger som er bestemt til enkelte individer og arbejdsgrupper. Disse morontia- og åndeboliger er virkelige. De vil være usynlige for jeres korte synsfelt, men for os er de meget virkelige og smukke. I en vis udstrækning får alle åndevæsener sammen med bygherrerne muligheden af at deltage i planlægningen og skabelsen af visse detaljer i deres morontia- og åndeboliger. Disse hjem er indrettet og udsmykket efter de behov som morontia- og åndevæsenerne har som skal bo i dem. Der findes rigeligt med variation og omfattende muligheder for individuelle udtryksformer i alle disse konstruktioner.

2. *De som bygger erhvervsbygninger* - dem, som er beskæftiget med at planlægge og udføre bygningerne for de regulære og rutinemæssige arbejdere i ånde- og morontiaverdnerne. Disse bygherrer kan ligestilles med dem som opfører værksteder og andre industrielle anlæg på Urantia. Overgangsverdnerne har en behørig økonomi som indebærer gensidig tjenende og specialiseret arbejdsfordeling. Vi gør ikke alle alting; der findes forskellighed i opgaverne blandt morontia-væsenerne og de udviklende ånder, og disse bygherrer af erhvervsbygninger bygger ikke kun bedre værksteder men bidrager også til at arbejdernes erhvervsdygtighed stiger.

3. *De som bygger afslapningsbygninger*. Enorme bygningsværker udnyttes under hvileperioderne. Dødelige ville kalde dette for rekreation og i en særlig betydning, leg. Der er sørget for egnede rammer for omvekslingslederne, humoristerne i morontiaverdnerne, de overgangssfærer hvorpå uddannelsen af opstigende væsener finder sted men som for nylig er forflyttet fra de evolutionære planeter. Selv de højere ånder helligere sig til en vis form af erindrings humor under deres perioder af åndelig genopladning.

4. *De som bygger tilbedelsesbygninger* - de erfarne arkitekter som opfører ånde- og morontiatempler. Alle verdener for de dødeliges opstigning har templer for tilbedelse, og de er de mest udsøgte skabelser i morontiaverdnerne og på åndesfærerne.

5. *De som bygger undervisningsbygninger* - de som bygger hovedkvarterne for morontiauddannelse og avanceret åndelærdom. Vejen er altid åben til at skaffe sig mere viden, at få yderligere information om ens nuværende eller fremtidige arbejde samt for universel kulturel viden, information afset til at gøre opstigende dødelige mere intelligente og effektive borgere i morontia- og åndeverdenerne.

6. *Morontiaplanlæggerne* - dem, som bygger for at koordinere sammenslutningen mellem alle personligheder fra alle verdner, som de er på ethvert givet tidspunkt tilstede på enhver given sfære. Disse planlæggere samarbejder med Morontiastyrkens Vejledere for at berige koordineringen af det fremadskridende morontialiv.

7. *De som bygger offentlighedens bygninger* - de håndværkere som planlægger og bygger de forsamlingspladser som er afset til andet end tilbedelse. Store og storslået er disse fælles forsamlingsbygninger.

Selvom hverken disse strukturer eller deres udsmykning ville være rigtig virkelige for de materielle dødeliges sindsopfattelse er de højst virkelige for os, I ville være ude af stand til at se disse templer, hvis I kunne være der i jeres kødelige skikkelse; ikke desto mindre findes alle disse supermaterielle skabelser virkelig der og vi skelner dem helt klart og lige så fuldt ud nyder vi dem.

4. TANKEOPTAGERNE

Disse håndværkere helliger sig til at bevare og gengive verdnernes høje tanker, og de fungerer i syv grupper:

1. *Tankebevarerne*. Disse håndværkere helligere sig bevaringen af de højere tanker i verdenerne. I morontiaverdnerne samler de virkelig sjælevirksomhedens perler. Inden jeg først kom til Urantia så jeg optagelser og hørte informationsudsendelser om de idéer som en del store tænkere på denne planet har givet ophav til. Tankeoptagerne bevarer sådanne noble idéer på Uversa sproget.

Hvert superunivers har sit eget sprog som tales af dets personligheder og er fremherskende i alle dets sektorer. I vores eget superunivers kaldes det Uversa tungemål. Hvert lokalunivers har også deres eget sprog. Alle de højere væsenklasser i Nebadon er tosproglige og taler både Nebadons og Uversas sprog. Når to individer fra forskellige lokaluniverser mødes kommunikerer de på Uversa tungemål; hvis den ene af dem imidlertid nedstammer fra et andet superunivers må de ty til en tolk. I centraluniverset er der meget lidt behov for et sprog; her råder fuldendt og næsten fuldkommen forståelse; der er det eneste Guderne man ikke helt forstår. Vi har lært at et tilfældigt møde i Paradiset åbenbarer mere af gensidig forståelse end hvad der kan overføres med nogen af de dødeliges sprog på tusind år. Selv i Salvington ”kender vi ligesom vi selv er kendt”.

Evnen til at oversætte tanken til sprog på morontia- og åndesfærerne overgår de dødeliges forstand. Den hastighed med hvilken vi overfører tanken til en bestående registrering kan af optagelseksperterne forøges til en grad svarende til over en halv million ord eller tankesymboler, som kan registreres på et minut af urantiatid. Disse universets sprog er langt mere komplet end sprogene i de udviklende verdner. Begrebssymbolerne i Uversa omfatter mere end en milliard tegn, selvom grundalfabetet kun indeholder halvfjerds symboler. Nebadons sprog er ikke så fuldt udviklet, grundsymbolerne eller alfabetet omfatter otteogfyrre tegn.

2. *Begrebsoptagerne.* Denne anden gruppe af optagere er beskæftiget med bevarelse af begrebsbilleder, idé mønstre. Dette er en form for permanent optagelser ukendt i de materielle verdener, og med denne metode kan jeg tilegne mere viden på en time af jeres tid end hvad i kan indhente gennem læsning af almindelig skreven tekst på hundrede år.

3. *Ideografiptagerne.* Vi har det tilsvarende til både jeres skrevne og talte ord, men i bevarelsen af tanker anvender vi sædvanligvis begrebsafbildning og ideografiske fremgangsmåder. De som bevarer ideografierne kan forbedre begrebsoptagernes arbejde tusindfold.

4. *Veltalenhedens initiativtagere.* Denne gruppe af optagere er beskæftiget med at bevare tanker for gengivelse gennem veltalenhed. Men på Nebadons sprog kan vi, på en halv times tid, dække hele livets indhold hos en dødelig på Urantia. Jeres eneste håb om at forstå disse handlinger består i at standse op og tænke over, hvordan jeres uorganiseret og forvansket drømmeliv fungerer - hvordan i kan på nogle få sekunder rejse gennem flere år af erfaring i disse natlige fantasier.

Talekunsten i ånde verden er en af de udsøgte nydelser som venter jer som kun har hørt de uslebne og vaklende højtidelige taler på Urantia. I talerne i Salvington og Edentia findes der en musisk harmoni og en udtrykkende velklang som er inspirerende udover al beskrivelse. Disse brændende tanker er som perler af skønhed i diademmet af herlighed. Men jeg kan ikke gøre det! Jeg kan ikke formidle til det menneskelige sind bredden og dybden af disse realiteter i en anden verden!

5. *Informations udsendningslederne.* Udsendelserne fra Paradiset, superuniverserne og lokaluniverserne står under almindelig opsyn af denne gruppe af tankebevarer. De virker som censorer, redaktører og koordinører af det materiale som udsendes; de tilpasser alle udsendelser fra Paradiset til superuniverset og tilpasser og oversætter Dagenes Ældstes udsendelser til de enkelte sprog i lokaluniverserne.

Lokaluniversernes udsendelser skal også modificeres for at kunne modtages af systemerne og de enkelte planeter. Overføringen af disse rumrapporter overvåges grundigt, og modtageren sender altid en kopi tilbage til afsenderen for at man kan være sikker på, at hver rapport er blevet retmæssig modtaget i hver verden i et givet kredsløb. Disse informations udsendningsledere er tekniske eksperter i anvendelsen af rummets strømme for informationsformidlingen af alle slags.

6. *Rytmeoptagerne.* Urantianerne ville uden tvivl betegne disse håndværkere som digtere, selvom deres arbejde afviger meget fra og næsten uendeligt overskrider jeres poetiske præstationer. Rytme er mindre anstrengende for både morontia- og åndevæsener, og derfor forsøger man ofte at højne effektiviteten, så vel som at øge fornøjelse gennem rytmisk udførelse af mange opgaver. Jeg kan kun håbe, at I ville være i stand til at høre nogen af de poetiske udsendelser fra sammenkomsterne i Edentia og nyde farve- og tonerigdommen hos konstellationens genier som er mestre i denne udsøgte form for selvudfoldelse og social harmonisering.

7. *Morontiaoptagerne.* Jeg er i vildrede over, hvordan jeg for det materielle sind skal kunne anskueliggøre funktionen af

den vigtige gruppe af tankeoptagere som er tilknyttet arbejdet med at bevare helhedsbillederne af forskellige grupperinger af morontiaanliggende og åndetransaktioner; groft illustreret er de overgangsverdens gruppefotografer. De bevarer for fremtiden de afgørende begivenheder og sammenhænge i disse på hinanden følgende tidsepoker og opbevarer dem i morontiaregisterhallernes arkiver.

5. ENERGIBEHANDLERNE

Disse interessante og effektive håndværkere har at gøre med enhver slags energi; fysisk, sindsrættig og åndelig.

1. *Den fysiske energis behandlere.* Behandlerne af den fysiske energi tjener under lange tider hos styrkelederne og er eksperter i at behandle og kontrollere mange faser af fysisk energi. De forstår sig på de tre grundlæggende strømme og de tredive underordnede energiformer i superuniverserne. Disse væsener er til uvurderlig hjælp for Morontiastyrkens Vejledere i overgangsverdenene. De er ihærdige udforskere af Paradisets kosmiske projektioner.

2. *Sindsenergiens behandlere.* Disse er eksperter på kommunikation mellem morontia-væsener og andre typer af intelligente væsener. Denne form for kommunikation mellem dødelige eksisterer praktisk taget ikke på Urantia. De er specialister som fremmer evnen hos de opstigende morontia-væsener til at kommunikere med hinanden, og deres arbejde omfatter talrige enestående eventyr i intellektforbindelse som ligger langt udover min evne til at anskueliggøre for det materielle sind. Disse håndværkere er ivrige udforskere af den Uendelige Ånds sindsrættelseløb.

3. *Den åndelige energis behandlere.* Behandlerne af åndelig energi er en spændende gruppe. Den åndelige energi fungerer efter bestemte love, ligesom den fysiske energi. Det betyder, at et studium af åndekraften sikrer en holdbare konklusion og at den kan behandles nøjagtig ligesom man kan med de fysiske energier. Der findes præcis lige så sikre og pålidelige love i ånde verden som de der råder i de materielle verdener. Under de seneste par millioner år er mange forbedrede metoder til indtagelse af åndelig energi fremkommet af disse udforskere af den Evige Søns grundlove som styrer tilpasningen af åndeenergi som anvendes til morontia- og andre klasser af himmelske væsener overalt i universerne.

4. *Sammensætningsbehandlere.* Dette er en eventyrlig gruppe af veluddannede væsener som helligere sig til den funktionelle sammenslutning mellem de tre oprindelige faser af guddommelig energi manifesteret overalt i universerne som fysiske, sindsrættelige og åndelige energier. De er kloge personligheder som i virkeligheden forsøger at opdage Gud den Højstes univers tilstedeværelse, for i denne Guddomspersonlighed må den erfaringsrættelige forening af al guddommelighed i storuniverset ske. I en vis udstrækning har disse håndværkere under de senere tider haft en vis fremgang.

5. *Transportrådgiverne.* Dette korps af tekniske rådgivere til transportseraferne er særdeles dygtige i at samarbejde med stjerneforskerne i udarbejdelsen af ruter og i øvrigt assistere transportcheferne i rummets verdener. De er de trafikale tilsynsførende af sfærerne og de findes på alle beboede planeter. Urantia betjenes af et korps på halvfjerds transportrådgivere.

6. *Kommunikationseksperterne.* Urantia betjenes ligeledes af tolv teknikere for interplanetariske og interuniverselle kommunikation. Disse væsener med lang erfaring er eksperter, når det gælder viden om lovene for udsendelser og forstyrrelser hvad angår kommunikation mellem de forskellige riger. Dette korps er beskæftiget med alle andre former af rummeddelelser end de som Tyngdekraftsbudbringerne og de Enlige Budbringer fremfører. På Urantia må meget af deres arbejde ske over ærkeenglenes kredsløb.

7. *Hvilelærerne.* Guddommelig hvile er forenet med processen for indtagelse af åndelig energi. Morontia- og åndeenergien må genopfyldes lige så sikkert som den fysiske energi, men ikke af samme årsager. Jeg er nødtvungen til at anvende grove illustrationer i mine forsøg på at oplyse jer; ikke desto mindre, må vi fra ånde verden fra tid til anden ophøre med vores sædvanlige aktiviteter og begive os til passende steder, hvor vi går ind i den guddommelige hvile og således genvinder vores formindskede energier.

I får jeres første lektion om disse sager, når I er nået mansoniaverdnerne efter at I er blevet morontia-væsener og begyndt at få erfaring i de procedurer, der anvendes i åndelige anliggende. I har viden om den inderste kreds i Havona og om at

pilgrimmene fra rummet, efter at de har gennemkrydset de foregående kredse, føres ind i Paradisets lange og genopfriskende hvile. Dette er ikke kun et teknisk krav for overføringen fra livsforløbet i tiden til tjeneste i evigheden, men det er også en nødvendighed, en form for hvile som kræves for at erstatte de energitab som følger med opstigningserfaringens sidste skridt og for at lagre reserver af åndestyrke for næste forløb i den endeløse karriere.

Disse energibehandlere fungerer også på hundredvis af andre måder, alt for talrige til at blive katalogiseret, såsom at rådføre sig med serafer, keruber og sanober vedrørende de mest effektive måder for indtagelse af energi og om hvordan man opretholder den mest fordelsagtige balance af forskellige rettede kræfter mellem de aktive keruber og de passive sanober. På mange andre måder er disse eksperter til hjælp for morontia- og åndevæsener i deres forsøg på at forstå den guddommelige hvile, som er så væsentlig for den effektive udnyttelse af de grundlæggende energier i rummet.

6. FORMGIVERNE OG FORSKØNNERNE

Hvor ville jeg ønske at jeg kunne beskrive disse enestående håndværkers udsøgte arbejde! Ethvert forsøg fra min side på at forklare åndeforskønnelsens arbejde ville kun genkalde i det materielle sind jeres egne ynkkelige, men agtværdige bestræbelser i denne retning i sindets og materiens verden.

Selvom dette korps funktionelt omfatter over et tusind underafdelinger inddeles det i følgende syv større hovedgrupper:

1. *Farvekunstnerne*. Det er dem, som får de ti tusind farvetoner fra åndeafspejling til brusende at fremføre deres udsøgte budskaber om harmonisk skønhed. Der findes i menneskers erfaring ingenting andet end farveopfattelsen som disse aktiviteter kan sammenlignes med.

2. *Lydformgiverne*. Åndebølger af forskellig identitet og morontiapåskønnelse afbildes af disse, der giver form til det som i ville kalde lyd. Disse impulser er i virkeligheden de storslåede afspejlinger fra de himmelske hærskarers nøgne og lysende åndesjæle.

3. *Følelsesformgiverne*. Disse følelsens forstærkere og konservatorer er dem, som bevarer morontiastemningerne og guddommelighedsfølelserne for studier og opbyggelse af tidens børn og for morontiafremadrykkende og avancerede ånders inspiration og forskønnelse.

4. *Duftkunstnerne*. Denne sammenligning af himmelske åndeaktiviteter med den fysiske genkendelse af kemiske dufte er virkelig uheldig, men de dødelige på Urantia ville næppe kunne forstå denne virksomhed under noget andet navn. Disse kunstnere skaber deres forskellige symfonier for opbyggelse og glæde for de avancerende lysets børn. I har ingenting på jorden som denne type af åndelig storhed tilnærmelsesvis kan sammenlignes med.

5. *De tilstedeværende forskønner*. Disse håndværkere er ikke beskæftiget med kunsten at dekorere sig selv eller med måden at forskønne de skabte. De helliger sig frembringelsen af mangfoldige og glædesfyldte reaktioner hos enkelte morontia- og åndevæsener ved at dramatisere betydningen af indbyrdes forhold gennem de positionsværdier som tildeles forskellige morontia- og åndeklasser ved de blandede sammenspil af disse forskelligartede væsener. Disse kunstnere arrangerer overmaterielle væsener således som i ville arrangerer levende musiknoder, dufte og seværdigheder og kombinere dem derefter til lovprisende hymner.

6. *Smagsformgiverne*. Og hvordan kan man berette for jer om disse kunstnere! Forsigtigt kunne jeg foreslå, at de forbedrer morontiasmagen, og at de også forsøger at højne påskønnelse af skønhed gennem skærpelse af de udviklende åndesanser.

7. *Morontiasyntetiserne*. Disse er mesterlige fagfolk, der, efter at alle andre har bidraget på deres måde, lægger den kulminerende og afsluttende finpudsning af morontiaensemblerne og således opnår en inspirerende fremstilling af det guddommelige smukke, en bestående inspiration for åndevæsener og deres morontiamedarbejdere. I må dog vente til i bliver fri fra jeres dyrekrop inden i kan begynde at danne jer en opfattelse om den kunstneriske glans og æstetiske skønhed i morontia- og åndeverdnerne.

7. HARMONIARBEJDERNE

Disse kunstnere er ikke beskæftiget med musik, maling eller noget som helst lignende, hvilket i sikkert kunne formode. De er beskæftiget med at behandle og organisere specialiserede kræfter og energier som findes i ånde verden, men som de dødelige ikke kender til. Hvis jeg havde den mindste smule basis for sammenligning ville jeg forsøge at anskueliggøre dette enestående område af åndeaktiviteter, men jeg fortvivler - der findes ingen håb om at bibringe det dødelige sind denne sfære af himmelsk kunstfærdighed. Ikke desto mindre, det som ikke kan beskrives kan dog antydes.

Skønhed, rytme og harmoni er intellektuelt associerede og åndelig beslægtede, Sandhed, faktum og relation er intellektuelt uadskillelige og forbundet med de filosofiske opfattelser om skønhed. Godhed, retfærdighed, og retskaffenhed er filosofisk indbyrdes og åndeligt forbundet sammen med levende sandhed og guddommelig skønhed.

Kosmiske opfattelser af sand filosofi, skildringen af himmelsk kunstfærdighed eller de dødeliges forsøg på at skildre menneskers opfattelse af guddommelig skønhed kan aldrig blive helt tilfredsstillende, hvis sådan et fremskridts forsøg af et skabt væsen er uforenet. Disse udtryk for den guddommelige indre trang indeni det udviklende væsen kan være intellektuelt sandt, emotionelt smukt og åndelig gode; men den virkelige sjæls udtryk er fraværende medmindre disse sandhedens realiteter, skønhedens betydninger og godhedens værdier forenes i kunstnerens, videnskabsmandens eller filosofens livserfaring.

Disse guddommelige kvaliteter er fuldkommen og absolut forenet i Gud. Og hvert menneske eller engel som kender Gud har potentialet for ubegrænset udtryk af sig selv på vedvarende stigende niveauer af forenet selvvirkeliggørelse gennem det forhold som indebærer en aldrig ophørende anstrengelse efter at blive som Gud - ved gennem den evolutionære erfaring erfaringsmæssigt at forene evig sandhed, universel skønhed og guddommelig godhed.

8. DE DØDELIGES STRÆBEN OG MORONTIAFREMGANGE

Selvom de himmelske håndværkere ikke personligt arbejder på de materielle planeter, såsom Urantia, kommer de fra tid til anden fra systemets hovedkvarter for at tilbyde hjælp til de af naturen begavede individer blandt de dødeliges racer. Når de er således forordnet arbejder disse håndværkere midlertidigt under tilsyn af de planetariske fremskridtsengle. Serafskarerne samarbejder med disse håndværkere i forsøget på at hjælpe de dødelige kunstnere, som har medfødte talenter og som også har Rettere med særlig og tidligere erfaring.

Der findes tre mulige kilder til særlige menneskelig evne: Dybest set, findes der *altid* det naturlige eller medfødte anlæg. Særlige anlæg er aldrig vilkårlig gave fra Guderne; der findes altid en nedarvet grund for hver fremtrædende talent. Foruden denne naturlige evne, eller rettere som et tillæg til den, kan Tankeretteren bidrage med sin ledelse hos de individer, i hvis indre Retteren kan have haft virkelige og ægte erfaring indenfor disse områder i andre verdner og hos andre dødelige væsener. I de tilfælde hvor både menneskesindet og den indre Retter er usædvanlig dygtige kan åndehåndværkerne uddelegeres til at virke for harmoniseringen af disse talenter og i øvrigt assistere og inspirer disse dødelige til at forsøge at finde vedvarende mere fuldkomne idealer og til at forsøge at anskueliggøre disse idealer på en mere ophøjet måde til opbyggelse for hele verden.

Der findes ingen kasteinddeling i åndehåndværkernes rækker. Uanset hvor ringe jeres oprindelse er så får i, hvis I har evne og gaven til at kunne udtrykke den, tilstrækkelig med anerkendelse og modtager behørig påskønnelse under jeres opstigning langs stigen af morontiaerfaring og åndelig opnåelse. Der findes ingen handicap af menneskers arveanlæg eller nogen brist i den dødeliges omgivelser som morontiaforløbet ikke til fulde vil komme til at kompensere og helt fjerne. Og hele tilfredsstillelsen som kunstfærdig fremgang og udtryksfuld selvvirkeliggørelse giver vil ske af jeres egne personlige anstrengelse under tiltagende fremskridt. Til sidst kan den evolutionære middelmådighedens anstrengelser blive virkeliggjort. Selvom Guderne ikke vilkårligt forfordeler talenter og evner til tidens børn sørger de faktisk for, at alle deres ædle længsler får deres tilfredsstillelse og for at alle menneskers trang efter at udtrykke sig overjordisk bliver tilfredsstillet.

Men ethvert menneskevæsen burde imidlertid huske: Mange ambitioner om at udmærke sig, som piner de dødelig under deres kødelige liv, består ikke hos disse samme dødelige under deres morontia- og åndelivskarriere. De opstigende morontiadødelige lære sig socialt, at tilpasse deres tidligere rent selviske ønsker og egoistiske ambitioner. Ikke desto mindre, så vil i efter at have erhvervet sand mota-indsigt under morontialivsforløb og hvis du stadig ønsker at gøre det

som i så inderligt ønskede at gøre på jorden, men som omstændighederne ihærdigt forhindrede, da vil i helt sikkert få enhver mulighed til fuldt ud at tilfredsstille jeres længe nærede ønsker.

Inden opstigende dødelige forlader lokaluniverset for at påbegynde deres åndelige livsforløb vil de være mættet hvad angår enhver intellektuel, kunstnerisk og social længsel eller sand ambition som nogensinde kendetegnede deres dødelige eller morontielle eksistensplan. Dette er opnåelsen af ligestilling i spørgsmålet om tilfredsstillelsen i at udtrykke sig og i at virkeliggøre sig men ikke opnåelsen af identisk erfaringsmæssig status eller den fuldstændige udslettelse af karakteristisk individualitet hvad angår dygtighed, teknik og udtryk. Men den nye åndelige forskel i spørgsmålet om personlig erfaringsmæssig opnåelse bliver ikke på denne måde udjævnet og udlignet førend i har gennemgået den sidste kreds under livsforløbet i Havona. Siden mødes Paradisets indbyggere af nødvendigheden af at tilpasse sig til den personlige erfarings absonitte forskel som kun kan udjævnes gennem at man gruppevis opnår det ultimative, når det gælder skabende væseners status - syvende åndestadiets bestemmelse for de dødelige finalitere.

Dette er beretningen om de himmelske håndværkere, dette kosmopolitiske organ af udsøgte arbejdere, som gør så meget for at forskønne de arkitektoniske sfærer med de kunstneriske gengivelser af den guddommelige skønhed hos Skaberne i Paradiset.

[Forfattet af en Ærkeengel i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 45

ADMINISTRATIONEN AF LOKALSYSTEMET

SATANIAS administrative centrum består af en klynge arkitektoniske sfærer, syvoghalvtreds i antal - selve Jerusem, de syv større satellitter og de niogfyrre undersatellitter. Jerusem, systemets hovedstad, er næsten hundred gange større end Urantia selvom dens tyngdekraft er en anelse mindre. Jerusems større satellitter er de syv overgangsverdner af hvilken hver og en er ti gange så stor som Urantia, mens de syv undersatellitter til hver overgangssfære stort set er af samme størrelse som Urantia.

De syv mansoniaverdner er de syv subsatellitter til overgangsverden nummer et.

Hele dette system bestående af syvoghalvtreds arkitektoniske verdner har deres eget lys-, varme, vand, og energibaseret ved koordinering af Satantias Styrkecenter og Ledende Fysiske Kontrollere, i overensstemmelse med den etablerede teknik for fysisk organisering og tilrettelæggelse af disse specielt skabte sfærer. De bliver også fysisk passet og på anden måde vedligeholdt af de indfødte spornagierne.

1. OVERGANGSKULTURENS VERDNER

De syv større verdner som kredser omkring Jerusem er i almindelighed kendt som overgangskulturens sfærer. Deres herskere udnævnes fra tid til anden af det højeste udøvende råd i Jerusem. Disse sfærer er nummererede og navngivet som følgende:

Nummer 1. Finalitverden. Dette er hovedkvarteret for finalitkorpset i lokalsystemet, og det omkredses af modtagelsesverdnerne, de syv mansoniaverdner, koncentreret helt til planen for de dødeliges opstigning. Finalitverden er tilgængelig for alle indbyggerne i alle syv mansoniaverdner. Transportseraferne fører de opstigende personligheder frem og tilbage på disse pilgrimsrejser, som er udset til at udvikle deres tro på den ultimative skæbne for overgangsdødelige. Selvom finaliterne og deres strukturer ikke sædvanligvis kan opfattes med morontiasyn, så vil i blive mere end henrykte, når energiomformerne og Morontiastyrkens Vejledere fra tid til anden gør det muligt for jer et øjeblik at se et glimt af disse høje åndepersonligheder som virkelig har fuldført opstigningen til Paradiset og som er vendt tilbage til disse samme verdener, hvor i påbegynder denne lange rejse, som et forsikrende bevis på, at I får og kan fuldføre dette vældige foretagende. Alle som opholder sig i mansoniaverdnerne rejser til finalitverden mindst en gang om året til disse forsamlinger af synliggørelsen af finaliterne.

Nummer 2. Morontiaverden. Denne planet er hovedkvarter for tilsynsførende af morontialivet og omkredses af de syv sfærer på hvilken morontialederne uddanner deres medarbejdere og hjælpere, både morontiavæsener og opstigende dødelige.

Din rejse gennem de syv mansoniaverdner indebærer at du også gør fremskridt gennem disse kulturelle og sociale sfærer af tiltagende morontiakontakt. Når du avancerer fra den første til den anden mansoniaverden bliver du berettiget til at besøge overgangshovedkvarteret nummer to, morontiaverden og så videre. Og når du befinder dig på nogen af disse seks kultursfærer kan du, på invitation, besøge og observere hvilken som helst af de syv omkringliggende verdener af tilknyttede gruppeaktiviteter.

Nummer 3. Engleverden. Dette er hovedkvarteret for alle serafiske herskare engagerede i systemaktiviteter, og den omkredses af de syv verdener for oplæring og undervisning af englene. Disse er serafernes sociale sfærer.

Nummer 4. Overenglenes verden. Denne sfære er Satania-hjemsted for de Lysende Aftenstjerner og en vældig samling af ligestillet og næsten ligestillet væsener. De syv satellitter til denne verden er forordnet til de syv større grupper af disse ikke-navngivne himmelske væsener.

Nummer 5. Sønnernes verden. Denne planet er hovedkvarter for alle slags guddommelige Sønner inklusiv de som er treenigede af de skabte. De omgivende syv verdener er afset til visse individuelle grupperinger af disse guddommelige beslægtede sønner.

Nummer 6. Åndens verden. Denne sfære tjener som systemets samlingssted for den Uendelige Ånds høje personligheder. De syv omkringliggende satellitter er afset til individuelle grupper af disse forskellige klasser. I overgangsverden nummer seks har Ånden imidlertid ingen repræsentation, og ej heller kan tilstedeværelsen af en sådan iagttages i systemhovedstæderne; den Guddommelige Minister for Salvington findes *overalt* i Nebadon.

Nummer 7. Faderens verden. Dette er den tavse sfære i systemet. Ingen gruppe af væsener har deres bopæl på den. Det store lysets tempel optager en central plads, men man kan ikke skelne nogen derinde. Alle væsener fra alle systemets verdener er velkommen som tilbedere af Gud.

De syv satellitter som omkredser Faderens verden udnyttes på forskellig måde i de forskellige systemer. I Satania anvendes de nu som fængselssfærer for de internerede grupper fra Lucifers oprør. Konstellationshovedstaden Edentia har ingen tilsvarende fængselsverdener; de få serafer og keruber som gik over til rebellerne ved oprøret i Satania er for længst blevet indespærret på disse isoleringsverdener i Jerusem.

Når du opholder dig i den syvende mansoniverden har du adgang til den syvende overgangsverden, den Universelle Faders sfære, og har tilladelse til også at besøge Satantias fængselsverdener, som omgiver denne planet, og hvorpå Lucifer og majoriteten af de personligheder som fulgte med ham i oprøret mod Mikael er indespærret. Dette sørgelige syn har, kunne iagttages under de seneste tidsaldrer og tjener vedvarende som en alvorlig advarsel i hele Nebadon indtil Dagenes Ældste afgør deres dom over Lucifer og hans faldne medarbejders synd, som afviste frelsen som blev tilbudt af Mikael, deres Universfader.

2. SYSTEM SUVERÆNE

Den ledende udøver i et lokalunivers af beboede verdener er en Lanonandeksøn af første grad, System Suveræn. I vores lokalunivers er disse regenter betroet udøvelsesopgaver med omfattende ansvar, usædvanligt omfattende personlige privilegier. Ikke alle universer, selv i Orvonton, er så organiserede, at de tillader System Suveræne, at udøve sådanne usædvanlige vidtstrakte beføjelser for personlig handlingsfrihed ved forvaltningen af systemets anliggender. I hele Nebadons historie har disse uhæmmede udøvere imidlertid kun tre gange vist sig at være illoyale. Lucifers oprør i systemet Satania var det sidste og mest udbredte af dem alle.

I Satania er der absolut ingen forandringer gjort i måde at administrere systemet, selv efter denne katastrofale omvæltning. Den nuværende System Suveræne har al den magt og udøver al den myndighed som hans uværdige forgænger havde, med undtagelse af visse sager som nu står under Konstellationsfædrenes opsigts og som Dagenes Ældste endnu ikke har gengivet til Lanaforge, Lucifers efterfølger.

Den nuværende overhoved i Satania er en elskværdig og lysende leder, og han er en hersker som er testet ved oprør. Da han tjente som assisterende System Suveræn forblev Lanaforge trofast til Mikael ved en tidligere omvæltning i universet Nebadon. Denne mægtige og lysende Satantias Herre er en prøvet og testet administrator. Da Systemherskeren snublede og faldt ind i mørket ved tiden for det andet systemoprør i Nebadon greb Lanaforge, første assistent til den fejlende leder, regeringstøjlerne i sin hånd og styrede systemets anliggender på en sådan måde, at forholdsvis få personligheder gik tabt hverken på hovedkvarterverdener eller i de beboede planeter i dette uheldige system. Lanaforge har æren af at være den eneste Lanonandeksøn af første grad i hele Nebadon som på denne måde tjenestegjorte loyalt i Mikaels tjeneste, og dette i en situation, hvor hans broder som havde højere status og var ældre i tjenesten gjorde sig skyldig i forsømmelse. Lanaforge bliver antagelig ikke forflyttet fra Jerusem førend alle følger af den tidligere tåbelighed er overvundet og virkningerne af oprøret er fjernet fra Satania.

Selv om alle anliggender i de isolerede verdener i Satania ikke er tilbageført til Lanaforges forvaltningsområde udviser han stor interesse for disse verdener velfærd, og han er ofte gæst på Urantia. Som i andre og normale systemer leder den Suveræne verdensledernes systemråd, Planetprinserne og de isolerede verdener bosatte generalguvernører. Dette planetariske råd samles fra tid til anden i systemets hovedkvarter - "Når Guds Sønner kommer sammen."

En gang om ugen, hver tiende dag i Jerusem, holder den Suveræne rådslagning med nogle grupper blandt de forskellige personlighedsklasser som er bosatte i hovedkvartersverden. Det er charmerende uformelle stunder i Jerusem, og de er begivenheder man aldrig glemmer. I Jerusem råder det allerbedste broderskab mellem alle de forskellige væsenklasser og mellem hver og en af disse grupper og den System Suveræne.

Disse unikke sammenkomster sker på glashavet, samlingsfeltet i systemhovedstaden. De er udelukkende sociale og åndelige begivenheder, ingenting som angår den planetariske administration eller jeres opstigningsplaner diskuteres nogensinde. Opstigende dødelige kommer sammen ved disse tider alene for at glædes og for at træffe andre Jerusemiter. De grupper som ikke bliver underholdt af den suveræne ved disse ugentlige afslapningssammenkomster mødes i deres egne hovedkvarter.

3. SYSTEMREGERINGEN

Den ledende udøver i et lokalsystem, den System Suveræne, er altid støttet af to eller tre Lanonandeksønner som tjenestegør som første og anden assistent. Men for nuværende administreres systemet Satania af en stab på syv Lanonandeker:

1. *Den System Suveræne* - Lanaforge, nummer 2.709 af første gradens klasse og efterfølger til den frafaldne Lucifer.
2. *Den første Assistent Suveræne* - Mansurotia, nummer 17.841 af tredje gradens Lanonandeker. Han blev sendt til Satania sammen med Lanaforge.
3. *Den anden Assistent Suveræne* - Sadib, nummer 271.402 af tredje gradens klasse. Sadib kom også til Satania med Lanaforge.
4. *Systemets vogter* - Holdant, nummer 19 af tredje gradens korps, vogter og fører tilsyn med alle internerede ånder ovenover de dødeliges eksistensklasse. Holdant kom ligeledes til Satania med Lanaforge.
5. *Systemets registrator* - Vilton, sekretær for Lanonandekregimet i Satania, nummer 374 af tredje gradens klasse. Vilton var medlem af Lanaforges oprindelige gruppe
6. *Overdragelseslederen* - Fortant, nummer 319.847 i reserven af anden gradens Lanonandeker og midlertidig leder for alle universaktiviteter som er overført til Jerusem efter Mikael's overdragelse på Urantia. Fortant har været knyttet til Lanaforges stab i et tusind ni hundrede år af urantiatid.
7. *Den høje rådgiver* - Hanavard, nummer 67 af første gradens Lanonandeksønner og medlem af det høje korps af universets rådgivere og koordinatore. Han tjenestegør som tilforordnet ordstyrer for det udøvende råd i Satania. Hanavard er den tolvte af denne klasse som tjener i denne egenskab i Jerusem siden Lucifers oprør.

Denne udøvende gruppe af syv Lanonandeker udgør den udvidede nødsituations administration som blev nødvendig på grund af de vanskeligheder som Lucifers oprør forårsagede. Der findes kun domstole for mindre sager i Jerusem eftersom at systemet er en enhed for administration, ikke pådømmelse, men Lanonandekernes administration er støttet af Jerusems udøvende råd, det højeste rådgivende organ i Satania. Dette råd består af tolv medlemmer:

1. Hanavard, Lanonandek-ordføreren.
2. Lanaforge, den System Suveræne.
3. Mansurotia, den første Assistent Suveræne.

4. Lederen for Melkisedekerne i Satania.
5. Den tilforordnede leder for Livsbærerne i Satania.
6. Lederen for finaliterne i Satania.
7. Den oprindelige Adam i Satania, lederen som har tilsyn med de Materielle Sønner.
8. Lederen for serafernes hærskarer i Satania.
9. Lederen for de fysiske kontrollere i Satania.
10. Lederen for Morontiastyrkens Vejledere i systemet.
11. Den tilforordnede leder for systemets mellemvæsener.
12. Den tilforordnede leder for de opstigende dødeliges korps.

Dette råd vælger periodisk tre medlemmer som repræsenterer lokalsystemet i det højeste råd på universets hovedkvarter, men denne repræsentation er ophævet på grund af oprøret. Satania har nu en observatør ved hovedkvarteret i lokaluniverset men efter Mikaels overdragelse har systemet genoptaget valget af ti medlemmer til den lovgivende forsamling i Edentia.

4. DE FIREOGTYVE RÅDGIVERE

I centrum af englenes syv beboelsescirkler i Jerusem findes hovedkvarteret for det rådgivende organ for Urantia, de fireogtyve rådgivere. Johannes Åbenbareren kaldte dem de fireogtyve ældste: ”Og rundt om tronen fandtes fireogtyve andre troner, og på de troner sat fireogtyve ældste, klædt i hvide klæder.” Tronen i midten af denne gruppe er den præsiderende ærkeengels dommersæde, tronen for opstandelsesopråbet af barmhjertighed og retfærdighed, den eneste i hele Satania. Dette dommersæde har altid været i Jerusem, men de omgivende fireogtyve sæder blev placeret der for kun et tusind ni hundrede år siden, kort tid efter at Mikael var ophøjet til fuld suverænitet i Nebadon. Disse fireogtyve rådgivere er hans personlige repræsentanter i Jerusem, og de har beføjelse til at repræsentere Mestersønnen i alle sager som gælder navneopråbet i Satania og i mange andre faser af planen for de dødeliges opstigning i de isolerede verdener i systemet. De er repræsentanter, som er udvalgt til at udøve Gabriels specielle direktiver og Mikaels usædvanlige mandater.

Disse fireogtyve rådgivere er rekrutteret fra de otte racer på Urantia, og de sidste i denne gruppe blev samlet ved tiden for Mikaels navneopråb til opstandelse for et tusind ni hundred år siden. Dette rådgivende organ for Urantia består af følgende medlemmer:

1. *Onagar*, mestersindet under tidsalderen før Planetprinsen, han ledede sine samtidige i tilbedelse af ”Ånde Giveren”.
2. *Masant*, den store lærer under tidsalderen efter Planetprinsens ankomst til Urantia, han rettede sine samtidige mod ærbødighed til ”Det Store Lys”.
3. *Onamonalonton*, en tidligere meget fjernt leder for de røde mennesker og den som ledte denne race fra at dyrke mange guder til at ære ”Den Store Ånd”.
4. *Orlandof*, en af de blå menneskers høvdinge og deres leder, når det galt om at erkende ”Den Højeste Høvdings” guddommelighed.
5. *Porshunta*, den uddøde orange farvet races orakel og leder af sit folk i tilbedelsen af ”Den Store Lærer”.
6. *Singlanton*, den første blandt de gule mennesker som lærte og ledte sit folk i at tilbede den ”Ene Sandhed” i stedet for mange. For tusindvis af år siden vidste de gule mennesker at Gud er en.

7. *Fantad*, den som befriede de grønne mennesker fra mørket og deres leder i tilbedelsen af ”Den Eneste Kilde til Livet”.

8. *Orvonon*, oplyseren af de indigofarvede racer og deres leder i tjenesten af ”Gudernes Gud” en gang i tiden.

9. *Adam*, den miskrediterede men rehabiliteret planetariske fader for Urantia, en af Guds Materielle Sønner, som blev forvist til at være en blandt de kødelige dødelige, men som overlevede og senere på ordre fra Mikael blev ophøjet til denne position.

10. *Eva*, moder til den violette race på Urantia, hun led straffen for sin fejltagelse sammen med sin mage, men blev også rehabiliteret med ham og forordnet til tjeneste med denne gruppe af dødelige overlevende.

11. *Enok*, den første blandt de dødelige på Urantia som fusionerede med Tankeretteren under sit kødelige liv som dødelig.

12. *Moses*, befrieren af en rest af den i Middelhavet druknede violette race og den som genindførte tilbedelsen af den Universelle Fader under navnet ”Israels Gud”.

13. *Elias*, en overført sjæl af lysende åndelig fremgang under tidsalderen efter den Materielle Søns ankomst.

14. *Makiventa Melkisedek*, den eneste Søn i denne klasse som overdrog sig selv til menneskeracerne på Urantia. Selvom han vedvarende regnes som en Melkisedek er han blevet ”for evig tid de Højestes præst” og for evigt påtaget sig opgaven med at tjene som en opstigende dødelig, efter at have opholdt sig på Urantia i en dødeliges kødelige skikkelse i Salem under Abrahams dage. Denne Melkisedek er for nylig udnævnt til Urantias stedfortrædende Planetprins med hovedkvarter i Jerusem og beføjelse til at handle på vegne af Mikael, som i selve virkeligheden er Planetprinsen for den verden, hvor han i menneskeskikkelse oplevede sin sidste overdragelse. Trods dette overvåges Urantia vedvarende af de på hinanden følgende og på planeten bosatte generalguvernører, som er medlemmer af de fireogtyves råd.

15. *Johannes Døberen*, forløberen for Mikael mission på Urantia og i kødelig henseende en fjern fætter til Menneskesønnen.

16. *1-2-3 den Første*, lederen for de loyale mellemvæsener i tjeneste hos Gabriel under tiden for Caligastias bedrageri, ophøjet til denne position af Mikael hurtigt efter at denne havde opnået ubetinget suverænitet.

Disse udvalgte personligheder er på anmodning af Gabriel indtil videre undtaget fra opstigningsordningen, og vi har ingen anelse om, hvor længe det kan tænkes at de tjener i denne sammenhæng.

Sædenumrene 17, 18, 19, og 20 er ikke permanent besat. De fyldes midlertidigt efter enstemmigt samtykke af de seksten permanente medlemmer og holdes åbne for senere at kunne anvises til opstigende dødelige fra den nuværende tidsalder efter Sønnens overdragelse på Urantia.

Numrene 21, 22, 23 og 24 fyldes ligeledes midlertidigt, mens de holdes i reserve for de store lærere fra andre og senere tidsaldre som utvivlsomt kommer til at efterfølge de indeværende tidsaldre. Administratorsønnernes, de Undervisende Sønners samt lysets og livets tidsforløb kan forventes på Urantia, uden hensyn til de guddommelige Sønners uventede besøg som kan indtræffe eller udeblive.

5. DE MATERIELLE SØNNER

De store grupperinger af himmelsk liv har deres hovedkvarter og deres enemærker i Jerusem, og de inkluderer de forskellige klasser af guddommelige Sønner, høje ånder, overengle, engle og mellemvæsener. Den centrale plads i denne vidunderlige sektor er de Materielle Sønners hovedtempel.

Adamernes domæne er hovedattraktionen for alle nyankomne til Jerusem. Det er et enormt område som består af et tusind centre, skønt hver familie af Materielle Sønner og Døtre bor på deres egen landejendom frem til det tidspunkt

hvor medlemmerne afrejser for tjeneste i de evolutionære verdner i rummet eller til de påbegynder deres livsforløb af opstigning til Paradiset.

Disse materielle Sønner er de højeste typer af seksuel reproducerende væsener som træffes på uddannelsessfærerne i de udviklende universer. De er virkelige materielle; selv de Planetariske Adamere og Evaer er klart synlige for de dødelige racer i de beboede verdner. Disse Materielle Sønner er det sidste og fysiske led i kæden af personligheder som strækker sig fra guddommelighed og perfektion foroven til menneskelighed og materiel tilværelse forneden. De beboede verdner får i disse Sønner et gensidigt mellemlid som kan kontaktes både af den usynlige Planetprins og af verdnernes materielle væsener.

Ved den seneste tusindårige registrering i Salvington fandtes der i Nebadons register 161.432.840 Materielle Sønner og Døtre som havde statsborgerskab i lokalsystemets hovedstæder. Antallet af Materielle Sønner varierer i de forskellige systemer, og naturlige reproduktion øger vedvarende deres antal. Ved udøvelse af deres reproduktive funktioner ledes de personer, som forener sig ikke helt af deres personlige ønsker, men også af de højere styrende organer og rådgivende udvalg.

Disse Materielle Sønner og Døtre er de permanente indbyggere i Jerusem og dens tilhørende verdner. De optager vidtstrakte områder i Jerusem og deltager fordomsfrit i den lokale styrelse af hovedstadssfærer; de administrerer praktisk taget alle rutinemæssige anliggender med hjælp af mellemvæsenerne og de opstigende dødelige.

I Jerusem har disse reproducerende Sønner tilladelse til at eksperimentere med selvstyre idealet efter Melkisedekernes model, og de opnår skabelsen af en meget højtstående type af samfund. De højere klasser af Sønner forbeholder sig vetoet i riget, men i næsten ethvert henseende styre Jerusems adamer sig selv efter almindelig valgret og repræsentativ forvaltning. Med tiden håber de at få så godt som fuldstændig autonomi.

Karakteren af den tjeneste som de Materielle Sønner udfører bestemmes for en stor del af deres alder. Selvom de ikke er berettiget til optagelse på Melkisedek universitetet i Salvington - værende materielle og almindeligvis begrænset til visse planeter - opretholder Melkisedekerne dog i hvert systems hovedkvarter omfattende lærerkorps for undervisning af de yngre generationer af Materielle Sønner. De pædagogiske og åndelige uddannelsessystemer som anvendes for udviklingen af de yngre Materielle Sønner og Døtre repræsenterer kulminationen, den højeste fuldkommenhed i spørgsmålet om omfang, teknik og praktisk anvendelighed.

6. ADAMERNES UDDANNELSE AF DE OPSTIGENDE

De Materielle Sønner og Døtre sammen med deres børn frembyder et overbevisende syn som aldrig undgår at vække nysgerrighed og vækker alle opstigende dødeliges opmærksomhed. De er så meget lig jeres egne materielle racer af kønsvæsener at I både finder meget af fælles interesse til at engagere jeres tanker og optager jeres perioder af broderlig samkvem.

Dødelige overlevende bruger meget af deres fritid i systemets hovedstad med at observere og studere disse højerestående semifysiske kønsvæsners livsvaner og adfærd for disse Jerusems borgere er de umiddelbare sponsorer og rådgivere til de dødelige overlevende fra det tidspunkt, hvor disse opnår statsborgerskab i hovedkvarterets verden til de afrejser fra Edentia.

I de syv mansoniaverdner tilbydes de opstigende dødelige rigelig mulighed for at kompensere alle sådan erfaringsmæssigt afsavn som de har lid i den verden hvor de har deres oprindelse, hvad enten dette skyldes arvelighed, de omgivende faktorer eller den ulykkelige omstændighed af en for tidlig afslutning af det kødelige livsforløb. Dette er i enhver henseende sandt med undtagelse af de dødeliges seksualliv og de tilpasninger det indebærer. Tusindvis af dødelige når mansoniaverdnerne uden at have opnået den særlige nytte af de lærdomme som et gennemsnitlig seksuelt forhold på deres fødselssfære medfører. Mansoniaverdnen tilbyder meget få muligheder for at kompensere disse meget personlige afsavn. Seksuel oplevelse i fysisk betydning hører til det forgangne for disse opstigende, men i tæt samarbejde med de Materielle Sønner og Døtre, både individuelt og som medlemmer af deres familier, gøres det muligt for disse dødelige uden seksuel erfaring, at kompensere for de sociale, intellektuelle, følelsesmæssige og åndelige sider af deres mangler. Således tilbydes alle de mennesker, som af omstændighederne eller dårlig omdømme er

berøvet de fordele som et givende seksuelt forhold i de evolutionære verdner medfører, her i systemhovedstæderne fuld mulighed for at erhverve det dødelige livs væsentlige erfaringer i tæt og kærlighedsfuldt samvirke med de overjordiske adamiske sex skabninger som er fast bosat i systemhovedstæderne.

Ingen overlevende dødelig, mellemvæsen eller seraf må stige op til Paradiset, opnå Faderen og optages i Finalitkorpset uden at have gennemgået den storslåede erfaring af at have stået i forældreforhold til et udviklende barn i nogen verden eller gennemgået en andet lignende og tilsvarende erfaring. Forholdet mellem barn og forældre er grundlæggende for en rigtig opfattelse om den Universelle Fader og hans universbørn. Derfor bliver en sådan erfaring uundgåelig for den erfaringsmæssige uddannelse af alle opstigende.

De opstigende mellemvæsener og de evolutionære serafer må skaffe sig denne forældreerfaring i forening med de Materielle Sønner og Døtre i systemhovedkvarterne. På denne måde får disse ikke-reproducerende opstigende erfaring i at være forældre gennem det at hjælpe Adamerne og Evaerne i Jerusem med at opfostre og uddanne deres efterkommere.

Alle dødelige overlevende som ikke har oplevet forældreskab i de evolutionære verdner må også skaffe sig denne nødvendige uddannelse mens de opholder sig i de Materielle Sønners hjem i Jerusem og som forældrenes medarbejder til disse ædle fædre og mødre. Dette er sandt med undtagelse af de tilfælde, hvor de dødelige kan kompensere deres mangler i systemets børnehaver beliggende i overgangskulturens første verden i Jerusem.

Dette prøvetidshjem for børn opretholdes i Satania af visse Morontia personligheder i finaliternes verden, hvor den ene halvdel af planeten er helliget til dette arbejde med børneopdragelse. Her mødes og gensesamles visse børn af overlevende dødelige, såsom det afkom, som omkom i de evolutionære verdner inden de havde fået åndelig status som individer. Hvis en af dets naturlige forældre opstiger, garanterer dette, at et sådan dødeligt barn fra nogen verden tildeles at blive genpersonaliseret på systemets finalitplanet og senere får lov til der at vise med et frit valg, hvorvidt det vælger at følge forældrenes vej for de dødeliges opstigning eller ej. Børnene fremstår her som de ser ud på fødselsverden med undtagelse af at køns differentiering mangler. Der findes ingen reproduktion af dødelige efter livserfaringen i de beboede verdner.

De studerende i mansoniaverdnerne, som har et eller flere børn i prøvetidshjemmet for børn i finaliternes verden, og som mangler væsentlig forældreerfaring, kan ansøge Melkisedekerne om tilladelse til midlertidig at blive forflyttet fra opstigningens pligter i mansoniaverdnerne til finalitverden, hvor de gives mulighed for at fungere som tilknyttet forældre til deres egne og andres børn. Denne tjeneste som plejende forældre kan senere godkendes på Jerusem som opfyldelse af halvdelen af den uddannelse som sådanne opstigende må gennemgå i de Materielle Sønner og Døtres familier.

Selve prøvetidshjemmet for børn overvåges af et tusind par Materielle Sønner og Døtre, frivillige fra deres klasses koloni i Jerusem. De er yderligere assisteret af omkring samme antal frivillige forældregrupper af midsoniter som er standset op for at udføre denne tjeneste på deres vej fra midsonitverden i Satania til den uåbenbarede skæbne i deres specielle verdener som er reserveret til dem blandt Salvingtons finalitsfærer.

7. MELKISEDEKERNES SKOLER

Melkisedekerne er ledere for det omfattende korps af instruktører - delvise åndelige viljevæsener og andre - som fungerer så velegnet i Jerusem og dets tilknyttede verdener men i særdeleshed i de syv mansoniaverdner. Dette er opholdsplaneter, hvor de dødelige, som det ikke er lykket at opnå fusion med deres indre Retter under det kødelige liv rehabiliteres i forbigående form for at få yderligere hjælp og forlænget mulighed for fortsættelse af deres anstrengelser efter åndelig opnåelse, fortsættelse efter de samme anstrengelser som i fortiden blev afbrudt af døden. Eller hvis denne sjælevækst af en eller anden årsag ikke blev fuldført, såsom på grund af arveligt handicap, ugunstige omgivelser, samspil mellem forskellige omstændigheder eller af en hvilken anden årsag, så finder alle, som er oprigtige i deres formål og værdige i ånden sig, sådan som de er, på fortsættelsesplaneterne, hvor de må lære at beherske væsentlighederne for det evige liv, tilegne sig karaktertræk som de ikke kunne erhverve, eller ikke erhvervede, under det kødelige liv.

De Lysende Aftenstjerner (og deres ikke-navngivne ligestillede) tjener ofte som lærere i universets forskellige uddannelsesinstitutioner, inklusiv de som Melkisedekerne har ansvaret for. Også Treenighedens Undervisende Sønner deltager i samarbejdet, og de bibringer en antydning af Paradisets perfektion til disse progressive uddannelsesskoler. Alle disse aktiviteter er imidlertid ikke udelukkende indrettet på de opstigende dødeliges fremskridt; mange er ligeledes tilegnet den gradvise uddannelse af de indfødte åndepersonligheder i Nebadon.

Melkisedeksønnerne driver over tredive forskellige uddannelsescentre i Jerusem. Disse uddannelsesskoler begynder med instituttet for selvevaluering og slutter med skolerne for statsborgerskab i Jerusem, i hvilken de Materielle Sønner og Døtre forener sig med Melkisedekerne og andre i den højeste anstrengelse for at gøre de dødelige overlevende kvalificeret til overtagelse af det høje ansvar med en repræsentativ regering. Hele universet er organiseret og administreret efter en repræsentativ plan. Repræsentativ regering er det guddommelige ideal for selvstyre, blandt ikke perfektioneret væsener.

Hvert hundrede år efter universtid vælger hvert system sine ti repræsentanter som sidder i konstellationens lovgivende forsamling. De vælges af rådet med tusind medlemmer i Jerusem, et organ hvis medlemmer udpeges gennem valg og hvis opgave det er, at repræsentere systemets grupper i alle sådanne delegerede eller udnævnelsessager. Alle repræsentanter eller andre delegere udvælges af rådet af et tusind valgberettigede, og de skal være kandidater fra den højeste enhed indenfor Melkisedekernes Højskole for Administration, hvilken også alle de som danner denne gruppe på tusind valgberettigede er. Denne skole støttes af Melkisedekerne, under de senere tider med hjælp fra finaliterne.

Der findes mange vælgende organer i Jerusem, og de vælges til autoritet fra tid til anden af tre statsborgerklasser - de Materielle Sønner og Døtre, seraferne og deres medarbejdere, inklusiv mellemvæsenerne, og de opstigende dødelige. For at nomineres for en repræsentativ udnævnelse må en kandidat have fået en nødvendig godkendelse i Melkisedekernes skoler for administration.

Valgret i Jerusem er universel blandt disse tre grupper af statsborgerskab, men valgets værdi er forskellig i overensstemmelse med den anerkendte og behørigt registreret personlig besiddelse af mota - morontiavisdom. Det valg som afgives af nogen personlighed ved valg i Jerusem har en værdi mellem et og et tusind. Borgerne i Jerusem er på denne måde klassificeret efter deres motaopnåelse.

Fra tid til anden præsenterer Jerusem borgerne sig hos de eksaminerende Melkisedekere som attesterer hvor meget morontiavisdom hver og en har opnået. Derefter træder de frem indenfor det eksaminerende korps af Lysende Aftenstjerner, eller af disses udnævnte personligheder, som fastsætter graden af åndeindsigt. Siden fremtræder de indenfor de fireogtyve rådgivere og deres medarbejdere som tager stilling til deres status i spørgsmålet om erfaringsmæssig opnået social tilpasning. Disse tre faktorer overføres siden til statsborgerskabs registratorerne for den repræsentative regering som hurtigt beregner motastatussen og angiver valgretskvalifikationerne i overensstemmelse dermed.

Under tilsyn af Melkisedekerne tages der hånd om de opstigende dødelige, især dem som er langsomme i at samle deres personlighed på de nye morontianiveauer, af de Materielle Sønner og gives intensiv træning afset til at rette sådanne mangler. Ingen opstigende dødelig forlader systemhovedkvarteret for det mere omfattende og afvekslende livsforløb af social tilpasning i konstellationen førend disse materielle Sønner attestere at motapersonlighed er opnået - en individualitet som kombinerer den afsluttet jordiske tilværelse i erfaringsmæssig tilknytning med det spirende morontialivsforløb, hvorved begge på tilbørlig måde blandes gennem det åndelige tilsyn af Tankeretteren.

[Præsenteret af en Melkisedek midlertidig tilknyttet til Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 46

LOKALSYSTEMETS HOVEDKVARTERER

JERUSEM, Satanias hovedkvarter er en ordinær hovedstad i et lokalsystem, og bortset fra talrige uregelmæssigheder som er forårsaget af Lucifers oprør og Mikaels overdragelse på Urantia er den typisk for lignende sfærer. Jeres lokalsystem har passeret gennem nogle stormfulde erfaringer, men den administreres for nuværende højst effektivt og som tiderne passerer, bliver følgerne af disharmonien langsomt men sikkert udslettet. Orden og god vilje bliver genoprettet, og forholdene i Jerusem nærmer sig mere og mere den himmelske status efter jeres traditioner, for systemets hovedkvarter er i sandhed den himmel som visualiseres af flertallet af det tyvende århundredes religiøse troende.

1. JERUSEMS FYSISKE ASPEKTER

Jerusem er inddelt i tusind sektorer langs breddegraderne og titusind zoner langs meridianerne. Sfæren har syv større hovedstæder og halvfjerds mindre administrative centre. De syv sektionshovedstæder er engageret i mangfoldige aktiviteter, og Systemherskeren besøger hver og en af dem mindst en gang om året.

Jerusems standardmil modsvarer omtrent syv mil på Urantia (11,2 km). Standardvægten "gradant" er opbygget efter decimalsystemet på basis af den fuldtudviklet ultimaton og modsvarer næsten nøjagtigt ti uns, eller 280 gram, efter jeres mål. Dagen i Satania modsvarer tre dage på Urantia minus en time, fire minutter og femten sekunder, hvilket udgør Jerusems akslens rotationstid. Systemets år udgøres af hundred jerusemdage. Tiden i systemet meddeles af de ledende kronoldekere.

Energien i Jerusem kontrolleres overordentlig godt og den cirkulerer omkring sfæren i zonekanaler som tager energi ind direkte fra energiladningerne i rummet og som sagkyndigt administreres af de Ledende Fysiske Kontrollere. Den naturlige modstand som forårsages af disse energiers gang gennem de fysiske ledningskanaler giver den varme som behøves for at frembringe en jævn temperatur i Jerusem. Temperaturen ved fuldt dagslys opretholdes ved omkring 21 grader Celsius, mens den under skumringsperioden falder til noget under 10 grader.

Belysningssystemet i Jerusem bør ikke være særligt svært for jer at forstå. Der findes ingen dage og nætter, ingen varme og ingen kolde årstider. Styrkeomformerne opretholder hundredtusind centre fra hvilken forfinede energier projiceres op gennem atmosfæren, hvorved de undergår visse forandringer, indtil de når sfærens elektriske luftloft; og derefter reflekteres disse energier tilbage ned som et mild silende og jævnt lys omtrent af den intensitet som sollyset på Urantia har når solen skinner på himlen klokken ti om morgen.

Under sådanne lysforhold virker lysstrålerne ikke som om de kommer fra et enkelt sted, de siler bare ned fra himlen og stråler jævnt fra alle retninger i rummet. Dette lys er meget lig naturligt sollys, undtagen at det indeholder meget lidt varme. Således fremgår det, at disse hovedkvartersverdner ikke lyser i rummet; hvis Jerusem befandt sig meget tæt på Urantia ville den ikke kunne ses.

De gasser som reflekterer denne lysenergi fra Jerusems øvre ionosfære tilbage til terrænet ligner meget dem som findes i Urantias øvre luftlag og som har at gøre med jeres såkaldte nordlysfænomen, selvom disse er en følge af andre årsager. På Urantia er det dette samme gasskjold som forhindrer de jordiske radiobølger fra at flyve ud i rummet og i stedet reflekterer dem mod jorden, når de på deres færd ret udad slår imod dette gasbælte. På denne måde holdes radioudsendelserne tæt på jordoverfladen når de færdes gennem luften rundt om jeres verden.

Sfæren holdes jævnt oplyst på denne måde under femoghalvfjerds procent af jerusemdagen, og derefter mindskes lyset gradvist til det når minimum belysning, svarende nogenlunde til lyset fra jeres fuldmåne på en klar nat. Dette er den stille tid for hele Jerusem. Kun modtagelses- og informationsudsendings stationerne er i funktion under denne periode for hvile og fornyelse.

Jerusem får et svagt lys fra flere nærliggende sole - et slags klart stjernelys - men er ikke afhængig af dem, verdener som Jerusem er ikke udsat for de forandringer som forårsages af solforstyrrelser, ej heller står de nogensinde overfor problemet med en afkølende eller døende sol.

De syv overgangsverdener for studier og deres niogfyrre satellitter får deres varme, deres lys, deres energi og deres vand efter samme teknik som Jerusem.

2. JERUSEMS FYSISKE TRÆK

I Jerusem vil i savne de forrevne bjergkæder som findes på Urantia og andre udviklede verdener, for der forekommer hverken jordskælv eller regn, men i kommer til at frydes over de smukke højlande og andre enestående variationer i topografi og landskab. Enorme områder i Jerusem bevares i "naturlig tilstand", og den storslåethed som sådan et terræn fremviser overgår helt menneskets fantasi.

Der findes tusinder og atter tusinder af små søer men ingen fossende floder eller omfattende oceaner. Der falder ingen regn, der forekommer heller ikke storme eller snestorme i nogen af de arkitektoniske verdener, men der er den daglige dug af fugtighed som kondenserer ved tiden for den laveste temperatur som følge af det reducerede lys. (Dugpunktet er højere i en verden med tre gaser end på en planet som Urantia der har en to gas atmosfære.) Det fysiske planteliv og morontiaverden af levende ting behøver begge fugtighed, men denne forsynes for en stor del fra cirkulationssystemet under terrænoverfladen, og den strækker sig over hele sfæren, endda helt op til højlandenes højeste højder. Dette vandsystem er ikke helt under overfladen, for der findes mange kanaler som forener de glitrende søer i Jerusem.

Jerusems atmosfære er en blanding af tre gaser. Denne luft ligner meget Urantias luft, men tillæg af en gas som er tilpasset indåndingen som morontiaklassens liv behøver. Denne tredje gas gør på ingen måde luften uegnet til indånding for de materielle klasses dyr eller planter.

Transportsystemet er knyttet til de cirkulerende strømme af energibevægelser, og disse hovedstrømme af energi forekommer med seksten kilometers mellemrum. Gennem regulering af fysiske mekanismer kan planeternes materielle væsener færdes med en hastighed som varierer mellem trehundred og tyve og otte hundred kilometer i timen. Transportfuglene flyver omkring hundrede og tres kilometer i timen. De materielle Sønners mekanismer for luftfart har en hastighed på omkring otte hundred kilometer i timen. Materielle væsener og morontia væsenerne i deres tidlige forløb, må anvende disse mekaniske transportmidler, men åndepersonligheder færdes gennem forbindelse med energiens højere kræfter og åndelige kilder.

Jerusem og dens tilknyttede verdener er udstyret med ti standardgrupper af fysisk liv, som er karakteristisk for de arkitektoniske sfærer i Nebadon. Og eftersom at der ikke forekommer nogen organisk evolution i Jerusem, er ingen former af liv i konflikt med hinanden, der findes ingen kamp for tilværelsen, ingen overlevelse af de bedst egnede. I steder eksisterer der en kreativ tilpasning, som forud antyder skønheden, harmonien og perfektionen i det centrale og guddommelige univers evige verdener. I al denne kreative perfektion findes den mest forbløffende blanding af fysisk og morontia liv, artistisk kontrasteret af de himmelske håndværkere og deres medarbejdere.

Jerusem udgør virkelig en forsmag af den paradisiske herlighed og storhed. I kan imidlertid aldrig håbe på at få en rigtig opfattelse af disse ypperlige arkitektoniske verdener gennem nogen som helst forsøg på beskrivelse af dem. Der findes så lidt som kan sammenlignes med nogen ting i jeres verden, og selv i sådanne tilfælde overstiger det som findes i Jerusem det tilsvarende på Urantia i en sådan grad, at en sammenligning er næsten grotesk. Indtil I selv virkelig ankommer på Jerusem kan i næppe have en tilnærmelsesvis rigtig opfattelse om de himmelske verdener, men den tid er ikke så lang væk i fremtiden, hvor jeres ankomst til systemhovedstaden sammenlignes med jeres fremtidige ankomst til de mere fjerntliggende uddannelsessfærer i universet, superuniverset og Havona.

Produktions- og laboratoriesektoren i Jerusem er et vidtstrakt område, som Urantianerne næppe kan genkende som sådan, da der ikke er nogen rygende skorstene; ikke desto mindre har disse specielle verdener en udviklet materiel økonomi, og perfektioneret mekaniske teknologi og de fysiske resultater ville forbyrse og endda imponere selv jeres mest erfarne kemiker og opfindere. Betænk, at denne første opholdsverden på rejsen til Paradiset er meget mere materiel end åndelig. Under hele jeres ophold i Jerusem og dens overgangsverdener er i meget nærmere jeres jordiske liv med dets materielle tilbehør end jeres senere liv af fremrykkende åndetilværelse.

Serafbjerget som er cirka fire tusind sekshundrede meter højt er det højeste sted på Jerusem, og herfra sker afrejsen af alle transportserafer. Talrige mekaniske virkemidler anvendes for at frembringe den initialenergi som behøves for at komme fri fra den planetariske tyngdekraft og overvinde luftmodstanden. En serafrtransport afgår hvert tredje sekund efter Urantiatid under hele den lyse periode, og ofte, langt ind i skumringen. Transportseraferne starter med en hastighed på cirka femogtyve standardmil per sekundet efter Urantiatid og opnår ikke sin standardhastighed førend de befinder sig over totusinde standardmil fra Jerusem.

Transporterne ankommer til krystalfeltet, det såkaldte glashav. Rundt om dette område findes de modtagelsesstationer for forskellige klasser af væsener som færdes i rummet med serafrtransport. Nær polarkrystallens modtagelsesstation for gæstestuderende kan man stige op til det perleskinnende observatorium og beskue det gigantiske reliefkort over hele hovedkvartersplanetten.

3. JERUSEMS INFORMATIONSUDSENDELSER

Informationsudsendingerne fra superuniverset og Paradiset-Havona modtages i Jerusem i forbindelse med Salvington og ved hjælp af en metode involverende polarkrystallen, glashavet. Foruden de anordninger som findes for modtagelse af meddelelser som er afsendt udenfor Nebadon findes der tre adskilte grupper af modtagelsesstationer. Disse separate men i tre kredse opbyggede grupper af stationer er tilpasset for at modtage udsendinger fra de lokale verdener, fra konstellationshovedkvarteret og fra hovedstaden i lokaluniverset. Alle disse udsendinger offentliggøres automatisk på en sådan måde, at alle typer af væsener som er til stede i det centrale amfiteater for informationsmodtagelse kan tage del i dem; af alle beskæftigelsesaktiviteter som en opstigende dødelig har i Jerusem, er ingen mere engagerende og fængslende end at følge med i den uendelige strøm af rumrappporter fra universet.

Denne modtagelsesstation i Jerusem omgives af et enormt amfiteater konstrueret af et funklende materiale, som stort set er ukendt på Urantia, og med plads til over fem milliarder væsener - materielle og morontiafvæsener - foruden at kunne rumme utallige åndepersonligheder. Det er den mest yndede form for adspredelse af alle i Jerusem, at tilbringe sin fritid med ophold i modtagelsesstationen for der at lære om velfærd og tilstanden i universet. Og dette er den eneste planetariske aktivitet som ikke aftager når lyset dæmpes.

I dette amfiteater for modtagelse kommer meddelelser vedvarende ind fra Salvington. I nærheden modtages Edentia-budskab fra de Højeste Konstellationsfædre mindst en gang om dagen. Med bestemte intervaller overføres regulære og specielle udsendinger fra Uversa via Salvington, og når budskab fra Paradiset modtages samler hele befolkningen sig rundt om glashavet, og vennerne i Uversa tilknytter afspejlingsfænomenet til teknikken for udsendingerne fra Paradiset så at alle som høres også kan ses. Og det er på denne måde, at de dødelige overlevende vedvarende får en forsmag af den tiltagende skønhed og storhed om deres rejse indad under det evige eventyr.

Stationen for udsendinger fra Jerusem er beliggende ved sfærens modsatte pol. Alle udsendinger til de enkelte verdener overføres fra systemhovedstæderne med undtagelse af Mikæls budskab, hvilket ofte går direkte til deres bestemmelsessted langs ærkeenglenes kredsløb.

4. BEBOELSES- OG ADMINISTRATIONSOMRÅDER.

Betydelige dele af Jerusem er tildelt til beboelsesområder, mens andre dele af systemhovedstaden er overladt til de nødvendige administrative funktioner som omfatter overvågning af anliggenderne i 619 beboede sfærer, 56 verdener for overgangskultur og selve systemhovedstaden. I Jerusem og Nebadon er disse ordninger udformet som følger:

1. *Cirklerne* - beboelsesområder for ikke-indfødte.

2. *Kvadraterne* - systemets udøvende- og administrationsområder.

3. *Rektanglerne* - mødestederne for det laverestående indfødte liv.

4. *Trekanterne* - de administrative områder for de lokale- eller Jerusem forvaltning.

Dette arrangement af systemaktiviteterne i cirkler, kvadrater, rektangler og trekanter er almindeligt for alle systemhovedstæder i Nebadon. I et andet univers kan der findes et helt andet arrangement. Disse anliggender bestemmes af Skabersønnernes forskellige planer.

Vores beretning om disse beboelses- og administrationsområder tager ikke de vidtstrakte og smukke landsteder som tilhører Guds Materielle Sønner, de permanente borgere i Jerusem med i betragtning. Vi omtaler heller ikke de talrige andre fascinerende klasser af ånde- og næsten åndevæsener. For eksempel: Jerusem nyder den effektive tjeneste som udføres af spirongerne som er formgivet til at fungere i systemet. Disse væsener helliger sig al åndelig tjeneste på vegne af de overmaterielle indbyggere og besøgende. Det er en vidunderlig gruppe af intelligente og smukke væsener som er overgangens tjenere for de højere morontievæsener og morontiahjælpere, som arbejder med at vedligeholde og forskønne alle morontiaskebelser. De er på Jerusem det som mellemvæsener er på Urantia, midtvejs hjælpere som virker mellem det materielle og det åndelige.

Systemets hovedstæder er unikke for så vidt, at de er de eneste verdener, som udviser så godt som perfektioneret alle tre faser af universets eksistens: materielle, morontielle og åndelige. Uanset om du er et materiel, en morontia- eller en åndepersonlighed kommer du til at føle dig hjemme i Jerusem; det gør de kombinerede væsener også, såsom mellemvæsenerne og de Materielle Sønner.

Jerusem har storartede bygninger både af materielle og morontielle salgs, samtidig som at forskønnelse af de rent åndelige zoner er mindst lige så udsøgte og fuldendte. Om jeg blot havde ord til at beskrive morontias modsvarende til det forunderlige fysiske udstyr i Jerusem! Om jeg derefter blot kunne fortsætte skildringen af den sublime værdighed og udsøgte perfektion i det åndelige udstyr af denne hovedkvartersverden! Jeres mest fantasifulde opfattelse om skønhedens perfektion og udstyrets fyldestgørelse ville næppe kunne nærme sig disse storslåede ting. Og Jerusem er endda kun første trin på vejen til den himmelske perfektion i Paradisets skønhed.

5. JERUSEMS CIRKLER

De områder som er reserveret for beboelsesformål for de større grupper af livsformer i universet kaldes Jerusems cirkler. De cirkelgrupper som omtales i denne beretning er følgende:

1. Cirklerne for Guds Sønner.

2. Cirklerne for englene og de højere ånder.

3. Cirklerne for Univershjælperne, inklusiv cirklerne for de Skabte Treenigede Sønner som ikke anvises til Treenighedens Undervisende Sønner.

4. Cirklerne for de ledende Fysiske Kontrollere.

5. Cirklerne for de forordnede opstigende dødelige, inklusiv mellemvæsenerne.

6. Cirklerne for æreskolonierne.

7. Cirklerne for finalitkorpset.

Hver og en af disse beboelsesgrupper består af syv koncentriske og gradvis forhøjede cirkler. De er alle konstrueret efter samme principper, men de er i forskellige størrelser og formet af forskelligt materiale. De omgives alle af vidtstrakte indhegninger som er forhøjet for at danne omfattende promenader som helt omslutter hver gruppe af syv koncentriske

cirkler.

1. *Cirklerne for Guds Sønner*. Selv om Guds Sønner har deres egen planet for deres sociale liv, en af overgangskulturens verdner, har de også i deres besiddelse omfattende domæner i Jerusem. I deres verden for overgangskultur bevæger de opstigende dødelige sig frit blandt alle klasser af guddommelige sønner. Der vil i personligt komme til at lære at kende og elske disse Sønner, men deres sociale liv begrænses stort set til denne specielle verden og dens satellitter. I Jerusems cirkler kan man imidlertid iagttage disse forskellige grupper i deres arbejde. Eftersom morontiasynskredsen har en enorm rækkevidde kan i gå omkring på disse Sønnernes promenadeveje og se ud over disse talrige klassers fængslende aktiviteter.

Disse Sønnernes syv cirkler er koncentriske og på skift efter hinanden forhøjet således at hver ydre og større cirkel har udsigt over de indre og mindre cirkler, og hver og en omgives af en offentlig promenademur. Disse mure er konstrueret af gnistrende klare krystalformede ædelstene og er forhøjet så de giver udsigt over alle deres respektive residentcirkler. De mange porte - fra halvtreds til et hundrede og halvtredstusind - som går igennem murene består af en eneste perleskinnende krystal.

Den første cirkel indenfor Sønnernes domæne optages af Administratorsønnerne og deres personlige personale. Her er alle planer og umiddelbare aktiviteter, som vedrører disse juridiske Sønners overdragelses og domsafgørelses tjenester centreret. Det er også gennem dette center, at systemets Avonaler holder kontakt med universet.

Den anden cirkel optages af Treenighedens Undervisende Sønner. Indenfor dette herlige område fortsætter Daynalerne og deres medarbejder uddannelse af de nylig ankomne Undervisende Sønner af første grad. I alt dette arbejde får de stor hjælp af en gruppe som er samordnet med de Lysende Aftenstjerner. De af de skabte væsener treenigede sønner optager en sektor indenfor Daynalernes cirkel. Treenighedens Undervisende Sønner kommer nærmest til at være den Universelle Faders personlige repræsentanter i et lokalsystem; det vil sige at de har treenighedsoprindelse. Denne anden cirkel er et område af overordentlig interesse for alle befolkningsgrupper i Jerusem.

Den tredje cirkel er helliget til Melkisedekerne. Her bor systemlederne som har tilsyn over disse mangesidige Sønners næsten endeløse aktiviteter. Med begyndelse i de første mansoniaverdner og videre under hele de opstigende dødeliges livsforløb i Jerusem fungerer Melkisedekerne som fosterfædre og altid nærværende rådgivere. Det er ikke forkert at sige, at deres indflydelse i Jerusem er dominerende, sammen med de Materielle Sønners og Døtres vedvarende tilstedeværende aktiviteter.

Den fjerde cirkel er hjem for Vorondadekerne og alle andre klasser af besøgende og observerende Sønner, som der ikke er taget højde for på anden måde. De Højeste Konstellationsfædre har deres bolig i denne cirkel når de aflægger inspektionsbesøg i lokalsystemet. Vidsommens Fuldkomne, Guddommelige Rådgivere og Universelle Censorer bor alle i denne cirkel når de er på opgave i systemet.

Den femte cirkel er hjemsted for Lanonandekerne, Systemherskerne og Planetprinsernes klasse af sønner. De tre grupper blander sig som en når de er hjemme indenfor dette område. Systemets reserver er forlagt til denne cirkel, mens Systemherskeren har et tempel som er beliggende i midten af forvaltningsbygningernes gruppe på administrationsbakken.

Den sjette cirkel er opholdssted for Systemets Livsbærere. Alle klasser af disse Sønner samles her, og herfra rejser de ud til deres verdens opgaver.

Den syvende cirkel er samlingssted for de opstigende sønner, de dødelige som er forordnet og som sammen med deres serafiske ledsagere midlertidigt kan tænkes at fungere i systemhovedkvarteret. Alle forhenværende dødelige som har en status ovenover borgerskab i Jerusem men under finaliternes regnes som hørende til den gruppe som har sit hovedkvarter i denne cirkel.

Disse Sønnernes cirkulære områder optager et enormt areal, og indtil for et tusind nihundrede år siden fandtes der et stort åbent rum i centrum. Denne centrale region er nu mindepladsen til Mikael's æra, færdiggjort for omkring femhundred år siden. For firehundred og femoghalvfems år siden, da dette tempel blev indviet var Mikael personlig tilstede, og hele Jerusem hørte den rørende beretning om Mestersønnens overdragelse på Urantia, den mindste i Satania.

Mindepladsen til Mikael's æra er nu centrum for alle de aktiviteter som omfattes af systemets modificerende forvaltning, forårsaget af Mikael's overdragelse, inklusiv de fleste af de aktiviteter som for nylig er overført fra Salvington. Mindepladsens personale består af over en million personligheder.

2. *Cirklerne for englene.* Ligesom Sønnernes beboelsesområde består disse englenes cirkler af syv koncentriske og efterfølgende forhøjede cirkler, hver og en med udsigt over de indre områder.

Den første cirkel for englene optages af den Uendelige Ånds Højere Personligheder som kan tænkes at være stationeret i hovedkvartersverden - Enlige Budbringere og deres medarbejdere. Den anden cirkel er helliget til budbringerskarerne, Tekniske Rådgivere, ledsagere, inspektører og registratorer, når de fra tid til anden eventuelt tjenestegør i Jerusem. Den tredje cirkel indehaves af de tjenende ånder som tilhører de højere klasser og grupperinger.

Den fjerde cirkel indehaves af forvaltningsseraferne, og de serafer som tjener i et lokalsystem som Satania som er en ” utallige skare af engle.” Den femte cirkel optages af de planetariske serafer, mens den sjette er overgangsministrenes hjem. Den syvende cirkel er opholdsstedet for visse uåbenbarede klasser af serafer. Registratorerne indenfor alle disse grupper af engle opholder sig ikke med deres kollegaer, eftersom at de er bosatte i Jerusems registrertempel. Alle registrene opbevares i tre eksemplarer i denne trefoldige arkivhal. I et systemhovedkvarter opbevares alle registreringer altid i materiel, morontiel og åndeform.

Disse syv cirkler omgives af Jerusems udstillingspanorama, over fem tusind standardmil i omkreds, som er helliget til at præsentere fremgangen i de beboede verdener i Satania og som vedvarende revideres for således virkelig at repræsentere de ajourførte forhold på de enkelte planeter. Jeg tvivler ikke, at dette vidtstrakte promenadeområde med udsigt over englenes cirkler kommer til at være den første seværdighed i Jerusem som lægger beslag på jeres opmærksomhed når I bevilges forlænget fritid under jeres første besøg.

Disse udstillinger er under ledelse af de indfødte livsformer i Jerusem, men disse får hjælp af de opstigende fra de forskellige verdener i Satania, opstigende som opholder sig i Jerusem på vej til Edentia. Anskueliggørelsen af planetariske forhold og verdens fremgang sker med mange metoder, af hvilken en del er kendt af jer, men for det meste med teknik som er ukendt på Urantia. Disse udstillinger optager den ydre kant af denne vældige mur. Resten af promenadeområdet er næsten helt åbent samt rigt og storslået udsmykket.

3. *Cirklerne for Univershjælperne* huser Aftenstjernernes hovedkvarter som er beliggende på den enorme åbning i centrum. Her ligger systemhovedkvarteret af Galantia, den tilknyttende leder for denne mægtige gruppe af superengle og den første blandt alle opstigende Aftenstjerner der får sin udnævnelse. Dette er en af de mest storslåede af alle administrative sektorer i Jerusem, selv om den hører til de nyere konstruktioner. Dette center har en diameter på cirka firs kilometer. Galantias hovedkvarter er en monolitisk støbt krystal, helt gennemsigtig. Disse materielle og morontielle krystaller er yderst værdsat af både morontielle og materielle væsener. De skabte Aftenstjerner udøver deres indflydelse overalt i Jerusem, de besidder sådanne egenskaber som strækker sig udenfor personligheden. Hele denne verden har fået en åndelig duft efter at så mange af deres aktiviteter er overført hertil fra Salvington.

4. *Cirklerne for de Ledende Fysiske Kontrollere.* De forskellige klasser af ledende Fysiske Kontrollere er koncentrisk arrangeret rundt om det vældige styrketempel, hvor systemets styrkeledere præsiderer sammen med lederne for Morontistyrkens Vejledere. Dette styrketempel er den ene af to sektorer i Jerusem til hvilken opstigende dødelige og mellemvæsener ikke har adgang. Den anden er sektoren for dematerialisering indenfor de Materielle Sønners område, en række laboratorier, hvor transportseraferne omdanner materielle væsener til en tilstand helt magen til tilværelsens morontiaklasse.

5. *Cirklerne for de opstigende dødelige.* Området i centrum af cirklerne for de opstigende dødelige optages af en gruppe bestående af 619 planetariske mindesmærker, repræsentationer af systemets beboede verdener, og disse strukturer gennemgår løbende omfattende forandringer. Det er et privilegium for de dødelige fra hver verden at fra tid til anden at kunne samtykke til visse ændringer i eller tilføjelser til deres planetariske mindesmærke. Selv nu foretages der mange forandringer i strukturerne som repræsenterer Urantia. I centrum af disse 619 templer findes en miniaturemodel af Edentia og dens mange verdener af opstigningskultur. Denne model er cirka femogtres kilometer i diameter og en tro reproduktion af Edentia systemet, i overensstemmende med originalen i alle detaljer.

De opstigende nyder deres tjeneste i Jerusem og tager med fornøjelse del i andre gruppers forehavende. Alt som foregår i disse forskellige cirkler kan frit iagttages af hele Jerusem.

Aktiviteterne i en sådan verden er tre helt adskilte slags: arbejde, fremskridt og afslapning. Med andre ord: tjeneste, studier og rekreation. De sammensatte aktiviteter består af social omgang, gruppeunderholdning og guds tilbedelse. Der ligger en stor uddannelsesværdi i at omgås med forskellige grupper af personligheder, klasser som er meget afvigende fra ens egne skabninger.

6. *Cirklerne for æreskolonierne.* Æreskoloniernes syv cirkler prydes af tre enorme strukturer. Jerusems vældige astronomiske observatorium, Satania's kæmpe kunstgalleri og omvekslingsledernes enorme forsamlingshal, teateret for morontiaaktiviteter helligede til hvile og rekreation.

De himmelske håndværkere leder spornagerne i deres arbejde og frembringer mængden af kreative dekorationer og monumentale mindesmærker, som der findes rigelig af på alle offentlige forsamlingssteder. Disse håndværkers studier er blandt de største og smukkeste af alle de mageløse strukturer i denne vidunderlige verden. De øvrige æreskolonier opretholder omfattende og smukke hovedkvarter. Mange af disse bygninger er konstrueret helt og holdent af krystalformede ædelstene. Alle arkitektoniske verdener har en overflod af krystaller og de såkaldte ædle metaller

7. *Cirklerne for finaliteterne* har en unik struktur i centrum. Og et lignende tomt tempel findes i hver systemhovedkvarterets verden i hele Nebadon. Dette vældige bygningsværk i Jerusem er forseglet med Mikael's embleme og bærer følgende inskription: "Uindviet til åndens syvende stadium - til den evige overdragelse." Gabriel satte seglet på dette hemmelighedsfulde tempel, og ingen anden end Mikael kan eller må bryde suverænitets segl anbragt af den Klare Morgenstjerne. En dag skal du se ud over dette tavse tempel, selvom du ikke kan gennemskue dets mysterium.

Andre cirkler i Jerusem: Foruden disse beboelsescirkler findes der i Jerusem talrige andre designede boliger.

6. DE UDØVENDE- OG ADMINISTRATIVE KVADRATER

Systemets udøvende og administrative afdelinger er beliggende i enorme departementskvadrater, et tusind i antal. Hver administrativ enhed er inddelt i hundred underafdelinger med ti undergrupper i hver. Disse tusind kvadrater er sammenføjede i ti storgrupperinger, som således danner følgende administrative departementer:

1. Fysisk vedligeholdelse og materiel forbedring, områderne for fysisk styrke og energi.
2. Voldgift, etik og administrative afgørelser.
3. Planetariske og lokale anliggender.
4. Konstellations- og univers anliggender.
5. Uddannelse og Melkisedekernes andre aktiviteter.
6. Planeternes og systemets fysiske fremgang, de naturvidenskabelige områder af aktiviteter i Satania.
7. Morontia anliggender.
8. Rene åndeaktiviteter og -etik.
9. Tjenesten af de opstigende.
10. Storuniversets filosofi.

Disse strukturer er gennemsigtige; alle systemets aktiviteter kan derfor beskues selv af gæstestuderende.

7. REKTANGLERNE - SPORNAGIERNE

De tusind *rektangler* i Jerusem optages af de lavere indfødte livsformer på hovedkvartersplanet, og i centrum af dem er spornagiernes store cirkelformede hovedkvarter beliggende.

I Jerusem vil i blive forbløffet over de vidunderlige spornagiernes bedrifter hvad angår dyrkning af jorden. Her dyrkes jorden først og fremmest for æstetiske og dekorative effekter. Spornagierne er hovedkvartersverdnernes landskabsgartnere, og de er både originale og artistiske i deres behandling af de åbne områder af Jerusem. De udnytter både dyr og talrige mekaniske opfindelser ved dyrkning af jordbunden. De er intelligente sagkyndige i anvendelse af de kræfter som findes tilgængelig i deres verdner samt i at udnytte de talrige klasser af deres mindre brødre i den lavere dyreverden, af hvilken mange er stillet til deres rådighed i disse specielle verdener. Denne klasse af dyreliv instrueres nu for en stor del af opstigende mellemvæsener som nedstammer fra evolutionære sfærer.

Spornagierne har ikke iboende Rettere. De har ingen sjæl som overlever, men de har en langt livsforløb, nogen gange helt op til fyrre- eller halvtredstusinde standardår. Deres antal er legio, og udfører fysisk tjeneste for alle klasser af universets personligheder som behøver materiel hjælp.

Selvom spornagierne hverken har eller udvikler en overlevende sjæl, selvom de ikke har personlighed, ikke desto mindre udvikler de en individualitet som kan opleve genfødsel. Når disse unikke væseners fysiske krop med tiden forfalder som følge af anvendelse og alder, fabrikere deres skabere i samordning med Livsbærerne en ny krop, hvor de gamle spornagier på ny tager deres bolig.

Spornagierne er de eneste skabe væsener i hele Nebadons univers som oplever denne eller nogen som helst genfødsel af anden slags. De reagerer kun på de fem første bistående sindsånder, de reagerer ikke på tilbedelse eller visdommens ånder. Men sindet med de fem bistående ånder udgør en helhed eller sjette virkelighedsniveau, og det er denne faktor som består som en erfaringsmæssig identitet.

Jeg har ingenting at sammenligne med, når jeg forsøger at beskrive disse nyttige og usædvanlige skabninger, eftersom at der ikke findes nogen dyr i de evolutionære verdner som de kan sammenlignes med. De er ikke evolutionære væsener, idet Livsbærerne har projiceret dem i deres nuværende form og status. De er af to køn og avler efterkommere for at tilfredsstille et voksende befolknings behov.

Måske kan jeg bedst antyde for sindene på Urantia noget om disse smukke og nyttige skabningers væsen ved at sige, at de har de kombinerede træk af en trofast hest og en hengiven hund og fremviser en intelligens som overstiger intelligensen som den højeste type af chimpanser har. De er meget smukke efter de fysiske normer på Urantia. De værdsætter meget den opmærksomhed som vises dem af de materielle og semimaterielle væsener som opholder sig i disse arkitektoniske verdner. De har en synsevne som gør dem i stand til at genkende - foruden materielle væsener - morontiaskeletterne, de lavere engleklasser, mellemvæsenerne og en del af de lavere klasser af åndepersonligheder. De forstår ikke tilbedelsen af den Uendelige, de fatter heller ikke betydningen af den Evige, men af hengivenhed for deres herrer, deltager de i de ydre åndelige andagtsøvelser i deres verden.

Der findes dem, som tror at disse trofaste spornagier i en fremtidig univers tidsalder kommer til at frigøre sig fra deres tilværelse på dyrenes niveau og opnå en værdig evolutionistisk skæbne af progressiv intellektuel vækst og endda åndelig opnåelse.

8. TREKANTERNE I JERUSEM

De rent lokale og rutinemæssige anliggender i Jerusem ledes fra de hundrede trekanter. Disse enheder er grupperet rundt om de ti vidunderlige strukturer som huser Jerusems lokale administration. Trekkanterne omgives af et panorama over systemhovedkvarterets historie. For nuværende findes der et udraderet område på over to standard mil i denne cirkelformet beretning. Denne sektor vil blive rekonstrueret efter at Satania er genoptaget i konstellationsfamilien. Enhver forberedelse for denne begivenhed er forordnet gennem Mikael's påbud, men Dagenes Ældstes domstol har endnu ikke afsluttet domstolsforhandlingerne af de sager som knytter sig til Lucifers oprør. Satania kan ikke genindtræde i fuldt medlemskab i Norlatiadek så længe det huser ærkerebeller, højtstående skabte væsener som er faldet fra lyset til mørket.

Når Satania kan vende tilbage til konstellationens kredsløb, vil behandlingen af de isolerede verdners genindtrædelse i systemfamilien af beboede verdner blive taget op, hvortil knytter sig deres genindførelse til verdnernes åndelige fællesskab. Men selv om Urantia genforenes med systemets kredsløb, ville i stadigvæk være besværet af det faktum at hele jeres system befinder sig i karantæne udfærdiget af Norlatiadek og som delvis adskiller det fra alle andre systemer.

Men inden længe kommer dommen over Lucifer og hans medarbejdere til at gendanne systemet Satania til Norlatiadeks konstellation, og derefter bliver Urantia og de øvrige isolerede sfærer genforenet med Satantias kredsløb, og igen vil disse verdner nyde privilegierne af interplanetarisk kommunikation og fællesskab indenfor og med systemet.

Rebeller og oprør vil få deres afslutning. De Højeste Herskere er barmhjertige og tålmodige, men den lov som gælder ondskab med fuldt overlæg fuldbyrdes universelt og ufejlbarlig. ”Syndens løn er døden” - evig udslettelse.

[Præsenteret af en Ærkeengel i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 47

DE SYV MANSONIAVERDNER

SKABERSØNNEN talte under sit ophold på Urantia om de ”mange boliger i Faderens univers”. I en vis betydning så er alle de seksoghalvtreds verdner som omgiver Jerusem indrettet på de opstigende dødeliges overgangskultur, men de syv satellitter til verden nummer et er mere bestemt kendt som mansoniaverdnerne.

Selve overgangsverdenen nummer et er helt udelukkende indrettet på opstigningsaktiviteter og fungerer som hovedkvarter for det finaliterkorps som er forordnet til Satania. Denne verden tjener nu som hovedkvarter for mere end hundrede tusind kompagnier af finaliter, og der er tusind forherligede væsener i hver og en af disse grupper.

Når et system er etableret i lys og liv, og da mansoniaverdnerne den ene efter den anden ophører med at tjene som uddannelsesstationer for de dødelige, overtages de af den voksende finaliter befolkning som samles i disse ældre og mere fuldendte systemer.

Morontia vejlederne og Melkisedekerne har ansvaret for de syv mansoniaverdner. Der findes en tjenestegørende guvernør i hver verden, og han er direkte ansvarlige overfor herskerne i Jerusem. Uversa mæglerne har hovedkvarter i hver mansoniaverden, og i nærheden findes de Tekniske Rådgivers tilholdssted. Omvekslingslederne og de himmelske kunstnere opretholder gruppehovedkvarter i hver og en af disse verdner. Spirongerne fungerer fra og med mansoniaverden nummer to, mens alle syv, ligesom de øvrige planeter for overgangskultur og hovedkvartersverdnerne, er rigelig forsynet med spornagier som er standard skabte.

1. FINALITERNES VERDEN

Selv om det kun er finaliter og visse grupper af regenereret børn samt disses plejere som er bosiddende i overgangsverden nummer et, så er der sørget for underholdning af alle klasser af åndevæsener, overgangsdødelige og gæstestuderende. Spornagierne, som fungerer i alle disse verdner, er gæstfrie værter for alle væsener som de kan skelne. De har en svag følelse af finaliternes eksistens men kan ikke se dem. Antagelig forholder de sig til dem på stort set samme måde som i gør til englenerne i jeres nuværende fysiske tilstand.

Skønt finaliter verden er en sfære af udsøgt fysisk skønhed og ekstraordinære morontia udsmykning er den store åndebygning i aktiviteternes midte, finaliternes tempel, ikke synlig uden ydre hjælp for det materielle eller nye morontiasyn. Energiomformerne er i stand til at synliggøre disse realiteter for opstigende dødelige, og fra tid til anden fungerer de således, såsom ved de begivenheder hvor mansoniaverdnernes studerende klassevis samles på denne kultursfære.

Under hele jeres liv i mansoniaverdnerne er i på sin vis åndelig bevidst om tilstedeværelsen af dine forherligede brødre som har opnået Paradiset, men det er meget opfriskende, nu og da, virkelig at se dem således som de fungerer i deres hovedkvartersboliger. Spontant kan i ikke selv se finaliterne førend i har fået sandt åndesyn.

I den første mansoniaverden må alle overlevende klare de krav som forældrekommissionen fra deres fødselsplanet stiller. Den nuværende kommission for Urantia består af tolv forældrepar, for nylig ankommet, som har haft erfaring med at fostre tre eller flere børn op til ungdomsårene. Tjenesten i denne kommission er roterende og i regel kun for ti år. Alle, som det ikke lykkes at tilfredsstille kommissionsmedlemmernes krav, hvad angår deres forældreerfaring må yderligere kvalificere sig gennem tjeneste i de materielle Sønners hjem i Jerusem eller til dels i prøvetidsbørnehjemmet i finaliternes verden.

Men uafhængig af forældreerfaring gives de forældre i mansoniaverdnerne, som har voksende børn i prøvetidsbørnehjemmet alle muligheder for at samarbejde med morontiavogterne af disse børn angående deres undervisning og træning. Disse forældre har tilladelse til at rejse derhen på besøg så ofte som fire gange om året. Og det er en af de mest rørende smukke scener under hele opstigningsforløbet, at se forældrene fra mansoniaverdnerne omfavne deres materielle efterkommere ved lejlighederne for deres periodiske pilgrimsfærd til finaliter verden. Mens den ene eller begge forældre kan tænkes at forlade en mansoniaverden tidligere end barnet er de meget ofte samtidig der under en periode.

Ingen opstigende dødelig kan undgå erfaring med at opfostre børn - deres egne eller andres - enten i de materielle verdner eller senere i finaliter verden eller i Jerusem. Fædre må gennemgå denne væsentlige erfaring lige så sikkert som mødre. Det er en uheldig og fejlagtig opfattelse som moderne folk har på Urantia, at børn først og fremmest er moderens opgave. Børn behøver en far lige så vel som en mor, og faderen behøver denne forældreerfaring lige så meget som moderen.

2. PRØVETIDSBØRNEHJEMMET

De skoler som i Satania modtager småbørn er beliggende i finaliter verden, den første af Jerusems sfærer for overgangskultur. Disse småbørnsskoler er foretagende som helligere sig til at nære og uddanne tidens børn, inklusiv dem som er døde i rummets evolutionære verdner inden de har erhvervet status som individer i universets register. I tilfælde af at en eller begge af et sådan barns forældre overlever udnævner skæbnevogteren sin egen kerub til beskyttelse af barnets potentielle identitet og overdrager ansvaret til keruben for at overføre denne uudviklet sjæl til at tages hånd om af mansoniaverdens lærer i morontiaverdnernes prøvetidshjem for børn.

Det er disse samme keruber, som er blevet alene, som i egenskab af mansoniaverdens lærere under Melkisedekernes tilsyn opretholder sådanne omfattende uddannelsestjenester for at træne finaliternes prøvetidsprotegé. Disse finaliternes protegéer, disse småbørn til opstigende dødelige, personaliseres altid nøjagtig efter den fysiske status de havde ved tiden for deres død, med undtagelse af potentialet for reproduktion. Denne opvækkelse sker nøjagtig ved den tid da barnets forældre ankommer til den første mansoniaverden. Og siden gives disse børn alle muligheder, sådan som de er, til at vælge den himmelske vej præcis som de ville havde valgt i de verdner hvor døden alt for tidlig afsluttede deres livsforløb.

I børnehjemsverden grupperes de væsener som er på prøvetid i overensstemmelse med om de har Rettere eller ikke, for Retterne kommer for at tage bolig i disse materielle børn på samme måde som i tidens verdener. Børn, som er i en alder, hvor de endnu ikke har Rettere passes i familier med fem børn, i aldersgruppen fra under et år og op til omtrent fem år, den tid hvor Retteren ankommer.

Alle børn i de udviklende verdener som har Tankerettere men som før deres død ikke havde gjort deres valg vedrørende det livsforløb som fører til Paradiset, genpersonaliseres også i systemets finaliter verden, hvor de ligeledes vokser op i de Materielle Sønners og deres medarbejders familier, så som de små som kom uden Rettere men som senere får en Mysterieledsager, når de har opnået den alder som er fornøden for at gøre et moralsk valg.

Alle børn og unge som bebos af Rettere opdrages også i finaliter verden i familier af fem børn, i alderen mellem seks og fjorten; tilnærmelsesvis består disse familier af børn som er seks, otte, ti, tolv og fjorten år. Når de har truffet deres endelige valg efter at være fyldt seksten år overgår de til den første mansoniaverden og begynder deres opstigning til Paradiset. En del gør deres valg før denne alder og går videre til opstigningssfærerne, men der findes få børn under seksten års alderen, regnet efter Urantias norm, i mansoniaverdnerne.

Serafvogterne passer disse børn i finaliter verdens prøvetidshjem præcis ligesom de åndelige ministre for de dødelige på de evolutionære planeter, mens de trofaste spornagier sørger for deres fysiske behov. Og på denne måde vokser disse børn op i overgangskulturen til det tidspunkt, hvor de gør sig deres endelige valg.

Hvis der ikke er gjort noget valg angående opstigningslivet, når det materielle liv har nået sin afslutning, eller hvis disse tidens børn definitivt har besluttet sig mod Havona eventyret, afslutter døden automatisk deres prøvetidslivsforløb. Der

forekommer ingen domstolsbehandling i sådanne tilfælde; der findes ingen opstandelse fra en sådan anden død. De bliver helt enkelt, som om de aldrig har været.

Men hvis de vælger Paradisets vej til perfektion, gøres de umiddelbart klar til overførsel til den første mansoniaverden, hvor mange af dem ankommer i tide til at blive forenet med deres forældre i opstigningen til Havona. Efter at være passeret gennem Havona og er nået frem til Guddommene, udgør disse bjærgede sjæle af dødelig oprindelse Paradisets permanente opstigende befolkning. Disse børn som er blevet berøvet den værdifulde og væsentlige evolutionære erfaring i de dødeliges fødselsverdner optages ikke i Finalitkorpserne.

3. DEN FØRSTE MANSONIAVERDEN

I mansoniaverdnerne fortsætter de genopvækkede dødelige overlevende deres liv netop der hvor de sluttede, da døden indtræf. Når du rejser fra Urantia til den første mansoniaverden vil du mærke en betydelig forandring, men hvis du var kommet fra en mere normal og progressiv sfære i tiden ville du knap mærke forskellen, med undtagelse af det faktum, at du havde en anderledes krop; hylstret af kød og blod er efterladt i fødselsverden.

Selve centret for alle aktiviteter i den første mansoniaverden er opstandelseshallen, det enorme tempel for personlighedssammensætning. Denne kæmpe struktur udgør det centrale samlingssted for de serafiske skæbnevogtere, Tankeretterne og opstandelsens ærkeengle. Livsbærerne fungerer også sammen med disse himmelske væsener ved genopvækkelsen af de døde.

Afskrifterne af det dødelige sind og de aktive mønstre af det skabte væsens sind udgør, i den form de er overført fra de materielle niveauer til de åndelige, de frakoblede Tankerettens individuelle besiddelse; disse sindets, hukommelsens og væsenpersonlighedens åndelige faktorer er for evigt en del af disse Rettere. Den skabtes sindsmatrix og identitetens passive potentiale findes i morontiasjælen hvis bevarelse er betroet de serafiske skæbnevogtere. Og det er genforeningen af morontiasjælen, som er betroet seraferne, og åndesindet, som er betroet Retterne, som på ny samler væsenpersonligheden og indebærer genopstandelsen af en sovende overlevende.

Hvis en forbigående personlighed af dødelig oprindelse aldrig på ny blev sammensat på denne måde ville de åndelige elementer fra en sådan ikke-overlevende dødelig væsen for evigt fortsætte som en integreret del af den individuelle erfaringsmæssige begavelse hos den Retter som en gang boede i denne dødelig.

Fra det Nye Livets tempel strækker der sig syv radiale fløjbygninger, opstandelseshallerne for de dødelige racer. Hver og en af disse strukturer er afset til sammensætningen af personlighederne fra en af de syv racer i tiden. Der findes hundrede tusind personlige opstandelseskamre i hver og en af disse syv fløje, som slutter i cirkelrunde haller som ved klassevis opstandelse tjener som opvækkelseskamre for op til en million individer. Disse haller omgives af kamre for sammensætning af personligheder fra de blandede racer i de normale verdener fra tiden efter Adam. Uanset hvilken teknik, som kan tænkes anvendt på de enkelte verdener af tid i forbindelse med opstandelser som er specielle eller som gælder hele domsperioden, sker den virkelige og bevidste genforening af den faktiske og fuldstændige personlighed i opstandelseshallerne i mansoniaverden nummer et. Gennem hele evigheden vil i tænke tilbage på de dybe erindringsbilleder af hvordan i først bevidnede denne opstandelses morgen.

Fra opstandelseshallerne fortsætter du til Melkisedekernes sektor, hvor du bliver anvist permanent bolig. Du har derefter ti dage med personlig frihed. Det står dig frit at udforske omgivelserne rundt om dit nye hjem og gøre dig fortrolig med det program som umiddelbart er forestående. Du har også tid til at tilfredsstille din længsel efter at konsultere registret og besøge dine kære og andre jord venner, som er gået forud for dig til disse verdner. Ved afslutningen af din ti dages periode, begynder du det andet skridt på vejen til Paradiset, for mansoniaverdnerne er i selve virkeligheden uddannelsesverdener, ikke kun opholdsplaneter.

I mansoniaverden nummer et (eller en anden i tilfælde af avanceret status) genoptager du din intellektuelle uddannelse og åndelig udvikling nøjagtig på det niveau hvor de blev afbrudt af døden. Under tiden mellem døden på planeten, eller forvandlingen, og opstandelsen i mansoniaverden opnår mennesket absolut ingenting bortset fra en erfaring af overlevelse som et faktum. Du begynder over på den anden siden præcis der hvor du sluttede hernede.

Næsten hele livet i mansoniverden nummer et angår rettelse af mangler. De overlevende som ankommer til denne første opholdssfære fremviser så mange og så forskellige karakterdefekter som skabte væsener og så mange mangler i erfaring som dødelig, at de fleste aktiviteter i denne verden gælder om at korrigere og helbrede denne mangeartede arv fra det kødelige liv i de materielle evolutionære verdner i tid og rum.

Opholdet i mansoniverden nummer et er afset til at udvikle de dødelige overlevende i det mindste op til det niveau som i de normale evolutionære verdner råder under domsperioden efter Adam. Åndeligt er mansoniverdens studerende naturligvis langt mere avancerede end dette stadium, som kun gælder den menneskelige udvikling.

Hvis du ikke tilbageholdes i mansoniverden nummer et synker du ved afslutningen af disse ti dage gå ind i forvandlingssøvnen og rejser til verden nummer to, og hver tiende dag derefter avancerer du på denne måde til ankommer til den verden du er blevet forordnet til.

Centrum af mansoniverdens syv større administrationscirkler optages af Morontialedsagernes tempel; de er personlige vejledere som er anvist til opstigende dødelige. Disse ledsagere er efterkommere til lokaluniversets Moderånd, og der findes flere millioner af dem i Satantias morontiaverdner. Foruden dem som er forordnet som gruppeledsagere kommer du til at have meget at gøre med tolkene og oversætterne, bygningsvogterne og ekskursionslederne. Alle disse ledsagere har et godt samarbejde med alle dem som er beskæftiget med at udvikle dine personlighedsfaktorer vedrørende sind og ånden i morontiakroppen.

Når du begynder i den første mansoniverden er der anvist en Morontialedsager til hver kompagni på et tusind opstigende dødelige, men du vil komme til at møde et større antal af dem efterhånden som du gør fremskridt gennem de syv mansoniasfærer. Disse smukke og alsidige væsener er selskabelige kammerater og charmerende vejledere. Det står dem frit for at følges med individer eller udvælge grupper til hvilken som helst af sfærerne for overgangskultur, inklusiv satellitverdnerne. De er ekskursionsvejledere og fritidskammerater for alle opstigende dødelige. Ofte ledsager de grupper af overlevende under periodiske besøg til Jerusem, og mens du er der, kan du hvilken som helst dag gå til registersektoren i systemhovedstaden og møde opstigende dødelige fra alle syv mansoniaverdner, for de kan frit rejse frem og tilbage mellem deres bopælsverden og systemhovedkvarteret.

4. DEN ANDEN MANSONIAVERDEN

På denne sfære bliver du nærmere bekendt med mansoniverdens liv. Morontialivets grupperinger begynder at tage form; arbejdsgrupper og sociale organisationer begynder at fungere, samfundet antager formelle proportioner og de avancerede dødelige indvier nye samfundsprogrammer og styrelsesformer.

Med Ånden fusionerede overlevende opholder sig i mansoniaverdnerne sammen med de opstigende dødelige som er fusioneret med Retteren. Selvom der findes forskelle mellem de forskellige klasser af himmelsk liv, så er de alle venlige og omgængelige. I alle opstigningsverdner finder man ingenting som kan sammenlignes med menneskelig intolerance og de diskrimineringer som hensynsløse kastesystemer forårsager.

Når du stiger op gennem den ene efter den anden af mansoniaverdnerne bliver de mere fyldt med fremrykkende overlevendes morontiaaktiviteter. Under den videre rejse vil du opdage, at mansoniaverdnerne fremviser mere og mere af Jerusems kendetegn. Glashavet optræder for første gang i den anden mansoniverden.

En nylig udviklet og tilpasset justeret morontiakrop erhverves hver gang, der sker en opflytning fra en mansoniverden til en anden. Du falder i søvn ved tiden for den serafiske transport og vågner op med den nye men uudviklet krop i opstandeshallerne, på stort set samme måde som da du ankom til mansoniverden nummer et, undtagen at Tankeretteren ikke forlader dig under denne overgangssøvn mellem forskellige mansoniaverdner. Din personlighed forbliver intakt efter at du en gang er overgået fra de evolutionære verdner til den første mansoniverden.

Retterens hukommelse forbliver helt intakt hos dig under din opstigning gennem morontialivet. De mentale associationer som udelukkende var animalistiske og helt materielle forsvandt helt naturligt sammen med den fysiske hjerne, men af alt som var værdifuldt i dit mentale liv og som havde overlevelseshæder skabte Retteren en genpart og den bevares som en del af den personlige hukommelse under hele opstigningsforløbet. Du vil være bevidst om alle dine

værdifulde erfaringer, når du avancerer fra en mansoniaverden til en anden og fra en sektor af universet til en anden - endda til Paradiset.

Selvom I har morontiakroppe fortsætter i gennem alle disse syv verdener med at spise, drikke og hvile. I indtager morontiaklassens føde som hører til et rige af levende energi ukendt i de materielle verdener. Både mad og vand udnyttes fuldt ud i morontiakroppen, der forekommer ingen restaffald. Betænk: mansoniaverden nummer et er en meget materiel sfære, som kun fremviser den første begyndelse af morontiaregimet. Du er vedvarende næsten menneske og ikke kommet særlig langt fra de begrænsende synspunkter som kender tegner de dødeliges liv, men hver verden medfører klare fremskridt. Fra sfære til sfære bliver du mindre materiel, mere intellektuel og en anelse mere åndelig. De åndelige fremskridt er størst i de tre sidste af disse syv progressive verdener.

De biologiske mangler afhjælpes for en stor dels vedkommende i den første mansoniaverden. Der blev manglerne i de planetariske erfaringer hvad angår seksualliv, familieforhold og forældrefunktion enten korrigeret eller projiceret for fremtidig rettelse blandt de Materielle Sønners familier i Jerusem.

Mansoniaverden nummer to drager i særdeleshed omsorg for fjernelse af alle faser af intellektuel konflikt og for helbredelse af alle former af mental disharmoni. Anstrengelserne med at forstå den morontielle mota betydning, påbegyndt i den første mansoniaverden fortsætter her med større alvorlighed. Udviklingen i mansoniaverden nummer to kan sammenlignes med den intellektuelle status som råder i de idealistiske evolutionære verdners kultur efter Administratorsønnens besøg.

5. DEN TREDJE MANSONIAVERDEN

Mansoniaverden nummer tre er hovedkvarter for mansoniaverdens lærere. Selvom de fungerer på alle syv mansoniasfærer opretholder de deres gruppehovedkvarter i centrum af skolecirklerne i verden nummer tre. Der findes millioner af disse instruktører i mansonia- og de højere morontiaverdener. Disse avancerede og forherligede keruber tjener som morontialærere hele vejen op fra mansoniaverdnerne til den sidste sfærer for de opstigendes uddannelse i lokaluniverset. De er blandt de sidste der vil ønske dig et kærligt farvel når tiden for afsked nærmer sig, den tid hvor du siger farvel - i det mindste for nogle tidsaldre - til dit fødselsunivers når du bliver serafomsluttet for overførsel til modtagelsesverdnerne i superuniversets mindre sektor.

Når du opholder dig i den første mansoniaverden har du tilladelse til at besøge den første overgangsverden, finaliternes hovedkvarter og systemets prøvetidsbørnehjem for opfostring af uudviklet evolutionære børn. Når du ankommer til mansoniaverden nummer to, får du tilladelse til periodevis at besøge overgangsverden nummer to, hvor morontiavejledernes hovedkvarter for hele Satania og de forskellige morontiaklassers uddannelsesskoler er beliggende. Når du når mansoniaverden nummer tre får du straks tilladelse til at besøge den tredje overgangssfære, engleklassernes hovedkvarter og hjemsted for deres forskellige uddannelsesskoler i systemet. Besøg fra denne verden til Jerusem bliver i stigende grad givende og er af vedvarende voksende interesse for de fremrykkende dødelige.

Mansoniaverden nummer tre er en verden med store personlige og sociale fremskridt for alle som ikke har klaret det tilsvarende til disse kulturcirkler før frigørelsen fra det kødelige liv i deres fødselsverdener. På denne sfære påbegyndes et mere pædagogisk arbejde. Uddannelsen i de to første mansoniaverdner er i følge sin natur mest mangel afhjælpende - negativ - for så vidt som, at det handler om udfyldelse af erfaring fra det kødelige liv. I denne tredje mansoniaverden lægger de overlevende virkelig grunden for deres progressive morontiakultur. Det væsentlige formål med denne uddannelse er at øge forståelse af sammenhængen mellem morontiamota og menneskefilosofi. De overlevende dødelige får nu praktisk indsigt i sand metafysisk. Dette er en virkelig introduktion til den intelligente forståelse af kosmiske betydninger og indbyrdes forhold i universet. Kulturen i den tredje mansoniaverden minder i sin natur om den som råder på en normal beboet planet under tiden efter en Søns overdragelse.

6. DEN FJERDE MANSONIAVERDEN

Når du ankommer til den fjerde mansoniaverden er du vel inde i dit morontia livsforløb; du er udviklet et godt stykke fra den oprindelige materielle tilværelse. Nu får du tilladelse til at besøge overgangsverden nummer fire for der at blive bekendt med superenglenes, inklusiv de Lysende Aftenstjernes, hovedkvarter og uddannelsesskoler. Gennem

venskabelig mellemkomst af disse superengle i den fjerde overgangsverden gøres det muligt for morontiaibesøgende under deres periodiske besøg i Jerusem, at komme meget tæt på de forskellige klasser af Guds Sønner, for nye sektorer i systemhovedstaden åbner sig lidt efter lidt for de avancerede dødelige under deres gentagende besøg i hovedkvartersverden. Nye store betydningsfuldheder åbner sig efterhånden for disse opstigendes ekspanderende sind.

I den fjerde mansoniaverden finder den enkelte opstigende bedre sin plads i det arbejde som sker i gruppe og i de funktioner som sker klassevis i morontialivet. De opstigende udvikler her en større værdsættelse af informationsudsendelserne og andre faser af lokaluniversets kultur og fremskridt.

Det er under uddannelsesperioden i verden nummer fire, at de opstigende dødelige for første gang virkelig tager del i selve de fordringer og fornøjelser som morontiaverdners sande sociale liv bringer. Der er virkelig en ny erfaring for evolutionære væsener at tage del i sociale aktiviteter som hverken bygger på personlig selvhævdelse eller egennyttig erobring. En ny social orden introduceres, en som baserer sig på forståelses, sympati af gensidig påskønnelse, uselvvisk kærlighed til gensidig tjeneste og en alt overstigende motivation som kommer gennem indsigten om en fælles og højeste skæbne - det ærværdige og guddommelige perfektions mål i Paradiset. De opstigende begynder alle at blive bevidste om, at de kender Gud, åbenbarer Gud, søger Gud og finde Gud.

Den intellektuelle og sociale kultur i denne fjerde mansoniaverden kan sammenlignes med det mentale og sociale liv under tidsalderen efter den Undervisende Søn på planeter med normal evolution. Det åndelige niveau er dog langt overover niveauet i sådan en af de dødeliges verdensorden.

7. DEN FEMTE MANSONIAVERDEN

Overføringen til den femte mansoniaverden indebærer et meget stort skridt fremad i en morontia fremadskridendes liv. Erfaringen i denne verden er en virkelig forsmag på livet i Jerusem. Her begynder du at indse de loyale evolutionære verdners høje skæbne, for de kan normalt nå op til dette stadium under deres naturlige planetariske udvikling. Kulturen i denne mansoniaverden svarer i almindelighed til kulturen under det tidlige forløb af lys og liv på planeter som gør fremskridt i følge den normal evolution. Heraf kan i forstå, hvorfor det er sådan ordnet, at de højt kultiverede og progressive væsentyper, som blandt andet bebor disse avancerede evolutionære verdner, er undtaget for at gennemgå en eller flere, eller endda alle mansoniasfærerne.

Efter at have lært at beherske lokaluniversets sprog inden du forlader den fjerde mansoniaverden helligere du nu mere tid til at perfektionere din viden i Uversa sprog, for på mesterlig vis, at kunne beherske begge sprog inden du ankommer til Jerusem som fast bosiddende. Alle opstigende dødelige fra systemets hovedkvarter op til Havona er tosproglige. Og derefter er det kun nødvendigt at udvide ordforrådet i superuniversets sprog, mens en yderligere udvidelse er krævet for at bo i Paradiset.

Ved ankomsten til mansoniaverden nummer fem gives pilgrimmen tilladelse til at besøge overgangsverden med tilsvarende nummer, Sønnernes hovedkvarter. Her bliver den opstigende dødelig personlig bekendt med de forskellige grupper af guddommelige sønner. I har hørt om disse fantastiske væsener og har allerede truffet dem i Jerusem, men nu lærer i dem virkelig at kende.

I den femte mansoniaverden begynder du at lære om konstellationens studieverdener. Her mødes du med de første af de instruktører som begynder at forberede dig på dit senere ophold i konstellationen. Denne forberedelse fortsætter i verdnerne seks og syv, mens den sidste afpudsning gives i de opstigende dødeliges sektor i Jerusem.

En virkelig fødsel af kosmisk bevidsthed sker i mansoniaverden nummer fem. I begynder at tænke universelt. Dette er virkelig en tid hvor horisonter udvides. Det begynder at gå op for de opstigende dødeliges udvidende sind, at noget vældig og pragtfuld, en eller anden himmelsk og guddommelig skæbne venter alle som fuldfører den trinvis opstigning til Paradiset, hvilken har været så møjsommelig men er så fornøjelig og lovende begyndt. Omtrent ved denne punkt begynder den gennemsnitlige dødelige opstigende, at fremvise ægte erfaringsmæssig entusiasme for opstigningen til Havona. Studier bliver frivillig, uselvvisk tjeneste naturligt og tilbedelse spontan. En vældig morontiakarakter er spirende; et ægte morontia væsen udvikles.

8. DEN SJETTE MANSONIAVERDEN

De som opholder sig på denne sfære tillades at besøge overgangssfære nummer seks, hvor de kan lære mere om superuniversets høje ånder, selvom de ikke kan se særlig mange af disse himmelske væsener. Her får de også deres første lektioner om det forestående livsforløb som ånd, hvilket umiddelbart følger gradueringen fra morontiauddannelsen i lokaluniverset.

Den tilknyttende Systemhersker besøger ofte denne verden, og her påbegyndes den første undervisning om fremgangsmåden vedrørende universets administration. Nu videregives de første lektioner om et helt univers anliggender.

Dette er en lysende tid for opstigende dødelige, og den medfører sædvanligvis en perfekt fusion mellem det menneskelige sind og den guddommelige Retter. Potentielt kan denne fusion have været indtruffet tidligere, men den egentlige funktionsidentitet opnås mange gange først ved tiden for opholdet i den femte, eller endda den sjette mansoniaverden.

Den udviklende udødelige sjæls forening med den evige og guddommelige Retter signaleres ved at seraferne kalder på den overvågende overengel for de opstandne overlevende og på ærkeenglen med registret over dem som går til doms på tredje dagen; og derefter udtaler disse konfirmationens budbringere i tilstedeværelsen af en sådan overlevendes Morontialedsager: ”Dette er en elsket søn, i hvilken jeg har fundet behag.” Denne enkelte ceremoni er tegnet på, at en opstigende dødelig har betrådt paradistjenestens evige livsbane.

Umiddelbart efter bekræftelsen om fusion med Retteren præsenteres det nye morontiaevæsen for sine kammerater for første gang med sit nye navn og bevilges fyre dage af åndelig tilbagetrukket med befrielse fra alle rutineaktiviteter for under denne tid, at føre fortrolig samtale med sig selv, for at vælge en af de valgbare veje til Havona og for at træffe sit valg blandt de forskellige teknikker for at opnå Paradiset.

Vedvarende er disse strålende væsener dog mere eller mindre materielle; de er langt fra sande ånder; de er mere som superdødelige, åndelig udtrykt, vedvarende lidt lavere end englenerne. Men de er sandelig på vej til at blive storartede væsener.

Under opholdet i verden nummer seks opnår mansoniaverdens studerende en status som er sammenlignelig med den høje udvikling som kendetegner de evolutionære verdner, som på normalt vis er fremskredet udover det første stadie af lys og liv. Samfundets organisation i denne mansoniaverden er af høj klasse. Den skygge som den dødelige natur kaster bliver alt mindre efterhånden som opstigningen sker gennem disse verdner, den ene efter den anden. I bliver mere og mere yndig når i lægger jeres grove spor fra den planetariske oprindelse i dyreverden bag jer. ”At komme op gennem den store prøve” tjener til at gøre forherligede dødelige meget venlige og forståelsesfulde, meget medfølelse og tolerante.

9. DEN SYVENDE MANSONIAVERDEN

Erfaringen på denne sfære kroner det livsforløb som fulgte direkte efter døden. Under dit ophold her bliver du instrueret af mange lærere som alle samarbejder for at forberede dig til at bo i Jerusem. Alle synlige forskelle mellem de dødelige som nedstammer fra de isolerede og forsinkede verdner og de overlevende fra de mere avancerede og oplyste sfærer bliver praktisk taget udslettet under opholdet i den syvende mansoniaverden. Her bliver du rensset for alle rester af uheldige arveanlæg, usunde omgivelser og uåndelige planetariske tendenser. De sidste rester af ”dyrets mærke” udslettes her.

Under opholdet i mansoniaverden nummer syv bevilges du tilladelse til at besøge overgangsverden nummer syv, den Universelle Faders verden. Her påbegynder du en ny og mere åndelig tilbedelse af den usynlige Fader, en vane som du i tiltagende grad følger hele vejen op under dit lange opstigningsforløb. Du finder Faderens tempel i denne verden for overgangskultur, men du ser ikke Faderen.

Nu begynder dannelsen af klasser for graduering til Jerusem. I har rejst fra en verden til en anden som individer, men

forbereder jer nu på afrejse i gruppe til Jerusem, selvom en opstigende indenfor visse grænser kan vælge at forblive i den syvende mansoniaverden med det formål at gøre det muligt for et langsomt medlem af hans jordiske eller mansoniaverdens arbejdsgruppe at indhente ham.

Personalet i den syvende mansoniaverden samles på glashavet for at bevidne din afrejse til Jerusem med beboelses status. Hundredvis eller tusinder af gange har du måske besøgt Jerusem, men altid som gæst; aldrig tidligere har du rejst ind mod systemhovedstaden i selskab med en gruppe af dine kammerater som byder et evigt farvel til hele mansoniakarrieren som opstigende dødelig. Snart bydes i velkommen på modtagelsesområdet i hovedkvartersverden som medborgere i Jerusem.

Du vil i stor udstrækning nyde dine fremskridt gennem de syv verdner som befrier dig fra det materielle; i selve virkeligheden er de sfærer som befrier dig fra det dødelige. I den første mansoniaverden er du for det meste menneskelig, bare et dødelig væsen minus en materiel krop, et menneskelig sind huset i en morontiaskikkelse - en materiel krop af morontiaeverden, men ikke et dødelig hylster af kød og blod. I overgår egentlig fra det dødelige stadie til den udødelige tilstand i tidspunktet når fusionen med Retteren sker, og efter af have afsluttet jeres livsforløb i Jerusem vil i være fuldgældige morontianer.

10. STATSBOGERSKAB I JERUSEM

Modtagelsen af en ny klasse graduerede fra mansoniaverden er et signal for hele Jerusem til at samles som velkomstkomité. Selv spornagierne glædes over ankomsten af disse sejrige opstigende af evolutionær oprindelse, dem som har gennemført den planetariske livsbane og fuldbyrdet fremgangen i mansoniaverdnerne. Kun de fysiske kontrollere og Morontiastyrkens Vejledere er fraværende fra disse glædesfester.

Johannes Åbenbareren så i en vision ankomsten af en klasse avancerede dødelige fra den syvende mansoniaverden til deres første himmel, til Jerusems herlighed. Han registrerede: ”Og jeg så noget, som så ud som et hav af glas blandet med ild; og jeg så dem som havde vundet sejren over dyret, som fra begyndelsen havde været i dem og over dets afbillede som vedvarende befandt sig igennem mansoniaverdnerne, og til sidst over dets sidste mærke og spor, stå på glashavet med Guds harper i deres hænder, og de sang sangen om befrielse fra de dødeliges frygt og død.” (Perfektioneret rumkommunikations forbindelse står til rådighed i alle disse verdner; og det er muligt for jer at modtage disse meddelelser overalt ved at bære ”Guds harpe”, et morontiaapparat som kompenserer for den manglende evne til at tilpasse den umodne morontielle sidsmekanisme til direkte at modtage rumkommunikation.)

Selv Paulus havde et syn om de opstandne borgernes korps af dødelige i Jerusem, som der gik mod perfektion, for han skrev: ”Men i er kommet til Zions bjerg og til den levende Guds by, til det himmelske Jerusalem, og til engle i utallige antal, til Mikaels storslået forsamling og til retfærdige menneskers ånder som gøres perfekte.”

Efter at de dødelige har opnået opholdsstatus i systemhovedkvarteret oplever de ikke længere nogen opstandelse i bogstavelig forstand. Den morontiaskikkelse som gives jer ved afslutningen af livsforløbet i mansoniaverden er sådan, at i kan anvende den til helt til slutningen af jeres eventyr i lokaluniverset. Forandringer i den vil blive gjort fra tid til anden, men i bibeholder denne samme form indtil i tager afsked med den, når i fremstår som første stadiets ånder forberedt til overførsel til superuniversets verdener for højere kultur og åndeuddannelse.

Syv gange oplever de dødelige, som går gennem hele mansoniaverdenslivsforløb, tilpasningssøvnen og opvækkelsen til opstandelse. Den sidste opstandelses hal, det afsluttende opvækkelseskammer, bliver forladt i den syvende mansoniaverden. En forvandling af skikkelse vil herefter ikke længere nødvendiggøre en afbrydelse i bevidstheden eller en afbrydelse i den personlige hukommelses kontinuitet.

Den dødelige personlighed, som er påbegyndt i de evolutionære verdner og har sin bolig i det kødelige hylster - beboet af Mysterieledsagerne og udstyret med Sandhedens Ånd - er ikke fuldt mobiliseret, virkeliggjort og forenet før den dag, da en sådan borger i Jerusem gives klartegnet for afrejse til Edentia og proklameres at være et ægte medlem af morontiakorpsset i Neadon - en udødelig overlevende forenet med Retteren, en opstigende på vej til Paradiset, en personlighed med morontiastatus og et sandt barn til de Højeste.

Menneskets død er en procedure, som gør det muligt at forlade det kødelige materielle liv; og mansoniverdens erfaringer af progressiv liv gennem syv verdener af korrigerende uddannelse og undervisning i kultur udgør introduktion af dødelige overlevende til morontiakarrieren, overgangens liv som ligger mellem den evolutionære materielle tilværelse og den højere åndeopnåelse for dem, som stiger op fra tiden og hvis skæbne det er, at nå frem til evighedens porte.

[Udarbejdet med støtte af en Lysende Aftenstjerne.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 48

MORONTIALIVET

GUDERNE kan ikke forandre - i det mindste gør de det ikke - et væsen med grov animalsk natur til en perfektioneret ånd gennem nogen mystisk handling af kreative magi. Når Skaberne ønsker at producere perfekte væsener, gør de det med en direkte og oprindelig skabelseshandling, men de forpligter sig aldrig i et skridt, at forvandle materielle væsener med oprindelse i dyreriget til perfekte væsener.

Morontialivet som strækker sig over de forskellige stadier af livsforløbet i lokaluniverset udgør den eneste mulige måde for materielle dødelige til at nå frem til åndeverdens tærskel. Hvilken magi kunne døden, den naturlige opløsning af den materielle krop, indeholde for at et sådan enkelt skridt umiddelbart skulle forandre det dødelige og materielle sind til en udødelig og perfekt ånd? Sådanne overbevisninger er kun uvidende overtro og tiltalende fabler.

Altid, ligger denne morontiaovergang mellem den dødelige tilstand og overlevende menneskevæsners senere åndestatus. Dette mellemliggende trin i den fremadskridelse som sker i universet fremviser betydelige forskelligheder i forskellige lokale skabelser, men dets hensigt og formål er overalt det samme. Ordningen i mansonia- og de højere morontiaverdner i Nebadon er ganske typiske for de morontielle overgangsregimer i denne del af Orvonton.

1. MORONTIAMATERIALER

Morontiaverdnerne er lokaluniversets forbindelsessfærer mellem det materielle og åndelige niveau i væsenernes eksistens. På Urantia har man kendt til dette morontialiv lige siden Planetprinsens tidlige dage. Fra tid til anden har dødelige fået undervisning om denne overgangstilstand, og tanken har, i forvredet form, fundet en plads i nutidens religioner.

Morontiasfærene udgør overgangsfaserne i de dødeliges opstigning gennem progressionsverdnerne i lokaluniverset. Kun de syv verdener som omgiver finaliternes sfære i lokalsystemet kaldes mansoniaverdner, men alle seksoghalvtreds af systemets overgangsboliger sammen med de højere sfærer omkring konstellationerne og univershovedkvarteret kaldes morontiaverdner. Disse skabelser deler den fysiske skønhed og morontielle storhed som findes på de lokale universers hovedkvarterssfærer.

Alle disse verdener er arkitektoniske sfærer, og de har lige nøjagtig det dobbelte antal grundstoffer sammenlignet med de udviklende planeter. Disse verdener konstrueret på bestilling har ikke kun rigeligt med tunge metaller og krystaller, da de har hundrede fysiske grundstoffer, men har ligeledes nøjagtig et hundred former af en unik energiorganisation kaldet morontiamateriale. De Ledende Fysiske kontrollere og Morontiastyrkens Vejledere kan således modificere kredsløbet i materiens primære enheder og samtidig transformere disse energiassociationer således at der skabes denne nye substans.

De første tiders morontialiv i lokalsystemet er meget lignende livet i jeres nuværende materielle verden, men det bliver mindre fysisk og mere sandt morontielt i konstellationernes studieverdener. Og efterhånden som du avancerer til Salvingtons sfærer opnår du i stigende grad åndelige niveauer.

Morontiastyrkens Vejledere kan frembringe en forening af materielle og åndelige energier og organiserer derved en materialiseret morontiaform som er modtagelig for et tillæg i form af en kontrollerende ånd. Under din rejse gennem morontialivet i Nebadon vil disse tålmodige og dygtige Morontiastyrkens Vejledere efterhånden forsyne dig med 570 morontiakroppe, som hver og en repræsenterer en fase i din trinvis forvandling. Fra det tidspunkt, hvor du forlader de

materielle verdener til du er udnævnt som en første stadiets ånd i Salvington undergår du lige akkurat 570 separate og opstigende morontiaforandringer. Otte af disse indtræffer i systemet, enoghalvfjerds i konstellationen og 491 under opholdet på sfærerne i Salvington.

Under den tid hvor du lever de dødeliges kødelige liv lever den guddommelige ånd i dig, næsten som noget adskilt for sig selv - i virkeligheden er mennesket blevet accepteret af den Universelle Faders overdraget ånd. Men i morontialivet bliver ånden en virkelig del af din personlighed, og efterhånden som du undergår de 570 trinvisse forvandlinger stiger du fra den materielle til den åndelige væsenlivets tilstand.

Paulus lærte om morontiaverdnernes eksistens og morontiamaterialets virkelighed, for han skrev: ”De har i himlen et bedre og mere holdbart materiale.” Og disse morontiamaterialer er virkelige, konkrete, som i ”byen hvis grundvolde, hvis bygmestre og skabere er Gud.” Og hver og en af disse storartede sfærer er ”et bedre land, nemlig et himmelsk.”

2. MORONTIASTYRKENS VEJLEDERE

Disse unikke væsener er udelukkende beskæftiget med tilsynet over de aktiviteter som repræsenterer en funktionel kombination af åndelig og fysisk eller semimaterielle energier. De helligere sig udelukkende til at betjene de morontielle fremskridt. Ikke så meget for at tjene de dødelige, men snarere for at tilpasse overgangsomgivelserne til de fremadskridende morontia-væsener. De er Morontiastyrkens kanaler som opretholder overgangsverdnernes morontiafaser og forsyner dem med energi.

Morontiastyrkens Vejledere er efterkommere til et lokalunivers Moderånd. De er ganske standardiserede i deres udformning selv om de adskiller sig noget i deres natur i de forskellige lokale skabelser. De skabes for deres specifikke funktioner og behøver ingen uddannelse førend de påtager sig deres ansvarsopgaver.

De første Morontiastyrkens Vejledere skabes samtidig med at den første dødelig overlevende ankommer til en af de første mansoniaverdner i lokaluniverset. De skabes i grupper på tusind som klassificeres som følger:

1. Kredsløbsregulatorerne 400
2. System Koordinatorerne 200
3. Planetariske Beskyttere 100
4. Kombinerede Kontrollere 100
5. Forbindelsesstabilisatorer 100
6. Udvalgte Sorterere 50
7. Tilknyttede Registratorer 50

Styrkevejlederne tjener altid i deres fødselsunivers. De ledes udelukkende af Universssønnens og Universåndens forenet åndeaktivitet men er i øvrigt en helt selvstyrende gruppe. De opretholder hovedkvarter i den første mansoniaverden i hvert lokalsystem, og de arbejder i tæt forbindelse med både de fysiske kontrollere og seraferne men fungerer i deres egen verden, når det gælder energimanifestation og ånde anvendelse.

De fungerer blandt andet også som midlertidige forordnede ministre i forbindelse med overmaterielle fænomener i de evolutionære verdner. Men de tjener sjældent på beboede planeter; ej heller arbejder de i superuniversets højere uddannelsesverdner, men synes hovedsagelig helliget til overgangsregimet for morontiel fremgang i et lokalunivers.

1. *Kredsløbsregulatorerne.* Dette er de unikke væsener, som koordinerer fysisk og åndelig energi og regulerer dens strømme til morontiasfæernes adskilte kanaler; og disse kredsløb er eksklusivt planetariske, begrænset til en eneste verden. Morontiakredsløbene adskiller sig fra og kompletterer både fysiske og åndelige kredsløb i overgangsverdnene, og der kræves millioner af disse regulatorer for energiforsyningen alene i et sådan mansoniaverdenssystem som

Satanias.

Kredsløbsregulatorerne iværksætter ændringer i materielle energier, som gør dem til genstand for kontrol og regulering af deres medarbejdere. Disse væsener er morontia styrkegeneratorer samt kredsløbsregulatorer. Meget som en dynamo tilsyneladende genererer elektricitet ud af atmosfæren, så ser disse levende morontiadynamoer ud til overalt at omdanne rummets energier til de materialer, som morontiavejlederne væver ind i organerne og livets aktiviteter for de opstigende dødelige.

2. *Systemkoordinatorerne*. Eftersom at hver morontiaverden har sin egen form for morontiaenergi er det meget svært for mennesker at visualisere disse sfærer. Men på hver ny overgangssfære finder de dødelige at plantelivet og alt andet som tilhører morontiatilværelsen gradvis er modificeret for at modsvare de opstigende overlevendes tiltagende åndeliggørelse. Eftersom at energisystemet i hver verden på denne måde er individualiseret virker disse koordinatore for at harmonisere og blande disse forskellige styrkesystemer til en fungerende enhed for de sfærer som hører sammen i hver særskilt gruppe.

De opstigende dødelige bevæger sig gradvis fremad fra det fysiske til det åndelige, når de avancerer fra en morontiaverden til en anden; deraf nødvendigheden af at stille til rådighed en stigende skala af morontiasfærer og en stigende skala af morontiakroppe.

Når de opstigende i en mansoniaverden går videre fra en sfære til en anden, bliver de leveres af transportseraferne til modtagerne blandt systemkoordinatorerne i den højere verden. Her i disse enestående templer i centrum af de halvfjerds udstrålende fløjbygninger, hvori der findes lignende overgangskamre som opstandelseshallerne i den første modtagelsesverden for dødelige af jordisk oprindelse, udføres de nødvendige forandringer i væsenformen dygtigt af systemkoordinatorerne.

Disse første forandringer i morontiaformen kræver omkring syv dage af standard tid for deres udførelse.

3. *De planetariske beskyttere*. Fra mansoniasfærene op til universets hovedkvarter står hver morontiaverden - når det gælder morontiaanliggender under beskyttelse af halvfjerds vogtere. De udgør det lokale planetariske råd med højeste morontiaautoritet. Dette råd bevilliger materiale for morontiaformen til alle opstigende væsener som lander på sfærene og godkender de forandringer i væsenformerne, hvilket gør det muligt for en opstigende at gå videre til følgende sfære. Efter at mansoniaverdnerne er gennemgået overføres du fra en fase af morontialivet til en anden uden at skulle give afkald på bevidstheden. Bevidstløshed medfølger kun de første metamorfoser og de senere overføringer fra et univers til et andet og fra Havona til Paradiset.

4. *De kombinerede Kontrollere*. Et af disse højst mekaniske væsener er altid stationeret i midten af hver administrativ enhed i en morontiaverden. En kombineret kontroller er følsom for og virker med fysiske, åndelige og morontielle energier, og der er altid forbundet med dette væsen to systemkoordinatorer, fire kredsløbsregulatorer, en planetarisk vogter, en forbindelsesstabilisator og enten en tilknyttende registrator eller en udvælgende sortere.

5. *Forbindelsesstabilisatorerne*. Disse er dem som regulerer morontiaenergien i forbindelse med de fysiske kræfter og åndekræfterne i den omhandlende verden. De gør det muligt at forvandle morontiaenergi til morontiamateriale. Hele morontiaorganisationens eksistens er afhængig af stabilisatorerne. De sænker energiens omløbshastighed til det punkt, hvor en fysikalisering kan ske. Jeg har imidlertid ingen udtryk som jeg kan anvende for at sammenligne eller illustrere disse væseners virksomhed. Den ligger helt udenfor menneskets forestillingsevne.

6. *De udvælgende sorterere*. Da du går videre fra en klasse eller fase i en morontiaverden til en anden må du stemmes om eller tones ind på forhånd, og det er disse udvælgende sorterers opgave at holde dig progressivt synkroniseret med morontialivet.

Selv om de grundlæggende morontiaforme af liv og materie er identiske fra den første mansoniaverden til den sidste overgangssfærer i universet, findes der en funktionel fremgang som gradvis strækker sig fra det materielle til det åndelige. Din tilpasning til denne grundlæggende ensartethed men efter hinanden avancerede og åndeliggørende skabelse sker ved denne udvælgende omstemning. En sådan justering i personlighedsmekanismen er ensbetydende med en ny skabelse, uanset at du bibeholder samme morontiasikkelse.

Du kan gentagende gange indstille dig til test hos disse eksaminatorer, og så snart du fremviser tilstrækkelig åndelig fremgang attestere de med glæde din avancerede status. Disse progressive forandringer medfører ændrede reaktioner i forholdene til morontiaomgivelserne, såsom ændringer i behovet af føde og talrige andre personlige vaner.

De udvælgende sorterere er også til stor hjælp ved grupperingen af morontia personligheder med henblik på studier, undervisning og andre projekter. De har en naturlig evne til at angive, hvem der midlertidigt fungerer bedst sammen.

7. De tilknyttende registratorer. Morontiaverden har sine egne kronikører, som tjener sammen med åndekronikørerne som vejleder og vogter af register og andre data som er hjemmehørende i morontiaskabelserne. Morontiaregistrene er tilgængelig for alle klasser af personligheder.

Alle morontielle overgangsriger er lige tilgængelig for materielle væsener som åndelige væsener. Som morontia fremadskridende forbliver du i fuld kontakt med den materielle verden og med materielle personligheder samtidig med at du i stigende grad kan skelne åndelige væsener og omgås med dem; og når du lægger morontiaregimet bag jer, har du set alle klasser af ånder med undtagelse for nogle få af de højere typer, såsom de Enlige Budbringere.

3. MORONTIALEDSAGERNE

Disse værter i mansonia- og morontiaverdnerne er efterkommere til Moderånden i et lokalunivers. De skabes under tidsaldrenes gang i grupper på et hundrede tusinde individer, og i Nebadon findes der for nuværende over halvfjerds milliarder af disse unikke væsener.

Morontialedsagerne er uddannet for tjeneste af Melkisedekerne på en speciel planet nær Salvington; de gennemgår ikke Melkisedekernes centrale skoler. Deres tjenester strækker sig fra systemets laveste mansoniaverdener til Salvingtons højeste studieverdener, men de træffes sjældent i de beboede verdner. De tjener under det generelle tilsyn af Guds Sønner og under direkte ledelse af Melkisedekerne.

Morontialedsagerne opretholder titusinde hovedkvarterer i et lokalunivers - i hver og et af de første mansoniaverdner i lokalsystemet. De er næsten helt en selvstyrende klasse, og det er i almindelighed en intelligent og loyal gruppe af væsener, men nu og da, i forbindelse med visse uheldige himmelske omvæltninger, er det kendt, at de er faret vild. Tusindvis af disse nyttige væsener blev tabt under tiderne for Lucifers oprør i Satania. Jeres lokalsystem har nu sin fulde kvote af disse væsener, da tabet fra Lucifers oprør for nylig er blevet erstattet.

Der findes to slags adskilte typer af morontialedsagere; den ene er aktiv, den anden tilbageholdende, men ellers er de ens i status. De er ikke kønsvæsener, men de manifesterer en rørende smuk hengivenhed for hinanden. Og selv om det næppe kan siges at de danner par i materiel (menneskelig) betydning er de blandt alle tilværelsens væsener meget tæt beslægtet med mennesket. Mellemvæsener i verdnerne er jeres nærmeste slægtninge; derefter kommer morontiakeruberne og efter dem Morontialedsagerne.

Disse ledsagere er rørende hengivne og charmerende selskabelige væsener. De besidder en klar særskilt personlighed, og når du træffer dem i mansoniaverdnerne skelner du snart deres individualitet, efter at du først har lært at genkende dem som en klasse. Dødelige minder alle om hinanden; samtidig besidder hver og en af jer en klar særskilt personlighed som kan genkendes.

Noget af en idé om karakteren af disse Morontialedsagernes arbejde kan udledes af følgende klassificering af deres aktiviteter i et lokalsystem:

1. *Pilgrimsbeskytterne* er ikke tildelt specifikke opgaver i deres samvær med morontiafremadskridende. Disse ledsagere er ansvarlige for hele det morontielle livsforløb og er derfor dem som koordinerer alle andre morontia- og overgangsministres arbejde.

2. *Pilgrimsmodtagerne og de Frie ledsagere*. Disse er ledsagere for de nyankomnes sociale liv i mansoniaverdnerne. En af dem vil helt sikkert være parat til at byde dig velkommen, når du vågner op i den første mansoniaverden fra den første overgangssøvn i tiden, når du oplever opstandelsen fra kødets død til morontialivet. Og fra den tid, hvor du

således formelt er budt velkommen ved opvækkelsen til den dag, når du forlader lokaluniverset som en første stadiets ånd er disse morontialedsagere vedvarende hos dig.

Ledsagerne forordnes ikke permanent til de enkelte individer. En opstigende dødelig i en af mansoniaverdnerne eller i de højere verdener kan have forskellige ledsagere ved hver og en af flere på hinanden følgende anledninger, mens han også under lange perioder kan være uden ledsagere. Det beror på hvordan behovet varierer, og på selve udbuddet af tilgængelige ledsagere.

3. *Værterne for himmelske besøgende.* Disse elskværdige væsener helligere sig til at underholde de overmenneskelige grupper af gæstestuderende og andre himmelske personligheder som tilfældigvis opholder sig i overgangsverdnerne. Du får rigelig med mulighed for at besøge hver verden som du erfaringsmæssigt har opnået. Gæstestuderende har tilladelse til at besøge alle beboede planeter, selv de isolerede.

4. *Koordinatorerne og forbindelseslederne.* Disse ledsagere er tilegnet på at lette morontiasamværet og forhindre forvirring. De er instruktører for social adfærd og morontia fremskridt, samt støtter klasse- og andre gruppeaktiviteter blandt de opstigende dødelige. De opretholder omfattende områder, hvor de samler deres elever, og fra tid til anden rekvirerer de himmelske håndværkere og omvekslingsledere for at forskønne deres programmer. Mens du avancerer, kommer du i tæt kontakt med disse ledsagere og bliver overordentlig glad for begge grupper. Det beror på tilfældighed om du bliver associeret med en pågående eller tilbageholdende type af ledsagere.

5. *Tolkene og oversætterne.* I begyndelsen af morontiaforløbet har du ofte behov for tolke og oversættere. De behersker og taler alle sprog i lokaluniverset; de er rigets lingvister.

Du tilegner dig ikke et nyt sprog automatisk; du lærer dig et sprog deroppe stort set på samme måde som hernede, og disse lysende væsener er dine sproglærere. Dit første studieemne i mansoniaverden er sproget i Satania og derefter Nebadons sprog. Mens du lærer dig at beherske disse nye sprog fungerer Morontialedsagerne som effektive tolke og tålmodige oversættere for dig. Du møder aldrig en besøgende i nogen af disse verdener uden at nogen af Morontialedsagerne kan fungere som tolk.

6. *Ekskursions- og omvekslingsvejlederne.* Disse ledsagere ledsager jer på de lange rejser til hovedkvarterssfæren og til overgangskulturens omgivende verdener. De planlægger, leder og overvåger alle sådanne rundrejser for individer og grupper til systemets verdener for uddannelse og kultur.

7. *Område- og bygningsvogterne.* Selv de materielle og morontielle strukturer tiltager i perfektion og storhed efterhånden som du avancerer under morontiaforløbet. Som individer og som grupper tillades i at gøre visse forandringer i de bygninger som anvises til hovedkvarter under jeres ophold i de forskellige mansoniaverdner. Mange af aktiviteterne på disse sfærer foregår i de åbne indhegninger af cirkler, kvadrater og trekanter afset til de forskellige formål. De fleste af mansoniaverdnernes strukturer er uden tag og består af indhegninger af storslået konstruktion og udsøgt udsmykning. Klimaet og andre fysiske forhold som råder i de arkitektoniske verdner gør tage helt unødvendige.

Disse beskyttere af overgangsfaserne i opstigningslivet er enerådende hvad angår ledelsen af morontiaanliggender. De skabes til dette arbejde, og indtil det Højeste Væsens fremtræder fuldt realiseret, forbliver de altid Morontialedsagere; de udfører aldrig andre opgaver.

Efterhånden som systemer og universer etableres i lys og liv, ophører mansoniaverdnerne i stigende grad med at fungere som overgangssfærer for morontiauddannelse. Desto mere indretter finaliterne deres nye uddannelsesregime, som synes at være bestemt til, at forvandle den kosmiske bevidsthed fra dets nuværende niveau på det store univers til det fremtidige ydre universers niveau. Morontialedsagerne er bestemt til i stigende grad at fungere sammen med finaliterne og indenfor mange andre områder, som for nuværende ikke er åbenbart på Urantia.

Du kan forudse, at disse væsener sandsynligvis vil bidrage meget til din fornøjelse i mansoniaverdnerne, hvad enten dit ophold bliver langt eller kort. Du vil vedvarende fortsætte med at have glæde af dem hele vejen op til Salvington. De er ikke teknisk set væsentlig for nogen del af din overlevelseseerfaring. Du kan nå Salvington uden dem, men du ville savne dem meget. De er en ekstra luksus for personligheden under dit opstigningsforløb i lokaluniverset.

4. OMVEKSLINGSLEDERNE

Glædesfuld munterhed og det tilsvarende til smil er lige så universel som musik. Der findes en tilsvarende morontiel og åndelig munterhed og latter. Livet som opstigende fordeler sig omtrent lige mellem arbejde og afslapning - frihed fra opgave.

Himmels afslapning og overmenneskelig humor er helt forskellig fra deres menneskelige

tilsvarende, men vi nyder alle selv virkelig en form af begge, og faktisk afstedkommer de for os på vores stadium, omtrent det samme som hvad ideal humor kan gøre for jer på Urantia. Morontialedsagerne er dygtige legeledere, og de får god støtte af omvekslingslederne.

I ville sandsynligvis bedst kunne forstå omvekslingsledernes arbejde hvis de var sammenlignet med de højerestående humorister på Urantia, selvom det er en yderst grov og på en vis uheldig måde at forsøge at formidle en opfattelse om hvordan disse ombytnings- og afslapningsledere fungerer, disse udøvere af morontia- og ånderigernes ædle humor.

Lad mig i en diskussion om åndehumor, først berette hvad det ikke er. Åndemorsomhed er aldrig farvet med fremhævelsen af de svages og fejlendes ulykke. Den er heller ikke nogensinde blasfemisk af retfærdighed og herlighed i guddommelighed. Vores humor omfatter tre almindelige niveauer af påskønnelse:

1. *Ihukommende spøg.* Vittigheder som fremkommer fra mindet om tidligere hændelser i ens erfaring af strid, kamp og nogen gange rædsel samt ofte fjollet og barnlig angst. Hos os kommer denne fase af humor fra den dybtliggende og bestående evne til at fremtrække det forgangne mindemateriale, med hvilken vi spøgefuldt krydre og i øvrigt letter nuets tunge byrder.

2. *Nuværende humor.* Meningsløsheden i meget af det, som så ofte forårsager vores alvorlige bekymring, glæden ved at opdage, hvor betydningsløst en stor del af vores alvorlige personlige ængstelse er. Vi værdsætter denne fase af humor mest, når vi bedst kan reducere vores nuværende bekymring til fordel for fremtidens visheder

3. *Profetisk glæde.* Det er måske svært for dødelige at forestille sig denne fase af humor, men vi får en mærkelig tilfredsstillelse af forsikringen om ”at alting samarbejder for det gode.” - for ånder og morontianer såvel som for dødelige. Dette aspekt af den himmelske humor vokser ud af vores tro på den kærlige omsorg som vores overordnede fremviser og den guddommelige stabilitet hos vores Højeste Ledere.

Omvekslingslederne i de forskellige verdener er imidlertid ikke kun beskæftiget med at skildre den fine humor hos de forskellige klasser af intelligente væsener; de er også involveret i lederskabet af afslapning, åndelig rekreation og morontiaunderholdning. I denne sammenhæng har de stærk støtte af de himmelske håndværkere.

Omvekslingslederne selv er ikke en skabt gruppe; de er et rekrutteret korps omfattende væsener som strækker sig fra de indfødte i Havona ned gennem budbringerskarerne i rummet og de tjenende ånder i tiden til morontiafremadskriderne fra de evolutionære verdener. Alle er frivillige som giver sig hen i arbejdet med at hjælpe deres kammerater til at nå tanke forandring og sindshvile for sådanne holdnings forandringer er mest hjælpsomme i genindvindingen af formindsket energi.

Når man er delvis udmattet af anstrengelse efter resultat, og mens man venter på modtagelsen af ny energiladning, er det en behagelig fornøjelse på ny, at leve sig ind i hændelserne fra tidligere dage og tidsaldr. *Racen eller klassens erfaring under de første tider er afslappende at mindes.* Og det er netop derfor at disse kunstnere kaldes omvekslingsledere - de hjælper til med at tilbageføre hukommelsen til et tidligere udviklingsstadium eller en mindre erfaren væsen tilstand.

Alle væsener har glæde af denne slags tilbageføring undtagen de som i deres natur er Skabere og derfor automatisk vitaliserer sig, samt visse højt specialiserede væsentyper, såsom styrkecentre og de fysiske kontrollere som altid og for evigt er gennemgribende forretningsmæssige i alle deres reaktioner. Disse periodiske udgivelser fra den funktionsmæssige tjenestegørende spænding er en normal del af livet i alle verdener overalt i universernes univers, men ikke på Paradisøen. De væsener som er indfødte på den centrale boplads kan ikke udtømmes og gennemgår derfor ingen genopladning. Hos disse væsener som udtrykker Paradisets evige fuldkommenhed kan der ikke forekomme en sådan

tilbageføring til evolutionære erfaring.

De fleste af os er kommet op gennem lavere stadier i tilværelsen eller gennem gradvise stigende niveauer i vores klasse, og det er opfriskende og på en vis måde rørende at se tilbage på visse episoder blandt vores tidligere erfaringer. Det er fredfyldt at tænke over det, som er langt tilbage i fortiden for ens klasse og som lever videre som en hukommelsesskat i sindet. Fremtiden indebærer kamp og fremskridt; det betyder arbejde, anstrengelse og resultat; men duften af det forgangne, det som allerede er behersket og opnået; betragtning af det forgangne giver mulighed for afslapning og til et sådan sorgløst tilbageblik som er egnet til at fremkalde åndelig glæde og morontiel sindstilstand som grænser til munterhed.

Selv de dødeliges humor bliver hjertelig, når den beskriver episoder som berører dem som står blot lidt under jeres nuværende udviklingsstadium, eller når den skildrer dem som antages at stå højere end en selv blive offer for erfaringer som sædvanligvis associeres med dem som antages at stå lavere. Jer på Urantia har tilladt meget, som er både vulgært og uvenligt at blive blandet i jeres humor, men i det store hele skal i gratuleres for jeres relative skarpe sans for humor. En del af jeres racer har en rig åre af humor og har stor nytte deraf i deres jordiske livsforløb. Tilsyneladende fik i meget hvad angår humor i jeres adamiske arv, meget mere end hvad der var jer til dels indenfor musik og kunst.

Under tider for afslapning, de tidspunkter, hvor indbyggerne forfrisker sig med at genopvække hukommelsen fra et lavere stadium i tilværelsen, får hele Satania sin opbyggelse af den behagelige humor som forekommer i et korps af omvekslingsledere fra Urantia. Følelsen for den himmelske humor har vi altid hos os, selv når vi er engageret i de allersværeste opgaver. Det hjælper en til at undgå en overbetoning af forestillingen om ens egen betydning. Men vi giver det ikke frie tøjler, så som i siger, "have det sjovt" undtagen når vi er fri fra de alvorlige opgaver som vores respektive klasser har.

Når vi er fristet til at forstørre vores egen betydning, stopper vi op og betragter uendeligheden af vores Skabers storhed og ædelhed, så bliver vores egen selvforherligelse i højeste grad latterlig, grænsende helt til det humoristiske. En af humorens funktioner er at hjælpe os til at tage os selv mindre alvorligt. *Humor er den guddommelige modgift mod egoets ophøjelse.*

Behovet for afslapning og omveksling i form af humor er størst blandt de klasser af opstigende væsener som er udsat for vedvarende stress i deres opadstræbende kamp. Livets to yderligheder har meget lidt behov for humoristisk omveksling. De primitive mennesker har ingen kapacitet for det, og væsener som repræsenterer Paradisets perfektion har ingen behov deraf. Skarerne af væsener i Havona er af naturen en glad og opmuntrende samling af højeste lyksalige personligheder. I Paradiset forebygger gudsdyrkelsens kvalitet behovet for omvekslingsaktiviteter. Blandt dem som påbegynder deres livsbaner langt under den paradisiske perfektions mål findes et stort spillerum for omvekslingsledernes tjeneste.

Jo højerestående de dødelige er, desto større er både påvirkningen og kapaciteten for humor, såvel som behovet for humor. I ånde verden gælder det modsatte: Jo højere op vi kommer desto mindre er behovet for afslapning i form af omvekslingsoplevelser. Når man bevæger sig nedad langs åndelivets skala fra Paradiset til skarerne af serafer fylder latter og munterhed en stadig større rolle. De væsener som behøver mest opfriskning for tilbagevenden til det intellektuelle niveau i tidligere oplevelser, er de højerestående typer af menneskeheden, morontianerne, englenerne og de Materielle Sønner, såvel som alle lignende personlighedstyper.

Humor skal fungere som en automatisk sikkerhedsventil for at forhindre opbygningen af alt for stort tryk som følge af ensformigheden i vedvarende og alvorlig selvkontemplation i forening med intensiv kamp for udviklingsmæssig fremgang og ædel udførelse. Humor fungerer også for at mindske chokket fra den uventede påvirkning af fakta eller sandhed, stiv og ubøjelig fakta og fleksible vedvarende levende sandhed. De dødeliges personlighed, aldrig sikker på, hvad som bliver det næste som hænder, fatter hurtigt med humorens hjælp - ser pointen og får indsigt i - det uventede i situationen hvad enten dette er fakta eller sandhed.

Selvom humor på Urantia er yderst primitiv og højst ukunstnerisk, tjener den et værdifuldt formål både som sygeforsikring og udløser af følelsesmæssigt tryk og forhindre således skadelig nervespænding og alt for alvorlig selvkontemplation. Humor og underholdning - afslapning - er aldrig udtryk for fremadrettet anstrengelse; altid er de ekkoer af et tilbageblik, en ihukommelse af det forgangne. Selv på Urantia, og sådan som i nu er, finder i det altid

opfriskende, når i for en kort tid kan afbryde udøvelsen af nyere og højere intellektuelle anstrengelser og vende tilbage til jeres forfædres simple beskæftigelser.

Principperne for fritidslivet på Urantia er filosofisk sunde og fortsætter med at gælde gennem hele jeres opstigende liv, gennem kredsløbene i Havona til Paradisets evige strande. Som opstigende væsen er du i besiddelse af personlig hukommelse fra alle tidligere og lavere eksistenser, og uden sådanne identitetshukommelse fra fortiden, ville der ikke være noget basis for humor i nuet, hverken for de dødeliges latter eller for morontia munterhed. Det er netop denne tilbagekaldelse i hukommelsen af fortidens erfaring som danner basen for den nuværende omveksling og fornøjelse. Og så vil i glædes over det himmelske tilsvarende til jeres jordiske humor hele vejen op under jeres lange morontielle og derefter det stigende åndelige livsforløb. Den del af Gud (Retteren) som bliver en evig del af personligheden hos en opstigende dødelig bidrager med guddommelighedens overtoner til de glædebringende udtryk, endog den åndelige latter, hos de opstigende væsener fra tid og rum.

5. MANSONIAVERDENS LÆRERE

Mansoniaverdens Lærere er et korps af efterladte men forherligede keruber og sanober. Når en pilgrim i tiden avancerer fra en prøveverden i rummet til morontiauddannelsens mansoniaverdner og med dem forbundne verdner ledsages han af sin personlige eller gruppeseraf, skæbnevogteren. I den dødelige tilværelses verdner får seraferne god hjælp af keruber og sanober, men når serafernes dødelige protege befries fra de kødelige bånd og påbegynder sit livsforløb som opstigende, når det postmaterielle eller morontielle liv begynder har den tjenende seraf ikke længere behov for sine tidligere adjudantere, kerubernes og sanobernes, tjenester.

Disse tilbageblevne assistenter til de tjenende serafer indkaldes ofte til universets hovedkvarter, hvor Universets Moderånd omslutter dem i sin intime omfavnelse, og derefter farer de videre ud til systemets uddannelsessfærer som Mansoniaverdens Lærere. Disse lærere besøger ofte de materielle verdener, og de gør tjeneste fra de laveste mansoniaverdener op til de højeste uddannelsessfærer som er forbundet med universets hovedkvarter. På egen begæring kan de vende tilbage til deres tidligere arbejde i tilknytning til de tjenende serafer.

Der findes milliarder og atter milliarder af disse lærere i Satania, og deres antal vokser konstant, for når en seraf farer videre indad med en dødelig som er fusioneret med Retteren bliver, i de fleste tilfælde, både keruben og sanoben efterladt.

Mansoniaverdens Lærere får ligesom de fleste andre instruktører deres befuldmægtigelse af Melkisedekerne. Det almindelige tilsyn af dem foretages af Morontialedsagerne, men som individer og som lærere overvåges de af de tjenestegørende ledere for de skoler eller sfærer hvor de fungerer som instruktører.

Disse forfremmede keruber arbejder sædvanligvis i par, som de gjorde, da de var knyttet til seraferne. De er af væsen meget tæt til morontiatypen af eksistens, og de er af naturen sympatiske lærere for de opstigende dødelige og gennemfører højst effektivt programmet for mansoniaverden og det morontielle uddannelsessystem.

I morontialivets skoler, engagerer disse lærere sig i individuel, gruppe-, klasse-, og masseundervisning. I mansoniaverdnerne er disse skoler organiserede i tre almindelige grupper på hundrede afdelinger hver: skolerne for tænkerne, skolerne for følelserne og skolerne for handling. Når du når konstellationen tilføjes der yderligere skolerne for etik, administration og social tilpasning. I universets hovedkvartersverden påbegynder du studierne i skolerne for filosofi, guddommelighed og ren åndelighed.

Det som du måske kunne have lært på jorden, men som det ikke lykkedes dig at lære, må indhentes under ledelse af disse trofaste og tålmodige lærere. Der findes ingen kongeveje, genveje eller lette stier til Paradiset. Uden hensyn til vejens individuelle variationer så må du beherske det, du kan lære dig på en sfære, inden du rejser videre til en anden; i det mindste gælder dette efter at du en gang har forladt din fødselsverden.

Et af formålene med morontiakarrieren er, at gennemføre hos de dødelige overlevende en bestående udryddelse af sådanne tilbagestående animalske træk som udsættelse, tvetydighed, uærlighed, problemunddragelse, uretfærdighed og bekvemmelighedssøgende. Mansoniaverdens liv lærer de unge morontiaelever i en tidlig fase, at det ikke i nogen

henseende går at udsætte sager gennem at udskyde dem. Efter det kødelige liv er tiden ikke længere tilgængelig som en måde til at undgå situationer eller omgå uønskede pligter.

Mansoniaverdens Lærere begynder deres tjeneste på de laveste henslæbende sfærer, og når de bliver mere erfarne avancerer de gennem systemets og konstellationens uddannelsessfærer til uddannelsesverdnerne i Salvington. De får ingen speciel uddannelse hverken før eller efter at de omfavnes af Universets Moderånd. De er allerede uddannet til deres arbejde mens de tjente som serafernes medarbejdere i fødselsverdnerne for deres elever i mansoniaverdnerne. De har haft virkelig erfaring sammen med disse avancerede dødelige i de beboede verdner. De er praktiske og sympatiske lærere, kloge og forståelsesfulde instruktører, dygtige og effektive vejledere. De er helt fortrolige med opstigningsplanerne og har en grundig erfaring i begyndelsesfaserne i det opadgående livsforløb.

Mange af de ældre blandt disse lærere, de som længe har tjent på verdener i Salvingtons kredsløb, omfavnes igen af Universets Moderånd, og fra denne anden omfavelse træder disse keruber og sanober frem som serafer.

6. MORONTIAVERDENS SERAFER - OVERGANGSMINISTRE

Selvom alle klasser af engle, fra de planetariske hjælpere til de højeste serafer, virker i morontiaverdnerne er overgangsministrene mere eksklusivt forordnet til disse aktiviteter. Disse engle hører til den sjette klasse af serafiske tjenere, og deres aktiviteter er helliget til at lette de materielle og dødelige væseners overgang fra det tidsbundne kødelige liv til de tidligere stadier af morontiatilværelsen i de syv mansoniaverdner.

I bør forstå, at opstigende dødeliges morontialiv i selve virkeligheden først begynder i de beboede verdner ved sjælens befrugtning, i det øjeblik hvor Retteren, som er ånd, tager sin bolig i det væsensind, som har evnen til moralske valg. Og fra dette øjeblik og frem har den dødeliges sjæl potentiel kapacitet for at fungere ovenfor de dødeliges niveau, endda for anerkendelse på de højere niveauer af lokaluniversets morontiasfærer.

I vil imidlertid ikke være bevidste om overgangsserafernes aktivitet førend i når mansoniaverdnerne, hvor de utrættelig arbejder for at føre deres jordiske elever fremad. De er forordnet til tjeneste i følgende syv grupperinger:

1. *Serafevangelisterne*. I det øjeblik du vågner til bevidsthed i mansoniaverdnerne, klassificeres i som udviklende ånder i systemets register. Sandt nok, du er endnu ikke ånd i virkeligheden, men i er ikke længere dødelige eller materielle væsener; i er påbegyndt den indledende åndekarriere og er på behørig vis givet adgang til morontialivet.

I mansoniaverdnerne hjælper serafevangelisterne dig med at foretage et klogt valg blandt de alternative veje til Edentia, Salvington, Uversa og Havona. Hvis der findes flere lige anbefalelsesværdige veje præsenteres de for dig, og du får mulighed for at vælge den som mest tiltaler dig. Disse serafer giver derefter deres anbefalinger til de fireogtyve rådgivere i Jerusem vedrørende den kurs som vil være mest fordelagtig for hver opstigende sjæl.

Du får ikke ubegrænsede valgmuligheder vedrørende den fremtidige kurs, men du kan vælge indenfor grænserne for det som overgangsministrene og deres overordnede klogelig afgør til at være de mest egnede for din fremtidige åndeopnåelse. Den åndelige verden styres efter det princip, at det valg som du af fri vilje træffer respekteres, forudsat at den kurs du vælger ikke er skadelig for dig eller ødelæggende for dine kammerater.

Disse serafevangelister er viet til at forkynde evangeliet om den evige fremgang, sejren som indebærer perfektions opnåelse. I mansoniaverdnerne forkynder de den store lov om godhedens beståelse og dominans. Ingen god gerning går nogensinde helt tabt; den kan længe modvirkes men aldrig helt tilintetgøres, og den er evig virksom i forhold til guddommeligheden i motivationen til den.

Selv på Urantia råder evangelisterne menneskelærerne som underviser i sandhed og retfærdighed til at holde sig til forkyndelsen af ”Guds godhed, som fører til anger”, at forkynde ”Guds kærlighed, som uddriver frygt.” Selv sådan her har disse sandheder været forkyndt i jeres verden:

Guderne tager hånd om mig, jeg skal ikke fare vild;

Side ved side leder de mig til det evige livs smukke stier og herlige forfriskelser.

Her i den Guddommelige Tilstedeværelse skal jeg ikke mangle føde eller tørste efter vand.

Hvis jeg går ned i usikkerhedens dal eller stiger op til tvivlens verden,

Hvis jeg vandrer i ensomhed eller sammen med mine egne slags,

Hvis jeg sejre i Lysets kor eller vakler i sfærernes enlige steder,

Skal din gode ånd tjene mig, og din herlige engel vil trøste mig.

Hvis jeg nedstiger til mørkets og selve dødens dyb,

Skal jeg ikke tvivle på dig eller frygte dig,

For jeg ved, at du ved tidens fylde og til dit navns ære

Skal løfte mig op for at sidde ved din side på toppen af voldene.

Dette er beretningen som blev hvisket i nattens time til hyrdedrengen. Han kunne ikke huske det ord for ord, men så godt som han huskede, efterlod han den stort set, som den i dag findes optegnet.

Disse serafer forkynder også evangeliet om opnåelsen af perfektion for hele systemet såvel som for den enkelte opstigende. Allerede nu omfatter deres undervisning og planer i det unge system Satania forberedelser for fremtidige tidsaldre når mansoniaverdnerne ikke længere tjener som trappetrin til sfærerne i højden for de dødelige opstigende.

2. Racefortolkerne. Alle racer af dødelige væsen er ikke ens. Det er sandt, at der findes et planetarisk mønster som løber gennem den fysiske, mentale og åndelige natur og tendenser i de forskellige racer i en given verden; men der findes også afgjort forskellige racetyper, og meget bestemte sociale tendenser karakteriserer efterkommerne til disse forskellige grundtyper af menneskevæsener. I verdnerne i tid fremmer de serafiske racefortolkere racekommissionernes anstrengelser med at harmonisere racernes forskellige synspunkter, og de fortsætter deres funktion i mansoniaverdnerne, hvor disse selvsamme forskelle har en tendens til at bestå i en vis grad. På en forvirret planet sådan som Urantia, har disse strålende væsener næppe haft en virkelig mulighed for at virke, men de er dygtige sociologer og kloge rådgivere i etiske spørgsmål i den første himmel.

I bør overveje, udsagnet om ”himlen” og ”himlernes himmel”. Den himmel som de fleste af jeres profeter opfattede, var den første af mansoniaverdnerne i lokalsystemet. Når apostelen talte om, at han blev ”oprykket til den tredje himmel” henviste han til den oplevelse i hvilken hans Retter blev frigjort under søvnen og i denne usædvanlige tilstand projicerede sig til den tredje af de syv mansoniaverdner. Nogle af jeres vise mænd så en vision om en større himmel, ”himlernes himmel”, af hvilken oplevelsen af den syvfoldige mansoniaverden kun var den første, mens Jerusem var den anden, Edentia og dens satellitter den tredje, Salvington og dens omgivende uddannelsessfærer den fjerde, Uversa den femte, Havona den sjette og Paradiset den syvende himmel

3. *Sindsplanlæggerne*. Disse serafer helliger sig til den effektive gruppering af morontivæsener og til at organisere deres gruppearbejde i mansoniaverdnerne. De er psykologer i den første himmel. De fleste indenfor denne specielle afdeling blandt de serafiske ministre har tidligere erfaring som skytsengle for tidens børn, men af en eller anden årsag, så personaliserede deres protegéer ikke i mansoniaverdnerne, eller også overlevede de efter teknikken for fusion med Ånden.

Det er sindsplanlæggernes opgave at studere naturen, erfaringen og status hos de Rettersjæle som er i transit gennem mansoniaverdnerne og til at lette grupperingen af dem for opgaver og forfremmelse. Disse sindsplanlæggere intrigerer ikke eller manipulerer mansoniaverdens studerende og udnytter heller ikke på anden måde deres uvidenhed eller andre mangler. De er helt upartiske og yderst retskaffen. De respekterer jeres nyfødte morontivilje; de betragter jer som selvstændige viljevæsener og forsøger at opmuntre jer til en hurtig udvikling og hurtige fremskridt. Her er i ansigt til ansigt med sande venner og forståelsesfulde rådgivere, engle som virkelig kan hjælpe jer med at ”se jer selv som andre

ser jer” og med at ”kende jer selv som englene kender jer”.

Selv på Urantia, underviser disse serafer i denne evige sandhed: Hvis dit eget sind ikke tjener dig godt kan du bytte det ud med Jesus fra Nazarets sind, som altid betjener dig godt.

4. *Morontiarådgiverne*. Disse ministre får deres navn, fordi de er forordnet til at undervise, lede og råde de overlevende dødelige fra menneskenes fødselsverdner, sjæle som er på vej til de højere skoler i systemhovedkvarteret. De underviser dem, som stræber efter indsigt om den erfaringsmæssige enhed mellem forskellige livsniveauer, de som forsøger at integrere betydning og forene værdier. Dette er filosofiens opgave i de dødeliges verden, motaens opgave på morontiasfærene.

Mota er mere end en overlegen filosofi; den er i forhold til filosofi som to øjne er i forhold til et øje; den har en stereoskopisk effekt på betydninger og værdier. Det materielle menneske ser universet, så at sige, kun med et øje - som flad. Mansoniaverdens studerende opnår kosmisk perspektiv - dybde - ved at lægge iagttagelserne fra morontialivet ovenpå iagttagelserne fra det fysiske liv. Og det bliver muligt for dem at få disse materielle og morontielle synspunkter i rette fokus for en stor del takket være deres serafiske rådgivers utrættelige aktiviteter, som så tålmodigt underviser mansoniaverdens studerende og morontiafremadskriderne. Mange af undervisningsrådgiverne i serafernes højeste klasse startede deres bane som rådgivere til de dødeliges nylige befriede sjæle i tiden.

5. *Teknikerne*. Disse serafer hjælper nye opstigende med at tilpasse sig til det nye og forholdsvis fremmede miljø på morontiasfærene. Livet i overgangsverdnerne medfører virkelig kontakt med både den materielle og den morontielle niveauers energier og materialer og i en vis udstrækning med åndelige realiteter. De opstigende må akklimatisere sig på hver nyt morontianiveau, og i alt dette får de stor hjælp af serafteknikerne. Disse serafer virker som kontaktpersoner til Morontiastyrkens Vejledere og til de Ledende Fysiske Kontrollere og i stor udstrækning selv som instruktører for de opstigende pilgrimme vedrørende egenskaberne hos de energier som udnyttes på overgangssfærene. De tjener som rumrejsende i nødsituationer og udfører talrige andre regulære og specielle opgaver.

6. *Registratorlærere*. Disse serafer er registratorer for de hændelser som indtræffer i grænselandet mellem det åndelige og det fysiske, forbindelserne mellem mennesker og engle samt morontia begivenhederne i universets lavere riger. De tjener også som instruktører vedrørende de bedste og effektive teknikker med at registrere de faktiske forhold. Der er en kunstnerisk dygtighed forbundet med den intelligente indsamling og koordinering af relaterede data, og denne kunst er raffineret i samarbejde med de himmelske håndværkere; selv de opstigende dødelige bliver således knyttet til de registrerende serafer.

Registratorerne indenfor alle serafklasser afsætter en vis tid på at undervise og uddanne morontiafremadskriderne. Disse englevogtere af tidens fakta er ideelle instruktører for alle faktasøgende. Inden du forlader Jerusem bliver du helt fortrolig med Satanas og dets 619 beboede verdners historie, og en stor del af denne beretning bibringes af de serafiske registratorer.

Disse engle er alle en del af den kæde af registratorer, som strækker sig fra de laveste til de højeste vogtere af tidens fakta og evighedens sandheder. En dag vil de lære dig at søge sandheden såvel som fakta, at udvide din sjæl såvel som dit sind. Allerede nu burde du lære dig at vande hjertets have lige såvel som at søge kundskabens tørre sandområde. Formerne er værdiløse, når lektionerne er lært. Man kan ikke få en kylling uden skal, men ingen skal har nogen værdi efter at kyllingen er udklækket. Indimellem er vildfarelse imidlertid så stor at dens korrigerende hjælp af åbenbarelse vil være ødelæggende for de langsomt fremkommende sandheder som er afgørende for erfaringsmæssigt at kuldaste vildfarelsen. Når børn har deres idealer, fjern dem ikke, lad dem vokse. Og mens du lære at tænke som voksen bør du også lære at bede som børn.

Loven er selve livet, ikke reglerne hvordan det skal leves. Det onde er en overtrædelse af loven, ikke et brud mod de regler som gælder for hvordan livet skal leves, livet som er loven. Usandfærdighed er ikke et spørgsmål om beretningsteknik, men noget som på forhånd er udtænkt som en forvrængning af sandheden. Oprettelse af nye billeder ud af gamle fakta, genfremstilling af forældrenes liv i de efterkommendes liv - dette er sandhedens artistiske sejrer. Skyggen af et hårs krumning, udtænkt på forhånd for et usandt formål, den mindste vridning eller forvrængning af det som er grundlæggende - dette indebærer falskhed. Men fetichen i form af sandhed som er gjort til faktum, forstenet sandhed, jernbåndet af den såkaldte uforanderlig sandhed holder man blindt indenfor det kolde faktums lukket cirkel.

Man kan have teknisk ret i spørgsmålet om faktum og for evigt forkert når det gælder sandhed.

7. *Tjenende reserver.* Et stort korps af alle klasser blandt overgangsseraferne er stationeret i den første mansoniverden. Næst efter skæbnevogterne kommer disse overgangsministre nærmest menneskerne blandt alle klasser af serafer, og mange af jeres ledige fritids øjeblikke vil i fordrive sammen med dem. Englene nyder at stå til tjeneste, og når de ikke har noget opgave tjener de ofte som frivillige. Mange opstigende dødeliges sjæle er for første gang optændt af tjenestevillighedens guddommelige ild gennem personlig venskab med de frivillige tjenere i serafreserven.

Fra dem, vil du lære at lade tryk udvikle stabilitet og sikkerhed; at være trofast, alvorlig og desuden på samme tid i godt humør; at acceptere udfordringer uden at klage og at møde besværligheder og usikre situationer uden rædsel. De spørger: Hvis du mislykkes, rejser du dig ukuelig for at forsøge på ny? Hvis du lykkes, holder du dit sind afbalanceret - en stabiliseret og åndeliggørende holdning - gennem enhver anstrengelse i den lange kamp med at bryde de materielle länkens inert, for at opnå åndetilværelsens frihed?

Ligesom de dødelige, så har selv disse engle været igennem mange skuffelser, og de vil påpege, at ens mest nedslående skuffelser er blevet til ens største velsignelser. Når man nogle gange sår et frø så nødvendiggør det at frøet dør; at ens kæreste håb dør, inden det kan fødes på ny for at bære frugten i form af nyt liv og nye muligheder. Og fra disse lære du at lide mindre af sorg og skuffelser, først ved at gøre færre personlige planer vedrørende andre personligheder, og derefter, ved at acceptere din skæbne, når du trofast har udført din opgave.

Du vil lære at du øger dine byrder og mindsker chancerne for fremgang gennem at tage dig selv alt for alvorligt. Intet kan være forudgående for arbejdet på din statussfære - denne verden eller den næste. Meget vigtigt er arbejdet med forberedelse for den næste højere sfære, men ingenting opvejer vigtigheden af arbejdet i den verden hvor du faktisk bor. Men selvom arbejdet er vigtigt, er selvet ikke vigtigt. Når du føler dig vigtig taber du energi til slitage af egoets værdighed, således at der kun er lidt energi tilbage til arbejdet. Selvhøjtidelighed, ikke arbejdet, trætter umodne væsener; jeg-elementet trætter, ikke anstrengelsen efter resultat. Du kan udføre vigtigt arbejde, hvis du ikke bliver selvhøjtidelig; du kan udføre flere sager lige så let som en, hvis du holder dig selv udenfor. Afveksling er beroligende; ensformighed er det som tærer og trætter. Dag efter dag på samme måde - er bare liv, eller alternativ død.

7. MORONTIA MOTA

Morontiamotaens lavere plan forenes direkte med de højere niveauer af menneskefilosofi. I den første mansoniverden er det sædvane at undervise de mindre avancerede studerende med parallelteknik; dvs. i en kolonne præsenteres motabetydningens enkle begreber og i den modsatte kolonne citater af sammenlignelige repræsentationer af de dødeliges filosofi.

For ikke så lang tid siden, da jeg udførte en opgave i den første mansoniverden i Satania, havde jeg mulighed for at observere denne undervisningsmetode, og selvom jeg ikke må foretage præsentationen af motaindholdet i lektionen, har jeg tilladelse til at gengive disse otteogtyve fremstillinger af menneskefilosofi som denne morontiainstruktør udnyttede som illustrationsmateriale afset til at hjælpe disse nyankomne i mansoniverden i deres første forsøg på at begribe vigtigheden og betydningen af mota. Disse illustrationer fra menneskefilosofi var følgende:

1. En udfoldelse af specialiseret evne antyder ikke besiddelse af åndelig kapacitet.

Smartheder ikke en erstatning for sand karakter.

2. Få personer lever op til den tro som de selv i virkelig har. Ubegrundet frygt er et mesterlig intellektuelt bedrageri som den dødeliges udviklende sjæl udsættes for.

3. En given kapacitet kan ikke overskrides; et halv liters mål kan ikke rumme en liter. Åndebegrebet kan ikke mekanisk tvinges ind i materielle hukommelsesrammer.

4. Få dødelige vover nogensinde at trække noget til sig af summen af personlighedsmeriterne, som er fremkommet gennem naturens og nådens fælles regi. Flertallet af forarmede sjæle er i selve virkeligheden rige, men de nægter at tro

på det.

5. Vanskeligheder vil udfordre middelmådigheden og besejre de frygtsomme men stimulerer kun de Højstes sande børn.

6. At nyde privilegier uden at misbruge dem, at have frihed uden licens, at besidde magt og standhaftig nægte at anvende den til selvforherligelse - dette er tegn på en høj civilisation.

7. Blinde og uforudsete ulykker indtræffer ikke i kosmos. de himmelske væsener Ej hjælper heller ikke det lavere væsen som nægter at handle efter sit sandhedslys.

8. Anstrengelse medfører ikke altid glæde, men der er ingen lykke uden intelligent indsats.

9. Handling medfører styrke; beherskelse resulterer i charme.

10. Retfærdighed rammer sandhedens harmonistreng, og melodien vibrerer gennem kosmos, helt til Uendelighedens anerkendelse.

11. De svage affatter resolutioner; de stærke handler. Livet er kun en dags arbejde - gør det ordentligt. Handlingen er vores; konsekvenserne Guds.

12. Den største plage i kosmos er aldrig at have været plaget. De dødelige lærer kun vished gennem oplevelse af modgang.

13. Stjernerne skelnes bedst fra de erfaringsmæssige dybders enlige isolation, ikke fra de belyste og ekstatiske bjergtoppe.

14. Skærp dine medmenneskers appetit for sandhed; giv kun råd, når du bliver spurgt.

15. Affektation er den uvidendes latterlige anstrengelse på at fremstå klog, den ufrugtbare sjæls forsøg på at fremstå rig.

16. Du kan ikke opfatte åndelig sandhed, før du følelsesmæssigt erfare den, og mange sandheder kan ikke rigtig føles undtagen i modgang.

17. Ærgerrighed er farlig indtil den er helt socialiseret. Du har i sandhed ikke opnået nogen dyd før dine handlinger gør dig værdig dertil.

18. Utålmodighed er gift for ånden; vrede er som en sten kastet ind i en hvepserede.

19. Angst må opgives. Det sværest at bære er de skuffelser, som aldrig kommer.

20. Kun en poet kan finde poesi i den rutinemæssige tilværelsens dagligdags prosa.

21. Enhver kunststarts højeste formål er ved hjælp af dets illusioner, at forud antyde et højere univers virkelighed, at krystallisere tidens følelser til evighedens tanke.

22. Den udviklende sjæl bliver ikke guddommelig ved, hvad den gør, men ved det som den stræber efter at gøre.

23. Døden tilføjer ikke noget til den intellektuelle besiddelse eller til den åndelige begavelse, men den forøger den erfaringsmæssige status med bevidstheden om *overlevelse*.

24. Evighedens skæbne afgøres hvert øjeblik ved udførelse af hver dags liv. Din handling i dag er din skæbne i morgen.

25. Storhed ligger ikke så meget i besiddelse af styrke som i en klog og guddommelig anvendelse af sådan en styrke.

26. Viden forædles kun ved deling; den er beskyttet af visdom og socialiseret af kærlighed.

27. Fremgang kræver udvikling af individualitet; middelmådighed søger fortsættelse i standardisering

28. Det argumenterende forsvar af ethvert forslag er omvendt proportional med den indeholdende sandhed.

Sådan er arbejdet for nybegyndere i den første mansoniaverden, mens de mere avancerede elever i de senere verdener lærer at beherske de højere niveauer af kosmisk indsigt og morontiamota.

8. MORONTIAFREMADSKRIDERNE

Fra det tidspunkt, hvor de opstigende dødelige gradueres fra mansoniaverdnerne til de opnår

åndestatus i superuniverskarrieren betegnes de morontiafremadskridende. Jeres rejse gennem livet i dette vidunderlige grænseland bliver en uforglemmelig oplevelse, et fornøjeligt minde. Det er den evolutionære portal til åndelivet og den endelige opnåelse af væsen perfektion, hvorigennem de opstigende opnår tidens mål - at finde Gud i Paradiset.

Der findes et definitivt og guddommeligt formål med hele dette morontia- og senere åndesystem for de dødeliges fremadskridelse, denne omfattende univers uddannelse for opstigende væsener. Det er Skabernes plan at give de skabte væsener i tiden en gradueret mulighed til at beherske detaljerne i storuniversets drift og administration, og denne lange uddannelse gennemføres bedst ved at de overlevende dødelige gradvist kravler op og virkelig tager del i hvert trin af opstigningen.

De dødeliges overlevelsplan har et praktisk og formålstjenligt mål; du er ikke modtager

af alt dette guddommelige arbejde og omhyggelige uddannelse kun for at overleve i endeløs lyksalighed og evig bekvemmelighed. Der findes et mål i form af transcendent tjeneste gemt bagved den nuværende universtidsalders horisont. Hvis Guderne kun havde planlagt at tage jer på en eneste lang og evig nydelsesrejse ville de helt sikkert ikke i så stor en udstrækning havde gjort hele universet til en eneste vældig og mangesidig praktisk uddannelsesskole, rekvirere en betydelig del af den himmelske skabelse som lærere og instruktører og derefter anvende tidsaldre efter tidsaldre til at guide jer en efter en gennem denne gigantiske universsskole for erfaringsbaseret uddannelse. At fremme systemet for de dødeliges fremadskridelse synes at være en af hovedopgaverne i det univers som for nuværende er organiseret, og majoriteten af utallige klasser af skabte intelligenser er enten direkte eller indirekte engagerede i at fremme en eller anden fase af denne fremadskridende perfektionsplan.

Når du rejser langs den opadgående skala af levende eksistens fra dødelige mennesker til Guddommens omfavnelser, lever du i selve virkeligheden af det liv som kendetegner enhver mulig fase og muligt stadium af perfektioneret væsen eksistens indenfor grænserne for den nuværende universtidsalder. Fra dødelige menneske til finalit i Paradiset omfatter alt som du kan være - alt som for nuværende er muligt for de levende klasser af intelligente, perfektioneret, finitte skabte væsener. Hvis den fremtidige skæbne for Paradisets finalitere er tjeneste i nye universer som nu er under opbyggelse, er det sikkert at der i denne nye og fremtidige skabelse ikke vil være nogen skabte klasser af erfaringsmæssige væsener, hvis liv vil være helt afvigende fra det liv som de dødelige finalitere har levet i nogen verden som en del af deres opstigende træning, som et af stadierne i deres årelange udvikling fra dyr til engel, fra engel til ånd og fra ånd til Gud.

[Præsenteret af en Ærkeengel i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 49

DE BEBOEDE VERDNER

ALLE verdner som er beboede af dødelige er evolutionære i deres oprindelse og i deres natur. Disse sfærer udgør grobunden, den evolutionære vugge, for de dødelige racer i tid og rum. Hver enhed indenfor opstigningslivet er en virkelig uddannelsesskole for det stadium i eksistensen som ligger lige foran, og dette gælder hvert stadium i menneskenes trinvis opstigning til Paradiset; dette er lige sandt i den dødeliges første erfaring på en evolutionær planet som i Melkisedekernes sidste skoler i universets hovedkvarter, en skole, som de opstigende dødelige ikke går på førend kort før deres overføring til superuniversets regime og opnåelse af første gradens åndeeksistens.

Alle beboede verdner er grundlæggende grupperet for den himmelske forvaltning i lokalsystemer, og hvert lokalsystem er begrænset til at omfatte omkring et tusinde evolutionære verdner. Denne begrænsning er bestemt af Dagenes Ældste, og den vedrører faktisk evolutionære planeter beboet af dødelige med overlevelseshed. Hverken verdener som afslutningsvis er etableret i lys og liv eller de planeter som befinder sig i det stadium af livets udvikling som går forud for mennesket, regnes med i denne gruppe.

Selve Satania er et ufuldendt system som kun består af 619 beboede verdner. Sådanne planeter er nummereret serielt efter deres registrering som beboede verdner, verdner beboede af viljevæsener. Således fik Urantia nummeret 606:te af Satania, i hvilken den lange evolutionære livs proces kulminerede i menneskevæseners fremkomst. Der er seksogtrediven ubeboede planter som nærmer sig det stadium, hvor de er forsynet med liv, og flere er nu under forberedelse for Livsbærerne. Der findes nærmest to hundrede sfærer under udvikling, som vil være klar til at modtage liv indenfor nogle få millioner år.

Alle planeter er ikke egnede til at huse liv. Små planeter med en høj rotationshastighed er helt uanvendelige som hjemsted for liv. I flere af de fysiske systemer i Satania er de planeter som roterer omkring en sol i centrum alt for store til beboelse, idet deres store masse forårsager en trykkende gravitation. Mange af disse enorme sfærer har satellitter, nogle gange et halvt dusin eller flere, og disse måner er ofte omtrent ligeså store som Urantia og derfor næsten ideelle for beboelse.

Den ældste beboede verden i Satania, verden nummer et, er Anova, en af de fireogfyre satellitter som kredser omkring en enorm mørk planet, men udsat for lys fra tre nærliggende sole. Anova befinder sig i et avanceret stadium af progressiv civilisation.

1. DET PLANETARISKE LIV

Tidens og rummets universer udvikles gradvis; livets udvikling - den jordiske eller den himmelske - er hverken vilkårlig eller magisk. Den kosmiske evolution er måske ikke altid forståelig (forudsigelig), men den er definitivt ikke tilfældig.

Det materielle livs biologiske enhed er den protoplasmiske celle, en kombination af kemiske, elektriske og andre grundenergier. De kemiske formler er forskellige i hvert system, og de levende cellers reproduktionsforhold er lidt forskellige i hvert lokalunivers, men Livsbærerne er altid de levende katalysatorer som initierer det materielle livets urtids reaktioner; de er anstiftere af energikredsløbene i levende materie.

Alle verdener i et lokalsystem udviser et umiskendeligt fysisk slægtskab; trods det har hver planet sin egen variation af liv, så at der ikke findes to verdener med nøjagtigt samme flora og fauna. Disse planetariske variationer i systemets livstyper er et resultat af Livsbærernes afgørelser. Disse væsener er dog hverken lunefulde eller uberegnelige;

universerne styres i overensstemmelse med lov og orden. Nebadons love er de guddommelige påbud fra Salvington, og den evolutionære ordning for livet i Satania er i samklang med det evolutionære mønster i Nebadon.

Evolutionen er reglen om menneskelig udvikling, men selve processen varierer i høj grad i forskellige verdener. Livet initieres nogle gange i et center, nogle gange i tre som på Urantia. I de atmosfæriske verdener har det sædvanligvis en maritim oprindelse, men ikke altid, meget beror på planetens fysiske status. Livsbærernes har stor handlefrihed i deres opgave med igangsættelse af livet.

I det planetariske livs udvikling er dyrelivet altid efterfulgt af den vegetabiliske form som er helt fuldt udviklet inden dyremønstre skiller sig ud. Alle typer af dyr udvikles fra grundmønstret i livet i det forudgående vækstrige; de organiseres ikke særskilt.

De tidlige stadier i livets evolution stemmer ikke helt overens med jeres nuværende opfattelser. Det dødelige menneske er ikke en evolutionær tilfældighed. Der findes et præcist system, en universel lov, som bestemmer den planetariske livsplans udbredelse på rummets sfærer. Tiden og frembringelse af et stort antal af en art er ikke de afgørende faktorer. Mus reproducerer sig meget hurtigere end elefanter, men elefanterne udvikler sig dog hurtigere end mus.

Den planetariske evolutions proces sker ordnet og under overvågning. Højere organismers udvikling fra lavere grupperinger af liv er ikke tilfældigt. Nogen gange forsinkes evolutionære fremskridt midlertidigt af at visse gunstige anlæg i en udvalgt arts livsmasse ødelægges. Det kræver ofte tidsaldre efter tidsaldre at erstatte den skade som forårsages af tabet af et eneste højere arveanlæg som hører til menneskets evolution. Disse udsøgte og højere arveanlæg i den levende protoplasma skal overvåges og med indsigt beskyttes så snart de opstår. I de fleste beboede verdner værdsættes disse livets højere potentialer meget højere end på Urantia.

2. DE PLANETARISKE FYSISKE TYPER

Vækst- og dyrelivet har et standard- og grundmønster i hvert system. Men Livsbærerne står ofte overfor nødvendigheden af at måtte modificere disse grundmønstre for at tilpasse dem til de varierende fysiske forhold som møder dem i de talrige verdener i rummet. De holder sig til en almindelig systemtype af dødelige væsener, men der findes syv særskilte fysiske typer samt tusinde og atter tusinde mindre varianter af disse syv klart fremtrædende variationer:

1. Atmosfæriske typer.
2. Element typer.
3. Tyngdekraftstyper.
4. Temperaturtyper.
5. Elektriske typer.
6. Energiindtagnings typer.
7. Unavngivne typer.

I systemet Satania forekommer alle disse typer og talrige mellemliggende grupper, selvom visse af dem er meget sparsomt repræsenteret.

1. *De atmosfæriske typer.* De fysiske forskelle mellem de verdener som bebos af dødelige bestemmes i hovedsagen af atmosfærens art; de andre indflydelser som bidrager til livets planetariske forskelle er relativt ubetydelige.

Den atmosfæriske situation som for nuværende råder på Urantia er næsten ideel for den type af mennesker som ånder, men mennesketyper kan ligeledes modificeres så de kan leve både på superatmosfæriske og subatmosfæriske planeter. Disse modifikationer omfatter også dyrelivet, som er meget forskellig på de forskellige beboede sfærer. Der findes

meget større modifikationer indenfor dyreriget både i de sub- og superatmosfæriske verdner.

Af de atmosfæriske typer i Satania er omkring to og en halv procent nogle som subånder, omkring fem procent er superånder og over enoghalvfems procent hører til den mellemste form af dem som ånder, tilsammen svarer disse typer til otteoghalvfems og en halv procent af verdnerne i Satania.

Sådanne væsener som menneskeracerne på Urantia er klassificeret som den mellemste form af dem som ånder; i repræsenterer den gennemsnitlige eller typiske form af vejtrækning i de dødeliges tilværelse. Hvis der eksisterende intelligente væsener på en planet med en atmosfære lignende den som jeres nærmeste nabo, Venus har, ville de høre til gruppen superånder, mens de som beboede en planet med en så tung atmosfære som jeres ydre nabo, Mars, ville være benævnt subånder.

Hvis der boede dødelige på en planet uden luft, ligesom jeres måne, ville de høre til den særskilte klasse af dem, som ikke ånder. Denne type repræsenterer en radikal eller ekstrem tilpasning til de planetariske omgivelser og behandles adskilt. De som ikke ånder svarer for den tilbageværende en og en halv procent af verdnerne i Satania.

2. Elementtyperne. Disse variationer har at gøre med de dødeliges forhold til vand, luft og land, og der findes fire særskilte arter af intelligent liv, når det gælder forholdet til disse naturmiljøer. Urantianerne hører til den landbaserede klasse.

Det er helt umuligt for jer at forestille jer de naturforhold som råder i en del verdener under de første tider. Disse usædvanlige forhold gør det nødvendigt for det udviklende dyreliv at forblive i deres maritime barnekammer under lange tider end på de planeter som meget tidligt tilvejebringer gæstfrie omgivelser til lands og i atmosfæren. Omvendt er det blandt andet fordelagtigt i visse verdener beboet af dem som superånder, hvis verden ikke er alt for stor, at frembringe en dødelig type som kan klare atmosfæriske passage. Disse navigatører i luften fremtræder ofte mellem vand- og landgrupperne, og de lever altid delvis på jorden og bliver til sidst landbaseret i deres evolution. Men i en del verdener fortsætter de med at flyve i mange tidsaldrer efter at være blevet landvæsener.

Det er både forbløffende og underholdende at iagttage en primitiv race af menneskevæseners tidlige civilisation tage form, i et tilfælde i luften og trætoppene, i et andet i lavvandet i beskyttende tropiske bassiner samt på bunden, siderne og strandene af de tidlige racers maritime opvækst i specielle verdner. Selv på Urantia var der en lang tidsalder hvorunder det primitive menneske holdt sig i live og førte sin primitive civilisation fremad ved for det meste at leve i trætoppene ligesom sine tidligere trælevende forfædre. På Urantia har i stadig en gruppe af små pattedyr (flagermusfamilien) som navigerer i luften, og jeres sæler og hvaler hjemmehørende i havet hører også med til pattedyrenes klasse.

Af elementtyperne i Satania er syv procent vandtyper, ti procent lufttyper, halvfjerds procent landtyper og tretten procent kombinerede land- og lufttyper. Disse tidlige modifikationer af intelligente væsener er imidlertid hverken menneskelige fisk eller menneskelige fugle. De er menneskelige typer og førmenneskelige typer, hverken superfisk eller glorificerede fugle, men klart og tydelig dødelige.

3. Tyngdekraftstyperne. Gennem modificering af skabelsesplanen konstrueres intelligente væsener på en sådan måde, at de uden besværligheder kan fungere både på sfærer som er større og mindre end Urantia, og således tilpasses de indenfor visse grænser til tyngdekraften på de planeter som ikke er ideelle i størrelse og tæthed.

De forskellige planetariske typer af dødelige varierer i højde, og gennemsnittet i Nebadon er en anelse over to meter. En del af de større verdener befolkes af væsener som kun er omtrent femoghalvfjerds centimeter i højde. De dødeliges størrelse varierer fra dette op, gennem den gennemsnitlige højde på planeter af middelmådig størrelse, til omkring tre meter på de mindre beboede sfærer. I Satania findes der kun en race hvis højde er under hundrede og tyve centimeter. Tyve procent af de beboede verdner i Satania er befolket af de modificerede tyngdekraftstyper af dødelige, som lever på de større og mindre planeter.

4. Temperaturtyperne. Det er muligt at skabe levende væsener som kan udholde både meget højere og meget lavere temperaturer end dem indenfor hvilken menneskeracerne på Urantia lever. Der findes fem særskilte grupper af væsener som er klassificerede efter deres varmeregeringsmekanisme. Urantiaracerne er nummer tre på denne skala. Tredive

procent af Satania's verdner befolkes af racer som hører til de modificerede temperaturtyper. Tolv procent hører til det højere temperaturområde, atten til det lavere sammenlignet med Urantianerne som fungerer i den mellemste temperaturgruppe.

5. De elektriske typer. Verdnernes elektriske, magnetiske og elektroniske opførsel varierer meget. For de jordiske liv findes der ti måder som på forskellig vis er udtænkt til at modstå sfærernes uensartede energier. Disse ti varianter reagerer også en anelse forskellig på de kemiske stråler i almindeligt sollys. Disse små fysiske variationer indvirker ikke på nogen måde på det intellektuelle eller åndelige liv.

Af de elektriske gruppeinddelinger som gælder det jordisk liv hører næsten treogtyve procent til klasse nummer fire, urantiatypen af eksistens. Disse typer fordeler sig efter følgende: nummer 1, en procent, nummer 2, to procent, nummer 3, fem procent, nummer 4, treogtyve procent, nummer 5, syvogtyve procent, nummer 6, fireogtyve procent, nummer 7, otte procent, nummer 8, fem procent, nummer 9, tre procent, nummer 10, to procent - angivet i hele procenttal.

6. Energiindtagningstyperne. Alle verdener er ikke ens når det gælder væseners indtagelse af energi. Alle beboede verdner har ikke et sådan atmosfærisk ocean som egner sig til en udveksling af gasser gennem vejtrækning, således som Urantia har. Under de tidligere og de senere stadier på mange planeter, ville væsener af jeres nuværende klasse ikke kunne eksistere; og når de respiratoriske faktorer på en planet er meget høje eller meget lave men alle andre forudsætninger for intelligent liv er tilstrækkelig, etablerer Livsbærerne ofte i sådanne verdner en modificeret form af dødelig eksistens, væsener som er kompetente til direkte at foretage deres livs udvekslingsprocesser ved hjælp af lysenergi og de Ledende Fysiske Kontrolleres direkte omdannelse af styrke.

Der findes seks forskellige typer af ernæringstilførsel hos dyr og dødelige: De som subånder anvender den første type af næringstilførsel, de som lever i vandet den anden type, de som ånder efter den mellemste gruppe har den tredje type, som på Urantia. De som superånder udnytter den fjerde type af energiindtagelse, mens de som ikke ånder, anvender den femte type af nærings- og energitilførsel. Den sjette fremgangsmåde af energiindtagelse er begrænset til mellemvæsenerne.

7. De unavngivne typer. Der findes yderligere talrige fysiske variationer i det planetariske liv, men alle disse forskelligheder er helt og holdent et spørgsmål om anatomiske modifikationer, fysiologiske differentieringer og elektrokemiske tilpasninger. Sådanne forskelle berører ikke det intellektuelle eller åndelige liv.

3. VERDNERNE FOR DEM SOM IKKE ÅNDER

Flertallet af beboede planeter befolkes af den type af intelligente væsener som ånder. men der findes også klasser af dødelige, som kan leve i verdener med lidt eller ingen luft. Af de beboede verdener i Orvonton udgør denne type mindre end syv procent. I Nebadon er denne procent mindre end tre. I hele Satania findes der kun ni sådanne verdener.

Der findes så få beboede verdener i Satania med dem som ikke ånder, fordi der i denne ganske nylige organiserede sektion af Norlatiadek endnu findes mange meteoror, og verdener som mangler en beskyttende friktions atmosfære er udsat for det uophørlige bombardement fra disse vandrere. Selv en del kometer består af meteorsværme, men i reglen består de af sprængte mindre materiedelev.

Millioner og atter millioner meteoritter kommer daglig ind i Urantias atmosfære med en hastighed på cirka trehundredeogtyve kilometer i sekundet. I verdnerne for dem som ikke ånder, må de avancerede racer gøre meget for at beskytte sig mod meteorernes skadevirkninger ved at lave elektriske installationer som fortærer eller får meteorerne til at skifte retning. De udsætter sig for stor fare når de bevæger sig udenfor disse beskyttende zoner. Disse verdener er også udsat for alt ødelæggende elektriske storme af en art som er ukendt på Urantia. Under sådanne tider med enormt energiudsving må indbyggerne søge beskyttelse i deres specielle konstruktioner med beskyttende isolering.

Livet i verdnerne for dem som ikke ånder, er radikalt anderledes end på Urantia. De som ikke ånder spiser ikke mad og drikker ikke vand ligesom menneskeracerne på Urantia. Disse specialiserede menneskers nervesystems reaktioner, varmeregulerings mekanisme og stofskifte er radikalt anderledes end tilsvarende funktioner hos de dødelige på Urantia. Næsten enhver livshandling bortset fra reproduktion afviger og selv metoderne med at avle efterkommere er noget

anderledes.

I verdnerne for dem som ikke ånder, er dyrearterne radikalt forskellig fra dem man finder på de atmosfæriske planeter. Livsplanen for dem som ikke ånder afviger fra måden at eksistere på i en verden med atmosfære, selv når det gælder overlevelse afviger disse mennesker, for disse mennesker er kandidater for fusion med Ånden. Trods dette har disse væsener glæde af livet og udfører aktiviteterne i deres rige med samme relative prøvelser og fornøjelser som de dødelige oplever, som lever i atmosfæriske verdener. I sind og karakter adskiller de sig ikke fra andre dødelige typer.

I ville sandelig være mere end interesserede i denne type af dødeliges planetariske adfærd da en sådan race af væsener bebor en sfære ret tæt på Urantia.

4. DE EVOLUTIONÆRE VILJEVÆSENER

Der findes store forskelligheder mellem de dødelige i de forskellige verdener, selv mellem dem som hører til samme intellektuelle og fysiske typer, men alle dødelige som anses som viljevæsener er opretstående dyr, tobenet.

Der findes seks evolutionære grundracer, tre primære - den røde, den gule og den blå, og tre sekundære - den orange, den grønne og den indigofarvede. I de fleste beboede verdner findes alle disse racer, men på mange af de trehjernedes planeter findes kun de tre primære typer. I nogle lokalsystemer er der også kun disse tre racer.

Mennesker er gennemsnitlig udstyret med tolv specielle fysiske sanser, selvom de trehjernedes specielle sanser har en noget større rækkevidde end tilsvarende hos de en- og tohjernede typer; de kan se og høre betydeligt mere end racerne på Urantia.

Børn fødes sædvanligvis et ad gangen, så fødsler som omfatter flere børn er undtagelsen, og familielivet er ganske ens på alle typer af planeter. Ligestilling mellem kønnene råder i alle avancerede verdner; manden og kvinden er lige i sindsbegavelse og åndelig status. Vi anser ikke en planet for at have hævet sig over barbarisme så længe det ene køn søger at tyrannisere den andet. Der sker altid en betydelig forbedring hvad angår dette særtræk i væsners liv efter ankomsten af en Materiel Søn og Datter.

Årstider og temperaturforandringer forekommer på alle solbeskinnede og opvarmede planeter. Landbrug er universel i alle atmosfæriske verdener; at dyrke jorden er den beskæftigelse som er fælles for de avancerede racer på alle sådanne planeter.

Under de tidligere tider har alle dødelige samme generelle kampe, som i nu oplever på Urantia, mod de mikroskopiske små fjender, dog ikke i samme omfang. Levealderen varierer på de forskellige planeter mellem femogtyve år i de primitive verdener til nær femhundred år på de mere avancerede og ældre sfærer.

Menneskevæsnerne er alle flokvæsener, både som stammer og racer. Disse inddelinger i grupper er en naturlig del af deres oprindelse og temperament. Sådanne tendenser kan kun modificeres af en avancerende civilisation og en gradvis åndeliggørelse. De sociale, økonomiske og statslige problemer i de beboede verdner varierer i overensstemmelse med planeternes alder og i det omfang i hvilken de er blevet påvirket af de guddommelige Sønners gentagende besøg.

Sindet er den Uendelige Ånds overdragelse, og det fungerer helt ens i forskellige omgivelser. De dødeliges sind er beslægtet, uden hensyn til visse strukturelle og kemiske forskelle, der kendetegner viljevæsners fysiske natur i de lokale systemer. Uanset personlige eller fysiske planetariske forskelle, er det mentale liv hos alle disse forskellige klasser af dødelige meget ensartet, og deres umiddelbare livsforløb efter døden er meget ens.

Uden den udødelige ånd kan det dødelige sind imidlertid ikke overleve. Menneskers sind er dødeligt; kun den overdragne ånd er udødelig. Overlevelse er afhængig af åndeliggørelse som følge af Retterens virksomhed - afhængig af at en udødelig sjæl fødes og udvikles; i det mindste må der ikke have udviklet sig en antagonisme mod Retterens mission med at påvirke en åndelig forvandling af det materielle sind.

5. DE PLANETARISKE SERIER AF DØDELIGE

Det er på en vis måde svært at fremføre en fyldestgørende beskrivelse af de planetariske serier af dødelige, da i ved så lidt om dem, og da der findes så mange variationer. De dødelige væsener kan imidlertid studeres fra talrige udgangspunkter, blandt dem følgende:

1. Tilpasning til planetarisk omgivelse.
2. Efter hjernetype, forskellige serier.
3. Efter åndemodtagelse, forskellige serier.
4. De planetariske dødeliges epoker.
5. Efter væsenslægtskab, efterfølgende række.
6. Efter fusion med Retteren, forskellige serier.
7. Fremgangsmåder for frigørelse fra jordelivet.

De beboede sfærer i de syv superuniverser befolkes af dødelige som samtidig kan klassificeres i en eller flere kategorier blandt disse syv generaliserende klasser af evolutionært væsenliv. Men selv disse generelle klassifikationer indeholder imidlertid ikke sådanne væsener som midsoniter eller visse andre former af intelligent liv. De beboede verdner er således som de er præsenteret i disse beretninger befolket af evolutionære dødelige væsener, men der findes også andre livsformer.

1. *Tilpasning til planetarisk omgivelse.* Der findes tre overordnede grupper af beboede verdner om væsenlivets tilpasning til den planetariske omgivelse, som tages som udgangspunkt: den normale tilpasningsgruppe, den radikale tilpasningsgruppe og den eksperimentelle gruppe.

Den normale tilpasning til planetariske forhold følger de almindelige fysiske mønstre som tidligere er behandlet. Verdnerne for dem som ikke ånder, er typiske eksempler på radikal eller ekstrem tilpasning, men også andre typer hører til denne gruppe. De eksperimentelle verdener er sædvanligvis ideelle for de typiske livsformer og på disse decimalplaneter forsøger Livsbærerne at frembringe velegnede variationer af livets standardformer. Da jeres verden er en eksperimental planet adskiller den sig væsentlig fra sine søstersfærer i Satania; mange former af liv, som ikke findes andetsteds er fremkommet på Urantia; ligeledes mangler mange almindelige arter på jeres planet.

I Nebadons univers er alle verdener, hvor livet er modificeret sammenkædet til en serie, og udgør et specielt område af universets anliggender som støttes af dertil udsendte administratorer; og alle disse eksperimentelle verdener inspiceres periodevis af et korps af universets ledere, hvis chef er veteran finalit kendt i Satania som Tabamantia.

2. *Efter hjernetype, forskellige serier.* De dødelige er fysisk ensartet når det gælder hjernen og nervesystemet; trods dette findes der tre grundtyper af organisering vedrørende hjernemekanismen; de en-, to- og trehjernet typer. Urantianerne hører til den tohjernet type og er noget mere fantasirige, eventyrlystne og filosofiske end de enhjernet dødelige, men noget mindre åndelige, etiske og tilbedende end de trehjernet klasser. Disse hjerneforskelle karakteriserer selv de førmenneskelige dyr eksistenser.

På basis af den type af to hjernehalvdele som hjernebarken består af hos Urantianerne kan i analogisk forstå noget om den enhjernet type. Den tredje hjerne hos de trehjernet klasser kan bedst forstås som en udvikling af den lavere eller rudimentære form af hjernen, som er udviklet til det punkt hvor den hovedsaglige styre de fysiske aktiviteter og lader de to højerestående hjerner frie for højere opgaver; den ene for intellektuelle funktioner og den anden for Tankeretterens aktiviteter som formålet med at bygge åndelige genpartner.

Selvom de enhjernet racers jordiske bedrifter er noget begrænset i sammenligning med de tohjernet klasser fremviser den trehjernet gruppes ældre planeter civilisationer som ville forbløffe Urantianerne og som ved sammenligning i en vis grad ville vanære jeres civilisation. Hvad angår mekanisk udvikling og materiel civilisation, ja selv når det gælder intellektuelle fremskridt, kan de tohjernet dødelige verdener måle sig med de trehjernet sfærer. Men når det gælder den

højere sindskontrol og udvikling af intellektuel og åndelig gensidighed er i noget underlegne.

Alle sådanne sammenlignende vurderinger af den intellektuelle fremadskridelse eller den åndelige opnåelse indenfor nogen verden eller gruppe af verdner bør retfærdigvis anerkende planetens alder; meget, rigtig meget, beror på alderen, hjælpen fra de biologiske opløftere og de senere besøg af de forskellige klasser af guddommelige Sønner.

Selvom de trehjernet folk har formået at opnå en noget højere planetarisk evolution end de en- eller tohjernet klasser, så har alle samme type af livsplasma, og driver deres planetariske aktiviteter på tilsvarende måde, stort set så som menneskerne på Urantia. Disse tre typer af dødelige findes udbredt overalt i verdnerne i de lokale systemer. I de fleste tilfælde har de planetariske forhold meget lidt indflydelse på Livsbærernes beslutning om at lade disse varierede klasser af dødelige fremkomme på de forskellige verdener; Livsbærerne er privilegiet til på denne måde at planlægge og udføre.

Disse tre klasser er ligestillet hvad angår opstigningskarriere. Alle må gå igennem samme intellektuelle udviklingsskala, og hver og en må klare de samme tester vedrørende åndelig fremgang. Systemadministrationen og konstellationens overvågning af disse verdener er ensartet uden diskriminering; selv Planetprinsernes regimer er identiske.

3. Efter åndemodtagelse, forskellige serier. Der findes tre grupper af sindskonstruktion når det gælder kontakt med åndeanliggende. Denne klassificering henviser ikke til de en-, to- eller trehjernet klasser af dødelige; den henviser primært til kirtel kemi, nærmere bestemt opbyggelsen af visse kirtler som kan sammenlignes med hypofysen. Racerne i visse verdener har en kirtel, i andre verdner to som hos Urantianerne, mens der findes andre sfærer hvor menneskeracerne har tre af disse unikke organer. Den medfødte fantasi og åndelige modtagelighed påvirkes definitivt af denne forskelligartet kemiske begavelse.

Af åndemodtagelsestyperne hører femogtres procent til den anden gruppe ligesom menneskeracerne på Urantia. Tolv procent hører til den første type som naturligt er mindre modtagelig, mens treogtyve procent er mere åndelig anlagt under deres jordiske liv. Men disse forskelle overlever ikke den naturlige død; alle disse raceforskelle gælder kun for det kødelige liv.

4. De planetariske dødeliges epoker. Denne klassificering henviser til de efter hinanden følgende tidsepokers domsperioder således som de påvirker menneskenes status på jorden og deres modtagelse af himmelsk tjeneste.

Livet initieres på planeterne af Livsbærerne som våger over dets udvikling indtil noget tid efter menneskers evolutionære fremkomst. Inden Livsbærerne forlader planeten installerer de på behørigt måde en Planetprins som verdens hersker. Med han ankommer også en fuld kvote af underordnede medhjælpere og tjenende hjælpere, og den første pådømmelse over levende og døde sker samtidig med hans ankomst.

Når menneskene begynder at gruppere sig ankommer denne Planetprins for at lægge grunden til menneskenes civilisation og målrette menneskesamfundet. Jeres forvirrede verden er ikke kriterium på de første tider af planetprinsernes styre, for det var nær begyndelsen af en sådan administration på Urantia at jeres Planetprins Caligastia knyttede sin skæbne til Systemherskeren Lucifers oprør. Jeres planet har fulgt en stormfuld kurs lige siden.

I en normal evolutionær verden opnår den racemæssige udvikling sin naturlige biologiske højdepunkt under Planetprinsens regime, og kort derefter sender Systemherskeren en Materiel Søn og Datter til planeten. Disse importerede væsener fungerer som biologiske opløftere; deres forsømmelse på Urantia komplicerede yderligere jeres planetariske historie.

Når en menneskeraces intellektuelle og etiske fremgang har nået grænserne for den evolutionære udvikling, kommer en Avonalsøn fra Paradiset på en administrativ mission; og senere, når en sådan verdens åndelige status nærmer sig grænsen for det som kan opnås på naturlig måde besøges planeten af en Paradis Overdragelsessøn. Den væsentligste opgave for en Overdragelsessøn er at befæste planetens status, at udløse Sandhedens Ånd til at virke på planeten og dermed afstedkomme Tankeretternes universelle ankomst.

Her igen afviger Urantia: Der har aldrig været en administrativ mission til jeres verden, og jeres Overdragelsessøn hørte ikke til Avonal klassen; jeres planet havde den specielle ære at blive den jordiske hjemplanet for Mestersønnen, Mikael af Nebadon.

Som et resultat af alle de efter hinanden følgende guddommelige Sønners tjenester, begynder de beboede verdner og deres avancerede racer at nærme sig højdepunktet i den planetariske udvikling. Sådanne verdener bliver nu modne for den kulminerende mission, ankomsten af Treenighedens Undervisende Sønner. De Undervisende Sønners epoke er indgangen til den afsluttende planetariske tidsalder - den evolutionære utopi - lysets og livets tidsalder.

Denne klassificering af mennesker får speciel opmærksomhed i et efterfølgende kapitel.

5. Efter væsenslægtskab, efterfølgende række. Planeterne er ikke kun organiserede vertikalt i systemer, konstellationer og så videre, men universets administration foreskriver også muligheden for horisontale grupperinger efter type, serie og andre fællestræk. Denne universets laterale administration angår i særdeleshed koordineringen af aktiviteter af beslægtet natur som selvstændigt er fremdyrket på forskellige sfærer. Disse beslægtede klasser af universvæsener inspiceres fra tid til anden af visse sammensatte korps af høje personligheder som ledes af finaliter med lang erfaring.

Disse slægtskabs faktorer optræder på alle niveauer, for beslægtede serier eksisterer blandt ikke-menneskelige personligheder lige så vel som blandt dødelige væsener - ja selv mellem menneske- og overmenneskeklasser. Intelligente væsener er vertikalt beslægtede i tolv store grupper med syv større afdelinger i hver. Koordineringen af disse unikt beslægtede grupper af levende væsener er formodentlig foretaget gennem en eller anden ikke helt forstået teknik af det Højeste Væsen.

6. Efter fusion med Retteren, forskellige serier. Den åndelige klassificering eller gruppering af alle dødelige under deres liv før fusionen bestemmes helt af personlighedens status i forhold til den iboende Mysterieledsager. Næsten halvfems procent af de beboede verdner i Nebadon befolkes af dødelige som fusionerer med Retteren i modsætning til et nærtliggende univers hvor knap mere end halvdelen af verdnerne huser væsener som er af Retteren beboede kandidater for evig fusion.

7. Fremgangsmåder for frigørelse fra jordelivet. Der findes i grunden kun en måde på hvilken et enkelt menneskeliv kan få sin begyndelse i de beboede verdner, og det sker gennem væsenernes forplantning og naturlig fødsel, men der findes talrige forhold gennem hvilken mennesket frigør sig fra sin status på jorden og opnår adgang til den indadgående strøm af opstigende på vej til Paradiset.

6. FRIGØRELSEN FRA JORDELIVET

Alle de forskellige fysiske typer og planetariske serier af dødelige nyder på samme måde Tankeretternes, skytsenglenes og de forskellige klasser af den Uendelige Ånds budbringerskarers tjenester. Alle befries de på samme måde fra de kødelige bånd gennem den frigørelse som den naturlige død indebærer, og på samme måde farer alle derefter til morontiaverdnerne for åndelig evolution og sindsfremgang.

På initiativ af de planetariske myndigheder eller systemherskerne forrettes fra tid til anden specielle opstandelser for de sovende overlevende. Sådanne opstandelser indtræffer i det mindste hvert tusinde år efter planetens tid, når ikke alle men ” mange af dem som sover i jorden skal vækkes op”. Disse specielle opstandelser giver anledning til mobilisering af specielle grupper af opstigende for specieltjeneste efter lokaluniversets plan for de dødeliges opstigning. Der findes både praktiske årsager og følelsesmæssige sammenhænge forbundet med disse specielle opstandelser.

Under de tidligere tidsaldre i en beboet verden kaldes mange til mansoniasfærerne ved de specielle opstandelser og tusindeårsopstandelserne, men de fleste overlevende personaliseres på ny ved indvielsen af en ny domsperiode i forbindelse med ankomsten af en guddommelig Søn for planetarisk tjeneste.

1. De dødelige som hører til den domsperiodeomfattende eller gruppemæssige overlevelseskasse. Når den første Retter ankommer til en beboet verden fremtræder også serafvogteren; de er uundværlige for frigørelsen fra jordelivet. Under hele tidsperioden for de sovende overlevendes livsafbrydelse holdes de åndelige værdier og evige realiteter i deres nylige udviklede og udødelige sjæl i hellig forvaring af de personlige eller gruppemæssige serafvogtere.

Gruppevogterne som er forordnet til de sovende overlevende fungerer altid sammen med de dømmende Sønner, når disse ankommer til den omhandlende verden. ”Og han skal sende ud sine engle, og de skal forsamle hans udvalgte fra

de fire verdenshjørner.” Sammen med hver seraf som er forordnet til at genpersonalisere en sovende dødelig fungerer den tilbagevendte Retter, samme udødelige Faderfragment som boede i den dødelige under dennes kødelige liv, og på denne måde genindsættes identiteten og personligheden genopstår. Mens disse ventede Retters menneskepartner sover tjener de i Divington; de bebor aldrig i et andet dødeligt sind under denne mellemliggende periode.

Mens de ældre verdener i den dødelige tilværelse huser højt udviklede og udsøgte åndelige mennesketyper, som praktisk taget er befriet fra morontialivet, kendetegnes de tidligere tidsaldres racer med oprindelse i dyreriget af primitive dødelige som er så umodne, at fusion med deres Rettere er umulig. Genopvækkelsen af disse dødelige udføres af serafvogterne i samarbejde med en individualiseret del af den Tredje Kildes og Centers udødelige ånd.

På denne måde genpersonaliseres de sovende overlevende fra en planetarisk tidsalder på ny ved de domsperiodeomfattende navneopråb. Men når det gælder de personligheder i en verden som ikke kan reddes, så vil der ikke være nogen udødelig ånd tilstede for at fungere sammen med de gruppemæssige skæbnevogtere, og dette indebærer at væsenets eksistens ophører. Selv om disse begivenheder i en del af jeres optegnelser er beskrevet som indtræffende på de planeter hvor de dødelige er døde, så foregår de i alle i virkeligheden i mansoniaverdnerne.

2. De dødelige som hører til de individuelle opstigningsklasser. Menneskers individuelle fremskridt måles efter hvorledes de successivt opnår og gennemgår (beherskelse) af de syv kosmiske cirkler. De dødeliges fremskridtscirkler er niveauer af tilhørende intellektuelle, sociale og åndelige værdier samt den kosmiske indsigts værdi. Med begyndelse i den syvende cirkel, stræber de dødelige efter at nå den første, og alle som har nået den tredje cirkel får straks personlige skæbnevogtere forordnet til sig. Disse dødelige kan genpersonaliseres til morontialivet uafhængig af domsperiodeomfattelserne eller andre domstolsbehandlinger.

Under de tidligere tidsaldre i en evolutionær verden går få dødelige til doms på den tredje dag. Men som tidsaldrenes forløber forordnes der flere personlige skæbnevogtere til de avancerede dødelige, og således genpersonaliseres disse evolutionære væsener i stigende antal i den første mansoniaverden på tredje dagen efter den naturlige død. Ved disse tilfælde angiver Retterens tilbagekomst menneskesjælens opvækkelse, og dette indebærer den dødes genpersonalisering præcis på samme måde, som når masseopråbet af navne sker ved afslutningen af en domsperiode i de evolutionære verdner.

Der findes tre grupper af individuelle opstigende. De mindre avancerede lander i den initiale eller første mansoniaverden. Den mere avancerede gruppe kan påbegynde deres morontiakarriere i nogle af de mellemliggende mansoniaverdner i overensstemmelse med deres tidligere planetariske fremskridt. Den mest avancerede af disse klasser påbegynder faktisk deres morontiaerfaring i den syvende mansoniaverden.

3. De dødelige som hører til opstigningsklasser med prøvetid. En Retters ankomst medfører identitet i universets øjne, og alle som bebos af Rettere er med ved navneopråbene af retfærdighed. Men livet i tiden i de evolutionære verdner er usikkert, og mange dør i de unge år inden de har valgt et livsforløb som fører til Paradiset. Sådanne Rettere iboende børn og unge følger den forældre som har den mest avancerede åndelige status og farer således til systemets finalitverden (prøvetidens børnehjem), på tredje dagen, ved en speciel opstandelse eller ved de regulære tusindårige og domsperiodeomfattende navneopråb.

De børn som dør så unge at de ikke har Tankerettere genpersonaliseres i systemets finalitverden i følge med enten den ene eller den anden af forældrenes ankomst til mansoniaverdnerne. Et barn erhverver fysisk enhed når det fødes som dødelig, men når det gælder overlevelse regnes alle børn uden Rettere endnu som hørende til deres forældre.

Når tiden er inde kommer Tankeretterne for at tage deres bolig i disse små mens den serafiske tjeneste for begge grupper i overlevelsesklasserne med prøvetid i almindelighed er den samme som for den mere avancerede forældre, eller den tilsvarende som den forældre får ifald kun den ene overlever. De som når den tredje cirkel gives personlige vogtere uafhængig af deres forældres status.

Lignende børnehjem med prøvetid opretholdes på finaliternes sfærer i konstellationen og universets hovedkvarter for de børn uden Rettere som hører til første eller anden gradens modificerede opstigningsklasser.

4. De dødelige som hører til anden gradens modificerede opstigningsklasse. Disse er de progressive mennesker fra de

evolutionære verdner som befinder sig i det mellemste stadie af evolution. Som regel er de ikke immune over for naturlig død, men de er fritaget fra at gå igennem de syv mansoniverdner.

Den mindre fuldkomne gruppe vågner op i deres lokalsystems hovedkvarter og passerer kun forbi mansoniverdnerne. Den mellemste gruppe farer til konstellationens uddannelsesverdener; de passerer forbi hele morontiaregimet i lokalsystemet. Endnu længere fremme i de planetariske tidsaldre af åndelig stræben vågner mange overlevende op i konstellationshovedkvarteret og begynder her deres opstigning til Paradiset.

Men inden nogen af disse gruppe kan gå videre må de vende tilbage som instruktører til de verdener som de gik glip af, og høste mange erfaringer som lærere i disse verdner som de passerede som studerende. Senere fortsætter de alle til Paradiset langs den foreskrevne rute for de dødeliges fremgang.

5. De dødelige som hører til første gradens modificerede opstigningsklasse. Disse dødelige hører til den type af evolutionært liv som er fusioneret med Retteren, men de repræsenterer for det meste de sidste faser af menneskets udvikling i en udviklet verden. Disse forherligede væsener er fritaget fra at gå gennem porten til døden; de er underlagt Sønnens optagelse; de forvandles fra de levendes skare og fremtræder umiddelbart foran den Suveræne Søn i lokaluniversets hovedkvarter.

Disse er de dødelige som fusionerer med deres Rettere under det jordiske liv, og sådanne med Retteren fusionerede personligheder færdes frit i rummet inden de iklædes deres morontiasikkelse. Disse fusionerede sjæle går med direkte overføring af Retteren til opstandeshallerne i de højere morontiasfærer, hvor de modtager deres første morontiaindsættelse på samme måde, som alle andre dødelige som ankommer fra de evolutionære verdner.

Denne første gradens modificerede opstigningsordning for de dødelige kan gælde individer i hvilken som helst af de planetariske serier fra de laveste til de højeste stadier i de verdener, hvor fusion med Retteren kan ske, men det fungerer oftere på de ældre af disse sfærer, efter at de har haft modtaget fordelene ved talrige besøg af de guddommelige Sønner.

Når den planetariske æra af lys og liv er etableret farer mange dødelige til universets morontiaverden efter første gradens modificerede oversættelsesordning. Længere fremme under de avancerede stadier i den stadfæstede eksistens, når flertallet af dem som forlader en verden omfattes af denne klasse, anses planeten som hørende til denne serie. Den naturlige død bliver desto mere usædvanlig på disse sfærer som længe har været etableret i lys og liv.

[Præsenteret af en Melkisedek fra Jerusems Skole for Planetarisk Administration.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 50

DE PLANETARISKE PRINSER

SELVOM Planetprinserne hører til Lanonandeksønnernes klasse er de så specialiserede i deres tjeneste, at de almindeligvis anses som værende en særskilt gruppe. Efter at de af Melkisedekerne har fået deres bekræftelse som anden gradens Lanonandeker forordnes disse Sønner i lokaluniverset til reserverne i deres klasse i konstellationshovedkvarteret. Herfra gives de forskellige opgaver af Systemherskeren, og til sidst bliver de eventuelt forordnet som Planetprinser og sendes ud for at herske over de udviklende beboede verdner.

Signalet for en Systemhersker til at handle, når det gælder tildelingen af en hersker til en vis planet er den anmodning han modtager fra Livsbærerne til at sende en administrativ overhoved til at fungere på den planet, hvor de har etableret liv og udviklet intelligente evolutionære væsener. Alle planeter som bebos af evolutionære dødelige væsener har en planetarisk hersker tilforordnet som hører til denne klasse af Sønner.

1. PRINSERNES OPGAVE

Planetprinsen og hans assisterende brødre repræsenterer den mest intime personaliserede tilnærmelse (bortset fra inkarnation) som den Evige Søn i Paradiset kan gøre til de ydmyge væsener i tid og rum. Sandt nok, at Skabersønnen berører verdneres væsener gennem sin ånd, men Planetprinsen repræsenterer den sidste af de personlige Sønners klasser, som strækker sig fra Paradiset til menneskebørnene. Den Uendelige Ånd kommer meget tæt på dem i skæbnevogternes og andre englevæseners person; den Universelle Fader lever i mennesket gennem Mysterieledsagernes førpersonlige tilstedeværelse, men Planetprinsen repræsenterer den Evige Søns og hans Sønners sidste anstrengelse i at komme tæt på jer. På en nylig befolknet planet er Planetprinsen den eneste repræsentant for direkte fuldendt guddommelighed, for han nedstammer fra Skabersønnen (efterkommere til den Universelle Fader og den Evige Søn) og den Guddommelige Minister (den Uendelige Ånds Universdatter).

Prinsen i en nylig befolknet verden er omgivet af et trofast korps af medhjælpere og assistenter og af et større antal tjenende ånder. Men korpset, som skal regere disse nye verdner må bestå af administratorer fra de lavere klasser i et system for at have en medfødt sympati og forståelse for de planetariske problemer og besværligheder. Og hele denne anstrengelse med at tilvejebringe et sympatisk styre for de evolutionære verdner medfører en øget risiko for, at disse næsten menneskelignende personligheder kan ledes på afveje gennem ophøjelse af deres eget sind over de Højeste Herskers vilje.

Da disse Sønner er helt alene som repræsentanter for guddommeligheden på de enkelte planeter testes de hårdt, og Nebadon har lidt ulykken af flere oprør. Ved skabelsen af Systemherskere og Planetprinser, sker der en personalisering af et begreb som er kommet længere og længere væk fra den Universelle Fader og den Evige Søn, og der er en tiltagende fare for at miste fornemmelsen af proportioner, hvad angår ens egen betydning og øget sandsynlighed for fiasko når det gælder om at holde et forsvarligt greb om værdier og relationer indenfor de talrige klasser af guddommelige væsener og deres grad af autoritet. Det faktum at Faderen ikke personlig er til stede i lokaluniverset indebærer også en vis test af disse Sønners tro og loyalitet.

Men det er ikke ofte at disse verdensprinser mislykkes i deres opgave med at organisere og administrere de beboede sfærer, og deres fremgang understøtter fortræffelig de efterfølgende Materielle Sønners opgaver, som kommer for at indpode de højere former af væsenliv i verdneres primitive mennesker. Deres styre gør også meget for at forberede planeterne for Guds Paradissønner, som senere kommer for at dømme verdnerne og indlede de efterfølgende

domsperioder.

2. PLANETARISK ADMINISTRATION

Alle Planetprins er står under Gabriels, Mikael's ledende udøvers, administrative jurisdiktion i universet, samtidig som at de i deres umiddelbare beføjelser er underlagt Systemherskernes udøvende beslutninger.

Planetprinsene kan når som helst rådføre sig med Melkisedekerne, deres tidligere instruktører og sponsorer, men det fordres ikke at de vilkårligt søger denne bistand, og hvis sådan en hjælp ikke frivilligt er bedt om blander Melkisedekerne sig ikke i den planetariske administration. Disse verdensherskere kan også rådføre sig med de fireogtyve rådgivere, som er samlet fra overdragelsesverdnerne i systemet. I Satania nedstammer alle disse rådgivere for nuværende fra Urantia. Der findes et tilsvarende råd ved konstellationshovedkvarteret på halvfjerds medlemmer som også er udvalgt blandt verdnernes evolutionære væsener.

Under de evolutionære planeters tidlige og ustabile forløb er styret i al væsentlighed enevældigt. Planetprinsene organiserer deres specialiserede grupper af assistenter blandt dem som indgår i deres korps af planetariske hjælpere. De omgiver sig sædvanligvis med et højt råd på tolv medlemmer, men det vælges og konstitueres forskelligt i forskellige verdener. En Planetprins kan også have som assistenter en eller flere af den tredje klasse i hans egen gruppe af Sønner og nogle gange, i visse verdener, en af sin egen klasse, en Lanonandek kollega af anden graden.

Hele en verdensherskers stab består af den Uendelige Ånds personligheder, visse typer af højere udviklede væsener og opstigende dødelige fra andre verdener. En sådan stab indeholder gennemsnitlig omkring tusinde medlemmer, og efterhånden som planeten gør fremskridt kan dette korps af hjælpere øges op til et hundrede tusinde eller mere. Når som helst et behov for flere hjælpere erkendes behøver Planetprinsen kun at lave en anmodning til sine brødre Systemherskerne og straks bevilges begæringen.

Planeterne varierer væsentlig i deres natur, organisation og administration, men domstolene står til rådighed på dem alle. Det juridiske system i lokaluniverset tager sin begyndelse i Planetprinsernes domstole som ledes af en medlem af hans personlige stab; disse domstoles dekretter reflekterer en højst faderlig og fintfølelse indstilling. For alle problemer som berører mere end reguleringen af planetens indbyggere findes appelmuligheder til højere domstole, men anliggender i den verden som er Prinsens virksomhedsområde styres for det meste efter hans personlige skøn.

Mæglernes omrejsende kommissioner tjener og komplementerer disse planetariske domstole, og både åndelige og de fysiske kontrollere er underlagt disse mæglers afgørelser. Dommenes udførelse sker dog aldrig egenmægtigt uden samtykke fra Konstellationsfaderen, for ”de Højeste regerer i menneskernes rige”.

Kontrollerne og omformerne som er forordnet til planeten kan også samarbejde med engle og andre himmelske væsener for at gøre de sidstnævnte synlige for dødelige væsener. Ved specielle lejligheder kan de serafiske hjælpere og selv Melkisedekerne gøre sig synlige - og gør det også - for indbyggerne i de evolutionære verdner. Den væsentligste årsag til at dødelige opstigende medføres fra systemhovedstaden som en del af Planetprinsens stab er for at understøtte kommunikationen med verdens indbyggere.

3. PRINSENS LEGEMLIGGJORTE STAB

Når en Planetprins begiver sig til en ung verden tager han sædvanligvis en gruppe frivillige opstigende væsener fra lokalsystemets hovedkvarter med sig. Disse opstigende følger prinsen som rådgivere og hjælpere i raceforbedringsarbejdet under de første tider. Dette korps af materielle hjælpere udgør forbindelsesleddet mellem prinsen og verdens racer. Urantias Prins, Caligastia havde et korps på hundrede af sådanne hjælpere.

Disse frivillige hjælpere er borgere i systemhovedstaden, og ingen af dem er fusioneret med deres indre Retter. Den status som Retteren i disse frivillige tjenere har, forbliver den samme som disses beboelsesstatus i systemhovedkvarteret under den tid, mens disse morontiafremadskridere midlertidigt vender tilbage til et tidligere materielt stadium.

Livsbærerne, formarkitekterne, forsyner disse frivillige med nye fysiske kroppe som de tager i brug under den tid deres

planetariske besøg varer. Selvom disse personlighedsskikkelser, er beskyttet mod de sædvanlige sygdomme i verdnerne, så kan de ligesom de første morontiakroppe udsættes for visse ulykker af mekanisk natur.

Prinsens legemliggjorte stab flyttes sædvanligvis fra planeten i forbindelse med den næste pådømmelse, på det tidspunkt hvor den anden Søn ankommer til sfæren. Inden de afrejser overfører de sædvanligvis deres forskellige opgaver til deres fælles efterkommere og til visse frivillige højerestående indfødte. I de verdener, hvor disse prinsens hjælpere tillades at parre sig med de indfødte racers højerestående grupper afløses de sædvanligvis af disse efterkommere.

Disse hjælpere til Planetprinsen parrer sig sjældent med verdens racer, men de parrer sig altid indbyrdes. To klasser af væsener bliver resultatet af disse foreninger: den primære type af mellemvæsener og visse højerestående typer af materielle væsener som forbliver knyttet til prinsens stab efter at deres forældre er fjernet fra planeten på det tidspunkt hvor Adam og Eva ankommer. Disse børn parrer sig ikke med de dødelige racer undtagen i visse nødsituationer og da kun efter Planetprinsens påbud. I sådan et tilfælde har deres børn - børnebørnene til de legemliggjorte stabs medlemmer - samme status som den tidens og generationens højerestående racer. Alle efterkommere til disse Planetprinsens semimaterielle assistenter bebos af Rettere.

Ved afslutningen af prinsens domsperiode, når tiden er inde for denne ”tilbagevendende stab” returnering til systemets hovedkvarter for at genoptage det livsforløb som fører til Paradiset, fremtræder disse opstigende sig til Livsbærerne med det formål at opgive deres materielle krop. De falder ind i overgangssøvnen og vågner op befriet fra deres dødelige hylster og ikklædes deres morontiasikkelse, færdiggøres for serafransport tilbage til systemets hovedkvarter, hvor deres løsgjorte Retter afventer dem. De er en hel dispensation efter deres Jerusem klasse, men de har fået en unik og ekstraordinær oplevelse, et sjældent kapitel i en opstigende dødeliges livsbane.

4. PLANETENS HOVEDKVARTER OG SKOLER

Prinsens legemliggjorte stab organiserer i et tidligt forløb de planetariske skoler for uddannelse og kultur, hvori de bedste af de evolutionære racer instrueres og siden sendes ud for at lære disse bedre måder til deres folk. Disse prinsers skoler er beliggende i det materielle hovedkvarter på planeten.

Meget af det fysiske arbejde forbundet med etableringen af denne hovedkvarters by udføres af det legemlige personale. Disse hovedkvarters byer eller kolonier ved begyndelsen af Planetprinsens tid afviger meget fra det som en dødelig på Urantia måske kunne forestille sig. De er enkle i sammenligning med senere tider og kendetegnes af mineralsk udsmykning og relativt avancerede materielle konstruktion. Og alt dette afviger meget fra det adamiske regime som centrerer sig omkring et have hovedkvarter, hvorfra arbejdet på vegne af racerne udføres under Universsønnernes anden domsperiode.

I hovedkvarterskolonien i jeres verden var hver menneskebolig forsynet rigeligt med jord. Selvom de afsides liggende stammer fortsatte med at jage og samle føde var alle studerende og lærere i prinsens skoler jordbrugere og gartnere. Tiden var omtrent ligelig fordelt mellem følgende beskæftigelser:

1. *Fysisk arbejde.* Dyrkning af jorden, i forening med bebyggelse og udsmykning af hjemmet.
2. *Sociale aktiviteter.* Underholdning og kulturelle sociale grupperinger.
3. *Uddannelsesmæssig anvendelse.* Individuel instruktion i forbindelse med undervisning i familiegrupper, komplementeret med specialiseret uddannelse i klasser.
4. *Erhvervsuddannelse.* Skoler for ægteskab og husførelse, skoler for uddannelse i kunst og håndværk samt klasser for uddannelse af lærere - verdslige, kulturelle og religiøse.
5. *Åndelig kultur.* Lærernes broderskab, oplysningen af børne- og ungdomsgrupper samt uddannelse af adopterede indfødte børn til at missionere for deres folk.

En Planetprins er ikke synlig for dødelige væsener; det er en test på tro at have tillid til beskrivelserne som de semimaterielle væsener i hans stab giver. Men disse skoler for kultur og uddannelse er vel tilpasset til behovet på hver

planet, og der udvikler sig snart en intens og lovprisende kappestrid mellem menneskeracerne i deres anstrengelser efter at opnå adgang til disse forskellige uddannelsesinstitutioner.

Fra et sådant verdenscentrum for kultur og fremskridt stråler der lidt efter lidt ud til alle folk en opløftende og civiliserende indflydelse som langsomt men sikkert forandrer de evolutionære racer. Under tiden vender de omkring liggende folks uddannede og åndeliggjorte børn tilbage, de som er adopteret og trænet i prinsens skoler, til deres grupper af indfødte og etablerer efter bedste evne nye og virksomme lærdoms- og kulturcentre som de driver efter samme plan som for prinsens skoler.

På Urantia var disse planer for planetarisk fremgang og kulturel udvikling kommer godt i gang og skred fremad højt tilfredsstillende, da hele foretagende fik en ganske pludselig og yderst vanærende afslutning gennem Caligastias tilslutning til Lucifers oprør.

Det var en af dette oprørs dybeste chokerende hændelser for mig da jeg hørte om den forhærdede troløshed hos en af min egen klasse af Sønner, Caligastia, som velovervejet og med forsæt, systematisk perverteret uddannelsen og forgiftede undervisningen i alle de planetariske skoler som på den tid fungerede på Urantia. Disse skoler gik hurtigt og fuldstændigt under.

Mange af efterkommerne til de opstigende i Prinsens materialiserede stab forblev loyale og forlod Caligastias ledelse. Disse trofaste blev opmuntret af de Melkisedekske udsendte konkursforvaltere for Urantia, og under de senere tider gjorde deres efterkommere meget for at opretholde de planetariske opfattelser om sandhed og retfærdighed. Disse trofaste evangelisters arbejde hjalp med til at forhindre den totale udslettelse af åndelig sandhed på Urantia. Disse modige sjæle og deres efterkommere holdt noget kundskab om Faderens styre i live og bevarede for verdens racer opfattelsen om de på hinanden følgende planetariske domsperioder i forbindelse med de forskellige klasser af guddommelige Sønner.

5. CIVILISATIONENS FREMADSKRIDELSE

De lokale prinser på de beboede verdner er permanent knyttet til de planeter som de oprindeligt er forordnet til. Paradissønnerne og deres domsperioder kan komme og gå, men en vellykket Planetprins fortsætter som hersker i sit rige. Hans arbejde er helt uafhængig af de højere Sønners opgave og er bestemt til at fremme udviklingen af den planetariske civilisation.

Civilisationens fremadskridelse er næsten ikke ens på to planeter. Detaljerne i de dødeliges evolutionsudvikling er meget forskelligt i de mange forskellige verdener. Trods disse mange forskelligheder i den planetariske udviklings fysiske, intellektuelle og sociale linjer skrider alle evolutionære sfærer fremad i en bestemt, klart angivet retning.

Under Planetprinsens velgørende styre, forstærket af de Materielle Sønner og ledsaget af Paradissønnernes missioner fra tid til anden, vil de dødelige racer på en gennemsnitlig verden af tid og rum passere gennem følgende syv udviklingsepoker:

1. *Næringsepoken.* De førmenneskelige skabninger og det primitive menneskes tidligste racer er hovedsaglig optaget af problemer vedrørende føde. Disse udviklende væsener anvender deres vågne timer til enten at søge føde eller strides, offensivt eller defensivt. Søgningen efter føde er altoverskyggende hos disse tidlige forgængere til en senere civilisation.

2. *Sikkerhedsperioden.* Så snart den primitive jæger kan afse noget tid fra søgningen efter føde anvender han denne fritid til at øge sin sikkerhed. Alt mere opmærksomhed helliges til krigsteknikken. Hjemmet befæstes og klanerne forstærkes af gensidig frygt og ved tilegnelsen af had mod fremmede grupper. Selvbevarelse er en stræben som altid følger efter selvopretholdelse.

3. *Den materielle komforts æra.* Efter problemet omkring føde delvist er løst og efter at en vis grad af sikkerhed er opnået anvendes den tilbageværende fritid til at højne den personlige komfort. Nydelsen kappes med nødvendigheden om at stå i centrum af menneskets aktiviteter. En sådan tid kendetegnes alt for ofte af tyranni, intolerance, fråseri og drukkenskab. Racernes svage elementer tenderer til udskejelser og brutalitet. Så gradvis undertrykkes disse

nydelsessøgende svæklinge af de stærkere og mere sandhedssøgende elementer i den fremadstormende civilisation.

4. *Søgen efter kundskab og visdom.* Føde, sikkerhed, nydelse og fritid danner grunden for udviklingen af kultur og spredning af kundskab. Anstrengelsen med at udøve viden resulterer i visdom, og når en kultur har lært sig at drage fordel af og udnyttelse af erfaring er civilisationen virkelig opstået. Føde, sikkerhed og materiel komfort dominerer vedvarende samfundet, men mange fremsynede individer hungrer efter kundskab og tørster efter visdom. Hvert barn gives en mulighed for at lære ved at gøre; uddannelse er mottoet under disse tidsaldre.

5. *Filosofiens og broderskabets epoke.* Når dødelige lære sig at tænke og begynder at drage fordel af erfaringen bliver de filosofiske - de begynder at ræsonnere i sig selv og at udøve fint skelnende bedømmelse. Samfundet bliver i denne tidsalder etisk, og dette tidsforløbs dødelige holder på at blive sande moralske væsener. Kloge moralske væsener har evne til at bygge broderskab mellem mennesker i en sådan fremadskridende verden. Etiske og moralske væsener kan lære sig at leve efter den gyldne regel.

6. *Tidsalderen for åndelige stræben.* Når udviklende dødelige har passeret de fysiske, intellektuelle og sociale udviklingstrin, så når de før eller senere de niveauer af personlig indsigt, som driver dem til at søge åndelig tilfredsstillelse og kosmisk forståelse. Religionen fuldfører opstigningen fra frygt og overtroens emotionelle domæner til den kosmiske visdommens og den personlige åndelige erfarings høje højder. Uddannelsen higer efter at opnå betydning, og kulturen forsøger at få greb om kosmiske relationer og sande værdier. Sådanne udviklende dødelige er ægte kultiverede, sandt uddannet og udsøgt Gudkendende.

7. *Lysets og livets æra.* Dette er blomstringstiden for de på hinanden følgende tidsaldre af fysisk tryghed, intellektuel ekspansion, social kultur og åndelig opnåelse. Disse menneskelige bedrifter blandes, forenes og koordineres nu til kosmisk enhed og uselvsk tjeneste. Indenfor rammen af den begrænsede natur og de materielle forudsætninger findes der ingen grænser for mulighederne for evolutionær udvikling som kan opnås af de avancerede generationer som successivt lever i disse vidunderlige og stabiliserede verdener i tid og rum.

Efter at Planetprinserne har tjent deres sfære under en følge af domsperioder i verdens historie og under de progressive epoker af planetariske fremskridt ophøjes de ved begyndelsen af lysets og livets æra til Planetherskere.

6. DEN PLANETARISKE KULTUR

Urantias isolation gør det umuligt at foretage en præsentation af mange detaljer angående livet og forholdene hos jeres naboer i Satania. Da planeten er i karantæne og systemet isoleret sætter dette en grænse for vores præsentationer. Vi vil være styret af disse restriktioner i alle vores bestræbelser med at oplyse de dødelige på Urantia, men i det omfang det er tilladt, er i instrueret om forløbet i en gennemsnitlig evolutionær verden, og i kan sammenligne en sådan verdens udvikling med den nuværende tilstand på Urantia.

Civilisationens udvikling på Urantia har ikke afvejet så vældig meget fra andre verdener som har lidt ulykken af åndelig isolation. Men i sammenligning med de loyale verdener i universet forekommer jeres planet højst forvirret og meget tilbagestående i alle faser af intellektuelle fremskridt og åndelig opnåelse.

På grund af jeres planetariske ulykke, er Urantianerne forhindret fra at forstå særligt meget om kulturen i normale verdener. I bør imidlertid ikke forestille jer, at de evolutionære verdener, selv ikke de mest idealistiske, som sfærer, hvor livet er en dans på roser. De dødelige racers første tider kendetegnes altid af kamp. Anstrengelse og beslutning er en væsentlig del af erhvervelsen af overlevelseshæder.

Kultur forudsætter sindskvalitet; kulturen kan ikke forbedres, hvis ikke sindet opløftes. Højerestående intellekt søger en ædel kultur og finder en måde at nå et sådant mål. Laverestående sind vrager selv den højeste kultur, til og med når den tilbydes dem færdig. Meget afhænger også af de guddommelige Sønners successive missioner og på den udstrækning i hvilken oplysningen modtages af tidsaldrene for deres respektive verdensordning.

I bør ikke glemme, at alle verdener i Satania i to hundred tusinde år har stået under Norlatiadeks åndelige bandlysning som følge af Lucifers oprør. Det vil kræve tidsaldre efter tidsaldre at erstatte de mangler som blev følgen af synd og

løsrivelse. Jeres verden fortsætter vedvarende med at forfølge en uregelmæssig og ustabil karriere som et resultat af denne dobbelte tragedie med en oprørske Planetprins og en misligholdende Materiel Søn. Selv Kristus Mikaels overdragelse på Urantia tilsidesatte ikke umiddelbart de tidsmæssige følger af disse alvorlige konsekvenser i den tidligere forvaltning af verden.

7. BELØNNINGEN FOR ISOLERING

Ved første tanke kan det synes som om, at Urantia og dets tilknyttede isolerede verdener i højeste grad var uheldige, da de blev berøvet den velgørende tilstedeværelse og indflydelse af sådanne overmenneskelige personligheder som en Planetprins samt en Materiel Søn og Datter. Men isoleringen af disse sfærer giver deres racer en unik mulighed for at udøve tro og til at udvikle en egenartet egenskab af tillid til en kosmisk pålidelighed, uafhængig af synet eller nogen anden materiel faktor. Det kan i sidste ende vise sig, at dødelige væsener som nedstammer fra de verdener som fortsat er i karantæne som følge af oprøret er yderst heldige. Vi har observeret, at sådanne opstigende meget tidlig betros mange specialopgaver indenfor kosmisk foretagende, hvor en ubestridelig tro og ophøjet tillid er væsentlig for fremgang.

I Jerusem har disse opstigende fra disse isolerede verdener en beboelsessektor for sig selv, og de kaldes agondonter, hvilket betyder evolutionære viljevæsener som kan tro uden at se, holde ud når de er isoleret og overvinde uovervindelige vanskeligheder selv alene. Denne funktionelle gruppering af agondonter består under hele opstigningen i lokaluniverset og rejsen gennem superuniverset; den forsvinder under opholdet i Havona men dukker straks op igen, når Paradiset er opnået og eksisterer definitivt i de Dødeliges Finalitkorps. Tabamantia er en agondonter med finalitstatus. Han overlevede fra en af de sfærer som havde været under karantæne og som var involveret i det første oprør som nogensinde har fundet sted i tidens og rummets universer.

Under hele livsforløbet op til Paradiset følges anstrengelse af belønning, således som årsager følges af handling. Sådanne belønninger udmærker individet fra gennemsnittet, yder en forskel i væsnernes erfaring og bidrager til alsidigheden i den ultimative virksomhed blandt finaliternes samlede gruppe.

[Præsenteret af en anden gradens Lanonandeksøn i reservekorpset.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 51

DE PLANETARISKE ADAMER

UNDER tiden for Planetprinsens dispensation, opnår primitive mennesker grænsen for naturlig evolutionær udvikling, og dette biologiske resultat er signalet til Systemherskeren om at sende til en sådan verden, den næste rækkefølge af Sønner, de biologiske opløftere. Disse Sønner, for der er to af dem - den Materielle Søn og Datter - er normalt kendt på en planet som Adam og Eva. Den oprindelige Materielle Søn af Satania er Adam, og dem, der rejser til systemets verdener som biologiske opløftere bærer altid navnet på denne første og originale Søn af deres unikke klasse.

Disse sønner er Skabersønnens materielle gave til de beboede verdner. Sammen med Planetprinsen, forbliver de på planeten for deres opgave under hele denne sfæres evolutionære forløb. Et sådan eventyr i en verden, som har en Planetprins er ikke særligt risikofyldt, men på en frafalden planet, en verden uden en åndelig hersker og berøvet interplanetarisk kommunikation, er en sådan mission forbundet med alvorlige farer.

Selvom du ikke kan håbe på at vide alt om disse sønners arbejdet i alle verdener i Satania og andre systemer, så skildrer andre kapitler mere fuldstændigt det interessante par, Adams og Evas liv og oplevelser. De kom fra de biologiske opløfters korps i Jerusem for at forbedre racerne på Urantia. Selvom de oprindelige planer for at forbedre jeres indfødte racer slog fejl, var Adams mission ikke forgæves; Urantia har profiteret umådeligt fra gaven af Adam og Eva, og blandt deres medmennesker og rådsforsamlingerne i de Højeste råd er deres arbejde ikke regnet som et samlet tab.

1. GUDS MATERIELLE SØNNERS OPRINDELSE OG VÆSEN

De Materielle eller seksuelle Sønner og Døtre er efterkommere af Skabersønnen; Universets Moderånd deltager ikke i skabelsen af disse væsener, som er bestemt til at fungere som fysiske opløftere på de evolutionære verdner.

Sønnernes materielle klasser er ikke ensartet i hele det lokale univers. Skabersønnen producerer kun et par af disse væsener i hvert lokale system; disse oprindelige par er forskellige i deres natur, de er afstemt til det livsmønster af deres respektive systemer. Dette er en nødvendig foranstaltning, ellers ville Adamernes reproduktive potentiale ikke være funktionelt sammen med det tilsvarende potentiale fra de udviklende dødelige væsener af verdener i et givet system. Adam og Eva, som kom til Urantia nedstammer fra det oprindelige par af Materielle Sønner i Satania.

Materielle Sønner varierer i højden fra to og en halv meter til tre meter, og deres kroppe skinner med et strålende lys i en violet nuance. Mens materielt blod cirkulerer gennem deres materielle kroppe, så er de også opladet med guddommelig energi og mættet med himmelsk lys. Disse Materielle Sønner (Adams) og Materielle Døtre (Evaer) er ligestillet med hinanden, kun afviger deres reproduktive karakter og i visse kemiske funktioner. De er lige, men differentieret, mandlige og kvindelige - derfor komplementære væsener - og har til formål at tjene i par i næsten alle opgaver.

De Materielle Sønner nyder en dobbelt ernæringsproces; de er i virkeligheden todelt i deres karakter og konstitution, og indtager materialiseret energi stort set som de fysiske væsener af verden gør, mens deres udødelige eksistens er fuldt opretholdt af direkte og automatisk indtagelse af visse bærende kosmiske energier. Hvis de skulle fejle i en mission eller hvis de selv bevidst og forsætligt ville gøre oprør, bliver de Sønner som hører til denne klasse isoleret, afskåret fra kommunikation med universets lyskilde og liv. Derefter bliver de praktisk talt til materielle væsener, bestemt til at følge det materielle livets gang i verden af deres mission og tvunget til at vente på dommen fra universets høje myndigheder. Den materielle død afslutter til sidst en sådan ulykkelig og uheldig Materiel Søns eller Datters planetariske livsforløb

En original eller direkte skabt Adam og Eva er medfødt udødelige som alle andre klasser af Sønner i universet, men et nedsat udødelighedspotentiale karakteriserer deres sønner og døtre. Dette originale par kan ikke overføre ubetinget udødelighed til deres frembragte sønner og døtre. Deres efterkommere er afhængige af et fortsat liv på en ubrudt intellektuel synkronisering med Åndens kredsløb for sindstygdekraft. Siden Satania systemets begyndelse, er tretten Planatariske Adamer gået tabt i oprør og misligholdelse og 681.204 andre i de underordnede tillidshverv. De fleste af disse frafald forekom på tidspunktet for Lucifers oprør.

Mens de Materielle Sønner lever som permanente borgere på systemhovedstæderne, besidder de ikke Tankerettere, og heller ikke, når de fungerer som nedstigende i missioner på de evolutionære planeter, men det er gennem netop disse tjenester, at de erhverver erfaringsmæssige kapacitet til at blive beboet af Retterne og for opstigningskarrieren til Paradiset. Disse unikke og vidunderligt nyttige væsener er det forbindende forbindelsesled mellem de åndelige og fysiske verdener. De er koncentreret på systemhovedkvarterne, hvor de reproducerer og lever som materielle borgere, og hvorfra de sendes til de evolutionære verdner.

I modsætning til de øvrige skabte Sønner beregnet til planatarisk tjeneste, så er de materielle klasser af Sønner ikke af naturen, usynlig for materielle skabninger som indbyggerne på Urantia. Disse Guds Sønner kan ses, forstås, og de kan til gengæld, faktisk blande sig med væsenerne af tid, kan endda avle børn med dem, selv om denne rolle af biologisk opløfter normalt tilfalder de Planatariske Adamernes efterkommere.

På Jerusem er de loyale børn til alle Adam og Eva udødelige, men den Materielle Sønns og Datters efterkommere som er blevet frembragt efter deres ankomst på en evolutionær planet er således ikke immune over for naturlig død. Der opstår en ændring i mekanismen for livets overføring, når disse Sønner materialiseres for reproduktiv funktion på en evolutionær verden. Livsbærerne fratog bevidst de Planatariske Adam og Eva evnen til at avle udødeligt sønner og døtre. Hvis de ikke er skyldige i misligholdelse kan en Adam og Eva på en planatarisk mission bo der på ubestemt tid, men inden for visse grænser oplever deres børn en faldende levetid med hver ny generation.

2. OVERFØRINGEN AF DE PLANETARISKE ADAMER

Når Systemherskeren modtager nyheden om, at en anden beboet verden har nået højden af fysisk evolution, indkalder han de Materielle Sønners og Døtres korps på systemhovedstaden; og efter drøftelse af de behov, sådan en evolutionær verden har, udvælges to fra gruppen af frivillige - en Adam og en Eva tilhørende de mere erfarne Materielle Sønner - til at begive sig ind i eventyret, til at lægge sig i den dybe søvn som forberedelse til serafomslutningen og transporten fra deres hjem for fælles tjeneste til den nye verden af nye muligheder og nye farer.

Adamerne og Evaerne er semimaterielle væsener og kan som sådan ikke transporteres af serafer. De skal gennemgå dematerialisering på systemhovedstaden, før de kan serafomsluttes til transport til verden for deres mission. Transportseraferne er i stand til at foretage sådanne ændringer i Materielle Sønner og i andre semimaterielle væsener, så disse kan serafomsluttes og transporteres gennem rummet fra én verden eller et system til et andet. Omkring tre dages standard tid forbruges til denne transportforberedelse, og det kræver samarbejde af en Livsbærer til at genskabe et dematerialiseret væsen til normal eksistens ved ankomsten til enden af den serafiske transportrejse.

Selv om denne dematerialiseringsteknik findes for forberedelse af Adamerne for overførsel fra Jerusem til de evolutionære verdner, så er der ingen tilsvarende metode til at tage dem væk fra sådanne verdener medmindre hele planeten skal evakueres, i hvilket tilfælde nødsituation installation af dematerialiseringsteknikken laves for at redde hele befolkningen. Hvis nogen naturkatastrofe ville dødsdømme det planatariske opholdssted af en udviklende race til undergang, ville Melkisedekerne og Livsbærerne installere dematerialiseringsteknikken for alle overlevende og med serafransport føre disse væsener væk til den nye verden forberedt til deres fortsatte eksistens. Når udviklingen af en menneskelig race, er indledt på en verden i rummet, skal den fortsætte helt uafhængig af den fysiske overlevelse af denne planet, men under de evolutionære tidsaldre er det på ingen anden måde hensigten, at en Planatarisk Adam eller Eva skal forlade den verden, de har valgt.

Efter ankomsten til deres planatariske destination genmaterialiseres den Materielle Søn og Datter på ny under ledelse af Livsbærerne. Hele denne proces tager fra ti til otteogtyve dage af Urantias tid. Den serafiske søvns bevidstløshed fortsætter gennem hele denne genopbygnings periode. Når samlingen af den fysiske organisme er afsluttet, står disse

Materielle Sønner og Døtre i deres nye hjem og på deres nye verden, helt som de var i alle henseender ligesom de var før de gik ind i dematerialiseringsprocessen i Jerusem.

3. ADAMERNES MISSIONER

På de beboede verdner bygger de Materielle Sønner og Døtre deres egen havehjem, og snart får de hjælp af deres egne børn. Sædvanligvis vælges stedet for haven af Planetprinsen, og hans kropslige personale gør meget af det indledende forberedelsesarbejde med hjælp fra mange af de indfødte racers højerestående typer.

Disse Edens haver er således opkaldt til ære for Edentia, konstellationens hovedstad, og fordi de er lavet efter mønstret af den botaniske pragt i de Højeste Fædres hovedkvarters verden. Disse havehjem er normalt placeret i en afsides liggende region og i en næste tropisk område. De er vidunderlige kreationer på en gennemsnitlig verden. Du kan ikke bedømme noget om disse smukke kulturcentre fra den fragmentariske beskrivelse af den fejlslagne udvikling af et sådan forehavende på Urantia.

En Planetarisk Adam og Eva, er potentielt, den fysiske nådes fulde gave til de dødelige racer. Den vigtigste opgave for et sådan importeret par er at formere sig og forbedring af tidens børn. Men der sker ingen umiddelbar krydsning mellem befolkningen i haven og dem som findes i verden; i mange generationer forbliver Adam og Eva biologisk adskilt fra de evolutionære dødelige, mens de opbygger en stærk race af deres egen klasse. Dette er oprindelsen af den violette race på de beboede verdner.

Planerne for raceforbedringen er udarbejdet af Planetprinsen og hans personale og udføres af Adam og Eva. Og det var netop i denne henseende, at jeres Materielle Søn og hans partner var i en meget uheldig situation, da de ankom til Urantia. Caligastia bidrog med en snu og effektiv modstand mod Adams mission; og på trods af, at Urantias Melkisedekske forvalterne behørigt havde advaret både Adam og Eva om de planetariske farer, der eksisterede i og med den oprørske Planetprins tilstedeværelse, udmanøvreret denne ærkerebel parret i Eden, med en listig manøvre og lokkede dem til at overtræde tillidspagten for deres formynderskab, som de synlige herskere af jeres verden. Den forræderiske Planetprins lykkedes at kompromittere jeres Adam og Eva, men han fejlede i sit forsøg på at inddrage dem i Lucifers oprør.

Den femte klasse af engle, de planetariske hjælpere, er knyttet til den Adamiske mission og ledsager altid de Planetariske Adamere ud på deres verdens eventyr. Det tildelte englekorps omfattede oprindeligt omkring hundrede tusinde. Da Adams og Evas arbejdet på Urantia blev for tidligt stoppet, da de fraveg fra den ordineret plan, var det en af de serafiske Stemmer i haven, som irettesatte dem for deres forkastelige adfærd. Jeres fortælling af denne hændelse illustrerer godt den måde, hvorpå jeres planetariske traditioner har haft en tendens til at tilskrive Herren Gud alt overnaturligt. På grund af dette, er Urantianerne ofte blevet forvirret over den Universelle Faders natur, da alle hans medarbejdere og underordnede ord og handlinger så generelt er blevet tilskrevet ham. I Adams og Evas tilfælde var englen i haven ingen anden end den øverste af de planetariske hjælpere der var på vagt. Denne seraf, Solonla, proklamerede misligholdelsen af den guddommelige plan og anmodede om, at De Melkisedekske forvaltere ville vende tilbage til Urantia.

Mellemvæsenerne af anden grad er en naturlig del af de Adamiske missioner. Som det er tilfælde med efterkommerne til Planetprinsens legemlige personale, så er efterkommerne af de Materielle Sønner og Døtre også af to klasser: deres fysiske børn og mellemvæsenerne af anden grad. Disse materielle men sædvanligvis usynlige planetariske ministre bidrager meget til fremme af civilisationen og endda til undertrykkelse af oprørske minoriteter, der kan forventes at ville undergrave den sociale udvikling og åndelige fremskridt.

Mellemvæsenerne af anden grad bør ikke forveksles med dem der tilhører første grad, og som stammer fra tiden efter Planetprinsens ankomst. På Urantia gik et flertal af disse tidligere mellemvæsener i oprør med Caligastia og er, siden pinse, blevet interneret. Mange som tilhørte Adams gruppe, og som ikke forblev loyale over for den planetariske administration er ligeledes interneret.

På dagen for den første pinse skabte de loyale Mellemvæsener af først og anden grad et frivilligt forbund, og har lige siden fungeret som en enhed i verdens anliggender. De tjener under ledelse af loyale Mellemvæsener, der skiftevis er

valgt fra de to grupper.

Jeres verden er blevet besøgt af fire klasser af sønner: Caligastia, Planetprinsen; Adam og Eva, Guds Materielle Sønner; Machiventa Melkisedek, "vismand af Salem" under Abrahams dage; og Kristus Michael, der kom som Paradisets overdragelsens Søn. Hvor meget mere effektivt og smukt ville det ikke have været om Michael, den øverste hersker i Nebadons univers, var blevet hilst velkommen til jeres verden af en loyal og effektiv Planetprins og en hengiven og succesrig Materiel Søn, som begge kunne have gjort så meget for at forhøje overdragelsens Søns livsværk og mission! Men ikke alle verdener har været så uheldig som Urantia, heller ikke har de Planetariske Adamers mission altid været så svære eller så farlige. Når det lykkes, bidrager de til udviklingen af et stort folk, fortsætter som de synlige ledere af planetariske anliggender endda langt ind i den tidsalder, hvor en sådan verden er etableret i lys og liv.

4. DE SEKS EVOLUTIONÆRE RACER

Den dominerende race på de beboede verdener i de tidlige tidsalder er det røde menneske, som sædvanligvis er den første som når op til det menneskelige udviklingsniveau. Men selvom det røde menneske er planeterens ældste race, begynder de efterfølgende farvede folk meget tidligt at fremtræde under den tidsalder hvor de dødelige fremkommer

De tidligere racer er noget bedre end de senere; den røde race står langt over den indigofarvede - sorte - race. Livsbærerne skænkede den oprindelige eller røde race de levende energiers fulde begavelse, og hver efterfølgende evolutionære manifestation af en særlig gruppe af dødelige repræsenterer en variation på bekostning af den oprindelige udgivelse. Selv de dødeliges kropslængde har tendens til at falde fra det røde menneske ned til indigoracen, selvom uventede træk af gigantisme optrådte på Urantia blandt de grønne og orange folk.

I de verdener, der har alle seks evolutionære racer består de højerestående folkeslag af den første, tredje og femte race - den røde, den gule og den blå. De evolutionære racer veksler således med hensyn til kapacitet for intellektuel vækst og åndelig udvikling, således at den andet, fjerde og sjette race er noget mindre begavede. Disse sekundære racer af folk, mangler i visse verdener; i mange andre er det dem, der er blevet udryddet. Det er en uheldig omstændighed at I på Urantia, i så stor udstrækning har mistet jeres højerestående blå mennesker, bortset fra at de består i jeres blandede "hvide race". Tabet af jeres orange og grønne stammer er ikke en så alvorlig bekymring.

Selvom udviklingen i seks - eller tre - farvede racer synes at indebære en forringelse af den røde races oprindelige struktur, medfører den nogle meget ønskelige variationer i typerne af dødelige og muliggør et ellers uopnåelig udtryk for menneskets forskellige potentialer. Disse ændringer er til gavn for udviklingen af menneskeheden som helhed, forudsat at de efterfølgende opgraderes af den importerede Adamiske eller violette race. På Urantia blev denne sædvanlige sammenlægningsplan ikke grundigt udført, og denne manglende virkeliggørelse af planen for raceudvikling gør det umuligt for jer, når I observerer resterne af disse tidlige racer i jeres verden, at forstå særligt meget om disse folks status i en gennemsnitlig beboet verden.

I de tidlige dage af race udvikling er der en svag tendens til, at de røde, gule og de blå mennesker vil krydse med hinanden; der findes en lignende tendens for de orange, grønne og indigo racer til at blande sig indbyrdes.

De mere tilbagestående mennesker er normalt ansat som arbejdere af de mere progressive racer. Dette er baggrunden for slaveriets oprindelse på planeterne i de tidlige tidsalder. De orange farvede mennesker er normalt undertrykt af de røde og reduceret til status som tjenere - undertiden udryddet. De gule og røde mennesker omgås ofte, men ikke altid. Den gule race slavebinder normalt den grønne, mens de blå mennesker undertrykker de indigofarvede. Disse racer af primitive mennesker tænker ikke mere over at udnytte deres tilbagestående medmenneskers tjenester i tvangsarbejde end hvad Urantianerne anser det for at ville købe og sælge heste og kvæg.

I de fleste normale verdener overlever ufrivillig slaveri ikke Planetprinsens domsperiode, selvom psykiske defekte og social kriminelle ofte stadig tvinges til at udføre ufrivillig arbejdskraft. Men på alle normale sfærer afskaffes denne slags primitive slaveri snart efter ankomsten af den importerede violette eller Adamiske race.

Disse seks evolutionære racer er bestemt til at blive blandet og forædlet ved sammenlægning med de Adamiske opløfters efterkommere. Men før disse folk er blandet, er de laverestående og uegnet stort set elimineret. Planetprinsen

og den Materielle Søn, afgør sammen med andre egnede planetariske myndigheder, de reproducerende genetiske arveanlægs egnethed. Vanskeligheden ved at udføre et sådant radikalt program på Urantia består i mangel af kompetente dommere, der vil være i stand til at bestemme over den enkeltes biologiske egnethed eller uegnethed i jeres verdens racer. Uanset denne forhindring, ser det ud til, at I burde være i stand til at blive enige om den biologiske udelukkelse af jeres mere markant uegnede, defekte, degenererede og asociale elementer.

5. RACESAMMENLÆGNINGEN - OVERDRAGELSEN AF DET ADAMISKE BLOD

Når en Planetarisk Adam og Eva ankommer på en beboet verden, er de blevet fuldt instrueret af deres overordnede, om den bedste måde at opnå en forbedring af de eksisterende racer af intelligente væsener. Handlingsplanen er ikke overalt den samme; meget overlades til det omsorgsfulde par og deres vurdering, og fejl er ikke sjældne, især på forstyrrede, oprørske verdener, som Urantia.

Sædvanligvis begynder de violette folk ikke at blande sig med de planetariske indfødte indtil deres egen gruppe beløber sig til over en million. Men i mellemtiden proklamerer Planetprinsens personale, at Guds børn er kommet ned, til så at sige, at være ét med menneskeracerne; og folk ser ivrigt frem til den dag, hvor meddelelsen vil blive udråbt til dem, at de, der har kvalificeret sig som tilhørende den højerestående race har tilladelse til at rejse til Edens Have og der vælges af Adams sønner og døtre til de evolutionære fædre og mødre for menneskeheden af den nye og blandede klasse.

I normale verdener parrer de Planetariske Adam og Eva sig aldrig med de evolutionære racer. Dette biologiske forbedringsarbejde er en funktion for Adams efterkommere. Disse Adamiter går ikke ud blandt menneskeracerne; prinsens personale bringer de højerestående mænd og kvinder til Edens have for frivillig parring med Adams efterkommere. Og i de fleste verdener betragtes dette som den højeste ære at blive udvalgt som kandidat til parring sammen med havens sønner og døtre.

For første gang formindskes racemæssige krige og andre stammefolks stridigheder, mens verdens racer i stigende grad stræber efter at kvalificere sig til anerkendelse og adgang til haven. I kan i bedste fald, kun have en meget svag idé om, hvordan denne konkurrenceprægede kamp kommer til at stå i centrum for alle aktiviteter på en normal planet. Hele denne plan for raceforbedring forliste tidligt på Urantia.

Den violette race er et monogamt folk, og hver evolutionær mand eller kvinde som forener sig med de Adamiske Sønner og Døtre forpligter sig til ikke at tage andre partnere og til at undervise sine børn i monogami. Børn fra alle disse foreninger er uddannet og trænet i Planetprinsens skoler og får derefter tilladelse til at gå ud til racen som deres evolutionære forælder tilhørte, for der at gifte sig blandt de udvalgte grupper af højerestående dødelige.

Når disse arveanlæg fra de Materielle Sønner tilføjes som et tilskud i verdens udviklende racer, påbegyndes en ny og større æra af evolutionær udvikling. Efter denne udgydelse gennem formering af importeret evne og superevolutionære træk følger en række af hurtige fremskridt i civilisationen og den racemæssige udvikling; på under hundred tusinde år gøres der større fremskridt end under en million år tidligere kamp. I jeres verden, selv i lyset af at de ordinerede planer blev misligholdt, er der gjort store fremskridt siden jeres folk fik Adams livsplasma i gave.

Selvom de racerene børn fra en planetarisk Edens have kan overdrage sig selv til de højerestående individer af de evolutionære racer og derved opgradere det biologiske niveau for menneskeheden, ville det ikke være til gavn for de højerestående dødelige af Urantia at parre sig med de laverestående racer; en sådan uklog foretagende ville bringe hele civilisationen på jeres verden i fare. Da det ikke lykkes at opnå raceharmonisering gennem det Adamiske foretagende, må I nu udrede jeres planetariske raceforbedrings problem gennem andre og hovedsageligt menneskelige metoder for tilpasning og kontrol.

6. EDENS REGIME

I de fleste af de beboede verdener forbliver Edens have et storslået kulturelt centrum og fortsætter med at fungere som sociale mønstre for planetarisk adfærd og benyttes tidsalder efter tidsalder. Selv i begyndelsen, hvor de violette folk er relativt afsondret, modtager deres skoler egnede kandidater fra verdens racer, mens havens industrielle udvikling åbner nye kanaler for kommercielt samvær. På denne måde bidrager Adamerne og Evaerne og deres efterkommere til

kulturens pludselige udvidelse og til en hurtig forbedring af de evolutionære racer i deres verden. Og alle disse relationer er udvidet og forseglet af sammenlægningen mellem de evolutionære racer og Adams sønner, hvilket resulterer i en umiddelbar opgradering af den biologiske status, en stimulering af det intellektuelle potentiale, og en styrkelse af åndelig modtagelighed.

I normale verdener bliver den violette races havehovedkvarter det andet centrum for verdens kultur og sætter sammen med Planetprinsens hovedkvarters by, tempoet for civilisationens udvikling. I mange århundreder fungerer Planetprinsens skoler i hovedstadens hovedkvarter samtidig med skolerne i Adams og Evas have. De ligger normalt ikke så langt fra hinanden, og de udøver harmonisk samarbejde.

Forestil dig, hvad det ville betyde, hvis der et eller andet sted i Mellemøsten var et af verdens førende civilisation, en storslået planetarisk universitet for kultur, som uafbrudt havde fungeret i 37 000 år. Og igen, overveje, hvorledes selv et så urgammelt centrums moralske autoritet vil blive styrket, hvis der ikke langt derfra var endnu et andet og ældre hovedkvarter for himmelsk ministerium, hvis traditioner ville udøve en kumulativ kraft på 500.000 års integreret evolutionær indflydelse. Det er skikke, som til sidst spreder Edens idealer til en hel verden.

Planetprinsens skoler beskæftiger sig primært med filosofi, religion, moral, og de højere intellektuelle og kunstneriske resultater. Adam og Evas skoler i haven er normalt afsat til praktiske kunst, fundamental intellektuel uddannelse, social kultur, økonomisk udvikling, handelsforbindelser, fysisk effektivitet, og civil regering. Til sidste instans sammenfletter disse verdens centre, men nogle gange sker det, at den faktiske sammenlægning først finder sted ved tider for den første Administrator Søns besøg.

De Planetariske Adamer og Evaer fortsatte tilstedeværelse, sammen med den violette races fuldblods kerne, giver Edens kultur den stabilitet i vækst som gør det muligt for den at påvirke verdenskulturen med traditionens overbevisende kraft. I disse udødelige Materielle Sønner og Døtre, møder vi det sidste, og uundværlige led, der forbinder Gud med mennesket og bygger bro over den næsten uendelige kløft mellem den evige Skaber og de laveste endelige personligheder af tiden. Her er et væsen af høj oprindelse, som er fysisk, materiel, til og med en seksuel skabning lige som de dødelige på Urantia, en som kan se og forstå den usynlige Planetprins og fortolke ham for verdens dødelige væsener, for Materielle Sønner og Døtre er i stand at se alle de lavere klasser af åndelige væsener; de kan visualisere Planetprinsen og hele hans personale, synlig og usynlig.

Gennem århundreder, gennem sammenlægning af deres efterkommere med menneskeracerne, er det den samme Materielle Søn og Datter, der bliver accepteret som menneskehedens fælles forfædre, de selvsamme fælles forældre til de nu blandede efterkommere af de evolutionære racer. Det er hensigten, at dødelige, som begynder fra en beboet verden skal få erfaringen med at genkende syv fædre:

1. Den biologiske far - den kødelige far.
2. Verdens far - den Planetariske Adam.
3. Sfærernes far - Systemherskeren.
4. Den Højeste Far - Konstellations Faderen.
5. Universets Far - Skabersønnen og øverste hersker af de lokale skabelser.
6. Superfædrene - Dagenes Ældste, der styrer superuniverset.
7. Ånde eller Havona Faderen - den Universelle Fader, som bor i Paradiset og udgiver sin ånd til at leve og virke i sindene på de ydmyge væsener, som bor i universernes univers.

7. FORENET ADMINISTRATION

Fra tid til anden kommer Paradisets Avonal Sønner til de beboede verdener for retslige anliggender, men den første Avonal som ankomme på en administrativ mission indvier den fjerde domsperiode i en evolutionær verden i tid og rum.

På nogle planeter, hvor denne Administrator Søn er alment accepterede, forbliver han i en tidsalder; og dermed blomstrer planeten under tre Sønners fælles herredømme: Planetprinsen, den Materielle Søn og Administrator Sønnen, de to sidstnævnte er synlige for alle indbyggerne i verden.

Inden den første Administrator Søn afslutter sin mission på en normal evolutionær verden, har der fundet en sammenlægning sted mellem Planetprinsens og den Materielle Søns uddannelsesmæssige og administrative aktiviteter. Denne sammenlægning af den dobbelte overvågning af en planet forårsager at der opstår en ny og effektiv verdens administration. Efter at Administrator Sønnen har trukket sig tilbage overtager den Planetariske Adam den udadgående styring af sfæren. Den Materielle Søn og Datter fungerer dermed sammen som planetariske administratorer indtil verden etableres i lys og liv; hvorefter Planetprinsen ophøjes til status af Planethersker. Under denne tidsalder af avancerede evolution, bliver Adam og Eva, hvad man kunne kalde fælles statsministre i den herliggjorte verden.

Så snart den nye og konsoliderede hovedstad i den udviklende verden er blevet veletableret, og lige så hurtigt som de kompetente underordnede administratorer er optrænet korrekt, bygges underhovedstæder i fjerntliggende landområder og blandt de forskellige folkeslag. Før ankomsten af en anden Søn for en ny domsperiode, er fra halvtreds til et hundrede af disse undercentre organiseret.

Planetprinsen og hans personale fremmer stadig de åndelige og filosofiske aktivitetsområder. Adam og Eva er særlig opmærksom på verdens fysiske, videnskabelige og økonomiske status. Begge grupper afsætter ligeligt deres energi til fremme af kunst, sociale relationer og intellektuelle præstationer.

På tidspunktet for indvielsen af den femte domsperiode for verdens anliggender, er en storslået administration af planetariske aktiviteter opnået. De dødeliges eksistens på en sådan veldrevet sfære er faktisk stimulerende og givende. Hvis Urantianerne blot kunne observere livet på sådan en planet, ville de straks sætte pris på værdien af det, som deres verden har mistet ved at omfavne det onde og deltage i oprør.

[Præsenteret af en Anden gradens Lanonandek Søn i Reservekorpset.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 52

DE DØDELIGES PLANETARISKE EPOKER

FRA indførelsen af liv på en evolutionær planet til tidspunktet for den endelige blomstringstid med lys og liv, forekommer der på scenen af verdens begivenheder mindst syv epoker i menneskets liv. Disse efter hinanden følgende tidsaldrer er bestemt af de guddommelige Sønners planetariske missioner, og disse epoker vises på en gennemsnitlig beboet verden i følgende rækkefølge:

1. Mennesket før Planetprinsen.
2. Mennesket efter Planetprinsen.
3. Mennesket efter Adam.
4. Mennesket efter Administratorsønnen.
5. Mennesket efter Overdragelsens Søn.
6. Mennesket efter den Undervisende Søn.
7. Lysets og Livets tidsalder.

Så snart verdnerne i rummet, er fysisk egnet til livet, indføres de i Livsbærernes register, og i rettidigt tid er disse sønner sendt til disse planeter med henblik på at indlede liv. Hele perioden fra livets introduktion til mennesket opstår, er benævnt før menneskelige æra og går forud for følgende dødelige epoker behandlet i denne fortælling.

1. DET PRIMITIVE MENNESKE

Fra tidspunktet for menneskets opståen fra dyrets niveau - til han kan vælge at tilbede Skaberen - til ankomsten af Planetprinsen, kaldes de dødelige vilje skabninger *primitive mennesker*. Der findes seks grundlæggende typer eller racer af primitive mennesker, og disse tidlige folk fremtræder efter hinanden i spektralfarvernes rækkefølge, begyndende med den røde. Den tid, der kræves i disse tidlige livsevolutioner varierer meget på de forskellige verdener, den spænder fra et hundrede og halvtreds tusind år til over en million år af Urantia tid.

De evolutionære farvede racer - rød, orange, gul, grøn, blå og indigo - begynder at fremkomme omkring det tidspunkt, hvor det primitive menneske er ved at udvikle et enkelt sprog, og er begyndt at udøve den kreative fantasi. På dette tidspunkt har mennesket tilpasset sig til at stå oprejst.

De primitive mennesker er mægtige jægere og vilde krigere. Denne tidsalders lov er den fysiske stærkeste overlever; styret i disse tider er helt baseret på stammen. Under de tidlige racekampe blev nogle af de evolutionære racer udslettet på mange verdener, som det skete på Urantia. De, som overlever blandes normalt efterfølgende med den senere importerede violette race, de Adamiske folk.

I lyset af den efterfølgende civilisation, så er denne æra af primitive menneskers livsforløb et langt, mørkt og blodigt kapitel. Junglens etik og urskovenes moral er ikke i overensstemmelse med standarden for de efterfølgende domsperioder karakteriseret ved åbenbaret religion og højere åndelig udvikling. I normale og ikke-eksperimentelle

verden afviger denne epoke meget fra de langvarige og yderst brutale kampe, der karakteriserede denne tidsalder på Urantia. Når I er kommet ud fra erfaringen af din første verden, vil du begynde at indse, hvorfor denne lange og smertefulde kamp om de evolutionære verdener finder sted, og efterhånden som du går fremad ad vejen til Paradiset, vil du i stigende grad bedre forstå visdommen i disse tilsyneladende mærkelige gøremål. Men trods alle omskiftelser af de tidligste tider af menneskets fremkomst, repræsenterer de primitive menneskers præstationer et glimrende, selv et heroisk, kapitel i krøniken over en evolutionær verden i tid og rum.

Det tidlige evolutionære menneske er ikke et farverigt væsen. I almindelighed bor disse primitive dødelige i huler eller under klippefremspring. De bygger også primitive hytter i de store træer. Inden de opnår en højere grad af intelligens, oversvømmes planeterne undertiden af de større typer af dyr. Men tidligt i dette livsforløb lære de dødelige at tænde og vedligeholde ild og da den opfindsomme fantasi tiltager og redskaber forbedres, underlægger mennesket snart de større og mere u håndterlige dyr. De tidlige racer udnytter også i stor udstrækning de større flyvende dyr. Disse enorme fugle er i stand til at bære en eller to mennesker af gennemsnitlig størrelse på en flyvning på over otte hundrede kilometer i et stræk. På nogle planeter er disse fugle til stor hjælp, da de besidder en høj grad af intelligens, og ofte kan tale mange ord på områdets sprog. Disse fugle er meget intelligente, meget lydige, og utroligt kælen. Sådanne passagerfugle har længe været uddød på Urantia, men jeres tidlige forfædre havde nytte og glæde af deres tjenester.

Menneskets erhvervelse af etisk dom, moralsk vilje, er normalt sammenfaldende med forekomsten af tidlig sprog. Ved opnåelse af det menneskelige plan, og efter fremkomsten af jordiske vilje, bliver disse væsener midlertidigt modtagelige for de iboende guddommelige Rettere, og efter døden vælges mange behørigt som overlevende og forsegles af ærkeenglene til efterfølgende opstandelse og fusion med ånden. Ærkeenglene ledsager altid Planetprinsene, og en domsperiodes påkendelse af verdenen sket samtidig med prinsens ankomst.

Alle dødelige, der bebos af Tankerettere er potentielle tilbedere; de er blevet "oplyst af det sande lys", og de har kapacitet til at søge gensidig kontakt med guddommeligheden. De primitive menneskers tidlige eller biologiske religion er i høj grad en vedvarende dyrisk frygt kombineret med uvidende ærefrygt og overtro indenfor stammen. Overlevelsen af overtro blandt Urantias racer er næppe flatterende for jeres evolutionære udvikling eller foreneligt med jeres ellers flotte resultater i materielle fremskridt. Men denne tidlige religion af frygt tjener et meget værdifuldt formål af at undertrykke disse primitive skabningers voldsomme temperament. Det er forløberen for civilisation og den jord, hvori Planetprinsen og hans ministre senere planter frøene til den åbenbarede religion.

Inden et hundrede tusinde år fra det tidspunkt, hvor mennesket begynder at bevæge sig oprejst, ankommer Planetprinsen sædvanligvis, som er udsendt af systemherskeren baseret på Livsbærernes rapport om, at viljen fungerer, selv om forholdsvis få individer er udviklet på denne måde. De primitive dødelige hilser normalt Planetprinsen og hans synlige personale velkommen; i virkeligheden, betragter de dem ofte med ærefrygt og ærbødighed, næsten med tilbedelse, hvis de ikke holdes tilbage.

2. MENNESKET EFTER PLANETPRINSEN

Med ankomsten af Planetprinsen begynder en ny domsperiode. Jorden får et styre og den avancerede stammelivs epoke er nået. Samfundet bevæger sig fremad med store skridt i løbet af et par tusinde år af denne ordning. Under normale forhold opnår de dødelige et højt civilisationsniveau i denne tidsalder. De behøver ikke kæmpe lige så længe i barbari som Urantias racer gjorde. Livet på en beboet verden er så forandret ved oprør, at I kun kan have en ubetydelig eller ingen idé om en sådan ordning på en normal planet.

Den gennemsnitlige varighed af denne domsperiode er omkring fem hundrede tusind år, nogle gange længere, undertiden kortere. I løbet af dette tidsforløb etableres planeten i systemets kredsløb, og en fuld kvote af serafiske og andre himmelske hjælpere er tildelt dens administration. Tankeretterne kommer i stigende antal, og serafvogterne udvider deres ordning for tilsyn med de dødelige.

Når Planetprinsen ankommer på en primitiv verden, råder frygtens og uvidenhedens udviklede religion. Prinsen og hans personale præsenterer de første afsløringer om højere sandhed og universets organisation. Disse indledende præsentationer af åbenbaret religion er meget enkel, og de vedrører som regel det lokale systems anliggender. Religion er helt en udviklingsproces før Planetprinsens ankomst. Efterfølgende fremskyndes religion som følge af graduerede

åbenbarelsen samt ved evolutionær vækst. Hver domsperiode, hver epoke blandt de dødelige, modtager en udvidet præsentation af åndelig sandhed og religiøs etik. Udviklingen af beboernes religiøse modtagelighedskapacitet i en verden bestemmer i høj grad deres åndelige fremskridt og omfanget af religiøs åbenbaring.

Denne domsperiode bevidner et åndelig dagbry og de forskellige racer og deres forskellige stammer får tendens til at udvikle specialiserede religiøse og filosofiske tankesystemer. Der løber to ensartet træk gennem alle disse racemæssige religioner: de primitive menneskers tidlige frygt og Planetprinsens senere åbenbaringer. I nogle henseender synes Urantianerne ikke helt at være kommet videre fra denne fase af planetariske evolution. Hvis du fortsætter dette studium, vil du mere tydeligt kunne skelne, hvor langt din verden afviger fra gennemsnitskursen af evolutionært fremskridt og udvikling.

Men Planetprinsen er ikke nogen "Fredsprins." Racestridigheder og stammekrige fortsætter selv i denne domsperiode, men med aftagende hyppighed og sværhedsgrad. Dette er den store tidsalder for racernes udspreddelse, og den kulminerer i en periode med intens nationalisme. Hudfarven er grundlaget for stamme- og nationale sammenslutninger, og de forskellige racer udvikler ofte separate sprog. Hver voksende gruppe af dødelige har også en tendens til at forsøge at isolere sig. Denne adskillelse er begunstiget af, at der findes mange sprog. Inden disse forskellige racer forenes fører deres ubarmhjertige krigsførelse undertiden til udslettelse af hele folkeslag; de orange-farvede og de grønne mennesker er særligt udsat for en sådan udryddelse.

I gennemsnitlige verdener begynder, der i den sidste del af prinsens styre, det nationale liv at erstatte stammeorganisation eller rettere den lægges ovenpå de eksisterende stammegrupperinger. Men den store sociale præstation af prinsens epoke er fremkomsten af familielivet. Hidtil har menneskelige relationer hovedsagelig været til stammen; nu, begynder hjemmet at materialisere sig.

Dette er domsperioden, hvor ligestilling mellem kønnene realiseres. På nogle planeter kan manden herske over kvinden; på andre er det omvendte fremherskende. I løbet af denne tidsalder indfører normale verdener fuld ligestilling mellem kønnene, hvilket går forud for en fuldstændig realisering af hjemmelivets idealer. Dette er indgangen til hjemmelivets gyldne tidsalder. Ideen om stammebaseret styring har gradvist banet vejen for den dobbelte opfattelse om det nationale liv og familielivet.

Under denne tidsalder får landbrug sin begyndelse. Det voksende familiebegreb er uforenelig med jægerens omstrejfende og usikker liv. Faste bopladser og dyrkning af jorden bliver med tiden etableret vaner. Tæmning af dyr og udviklingen af færdigheder til hjemmet fortsætter hastigt. Efter højdepunktet af den biologiske udvikling er nået, er et højt civilisationsniveau opnået, men der er kun lidt udvikling af en mekanisk slags; opfindelser er karakteristisk for den efterfølgende tidsalder.

Racerne bliver rensat og bragt op til et højt fysisk niveau og intellektuel styrke inden udgangen af denne æra. Den tidlige udvikling af en normal verden er meget hjulpet af planen om at fremme forøgelsen af de højerestående former for dødelige med forholdsmæssig begrænsning blandt de laverestående. Og det er jeres tidlige folks fejlslagne evne til at skelne mellem disse typer, der tegner sig for tilstedeværelsen af så mange defekte og degenererede individer blandt nutidens Urantia racer.

Et af de store resultater af prinsens tidsalder er denne begrænsning af multiplikation af psykisk defekte og socialt uegnede individer. Længe før de følgende Sønner, Adamerne ankommer, fokuserer de fleste verdener alvorligt på opgaven af at rense racerne, noget som Urantia folk endnu ikke engang for alvor er begyndt på.

Dette raceforbedringsproblem er ikke sådan en omfattende foretagende, når det bliver angrebet på dette tidlige tidspunkt i den menneskelige evolution. Den forudgående periode af stammefejder og hårde kampe for overlevelse mellem racerne har luget ud i de fleste unormale og defekte træk. En idiot har ikke store chancer for at overleve i en primitiv og krigsførende stammes social organisation. Det er den falske følelse af jeres delvis perfektioneret civilisationer, der fremmer, beskytter og fastholder de håbløst defekte træk af evolutionære menneskelige arter.

Det er hverken ømhed eller altruisme at skænke forgæves sympati for degenererede mennesker, unormale og uduelige dødelige som ikke kan reddes. I selv de mest normale af de evolutionære verdener eksisterer der tilstrækkelige forskelle mellem individer og mellem mange sociale grupper til at give mulighed for den fulde udøvelse af alle disse ædle træk af

altruistiske følelser og uselvvisk jordiske pleje uden at videreføre socialt uegnet og moralsk degenererede funktioner i udviklingen af menneskeheden. Der er rigelig mulighed for udøvelsen af tolerance og funktionen af altruisme til gavn for de uheldige og trængende personer, som ikke uigenkaldeligt har tabt deres etiske arv og for evigt ødelagt deres åndelige førstefødselsret.

3. MENNESKET EFTER ADAM

Når den oprindelige drivkraft for det evolutionære liv har kørt sit biologiske løb, når mennesket har nået højdepunktet af den dyriske udvikling, så ankommer den næste Søn i rækkefølgen, og den anden domsperiode af nåde og tjeneste indvies. Dette gælder på alle evolutionære verdner. Når det højest mulige niveau af evolutionære liv er nået, når det primitive menneske er steget så højt op som muligt på den biologiske skala, udstationeres en Materiel Søn og Datter altid, afsendt af Systemherskeren på planeten.

Tankeretterne er i stigende grad overdraget til mennesket efter Adam, og i konstant stigende antal opnår disse dødelige evne til efterfølgende fusion med Retteren. Da Adamerne fungerer som nedstigende Sønner, behøver de ikke at besidde Rettere, men deres planetariske efterkommere - direkte og blandede - bliver legitime kandidater til modtagelse, i god tid, af Mysterieledsageren. Ved afslutningen af tidsalderen efter Adam er planeten i besiddelse af sin fulde kvote af himmelske ministre; kun Rettere til fusion er endnu ikke universelt overdraget.

Det Adamiske regimes primære formål er at påvirke det udviklende menneske til at fuldføre overgangen fra civilisationens jæger- og hyrdestadium til det for landmanden og gartner, der senere suppleres med bysamfundets og industriens bidrag til civilisationen. Ti tusind år af denne domsperiode med de biologiske opløftere, er tilstrækkelig til at opnå en fantastisk forvandling. Femogtyve tusind års af en sådan administration af Planetprinsens og de Materielle Sønners forende visdom vil sædvanligvis modne sfæren for ankomsten af en Administrator Søn.

Denne tidsalder vidner normalt færdiggørelsen af eliminering af de uegnede og yderligere rensning af de racemæssige arveanlæg; i normale verdner er de defekte bestialske tendenser næsten helt elimineret fra verdens reproducerende menneskeracer.

De adamiske efterkommere formerer sig aldrig med de laverestående elementer af de evolutionære racer. Det er heller ikke den guddommelige plan, at den Planetariske Adam eller Eva personligt skal parre sig med de evolutionære folk. Dette projekt for raceforbedring er en opgave for deres efterkommere. Men efterkommerne af den Materielle Søn og Datter mobiliseres i mange generationer før foretagende med race-sammensmeltningen indvies.

Resultatet af den Adamiske livsplasmas gave til de dødeliges racer er en umiddelbar opgradering af den intellektuelle kapacitet og en acceleration af åndelige fremskridt. Normalt er der også en form for fysiske forbedringer. I en gennemsnitlig verden indebærer domsperioden efter Adam en æra af væsentlige opfindelser, energistyring, og mekanisk udvikling. Dette er en æra, hvor en mangeartet industri opstår og naturkræfter bringes under kontrol; det er den gyldne tid for udforskninger og den endelige erobring af planeten. Meget af de materielle fremskridt foregår i en verden i løbet af denne tid hvor udviklingen af de fysiske videnskaber indledes, netop sådan en epoke som Urantia nu oplever. Jeres verden er gennemsnitlig mere end en hel domsperiode bag den planetariske tidsplan.

Ved udgangen af den Adamiske domsperiode er racerne på en normal planet praktisk taget blandet, så det virkelig kan proklamerede, at "Gud har gjort alle folkeslag af et blod", og at hans Søn "har lavet af en farve alle folk." Hudfarven på sådan en sammensmeltet race er lidt af en olivenuance i den violette farvetone, sfærernes "hvide" race.

Det primitive menneske er for det meste kødædende; de Materielle Sønner og Døtre spiser ikke kød, men deres efterkommere drages i løbet af få generationer normalt til det altædende niveau, selv om hele grupper af deres efterkommere undertiden forbliver ikke-kødædende. Racernes dobbelte oprindelse efter Adam forklarer, hvorfor sådanne blandede menneskeslægter udviser anatomiske levn både fra planteædende og kødædende dyregrupper.

Inden for ti tusind års sammensmeltning af racerne udviser slægterne at dette har resulterende i varierende grader af anatomisk blanding, nogle arter udviser flere træk af de ikke-kødspisende forfædre, mens andre udviser flere af de karakteristiske træk og fysiske egenskaber efter deres kødædende evolutionære forfædre. De fleste af disse verdens

racer bliver snart altædende, levende på en bred vifte af fødevarer fra både dyre- og planteriget.

Tidsepoken efter Adam er internationalismens domsperiode. Med den næsten gennemførte opgave med at blande racerne, aftager nationalismen, og menneskeligt broderskab begynder virkelig at tage form. Repræsentativ regering begynder at erstatte den monarkiske eller patriarkalske styreform. Uddannelsessystemet bliver verdensomspændende, og efterhånden aftager racernes sprog for de violette folks sprog. Universal fred og samarbejde er sjældent opnået indtil racerne er temmelig godt blandet, og indtil de taler et fælles sprog.

Under de afsluttende århundreder af æraen efter Adam udvikles en ny interesse for kunst, musik og litteratur, og denne verdensomspændende vækkelse er et tegn på at en Administrator Søn snart fremkommer. Kronen på udviklingen af denne æra er den verdensomspændende interesse i intellektuelle realiteter, sand filosofi. Religionen bliver mindre nationalistisk, bliver mere og mere en planetarisk affære. Nye afsløringer af sandheden karakteriserer disse tider, og konstellationernes Højeste begynder at styre i menneskelige anliggender. Sandhedsåbenbaringen er udvidet op til konstellationernes administration.

Stort etisk fremskridt karakteriserer denne æra; menneskets broderskab er målet for samfundet. Verdensomspændende fred - ophør af konflikt mellem racerne og fjendtligheder mellem nationerne - angiver at planeten er moden for ankomsten af den tredje klasse blandt Sønnerne, Administratorsønnen.

4. MENNESKET EFTER ADMINISTRATORSØNNEN

Når denne tidsalder begynder er de dødelige racer på normale og loyale planeter blandet og biologisk i fin form. Der er ingen race eller hudfarve problemer; alle nationer og racer er bogstaveligt af ét blod. Menneskeligt broderskab blomstrer, og nationerne er ved at lære at leve på jorden i fred og ro. En sådan verden står på tærsklen til en stor og kulminerede intellektuel udvikling.

Når en evolutionær verden således bliver moden til administrations tidsalderen åbenbarer en af Avonal Sønnernes højeste klasse sig på en administrativ mission. Planetprinsen og de Materielle Sønner har deres oprindelse i lokal universet; Administrator Sønnen kommer fra Paradiset.

Når Paradisets Avonaler kommer til de dødeliges sfærer på retslige procedurer, udelukkende som dommere for at dømme en domsperiode, er de aldrig inkarneret. Men når de kommer på administrative missioner, er de i hvert fald på den første, altid inkarneret, selvom de ikke oplever fødsel, og heller ikke oplever verdens død. De kan leve videre i generationer i de tilfælde, hvor de fortsætter som herskere på visse planeter. Når deres mission er afsluttet, opgiver de deres planetariske liv og vende tilbage til deres tidligere status som guddommelige Sønner.

Hver ny dispensation udvider horisonten af åbenbaret religion, og Administrator Sønnen udvider sandheds åbenbaringen ved at beskrive lokaluniverset og alle dets anliggender.

Efter en Administrator Søns indledende besøg opnår racerne hurtigt deres økonomiske befrielse. Det daglige arbejde, der kræves for at opretholde ens uafhængighed ville være repræsenteret ved to og en halv time af jeres tid. Det er helt risikofrit at befri sådanne etiske og intelligente dødelige. Sådanne raffinerede folk ved godt, hvordan man udnytter fritiden godt for selvstændig forbedring og planetarisk fremskridt. Denne tidsalder vidner en yderligere rensning af racers arvmasse gennem en begrænsning af reproduktionen blandt de mindre duelige og dårligt begavet individer.

Den politiske myndighed samt socialadministrationen af racerne fortsætter med at forbedres, selvstyre er ganske veletableret i slutningen af denne tidsalder. Med selvstyre henviser vi til den højeste form for repræsentativ regering. Sådanne verdener forfremmer og ærer kun de ledere og herskere, der er mest egnet til at bære sociale og politiske ansvar.

I løbet af denne æra er størstedelen af verdens dødelige beboede med Rettere. Men selv nu er overdragelsen af guddommelige ledsagere ikke altid verdensomfattende. Rettere med fusionsskæbne er endnu ikke skænket til alle planetariske dødelige; det er stadig nødvendigt, at viljeskabningerne vælger Mysterieledsageren.

Under den afsluttende tidsalder af denne domsperiode, begynder samfundet at vende tilbage til mere forenklede former for livsstil. Den avancerede karakter af en fremrykkende civilisation kører sin gang, og dødelige lærer at leve mere naturligt og effektivt. Denne tendens stiger med hver efterfølgende epoke. Dette er en tidsalder hvor kunst, musik og videregående uddannelse blomstrer. De fysiske videnskaber har allerede nået højden af deres udvikling. I en ideel verden opleves afslutningen af denne alder, med en storslået religiøs vækkelse i al sin fylde, en verdensomspændende åndelig oplysning. Og denne omfattende vækkelse af racernes spirituelle natur er et tegn på, at Overdragelsens Søn ankommer og for indvielsen af den femte dødelige epoke.

I mange verdener viser det sig, at planeten ikke gennem en enkelt administrativ mission er gjort klar til en Overdragelsens Søn; i så fald vil der være en anden, selv en række Administrator Sønner, som hver især vil rykke racerne fra en domsperiode til en anden, indtil planeten er gjort klar til at tage imod gaven fra en Overdragelsens Søn. På den anden og efterfølgende missioner af Administrator Sønner kan de måske eller måske ikke være inkarneret. Men uanset hvor mange Administrator Sønner som kan tænkes at fremkomme - og de kan også komme selv efter Overdragelsens Søn - markerer hver og en afslutningen på en domsperiode og begyndelsen af en anden.

Disse Administrator Sønners domsperioder dækker et sted mellem femogtyve tusind -halvtreds tusind års af Urantia tid. Nogle gange er en sådan epoke meget kortere og i sjældne tilfælde endnu længere. Men i tidens fylde vil en af disse samme Administrator Sønner blive født som Paradisets Overdragelsens Søn.

5. MENNESKET EFTER OVERDRAGELSENS SØN

Når et vist niveau af intellektuel og åndelig udvikling er opnået på en beboet verden, ankommer der altid en Paradisets Overdragelsens Søn. På normale verdener vises han ikke i kødelig form, indtil racerne er steget op til de højeste niveauer af intellektuel udvikling og etisk opnåelse. På Urantia viste Overdragelsens Søn, endda jeres egen Skabersøn, sig ved afslutningen af den Adamiske domsperiode, men dette er ikke begivenhedernes sædvanlige rækkefølge på verdnerne i rummet.

Når verdnerne er blevet modne til åndeliggørelse, ankommer Overdragelsens søn. Disse Sønner tilhører altid Administrator- eller Avonal klassen undtagen i det tilfælde, en gang i hvert lokalunivers, når Skabersønnen forbereder sin afsluttende overdragelse på en evolutionær verden, som skete, da Michael af Nebadon fremtrådte på Urantia for at skænke sig selv til jeres dødelige racer. Kun én verden ud af næsten ti millioner kan nyde sådan en gave; alle andre verdener er åndeligt ført frem af overdragelsen af en Paradisets Søn tilhørende Avonal klassen.

Overdragelsens Søn ankommer til en verden med høj uddannelses kultur og møder en race af mennesker, der har modtaget åndelig uddannelse og er forberedt til at assimilere den avancerede undervisning og til at værdsætte overdragelsesmissionen. Dette er en tidsalder kendetegnet af en verdensomspændende stræben efter moralsk kultur og åndelig sandhed. De dødeliges lidenskab under denne domsperiode er at udforske den kosmiske virkelighed og have fællesskab med den åndelige virkelighed. Sandhedsåbenbarelsenerne udvides til at omfatte superuniverset. Helt nye uddannelses- og forvaltningssystemer vokser op for at erstatte de tidligere tiders primitive regimer. Livsglæden får en ny farve, og livsmanifestationerne stiger til himmelske højder af tone og klangfarve.

Overdragelsens Søn lever og dør for den åndelige opløftelse af de dødelige racer i en verden. Han etablerer den "nye og levende vej"; hans liv er en inkarnation af Paradisets sandhed i dødeligt skikkelse, selve sandheden - selv Sandhedens Ånd - der gør mennesker frie når de kender den.

På Urantia var etableringen af denne "nye og levende vej" var en kendsgerning såvel som sandhed. Isoleringen af Urantia ved Lucifer oprør havde suspenderet den proces, hvorved dødelige efter døden kunne passere, direkte til mansoniaverdnernes kyster. Før Kristus Michael dage på Urantia sov alle sjæle indtil domsperioden eller til de specielle tusindårige opstandelser. Selv Moses var ikke tilladt til at gå over til den anden side, indtil en særlig opstandelsesanledning, da den faldne Planetprins, Caligastia, bestred en sådan udfrielse. Men lige siden den første Pinsedag, har de dødelige fra Urantia igen direkte kunne fortsætte til morontiassfærerne.

Efter opstandelsen af overdragelsens Søn, på tredje dagen efter at han har opgivet sit inkarnerede liv, stiger han op til den Universelle Faders højre side, modtager forsikring om godkendelsen af overdragelsens mission, og vender tilbage til

Skabersønnen i lokaluniversets hovedkvarter. Derefter sender Overdragelsens Avonal og Skaberen Michael deres fælles ånd, Sandhedens Ånd, til overdragelsens verden. Dette er den begivenhed, hvor "ånden i den triumferende Søn udgydes over alt kød." Universets Moderånd deltager også i denne overdragelse af Sandhedens Ånd, og samtidig hermed gives der bekendtgørelse om overdragelse af Tankeretterne. Derefter får alle vilje skabninger med normale sind i denne verden Rettere så snart de når en alder af moralsk ansvar, åndelig valg.

Hvis en sådan overdragelsens Avonal vende tilbage til en verden efter overdragelses missionen, ville han ikke inkarnere, men ville komme "i herlighed med sine serafskarer."

Tidsalder efter Overdragelsens Søn kan strække sig fra titusind til hundrede tusinde år. Der er ikke afsat vilkårlig tid til nogen af disse domsperiode tidsaldre. Det er en tid med stor etisk og åndelig udvikling. Under den åndelige indflydelse af disse aldre, undergår menneskelige karakter enorme forandringer og oplever fænomenal udvikling. Det bliver muligt at anvende den gyldne regel til praktisk brug. Jesu lære er virkelig gældende for en verden af dødelige, der har modtaget den indledende træning forud for Overdragelsens Søn af de Sønner hvis uddelinger har resulteret i forædling af karakter og styrket kulturen

I løbet af denne æra bliver problemerne med sygdom og kriminalitet så godt som løst. Degenerationen er allerede stort set elimineret gennem selektiv reproduktion. Sygdommene er praktisk taget behersket takket være den store modstandskraft hos de Adamiske arveanlæg og den intelligente og verdensomspændende anvendelse af opdagelser af de fysiske videnskaber i foregående tidsaldre. Den gennemsnitlige levealder i denne periode, stiger et godt stykke over det der svarer til tre hundrede år af Urantia tid.

I hele denne epoke er der en gradvis svækkelse af statslige tilsyn. Ægte selvstyre er begyndt at fungere; færre og færre restriktive love er nødvendige. Den national modstands militære grene visner væk; det internationale harmoniske tidsforløb er virkelig tiltagende. Der er mange nationer, primært afgrænset af planetens jordfordeling, men kun én race, ét sprog og én religion. De dødeliges tilværelse er næsten, men ikke helt, utopisk. Dette er virkelig en storslået og herlig tidsalder!

6. TIDEN EFTER OVERDRAGELSENS SØN PÅ URANTIA

Overdragelsens Søn er Fredsprinsen. Han kommer med meddelelsen "Fred på jorden og god vilje blandt mennesker." I normale verdener er dette en domsperiode af verdensomspændende fred; nationerne lære ikke at føre mere krig. Men sådanne gavnlige påvirkninger ledsagede ikke jeres Overdragelsens Søns, Kristus Michael ankomst. Urantia følger ikke den normal rækkefølge. Jeres verden er ude af trit med den planetariske udvikling. Jeres Mester advarede sine disciple, mens han var på jorden, at hans tilstedeværelse ikke ville bringe det sædvanlige fredsstyre på Urantia. Han fortalte dem udtrykkeligt, at der ville være "krige og rygter om krige", og at nationerne ville rejse sig mod hinanden. På et andet tidspunkt sagde han, "Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden."

Selv på normale evolutionære verdner er det ikke nogen nem foretagende at realisere et verdensomspændende broderskab af mennesket. På en forvirret og forstyrret planet, som Urantia kræver en sådan præstation en meget længere tid og forudsætter en langt større indsats. Uden hjælp kan den sociale evolution næppe opnå sådanne glade resultater på en åndelig isolerede sfære. Den religiøse åbenbaring er afgørende for at broderskabet kan realiseres på Urantia. Selvom Jesus har vist vejen til den umiddelbare opnåelse af åndelig broderskab, afhænger realiseringen af socialt broderskab i jeres verden, meget på følgende personlige forandringer og planetariske justeringers opfyldelse:

1. *Socialt broderskab.* Mangedoblingen af internationale og sociale kontakter mellem racerne og broderlige forbund gennem rejser, handel og konkurrence. Udvikling af et fælles sprog og en mangedobling af flersprogede personer. Udveksling af studerende, lærere, erhvervsfolk, og religiøse filosoffer mellem racer og nationer.

2. *Intellektuel krydsbefrugtning.* Broderskab er umuligt på en verden, hvis indbyggere er så primitive, at de undlader at erkende det tåbelige i ubetinget egoisme. Der skal ske en udveksling af nationale og racemæssige litteratur. Hvert race skal blive fortrolige med alle racers tankesæt; hver nation må forstå alle nationers følelser. Uvidenhed avler mistanke, og mistanken er uforenelig med den væsentlige holdning af sympati og kærlighed.

3. *Etisk opvågnen.* Kun etisk bevidsthed kan afsløre det umoralske af menneskelige intolerance og syndighed i brodermord stridigheder. Kun en moralsk samvittighed kan fordømme ondskab i den nationale misundelse og den racemæssige mistænksomhed. Kun moralske væsener vil nogensinde søge den åndelige indsigt, som er afgørende for at leve den gyldne regel.

4. *Politisk visdom.* Følelsesmæssig modenhed er afgørende for selvkontrol. Kun følelsesmæssig modenhed udgør en garanti for at internationale procedurer i form af civiliserede domstols behandling erstatter krigens barbariske voldgifts afgørelser. Kloge statsmænd kommer engang til at arbejde til gavn for menneskehedens bedste selv mens de stræber efter at fremme deres nationale eller racemæssige gruppers interesser. Selvisk politisk skarpsindighed er i sidste ende selvmorderisk - ødelæggende alle de bestående kvaliteter, som garanterer de planetarisk gruppers overlevelse.

5. *Åndelig indsigt.* Menneskeligt broderskab er, trods alt, baseret på erkendelse af Guds faderskab. Den hurtigste måde at realisere menneskeligt broderskab på Urantia er at foretage en åndelig transformation af nutidens menneskehed. Den eneste måde til at accelerere den naturlige udvikling i den sociale evolution er, at anvende åndelige pres ovenfra, og dermed øge den moralske indsigt og samtidig hæve hver dødelig sjæls evne til at forstå og elske enhver anden dødelig. Gensidig forståelse og broderlig kærlighed er ophøjede civilisere og magtfulde faktorer i den verdensomspændende realisering af menneskets broderskab.

Hvis du kunne blive flyttet fra din tilbagestående og forvirret verden til en normal planet som nu befinder sig i en tid efter Overdragelsens Søn, ville du tro, at du var blevet ført til himlen efter jeres traditioner. Du ville næppe tro, at du iagttog de normale evolutionære funktioner på en dødelig sfære beboet af dødelige mennesker. Disse verdener er koblet til det åndelige kredsløb af deres område, og de nyder alle fordelene som universets informationsudsendelser og superuniversets refleksions tjenester tilbyder.

7. MENNESKET EFTER DEN UNDERVISENDE SØN

Den næste klasse af Sønner som ankommer til den gennemsnitlige evolutionære verden er Treenighedens Undervisende Sønner, Paradistreenighedens guddommelige Sønner. Igen ser vi at Urantia er ude af trit med sine søstersfærer i, for så vidt at jeres Jesus har lovet at vende tilbage. Det løfte, vil han helt sikkert opfylde, men ingen ved, om hans anden kommen vil ske før eller efter af Administrator Sønner eller de Undervisende Sønner viser sig på Urantia.

De Undervisende Sønner kommer i grupper til de åndelliggjorte verdener. En planetarisk Undervisende Søn assisteres og understøttes af halvfjerds første gradens Sønner, tolv anden gradens sønner og tre af de højeste og mest erfarne fra Daynalernes øverste klasse. Dette korps forbliver i nogen tid i verden, tilstrækkelig længe for at gennemføre overgangen fra de evolutionære tidsaldre til lyset og livets æra - ikke mindre end tusind års af planetarisk tid og ofte betydeligt længere. Denne mission er et bidrag af Treenigheden til de tidligere indsatser fra alle de guddommelige personligheder, som har betjent en beboet verden.

Sandhedsåbenbaringen udvides nu til centraluniverset og til Paradiset. Racerne bliver meget spirituelle. Et storartet folk har udviklet sig og en storslået tidsalder nærmer sig. De uddannelsesmæssige, økonomiske og administrative systemer på planeten undergår radikale forandringer. Nye værdier og relationer er ved at blive etableret. Himmeriget er ved at opstå på jorden, og Guds herlighed spredes over hele verden.

Det er den domsperiode, hvorunder mange dødelige oprykkes blandt de levende. Efterhånden som Treenighedens Undervisende Sønner æra skrider frem, bliver de dødeliges åndelige troskab med tiden mere og mere universel. Den naturlige død bliver mindre hyppig efterhånden som Rettere i stigende grad fusionere med deres subjekt under det kødelige liv. Til sidst klassificeres planeten som hørende til den primære modificerede klasse af de dødeliges opstigning.

Livet i løbet af denne æra er behagelig og indbringende. Degenerationen og de asociale slutprodukter af den lange evolutionære kamp er stort set udslettet. Levealderen nærmer sig fem hundrede Urantia år, og den stigende menneskelige formeringsevne er intelligent styret. Der er opstået en helt ny orden i samfundet. Der er stadig store forskelle blandt dødelige, men samfundets tilstand nærmer sig næsten idealerne om det sociale broderskab og åndelig lighed. Repræsentativ regering er forsvindende, og verden passerer ind under den individuelle selvkontrollens styre.

Regeringens funktion er primært rettet mod kollektive opgaver indenfor den sociale administration og økonomisk koordinering. Den gyldne tidsalder nærmer på hastigt; det tidsmæssige mål af den lange og intense planetarisk evolutionære kamp er i sigte. Tidsaldrenes belønning kan snart realiseres. Gudernes visdom begynder at blive manifesteret.

Under denne tidsalder kræver den fysiske administration af en verden omkring en time hver dag af hvert voksent individ; dvs. svarende til en Urantia time. Planeten er i tæt kontakt med universets anliggender og dets folk studerer de seneste informationsudsendelser med samme store interesse som I nu viser de seneste udgaver af jeres daglige aviser. Disse mennesker beskæftiger sig med tusindvis af ting, der interesserer dem, men som er ukendt på Urantia.

I stigende grad vokser den sande planetarisk troskab til det Højeste Væsen. Generation efter generation, flere og flere af den menneskelige familie følger reglerne af dem, der praktiserer retfærdighed og levende barmhjertighed. Langsomt, men sikkert vindes verden for Guds sønners glædefyldte tjeneste. De fysiske vanskeligheder og materielle problemer er stort set blevet løst; planeten modnes til avanceret liv og en mere stabil eksistens.

Fra tid til anden i hele deres domsperiode, fortsætter de Undervisende Sønner med at komme til disse fredelige verdener. De forlader ikke en verden indtil de konstaterer, at planetens evolutionære plan fungerer gnidningsløst. En domfældende Administrator Søn ledsager normalt de Undervisende Sønner på deres efterfølgende missioner, mens en anden sådan Søn fungerer på tidspunktet for deres afrejse, og disse juridiske sagsanlæg fortsætter fra tidsalder til tidsalder så længe de dødeliges regime i tid og rum foregår.

Hver tilbagevendende mission af Treenighedens Undervisende Sønner ophøjer sådan en superb verden til stadigt stigende højder af visdom, åndelighed og kosmisk oplysning. De ædle beboere på sådan en sfære er stadig finitte og dødelige. Intet er perfekt; ikke desto mindre er der udvikler en kvalitet som nærmer sig fuldkommenhed i driften af en ufuldkommen verden og i de menneskers liv som bor der.

Treenighedens Undervisende Sønner kan vende tilbage mange gange til den samme verden. Men før eller senere, i forbindelse med ophør af en af deres opgaver ophøjes Planetprinsen til Planethersker og Systemherskeren ankommer for at proklamere en sådan verdens indtræden i lysets og livets æra.

Det var ved afslutningen af den sidste Undervisende Søns mission (i det mindste ville det være kronologien på en normal verden), da Johannes skrev: "Jeg så en ny himmel og en ny jord og det nye Jerusalem kommer ned fra Gud ud af himlen, forberedt som en prinsesse smykket for sin prins."

Det er den samme fornyet jord, det avancerede planetariske stadium, som den af gamle dage seere forestillede sig da han skrev: "» For ligesom den nye himmel og den nye jord, som jeg vil gøre, forbliver bestående foran mig, så skal du og dine børn overleve; og det skal ske, at fra en nymåne til en anden og fra den ene sabbat til en anden skal det ske at alt kød skal komme for at tilbede foran mig, siger Herren. "

Det er de dødelige af en sådan tidsalder, der er beskrevet som "en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, en hellig nation, et ophøjet folk; og I skal forkynde Hans lov, Ham som kaldte jer ud af mørket til dette forunderlige lys. "

Ligegyldigt hvordan den særlige naturlige historie af en individuel planet kan være, uanset om en verden har været helt loyal, plettet med det onde, eller forbandet af synd - uanset hvad deres fortilfælde kan være - før eller siden vil Guds nåde og englenes tjeneste bebude dagen for Treenighedens Undervisende Sønners ankomst; og deres afrejse ved slutningen af deres sidste mission, vil indvie denne fremragende æra af lys og liv.

Alle verdener i Satania kan forenes i håbet hos den, der skrev: "Men vi forventer efter Hans løfte, om en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor. Derfor elskede, eftersom I venter på dette vær omhyggelige, så du kan findes af ham i fred, uden plet og skyld. "

Når de Undervisende Sønners korps afrejser, ved afslutningen af deres første eller nogle efterfølgende styreperioder, indvarsler dette begyndelsen af lysets og livets æra - tærsklen til overgangen fra tiden til evigheden forhal. Den planetariske realisering af denne æra af lys og liv langt mere end opvejer de inderste forventninger hos de dødelige på Urantia, som ikke har haft mere fremsynede begreber om fremtidige liv end dem som indgår i religiøse

trosoforestillinger, der skildrer himlen som den umiddelbare skæbne og sidste bolig for overlevende dødelige.

[Sponsoreret af en Mægtig Budbringer midlertidigt knyttet til Gabriel personale.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 53

LUCIFERS OPRØR

LUCIFER var en lysende første gradens Lanonandeksøn i Nebadon. Han havde erfaringer af tjeneste i mange systemer, havde været en ledende rådgiver indenfor sin gruppe og excelleret indenfor visdom, skarpsindighed og effektivitet. Lucifer var nummer 37 i sin klasse, og da han fik sin udnævnelse af Melkisedekerne blev han udpeget som en af de hundrede dygtigste og mest geniale personligheder blandt mere en syv hundred tusinde af hans slags. Trods denne storslåede begyndelse forfaldt han gennem ondskab og fejltrin til synd og er nu en af de tre Systemherskere i Nebadon som er bukket under for jegets tryk og hengiver sig til sofisterierne omkring en falsk personlig frihed - forkastelse af universets loyalitet, ignorerer broderskabets forpligtelser, blindhed til kosmiske relationer.

I Nebadons univers, Kristus Mikael's domæne, findes ti tusinde systemet af beboede verdner. Igennem hele Lanonandeksønnernes historie, i alt deres arbejde overalt i disse tusinder af systemer og i universets hovedkvarter, er kun tre Systemherskere nogensinde blevet fundet skyldige i foragt for Skabersønnens styre.

1. LEDERNE AF OPRØRET

Lucifer var ikke et opstigende væsen; han var en skabt Søn i lokaluniverset, og det var sagt om ham: "Fuldendt var du i alle henseende fra den dag da du var skabt, indtil at uretfærdighed blev fundet hos dig." Mange gange havde han haft rådslagning med de Højeste i Edentia. Lucifer regerede "på det hellige gudebjerg", administrationshøjen i Jerusem, for han var den udøvende leder for et stort system som omfattede 607 beboede verdner.

Lucifer var et storslået væsen, en lysende personlighed; han stod i rangordningen nærmest under konstellationernes Højeste Fædre hvad angår magtudøvelsen i universet. Trods Lucifers overtrædelse afholdte de underordnede intelligensvæsener sig fra at vise ham respektløshed og foragt før Mikael's overdragelse på Urantia. Heller ikke Mikael's ærkeengel ved tiden før Moses opstandelse "dristede sig til at udtale noget anklagende dom over ham, men sagde kun: 'Herren irttesætter dig'." Domsretten i sådanne sager tilhører Dagenes Ældste, superuniversets herskere.

Lucifer er nu Satania's faldne og afsatte hersker. Selvkontemplation er yderst ødelæggende, selv for de himmelske verdners høje personligheder. Om Lucifer siges det: "Dit hjerte blev hovmodigt af din skønhed; din store begavelse fik dig til at fordærve din visdom." Jeres profet i gamle dage så hans sørgelige tilstand da han skrev: "Hvordan er du faldet fra himlen, o Lucifer, morgens søn! Hvordan er du blevet nedkastet, du som vovede at forvirre verdnerne!"

På Urantia hørte man meget lidt om Lucifer på grund af det faktum at han anviste sin første stedfortræder, Satan, til sin talsmand på jeres planet. Satan var medlem af samme gruppe af første gradens Lanonandeker men havde aldrig fungeret som Systemhersker; han gik helt og fuldt med i Lucifers opstand. "Djævelen" er ingen anden end Caligastia, Urantias afsatte Planetprins og en Søn af Lanonandekernes anden klasse. Ved den tid da Mikael befandt sig på Urantia i kødelig skikkelse havde Lucifer, Satan og Caligastia sluttet sig sammen for at frembringe et uheld med overdragelsens mission. Men de mislykkedes fuldstændig.

Abaddon var Caligastias stabschef. Han fulgte sin herre i oprøret og har lige siden fungeret som udøvende leder for urantiarebellerne. Belsebub var leder for de illoyale mellemvæsener som allierede sig med den forræderiske Caligastias styrker.

Dragen blev til sidst det symbolske kendetegn for alle disse onde personfigurer. Efter Mikael's sejr "kom Gabriel ned fra Salvington og bandt dragen (alle oprørslederne) for en tidsalder". Om serafrebellerne i Jerusem står der skrevet: "De

engle som ikke beholdt deres første ejendom, men forlod deres bolig, har ham med mørkets sikre kæder tilbageholdt til den store dags dom.”

2. ÅRSAGERNE TIL OPRØRET

Lucifer og hans første assistent Satan havde regeret i Jerusem i over fem hundred tusind år da de i deres hjerter begyndte at rejse sig mod den Universelle Fader og hans daværende stedfortræder Søn Mikael.

Der var ingen særlige eller specielle forhold i Satania systemet som kunne have forårsaget eller fremmet et oprør. Vi tror, at idéen opstod og blev udformet i Lucifers sind og at han kunne have igangsat et sådant oprør uafhængig af hvor han havde været udstationeret. Lucifer tilkendegav først sine planer for Satan, men det tog flere måneder at fordærve hans dygtige og lysende medarbejders sind. Men da denne først var vundet over til oprørsteoriene blev han en dristig og ivrig forkæmper for ”selvhævdelse og frihed”.

Ingen foreslog nogensinde tanken om oprør til Lucifer. Idéen om at hævde sig selv i opposition mod Mikael vilje og den Universelle Faders planer, som de er repræsenteret i Mikael, havde deres oprindelse i hans eget sind. Hans relationer til Skabersønnen havde været intime og altid hjertelige. Forud for ophøjelsen af sit eget sind havde Lucifer aldrig åbent udtrykt misfornøjelse med universets administration. Trods hans tavshed havde Dagenes Forenede i Salvington i over et hundred år efter standard tid tilbagespejlet til Uversa at alt ikke stod ret til i Lucifers sind. Denne information blev også overført til Skabersønnen og til Konstellationsfædre i Norlatiadek.

Under hele denne periode blev Lucifer i stigende grad mere kritisk mod hele planen for universets administration men erklærede altid at være helhjertet loyal mod de Højeste Herskere. Hans første åbenhjertig illoyalitet blev manifesteret på et tidspunkt da Gabriel besøgte Jerusem kun nogle få dage inden Lucifers frihedsdeklaration åbent blev proklameret. Gabriel blev så dybt overbevist om at det gjaldt en forestående opstand at han begav sig direkte til Edentia for at konferere med Konstellationsfædre vedrørende de foranstaltninger som burde træffes i tilfælde af åbent oprør.

Det er meget svært at pege på den eksakte årsag eller de årsager som til sidst kulminerede i Lucifers oprør. Vi er kun sikre på en ting, nemlig: Hvad end disse første behov bestod af så havde de deres oprindelse i Lucifers sind. Der må have været en sådan jegets stolthed som nærede sig selv frem til selvbedrag, så at Lucifer for en tid virkelig var overbevist om, at oprøret som han overvejede i selve virkeligheden var for systemets, eller endda selve universets bedste. På den tid da hans planer havde udviklet sig så langt, at de var blevet en desillusionering var han uden tvivl gået for langt til at hans oprindelige og skadelige stolthed ville tillade ham at stoppe. Et eller andet sted i denne erfaring blev han uærlig, og ondskab udviklede sig til forsættlig og overlagt synd. At dette hænde bevises af denne lysende leders senere adfærd. Han fik længe tilbudt muligheden for at angre, men kun nogle af hans underordnede accepterede nogensinde den nåde som blev tilbudt. Dagenes Trofaste i Edentia på opfordring af Konstellationsfædre præsenterede personlig Mikael plan for at redde disse åbenlyse oprørere, men altid blev Skabersønnens nåde afvist, og med tiltagende foragt og ringeagt.

3. LUCIFERS MANIFEST

Hvad de tidligste årsager til bekymring i Lucifers og Satans hjerter end var, så skete det endelige oprør i form af Lucifers frihedsdeklaration. Rebellernes sag blev fremført under tre rubrikker:

1. *Den Universelle Faders virkelige eksistens.* Lucifer påstod at den Universelle Fader i selve virkeligheden ikke eksisterede, at den fysiske tyngdekraft og rum-energi var en naturlig del af universet, og at Faderen var en myte som Paradissønnerne havde opfundet for at gøre det muligt for dem at opretholde styret i universet i Faderens navn. Han afviste, at personligheden var en gave af den Universelle Fader. Han antydede endda, at finaliterne var i hemmelig ledtog med Paradissønnerne for at prakke et bedrag på hele skabelsen, idet de aldrig bragte med sig tilbage nogen særskilt klar og tydelig opfattelse om Faderens faktiske personlighed, så som den kan skelnes i Paradiset. Ærefrygt udnyttede han som værende uvidenhed. Anklagen var gennemgribende, forfærdelig og blasfemisk. Det var dette fordækte angreb på finaliterne som utvivlsomt influerede de opstigende borgere, som dengang befandt sig i Jerusem til at stå fast og forblive urokkelig i deres modstand mod alle rebellernes frierier.

2. *Skabersønnens - Mikael - univers regering.* Lucifer hævdede, at de lokale systemer burde være autonome. Han protesterede mod Mikael, Skabersønnens, ret til at kræve suverænitæt i Nebadon i en hypotetisk Paradisfaders navn og til at kræve tro og lydighed af alle personligheder til denne usete Fader. Han påstod, at hele planen for tilbedelse var et smart måde til at ophøje Paradissønnerne. Han var villig til at anerkende Mikael som sin Skaber-far, men ikke som sin Gud og retmæssige hersker.

Mest bittert angreb han Dagenes Ældstes ret - "udenlandske herskere" - til at gribe ind i lokalsystemets og universernes anliggender. Disse herskere fordømte han som tyranner og tronranere. Han opfordrede sine tilhængere til at tro, at ingen af disse herskere ville kunne gøre nogen for at gribe ind mod det fulde selvstyre, hvis blot mennesker og engle havde mod til at hævde sig og frimodig kræve deres rettigheder.

Han hævdede, at Dagenes Ældstes udøvende myndighed kunne udelukkes fra at fungere i lokalsystemet, hvis de indfødte væsener blot ville hævde deres selvstændighed. Han fastholdt, at udødeligheden fandtes iboende i systemets personligheder, at opstandelsen var naturlig og automatisk, og at alle væsener ville leve for evigt hvis Dagenes Ældstes udøvende myndighed og deres egenmægtige og uretfærdige virksomhed ikke fandtes.

3. *Angrebet på den universelle plan for de opstigende dødeliges uddannelse.* Lucifer fastholdt, at alt for meget tid og energi blev anvendt på planen med at uddanne de opstigende dødelige så grundigt i principperne for universets administration, principper som han påstod, var uetiske og usunde. Han protesterede mod det årelange program med at forberede rummets dødelige på en ukendt skæbne og pegede på finalitkorpsets tilstedeværelse i Jerusem som bevis på, at disse dødelige havde anvendt tidsaldre af forberedelse for en eller anden ren indbildt skæbnebestemmelse. Med hån påpegede han at finaliterne ikke havde mødt en ærefuld skæbne andet end at blive sendt tilbage til ubetydelige sfærer lignende dem hvorfra de havde deres oprindelse. Han antydede, at de var blevet demoraliseret af for meget disciplin og langvarig uddannelse, og at de i virkeligheden var deres dødelige kammeraters forrædere, eftersom de nu medvirkede i programmet med at trælbinde hele skabelsen under de indbildte forestillinger om en mystisk evig skæbne for de opstigende dødelige. Han var talsmands for, at de opstigende skulle have friheden til individuel selvbestemmelse. Han udfordrede og fordømte hele planen for de dødeliges opstigning således som den blev opretholdt af Guds Paradissønner og støttet af den Uendelige Ånd.

Og det var med sådan en frihedsdeklaration at Lucifer igangsatte sit orgie af mørke og død.

4. OPRØRET BRYDER UD

Lucifers manifest blev offentliggjort på glashavet ved Satantias årlige konklave i nærværelse af Jerusems forsamlede skarer, på årets sidste dag for omkring to hundred tusinde år siden efter Urantia tid. Satan proklamerede, at tilbedelse kunne målrettes til de universelle kræfter - fysiske, intellektuelle og åndelige - men at tro- og lydighedspligten kun kunne gælde den faktiske og nuværende hersker, Lucifer, "menneskers og englenes ven" og "frihedens Gud".

Selvhævdelse var krigsråbet for Lucifers oprør. Et af hans hovedargumenter var, at hvis selvstyre var godt og ret for Melkisedekerne og andre grupper var det ligeså god for alle andre klasser af intelligensvæsener. Han var dristig og ihærdig i sin propaganda for "sindslighed" og "intelligensens broderskab". Han gjorde gældende, at al forvaltning burde begrænses til de lokale planeter og deres frivillige forbund i lokalsystemet. Al andet tilsyn afviste han. Han lovede Planetprinserne, at de skulle herske over deres verdener som højeste udøvere. Han fordømte placeringen af lovgivningsaktiviteterne til konstellationshovedkvarteret og forvaltningen af juridiske anliggender fra universets hovedstad. Han hævdede, at alle disse styringsfunktioner burde koncentreres til systemhovedstæderne og begyndte at opsætte sin egen lovgivende forsamling samt organiserede sine egne domstole under Satans domsmyndighed. Han instruerede prinserne i de frafaldne verdener at gøre det samme.

Lucifers administrative kabinet gik samlet over og aflagde offentlig ed som embedsmænd for den administration som var lydige under det nye overhoved for "de befriede verdener og systemer".

Selvom der havde været to tidligere oprør i Nebadon, så skete disse i afsides liggende konstellationer. Lucifer antog at disse opstande var mislykkedes fordi majoriteten af intelligensvæsenerne ikke fulgte deres ledere. Han hævdede, at "majoriteterne styrer", at "sindet er ufejlbarlig". Den frihed som universets herskere gav ham syntes at understøtte

mange af hans nedrige påstande. Han trodsede alle sine overordnede, men de syntes ikke at tage nogen notits af hvad han gjorde. Han fik frie hænder til at sætte sin forføriske plan i værk uden den mindste forhindring.

Alle de barmhjertige udsættelser i retsplejen pegede Lucifer på som bevis på manglende evne i Paradissønnernes styre til at stoppe oprøret. Han ville åbent trodse og arrogant udfordrer Mikael, Immanuel og Dagenes Ældste og henviste siden til det faktum, at dette ikke førte til nogen affære som et udtrykkeligt bevis på magtesløsheden i universet og superuniversets regeringer.

Gabriel var personlig tilstede under alle disse illoyale aktiviteter og meddelte kun, at han, når tiden var inde, ville tale for Mikael og at alle væsener frit og uhindret skulle kunne træffe deres valg; at "Sønnernes styre til Faderens ære kun ønskede den loyalitet og hengivenhed som var frivillig, helhjertet, og kunne modstå sofisterierne".

Lucifer blev tilladt helt at etablere og grundigt at organisere sin oprørsregering inden Gabriel gjorde noget forsøg på at bestride retten til løsrivelse eller at modarbejde rebellernes propaganda. Konstellationsfædrene begrænsede umiddelbart disse illoyale personligheds virksomhed til systemet Satania. Ikke desto mindre var denne udsættelsesperiode en tid af stor prøvelse og test for de loyale væsener i hele Satania. Alt var kaotisk i nogle få år, og der rådede en stor forvirring i mansoniaverdnerne.

5. KONFLIKTENS ART

Ved oprørets udbrud i Satania, rådførte Michael sig med sin Paradisbroder, Immanuel. Efter denne betydningsfulde konference, meddelte Michael, at han ville fortsætte den samme politik, som havde karakteriseret hans forhold med lignende omvæltninger i fortiden, en holdning af ikke

indblanding.

På tidspunktet for dette oprør, og de to, som var gået forud var der ingen absolut og personlig suveræn autoritet i Nebadons univers. Michael regeret af guddommelig ret, som stedfortræder for den Universelle Fader, men endnu ikke i sin egen personlige ret. Han havde ikke afsluttet sit overdragelseslivsforløb; Han var endnu ikke blevet tillagt med "al magt i himmelen og på jorden."

Fra udbruddet af oprøret til dagen for hans tronbestigelse som suveræne hersker over Nebadon, forstyrrede Michael aldrig Lucifer oprørsstyrker; de fik lov til at køre et frit løb for næsten tohundred tusind år af Urantia tid. Kristus Michael har nu magtbeføjelser og myndighed til hurtig handling, og selv summarisk, at beskæftige sig med sådanne udbrud af illoyalitet, men vi tvivler på, at denne suveræne myndighed ville føre ham til at handle anderledes, hvis en anden sådan omvæltning skulle opstå.

Da Michael valgte at holde sig udenfor den faktiske krigsførelse af Lucifers oprør, kaldte Gabriel sine personlige medarbejdere sammen på Edentia og besluttede i samråd med de Højeste, at påtage sig kommandoen over de forblevne loyale værter i Satania. Michael blev på Salvington mens Gabriel rejste til Jerusem og etablere sig på sfæren dedikeret til Faderen - den samme Universelle Far, hvis personlighed Lucifer og Satan havde sat spørgsmålstejn ved - og i overværelse af de forsamlede skarer af loyale personligheder, udfoldede han Michaels banner: det materielle emblem af Treenighedens regering af hele skabelsen, de tre himmelblå koncentriske cirkler på en hvid baggrund.

Lucifers emblem var et hvidt banner med en rød cirkel, i hvis midte en sort solid cirkel fremstod.

"Der var krig i himlen; Michaels kommandant og hans engle kæmpede mod dragen (Lucifer, Satan, og de frafaldne prinser); og dragen og hans oprørske engle kæmpede, men sejrede ikke. "Denne" krig i himmelen "var ikke en fysisk kamp, som en sådan konflikt kunne være tænkt på Urantia. I de tidlige dage af kampen holdt Lucifer foredrag i det planetariske amfiteater. Fra sit hovedkvarter som han havde sat op nær ved førte Gabriel en uophørlig eksponering af de oprørske spidsfindigheder. De forskellige personligheder, der befandt sig på sfæren og som var i tvivl om deres holdning rejste frem og tilbage mellem disse diskussionspunkter, indtil de kom til en endelig afgørelse.

Men denne krig i himmelen var meget forfærdeligt og meget reel. Selv om den ikke viser nogle af de barbariske

grusomheder, der er så karakteristiske for fysisk krigsførelse på de umodne verdener, så var denne konflikt langt mere dødbringende; materielle liv er i fare i materielle kampe, men krigen i himmelen blev udkæmpet i form af det evige liv.

6. EN LOYAL SERAFKOMMANDØR

Der var mange ædle og inspirerende handlinger af hengivenhed og loyalitet, som blev udført af talrige personligheder i den mellemliggende interval mellem udbruddet af fjendtlighederne og ankomsten af den nye systemhersker og hans personale. Men den mest spændende af alle disse dristige bedrifter af hengivenhed var Manotias modige adfærd, den næstkommanderende chef for seraferne i Satantias hovedkvarter.

Ved udbruddet af oprøret på Jerusem sluttede lederen af seraferne sig til Lucifers sag. Dette forklarer uden tvivl, hvorfor et så stort antal af den fjerde klasse, systemadministrationens serafer, for vild. Serafernes leder blev åndeligt blændet af Lucifers geniale personlighed; hans charmerende måder fascineret de lavere klasser af himmelske væsener. De kunne simpelthen ikke fatte, at det var muligt for sådan en blændende personlighed at tage fejl.

For ikke så længe siden, sagde Manotia, da han beskrev oplevelsen, der var forbundet med starten af Lucifers oprør, "Men min mest stimulerende øjeblik var det spændende eventyr forbundet med Lucifer oprør, da jeg, som den anden seraf kommandør, nægtede at deltage i den planlagte fornærmelse af Michael. De magtfulde oprørere forsøgte at ødelægge mig med hjælp af forbindelsesstyrkernes kræfter, som de havde arrangeret. Der var en enorm omvæltning på Jerusem, men ikke en eneste loyal seraf blev skadet.

"Da min nærmeste leder havde afvejet, blev det min opgave, som den titulære leder af systemets forvirrede serafiske anliggender, at tage kommandoen over de himmelske herskare i Jerusem. Jeg var moralsk godkendt af Melkisedekerne, et flertal af de Materielle Sønner assisterede mig kyndigt, da en enorm gruppe af min egen klasse havde forladt mig, men på den mest storslåede måde, blev jeg støttet af de opstigende dødelige på Jerusem."

"Så da vi, som en konsekvens af Lucifers løsrivelse automatisk var blevet afskåret fra konstellationens kredsløb, var vi afhængige af vores underretningskorps loyalitet, der videresendte vores opkald om hjælp til Edentia fra det nærliggende system Rantulia; og vi fandt, at rigets orden, loyalitetens intellekt, og sandhedens ånd i sagens natur sejrede over oprør, selvhævdelse, og såkaldt personlige frihed; vi kunne holde ud indtil ankomsten af den nye systemhersker, den værdige efterfølger til Lucifer. Umiddelbart derefter blev jeg overført til Det Melkisedekske forvaltningskorps af Urantia, modtog myndigheden over de loyale serafklasser i den forræderiske Caligastias verden. Han havde proklameret sin sfære som medlem af det nyligt projicerede system af 'befriede verdener og frigjorte personligheder' der var blevet foreslået i den berygtede frihedserklæring udstedt af Lucifer i hans opråb til de "frihedselskende, frit tænkende, og fremsynede intelligenser i de fejlstyrede og dårligt ledede verdener i Satania."

Denne engel er stadig i tjeneste på Urantia, fungerer som stedfortrædende leder af seraferne.

7. OPRØRETS HISTORIE

Lucifers oprør omfattede hele systemet. Syvogtredive Planetprinser svingede stort set deres verdens administration over til ærkerebellens side. Kun på Panoptia lykkedes det ikke Planetprinsen at få sit folk med sig. I denne verden samledes folk, under vejledning af Melkisedekerne, til støtte for Michael. Ellanora, en ung kvinde af denne dødelige verden, tog ledelsen af de menneskelige racer, og ikke en eneste sjæl på denne stridsplagede verden gik ind under Lucifers banner. Og lige siden har disse loyale Panoptier tjent i Jerusems syvende overgangsverden som forvaltere og bygherrer på Faderens sfære og de omkringliggende syv frihedsberøvelses verdener. Panoptierne fungerer ikke kun som de bogstavelige vogtere af disse verdener, men de udfører også Michaels personlige ordrer om forskønnelse af disse sfærer for en fremtidig og ukendt brug. De udfører dette arbejde under deres ophold, på vejen til Edentia.

I hele denne periode var Caligastia fortaler for Lucifers sag på Urantia. Melkisedekerne modsatte sig dygtigt den frafaldne Planetprins, men den uahæmmet friheds spidsfindigheder og selvhævdelsens vrangforestillinger havde alle muligheder for at bedrage de primitive folkeslag i en ung og uudviklet verden.

Alt løsrivelses propaganda var tvunget til at skulle gennemføres ved personlig indsats, fordi informationsudsendings

tjenesten og alle andre kanaler for interplanetariske kommunikation blev suspenderet på foranledning af vejlederne af systemets kredsløb. Ved selve udbruddet af oprøret var hele Satania systemet blevet isoleret både i konstellationen og universets kredsløb. I løbet af denne tid blev alle indgående og udgående meddelelser afsendt af serafagenter og Enlige Budbringere. Kredsløbet til de faldne verdener blev også afskåret, så Lucifer kunne ikke udnytte denne kanal til fremme af sin forbryderiske plan. Disse kredsløb bliver ikke gendannet, så længe ærkerebellen lever indenfor Satantias grænser.

Dette var en Lanonandek oprør. De højere klasser af Sønner i lokaluniverset sluttede sig ikke til Lucifer løsrivelse, selv om et par af Livsbærerne stationeret på de oprørske planeter var meget påvirket af de illoyale prinsers oprør. Ingen af de Treenigede Sønner gik på afveje. Melkisedekerne, ærkeengle, og Lysende Aftenstjerner var alle loyale over for Michael og sammen med Gabriel, kæmpede de tappert for Faderens vilje og Sønnens styre.

Ingen væsener med oprindelse i Paradiset var involveret i illoyalitet. Sammen med de Enlige Budbringere, slog de deres hovedkvarter op i Åndens verden og forblev under ledelse af Dagenes Troende i Edentia. Ingen af forligsmændene faldt fra, heller ikke en eneste af de Himmelske Registratorer gik tabt. Men Morontialedsagerne og Mansoniaverdens Lærere led store tab.

Fra serafernes højeste klasser, gik ikke en eneste engel tabt, men en betydelig gruppe fra følgende klasse, de højere serafer, blev snydt og fanget. Ligeledes blev et par af den tredje eller vejledende klasse af engle vildledt. Men den frygtelige sammenbrud kom i den fjerde gruppe, administrator englene, de serafer som normalt er tildelt opgaver i systemets hovedstæder. Manotia reddede næsten to tredjedele af dem, men lidt over en tredjedel fulgte deres chef i oprørernes rækker. En tredjedel af alle Jerusems keruber som var knyttet til administrator englene blev tabt med deres illoyale serafer.

Af de planetariske engle hjælpere, dem der var tildelt de Materielle Sønner, blev omkring en tredjedel snydt, og næsten ti procent af overgangs ministre blev fanget. Johannes så dette symbolsk, da han skrev om den store røde drage, og sagde: "Og hans hale drog en tredje del af himmelens stjerner og kastede dem ned i mørket"

Den største tab skete i de himmelske rækker, men de fleste af de lavere klasser af intelligens var involveret i illoyalitet. Ud af de 681.227 Materielle Sønner tabt i Satania, var femoghalvfems procent ofre for Lucifers oprør. Et stort antal Mellemvæsener gik tabt på de enkelte planeter, hvis Planetprins støttede Lucifers sag.

I mange henseender var dette oprør den mest udbredte og katastrofale af alle sådanne hændelser i Nebadon. Flere personligheder var involveret i dette oprør end i begge de andre. Og det er for evigt en vanære, at Lucifers og Satans udsendinge ikke engang sparede de spædbørnenes uddannelses skoler på finaliternes kulturplanet, men snarere forsøgte at fordærve disse udviklende hjerner reddet i barmhjertighed fra de evolutionære verdner.

De opstigende dødelige var sårbare, men de modstod oprørets spidsfindigheder bedre end de lavere ånder. Mens mange på de lavere mansoniaverdener, de, der ikke havde nået den endelige fusion med deres Rettere, faldt, er det registreret til ære for visdommen i opstigningsplanen, at ikke et eneste medlem af de i Jerusem bosiddende opstigende med statsborgerret i Satania deltog i Lucifers oprør.

Time for time og dag efter dag blev alle informationsstationer i hele Nebadon fyldt til trængsel af ængstelige bekymrende iagttagere fra alle tænkelige klasser af himmelske intelligens, som intenst studerede bulletinerne fra oprøret i Satania og jublede, når rapporterne løbende fortalte om de opstigende dødeliges urokkelig loyalitet. Under Melkisedekernes lederskab, modstod de succesfyldt den kombinerede og langvarige indsats fra alle de subtile onde kræfter, som så hurtigt samledes under løsrivelsens og syndens banner.

Det tog over to år af systemets tid fra begyndelsen af "krigen i himmelen", indtil Lucifers efterfølger blev installeret i embedet. Men til sidst kom den nye Suveræne, og landede på havet af glas med sit personale. Jeg var blandt reserverne som Gabriel havde mobiliseret på Edentia, og jeg husker godt Lanaforges første budskab til Konstellations Faderen i Norlatiadek. Der stod: "Ikke en eneste Jerusem borger var tabt. Hver opstigende dødelige overlevede ildprøven og gik triumferende og helt sejrende gennem den afgørende test." Dette budskab gik videre til Salvington, Uversa, og Paradiset med forsikring om, at overlevelseserfaring i de dødeliges opstigning er den største sikkerhed mod oprør og den sikreste sikkerhedsforanstaltning mod synd. Denne ædle flok af trofaste dødelige på Jerusem er opgjort til præcis 187.432.811 personligheder.

Med Lanaforgeries ankomst blev ærkerebellerne afsat og frataget al statslig magt, selvom de frit fik tilladelse til at gå omkring i Jerusem, på morontiasfærerne, og endda til de enkelte beboede verdner. De fortsatte deres vildledende og forførende indsats for at forvirre og vildlede mennesker og engle sind. Men hvad berørte deres arbejde på administrationshøjen i Jerusem, "var der nu ikke længere nogen plads til dem."

Mens Lucifer blev frataget al administrativ myndighed i Satania, så fandtes der ingen lokal univers magt eller domstol, som kunne tilbageholde eller ødelægge denne onde rebel; da Michael dengang endnu ikke var suveræn hersker. Dagenes Ældste godkendte Konstellationsfædrene i deres beslaglæggelse af systemets regering, men de har aldrig afsagt nogen senere afgørelser i de mange appeller som stadig verserer med hensyn til den nuværende status og fremtidige disposition af Lucifer, Satan, og deres medarbejdere.

Således var disse ærkerebeller tilladt til at strejfe rundt i hele systemet for at forsøge yderligere at udbrede deres doktriner af utilfredshed og selvhævdelse. Men i næsten 200.000 Urantia år, har de ikke været i stand til at bedrage en anden verden. Ingen Satania verdener er gået tabt siden faldet af de syvogtredive, ikke engang de yngre verdener som er blevet befolket efter oprørsdagen.

8. MENNESKESØNNEN PÅ URANTIA

Lucifer og Satan strejffede frit omkring i Satania systemet indtil Michael havde afsluttet sinoverdragelsens mission på Urantia. De var sidst sammen i jeres verden på tidspunktet for deres kombinerede angreb på Menneskesønnen.

Tidligere, når Planetprinserne, "Guds børn", samledes ved bestemte tider, "kom Satan også," og hævdede, at han repræsenterede alle de faldne Planetprinsers isolerede verdener. Men han er ikke blevet givet en sådan frihed i Jerusem efter Michael endelige overdragelse. Efter deres bestræbelser på at korrumpere Michael under hans overdragelse i kødelig skikkelse, er al sympati for Lucifer og Satan forsvundet i hele Satania, dvs. udenfor de isolerede syndige verdener.

Michaels overdragelse har afsluttet Lucifers oprør i hele Satania bortset fra på de frafaldne Planetprinsers planeter. Og dette var betydningen af Jesu personlige erfaringer, da han kort tid lige før sin død i kødet, udrød til sine disciple: "Og jeg så Satan falde som lyn fra himmelen." Han var kommet med Lucifer til Urantia for den sidste afgørende kamp.

Menneskesønnen var sikker på succes, og han vidste, at hans triumf på jeres verden for evigt ville afgøre status for hans årelange fjender, ikke kun i Satania men også i de to andre systemer, hvor synden havde fået fodfæste. Det betød overlevelse for de dødelige og tryghed for englene, når jeres Mester, som svar på Lucifers forslag, roligt og med guddommelig forsikring svarede: "Gå bag mig, Satan." Det var i princippet den virkelige ende på Lucifers oprør. Sandt nok, har domstolene i Uversa endnu ikke taget den udøvende beslutning angående Gabriel appel, hvor han beder om tilintetgørelse af oprørerne, men sådan en anordning, vil uden tvivl være forestående i tidens fylde, da det første skridt i høringen af denne sag allerede er taget.

Caligastia blev anerkendt af Menneskesønnen som den tekniske Prins af Urantia op til nær tidspunktet for hans død. Jesus sagde: "Nu er der dom over denne verden; nu skal denne verdens prins kastes ned." Og endda endnu nærmere færdiggørelsen af hans livsværk annoncerede han, "Denne verdens prins er dømt." Dette er denne samme afsatte og miskrediteret prins, der engang blev kaldt "Urantias Gud."

Michael sidste handling inden han forlod Urantia var at tilbyde barmhjertighed til Caligastia og Daligastia, men de foragtede hans venlige tilbud. Caligastia, jeres frafaldne Planetprins, er stadig fri på Urantia til at fortsætte sine forbryderiske planer, men han har absolut ingen magt til at trænge ind i menneskenes sind, ej heller kan han nærme sig deres sjæle for at friste eller korrumpere dem, medmindre de virkelig ønsker at være forbandet med hans onde tilstedeværelse.

Før Michaels overdragelse forsøgte disse mørkets herskere, at bevare deres autoritet på Urantia, og de trodsede vedvarende de mindre og underordnede himmelske personligheder. Men siden den første pinsedag viser denne forræderiske Caligastia og hans lige så foragtelige medarbejder, Daligastia en underdanig adfærd overfor den

guddommelige Majestæt af Paradisets Tankerettere og den beskyttende Sandhedens Ånd, ånden i Michael, som er blevet udøst over alt kød.

Men alligevel, ingen faldne ånd havde nogensinde beføjelse til at invadere sind eller at chikanere Guds børns sjæle. Hverken Satan eller Caligastia kunne nogensinde røre eller nærme sig Guds trossønner; troen er et effektivt panser mod synd og ugudelighed. Det er sandt: "Den, der er født af Gud holder sig selv, og den onde rører ham ikke."

Generelt, når svage og udsvævende dødelige formodes at være under indflydelse af djævle og dæmoner, bliver de blot domineret af deres egne iboende og fordærvende tendenser, bliver ført bort af deres egne naturlige tilbøjeligheder. Djævelen har fået en stor del af æren for det onde, som ikke tilhører ham. Caligastia har været forholdsvis impotent siden Kristi kors.

9. OPRØRETS NUVÆRENDE STATUS

I de tidlige dage af Lucifers oprør tilbød Michael frelsen til alle oprørerne. Til alle, der ville vise bevis for oprigtig anger, tilbød han, efter sin opnåelse af fuldstændig suverænitet i universet, tilgivelse og genindsættelse i en form for universtjeneste. Ingen af lederne accepterede dette barmhjertige tilbud. Men tusindvis af englene og de lavere klasser af himmelske væsener, herunder hundredvis af de Materielle Sønner og Døtre, tog imod den nåde som blev proklameret af Panoptianerne og blev rehabiliteret på tidspunktet for Jesu opstandelse et tusind og ni hundred år siden. Disse væsener er siden blevet overført til Faderens verden i Jerusem, hvor de teknisk, skal vente, indtil Uversas domstole afsiger afgørelse i sagen Gabriel vs. Lucifer. Men ingen betvivler, at, når udslettelses dommen er udstedt, vil disse angrende og bjærget personligheder være undtaget fra dekretet om udryddelse. Disse prøveløsladte sjæle arbejder nu med Panoptianerne i arbejdet med omsorgen for Faderens verden.

Ærkeforføreren har aldrig været på Urantia siden de dage, hvor han forsøgte at få Michael til at opgive formålet med at fuldføre overdragelsen og for at etablere sig endeligt og sikkert som ubetinget hersker over Nebadon. Da Michael var blevet den definitive leder af Nebadons univers blev Lucifer taget i forvaring af agenter for Dagenes Ældste i Uversa og har siden været en fange på satellit nummer et af Faderens gruppe af overgangssfærer i Jerusem. Og her kan herskerne i andre verdener og systemer se afslutningen af Satantias utro hersker. Paulus kendte til disse oprørske leders status efter Michaels overdragelse, for han skrev om Caligastias ledere som "åndelige værter af ondskab i det himmelske."

Da Michael, havde overtaget den højeste suverænitet Nebadon, ansøgte han Dagenes Ældste for myndighed til at internere alle berørte personligheder i Lucifer oprør som afventede afgørelser i superuniversernes domstole i sagen Gabriel vs. Lucifer, indsendt til behandling i Uversa højeste domstole for næsten to hundred tusind år siden, efter jeres tidsregning. Angående gruppen i systemhovedstaden, bevilgede Dagenes Ældste Michael ansøgningen, men med en enkelt undtagelse: Satan fik lov til at foretage periodiske besøg hos de frafaldne prinser på de faldne verdener, indtil en anden Guds Søn blev accepteret af disse frafaldne verdener, eller indtil så længe at domstolene i Uversa begynde pådømmelse af sagen Gabriel vs. Lucifer.

Satan kunne komme til Urantia, fordi I ikke havde nogen højtstående søn boende der - hverken Planetprins eller Materielle Søn. Machiventa Melkisedek er siden blevet udråbt som stedfortræder Planetprins af Urantia, og åbningen af sagen Gabriel vs. Lucifer har signaleret indvielsen af midlertidige planetariske styre på alle de isolerede verdener. Det er sandt, at Satan aflagde periodiske besøg hos Caligastia og andre af de faldne prinser helt op til tidspunktet for præsentationen af disse åbenbaringer, da det første retsmøde i Gabriels bøn om udslettelse af ærkerebellerne indtraf. Satan er nu ubetinget tilbageholdt i Jerusems fængsels verdener.

Efter Michaels afsluttende overdragelse har ingen i hele Satania ønsket at gå til fængsels verden for at tjene de internerede oprørere. Og ikke flere væsener er blevet vundet for bedragerens sag. For et tusind og ni hundred år har status været uændret.

Vi forventer ikke en fjernelse af de nuværende restriktioner i Satania indtil Dagenes Ældste træffer endelige bestemmelse om ærkerebellerne. Systemet kredsløb vil ikke blive genindsat, så længe Lucifer lever. I mellemtiden, er han helt inaktiv.

Oprøret er ophørt i Jerusem. Det slutter på de faldne verdener ligeså hurtigt som guddommelige Sønner ankommer. Vi mener, at alle oprørere, der nogensinde vil acceptere barmhjertighed har gjort det. Vi afventer den blinkende informationsudsendelse, der vil fratage disse forrædere personligheds eksistensen. Vi forventer os, at dommen fra Uversa vil blive tilkendegivet gennem udsendelse af eksekutionsmeddelelsen som forårsager udslettelse af disse internerede oprørere. Så vil I søge efter dem, men de skal ikke længere findes. "Og de, der kender dig blandt verdnerne vil være forbavset over dig; du har været en terror, men aldrig mere skal du være det." Og således skal alle disse uværdige forrædere "bliver, som om de ikke havde været." All afventer dommer fra Uversa.

Men for tidsaldre har de syv fængsels verdener af åndeligt mørke i Satania udgjort en alvorlig advarsel til hele Nebadon, veltalende og effektivt forkynner den store sandhed ", at synderens vej er svært" "At der inden for enhver synd er skjult frøet af sin egen ødelæggelse"; at "syndens løn er døden."

[Præsenteret af Manovandet Melkisedek, engang knyttet til forvaltningen af Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 54

PROBLEMMER I FORBINDELSE MED LUCIFERS OPRØR

DET evolutionære menneske finder det vanskeligt fuldt ud at forstå betydningen og få mening ud af ondskab, fejl, synd og uretfærdighed. Mennesket er langsom til at forstå, at perfektion og ufuldkommenhed som modsætning producerer potentiel ondskab; at sandhed og løgn som står i konflikt med hinanden skaber forvirrende fejl; at den guddommelige begavelse af fri vilje valg resulterer i synd og retfærdighed i de divergerende verdener; at den vedvarende forfølgelse af guddommelighed fører til Guds rige, i modsætning til dets fortsatte afvisning, hvilket fører til de ugudelige områder.

Guderne skaber hverken ondskab eller tillade synd og oprør. Potentiel ondskab er eksisterende i tid i et univers, der omfatter differentielle niveauer af betydninger og værdier på perfektion. Synd er potentielt i alle verdener, hvor ufuldkomne væsener er begavet med evnen til at vælge mellem godt og ondt. Selve konfliktforholdet mellem sandhed og usandhed, kendsgerning og løgn, udgør potentialitet for fejl. Det bevidst valg af det onde udgør synd; forsættlig afvisning af sandheden er fejl; den vedvarende udøvelse af synd og fejl er ugudelighed.

1. SAND OG FALSK FRIHED

Af alle de forvirrende problemer, der er vokser ud af Lucifers oprør, har ingen forårsaget sværere vanskeligheder end den fejlslagne umodne evolutionære dødeliges evne til at skelne mellem sandt og falsk frihed.

Sand frihed er noget, der søges under en tidsalder efter tidsalder og som er belønningen forevolutionære fremskridt. Falsk frihed er det uhyggelige bedrag som er forårsaget af bedraget i tiden og det onde i rummet. Bestående frihed er baseret på retfærdighedens virkelighed - intelligens, modenhed, broderskab, og retfærdighed.

Frihed er en måde at selvødelægge jegets kosmiske eksistens, når dens motivation er uintelligent, ubetinget, og ukontrolleret. Sand frihed er gradvist relateret til virkeligheden og tager altid hensyn til social lighed, kosmisk retfærdighed, univers broderskab, og de guddommelige forpligtelser.

Friheden er selvmorderisk, når den er adskilt fra materiel retfærdighed, intellektuel ærlighed, social overbærenhed, moralsk pligt, og åndelige værdier. Der findes ingen frihed adskilt fra den kosmiske virkelighed, og al personligheds virkelighed er proportional med dets guddommelige relationer.

Uhæmmet egenrådighed og ukontrolleret selvudfoldelse af jeget er lig med ubetinget selvished, højdepunktet af ugudelighed. Frihed uden en samtidig og stadigt stigende selvbeherskelse er et produkt af den dødeliges egoistiske fantasi. Selvmotiverende frihed er en konceptuel illusion, et grusomt bedrag. Tøjlesløshed forklædt som frihed er forløberen for usselt slaveri.

Sand frihed er en følgesvend af ægte selvrespekt; falsk frihed er ledsaget af selv-beundring. Sand frihed er frugten af selvkontrol; falsk frihed er påstanden om selvhævdelse. Selvkontrol fører til altruistiske tjeneste; beundring af sig selv har en tendens til at udnytte andre for den egoistiske selvforherligelse af et sådan fejlagtigt selvbevidst væsen, som er villig til at ofre en retfærdig opnåelse for at besidde uretfærdige magt over sine medmennesker.

Selv visdom er guddommelig og kun ufarlig, når den er kosmisk i omfang og åndelig i sin motivation.

Der er ingen fejl større end den form for selvbedrag, som får intelligente væsener til at kræve udøvelsen af magt over andre væsener med henblik på at fratage disse personer deres naturlige friheder. Den gyldne regel af menneskelig

retfærdighed er i konflikt med alle sådan bedrag, uærlighed, selviskhed og uretfærdighed. Eneste sand og ægte frihed er forenelig med en kærlig styring og arbejde i barmhjertighed.

Hvor vover det egenrådige væsen i den personlige friheds navn, at griber ind i sine medmenneskers rettigheder, når de øverste herskere i universet i barmhjertig respekt står tilbage for disse viljens privilegier og personlighedens potentialer! Ingen skabning, i udøvelsen af hans formodede personlige frihed, har ret til at fratage nogen anden væsen for disse eksisterende privilegier givet af skaberne og som behørigt respekteres af alle deres loyale medarbejdere, underordnede, og undersætter.

Det evolutionære menneske kan være tvunget til at kæmpe for sine materielle friheder mod tyranner og undertrykkere på en verden af synd og ugudelighed eller i de tidlige tider på en primitiv udviklende sfære, men ikke så på morontiaverdnerne eller på de åndelige sfærer. Krig er en arv fra de tidlige evolutionære mennesker, men på verdener, hvor civilisationen avancerer normalt er den fysiske kamp som en teknik til at justere menneskelige uoverensstemmelser for længst faldet i miskredit.

2. TYVERI AF FRIHEDEN

Med Sønnen og Ånden projicerede Gud det evige Havona, og lige siden har det evige mønster været medvirkende ved deltagelse i skabelsen - delagtighed. Dette delagtighedens mønster er den oprindelige model for hver eneste af de Guds sønner og døtre, som begiver sig ud i rummet for at engagere sig i forsøget på at duplikere i tiden den evige perfektion af central universet.

Hver skabning af ethvert udviklende univers som aspirerer til at gøre Faderens vilje er bestemt til at blive partner til Skaberens i tid og rum i dette storslåede eventyr for opnåelse af erfaringsmæssig perfektion. Hvis dette ikke var sandt, ville Faderen næppe have beriget sådanne skabninger med kreativ fri vilje, ej heller ville han bebo dem, ved faktisk at gå ind i et partnerskab med dem ved hjælp af sin egen ånd.

Lucifers dårskab var forsøget på at gøre det ugørlige, at kortslutte tiden i et erfaringsmæssigt univers. Lucifers forbrydelse var hans forsøg på at fratage enhver personlighed i Satania dennes ret til at deltage i skabelsesarbejdet, til ubemærket at begrænse de skabende væseners personlige delagtighed - frivilligt at deltage - i den lange evolutionære kamp for at opnå lyset og livets status både individuelt og kollektivt. Da han gjorde således satte jeres tidligere hersker af systemet det tidsbegrænset formål med hans egen vilje i direkte strid med det evige formål med Guds vilje, som det er åbenbart i overdragelsen af fri vilje til alle personlige skabninger. Således truede Lucifers oprør med at gøre det største mulige indgreb på den frie vilje valg af opstigende og tjenende i Satania systemet - en trussel om for al fremtid, at fratage hver eneste af disse væsener den spændende oplevelse af at bidrage med noget personligt og unikt til den erfaringsbaseret visdoms langsomme voksende monument som engang vil eksistere i form af det perfektionerede system Satania. Således fremstår Lucifers manifest, forklædt i frihedens forklædning, i fornuftens klare lys som en enorm trussel af fuldbyrdet tyveri af personlige frihed og det på en skala, som man kun to gange tidligere i hele Nebadon historie havde oplevet noget lignende

Kort sagt, hvad Gud havde givet mennesker og engle ville Lucifer have berøvet dem, dvs. det guddommelige privilegium at deltage i skabelsen af sin egen skæbne og af skæbnen for dette lokale system af beboede verdner.

Ingen væsener i hele universet har den retmæssige frihed til at fratage nogen andre væsener den sande frihed, retten til at elske og blive elsket, retten til at tilbede Gud og tjene sine medmennesker.

3. FORSINKELSE AF RETFÆRDIGHED

De moralske vilje skabninger af de evolutionære verdner besværes altid af det tankeløse spørgsmål om, hvorfor alle de kloge skabere tillader ondskab og synd. De undlader at forstå, at begge er uundgåelige, hvis de skabende væsener skal være virkelig frie i ordets egentlige betydning. Den frie vilje udviklende menneske eller ædel engel er ikke blot et filosofisk begreb, et symbolsk ideal. Menneskets evne til at vælge godt eller ondt er en realitet i universet. Denne frihed til at vælge for sig selv er en gave af de Højeste Herskere, og de tillader ikke nogen væsen eller gruppe af væsener til at fratage en enkelt person i det vidtstrakte univers denne guddommelige skænkede frihed - ikke engang for at tilfredsstille

sådanne vildledte og uvidende væsener i nydelsen af denne fejlagtige personlige frihed.

Selv om bevidst og helhjertet identifikation med det onde (synd) svarer til ikke-eksistens (udslettelse), må der altid mellem sådan personlig identifikation med synd og udførelsen af straffen - det automatiske resultat af en sådan forsætlig omfavnelser af det onde - bestå en tilstrækkelig lang tid til behandling af denne persons status i universet, som vil vise sig helt tilfredsstillende for alle relaterede universpersonligheder, og som vil være så upartisk og så fair at selv synderen vil godkende den.

Men hvis denne univers oprører, der har kæmpet mod sandhed og godhedens virkelighed nægter at godkende dommen, og hvis den skyldige i sit hjerte indser det retfærdige i sin dom men nægter at indrømme en sådan tilståelse, så er fuldbyrdelsen af dommen suspenderet i overensstemmelse med Dagenes Ældstes afgørelse. Og Dagenes Ældste nægter at tilintetgøre ethvert væsen, indtil alle moralske værdier og alle åndelige realiteter er uddøde, både i skurken og i alle relaterede tilhængere og mulige sympatisører.

4. BARMHJERTIGHEDENS FORSINKELSEN

Et andet problem, der er lidt vanskeligt at forklare i Norlatiadek konstellationen vedrørende grundene for at tillade Lucifer, Satan, og de faldne prinser til at gøre fortræd så længe, før de blev arresteret, tilbageholdt og indbragt for en domstol.

Forældre, dem, der har født og opdrættet børn, er bedre i stand til at forstå, hvorfor Mikael, en Skaberfader, kunne tænkes at være langsom til at fordømme og ødelægge hans egne Sønner. Jesu historie om den fortabte søn illustrerer ganske godt, hvorledes en kærligsfyldt far kan vente længe på, at et fejlende barn angrer.

Den omstændighed, at et væsen, der gør det onde, rent faktisk vælger at gøre forkert - at synde - beviser at den frie vilje er en kendsgerning og fuldt retfærdiggør enhver forsinkelse uanset længden i udførelsen af retfærdigheden, forudsat af den udvidede barmhjertighed kan tænkes at føre til omvendelse og rehabilitering.

De fleste af de friheder, som Lucifer søgte, havde han allerede; andre, ville han modtage i fremtiden. Alle disse dyrebare gaver gik tabt ved at give plads for utålmodighed og give efter for ønsket om at besidde, hvad man længes efter nu, og til at besidde det, på trods af alle forpligtelserne til at respektere de rettigheder og friheder hos alle andre væsener som universernes univers består af. Ethiske forpligtelser er medfødte, guddommelige, og universelle.

Vi kender mange grunde til hvorfor de Højeste herskere ikke straks ødelagde eller tilbageholdte lederne af Lucifers oprør. Der er uden tvivl stadig andre og muligvis bedre årsager, der er ukendte for os. Mikael af Nebadon har personligt vægtet aspektet af barmhjertighed i denne forsinkelse i udførelsen af retfærdighed. Uden denne Skaberfaders hengivenhed for sine fejlende sønner, ville den højeste retfærdighed i superuniverset have handlet. Hvis en sådan episode som Lucifers oprør havde fundet sted i Nebadon mens Mikael var inkarneret på Urantia, ville bagmændene for en sådan ondskab være blevet øjeblikkelig og absolut udslettet.

Højesteret kan handle øjeblikkeligt, når de ikke er begrænset af guddommelig barmhjertighed. Men fordelingen af barmhjertighed til tidens og rummets børn tillader altid denne tidsforskydning, denne besparende interval mellem såning og høst. Hvis frø såningen er godt, indeholder dette interval bestemmelser om testning og opbyggende karakter; hvis frø såningen er ond, giver denne barmhjertige forsinkelse tid til omvendelse og berigtigelse. Denne forsinkelse i retssagen og henrettelsen af de onde er iboende i nåde fordelingen af de syv superuniverser. Denne tilbageholdenhed af retfærdighed ved barmhjertighed beviser, at Gud er kærlighed, og at en sådan kærlig Gud dominerer universerne og i barmhjertighed våger over alle hans skabningers skæbne og dom.

Barmhjertigheds forsinkelser på tid er indstiftet af Skabernes frie vilje. Der er meget godt at hente i universet fra denne tålmodigheds teknik i forbindelse med syndige oprørere. Selv om det er alt for sandt, at det gode ikke kan komme af det onde til den, der overvejer og udfører det onde, det er lige så sandt, at alle ting (herunder onde, potentiale og manifesteret) virker sammen til bedste for alle væsener, der kender Gud, elsker at gøre hans vilje, og stiger mod Paradis ifølge hans evige plan og guddommelig formål.

Men disse barmhjertigheds forsinkelser er ikke uendelige. Uanset lang forsinkelser (som tiden regnes på Urantia) vedrørende afgørelsen af Lucifer oprør, kan vi konstatere, at, i den tid det har taget at effektuere denne åbenbaring blev det første retsmøde i den verserende sag Gabriel vs. Lucifer afholdt i Uversa, og straks derefter udstedte Dagenes Ældste mandat om at Satan fremover skal holdes fanget i fængelsesverden sammen med Lucifer. Dette afslutter Satans evne til yderligere besøg på nogen af de faldne verdener i Satania. Retfærdighed i et univers domineret af barmhjertighed kan være langsom, men den er uundgåelig.

5. VISDOM MED FORSINKELSE

Af de mange grunde som jeg kender, hvorfor Lucifer og hans forbundsfæller ikke tidligere blev interneret eller dømt, har jeg tilladelse til at recitere følgende:

1. Barmhjertighed kræver, at hver synder har tilstrækkelig tid til at formulere en bevidst og fuldt valgt holdning til sine onde tanker og syndige handlinger.
2. Den højeste retfærdighed er domineret af Faderens kærlighed; derfor vil retfærdigheden aldrig ødelægge det, som barmhjertighed kan spare. Tid til at acceptere frelsen er forundt enhver forbryder.
3. Ingen kærlig far har nogensinde travlt med at straffe et vildfarende medlem af sin familie. Tålmodighed kan ikke fungere uafhængigt af tiden.
4. Mens forseelser altid er skadelige for en familie, formaner visdom og kærlighed de opretstående børn til at bære over med en vildfarne bror i den tid, den kærlig far har givet til synderen så denne kan se fejlen af hans måde og omfavne frelse.
5. Uanset Mikael's holdning til Lucifer, på trods af at han var Lucifers Skaberfar, hørte det ikke til Mikael's mandat at udøve summarisk jurisdiktion over den frafaldne Systemhersker, fordi han ikke på daværende tidspunkt havde afsluttet sin overdragelsens karriere og derved opnået ubetinget suverænitet i Nebadon.
6. Dagenes Ældste kunne straks havde udslettet disse oprørere, men de udsletter sjældent lovovertrædere uden en fuld høring. I dette tilfælde nægtede de at underkende Mikael's beslutninger.
7. Det er klart, at Immanuel rådede Mikael til at holde sig væk fra oprørerne og tillade oprøret at forfølge et naturligt forløb af selvudslettelse. Den visdom fra Dagenes Forende er en afspejling i tiden af Paradistreenighedens visdom.
8. Dagenes Trofaste i Edentia underrettede konstellations Fædrene til at give oprørerne frie tøjler, så al sympati for disse skurke hurtigere ville blive afskåret fra hjerterne på enhver nuværende og fremtidig borger i Norlatiadek - hver dødelig, morontia- eller åndeskabning.
9. På Jerusem rådede den personlige repræsentant for Orvontons Højeste Udøvende Råd Gabriel til at fremme fuld mulighed for ethvert levende væsen til at modne et bevidst valg i de spørgsmål, der er involveret i Lucifers frihedsdeklaration. Paradisets rådgivere for Gabriel i undtagelsessituationen forklarede, at hvis ikke alle væsener i Norlatiadek fik fuld og fri mulighed angående de spørgsmål som oprøret havde rejst, så ville Paradisets karantæne mod alle sådanne mulige halvhjertede eller tvivls-ramte skabninger blive udvidet i selvbeskyttelse mod hele konstellationen. For at holde opstigningsdørene til Paradiset åbne for væsener fra Norlatiadek, var det nødvendigt at sikre, at opstanden fik lov til at udvikle sig fuldt ud og for at sikre, at alle væsener som på enhver måde var berørt heraf fik besluttet deres holdning dertil.
10. Den guddommelige Minister for Salvington udstedte som hendes tredje uafhængige tilkendegivelse, et mandat som gav instrukser om at intet kunne gøres halvvejs, kujonagtig undertrykke eller på anden måde skjule oprørernes hæslige ansigt og oprøret. Engleskarerne fik instruktion om at arbejde for fuld åbenhed og ubegrænset mulighed for synden til at udtrykke sig som den hurtigste teknik til at opnå den perfekte og sidste helbredelse af pesten af ondskab og synd.
11. I Jerusem organiseredes et nødsituations råd af tidligere dødelige, bestående af Mægtige Budbringere, forherligede dødelige, som havde haft personlige erfaringer med lignende situationer, sammen med deres kolleger. De underrettede

Gabriel, at mindst tre gange så mange væsener ville blive ført på vildspor, hvis vilkårlige eller summariske metoder til undertrykkelse blev forsøgt. Hele Uversa korps af rådgivere var enige i rådgivningen til Gabriel om at tillade oprøret at tage sin fulde og naturlige forløb, selv om det ville tage en million år at afvikle konsekvenserne.

12. Tiden, selv i et univers af tid, er relativ: Hvis en dødelig med normal livslængde på Urantia begik en forbrydelse, som førte til en verdensomspændende vild forvirring, og hvis han var pågrebet, dømt, og henrettet inden for to eller tre dage fra forbrydelsen blev begået, synes det at være lang tid for dig? Det ville være tættere på en sammenligning med Lucifers livsbane selv hvis pådømmelse af ham, som nu er begyndt, ikke skulle være afsluttet førend om hundrede tusinde Urantia år. Det relative tidsrum fra et Uversa synspunkt, hvor retssager er under behandling, kan angives ved at sige, at Lucifers forbrydelse blev bragt for retten inden for to og et halvt sekunder efter at den var begået. Fra Paradisets synspunkt er domsstolsbehandlingen samtidig med vedtagelsen.

Der er et stort antal grunde til at Lucifer oprør ikke vilkårligt stoppes, som I delvist kan forstå, men som jeg ikke har tilladelse til at fortælle. Jeg kan oplyse, at vi i Uversa underviser om otteogfyrre grunde til at tillade det onde gå hele vejen af sin egen moralske fallit og åndelig udryddelse. Jeg tvivler ikke på, at der er lige så mange ekstra grunde jeg ikke kender.

6. KÆRLIGHEDEN SEJRER

Uanset de vanskeligheder evolutionære dødelige kan støde på i deres bestræbelser på at forstå Lucifers oprør, bør det være klart for alle reflekterende tænkere, at den måde at håndtere oprørerne er en retfærdiggørelse af guddommelig kærlighed. Den kærlige barmhjertighed som er blevet udvidet til oprørerne synes at have inddraget mange uskyldige væsener i prøvelser, men alle disse fortvivlede personligheder kan trygt stole på at de alvidende dommere vil afgøre deres skæbne i barmhjertighed samt retfærdighed.

I alle deres forhandlinger med intelligente væsener, domineres både Skabersønnen og hans Paradis Fader af kærlighed. Det er umuligt at forstå de mange faser af universherskernes holdning til oprørere og oprør - synd og syndere - med mindre du husker, at Gud som Fader har forrang for alle andre faser af Guddommens manifestation i alle guddommelighedens forhold til menneskeheden. Man skal også huske, at alle Paradisets Skabersønner er barmhjertigheds motiverede.

Hvis en kærlig far til en stor familie ønsker at vise barmhjertighed til et af sine børn, der har gjort sig skyldige i alvorlige forseelser, kan det godt være, at udvidelsen af barmhjertighed til dette barn, der opfører sig dårligt forårsager en midlertidig lidelse for alle de andre børn, der opfører sig velopdraget. Sådanne eventualiteter er uundgåelige; en sådan risiko er uadskillelig fra den reelle situation af at have en kærlig forælder og være medlem af en familie. Hvert medlem af en familie har fordel af, at hvert medlem opfører sig retfærdigt; ligeledes må hvert medlem lide de umiddelbare tidsbestemte konsekvenser af hvert medlems forseelser. Familier, grupper, nationer, racer, verdener, systemer, konstellationer og universer er relationssammenslutninger, der har en individualitet; og derfor høster hvert medlem af en sådan gruppe, stor eller lille, frugterne af det som alle de andre medlemmer af gruppen gør rigtigt og lider under følgerne af, hvad de gør forkert.

Men en ting bør gøres klart: Hvis du har lov til at lide de onde konsekvenser af synd begået af et medlem af din familie, nogle kolleger eller anden dødelige, selv oprør i systemet eller andre steder - uanset hvad du må udstå på grund af de forseelser, som dine medarbejdere, venner eller overordnede har gjort sig skyldig i - kan du føle dig tryk i den evige sikkerhed for, at disse trængsler er forbigående lidelser. Ingen af disse broderlige konsekvenser af dårlig opførsel i gruppen kan nogensinde true dine evigheds perspektiver eller på mindste måde fratage dig din guddommelige ret til at opstige til Paradiset og nå frem til Gud.

Og der er compensation for disse forsøg, forsinkelser og skuffelser, som uvægerligt ledsager oprørets synd. Af de mange værdifulde eftervirkninger af Lucifers oprør, som kan nævnes, vil jeg kun gøre opmærksom på de forbedrede dødeliges opstigende livskarrierer, de Jerusem borgere, der, ved at modstå syndens spidsfindigheder, placerede sig i rækken af dem som vil være fremtidige Mægtige Budbringere, medlemmer af min egen klasse. Ethvert væsen der modstod prøven af denne onde episode forbedrede derved umiddelbart sin administrative status og sin åndelige værdi.

Til en begyndelse syntes Lucifer omvæltning at være en ren katastrofe til systemet og universet. Gradvist begyndte fordelene at vise sig. Da femogtyve tusind års af systemets tid (tyve tusind års Urantia tid) var gået begyndte Melkisedekerne at undervise om, at det gode som Lucifers dårskab havde resulteret i modsvarende det onde som han havde forårsaget. Summen af det onde havde på dette tidspunkt været næsten konstant, og fortsatte kun med at vokse i visse isolerede verdener, mens de gavnlige virkninger fortsatte med at mangedobles og strække sig ud gennem universet og superuniverset, selv til Havona. Melkisedekerne lærer os nu, at det gode resultat af Satania oprør er mere end tusind gange summen af alt det onde

Men sådan en ekstraordinær og godgørende høst af forseelser kunne imidlertid kun ske ved den kloge, guddommelige, og barmhjertig holdning hos alle Lucifers foresatte, der strækker sig fra Konstellations Fædrene i Edentia til den Universelle Fader i Paradiset. Tidens gang har forbedret det gode, der kunne opnås som en følge af Lucifers dårskab; og da det onde som skal straffes var fuldt udviklet inden for en forholdsvis kort tid, er det klart, at de alvidende og fremsynede univers herskere ville være sikker på at forlænge tiden til at høste mere og flere gavnlige resultater. Uanset de mange ekstra grunde til at forsinke anholdelsen og domfældelsen af oprørerne i Satania, ville denne ene gevinst have været nok til at forklare, hvorfor disse syndere ikke før var interneret, og hvorfor de ikke er blevet dømt, og ødelagt.

Kortsynede og tidsbestemte dødelige sind bør ikke være så hurtige til at kritisere de forsinkelser som fremsynede og alvidende administratorer af universets anliggender vælger.

En fejl i menneskelig tænkning, når det gælder disse problemer består i ideen om, at alle evolutionære dødelige på en udviklende planet ville vælge den vej, der fører til Paradiset, hvis ikke synd havde forbandet deres verden. Evnen til at give afkald på overlevelsen daterer sig ikke fra tiden for Lucifers oprør. Mennesket har altid haft mulighed for at vælge frit med hensyn til Paradisets karriere.

Efterhånden som du stige opad i overlevelses erfaring, vil du udvide dine univers begreber og udvide dine horisont af betydninger og værdier; og derfor vil du bedre kunne forstå, hvorfor sådanne væsener som Lucifer og Satan tillades at fortsætte med oprør. Du vil også bedre forstå, hvordan det ultimative (hvis ikke umiddelbar) gode i sidste ende kan opnås fra tidsbegrænset ondt. Når du opnår Paradiset, vil du virkelig blive oplyst og trøstet, når du lytter til de supernafiske filosoffer diskutere og forklare disse dybe problemer med justering i universet. Men selv da, tvivler jeg, at du vil være helt tilfreds med dine egne tanker. I det mindste var jeg det ikke selv, da jeg således havde nået højdepunktet af universets filosofi. Jeg opnåede ikke en fuld forståelse af disse komplekse sammenhænge indtil senere, da jeg var blevet tildelt administrative opgaver i superuniverset, hvor jeg gennem konceptuelle erfaringer har erhvervet tilstrækkelig forståelsen af sådanne mangesidet problemer i kosmisk retfærdighed og spirituel filosofi. Som du stige op til Paradiset, vil du i stigende grad lære, at mange problematiske træk af universets administration kun kan forstås efter erhvervelsen af øget erfaringsmæssige kapacitet og opnåelsen af en forbedret åndelig indsigt. Kosmisk visdom er afgørende for forståelsen af kosmiske situationer.

[Præsenteret af en Mægtig Budbringer med erfaringsmæssig overlevelse af det første system oprør i tidens universer og nu knyttet til superuniversets styre i Orvonton og handler i denne sag på anmodning fra Gabriel i Salvington.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 55

LYSETS OG LIVETS SFÆRER

Lysets og livets tidsalder er den endelige evolutionære opnåelsesniveau i en verden af tid og rum. Fra de første tider med primitive menneske, har sådan en beboet verden passeret gennem successive planetariske tidsaldre - tidsaldrene før og efter Planetprinsen, tidsalderen efter Adam, tidsalderen efter Administrator Sønnen samt tidsalderen efter Overdragelsens Søn. Og derefter forberedes en sådan verden til det kulminerede evolutionære opnåelsesniveau, den etablerede status i lys og liv, gennem den tjeneste som de på hinanden følgende planetariske missioner af Treenighedens Undervisende Sønner med deres stadigt voksende åbenbaringer af den guddommelige sandhed og kosmiske visdom. I disse bestræbelser har de Undervisende Sønner altid hjælp af de Lysende Aftenstjerner, og undertiden af Melkisedekerne, for at etablere den endelige planetariske tidsalder.

Denne æra af lys og liv, som indvies af de Undervisende Sønner ved afslutningen af deres sidste planetariske mission, fortsætter på ubestemt tid i de beboede verdner. Hver fremadskridende etape i den etablerede status kan af Administrator Sønnernes retslige handlinger adskilles i en række domsperioder; men alle sådanne retslige handlinger er rent teknisk og ændre på ingen måde forløbet af de planetariske begivenheder.

Kun de planeter, som opnår eksistens i superuniversets vigtigste kredsløb er garanteret en kontinuerlig eksistens, men så vidt vi ved, så er disse verdener som er etableret i lys og liv bestemt til at bestå gennem de evige tidsaldre i al fremtid

Der er syv stadier i udfoldelsen af lysets og livets æra på en evolutionær verden, og i den sammenhæng skal det bemærkes, at de verdener med Ånden-fusionerede dødelige udvikler sig identisk med dem i Retter-fusion serien. Disse syv stadier af lys og liv er:

1. Den første eller planetarisk stadie.
2. Den anden eller systemets stadie.
3. Det tredje eller konstellations stadiet.
4. Det fjerde eller lokaluniversets stadie.
5. Det femte eller mindre sektor stadie.
6. Den sjette eller større sektor stadie.
7. Det syvende eller superunivers stadiet.

I slutningen af denne fortælling beskrives disse stadier af fremskridende udvikling som vedrører deres forhold til universets organisation, men de planetariske værdier i hver stadie kan opnås af hver verden helt uafhængig af udviklingen i andre verdener eller af universadministrationens overplanetariske niveauer.

1. MORONTIATEMPLET

Et morontiatempels eksistens i en beboet verdens hovedstad er bekræftelsen på at en sådan sfære er indgået i lysets og livets etableret tidsalder. Inden de Undervisende Sønner efterlader en verden ved slutningen af deres sidste mission,

indvier de denne sidste epoke af evolutionær opnåelse; ved at præsidere den dag, da det "hellige tempel kommer ned på jorden". Denne begivenhed, signalerer begyndelsen af lysets og livets æra, og hædres altid af den personlige tilstedeværelse af Paradisets overdragelsens Søn til den planet, som han kommer for at bevidne denne store dag. Her i dette tempel af uovertruffen skønhed, proklamerer denne Paradisets Overdragelsens Søn ophøjelsen af den længe tjenende Planetprins til den nye Planethersker og giver denne trofaste Lanonandek søn nye beføjelser og udvidet myndighed over planetariske anliggender. Systemherskeren er også til stede og bekræfter i sin tale disse proklamationer.

Et morontiatempel har tre dele: I det midterste er helligdommen for Paradisets Overdragelsens Søn. Til højre er den tidligere Planetprins, nu Planetherskers sæde; og når han er til stede i templet, er denne Lanonandek Søn synlig for de mere åndelige individer af verden. Til venstre er sædet for den fungerende leder for finaliterne som er knyttet til planeten.

Selvom de planetariske templer er blevet omtalt som "kommende ned fra himlen," transporteres der i virkeligheden ingen egentlige materiale fra systemhovedkvarter. Arkitekturen for hver er udarbejdet i miniature på systemhovedstaden, og Morontiastyrkernes Vejledere bringer efterfølgende disse godkendte planer til planeten. Her, i samarbejde med de Ledende Fysiske Kontrollere, begynder de at bygge morontiatemplet i henhold til specifikationerne.

Det gennemsnitlige morontiatempel har siddepladser til omkring tre hundrede tusinde tilskuere. Disse bygningsværker er ikke brugt til gudstjeneste, leg, eller for at modtage informationsudsendelser; de er afsat til særlige ceremonier på planeten, såsom: kommunikation med systemherskeren eller med de Højeste, særlige visualiserings ceremonier designet til at åbenbare personligheds tilstedeværelse af åndelige væsener, og tavs kosmisk fordybelse. Skolerne for kosmisk filosofi holder her deres graduerings øvelser, og her modtager de dødelige i verden også planetarisk anerkendelse for højtstående samfundstjeneste og for andre fremragende præstationer.

Et sådan morontiatempel fungerer også som forsamlingssted for at se overførslen af levende dødelige til morontianiveau eksistens. Dette skyldes, at overførsels tempel er sammensat af morontia materiale, der ikke ødelægges af den brændende herlighed af fortærende ild, som helt udsletter de dødeliges fysiske organer, som deri oplever den endelige fusion med deres guddommelige Rettere. I en stor verden er disse afrejser glimt næsten konstant, og når antallet af overførsler stiger, leveres der ekstra morontialivets helligdomme i forskellige områder af planeten. For ikke så længe siden besøgte jeg en verden i det høje nord, hvorpå femogtyve morontiahelligdomme fungerede.

I verdener, planeter uden Morontiatempler, sker disse fusionsblink mange gange i planetens atmosfære, hvor en kandidats materielle krop for overførsel er opløftet af mellemvæsner og de fysiske kontrollere.

2. DØD OG OVERFØRSEL

Den naturlige, fysiske død er ikke en uundgåelighed for de dødelig. De fleste af de avancerede evolutionære væsener, borgere i verdener som eksisterende i den sidste fase af lys og liv, dør ikke; de er overført direkte fra det kødelige liv til morontiatilværelsen.

Denne oplevelse med overførsel fra det materielle liv til morontia tilstanden - den udødelige sjæls fusion med den iboende Retter forekommer med en frekvens, der stiger i forhold til den evolutionære udvikling af planeten. I begyndelsen, er det kun få dødelige i hver tidsalder, der opnår overførselsniveauer af åndelig fremgang, men når de Undervisende Sønner, på hinandens følgende tidsalder begynder, opstår der flere og flere fusioner med Retteren før den stadig længere levetid af disse dødelige kommer til en ende; og ved tiden for de Undervisende Sønners sidste mission er ca. en fjerdedel af disse fantastiske dødelige fritaget for naturlig død.

Senere i lysets og livets tidsforløb fornemmer mellemvæsenerne eller deres medarbejdere den forestående status at en sandsynlig forening af sjæl og Retter nærmer sig og tilkendegiver dette til skæbnevogterne, som igen kommunikere disse spørgsmål til finalit gruppen under hvis jurisdiktion denne dødelige kan tænkes at fungere; derefter udstedes Planetherskerens indkaldelse om at den dødelige skal fratræde alle planetariske opgaver, sige farvel til sin oprindelsesverden, og begive sig til Planetherskerens indre tempel, for der at afvente morontia overføringen, overførselsglimtet, fra evolutionens materiale domæne til det før-åndelige fremadudviklende morontianiveau.

Når en sådan fusion kandidats familie, venner, og arbejdsgruppen har forsamlet sig i morontiatemplet, placerer de sig omkring den centrale platform, hvorpå fusion kandidater hviler, samtidig som disse frit taler med deres forsamlede venner. En kreds af himmelske personligheder er anbragt i en mellem cirkel for at beskytte de materielle dødelige fra virkningen af de energier, som manifesterer sig i det øjeblik "livs glimtet", befrier opstigningskandidaten fra det materielle kødets bånd, og dermed gør alt det for sådan en evolutionær dødelig, hvad den naturlige død gør for dem, der derved befries fra kødet.

Mange fusionskandidater kan samles i det rummelige tempel på samme tid. Og hvor smuk er ikke denne begivenhed, når de dødelige på denne måde forsamles for at bevidne deres elskedes opstigning i åndelige flammer, og hvilken kontrast til de tidligere tidsaldrer, når de dødelige skal overgive deres døde til omfavnelse af de jordiske elementer! Scener af gråd og jammer så karakteristisk for tidligere epoker af menneskets evolution er nu erstattet af ekstatiske glæde og den sublime begejstring, når disse dødelige som kender Gud byder deres kære et forbigående farvel, når de fjernes fra deres materielle tilknytninger af åndelige ild af fortærende storhed og opstigende herlighed. På verdener etableret i lys og liv, er "begravelser" er tilfælde af højeste glæde, dyb tilfredsstillelse, og usigelig håb.

Disse progressive dødelige sjæle fyldes i stigende grad af tro, håb og sikkerhed. Den ånd, der hersker blandt dem, der har forsamlet sig omkring transformation skrinet minder om den ånd af glade venner og slægtninge, der kan tænkes samlet ved en eksamen øvelse for nogen i deres gruppe, eller som kan komme sammen for at se aflevering af nogen stor ære af én blandt dem. Det ville være decideret nyttigt, hvis mindre avancerede dødelige kun kunne lære at betragte naturlig død med noget af denne munterhed og lethed.

Dødelige observatører kan ikke se noget af deres overførte borgere efter fusionsglimtet. Sådanne overførte sjæle begiver sig med Rettertransport direkte til opstandelsens hal på den passende morontielle-uddannelses verden. Disse overførelser af levende mennesker til morontia verden er under opsyn af en ærkeengel, som blev tildelt denne verden på den dag, hvor den blev etableret i lys og liv.

På det tidspunkt, hvor en verden opnår fjerde fase af lys og liv, forlader mere end halvdelen af de dødelige planeten ved overførsel fra blandt de levende. En sådan reduktion af dødsfald fortsætter hele tiden, men jeg kender ingen system, hvis beboede verdener, selv om de længe har været etableret i liv, er fuldstændig fri for naturlige død som en flugt teknik fra kødets lænker. Og indtil denne højere tilstand af planetariske evolution er ensartet opnået, er det nødvendigt at morontia-uddannelse verdener i det lokale univers fortsætter i tjeneste som uddannelsesmæssige og kulturelle sfærer for udviklende morontiafremadrykkende. Elimineringen af døden er teoretisk muligt, men i følge mine observation har det endnu ikke fundet sted. Måske kan en sådan status opnås i løbet af en fjern fremtid af de efterfølgende epoker i det syvende stadie af etablerede planetariske liv.

De transformerede sjæle fra de etablerede sfærers blomstrende tidsaldrer passere ikke gennem mansoniaverdnerne. De besøger heller ikke som studerende systemets eller konstellationens morontiaverdnerne. De behøver ikke gennemgå nogen af de tidligere faser af morontialivet. De er de eneste opstigende dødelige, som således næsten undslipper morontiaovergangen fra materielle eksistens til semiåndelig status. Sådanne *af Sønnen optagne* dødeliges indledende erfaring under opstigningsforløbet sker i tjenesteopgaver i univershovedkvarterets fremadskridende verdener. Og fra disse Salvington studie verdener bevæger de sig tilbage som lærere til netop de verdener, de passerede, for senere at fortsætte indad mod Paradiset langs den etablerede vej for de dødeliges opstigning.

Kunne du blot besøge en planet i et avanceret udviklingstrin, ville du hurtigt forstå årsagerne til eksistensen af denne differentierede modtagelse af opstigende dødelige på mansoniaverdnerne og de højere morontiaverdner. Du vil straks forstå, at væsener som har bevæget sig videre fra sådanne højt udviklede sfærer er parate til at genoptage deres Paradis opstigning langt forud for den gennemsnitlige dødelige som ankommer fra en uorganiseret og tilbageslående verden som Urantia.

Uanset fra hvilket planetarisk opnåelse niveau mennesker stiger op til morontiaverdnerne, tilbyder de syv mansoniasfærer dem gode muligheder for at opnå erfaring som lærer og studerende af alt det, som de ikke kunne gå igennem på grund af deres oprindelige planets avancerede status.

Universet er ufejlbarligt i anvendelsen af disse udligningsordninger, for at sikre, at ingen opstigende skal berøves noget som er afgørende for vedkommende opstignings oplevelse.

3. DE GYLDNE TIDSALDRE

Under denne lysets og livets tidsalder blomstrer verden i stigende grad under Planetherskerens faderlige styre. På dette tidspunkt er verdnerne i fremdrift under den samlede styrke af et sprog, en religion, og på normale sfære, en race. Men denne tidsalder er ikke perfekt. Disse verdener har stadig velindrettede hospitaler, hjem til pleje af de syge. Der er stadig problemer med omsorgen for utilsigtede skader og de uundgåelige skavanker som ledsager affældigheden af høj alderdom samt senilitet lidelser. Sygdommene er ikke helt overvundet, og landdyrerne er endnu ikke blevet reguleret i fuldkommenhed; men sådanne verdener er ligesom paradiset sammenlignet med de tidlige tider af primitive mennesker under æraen før Planetprinsens tidsalder. Du ville instinktivt beskrive sådan et verden - hvis du pludselig kunne blive transporteret til en planet i denne fase af udviklingen - som himmelen på jorden.

Den menneskelige regering fortsætter med at fungere i gennemførelsen af materielle anliggender i hele denne tidsalder af relative fremskridt og perfektion. De offentlige aktiviteter fra en verden i den første fase af lys og liv, som jeg besøgte for nylig blev finansieret af tiende metoden. Alle voksne arbejdstager - og alle raske borgere arbejdede på noget - betalte ti procent af deres indkomst eller formue til statskassen, og det blev udbetalt som følger:

1. Tre procent blev brugt til at fremme af sandheden - videnskab, uddannelse og filosofi.
2. Tre procent var afsat til skønhed - leg, social fritid og kunst.
3. Tre procent var dedikeret til godhed - social service, altruisme, og religion.
4. Én procent blev afsat til forsikringsreserver mod risikoen for uarbejdsdygtighed på grund af ulykke, sygdom, alderdom eller nødsituationer som ikke kan forhindres.

De naturlige ressourcer i denne planet blev administreret som sociale besiddelser, fælles ejendom.

Den højeste udmærkelse skænket en borger på denne verden var "øverste service," ordnen, og det var den eneste grad af anerkendelse der nogensinde gives i morontiatemplet. Denne anerkendelse blev skænket dem, der længe havde udmærket sig i en eller anden fase af overmaterielle opdagelse eller planetarisk samfundstjeneste.

Hovedparten af sociale og administrative stillinger blev afholdt i fællesskab af mænd og kvinder. Selv det meste af undervisningen blev givet i fællesskab; samt alle tillidsposter i retsvæsenet blev besat med sådanne samarbejdende par.

På disse fantastiske verdener er den fødedygtige periode ikke særlig langvarig. Det er ikke det bedste hvis der er alt for mange år mellem børnene i en familie. Når børn er tæt på hinanden i alder, kan de bidrage langt mere til gensidig uddannelse. Og på disse verdener er de fremragende uddannet af de konkurrerende systemer til intensiv forfølgelse af forskellige bedrifter i avancerede områder og afdelinger, hvor man realiserer præstationer i beherskelse af sandhed, skønhed og godhed. Der er intet at frygte, selv om der på sådanne nuværende glorificeret sfærer findes meget ondt, ægte og potentiale, som stimulerer valget mellem sandhed og vildfarelse, godt og ondt, synd og retfærdighed.

Ikke desto mindre er der en vis, uundgåelig straf knyttet til de dødeliges eksistens på sådanne avancerede evolutionære planeter. Når en etableret verden udvikler sig ud over den tredje fase af lys og liv, er alle opstigende bestemt til inden de når den mindre sektor, at modtage en form for forbigående opgave på en planet, der passerer gennem et tidligere stadie af evolutionen.

Hver af disse på hinanden efterfølgende tidsaldre repræsenterer bedre resultater i alle faser af planetarisk opnåelse. I lysets indledende tidsalder udvides sandhedsåbenbaringen til at omfatte driften i universernes univers, mens studier af Guddommen under den anden tidsalder indebærer en søgen på at beherske forståelsen om Skabersønnernes natur, mission, tjenester, forbindelser, oprindelse, og skæbne, Gud den Syvfoldiges første niveau.

En planet af Urantias størrelse, vil efter at den er blevet godt etableret skulle have omkring et hundrede mindre administrative centre. Disse underordnede centre vil blive ledet af en af følgende grupper af kvalificerede administratorer:

1. Unge Materielle Sønner og Døtre bragt fra systemets hovedkvarter til at fungere som assistenter til regerende Adam og Eva.
2. Efterkommere af de semidødelige individer i Planetprinsens personale som i nogle verdener er avlet til dette og andre lignende opgaver.
3. De direkte planetariske efterkommere til Adam og Eva.
4. Materialiseret og humaniseret mellemvæsener.
5. Retterfusionerede dødelige som efter deres egen anmodning, og ved kendelse af den personificerede Retter og chef for universets lederskab, er midlertidig fritaget for overførsel for at kunne fortsætte på planeten i visse vigtige administrative stillinger.
6. Specieluddannede dødelige fra de planetariske skoler for administration, der også har modtaget den højeste tjenesteorden fra morontiatemplet.
7. Visse valgte kommissioner af tre kvalificerede borgere, der undertiden er valgt af borgerne i overensstemmelse med deres særlige evner, ifølge instruktionerne fra Planetherskeren til at udføre nogle bestemte opgaver som er nødvendig i den pågældende planetariske sektor.

De store forhindringer som konfrontere Urantia i spørgsmålet om at opnå lysets og livets høje planetariske bestemmelse ligger i problemerne med sygdom, degeneration, krig, flerfarvede racer, og flersprogethed.

Ingen evolutionær verden kan håbe på at komme videre ud over den første fase af etablering i lys og liv, så længe den ikke har fundet et sprog, en religion, og en filosofi. At være af én race letter i høj grad en sådan præstation, men de mange folkeslag i Urantia udelukker ikke opnåelsen af højere stadier.

4. ADMINISTRATIVE JUSTERINGER

Igennem de forskellige stadier af etableret eksistens gør de beboede verdner fantastiske fremskridt under det frivillige Finalitkorps kloge og sympatiske administration, bestående af opstigende som har opnået Paradisets og er kommet tilbage for at tjene til deres brødre i kødet. Disse finaliter samarbejder aktivt med Treenighedens Undervisende Sønner, men de kan ikke påbegynde deres virkelige deltagelse i verdens anliggender, indtil morontiatemplet vises på jorden.

Efter den formelle indvielse af planetariske tjeneste for Finalitkorpset, trækker størstedelen af de himmelske værter sig tilbage. Men de serafiske skæbnevogtere fortsætter deres personlige tjeneste til de fremadskridende dødelige i lyset; i selve virkeligheden kommer disse engle i stadigt stigende antal gennem de lovbestemte tidsaldre, da større og større grupper af mennesker når den tredje kosmiske cirkel af de dødeliges koordinerede opnåelse under planetariske livsforløb.

Dette er blot den første af en række af administrative tilpasninger, i forbindelse med udviklingen af de på hinanden efterfølgende tidsaldre med deres stadig mere strålende præstationer på de beboede verdner, når de passerer fra den første til den syvende fase af etableret eksistens.

1. *Det første stadie af lys og liv.* En verden i denne indledende etablerende fase administreres af tre herskere:
 - a. Planetherskeren, der på dette tidspunkt bliver rådgivet af den rådgivende Treenighedens Undervisende Søn, som med al sandsynlighed er lederen af det sidste korps af disse Sønner som gjorde tjeneste på planeten.
 - b. Lederen af det planetariske Finalitkorps.
 - c. Adam og Eva, der samarbejder om at forene Prinseherskerens og finalitlederens dobbelte lederskab.

De ophøjede og befriede mellemvæsener fungerer som tolke for de serafiske vogtere og finaliterne. En af de sidste retsakter Treenighedens Undervisende Sønner foretager på deres sidste mission er at befri mellemvæsener af verden og fremme (eller gendanne) dem til avanceret planetariske status, samt tildele dem ansvarlige stillinger i den nye administration på den etableret sfære. Sådanne ændringer i det menneskelige syn er allerede foretaget så de dødelige kan genkende disse hidtil usynlige fætre fra det adamiske styres tidligste tider. Dette er gjort muligt af de endelige opdagelser af fysisk videnskab i samarbejde med de Ledende Fysiske Kontrolleres forstørrede planetariske funktioner.

Systemherskeren har myndighed til at frigive mellemvæsenerne når som helst efter den første etableret fase, så de ved hjælp af livsbærere og de fysiske kontrollerere kan blive morontiamennesker og starte på deres opstigning til Paradiset efter at have modtaget Tankerettere.

I tredje og efterfølgende stadier, fungerer nogle af mellemvæsenerne hovedsagelig som kontaktpersonligheder for finaliterne, men på hver ny stadiet af lys og liv erstatter nye klasser af forbindelsespersonligheder i stor udstrækning mellemvæsenerne; meget få af dem forbliver nogensinde over det fjerde stadiet af lys. Det syvende stadiet vil bevidne ankomsten af de første absonitte ministre fra Paradiset til at tjene i stedet for visse univers væsener.

2. Det andet stadiet af lys og liv. Denne epoke kendetegnes på verdener ved ankomsten af en Livsbærer, der bliver den frivillige rådgiver til de planetariske herskere vedrørende de yderligere bestræbelser på at rense og stabilisere den dødelige race. Således deltager Livsbærerne aktivt i den videre udvikling af den menneskelige race - fysisk, socialt og økonomisk. Efterfølgende udvider de deres tilsyn til yderligere rensning af menneskeheden gennem en drastisk afskaffelse af de retarderede og vedvarende rester af ringere potentiale af intellektuel, filosofisk, kosmisk og åndelig natur. Dem, som planlægger og planter livet på en beboet verden er fuldt kompetente til at rådgive de Materielle Sønner og Døtre, som har fuld og ubetinget autoritet til at rense de udviklende race for alle skadelige påvirkninger.

Fra den anden epoke på hele udviklingsfasen af en etableret planet tjener de Undervisende Sønner som rådgivere til finaliterne. Under sådanne missioner, tjener de som frivillige og ikke efter udnævnelse; og de tjener udelukkende med finalitkorpset bortset fra, at de efter samtykke fra Systemherskeren, kan være tilgængelig som rådgivere til de Planetariske Adam og Eva.

3. Tredje stadiet af lys og liv. I løbet af denne epoke når de beboede verdener frem til en ny forståelse af Dagenes Ældste, den anden fase af Gud den Syvfoldige, og repræsentanterne for disse superuniversernes herskere indgå nye forbindelser med den planetariske administration.

I hver efterfølgende tidsalder af etableret eksistens fungerer finaliterne i stadigt stigende kapacitet. Der er et tæt arbejdsfællesskab mellem finaliterne, Aftenstjernerne (overengle) og Treenighedens Undervisende Sønner.

I løbet af denne eller følgende tidsalder knyttes en Undervisende Søn, assisteret af en kvartet af tjenende ånder til den valgte dødelige administrerende leder, som nu bliver tilknyttet Planetherskeren som fælles administrator af verdens anliggender. Disse dødelige topledere tjener i femogtyve år af planetarisk tid, og det er denne nye udvikling, der gør det nemt for den Planetariske Adam og Eva i de følgende tidsalder at opnå frigørelse fra den verden hvor de har haft deres langvarige opgave.

Kvartetten af tjenende ånder består af: den serafiske chef af sfæren, superuniversets seconarådgiver, ærkeenglen for de dødeliges overførsel, og omniaf der virker som personlig repræsentant for den Forordnede Vagt stationeret på systemets hovedkvarter. Disse rådgivere tilbyder aldrig råd, medmindre de er spurgt om det.

4. Det fjerde stadiet af lys og liv. Treenighedens Undervisende Sønner optræder i nye roller i verdenerne. Hjulpet på vej af de skabte treenigede sønner som de i lang tid har været i forbindelse med fra deres klasse, kommer de nu til de verdener som frivillige mentorer og rådgivere til Planetherskeren og hans medarbejdere. Disse par - Paradis-Havona-treenigede sønner og opstigende treenigede sønner - repræsenterer forskellige univers synspunkter og forskelligartede personlige oplevelser, som er meget brugbar for de planetariske herskere.

På ethvert tidspunkt efter denne tidsalder kan de Planetariske Adam og Eva indgive ansøgning til Hersker-Skabersønnen for frigivelse fra planetariske opgaver for at påbegynde deres opstigning til Paradiset; eller de kan forblive på planeten som ledere af den, i et stadig mere åndelige samfund, nyligt opstået klasse bestående af avancerede

dødelige som stræber efter at forstå finaliternes filosofiske lære fremført af de Lysende Aftenstjerner, som nu er tildelt disse verdener til at samarbejde i par med sekonaferne fra superuniversets hovedkvarteret.

Finaliterne er hovedsageligt beskæftiget med at lancere de nye og overmaterielle aktiviteter i samfundet - sociale, kulturelle, filosofiske, kosmiske og åndelige. Så vidt vi kan se, vil de fortsætte denne tjeneste langt ind i den syvende epoke af evolutionær stabilitet, som de eventuelt vil forlade for at tjene i det ydre rum; hvorefter vi gætter deres pladser kan overtages af absonitte væsener fra Paradis.

5. *Det femte stadie af lys og liv.* Forandringerne af denne epoke af etableret eksistens vedrører næsten udelukkende de fysiske områder og er af primær betydning for de Ledende Fysiske Kontrollere.

6. *Det sjette stadie af lys og liv* bevidner udviklingen af nye funktioner i verdens sinds kredsløb. Kosmisk visdom synes at blive en vigtig del af sindets tjeneste i universet.

7. *Det syvende stadie af lys og liv.* Tidligt i den syvende epoke får Treenighedens Undervisende Søn som fungerer som rådgiver for Planetherskeren selskab af en frivillig rådgiver udsendt af Dagenes Ældste, og senere vil de blive udvidet med en tredje rådgiver som kommer fra superuniversets Højeste Udøver.

I løbet af denne epoke, hvis ikke før, befries Adam og Eva for evigt fra deres planetariske opgaver. Hvis der findes en Materiel Søn i finalitkorpset, kan han blive tilknyttet med den dødelige administrerende leder, og nogle gange tilmelder en Melkisedek sig som frivillig til at fungere i denne egenskab. Hvis der er et mellemvæsen blandt finaliterne, befries alle som hører til denne klasse og som findes på planeten.

Efter frigørelse fra deres årelang opgave kan en Planetarisk Adam og Eva vælge en karriere som følger:

1. De kan sikre sig planetarisk frigivelse og straks fra universets hovedkvarter påbegynde deres opstigningskarriere til Paradiset, og modtage Tankeretterne ved afslutningen af morontianiveauets oplevelse.
2. Meget ofte modtager en Planetarisk Adam og Eva Rettere mens de endnu tjener på en verden etableret i lys samtidig med at nogle af deres importerede racerene børn, som frivillig har meldt sig for en periode af planetarisk tjeneste, modtager Rettere. Efterfølgende kan de alle gå til universets hovedkvarter og der begynder opstigningskarriere til Paradiset.
3. En Planetarisk Adam og Eva kan vælge - ligesom Materielle Sønner og Døtre fra systemhovedstaden - at begive sig direkte til midsonitverden for en kort ophold, for der at modtage deres Rettere.
4. De kan beslutte at vende tilbage til systemet hovedkvarter, for der for en tid at fungere som medlemmer af øverste domstol, efter hvilken tjeneste de vil modtage Rettere og begynde deres Paradis opstigning.
5. De kan vælge at forlade deres administrative opgaver og begive sig tilbage til deres oprindelige verden for at tjene som lærere for en periode og blive beboede af Rettere på tidspunktet for overførsel til universets hovedkvarter.

Gennem alle disse epoker udøver de importerede assisterende Materielle Sønner og Døtre en enorm indflydelse på forløbet af de sociale og økonomiske ordninger. De er potentielt udødelige, i hvert fald indtil de vælger at menneskeliggøre sig til at modtage Rettere, og begynde rejsen til Paradis.

I de evolutionære verdener må et væsen menneskeliggøre sig for at modtage en Tankeretter. Alle opstigende medlemmer af de Dødeliges Finalitkorpset har været Retter beboet og er fusioneret med dem med undtagelse af serafer, og de er beboet af Faderen gennem en anden type ånd, når de bliver optaget i dette korpset

5. DEN MATERIELLE UDVIKLINGS HØJDEPUNKT

Dødelige væsener, der lever i en isoleret verden, der er blevet påvirket af synd, domineret af ondskab og præget af egoisme, som Urantia, kan næppe forestille sig den fysiske perfektion, den intellektuelle opnåelse, og den åndelige udvikling, som kendetegner disse avancerede evolutionære epoker på en syndfri sfære.

De fremskredne stadier af en verden, der er etableret i lys og liv repræsenterer højdepunktet i den evolutionære materielle udvikling. I disse kultiverede verdener findes der ikke længere dovenskab og modsætninger fra de tidligere primitive tidsaldr. Fattigdom og social ulighed er næsten helt væk, degeneration er forsvundet, og kriminalitet forekommer sjældent. Galskab er praktisk taget ophørt med at eksistere, og svagt begavede sind er stort set forsvundet.

Disse verdeners økonomiske, sociale og administrative status er af høj og perfektioneret orden. Videnskab, kunst og industri blomstre, og samfundet er en smidig fungerende mekanisme som repræsenterer et højt materiel, intellektuel og kulturel niveau. Erhvervslivet er i høj grad fokuseret på at betjene de højere mål for sådan en fantastisk civilisation. Det økonomiske liv i en sådan verden er blevet etisk.

Krig er noget, der hører til historien, og der findes ikke længere hære eller politistyrker. Regeringen er gradvist forsvindende. Selvkontrol gør langsomt lovene for menneskelig adfærd forældet. Omfanget af den civile forvaltning og lovbestemte reguleringer, i en mellemliggende tilstand af fremrykkende civilisation, er omvendt proportional med moral og åndelighed af statsborgerskab.

Skolerne er stærkt forbedret, og er dedikeret til uddannelse af sindet og udvidelse af sjælen. Kunstcentre er udsøgte og de musikalske organisationer fremragende. Templer for tilbedelse og de tilhørende skoler for filosofi og erfaringsmæssig religion er skabelser af skønhed og storhed. Friluftsarenaer for tilbedelse i fællesskab er lige sublim i deres kunstneriske enkelthed.

Bestemmelserne vedrørende de konkurrenceprægede lege, humor og andre faser af personlige og gruppe aktiviteter er rigelig og passende. Et særligt træk ved de konkurrencemæssige aktiviteter på en sådan yderst kultiveret verden vedrører indsatsen fra enkeltpersoner og grupper til at udmærke sig i kosmologiens videnskaber og filosofier. Litteratur og talekunst blomstre, og sproget er så forbedret, at det symboliserer begreber samt kan være udtryk for idéer. Livet er forfriskende enkelt; mennesket har omsider koordineret en høj tilstand af mekanisk udvikling med et inspirerende intellektuel niveau og har overskygget begge med en udsøgt åndelig opnåelse. Stræben efter lykke er en oplevelse af glæde og tilfredshed.

6. DEN INDIVIDUELLE DØDELIG

Som verdener avancerer i deres etablerede status af lys og liv, bliver samfundet stadig mere fredeligt. Den enkelte er blevet mere altruistiske og broderlige, men ikke mindre selvstændig eller mindre hengiven over for sin familie.

Da du er på Urantia, kan du næppe forstå at værdsætte den avancerede status og progressiv karakter af disse oplyste racer i disse perfektionerede verdener. Disse mennesker udgør blomsten af de evolutionære racer. Men sådanne væsener er stadig dødelige; de fortsætter med at trække vejret, spise, sove, og drikke. Denne store udvikling er ikke himmelen, men det er en sublim forsmag af de guddommelige verdener under opstigningen til Paradiset.

I en normal verden, er menneskeslægtens biologiske levedygtighed for længst bragt op på et højt niveau under tidsepokerne efter Adams; og nu fortsætter den fysiske evolution af mennesket, fra tidsalder til tidsalder under hele den lovbestemte epoke. Både syn og hørelse er forlænget. I dette forløb er befolkningen blevet stationær i antal. Formering er reguleret i overensstemmelse med planetariske behov og medfødte arvelige kvaliteter: De dødelige på en planet i løbet af denne tidsalder er opdelt i fra fem til ti grupper, og de lavere grupper tillades at producere halvt så mange børn som de højere. Den fortsatte forbedring af sådan en storslået race gennem hele æraen af lys og liv er i høj grad et spørgsmål om selektive gengivelse af disse racemæssige stammer, som udviser overlegne kvaliteter af en social, filosofisk, kosmisk og åndelig natur.

Retterne fortsætter med at ankomme som under tidligere evolutionære epoker, og under epokernes forløb er disse dødelige i stigende grad bedre i stand til at kommunikere med Faderfragmentet i deres indre. Under de embryonale og forånderlige udviklingstrin fungerer den assisterende sindsånd stadig. Helligånden og englenes overvågning er endnu mere effektive efterhånden som de på hinanden følgende epoker af etableret liv opleves. I fjerde fase af lys og liv synes de avancerede dødelige at opleve en betydelig grad af bevidst kontakt med Herskeråndens tilstedeværelse i superuniversets forvaltningsområde, samtidig med at filosofien i en sådan verden er fokuseret på forsøget på at forstå de

nye afsløringer af Gud den Højeste. Mere end halvdelen af de menneskelige beboere på planeter i denne avancerede status oplever overførsel til morontianiveauet blandt de levende. Helt så "alt gammelt forsvinder; se, alting bliver nyt."

Vi forstår at den fysiske evolution har nået sin fulde udvikling ved udgangen af det femte epokes lysets og livets æra. Vi observerer, at de øvre grænser for åndelig udvikling som er forbundet med det udviklende menneskelige sind bestemmes af Retter fusionsniveauet når de kombinerede morontia værdier og kosmiske betydninger er opfyldt. Men hvad angår visdom så antager vi, selvom vi ikke rigtig ved, gætter vi, at der aldrig kan være en grænse for intellektuel udvikling og opnåelse af visdom. I en verden i syvende stadie, kan visdom udtømme de materielle potentialer, behandle indsigt i mota forståelse, og i sidste ende få en fornemmelse af den absonitte storhed.

Vi observerer, at mennesker i disse højt udviklede verdener, der længe har været i syvende stadie fuldstændigt lære det lokale univers sprog, inden de bliver overført; og jeg har besøgt et par meget gamle planeter hvor abandonter underviste de ældre dødelige superuniversets sprog. I disse verdener har jeg observeret den teknik, hvorved absonitte personligheder gør finaliternes tilstedeværelsen i morontiatemplet synlig.

Dette er historien om det storslåede mål med de dødeliges stræben på de evolutionære verdener; og det hele foregår, selv før mennesket påbegynder deres morontielle karriere; hele denne pragtfulde udvikling er opnåeligt af materielle dødelige på de beboede verdener, det allerførste stadie i den uendelige og uforståelige karriere af opstigningen til Paradiset og opnåelse af guddommeligheden.

Men kan du overhovedet forestille sig, hvad slags evolutionære dødelige som nu kommer op fra verdener som længe har eksisterende i den syvende epoke af etableret lys og liv? Det er sådanne som disse, der begiver sig videre til morontia verdenerne omkring lokaluniversets hovedkvarter for at påbegynde deres opstignings karriere.

Hvis dødelige på den forvirrede Urantia blot kunne kun se én af disse mere avancerede verdener som længe har været etableret i lys og liv, ville de aldrig mere stille spørgsmålstejn ved visdommen i den evolutionære plan af skabelsen. Selv om der ikke fandtes nogen fremtid, evige fremskridt for de skabte væsener, ville de fantastiske evolutionære opnåelser i de dødelige racer på sådanne stabiliserede verdener af perfektioneret virkeliggørelse, fuldt ud begrunder menneskets skabelse i verdenerne i tid og rum.

Vi overvejer ofte: Hvis det store univers skal etableres i lys og liv, ville de opstigende udsøgte dødelige stadig være bestemt til Finalitkorpset? Men vi ved det ikke.

7. DET FØRSTE ELLER PLANETARISKE STADIET

Denne epoke strækker sig fra morontiatemplets tilsynkomst i det nye planetariske hovedkvarter til tidspunktet for hele systemets etablering i lys og liv. Denne tidsalder er indviet af Treenighedens Undervisende Sønner ved afslutningen af deres på hinanden efterfølgende verdens missioner når Planetprinsen under mandatet af Paradisets Overdragelsen Søn for dette område og i dennes personlige tilstedeværelse ophøjes til Planethersker. Samtidig hermed påbegynder finaliterne deres aktive deltagelse i planetariske anliggender.

Set udefra, fremstår den Materielle Søn og Datter, de Planetariske Adam og Eva som de egentlige herskere, eller ledere, af en sådan verden etableret i lys og liv. Finaliterne er usynlige, ligeledes er Prinseherskeren undtagen når han er i morontiatemplet. De egentlige og bogstavelige overhoveder af det planetariske styre er derfor den Materielle Søn og Datter. Det er kendskabet til disse ordninger, som har givet prestige til ideen om konger og dronninger i hele universets riger. Konger og dronninger er en meget god løsning under disse ideelle omstændigheder, hvor en verden kan overlade sådanne høje personligheder til at handle på vegne af endnu højere, men usynlige herskere.

Når en sådan æra opnås i jeres verden, vil Machiventa Melkisedek uden tvivl komme, som nu er stedfortræder for Planetprinsen af Urantia, besætte pladsen som Planetherskeren; og i Jerusem har man længe gættet på, at han vil blive ledsaget af en søn og datter til Urantias Adam og Eva. De opholder sig nu i Edentia som praktikanter af de Højeste i Norlatiadek. Disse Adams børn kunne så tjene på Urantia i samarbejde med Melkisedekherskeren siden de blev frataget deres evne til at formere sig for næsten 37 000 år siden på det tidspunkt, hvor de opgav deres materielle kroppe på Urantia som forberedelse til overførsel til Edentia.

Denne etableret tidsalder fortsætter og vil fortsætte, indtil alle beboede planeter i systemet opnår den stabiliserende æra; og så, når den yngste verden - den som sidst opnår lys og liv - har oplevet denne etableret status for ét tusinde år af systemets tid, overgår hele systemet til stabiliseret status, og de individuelle verdener bringes ind i systemepoken af lysets og livets æra.

8. DET ANDET ELLER SYSTEMSTADIET

Når et helt system bliver etableret i livet, er en ny orden for forvaltningen indviet. Planetherskerne bliver medlemmer af systemkonklaven, og dette nye administrationsorgan udøver den højeste autoritet, under Konstellation Fædrenes vetoret. Et sådant system af beboede verdner bliver stort set selvstyrende. Systemets lovgivende forsamling består på hovedkvarters verden, og hver planet sender sine ti repræsentanter dertil. Domstolene er nu etableret på systemet hovedstæder, og kun appelsager sendes til universet hovedkvarter.

Når systemet er etableret, bliver den Forordnede Vagt, repræsentanten for superuniversets Højeste Udøver, frivillig rådgiver til systemets højesteret og den nye lovgivende forsamlings egentlige præsident.

Efter etableringen af et helt system i lys og liv udskiftes Systemherskerne ikke længere. Sådanne herskere forbliver vedvarende som overhoved for sit system. De assisterende herskere fortsætter udvekslingen som i tidligere tidsalder.

I løbet af denne epoke af stabilisering, kommer midsoniter for første gang fra universet hovedkvarters verdener hvor de bor for at tjene som rådgivere for de lovgivende forsamlinger og de retslige domstole. Disse midsoniter udøver også visse bestræbelser på at indpode nye mota betydninger af højeste værdi i de undervisnings virksomheder, som de støtter i fællesskab med finaliterne. Hvad Materielle Sønner gjorde for de dødelige racer biologisk, gør midsoniterne nu for disse forenet og glorificeret mennesker indenfor filosofien og den åndeliggørende tænknings støt fremrykkende områder.

I de beboede verdner bliver de Undervisende Sønner frivillige samarbejdspartnere med finaliterne, og disse samme Undervisende Sønner ledsager også finaliterne til mansoniaverdnerne når disse sfærer ikke længere skal udnyttes som differentieret modtager verdener efter at et helt system er etableret i lys og liv; i det mindste så gælder dette på tidspunktet når hele konstellationen har udviklet sig således. Men der findes ingen grupper, som har avanceret så langt i Nebadon.

Vi har ikke tilladelse til at åbenbare arten af finaliternes arbejde, som vil overvåge sådanne genindviet mansoniaverdnerne. I er imidlertid blevet informeret om, at der overalt i universerne findes forskellige typer af intelligente væsener, der ikke er blevet beskrevet i disse beretninger.

Og nu, da systemerne det ene efter det andet bliver stabiliseret i lyset, takket være fremskridtet i de respektive verdener, kommer den tid, når den sidste i et givet konstellation opnår stabilisering, og universet administratorer - Mestersønnen, Dagenes Forende og Klare Morgenstjerne - ankommer på konstellationens hovedstad for at proklamere de Højeste som de ubetingede herskere over den nyligt perfektionerede familie af hundrede stabiliserede systemer af beboede verdner.

9. DET TREDJE ELLER KONSTELLATIONSSTADIET

Foreningen af en hel konstellation af stabiliserende systemer ledsages af omfordeling af den udøvende magt og yderligere justering af universets administration. Denne epoke bevidner avancerede resultater på hver beboet verden, men kendetegnes i særdeleshed af justeringer i konstellationens hovedkvarter, med markante ændringer i relation både til systemets tilsyn og lokaluniversets regering. Under denne tidsalder overføres mange konstellations- og universaktiviteter til systemets hovedstæder, og superuniversets repræsentanterne påtager sig nye og mere intime forbindelser med de planetariske, systemets og universets herskere. Samtidig med disse nye forbindelser, etablerer visse af superuniversernes administratorer sig som frivillige rådgivere for de Højeste Fædre i konstellationshovedstæderne.

Når en konstellation således er stabiliseret i lyset, ophører den lovgivende funktion, og Systemherskernes hus, som ledes af de Højeste, træder i stedet. For første gang opererer disse grupper nu direkte med regeringen i superuniverset i

spørgsmål vedrørende Havona og Paradiset. I øvrigt forbliver konstellationen som tidligere tilsluttet det lokale univers. Fra det ene stadiet til det anden under det etablerede liv fortsætter univitatierne med at administrere konstellationens morontiaverdener

Som tiderne passere, overtager Konstellationsfædrene flere og flere af de detaljerede administrative eller overvågende funktioner, som tidligere var koncentreret i universets hovedkvarter. Når de har opnået det sjette stadiet af stabilisering har sådanne forenede konstellationer nået en position af næsten fuldstændig autonomi. Åbningen af det syvende stabiliserings stadiet vil uden tvivl bevidne ophøjelse af disse herskere til den sande værdi af den stilling, som deres navne, de Højeste betyder. I alle henseender vil konstellationerne herefter forhandle direkte med superuniversernes herskere, mens lokaluniversets regering vil udvides til at overtage ansvaret for det nye store univers.

10. DET FJERDE ELLER LOKALUNIVERSETS STADIET

Når et univers bliver stabiliseret i lys og liv, svinger det snart ind i de etablerede superuniversernes kredsløb og Dagenes Ældste proklamerer oprettelsen af det øverste råd af ubegrænset myndighed. Dette nye ledelsesorgan består af hundrede Dagenes Trofaste under ledelse af Dagenes Forenede, og den første handling i dette øverste råd er anerkendelsen af Mester Skabersønnens fortsatte suverænitet.

Universets administration er, for så vidt som den angår Gabriel og Faderen Melkisedek, fuldstændig uændret. Dette råd med ubegrænset myndighed beskæftiger sig hovedsagelig med de nye problemer og de nye betingelser, der følger af den avancerede status i lys og liv.

Den Tilknyttede Inspektør mobiliserer nu alle Forordnede Vagter til at danne stabilisering korps for lokaluniverset og beder Faderen Melkisedek om at dele tilsynet med ham. Og nu, for første gang, tildeles et korps af de Inspirerende Treenighedsånder til tjeneste for Dagenes Forenede.

Når et helt lokalunivers stabiliseres i lys og liv medfører det dybtgående justeringer i hele forvaltningsplanen, fra de enkelte beboede verdner til universets hovedkvarter. Nye kontaktrelationer strækker sig ned til konstellationer og systemer. Lokaluniversets Moderånd oplever nye forbindelsesrelationer med superuniversets Mesterånd, og Gabriel etablerer direkte kontakt med Dagenes Ældste for at være funktionsklar, når og hvis Mestersønnen er fraværende fra hovedkvartersverden.

I løbet af denne og de efterfølgende tidsaldre fortsætter Administrator Sønnerne med at fungere som domsperiodens dommere, mens et hundrede af disse Paradisets Avonal Sønner udgør Klare Morgenstjernes nye høje råd i universets hovedstad. Senere, og efter anmodning fra Systemherskerne, bliver en af disse Administrator Sønner den øverste rådgiver i hvert lokalsystem og stationeret i dets hovedkvarterets verden, indtil det syvende epoke af enhed er opnået.

I løbet af denne epoke er Treenighedens Undervisende Sønner frivillige rådgivere, ikke kun til Planetherskerne, men i grupper på tre, tjener de tilsvarende Konstellations Fædre. Til sidst finder disse Sønner deres plads i lokaluniverset, for på dette tidspunkt, forflyttes de fra den lokale skabelses forvaltningsområde og er udnævnt til tjeneste for det øverste råd af ubegrænset myndighed.

For første gang anerkender finalitkorpset nu, kompetence udøvet af en ekstern Paradis myndighed, nemlig det øverste råd. Indtil da havde finaliterne ikke anerkendt noget tilsyn fra denne side af Paradiset.

Skabersønnerne i sådanne stabiliserede universer tilbringer meget af deres tid i Paradis og dens tilknyttede verdener og rådgiver de talrige finalit grupper som tjener overalt i den lokale skabelse. På denne måde finder Michael som en person et fyldigere broderskabs forhold med de forherligede finalit dødelige.

Spekulationer om disse Skabersønners funktioner i forbindelse med de ydre universer som nu gennemgår en indledende samling er helt forgæves. Men vi deltager alle i sådanne overvejelser fra tid til anden. Ved opnåelsen af dette fjerde stadium af udviklingen bliver Skabersønnen administrativt fri; den guddommelige minister forener flere og flere af hendes tjenester med superuniversets Mester Ånd og den Uendelige Ånd. Der synes at være udviklet et ny og sublimt forhold mellem Skabersønnen, den Skabende Ånd, Aftenstjerne, de Undervisende Sønner, og det stadigt voksende

finalitkorps.

Hvis Michael nogensinde skulle forlade Nebadon ville Gabriel uden tvivl blive chef administrator med Faderen Melkisedek som hans associeret medarbejder. Samtidig skulle en ny status tildeles alle klasser af permanent statsborgerskab, såsom Materielle Sønner, univitatier, midsoniter, susatier og de med Ånden fusionerede dødelige. Men så længe evolutionen fortsætter, vil serafer og ærkeenglene være påkrævet i universets administration.

Vi er dog tilfredse med hensyn til to detaljer i vores spekulationer: Hvis Skabersønnerne er bestemt til de ydre universer, så vil de guddommelige ministre utvivlsomt ledsage dem. Vi er lige så sikre på, at Melkisedekerne skal forblive i universerne hvor de har deres oprindelse. Vores opfattelse er, at Melkisedekerne er bestemt til at spille stadig stigende ansvarlige roller i lokaluniversets regering og administration.

11. DE MINDRE OG STØRRE SEKTORER STADIER

Superuniversets mindre og større sektorer figurerer ikke direkte i planen for stabilisering i lys og liv. Sådan en evolutionær udvikling vedrører primært lokaluniverset som en enhed, og vedrører kun bestanddelene i et lokalunivers. Et superunivers stabiliseres i lys og liv, når alle lokaluniverserne som det består af er således perfektioneret. Men ingen af de syv superuniverser har opnået et fremskridtsniveau som nærmer sig dette.

Den mindre sektors tidsalder. Så vidt vi kan se fra vores observationer, så har den femte eller den mindre sektor stadium af stabilisering udelukkende at gøre med den fysisk status og med den koordinerede stabilisering af de hundrede sammenkoblede lokaluniverser i superuniversets etablerede kredsløb. Tilsyneladende påvirkes ingen andre end de magtcentre og deres medarbejdere i disse justeringer af den materielle skabelse.

Den større sektors tidsalder. Med hensyn til sjette stadiet, eller den større sektors stabilisering, kan vi kun gisne, da ingen af os har oplevet en sådan begivenhed. Ikke desto mindre kan vi postulere meget om de administrative og andre ændringer, der sandsynligvis ville ledsage en sådan avanceret status i de beboede verdener og deres univers grupperinger.

Mens den mindre sektors status har at gøre med at koordinere fysisk ligevægt, udleder vi, at den større sektors forening vil blive berørt med visse nye intellektuelle niveauer af opnåelse, muligvis nogle avancerede resultater i den højeste forståelse af kosmisk visdom.

Vi når til vores konklusioner vedrørende de ændringer, der sandsynligvis ville deltage i opnåelsen af hidtil uopfyldt niveauer af evolutionære fremskridt, ved at observere resultaterne af sådanne opnåede mål i de enkelte verdener og i erfaringerne hos de enkelte dødelige som lever på disse ældre og stærkt udviklede sfærer.

Lad os gøre det klart, at universet eller superuniversets administrative mekanismer og forvaltnings ordninger ikke på nogen måde begrænser eller forsinker den evolutionære udvikling eller åndelige fremskridt af en individuel beboet planet eller af individuelle dødelig på sådan en sfære.

I nogle af de ældre universer finder vi verdener stabiliseret i det femte og sjette stadie i lys og liv - også langt ind i syvende epoke - hvis lokalsystemer endnu ikke er etableret i lyset. Yngre planeter kan forsinke systemets forening, men det betyder ikke, at det forhindrer forløbet af en ældre og avanceret verden. Heller ikke miljømæssige begrænsninger, selv på en isoleret verden, kan forpurre den enkelte dødeliges personlige opnåelse; Jesus fra Nazareth opnåede, som et menneske blandt mennesker, personlig status af lys og liv for over nitten hundrede år siden på Urantia.

Ved at observere, hvad der sker i de længe stabiliserede verdener, kan vi drage nogenlunde pålidelige konklusioner om, hvad der vil ske, når et helt superunivers etableres i lyset, selv om vi ikke med sikkerhed kan postulere hvad der sker i tilfældet af stabiliseringen af de syv superuniverser.

12. DET SYVENDE ELLER SUPERUNIVERS STADIET

Vi kan ikke præcist forudsige, hvad der ville ske, når en superunivers stabiliseres i lyset, fordi en sådan begivenhed

aldrig har fundet sted. Fra Melkisedekernes lære som aldrig er blevet modsagt, konkluderer vi, at gennemgribende ændringer vil blive foretaget i hele organisationen og administrationen af hver enhed af de kreationer af tid og rum som strækker sig fra de beboede verdner til superuniversets hovedkvarter.

Det er den generelle opfattelse, at de skabte treenigede sønner, der ellers ikke er bundet til tjeneste i et stort antal skal samles på hovedkvartererne og hovedstæderne i de forskellige områder af de stabiliserede superuniverser. Dette kan være en forberedelse for væsener fra det ydre rum som forventes engang at ankomme på vej ind til Havona og Paradiset; men det ved vi ikke rigtig.

Hvis og når en superunivers skal stabiliseres i lys og liv, mener vi, at de som nu er rådgivende Egenskabsløse Vejledere for den Højeste vil danne det højeste administrative organ i superuniversets hovedkvarter verden. Det er de personer, som er i stand til at kommunikere direkte med de absonitte administratorer, som straks bliver aktive i det stabiliseret superunivers. Selv om disse Egenskabsløse Vejledere længe har fungeret som rådgivere og vejledere i avancerede evolutionære enheder af skabelse, påtager de sig intet administrativt ansvar indtil det Højeste Væsen er blevet suveræn myndighed.

De Egenskabsløse Vejledere for den Højeste, der fungerer mere udførligt i denne epoke, er ikke endelige, absonitte endnu, ultimativ, eller uendelige; de er overherredømme og repræsentere kun Gud den Højeste. De er personalisering af overherredømme af tid og rum og fungerer derfor ikke i Havona. De fungerer kun som højeste forener. De kan eventuelt være involveret i teknikken med universets refleksionsevne, men vi er ikke sikre.

Ingen af os har en tilfredsstillende ide, hvad der vil ske, når det store univers (de syv superuniverser som er afhængige af Havona) bliver fuldstændig stabiliseret i lys og liv. Denne begivenhed vil uden tvivl være den mest dybtgående forekomst i de evige annaler siden fremkomsten af centraluniverset. Der er dem, der mener at det Højeste Væsen selv vil komme ud af Havona mysteriet der indhyller hans åndeperson og tage bolig på hovedkvarteret på det syvende superunivers som den almægtige og erfaringsmæssige suveræne af de perfektionerede kreationer af tid og rum. Men vi ved ikke rigtig.

[Præsenteret af en Mægtig Budbringer midlertidigt tilknyttet til Ærkeenglens Råd på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 56

UNIVERSEL ENHED

GUD er enhed. Guddommen er universelt koordineret. Universet af universer er en stor integreret mekanisme, som er absolut kontrolleret af et uendeligt sind. De fysiske, intellektuelle, og åndelige domæner af universel skabelse er guddommeligt korrelerede. Det perfekte og uperfekte er i sandhed indbyrdes forbundet, og derfor kan den finite evolutionære skabning opstige til Paradis i lydighed til den

Universelle Faders befaling; "Vær fuldkommen, ligesom jeg er perfekt."

De forskellige niveauer af skabelse er alle forenet i udkast og administration af Arkitekterne af Mesteruniverset. Til de dødelige af tid og rum indskrænkede sind, frembyder universet mange problemer og situationer som

tilsyneladende portrætterer disharmoni og antyder fraværelse af effektiv

koordination; men dem af os som er i stand til at observere udstrakte

strækninger af universelle fænomener og som er mere erfaren i denne kunst at finde den grundlæggende enhed som ligger til grund for skabende

forskellighed og for opdagelse af guddommelig enhed som spreder sig over alle disse handlinger af flerhed, fornemmer bedre det guddommelige og enkelte formål fremlagt i alle disse mangfoldige manifestationer af universel skabende energi.

1. FYSISK KOORDINERING

Den fysiske og materielle skabelse er ikke uendelig, men den er perfekt

koordineret. Der er kraft, energi, og styrke, men de er alle en i oprindelse. De syv superuniverser er tilsyneladende af dobbelt natur; centraluniverset er treenigt; men Paradis er af ensartet sammensætning. Og Paradis er den egentlige kilde af alle materielle universer - fortidige, nutidige, og fremtidige. Men da denne kosmiske afledning er en evigheds begivenhed; på intet tidspunkt - fortid, nutid, eller fremtid - fremkommer hverken rum eller materiel kosmos fra kernekraft Øen af Lys. Som den kosmiske kilde, fungerer Paradis førend rummet og før tid; heraf synes dets afledning at være forældreløse i tiden og rummet, hvis ikke de var opstået igennem den egenskabsløse Absolutte, deres ultimative arkiv i rummet og deres åbenbarer og regulator i tid.

Den egenskabsløse Absolutte opretholder det fysiske univers, mens den Guddoms Absolutte motiverer den fortræffelige overkontrol af al materiel virkelighed og begge Absolutter er funktionsmæssig forenet af den Universelle Absolutte. Dette sammenhængende gensidige forhold af det materielle univers er bedst forstået af alle personligheder - materielle, morontielle, absonitte eller åndelige - ved observation af tyngdekraft-reaktion af alt ægte materiel virkelighed til tyngdekraft centreret på nedre Paradis.

Tyngdekraft forenende effekt er universel og uforanderlig; ren energi reaktion er ligeledes universel og uundgåelig. Ren energi (urkraft) og ren ånd er helt og aldeles forreagerende til tyngdekraft. Disse oprindelige kræfter, hørende til de Absolutte, er personligt kontrolleret af den Universelle Fader; derfor er al tyngdekraft sit centrum i den personlige tilstedeværelse af Paradisets Fader af ren energi og ren ånd og i hans overmaterielle bolig.

Ren energi er stamfader af alle relative, ikke åndelige funktionsmæssige

virkeligheder, mens ren ånd er potentialet af den guddommelige og ledende overkontrol af alle grundlæggende energisystemer. Og disse virkeligheder, som så forskellig er manifesteret over hele rummet og som er observeret i bevægelse af tiden, er begge centreret i personen af Paradisets Fader. I ham er vi én - må være forenet - fordi Gud er én. Faderens personlighed er absolut forenet.

I den uendelige natur af Gud Faderen kan der umulig eksistere dobbelthed af virkelighed, så som fysisk og åndelig; men i det øjeblik vi ser væk fra de uendelige niveauer og absolutte virkeligheder af personlig værdi af Paradis Faderen, observerer vi eksistensen af disse to virkeligheder og erkender, at de er fuldt lydhøre til hans personlige tilstedeværelse; i ham alle ting består.

I det øjeblik du forlader det egenskabsløse begreb af den uendelige personlighed af Paradis Faderen, må du postulere SIND som den uundgåelige forenende teknik af de for altid udvidende afvigelse af disse dobbelte univers manifestationer af den originale monoteistiske Skaberpersonlighed, den Første Kilde og Center - JEG ER.

2. INTELLEKTUEL ENHED

Tanke-Faderen finder sit åndelige udtryk i Ord-Søn og opnår virkeligheds ekspansion gennem Paradis i de vidtstrakte materielle universer. Den Evige Søns åndelige udtryk er korreleret med de materielle niveauer af skabelse af funktionerne ved den Uendelige Ånd, fra hvis ånde reagerende sinds tjenester og i hvis fysiske ledende handlinger af sind, de åndelige realiteter af Guddom og de materielle eftervirkninger af Guddommen er korreleret den ene med den anden.

Sindet er den funktionsmæssige begavelse af den Uendelige Ånd, derfor uendelig i potentiel og universel i overdragelse. Den første tanke af den Universelle Fader eviggøres i dobbelt udtryk: Paradis Øen og hans Guddoms jævnbyrdige, den åndelige og Evige Søn. En sådan dobbelthed af evig virkelighed gør Gudesindet, den Uendelige Ånd, uundgåelig. Sind er den uundværlige kanal for kommunikation mellem åndelige og fysiske virkeligheder. Den materielle evolutionære skabning kan kun opfatte og forstå den iboende ånd ved sindets funktion.

Dette uendelige og universelle sind er tjenende i universet af tid og rum som det kosmiske sind; og selv om det strækker sig fra de oprindelige tjenester af de Bistående ånder op til det storslået sind af den udøvende leder af et univers, så er dette kosmiske sind også fyldestgørende forenet i tilsynet af de Syv Mesterånder, som igen er koordineret med det Højeste Sind af tid og rum og perfekt korreleret med den Uendelige Ånd altfavnende sind.

3. ÅNDELIG FORENING

Ligesom det universelle sinds tyngdekraft er centreret på Paradis af den personlige tilstedeværelse af den Uendelige Ånd, således er den universelle ånds tyngdekraft centret på Paradis af den personlige tilstedeværelse af den Evige Søn. Den Universelle Fader er en, men til tid-rum er han åbenbart i det dobbelte fænomen af ren energi og ren ånd.

Paradisets ånde virkeligheder er ligeledes en, men i alle tid-rum situationer og forbindelser er denne enkelte ånd åbenbart i det dobbelte fænomen af åndepersonligheder og udstrømninger fra den Evige Søn samt åndepersonlighederne og indflydelser fra den Uendelige Ånd og tilknyttede skabelser; og der er endnu en tredje - fragmentationer af ren ånd - Faderens overdragelse af Tankerettere og andre åndeeksistenser som er førpersonlige.

Lige meget på hvilket niveau af universaktiviteter du eventuel træffer et åndelig fænomen eller får kontakt med åndelige væsener, så bør du vide, at de alle er afledt fra Gud, som er ånd, som følge af Åndesønnens og den Uendelige Sindsånd tjenester. Og denne vidtstrakte ånd fungerer som et fænomen på de evolutionære verdner af tid sådan som det er anvist fra hovedkvartererne af det lokale univers. Fra disse Skabersønnernes hovedstæder kommer Helligånden og Sandhedsånden, sammen med tjenesterne af de bistående sindsånderne, til de lavere og udviklende niveauer af materielle sind.

Mens sindet er mere forenet på Mesteråndernes niveau i forbindelse med det Højeste Væsen og som det kosmiske sind i underordnet forhold til det Absolutte Sind, så er åndetjenesterne til de udviklende verdner mere direkte forenet i personlighederne boende på hovedkvarteret af de lokale universer og i personerne af de præsiderende Guddommelige Ministre, som efter tur er næsten perfekt korrelateret med kredsløbet af Paradisets tyngdekraft af den Evige Søn, hvori forening forekommer af alle åndemanifestationer i tid og rum.

Eksistensen af perfekte skabninger kan opnås, opretholdt, og eviggjort ved fusionen af selvbevidst sind med et fragment af en åndelig, eksisterende før Treenigheds begavelse fra nogen af personerne i Paradis Treenigheden. De dødeliges sind er en skabelse af Sønnerne og Døtrene af den Evige Søn og den Uendelige Ånd, og når det er fusioneret med Tankeretteren fra Faderen, er det deltagende de evolutionære områders trefoldig ånde begavelse. Men disse tre åndelige udtryk bliver perfekt forenet i finaliterne, ligesom de selv i evigheden var forenet i den Universelle JEG ER, førend han blev den Universelle Fader af den Evige Søn og den Uendelige Ånd.

Ånden må altid og i det yderste blive trefoldig i udtryk og forenet i Treenigheden, i den endelige realisering. Ånd udspringer fra en kilde igennem et trefoldig udtryk; og i den endelig afgørelse må og opnår den sin fulde virkeliggørelse i den guddommelige forening, som er erfaret ved at finde Gud - enhed med guddommelighed - i evigheden, og ved hjælp af det kosmiske sinds tjenester, som er det uendelige udtryk af det evige ord af Faderens universelle tanke.

4. PERSONLIGHEDENS FORENING

Den Universelle Fader er en guddommelig forenet personlighed, derfor vil alle hans opstigende børn som er båret til Paradis ved den tilbagekastende impuls fra Tankeretteren, som fremkom fra Paradis for at bebo materielle dødelige i lydighed til Faderens befaling, ligeledes blive fuldstændige forenet personligheder førend de når Havona.

Personlighed vil i følge sin natur række ud for at forene alle konstituerende virkeligheder. Den uendelige personlighed af den Første Kilde og Center, den Universelle Fader, forener alle syv konstituerende Absolutter af Uendelighed; og personlighed af det dødelige menneske, værende den eneste ene og direkte overdragelse af den Universelle Fader, besidder ligeledes potentialet for at forene de konstituerende faktorer af dødelige væsener. En sådan forenende kreativitet fra alle væseners personlighed er et fødselsmærke for dets høje og eksklusive kilde og er yderligere attesterer dets ubrudte kontakt med den samme kilde igennem personlighedens kredsløb, ved hjælp af hvilken skabningernes personlighed opretholder direkte og vedvarende kontakt med Faderen af alle personligheder på Paradis.

Uagtet at Gud er åbenbaret fra domænerne af de Syvfoldige og op igennem overherredømme og ultimativiteten til Gud den Absolutte, så er det personlighedens kredsløb, centreret på Paradis og i Gud Faderens person, som sørger for den komplette og perfekte forening af alle disse forskellige udtryk af guddommelig personlighed for så vidt angår alle skabningers personligheder på alle niveauer af intelligent eksistens og i alle verdner af de perfekte, fuldendte, og perfektioneret universer.

Så længe som Gud er til og i universerne af alt det vi har skildret, så er han ikke desto mindre, til dig og til alle andre Gudkendende skabninger én, din Fader og deres Fader. Til personlighed kan Gud ikke være flertal. Gud er Faderen til hver eneste af hans skabninger, og det er i bogstavelig talt umulig for noget barn at have mere end en Fader.

Filosofisk, kosmologisk, og med hensyn til forskellige niveauer og placeringer af manifestation, må du nødvendigvis forestille dig funktionerne af flertals Guddommene og postulere eksistensen af flertals Treenigheder; men i den ærværdige erfaring af den personlige kontakt af enhver tilbedende personlighed igennem hele mesteruniverset, Gud er en; og denne forenet og personlig Guddom er vores Paradis forældre, Gud Faderen, overdrageren, konservator, og Fader af alle personligheder fra dødelige mennesker på beboede verdner til den Evige Søn på den centrale Ø af Lys.

5. GUDDOMMENS ENHED

Paradis Guddommens enhed, udelelighed, er eksistentiel og absolut. Der er tre evige personaliseringer af Guddom – den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd – men i Paradisets Treenighed er de i *virkeligheden* en Guddom, udelte og udelelige.

Fra det oprindelige Paradis-Havona niveau af eksistentiel virkelighed, har to

underabsolutte niveauer udskilt sig, og derpå har Faderen, Sønnen og Ånden engageret sig i skabelsen af talrige personlige medarbejdere og underordnede. Og selvom det er uhensigtsmæssigt i denne sammenhæng at påtage sig betragtningen af absonitte guddom forening på transcendentale niveauer af ultimativiteten, så er det nyttigt at kigge på nogle af kendetegnene af denne forenings funktion af de mange forskellige Guddoms personaliseringer i hvem guddommelighed er funktionsmæssig manifesteret til de forskellige sektioner af skabelse og til de forskellige klasser af intelligente væsener.

Den nuværende funktion af guddommelighed i superuniverserne er aktivt manifesteret i operationerne af de Højeste Skabere - de lokale universers Skabersønner og Ånder, superuniversets Dagenes Ældste, og de Syv Mesterånder af Paradis. Disse væsener udgør de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige, der fører indad mod den Universelle Fader, og hele dette domæne af Gud den syvfoldige er koordineret på det første niveau af eksperientiel guddom i det udviklende Højeste Væsen.

På Paradiset og i centraluniverset, er Guddoms enhed en kendsgerning af livet. Overalt igennem de udviklende universer af tid og rum, er Guddoms enhed en præstation.

6. DEN EVOLUTIONÆRE GUDDOMS FORENING

Når de tre evige Guddoms personer fungerer som udelt Guddom i Paradisets Treenighed, opnår de perfekt enhed; ligeledes, når de skaber, enten i

sammen eller hver for sig, så udviser deres Paradis afkom den karakteristiske enhed af guddommelighed. Og dette formål af guddommelighed er manifesteret af de Højeste Skabninger og Herskere af tidens og rummets domæner, som resulterer i det forenende kraftpotentiale i den erfaringsmæssige suverænitets overherredømme, i tilstedeværelse af universets upersonlige energienhed, som danner en virkelighedsspænding, som kun kan blive besluttet igennem en passende forening med de erfaringsmæssige personligheds realiteter hos den erfaringsmæssige Guddom.

Personligheds realiteter af det Højeste Væsen kommer frem fra Paradisets Guddomme og på pilotverden af det ydre Havona kredsløb som er forenet med den Almægtige Højestes styrke prerogativer kommende op fra Skaber guddommelighederne i storuniverset. Gud den Højeste som en person eksisterede i Havona før skabelsen af de syv superuniverser, men han fungerede kun på åndelige niveauer. Udviklingen af Højesthedens almægtige styrke ved forskellige guddommelige syntese i de udviklende universer fremkom i en ny styrke tilstedeværelse af Guddom som var koordineret med den åndelige person af den Højeste i Havona ved hjælp af det Højeste Sind, som samtidig er konverteret fra det potentielle bosiddende i den Uendelige Ånds uendelige Sind til det aktive fungerende sind af det Højeste Væsen.

Væsener, der er udstyret med det materielle sind i de evolutionære verdner af de syv

superuniverser kan kun forstå Guddommens enhed som det er udviklende i denne styrke-personligheds syntese af det Højeste Væsen. På ethvert niveau af

eksistens kan Gud ikke overskride den begrebsmæssige evne af de væsener som lever på sådan et niveau. Dødelige mennesker må, gennem erkendelse af sandheden, påskønnelse af skønhed, og tilbedelse af godhed, udvikle anerkendelsen af en kærlighedens Gud og derefter udvikle sig igennem opstigende guddomsniveauer til forståelsen af det Højeste. Guddom, der således er blevet opfattet som forenet i styrke, kan derefter blive personliggjort i ånd til skabningernes forståelse og opnåelse.

Mens opstigende dødelige opnår styrke forståelse af den Almægtige på superuniversernes hovedstæder og personligheds forståelse af den Højeste på de ydre kredsløb af Havona, så finder de ikke virkelig det Højeste Væsen så som de er bestemt til at finde Paradisets Guddomme. Selv finaliterne, sjette stadiets ånder, har ikke fundet det Højeste Væsen, ej heller er det sandsynligt indtil de har opnået syvende stadiets ånde status, og indtil den Højeste er blevet virkelig fungerende i aktiviteterne af fremtidens ydre universer.

Men når de opstigende finder den Universelle Fader som det syvende niveau af Gud den Syvfoldige, så har de opnået personligheden af den Første Person af alle guddoms niveauer, hvor der er personlige relationer med universets skabninger.

7. UNIVERSELLE EVOLUTIONÆRE EFTERVIRKNINGER

Den regelmæssige udbredelse af evolutionen i tid-rum universerne er ledsaget af en stadig voksende åbenbaring af Guddom til alle intelligente skabninger. Opnåelsen af højdepunktet af evolutionære udvikling på en verden, i et system, constellation, univers, superunivers, eller i storuniverset fremhæver tilsvarende udvidelser af guddom funktion til og i disse fremskridende enheder af skabelse. Og enhver sådan lokal forøgelse af guddommelig virkeliggørelse er ledsaget af bestemte veldefineret eftervirkninger af udvidet guddoms manifestation til alle andre sektorer af skabelse. Strækkende sig udad og fra Paradis, hvor ethvert nyt domæne af virkeliggjort og opnået evolution udgør en ny og udvidet åbenbaring af erfaringsmæssig Guddom til universet af universer.

Når bestanddelene af et lokalt univers i stigende grad er etableret i lys og liv, er Gud den Syvfoldige manifesteret i stadig større udstrækning. Udviklingen i tid og rum begynder på en planet med det første udtryk af Gud den Syvfoldige - sammenhængen mellem Skabersønnen og den Skabende Ånd - i kontrol. Med etableringen af et system i lyset, opnår forbindelsen mellem Sønnen og Ånden sin fulde funktion; og når en hel constellation således er i orden, vil den anden fase af Gud den Syvfoldige bliver mere aktiv overalt i et sådan område. Den komplette administrative evolution af et lokalt univers er tilset af nye og mere direkte tjenester af superuniversets Mesterånder; og ved dette punkt begynder der også den altid voksende åbenbaring og virkeliggørelse af Gud den Højeste som kulminerer i de opstigendes forståelse af det Højeste Væsen mens de passerer gennem verdnerne af det sjette Havona kredsløb.

Den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd er eksistentiel guddoms manifestationer til intelligente skabninger og er derfor ikke, på

lignende måde udvidet i personligheds forhold med sinds og ånds skabninger af hele skabelsen.

Der skal gøres opmærksom på, at opstigende dødelige må opleve den upersonlige tilstedeværelse af flere på hinanden følgende niveauer af Guddom længe før de bliver tilstrækkelige åndelige og passende uddannet til at opnå erfaringsbaseret personlig bevidsthed og kontakt med disse Guddomme som personlige væsener.

Enhver ny evolutionær opnåelse indenfor en sektor af skabelsen, så vel som enhver ny invasion af rum af guddommelig manifestationer, er ledsaget af samtidige udvidelser af Guddom funktionel åbenbaring indenfor de derværende og tidligere organiseret enheder af al skabelse. Denne nye invasion af det administrative arbejde af universerne og deres komponenters enheder fremstår ikke altid som værende udført i nøjagtig overensstemmelse med den teknik som hermed er skitseret, fordi det er praksis at fremsende avancerede grupper af administratorer for at forberede vejen for den efterfølgende og skiftende tidsalder af ny administrativ overkontrol. Selv Gud den Ultimative varsler sin transcendentale overkontrol af universerne i løbet af de senere stadier af et lokalt univers at stabiliseret i lys og liv.

Det er en kendsgerning, at, når skabelserne af tid og rum er blevet gradvis afviklet i evolutionære status, så observeres der en ny og gennemgribende virkning af Gud den Højeste samtidig med en tilsvarende tilbagetrækning af de første tre manifestationer af Gud den Syvfoldige. Hvis og når storuniverset bliver etableret i lys og liv, hvad vil så blive fremtidens funktion af Gud den Syvfoldiges Skaber-kreative manifestationer hvis Gud den Højeste overtager den direkte kontrol af disse skabelser af tid og rum? Er disse organisatorer og pionere af tid-rum universerne blevet frigjorte for lignende aktiviteter i det ydre rum? Vi ved det ikke, men vi spekulerer meget vedrørende disse og beslægtede spørgsmål.

Når grænserne af erfaringsmæssig Guddom er forlænget ud og ind i domænerne af den egenskabsløse Absolutte, forudser vi aktiviteten af Gud den Syvfoldige i løbet af de tidligere evolutionære epoker af disse fremtidens skabelser. Vi er ikke alle i overensstemmelse med hensyn til fremtidens status af Dagenes Ældste og superuniversets Mesterånder. Vi ved heller ikke hvorvidt eller ej det Højeste Væsen vil fungere derinde som i de syv superuniverser. Men vi formoder alle, at Michaelerne, Skabersønnerne, er bestemt til at fungere i disse ydre universer. Nogle mener, at fremtidens tidsalder vil bevidne nogle tættere form af forening mellem de forbundne Skabersønner og Guddommelige Ministre; det

er endog mulig, at en sådan forening af skabere kan fremkomme i nogle nye udtryk af forbindende skaber identitet af en ultimativ karakter. Men vi ved virkelig ikke noget om disse muligheder af uåbenbaret fremtid.

Vi ved, imidlertid, at i universerne af tid og rum, tilvejebringer Gud den Syvfoldige en fremadskridende tilnærmelse til den Universelle Fader, og at denne evolutionære tilnærmelse er erfaringsmæssig forenet i Gud den Højeste. Vi kunne formode, at en sådan plan måtte være fremherskende i de ydre universer; men på den anden side kan de nye klasser af væsener, der engang måske kan bebo disse universer, være i stand til at tilnærme sig Guddom på de ultimative niveauer og med absonitte teknikker. I korthed, vi har ikke den ringeste begreb om, hvad slags teknik for guddoms tilnærmelse, der kan blive operativ i fremtidens universer af det ydre rum.

Ikke desto mindre, anser vi, at de perfekte superuniverser på en eller anden måde vil blive en del af den Paradis-opstigendes karriere for de væsener, der måske kan bebo disse ydre skabelser. Det er meget muligt, at vi i fremtidens tidsalder vil bevidne hvordan væsener fra det ydre rum nærmer sig Havona igennem de syv superuniverser, administreret af Gud den Højeste med eller uden samarbejde af de Syv Mesterånder.

8. DEN HØJESTE FORENER

Det Højeste Væsen har en trefoldig funktion i erfaringen af det dødelig

menneske: Først, er han foreneren af tid-rum guddommelighed, Gud den Syvfoldige; for det anden, er han den maksimale Guddom som finite skabninger faktisk kan forstå; for det tredje, er han det dødelige menneskes eneste vej for tilgang til den transcendentale erfaring af at stemme overens med absonit sind, uendelig ånd, og Paradis personlighed.

Opstigende finalitere, som er født i lokaluniverserne, opfostret i superuniverserne, og uddannet i centraluniverset, omfavner i deres personlige erfaring det fuldstændige potentiale for forståelsen af tid-rum guddommeligheden af Gud den Syvfoldige, forenende i den Højeste. Finalitere gør tjeneste skiftevis i andre superuniverser end dem af fødsel, og vil samle erfaring på erfaring indtil mætheden af de syvfoldige forskelligheder af mulige skabningers erfaring er blevet opnået. Igennem den iboende Tankeretters tjenester er finaliterne i stand til at *finde* den Universelle Fader, men det er ved disse erfaringsteknikker, at disse finalitere virkelig kommer til at *kende* det Højeste Væsen, og de er bestemt til tjeneste og *åbenbarelse* af denne Højeste Guddom i og til fremtidens universer af det ydre rum.

Husk på, at alt hvad Gud Faderen og hans Paradissønner gør for os, har vi til gengæld og i ånd lejlighed til at gøre for og i det fremkommende Højeste Væsen. Erfaringerne af kærlighed, glæde, og tjeneste i universet er gensidig. Gud Faderen behøver ikke at hans Sønner skal returnere alt det til ham som han overdrager til dem, men de gør (eller kan) til gengæld overdrage alt dette på deres kammerater og på det udviklende Højeste Væsen.

Alle skabelsesfænomener afspejler de forudgående skabere og ånde aktiviteter.

Jesus sagde, og det er bogstaveligt talt sandt, "Sønnen gør kun de ting som han ser Faderen gøre." Med tiden må I dødelige mennesker begynde åbenbaringen af den Højeste til jeres kammerater, og i stadig større udstrækning må I forøge denne åbenbaring når I opstiger mod Paradis. I evigheden kan det være jer tilladt, som syvende stadiets finalitere, i stigende grad, at frembringe åbenbaringer på højeste - selv ultimative - niveauer af denne de evolutionære væseners Gud.

9. UNIVERSEL ABSOLUT ENHED

Den egenskabsløse Absolutte og den Guddom Absolutte er forenet i den Universelle Absolutte. Absolutterne er koordineret i den Ultimative, betingede i den Højeste, og modificerede i tid og rum i Gud den Syvfoldige. På underfinitte niveauer er der tre Absolutter, men i uendeligheden fremstår de som værende en. På Paradiset er der tre personaliseringer af Guddommen, men i Treenigheden er de en.

Den største filosofiske præposition af mesteruniverset er denne: Eksisterede den Absolutte (de tre Absolutter som en i uendelighed) før Treenigheden? Og er den Absolutte ophav til Treenigheden? eller er Treenigheden forudgående til den Absolutte?

Er den egenskabsløse Absolutte en kraft tilstedeværelse uafhængig af Treenigheden? Betyder tilstedeværelsen af den Guddom Absolutte den ubegrænset funktion af Treenigheden? Og udgør den Universelle Absolutte den afgørende funktion af Treenigheden, selv en Treenighed af Treenigheder?

Ved første tanke, synes et begreb af den Absolutte som stamfader til alle ting- selv Treenigheden - synes forbigående at opfylde kravet om konsistens tilfredsstillelse og filosofisk forening, men en sådan konklusion er ugyldiggjort ved virkeligheden af Paradis Treenighedens evighed. Vi er undervist, og vi tror, at den Universelle Fader og hans Treenigheds medarbejdere er evige i natur og eksistens. Der er derfor kun en sammenhængende filosofisk konklusion, og det er: Den Absolutte er, til alle universets intelligenser, den upersonlige og koordinerende reaktion af Treenigheden (af Treenighederne) til alle grundlæggende og primære rum situationer, i eller uden for universet. Til alle personligheds intelligenser i storuniverset står Paradis Treenigheden for altid i endelighed, evighed, højstehed, og yderstehed og for alle praktiske formål af personlig forståelse og skabningers virkeliggørelse, som absolut.

Efterhånden som skabningers sind kan se dette problem, er de ført til det afgørende postulat af den Universelle JEG ER som den første årsag og den egenskabsløse kilde til både Treenigheden og den Absolutte. Når vi derfor er nødt til at tage et personlig begreb af den Absolutte under overvejelse, så vender vi tilbage til vores idéer og idealer af Paradisets Fader. Når vi ønsker at lette forståelsen eller at forøge bevidstheden af denne på anden måde upersonlige Absolutte, så vender vi tilbage til det faktum, at den Universelle Fader er den eksistentielle Fader af absolut personlighed; at den Evige Søn er den Absolutte Person, dog ikke, i den erfaringsmæssige forstand, som personalisering af den Absolutte. Og derefter fortsætter vi med at forestille os de erfaringsmæssige Treenigheder som kulminerende i den erfaringsmæssige personliggørelse af den Guddom Absolutte, mens vi betragter den Universelle Absolutte som bestående af de fænomener i og uden for universet som stammer fra den åbenbare tilstedeværelse af de upersonlige aktiviteter, af den forenet og koordineret Guddom sammenslutning af højstehed, yderstehed, og uendelighed - Treenigheden af Treenigheder.

Gud Faderen er genkendelig på alle niveauer fra det finite til det uendelige, og skønt hans skabninger fra Paradis til de evolutionære verdner har opfattet ham på forskellig vis, så er det kun den Evige Søn og den Uendelige Ånd der kender ham som en uendelighed.

Åndelig personlighed er kun absolut på Paradis, og begrebet af den Absolutte er kun egenskabsløst i uendeligheden. Guddom tilstedeværelse er kun absolut på Paradis, og åbenbaringen af Gud vil altid være delvis, relativ og tiltagende indtil hans kraft bliver erfaringsmæssigt uendelig i rum indflydelsen af den egenskabsløse Absolutte, mens hans personligheds manifestation bliver erfaringsmæssigt uendelig i den manifesteret tilstedeværelse af den Guddom Absolutte, og mens disse to potentialer af uendelighed bliver virkeligheds forenet i den egenskabsløse Absolutte.

Men udover underfinite niveauer er de tre Absolutter en, og derved er uendelighed Guddom realiseret uden hensyn til hvorvidt nogen anden rækkefølge af eksistens nogensinde selvrealiserer bevidsthed af uendelighed.

Eksistentiel status i evigheden forudsætter eksistentiel selvbevidsthed af uendelighed, endog selvom en anden evighed kan blive påkrævet til at opleve selvrealisering af de erfaringsmæssige potentialiteter iboende i en uendeligheds evighed - en evig uendelighed.

Og Gud Faderen er den personlige kilde af alle manifestationer af Guddom og virkelighed til alle intelligente skabninger og åndevæsener overalt i universernes univers. Som personligheder, nu eller i de efterfølgende universers oplevelser af den evige fremtid, ligegyldig om du opnår opnåelsen af Gud den Syvfoldige, begriber Gud den Højeste, finder Gud den Ultimative, eller prøver at få en klar opfattelse af begrebet Gud den Absolutte, så vil du opdage til din evige tilfredshed at i fuldendelsen af ethvert eventyr har du, på nye erfaringsmæssige niveauer, genopdaget den evige Gud - Paradisets Fader af alle universets personligheder.

Den Universelle Fader er forklaringen på den universelle enhed, som det må være i højeste grad, selv til syvende og sidste, realiseret i den post-ultimative enhed af absolutte værdier og betydninger - den ubetingede virkelighed.

De ledende Kraftorganisatorer går ud i rummet og mobilisere dets energier til at blive tyngdekraft reagerende på tiltrækningskraften fra den Universelle Faders paradisiske tyngdekraft; og derefter kommer Skabersønnerne, som

organiserer disse tyngdekrafts-reagerende kræfter indtil beboede universer og udvikler i disse intelligente skabninger, som selv modtager ånden af Paradisets Fader og derefter opstiger til Faderen for at blive som ham i alle mulige guddommelige egenskaber.

Den uophørlige og ekspanderende distribution af Paradisets skabende kræfter igennem rummet synes at varsle det stadigt udvidende domæne af tyngdekraftens rækkevidde af den Universelle Fader og den aldrig endende mangfoldiggørelse af varierede typer af intelligente skabninger, som er i stand til at elske Gud og blive elsket af ham, og som, således blivende Gudkendende, kan vælge at blive som ham, kan vælge at nå Paradis og finde Gud.

Universernes univers er helt forenet. Gud er én i styrke og personlighed. Der er koordinering på alle niveauer af energi og på alle faser af personlighed. Filosofisk og erfaringsmæssigt, i koncept og i virkelighed, alle ting og væsener er centreret i Paradisets Fader. Gud er alt og i alt, og ingen ting eller væsener eksistere uden ham.

10. SANDHED, SKØNHED OG GODHED

Efterhånden som verdnerne er etableret i liv og lys og gør fremskridt fra det indledende stadium til den syvende epoke, så får de en efterfølgende klar opfattelse af virkeliggørelsen af Gud den Syvfoldige, begyndende med tilbedelse af Skabersønnen til gudsdyrkelse af hans Paradis Fader. I den fortsatte syvende epoke af sådan en verdens historie vokser de altid fremadskridende dødelige i kendskabet om Gud den Højeste, alt imens de svagt skelner virkeligheden af de overskyggende gerninger af Gud den Ultimative.

Under hele denne herlige tidsalder er den fornemste beskæftigelse af de stadig fremadskridende dødelige en søgen efter en bedre forståelse og en fuldstændig virkeliggørelse af de begribelige elementer af Guddom - sandhed, skønhed, og godhed. Dette repræsenterer menneskets forsøg til at skelne Gud i sindet, materie, og ånd. Og når den dødelige stræber efter denne søgen, så finder han sig selv i stadig større udstrækning absorberet i det erfaringsmæssige studie af filosofi, kosmologi, og guddommelighed.

Filosofi begriber du i nogen grad, og guddommelighed forstår du i tilbedelse, social service, og personlig åndelig erfaring, men udøvelse af skønhed - kosmologi - er du alt for ofte begrænset til studiet af menneskets rå kunstneriske bestræbelser. Skønhed, kunst, er i høj grad et spørgsmål om foreningen af kontraster. Mangfoldighed er uundværlig for begrebet skønhed. Den højeste skønhed, højden af finit kunst, er dramaet om foreningen af den enorme mængde af kosmiske ekstreme af Skaber og skabninger. Mennesket finder Gud og Gud finder mennesket - skabningen bliver perfekt som Skaberen er - dette er den himmelske opfyldelsen af den højeste grad af skønhed, opnåelse af toppunktet af kosmisk kunst.

Derfor er materialisme, ateisme, maksimering af grimhed, klimakset af den finite antitese af skønheden. Højeste skønhed består i panoramaet af foreningen af de variationer, som er blevet født af præ-eksisterende harmoniske virkeligheder.

Opnåelsen af kosmologiske tankeniveauer inkluderer:

1. *Nysgerrighed*. Hunger efter harmoni og tørst efter skønhed. Ihærdige

forsøg på at opdage nye niveauer af harmoniske kosmiske forhold.

2. *Æstetisk påskønnelse*. Kærlighed til det smukke og den stadig fremrykkende påskønnelse af den kunstneriske berøring af alle skabende manifestationer på alle niveauer af virkelighed.

3. *Etisk følsomhed*. Gennem realiseringen af sandhed fører påskønnelse af skønhed til en følelse af den evige egnethed af disse ting, som indvirker på anerkendelsen af guddommelig godhed i Guddoms forhold med alle væsener; og netop således fører kosmologi til udøvelse af guddommelige virkeligheds værdier - til Guds bevidsthed.

Verdnerne som er stabiliseret i lys og liv er fuldt fokuseret på forståelsen af sandhed, skønhed, og godhed fordi disse kvalitets værdier omfatter åbenbaringen af Guddom til områderne af tid og rum. Betydningerne af evig sandhed udgør en kombineret appel til den intellektuelle og åndelige natur af dødelige mennesker. Universel skønhed omfatter de

harmoniske forhold og rytmer af den kosmiske skabelse; dette er mere klart den intellektuelle appel og fører hen imod forenet og synkronisk forståelse af det materielle univers. Guddommelig godhed repræsenterer åbenbaringen af uendelige værdier til begrænsede sind, for deri at være erkendt og ophøjet til selve tærsklen af det åndelige niveau af menneskelig forståelse.

Sandhed er grundlaget for videnskab og filosofi, præsenterende det intellektuelle grundlag for religion. Skønhed støtter kunst, musik, og de meningsfulde rytmer af al menneskelig erfaring. Godhed omfatter sans for etik, moralitet, og religion - erfaringsmæssig perfektionstrang.

Eksistensen af skønhed forudsætter tilstedeværelsen af påskønnende sinds skabninger lige så sikkert som det faktum, at fremadskridende evolution indikerer dominans af det Højeste Sind. Skønhed er den intellektuelle anerkendelse af den harmoniske syntese af tid og rum for den vidtstrakte forskellighed af fænomenale virkeligheder, som alle stammer fra præeksisterende og evig enhed.

Godhed er den mentale anerkendelse af de relative værdier af de forskellige niveauer af guddommelig perfektion. Anerkendelsen af godhed forudsætter et sind af moralsk status, et personlig sind med evnen til at skelne mellem godt og ondt. Men besiddelsen af godhed, storhed er målestokken af virkelig guddommelig opnåelse.

Indsigt i de sande forhold forudsætter et sind som er kompetent til at skelne mellem sandhed og fejltagelse. Den overdragende Sandhedsånd som omgiver det menneskelige sind på Urantia reagere ufejlbarlig på sandhed - den levende ånds forhold til alle ting og alle væsener, som de er koordineret i den evige opstigning mod Gud.

Enhver impuls af hvert en elektron, tanke, eller ånd er en fungerende enhed i hele universet. Kun synd og ond tiltrækning som gør modstand på de mentale og åndelige niveauer er isoleret. Universet er en helhed; ingen ting eller væsener eksisterer eller lever i isolation. Selvrealisering er potentielt skadelig hvis den er antisocial. Det er bogstaveligt talt sandt; "Intet menneske lever ved sig selv." Kosmisk socialisering udgør den højeste form af personligheds forening. Jesus sagde; "Ham som vil være stor ibland jer, lad ham blive tjener for alle."

Selv sandhed, skønhed, og godhed - menneskets intellektuelle tilgang til universet af sind, materie, og ånd - må blive kombineret ind i et forenet begreb af et guddommeligt og højeste ideal. Som dødelig personlighed forener den menneskelige erfaring med materie, sind, og ånd, således bliver dette guddommelige og højeste ideal styrke-forenet i Højesteheden og derefter personificeret som Gud af faderlig kærlighed.

Al indsigt i delenes forhold til enhver given helhed, kræver en forståelse af alle dele i forhold til denne helhed; og i universet betyder dette forholdet af skabte dele til den Skabende Helhed. Guddom bliver således det transcendentale, endog det uendelige mål for universel og evig opnåelse.

Universel skønhed er anerkendelsen af refleksionen af Paradis Øen i den materielle skabelse, mens evig sandhed er det specielle kald af Paradissønnerne som ikke kun overdrager sig selv til de dødelige racer men endog udsender deres Sandhedsånd over alle mennesker. Guddommelig godhed er mere udførlig fremvist i de elskede tjenester af de mangfoldige personligheder af den Uendelige Ånd. Men kærlighed, den samlet sum af disse tre kvaliteter, er menneskets opfattelsesevne af Gud som sin åndelige Fader.

Fysisk materie er tid-rum skyggen af Paradisets energistråling af de absolutte Guddomme. Sande betydninger er eftervirkninger af den dødeliges intellekts af evige Guddommens evige ord - forståelse i tid og rum af højeste begreber.

Guddommelighedens godheds værdier er de barmhjertige tjenester af den Universelles, den Evige, og den Uendelige Ånds personligheder til tid og rum finite skabninger af evolutionære sfærer.

Disse meningsfulde virkeligheds værdier af guddommelighed er blandet i Faderens forhold med hver enkel personlig skabning som guddommelig kærlighed. De koordineres i Sønnen og hans Sønner som guddommelig nåde. De manifesterer deres kvaliteter gennem Ånden og hans åndelige børn som guddommelige tjenester, kærlig barmhjertighed til tidens børn. Disse tre guddommeligheder er først og fremmest manifesteret af det Højeste Væsen som en syntese af styrke og personlighed. De er på forskellig vis fremvist af Gud den Syvfoldige i syv forskellige sammenslutninger af guddommelige betydninger og værdier på syv opstigende niveauer.

Til finite mennesker omfavner sandhed, skønhed, og godhed til fulde åbenbaringen af guddommelig virkelighed. Når denne kærligheds-opfattelse af Guddom finder åndeligt udtryk i livet for de dødelige, der kender Gud, fremkommer frugterne af guddommelighed; intellektuel fred, social fremskridt, moralsk tilfredsstillende, åndelig glæde, og kosmisk visdom. De avancerede dødelige på en verden i syvende stadium af lys og liv har lært at kærlighed er den største ting i universet - og de ved at Gud er kærlighed.

Kærlighed er ønsket om at gøre godt til andre.

[Præsenteret af en Mægtig Budbringer på besøg på Urantia, på anmodning af Nebadons Åbenbarings Korps og i samarbejde med en bestemt Melchizedek, den konstitueret Planetfyrste af Urantia.]

* * * * *

Dette kapitel om Universel Enhed er det femogtyvende af en serie af præsentationer af forskellige forfattere, der har været sponsoreret som en gruppe af en kommission af Nebadon af tolv personligheder og fungerende under ledelsen af Mantutia Melchizedek. Vi udarbejdede disse beretninger og forlagde dem på det engelske sprog, ved hjælp af en teknik bemyndiget af vores overordnede, i året 1934 af Urantia tid.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 57

URANTIAS OPRINDELSE

IDET VI præsenterer uddrag fra materialet i Jerusems arkiver om Urantia og det som står der om planetens oprindelse og ældre historie, er vi blevet anmodet om at angive tid i henhold til almindelig praksis, efter nuværende skudårskalender med $365\frac{1}{4}$ dage i året. Som regel gør vi ikke noget forsøg på at opgive eksakte antal år, selv om de er registreret. Som en bedre måde at præsentere disse historiske fakta på, runder vi hellere tallene af.

Når der henvises til en begivenhed som har indtruffet for én eller to millioner år siden, har vi til hensigt, at datere en sådan hændelse til det nævnte årstal før de første årtier i det tyvende århundrede i henhold til den kristne tidsregning. Vi vil således beskrive disse begivenheder fra fjerne tider som de har udsprunget sig over tidsrum af tusinde, millioner og til og med milliarder af år.

1. ANDRONOVER TÅGEN

Urantia har sin oprindelse i jeres sol, og jeres sol er en af de mangfoldige efterkommere efter Andronover tågen, som en gang blev organiseret som en bestanddel af den fysiske styrke og materiestoffet i det lokale univers Nebadon. Og denne storslået stjernetåge havde selv sin oprindelse i rummets universelle kraftladning i superuniverset Orvonton for længe, længe siden.

På det tidspunkt, hvor denne beretning begynder havde Første gradens Ledende Kraftorganisatorer fra Paradis længe haft fuld kontrol over de rumenergier som senere blev organiseret til Andronover tågen.

For 987.000.000.000 år siden rapporterede den bistående mester kraftorganisatoren og fungerende inspektør, med Orvonton serienummer 811.307 som rejste ud fra Uversa, til Dagenes Ældste, at forholdene i rummet var gunstige for at iværksætte materialiseringsfænomener i en bestemt sektor af det dengang østlige segment af Orvonton.

For 900.000.000.000 år siden, stadfæstes det i Uversa arkiver, at der blev registreret en tilladelse udstedt af Uversas Råd for Ligevægt til superuniversets regering til at godkende udsendelsen af en kraftorganisator med personale til det område som tidligere var udpeget af inspektør nummer 811.307. Myndighederne i Orvonton gav den oprindelige opdageren af dette potentielle univers kommission til at effektuere mandatet fra Dagenes Ældste, som opfordrede til at organisere en ny materiel skabelse.

At denne tilladelse blev bogført, indebærer at kraftorganisatoren med sit personale allerede havde begivet sig fra Uversa ud på den lange rejse til den østlige rumsektor, hvor de derefter skulle gå i gang med de tidskrævende aktiviteter, som i sidste ende ville medføre fremkomsten af en ny fysisk skabelse i Orvonton.

For 875.000.000.000 siden blev den enorme Andronover tåge nummer 876.926 på behørigt vis begyndt. Kun nærværet af kraftorganisatoren med sin stab af medarbejdere var nødvendige for at igangsætte den energihvirvel som omsider voksede og blev til denne kæmpemæssige cyklon af rum. Efter igangsættelsen af sådanne stjernetågerotationer, trækker de levende kraft organisatorer sig simpelthen tilbage i rette vinkel til den roterende skives plan, og fra den tid fremad forsikre de iboende egenskaber i energien selv for at et sådan nyt fysisk system får en fremadskridende og velordnet videre udvikling.

Det er omtrent på dette tidspunkt, at beretningen går over til at handle om hvordan superuniversets personligheder fungerer. I virkeligheden begynder den egentlige historien ved dette punkt - idet det er tiden hvor Paradisets

kraftorganisatorer forbereder deres tilbagetrækning efter at de har gjort rumenergi forholdene klare til at Orvontons styrkevejledere og de fysiske kontrollere i superuniverset kan komme i gang.

2. DET FØRSTE STJERNETÅGE STADIUM

Alle evolutionære materielle skabelser er født af cirkelrunde gasformige tåger, og alle sådanne primære stjernetaager holder sig cirkelrunde i løbet af den første del af deres gasformige eksistens. Efterhånden som de bliver ældre, bliver de normalt spiralformede, og når de er færdige med at danne deres sole, ender de ofte op som stjerneklyster eller som enorme sole med et varierende antal planeter, måner og mindre grupperinger af materie som på mange måder minder om det meget lille solsystem som I tilhører.

For 800.000.000.000 år siden var Andronover skabelsen veletableret som en af Orvontons storslåede primære stjernetaager. Når astronomerne i de nærliggende universer betragter dette fænomen i rummet, så de meget lidt som tiltrak sig deres opmærksomhed. Tyngdekraftsberegninger foretaget i nærliggende skabelser viste at materialiseringen foregik i rummet i Andronover regionerne, men det var også alt.

For 700.000.000.000 år siden antog Andronover systemet gigantiske proportioner, og yderligere flere fysiske kontrollere blev sendt til ni omkringliggende materielle skabelser for at yde støtte og tilbyde samarbejde til styrkecentre i dette nye materielle system som så hurtig var i færd med at udvikle sig. På dette tidspunkt i den fjerne fortid blev alt det materielle som skulle videreføres til de efterfølgende skabelser holdt indenfor rammerne af dette gigantiske rum hjul som bare fortsatte med at hvirvle, og som efter at havde nået sin maksimale diameter hvirvlede hurtigere og hurtigere mens det fortsatte med at kondensere og trække sig sammen.

For 600.000.000.000 år siden nåede Andronover højden af sin energi mobiliseringsperiode; tågen havde nået sin maksimale masse. På dette tidspunkt var det en gigantisk cirkulær gassky med form omtrent som en fladtrykt sfæroid. Dette var begyndelsen på perioden hvor forskellige formationer af massen blev dannet og omdrejningshastigheden varierede. Tyngdekraften og andre påvirkninger var ved at begynde deres arbejde med at konvertere rum gasser til organiseret materie.

3. DET ANDET STJERNETÅGE STADIUM

Den enorme stjernetaage begyndte nu gradvis at antage spiralform og at blive synlig for astronomer selv i fjerntliggende universer. Dette er de fleste stjernetaagers naturhistorie; før de begynder at slynge sole ud og igangsætter deres arbejde for at opbygge universet, vil disse sekundære rum stjernetaager sædvanligvis kunne observeres som *spiral fænomener*.

De nærmeste stjerneforskere i denne fjernt forgangne tidsalder så når de observerede Andronover tågens forvandling, nøjagtig det samme som det tyvende århundrede astronomer ser når de vender deres teleskoper ud mod rummet og får øje på vor tidsalders spiraltåger i det tilstødende ydre rum.

Omtrent på tidspunktet da maksimal masse blev opnået, begyndte tyngdekraftskontrollen over det gasformige indhold at svækkes, og dermed begyndte gasflugtsstadiet, da gassen strømmede ud som to kæmpemæssige og tydelige arme som dannede sig ud fra hver sin modsatte side af modermassen. Den enorme centrale kernes hurtige omdrejninger gav snart et spiralformet udseende til disse to udskydende gasstrømme. Afkølingen og den senere fortætning af dele af disse to udskydende arme fik dem efterhånden til at se knudeagtige ud. Disse tættere dele var kæmpemæssige systemer og undersystemer af fysisk materie som hvirvlede gennem rummet i tågens gassky mens de blev holdt på plads vel indenfor rækkevidde af moderhullets tyngdekrafts greb.

Men tågen var begyndt at trække sig sammen, og stigningen i rotationshastigheden svækkede tyngdekraftsgrebet yderligere, og dermed begyndte snart de ydre gasformige områder faktisk at løsrive sig fra tågekernens umiddelbare favntag mens de fortsatte ud i rummet i uregelmæssig formede kredsløbsbanen for så at fuldføre kredsløbet ved at vende tilbage til kerneområderne, og så videre. Men dette var bare et midlertidigt stadium af tågens udvikling. Den accelererende rotationshastighed skulle snart slynge enorme sole ud i rummet i selvstændige kredsløb.

Og det er, hvad der skete i Andronover for mange, mange tidsalder siden. Energihjulet voksede og voksede til det nåede

ydergrænserne for sin udvidelse, og så når sammentrækningen begyndte, hvirvlede det hurtigere og hurtigere helt til det omsider nåede den kritiske centrifugaltilstand, og den store løsrivelse begyndte.

For 500.000.000.000 år siden fødtes Andronovers første sol. Dette flammende stribe rev sig løs fra modertyngdekraftsgrebet og strejfede udover i rummet på sin selvstændige eventyr gennem skabelsens kosmos; flugtruten fastsatte banen. Sådanne unge sole bliver hurtig helt runde og påbegynder deres lange og eventyrlige løbebaner som verdensrummets stjerner. Bortset fra slutfase tågekernerne så er næsten alle Orvontons sole blevet til på den samme måde. Disse flygtende sole gennemgår varierede udviklingsperioder for derefter at tjenestegøre i universet.

For 400.000.000.000 år siden begyndte Andronover tågens indfangningsperiode. Mange af de nærmeste og mindre sole blev fanget op igen som følge af moderkernens gradvise udvidelse og yderligere kondensering. Meget snart blev slutfasen af tågefortætningen indledt, det tidsrum som altid kommer før den endelige opsplitning af disse vældige ansamlinger af energi og materie i rummet.

Det var knap nok en million år efter denne epoke at Michael af Nebadon, en Skabersøn fra Paradiset, valgte denne tåge som var i færd med at gå i opløsning, som hjemsted for sit eventyr i universbygning. Næsten umiddelbart med det samme påbegyndte arbejdet med Salvingtons arkitektoniske verdner og de hundrede konstellations hovedkvarterers planetgrupper. Det tog næsten én million år at bygge disse klynger af specielt skabte verdener. Hovedkvarterplaneterne i det lokale system blev bygget over en periode som strakte sig fra den tid og til omtrent for fem milliarder år siden.

For 300.000.000.000 år siden var solenes kredsløb i Andronover veletableret, og stjernetaagesystemet gennemgik en overgangsperiode med relativ fysisk stabilitet. Omtrent på den tid kom Michaels stab til Salvington, og Orvontons regering på Uversa anerkendte lokaluniverset Nebadons fysiske eksistens.

For 200.000.000.000 år siden vidnede den videre sammentrækning og fortætning, med en enorm varmeudvikling i Andronovers centrale klynge eller kernemasse. Relativ rum opstod selv i regionerne nær det centrale moder solhjul. De ydre områder blev efterhånden mere stabile og velorganiseret, nogle planeter i kredsløb rundt om de nyopstået sole var kølet så meget ned, at de egnede sig for implantation af liv. De ældste beboende planeter i Nebadon stammer fra denne tid.

Nu begynder Nebadons fuldførte univers mekanisme for første gang at fungere, og Michaels skabelse bliver registreret på Uversa som et beboelig univers for dødelige i progressiv opstigning.

For 100.000.000.000 år siden opnåede tågen højdepunktet af kondens spænding; punktet for maksimal varme spænding var nået. Det hænder at dette kritiske stadie af strid mellem tyngdekraft og varme trækker i langdrag, men før eller siden vinder varmen over tyngdekraften, og da begynder den spektakulære periode med sole som bliver slynget ud, og det markerer afslutningen på andet stadium af en stjernetaage.

4. DET TREDJE OG FJERDE STADIE

I det første stadie er en stjernetaage cirkelrund; i det andet spiralformet; i det tredje stadium bliver de første sole slynget ud, mens det fjerde omfatter den anden og sidste cyklus af sol dispersion, hvor moderkernen ender op enten som en klodeformet klynge eller som en enlig sol fungerende som center af et afsluttende solsystem.

For 75.000.000.000 år siden havde denne tåge nået højden af sit solfamilie stadium. Dette var højdepunktet i den første periode med tab af sole. Flertallet af disse sole har i den efterfølgende tid tilegnet sig omfattende systemer af planeter, måner, mørke øer, kometer, meteoror og kosmiske støvskyer.

For 50.000.000.000 år siden var den første sol dispersion periode færdig. Tågen var hurtig i færd med at afslutte sin tilværelses tredje cyklus, og i løbet af denne havde den givet oprindelse til 876.926 solsystemer.

For 25.000.000.000 år siden vidnede afslutningen af den tredje cyklus af tågens liv, og med den organisering og den relative stabilisering af de vidtstrakte stjernesystemer som blev dannet fra denne oprindelige tåge. Processen med fysisk sammentrækning og øget varmeudvikling fortsatte i den midterste masse af det som var tilbage af tågen.

For 10.000.000.000 år siden begyndte Andronovers fjerde cyklus. Den maksimale temperatur i kernemassen var nået, fortætningens kritiske punkt nærmede sig. Den oprindelige moderkerne var i krampetrækninger under trykket fra kondenseringsspændingen af sin egen indre varme og fra den stigende tyngdekrafts tidevandstræk fra den sværm af frigivne solsystemer som omgav den. De nukleare udbrud som skulle indlede stjernetågens anden solcyklus nærmede sig; det fjerde stadie i hele dens eksistens skulle til at begynde.

For 8.000.000.000 år siden begyndte det forrygende afslutningsudbrud. Kun systemerne i yderområderne er sikre så længe en sådan kosmisk omvæltning foregår. Og dette var begyndelsen til enden for stjernetågen. Dette sidste soludslip strakte sig over næsten to milliarder år.

For 7.000.000.000 år siden vidnede højdepunktet i Andronovers opsplittelse. I denne periode blev de største af de sidste sole til, og de lokale fysiske forstyrrelser var på sit kraftigste.

For 6.000.000.000 år siden markerer slutningen på det sidste opbrud og fødslen af jeres sol, den 56.e fra den sidste af Andronovers anden solfamilie. Dette slutudbrud i tågekernen gav oprindelse til 136.702 sole, de fleste af dem ensomme kugler. Det samlede antal sole og solsystemer med oprindelse i Andronover tågen var 1.013.628. Solsystemets sol er nummer 1.013.572.

Og nu findes den store Andronover tåge ikke længere, men den lever videre gennem de mange sole og deres planetfamilier som denne rummets modersky gav oprindelse til. Den sidste kerne som er tilbage af denne storslået stjernetåge er fortsat rødglødende og giver et moderat lys og varme til sin tilbageværende planetfamilie med et hundrede femogtres verdener, som nu kredser i bane rundt om denne ærværdige mor til to mægtige generationer af lysets monarker.

5. OPRINDELSEN AF MONMATIA – URANTIAS SOLSYSTEM

For 5.000.000.000 år siden var jeres sol en forholdsvis isoleret ildkugle som havde samlet til sig de fleste af de nærmeste cirkulerende legemer i rummet, resterne af den nylige indtrufne omvæltning som var foregået da selve solen blev til.

I dag har jeres sol nået sin relative stabilitet, men dens elve og en halvårlig solplets cyklus afslører, at den i sin ungdom var en variabel stjerne. Den kontinuerlige sammentrækning af jeres sol i dens første levetid, med den gradvise temperaturforøgelse det medførte, satte voldsomme rystelser i sving på overfladen af den. Disse kæmpe opsvulmninger bruger tre og en halv dag på at fuldføre en cyklus af varierende lysstyrke. Denne variabel tilstand, denne periodiske pulsering, gjorde jeres sol stærkt modtagelig for visse ydre påvirkninger som den snart skulle støde på.

Dermed var fasen i det lokale rum klar for den unikke tilblivelse af Monmatia, som altså jeres sols planetfamilie hedder, det solsystem som jeres verden tilhører. Mindre end en procent af Orvontons planetsystemer har haft en lignende oprindelse.

For 4.500.000.000 år siden begyndte det enorme Angona system at komme i nærheden af denne enlige sol. I centrum af dette store system befandt et kæmpemørkt rum sig, fast, stærkt ladede og med sin overmådelig kraftige tyngdekrafts træk.

Idet Angona kom endnu nærmere solen og den i sine pulseringer nåede sin maksimale udvidelse, blev strømme af gasformigt materiale skudt ud i rummet i form af gigantiske sol tunger. Først ville samtlige af disse flammende gas tunger falde tilbage i solen igen, men efterhånden som Angona kom nærmere og nærmere, ville tyngdekrafts påvirkning fra denne gigantiske indtrænger blive så stor at gas tungerne ville bryde på visse steder, så rødderne faldt ned i solen igen, mens de ydre dele blev revet løs og dannede uafhængige materieleger, sol meteoritter, som umiddelbart begyndte at gå rundt om solen i deres egne elliptiske baner.

Idet Angona systemet nærmede sig endnu mere, blev ild tungerne fra solen større og større; mere og mere materie blev suget væk fra den for at blive til uafhængige legemer i kredsløb gennem det nærmeste rum rundt om den. Denne situation fortsatte i omtrent femhundrede tusinde år helt til Angona var på sit nærmeste til solen nogensinde, hvorpå

solen i forbindelse med en af sine periodiske indre rystelser delvis gik i stykker; fra modsatte sider og samtidig blev enorme mængder materie udspyet. På den side som vendte mod Angona, blev det trukket ud til en kæmpemæssig søjle af sol gasser, delvis spids i begge ender og markant udbuling på midten, som blev varig løsrevet fra solens umiddelbare tyngdekrafts kontrol.

Denne store søjle af solgasser, som således var blevet udskilt fra solen, udviklede sig efterfølgende til at blive solsystemets tolv planeter. Rekyludskydningen af gas fra solens modsatte side, i et tidevands energi samspil med udstødelsen af denne gigantiske forløber til solsystemet, har efterhånden fortættet sig ned til at blive solsystemets meteorer og rum støv, selv om meget, vældig meget, af denne materie senere igen blev trukket ind af solen tyngdekraft efterhånden som Angona systemet forsvandt videre ind i fjerntliggende rum.

Selv om Angona formået at trække oprindelsesmaterien til solsystemets planeter ud og de enorme mængder materie som nu cirkulerer rundt om solen som asteroider og meteorer, tog den ikke selv noget af denne solmaterie med sig. Det indtrængende system kom ikke rigtig nær nok til faktisk at stjæle noget af solens substans, men det svingede tilstrækkelig nær indenom til at trække alt det materiale som solsystemet nu består af, ud i det mellemliggende rum.

Snart formede miniatureudgaverne af de fem inderste og de fem yderste planeter sig fra de nedkølende og fortættende kerner i de mindre massive og tilspidsede ender af denne gigantiske tyngdekrafts bule, som det var lykkedes Angona at løsrive fra solen, mens Saturn og Jupiter blev formet fra de mere massive, udbulende midterste områder. Jupiters og Saturns voldsomme tyngdekraft fik dem tidlig til selv at trække det meste af materialet til sig som var blevet taget fra Angona, som retrograd bevægelse hos nogle af deres måner bevidner om.

Jupiter og Saturn, som blev dannet af selve midterpartiet af den enorme søjle af overophedede solgasser, indeholdt så meget kraftig ophedet sol materiale, at de skinnede med et strålende lys og afgav enorme varmemængder fra sig; i en kort periode efter at de havde skilt sig ud som egne himmellegemer var de egentlige sekundære sole. Disse to største planeter i solsystemet fortsætter endnu helt frem til vor tid med stort set at være gasformig, uden at de endnu har kølet sig nok ned til helt at kunne fortættes eller blive til helt fast stof.

I de andre ti planeter kom kernerne af sammenkrympet gas snart til at nå fortætningsstadiet til fast stof, og så begyndte de at trække øget mængde af den meteormaterie til sig som kredsede rundt i det nærmeste rum omkring dem. Solsystemets verdener fik dermed en dobbelt oprindelse; kerner af fortættet gas, som senere blev større af at opfange enorme mængder af meteorer. De vil stadig fortsætte med at opfange meteorer, men ikke i så store mængder.

Planeterne følger ikke deres modersols ækvatorialplan i deres baner rundt om den, noget de ville have gjort såfremt de var udslynget af solens rotation. I stedet følger kredsløbene et plan fra Angonas opslugning af ildtungerne, som eksisterede som en betragtelig vinkel til solens ækvatorplan.

Mens Angona ikke var i stand til at opfange noget af solens masse, lykkedes det faktisk solen at føje noget af dette gæstesystems rummateriale til sin egen planetfamilie i forvandling. På grund af Angonas intense tyngdekraftsfelt fulgte planeterne som hørte til den, baner som gik lang udenom den mørke kæmpe; og kort efter at ophavsmassen til jeres solsystem var revet løs og Angona fortsat befandt sig i nærheden af solen, svingede tre af de største planeter fra Angona systemet så tæt indenom solsystemets ophavsmasse, at tyngdekraften fra den og suppleret med selve trækket fra solen tilsammen var mere end nok til at opveje tyngdekraftsgrebet fra Angona og forårsagede at tre af den vandrende kæmpes kloder rev sig løs for altid.

Alt det materiale i solsystemet som stammede fra solen, fulgte oprindelig baner med samme omdrejningsretning, og havde det ikke været for de tre indtrængende rumlegemer udefra, ville alt materiale i solsystemet fortsat kredse i samme retning. Men sådan gik det til, at disse tre himmellegemer fra Angona kom til at indføre nye og fremmede retningspåvirkende kræfter i det fremvoksende solsystem, med det til følge, at der opstod retrograd bevægelse. I alle astronomiske systemer skyldes sådanne bevægelser i modsat retning altid at uregelmæssigheder har indtruffet, og de fremkommer altid ved en kolliderende påvirkning fra rumlegemer udefra. Sådanne kollisioner forårsager ikke altid retrograd bevægelse, men ingen retrograd bevægelse opstår uden at et system indeholder masser med forskellige oprindelser.

6. SOLSYSTEMSTADIET – PLANETDANNELSERNES ÆRA

Efter solsystemets tilblivelse fulgte en periode med aftagende udbrud fra solen. Stadig sjældnere i løbet af de næste femhundrede tusinde år fortsatte solen at udøse aftagende mængder af stof ind i det omgivende rum. Men i løbet af disse første tider med uberegnelige omløbsbaner kom de omkredsende legemer nærmere solen end nogensinde før, lykkedes det moderlegemet at opfange en stor del af dette meteormateriale.

Planeterne nærmest solen var de første til at få deres rotation bremset ned på grund af tidevands energifriktion. Sådanne tyngdekraftspåvirkninger bidrager også til at stabilisere planetbanerne mens de virker som en bremse på planeternes rotationshastighed og får en planet til at rotere langsommere og langsommere helt til akselomdrejningen standser, sådan at planetens ene halvkugle altid vender mod solen eller et større legeme, sådan som planeten Merkur er et eksempel på, og månen, som altid har samme side vendt mod Urantia.

Når månen og jordens tidevands friktion bliver udlignet, vil jorden også altid vende den samme halvkugle mod månen, og en dag og en måned bliver da lige lange, med en længde på omtrent syv og fyre dage. Når denne stabilitet nås, vil tidevands energifriktion få modsat virkning og ikke længere skyde månen væk fra jorden, men i stedet trække biplaneten gradvis nærmere hovedplaneten. Og da, i en lang fjern fremtid, når månen nærmer sig en afstand på omtrent sytten tusind syv hundrede kilometer fra jorden, vil jordens tyngdekraftsindvirkning få månen til at bryde sammen. Denne tidevands tyngdekraft eksplosion vil sprænge månen til små partikler som enten vil lægge sig som ringe af stof rundt om jorden omtrent som de ligger rundt om Saturn, eller gradvis blive trukket ind i jorden som meteor.

Hvis rumlegemernes størrelse og tæthed er omtrent den samme, kan kollisioner indtræffe. Men hvis to rumlegemer med samme tæthed har forholdsvis forskellige størrelser og den mindste kommer stadig nærmere den største, da vil den mindste bryde sammen, når dens kredsløbsradius bliver mindre end to en halv gang det største legemes radius. Kollisioner mellem rummets større kæmper forekommer sjældent, men disse eksplosioner af tyngdekrafts tidevands mellem mindre legemer er ganske almindelig.

Stjernesked optræder i sværme fordi de brudstykker af større materieleger som er blevet sprængt i stykker af tidevands tyngdekraft udøvet fra endnu større rumlegemer i deres nærhed. Saturns ringe er brudstykker af en itusprængt måne. En af Jupiters måner er nu i færd med at komme farlig nær den kritiske zone for tidevandsenergi tyngdekraftens sammenbrudseffekt, og i løbet af nogle få millioner år vil den enten blive suget op af planeten eller vil gennemgå sprængning af tidevands tyngdekraften. Solsystemets femte planet kredsede for længe, længe siden i en uregelmæssig bane som til tider bragte den nærmere og nærmere Jupiter, helt til den kom ind i den kritiske zone for sprængning, som følge af tyngdekraftens tidevandsenergi, og gik hurtig i små brudstykker og blev til den nuværende samling af asteroider.

For 4.000.000.000 år siden så man Jupiter og Saturns systemer organiseret næsten som de kan ses i dag, bortset fra deres måner som i flere milliarder år fortsatte med at vokse sig større. Egentlig vokser alle planeterne og månerne i solsystemet fortsat ved at de kontinuerlige indfangede meteor.

For 3.500.000.000 år siden var de andre ti planets fortætningskerner velformet, og de fleste måners kerner var intakte, selv om nogen af de mindste af dem senere forenede sig med hverandre for at blive til de nuværende større måner. Denne tidsalder kan betragtes som planetopbygningens æra.

For 3.000.000.000 år siden fungerede solsystemet stort set som det gør i dag. Legemerne som udgjorde det, fortsatte med at vokse sig større efterhånden som meteor fra rummet fortsatte med at komme regnende ind over planeterne og deres måner i overdådige mængder.

Omtrent på dette tidspunkt blev jeres solsystem ført op i Nabadons fysiske register og givet sit navn: Monmatia.

For 2.500.000.000 år siden var planeterne blevet voldsomt meget større. Urantia var en veludviklet klode på omtrent en tiendedel af sin nuværende masse, og den voksede stadig hurtigt ved at tiltrække sig meteor.

Hele denne voldsomme aktivitet er et normalt led i opbygningen af en udviklingsverden af Urantias type og udgør de astronomiske forberedelser til at gøre scenen klar til den fysiske udvikling af sådanne verdener i rummet som

forberedelse til livets eventyr i tiden.

7. DEN METEORISKE ÆRA – DEN VULKANSKE TIDSALDER

DEN PRIMITIVE PLANETARISKE ATMOSFÆRE

Gennem disse tidlige tidsaldre som var fyldt af små ituslået og fortættende legemer som sværmede omkring i solsystemets rumregioner, og fordi Urantia ikke havde nogen beskyttende forbrændings atmosfære, styrtede sådanne rum legemer direkte ned i planetoverfladen. Disse uophørlige bombarderinger holdt planetoverfladen mere eller mindre opvarmet, og dette, sammen med den øget virkning af tyngdekraften, efterhånden som kloden voksede sig større, begyndte at sætte de påvirknings kræfter i sving som gradvis forårsagede de tunge grundstoffer, såsom jern, til at lægge sig længere og længere ind mod planetens kerne.

For 2.000.000.000 år siden begyndte jorden afgjort at blive større end månen. Altid havde planeten været større end sin biplanet, men størrelsesforskellen blev ikke så markant før omtrent på denne tid, hvor enorme rumlegemer blev opfanget af jorden. Urantia var da omtrent en femtedel så stor som i dag og var blevet stor nok til at holde på den primitive atmosfære som var begyndt at vise sig som et resultat af grundstoffernes indre spil af kræfter mellem det ophedede indre af planeten og den stadig køligere jordskorpe.

Vulkansk aktivitet stammer fra disse tider. Jordens indre varme fortsatte med at forøges ved at de radioaktive eller tungere grundstoffer som meteorerne førte med sig ind fra rummet, gravede sig dybere og dybere ned. Studier af disse radioaktive grundstoffer vil afsløre, at Urantia er mere end en milliard år gammel på overfladen. Jeres radium ur er den mest pålidelige tidsmåler til videnskabelig at anslå hvor gammel planeten er, men alle sådanne skøn bliver for kort, fordi det radioaktive materiale, der er tilgængelige for observation, stammer fra jordoverflade og dermed er repræsentativ for Urantias forholdsvis nyindtrufne tilegnelse af disse stoffer.

For 1.500.000.000 år siden var jordens størrelse to tredjedel af sin nuværende størrelse, mens månen nærmede sig sin nuværende masse. Det at jorden blev hurtig større end månen, gjorde at den kunne begynde sin langsomme røven af den lille smule atmosfære som dens satellit oprindeligt havde.

Den vulkanske aktivitet er nu på sit kraftigste. Hele jorden er et variabelt ildspyende inferno, overfladen ser ud som i sin tidligere tilstand af flydende smeltetmasse, da de tungere metaller endnu ikke var sunket ned mod midten. Dette er den vulkanske tidsalder. Ikke desto mindre, dannes en gradvis skorpe, som hovedsaglig består af forholdsvis lettere granit. Scenen er ved at blive gjort klar til at planeten en dag kan opretholde liv.

Planetens primitive atmosfære udvikler sig nu langsomt; den indeholder en del vanddamp, kulmonoxid, kuldioxid og hydrogenklorid, men der er lidt eller næsten intet frit nitrogen eller frit oxygen. Atmosfæren i en verden i sin vulkanske tidsalder byder på noget besynderligt spektakulært. I tillæg til de nævnte gasser er den tungt ladet med mange slags vulkanske gasser, efterhånden som luftlaget modnes, med forbrændingsprodukter fra de massive meteorbyger som uafbrudt styrer ind mod planetens overflade. Denne meteor forbrænding holder atmosfærisk oxygen nede på et næsten absolut lavmål, og meteorernes bombardementer foregår fortsat med voldsom hyppighed.

Efterhånden blev atmosfæren mere stabil og afkølede sig tilstrækkeligt til at det kunne begynde at regne ned på planetens varme, stenede overflade. I tusinde af år var Urantia indhyllt i et eneste tykt og vedvarende damptæppe. Og så længe disse tidsaldre varede skinnede solen aldrig ned på jordens overflade.

Meget af kulstoffet i atmosfæren blev omdannet til karbonater af de forskellige metaller som der fandtes så meget af i lagene på planetoverfladen. Senere blev meget større mængder af disse kulstof gasser brugt op af det første, frodige planteliv.

Selv i senere perioder sørgede de uophørlige lavastrømme og alle meteornedslagene for at ilten i luften var næsten helt opbrugt. Selv de første aflejringer i det primitive hav som snart opstod, indeholder ingen farvede sten eller skifer. Og længe efter at dette hav opstod, fandtes der næsten ikke noget frit ilt i atmosfæren; det forekom ikke i nogen betydelige mængder før det senere blev genereret af algerne og andre former for planteliv.

Planetens primitive atmosfære i den vulkanske tidsalder sørger ikke for nogen særlig beskyttelse mod meteorsværmenes kollisionsnedslag. Millionvis af meteorer er i stand til at trænge gennem et sådan luftlag for at smadres mod jordens overflade som faste legemer. men efterhånden som tiden går, vil færre og færre af dem være store nok til at modstå de påfølgende æraers stadig stærkere friktionsskjold af iltberiget atmosfære fra de senere epoker.

8. JORDSKORPENS STABILISERING

JORDSKÆLVENES TIDSALDER

VERDENSHAVET OG DET FØRSTE KONTINENT

1.000.000.000 år siden er tidspunktet for den egentlige begyndelse af Urantias historiens. Planeten havde tilnærmelsesvis nået sin nuværende størrelse. Og omtrent på denne tid blev den opført i Neadons fysiske register og fik sit navn Urantia.

Atmosfæren sørgede sammen med den ustoppelige fugtighedsudvikling for at jordskorpen kunne nedkøle sig. Den vulkanske aktivitet bragte tidligt det indre varmetryk og sammentrækningen af jordskorpen i balance, og i og med at vulkanaktiviteten hurtig aftog, begyndte jordskælvene at gøre sig gældende efterhånden som jordskorpes afkølings- og tilpasningsepoke nu skred fremover.

Urantias egentlige geologiske historie begynder med at jordskorpen nedkøles nok til at det første hav kan dannes. Når kondenseringen af vanddamp på den nedkølende jordoverflade først var begyndt, fortsatte den bare helt til den var så godt som færdig. Ved slutningen af denne periode var havet verdensomspændende og dækker hele planeten med en gennemsnitsdybde på over halvanden kilometer. Tidevandets spil foregik mere eller mindre som man kan se det i dag, men dette primitive hav var ikke saltholdig; det var praktisk talt ferskvand som dækkede hele verden. På den tid var det meste af klobet forbundet med diverse metaller, men der fandtes nok af det, i forening med hydrogen til at vandet blev svagt syrligt.

Ved begyndelsen af denne fjernt forgangne æra kan man se Urantia som en oversvømmet planet. Senere løb der lavastrømme fra større dybder og som derfor tungere, op på bunden af det nuværende Stillehavet, og denne del af den oversvømmede jordoverflade blev trykket betragtelig ned. Den første kontinentale landmasse steg op af verdenshavet som en genvinding af balance i jordskorpen, som gradvis blev tykkere.

For 950.000.000 år siden fremstår Urantia med et stort kontinent og en stor vandmasse: Stillehavet. Vulkaner finder man fortsat mange steder, og jordskælvene er både hyppige og kraftige. Meteorerne fortsætter med at bombardere jorden, men de bliver både færre og mindre. Atmosfæren er i færd med at klare op, men kuldioxid indholdet er stadig højt. Jordskorpen er gradvis ved at stabilisere sig.

Det var omtrent på denne tid, at Urantia fik sin planetadministrative tilhørsforhold i systemet Satania og blev registreret på livsregisteret i Norlatiadek. Da begyndte den administrative anerkendelse af den lille og ubetydelige klode som var skæbnebestemt til at blive planeten hvor Michael senere skulle engagere sig i det formidable foretagende af dødelig livs overdragelse, og hvor han skulle komme til at tage del i de erfaringer som i eftertiden har fået Urantia til at blive lokalt kendt som "korsets verden".

For 900.000.000 år siden så man den første rekognosceringspatrulje fra Satania ankomme til Urantia; den var udsendt fra Jerusem for at undersøge planeten og lave en rapport om hvorvidt den egnede sig som åsted for et livseksperiment. Denne kommission bestod af fireogtyve medlemmer og var sammensat af Livsbærere, Lanonandeksønner, Melkisedekere, serafer og andre klasser af himmelske væsener som havde med begyndelsesfasen til planetens organisering og administration at gøre.

Efter at have gennemført en omhyggelig udforskning af planeten, drog denne kommission tilbage til Jerusem og rapporterede positivt til Systemherskeren, med en anbefaling om, at Urantia skulle opføres i registret for livsforms eksperimenter. I overensstemmelse med dette blev jeres verden registreret på Jerusem som en decimal planet, og

Livsbærerne blev meddelt, at de ville få tilladelse til at indføre nye mønstre for mekanisk, kemisk og elektronisk mobilisering ved den efterfølgende ankomst med fuldmagter til livstransplantation og -implantation

Næste skridt bestod i at arrangere hvordan planeten skulle tages i besiddelse, og dette blev udarbejdet af den tolv medlemmers blandede kommission på Jerusem og godkendt af den halvfjerds medlemmer store planetærkommission på Edentia. Disse planer, som blev fremlagt af Livsbærernes rådgivergruppe, blev til slut godtaget på Salvington. Lige efter dette udsendte Nebadons nyhedsformidling nyheden om at Urantia skulle blive åstedet hvor Livsbærerne ville gennemføre deres tresindstyvende eksperiment i Satania med det formål at udvide og forbedre Satania typen af Nebadons livsmønstre.

Kort tid efter den første anerkendelse af Urantia på hele Nebadons nyhedsformidling, bliver planeten givet fuldværdig status i universet. Snart efter blev den opført i registrene hos superuniversets mindre og større sektorers respektive hovedkvarterplaneter, og før denne tidsalder var over, var Urantia at finde i Uversas register over planetarisk liv.

Hele denne tidsalder kendetegnes af sine hyppige og voldsomme storme. I sin begyndelsesfase var jordskorpen i en tilstand af kontinuerlig fri bevægelse. Vældige lavastrømme afløste nedkølingen af overfladen. Ingen steder på klodens overflade kan man nu finde noget af denne oprindelige jordskorpe. Al for mange gange er den blevet blandet op med dybt udstødende lava og blandet med tidligere aflejringen på bunden af det første, verdensomspændende hav.

Ingen steder på jordoverfladen kan man finde flere af de modificerede rester af disse urgamle sten fra før havet fandtes, end i det nordøstlige Canada omkring Hudsonbugten. Denne omfattende granit forhøjning er sammensat af sten fra før havets tid. Disse klippelag er blevet opvarmet, bøjet, vredet, krøllet sammen, og om og om igen har de gennemgået disse forvridende metamorfiske ændringer.

Op gennem den oceaniske tidsalder har enorme lag med fossilfri lagdelt sten aflejret sig på denne urgamle havbund. (Kalksten kan dannes af kemiske udfældning; ikke alle ældre kalksten er blevet til gennem aflejringer fra sølivet.) I ingen af disse gamle stenformationer kan man finde rester af liv; de indeholder ingen fossiler undtagen, ved tilfældighed, at senere aflejringer fra havets tid er blevet blandet op med disse ældre lag fra før der fandtes liv.

Den første jordskorpe var svær ustabil, men der blev ikke dannet bjerge. Planeten trak sig sammen under tyngdekraftstrykket mens den fandt sin form. Bjerge bliver ikke til ved at skorpen på en krympende klode køler sig ned og styrter sammen; de opstår senere efter at regnen, tyngdekraften og erosionen har gjort deres.

Den kontinentale landmasse af denne æra øges, indtil den næsten dækkede ti procent af jordoverfladen. Kraftige jordskælv begyndte ikke at komme før en stor del af den kontinentale landmasse var dukket op af vandet. Når de først var begyndt, blev de bare flere og kraftigere eftersom tiden gik. Nu har de aftaget i millionvis af år, men Urantia gennemgår fortsat gennemsnitlig femten rystelser i døgnet.

For 850.000.000 år siden begyndte de første virkelige epoker med stabilisering af jordskorpen. De fleste af de tungere metaller havde lagt sig ned mod klodens midtpunkt; den afkølede skorpe var ophørt med at synke ned ligeså meget som i tidligere tider. Der opstod en bedre balance mellem landhævningen og den tungere havbund. Strømmen af lavamasser under skorpen bredte sig ud over så godt som hele kloden, og dette udjævnede og stabiliserede forskydningerne som stammede fra nedkølingen, sammentrækningen og overfladeændringerne.

Vulkanudbrud og jordskælv fortsatte med at aftage i frekvens og styrke. Atmosfæren klarede op for vulkanske gasser og vanddamp, men kuldioxid procenten fortsat var høj.

De elektriske forstyrrelser i luften, og på jorden aftog også. Lavastrømmene havde bragt en blanding af grundstoffer op til overfladen som gjorde jordskorpen mere uensartet og isolerede planeten bedre mod visse rumenergier. Og alt dette bidrog meget til at lette kontrollen af jordbaserede energi og regulere strømmen i den, såsom de magnetiske polers funktion demonstrerer.

For 800.000.000 år siden begyndte den første store landepoke, den tiltagende landhævnings tidsalder.

Efter fortætningen af jordens hydrosfære, først for at blive til verdenshavet og siden til Stillehavet, kan man se for sig, at

den sidstnævnte vandmasse nu dækker ni tiendedele af jordoverfladen. Meteoror som faldt ned i havet, samlede sig på havbunden, og meteoror består som regel af tunge materialer. De som faldt ned på land ville i stor udstrækning oxidere, derefter tæres ned af erosionen og skylles ud i havets dyb. Dermed blev havbunden endnu tungere, og i tillæg til dette kom vægten af vandmasserne som enkelte steder var over seksten kilometer dyb.

At Stillehavet i øgende grad blev tyngt ned, fik den kontinentale landmasse til at hæve sig endnu mere. Europa og Afrika begyndte at rejse sig fra Stillehavets dyb samtidig med de landmasser som nu hedder Australien, Nord- og Sydamerika og kontinentet Antarktis, mens bunden af Stillehavet sænket sig yderligere, for at udjævne vægtforskellen. Ved afslutningen af denne periode bestod næsten en tredjedel af jordoverfladen af landjord, samlet i et kontinent.

Med denne tiltagende landhævning opstod de første klimaforskelle på planeten. Landhævning, kosmiske skyer og havets indvirkning er hovedfaktorerne i klimatiske udsving. Rygraden i den asiatiske landmasse nåede en højde af fjorten og en halv kilometer da hævnningen var størst. Om luften som svævede over disse højtliggende områder havde haft en høj fugtighed, ville det have ført til dannelse af enorme iskapper; da ville istiden have været begyndt længe før det faktisk skete. Der skulle gå flere hundrede millioner år før så meget land igen viste sig over vandet.

For 750.000.000 år siden begyndte opbruddet af den kontinentale landmasse i form af den store nord-sydgående sprække, som senere lukkede havvandet ind og banede vejen for den vestpå afdrift af kontinenterne Nord- og Sydamerikanske, Grønland medregnet. Den lange øst-vestgående kløft skilte Afrika fra Europa og løsgjorde landmasserne Australien, Stillehavssøerne og Antarktis fra det asiatiske kontinent.

For 700.000.000 år siden nærmede Urantia sig sin modenhed som åsted for mulig opretholdelse af liv. Den kontinentale afdrift fortsatte, i øgende grad begyndte havet at trænge indover landet som fingerformet indhav og dannede de lavvandede farvande og beskyttede bugter, som er særdeles velegnet som grobund for livet i havet.

For 650.000.000 år siden vidnede landmassernes fortsatte opbrud og som en følge af dette, voksede det kontinentale hav. Og disse farvande var hurtig i færd med at nå den grad af saltholdighed som var en forudsætning for livet på Urantia.

Det var disse have og deres efterfølgere som nedlagde livets historiebog på Urantia, som efterfølgende er opdaget i form af velbevarede stendokumenter, i bind efter bind, eftersom den ene æra efterfulgte den forrige, og tidsaldrene føjede sig ind efter hverandre. Udviklingens vugge lå sandelig i disse indlands farvande fra urgammel tid.

[Præsenteret af en Livsbærer, medlem af det oprindelige Urantia korps og nu en bosiddende observatør.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 58

LIVETS TILBLIVELSE PÅ URANTIA

I HELE Satania findes der kun enogtres verdener som ligner Urantia, planeter for livs modificering. De fleste af de beboende verdner bliver befolket i overensstemmelse med etablerede teknikker, og på sådanne kloder bliver Livsbærerne ikke tildelt særlig meget frit spillerum i deres planlægninger af livets implantation. Men omtrent én ud af ti verdner får betegnelsen decimal planet og indføres i Livsbærernes særlige register; og på sådanne planeter får vi lov til at foretage os visse livseksperimenter med henblik på at ændre og frembringe modificeret udgaver eller mulige forbedringer af universets standardtyper af levende skabninger.

1. FORUDSÆTNINGERNE FOR FYSIK LIV

For 600.000.000 år siden ankom Livsbærernes kommission, udsendt af Jerusem, til Urantia og begyndte studiet af de fysiske forhold, som en forberedelse til at lancere livet på verden nummer 606:e i Satania systemet. Dette skulle være vores nummer 606.e erfaring med at indføre Nebadons livsmønstre i Satania og vor tresindstyvende mulighed for at foretage ændringer og indføre modifikationer i lokaluniversets grundlæggende standard livsmønstre.

Det må gøres klart, at Livsbærerne ikke kan indføre noget liv på en klode før den er moden for at påbegynde sin evolutionære udviklingscyklus. Vi kan heller ikke få nogen udvikling af liv til at gå hurtigere end det planetens fysiske fremgang giver grobund for.

Satania Livsbærernes projekt gik ud på at etablere et natriumkloridbaseret livsmønster, derfor kunne der ingen skridt tages i retning af at plante det ind før havvandet var blevet saltholdig nok. Urantias protoplasmatype kan kun fungere i en passende salt opløsning. Alle oprindelige livsformer, flora såvel som fauna, udvikler sig i et saltholdigt miljø. Og ikke engang de højere udviklede landdyr ville kunne fortsætte med at leve, hvis ikke blodcirkulationen havde ført denne samme livsvigtige saltopløsning gennem deres kroppe for virkelig at bade, bogstavelig talt at oversvømme hver eneste lille levende celle i dette ”salte hav”.

Jeres primitive forfædre cirkulerede frit omkring i det salte hav; i dag kredser denne samme søvandsagtige saltopløsning frit omkring i jeres kroppe og bader hver enkelte celle med en kemisk væske som i alt væsentlige er sammenlignelig med det saltvand som stimulerede de første protoplasmiske reaktioner i de første levende celler som fungerede her på planeten.

Da denne æra indledes, udvikler Urantia sig på alle måder i gunstig retning for at kunne opretholde de første former for liv i havet. Langsomt, men sikkert baner den fysiske udvikling på jorden og i de nærliggende rumområder sig på den fase af senere forsøg på at etablere sådanne livsformer som vi havde besluttet ville være bedst tilpasset de fysiske omgivelser som efterhånden udviklede sig - både på jorden og i rummet.

Efterfølgende vendte Satania kommissionen af Livsbærere tilbage til Jerusem, men foretrækker at afvente at den kontinentale landmasse havde delt sig yderligere op, noget som ville medføre at der blev flere indre farvande og beskyttede bugter, før den aktuelle implantation af livet skulle begynde.

På en planet, hvor livet først opstår i havet, besørger de ideelle forhold for livets implantation af et stort antal indlands søer, en langstrakt kystlinje med lavvande og skærmede bugter; og netop sådan en fordeling af jordens vand var hurtig i færd med at udvikle sig i den retning. Disse indre farvande var sjældne mere end et hundrede og halvtreds til et hundrede og firs meter dybe, og sollyset kan trænge mere end et hundrede og firs meter ned i havvandet.

Og det var fra sådanne kyster, i det milde og jævne klima under en senere tidsalder, at det primitive planteliv fandt vejen op på land. Der gav det høje indhold af kulstof i atmosfæren de nye landbaseret livsvarianter mulighed for at vokse hurtigt og frodig. Selv om atmosfæren var ideal for plantevækst, indeholdt den så meget kuldioxid, at intet dyr, og slet ikke noget menneske, kunne have levet på jordoverfladen.

2. URANTIAS ATMOSFÆRE

Planetens atmosfære filtrerer igennem til jorden omkring to milliardtedel af solens totale udstråling af lys. Hvis lyset, som falder ned på Nordamerika skulle betales med en pris på femten øre pr kilowatttime, ville den årlige lysregning stige til over seks billioner kroner. Chicagos solskinsafgift ville lyde på godt over 700 millioner kroner om dagen. Og da bør man huske, at I modtager andre forme for energi fra solen; lyset er ikke det eneste bidrag fra solen som når jeres atmosfære. Vældig solenergi mængder strømmer ind over Urantia i bølgelængder som strækker sig begge veje udover det spektrum som er synlig for mennesker.

Jordens atmosfære er så godt som ugennemtrængelig for meget af den solstråling som hører til den ekstreme ultraviolette ende af spektret. De fleste af disse korte bølgelængder absorberes af ozonlaget, som findes på et niveau i en højde af omtrent seksten kilometer over jordens overflade og som strækker sig yderligere seksten kilometer ud i rummet. Det ozon som er fordelt udover dette område, ville under de forhold som råder nede på jordoverfladen, udgøre et lag som bare var to og en halv millimeter tyk: ikke desto mindre, så ville denne forholdsvis beskedne og tilsyneladende ubetydelig ozonmængde beskytte Urantias indbyggere mod at blive overeksponeret af disse farlige og destruktive ultraviolette bestrålinger fra sollyset. Men var dette ozonlag bare var en anelse tykkere, ville I blive berøvet for de højst vigtig og helsebringende ultraviolette stråler som når jordoverfladen nu, og som giver oprindelse til et af jeres vigtigste vitaminer.

Og alligevel insisterer nogle af de mindst fantasifulde dødelige mekanister blandt jer på at se den materielle skabelse og menneskets udvikling som en tilfældighed. Urantias mellemvæsener har indsamlet over fem tusinde fakta fra fysikken og kemien som de anser for at være uforenelige med lovene om tilfældighedernes sammentræf, og som de fastholder helt utvetydig påviser, at der findes en intelligent målsætning bagved den materielle skabelse. Og alt dette er ikke medregnet i deres katalog med over hundrede tusinde fund udenfor kemiens og fysikkens fagområder, som de fastholder som bevis på en bevidst planlægning, skabelse og opretholdelse af det materielle kosmos.

Jeres sol udsender en variabel strøm af dødbringende stråler, og det at I kan trives på Urantia skyldes den 'tilfældighed' at I bliver beskyttet af mere end fyrre tilsyneladende tilfældige beskyttende mekanismer, som fungerer omtrent på samme måde som dette enestående ozonlag.

Havde det ikke været for atmosfærens 'dyneffekt' om natten, ville varmetabet fra jordudstrålingen gå så hurtigt, at det ikke ville være muligt at opretholde livet, undtagen på kunstig vis.

Jordatmosfærens nederste otte-ni en halv kilometer udgør troposfæren; dette er området for vindene og luftstrømmene som frembringer vejrfænomenet. Ovenfor dette område ligger den indre ionosfære, og derefter følger stratosfæren. Jo højere op fra jordoverfladen man stiger, jo jævnt koldere bliver det, helt op til ni og en halv til tretten kilometers højde hvor temperaturen ligger på $\pm 57^{\circ}\text{C}$. Denne variation mellem -54 og -57°C kuldegrader holder sig uforandret under de næste fem og tres kilometer lange opstigning; dette område med uforanderlig temperatur er stratosfæren. I en højde af to og halvfjerds til fem og firs kilometer, begynder temperaturen at stige igen, og fortsætter med dette helt op til de højder hvor nordlyset forekommer, og temperaturen når 650°C varmegrader. Og det er denne intense varme som ioniserer oxygen. Men temperatur i en så fortyndet atmosfære er knap sammenlignelig med varmen som den forekommer nede på jorden. Glem ikke at halvdelen af hele atmosfæren over jer befinder sig nedenfor fem kilometer. Jordatmosfærens tykkelse synliggøres ved de øverste nordlys vimpler - omkring seks hundrede og fyrre kilometer.

Der findes en direkte sammenhæng mellem nordlysfænomener og solpletter, disse solcykloner som hvirvler hver sin vej på hver sin side af solens ækvator, akkurat som de tropiske orkaner på jorden. Sådanne atmosfæriske forstyrrelser hvirvler i modsat retning alt eftersom de forekommer nord eller syd for ækvator.

Solpletternes evne til at få lyset til at ændre frekvens viser at disse stormcentre på solen virker som enorme magneter. Sådanne magnetfelter er i stand til at slynge ladede partikler fra solpletternes krater ud gennem rummet til den ydre del af jordatmosfæren, hvor deres ioniserende påvirkning frembringer sådanne spektakulære nordlysoptisninger. Derfor får I de stærkeste nordlys når solpletterne er på deres kraftigste - eller snarere bagefter - på hvilket tidspunkt pletterne befinder sig i ækvatorbæltet.

Selv kompasnålen er følsom overfor denne påvirkning fra solen, da den bøjer østover når solen står op og lidt mod vest når den er på vej ned. Dette sker hver dag, men når solplets cyklus når sit højdepunkt er disse variationer på kompasset dobbelt så store. Disse daglige kompasnåls vandring er en respons på den øget ionisering af den øvre atmosfære, som sollyset forårsager.

Det er tilstedeværelsen af to forskellige niveauer af elektrisk ledede områder i den øverste stratosfære som muliggør fjernoverføringen af jeres lang- og kortbølgeradio udsendelser. Jeres ud sendelse bliver af og til forstyrret af voldsomme storme som blandt andet raser i disse ydre ionosfæreområder.

3. MILJØET I RUMMET

I de første materialiseringsfaser af et univers findes der kæmpemæssige brintskyer spredt rundt omkring i rummets regioner, akkurat sådanne astronomiske støvsamlinger som nu karakteriserer mange fjerntliggende rum regioner. Meget af den organiserede materie som de brændende sole nedbryder og spreder i form af stråleenergi, bliver oprindelig opbygget i disse brintskyer som tidlig opstod i rummet. Under visse usædvanlige betingelser vil atomspaltning også ske i kernen af de større brintmasser. Og i forbindelse med alle disse atomopbygnings- og nedbrydningsfænomener, opstår det, som i de stærkt ophedede stjernetaåger, er ledsaget ved fremkomsten af flodbølger af kortbølget stråleenergi i rummet. Sammen med disse forskellige former for stråling følger også en form for rumenergi som er ukendt på Urantia.

Denne kortbølge energiladning i universets rum er firehundrede gange større end alle de andre former for stråleenergi som findes i de organiserede rum domæner. Kortbølge strålemængden som dannes i rummet, bliver, enten den kommer fra brændende stjernetaåger, elektriske spændingsfelter, det ydre rum eller kæmpemæssige brintstøvsamlinger, modificeres kvalitativt og kvantitativt ved svingninger og pludselige spændingsforandringer i temperatur, tyngdekraft og elektronisk tryk.

Mange slags kosmiske begivenheder kan være udslagsgivende for disse forskellige måder hvorved strålerne i rummet kan opstå på; det samme gælder materiens cirkulerende baner, som varierer fra det næsten cirkelrunde til det ekstremt elliptiske. Fysiske forhold kan også ændres radikalt ved at elektronerne nogle gange snurrer modsat vej i forhold til dem i den grovere materie, selv i den samme fysiske zone.

De kæmpemæssige brintskyer er nogle virkelige kemiske laboratorier, hvor energiudvikling og forvandling af materien forekommer i alle faser. Voldsomme energiprocesser forekommer også i de store dobbeltstjerners yderste gasområder, som så ofte overlapper hinanden og derfor blandes meget. Men ingen af disse voldsomme og enorme energiaktiviteter i rummet har den ringeste indvirkning på det som forekommer af organiseret liv - kimplasma af levende vækst og skabningers. Disse energiforhold i rummet hører med til de omgivelser som danner forudsætningerne for at livet kan opstå, men ellers påvirker de ikke arveanlæggene i kimplasma som nogle stråleenergier med længere bølgelængde gør. Det liv som Livsbærerne indfører, er helt modstandsdygtig overfor denne forbløffende strøm af kortbølget stråleenergi fra universet.

Alle disse nødvendige kosmiske betingelser måtte nødvendigvis udvikle sig frem til et gunstige stadie før Livsbærerne faktisk kunne begynde at etablere liv på Urantia.

4. LIVETS BEGYNDENDE ÆRA

Det at vi kaldes Livsbærere bør ikke forvirre jer. Vi kan bringe liv til planeter, og gør det også, men vi bragte ikke noget liv til Urantia. Livet på Urantia er unikt, og har sin oprindelse på selve planeten. Denne klode er en verden for livsmodifikation; alt det liv som findes her, blev formuleret af os netop her på planeten, og der findes ingen anden verden i hele Satania, ikke engang i hele Nebadon, hvor livsformerne er helt nøjagtig de samme som dem på Urantia.

For 550.000.000 år siden vendte korpset af Livsbærere tilbage til Urantia. I samarbejde med åndelige kræfter og overfysiske kræfter organiserede og påbegyndte vi denne verdens egenartede livsmønstre og plantede dem ind i gæstfrie farvande som fandtes her. Alle planetariske liv (med undtagelse af de udenom planetariske personligheder) helt frem til Planetprinsen Caligastias tid havde sin ophav i vore tre oprindelige, identiske og samtidige marine livsimplantationer. Disse tre implantationer af liv har fået betegnelserne: den *centrale* eller eurasiske-afrikanske, den *østlige* eller den australsk-asiatiske og den *vestlige* som omfatter Grønland og samt Nord- og Sydamerika.

For 500.000.000 år siden var det primitive marine flora vel etableret på Urantia. Grønland og den arktiske landmasse var sammen med Nord- og Sydamerika i færd med at begynde sin lange og langsomme afdrift vestover. Afrika flyttede lidt sydover og efterlod sig en øst-vestgående rende, Middelhavsbassinet, mellem sig og sit moderland. Antarktis, Australien og de landområder som markeres af Stillehavsrørne, brød sig løs mod syd og øst, og har drevet langt væk siden dengang.

Vi havde plantet de primitive former for liv i havet i de beskyttede tropiske bugter i de centrale farvande af den øst-vestgående kløft i den kontinentale landmasse, som var ved at blive brudt op. Hensigten med at foretage tre implantationer af marine liv var at sikre, at hver af de store landmasser ville få dette liv med sig i deres varme havområder efterhånden som de blev adskilt. Vi forudså, at når store oceaner i det sene stadium af landbaseret liv opstod, ville disse adskille de drivende kontinentale landmasser fra hinanden.

5. KONTINENTALDRIFTEN

Landkontinenterne fortsatte med at drive fra hverandre. Jordkernen var blevet kompakt og stiv som stål, under et tryk på næsten 3.500 tons per kvadratcentimeter, og på grund af det enorme tyngdekraft tryk var og er den fortsat vældig varm i dybet af sit indre. Temperaturen stiger fra overfladen og nedad til centrum hvor den overstiger solens overfladetemperatur en lille smule.

De yderste et tusinde og seks hundrede kilometer af jordmassen består hovedsagelig af forskellige slags sten. Længere nede findes de tættere og tungere metalliske grundstoffer. I de første, foratmosfæriske tidsaldre var verden så nær flydende i sin kraftige ophedede smeltetilstand at de tungere metaller sank langt ned i dybet af dens indre. Det som man i dag finder nær overfladen, stammer fra urgamle vulkanske udbrud, omfattende lavastrømme af nyere dato eller endnu yngre meteoraflejringer.

Den ydre jordskorpe var omtrent 65 kilometer tyk. Denne ydre skal blev holdt oppe af og hvilede ret ovenpå en flydende basalhav af varierende tykkelse, et bevægelig lag af smeltet lava under højt tryk, men med en tilbøjelighed til altid at ville flyde frem og tilbage for at udjævnede skiftende planetariske trykændringer og dermed virke stabiliserende på jordskorpen.

Selv i dag fortsætter kontinenterne med at flyde på dette ukrystalliserende pudelignende hav af smeltet basalt. Var det ikke for dette beskyttende forhold, ville de alvorligste jordskælv bogstavelig talt ryste verden i stykker. Jordskælv forårsages af glidninger og forskydninger i den faste yderskorpe og ikke af vulkaner.

Når jordskorpens lag med lava afkøles, danner de granit. Urantias gennemsnitlige tæthed er lidt over fem og en halv gang vandet, granitten har en tæthed på under tre gange vandets. Jordens kerne er tolv gange tættere end vand.

Havets bunde har højere tæthed end landmasserne, og det er det som får kontinenterne til at holde sig over vandet. Når havbunden stubbes op over havets overflade, ser man at de for en stor del indeholder basalt, en form for lava som er betragtelig tungere end granitten i landmasserne. Såfremt kontinenterne ikke var lettere end havbundene, ville tyngdekraften trække kanterne af oceanerne op på land, men sådanne fænomener lader sig ikke observere.

Oceanernes vægt er også en faktor som øger trykket på havbunden. De dybereliggende men til sammenlignelige tungere havbunde med vægten af vand oveni, tilnærmer sig vægten af de højere, men meget lettere kontinenter. Men alle kontinenter har en tendens til at ville krybe ned i havet. Trykket fra kontinenterne på havbundenes niveau er omkring 1400 kg per kvadratcentimeter, det vil sige; at så stort vil trykket være når kontinentet rager fem kilometer over

havbunden, Vandtrykket på havbunden er kun 350 kg pr kvadratcentimeter. Denne trykforskel har en tendens til at få kontinenterne til at glide udover mod oceanernes dybder.

Ocean bundenes nedsynkning i tiderne før livet opstod, havde presset en eneste kontinental landmasse op, og det så højt at trykket fra siderne fik de østlige, vestlige og sydlige yderkanter til at glide ned ad og udover de ikke helt stivnede eller helt flydende lavalag og ud i det omkringliggende Stillehav. Dette udjævnede trykket fra kontinentet så fuldstændig at ingen bred landmasse rev sig løs fra østkysten af dette asiatiske urkontinent, men lige siden har denne østlige kystlinje blevet hængende på kanten af afgrunden mod havdybden udenfor, truende med at glide ned i en vandgrav.

6. OVERGANGSPERIODEN

For 450.000.000 år siden indtræf *overgangen fra planteliv til dyreliv*. Denne metamorfose fandt sted i det lave vand i de beskyttede tropiske bugter og laguner langs de adskillende kontinenters udstrakte kystlinjer. Og denne udvikling, som i sin helhed lå indbygget i de oprindelige livsmønstre, opstod gradvis. Der var mange overgangsstadier mellem de ældste primitive plantelivsformer og de yngre veldefineret animalske organismer. Selv i dag lever overgangstidens skimmelsvamp fortsat i bedste velgående, og den lader sig næppe klassificere som hverken plante eller dyr.

Selv om plantelivets udvikling kan spores videre til dyreriget, og selv om man har fundet trinvis udviklede serier med planter og dyr som i rækkefølge fører arven videre fra de enkleste til de mest komplekse og højt udviklede organismer, vil der aldrig kunne findes tilsvarende forbindelsesled mellem de store grupperinger i dyreriget, og heller ikke mellem de højtstående dyrearter før mennesket og de første medlemmer af menneskeslægten. Disse såkaldte 'manglende led' vil forblive manglende i al evighed af den simple grund at de aldrig har eksisteret.

Fra æra til æra opstår der radikalt nye dyrearter. De udvikler sig ikke gennem gradvise små forandringer, som i sidste led ophobes; de opstår som fuldt udviklet nye livsformer, og de viser sig *pludselig*.

Den *pludselige* fremkomst af nye arter og forskelligartede former for levende organismer er noget helt biologisk og strengt naturligt. Der er ikke noget overnaturligt forbundet med disse genetiske mutationer.

I en passende grad af saltholdig havvand udviklede dyrelivet sig, og det var forholdsvis enkelt at få det salte vand til at cirkulere gennem marine dyrenes kroppe. Men da havene skrumper ind og saltindholdet øges kraftig, udviklede disse dyrearter evnen til at sænke saltindholdet i kropsvæsken på samme måde, som de organismer som lærte at leve i ferskvand erhvervet evnen til at opretholde den rette grad af natrium klorid i deres kropsvæsker ved sindrige teknikker til bevaring af salt

Hvis man studerer fossiler i stengrunden af marine liv, afslører de hvordan disse primitive organismer udkæmpede deres første kampe for at tilpasse sig. Planter og dyr ophører aldrig med at foretage sig disse tilpasningseksperimenter. Omgivelserne vil bestandig forandre sig, og altid vil de levende organismer stræbe efter at tilpasse sig disse uendelige udsving.

Det fysiologiske udstyr og den anatomiske struktur hos alle de nye former for liv er i overensstemmelse med de fysiske loves påvirkning, men den efterfølgende begavelse i form af sind er overdragelse af de bistående sindsånder i overensstemmelse med den medfødte hjernekapacitet. Selv om sindet i sig selv ikke har udviklet sig som et naturligt produkt af evolution, er det helt afhængig af hjernekapaciteten, som er et rent produkt af den fysiske udviklings gang.

Op igennem næsten endeløse cyklusser af vinding og tab, regulering og tilpasning, pendulerer alle slags levende organismer frem og tilbage gennem tiderne. De som opnår kosmisk enhed består, mens dem, som ikke klarer at nå dette mål, ophører med at eksistere.

7. DEN GEOLOGISKE HISTORIE BOG

Den kæmpestore gruppe af klippeformationer som udgjorde verdens ydre skorpe på tidspunktet for livets daggry, eller den proterozoiske æra, viser sig ikke i dag så mange steder på jordoverfladen. Og når den dukker op fra nedenunder alt det ophedede materiale fra senere tider, vil man kun finde fossilrester efter det første plante- og dyreliv. Nogle af disse

ældre aflejret bjergarter under vandet er blandet med lag fra senere tider, og nogen gange indeholder de fossilrester fra nogle af de ældre former for planteliv, mens man i de øverste lag blandt andet kan finde nogle af de mere primitive former for organismer fra det første marine dyreliv. På mange steder kan man finde de ældste af disse lagdelte sten lag som indeholder fossiler fra den første marine liv, både af dyr og planter, direkte ovenpå den ældre, ensartet bjergarter.

Fossilerne fra denne æra udgør alger, korallignende vækster, primitive protozoer og svampe lignende overgangsorganismer. Men fraværet af sådanne fossiler i de ældste bjergarter beviser ikke nødvendigvis, at der ikke fandtes liv andre steder da disse lag aflejrerede sig. Det var sparsomt med liv i disse første tider, og livet brugte lang tid på at brede sig ud over hele jordens overflade.

Bjergarter fra denne svundne tid ligger nu oppe på overfladen, eller vældig nær denne, over omtrent en ottendedel af dagens landområder. Gennemsnitstykkelsen på disse stengrunde fra overgangstiden, de ældste lagdelte klippelag, er omkring to og en halv af kilometer, Nogle steder bliver disse urtids bjergformationer op til seks og en halv kilometer tykke, men mange af de lag som man har tilskrevet som stammende fra denne æra, er fra senere perioder.

I Nordamerika ligger denne urgamle bjergart som indeholder primitive fossiler, som kommer op til overfladen i Canadas østlige, centrale og nordlige områder. Der findes også brudstykker af en øst-vestgående højdedrag af denne bjergart fra Pennsylvania og de urgamle Adirondack-fjelde og vestover gennem Michigan, Wisconsin og Minnesota. Der løber også bjergkamme fra Newfoundland til Alabama og fra Alaska til Mexico.

Klipper fra denne æra ligger i dag spredt over hele verden, men ikke nogen af dem er så let at tyde som dem der ligger rundt om Lake Superior-søen og i Grand Canyon, hvor flere lag af disse bjergarter med fossiler efter primitivt liv giver vidnesbyrd om landhævninger og overfladeforskydninger i disse fjernt forgangne tider.

Dette stenlag, som er det ældste fossilbærende lag i jordskorpen, er blevet krøllet, foldet og grotesk forvredet som følge af omvæltningerne forårsaget af jordskælv og de tidlige vulkanudbrud. Lavastrømmene fra denne tid førte meget jern, kobber og bly op nær jordoverfladen.

Der findes få steder på jorden, hvor den slags aktiviteter er tydeligere anskueliggjort end i St.Croix-dalen i Wisconsin. I dette område blev landjorden oversvømmet et hundrede og syvogtyve gange med lava for i mellemtiden at synke ned under vandet og som følge heraf blive belagt med stenafløjring. Selv om meget af den øverste stenafløjring og uregelmæssige lavastrømme er borte i dag, og selv om bunden af denne formation ligger dybt nede under jorden, står der alligevel omkring femogtres til halvfjerds af disse lagdelte optegnelser fra svundne tider synlig fremme i dag.

I disse tidlige tider, da meget land lå nær havoverfladen, skete det ofte at landet vekslede mellem at ligge over og under vandet. Jordskorpen var akkurat på vej ind i sin senere og forholdsvis stabiliseret periode. Kontinentaldriften forud for dette havde fået landmasserne til at bølge på sig og hæves og sænkes, noget som bidrog til hyppigheden i de store landmassers periodiske oversvømmelser.

I løbet af disse tider med primitivt marine liv, sank vidtstrakte områder af de kontinentale kyster ned under havet til dybder mellem bare en meter eller to til næsten en kilometer. Meget af den ældre sandsten og af konglomeraterne stammer fra sedimentære ophobninger langs disse gamle kyster. Sedimentære bjergarter fra denne tidlige lagdeling hviler ret op ad de lag som stammer fra længe før livet opstod, helt fra da det første verdenshav blev til.

Nogle af de øverste lag af disse klippeaflejringer fra overgangstiden indeholder små mængder ler eller skifer i mørke farvetoner, noget som tyder på, at de indeholder organisk kulstof, og som vidner om eksistensen af forgængerne til de forme for planteliv som bredte sig over jorden i den efterfølgende kuldannende eller kul alder. Meget af kobberet i disse bjergarter stammer fra aflejringer under vand. Noget af det findes i sprækkerne i ældre bjerge, og er koncentratet af det stillestående mosevand fra afskærmede områder langs urtidens kystlinje. Jernminerne i Nordamerika og Europa befinder sig i aflejringer og udstødninger som ligger i delvis ældre, ikke lagdelte bjerge og en del af disse senere lagdelte bjergarter fra overgangsperioderne da nye livsformer blev dannet.

Op gennem denne æra ser man livet brede sig udi verdens havområder; marine livet er blevet veletableret på Urantia. Udover bundene af lavvandede og vidt udbredte indlands farvande breder et rigt og overdådigt planteliv sig, mens kystlinje vandet myldrer med enkle former for dyreliv.

Hele denne historie er grafisk anskueliggjort, nedfældet som fossiler i side efter side af verdenshistoriens kæmpemæssige 'stenleksikon'. Og siderne i denne gigantiske, biogeologiske optegnelse fortæller ufejlbarlige sandhed, hvis I bare bliver dygtige nok til at fortolke dem. Mange af disse urgamle havbunde ligger nu højt oppe på land, og deres aflejringerne gennem tidsalder efter tidsalder beretter historien om disse tidlige tiders kamp for tilværelsen. Det er bogstavelig talt sandt, det en digter iblandt jer har sagt, at "det støv vi træder på var engang levende."

[Præsenteret af et medlem af Urantias Livsbærerkorps som nu er bosiddende på planeten.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 59

Marine livets æra på urantia

VI ANSER Urantias historie for at have begyndt for omtrent en milliard år siden og at den strækker sig gennem fem hovedæraer.

1. *Før livets æra* strækker sig over de første fire hundrede og halvtreds millioner år, fra omtrent da planeten nåede sin nuværende størrelse, og frem til den tid da livet blev etableret. Jeres forskere har givet denne periode betegnelsen den *arkeozoiske*.

2. *Livets begyndende æra* strækker sig over de næste et hundrede og halvtreds millioner år. Denne æra kommer mellem den foregående før livets tidsalder eller naturkatastrofernes tidsalder og den næste periode med det højere udviklede marine liv. Denne æra er kendt af jeres forskere som den *proterozoiske*.

3. *Marine livets æra* dækker de næste to hundrede og halvtreds millioner år og er mest kendt hos jer som den *paleozoiske*.

4. Det tidlige landbaserede livets æra strækker sig over de næste hundrede millioner år og er kendt som den *mesozoiske*.

5. *Pattedyrenes æra* fylder de sidste halvtreds millioner år. Denne nyere tids æra er kendt som den *kenozoiske*.

Marine livets æra dækker altså omtrent en fjerdedel af jeres planetariske historie. Den kan opdeles i seks lange perioder, hver af disse kendetegnes ved visse veldefinerede, geologiske såvel som biologiske udviklingsforløb.

Da denne æra begynder, er havbundene, de vidtstrakte kontinentalsokler og de mange lavvandede bassiner nær kysten dækket med en frodig vegetation. De enklere, mere primitive forme for dyreliv har allerede udviklet sig fra foregående vegetabiliske organismer, og de tidlige animalske organismer har nu gradvis spredt sig langs de forskellige landmassers lange kyststrækninger, så alle de mange indre farvande vrimler med primitivt marine liv. Siden så få af disse tidlige organismer havde skal, er der ikke så mange af dem som er blevet bevaret som fossiler. Ikke desto mindre så er åstedet nu klar for de indledende kapitler i det store "stenleksikons" oversigt over bevarelse af liv som så systematisk blev nedfældet op gennem de efterfølgende tidsaldre.

Det nordamerikanske kontinent er overdådig rigt på fossilbærende aflejringer fra marine livets æra. De allerførste og ældste lag ligger adskilt fra den foregående periodes yngste lag med betydelige erosions aflejringer som klart skiller disse to faser af den planetariske evolution

1. DET FØRSTE MARINE LIV PÅ LAVT VAND

TRILOBITTERNES TIDSALDER

Ved begyndelsen af denne periode med relativt rolige forhold på jordoverflade, er livet begrænset til de forskellige indre farvande og den oceaniske kystlinje; idet ingen landjords organisme har udviklet sig. Primitive havdyr har fået godt fodfæste og er klar til næste evolutionære udvikling. Amøberne, som dukker op mod slutningen af den foregående overgangsperiode, er typisk overlevende fra denne indledende fase af fauna.

For 400.000.000 år siden var marine liv, både floraen og faunaen, nogenlunde vel udbredt over hele verden. Klimaet på jorden var lidt varmere og mere ensartet. Der er en generelt udbredt oversvømmelse af de forskellige kontinenters kystlinjer, især i Nord- og Sydamerika. Nye oceaner opstår, og de ældre vandområder er stærkt udvidet.

Plantelivet kryber nu for første gang op på land og gør meget snart betragtelig stor fremgang i at tilpasse sig til ikke våde områder.

Pludselig og uden gradvise forstadier fremtræder de første flercellede dyr. Trilobitterne har udviklet sig, og gennem en række tidsaldre er det dem som dominerer havområderne. Hvad marine liv angår, så er dette trilobitternes tidsalder.

I løbet af den sidste del i dette tids segment dukker store dele af Nordamerika og Europa op fra havet. Jordskorpen blev midlertidigt stabiliseret, bjerge, eller temmelig høje landhævelser, steg op langs Atlanterhavet og Stillehavets kyster, over Vestindien og i Sydeuropa. Hele det caribiske område lå højt over havet.

For 390.000.000 år siden lå landet fortsat højt over havet. Over dele af det østlige og vestlige Amerika og Vesteuropa kan man finde stenafløjninger som blev nedfældet på denne tid, og dette er de ældste bjergarter som indeholder fossiler af trilobitter. Lange, fingerformede bugter som stræk sig ind i landmasserne mange steder i hvilken disse fossilholdige bjergarter aflejlrede sig på bunden.

I løbet af nogle millioner år begyndte Stillehavet at trænge sig ind over de amerikanske kontinenter. Landsænkningen skyldtes først og fremmest at jordskorpen justerer sig, selv om den øst-vestlige landudspredning, eller kontinentforskydningen, også var en faktor.

For 380.000.000 år siden begyndte Asien at synke, og alle de andre kontinenter gennemgik en kortvarig landhævelse. Men efterhånden som denne epoke gik sin gang, gjorde det nydannede Atlanterhav betydelig indhug i alle de tilgrænsende kystlinjer. De nordatlantiske eller arktiske havområder hang sammen med Golfen i syd. Når dette sydlige hav trængte ind i Appalachian fordybningen, slog brændingen i øst mod bjerge ligeså høje som Alperne, men ellers bestod kontinenterne for det meste af uinteressant lavland uden det mindste præg af landskabsidyl.

Afløjningerne fra disse tidsaldre består af fire slags:

1. Konglomerater – materie afløjet nær strandkanten.
2. Sandsten – afløjninger nedfældet i lavt vand, men hvor bølgebrydningen var kraftig nok til at forhindre at grumset lagde sig på bunden.
3. Lerskifer – afløjninger nedfældet på dybere og roligere vand.
4. Kalksten – deriblandt afløjninger af trilobitskaller på dybt vand.

Trilobitfossilerne fra denne tid har både visse grundlæggende fællestræk og enkelte tydelige variationer. De første dyr som udviklede sig fra de tre oprindelige livsimplantationer havde hver deres særkendetegn; de som opstod på den vestlige halvkugle var lidt forskellige fra dem i den eurasiske gruppe og fra den Australsasiatiske eller australsk-antarktiske type.

For 370.000.000 år siden fandt den store og næsten fuldstændige oversvømmelse af Nord- og Sydamerika sted, efterfulgt af Afrika og Australien som også sank. Kun visse dele af Nordamerika holdt sig hævet over disse lavvandede kambriske hav. Fem millioner år senere var havene i færd med at trække sig tilbage, eftersom at landet steg igen. Og alle disse landsænkninger- og hævelsesfænomener var helt udramatiske og foregik langsomt over et tidsrum af millioner af år.

De trilobit fossilebærende lag fra denne æra stikker op her og der på alle kontinenterne undtagen i Centralasien. I mange områder ligger disse klipper vandret, men i bjergområderne står de på skrå og forvredet, fordi de har været under tryk og foldet sammen. Og dette tryk har, mange steder, omdannet disse afløjninger. Sandsten er blevet til kvarts, lerskifer til stenskifer, mens kalksten er omdannet til marmor.

For 360.000.000 år siden fortsatte landet med at hæve sig. Nord- og Sydamerika var kommet vel til syne, Vesteuropa og de Britiske Øer var på vej op af havet, undtagen dele af Wales, som lå dybt nedsunket. Der fandtes ingen store iskapper i disse tidsaldre. De formodede glaciale aflejringer som optræder i forbindelse med disse lag i Europa, Afrika, Kina og Australien og som man har antaget var istidsaflejringer, stammer enten fra enlige bjerg gletsjere eller fra forskydninger af senere istiders grusaflejring. Verden havde et havklima, ikke et indlandsklima. De sydlige have var varmere end i dag, og de strakte sig nordover over Nordamerika og bøjede af østover igen for så at bade Grønlands kyster i sit varme vand, noget som fik dette nu islagte kontinent til at blive et veritabelt tropisk paradis.

Marine livet var ganske ensartet verden over og bestod af tang, encellede organismer, enkelt opbyggede svampe, trilobitter og andre krebsdyr - rejer, krabber og hummer. Tre tusinde forskellige slags armfodder dukkede op mod slutningen af denne periode, hvoraf kun to hundrede har overlevet. Disse dyr tilhører en variant af tidligt liv som har holdt sig temmelig uforandret helt til vore dage.

Men trilobitterne var de dominerede levende væsener. De var kønssorteret dyr, og forekom i mange former. De var dårlige svømmere, så de flød dovent omkring i vandet eller kravlede langsomt på havbunden; når de blev angrebet af senere fremkomne fjender, krøllede de sig sammen for at beskytte sig. De voksede i længde fra fem centimeter til tredive centimeter og udviklede sig til fire særskilte grupper: kødæderne; planteæderne; altæderne og "mudderæderne". Den sidstnævnte gruppes evne til at leve på uorganisk føde - var de sidste flercellede dyr som kunne dette – forklarer hvorfor de kunne formere sig så kraftig og holde stand så længe.

Dette er det biogeologiske billede af Urantia ud ved slutningen af den lange periode i verdenshistorien som strækker sig over halvtreds millioner år og som jeres geologer har givet betegnelsen den *kambriske* periode.

2. DET FØRSTE KONTINENTALE OVERSVØMMELSESSTADIE

DE HVIRVELLØSE DYRS TIDSALDER

De periodiske landhævnings- og sænkingsfænomener som kendetegner disse tider, foregik gradvis og uddramatisk, med lidt eller ingen vulkansk aktivitet forbundet dermed. Op gennem hele denne række af landhævninger og -sænkninger gennemlevede det asiatiske moderkontinent ikke helt den samme historie som de andre landmasser. Det var udsat for mange oversvømmelser, særlig tidlig i sin historie dyppede det først den ene side, så den anden i havet, men de samme ensartede sten aflejringer som kan opdages på de andre kontinenter, findes ikke der. I nyere tid har Asien været den mest stabile af alle landmasserne.

For 350.000.000 år siden så man begyndelsen på den store flodperiode for alle kontinenterne undtagen Centralasien. Landmasserne stod gentagende gange under vand; kun kysthøjlandet stak altid op over disse lavvander, men vidt omspændende indlands søer. Tre større oversvømmelser kendetegner denne periode, men før den var over, havde kontinenterne rejst sig igen, og landjorden dækkede femten procent større område end i dag. Det caribiske område lå højt over vandet. Denne periode er ikke så tydelig markeret i Europa, i og med at landområderne i meget mindre grad vekslet mellem at ligge over og under vand, samtidig med at vulkanerne var mere vedvarende.

For 340.000.000 år siden fandt en anden omfattende landsænkning sted, undtagen i Asien og Australien. Verdenshavene blandede sig sammen med hverandre. Dette var en stor kalkstens tidsalder, meget af den kalksten som blev dannet kom fra kalkudskillende alger.

Nogle få millioner år senere begyndte store dele af de amerikanske kontinenter og Europa at dukke op af vandet igen. På den vestlige halvkugle var det bare en arm af Stillehavet som fortsatte med at dække Mexico og det som i dag er Rocky Mountains-området, med hen mod slutningen af denne epoke var Atlanterhavs- og Stillehavskysterne begyndt at synke igen.

For 330.000.000 år siden markerer begyndelsen på en tidsperiode med relativt rolige forhold over hele verden, med meget land oppe over havet igen. Den eneste undtagelse fra dette roens herredømme over jorden var den store nordamerikanske vulkan i det østlige Kentucky, en af de mest omfattende vulkanske aktiviteter, som har fundet sted i

verden. Et tykt lag på mellem fem og syv meter med aske fra denne vulkan bredte sig over tretten hundrede kvadratkilometer.

For 320.000.000 år siden fremkom denne periodens tredje store oversvømmelse. Vandet dækkede alt det land som stod under vand fra den forrige oversvømmelse, og bredte sig endda længere i mange retninger over hele Nord- og Sydamerika og Europa. Det østlige Nordamerika og Vesteuropa lå mellem tre og fire et halv tusinde meter under vand.

For 310.000.000 år siden var verdens landmasser vel oppe igen, undtagen de østlige dele af Nordamerika. Mexico hævede sig op af havet, og dannede dermed Golfen, som siden da altid har været der.

I denne periode fortsatte livet med at udvikle sig. Igen er verden et rolig og forholdsvis fredelig sted; klimaet holder sig mildt og jævnt; på land breder plantelivet sig længere og længere væk fra kysterne. Livsmønstrene er veludviklede, selv om man ikke kan finde mange plantefossiler fra denne tid.

Dette var den store tidsalder for de enkelte dyreorganismers evolution, selv om mange af de grundlæggende ændringer, så som overgangen fra plante til dyreriget, allerede havde fundet sted. Marine faunaen udviklede sig så langt, at alt liv på et lavere trin end hvirveldyrene er repræsenteret i fossilerne i de sten som blev dannet på den tid. Men alle disse dyr var undervandsorganismer. Ingen landdyr var dukkert op endnu, undtagen nogle få slags orme som gravede sine gange ved strandkanten. Kontinenterne var heller ikke overgroet med landplanter endnu, og der var fortsat for meget kuldioxid i luften til at tillade eksistensen af væsener som åndede luft. I første række er alle dyr, undtagen nogen af de mest primitive, direkte eller indirekte afhængig af plantelivet for at kunne eksistere.

Trilobitterne var fortsat fremtrædende. Disse smådyr fandtes i titusindvis af mønstervarianter, og de var forgængerne til vore dages krebsdyr. Nogen af trilobitterne havde fra femogtyve til fyrre tusinde bittesmå øjne; andre havde aborteret øjne. Ved slutningen af denne periode var der mange andre former for hvirvelløse dyr som dominerede havene sammen med trilobitterne. Men de blev helt udraderet i begyndelsen af den næste periode.

De kalkudskillende alger havde stor udbredelse. Korallernes tidlige forgængere fandtes i tusinder af forskellige arter. Hav orme fandtes i overflod, og der var mange sorter af vandmænd som siden er uddød. Koraller og de senere typer af svampe udviklede sig. Blæksprutter var veludviklede, og de har overlevet som vore dages papirsnække og otte- og tiarmede blæksprutter.

Der fandtes mange arter af skaldyr, men skallerne var ikke lige nødvendige i forsvarsøjemed som i senere tider. Sneglene var til stede i urhavene, og til dem hørte de enkeltskallede borende snegle, strandsneglene og andre sneglearter. De toskallede snegle har levet temmelig uforandret videre op gennem de mellemliggende millionvis af år og omfatter muslinger, snegle, østers og kammuslinger. De toskallede organismer udviklede sig også, og disse armfodder levede i urhavene omtrent på samme måde som de gør i dag; de kunne til og med have hængslet, takker og andre beskyttelsesmekanismer på deres skaller.

Sådan endte evolutionshistorien som hører til den anden store periode af marine liv, som er kendt af jeres geologer som Ordoviciske periode.

3. DEN ANDEN STORE OVERSVØMMELSESSTADIE

KORALPERIODEN - BRACHIPODERNES TIDSALDER

For 300.000.000 år siden begyndte en anden stor landsænkingsperiode. Udbredelsen af de gamle Siluriske hav mod syd og nord og var i færd med at trænge ind over det meste af Europa og Nordamerika. Landjorden lå ikke så højt over havoverfladen, så der blev ikke dannet så store aflejringer langs kysterne. Havet myldrede af dyreliv med kalkholdige skaller, og skallerne hobede sig op på søbunden og gradvis opbyggede vældige tykke kalkstenslag. Dette er den første kalkstensaflejring i stor udstrækning, og den stort set hele Europa og Nordamerika, men kommer kun til syne på overfladen nogle få steder. Gennemsnitstykkelsen på dette urgamle stenlag er omtrent på trehundrede meter, men mange af disse aflejringer er senere blevet grundig deformeret af at have været stillet på skrå, blevet presset opover og forskudt og mange er blevet omdannet til kvarts, lerskifer eller marmor.

Hverken vulkanske bjergarter eller lava findes i denne periodens stenlag undtagen det som kommer fra de store vulkaner i Sydeuropa og det østlige Maine eller fra lavastrømmene i Quebec. Vulkanaktiviteten var i væsentlig grad overstået. Dette var højsæsonen for store aflejringer under vand; næsten ingen bjerge blev dannet.

For 290.000.000 år siden havde havet for en stor del trukket sig tilbage fra kontinenterne, og de omkringliggende havbunde var begyndt at synke. Landmasserne forandrede sig lidt før de igen blev oversvømmet. Kontinenternes første bjergdannelsesbevægelser begyndte, og de kraftigste af disse jordskorpehævelser dannede Himalaya i Asien og den store Kaledoniske bjergkæde, som strakte sig fra Irland over Skotland og videre til Svalbard.

Det er i aflejringerne fra denne tidsalder at meget af gassen, olien, zinken og blyet findes; gassen og olien stammer fra de enorme ophobninger af plante- og animalske rester som blev nedfældet under den foregående oversvømmelse, mens mineralaflejringerne hører til de mere stillestående vandmassers bundfældning. Meget af bjergsaltet hører til denne periode.

Trilobitterne blev hurtig færre, og på arenaens midte var det nu de større bløddyr, eller blæksprutter som indtog pladsen. Disse dyr kunne blive fem meter lange og 30 centimeter tykke, og blev havenes herrer. Denne dyreart optrådte *pludselig* og blev den dominerende livsform i havet.

Denne tidsalders store vulkanske aktivitet foregik i den europæiske sektor. Ikke i millionvis af år havde der været så voldsomme og omfattende vulkanudbrud som dem der nu foregik rundt om Middelhavsfordybningen og særlig i de nærmeste områder rundt om de Britiske Øer. Denne lavastrøm over det britiske ø område fremstår i dag som vekselvise lag med lava og sten i en tykkelse af cirka 8000 meter. Disse klipper blev lagt af tilbagevendende lavastrømme som spredte sig ud over en lavvands havbund og på denne måde indflettede der sig lag mellem de aflejrte sten, og alt dette hævede sig derefter højt over havet. Voldsomme jordskælv fandt sted i Nordeuropa, særlig i Skotland.

Det oceaniske klima forblev mildt og ensartet, og polarlandenes strande blev badet i varmt havvand. Fossiler af Brachiopoder og andre marine livsorganismer kan findes i disse aflejringer helt op til Nordpolen. Havsnegle, armfodder, svampe og revbyggende koraller, fortsatte med at øges i antal.

Ved slutningen af denne epoke ser man Silur havene gøre sit andet fremstød, og igen med en sammenblanding af vandet i de sydlige og nordlige oceaner. Blæksprutter dominerer livet i havet, mens beslægtede former for liv fortsætter med at udvikle sig og opstå i nye varianter.

For 280.000.000 år siden var det meste af kontinenterne over vandet igen efter den anden Siluriske oversvømmelse. Stenaflejringerne fra denne nedsænkede periode er kendt i Nordamerika som Niagara-kalksten, fordi det er dette bjerglag Niagara Vandfaldet nu strømmer hen over. Dette stenlag strækker sig fra bjergene i øst til Mississippi dalens område, men ikke længere vestover undtagen i syd. Adskillige lag strækker sig ud over Canada, dele af Sydamerika, Australien og det meste af Europa, gennemsnitstykkelsen på denne Niagara kalksten er omtrent tohundrede meter. Ret ovenpå denne Niagara-aflejringer kan man i mange områder finde en samling af konglomerater, lerskifer og bjergsalt. Dette er ophobning af tillægsaflejringer. Dette salt lagde sig i store laguner som vekselvis åbnede sig mod havet og som blev derefter afskåret så fordampningen efterlod aflejringer af både salt og andre vandopløste stoffer. I nogle områder er disse bjergsaltlejringer over tyve meter tyk.

Klimaet er jævnt og mildt, og marine fossiler nedfældes i de arktiske områder. Men ved slutningen af denne epoke er havene så overmættet med salt at der ikke er så meget liv som overlever.

Hen imod slutningen af denne sidste Silur oversvømmelse øges antallet af pighuder - stenliljer - kraftig, som nogle stenlilje kalkstensaflejringer vidner om. Trilobitterne er næsten forsvundet, og bløddyrerne fortsætter som havets herskere; koralrevs dannelsen øges kraftig. I løbet af denne tidsalder og på de gunstigt beliggende steder udvikles de første, primitive, vandskorpioner sig. Lige derefter, og *pludselig* dukker de virkelige skorpioner op, og de ånder faktisk i luften.

Disse udviklingsforløb afslutter den tredje marine livsperiode, som varer femogtyve millioner år og er kendt af jeres forskere som silurperioden.

4. DET STORE LANDHÆVNINGSSTADIE

PERIODEN FOR PLANTELIV PÅ LAND - FISKENES TIDSALDER

I kampen mellem land og vand op gennem tidsaldrene har havet i lange perioder været forholdsvis sejrende, men den tid da landet vinder, er lige forude. Og kontinentaldriften er ikke kommet længere end at praktisk talt alt landjord i verden til tider hænger sammen via smalle landtanger og tynde landbroer.

I det landet stiger frem efter den sidste silur oversvømmelse går en vigtig periode i verdens udvikling og livets evolution mod sin ende. Det er indgangen til en ny tidsalder på jorden. Det golde og utiltrækkende landskab fra gamle dage beklædes med et frodiggrønt dække, og de første storslåede skove vil snart vise sig.

Denne tidsalders marine liv var meget forskelligartet på grund af de tidlige artsdannelse, men senere blandede og forenede alle disse forskellige typer sig frit. Armfødterne nåede tidligt deres højdepunkt, og blev efterfulgt af leddyrerne, og rurer dukkede op for første gang. Men den største begivenhed af alle var den pludselige tilsynekomst af fiskeslægten. Dette blev fiskenes tidsalder; den periode i verdenshistorien som præges af *hvirveldyrerne*.

For 270.000.000 år siden var alle kontinenterne vel oppe over vandet. I millioner på millioner af år havde der aldrig været så meget land over vandet på en gang; det var en af de største landhævningsepoker i hele verdenshistorien.

Fem millioner år senere var landområderne i Nord- og Sydamerika, Europa, Afrika, det nordlige Asien og Australien blevet kortvarigt oversvømmet; og i Nordamerika på et eller andet tidspunkt var næsten helt oversvømmet, noget som førte til dannelse af kalkstenslag i en tykkelse på mellem et hundrede og halvtreds og femten hundrede meter. Disse forskellige Devoniske hav bredte sig først ud i den ene retning og så den anden, så at det vældige, arktiske nordamerikanske indhav fandt et udløb til Stillehavet gennem Nordcalifornien.

For 260.000.000 år siden, mod slutningen af denne landsænkingsperiode, var Nordamerika delvis dækket af hav som var forbundet med Stillehavet, Atlanten og havene i Arktis og Golfen samtidig. Aflejringerne fra disse senstadier af første Devoniske oversvømmelser har en gennemsnitstykkelse på rundt regnet trehundrede meter. Korallrevene som denne tid bærer præg af, antyder at indhavene var lavvandede og havde klart vand. Sådanne korallaflejringer ligger synlige oppe i dalen langs Ohio Floden ved Louisville i Kentucky, og er omtrent tredive meter tykke, og indeholder mere end tohundrede forskellige varianter. Disse korallformationer strækker sig gennem Canada og Nordeuropa til de arktiske områder.

Efter disse nedsænkninger hævede mange af kyststrækningerne sig temmelig højt, så at de ældre aflejringer blev dækket til af mudder eller skifer. Der findes også et rødt sandstenslag som kendetegner en af de devon aflejringer, og dette røde lag strækker sig over store dele af jordoverfladen og findes i Nord- og Sydamerika, Europa, Rusland, Kina, Afrika og Australien. Sådanne røde aflejringer er tegn på ørken eller halve ørkenagtige forhold, men klimaet i denne epoke var fortsat mildt og jævnt.

Gennem hele denne periode holdt landet sydøst for Cincinnati øen et godt stykke over vand. Men vældige meget af Vesteuropa stod under vand, deriblandt de Britiske øer. I Wales, Tyskland og andre steder i Europa er Devoniske bjerge omkring seks kilometer tyk.

For 250.000.000 år siden så man fiskenes familie vise sig. De var hvirveldyr; dette er et af de vigtigste trin i hele evolutionshistorien før menneskene.

Leddyr eller krebsdyr var forfædre til hvirveldyrerne. Fiskenes familie nedstammer fra to modificerede leddyr forfædre; den ene havde en lang krop mellem hovedet og halen, mens den anden var en rygradsløs, førfisk uden kæber. Men disse indledende typer blev hurtigt udryddet da fiskene, dyreverdens første hvirveldyr, *pludselig* dukkede op nordfra.

Mange af de største ægte fisk tilhører denne tidsalder, og nogle af de arter som havde tænder, blev otte-ti meter lange. Nutidens hajer er overlevende efter disse urfisk. Lunge- og panserfiskene nåede højdepunktet i deres udvikling, og før epoken var færdig, fandtes der fisk tilpasset både salt- og ferskvand.

I aflejringerne fra hen imod slutningen af denne periode kan man finde veritable knogleaflejring fulde af fisketænder og skeletter, og langs Californiens kyst findes der rige fossilførende lag, i og med at mange afskærmede Stillehavsbugter strakte sig indover landet i dette område.

Landjorden var hurtigt i færd med at indtages af nye former for planteliv. Indtil da havde det været få planter som voksede på land andet end i vandkanten. Nu, og *pludselig*, viste den formeringsdygtige *bregnefamilie* sig og spredte sig hurtigt ud over det hurtigt stigende land i alle dele af verden. Snart udviklede der sig træsorter, fra tres centimeter tykke til tolv meter høje; senere udviklede de også blade, men disse første varianter havde kun rudimentært løv. Der fandtes mange slags mindre planter, men fossiler efter dem finder man ikke, siden de sædvanligvis blev nedbrudt af de tidligere fremkomne bakterier.

Eftersom landet steg, blev Nordamerika forbundet med Europa via landbroer over Grønland. Og i dag ligger resterne efter disse første landjordvækster bevaret under indlandsisen.

For 240.000.000 år siden begyndte dele af både Europa og Nord- og Sydamerikas landmasser at synke. Denne sænkning markerede den sidste og mindst omfattende af den Devoniske periodes oversvømmelser. Det arktiske hav flyttede sig sydpå over meget af Nordamerika igen. Atlanterhavet bredte sig over en stor del af Europa og det vestlige Asien, mens det sydlige Stillehav dækkede det meste af Indien. Denne oversvømmelse kom langsomt i gang og trak sig ligeså langsomt tilbage. Catskill bjergene langs vestbredden af Hudsonfloden er en af de største geologiske monumenter fra denne epoke som man kan finde i Nordamerika.

For 230.000.000 år siden fortsatte havet sin tilbagetrækning. Meget af Nordamerika var over vand og i St. Lawrence området var der stor vulkansk aktivitet. Mount Royal ved Montreal er det eroderede kraterør efter en af disse vulkaner. Aflejringerne fra hele denne epoke vises tydeligst i de Nordamerikanske Appalachian bjerge, hvor Susquehannafloden har udskåret en dal som viser disse kronologiske nedfældede lag frem, som nåede en tykkelse på over 4000 meter.

Hævningen af kontinenterne fortsatte, og atmosfæren begyndte at blive beriget med oxygen. Jorden var klædt med kæmpestore skove med tredive meter høje bregner og den tids besynderlige træer, tavse skove, ikke en lyd hørtes, ikke engang raslen af et blad; for sådanne træer havde nemlig ikke blade.

Og således gik det mod slutningen for en af de længste perioder i marine livets evolution: fiskenes tidsalder. Denne periode i verdenshistorien varede i næsten halvtreds millioner år; jeres forskere kender denne tid som Devon periode.

5. JORDSKORPENS FORSKYDNINGSSTADIUM -

BREGNESKOVENS KULDANNELSESPERIODE

FRØERNES TIDSALDER

Da fiskene dukkede op i den forrige periode, markerede det højdepunktet i marine livets evolution. Fra nu af får evolutionen af livet på landjorden stadig større betydning. Og i det denne periode begynder, er scenen næsten så vel forberedt som den kan blive for at de første landdyr kan gøre deres indtræden.

For 220.000.000 år siden var mange af kontinenternes landområder, deriblandt det meste af Nordamerika, kommet over havet. Landjorden var klædt med et frodig vegetation, dette var virkelig *bregnernes tidsalder*. Atmosfæren indeholdt fortsat kultveilte, men i en stadig mindre andel.

Kort efter blev den midterste del af Nordamerika oversvømmet så at to store indre hav blev dannet. Kysthøjlandene ud mod Atlanten og Stillehavet lå ret udover de nuværende kystlinjer. Disse to hav forenede sig og blandede deres forskellige former for liv, og foreningen af disse marine fauna markerede begyndelsen på den hurtige og verdensomspændende tilbagegang for marine livet og åbningen til den efterfølgende periode af landbaseret liv.

For 210.000.000 år siden dækkede de varme arktiske hav det meste af Nordamerika og Europa. Sydpolarhavet

oversvømmede Sydamerika og Australien, mens både Afrika og Asien hævede sig højt.

Da havene var på sit højest, indtraf der *pludselig* en ny evolutionær udvikling. Hurtigt dukkede de første landdyr op. Der var mange arter af disse dyr som kunne leve både i vand og på land. Disse luftvejtræknings amfibier udviklede sig fra de leddyr, som havde udviklet lunger af deres svømmeblære.

Fra havenes saltvand kravlede der snegle, skorpioner og frøer op på land. I dag lægger frøerne fortsat deres æg i vand, og yngelen tilbringer først en tilværelse som små fisk, haletudser. Denne periode kunne godt være kendt som *frøernes tidsalder*.

Meget snart derefter dukker insekterne for første gang op, og sammen med edderkopper, skorpioner, kakerlakker, græshopper og cikader spredte de sig snart over verdens kontinenter. Der fandtes guldsmede med et vingefang på 75 cm. Et tusinde arter af kakerlakker udviklede sig og nogle af dem blev ti centimeter lange.

To grupper blandt pighuder blev specielt veludviklet, og de er i virkeligheden ledetrådsfossiler for denne epoke. De store skaldyrsædende hajer var også højt udviklet, og i mere end fem millioner år dominerede de havene. Klimaet var fortsat mildt og jævnt; marine liv havde ikke forandret sig meget. Ferskvandsfiskene var under udvikling og trilobitterne var ved at dø ud. Koraller var der få af, og meget af kalkstenen blev lagt af havliljerne. Den finere bygningskalk blev nedfældet i løbet af denne epoke.

Vandet i mange af de indre farvande indeholdt så meget kalk og andre mineraler, at fremgangen og udviklingen for mange af marine livets arter blev hæmmet af det. De omfattende stenaflejringer, som nogen steder indeholdt zink og bly, fik med tiden vandet i havene til at klare op.

Aflejringerne fra denne første kuldannende alder er 150 til 600 meter tykke, og består af sandsten, lerskifer og kalksten. I de ældste lag findes der fossiler fra både land og havdyr og -planter, sammen med meget grus og bassinaflejringer. Disse ældste lag indeholder meget lidt brugbart kul. Disse aflejringer rundt om i Europa er meget lig dem som der er nedfældet over Nordamerika.

Hen imod slutningen af denne epoke begyndte landet i Nordamerika at hæve sig. Det var et kort afbræk, og så vendte havet tilbage for at dække omtrent halvdelen af sit tidligere område. Dette var en kortvarig oversvømmelse, og snart lå det meste af landet igen godt over vandet. Sydamerika hang fortsat sammen med Europa via Afrika.

I denne epoke så man Vosges-, Schwarzwald og Uralbjergene begynde at tage form. Stumper af andre ældre bjerge kan man finde over hele Storbritannien og Europa.

For 200.000.000 år siden begyndte de virkelige aktive stadier af kuldannelsens tid. I løbet af tyve millioner år før denne tid blev de første kulaflejringer nedfældet, men nu var det en mere omfattende kuldannelsens aktivitet som var i gang. Den egentlige kuldannelsens periode udspandt sig over lidt mere end femogtyve millioner år.

Landet var på forskellige perioder enten på vej op eller på vej ned alt efter den skiftende vandstand som en følge af aktiviteter på havbundene. Denne uro i jordskorpen - sænkningen og hævnningen af landet - bidrog sammen med den overdådige vegetation som fandtes i kystsumpene til at danne omfattende kulaflejringer, noget som har gjort denne periode kendt som *kultiden*. Og klimaet var fortsat mildt over hele verden.

Kullagene ligger vekselvis mellem lag af lerskifer, sten og konglomerat. Disse kullejer over det centrale og østlige USA varierer i tykkelse fra tolv til femten meter. Men mange af disse afsætninger blev vasket væk i løbet af landhævningerne som fulgte. I nogle dele af Nordamerika og Europa har de kulholdige lag en tykkelse på 5.400 meter.

Tilstedeværelsen af trærødder som havde vokset sig ned i leret, ret under de nuværende kullejer, viser at kullet blev dannet nøjagtig der hvor det nu befinder sig. Kullet er resterne, som er blevet konserveret under vand og modificeret af tryk, af den kraftige vegetation som voksede i moser og kysternes sumpmarker i denne fjerne forgangne tid. Kullag indeholder ofte både græs og olie. Tørvelejer, rester efter fortidens plantevækster, bliver omdannet til en type kul hvis det udsættes for behørigt tryk og varme. Antracit er blevet udsat for stærkere tryk og varme end andet kul.

I Nordamerika varierer kullagene i de forskellige lejer i antal, noget som viser hvor mange gange landet steg og sank, fra ti i Illinois, tyve i Pennsylvania, femogtredive i Alabama til femoghalvfjerds i Canada. Man kan finde både saltvand- og ferskvandsfossiler i kullene.

I hele denne epoke var bjergene i Nord- og Sydamerika aktive; både Andesbjergene og den sydlige forløber til Rocky Mountains rejste sig. De store kysthøjlandsområder ved Atlanterhavet og Stillehavet begyndte at synke, og efterhånden blev de så eroderet og nedsænket at kystlinjerne til begge havene trak sig næsten helt tilbage til der hvor de ligger i dag. Aflejringerne fra denne nedsænkning har en gennemsnitstykkelse på omtrent trehundrede meter.

For 190.000.000 år siden så man en vestgående udvidelse af det nordamerikanske kultids hav over det nuværende Rocky Mountains-område, med et udløb til Stillehavet gennem Nordcalifornien. Kul blev fortsat nedfældet over de amerikanske kontinenter og Europa, i lag på lag efterhånden som kystområderne steg og sank gennem disse tider med kystlinje svingninger op og ned.

For 180.000.000 år siden sluttede kultiden, og i løbet af denne var kul blevet dannet over hele verden: i Europa, Indien, Kina, Nordafrika, Nord- og Sydamerika. Ved slutningen af denne kuldannelsens tid steg Nordamerika øst for Mississippidalen, og det meste af dette område har siden da altid været over vand. Denne landhævnings periode markerer optakten til dagens Nordamerikanske bjerge, både i Appalachian regionen og i vest. Vulkaner var aktive i Alaska og Californien og i de bjergdannende områder af Europa og Asien. Det østlige Amerika og Vesteuropa var forbundet med hverandre via det grønlandske kontinent.

Landhævningen begyndte at påvirke marine klimaet, som havde præget de foregående tidsalder og i stedet begyndte det mindre milde og mere variabel indlandsklima at overtage.

Planterne fra disse tider var sporebærende, og vinden var i stand til at sprede dem langt og fjernt. Kultidens træer havde stammer som oftest var på over to meter i diameter og ofte næsten fyrre meter høje. Vore dages bregner er virkelige levn fra disse svundne tider.

Stort set var denne periode hvor ferskvandsorganismerne udviklede sig; det allerede eksisterende marine liv forandrede sig lidt. Men det virkelige kendetegn for denne periode var den *pludselige* tilsynekomst af frøerne og deres mange slægtninge. Et særkendetegn for kultiden var bregnerne og frøerne.

6. DET KLIMATISKE OVERGANGSSTADIET - FRØPLANTERNES PERIODE

DE BIOLOGISKE PRØVELSERNES TIDSALDER

Denne periode markerer slutningen på de afgørende evolutionære forløb for marine livet og indledningen til overgangsperioden som fører til de senere tidsalder for landdyr.

Dette var en tidsalder da livet blev svært udpint. Tusindvis af marine arter bukkede under, og livet var knapt nok etableret på land endnu. Dette var de biologiske prøvelsernes tidsalder, da livet næsten forsvandt fra jordoverfladen og oceanernes dyb. Hen imod slutningen af den lange marine livs æra fandtes der mere end et hundrede tusinde arter af levende arter på jorden. Ved slutningen af denne overgangsperiode havde færre end femhundrede af dem overlevet.

De særlige forhold i denne nye periode skyldtes ikke så meget jordskorpes nedkøling eller det langvarige fravær af vulkansk aktivitet som til en usædvanlig kombination af helt almindelige og allerede eksisterende påvirkningsfaktorer - havenes indskrænkninger og en tiltagende hævnning af enorme landmasser. Det milde marine klima fra tidligere tider begyndte at forsvinde, og den barskere fastlandstype af vejret var hurtig i færd med at tiltage.

For 170.000.000 år siden foregik der store udviklingsmæssige forandringer og tilpasninger over hele jordens overflade. Landet steg over hele verden idet havbundene sank. Isolerede bjergkæder dukkede frem. Den østlige del af Nordamerika lå højt over havet; den vestlige begyndte langsomt at hæve sig. Kontinenterne var dækket af store og små saltsøer og talrige indlandssøer som var forbundet gennem smalle stræder med oceanerne. Strata fra denne overgangsperiode varierer i tykkelse fra 300 til 2000 meter.

Jordskorpen foldede sig i stor udstrækning mens disse landhævninger foregik. Dette var en tid, da kontinenterne steg, bortset fra at enkelte landbroer forsvandt, blandt andet de kontinenter som i så lang tid havde forbundet Sydamerika med Afrika og Nordamerika med Europa.

Over hele verden tørrede søerne og indhavene langsomt ind. Isolerede bjerg og regionale gletsjere begyndte at vise sig, særlig på den sydlige halvkugle, og i mange områder kan man til og med finde moræneafsætninger fra disse lokale isdannelser blandt nogle af de største og yngste kullag. To nye klimafaktorer opstod: dannelsen af istid og tørke. Mange af jordens højere områder var blevet tørre og golde.

Igennem disse tider med klimaændringer gennemgik landjordsplanterne også store forandringer. *Frøplanterne* dukkede op for første gang, og de sørgede for at give det efterfølgende mere omfattende dyreliv på land en bedre fødevareforsyning. Insekterne gennemgik en radikal forandring. *Hvilestadierne* blev udviklet for at imødekomme fordringerne til suspenderet livsfunktioner om vinteren og i tørkeperioderne.

For landdyrerne vedkommende havde frøerne haft deres storhedstid i den foregående tidsalder for så at blive reduceret kraftig, men de overlevede fordi de kunne leve i tørketruede damme og pytter selv i disse fjernt forgangne og ekstremt svære tider. I løbet af denne tid hvor frøerne gik tilbage indtræf det første skridt i Afrika, i udviklingen fra frø til krybdyr. Og siden landmasserne fortsat hang sammen, spredte denne reptil forgænger, der indåndede luft, sig hurtig over hele verden. Nu var atmosfæren allerede så forandret at den tjente beundringsværdigt for dyrene og deres behov for åndedræt. Det var kort efter fremkomsten af disse frøer, forgængere til krybdyrene, at Nordamerika blev midlertidig afskåret fra både Europa, Asien og Sydamerika.

Den gradvise nedkøling af havvandet bidrog stærkt til at udradere oceanernes liv. Marine dyrene fra disse tidsaldre søgte midlertidig tilflugt i tre gunstige beliggende områder: det nuværende Mexicanske bugt område, Ganges bugten i Indien og Sicilianske bugt i Middelhavsområdet. Og det var fra disse tre områder at de nye marine arter, født til at tåle modgang, senere drog ud igen for at fylde havene med liv.

For 160.000.000 år siden var landjorden for en stor del dækket med vegetation som var tilpasset til at skulle opretholde dyrelivet på land, og atmosfæren var blevet ideel for dyr at ånde i. Således ender perioden af marine livets oprindelse og prøvelsestiden med biologiske modgang hvor alle former for liv blev elimineret undtagen de som havde overlevelse værdi og som derfor var kvalificeret til at fungere som stamfædre til det godt differentierede liv som udviklede sig i øgende tempo under de efterfølgende tidsaldre i den planetariske evolution.

Slutningen på denne periode med biologiske prøvelser, som er kendt af jeres forskere som Perm, markerer også afslutningen på den lange *palæozoikum æra*, som omfatter en fjerdedel af planetens historie; to hundrede og halvtreds millioner år.

Havet, dette kæmpemæssige opvækstmiljø for livet på Urantia, har tjent sit formål. Gennem de lange tidsaldre, da landjorden var uegnet til at opretholde liv, før atmosfæren indeholdt nok oxygen til at holde liv i de højerestående landdyr, var det havet som diede og fostrede klodens første liv. Nu bliver havets biologiske betydning stadig mindre efterhånden som evolutionshistoriens anden stadium begynder at udfolde sig på landjorden.

[Præsenteret af en Livsbærer i Nebadon, medlem af det oprindelige korps som blev anvist til Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 60

Urantia i den TIDLIGE landBASEREDE livets æra

Den æra da marine liv var enestående, er slut. Landhævning, nedkøling af jordskorpen og af havene og det at havene trak sig tilbage og efterhånden også blev dybere, mens landområderne udvidede sig kraftig langs de nordlige breddegrader - alt dette til sammen bidrog stærkt til at forandre verdens klima i alle områder langt væk fra den ækvatoriale zone.

De afsluttende epoker i den forrige æra var faktisk frøernes tidsalder, men disse forgængere til jordens hvirveldyr, som nu havde overlevet i stærkt reduceret antal, var ikke længere dominerende. Ganske få arter klarede sig gennem den forrige periodes strenge biologiske modgang. Selv de sporebærende planter var næsten uddøde.

1. DEN TIDLIGE KRYBDYRS TIDSALDER

Erosionsaflejringerne fra denne periode består for det meste af konglomerater, lerskifer og sandsten. Lagene af gips og de røde lag overalt i disse bundfældninger både i Amerika og Europa viser, at klimaet i disse kontinenter var tørt. Disse tørre områder blev udsat for kraftig erosion fra de voldsomme periodiske regnskyl over højlandet som omgav dem.

I disse lag finder man få fossiler, men man kan se talrige fodaftryk i sandstenene efter jordens krybdyr. I mange områder indeholder de trehundrede meter med aflejringer af rød sandsten fra denne periode ingen fossiler. Dyrelivet på land fortsatte kun uafbrudt i enkelte dele af Afrika.

Disse aflejringer varierer i tykkelse fra 1000 til 3000 meter og helt op 5500 meter på Stillehavskysten. Lava blev senere presset ind mellem mange af disse lag. Palisaderne ved Hudson-floden blev dannet af udstødelse af basalt lava mellem disse lag Trias.

Omfattende vulkanaktivitet foregik i forskellige dele af verden.

I Europa, især i Tyskland og Rusland, kan man finde aflejringer fra denne periode. I England hører den nye røde sandsten til denne epoke. Kalksten blev aflejret i de sydlige dele af Alperne som en følge af at havet trængte sig ind her, og den er nu synlig i form af de mærkværdige bjergvægge, tinder og søjler af dolomitkalksten i disse områder. Dette lag kan man finde over hele Afrika og Australien. Marmor fra Carrara består af sådanne modificeret kalksten. Intet fra denne periode kan man finde i de sydlige dele af Sydamerika; den del af kontinentet holdt sig nemlig under vand, og kan derfor kun udvise en vand eller marine aflejring som er sammenhængende med aflejringerne fra før og efter denne epoke.

For 150.000.000 år siden begyndte verdenshistoriens første periode med livet på land. Livet i sin almindelighed gik det ikke så godt, men bedre end under den strenge og ugæstfrie afslutning af marine livets æra.

Ved indledningen til denne æra befinder de østlige og centrale dele af Nordamerika, den nordlige halvdel af Sydamerika, det meste af Europa og hele Asien sig godt over vandet. Nordamerika er for første gang geografisk isoleret, men det varer ikke så længe, eftersom at Beringstrædets landbro snart stiger op af vandet igen og forbinder kontinentet med Asien.

Store dalsænkninger danner sig i Nordamerika parallelt med kysterne mod Atlanterhavet og Stillehavet. Det østlige Connecticuts store forkastning opstod, og den ene side sank efterhånden tre kilometer ned. Mange af disse

nordamerikanske dalsænkninger blev senere fyldt med erosions aflejringer, som mange af bassinerne i ferskvands- og saltvands søerne i bjergområderne også blev det. Senere blev disse genfyldte landsænkninger hævet højt op af de lavastrømme som fandtes under jorden. De forstenede skove i mange områder stammer fra denne epoke.

Stillehavskysten, der som regel havde ligget over vandet i løbet af kontinentets oversvømmelser, sank, undtagen den sydlige del af Californien og en stor ø som fandtes i det som nu er Stillehavet. Dette gamle Californien hav var rigt på marine liv, og strakte sig østover i en forbindelse med det gamle havområde i det midtvestlige område.

For 140.000.000 år siden, med kun to prekrybdyrs forfædre, som havde udviklet sig i Afrika under den foregående epoke som eneste antydning, dukkede krybdyr *pludselig* op i fuld udrustet form. De udviklede sig hurtigt, og blev snart til krokodiller, krybdyr dækket med skæl og efterhånden også både til søslanger og flyvende krybdyr. Overgangsformene som de nedstammede fra, forsvandt hurtigt.

Disse hurtige udviklende dinosaurer krybdyr blev snart denne tidsalders konger. De lagde æg, og adskilte sig fra alle andre dyrearter ved deres små hjerner, de havde hjerner på godt under et halv kilo til at styre kroppe som senere kom til at veje så meget som fyrre tons. Men de første krybdyr var mindre, kødædere og gik på bagbenene med en kænguruagtig gang. De havde hule knogler, som hos fuglene, og efterhånden udviklede de kun tre tæer på bagbenene, mange af de forstenede fodaftryk efter dem er blevet fejltolket som spor efter kæmpefugle. Senere udviklede de planteædende dinosaurer sig. De gik på alle fire, og en gren af denne gruppe udviklede et beskyttelsespanser.

Flere millioner år senere dukkede de første pattedyr op. De var uden livmoder, og viste sig ganske hurtigt at være en fiasko; ingen af dem overlevede. Dette var en bestræbelse på at eksperimentere forbedringer frem hos pattedyrene, men det mislykkes på Urantia.

Marine livet i denne periode var ringe, men forbedrede sig hurtigt efterhånden som havet gjorde nye indhug og efterlod sig vidtstrakte kystlinjer. Eftersom at der fandtes flere af sådanne lavvande rundt i Europa og Asien, finder man de rigeste fossillejer langs med disse kontinenter. Hvis man i dag vil udforske livet fra denne tidsalder, så undersøg Himalaya, Sibiriske- og Middelhavsområderne og desuden Indien og øerne i det østlige Stillehavsbassin. Et fremtrædende træk ved marine liv var de store forekomster af smukke ammoniter, som man kan finde fossilrester af over hele verden.

For 130.000.000 år siden var havområderne temmelig uforandret. Sibirien var forbundet med Nordamerika via Beringstrædets landbro. Et rigt og unik marine liv opstod ved Stillehavskysten af Californien, hvor over tusinde arter af ammoniter udvikler sig fra de højerestående typer af blæksprutter. Forandringerne i livet i denne periode var virkelig revolutionerende, rent bortset fra at de foregik gradvis og bare var overgangsstadier.

Denne periode som varede i femogtyve millioner år, er kendt under navnet Trias.

2. DEN SENERE KRYBDYRS TIDSALDER

For 120.000.000 år siden begyndte en ny fase af krybdyrs tidsalder. Denne periodes store begivenhed var dinosaurernes evolution og tilbagegang. Livet i form af landdyr nåede sin højeste udvikling, hvad angår størrelse, og var blevet så godt som udraderet fra jordens overflade ved slutningen af denne tidsalder. Dinosaurerne udviklede sig i alle størrelser fra en art, der var mindre end 60 centimeter og til de store ikke kødædende dinosaurer, som nærmere sig 23 meter lange, som i størrelse siden da aldrig er overgået af en hvilken som helst anden levende skabning.

De største dinosaurer havde deres oprindelse i det vestlige Nordamerika. Disse uhyrlige øgler ligger begravet rundt om i Rocky Mountains området, langs hele Atlanterhavskysten i Nordamerika, i Vesteuropa, Sydafrika og Indien, men ikke i Australien.

Disse massive skabninger blev mindre aktive og stærkere efterhånden som de voksede sig større og større, men de behøvede så enorme mængder af mad, og landskabet blev så overfyldt med dem at de bogstavelig talt sultede ihjel og blev udryddet - de var ikke intelligente nok til at kunne hamle op med situationen.

På denne tid var det meste af det østlige Nordamerika, som længe havde ligget højt hævet, allerede blevet udjævnet og vasket ud i Atlanterhavet, så kysten strakte sig flere hundrede kilometer længere ud end nu. Den vestlige del af kontinentet fortsatte med at være over vand, men selv disse områder blev senere invaderet af både det nordlige hav og af Stillehavet, som strakte sig mod øst til Black Hills området i Dakota.

Dette var en ferskvands tidsalder kendetegnet af de mange indlandssøer, som det fremgår af den overflod af ferskvandsfossiler som man finder i de såkaldte Morrison senge i Colorado, Montana og Wyoming. Tykkelsen på disse kombinerede saltvands- og ferskvands aflejringer varierer fra 600 til 1500 meter, men der findes ikke ret meget kalksten i disse lag.

Det samme polarhav som strakte sig så langt ned over Nordamerika, dækkede ligeledes hele Sydamerika undtagen Andesbjergene, som snart var i færd med at danne sig. Det meste af Kina og Rusland var oversvømmet, men havet gjorde størst indhug i Europa. Det var i løbet af denne oversvømmelse at de smukke litografiske sten i det sydlige Tyskland blev nedfældet, disse lag hvori fossiler, så som de mest sarte ældgamle insektinger ligge bevaret som om de var fra i går.

Floraen i denne tidsalder var meget lig den i den foregående. Bregnerne holdt stand, mens nåletræer og fyr mere og mere begyndte at ligne nutidens træsorter. En del kul blev fortsat dannet langs Middelhavets nordlige kyster.

At havet vendte tilbage, gjorde vejrforhold bedre. Korallerne spredte sig til europæiske farvande, noget som viser at klimaet fortsat var mildt og jævnt, men de viste sig aldrig igen i polarhavet, som langsomt var i færd med at nedkøles. Disse tiders marine liv udviklede og forbedrede sig betydelig, især i europæiske farvande. Både koraller og søliljer dukker midlertidig op i større antal end før, men det var Ammonitterne som dominerede blandt de hvirvelløse dyr i havet, med gennemsnitsstørrelser på mellem syv til ti centimeter, selv om en art nåede en diameter på to en halv meter. Svampe fandtes overalt, og både den tiarmede blæksprutte og østers fortsatte med at udvikle sig.

For 110.000.000 år siden fortsatte marine liv med at udfolde sine potentialer. Søpindsvin var en af de mest fremtrædende mutationer fra denne epoke. Krabber, hummere og de moderne typer af krebsdyr fandt deres nuværende form. Markante forandringer indtraf i fiskeslægten, en stor type opstod for første gang, men de glubske søslanger, som nedstammede fra krybdyr på land, hærger fortsat alle have, og truede med at udrydde hele fiskeslægten.

Dette fortsatte i hovedsaglig grad med at være dinosaurernes tidsalder. Landjorden var så overfyldt af dem, at to arter havde søgt til havet for at klare sig gennem den foregående periode da havet havde gjort indhug i landmasserne. Disse søslanger repræsenterede et tilbageskridt i udviklingen. Mens nogle nye arter udviklede sig fremover, er der enkelte forgreninger som bliver stående på stedet, mens andre igen falder tilbage til tidligere udviklingstrin. Og det var det som hændte da disse to typer af krybdyr vendte landjorden ryggen.

Efterhånden som tiden gik, voksede søslangerne sig så store at de blev vældig dovne og gik til sidst til grunde, fordi de ikke havde hjerner store nok til at kunne give deres vældige kroppe beskyttelse. De havde hjerner som vejede under tres gram, til trods for at disse enorme fiskeøgler nogle gange kunne blive over femten meter lange, og de fleste var over ti meter. Marine krokodillerne var også et tilbageskridt i udviklingen fra land type krybdyr, men i modsætning til søslangerne trak disse dyr altid op på land for at lægge deres æg.

Kort tid efter at to typer af dinosaurer havde trukket sig til havs i et forgæves forsøg på at overleve, blev to andre slags drevet op i luften af den bitre konkurrence om at overleve på landjorden. Men disse flyvende flyveøgler var ikke forløberne til de efterfølgende tidsaldres virkelige fugle. De udviklede sig fra de hulbenede hoppende dinosaurer, og deres vinger havde en opbygning som hos flagermusen, med et spænd på seks til otte meter. Disse gamle flyveøgler voksede sig over tre meter lange, og de havde adskilte kæber, omtrent som hos nutidens slanger. En stund så disse flyveøgler ud til at skulle blive en succes, men de formåede ikke at udvikle sig i en retning som ville have gjort dem i stand til at overleve som luft navigatører. De repræsenterer de uddøde forgreninger af fuglenes forgængere.

Skildpadder tiltog i denne periode, de så dagens lys i Nordamerika. Deres forgængere kom fra Asien over den nordlige landbro. For hundrede millioner år siden nærmede krybdyrs tidsalder sig sin afslutning. Dinosaurerne var i forhold til deres enorme kropsmasse nogle temmelig hjerneløse dyr, med alt for lidt intelligens til at skaffe sig næring nok til sådanne vældige kroppe. Og dermed bukkede disse dovne landøgler under i stadig større antal. Herefter vil udviklingen

følge hjernens vækst, ikke den fysiske størrelse, og hjernens udvikling vil være kendetegnet for hver og en af de næste epoker med evolution af dyreliv og fremskridt for planeten.

Denne periode, som omfatter højdepunktet og den begyndende tilbagegang for krybdyr, varede i næsten femogtyve millioner år og er kendt som Jurassic perioden.

3. KRIDTSTADIET

BLOMSTERPLANTERNES PERIODE -

FUGLENES TIDSALDER

Den store kridttid har fået sit navn fra de formeringsdygtige kridtdannende foraminiferer som dominerede havområderne. Denne periode bringer Urantia nær slutningen på den langvarige krybdyrs dominans, og man ser blomsterplanterne og fuglelivet opstå på land. Dette er også de tider, da kontinentaldriften vest- og sydover afsluttes, i kølvandet af dette fulgte kraftige jordskorpe deformationer, udbredt udstrømning af lava og stor vulkanaktivitet.

Nær afslutningen af den foregående geologiske periode var meget af kontinenternes land over vand, selv om der endnu ikke fandtes nogle bjergtoppe. Men efterhånden som kontinentaldriften fortsatte, mødte landmasserne deres første store hindring på Stillehavets dybe bund. Denne kappestrid mellem geologiske kræfter gav fremdrift til dannelsen af hele den vældige nord- og sydlige bjergkæde som strækker sig fra Alaska og ned gennem Mexico til Kap Horn.

Denne periode bliver dermed de moderne bjerges opbyggelses stadie af den geologiske histories. Før denne tid fandtes der kun få bjergtoppe, blot ophøjet og med meget bredte bakkekamme. Nu begyndte Stillehavets kystbjergkæde at hæve sig, men den lå over et tusinde et hundrede kilometer vest for den nuværende kystlinje. Sierras bjergene begyndte at tage form, med sin guldholdige kvarts lag som blev dannet af lavastrømme fra denne epoke. I den østlige del af Nordamerika forårsagede trykket fra Atlanterhavet også for at få landet til at hæve sig.

For 100.000.000 år siden lå det nordamerikanske kontinent og en del af Europa godt over vand. Det amerikanske kontinent fortsatte med at vride sig, noget som førte til at Andesbjergene i Sydamerika blev omdannet, og at Nordamerikas vestlige sletteland hævede sig gradvis. Det meste af Mexico sank i havet, og det sydlige Atlanterhav gjorde indhug i Sydamerikas østkyst, til det til sidst nåede den nuværende kystlinje. Atlanterhavet og Det Indiske Ocean var da omtrent som de er i dag.

For 95.000.000 siden begyndte de amerikanske og europæiske landmasser igen at synke. De sydlige hav begyndte at invadere Nordamerika og udvidede sig gradvis nordover for at forbinde sig med det Arktiske Ocean, noget som indebar at kontinentet gennemgik sin næst største oversvømmelse. Da dette hav til slut trak sig tilbage, efterlod det kontinentet omtrent som det er i dag. Før denne store oversvømmelse begyndte, var de østlige Appalachian-højlande blevet tæret næsten helt ned til vandniveau. Mange af de farvede lag med rent ler som nu bliver anvendt til fremstilling af keramik, blev nedfældet over Atlanterhavets kystområder i løbet af denne tidsalder, i en gennemsnitstykkelse på omkring 600 meter.

Kraftig vulkanaktivitet foregik syd for Alperne og langs med den nuværende californiske kystbjergkæde. De største deformationer af jordskorpen i millionvis af år fandt sted i Mexico. Store forandringer foregik også i Europa, Rusland, Japan og i det sydlige Sydamerika. Klimaet blev mere og mere uensartet.

For 90.000.000 år siden dukkede de dækfrøede planter op af disse første kridttidens hav og spredte sig snart over alle kontinenter. Disse landplanter opstod *pludselig*, samtidig med figentræer, magnolier og tulipantræer. Lige efter dette spredte figentræer, brødfrugttræer og palmer sig over Europa og Nordamerikas vestlige sletteland. Ingen nye slags landdyr så dagens lys.

For 85.000.000 år siden lukkede Beringstrædet sig og standsede det nordlige havs nedkølede vand. Før dette havde marine liv i Atlanterhavet, Den Mexicanske Golf og Stillehavet været meget forskellige på grund af temperatur forskellen mellem disse to vandmasser, men nu blev de ensartet.

Aflejringerne af kridt og grøn sandmergel giver navn til denne periode. Bundfældningen fra disse tider er broget og består af kridt, lerskifer, sandsten og små mængder kalksten, sammen med kul af dårlig kvalitet eller brunkul, og i mange områder indeholder det olie. Disse lag varierer i tykkelse fra 60 meter nogle steder til 3000 meter i det vestlige Nordamerika og mange steder i Europa. Langs med grænseområderne til østsiden af Rocky Mountains kan disse aflejringer betragtes i de opskudte udløbere langs foden af bjergene.

Overalt i verden er disse lag gennemtrængt med kridt, og disse lag med porøse halvsten suger vand der hvor de er opadvendt til overfladen og sender det nedover for at sikre vandforsyningen i mange af jordens nuværende ørkenområder.

For 80.000.000 år siden foregik der store forstyrrelser i jordskorpen. Kontinentaldriften vestover var stoppet op, og den enorme energi fra de bagvedliggende landmassers langsomme bevægelse fik både Nordamerika - og Sydamerikas Stillehavs kystlinjer til at krølle sig sammen og udløse dybe eftervirkninger langs Asiens Stillehavskyster. Denne landhævning rundt om Stillehavet, som kulminerede i de nuværende bjergkæder, er mere end fyrre tusinde kilometer lang. Og forskydningerne som satte denne hævelse i gang, var de største forvridninger af jordskorpen som skulle finde sted siden livet opstod på Urantia. Omfattende udstrømninger af lava både over og under jordoverfladen foregik i stor udstrækning.

For 75.000.000 år siden markeres slutningen på kontinentaldriften. Fra Alaska til Kap Horn var de lange bjergkæder langs Stillehavskysten færdigdannet, men endnu fandtes der kun få bjergtoppe.

Efterslaget efter standsningen i kontinentaldriften fortsatte med at hæve Nordamerikas vestlige sletteland, mens den østlige del af de nedtærede Appalachian bjerge ved Atlanterhavskystens område blev skubbet helt på højkant, næsten uden hældning.

For 70.000.000 år siden var forvridningerne af jordskorpe i forbindelse med Rocky Mountains området blev hævet op til sit højeste niveau. Et vidtstrakt bjergsegment blev væltet næsten femogtyve kilometer op på overfladen i British Columbia; her er de kambriske sten skubbet på skrå udover kridtlagene. På den østlige skråning af Rocky Mountains nær grænsen til Canada skete der en anden spektakulær kuldcastning; her kan man finde stenlag fra tiden før livet, som er skubbet ud over de dengang nydannede kridtaflejringer.

Dette var en tidsalder med vulkanaktivitet over hele verden, som gav ophav til utallige små, isolerede vulkanske krater kegler. Undersøiske vulkanudbrud foregik i det undersøiske Himalaya region. Meget af resten af Asien, Sibirien medregnet, stod fortsat under vand.

For 65.000.000 år siden indtræf en af tidens største udstrømninger af lava. Aflejringer efter denne og de foregående lavastrømme kan man finde over hele det amerikanske kontinent, Nord- og Sydafrika, Australien og dele af Europa.

Landdyr forandrede sig kun lidt, men fordi fastlandsområderne voksede sig større, særlig i Nordamerika, mangedoblede de sig hurtigt. Nordamerika var det største område for tidens udvikling af landdyr, idet det meste af Europa var under vand.

Klimaet var fortsat varmt og ensartet. Vejret i de arktiske områder var omtrent lige så dejligt som klimaet nu er midt og sydlige Nordamerika.

Plantelivet gennemgik en kraftig udvikling. På landjorden var det de dækfrøede planter som dominerede, og mange af dagens træsorter viste sig for første gang, deriblandt bøg, birk, eg, valnød, morbærfigentræ og vore tiders palmer. Frugtgræs- og kornsorter fandtes i overflod, og disse frøbærende græs- og træsorter var for planteriget det samme som forløberne til mennesket var for dyreriget – deres betydning for udviklingen blev kun overgået af tilsynekomsten af mennesket selv. *Pludselig* og uden nogen gradvise udviklingstrin muterede den store blomsterplantefamilie sig. Og denne nye flora spredte sig snart over hele verden.

For 60.000.000 år siden var jordens krybdyr i tilbagegang, men alligevel fortsatte dinosaurerne som landjordens herskere; det var de rappeste og mest aktive af de mindre, kødædende kænguruhoppende varianter som nu tog ledelse.

Men nogen tid forinden var der dukket nye typer planteædende dinosaurer op, som forøgede sig hurtig takket være at græsfamilien nu var kommet til blandt landplanterne. En af disse nye græsspisende dinosaurer var en ægte firbenede, med to horn og en kappelignende skulderkrave. Landvarianten af skildpadden, seks meter bred, viste sig, og det gjorde også vore dages krokodiller og ægte slanger. Fiskene og andre former for marine liv gennemgik også store forandringer.

De tidligere tiders vadende og svømmende forløbere for fuglene havde ikke været en succes som luftbårne skabninger, og ej heller havde de flyvende dinosaurer. De blev kortlivet arter som snart bukkede under. De delte dinosaurernes skæbne og bukkede under fordi de havde for lille en hjernemasse i forhold til kropsstørrelsen. Dette andet forsøg på at få dyr frem som kunne navigere sig frem gennem atmosfæren blev en fiasko på lige linje med det dødfødte forsøg på at få pattedyr frem i løbet af denne og en foregående tidsalder.

For 55.000.000 år siden blev udviklingens fremmarch markeret ved den *pludselige* tilsynekomst af de første *sande fugle*, en lille duellignende skabning som var stamfader til alt fugleliv. Dette var den tredje type af flyvende væsen som optrådte på jorden, og den opstod direkte fra krybdyrs gruppen, ikke fra sine samtidige flyvende dinosaurer eller fra de tidligere fugletyper som havde tænder. Og dermed bliver denne tid kendt som fuglenes tidsalder og samtidig som tidsalderen for krybdyrenes tilbagegang.

4. KRIDTTIDENS AFSLUTNING

Den store kridtperiode nærmede sig sin slutning, og dens afslutning markerer, at hav invasionerne af kontinenterne var ophørt. Dette gælder især for Nordamerika, hvor der havde været nøjagtig fireogtyve store oversvømmelser. Og selv om der forekom mindre nedsænkninger i havet senere, kan ingen af dem sammenlignes med havets omfattende og langvarige invasion under de foregående tidsaldre. Dette stadie, hvor hav og land skiftevis dominerede har stået på i cyklusser på en million år. Op gennem tidsaldrene har hævn timer og sænkninger af havbunden og kontinenternes overflade haft sin rytme. Og disse samme rytmiske jordskorpebevægelser foregår i dag og videre igennem jordens historie, men herefter med aftagende frekvens og omfang.

I denne periode ser man kontinentaldriften standse op, og Urantias nuværende bjergkæder blive dannet. Men presset fra kontinentalmasserne og den modarbejdet bevægelsesenergi fra deres årelange afdrift er ikke de eneste påvirkninger som får bjergene til at danne sig. Den vigtigste underliggende faktor, som afgør hvor en bjergkæde skal dannes, er det før eksisterende lavland eller forsækning, som er blevet fyldt op med de forholdsvis lettere aflejringer fra de tidligere tidsaldres jorderosion og det drivende sediment i havet. Disse lettere landarealer er nogle gange 4500 - 6000 meter tykke; og når jordskorpen af en eller anden grund bliver udsat for tryk, vil disse lettere områder derfor blive de første til at krølle sammen, folde og løfte sig op for at give plads til at ligevægten mellem de modstridende kræfter og trykvirkningerne som rører sig i jordskorpen eller under den, genvindes. Nogle gange bliver landet skudt til vejrs uden at folde sig. Men i forbindelse med Rocky Mountains hævn timer forekom der store sammenfoldninger og skrån skydninger, mens lag ophobninger i enorme mængder både under jorden og på overfladen blev vippet over ende.

Verdens ældste bjerge ligger i Asien, på Grønland og i Nordeuropa blandt de ældre øst-vestgående bjergkæder. De middel gamle bjerge er dem som ligger omkring Stillehavet, og den anden europæiske øst-vestgående bjergkæde, som blev til omtrent på samme tid. Denne kæmpeopløftning er omtrent seksten tusinde kilometer lang og strækker sig fra Europa og tværs over til de vestindiske landforhøjninger. De yngste bjerge er Rocky Mountains kæden, hvor landhævningerne i løbet af tidsaldrene havde foregået, bare for gentagende gange at blive dækket af havet, bortset fra at nogle af de højeste områder blev liggende som øer. Efter at de middel gamle bjerge blev dannet, blev et virkelig bjerg højland hævet op for efterfølgende at blive skåret ud af naturelementernes kunsthævn timer for at blive til dagens Rocky Mountains.

Dagens nordamerikanske Rocky Mountains område er ikke den oprindelige landhævning; den hævn timer var længe forinden blevet jævnet ned af erosionen og så hævet op på ny. Den nuværende frontale bjergkæde er det som er tilbage af resterne efter denne oprindelige kæde som blev hævet op igen. Pikes Peak og Longs Peak er fremtrædende eksempler på denne bjergdannelse aktivitet, som strakte sig over to eller flere generationer af bjergenes levetid. Disse to toppe holdt hovedet over vandet gennem adskillige af de foregående oversvømmelser.

Både i biologisk og geologisk henseende var dette en begivenhedsrig og aktiv tidsalder på landjorden og under vand.

Søpindsvin øges i antal, mens koraller og søliljer blev der færre af. Ammoniterne som havde været fremherskende gennem en foregående tidsalder gik det også hurtig tilbage for. På landjorden blev bregneskovene for en stor del fortrængt af fyr og andre af dagens træsorter, deriblandt de gigantiske redwood træer. Ved slutningen af denne periode, mens livmors pattedyrene endnu ikke har udviklet sig, er den biologiske scene gjort klar til, at de første forløbere til de fremtidige pattedyrsarter i den efterfølgende tidsalder kan fremkomme.

Således ender en lang æra i verdens evolution, som strækker sig fra livets første fremtræden på land, helt til menneskeslægtens umiddelbare forgængere og deres parallelle udviklingsgrens nyere tid. Denne kridttid omfatter halvtreds millioner år og afslutter den landbaserede livs æra før pattedyrene, som strækker sig over en periode på et hundrede millioner år og er kendt som den *mesozoiske* verdensperiode.

[Præsenteret af en Nebadon Livsbærer anvist til Satania og som nu har sit virke på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 61

PATTEDYRENES ÆRA PÅ URANTIA

PATTEDYRENES æra strækker sig fra dengang da pattedyr med moderkage opstod, til slutningen af istiden og dækker lige under halvtreds millioner år.

I denne kenozoiske tidsalder havde verdens landskaber et attraktivt udseende, med bølgende bakker, vidåbne dalsænkninger, brede floder og store skove. To gange i løbet af dette tidsrum gik Panama landtange op og ned, og Beringstrædets landbro gjorde det samme tre gange. Dyrearterne var både mange og forskelligartede. I træerne myldrede af fugle, og hele verden var et dyrenes paradis, rent bortset fra at dyrearterne som udviklede sig, førte en uafbrudt kamp om overherredømme.

De ophobede aflejringer fra de fem perioder i denne halvtreds millioner år lange æra indeholder fossile efterlevninger af de efterfølgende dynastier af pattedyr, og fører helt frem til efter at mennesket selv var dukket op.

1. KONTINENTETS NYE LANDSTADIUM

DE FØRSTE PATTEDYRS TIDSALDER

For 50.000.000 år siden lå verdens landområder for det meste over vandet eller kun lidt neddykket. Formationerne og aflejringerne fra denne periode stammer fra både land og hav, men mest land. I løbet af en betydelig tidsperiode steg landet gradvis, men blev samtidig vasket ned til lavere niveauer og ud mod havet.

Tidligt i denne periode opstod der pludselig i Nordamerika pattedyr med moderkage, og de udgjorde den vigtigste evolutions udvikling indtil da. Tidligere livmorløse pattedyrsarter havde eksisteret, men denne nye type sprang direkte og *pludselig* fra de allerede eksisterende krybdyr forfædre; deres efterkommere havde overlevet gennem hele dinosaurernes tilbagegang. Stamfaderen til alle pattedyr med moderkage var en lille, vældig aktiv, kødædende, hoppende type dinosaur.

Grundlæggende pattedyrs instinkter begyndte at komme til udtryk i disse primitive pattedyrsarter. Pattedyrene har et kæmpe fortrin i deres overlevelsessevne over alle andre former for dyreliv ved at de kan:

1. Frembringe relativt modent og veludviklet afkom.
2. Ernære, fostre og beskytte sit afkom med en hengiven omsorg.
3. Bruge deres overlegne hjernekapacitet i sin selvopholdelse.
4. Udnytte deres tiltagende hurtighed og smidighed for at undslippe fjender.
5. Anvende deres overlegne intelligens for at regulere omgivelserne og tilpasse sig dem.

For 45.000.000 år siden hævede kontinentets hovedbjergkæde sig i forbindelse med en meget almindelig nedsænkning af kystlinjen. Pattedyrenes liv udviklede sig hurtig. Et lille, æglæggende krybdyr af typen pattedyr var vel udbredt, og forløberne til eftertidens kænguruer strejfede omkring i Australien. Snart fandtes der små heste, letbenede næsehorn, tapirer med snabel, primitive svin, egern, halvaber, opossummer og mange stammer med abelignende dyr. De var alle

små, primitive og bedst tilpasset livet i skovene i bjergområderne. En stor, strudsagtig landfugl udviklede sig til at blive hen imod tre meter høj, og lagde to og tyve centimeter brede og tre og tredive centimeter lange æg. De var forgængerne til de senere gigantiske passagerfugle som var så højt intelligente og som en gang i tiden transporterede mennesker gennem luften.

Pattedyrene i den tidlige kenozoiske periode levede på land, under vandet, i luften og i trætoppene. De havde fra en til elve par brystkirtler, og var alle godt pelsklædte. I lighed med de efterfølgende dyrearter, udviklede de evnen til at få to tandsæt efter hinanden, og de havde store hjerner i forhold til kropsstørrelsen. Men blandt dem fandtes ingen af nutidens arter.

For 40.000.000 år siden begyndte landområder på den nordlige halvkugle at hæve sig, og dette blev efterfulgt af omfattende landaflejringer og andre jordskorpeaktiviteter som lavastrømme, forvriddinger, sø dannelse og erosion.

Under den sidste del af denne epoke var det meste af Europa oversvømmet. Efter en ubetydelig landhævning, var kontinentet dækket af søer og bugter. Det Arktiske Hav forbandt sig østover via Ural fordybningen til Middelhavet, som derefter blev udvidet længere nordover, med Alperne, Karpaterne, Appenninerne og Pyrenæernes højlandsområder som øer i havet. Panama landtangen lå over vandet. Atlanterhavet var adskilt fra Stillehavet. Nordamerika var forbundet med Asien via Beringstrædets landbro og med Europa via Grønland og Island. Landjordens omslutning af kloden på de nordlige breddegrader blev kun brudt af Ural stræderne, som forbandt de arktiske have med det udvidede Middelhav.

Betydelige mængder kalksten dannet ved kridt dyr blev aflejret i europæiske farvande. I dag er denne sten hævet op til 3000 meter i Alperne, nærmere 4800 meter i Himalaya og over 6000 meter i Tibet. Kridtaflejringerne fra denne periode kan man finde langs Afrikas og Australiens kyster, på Sydamerikas vestkyst og omkring de Vestindiske øer.

Gennem hele denne såkaldte Eocene periode fortsatte udviklingen af pattedyrene og andre beslægtede livsformer med lidt eller ingen forstyrrelse. Nordamerika havde dengang landforbindelse med alle kontinenterne undtagen Australien, og forskellige varianter af primitiv pattedyrs fauna spredte sig gradvis ud over verden.

2. DET SENERE OVERSVØMMELSESSTADIET

DE HØJERE UDVIKLEDE PATTEDYRS TIDSALDER

Denne periode kendetegnes ved en yderligere og hurtigere udvikling af placenta pattedyr, de mere progressive former blandt pattedyr udvikles under disse tider.

Selv om de første placentaer pattedyr nedstammede fra kødædere, udviklede der sig meget snart planteædende forgreninger, og ikke længe efter opstod der også altædende pattedyrs familier. Dækfrøede planter blev hovedmenuen for den hastig øgende pattedyrs bestand; for nutidens planter og træer, var allerede fremkommet i tidligere perioder.

For 35.000.000 år siden markerer begyndelsen på tidsalderen for placenta pattedyrenes verdensherredømmes. Den sydlige landbro var udstrakt og forbandt det daværende enorme antarktiske kontinent med Sydamerika, Sydafrika og Australien. På trods af de store landmasser langs de nordlige breddegrader holdt verdens klima sig forholdsvis mildt fordi de tropiske havområder udvidede sig enormt, og fordi landjorden ikke lå højt nok til at der dannede sig gletsjere. Omfattende udstrømning af lava indtraf på Grønland og Island, med nogle kulaflejringer mellem disse lag.

Væsentlige ændringer fandt sted i planternes fauna. Livet i havet gennemgik store tillempninger; de fleste af dagens former for marine liv fandtes allerede, og foraminiferer fortsatte med at spille en vigtig rolle. Insektlivet var meget lig det som var i den foregående æra. De Florissant-fossilsenge i Colorado skriver sig fra disse fjerne tiders senere år. De fleste af de nulevende insektfamilier daterer sig fra denne periode, men mange af dem som fandtes dengang er uddød nu, selvom fossilerne efter dem er der.

På land var dette først og fremmest tidsalderen for pattedyrenes fornyelse og udvidelse. Blandt de første, mere primitive pattedyr var over hundrede arter uddød før denne periode var over. Også de store pattedyr som havde små hjerner, døde snart ud. Panserbeskyttelse og størrelse måtte vige for hjernekapacitet og bevægelighed i dyrenes overlevelsessevnes

videre udvikling. Og mens dinosaurer slægten var i tilbagegang, overtog pattedyrene gradvis herredømmet over jorden, og tilintetgjorte hurtig og fuldstændig resten efter deres krybdyrs forfædre.

Samtidig med at dinosaurerne forsvandt, skete der andre, store forandringer i de forskellige grene af øglefamilien. De overlevende medlemmer af de tidligere krybdyrs familier er skildpadder, slanger og krokodiller, samt den ærværdige frø, den eneste tilbageværende gruppe repræsentativt for menneskets urgamle forfædre.

Forskellige grupper af pattedyr havde deres oprindelse i et enestående dyr som nu er uddød. Denne kødædende skabning var omtrent som en krydsning mellem en kat og en sæl; den kunne leve på land eller i vand og var høj intelligens og meget aktiv. I Europa udviklede stamfader til hundeslægten sig, og gav snart ophav til mange små hundearter. Omtrent samtidig dukkede gnaverne, deriblandt bæver, egn, jordegn, mus og kaniner op og blev snart en bemærkelsesværdig form for liv; denne familie har ikke forandret sig ret meget siden da. De senere aflejringer fra denne periode indeholder fossiler af stamfædrene til hunde, katte, vaskebjørne og mår.

For 30.000.000 år siden begyndte moderne typer af pattedyr at vise sig. Tidligere havde pattedyrene stort set levet oppe i bjergene som bjergdyr, men *pludselig* begyndte udviklingen af slette eller klovbærende typer, de græssende arter, som noget helt andet end de kødædende dyr med kløer. Disse planteædere udgik fra en udifferentieret forfader, som havde fem tæer og fireogfyrre tænder, og som uddøde før denne tidsalder var over. Udviklingen af tæerne gik ikke længere end til stadiet med tre tæer i løbet af denne periode.

Hesten, et af udviklingens fremragende eksemplarer, levede på denne tid både i Nordamerika og Europa, selv om udviklingen af den ikke blev fuldt gennemført indtil den senere istid. Mens næsehorns familien dukkede op ved slutningen af denne periode, fik den sin største udbredelse i den efterfølgende. En lille gris-lignende væsen udviklede sig også og blev stamfader til mange arter af svin, navlesvin, og flodheste. Kameler og lamaer havde deres oprindelse i Nordamerika omkring midten af denne periode og spredte sig ud over de vestlige slettelande. Senere udvandrede lamaerne til Sydamerika og kamelerne til Europa, og snart var de begge uddød i Nordamerika, selv om nogle få kameler overlevede helt til istiden.

Omkring dette tidspunkt indtræf der noget bemærkelsesværdig i Nordamerika: De tidligere forfædre til fortidens lemurer dukkede op for første gang. Mens denne familie ikke kan betragtes som rigtige lemurer, markeret deres tilsynkomst at linjen, som de virkelige lemurer senere udsprang fra, var blevet etableret.

Som landslangerne, der i en tidligere tidsalder var trukket ud i havet, var det nu en hel stamme af placentale pattedyr som vendte landet ryggen og bosatte sig i havet. Og lige siden har de opholdt sig i havet, og fra dem stammer de moderne hvaler, delfiner, marsvin, sæler og søløver.

Fuglelivet på planeten fortsatte med at udvikle sig, men kun med få vigtige evolutionære ændringer. Flertallet af de moderne fuglearter fandtes, deriblandt måger, hejrer, flamingoer, musvåger, falke, ørne, ugler, vakler og strudse.

Ved slutningen af denne Oligocæn periode, som strækker sig over ti millioner år, havde planteliv, sammen med marine liv og landdyr havde i meget høj grad udviklet sig, og fandtes på jorden omtrent som det gør i dag. En betydelig specialisering har efterfølgende fundet sted, men forfædrenes form for det meste af det som har liv, var allerede i live.

3. DE NUVÆRENDE BJERGES STADIUM

ELEFANTEN OG HESTENS TIDSALDER

Landhævning og adskillelse af havene forandrede langsomt vejret i verden og fik det til gradvis at køle sig ned, men klimaet var fortsat mildt. Ægte kæmpegraner og magnolia voksede på Grønland, men de subtropiske planter begyndte at trække sydover. Ved slutningen af denne periode var disse planter og træer, som var tilpasset et varmt klima, for en stor del forsvundet fra de nordlige breddegrader, og i deres sted voksede der nu mere hårdføre planter og løvfældende træer.

Der var en stor forøgelse i antallet af græsarter, og tænderne hos mange pattedyrsarter forandrede sig gradvis for at tilpasse sig dagens græssende typer.

For 25.000.000 år siden var der en mindre landsænkning efter den lange epoke med landhævning. Rocky Mountains-området holdt sig højt over havet, så at aflejringerne fra erosionsmaterialet fortsatte udover slettelandet mod øst. Sierrabjergene hævede sig igen højt, og har faktisk hævet sig lige siden. Den store seks og en halv kilometer dybe lodrette forkastning i Californien regionen stammer fra denne tid.

For 20.000.000 år siden havde pattedyrene virkelig deres guldalder. Beringstrædets landbro lå over vand, og mange grupper af dyr udvandrede til Nordamerika fra Asien, deriblandt mastodonter med fire stødtænder, kortbenede næsehorn og mange varianter af kattefamilien.

Den første hjort viste sig, og Nordamerika blev snart overrendt af drøvtyggere - hjorte, vilde okser, kameler, bison og flere arter næsehorn, men kæmpesvinet som var næsten to meter højt, døde ud.

De vældig store elefanter fra denne og de efterfølgende perioder havde både store hjerner og store kroppe, og de bredte sig snart ud over hele verden undtagen Australien. For en gangs skyld blev verden domineret af et kæmpestort dyr, som havde en stor nok hjerne til at kunne holde ud. Konfronteret med disse tidsaldrenes højt intelligente liv ville ingen dyr på størrelse med en elefant have overlevet om det ikke havde haft en stor hjerne af overlegen kvalitet. Når det gælder intelligens og tilpasningsevne, er det kun hesten som kommer i nærheden af elefanten, og den bliver kun overgået af mennesket selv. Og alligevel; af de halvtreds arter af elefanter som fandtes da denne periode begyndte, har kun to overlevet.

For 15.000.000 år siden var Eurasiens bjergområder på vej op, og der var en del vulkanaktivitet rundt om i disse områder, men dette var ingenting sammenlignet med lavastrømmene på den vestlige halvkugle. Disse ustabile forhold var fremherskende over hele verden.

Gibraltarstrædet lukkede sig, og Spanien var forbundet med Afrika over den gamle landbro, men Middelhavet flød ud i Atlanten gennem en smal kanal som strakte sig gennem Frankrig, bjergtoppene og højlandet var øer i dette urgamle hav. Senere begyndte disse europæiske have at trække sig tilbage. Endnu senere var Middelhavet forbundet med det Indiske Hav, men ved slutningen af denne periode lå Suez-området så højt at Middelhavet for en tid blev en salt indlands sø.

Landbroen over Island sank, og polarhavet gik i et med Atlanterhavet. Nordamerikas Atlanterhavskyst blev hurtig nedkølet, men Stillehavskysten holdt sig varmere end i dag. De store havstrømme var i bevægelse og påvirkede klimaet omtrent som de gør det i dag.

Pattedyrs livet fortsatte med at udvikle sig. Enorme hesteflokke holdt følge med kamelerne i Nordamerikas vestlige sletteland; dette var virkelig hestenes tidsalder såvel som elefanternes. Hesten har den bedste hjerne næst efter elefanten, men i et henseende er den afgjort underlegen, for hesten overvandt aldrig helt sin dybt iboende tendens til at flygte når den blev skræmt. Hesten har ikke den samme kontrol over sine følelser som elefanten, mens elefanten har et stort handicap ved sin størrelse og mangel på smidighed. I løbet af denne periode udviklede der sig et dyr som på en måde lignede både hesten og elefanten, men det blev snart udryddet af kattefamilien, som hurtig formerede sig.

Da Urantia træder ind i sin såkaldte "hesteløse tidsalder", burde I dvæle lidt ved hvad dette dyr har betydet for jeres forfædre. Mennesket brugte hesten først som mad, så til at rejse med, og senere i landbrug og i krig. Hesten har længe tjent menneskeheden, og har spillet en vigtig rolle i civilisationens udvikling.

De biologiske udviklingsforløb i denne periode bidrog meget til at gøre scenen klar til at mennesket en dag skulle vise sig. I Centralasien udviklede de ægte typer af både den primitive abe og gorilla sig, fra en fælles forfader som nu er uddød. Men ingen af disse arter regnes med i den stamtavle af levende skabninger som senere skulle blive forfædre til menneskeracen.

Hundefamilien var repræsenteret ved forskellige grupper, især ulve og ræve; kattedyrenes familie af pantere og de store sabeltands tigre - den sidstnævnte udviklede sig først i Nordamerika. Medlemmerne af de nuværende katte- og hunde familier stiger i antal over hele verden. Væsel, måren, odder og vaskebjørn trives og udviklede sig under de nordligere breddegrader.

Fuglene fortsatte med at udvikle sig, skønt der var få markante forandringer som fandt sted. Krybdyrene lignede de

moderne typer - slanger, krokodiller og skildpadder.

Dermed gik en vældig begivenhedsrig og interessant periode af verdens historie mod sin slutning. Denne elefantens og hestens tidsalder er kendt ved navnet Miocæn perioden.

4. KONTINENTERNES SENESTE HÆVNINGSSTADIET

PATTEDYRERNES SIDSTE STORE MIGRATION

Dette er perioden, før istiderne med landhævning i Nordamerika, Europa og Asien. Landet blev kraftig ændret i sin topografi. Bjergkæder blev født, floder ændrede kurs, og isolerede vulkaner brød ud over hele verden.

For 10.000.000 år siden begyndte en tidsalder med omfattende lokale jordaflejringer på kontinenternes lavlandsområder, men det meste af disse sedimenter blev flyttet videre senere. Meget af Europa var på denne tid stadig under vand, deriblandt dele af England, Belgien og Frankrig, og Middelhavet dækkede store dele af det nordlige Afrika. I Nordamerika blev der dannet omfattende aflejringer ved foden af bjergkæderne, i søerne og i de store landforsænkninger. Disse aflejringer har en gennemsnitstykkelser på omtrent tre meter, er mere eller mindre farvet, og fossiler ser man sjældent. To store ferskvandssøer fandtes i det vestlige Nordamerika. Sierrabjergene hævede sig; Shasta, Hood og Rainier var i begyndelsen af deres tilværelse som bjerge. Men det var ikke før i den efterfølgende istid at Nordamerika begyndte sin vandring mod fordybningen i Atlanterhavet.

For en kort tid var alt land i verden undtagen Australien forbundet med hinanden, og den sidste verdensomspændende migration af dyr fandt sted. Nordamerika var forbundet med både Sydamerika og Asien, og der foregik en fri udveksling af dyreliv. Asiatiske dovendyr, bæltedyr, antiloper og bjørne vandrede ind i Nordamerika, mens nordamerikanske kameler drog til Kina. Næsehornet spredte sig over hele verden undtagen Australien og Sydamerika, men de var uddøde på den vestlige halvkugle før denne periode var over.

Generelt fortsatte livet fra den foregående periode med at udvikle og sprede sig. Kattefamilien dominerede dyrelivet, og marine liv udviklede sig næsten ikke. Mange slags heste havde stadig tre tæer, men de moderne typer var i færd med at gøre deres indtog; lamaer og girafflignende kameler vandrede omkring blandt hestene på græssletterne. Giraffen opstod i Afrika og havde akkurat den samme lange hals som den har nu. I Sydamerika udviklede dovendyret, bæltedyret og myreslugere og den sydamerikanske type af den primitive abe sig. Før kontinenterne til sidst blev isoleret havde mastodonterne, disse massive dyr, spredt sig over alt undtagen til Australien.

For 5.000.000 år siden havde hesten udviklet sig til det den er nu, og udvandret til hele verden fra Nordamerika. Men hesten var uddød på sit hjemlands kontinent længe før de røde mennesker kom dertil.

Klimaet blev gradvis køligere; landplanterne trak sig langsomt sydover. Først var det den tiltagende kulde i nord som stoppede dyrene fra at udvandre over de nordlige landtænger; senere sank disse Nordamerikanske landbroer. Ikke så længe efter sank også landforbindelsen mellem Afrika og Sydamerika for altid, og den vestlige halvkugle blev isoleret, stort set som den er i dag. Fra denne tid af begyndte ulige typer at udvikle sig på den vestlige og den østlige halvkugle.

Og således går denne periode som varede i næsten ti millioner år mod sin slutning, og endnu er menneskets forfædre ikke dukket op. Denne tid bliver sædvanligvis betegnet som Pliocæn perioden.

5. DEN FØRSTE ISTID

Ved slutningen af den foregående periode lå store områder af Nordeuropa og den nordøstlige del af Nordamerika højt over havet; i Nordamerika var der vidtstrakte områder som lå på 9000 meter og endda højere. Klimaet havde tidligere holdt sig mildt over disse nordlige områder og de arktiske farvande lå åbent for fordampning og fortsatte med at være isfri næsten helt til slutningen af istiden.

Samtidig med disse landhævninger skiftede havstrømmene retning, og de sæsonbestemte vinde gjorde også. Disse forhold frembragte efterhånden en næsten konstant fugtighedsudvikling når den tungt mættede atmosfære trak ind over

de nordlige højlandsområder. Der begyndte at falde sne på disse højtliggende og derfor køligere områder, og sneen fortsatte med at falde til den nåede en dybde på 6000 meter. De områder, som havde den størst dybde af sne i tillæg til sin egen højde, blev de kerneområder som det glaciale pres strømmede ud fra. Og istiden varede akkurat så længe som denne overdådige fugtighedsudvikling fortsatte med at dække disse nordlige højlandsområder med sin enorme kappe af sne, som snart forvandlede sig om til fast, men snigende is.

De store iskapper i denne periode befandt sig alle på højtliggende områder, og ikke i bjergfulde områder hvor man finder dem i dag. Halvdelen af gletsjeren var i Nordamerika, en fjerdedel i Eurasien og en fjerdedel andre steder, for det meste på Antarktis. Afrika fik meget lidt af isen, men Australien var næsten dækket med den antarktiske iskappe.

Denne verdens nordlige områder har været gennem seks adskilte nedisninger som kan skelnes fra hinanden, selv om der forekom dusinvis af fremrykninger og tilbagetrækninger i forbindelse med hvert enkelte islags aktivitet. Isen over Nordamerika samlede sig i to, og senere i tre centre. Grønland var tildækket, og Island lå helt begravet under den vandrende is. I Europa dækkede isen på forskellige tidspunkter de Britiske Øer undtagen sydkysten af England, og den bredte sig ud over Vesteuropa ned til Frankrig.

For 2.000.000 år siden begyndte den første Nordamerikanske gletsjer sit fremrykning sydover. Istiden var nu på vej, og denne gletsjer brugte næsten en million år på at sprede sig fra og tilbage til de nordlige trykcentre. Den centrale indlandsis strakte sig sydover så langt som til Kansas; de østlige og vestlige iscentre var ikke så omfattende endnu.

For 1.500.000 år siden var den første store gletsjer ved at trække sig tilbage nordover igen. I mellemtiden var enorme mængder sne faldet på Grønland og den nordøstlige del af Nordamerika, og det varede ikke længe før den østlige ismasse begyndte at bevæge sig sydover. Dette var den anden isinvasion.

Disse første to istider var ikke så omfattende i Eurasien. Under disse første epoker af istiden var der i Nordamerika fyldt af mastodonter, uldne mammuter, heste, kameler, hjorte, moskusokser, bison, land dovendyr, gigantiske bævere, sabeltands tigere, dovendyr så store som elefanter og mange grupperinger af katte- og hundefamilien. Men fra dette tidspunkt fremad blev de hurtig meget fåtallige på grund af istidsperiodens tiltagende kulde. Mod slutningen af istiden var flertallet af disse dyrearter uddøde i Nordamerika.

Længere væk fra isen havde verdens liv til lands og til vands forandret sig meget lidt. Mellem isinvasionerne var klimaet omtrent som i dag, måske lidt varmere. Gletsjerne var, trods alt lokale fænomener, selv om de bredte sig ud over store områder. Klimaet på kystlinjerne varierede kraftig mellem de tidspunkter, hvor gletsjerne var i ro, og de tidspunkter, hvor enorme isbjerge gled ud fra kysten ved Maine og ud i Atlanterhavet, gled ud igennem Pudgets-sundet til Stillehavet og tordnede ned i norske fjorde og ud i Nordsøen.

6. DET PRIMITIVE MENNESKE I ISTIDEN

Den store begivenhed i denne istidsperiode var udviklingen af det primitive menneske. Lidt vest for Indien, i et landområde som nu ligger under vand, og blandt efterkommerne af de asiatiske indvandrede lemurer af den ældre nordamerikanske type, dukkede forstadie pattedyrene til mennesket *pludselig* op. Disse små dyr gik for det meste på bagbenene, og de havde store hjerner i forhold til kropsstørrelsen og i sammenligning med andre dyrs hjerner. I den halvfjerdsindstyvende generation hos denne klasse af dyr skilte en ny og højerestående gruppe sig *pludselig* ud. Disse nye mellemliggende pattedyr - var næsten dobbelt så store og høje som deres forfædre, og i besiddelse af tilsvarende større hjernekapacitet - havde kun lige fået etableret sig godt, da primaterne, den tredje vitale mutation, *pludselig* viste sig. (Samtidig med dette skete der et tilbageskridt i udviklingen blandt menneskets mellemstadie dyrebestand, som gav oprindelse til menneskeabernes forfædre; og fra da af og til i dag har menneskets forgrening haft fremgang gennem progressiv evolution mens abestammerne har stået stille eller endda gået tilbage i sin udvikling.)

For 1.000.000 år siden blev Urantia registreret som en beboet verden. En mutation indeni bestanden af fremadskridende primater frembragte *pludselig* to primitive menneskevæsener, de faktiske forfædre til menneskeheden.

Denne begivenhed fandt sted omkring tidspunktet da gletsjerisen for tredje gang rykkede frem; dermed kan det ses, at jeres tidlige forfædre blev født og voksede op i et stimulerende, styrkende og vanskeligt miljø. Og de eneste

overlevende efter disse oprindelige Urantia indfødte, eskimoerne, trives stadig i dag bedst i de kolde, nordlige himmelstrøg.

På den vestlige halvkugle fandtes der ikke mennesker før hen imod slutningen af istiden. Men i perioderne mellem istiderne flyttede de sig vestover rundt Middelhavet og trængte sig snart indover det europæiske kontinent. I Vesteuropas huler kan man finde menneskeknogler sammen med rester af både tropiske og arktiske dyr, noget som vidner om, at mennesket boede i disse områder op gennem de fremrykkende og tilbagetrækkende gletsjers senere epoker.

7. FORTSÆTTELSEN AF ISTIDEN

I løbet af istiden var der også andre aktiviteter i gang, men isens virkning overskyggede alle andre fænomener på de nordlige breddegrader. Ingen andre jordskorpeaktiviteter efterlader så karakteristiske mærker efter sig på topografien. De ejendommelige rullesten og overflade spaltninger, så som jættegryder, søer, forflyttede stenblokke og stenmel finder man ikke i forbindelse med noget andet fænomen i naturen. Isen er også årsag til de mange højdedrag, eller bølgende overflader, som er kendt som radialmoræner. Når en gletsjer skyder sig frem, får den floder til at ændre kurs og forandre hele jordoverfladen. Det er kun gletsjere som efterlader sig disse afslørende aflejringer - bund, side og endemoræner. Disse smeltevandsaflejringer, særlig bundmorænerne, strækker sig fra den østlige kyst af Nordamerika mod nord- og vestover, og forekommer i Europa og Sibirien.

For 750.000 år siden var den fjerde indlandsis, en blanding af Nordamerikas midterste og østlige isflader, godt på vej sydover, da den var på sit største, strakte den sig ned til det sydlige Illinois og flyttede Mississippi floden firs kilometer vestover, og i øst gik den så langt syd som til Ohio floden og det centrale af Pennsylvania.

I Asien gjorde den sibiriske iskappe sit længste fremstød sydover, mens den fremrykkende is i Europa blev stoppet lige foran Alpernes bjergkæde.

For 500.000 år siden, mens isen gjorde dets femte fremstød, skete der noget nyt som satte fart i menneskehedens evolutionshistorie. *Pludselig* og i én eneste generation muterede de seks farvede racer sig frem fra den oprindelige indfødte menneskestamme. Dette er endda et dobbelt så vigtigt tidspunkt siden det også markerer Planetprinsens ankomst.

I Nordamerika bestod den femte fremrykkende gletsjer af et kombineret fremstød fra alle de tre iscentre. Den østlige istunge strakte sig dog kun en kort strækning forbi St. Lawrence dalen, og det vestlige iskappe udvidede sig ikke særlig længere sydover. Men den midterste tunge nåede så langt syd, at den dækkede det meste af staten Iowa. I Europa nåede denne isinvasion ikke så langt som den forrige.

For 250.000 år siden begyndte den sjette og sidste istid. Og på trods af, at de nordlige højland var begyndt at synke lidt, var dette perioden med den største sne aflejring på de nordlige islagte områder.

Ved denne fremrykning slog de tre store iskapper sig sammen til én kæmpemæssig ismasse, og alle de vestlige bjergkæder indgik i denne gletsjer formation. Dette var den mest omfattende af alle isinvasionerne i Nordamerika, isen bevægede sig over to tusinde firehundrede kilometer fra trykcentrene mod syd, og temperaturerne i Nordamerika nåede deres bundniveau.

For 200.000 år siden, mens den sidste gletsjer rykkede fremover, indtraf der en episode som skulle få meget at gøre med begivenhedernes gang på Urantia - Lucifers oprør.

For 150.000 år siden var den sjette og sidste gletsjer nået sit sydligste udbredelsesområde; det vestlige iskappe nåede akkurat over den Canadiske grænse, den midterste ned i Kansas, Missouri og Illinois, og det østlige lag rykkede sydover og dækkede det meste af Pennsylvania og Ohio.

Dette er den gletsjer som udsendte sine mange istunger, eller islapper, som udgravede dagens søer, både store og små. I det den trak sig tilbage, blev det Nordamerikanske system af Store Søer dannet. Og Urantias geologer har med fin

præcision udledt deres konklusioner om de forskellige stadier i denne udvikling, og ganske korrekt antaget, at disse vandmasser til forskellige tider først løb ud i Mississippidalen, så østover til Hudson dalen og til sidst i en nordlig retning ud i St. Lawrence. Det er syv og tredive tusinde år siden, at det sammenhængende system af de store søer begyndte at løbe ud langs den nuværende retning for Niagara.

For 100.000 år siden, mens det sidste gletsjer trak sig tilbage, begyndte de kæmpemæssige polære iskapper at danne sig, og centrum for issamlingen flyttede sig betragtelig nordover. Og så længe polarområderne fortsat ligger dækket af is, er det ikke sandsynligt, at der skulle komme en ny istid, uanset hvad slags landhævninger eller drejninger af havstrømme som fremtiden bringer.

Denne sidste fastlandsis brugte et hundrede tusinde år på fremrykning, og den behøvede et lige så langt tidsrum for at udføre sin tilbagetrækning nordover igen. De tempererede områder har været isfri i lidt over halvtreds tusinde år.

Den strenge istidsperiode sørgede for at mange arter blev tilintetgjort, og fik mange andre til radikalt at forandre sig. Mange gennemgik en smertelig selektiv udvælgelse idet de var nødt til at vandre til og fra alt efter om isen rykkede frem eller tilbage. De dyr som flyttede sig i landskabet efter gletsjerne fremrykning og tilbagetrækning, var bjørnen, bisonen, rensdyr, moskus oxen, mammutten og mastodonten.

Mammutten søgte mod de åbne prærier, men mastodonten foretrak de afskærmede områder i udkanten af skovområderne. Mammuttens udbredelsesområde strakte sig indtil et ganske sent tidspunkt fra Mexico til Canada. Den sibiriske variant havde uldpels. Mastodonten holdt stand i Nordamerika indtil den blev helt udryddet af den røde mand på sin vis på samme måde som den hvide mand senere nedslagtede bisonen.

I Nordamerika døde hesten, tapiren, lamaen og den sabeltandede tiger ud i løbet af den sidste store istid. I deres sted kom dovendyr, bæltedyr og flodsvin op fra Sydamerika.

Livets fremtvungne migration i forhold til den fremrykkende is førte til en ualmindelig sammenblanding af både planter og dyr, og med tilbagetrækning af den sidste isinvasion, var der mange arktiske arter af både planter og dyr som var blevet efterladt højt oppe på de enkelte bjergtoppe, hvor de havde søgt tilflugt for at redde sig fra tilintetgørelse af den sidste gletsjer. Og derfor kan man i dag finde disse malplacerede planter og dyr højt oppe i alperne i Europas og til og med på Appalachian bjergene i Nordamerikas.

Istiden er den sidste afsluttende geologiske periode, den såkaldte Pleistocæn, som varede i over to millioner år.

For 35.000 år siden markeres slutningen af den store istid, med undtagelse af planetens polarområder. Denne dato er væsentligt, ved at den omtrent tidsfæster ankomsten af en Materiel Søn og Datter, og begyndelsen på den Adamiske tidsforordning som groft regnet svarer til begyndelsen af Holocæn eller perioden efter istiden.

Denne beretning, som strækker sig fra pattedyr livets oprindelse, til tilbagetrækning af isen og op til historisk tid, dækker et tidsrum på næsten halvtreds millioner år. Dette er den sidste - den nuværende - geologiske periode, som er kendt af jeres forskere som Kenozoikum eller den nyere tids æra.

[Udarbejdet af en fastboende Livsbærer.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 62

URMENNESKETS FØRSTE RACER

FOR omkring en million år siden dukkede menneskehedens umiddelbare forfædre op gennem tre efterfølgende pludselige mutationer udgået fra et tidligt slægtled af lemurer blandt placenta pattedyr. De dominerende arvelige faktorer hos disse første lemurer blev afledt fra den vestlige, eller senere amerikanske, gruppe af udviklende livsplasma. Men før denne arvemasse dannede den direkte slægtslinje for menneskets forfædre, blev den forstærket af bidrag fra den midterste livsimplantation, som blev udviklet i Afrika. Den østlige gruppe af livsformer bidrog nærmest ikke med noget ved selve fremkomsten af den menneskelige race.

1. DE FØRSTE TYPER AF LEMURER

De første lemurer som medregnes til menneskeslægtens forfædre, nedstammer ikke direkte fra de stammer af gibboner og andre aber som allerede fandtes i Eurasien og det nordlige Afrika, hvis efterkommere har overlevet helt til nutiden. De var heller ikke afkom efter den nuværende type af lemur, selvom begge nedstammede fra en fælles forfader, som for længst er uddød.

Mens disse tidlige lemurer udviklede sig på den vestlige halvkugle, opstod menneskehedens direkte forfædre fra pattedyr i Sydvestasien, i det oprindelige område for den midterste livsimplantation, men på grænsen til de østlige områder. For flere millioner år siden var den nordamerikanske type af lemuren udvandret vestover over Berings landbroen og langsomt forflyttet sig sydvestover langs Asiens kyst. Disse stammer nåede på deres vandringer til sidst til det helsebringende klimaområde som lå mellem det dengang meget udvidet Middelhav og de højtliggende bjergområder på Den Indiske Halvø. I disse områder vest for Indien slog de sig sammen med bærerne af andre gunstige arveegenskaber og grundlagde på denne måde menneskeslægtens aner.

Efterhånden som tiden gik, sank Indiens kystland sydvest for bjergene gradvis så livet i dette område blev helt isoleret. Der fandtes ingen adgang til eller fra denne mesopotamiske eller persiske halvø undtagen i nord, og der blev forbindelsen gentagne gange spærret af gletsjerens fremstød sydover. Og det var i dette område, som da næsten var et paradys, at to store grupper opstod fra de højerestående efterkommere af denne lemur type blandt pattedyrene: de nulevende abernes familier og dagens menneskerace.

2. DE PRÆ-MENNESKELIGE PATTEDYR

For lidt over en million år siden opstod de tidlige mesopotamiske pattedyr; de direkte efterkommere af den nordamerikanske lemur type, *pludselig* blandt placenta pattedyr. De var aktive små skabninger, næsten en meter høje, og selv om de ikke plejede at gå på bagbenene, var det let for dem at stå oprejst. De var behårede og hurtige og sluddere som aber, men i modsætning til aberne var de kødædere. De havde en primitiv modstillet tommelfinger så vel som en særdeles brugbar gribende storetå. Fra nu af ville de førmenneskelige arter videreudvikle den modstillede tommelfinger mens de efterhånden mistede storetåens gribeevne. De senere abearter beholdt gribetåen, men udviklede aldrig den menneskelige form for tommelfinger.

Disse tidlige pattedyr var fuldvoksne i tre- firårsalderen, og havde en potentiel levetid på gennemsnitligt tyve år. Som regel blev deres afkom født enkeltvis, selvom der lejlighedsvis forekom tvillingefødsler.

Af alle de dyr, der hidtil havde eksisteret på jorden, var medlemmerne af denne nye art, de der havde de største hjerner i

forhold til kroppens størrelse. Mange af deres følelser og instinkter var de samme som dem, som senere karakteriserede det primitive menneske; de var vældig nysgerrige og gav udtryk for stor opstemthed, når et eller andet forehavende lykkedes. Sultfølelsen og sexlysten var godt udviklet, og en tydelig seksuel udvælgelse gav sig udtryk i en primitiv form for frieri og valg af partnere. De ville slås heftigt for at forsvare sine artsfæller og ganske ømme mod sine familiemedlemmer, og de havde en selvnedvurderings evne som grænsede til skam og anger. De viste stor ømhed for hverandre og var rørende loyale mod deres partnere, men hvis omstændighederne skilte dem, ville de vælge nye partnere.

Som værende lille af natur og med et skarpt sind som gjorde dem opmærksom på farerne i deres opholdssted i skoven, udviklede de en usædvanlig frygt som fik dem til at optræde med en forsigtighed som bidrog enormt til deres overlevelsessevne, så som det at bygge enkle forskansninger højt oppe i trætoppene som værnede dem mod de mange farer nede på jorden. Begyndelsen til menneskehedens frygttendenser har sin oprindelse i disse tider.

Disse tidlige pattedyr udviklede en stærkere stammebevidsthed end hvad der tidligere var forekommet. De var faktisk udpræget selskabelige, men alligevel yderst genstridige, hvis de på nogen måde blev forstyrret i deres dagligdags gøremål, og de opviste et forrygende temperament hvis de blev tilstrækkelig tirret. Men deres fjendtlige natur tjente et godt formål; højerestående grupper nølede ikke med at gå i krig mod deres underlegne naboer, og dermed blev arten efterhånden forbedret gennem selektiv overlevelse. Meget snart dominerede de livet blandt de mindre skabninger i dette område, og meget få af de ældre ikke kødædende abelignende arter overlevede.

Disse aggressive små dyr formerede sig og spredte sig over den mesopotamiske halvø i over tusinde år, mens de hele tiden forbedrede deres fysik og deres almene intelligens. Og det var bare halvfjerds generationer efter at denne nye art var opstået med den mest højtstående type halvabe som stamfader at det næste epokegørende udviklingstrin kom - den pludselige udskillelse af forfædrene til det næste afgørende skridt i menneskets evolution på Urantia.

3. MELLEMLIGGENDE PATTEDYR

I begyndelsen af den tidlige pattedyrs udvikling, i toppen af et træ boede der et højerestående par af disse behændige og smidige skabninger, blev et tvillingepar født, en han og en hun. I sammenligning med deres forfædre var de virkelig nogle små kønne skabninger. De havde kun lidt hår på kroppen, men dette var ingen ulempe i og med at de levede i et jævnt varmt klima.

Disse børn voksede til en længde på lidt over et hundrede og tyve centimeter. De var på alle måder større end deres forældre og havde lange ben og korte arme. Deres næsten perfekte modstillede tommelfingre var så godt som lige velegnet til alsidige arbejdsopgaver som menneskets tommelfinger er i dag. De gik oprejst, og deres fødder var næsten lige så velegnet at gå med som hos eftertidens menneskeracer.

Deres hjerner var mindre og underlegne i forhold til menneskenes, men vældig overlegne og forholdsvis meget større end hos deres forfædre. Tvillingerne udviste tidlig en højere intelligens og blev snart anerkendt som ledere for hele den tidlige pattedyrs gruppe; de indførte i realiteten en primitiv form for social organisering og økonomisk arbejdsfordeling. Denne bror og søster parrede sig og kunne snart glæde sig over et samfund på en og tyve børn som lignede dem selv, alle over en meter og tyve høje og på alle måder højerestående end deres forfædres arter. Denne nye gruppe udgjorde kernen af de mellemliggende pattedyr.

Da denne nye og overlegne gruppe havde vokset sig stor, udbrød der krig - en uforsonlig krig, og da den frygtelige kamp var over, var der ikke et eneste individ af den tidligere forfædres generation af pattedyr i live. De fåtallige, men mere kraftfulde og intelligente udløber af arten havde overlevet på bekostning af deres forfædre.

Og nu, i næsten femten tusinde år (seks hundrede generationer) blev denne skabning i denne del af verden den store skræk. Alle de højtstående og farlige dyr fra tidligere tider var bukket under. De store dyr som opholdt sig i disse områder, var ikke kødædere, og de større arter af kattefamilien, løver og tigre, havde endnu ikke invaderet denne ejendommelige afskærmede afkrog af jordens overflade. Derfor voksede disse mellemliggende pattedyr sig tapre og underlagde sig hele deres hjørne af skabelsen.

Sammenlignet med forfædrenes art udgjorde de mellemliggende pattedyr på alle måder en forbedring. Til og med var deres oprindelige levealder forlænget, omtrent med femogtyve år. En række rudimentære menneskelige egenskaber viste sig hos denne nye art. Ud over de medfødte tilbøjeligheder som deres forfædre fremviste, var disse mellemliggende pattedyr i stand til at vise afsky i visse frastødende situationer. Ydermere havde de et tydeligt samlerinstinkt; de gemte mad til senere brug og var svært ivrige efter at samle på glatte, runde småsten og visse typer af runde sten som passede til forsvar og angrebsammunition.

Disse mellemliggende pattedyr var de første til at fremvise en klar tilbøjelighed til at bygge noget som gav sig udslag i, at de konkurrerede om at bygge de bedste bopladser i trætoppene og de bedste underjordiske skjulesteder med mange tunneler, de var den første pattedyrsart som nogensinde sørgede for trygge gemmesteder både i træerne og underjordiske beskyttelsesrum. I stor grad gik de bort fra at bruge træerne som opholdssted; de levede på jordbunden om dagen og i trætoppene om natten.

Efterhånden som tiden gik, førte den naturlige øgning i bestanden til en hård konkurrence om mad ressourcerne og hunnerne, noget som kulminerede i en række indbyrdes slagsmål som næsten udryddede hele arten. Disse kampe fortsatte helt til bare én gruppe på mindre end hundrede individer havde overlevet. Men endnu engang sejrede freden, og denne eneste overlevende stamme byggede igen sine soverum i trætoppene, og vendte igen tilbage til en normal og halvfredelig tilværelse.

I kan knap nok indse hvilke små margener som fra tid til anden skilte jeres førmenneskelige forfædre fra at blive udryddet. Havde frøen, der var en forløber for hele menneskeheden, ved en bestemt lejlighed hoppet 5 cm kortere, ville hele evolutionshistorien have ændret sig betydeligt. Den umiddelbare lemur lignende mor til de tidlige pattedyrs arter undslap døden kun med en hårsbredde margin, ikke mindre end fem gange, før hun fødte faderen til den nye og højerestående pattedyrs klasse. Men det tætteste kald af alle var, da lynet slog ned i træet, hvor den kommende moder til primattvillingerne lå og sov. Begge disse mellemliggende forældre fik sig et alvorligt chok og blev stærkt forbrændt; tre af deres syv unger blev dræbt af dette lyn fra himlen. Disse udviklende dyr var næsten overtroiske. Dette par, i hvis trætoppehjem, lynet slog ned, var de virkelige ledere for den mest progressive gruppe af de mellemliggende arter; og mere end den halve stamme, som bestod af de mest intelligente familier, fulgte deres eksempel og flyttede over tre kilometer væk fra denne plads og begyndte at bygge nye boliger i trætoppene og nye gemmesteder under jorden - som midlertidig ly mod pludselige farer.

Lidt efter at de havde bygget deres nye hjem færdig, blev dette par, veteraner fra så mange stridigheder, de stolte forældre til et tvillingepar af de mest interessante og betydningsfulde dyr som nogensinde var blevet født ind i verden. De var nemlig de første af den nye art af *primater*, som udgjorde det næste vigtige skridt i den førmenneskelige evolution.

I samme tidsrum som disse primattvillinger blev født, var der et andet par - en mærkværdig tilbagestående han og hun fra de mellemliggende pattedyrs stamme, et laverestående par både mentalt og fysisk - som også fødte et tvillingepar. Disse tvillinger af modsat køn havde en ligegyldig holdning til det at erobre, de brød sig kun om at skaffe mad, og siden de ikke ville spise kød, mistede de snart al interesse for at jage efter bytte. Disse tilbagestående tvillinger blev grundlæggerne af de moderne abearter. Deres efterkommere søgte til de varmere sydlige områder med dets milde klima og disses overflod af tropefrugter, og der har de foresat med at leve på omtrent samme vis, bortset fra de forgreninger som parrede sig med de ældre typer af gibboner og aber og med en kraftig forringelse til følge.

Således kan man tydelig se, at mennesket og aben kun er beslægtet med hverandre gennem det at de stammer fra de mellemliggende pattedyr, en stamme hvor to tvillingepar blev født og efterfølgende udskilt i samme tidsrum. Det laverestående par kom til at give ophav til dagens typer af aber; bavianen, chimpansen og gorillaen; det højerestående par kom til at videreføre den opadstigende linje som ledte udviklingen frem mod selve mennesket.

Nutidsmennesket og menneskeaberne udgik fra den samme stamme og art, men ikke fra de samme forældre. Menneskets forfædre nedstammer fra bærerne af de overlegne arveanlæg blandt de selektive overlevende fra denne mellemliggende pattedyrs gruppe, mens vores dages menneskeaber (med undtagelse af visse allerede eksisterende typer af lemurer, gibbonaber og andre aber og abelignende skabninger) er efterkommere af det laverestående par i denne gruppe af mellemliggende pattedyr, et par som kun overlevede ved at gemme sig i et underjordisk madforråd i over to

uger mens stammens sidste, rasende strid foregik, og de dukkede ikke frem igen før stridighederne var vel overstået.

4. PRIMATERNE

Men tilbage til fødselen af de højerestående tvillinger, en han og en hun, de to ledende medlemmer af den mellemliggende pattedyrs stamme. Disse dyrebørn var af en usædvanlig slags; de havde endnu mindre hår på kroppen end deres forældre, og fra de var ganske små insisterede de på at gå oprejst. Forfædrene havde altid lært sig at gå på bagbenene, men disse primattvillinger stod oprejst helt fra begyndelsen. De blev over halvanden meter høje, og hovederne blev større end for gruppens andre medlemmer. De lærte sig tidlig at kommunikere med hinanden ved hjælp af tegn og lyde, men de var aldrig i stand til at få deres folk til at forstå disse nye symboler.

Da de var blevet omkring fjorten år gamle, flygtede de væk fra deres stamme og drog vestover for at stifte deres egen familie og dermed grundlægge den nye art af primater. Og disse nye skabninger er helt korrekt blevet kaldt Primater fordi de var de direkte og umiddelbare dyriske forfædre til selve den menneskelige race.

Sådan gik det til, at primaterne kom til at lægge beslag på et område af vestkysten af den mesopotamiske halvø som dengang strakte sig ud i det sydlige hav, mens de mindre intelligente og nær beslægtede stammer boede rundt på spidsen af halvøen og opad østkysten.

Primaterne var mere menneskelige og mindre dyriske, end deres mellemliggende forgængere. Skeletproportionerne hos denne nye art var meget lig den primitive menneskeraces. Den menneskelige hånd- og fodtype var færdigudviklet, og disse skabninger kunne gå og endda løbe lige så godt som deres senere menneskelige efterkommere. De forlod for en stor del livet i træerne, men de fortsatte med at ty til trætoppene som en sikkerhedsforanstaltning om natten, for i lighed med sine forfædre var de meget bange af sig. Det at de brugte hænderne mere, bidrog stærkt til at de udviklede hjernens iboende evner. Men deres sind kan egentlig endnu ikke kaldes menneskelige.

Selv om primaternes følelsesmæssige natur skilte sig lidt ud fra deres forfædre, viste de en mere menneskelig tilbøjelighed i hele deres adfærd. De var, så absolut, storartede og højtstående dyr, som nåede en moden alder som tiårige og havde en naturlig livslængde på omkring fyre år. Det vil sige, de kunne have levet så længe om de var døde af sig selv, men i disse tidlige dage var det ikke mange dyr som døde af sig selv: til det var kampen for tilværelsen alt for intens.

Og nu, efter næsten ni hundrede generationers udvikling som varede i omtrent en og tyve tusinde år regnet fra starten af de tidlige pattedyr, fødte primaterne *pludselig* to bemærkelsesværdige skabninger, de første sande mennesker.

Sådan gik det altså til, at de tidlige pattedyr, som nedstammede fra den nordamerikanske type lemur, gav ophav til de mellemliggende pattedyr, som igen fremavlede de højerestående primater, som blev den primitive menneskeraces umiddelbare forfædre. Primatstammerne var det sidste livsvigtige led i udviklingen af den menneskelige evolution, men efter mindre end fem tusinde år fandtes der ikke et eneste individ fra disse enestående stammer tilbage.

5. DE FØRSTE MENNESKER

Fra året 1934 e.Kr. og tilbage til fødslen af de første to menneskers er der nøjagtig 993.419 år.

Disse to bemærkelsesværdige skabninger var virkelige menneskevæsener. De havde perfekt menneskelige tommelfingre, som mange af deres forfædre også havde haft, mens fødderne var lige så perfekte som hos nutidens menneskeracer. De færdes ved at gå og løbe, ikke ved at klatre; storetåens gribefunktion fandtes der ikke spor af. Når farer drev dem op i trætoppene, klatrede de på samme måde som nutidens mennesker; opad træstammen på bjørnemaner og ikke ved at slynge sig fra gren til gren som chimpanser og gorillaer.

Disse første mennesker (og deres efterkommere) blev fuldvoksne i tolvårsalderen og havde en potentiel levetid på omtrent femoghalvfjerds år gamle.

Mange nye slags følelser viste sig hos disse menneskelige tvillinger. De nærrede beundring for både genstande og andre

væsener og udviste en betydelig forfængelighed. Men det mest bemærkelsesværdige fremskridt i følelsesmæssige udvikling var den pludselige tilsynkomst af en ny gruppe af virkelig menneskelige følelser: den tilbedende gruppe, omfattende ærefrygt, ærbødighed, ydmyghed og endda en primitiv form for taknemmelighed. Frygt, forbundet med uvidenhed om naturfænomenerne, var i færd med at give oprindelse til en primitiv religion.

Det var ikke kun sådanne menneskelige følelser som kom til udtryk hos disse primitive mennesker, men mange endnu mere højtudviklede sindsstemninger var også til stede i deres rudimentære form. De havde en vis evne til at føle medlidenhed, skam og bebrejdelse og et udpræget sindelag for kærlighed, had og hævnlyst og til at blive tydelig jaloux.

Disse to første mennesker, tvillingerne, var en stor prøvelse for deres primatforældre. De var så nysgerrige og eventyrlystne at de nær var ved at miste livet ved talrige lejligheder før de var blevet atten år gamle. De var i grunden blevet temmelig arret inden de var tolv.

Meget tidlig lærte de sig at kommunikere med ord, inden de var ti, havde de udarbejdet et forbedret sprog bestående af tegn og ord på næsten et halvt hundrede idéer og radikalt udvidet og udbedret deres forældres enkle kommunikationsproces. Men hvor ihærdig de end prøvede, så klarede de kun at lære nogle få at tegnene og symbolerne til deres forældre.

Da de var omkring ni år gamle, tog de en pragtfuld dag en afstikker nedad floden og afholdte en skæbnesvanger rådslagning. Hvert eneste himmelske intelligensvæsen som var udstationeret på Urantia, inklusive mig selv, var til stede som observatør af udvekslingerne som fandt sted under denne middagstimes stævnemøde. På denne begivenhedsrige dag kom de til en forståelse af, at de skulle leve med og for hinanden, og dette var den første af en serie af sådanne overenskomster som til sidst kulminerede i beslutningen om at flygte fra deres laverestående dyriske stammemedlemmer og begive sig nordover, uden at være klar over, at de dermed var i færd med at grundlægge den menneskelige race.

Selv om vi alle var svært optaget af, hvad disse to små vildmennesker havde gang i, var vi ude af stand til at kontrollere det som foregik i deres sind; vi hverken kunne eller ville gribe vilkårlig ind i deres beslutningsprocesser. Men indenfor de tilladte rammer for vores funktion på planeten besluttede vi, Livsbærerne sammen med alle vores medarbejdere, at forene os for at føre tvillingerne nordover og langt væk fra deres behårede og delvis i træerne boende stammefolk. Og så, som en følge af deres egen bevidste valg, udvandrede tvillingerne, og takket være vort opsyn udvandrede de nordover til et afsondret område, hvor de undslap muligheden for biologisk forringelse gennem at blande sig med deres laverestående slægtninge fra primatstammerne.

Kort før de forlod deres hjemlige skove, mistede de deres mor i et gibbonangreb. Selv om hun ikke var lige så intelligent som børnene, nærrede hun en vældig pattedyrs omsorg af højeste slags for sit afkom, og frygtløs gav hun sit liv i bestræbelsen på at redde dette vidunderlige par. Hendes offer var ikke forgæves, for hun holdt fjenden på afstand helt til deres far kom til med forstærkninger og drev angriberne på flugt.

Efter at dette unge par havde vendt deres stammefolk ryggen for at grundlægge den menneskelige race, blev deres primatfar meget snart helt fortvivlet - han var sønderknust. han nægtede at spise, selv når de andre unger bragte ham maden. Hans storartet afkom var tabt for ham, og livet så ikke ud til at være værd at leve blandt hans almindelige stammefolk. Så han vandrede ind i skoven og blev angrebet af fjendtlige gibbonaber og slået ihjel.

6. MENNESKESINDETS EVOLUTION

Vi, Livsbærerne på Urantia, havde gennemlevet den lange påpasselige ventende nattevagt siden den dag vi først plantede livsplasma i de planetariske farvande, så det var naturligt at tilsynkomsten af de første virkelige intelligente egen viljebestemte væsener bragte os stor glæde og ophøjet tilfredshed.

Vi havde iagttaget, hvordan tvillingerne udviklede sig mentalt gennem vores observation af, hvordan de syv bistående sindsånder, der var anvist til Urantia samtidig med vores ankomst, fungerede. Op gennem den lange evolutionære udvikling af planetariske liv, havde disse sindets utrættelige tjenere altid registreret deres stigende evne til at komme i kontakt med de successivt voksende hjernekapacitet hos de stadig højere udviklede dyr skabninger.

Først var det kun *intuitionens ånd* som kunne virke i den instinktive refleksbetingede adfærd hos urtidens dyreliv. Med udskillelsen af højerestående typer, kunne *forståelsens ånd* give sådanne skabninger evnen til spontan sammenkobling af forestillinger. Senere observerede vi *modets ånd* i funktion; de udviklende dyr udviklede virkelig en enkel form for beskyttende selvbevidsthed. Efter at pattedyrs gruppen havde set dagens lys, så vi *kundskabens ånd* komme til udtryk i stigende grad. Og udviklingen af de højerestående pattedyr satte *rådets ånd* i funktion, noget som førte til vækst i flokinstinktet og begyndelsen til primitiv social udvikling.

I stigende grad havde vi op igennem de tidlige pattedyrs lange udvikling, de mellemliggende pattedyr og primaternes udvikling observeret de første fem sindsånders øget ydelse. Men aldrig havde de to sidste, de højeste tjenere af sindet, været i stand til at fungere i det evolutionære sind af Urantia typen.

Forstil jer vores glæde den dag - tvillingerne var omtrent ti år gamle - da *tilbedelses ånd* fik sin første kontakt med sindet hos den kvindelige tvilling, og lidt efter med den mandliges sind. Vi viste at noget nært beslægtet med menneskesindet nærmede sig sit toppunkt, og da de, omtrent et år senere, til slut bestemte sig for, som en følge af meditativ overvejelse og målrettet beslutsomhed, at flygte hjemmefra og rejse nordover, da begyndte *visdommens ånd* at fungere på Urantia i disse to sind som nu var blevet anerkendt som menneskelige.

Der skete en ny slags mobilisering af de syv bistående sindsånder. Vi var fulde af forventning; vi erkendte at den stund vi længe havde ventet på, nærmede sig. Vi viste at vi stod på tærsklen til realiseringen af vores langvarige indsats efter at udvikle viljeskabninger på Urantia.

7. ANERKENDELSE AF EN BEBOET VERDEN

Vi behøvede ikke vente længe. Midt på dagen, dagen efter tvillingernes rømning, kom den første test af transmissionen af universets kredsløbs signaler ved den planetariske modtagelsesfokus på Urantia. Vi var, naturligvis, alle opstemte over erkendelsen af, at en stor begivenhed var forestående; men siden denne verden var en livseksperiment station, havde vi ikke den ringeste idé om præcis hvordan vi ville blive underrettet om anerkendelsen af intelligent liv på planeten. Men vi blev ikke holdt længe i forventningsfuld spænding. På den tredje dag efter tvillingernes flugt, og før korpset af Livsbærere forlod planeten, ankom Nabadons ærkeengel for at etablere det første planetariske kredsløb.

Det var en betydningsfuld dag på Urantia da vores lille gruppe samles sig rundt om planetariske pol for rumkommunikation og modtog det første budskab fra Salvington over planetens nyoprettede sindskredsløb. Og dette første budskab, dikteret af chefen for ærkeenglenes korps sagde:

”Til Livsbærerne på Urantia - vær hilset! Vi formidler forsikringen for, at der råder stor glæde på Salvington, Edentia og Jerusem som reaktion på signalet om eksistensen af sindets vilje værdighed på Urantia er blevet registreret i Neadon hovedkvarter. Tvillingernes målbevidste beslutning om at flygte nordover og holde sit afkom adskilt fra deres laverestående forfædre er blevet nedskrevet. Dette er den første beslutning af sindet - den menneskelige sindstype - har fattet på Urantia, noget som automatisk etablerer kredsløbet for kommunikation, som dette indledende budskab om anerkendelse sendes via.“

Det næste som kom via dette nye kredsløb, var hilsner fra de Højeste på Edentia. De indeholdt instrukser til de fastboende Livsbærere som forbød os at påvirke det livsmønster vi havde etableret. Vi bliver bedt om ikke at gribe ind i nogen sådanne fremherskende menneskelige fremskridt. Men dette bør ikke lede til den slutning, at Livsbærerne nogensinde vilkårligt og på mekanisk vis blander sig i det planetariske evolutionære planers naturlige proces, for det gør vi ikke. Men frem til dette tidspunkt havde vi haft lov til at manipulere omgivelserne og beskytte livsplasmaen på en speciel måde, og det var denne ualmindelige, men helt naturlige overvågning som nu skulle afbrydes.

Og ikke så snart var den Højeste færdige med at tale før det smukke budskab fra Satania systemets daværende hersker Lucifer begyndte at komme ind til planeten. Nu hørte Livsbærerne velkomst ordene fra deres egen chef og modtog hans tilladelse til at vende tilbage til Jerusem. Dette budskab fra Lucifer indeholdt den officielle godkendelse af Livsbærernes arbejde på Urantia og løslod os fra al fremtidig kritik af enhver af vore bestræbelser på at forbedre Nabadons livsmønstre som de var etableret i Satania systemet.

Disse meldinger fra Salvington, Edentia og Jerusem var den formelle markering af afslutningen på Livsbærernes årelang tilsyn med planeten. Gennem mange tidsaldre havde vi stået til tjeneste, kun med hjælp fra de syv bistående sindsånder og de Fysiske Mesterkontrollere. Og nu da viljen, evnen til at tilbede og til at stige opad, havde vist sig hos planetens evolutionære skabninger, indså vi at vort arbejde var fuldført, og vores gruppe forberedte sin afrejse. I og med at Urantia er en verden for livsmodifikation, blev der givet tilladelse til at lade to Senior livsbærere med tolv assistenter blive tilbage, og jeg blev valgt som medlem af denne gruppe og har siden altid været på Urantia.

Det er akkurat 993.408 år siden (regnet fra 1934 e.Kr.) at Urantia formelt blev anerkendt som en menneskebeboet planet i universet Nebadon. Den biologiske evolution havde endnu engang ført frem til de menneskelige niveauer af viljens værdighed; mennesket var ankommet til planet 606 i Satania.

[Udarbejdet af en Livsbærer i Nebadon bosiddende på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 63

DEN FØRSTE MENNESKEFAMILIE

URANTIA blev registreret som en beboet verden, da de to første menneskevæsener - tvillingerne - var elleve år gamle og inden de var blev forældre til den førstefødte af den anden generation af de egentlige mennesker. Ærkeengelens budskab fra Salvington, ved dette begivenhed af formel planetarisk anerkendelse, blev afsluttet med følgende ord:

”Menneskesindet er fremtrådt på 606 i Satania, og disse forældre til den nye race skal kaldes *Andon* og *Fonta*. Og alle ærkeenglene beder til, at disse væsener snart måtte blive beriget med den personlige iboende gave af den Universelle Faders ånd.”

Andon er det navn som i Neadon betyder ”det første Fader-lignende væsen som udviser menneskelig længsel efter fuldkommenhed”. Fonta betyder ”det første Søn-lignende væsen som udviser menneskelig længsel efter fuldkommenhed”. Andon og Fonta kendte ikke til disse navne indtil de blev udstyret med dem på tidspunktet for deres fusion med deres Tankerettere. Under hele deres ophold som dødelige på Urantia kaldte de hinanden for Sonta-an og Sonta-en; Sonta-an betyder ”elsket af mor” og Sonta-en ”elsket af far”. De gav hinanden disse navne, og navnenes betydning er betegnende for deres gensidige hensyn og tilgivelse.

1. ANDON OG FONTA

I mange henseender var Andon og Fonta de mest betydningsfulde mennesker som nogensinde har levet på jorden. Dette vidunderlige par, de egentlige forældre til hele menneskeheden, var i ethvert henseende overlegne til mange af deres nærmeste efterkommere, og de afveg radikalt fra alle deres forfædre, både umiddelbare og fjerne.

Forældrene til dette første menneskepar afveg tilsyneladende ikke meget fra gennemsnittet i deres stamme, selvom de tilhørte de mere intelligente medlemmer, den gruppe som først lærte at kaste med sten og anvende køller i kamp. De anvendte også skarpe splinter af sten, flint og ben.

Mens Andon endnu levede med sine forældre havde han fastgjort et skarpt stykke flintsten i enden af en kølle, ved hjælp af dyr sener til dette formål, og ved ikke mindre end et dusins tilfælde havde han god anvendelse af et sådant våben for at redde både sit eget liv og livet på hans lige så eventyrlysten og nysgerrige søster, som altid ledsaget ham på alle hans udforskninger.

Andon og Fontas beslutning om at flygte fra abe stammerne viser, at kvaliteten i sindet langt overgik kerne intelligensen som karakteriserede så mange af deres senere efterkommere, der ydmygede sig ved at parre sig med deres retarderede søskende blandt abe stammerne. Deres ubestemte følelse af at være noget mere end blot dyr kom sig af, at de havde personlighed og var forstærket af Tankeretterens indre nærværelse.

2. TVILLINGERNES FLUGT

Efter at Andon og Fonta havde besluttet at flygte nordpå, blev de tynget af frygt for en tid, især frygten for at mishage deres far og de nærmeste familiemedlemmer. De forestillede sig, hvordan deres fjendtlige slægtninge ville gå ud og lede efter dem og erkendte muligheden af at møde døden i hænderne på deres allerede misundelige stammefolk. I deres yngre år havde tvillingerne mest tilbragt deres tid i hinandens fællesskab, og af denne årsag havde de aldrig været særlig populære blandt deres fætre i primat stammen. De havde heller ikke forbedret deres position i stammen ved at bygge et

separat og meget overlegen hjem i trætoppen.

Det var i dette nye hjem mellem trætoppene at de, en sen nat blev vækket af en voldsom storm, og mens de ængsteligt og ømt omfavnede hinanden, at de endeligt og helljertet besluttede sig for at flygte fra stammens bopladser og hjemmet i trætoppen.

De havde allerede forberedt et primitivt fristed i trætoppene omtrent en halv dag rejse mod nord. Dette var deres hemmelige og sikker gemmested den første dag væk fra hjemme skovene. Selvom tvillingerne ligesom Primaterne delte døds frygt ved at opholde sig på jorden om natten, forlod de kort før mørkets frembrud og begyndte deres vej mod nord. Selvom det krævede usædvanlig mod af dem til at påtage sig denne aften rejse, selvom det var fuldmåne, så konkluderede de med rette, at det var usandsynligt, at de ville være savnet og forfulgt af deres stammefolk og slægtninge. De ankom sikkert til deres tidligere forberedte gemmested kort efter midnat.

På deres vej nord opdagede de forekomsten af et blotlagt flintdepot, og fandt mange egnede sten skabt til forskellige formål som de indsamlede til forsyning for fremtiden. Da Andon forsøgte at tilpasse disse flintesten så de bedre ville være egnet for nogle formål, opdagede han deres kapacitet til at yde gnister og fik idéen om at fremstille ild. Men ideen fik ikke fast greb i ham, da klimaet stadig var behageligt og der var ikke et stort behov for ild.

Efterårssolen blev imidlertid lav på himlen, og mens de vandede nord på blev nætterne koldere og koldere. De var allerede blevet tvunget til at anvende dyreskind for at holde sig varme. Inden de havde været væk hjemmefra en måned antydede Andon til sin mage at han troede han kunne lave ild med flint. De forsøgte i to måneder at starte et bål med hjælp af gnisten fra flintestenen men det mislykkedes hele tiden. Hver dag forsøgte dette par at slå gnister fra flinten og bestræbte sig på at tænde træet. Endelig en dag omkring solnedgangen blev hemmeligheden afsløret da det gik op for Fonta til at klatre op i et træ tæt på for at hente en forladt fuglerede. Reden var tør og let antændelig og flammede straks op i fuldt blus i samme øjeblik som den blev ramt af gnisten. De blev så overraskede og skræmte af deres fremgang at ilden næsten slukkede for dem, men de reddede den ved at lægge egnet brænde på, og sådan begyndte den første søgning efter brænde af forældrene til hele menneskeheden.

Dette var en af de mest glædesfyldte øjeblik i deres korte men begivenhedsrige liv. Hele natten sat de oppe og kiggede på deres ild som brændte, samtidigt som de noget uklart indså at de havde gjort en opdagelse som skulle gøre det muligt for dem at trodse klimaet og således for altid at være uafhængige af deres dyreslægtninge i de sydlige landområder. Efter at have hvilet i tre dage og nydt ilden fortsatte de deres rejse.

Andons forfædre blandt primaterne havde ofte holdt gang i ild som var tændt af lyn, men aldrig tidligere havde jordens væsener haft en metode til at tænde ild efter eget behag. Men det tog lang tid inden tvillingerne lærte sig at tørre mos og andre materialer kan fænge ild lige så let som fuglereder.

3. ANDONS FAMILIE

Der gik næsten to år fra tvillingernes afrejse hjemmefra inden deres første barn blev født. De navngav ham Sontad; og Sontad var den første fødte væsen på Urantia som ved fødselen blev indpakket i beklædning på fødselstidspunktet. Den menneskelige race havde fået sin begyndelse, og med denne nye udvikling fremtrådte instinktet om på lempelig måde at tage sig af den mere hjælpeløse nyfødte, hvilket ville komme til at karakterisere den progressive udvikling af den intellektuelle klasse af sindet i modsætning til den mere rent dyriske type.

Andon og Fonta fik sammenlagt nitten børn og de levede så længe at de fik selskab af næsten et halv hundrede børnebørn og et halvt dusin oldebørn. Familien boede i fire tilstødende klippeudspring eller halvgrotter, hvoraf tre var indbyrdes forbundet med gange som var udgravet i den bløde kalksten med flintstensredskaber som Andons børn havde udviklet.

Disse tidlige Andoniter udviste en meget markant klan-lignende ånd; de jagede i flok og forvildede sig aldrig langt væk fra bopladsen. De syntes at indse at de var en isoleret og unik gruppe af levende væsener og skulle derfor undgå at blive adskilt. Denne følelse af intimt slægtskab skyldtes utvivlsomt forbedrede sinds aktivitet af de bistående sindsånder.

Andon og Fonta arbejdede ustandseligt på klanens velfærd og opløftelse. De levede til en alder af toogfyrre, da de begge blev dræbt i forbindelse med et jordskælv af en overhængende klippeblok som faldt ned. Fem af deres børn og elleve børnebørn omkom sammen med dem, og næsten tyve af deres efterkommere fik alvorlige skader.

Efter døden af sine forældre, overtog Sontad, på trods af en alvorlig skadet fod, straks ledelsen af klanen og blev bistået af hans kone, der var hans ældste søster. Deres første opgave var at rulle sten op for effektivt at begrave deres døde forældre, brødre, søstre og børn. Man bør ikke tildele denne begravelseshandling nogen overdreven betydning. Deres opfattelse om livets fortsættelse efter døden var meget vag og ubestemt, hovedsagligt afledt af deres fantastiske og brogede drømmeliv.

Andons og Fontas slægt holdt sammen indtil den tyvende generation, indtil kampen om føde i forening med sociale spændinger førte til spredningens begyndelse.

4. DE ANDONISKE KLANER

Det primitive menneske - Andoniterne - havde sorte øjne og en mørklødet teint, noget af en krydsning mellem gul og rød.. Melanin er et farvestof som findes i alle menneskers hud. Det er det oprindelige Andoniske hudpigment. I deres generelle udseende og hudfarve lignede disse tidlige Andoniter mere om de nutidige eskimoer end om nogen anden nutlevende mennesketype. De var de første væsener til at bruge skind af dyr som en beskyttelse mod kulde; de havde lidt mere hår på kroppen, end nutidens mennesker..

Stammelivet som dyreforfædre til disse tidlige mennesker havde varslet begyndelsen på en lang række sociale konventioner, og med det ekspanderende følelsesliv og den øgede hjernestyrke fulgte den umiddelbare udvikling af den sociale organisation og en ny arbejdsdeling i klanen. De var overordentlig dygtige til at efterligne, men lege instinktet var kun lidt udviklet, og sansen for humor var næsten fraværende. Primitive mennesker smilede lejlighedsvis, men hengav sig aldrig til hjertelig latter. Humor var arven fra den senere Adamiske race. Disse tidlige mennesker var ikke så følsomme overfor smerte og heller ikke så reaktiv til ubehagelige situationer som mange af de senere udviklende dødelige. Børnefødsel var ikke en smertefuld og generende prøvelse til Fonta og hendes nærmeste efterkommere.

De var en vidunderlig stamme. Hannerne ville kæmpe heroisk for sikkerheden af deres ægtefæller og deres afkom; hunnerne var kærligt hengiven til deres børn. Men deres patriotisme var helt begrænset til den umiddelbare klan. De var meget loyale over for deres familier; de ville dø uden spørgsmål i forsvaret for deres børn, men de var ikke i stand til at forstå tanken om at forsøge at gøre verden til et bedre sted for deres børnebørn. Altruisme var endnu ufødt i menneskets hjerte, uanset at alle de følelser der er vigtige for fødslen af religion allerede var til stede i disse Urantia indfødte.

Disse tidlige mænd besad en rørende hengivenhed for deres kammerater og havde bestemt en reel, om end rå, idé om venskab. Det var et almindeligt syn i senere tider, i løbet af deres konstant tilbagevendende kampe med laverestående stammer, at se en af disse primitive mænd tappert kæmpende med den ene hånd, mens han kæmpede videre, forsøgte at beskytte og redde en såret kollega kriger. Mange af de mest ædle og yderst menneskelige træk fra den efterfølgende evolutionære udvikling blev rørende bebudet i disse primitive folkeslag.

Den oprindelige Andoniske klan opretholdt en ubrudt linje af lederskab, indtil den syvogtyvende generation, da der ikke var nogen mandlige arving blandt Sontads direkte efterkommere, begyndte to rivaliserende vordende herskere fra klanen at kæmpe for overherredømme.

Før den omfattende spredning af de Andoniske klaner havde et veludviklet sprog udviklet sig fra deres tidlige bestræbelser for at kommunikere med hinanden. Dette sprog fortsatte med at vokse, og der var næsten daglige nye udtryk på grund af de nye opfindelser og tilpasninger til miljøet, som blev udviklet af disse aktive, rastløse og nysgerrige mennesker. Og dette sprog blev det talte ord på Urantia, de tidlige menneske familiers tungemål, indtil den senere tilsynskomst af de farvede racer.

Som tiden gik, voksede de Andoniske klaner i antal, og kontakten til de ekspanderende familier udviklede friktion og misforståelser. Kun to ting kom til at optage sindet hos disse folks: jagten for at få mad og krigsførelse for at hævne sig mod nogle reelle eller formodede uretfærdigheder eller fornærmelser fra de omkringliggende stammer.

Slægtsfejder tiltog, stammekrige brød ud, og alvorlige tab forekom blandt de allerbedste elementer i de mere dygtige og avancerede grupper. Nogle af disse tab var uoprettelige; nogle af de mest værdifulde gener i form af evner og intelligens var for evigt tabt for verden. Denne tidlige race og dens primitive civilisation blev truet af udryddelse af denne uophørlige krigsførelse af klaner.

Det er umuligt at tilskynde sådanne primitive væsener i længere tid til at leve sammen i fred. Mennesket er efterkommer af kæmpede dyr, og tæt forbundne, ukultiverede mennesker irritere og fornærme hinanden. Livsbærerne kender denne tendens blandt evolutionære væsener og tager derfor forbehold for den eventuelle adskillelse af udviklingen af mennesker i mindst tre, og oftere seks, adskilte og separate racer.

5. SPREDNINGEN AF ANDONITERNE

De tidlige Andonitere trængte ikke ret langt ind i Asien, og kom ikke i første omgang ind i Afrika. De geografiske forhold på daværende tidspunkter styrede dem nordpå, og længere og længere mod nord, rejste disse mennesker, indtil de blev forhindret af den langsomt fremrykkende is i den tredje istid.

Før denne omfattende indlandsis nåede Frankrig og De Britiske Øer, havde efterkommere af Andon og Fonta trængt videre vestpå i Europa og havde etableret mere end tusind forskellige bosættelser langs de store floder, der løb ind i de dengang varme vande i Nordsøen.

Disse Andoniske stammer var de tidlige flod beboere i Frankrig; de levede langs floden Somme for titusinder af år. Somme er den eneste flod indlandsisen ikke har forandret, den strømmer ud til havet dengang meget som den gør i dag. Og det forklarer, hvorfor der findes så mange beviser for Andoniske efterkommere langs denne floddals strækning.

Disse Urantia indfødte levede ikke i træerne, men i nødstilfælde tog de stadig tilflugt i trætoppene. Normalt boede de i beskyttelse af udhængende klipper langs floderne og i bjergside huler, som gav dem et godt overblik over de tilnærmende og læ mod elementerne. De kunne således nyde komforten af deres bål uden at blive for meget generet af røgen. De var ikke rigtige hule beboere, selvom de senere iskapper som kom længere sydpå skubbede deres efterkommere ind i hulerne. De foretrak at slå lejr nær skovkanten og ved rindende vand.

De var meget tidligt blevet bemærkelsesværdigt kloge til at camouflere deres delvist beskyttede beboelser og udviste stor dygtighed i konstruktion af sten sovekamre, kuppelformede sten hytter, hvori de kravlede ind om natten. Indgangen til sådan en hytte blev lukket ved at rulle en sten foran den, en stor sten, der var blevet placeret indenfor til dette formål før tagstenene til sidst kom på plads.

Andoniterne var frygtløs og succesrige jægere, og med undtagelse af vilde bær og visse frugter af træerne, så levede de udelukkende af kød. Således som Andon havde opfundet stenøkse, så havde hans efterkommere tidligt opdaget boomerangen og harpunen og brugt dem effektivt. Et sind som skabte værktøj fungerede nu omsider sammen med en redskabs-hjælpende hånd, og disse tidlige mennesker blev meget dygtige i fremstilling af flintredskaber. De rejste vidt og bredt i jagten på flint, meget lignende nutidens mennesker som rejser til jordens ender i søgen efter guld, platin, og diamanter.

Og på mange andre måder manifesterede disse Andoniske stammer en vis grad af intelligens, som deres tilbagestående efterkommere ikke nåede på en halv million år, selvom de igen og igen genopdagede forskellige metoder til at lave ild.

6. ONAGAR - DEN FØRSTE SANDHEDSLÆRER

Efterhånden som Andoniternes spredning strakte sig længere væk, begyndte klanernes kulturelle og åndelige status at gå i opløsning i næsten ti tusind år, frem til Onagars dage, hvor han overtog ledelsen af disse stammer, og bragte fred blandt dem, og for første gang, førte dem alle i tilbedelsen af "menneskenes og dyrenes Giver af Ånde."

Andons filosofi havde været højst forvirrede; han kom tæt på at blive en ild tilbeder som følge af den store komfort forårsaget af hans utilsigtede opdagelse af ild. Fornuften, førte ham fra hans egen opdagelse til solen som en overlegen og mere ærefrygtindgydende kilde til varme og lys, men den var for fjern, og så undlod han at blive en sol tilbeder.

Andoniterne udviklede tidligt en frygt for elementerne - torden, lyn, regn, sne, hagl, og is. Men sult var den konstant tilbagevendende trang af disse tidlige dage, og da de i høj grad levede af dyr, udviklede de til sidst en form for tilbedelse af dyr. For Andon, de større fødevarer dyr var symboler på kreativ magt og opretholdende kraft. Fra tid til anden blev det skik at udpege forskellige af disse større dyr som objekter for tilbedelse. Når et bestemt dyr var populært, trak man rå konturerne af det på væggene i hulerne, og senere, da kunsten gjorde fortsat fremskridt, blev sådan et dyregud indgraveret på forskellige prydsgenstande.

Meget tidligt dannede de Andoniske folk vane ved at afstå fra at spise kødet fra dyr som stamme ærede. Lidt efter, for mere passende at imponere deres unges sind, udviklede de en ceremoni af ærbødighed, der blev foretaget omkring kroppen af en af disse ærede dyr; og stadig senere, udviklede denne primitive handling sig til den mere udførlige offerceremoni hos deres efterkommere. Dette er oprindelsen af ofring som en del af tilbedelse. Denne idé blev videreudviklet af Moses i det hebraiske ritual og blev bevaret i princippet af apostlen Paulus, som læren om forsoning for synden ved "at udgyde blod."

At føden var den vigtige ting i livet for disse primitive mennesker fremgår af bønnerne deres store lærer Onagar lærte disse enkle folk. Og denne bøn er:

"Åh Livets Ånde, giv os i dag vort daglige mad, fri os fra isens forbandelse, red os fra vores fjender i skoven, og modtag os med barmhjertighed ind i det Store Bagved".

Onagar opretholdt hovedkvarter på de nordlige kyster af det antikke Middelhav i nærheden af det nuværende Kaspiske Hav på en boplads kaldet Oban, et hvile sted på den vestgående drejning af den rejserute der fører op mod nord fra det sydlige Mesopotamien. Fra Oban sendte han lærere ud til de fjerntliggende bosættelser for at sprede sine nye doktriner om en Guddom og hans begreb om det hinsides, som han kaldte det Store Bagved. Disse Onagars sendebude var verdens første missionærer; de var også de første mennesker til at tilberede kød, den første regelmæssige brug af ild til fremstilling af fødevarer. De kogte kødet både på enderne af pinde og på varme sten; senere ristede de store stykker i ilden, men deres efterkommere vendte næsten tilbage udelukkende til brugen af råt kød.

Onagar blev født for 983.323 år siden (regnet fra 1934 e.kr.), og han levede til han blev 69 år gammel. Optegnelserne af resultaterne af dette mesterlige sind og denne åndelig leder fra tiden før Planetprinsen er en spændende beretning om hvordan disse primitive folkeslag organiserede sig til en reel samfund. Han indførte et effektivt stammestyre, hvis lige de efterfølgende generationer ikke opnåede i mange årtusinder. Indtil Planetprinsens ankomst, opstod der aldrig en lige så stor åndelig civilisation på jorden. Disse enkle mennesker havde en reel bestemt primitiv religion, men den gik efterfølgende tabt til deres degenererede efterkommere.

Selvom både Andon og Fonta havde modtaget Tankerettere, ligesom mange af deres efterkommere, men det var først i Onagar dage, at Tankerettere og serafvogtere i stort antal kom til Urantia. Det var virkelig det primitive menneskes gyldne tidsalder.

7. ANDON OG FONTAS OVERLEVELSE

Andon og Fonta, menneskeslægtens lysende grundlæggere, fik deres anerkendelse på tidspunktet for pådømmelse af Urantia ved Planetprinsens ankomst, og de kom i rette tid, fra mansoniaverdnernes regime med statsborgerskab på Jerusem. Selv om de aldrig har fået lov til at vende tilbage til Urantia, er de bevidste om historien af den race, de grundlagde. De sørgede over Caligastias forræderi, sørgede på grund af Adams fiasko, men glædede sig overordentlig da meddelelsen blev modtaget, at Michael havde valgt deres verden som scene for sin sidste overdragelse.

I Jerusem fusionerede både Andon og Fonta med deres Tankerettere, som også flere af deres børn, herunder Sontad, men de fleste af selv deres nærmeste efterkommere opnået kun fusion med Ånden.

Kort efter deres ankomst til Jerusem fik Andon og Fonta, tilladelse fra Systemherskeren til at vende tilbage til den første mansoniaverden for at tjene sammen med de morontiapersonligheder, der hilser tidens pilgrimme fra Urantia velkommen til de himmelske sfærer. Og de er blevet tildelt denne tjeneste på ubestemt tid. De ansøgte om at sende en

hilsen til Urantia i forbindelse med disse åbenbaringer, men denne anmodning blev klogt nægtet dem.

Dette er beretningen af det mest heroiske og fascinerende kapitel i hele Urantia historie, historien om evolutionen, livets kampe, død og evig overlevelse af de unikke forældre for hele menneskeheden.

[Fremført af en Livsbærer bosat på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 64

DE EVOLUTIONÆRE FARVEDE RACER

DETTE er historien om de evolutionære racer på Urantia fra Andon og Fontas dage, næsten en million år siden, videre gennem Planetprinsens tid til afslutningen af istiden.

Den menneskelige race er næsten en million år gammel, og den første halvdel af denne beretning svarer stort set til tiden før Planetprinsens dage på Urantia. Den sidste halvdel af menneskehedens historie begynder på tidspunktet for Planetprinsens ankomst og de seks farvede racers fremkomst og svarer stort set til den periode, der almindeligvis betragtes som den ældre palæolitiske stenalder.

1. DE ANDONISKE URBEFOLKNINGER

Det primitive menneske fik sin evolutionære tilsynekomst på jorden for lidt mindre end en million år siden, og det blev et energisk erfaringsfortagende. Han søgte instinktivt at undslippe faren ved sammenblanding med de ringere abestammer. Men han kunne ikke migrere mod øst på grund af de tørre tibetanske højland, 9000 meter over havets overflade; ej heller kunne han gå mod syd eller vest på grund af det udvidede Middelhav, som dengang stræk sig mod øst til Det Indiske Ocean; og da han gik mod nord, stødte han på den fremrykkende is. Men selv når yderligere migration blev blokeret af is, og selvom de spredtliggende stammer blev mere og mere fjendtlige mod hinanden, overvejede, de mere intelligente grupper aldrig tanken om at gå sydpå for at leve blandt deres behårede, træboende fætre, med et laverestående intellekt.

Mange af menneskets tidligste religiøse følelser voksede ud af deres følelse af hjælpeløshed i det indestængte miljø af denne geografiske beliggenhed - bjergene til højre, vand til venstre, og is foran. Men disse progressive Andoniter ville ikke vende tilbage til deres laverestående træboende slægtninge i syd.

I modsætning til deres ikke-menneskelige slægtninge undgik disse Andoniter skovene. I skovene har mennesket altid gået baglæns; den menneskelige udvikling har kun gjort fremskridt i det åbne og i de højere breddegrader. Kulden og sult på de åbne landområder stimulerede til initiativ, opfindelse, og opfindsomhed. Mens disse Andoniske stammer blandt prøvelser og afsavn i disse barske nordlige himmelstrøg udviklede pionererne inden for den nuværende menneskelige race, så levede deres tilbagestående fætre i overflod i de sydlige tropiske skove i det land, der udgjorde deres tidligere fælles oprindelse.

Disse hændelser indtræf på tidspunkter af den tredje istid, den første efter geologernes beregninger. De første to istider var ikke særlig omfattende i Nordeuropa.

Under det meste af istiden var England i landfast forbindelse med Frankrig, mens Afrika senere forenedes med Europa af landbroen ved Sicilien. På tidspunktet for de Andoniske migrationsvandring var der en kontinuerlig landforbindelse fra England i vest gennem Europa og Asien til Java i øst; men Australien var igen isoleret, hvilket yderligere forstærkede udviklingen af egen særpræget fauna.

For 950.000 år siden havde efterkommere af Andon og Fonta migreret langt mod øst og vest. Mod vest passerede de over Europa til Frankrig og England. I senere tider, trængte de østpå så langt som Java, hvor deres knogler for nylig blev fundet - den såkaldte Java mand - og drog videre til Tasmanien.

De grupper, der rejste vestover blev mindre forurenede af de tilbagestående arveanlæg fra deres oprindelse gensidige

forfædre end dem, der rejste østover, og som frit blandede sig med deres retarderede slægtninge blandt dyrene. Disse individer der ikke gjorde nogen fremskridt drev sydover og fortsatte parringen med de laverestående stammer. Senere, vendte et stigende antal blandet efterkommere tilbage mod nord for at parre sig med de hurtigt ekspanderende Andoniske folk, og sådanne uheldige foreninger forværrede altid den overlegne race. Færre og færre af de primitive bosættelser fastholdt tilbodelsen af Åndegiveren. Denne tidlige opstående civilisation var truet af undergang.

Sådan har det altid været på Urantia. Civilisationer som har været lovende er den ene efter den anden blevet forværret og er til sidst blevet udslettet af det tåbelige i at lade de højerestående frit avle med efterkommerne af de laverestående.

2. FOXHALL-FOLKET

900.000 år siden forsvandt Andon og Fonta kunst og Onagars kultur fra jordens overflade; kultur, religion, og selv flintestensforarbejdning var på sit laveste niveau.

Det var i de tider, hvor et stort antal laverestående blandingsgrupper ankom til England fra det sydlige Frankrig. Disse stammer var i en stort udstrækning blandet med de abelignende skovvæsener, de var knap nok mennesker. De havde ingen religion, men kunne bearbejde rå flintsten og besad tilstrækkelig intelligens til at fremstille ild..

Deres efterfølgere i Europa var en noget højerestående og frugtbar folk, hvis efterkommere snart spredte sig over hele kontinentet fra isen i nord til Alperne og Middelhavet i syd. Disse stammer udgør den såkaldte *Heidelberg race*.

Under denne lange periode med kulturel forfald fortsatte Foxhall befolkninger i England og Badonan stammerne nordvest for Indien med at holde fast i nogle af traditionerne fra Andon og visse rester af kulturen fra Onagar.

Foxhall folket boede længst mod vest og det lykkedes dem at bevare meget af den Andoniske kultur; de bevarede også deres viden om flinteforarbejdning, som de videregav til deres efterkommere, de gamle forfædre til eskimoerne.

Selvom resterne af Foxhall folkene var de sidste, som blev opdaget i England, så var disse Andoniter i virkeligheden de første mennesker som levede i disse regioner. På den tid forbandt landbroen stadig Frankrig med England; og eftersom at de fleste tidlige bosættelser af Andons efterkommere var placeret langs floder og kyster i disse tidlige tider, så er de nu under vandet i Den Engelske Kanal og Nordsøen, men tre eller fire er stadig over vandet på Englands kyst.

Mange af de mere intelligente og spirituelle af Foxhall folkene opretholdt deres racemæssig fortræffeligheder og videre førte deres primitive religiøse skikke. Disse mennesker, som senere blev blandet og efterfulgt med tilstødende arter, rejste efter en senere hjem søgelse af isen vestover fra England og har overlevet som nutidens eskimoer.

3. BADONANS STAMMER

Foruden Foxhall folket i vest, fandtes et andet kæmpe kulturcenter i øst. Denne gruppe holdt til ved foden af det nordvestlige indiske højland blandt Badonan stammerne. Badonan var sønnesøn til Andons sønnesøn. Disse mennesker var de eneste efterkommere af Andon som aldrig praktiserede menneskeofringer.

Disse højlands Badoniter holdt til på et omfattende plateau omgivet af skove, gennemskåret af vandløb, og rigt på vilde dyr. Ligesom nogle af deres søskende i Tibet, boede de i enkle stenhytter, grotter på bjergskråningerne og i gange halvt under jorden.

Mens stammerne i nord blev mere og mere rædselsslagen for isen, så blev dem der boede i nærheden af deres oprindelse hjemland overordentlig bange for vandet. De observerede den mesopotamiske halvø som gradvist sank i havet, og selv om den flere gange steg op igen, voksede folket roen hos disse primitive racer op omkring havets farer og frygten for periodiske oversvømmelse. Denne frygt, sammen med deres erfaring med flod oversvømmelser, forklarer, hvorfor de søgte op i højlandet som et sikkert sted at leve.

Øst for de steder hvor Badonan folket boede, på Siwalik Højderne i det nordlige Indien, kan man finde fossiler, der kommer tættere på overgangstyperne mellem mennesket og de forskellige førmenneskelige grupper end noget andet

sted på jorden.

For 850.000 år siden begyndte de højerestående Badonan stammer en udslættelseskrig rettet mod deres laverestående og dyriske naboer. På mindre end et tusinde år var de fleste grupper som bestod af individer på grænsen mellem menneske og dyr i disse regioner blevet tilintetgjort eller drevet tilbage til de sydlige skove. Denne kampagne for at udrydde de laverestående medførte en lille forbedring i datidens bjergstammer. De blandede efterkommere af denne forbedrede Badoniske slægt fremtrådte på skuepladsen som et tilsyneladende nyt folk - *Neandertalracen*.

4. NEANDERTAL RACERNE

Neandertalerne var fremragende krigere, og de foretog omfattende rejser. De spredte sig efterhånden fra højlandscentrene i nordvest Indien til Frankrig mod vest, Kina mod øst, og selv ned i det nordlige Afrika. De dominerede verden for næsten en halv million år, indtil de tider da migrationen af de farvede evolutionære racer begyndte.

For 800.000 år siden var der rigeligt med vildt; mange arter af hjorte, samt elefanter og flodheste, strejfede omkring i Europa. Kvæg i rigelige mængder; heste og ulve var overalt. Neandertalerne var udmærkede jægere, og stammerne i Frankrig var de første til at indføre praksis med at give de mest succesrige jægere valget blandt kvinder til hustruer.

Rensdyret var yderst nyttigt for disse Neandertal folk, da det kunne anvendes som mad, tøj, og til værktøj, mens de på forskellige vis udnyttede anvendelsen af dets horn og knogler. De havde kun lidt kultur, men de forbedrede arbejdet meget med flint, indtil det næsten nåede det som fandtes på Andons dage. Store flintestykker fastgjort til træskafter kom igen i brug og tjente som økser og hakker.

For 750.000 år siden var den fjerde indlandsis godt på vej sydpå. Med deres forbedrede værktøj lavede Neandertalerne huller i isen som dækkede de nordlige floder og var dermed i stand til at spidde de fisk, som kom op til disse luftåbninger. Stadigvæk måtte disse stammer trække sig tilbage for den fremrykkende is, som på denne tid havde sin største udstrækning i Europa.

På dette tidspunkt gjorde den sibiriske gletsjer sit største fremskridt mod syd og tvang urmennesket tilbage sydpå, tilbage mod det område, hvor det stammede fra. Men den menneskelige art havde allerede differentieret så langt at risikofaren for sammenblanding med de ikke-progressive aber var mindsket betydeligt.

For 700.000 år siden, trak den fjerde gletsjer, den største af alle i Europa, sig tilbage; mennesker og dyr vendte igen mod nord. Klimaet var koldt og fugtigt, og det primitive menneske klarede sig godt i Europa og Vestasien. Gradvis spredte skovene sig nord over hele landet, som indtil for nylig havde været dækket af gletsjeren.

Pattedyrenes liv havde kun ændret sig lidt af den store gletsjer. Disse dyr overlevede i det smalle landbælte som lå mellem isen og Alperne, og da gletsjeren havde trukket sig tilbage spredte de sig hurtigt ud igen i hele Europa. Langs landbroen på Sicilien kom afrikanske elefanter med lige stødtænder, brednæsedede næsehorn, hyæner og afrikanske løver, og disse nye dyr udryddede stort set de sabeltandede tigre og flodheste.

For 650.000 år siden vidnede om en fortsættelse af det milde klima. I midten af mellem istidsperioden var det blevet så varmt, at Alperne næsten var fri for is og sne.

For 600.000 år siden havde isen nået sit daværende nordligste tilbagetræknings punkt, og efter en pause på et par tusinde år begyndte den igen at bevæge sig sydpå, nu på sin femte fremrykning. Over de næste halvtreds tusinde år ændrede klimaet sig kun lidt. Mennesker og dyr i Europa var kun lidt ændret. Den tørke, der til en vis grad var sket i den foregående periode blev formindsket og de alpine gletsjere strakte sig langt ned i flod dalene.

For 550.000 år siden skubbede den fremrykkende gletsjer igen mennesket og dyrene sydover. Men denne gang havde mennesket masser af plads i det brede landbælte der strakte sig mod nordøst ind i Asien og som lå mellem indlandsisen og det daværende stærkt udvidet Sortehav som var en udvidelse af Middelhavet.

Under tider mellem den fjerde og femte gletsjere vidnede til yderligere spredning af Neandertal racens primitive kultur.

Men der forekom et så ubetydelig fremskridt, at det virkelig så ud som om forsøget på at fremstille en ny og modificeret type intelligent liv på Urantia var ved at svigte. I næsten en kvart million år drev disse primitive folkeslag omkring, jagede og kæmpede, periodevis med forbedring i bestemte retninger, men stort set, bevægede de sig baglæns i forhold til deres højerestående Andoniske forfædre.

I løbet af denne åndeligt mørke tidsalder nåede den overtroiske menneskehedens kultur sit laveste niveau. Neandertalerne havde virkelig ingen religion ud over en skammelig overtro. De var dødsens bange for skyer, mere specielt for dis og tåger. En primitiv religion gradvist udviklet på frygten for naturkræfter, mens tilbedelse af dyr aftog efterhånden som værktøjet blev forbedret, og med overflod af vildt, så var det muligt for disse mennesker at leve med formindsket angst for mad; de seksuelle belønnings fortjenester fra jagten forbedrede i høj grad jægerens dygtighed. Denne nye religion baseret på frygt førte til forsøg på at formilde de usynlige kræfter bag disse naturlige elementer og kulminerede, senere, i ofringer af mennesker for at formilde disse usynlige og ukendte fysiske kræfter. Denne forfærdelige skik med menneskeofring er blevet bevaret af de mere tilbagestående folkeslag på Urantia lige frem til det tyvende århundrede.

Disse tidlige Neandertaler kunne knap kaldes soldyrkere. De levede snarere i rædsel for mørket; de havde en dødelig frygt for mørkets frembrud. Så længe månen skinnede lidt, lykkedes det dem at klare sig, men i mørket uden måneskin gik de i panik og begyndte at ofre deres bedste individer af det mandige og kvindelige køn i et forsøg på at få månen til at skinne igen. Tidligt lærte de at solen jævnlige ville vende tilbage, men månen formodede de kun kom tilbage fordi de ofrede deres stammefolk. Efterhånden som racen gjorde fremskridt, ændrede genstanden og formålet med ofringen sig gradvist, men menneskeofringer som en del af den religiøse ceremoniel varede længe.

5. DE FARVEDE RACERS OPRINDELSE

For 500.000 år siden blev Badonan stammerne i Indiens nordvestlige højland involveret i en ny stor race strid. I over hundrede år rasede denne ubarmhjertige krigsførelse, og da den lange kamp var færdig, var der kun omkring hundrede familier tilbage. Disse overlevende var de mest intelligente og ønskelige af alle de daværende levende efterkommere af Andon og Fonta.

Og nu, indtræf der blandt disse højlands Badoniter en ny og mærkelig hændelse. En mand og en kvinde, der levede i den nordøstlige del af den daværende beboede højlands region begyndte *pludselig* at producere en familie af usædvanlige intelligente børn. Dette var Sangik familien, stamforfædrene til alle de seks farvede racer på Urantia.

Disse Sangik børn, nitten i antal, var ikke kun mere intelligente end deres stammefolk, men deres hud udviste en unik tendens til at antage forskellige farver, når den blev udsat for sollys. Blandt disse nitten børn var fem røde, to orange, fire gule, to grønne, fire blå, og to indigofarvede. Disse farver blev mere fremtrædende, efterhånden som børnene blev ældre, og når disse unge senere parrede sig med deres stammefolk, så havde alle deres afkom tendens til at få Sangik forældrenes hud farve.

Nu afbryder jeg den kronologiske fortælling, for at gøre opmærksom på Planetprinsens ankomst omkring dette tidspunkt, mens vi behandler de seks Sangik racer på Urantia hver for sig.

6. DE SEKS SANGIKRACER PÅ URANTIA

På en gennemsnitlig evolutionær planet fremtræder de seks farvede evolutionære racer én efter én; det røde menneske er den første til at udvikle sig, og i lange tidsalder flakker han omkring i verden, før de efterfølgende farvede racer gør deres indtog. Den samtidige fremkomst af alle seks racer på Urantia, *og i samme familie*, var i højeste grad usædvanligt.

De tidligere Andoniters tilsynekomst på Urantia var også noget nyt i Satania. I ingen anden verden i det lokale system havde en sådan race af viljeskabninger udviklet sig på forhånd før de evolutionære farvede racer.

1. *Det røde menneske*. Disse folk var bemærkelsesværdige eksemplarer af den menneskelige race, på mange måder bedre end Andon og Fonta. De var en højst intelligente gruppe og var den første af Sangik børnene som udviklede en stammecivilisation og stammeforvaltning. De var altid monogame; selv deres blandede efterkommere praktiseres

sjældent parring med flere partnere.

Under senere tider havde de alvorlige og længerevarende problemer med deres gule brødre i Asien. De havde stor fordel af deres tidlige opfindelse af bue og pil, men ulykkeligtvis havde mange af deres forfædre tendens til at kæmpe indbyrdes, og dette svækkede dem i en sådan grad, at de gule stammer var i stand til at drive dem ud fra det asiatiske kontinent.

For omtrent femogfirs tusind år siden gik de forholdsvis racerene rester af den røde race som en gruppe over til Nordamerika, og kort derefter sank Berings landtange og isolere dem. Ingen røde mennesker vendte nogensinde tilbage til Asien. Men i hele Sibirien, Kina, Centralasien, Indien og Europa efterlod de meget af deres raceelement blandet med de andre farvede racer.

Da det røde menneske flyttede over til Amerika, medbragte han meget af den lærdom og traditioner fra hans tidlige oprindelse. Hans nærmeste forfædre havde haft kontakt med de senere aktiviteter i Planetprinsens verdens hovedkvarter. Men kort tid efter ankomsten til de amerikanske kontinenter begyndte det røde menneske at glemme disse lærdomme, og der opstod en stort nedgang i den intellektuelle og åndelige kultur. Meget snart forfaldt disse mennesker igen til at kæmpe så indædt indbyrdes, at det viste sig, at disse stammekrige hurtigt ville resultere i en udslettelse af denne rest af den forholdsvis rene røde race.

På grund af dette store tilbageskridt syntes de røde mennesker at være dømt til undergang, men omkring for fem og tres tusinde år siden fremtrådte Onamonalonton som deres leder og åndelige befrier. Han opnåede en midlertidig fred mellem de amerikanske røde mennesker og genoplivede deres tilbedelse af den "Store Ånd." Onamonalonton levede til han blev seks og halvfems år gammel og havde sit hovedkvarter blandt de store Sequoia træer i Californien.. Mange af hans senere efterkommere er findes i moderne tid blandt Sortfods indianerne.

Som tiden gik, forvandlede Onamonalonton lærdom til tågede traditioner. Gensidige ødelæggende krige blev genoptaget, og efter denne store lærers dage lykkes det ingen anden leder nogensinde at bringe universel fred blandt dem. I stigende grad omkom de mere intelligente raceelementer i disse stammefolks kampe; ellers ville en stor civilisation være blevet bygget på det nordamerikanske kontinent, af disse dygtige og intelligente røde mennesker.

Efter at det røde menneske i nord havde vandret over til Amerika fra Kina, kom han aldrig igen i kontakt med andre indflydelser i verden (undtagen Eskimoerne), før han senere blev opdaget af den hvide mand. Det var meget uheldigt, at det røde menneske næsten helt mistede muligheden for at blive opgraderet gennem tilskud fra de senere adamiske raceelementer. Som det var, kunne den røde mand ikke herske over den hvide mand, og han ville ikke villig tjene ham. I sådanne tilfælde, hvis de to racer ikke blandes så er den ene eller anden dømt til undergang.

2. Det orangefarvede menneske. Den enestående egenskab ved denne race var deres særegne trang til at bygge, for at opbygge noget, og alt, selv til at hobe store dynger af sten op bare for at se hvilken stamme der kunne bygge den største høj. Selv om de ikke var progressive mennesker, så profiteret de meget fra prinsens skoler og sendte delegerede derhen for instruktion.

Den orangefarvede race var den første til at følge kystlinjen sydover mod Afrika da Middelhavet trak sig tilbage mod vest. Racen fik dog aldrig sikret en egnet fodfæste i Afrika og blev udslettet af eksistens af den senere ankommende grønne race.

Inden afslutningen kom, mistede dette folk meget kulturelt og åndeligt terræn. Men der var en stor genoplivning af en højere levemåde som resultat af Porshuntas kloge lederskab. Han var et mesterligt sind for denne uheldige race og havde omsorg for dem, da den havde deres hovedkvarter på Armageddon for omkring trehundrede tusinde år siden.

Den sidste store kamp mellem de orangefarvede og grønne mennesker fandt sted i området ved den nedre Nildal i Egypten. Denne langvarig kamp blev udkæmpet i næsten hundrede år og ved afslutningen var der meget få af den orangefarvede race efterladt i live. De spredte rester af disse folkestammer blev absorberet af de grønne og de senere ankommende indigofarvede mennesker. Men som en race ophørte de orangefarvede mennesker med at eksistere for omkring et hundrede tusinde år siden.

3. *Det gule menneske.* De primitive gule stammer var de første til at opgive jagten, etablerede permanente samfund og udviklede et hjemmeliv baseret på landbrug. Intellektuelt stod de lavere end det røde menneske, men socialt og kollektivt viste de sig at være overlegen i forhold til alle Sangik folkene i spørgsmålet om at fremme racens civilisation. Fordi de udviklede en broderlig ånd, og de forskellige stammer lærte at leve sammen i relativ fred, så var de i stand til at drive den røde race foran sig, efterhånden som de spredte sig til Asien.

De rejste langt bort fra påvirkningerne af verden åndelige hovedkvarter og havnede i et stort mørke efter Caligastias frafald; men der opstod en lysende tidsalder blandt dette folk, da Singlangton, for omkring et hundrede tusinde år siden, overtog ledelsen af disse stammer og proklamerede tilbedelsen af "En Sandhed".

Den kendsgerning, at den gule race har overlevet i et relativt stort antal skyldes de fredelige forhold mellem stammerne. Lige siden Singlangtons dage og frem til Kinas moderne tider, har den gule race kunne tælles blandt de mere fredelige nationer på Urantia. Denne race fik en lille, men kraftfuld del af den senere importerede Adamiske arvemasse.

4. *Det grønne menneske.* Den grønne race var en af de mindre egnede grupper af primitive mennesker, og de blev stærkt svækket af deres omfattende vandringer i forskellige retninger. Før de blev spredt oplevede disse stammer for omkring tre hundrede og halvtreds år siden en stor genoplivning af kultur under ledelse af Fantad.

Den grønne race blev opdelt i tre store hovedgrupper: De nordlige stammer blev tæmmet, gjort til slaver, og absorberet af de gule og blå racer. Den østlige gruppe blev sammenblandet med datidens folk i Indien, og rester af dem lever stadig blandt dem. Den sydlige folkestamme tog til Afrika, hvor de ødelagde deres næsten lige så lavtstående orange farvede slægtninge.

På mange måder var begge grupper lige stærke i denne kamp, da begge stammer havde arvemasse med tilbøjelighed til gigantisme, og mange af deres ledere var over to og en halv meter i højden. Disse gigantiske stammetræk hos de grønne mennesker var mest begrænset til denne sydlige eller egyptiske stamme.

Resterne af de sejrende grønne mennesker blev efterfølgende absorberet af den indigofarvede race, den sidste af de farvede folk som udvikledes og emigrerede fra det oprindelige Sangik center hvorfra racernes spredte sig.

5. *Det blå menneske.* De blå mennesker var et stort folk. De opfandt tidligt spyd og efterfølgende udarbejdede de grundlaget til mange af de færdigheder som findes i den moderne civilisation. Det blå menneske havde det røde menneskes hjernestyrke forbundet med den gule mands sjælefulde følsomhed. Adams efterkommere foretrak dem blandt alle de senere vedvarende farvede racer..

De tidlige blå mennesker var lydhøre over for hvad lærerne i Prins Caligastias personale fortalte dem og de blev kastet ud i stor forvirring af de senere forræderiske lederes senere perverterede lære. Ligesom de andre primitive racer kom de sig aldrig helt efter omvæltningen produceret af Caligastias forræderi, og de overvandt heller ikke nogensinde helt deres tendens til at slå indbyrdes.

Omkring fem hundrede år efter Caligastias frafald opstod der en udbredt genoplivning af en primitiv, men ikke desto mindre real og gavnlig form for lærdom og religion. Orlandof blev en stor lærer blandt den blå race og førte mange af stammerne tilbage til tilbedelsen af den sande Gud under navnet af "Højeste Høvding." Dette var det blå menneskes største fremskridt indtil de senere tider, hvor denne race var så meget forbedret ved tilsætning af den Adamiske arvemasse.

De europæiske undersøgelser og udforskninger af den ældre stenalder i Europa har i høj grad at gøre med opgravning af redskaber, knogler og kunstgenstande der tilhørte disse gamle blå mennesker, for de overlevede i Europa indtil for ganske nylig. De såkaldte hvide racer på Urantia er efterkommere af disse blå mennesker, efter at de først var blevet modificeret i en vis grad med en blanding af gule og røde mennesker, og da de senere i høj grad blev forbedret af assimilering med en større del af den violette race

6. *Den indigofarvede race.* Så som at de røde mennesker var de mest avancerede af alle Sangik folkene, så var de sorte mennesker de mindst progressive. De var de sidste som migrerede fra deres højlands hjem. De vandrede til Afrika, tog kontinentet i besiddelse, og har lige siden været der, undtagen når de fra tid til anden er blevet bortført med magt, som

slaver.

Isoleret i Afrika, modtog de indigofarvede folk, ligesom det røde menneske, meget lidt eller ingen af de race forbedringer som ville være blevet resultatet af en tilførsel fra den Adamiske arvemasse. Alene i Afrika, den indigofarvede race gjorde kun få fremskridt før Orvonons dage, hvor de oplevede en stor åndelig opvågnen. Mens de senere næsten helt glemte "Gudernes Gud" proklameret af Orvonon, så tabte de ikke helt lysten til at tilbede den Ukendte; de opretholdt i det mindste en form for tilbedelse op til et par tusinde år siden.

Uanset deres tilbageslåenhet, så har disse indigofarvede folk nøjagtig den samme status indenfor de himmelske magter som enhver anden jordisk race.

Dette var tidsaldre med intensive kampe mellem de forskellige racer, men tættere på Planetprinsens hovedkvarter levede de mere oplyste og for nylige underviste grupper sammen i relativ harmoni, selv om ingen store kulturelle gennembrud blandt verdens racer var opnået frem til dette tidspunkt, hvor dette regime alvorlige brød sammen ved udbruddet af Lucifers oprør.

Fra tid til anden oplevede alle disse forskellige folkeslag kulturelle og åndelige vækkelser. Mansant var en stor lærer i tiden efter Planetprinsen. Vi nævner kun mest udestående ledere og lærere, som i væsentlig grad har påvirket og inspireret en hel race. Under tidens gang, opstod der i forskellige regioner mange mindre betydningsfulde lærere; og sammenlagt bidrog de meget til den samlede sum af de frelsende påvirkninger, som forhindrede den kulturel civilisation fra at kollapse totalt, især i de lange og mørke tidsaldre mellem Caligastias oprør og Adams ankomst.

Der er mange gode og tilstrækkelige begrundelser for planen til at udvikle enten tre eller seks farvede racer på verdnerne i rummet. Selv om de dødelige på Urantia måske ikke er i stand til fuldt ud at værdsætte alle disse grunde, ønsker vi at gøre opmærksom på følgende:

1. Variation er uundværlig for naturlig udvælgelse, udskillelse af de højerestående arveanlæg, skal have mulighed for at fungere på bred basis.
2. Stærkere og bedre racer kan opnås fra krydsning af forskellige folk, når disse forskellige racerbærere er af højerestående arvefaktorer. Urantias racer ville have nydt godt af en sådan tidlig sammensmeltning forudsat at et sådan forenet folk efterfølgende effektivt var blevet forbedret af en grundig blanding med den overlegne adamiske arvemasse. Forsøg på at udføre et sådant eksperiment på Urantia under de nuværende racemæssige forhold ville være yderst katastrofalt.
3. Konkurrence stimuleres af racernes diversifikation.
4. Forskelle i status mellem racerne og mellem grupper indenfor hver race er afgørende for udviklingen af menneskelig tolerance og altruisme.
5. Homogenitet i den menneskelige race er ikke ønskværdigt, før befolkningerne i en udviklende verden opnår forholdsvis høje niveauer af åndelig udvikling.

7. DE FARVEDE RACERS SPREDNING

Da de farvede efterkommere af Sangik familien begyndte at formere sig, og når de søgte mulighed for at sprede sig til de nærliggende områder, havde den femte gletsjer, den tredje efter geologisk regning, trængt langt frem på sin sydlige rejse i Europa og Asien. Disse tidlige farvede racer blev usædvanligt hårdt testet af vanskeligheder og strabadser af den daværende istids tilstedeværelse. Denne gletsjer var så omfattende, i Asien, at migration til det østlige Asien i tusindvis af år blev afskåret. Først da Middelhavet senere trak sig tilbage, som en følge af at Arabien hævdede sig op af havet, var det muligt for dem at nå Afrika..

Det var således, at disse Sangik folk for næsten et hundred tusind år spredte sig ud omkring højderne ved bjergkæderne og mere eller mindre blandede sig sammen, på trods af den ejendommelige, men naturlig antipati som tidligt manifesterede sig mellem de forskellige racer.

Mellem tiderne af Planetprinsen og Adam, blev Indien hjemsted for den mest kosmopolitiske befolkning som nogensinde har levet på jordens overflade. Men det var uheldigt, at denne blanding kom til at indeholde så meget af de grønne, orange og indigofarvede racer. Disse anden grads Sangik folk fandt tilværelsen mere let og behagelig i de sydlige landområder, og mange af dem migrerede efterfølgende til Afrika. Sangik folkene af første grad, de højerestående racer, undgik troperne, det røde menneske rejste nordøst til Asien, tæt fulgt af det gule menneske, mens det blå menneske flyttede nordvest ind i Europa.

De røde mennesker begyndte tidligt at migrere til nordøst, i hælene på den tilbagetrækkende is. De passerede rundt om de Indiske højlande og tog hele nordøstlige Asien i besiddelse. Tæt bag dem fulgte de gule stammer, som derefter drev dem ud af Asien til Nordamerika.

Da de relativt racerene rester af den røde race forlod Asien, bestod den af elleve stammer, og de udgjorde lidt over syv tusinde mænd, kvinder og børn. Disse stammer var ledsaget af tre små grupper af blandet herkomst, den største af disse udgjorde en kombination af de orange og blå racer. Disse tre grupper var aldrig helt på venskabelig fod med den røde mand og rejste tidligt sydpå til Mexico og Centralamerika, hvor de senere fik følgeskab af en lille gruppe af blandede gule og røde. Disse folk forenede sig gennem ægteskab med hinanden og grundlagde en ny og sammensat race, en race, der var langt mindre krigeriske end de rene røde mennesker. Indenfor fem tusinde år brød denne sammensatte race op i tre grupper, som etablerede civilisationer i henholdsvis Mexico, Mellemamerika og Sydamerika. Den sydamerikanske gren modtog et svagt strejf af Adams blod.

I en vis udstrækning blandede de tidlige røde og gule sig i Asien, og efterkommerne fra denne forening vandrede videre mod øst og langs den sydlige kyst. Til sidst blev de drevet bort af den hastigt voksende gule race mod halvøerne og de nærliggende øer i havet. De er nutidens brune mennesker.

Den gule race har vedvarende besat de centrale områder i det østlige Asien. Af alle de seks farvede racer har de overlevet i størst antal. Selvom de gule mennesker nu og da engagerede sig i race krig, så gennemførte de ikke sådanne uophørlige og ubarmhjertige udryddelses krige som blev ført af de røde, grønne og orangefarvede mennesker. Disse tre racer ødelagde stort set sig selv, inden de alle til sidst så godt som blev udslettet af deres fjender af andre racer.

Da den femte gletsjeren ikke strakte sig langt sydpå i Europa, var vejen delvist åbent for disse Sangik folk så de kunne flytte mod nordvest, så da isen trak sig tilbage kunne de blå mennesker, sammen med et par andre små racemæssige grupper, migrerede vestpå langs Andon stammernes gamle stier. De invaderede Europa i bølger og tog det meste af kontinentet i besiddelse.

I Europa mødte de snart Neandertalernes efterkommere til deres tidlige og fælles forfader, Andon. Disse ældre europæiske Neandertalers var blevet drevet mod syd og øst af gletsjeren, og var dermed i stand til hurtigt at møde og absorbere deres invaderende slægtninge fra Sangik stammerne.

Sangik stammerne var i almindelighed mere intelligente i starten og i de fleste henseender langt mere højerestående, end de svækkede efterkommere af de tidlige Andoniske slettefolk; og sammenblanding af disse Sangik stammer med Neandertal folkene førte til en øjeblikkelig forbedring af de ældre racer. Det var denne tilførsel af Sangik blod, mere specielt fra den blå mand, der afstedkom den markante forbedring i Neandertal folket, som det fremgår af de efter hinanden følgende bølger af stadig mere intelligente stammer, der fejede over hele Europa østfra.

Under den efterfølgende periode mellem istiderne havde denne nye Neandertal race deres udbredelse fra England til Indien. Den rest af den blå race der blev tilbage på den gamle persiske halvø sammensmeltede senere med visse andre, primært med den gule race; og den blanding der opstod, blev senere noget opgraderet af Adams violette race, har overlevet som nutidens arabiske mørklødede nomadestammer.

Alle forsøg på at identificere nutidens folks Sangik herkomst må tage hensyn til den senere forbedring af de racemæssige arvefaktorer som den efterfølgende tilsætning af Adams blod medførte.

De højerestående racer søgte mod de nordlige eller tempererede himmelstrøg, mens de orangefarvede, grønne, og indigofarvede racer en efter den anden drog til Afrika over den nyligt forståede landbro, som adskilte det vestgående

tilbagetrækkende Middelhav fra det Indiske Ocean.

De sidste af Sangik folket som udvandrede fra deres center af race oprindelse var de indigofarvede mennesker. Omkring ved denne tid, var de grønne mennesker i gang med at dræbe den orange farvede race i Egypten og svækkede dermed i høj grad sig selv, så da den store sorte udvandring startede syd gennem Palæstina langs kysten; og senere, da disse fysisk stærke indigofarvede folk invaderede Egypten, tilintetgjorde de det grønne menneske alene i kraft af antal. Disse indigofarvede racer absorberet resterne af de orange farvede mennesker og meget af de grønne menneskers racemæssige arvmasse, og nogle af de indigofarvede stammer blev betydeligt forbedret ved denne race sammensmeltning.

Således fremgår det, at Egypten først var domineret af de orange farvede mennesker, siden af de grønne, efterfulgt af indigofarvede (sorte) mennesker, og endnu senere af en blandet race af indigofarvede, blå, og modificeret grønne mennesker. Men længe før Adams ankom, havde de blå mennesker fra Europa og de blandede racer fra Arabien drevet den indigofarvede race ud af Egypten og langt syd på det afrikanske kontinent.

Da Sangik migrationerne nærmede sig deres afslutning, er de grønne og orange farvede racer væk, de røde mennesker er i besiddelse af Nordamerika, de gule mennesker af Østasien, de blå mennesker af Europa og den indigofarvede race er vandret til Afrika. Indien rummer en blanding af Sangik racer af anden grad, og den brune mand, som er en blanding af røde og gule, holder øerne ud for den asiatiske kyst. En sammensat race af ganske højtstående potentiale besad højlandet i Sydamerika. De renere Andoniter boede i alle de nordlige områder i Europa og på Island, Grønland, samt i det nordøstlige Nordamerika.

I de perioder, hvor indlandsisen spredte sig mest var de vestligste af Andons stammer meget tæt på at blive drevet ud i havet. De boede i årevis på en smal sydlig landtunge af det nuværende England. Det var sagnene om disse gentagende fremrykninger af isen, der drev dem til at søge tilflugt på havet, da den sjette og sidste gletsjer sluttelig trængte frem. De var de første eventyrere til havs. De byggede både og iværksatte søgning efter nye landområder, som de håbede kunne være fri for de frygtindgydende is invasioner. Nogle af dem nåede Island, andre Grønland, men langt de fleste omkom af sult og tørst på det åbne hav.

For noget mere end firs tusinde år siden, kort efter at de røde mennesker var ankommet til det nordvestlige Nordamerika, drev indefrysningen af de nordlige have og fremrykningen af de lokale isområder på Grønland disse eskimoiske efterkommere af Urantia indfødte til at søge efter et bedre land, et nyt hjem. Det lykkedes, sikkert at krydse de smalle stræder, som skilte Grønland fra de nordøstlige landmasser i Nordamerika. De nåede kontinentet omkring tyve til hundrede år efter de røde menneskers ankomst til Alaska. Efterfølgende rejste nogle af de blandede slægter af de blå mennesker vestpå og sammensmeltede med de senere tiders eskimoer, og denne forening var i en vis grad gavnlig for de eskimoiske stammer.

For omkring fem tusinde år siden indtræf et tilfældigt møde sted mellem en indisk stamme og en enlig Eskimo gruppe på den sydøstlige kyst af Hudson Bugten. Disse to stammer havde svært ved at kommunikere med hinanden, men meget snart giftede de sig med hinanden med det resultat, at disse eskimoer til sidst blev absorberet af de mere talrige røde mennesker. Og dette er den eneste kontakt som de nordamerikanske røde mennesker havde med nogen anden menneskelig art indtil for omkring tusind år siden, da den hvide mand første gang gik i land på Atlanterhavskysten.

Kampene i disse tidlige tidsaldre var præget af mod, tapperhed, og endda heltemod. Vi beklager alle, at så mange af disse, gedigne og hårdføre træk fra jeres tidlige forfædre er gået tabt i de senere dages racer. Selvom vi sætter pris på værdien af mange af de avancerende civilisationers forbedringer, savner vi den storslåede udholdenhed og fremragende hengivenhed som jeres tidlige forfædre udviste og som ofte grænsede til storhed og ophøjethed.

[Præsenteret af en Livsbærer bosat på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 65

OVERVÅGNINGEN AF EVOLUTIONEN

DET grundlæggende evolutionære materielle liv - livet før sindets tilblivelse - er resultatet af de Ledende Fysiske Kontrolleres udformning og de Syv Mesterånders livsoverførings embede i forening med de tilforordnede Livsbærers aktive virksomhed. Som et resultat af den koordinerende virkning af denne trefoldige skabervirksomhed udvikles der hos organismerne fysiske kapacitet for sind - materielle mekanismer med intelligent reaktion på stimuli fra de ydre omgivelser, og senere på indre incitament, påvirkninger, der udspringer af organismens eget sind.

Der findes således tre forskellige niveauer af livets frembringelse og udvikling:

1. Det fysiske og energimæssige område - frembringelse af sindskapacitet.
2. Sindsembedet af adjutant ånderne - påvirkning af åndekapacitet.
3. Åndebegavelse af de dødeliges sind - kulminerende i overdragelsen af Tankeretteren.

De mekaniske ikke lærevillige niveauer af organismernes miljømæssige reaktion er de fysiske kontrolleres aktivitetsområde. De bistående sindsånder aktiverer og regulerer de tilpassede eller ikke mekaniske-lærevillige sindstyper - de reaktionsmekanismer hos organismerne som er i stand til at lære af erfaring. Så som ånde hjælpere på denne måde behandler sindpotentialer, således udøver Livsbærerne også efter egen skønsom vurdering en betydelig kontrol over de evolutionære processers miljømæssige aspekter endda helt frem til det tidspunkt, hvor den menneskelige vilje fremtræder - evnen til at kende Gud og styrken i at vælge at tilbede ham.

Det er Livsbærernes, de fysiske kontrolleres og åndehjælpernes integrerede virksomhed, som bestemmer retningen af organisk evolution på de beboede verdner. Derfor er evolutionen - på Urantia eller andre steder - altid målrettet og aldrig tilfældig.

1. LIVSBÆRERNES FUNKTIONER

Livsbærerne er udstyret med potentialer af personligheds metamorfose som kun få klasser af skabende væsener besidder. Disse lokaluniversets Sønner er i stand til at fungere i tre forskellige livsfaser. Normalt udfører de deres opgaver som mellemfase Sønner, som er deres oprindelsesfase. Men en livsbærer i sådan et eksistensplan kan umuligt fungere i de elektrokemiske domæner med at opbygge fysiske energier og materielle partikler i enheder af levende eksistens.

Livsbærerne er i stand til at fungere på følgende tre niveauer:

1. Elektrokemiens fysiske niveau.
2. Den sædvanlige mellemfase af kvasimorontiel eksistens.
3. Det avancerede halvt åndelige niveau.

Når Livsbærerne forbereder sig på at udføre en livsimplantation, og efter at have udvalgt de steder for et sådan foretagende, tilkalder de ærkeenglens kommission for forvandling af Livsbærere. Denne gruppe består af ti klasser af

forskellige personligheder, herunder de fysiske kontrollere og deres medarbejdere, og den forvaltes af ærkeenglenes leder, der handler i denne egenskab på vegne af Gabriel og med tilladelse fra Dagenes Ældste. Når disse væsener er tilsluttet korrekt, kan de udrette sådanne ændringer i Livsbærerne som gør det muligt for disse til straks at fungere på elektrokemiens fysiske niveauer.

Efter at livsmønstrene er blevet formuleret og de materielle arrangementer er behørigt overholdt, træder de overmaterielle kræfter, der beskæftiger sig med livets forplantning straks i funktion, og livet eksisterer. Derefter tilbageføres Livsbærerne straks til deres normale mellemfase af personligheds eksistens, i hvilken tilstand, de kan behandle de levende enheder og styre de udviklende organismer, selv om de er blevet frataget alle evner til at organisere - skabe - nye mønstre for levende materie.

Da den organiske evolution har nået et vist punkt og fri vilje af den menneskelige art er fremtrådt i de højeste udviklende organismer, skal Livsbærerne enten forlade planeten eller aflægge en afsværgelses ed; dvs., de skal forpligte sig til at afstå fra alle forsøg på yderligere at påvirke forløbet af organisk evolution. Når en sådan ed frivilligt er aflagt af de Livsbærere, der vælger at forblive på planeten som fremtidige rådgivere til dem, der bliver betroet med forfremmelse af de viljeskabninger som nylig er opstået, så indkaldes der en kommission på tolv, som forvaltes af Aftenstjernernes chef, der handler efter bemyndigelse fra Systemherskeren og med tilladelse fra Gabriel. Straks forvandles disse Livsbærere til den tredje fase af personligheds eksistens - det halvt åndelige eksistensniveau. Jeg har tjenestegjort på Urantia i denne tredje fase af tilværelsen lige siden Andons og Fontas tider.

Vi ser frem til en tid, hvor universet kan etableres i lys og liv, til et eventuelt fjerde niveau af tilværelsen, hvor vi vil være helt åndelige, men det er aldrig blevet åbenbart for os, gennem hvilken teknik, vi kan tænkes at nå denne ønskelig og avancerede tilstand.

2. DET EVOLUTIONÆRE PANORAMA

Historien om menneskets opstigning fra havtang til herredømme af jordiske skabelse er faktisk en eventyrsroman om den biologiske kamp og sindets overlevelse. Menneskets urtids forfædre var bogstaveligt slim og mudder på havbunden i de trange og varme vandbugter og laguner langs de lange strande i de gamle indlandsfarvande, netop de farvande, hvori Livsbærerne etablerede de tre uafhængige livsimplantationer på Urantia.

Meget få arter af de tidlige typer marine vegetation, der havde deltaget i de epokegørende forandringer, som resulterede i dyrelignende grænselandsorganismer eksisterer i dag. Svampene er en form, der overlevende fra disse tidlige mellem typer, disse organismer, hvorigennem den gradvise overgang fra plante til dyret fandt sted. Selv om disse tidlige overgangsformer, ikke er identiske med moderne svampe mindede de meget om dem; de var virkelig grænselands organismer - hverken planter eller dyr - men i sidste ende førte de til udviklingen af de ægte dyreformer af liv.

Bakterierne, enkle planteorganismer af en meget primitiv karakter, har ændret sig meget lidt fra livets første begyndelse; de udviser endda en vis tilbagegang i deres parasitiske adfærd. Mange af svampene repræsenterer også et tilbagegående bevægelse i evolutionen, fordi de består af planter, der har mistet deres evne til at producere klorofyl og er blevet mere eller mindre parasitisk. Størstedelen af de sygdomsfremkaldende bakterier og deres virusmedhjælpere hører virkelig til denne gruppe af frafaldne parasitiske svampe. I løbet af de mellemliggende tidsaldre har hele det store rige planteliv udviklet sig fra de samme oprindelige urformer, hvorfra bakterierne også nedstammer.

Den højerestående protozoatype af dyreliv dukkede snart op, og den viste sig pludseligt. Fra disse fjerne tider har amøben, den typiske encellede organisme, overlevet næsten uforandret. I dag tumler den om stort set, som den gjorde, da den var den nyeste og største bedrift i livet udvikling. Dette lille væsen og hans protozoa slægtninge er i dyreverden, hvad bakterier er til planteriget; de repræsenterer overlevelse af de første tidlige evolutionære skridt i livet differentiering sammen med svigt af den efterfølgende udvikling.

Inden længe forenede de første encellede dyretyper sig i fællesskaber, først på flagellaternes måde og snart som polypper og vandmænd. Endnu senere udvikledes søstjerner, sten liljer, søpindsvin, søpølses, tusindben, insekter, edderkopper, krebsdyr, og de nært beslægtede grupper af regnorme og igler, snart efterfulgt af bløddyr - østers, blæksprutter og snegle. Hundreder og atter hundreder af arter opstod og omkom; vi nævner kun dem, der overlevede

den lange, lange kamp. Disse ikke-progressive arter udgør i dag sammen med fiskenes senere fremkommende familie, de stationære typer af tidlige laverestående dyr, sådanne grene på livets træ, som ikke udviklede sig videre.

Scenen var således sat for fremkomsten af de første hvirveldyr, fiskene. Fra denne fiskefamilie opstod to unikke modifikationer, frøen og salamander. Det var frøen som begyndte den række af progressive differentieringer i dyrelivet, som til sidst kulminerede i mennesket selv.

Frøen er en af de tidligste overlevende forløbere for den menneskelige race, men den udviklede sig heller ikke videre, eksisterende i dag stort set som i disse fjerne tider. Frøen er den eneste på jorden af nulevende arters forgængere af de tidligste menneskeracer. Den menneskelige race har ingen overlevende forfædre mellem frøen og eskimoen.

Frøerne gav anledning til krybdyret, en stor dyr familie, som næsten er uddød, men før den forsvandt, gav oprindelse til alle fugle familien og de mange klasser af pattedyr.

Sandsynligvis er det største enkelte spring i evolutionen af alle før mennesket blev taget, da krybdyret blev en fugl. De nutidige typer af fugle - ørne, ænder, duer og strudse - alle nedstammer fra de enorme krybdyr der eksisterede for længe, længe siden.

Krybdyret med sin afstamning fra frøernes familie, er i dag repræsenteret af fire overlevende grupper: to ikke-progressiv, slanger og øgler, sammen med deres slægtninge, alligatorer og skildpadder; en delvis progressiv, fuglenes familie, og den fjerde, forfædrene til pattedyr og den arvelinje hvorfra menneskeheden direkte nedstammer. Selv om det er længe siden, de skiltes, så findes de uddøende krybdyrs massive kropsstørrelse ekko i elefanten og mastodont, mens deres ejendommelige former blev bevaret i de springende kænguruer.

På Urantia er kun fjorten hovedgrupper fremkommet, af hvilken fiskene er den nyeste, og ingen nye klasser er udviklet siden fugle og pattedyr.

Det var fra en kvik lille krybdyrsdinosaur med kødædende vaner, men som havde en forholdsvis stor hjerne, at de placental pattedyr pludselig opstod. Disse pattedyr udviklede sig hurtigt og på mange forskellige måder, og de gav ikke kun anledning til de fælles nutidige varianter, men udviklede sig også til marine typer, såsom hvaler og sæler, og til flyvende væsener som flagermus familien.

Mennesket udviklede sig således fra de højerestående pattedyr som hovedsagelig nedstammede fra den vestlige implantation af livet i de gamle beskyttede havområder som strakte sig i øst-vestlige retning. De østlige og centrale grupper af levende organismer udvikledes tidligt i gunstig retning mod førmenneskelige niveauer af dyreeksistens. Under tidernes gang, fremgik det imidlertid at den østlige fokus for livs implantering ikke opnåede et tilfredsstillende niveau for førmenneskelige intelligens, fordi den gentagne gange og uoprettelige havde mistet så meget af dens højeste former af kimplasma, at den for altid havde mistet evnen til at rehabilitere de menneskelige potentialer.

Da kvaliteten af sindets udvikling kapacitet i denne østlige gruppe var så afgjort ringere end de to andre grupper, så manipuleret Livsbærerne omgivelserne med samtykke fra deres overordnede, således at disse laverestående førmenneskelige racemæssige elementer af udviklende liv blev afgrænset. Udadtil så hele fjernelsen af disse laverestående grupper af væsener ud til at skyldes tilfældigheder, men i virkeligheden var det helt målrettet.

Senere under den evolutionære udvikling af intelligens, var lemurernes forgængere til menneskearten langt mere avanceret i Nordamerika end i de øvrige regioner. De blev derfor ført til at migrere fra området for den vestlige livsimplantation over Berings landbroen og ned langs kysten til det sydvestlige Asien, hvor de fortsatte med at udvikle sig og drage fordel ved tilsætningen af visse raceelementer fra den mellemste livsgruppe. Mennesket udviklede sig således fra nogle af de vestlige og mellemste livsformer, men i området fra den mellemste til nær den østlige implantation.

På denne måde udvikledes det liv, der blev plantet på Urantia sig indtil istiden, hvor mennesket selv først begyndte sin begivenhedsrige planetarisk karriere. Det primitive menneske tilsynekomst på jorden under istiden var ikke bare en tilfældighed; det var planlagt. Istidens kuldestrabadser og strenge klima var på alle måder tilpasset til formålet om at fremme produktionen af en hårdfør type menneske med enorm begavelse til overlevelse.

3. FREMMELSE AF EVOLUTIONEN

Det vil næppe være muligt at forklare det nuværende menneskelige sind mange af de mærkelige og tilsyneladende groteske forekomster af den tidlige evolutionære udvikling. En målrettet plan fungerede under hele denne tilsyneladende mærkelige udvikling af levende ting, men vi må ikke vilkårligt blande os i udviklingen af livsmønstre, efter at de en gang er blevet sat i drift.

Livsbærerne kan anvende alle tænkelige naturressourcer og udnytte eventuelle omstændigheder, der kan begunstige det evolutionære udviklingsforløb af liv eksperiment, men vi har ikke tilladelse til mekanisk at gribe ind, eller vilkårligt at manipulere adfærd og forløb, hverken når det gælder planter eller dyr.

Du er blevet informeret om, at de dødelige på Urantia udviklede sig gennem udvikling af en primitiv frø og at dette opadgående arveanlæg, der eksisterede som potentiale i en enkelt frø, undgik udslettelse ved et bestemt tilfælde. Men det skal ikke konkluderes, at udviklingen af menneskehedens ville være blevet afbrudt af en ulykke på daværende tidspunkt. På selv samme tidspunkt observerede vi og værnede om ikke mindre end et tusind forskellige og fjernt beliggende mutationsfrembringende livsformer, som kunne have været styret mod forskellige udviklingsmønstre på vej mod mennesker. Denne særlige forfædrenes frø repræsenterede vores tredje valg, da de to tidligere livsformer var omkommet på trods af alle vores bestræbelser på at bevare dem.

Selv om Andon og Fonta var gået tabt før de havde fået nogle efterkommere, ville dette forsinke den menneskelige evolution, men ville ikke have forhindret den. Efter Andon og Fonta var opstået og inden de mutationsfrembringende menneskepotentialer i dyrelivet var opbrugt, udvikledes der ikke mindre end syv tusinde gunstige forfædres stamformer, som alle kunne have opnået en slags menneskelig form for udvikling. Mange af de bedre blandt disse stamformer blev efterfølgende sammensmeltet med de forskellige grene af den ekspanderende menneskelige race.

Længe før den Materielle Søn og Datter, de biologiske opløftere, ankommer på en planet, er de menneskelige potentialer blandt de udviklende dyrearter udtømt. Denne dyrelivets biologiske tilstand fremstår for Livsbærerne ved fænomenet med den tredje fase af de assisterende ånders mobilisering, som automatisk opstår samtidig med ophøret af evnen hos alt dyreliv til at give anledning til mutationspotentialer hos førmenneskelige individer.

Menneskeheden på Urantia skal løse sine problemer vedrørende de dødeliges udvikling med de til rådighed stående menneskelige materiale de har - gennem al fremtid udvikles der ikke flere racer fra de førmenneskelige kilder. Denne kendsgerning udelukker ikke muligheden for at der kan opnås betydeligt højere niveauer af menneskelig udvikling gennem intelligent udnyttelse af de evolutionære potentialer der stadig eksisterer i de dødelige racer. Det, vi Livsbærere gør for at fremme og bevare livsformer før fremkomsten af menneskelige vilje, må mennesker gøre for sig selv efter en sådan begivenhed og efter vores tilbagetrækning fra aktiv deltagelse i evolutionen. Generelt er menneskets evolutionære skæbne i deres egne hænder, og videnskabelig intelligens må før eller senere afløse den tilfældige funktionsmåde af ukontrolleret naturlig udvælgelse og chance lignende overleve.

I en diskussion om fremme af evolution, er det måske værd at bemærke, at der i den lange fremtid, som ligger forude, hvor du måske kunne tænkes at blive tilknyttet et korps af Livsbærere, så vil du have rigelige og rig mulighed i overflod til at komme med forslag og foretage alle mulige forbedringer i de planer og procedurer for håndtering og overførsel af livet. Vær tålmodig! Hvis du har gode ideer, hvis dit sind er frugtbare med bedre metoder til at administrere en hvilken som helst del af de universelle områder, så vil du helt sikkert få lejlighed til at præsentere dem for dine medarbejdere og administrative kolleger i tiderne fremover.

4. URANTIA EVENTYRET

Du må ikke overse, at Urantia er anvist til os som en livseksperiment verden. På denne planet tilvejebragte vi vores tresindstyvende forsøg på at ændre og om muligt forbedre Satania tilpasningen af Nebadons livsmønstre, og det er påviselig, at vi opnåede en lang række gavnlige ændringer af standard livsmønstre. For at være specifik, så udarbejdede vi på Urantia og demonstrerede tilfredsstillende ikke mindre end otteogtyve funktioner af livsmodifikation, som i al fremtid vil være til gavn for alle i hele Nebadon.

Men etableringen af livet er imidlertid ikke nogensinde i nogen verden eksperimenterende i den forstand, at man vil prøve noget uprøvet og ukendt. Evolutionen af liv er en proces, der altid er progressiv fremadgående, differentieret, og varieret, men aldrig tilfældig, ukontrolleret, eller helt eksperimenterende, i utilsigtet forstand.

Mange funktioner i menneskelivet giver rigelige beviser for, at den jordiske tilværelse var intelligent planlagt, at den organiske evolution ikke blot er en kosmisk tilfældighed. Når en levende celle er beskadiget, så besidder den evnen til at producere visse kemiske stoffer, der er i stand til at stimulere og aktivere de omkringliggende raske celler, således at de straks begynder at udskille nogle stoffer, som letter de helbredende processer i såret; og ved samme tid begynder disse normale og uskadte celler at formere sig - de begynder rent faktisk at arbejde på oprettelsen af nye celler til at erstatte hver nabocelle der kan være gået tabt i ulykken.

Denne kemiske aktion og reaktion, som i tilfældet af når sår heles og celler reproduceres repræsenterer Livsbærernes valg af en formel, som indeholder mere end et hundrede tusinde faser og elementer i eventuelle kemiske reaktioner og biologiske virkninger. Mere end en halv million specifikke eksperimenter blev foretaget af Livsbærerne i deres laboratorium, før de endelig valgte denne formel for livseksperimentet på Urantia.

Når videnskabsmændene på Urantia kender flere af disse helbredende kemikalier, vil de blive mere effektiv i behandlingen af forskellige skader, og indirekte vil de få mere at vide om, hvordan visse alvorlige sygdomme bringes under kontrol.

Efter at livet blev etableret på Urantia, har Livsbærerne forbedret denne helbredende proces i forbindelse med at den blev indført på en anden af Satantias verden, i det, at den giver mere smertelindring og udøver bedre kontrol over normale cellers evne til at formere sig.

Der var mange unikke funktioner i livseksperimentet på Urantia, men de to mest bemærkelsesværdige begivenheder var den Andoniske racens tilsynekomst forud for de seks farvede racer udvikling, og de senere samtidige tilsynekomster af sangikmutationerne indenfor en enkelt familie. Urantia er den første verden i Satania hvor de seks farvede racer fremkom fra den samme menneskelige familie. Normalt stammer de fra diversificerede arvelinjer fra uafhængige mutationer i førmenneskelige dyreformer og fremkommer som regel på jorden en ad gangen, og efter hinanden over lange perioder, der begynder med det røde menneske og passerer ned gennem farverne til de indigofarvede.

En anden fremragende variation af proceduren var den sene ankomst af Planetprinsen. Som regel fremkommer prinsen på en planet omkring tidspunktet for viljens udvikling; og hvis en sådan plan var blevet fulgt, ville Caligastia være kommet til Urantia under Andon og Fonta levetid i stedet for næsten fem hundred tusind år senere, samtidig med fremkomsten af de seks Sangik racer.

På en almindelig beboet verden ville en Planetprins være blevet taget som en selvfølge på anmodning fra Livsbærerne ved Andon og Fonta fremkomst eller noget tid derefter. Men da Urantia var blevet udvalgt til en planet for livsmodifikation, var det forudbestemt, at Melkisedek observatører, tolv i antal, skulle sendes som rådgivere for Livsbærerne og som overvågere af planeten indtil Planetprinsens efterfølgende ankomst. Disse Melkisedekerne kom dengang Andon og Fonta traf de beslutninger, som gjorde det muligt for Tankeretterne at bebo deres jordiske sind.

På Urantia resulterede Livsbærernes bestræbelser på at forbedre Satantias livsmønstre nødvendigvis til, at der opstod mange tilsyneladende ubrugelige former for overgangsliv. Men de fordele som allerede var opnået er tilstrækkelige til at retfærdiggøre modifikationerne af livets standardmønstre på Urantia.

Det var vores hensigt at fremstille en tidlig manifestation af vilje i det evolutionære liv på Urantia, og det lykkedes. Normalt fremkommer viljen ikke før de farvede racer har eksisteret længe, og den fremkommer som regel først blandt de højerestående typer af de røde mennesker. Din verden er den eneste planet i Satania hvor de menneskelige typer af vilje har fremtrådt i en race før de farvede racer.

Men i vores bestræbelser på at opnå den kombination og sammenslutning af arvefaktorer, som til sidst gav anledning til pattedyrs forgængerne af den menneskelige race, blev vi mødt af nødvendigheden til at tillade hundreder og tusinder af andre, og forholdsvis ubrugelige kombinationer og sammenslutninger af arvefaktorer. Mange af disse tilsyneladende

mærkelige biprodukter af vores indsats vil helt sikker vække jeres opmærksomhed når I graver tilbage i den planetariske fortid, og jeg kan godt forstå, hvor forvirrende nogle af disse ting må være fra et begrænset menneskeligt synspunkt.

5. LIVSEVOLUTIONENS OMSKIFTELSE

Det var en kilde til skuffelse for Livsbærerne, at vores særlige bestræbelser på at ændre det intelligente liv på Urantia blev så handicappet af tragiske forvrængninger uden for vores kontrol: Caligastias forræderi og Adams forsømmelse.

Gennem hele dette biologiske eventyr var vores største skuffelse, at visse primitive vækstformers tilbagegang for klorofylstadiet til de parasitiske bakteriers niveau var i en så omfattende og uventede skala. Denne eventualitet i plantelivets evolution forårsagede mange elendige sygdomme i de højere pattedyr, især i de mere sårbare menneskelige racer. Da vi blev konfronteret med denne forvirrende situation undervurderede vi i nogen grad de vanskelighederne det medførte, fordi vi vidste, at den efterfølgende tilføjelse af Adams livsplasma ville styrke modstandskraften hos de spirende fremkommende blandede racer, at de praktisk talt ville blive immune over for alle sygdomme, forårsaget af organismer af plantetype. Vores forhåbninger blev dømt til skuffelse på grund af ulykken med Adams forsømmelse.

Universet af universer, inklusiv denne lille verden kaldet Urantia, forvaltes ikke kun for at vi skal være tilfredse eller kun for at tilpasse sig vores bekvemmelighed, meget mindre for at opfylde vores luner og tilfredsstille vores nysgerrighed. De kloge og almægtige væsener som er ansvarlige for universets ledelse ved uden tvivl præcis, hvad de gør; og derfor passende for Livsbærerne og påhviler de dødelige sind, at indstille sig på tålmodighedens tjeneste og hjertelig samarbejde med visdommens regel, magtens styre og fremskridtets gang.

Der er naturligvis visse kompensationer for prøvelserne, såsom Michaels overdragelse på Urantia. Men uanset alle disse overvejelser, udtrykker de senere himmelske vejledere på denne planet fuld tillid til menneskets endelige evolutionære sejr, og den endelige retfærdiggørelse af vores oprindelige planer og livsmønstre.

6. LIVETS EVOLUTIONÆRE FREMGANGSMÅDE

Det er umuligt præcist samtidig at afgøre, den nøjagtige placering og hastighed af en genstand i bevægelse; ethvert forsøg på måling indebærer uundgåeligt ændringer i den anden. Den samme form for paradoks møder det dødeligt menneske, når det forsøger en kemisk analyse af protoplasma. En kemiker kan belyse kemien i den *døde* protoplasma, men han kan ikke få øje på hverken den fysiske organisation eller den dynamiske ydeevne af *levende* protoplasma. Videnskabsmanden kommer nærmere og nærmere livets hemmeligheder, men han vil aldrig finde dem og af den simple grund, at han skal dræbe protoplasmaet for at analysere det. Dødt protoplasma vejer det samme som levende protoplasma, men det er ikke det samme.

Der er en iboende evne til at tilpasse sig i levende ting og væsener. I hver levende plante eller dyrecelle, i alle levende organismer - materiale eller åndelige - er der en umættelig længsel efter at opnå en stadigt stigende perfektion i form af tilpasning til miljø, tilpasning af organismen, og forøget livsrealisering. Disse uophørlige bestræbelser hos alle levende ting beviser eksistensen i dem af en medfødt stræben efter perfektion.

Det vigtigste skridt i plante evolution var, at planterne havde udviklet evnen til at producere klorofyl, og det næststørste fremskridt var sporens udvikling til det komplekse frø. Sporen er mest effektiv som en reproduktiv agent, men den mangler potentialer af variation og alsidighed som findes indbygget i frøet.

En af de mest nyttige og komplekse hændelser i udviklingen af de højere typer af dyr var udviklingen af evnen hos jernet i de cirkulerende blodceller til at udføre den dobbelte rolle som bærer af ilt og fjerner af kuldioxid. Denne adfærd af de røde blodlegemer illustrerer, hvordan skiftende organismer er i stand til at tilpasse deres funktionalitet i varierende eller skiftende miljøer. De højere dyr, herunder mennesker, ilter deres væv ved hjælp af jern i de røde blodlegemer, som transporterer ilten til de levende celler, og lige så effektivt fjerner kuldioxiden. Andre metaller kan fremstilles til at tjene samme formål. Blæksprutten anvender kobber til denne funktion, og søpunge udnytter vanadium.

Fortsættelsen af sådanne biologiske tilpasninger illustreres af udviklingen af de højere pattedyrs tandsæt på Urantia; menneskets fjerntliggende forfædre havde seksogtredive tænder, og derefter begyndte en tilpasningsproces til

toogtredive hos de første mennesker og deres nære slægtninge. Nu er den menneskelige race langsomt på vej mod otteogtyve. Udviklingsprocessen er stadig aktivt og tilpasningen er i gang på denne planet.

Mange tilsyneladende mystiske justeringer af levende organismer er rent kemisk, helt fysisk. På ethvert tidspunkt af tid, er der i ethvert menneskes blodomløb mulighed for mere end 15.000.000 kemiske reaktioner mellem de hormoner, der udskilles af et dusin endokrine kirtler.

De lavere former for planteliv reagerer over for de fysiske, kemiske og elektriske miljøer. Når man bevæger sig op ad livets stige, træder de syv adjutant sindsånder, den ene efter den anden i funktion med deres sindstjenester, og sindet bliver mere fleksible, skabende, koordinerende, og dominerende. Dyrenes evne til at tilpasse sig til luft, vand og jord er ikke en overnaturlig begavelse, men det er en overfysisk tilpasning.

Fysik og kemi kan ikke alene forklare, hvordan et menneske udviklede sig fra det urgamle protoplasma af de første farvande. Evnen til at lære, hukommelse og en karakteristisk reaktion på omgivelserne, er en egenskab af sindet. Fysikkens love reagerer ikke over for uddannelse; de er uigenkaldelige og uforanderlige. De kemiske reaktioner ændres ikke af undervisning; de er ensartede og pålidelige. Bortset fra tilstedeværelsen af det Egenskabsløse Absolutte, så er elektriske og kemiske reaktioner forudsigelig. Sindet kan imidlertid drage fordel af erfaringer, det kan lære af gentagende adfærdsmønstre som reaktion på gentagelse af stimuli.

Organismer på det førintelligente stadiet reagerer på stimuli fra miljøet, men de organismer, som reagerer til sindstjenesterne kan justere og tilpasse og bearbejde selve omgivelserne.

Den fysiske hjerne med dens tilhørende nervesystem besidder en medfødt kapacitet til at reagere på sindets tjenester, ligesom det sind, som udvikler sig hos ens personlighed har en vis medfødt evne til ånde modtagelighed, og derfor indeholder potentialer for åndelige fremskridt og opnåelse. Den intellektuelle, sociale, moralske og åndelige udvikling er afhængige af sindstjenesterne som de syv adjutant ånder og deres overfysiske medarbejdere udøver.

7. EVOLUTIONÆRE SINDSNIVEAUER

De syv adjutant sindsånder er de alsidige sinds ministre til de lavere intelligente eksistenser i et lokalunivers. Rækkefølgen af denne sindsgruppe er styret fra det lokale univers hovedkvarter eller fra nogle verden forbundet dertil, men der er indflydelsesrig påvirkning af det lavere sinds funktion fra systemhovedstæderne.

I en evolutionær verden er meget, rigtigt meget, afhængig af disse syv sindshjælpers arbejde. De er sinds ministre; de har intet at gøre med den fysiske udvikling, som er Livsbærernes område. Ikke desto mindre, så er den perfekte integration af disse åndelige begavelser sammen med Livsbærernes ordinerede og naturlige fremgangsmåde for tiltagende og iboende orden, årsagen til den dødeliges manglende evne til at skelne, i det sensoriske fænomen, andet end naturens hånd og resultatet af naturlige processer, men nogle gange er du lejlighedsvis noget forvirret, når det kommer til at forklare alt det, som er forbundet med sindets naturlige reaktioner, i forbindelse med materien. Hvis Urantia fungerede mere i overensstemmelse med de oprindelige planer, ville du observere endnu mindre der tiltrak din opmærksomhed på det sensoriske fænomen.

De syv adjutant ånder minder mere om kredsløb end om enheder, og på almindelige verdener er de forbundet med andre adjutant funktioner i hele det lokale univers. På planeter for livseksperimenter er de forholdsvis isoleret. På grund af den unikke karakter af livsmønstre, oplevede de lavere adjutanter på Urantia langt sværere vanskeligheder med at få kontakt til de evolutionære organismer end det ville have været tilfældet i en mere standardiseret form for liv.

Desuden er de syv adjutant ånder på en gennemsnitlig evolutionær verden langt bedre synkroniseret med de fremrykkende dyrs udviklingstrin, end de var på Urantia. Med undtagelse af et enkelt tilfælde oplevede sindshjælperne på Urantia den største vanskelighed de nogensinde havde haft i al deres arbejde i hele Nebadon univers, når det kom til at få kontakt med organismernes udviklende sind. I denne verden er der udviklet mange former for grænseoverskridende fænomener - forvirrede kombinationer af mekaniske ikke-lærbare typer og ikke-mekaniske lærbare typer af reaktion i organismerne.

De syv adjutant ånder tager ikke kontakt til de rent mekaniske grupper af organismer, der reagerer på miljøet. Sådanne forintelligente reaktioner hos levende organismer tilhører udelukkende styrkecentrenes, de fysiske kontrollere og deres medarbejders energidomæner.

Fremkomsten af potentialet for evnen til at *lære* af erfaring markere begyndelsen af, hvorfra adjutant ånderne begynder at fungere, og de fungerer fra laveste sind i primitive og usynlige eksistenser op til de højeste typer på menneskers evolutionære skala. De er kilden til og mønstret for sindets mere eller mindre mystiske adfærd og sindets ufuldstændigt forstået hurtige reaktioner til det materielle miljø. Længe skal disse trofaste og altid pålidelige påvirkninger fortsætte deres forberedende tjeneste inden det dyriske sind opnår de menneskelige niveauer af ånde modtagelighed.

Sindshjælperne fungerer som de eneste i udviklingen af det erfarende sind op til niveauet for den sjette fase, åndetilbedelse. På dette niveau indtræffer en uundgåelige overlapning af tjeneste - det højere strækker sig ned for at koordinere med det lavere i forventning om efterfølgende opnåelse af avancerede udviklingsniveauer. Yderligere en andet åndetjeneste medfølger virkningen af den syvende og sidste adjutant, visdommens ånd. Gennem alle tjenester fra åndeverdenen oplever individet aldrig pludselige overgange i åndesamarbejdet; altid er disse ændringer gradvis og gensidig.

Altid bør man sondre mellem de fysiske (elektrokemisk) områder og den mentale reaktion af påvirkning fra miljøet, og disse skal alle til gengæld anerkendes som fænomener bortset fra åndelige aktiviteter. De fysiske, psykiske og åndelige tyngdekrafts domæner er adskilte områder indenfor den kosmiske virkelighed, trods deres intime sammenhænge.

8. EVOLUTIONEN I TID OG RUM

Tid og rum er uløseligt forbundet; der er en medfødt sammenhæng. Forsinkelserne i tiden er uundgåelige i tilstedeværelsen af visse betingelser i rummet.

Hvis det forårsager rådvildhed, at bruge så meget tid på at udføre de evolutionære ændringer af livsforløbet, vil jeg sige, at vi ikke kan få livsprocesserne til at udvikle sig hurtigere end de fysiske metamorfoser af en planet vil tillade. Vi er nødt til at vente på den naturlige, fysiske udvikling af en planet; Vi har absolut ingen kontrol over geologisk evolution. Hvis de fysiske forhold tillod det, kunne vi arrangere livsudviklingen fra start til slut i betydeligt mindre end en million år. Men vi er alle under jurisdiktion af de Højeste Paradisherskere, og tid eksisterer ikke i Paradis.

Individets målestok for tidsmåling er længden af hans liv. Alle skabte væsener er således tidsbetinget, og derfor anser de evolutionen som en langvarig proces. For dem af os, hvis levetid ikke er begrænset af en tidsbundne eksistens, fremstår evolutionen ikke til at være sådan en langvarig proces. På Paradiset, hvor tiden ikke eksisterer, er alle disse ting *til stede* i Uendelighedens sind og Evighedens handlinger.

Da sindsevolution er afhængig af, og forsinket af, den langsomme udvikling af de fysiske forhold, så er åndelige fremskridt afhængig af mental ekspansion og altid forsinket af intellektuel retardering. Men det betyder ikke, at åndelig udvikling er afhængig af uddannelse, kultur, eller visdom. Sjælen kan udvikle sig uafhængigt af mental kultur, men ikke i mangel af mental kapacitet og lyst - valg af overlevelse og beslutningen om at opnå stadigt større fuldkommenhed - at gøre Faderens vilje i himlen. Selvom overlevelse ikke er afhængig af besiddelse af viden og visdom, så er fremskridt helt sikkert.

I de kosmiske evolutionære laboratorier dominerer sindet altid over materien, og ånden er altid korreleret med sindet. Manglende synkronisering og koordination mellem disse forskellige evner kan forårsage forsinkelser, men hvis den enkelte virkelig kender Gud og ønsker at finde ham og blive som ham, så er overlevelse sikret uanset tidens forhindringer. Den fysiske tilstand kan være et handicap for sindet og mental perversitet kan forsinke åndelig opnåelse, men ingen af disse hindringer kan overvinde det viljevalg som tages med hele ens sjæl

Når de fysiske forhold er modne, kan der ske en pludselig mental udvikling; når sindstilstanden er positiv, kan der forekomme pludselige åndelige transformationer; når åndelige værdier modtager ordentlig anerkendelse og påskønnelse, så bliver de kosmiske betydninger opfattede, og i stigende grad frigøre personligheden fra tidens handicap og befrier den fra begrænsningerne i rummet.

[Udarbejdet af en Livsbærer fra Nabadon bosiddende på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 66

URANTIAS PLANETPRINS

EN LANONANDEK SØNS ankomst på en gennemsnitlig verden betyder, at viljen, evnen til at vælge vejen til evig overlevelse, er udviklet i det primitive menneskesind. Men på Urantia ankom Planetprinsen næsten en halv million år efter at den menneskelige vilje var opstået.

For omkring fem hundred tusind år siden, og samtidig med fremkomsten af de seks farvede eller Sangik racerne, ankom Planetprinsen Caligastia, til Urantia. Der var næsten en halv milliard primitive mennesker på jorden på tidspunktet for prinsens ankomst, og de var godt spredt over Europa, Asien og Afrika. Prinsens hovedkvarter, der blev etableret i Mesopotamien, lå omtrent i centrum af verdens befolkning.

1. PRINS CALIGASTIA

Caligastia var en Lanonandek søn, nummer 9.344 af anden gradens klasse. Han havde erfaring i lokaluniversets administrative anliggender i almindelighed og under senere tidsaldre, med forvaltningen af lokalesystemet Satania i særdeleshed.

Forud for Lucifers regeringstid i Satania, havde Caligastia været knyttet til Livsbærernes rådgivende råd på Jerusem. Lucifer forfremmede Caligastia til en position i hans personlige personale, og han havde acceptabelt udført fem efter hinanden udsendelser af ære og tillid.

Caligastia ansøgte meget tidligt en udnævnelse som Planetprins, men da hans anmodning kom op for godkendelse i konstellersrådet fik den gentagne gange, ikke samtykke fra Konstellersfædrene. Caligastia syntes at have en særlig lyst til at blive udsendt som planethersker til en decimal eller livsmodifikationsplanet. Hans anmodning var flere gange blevet afvist, før han endelig fik Urantia.

Caligastia rejste ud fra Jerusem til hans forvaltningsopgave som verdenshersker udstyret med misundelsesværdig renomme' af loyalitet og hengivenhed for velfærden i universet for hans fødsel og ophold, selv om en vis rastløshed var karakteristisk for ham i forbindelse med en tendens til at være uenig med den etablerede orden i visse mindre sager.

Jeg var til stede på Jerusem, når den lysende Caligastia afrejste fra systemets hovedstad. Ingen af planeternes prinser havde nogensinde indledt en karriere som verdenshersker med en rigere forberedende erfaring eller med bedre udsigter for fremtiden end Caligastia gjorde på denne begivenhedsrige dag for en halv million år siden. En ting er sikkert: Da jeg udførte min opgave med at introducere historien om denne begivenhed i lokaluniversets informationsudsendelse havde jeg aldrig et eneste øjeblik, selv den mindste idé om, at denne ædle Lanonandek så hurtigt ville forråde sin hellige forvaltning som planetarisk forældremyndighed og så forfærdeligt plette det gode navn af hans ophøjede klasse af universets sønner. Jeg betragtede virkelig Urantia som værende blandt de fem eller seks mest heldige planeter i hele Satania, fordi den havde en så erfaren, strålende, og særegen sind i forvaltningen af verdens anliggender. Jeg forstod ikke dengang, at Caligastia var snigende ved at blive forelsket i sig selv; Jeg forstod ikke dengang så fuldt ud nuancerne i personlighedens stolthed.

2. PRINSENS PERSONALE

Urantias Planetprins blev ikke sendt ud alene på sin mission, men blev ledsaget af det sædvanlige korps af assistenter og

administrative hjælpere.

Lederen af denne gruppe var Daligastia, medarbejder og assistent for Planetprinsen. Daligastia var også en anden gradens Lanonandek Søn, nummer 319.407 af den klasse. Han havde en stilling som assistent på det tidspunkt da han blev udnævnt til Caligastias medarbejder.

Til det planetariske personale hørte et stort antal engle medhjælpere og en stor skare af andre himmelske væsener, som var blevet udnævnt til at forfremme menneskeracernes interesser og fremme velfærden. Men fra jeres synsvinkel var den mest interessante gruppe alle de legemlige medlemmer af Prinsens personale - nogle gange kaldet Caligastias et hundrede.

Disse hundrede genmaterialiseret medlemmer af Prinsens personale blev valgt af Caligastia fra over 785.000 opstigende borgere i Jerusem, der meldte sig som frivillige for at deltage i eventyret på Urantia. Alle de udvalgte hundrede var fra forskellige planeter, og ingen af dem var fra Urantia.

Disse frivillige fra Jerusem blev bragt med serafisktransport direkte fra systemhovedstaden til Urantia og ved ankomsten blev de holdt serafomsluttet indtil de kunne blive forsynet med personlighedsformer af dobbelte natur for speciel planetarisk tjeneste, en materiel krop bestående af kød og blod, men også velegnet til systemets livskredsløb.

Nogen tid før ankomsten af disse hundrede Jerusem borgere, ansøgte de to på Urantia bosiddende tilsynsførende Livsbærere, som tidligere havde perfektioneret deres planer, om tilladelse fra Jerusem og Edentia til at overføre livsplasma fra et hundrede udvalgte overlevende efterkommere fra Andons og Fontas slægtslinje til de materielle kroppe, der skulle projiceres til de legemlige medlemmer af Prinsens personale. Anmodningen blev ydet på Jerusem og godkendt på Edentia.

Således udvalgte Livsbærerne blandt Andons og Fontas efterkommere halvtreds mænd og halvtreds kvinder, som repræsenterede de bedste overlevende gener af denne unikke race. Med en eller to undtagelser var disse Andoniter, der bidrog til raceforbedring fremmede for hinanden. De blev samlet fra vidt forskellige steder med koordineret Tankeretter styring og serafisk vejledning lige uden for Prinsens planetariske hovedkvarter. Her blev disse hundrede mennesker givet i hænderne på en højtuddannet frivillig kommission fra Avalon, der instruerede den materielle udvinding af en del af livsplasmaen fra disse efterkommere til Andon. Dette levende materiale blev derefter overført til de materielle kroppe konstrueret til brug for de hundrede Jerusemiske medlemmer af Prinsens personale. I mellemtiden blev disse nyankomne borgere fra system hovedstaden holdt i søvn efter seraftransporten.

Disse begivenheder sammen med den materielle skabelse af særlige organer til Caligastias er hundrede, gav oprindelse til talrige legender, hvoraf mange efterfølgende blev forvekslet med de senere legender om den planetariske installation af Adam og Eva.

Hele genpersonaliseringsprocessen, fra tidspunktet for ankomsten af de serafiske transporter med de hundrede frivillige fra Jerusem, indtil disse frivillige vågnede til bevidsthed som tredobbelt væsener i denne verden, tog præcis ti dage.

3. DALAMATIA - PRINSENS BY

Planetprinsens hovedkvarter var på daværende tidspunkt beliggende i den Persiske Golf-region, i området, der svarer til det senere Mesopotamien.

Klimaet og landskabet i Mesopotamien var på daværende tidspunkt i alle henseende gunstige for de projekter Prinsens personale og deres assistenter beskæftigede sig med, og adskilte sig meget fra de betingelser, der engang senere har hersket her. Det var nødvendigt med et sådan gunstigt klima som en del af det naturlige miljø til formålet med at få primitive Urantianere til at foretage nogle indledende fremskridt på kultur og civilisationens område. Den vigtigste opgave i disse tider var at omdanne mennesket fra jæger til hyrde, med håbet om, at han senere ville udvikle sig til en fredselskende landmand med kærlighed til hjemmet.

Planetprinsens hovedkvarter på Urantia var typisk for sådanne stationer på unge sfærer under udvikling. Kernen i

Prinsens bopælsområde var en meget enkel, men smuk by, omgivet af en tolv meter høj mur. Dette verdens center for kultur blev kaldt Dalamatia til ære for Daligastia.

Byen var opdelt i ti distrikter med hovedkvartersgårdene for de legemlige personales ti råd beliggende i midten af hver bydel. I byens centrum var den usete Fader tempel. Prinsen og hans medarbejders administrative hovedkvarter var arrangeret i tolv kamre grupperet direkte omkring selve templet.

Bygningerne i Dalamatia var alle en etage høje undtagen rådets hovedkvarter, der var to etager, og det centralt beliggende tempel for alles Fader, som var lille, men tre etager i højden.

Byen repræsenterede det bedste der fandtes i disse tidlige dage hvad angår byggemateriale - mursten. Meget lidt sten eller træ blev anvendt. Husbygning og landsbyarkitektur blandt de omkringliggende folk blev væsentlig forbedret ved eksemplet fra Dalamatia.

Nær Prinsens hovedkvarter boede folk i alle farver og stand. Og det var fra disse nærliggende stammer, at de første studerende på Prinsens skoler blev rekrutteret. Selv om disse tidlige skoler i Dalamatia var meget enkle, tilbød de alt, der kunne gøres for denne primitive tidsalders mænd og kvinder.

Prinsens legemlig medarbejdere fortsatte med at hente ind de højerestående individer fra de omkringliggende stammer og efter at have trænet og inspireret disse studerende, sendte dem tilbage til deres folk som lærere og ledere.

4. DE ET HUNDREDES FØRSTE TIDER

Ankomsten af Prinsens personale skabte et dybtgående indtryk. Selvom det tog næsten tusind år for nyheder til at spredes over hele verden, blev disse stammer nær hovedkvarter i Mesopotamien voldsomt påvirket af Urantias hundrede nye beboers undervisning og adfærd. Og meget af jeres efterfølgende mytologi voksede ud af de forvanskede legender fra disse tidlige dage, hvor disse medlemmer af Prinsens personale genpersonaliserede som supermennesker på Urantia.

Den alvorlige hindring for den gode indflydelse fra sådanne ekstraplanetariske lærere er de dødeliges tendens til at betragte dem som guder, men bortset fra teknikken ved deres tilsynekomst på jorden så tyede Caligastia et hundrede-halvtreds mænd og halvtreds kvinder - ikke til overnaturlige metoder eller overmenneskelige manipulationer.

Det legemlige personale var alligevel overmenneskeligt. De begyndte deres mission på Urantia som ekstraordinære trefoldige væsener:

1. De var legemlige og relativt menneskelignende, for de var bærere af virkelig livsplasma fra en af menneskeracerne, Urantias andoniske livsplasma.

Disse hundrede medlemmer af Prinsens personale var ligeligt delt med hensyn til køn og i overensstemmelse med deres tidligere dødelige status. Hver person i denne gruppe havde evnen til at blive medforældre til nogle nye grupper af fysiske væsen, men de var blevet omhyggeligt instrueret i at ty til forældreskab kun på visse betingelser. Det er almindeligt for Planetprinsens kødelige personale at formere deres efterfølgere nogen tid før tilbagetrækning fra den særlige planetariske tjeneste. Typisk sker dette på tidspunkt hvor de Planetariske Adam og Eva ankommer eller kort tid efter.

Disse særlige væsener havde derfor lidt eller ingen idé om, hvad type materielle skabning, der ville blive dannet ved deres seksuelle forening. De havde heller ikke nogensinde vidst det. Før tiden var moden til et sådant skridt i det arbejde de udførte, var verden blevet forstyrret af oprør, og dem, der senere fungerede i forældrerollen var blevet isoleret fra systemets livsstrømme.

I hudfarve og sprog fulgte disse materialiserede medlemmer af Caligastias personale den Andoniske race. De indtog føde ligesom de dødelige i verden men med en forskel: De genskabte organer i denne gruppe var fuldt ud tilfredse med en kødfri kost. Dette var en af de overvejelser, der bestemte deres bopæl i en varm region rig på frugt og nødder. Denne praksis med at leve på en kødfri kost datere sig fra tider af Caligastias et hundrede, for denne skik spredte sig nær og fjern og påvirkede kostvanerne i mange omkringliggende stammer, grupper der havde deres oprindelse i de engang

udelukkende kødædende evolutionære racer.

2. De et hundrede var materielle, men overmenneskelige væsener, der er blevet genskabt på Urantia som unikke mænd og kvinder af en høj og særlig gruppe.

Selvom medlemmerne af denne gruppe, havde en foreløbig statsborgerskab på Jerusem, havde de endnu ikke fusioneret med deres Tankerettere; og da de meldte sig og blev godkendt til planetarisk tjeneste i forbindelse med de nedstigende grupper sønner, blev deres Rettere frigjort. Men disse Jerusemiter var overmenneskelige væsener - de havde sjæle som havde opstigende vækst. Under det dødelige liv i kødet er sjælen i fosterstadiet; den er født (opstået) i morontialivet og vokser i erfaring gennem de efter hinanden kommende morontiaverdener. Sjælene hos Caligastia hundrede havde således gennem de progressive erfaringer fra de syv beboelsesverdener udvidet sig til statsborgerskab på Jerusem.

I overensstemmelse med deres instrukser indledte ingen af personalet seksuel reproduktion, men de undersøgte omsorgsfuldt deres personlige forfatninger, og udforsket omhyggeligt alle tænkelige fase af intellektuel (sind) og morontia- (sjæl) forbindelser. Det var under det treogtredive år af deres ophold i Dalamatia, længe før muren blev færdigbygget, at nummer to og nummer syv i Dans gruppe ved et tilfælde opdagede et fænomen i tilslutning til forbindelsen af deres morontia- selv (angiveligt ikke-seksuel og ikke-materiel); og resultatet af dette eventyr viste sig at være det første mellemvæsen af første grad. Denne nye skabning var helt synlig for medlemmerne af det planetarisk personale og for deres himmelske medarbejdere, men var ikke synlig for mændene og kvinderne i de forskellige menneskelige stammer. Med bemyndigelse fra Planetprinsen indledte hele det legemlige personale produktionen af lignende væsener, og alle lykkedes, når de fulgte instruktionen fra pioner parret i Dans gruppe. Således gav prinsens personale til sidst eksistens til hele det oprindelige korps på 50.000 mellemvæsener af første grad.

Disse væsener af mellemtype var til stor nytte i forvaltningen af sager på verdens hovedkvarter. De var usynlige for mennesker, men de primitive besøgende i Dalamatia blev undervist om disse usete halve ånder, som i efterfølgende tidsaldre udgjorde hele åndeverdenen til disse udviklende dødelige.

3. Caligastias et hundrede var personligt udødelige, eller ikke døende. Gennem deres materielle kroppe cirkulerede modgifts komplementer af systemets livsstrømme; og havde de ikke gennem oprør mistet kontakten med livskredsløbene, ville de have levet videre i ubestemt tid, indtil ankomsten af en efterfølgende Guds Søn, eller indtil de engang senere blev frigjort fra deres mission for at genoptage den afbrudte rejse til Havona og Paradis.

Disse modgifts komplementer af Satantias livsstrømme nedstammede fra frugten af livets træ, en busk fra Edentia, som de Højeste i Norlatiadek sendte til Urantia på tidspunktet for Caligastias ankomst. Under tiderne i Dalamatia voksede dette træ på gårdspladsen til den usynlige Faders tempel i byens centrum, og det var frugten af livets træ, der gjorde det muligt for de materielle og ellers dødelige væsener af Prinsens personale til at leve videre i det uendelige, så længe de havde adgang til frugten.

Selv om dette super næringsstof ikke var af nogen værdi for de evolutionære racer, var det helt tilstrækkelig til at give vedvarende liv til Caligastias et hundrede og endda til de et hundrede modificerede Andoniter som var forbundet med dem.

Det bør i denne sammenhæng forklares, at der på det tidspunkt, hvor de et hundrede Andoniter bidrog med deres menneskelige kimplasma til medlemmerne af prinsens personale, indførte Livsbærerne i deres jordiske legemer komplementer af systemets kredsløb; og dermed var de i stand til at leve i takt med personalet, århundrede efter århundrede, på trods af den fysiske død.

Til sidst blev de et hundrede Andoniter gjort opmærksom på deres bidrag til deres overordnede nye ydre fremtoning, og de samme et hundrede børn af Andons stammer boede i hovedkvarteret som personlige ledsagere til Prinsens legemlige personale.

5. DE HUNDREDES ORGANISATION

De et hundrede blev organiseret for tjeneste i ti autonome råd med ti medlemmer i hver. Når to eller flere af disse ti råd

holdt fællesmøder blev sådanne sammenkomster ledet af Daligastia. Disse ti grupper blev oprettet som følger:

1. *Rådet for fødevarer og materiel vælfærd.* Denne gruppe blev ledet af Ang. Mad, vand, tøj, og den menneskelige races materielle udvikling blev varetaget af dette dygtige korps. De lærte udgravning af brønde, regulering af resurser og kunstvanding. De lærte dem som kom fra de højere liggende områder og fra nord forbedrede metoder til behandling af skind til brug som beklædning, og vævning blev senere introduceret af lærerne for kunst og videnskab.

Store fremskridt blev gjort inden for metoder til opbevaring af fødevarer. Fødevarer blev bevaret ved kogning, tørring og rygning; Det blev dermed den tidligste form for ejendom. Mennesket lærte at ruste sig mod farerne ved hungersnød, der periodisk hærgede verden.

2. *Bestyrelsen for tæmning og udnyttelse af dyr.* Dette råd var dedikeret til opgaven med at udvælge og avle de dyr som der bedst egnede til at hjælpe mennesker med at bære byrder og transportere sig selv, til at forsyne dem med mad, og senere at være til tjeneste i dyrkning af jorden. Dette dygtige korps blev ledet af Bon.

Flere typer af nyttige, nu uddøde dyr blev tæmnet, sammen med nogle, der er fortsat som husdyr til i dag. Man havde længe levet med hunden, og det blå menneske havde allerede lykkedes at tæmme elefanten. Koen var så forbedret ved omhyggelig avl til at blive en værdifuld kilde til fødevarer; smør og ost blev fast del af menneskets kost. Folk lærte at bruge okser til at bære byrder, men hesten blev først tæmnet senere. Medlemmerne af dette korps underviste for første gang mennesket til at bruge hjulet til lettelse af trækraft.

Det var i disse tider, at brevduer først blev brugt. De blev taget med på lange rejser, med henblik på at sende beskeder eller tilkalde hjælp. Bons gruppe havde held til at træne de store fanderer til passagerfugle, men de uddøde for mere end tredive tusinde år siden.

3. *Rådgiverne vedrørende erobringen af rovdyr.* Det var ikke tilstrækkeligt, at de tidlige mennesker forsøgte at tæmme nogle dyr, men de skal også lære at beskytte sig selv mod at blive ofre af den resterende del af den fjendtlige dyreverden. Denne gruppe blev styret af Dan.

Formålet med en gammel bymur var at give beskyttelse mod blodtørstige bæster samt at forhindre fjendtlige menneskers overraskelsesangreb. De, der boede uden for murene og i skoven var afhængige af træ boliger, sten hytter og vedligeholdelse af bål om natten. Det var derfor meget naturligt, at disse lærere afsatte meget tid til at instruere deres elever i at forbedre de menneskelige boliger. Med benyttelse af forbedrede teknikker og ved anvendelse af fælder, opnåede store fremskridt i undertvingelse af dyr.

4. *Lærerstaben for udbredelse og bevarelse af viden.* Denne gruppe organiserede og instruerede de rent uddannelsesmæssige projekter i disse tidlige tider. Den blev ledet af Fad. Fads undervisningsmetoder bestod i overvågning af beskæftigelsen ledsaget af undervisning i forbedrede metoder til arbejdskraft. Fad formulerede det første alfabet og indførte et skriftsystem. Dette alfabet indeholdt femogtyve tegn. Som skriftligt materiale udnyttede disse tidlige folk træets bark, lertavler, stenplader, en form for pergament fremstillet af udhamrede huder samt en rå form for papirlignende materiale lavet af hvepse reder. Dalamatias bibliotek, som blev ødelagt kort efter Caligastias oprørsånd, omfattede mere end to millioner særskilte fortegnelser og blev kendt som "Fads hus".

Det blå menneske viste præference for at anvende alfabetet skriftligt og gjorde størst fremskridt i denne henseende. Det røde menneske foretrak billedskrift mens de gule racer havde tendens hen imod brugen af ord og tanke symboler, i lighed med dem, de nu anvender. Men alfabetet og meget mere blev efterfølgende tabt for verden under den forvirring der fulgte med oprøret. Da Caligastia gjorde oprør tilintetgjorde han verdens håb om et universelt sprog, i det mindste for utallige tider.

5. *Kommissionen for fremstilling og handel.* Dette råd fik til opgave at fremme produktionen i stammerne og fremme samhandelen mellem de forskellige fredelige grupper. Rådets leder var Nod. Enhver form for primitiv fremstilling blev opmuntret af dette korps. De bidrog direkte til at hæve levestandarden ved at frembringe mange nye råvarer, der appellerede til de primitive mennesker. Kommissionen udvidede kraftigt handelen med den forbedrede salt, som Rådet for videnskab og kunst havde frembragt.

Det var blandt disse oplyste grupper, der var uddannet i Dalamatias skoler, at den første kommercielle kredit blev praktiseret. Fra en central kasse for kredit, fik de taloner, der var accepteret i stedet for de faktiske genstande af byttehandel. Bedre forretningsmetoder kom verden ikke frem til for hundreder af tusinder af år.

6. *Kollegiet for åbenbaret religion.* Dette organ fungerede langsomt. Civilisationen på Urantia var bogstaveligt smedet ud mellem nødvendighedens ambolt og frygtens hamre. Men denne gruppe havde gjort betydelige fremskridt i deres forsøg på at erstatte frykten for skabte væsener (tilbedelsen af spøgelse) med frykten for Skaberen, før deres arbejde blev afbrudt af den senere forvirring som fulgte på omvæltningerne i forbindelse med løsrivelse. Lederen af dette råd var Hap.

Ingen af Prinsens personale ønskede at præsentere en åbenbaring på en måde der ville komplicere evolutionen; de præsenterede kun åbenbaringen som et højdepunkt, da de havde udtømt evolutionens kræfter. Men Hap gav efter for ønsket af byens indbyggere om at etablere en form for religiøs tjeneste. Hans gruppe forsynede Dalamatianerne med syv lovsange for tilbedelse, og gav dem også det daglige taksigelsesvers samt lærte dem "Faderens bøn," som var:

. "Alles Fader, hvis søn vi ære, se ned på os med velvilje. Fri os fra frykten for alt undtagen dig. Gør os til behag for vores guddommelige lærere og lad altid sandheden være på vores læber. Fri os fra vold og vrede; Giv os respekt for vores ældre og det, der tilhører vores naboer. Giv os i denne sæson grønne enge og frugtbare flokke for at glæde vores hjerter. Vi beder for en hurtig ankomst af den lovede Opløfter, og vi ønsker at gøre din vilje i denne verden som andre gør i verdener langt væk."

Selv om Prinsens personale var begrænset til naturlige midler og almindelige metoder for at forbedre racerne, så understregede de løftet om den Adamiske gave i form af en ny race som målet for den senere evolutionære vækst efter at den biologiske udvikling havde nået sit højdepunkt.

7. *Vogterne af liv og helbred.* Dette råd blev anvendt til at indføre sundhed og fremme af simpel hygiejne og blev ledet af Lut.

Dets medlemmer lærte meget, der gik tabt under forvirringen af de efterfølgende tidsaldrer, for aldrig at blive genopdaget indtil det tyvende århundrede. De lærte menneskeheden, at tilberedning af mad, kogning og stegning, var et middel til at undgå sygdom; og at en sådan tilberedning væsentligt reduceret spædbørnsdødelighed og understøttede tidlig fravæning.

Mange af de tidlige lærdomme fra Luts sundhedsvogtere overlevede blandt stammerne på jordens helt frem til Moses' dage, selv om de blev meget forvrænget og væsentligt ændret.

Den store hindring for at fremme hygiejne blandt disse uvidende folk bestod i, at de egentlige årsager til mange sygdomme var for små til at de kunne ses med det blotte øje, og fordi de alle havde et overtroisk hensyn for ilden. Det krævede tusinder af års overtalelse at få dem til at brænde affald. I mellemtiden blev de opfordret til at begrave deres rådende affald. Det store sanitære fremskridt under denne epoke kom fra udbredelsen af viden om solens helsebringende og sygdomsdræbende egenskaber.

Før prinsens ankomst, havde badning udelukkende været en religiøs ceremoniel. Det var faktisk svært at overtale primitive mennesker til at vaske deres kroppe som en sundheds praksis. Lut formåede til sidst de religiøse lærere til at inkludere rengøring med vand som en del af de rensnings ceremonier som skulle praktiseres i forbindelse med andagten ved middagstid, en gang om ugen, i tilbedelsen af Faderen.

Disse sundhedsvogtere forsøgte også at indføre brugen af håndtryk i stedet for spyt ombytning eller blod drikning som en personlig måde at konsolidere venskab og som et tegn på gruppe loyalitet. Men når disse primitive folkeslag følte sig fri fra det tvingende pres fra deres højerestående ledere tog det ikke lang tid før de vendte tilbage til deres tidligere sundhedsdræbende og sygdomsfremkaldende metoder af uvidenhed og overtro.

8. *Det planetariske råd for kunst og videnskab.* Dette korps gjorde meget for at forbedre produktions teknologi for tidlige mennesker og for at ophøje hans begreber om skønhed. Deres leder var Mek.

Kunst og videnskab var der ikke meget af i verden, men Dalamatianerne lærte de simpleste grundlæggende principper i fysik og kemi. Pottemageri blev avancerede, alle dekorative kunstarter blev forbedret og menneskeheden skønhedsideal blev løftet betydeligt. Men musik gjort små fremskridt indtil efter ankomsten af den violette race.

Disse primitive mennesker ville ikke samtykke til at eksperimentere med dampkraft, på trods af deres lærers gentagne opfordringer; de kunne aldrig overvinde deres store frygt for eksplosionskraften i indesluttet damp. De blev dog til sidst overtalt til at arbejde med metaller og ild, selv om et stykke rødglødende metal var et frygtindgydende objekt til disse tidlige mennesker.

Mek gjorde meget for at fremme Andoniternes kultur og forbedrede de blå menneskers kunst. En blanding af de blå mennesker og Andons arvelinje resulterede i en kunstnerisk begavet type, og mange af disse blev mesterlige billedhuggere. De arbejdede ikke i sten eller marmor, men deres værker af ler, hærkede i ovne, prydede Dalamatias haver.

Store fremskridt blev gjort i hjemmets kunsthåndværk, hvoraf de fleste gik tabt under oprørets lange og mørke tidsalder, for aldrig at blive genopdaget indtil moderne tid.

9. *Styrelsen for avancerede stammerelationer.* Denne gruppe fik til opgave at arbejde med at bringe det menneskelige samfund op til niveauet for statsdannelse. Deres leder var Tut.

Disse ledere bidrog meget til at skabe indbyrdes stammeægteskaber. De fremmede frieri og ægteskab efter behørig overvejelse og fuld mulighed for partnerne til at stifte bekendtskab. De rent militære krigsdanse blev forfinet og gjort til at tjene værdifulde sociale formål. Mange konkurrenceprægede kampe blev indført, men disse fortidens mennesker var et alvorlig folk; meget lidt humor prydede disse tidlige stammer. Kun ganske få af disse fremgangsmåder overlevede den efterfølgende opløsning af planetarisk oprør.

Tut og hans medarbejdere arbejdede på at fremme fredelige sameksistens mellem grupperne, for at regulere og humanisere krigsførelse, for at koordinere relationerne mellem stammerne og forbedre styringen af stammefolkene. I nærheden af Dalamatia udvikledes en mere avanceret kultur, og disse forbedrede samfunds relationer påvirkede meget positivt de mere fjerntliggende stammer. Det civilisationens mønster, der var fremherskende på Prinsens hovedkvarter afveg meget fra det barbariske samfund som udviklede sig andre steder, ligesom det tyvende århundrede samfund i Kapstaden, Sydafrika, er helt anderledes end de meget små buskmænds primitive kultur mod nord.

10. *Højeste domstol for koordinering mellem stammerne og samspillet mellem racerne.* Dette øverste råd blev ledet af Van og udgjorde klageretten for alle de andre ni øvrige kommissioner med tilsyn til menneskelige anliggender. Dette råd havde en udbredt funktion, det var betroet med alle spørgsmål af jordisk betydning, der ikke udtrykkeligt er tildelt de andre grupper. Dette udvalgte korps var blevet godkendt af Konstellationsfædrene på Edentia før dets medlemmer fik bemyndigelse til at påtage sig opgaven i Urantia øverste domstol.

6. PRINSENS REGERINGSTID

Graden af en verdens kultur måles med dets indfødte væseners sociale arv, og kulturens spredningshastighed bestemmes udelukkende af dets indbyggers evnen til at forstå nye og avancerede ideer.

Slaveri til traditioner afstedkommer stabilitet og samarbejde ved følelsesmæssigt at forbinde fortiden med nutiden, men det kvæler også initiativ og slavebinder personlighedens kreative kræfter. Hele verden var fastlåst i et dødvande af traditionsbundne sæder og skikke da Caligastias et hundrede ankom og begyndte at forkynde det nye evangelium om det individuelle initiativ for de sociale grupper på den tid. Dette velgørende styre blev imidlertid meget hurtigt afbrudt, at racerne aldrig helt er blevet fri fra sædvanernes slaveri; Urantia domineres vedvarende urimeligt af moden og den generelle brug.

Caligastias et hundrede - kandidaterne fra beboelsesverdnerne i Satania - var fortrolige med kunst og kultur i Jerusem, men sådan en viden er næsten værdiløs på en barbarisk planet befolket af primitive mennesker. Disse kloge væsener vidste bedre end at påbegynde en pludselig forvandling, eller masseomfattende opløftelse af tidens primitive

menneskeracer. De forstod godt at menneskeracerne skulle udvikle sig langsomt, og de afstod klogt fra alle radikale forsøg på at ændre menneskets måde at leve på jorden.

Hver af de ti planetariske kommissioner, begyndte langsomt og naturligt at starte de interesser de var betroet. Deres plan bestod i at tiltrække de bedste hjerner fra de omkringliggende stammer og efter uddannelse at sende dem tilbage til deres folk som udsendinge for samfundsmæssige forbedringer.

Fremmede udsendinge blev aldrig sendt til en race, undtagen efter specifik anmodning fra folket. De, der arbejdede for opløftning og fremme af en given stamme eller race var altid indfødte i denne stamme eller race. De et hundrede forsøgte ikke at påtvinge en anden stamme de vaner og skikke fra en højerestående racegruppe. Altid arbejdede de tålmodigt med at opløfte og fremme de tidsbestemte skikke i hver race. De enkelte mennesker på Urantia bragte deres egne sociale skikke til Dalamatia, ikke for at veksle dem til nye og bedre metoder, men for at få dem opløftet ved kontakt med en højere kultur og af samværet med højerestående sind. Processen var langsom, men meget effektiv.

Lærerne i Dalamatia forsøgte at tilføje et bevidst socialt udvalg til den rent naturlige udvælgelse i den biologiske evolution. De forstyrrede ikke de menneskelige samfund, men de accelererede markant deres normale og naturlige udvikling. Deres motiv var at opnå fremskridt gennem evolution og ikke revolution gennem åbenbarelse. Den menneskelige race havde anvendt tidsaldre i at erhverve sig den lille religion og moral de havde, og disse supermennesker vidste bedre end at berøve menneskeheden for disse få fremskridt gennem den forvirring og forfærdelse, som altid bliver følgen, når oplyste og højerestående væsener forsøger at opløfte de tilbagestående racer med for meget uddannelse og for meget information.

Når kristne missionærer går ind i hjertet af Afrika, hvor sønner og døtre antages at forblive under deres forældre opsyn og vejledning gennem hele forældrenes levetid, så afstedkommer dette kun forvirring og nedbrydning af al autoritet, når de i en enkelt generation, forsøger at fortrænge denne praksis ved at undervise, at disse børn bør være frie for alt forældrenes tvang efter at de har nået en alder af enogtyve.

7. LIVET I DALAMATIA

Selv om Prinsens hovedkvarter var udsøgt smukt og designet til at vække respekt hos de primitive mennesker i den tidsalder, var de helt beskedne. Bygningerne var ikke særlig store, fordi det var disse importerede lærers hensigt gennem introduktion af dyrehold at tilskynde til eventuel udvikling af landbruget. Indenfor byens mure var der tilstrækkelig med land til at sikre græsning og havearbejde til at brødføde en befolkning på omkring tyve tusind.

Det indvendige af tempel for tilbedelse i byens centrum og de ti rådsbygninger for de overvågende grupper af supermennesker var faktisk smukke kunstværker. Selve boligerne var modeller for pænhed og renlighed, alt var meget enkel og helt primitivt sammenlignet med senere dages udvikling. På dette hovedkvarteret for kultur blev der ikke anvendt metoder, som ikke naturligt hørte hjemme på Urantia.

Prinsens legemlige personale rådede over enkle og eksemplariske bopæle som de opretholdt som hjem til det formål at inspirere og positivt påvirke de studerende observatører som besøgte verdens sociale centrum og uddannelseshovedkvarter.

Familielivets bestemte mønster, at de levende fra en familie var sammen i en bolig på et forholdsvis fast sted datere sig fra disse tider med Dalamatia og var hovedsagelig på grund af de et hundrede og deres elevers eksempel og på den undervisning de gav. Hjemmet som en social enhed blev aldrig en succes indtil supermændene og superkvinderne i Dalamatia lærte menneskeheden at elske og planlægge deres børnebørn og deres børnebørns børn. Den vilde elsker sit barn, men det civiliserede menneske elsker også sit barnebarn.

Medlemmerne af Prinsens personale levede sammen som fædre og mødre. Sandt nok, de havde ingen børn af deres egne, men de halvtreds mønsterhjem i Dalamatia gav altid beskyttelse, til mindst fem hundrede adopterede småbørn indsamlet fra de højerestående familier blandt Andoniske og Sangik racerne; mange af disse børn var forældreløse. De fik fordel af disse vidunderlige forældres undervisning og uddannelse; og senere, efter tre år i Prinsens skoler (de startede i tretten til femten års alderen), var de klar til ægteskab og klar til at modtage deres rolle som Prinsens

udsending til de nødlidende stammer i deres respektive racegrupper.

Fads ansvar for undervisningsplanen i Dalamatia, blev gennemført som en faglig skole, hvor eleverne lærte gennem at gøre, og arbejdede sig igennem daglige udførelser af nyttige opgaver. Denne uddannelsesplan ignorerer ikke tænkningen og følelserne i udviklingen af karakter; men prioriterede den manuel træning. Undervisningen var både individuel og kollektiv. Eleverne blev undervist af både mænd og kvinder og af begge i fællesskab. Halvdelen af denne gruppeundervisning var opdelt efter køn; den anden halvdel var fælles skole. Eleverne fik individuel undervisning i håndens færdigheder og blev socialiseret i grupper eller klasser. De blev uddannet til at omgås med yngre grupper, ældre grupper og selv voksne, såvel som at samarbejde med dem på egen alder. De blev også fortrolige med sådanne sammenslutninger som familiegrupper, spille trupper, og skoleklasser.

Blandt de senere studerende i Mesopotamien som var uddannet til at arbejde med deres respektive racer var Andoniterne fra højlandet i det vestlige Indien sammen med repræsentanter for de røde og de blå mennesker; endnu senere ankom der også et mindre antal af den gule race.

Hap præsenterede disse tidlige racer med en moralsk lov. Denne kode blev kendt som "Faderens Vej", og omfattede følgende syv bud:

1. Du bør ikke frygte eller tilbede nogen anden Gud end Faderen.
2. Du må ikke være ulydig mod Faderens Søn, verdens hersker, eller vise manglende respekt for hans overmenneskelige medarbejdere.
3. Du må ikke tale en løgn, når du står foran folkets dommere.
4. Du må ikke dræbe mænd, kvinder eller børn.
5. Du må ikke stjæle din nabos varer eller kvæg.
6. Du må ikke røre din vens kone.
7. Du må ikke udvise manglende respekt for dine forældre eller til de ældste i stammen.

Det var loven i Dalamatia i næsten tre hundrede tusind år. Mange af de sten, hvorpå denne lov blev indskrevet ligger nu under vandet ud for kysten af Mesopotamien og Persien. Det blev en skik for hver dag i ugen at holde et af disse bud i tanker, bruge det til hilsen og taksigelse til måltiderne.

Tidsmåling i disse tidsalder var baseret på månens kredsløb, denne periode bliver regnet som 28 dage. Foruden opdeling af dag og nat, var dette den eneste tidsregning disse tidlige folkeslag kendte. Ugens syv dage blev indført af lærerne i Dalamatia og voksede ud af, at syv var en fjerdedel af otteogtyve. Betydningen af nummer syv i superuniverset gav dem utvivlsomt mulighed for at indføre en åndelig påmindelse i den fælles tidsregning. Der findes ingen naturlig oprindelse for den ugentlige periode.

Landet omkring byen var ganske godt befolket indenfor en radius af et hundrede og tres kilometer. Umiddelbart omkring byen, var hundredvis af kandidater fra Prinsens skoler involveret i husdyrbrug og udførte i øvrigt de instruktioner, som de havde fået fra hans stab og deres talrige menneskelige hjælpere. Nogle få andre var involveret i landbrug og gartneri.

Mennesket er ikke bestemt til at henslæbe sin tilværelse i landbruget som straf for formodede synd. "I dit ansigts sved skal du spise markernes frugter" var ikke en sætning om straf udtalt på grund af menneskets deltagelse i tåbeligheder af Lucifers oprør under ledelse af den forræderiske Caligastia. Dyrkningen af jorden indgår som en naturlig del i etableringen af en fremadskridende civilisation på de evolutionære verdner, og dette påbud var det centrale for al undervisning af Planetprinsen og hans personale for alle de tre hundrede tusinde år, der forløb mellem deres ankomst på Urantia og de tragiske dage, hvor Caligastia forende sin skæbne med rebellen Lucifers skæbne. Arbejdet med jorden er ikke en forbandelse; snarere er det den højeste velsignelse til alle, der således tillades at nyde den mest menneskelige af

alle menneskelige aktiviteter.

Da oprøret brød ud havde Dalamatia en fastboende befolkning på næsten seks tusinde. Dette antal omfatter de almindelige studerende, men omfattede ikke besøgende og observatører, som altid udgjorde mere end tusind. Men du kan næsten ikke have nogen idé om de fantastiske fremskridt under disse for lang tid siden fjernede tider; praktisk taget alle de vidunderlige resultater som menneskene havde opnået i disse tider blev udslettet af den forfærdelige forvirring og det ødelæggende åndeligt mørke, der fulgte Caligastias bedrag og oprør.

8. CALIGASTIAS ULYKKE

Når man ser tilbage over Caligastia lange karriere, finder vi kun et iøjnefaldende træk ved hans adfærd, der kunne have krævet opmærksomhed; han var ultraindividualistisk. Han var tilbøjelig til at tage parti med næsten begge sider af en protest, og han sympatiserede normalt med dem, der gav mildt udtryk for underforstående kritik. Vi observerede den tidlige forekomst af denne tendens til at være utålmodig under autoritet og for mildt utilfredshed under alle former for tilsyn. Endda lidt fornærmet over de ældres råd og noget rastløs under overordnet autoritet, ikke desto mindre, når en test var kommet, havde han altid vist sig loyal over for universets herskere og lydige mod Konstellationsfædrenes påbud. Ingen reelle fejl blev nogensinde fundet i ham før tidspunktet for hans skammelige forræderi mod Urantia.

Det skal bemærkes, at både Lucifer og Caligastia var blevet tålmodigt instrueret og kærligt advaret angående deres kritiske tendenser og den snigende udvikling af deres stolthed over deres eget jeg og den tilhørende overdrevne følelse af egen selvhøjtidelighed. Alle disse forsøg på at hjælpe var blevet fejlfortolket som uberettiget kritik og som uberettiget indgreb i deres personlige friheder. Både Caligastia og Lucifer vurderede, at deres venlige rådgivere selv var drevet af disse meget forkastelige motiver, der var begyndt at dominere deres egen forvrængede tænkning og misforståede planlægning. De bedømte deres uselviske rådgivere efter deres egen voksende egoisme.

Fra Prins Caligastias ankomst, udviklede den planetariske civilisation sig på ganske normal vis i næsten tre hundrede tusind år. Bortset fra at Urantia var en sfære for livsmodifikation og derfor udsat for en lang række uregelmæssigheder og usædvanlige episoder af evolutionær udsving, så fortsatte verden meget tilfredsstillende i sin planetariske udvikling helt frem til tiden for Lucifers oprør og Caligastias samtidige forræderi. Alle efterfølgende historier er blevet betydeligt ændret af denne katastrofale bommert, såvel som af Adam og Eva efterfølgende mislykket forsøg på at opfylde deres planetariske mission.

Prinsen af Urantia gik ind i mørket på tidspunktet for Lucifers oprør og kastede således planeten ud i en langvarig forvirring. Han blev efterfølgende frataget sin suveræne status gennem en koordineret handling af konstellationsherskere og andre univers myndigheder. Han delte den isolerede Urantias uundgåelige omstændigheder ned til tidspunktet for Adams ophold på planeten og bidrog delvis til aborten af planen med at opløfte de dødelige racer gennem tilskud af livsblodet fra den nye violette race - Adam og Evas efterkommere.

Den faldne Prins evne til at bringe uorden i menneskelige forhold blev enormt indskrænket af Machiventa Melchizedeks inkarnation i dødelige form under Abrahams dage; og senere, under Michaels liv i kødelig form, blev denne forræderiske prins til sidst frataget al magt på Urantia.

Selvom doktrinen om en personlig djævel på Urantia, havde et vis grundlag i den planetariske tilstedeværelse af den forræderiske og uretfærdige Caligastia, så var den alligevel helt fiktiv i dens lære, at en sådan "djævel" kunne påvirke det normale menneskelige sind mod dets frie og naturlige valg. Selv før Michaels overdragelse på Urantia, var hverken Caligastia eller Daligastia nogensinde i stand til at undertrykke dødelige eller tvinge enhver normal person til at gøre noget mod den menneskelige vilje. Menneskets frie vilje er øverste i moralske anliggender; selv den iboende Tankeretter nægter at tvinge mennesket til at tænke en eneste tanke eller til at udføre en enkelt handling mod menneskets egen vilje valg.

Frataget al magt til at skade hans tidligere undersætter afventer denne verdens rebel nu den endelige dom, der afsiges af Dagenes Ældste i Uversa, over alle, der deltog i Lucifers oprør.

[Præsenteret af en Melkisedek af Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 67

DET PLANETARISKE OPRØR

PROBLEMERNE i forbindelse med den menneskelige eksistens på Urantia er umulige at forstå uden kendskab til visse store epoker fra fortiden, især forekomsten og konsekvenserne af det planetariske oprør. Selv om denne omvæltning ikke alvorligt forstyrrede udviklingen af organisk evolution, ændrede den betydeligt den sociale evolution og den spirituelle udvikling. Denne ødelæggende ulykke havde en dybtgående indvirkning på hele planetens naturlige historie.

1. CALIGASTIAS FORRÆDERI

For tre hundrede tusind år havde Caligastia haft ansvaret for Urantia da Satan, Lucifer assistent, kom på et af sine periodiske inspektions besøg. Da Satan ankom på planeten, mindede hans udseende på ingen måde om jeres karikaturer af hans forbryderiske majestæt. Han var, og er stadig, en strålende Lanonandek søn. "Og ikke et vidunder, for Satan selv er et genial væsen af lys."

I løbet af denne inspektion informerede Satan Caligastia om Lucifers foreslået "Frihedsdeklaration", og som vi nu ved, så accepterede prinsen til at forråde planeten efter at oprøret var blevet proklameret. De loyale personligheder i universet så med en ejendommelig foragt på Prins Caligastia på grund af dette overlagte tillidsbrud. Skabersønnen udtrykte denne foragt, da han sagde: ".. Du er ligesom din leder, Lucifer, og du har syndigt bestandiggjort hans forbrydelse. Han var en forfalsker fra begyndelsen af hans selvophøjelse fordi han ikke forblev i sandheden."

Af alt det administrative arbejde i et lokalunivers anses ingen højere tillid at være mere helligt end den der hviler på en Planetprins som overtager ansvaret for velfærd og vejledning af de udviklende dødelige på en verden der for nylig er blevet beboet. Af alle former for ondskab, ingen er mere ødelæggende for personlighedens status end tillidsbrud og illoyalitet til ens tillidsfulde venner. Ved at begå denne bevidste synd, forvrængede Caligastia fuldstændigt sin personlighed, så hans sind aldrig siden har været i stand til, fuldt ud at genvinde sin ligevægt.

Der er mange måder at se på synd, men fra universets filosofiske synspunkt er synd en holdning hos en personlighed, der bevidst modsætter sig den kosmiske virkelighed. Fejl kan betragtes som en misforståelse eller fordrejet virkelighed. Ondskab er en delvis realisation af, eller tilpasningsproblem til, universets realiteter. Men synd er en målrettet modstand mod guddommelig virkelighed - et bevidst valg om at modsætte sig åndelige fremskridt - mens syndighed består i en åben og vedvarende trods af anerkendt virkelighed og angiver en sådan grad af personlighedsopløsning at den grænser til kosmisk sindssyge

Vildfarelse antyder fravær af intellektuel skarphed; ondskab, mangel på visdom; synd, en ussel åndelig fattigdom; men syndighed indikerer forsvindende personligheds kontrol.

Når synden så mange gange er blevet valgt, og så ofte gentaget, kan den blive en vane. Vanemæssige syndere kan let blive uretfærdige, bliver helhjertet oprører mod universet og alle dets guddommelige virkeligheder. Selv om alle former for synd kan tilgives, så tvivler vi på at den uforbederlige synder nogensinde oprigtigt vil føle sorg for sine ugerninger eller acceptere tilgivelse for sine synder.

2. OPRØRET BRYDER UD

Kort efter Satans inspektion og mens den planetariske administration stod på tærsklen over for realiseringen af store ting

på Urantia, afholdte Caligastia en dag midt om vinter af de nordlige kontinenter, en længere langvarig konference med sin medarbejder Daligastia, hvorefter sidstnævnte indkaldte de ti råd på Urantia til ekstraordinært møde. Denne samling blev åbnet med meddelelsens om, at prins Caligastia havde til hensigt at proklamere sig selv som den absolut hersker over Urantia og krævede, at alle administrative grupper skulle opløse sig selv ved at overføre alle deres opgaver og beføjelser til Daligastia som forvalter, afventende reorganiseringen af den planetariske regering og den efterfølgende omfordeling af disse embeders administrative myndighed.

Præsentationen af denne højst forbløffende opfordring blev efterfulgt af en mesterlig appel fra Van, formanden for det øverste råd for koordinering. Denne fremragende administrator og dygtige retslærer betegnede den foreslåede fremgangsmåde af Caligastia som en handling, der grænsede til planetarisk oprør og han appellerede til sine mødedeltagere om at afholde sig fra al deltagelse indtil en appel kunne indbringes for Lucifer, Systemherskeren af Satania; og han blev støttet af hele personalet. Derefter blev en appel sendt til Jerusem, og straks kom ordrene tilbage som udnævnte Caligastia som øverste hersker på Urantia og krævede absolut og ubetinget troskab til hans befalinger. Det var som svar på dette forbløffende budskab, at den ædle Van holdt sin mindeværdige syv timers lange tale, hvor han formelt anklagede Daligastia, Caligastia, og Lucifer som stående i foragt for den øverste magt i Nebadon; og han appellerede til de Højeste i Edentia for støtte og bekræftelse.

I mellemtiden blev systemets kredsløb afbrudt; Urantia blev isoleret. Hver gruppe af himmelsk liv på planeten befandt sig pludseligt og uden varsel isoleret, fuldstændig afskåret fra alle råd og vejledning udefra.

Daligastia proklamerede formelt Caligastia til "Gud over Urantia og den højeste over alle." I og med denne proklamation var det klart hvad det handlede om; og hver gruppe trak sig tilbage til deres egne overvejelser, diskussioner, der til sidst endte kom til at afgøre skæbnen for hver overmenneskelig personlighed på planeten.

Serafer og keruber og andre himmelske væsener var involveret i beslutningerne fra denne bitre kamp, denne lange og syndige konflikt. Mange overmenneskelige grupper, der tilfældigvis var på Urantia på tidspunktet for isolationen var strandet her og blev ligesom serafer og deres partnere, tvunget til at vælge mellem synd og retfærdighed - mellem Lucifers veje og den usete Faderens vilje.

For mere end syv år fortsatte denne kamp. Først da hver tilstedeværende personlighed havde truffet sin endelige afgørelse, vil myndighederne i Edentia forstyrre eller gribe ind. Først da fik Van og hans loyale medarbejdere deres bekræftelse og modtog frigivelse fra deres langvarige angst og utålelig spænding.

3. DE SYV AFGØRENDE ÅR

Budskabet om, at oprøret var brudt ud, blev i Jerusem, Satania hovedstad, givet i en informations udsendelse fra Det Melkisedekske Råd. Rednings Melkisedekerne blev straks sendt til Jerusem, og Gabriel meldte sig frivilligt til at virke som repræsentant for Skabersønnen, hvis myndighed var blevet udfordret. Med denne informations udsendelse om oprøret i Satania blev systemet isolerede, sat i karantæne, fra sine søster-systemer. Der var "krig i himlen," hovedkvarteret for Satania, og det bredte sig til hver planet i det lokale system.

På Urantia nægtede fyrrer medlemmer af det legemlige personale af de et hundrede (herunder Van) at deltage i oprøret. Mange af stabens menneskelige assistenter (modificerede og øvrige) var også modige og ædle forsvarere af Michael og hans univers regering. Der var en frygtelig tab af personligheder blandt serafer og keruber. Næsten halvdelen af de administrator- og overgangsserafer som var tildelt planeten forende sig med deres leder og Daligastia til støtte for Lucifers sag. Fyrrer tusind et hundrede og nitten af de primære mellemvæsener sluttede sig sammen med Caligastia, men resten af disse væsener forblev tro mod deres tillidsopgave.

Den forræderiske prins korrigerede de illoyale mellemvæsener og andre grupper af oprørernes personligheder og organiseret dem til at udføre hans bud, mens Van samlede de loyale mellemvæsener og andre trofaste grupper og begyndte den store kamp for at frelse det planetariske personale og andre efterladt himmelske personligheder.

Mens denne kamp foregik, boede loyalisterne i en ubefæstet og dårlig beskyttet bosættelse uden mure nogle kilometer øst for Dalamatia, men deres boliger blev bevogtet dag og nat af de vagtsomme loyale mellemvæsener og de havde i

deres besiddelse det uvurderlige livets træ.

Efter at oprøret var brud ud, overtog de loyal keruber og serafer, ved hjælp af tre trofaste mellemvæsener, ansvaret og myndigheden over livets træ og tillod kun stabens fyrre loyalister og deres tilhørende modificerede dødelige at spise af frugten og bladene fra denne energiplante. Der var seksoghalvtreds af disse modificerede Andoniske medarbejdere fra personalet, mens seksten Andoniske ledsagere fra de illoyale medarbejdere der nægter at gå i oprør med deres overordnede.

Gennem syv afgørende år af Caligastias oprør, var Van helliget helt til arbejdet med at pleje den loyale hær af mennesker, mellemvæsener og engle. Den åndelige indsigt og moralske standhaftighed som gjorde det muligt for Van at opretholde en sådan urokkelig holdning af loyalitet til universet styrelse var et produkt af klar tænkning, klogt ræsonnement, logisk dom, oprigtig motivation, uselviske formål, intelligent loyalitet, erfaringsbaseret hukommelse, disciplineret karakter og den ubetinget hengivenhed i hans personlighed til at gøre Paradisfaderens vilje.

Denne syv års ventetid var en tid med selvransagelse og sjæledisciplin. Sådanne kriser i et univers anliggender demonstrerer sindets enorme indflydelse som en faktor i åndelige valg. Uddannelse, undervisning og erfaring er faktorer i de fleste af de afgørende beslutninger i alle evolutionære moralske væsener. Det er dog fuldt ud muligt for den iboende ånd at tage direkte kontakt med de beslutningstagende kræfter i den menneskelige personlighed som afgør beslutninger og dermed giver det fuldt indviet vilje væsen evne til at udføre fantastiske handlinger af loyal hengivenhed til Paradisets Faderens vilje og vej. Det er netop, hvad der skete i Amadons liv, han som var den modificerede menneskelige samarbejdspartner til Van.

Amadon er den vigtigste menneskelige helt i Lucifers oprør. Denne mandlige efterkommer af Andon og Fonta var en af de et hundrede, der har bidraget med livsplasma til prinsens personale, og lige siden denne begivenhed, havde han været tilknyttet Van som hans medarbejder og menneskelig assistent. Amadon valgte at stå ved sin herres side under hele den lange og anstrengende kamp. Det var et inspirerende syn at se dette barn af de evolutionære racer stående uberørt af Daligastias spidsfindigheder samtidigt som, han og hans loyale medarbejdere under hele den syvårige kamp med ubøjelige sjælsstyrke modstod alle den lysende Caligastias vildledende lære.

Caligastia, med et maksimum af intelligens og en stor erfaring i universets anliggender, farede vild - omfavnede synd. Amadon, med et minimum af intelligens og aldeles blottet for universets erfaring, forblev urokkelige i tjeneste af universet og i loyalitet over for sine medarbejdere. Van anvendte både sind og ånd i en storslået og effektiv kombination af intellektuel beslutsomhed og åndelig indsigt og opnåede dermed et erfaringsmæssig niveau af personligheds realisering af den højest opnåelige klasse. Når sindet og ånden er fuldt forenet, har de potentialet for at skabe overmenneskelige værdier, selv morontia virkeligheder.

Historien om de rystende begivenheder i disse tragiske dage synes ikke at have en ende. Men til sidst havde den sidste personlighed endelige truffet en afgørelse, og da, men først da, ankom en af de Højeste fra Edentia sammen med redningstjenesternes Melkisedekerne for at overtage autoriteten på Urantia. De af Caligastias panoramiske regeringstids optegnelser i Jerusem blev udslettet, og prøvetidens æra af planetarisk rehabilitering blev indviet.

4. CALIGASTIAS ET HUNDREDE EFTER OPRØRET

Da det endelige navneopråb var færdig, blev det konstateret at de legemlige medlemmer af Prinsens personale have valgt side som følger: Van og hele hans koordinerings domstole var forblevet loyale. Ang og tre medlemmer af fødevarerrådet havde overlevet. Bestyrelsen for husdyrhold blev alle fejtet ind i oprøret ligesom alle rådgiverne for undertrykkelse af vilde dyr. Fad og fem medlemmer af undervisningskorpset blev reddet. Nod og alle fra Kommissionen til fremstilling og handel sluttede sig til Caligastia. Hap og hele kollegiet af åbenbaret religion forblev loyal med Van og hans ædle gruppe. Lut og hele bestyrelsen for sundhedsgruppen gik tabt. Byrådet for kunst og videnskab forblev loyal i sin helhed, men Tut og Kommissionen for stammestyret gik på afveje. Således var fyrre af de et hundrede reddet, for senere at blive overført til Jerusem, hvor de genoptog deres Paradis rejse.

De tres medlemmer af det planetariske personale, der gik ind i oprør valgte Nod som deres leder. De arbejdede helhjertet for oprørsprinsen men opdagede hurtigt, at de var blevet frataget opretholdelse af systemets livstids kredsløb.

De vågnede op til det faktum, at de var blevet degraderet til status for dødelige væsener. De var faktisk overmenneskelige, men på samme tid, materielle og dødelige. I et forsøg på at øge deres antal, beordrede Daligastia øjeblikkelig at de skulle ty til seksuel reproduktion, vel vidende, at de oprindelige tres og deres fireogfyre modificerede Andoniske medarbejdere var dømt til at lide udryddelse ved døden, før eller senere. Efter faldet af Dalamatia vandrede det illoyale personale mod nord og øst. Deres efterkommere var længe kendt som Noditerne, og pladsen hvor de boede som "Nods land."

Tilstedeværelsen af disse ekstraordinære supermænd og superkvinder, strandet her som følge af oprøret og i et kort øjeblik havde parret sig med jordens sønner og døtre, gav med lethed oprindelse til de traditionelle historier om guderne, der kommer ned for at parre sig med de dødelige. Således opstod de tusind og én legende, mytiske i deres natur, men baseret på de faktiske omstændigheder i tiderne efter oprøret, som senere fandt en plads i folkesagnene og traditionerne hos de forskellige folkeslag, hvis forfædre havde været i kontakt med Noditerne og deres efterkommere.

Personale oprørerne, berøvet åndelig næring, døde til sidst en naturlig død. Og meget af den efterfølgende afgudsdyrkelse af de menneskelige racer voksede ud af et ønske om at forevige mindet om disse meget bærede væsener fra Caligastias dage.

Da de et hundredes personale kom til Urantia, blev de midlertidigt løsrevet fra deres Tankerettere. Umiddelbart efter de Melkisedekske redningsforvalters ankomst blev de loyale personligheder (undtagen Van) returneret til Jerusem og blev genforenet med deres ventede Rettere. Vi kender ikke de tres personale oprørers skæbne; deres Rettere befinder sig stadig på Jerusem. Sager og ting vil utvivlsomt hvile som de nu er, indtil dommen over hele Lucifers oprør endeligt bliver afsagt, og alle deltagers skæbne afgøres.

Det var meget svært for sådanne væsener som engle og mellemvæsener at forestille sig, at strålende og betroede herskere som Caligastia og Daligastia kunne komme på afveje - begå forræderisk synd. De væsener, der faldt i synd - de gjorde ikke oprør tilsigtet eller overlagt - men blev vildledt af deres overordnede, bedraget af deres betroede ledere. Ligeledes var det let at vinde støtte fra de evolutionære dødelige med deres primitive sind

Langt størstedelen af alle menneskelige og overmenneskelige væsener, der var ofre for Lucifers oprør på Jerusem og de forskellige vildledte planeter har for længst hjerteligt fortrudt deres dumhed; og vi mener virkelig, at alle sådanne oprigtige angrende på en eller anden måde vil blive rehabiliteret og genindført i nogle af univers tjenestens faser, når Dagenes Ældste endelig afslutter retssagen i Satania oprøret, som de for nylig har påbegyndt.

5. ØJEBLIKkelig VIRKNING AF OPRØRET

Der herskede stor forvirring i Dalamatia og deromkring i næsten halvtreds år efter udbruddet af opstanden. Man forsøgte fuldstændigt og gennemgribende at reorganisere hele verden; revolution fortrængte evolutions processen til fremme af kulturen og racemæssige forbedringer. Blandt de højerestående og delvist uddannede mennesker, der opholdt sig i og omkring Dalamatia var der pludselig en stigning i det kulturelle niveau, men når disse nye og radikale metoder blev forsøgt på de fjerntliggende folkeslag var den umiddelbare konsekvens en ubeskrivelig forvirring og racemæssig pandemonium. Frihed blev hurtigt opfattet til tøjlesløshed af disse tiders halvt udviklede primitive mennesker.

Meget hurtigt efter oprøret var hele personalet i oprøret engageret i et energisk forsvar af byen mod de horder af halvvilde, der belejrede deres mure som følge af de frihedsdoktriner, som alt for tidligt var lært dem. Mange år før de smukke hovedkvarter sank ned under de sydlige bølger, havde de vildledte og fejllærte stammer fra Dalamatias bagland allerede fejlet ned i halvvilde angreb på den pragtfulde by, drevet oprørspersonalet og deres partnere nordover.

Caligastias plan for en øjeblikkelig genopbygning af det menneskelige samfund i overensstemmelse med hans ideer om individuel frihed og gruppe frihedsrettigheder, viste sig at være en hurtig og mere eller mindre komplet fiasko. Samfundet sank hurtigt tilbage til sit gamle biologiske niveau, og kampen for at komme fremad begyndte igen, ikke ret langt forud for det punkt, hvor det var i begyndelsen af Caligastias regime, fordi denne omvæltning havde efterladt verden i en værre forvirring

Et hundrede og to og tres år efter oprøret skyllede en flodbølge op over Dalamatia, og det planetariske hovedkvarter

sank i havets bølger. Dette land opstår ikke igen indtil næsten alle spor af denne ædle kultur af disse pragtfulde tidsaldre var blevet udslettet.

Da verdens første hovedstad blev opslugt af havet, boede der kun de laveste typer af Sangik racerne på Urantia, overløbere, havde allerede forvandlet Faderens tempel til et helligt sted dedikeret til Nog, lysets og ildens afgud.

6. VAN - DEN STANDHAFTIGE

Vans tilhængere trak sig tidligt tilbage til højlandet vest for Indien, hvor de var fritaget for angreb fra forvirrede racer i lavlandet. Fra dette tilbagetrækningssted planlagde de en rehabilitering af verden ligesom deres tidlige forgængere, Badoniterne, engang helt uvidende havde arbejdet for menneskehedens bedste lige før Sangik stammernes tilsynkomst.

Før de Melkisedekske redningsforvalters ankomst, overførte Van forvaltningen af de menneskelige anliggender til ti kommissioner af fire medlemmer hver, grupper identiske med prinsens regime. De ældre bosiddende Livsbærere overtog midlertidig ledelse af dette råd af fyrre medlemmer, der fungerede gennem de syv års venten. Lignende grupper af Amadoniter overtog disse ansvar, da de ni og tredive loyale medarbejdere vendte tilbage til Jerusem.

Disse *Amadoniter* nedstammede fra den gruppe af 144 loyale Andoniter som Amadon tilhørte, og som er blevet kendt i hans navn. Denne gruppe omfattede ni og tredive mænd og et hundrede og fem kvinder. Seks og halvtreds af dette antal havde udødelighedsstatus, og alle (undtagen Amadon) blev omdannet sammen med hans loyale medlemmer af personalet. Den resterende del af denne ædle gruppe fortsatte under ledelse af Van og Amadon på jorden til afslutningen af deres jordiske dage. De var den biologiske surdej som forøgede sig og fortsatte med at forsyne verden med lederskab igennem alle disse lange mørke tidsaldre efter oprøret.

Van blev efterladt på Urantia indtil Adams tid, og han forblev titulær leder af alle overmenneskelige personligheder der fungerer på planeten. Han og Amadon opretholdt deres liv gennem mere end hundrede og halvtreds tusind år fra processen med livets træ i samarbejde med Melkisedekernes specialiserede livstjeneste gerning.

Urantia anliggender var i lang tid administreret af et råd af planetariske redningsforvaltere, tolv Melkisedekere, som var udnævnt med mandat fra den ældste konstellationshersker, den Højeste Fader i Norlatiadek. Tilknyttet de Melkisedekske redningsforvaltere var et rådgivende råd bestående af: en af de mest loyale hjælpere af den faldne Prins, de to bosatte Livsbærere, en Treenigede Søn i lærlingeuddannelsen, en frivillig Undervisende søn, en Lysende Aftenstjerne fra Avalon (periodisk), lederne for seraferne og keruberne, rådgivere fra to tilstødende planeter, udøvende leder af sekundær engleagtig liv, og Van, den øverstkommanderende for mellemvæsenerne. Således blev Urantia styret og administreret indtil Adam ankom. Det er ikke mærkeligt, at den modige og loyale Van blev tildelt en plads i de planetariske redningsforvalteres råd, som i så lang tid administrerede Urantias anliggender.

De tolv Melkisedekske redningsforvaltere på Urantia udførte et heroisk arbejde. De bevarede resterne af civilisationen, og deres planetariske aktivitetsprogram blev trofast udført af Van. Inden tusind år efter oprøret havde han mere end tre hundrede og halvtreds avancerede grupper spredt overalt i verden. Disse forposter af civilisationen bestod hovedsagelig af efterkommere af de loyale Andoniter let blandet med Sangik racerne, især de blå mennesker og med Noditerne.

Uanset den frygtelige tilbagegang som oprøret forårsagede så var der mange lovende biologiske arvelinjer på jorden. Under tilsyn af De Melkisedekske redningsforvaltere fortsatte Van og Amadon arbejdet med at fremme den naturlige evolution af den menneskelige race, og de bragte fysiske evolution af mennesket fremad, indtil den nåede højdepunktet som berettigede til afsendelse af en Materiel søn og datter til Urantia.

Van og Amadon forblev på jorden indtil kort efter Adams og Evas ankomst. Nogle år derefter blev de overflyttet til Jerusem, hvor Van blev genforenet med sin ventende Tankeretter. Van tjener nu til fordel for Urantia mens han afventer ordre om at fortsætte fremad på den lange, lange vej til fuldkommenhed i Paradiset og den uåbenbare skæbne af de forsamlede Dødeliges Finalitkorps.

Det skal bemærkes, at når Van appellerede til de Højeste af Edentia efter Lucifer havde støttet Caligastia på Urantia,

afsendte Konstellationsfædrene øjeblikkelig en afgørelse, der støttede Van på ethvert punkt i hans anklage. Denne doms beslutning nåede ham ikke: fordi de planetariske kredsløb for kommunikation var afbrudt mens det var på vej. Først for nylig blev denne doms afgørelse opdaget i et energioverførende relæ, hvor det var blevet efterladt siden isoleringen af Urantia. Uden denne opdagelse, som blev gjort som følge af undersøgelser udført af mellemvæsener på Urantia, ville frigivelsen af denne beslutning have afventet Urantias tilbagevenden til konstellationens kredsløb. Denne tilsyneladende ulykke af interplanetariske kommunikation var mulig: fordi energi sendere kan modtage og sende oplysninger, men de kan ikke indlede kommunikation.

I teknisk forstand blev Vans juridiske optegnelser etableret i Satantias domstolsregister faktisk og endeligt efter denne afgørelse fra Fædre af Edentia, var registreret på Jerusem.

7. DYBTGÅENDE KONSEKVENSER AF SYND

De personlige (centripetale) konsekvenser af den skabtes forsætlige og vedholdende afvisning af lyset er både uundgåelige og individuelt og påvirker kun Guddommen og den personlige skabning. Sådan en sjælførtærende afgrøde af ondskab er den indre høst af den forhærdede viljeskabning.

Men ikke så med de ydre eftervirkninger af synd: De upersonlige (centrifugale) konsekvenser af omfavnet synd er både uundgåelig og kollektivt, og de påvirker enhver skabning, der fungerer indenfor det påvirker område i en sådan begivenhed.

Efter halvtreds tusind år var sammenbruddet af den planetariske administration, var de jordiske anliggender så uorganiserede og forsømt at den menneskelige race havde opnået meget lidt udover den generelle evolutionære status der eksisterede på tidspunktet for Caligastias ankomst tre hundrede og halvtreds tusind år tidligere. I nogen henseender havde der været fremskridt, men på andre områder havde man tabt terræn.

Synd er aldrig rent lokalt i sin effekt. De administrative sektorer af universerne er som organismer; situationen for en personlighed må i et vist omfang deles af alle. Synd, som er en persons holdning til virkeligheden, er nødvendigvis bestemt til at udstille sin iboende negativistiske høst på enhver og alle relaterede niveauer af universets værdier. De fulde konsekvenser af fejlagtig tænkning, ondskabsfuld handling, eller syndig planlægning opleves kun på niveauet, hvor det rent faktisk sker. Overtrædelse af universets lov kan være dødelig i den fysiske verden, uden alvorligt at inddrage sindet eller beskadige den åndelige oplevelse. Synd er fyldt med fatale konsekvenser til personligheds overlevelse, når det er holdningen hos hele væsenet, når det står for sindets valg og sjælens vilje.

Ondskab og synd har sine konsekvenser i materielle og sociale verdener og kan undertiden endda forsinke åndelige fremskridt på visse niveauer af universets virkelighed, men synden fra et væsen kan aldrig frarøve et andet væsen fra realiseringen af den guddommelige ret til personlighedens overlevelse. Evig overlevelse kan kun bringes i fare ved sindets afgørelser og sjælens valg af den enkelte selv.

Synden på Urantia gjorde kun meget lidt for at forsinke den biologiske evolution, men det havde den virkning, at det fratog de dødelige racer det fulde udbytte af den Adamiske arvmasse. Synden forsinker enormt den intellektuelle udvikling, den moralske vækst, det sociale fremskridt, og en masse åndelig opnåelse. Men det forhindrer ikke den højeste åndelige opnåelse af enhver person, der vælger at kende Gud og oprigtigt gør hans guddommelige vilje.

Caligastia gjorde oprør, Adam og Eva var uagtsom, men ingen dødelig født på Urantia siden har lidt i sin personlige åndelige oplevelse: som følge af disse fejltagelser. Hver dødelige født på Urantia siden Caligastias oprør er på en eller anden måde blevet tidsstraffet, men den fremtidige velfærd af sådanne sjæle har aldrig været i den mindste evighedsfare. Ingen personer er nogensinde blevet udsat for livsvigtigt åndeligt afsavn: som følge af en andens synd. Synd er helt personligt, når det gælder moralsk skyld eller åndelige konsekvenser, på trods af dets vidtrækkende konsekvenser i de administrative, intellektuelle og sociale domæner.

Selvom vi ikke kan fatte den visdom, der tillader sådanne katastrofer, kan vi altid skelne den gavnlige virkning af disse lokale forstyrrelser, som de er afspejlet ud over universet som helhed.

8. OPRØRETS MENNESKEHELT

Mange modige væsener på de forskellige verdener af Satania modstod Lucifers oprør, men optegnelserne på Salvington portrætterer Amadon som hele systemets mest fremtrædende karakter i hans storartet afvisning af oprørsbølgen og i hans urokkelige hengivenhed til Van - de stod sammen uberørt i deres loyalitet over for overherredømme af den usynlige Fader og hans Søn Michael.

På tidspunktet for disse betydningsfulde begivenheder var jeg udstationeret på Edentia og jeg er stadig bevidst om den glæde jeg oplevede, da jeg studerede Salvingtons informationsudsendelser, som fra dag til dag fortalte om den utrolige vedholdenhed, overjordisk kærlighed og den udsøgte loyalitet denne tidligere halvville som nedstammede fra den Andoniske races eksperimentelle og oprindelige slægt

Fra Edentia op gennem Salvington og endda hele vejen til Uversa var det første spørgsmål, som alle underordnede himmelske væsenet stillede med hensyn til Satantias oprør i løbet af disse syv lange år var altid: "Hvad med Amadon af Urantia, står han stadig uberørt?"

Hvis Lucifers oprør har hæmmet det lokale system og dets faldne verdener, hvis tabet af denne søn og hans vildledte medarbejdere midlertidigt har hæmmet udviklingen i konstellationen Norlatiadek, så vejer effekten af den vidtstrakte præsentation af inspirerende resultater dette ene barn af naturen og hans beslutsomme gruppe af 143 kammerater, der stod urokkeligt for de højere begreber om universets ledelse og administration, på trods af det enorme og fjendtlige pres fra deres illoyale overordnede. Lad mig forsikre dig, at dette allerede har gjort mere godt i Nebadons univers og Orvontons superunivers, og allerede opvejer den samlende sum af den ondskab og sorg som Lucifers oprør forårsagede.

Alt dette fremhæver på en smukt rørende og fantastisk storslåede måde visdommen i Faderens universelle plan om at mobilisere de Dødeliges Finalitkorps i Paradiset og ansætte denne store gruppe af fremtidig hemmelighedsfulde tjenere i stor udstrækning fra den fælles masse af opstigende, fremadskridende dødelige - lige netop sådan en dødelig som den uindtagelig Amadon.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 68

CIVILISATIONENS BEGYNDELSE

Dette er begyndelsen på fortællingen om menneskehedens lange, lange fremadrettet kamp fra en status, der var lidt bedre end dyrenes eksistens, gennem de mellemliggende tidsaldrer, og ned til de senere tider, hvor en virkelige, om end ufuldkommen, civilisation havde udviklet sig blandt de højere menneskeracer.

Civilisationen er menneskeslægtens erhvervelse; den er ikke biologisk iboende. Derfor skal alle børn opdrages i et miljø med kultur, mens hver ny generation af unge skal have fornyet deres uddannelse. Civilisationens højere kvaliteter - videnskabelige, filosofiske og religiøse - kan ikke overføres fra en generation til en anden ved direkte arv. Disse kulturelle præstationer bevares kun gennem den oplyste bevarelse af den sociale arv.

Social udvikling baseret på samarbejde blev indført af lærerne i Dalamatia og for tre hundrede tusind år blev menneskeheden opfostret i ideen om gruppeaktiviteter. Det blå menneske profiterede mest fra disse tidlige fællesskaber, det røde menneske til en vis grad, og den sorte menneske allermindst. I nyere tid har den gule race og den hvide race præsenteret den mest avancerede sociale udvikling på Urantia.

1. SOCIALISERING SOM EN BESKYTTELSESFORANSTALTNING

Når mennesker bringes tæt sammen, lære de ofte at kunne lide hinanden, men primitive menneske var ikke naturligt fyldt med ånden i broderlig følelse og ønsket om social kontakt med sine medmennesker. Snarere har de tidlige racer lært ved bitter erfaring at "enighed giver styrke"; og det er denne mangel på naturlig broderlig attraktion, der nu står i vejen for øjeblikkelig realisering af menneskets broderskab på Urantia.

Sammenslutning blev tidligt prisen for at overleve. Det enlige menneske var hjælpeløst, medmindre denne bar et stammetegn, der vidnede om, et tilhørsforhold til en gruppe, der helt sikkert ville hævne ethvert angreb foretaget på vedkommende. Selv på Kain tid var det fatalt at tage ud i verden alene uden nogle tegn på gruppe tilhørsforhold. Civilisationen er blevet menneskets forsikring mod voldsom død, mens præmierne betales i form af underkastelse til de krav som samfundets talrige love stiller

Primitive samfund blev således baseret på gensidighed forårsaget af nødvendighed og med øget sikkerhed for fællesskabet. De menneskelige samfund har i årelange perioder udviklet sig som en følge af frygt for isolation og ved hjælp af tilbageholdende samarbejde.

Primitive mennesker lærte tidligt, at grupper er langt større og stærkere end den blotte sum af deres individuelle enheder. Et hundrede forenede mænd som arbejder i fællesskab kan flytte en stor sten; en snes veluddannede vogtere af fred kan begrænse en vred pøbel. Og således blev samfundet født, ikke blot som en samling af et stort antal personer, men snarere som følge af *organiseringen* af intelligente samarbejdspartnere. Samarbejde er ikke noget der kommer naturlig til mennesket; det lærer at samarbejde først gennem frygt og senere af opdagelsen af, at samarbejdet er den bedste måde at imødegå vanskeligheder af tiden og at beskytte sig mod de formodede farer i evigheden.

De folk, der således tidligt organiseret sig i et primitivt samfund blev mere vellykket både i deres angreb på naturen såvel som i forsvaret mod deres medmennesker; de havde større muligheder for overlevelse; derfor er civilisationen vedvarende gået fremad på Urantia, trods sine mange tilbageslag. Det er kun på grund af, at overlevelsesværdien styrkes af sammenhold, at menneskets mange brølere hidtil har undladt at stoppe eller ødelægge den menneskelige civilisation.

Det forhold, at det moderne kulturelle samfund er et temmelig nyt fænomen fremgår klart af, at den nuværende overlevelse af sådanne primitive sociale forhold som kendetegner de australske indfødte og buskmænd og pygmæer i Afrika. Blandt disse tilbagestående folkeslag kan observeres noget af den tidlige gruppe fjendtlighed, personlig mistanke, og andre stærkt antisociale træk, som var så karakteristisk for alle primitive racer. Disse elendige rester fra fortiden af ikke-sociale befolkninger udgør et udtrykfuldt vidnesbyrd om, at menneskets naturlige individualistiske tendens ikke med held kan konkurrere med de mere potente og magtfulde organisationer og sociale sammenslutningsformer. Disse tilbagestående og mistænkelige antisociale racer, som taler et andet dialekt for hver halvtreds eller hundrede kilometer illustrere, hvilken slags verden du måske nu kunne leve i, hvis det ikke havde været for kombinationen af undervisning som blev formidlet af Planetprinsens kødelige personale og det arbejde som den Adamiske gruppe af raceopløftere senere udførte.

Det moderne udtryk, "tilbage til naturen", er en illusion af uvidenhed, en tro på, at den fiktive "gyldne tidsalder" virkelig engang eksisterede. Det eneste grundlag for legenden om den gyldne tidsalder er den historiske kendsgerning at Dalamatia og Eden eksisterede. Men disse forbedrede samfund var langt fra virkeliggørelsen af utopiske drømme.

2. FAKTORER I SOCIAL UDVIKLING

Det civiliserede samfund er et resultat af menneskets tidlige bestræbelser på at overvinde sin modvilje af isolation. Dette er ikke nødvendigvis ensbetydende med gensidig hengivenhed, og den nuværende ustabile tilstand blandt visse primitive grupper illustrerer ganske godt, hvad de tidlige stammer kom igennem. Selvom individer af en civilisation kan kolliderer med hinanden og kæmper mod hinanden, og selv om civilisationen selv kan synes at være et selvmodsigende sammensurium af stræben og kamp, så beviser dette dog forekomsten af en alvorlig stræben, ikke stillestående dødbringende ensformighed.

Selv om niveauet for intelligens har bidraget væsentligt for den kulturelle udviklings hastighed, er fællesskabets væsentligste formål at formindske risikoen i den enkeltes livsstil, og samfundet har udviklet sig lige så hurtigt, som det er lykkedes at formindske smerter og forbedre trivsel i livet. Således har hele den sociale institution flyttet sig langsomt mod målet af sin skæbne - udslettelse eller overlevelse - afhængig af, om målet er selvopholdelsesdriften eller selvtilfredsstillelsen. Selvopholdelsesdriften styrker samfundet, mens overdreven selvtilfredsstillelse ødelægger civilisationen.

Samfundet er interesseret i menneskets fortsatte eksistens, selvopholdelsesdriften og selvtilfredsstillelsen, men menneskelig selvrealisering er værdig til at blive det umiddelbare mål for mange kulturelle grupper.

Flokinstinktet i det naturlige menneske er næppe tilstrækkelige til at forklare udviklingen af en sådan social organisation som nu findes på Urantia. Selvom denne medfødte selskabelige tilbøjelighed til at leve i flok ligger dybt i det menneskelige samfund, så er meget af menneskets selskabelighed en erhvervet egenskab. To store faktorer, der bidrog til den tidlige sammenslutning af mennesker var behovet for mad, sult og sex kærlighed; mennesket deler disse instinktive drifter med dyreverdenen. To andre følelser, som trak mennesker sammen og holdt dem sammen var forfængelighed og frygt, især frykten for spøgelser.

Historien er det eneste referat af menneskets årelange kamp for føde. *Primitive mennesker tænkte kun, når det var sulten*; mad besparelse var dets første selvfornægtelse, selvdisciplin. Efterhånden som samfundet voksede, ophørte behovet for fødevarer med at være det eneste incitament for gensidige fællesskab. Talrige andre former for sult, bevidsthed om forskellige behov, alt førte til tættere sammenslutning af menneskeheden. Men dagens samfund er lastet med overvækst af formodede menneskelige behov. Det tyvende århundrede civilisation stønner træet under den enorme overbelastning af luksus og den overdrevne formering af menneskelige begær og længsler. Det moderne samfund gennemgår en af sine mest farlige faser karakteriseret ved udbredte gensidige relationer og meget kompliceret indbyrdes afhængighed.

Sult, forfængelighed, og frygt for ånder forårsagede et konstant socialt pres, men den seksuelle tilfredsstillelse var midlertidig og uregelmæssig. Seksualdriften alene opfordrede ingen af de primitive mænd og kvinder til at påtage sig de tunge byrder med at opretholde et hjem. De første tidlige hjem blev grundlagt på den seksuelle rastløshed hos mænd, når han var fratrædet hyppig tilfredsstillelse og på den tilgivne moderkærlighed med kvinden, som hun i en vis grad delte

med hunnerne i alle de højere dyr. Tilstedeværelsen af en hjælpeløs baby, bestemte den tidlige opdeling af mandlige og kvindelige gøremål; kvinden skulle opretholde en fast boplads, hvor hun kunne dyrke jorden. Og fra tidligste tider, er det sted hvor kvinden var altid blevet betragtet som hjemsted.

Kvinden var således tidligt blevet uundværlig for samfundsordenen som udvikler sig, ikke så meget på grund af den flygtige sex lidenskab men som følge af *behovet for fødevarer*; hun var en vigtig partner i selvvedligeholdelse. Hun var en føde anskaffer, en bærer af byrder, og en ledsager, der ville modstå stor misbrug uden voldsom vrede, og i tillæg til alle disse ønskelige træk, var hun et altid tilstedeværende midler til seksuel tilfredsstillelse.

Næsten alt af blivende værdi i civilisationen har sine rødder i familien. Familien var den første vellykkede fredelige gruppe, manden og kvinden lærde at tilpasse sig deres modsætningsforhold, mens de på samme tid lærde deres børn at søge fred med alle andre.

Ægteskabets funktion i evolutionen er at sikre racens overlevelse, ikke kun realiseringen af personlig lykke; men selvopretholdelsen og selvbevarelse er det virkelige i hjemmet. Selvtlfredsstillelse er tilfældig og ikke afgørende undtagen som et incitament der sikrer det seksuelle forhold. Naturen kræver overlevelse, men frugterne af civilisationen øger de igangværende ægteskabs glæder og tilfredsstillelsen som familielivet giver.

Hvis forfængelighed udvides til at omfatte stolthed, ambition, og værdighed, så kan vi ikke kun skelne, hvordan disse egenskaber bidrager til dannelsen af menneskelige foreninger, men også hvordan de holder mennesker sammen, da sådanne følelser er meningsløse uden et publikum til at parade for. Forfængelighed forbandt sig selv hurtigt med andre følelser og impulser, som krævede en social arena, hvor den kunne udstille og tilfredsstille sig selv. Denne gruppe af følelser gav oprindelse til den tidlige begyndelse af al kunst, ceremoniel, og alle former for levende spil og konkurrencer.

Forfængelighed bidrog i høj grad til oprindelsen af samfundet; men på tidspunktet for disse åbenbaringer truer en opblæst generation med at oversvømme og drukne hele den komplicerede struktur hos en højt specialiseret civilisation. Nydelses begæret har allerede for længst afløst sultbegæret; legitime samfundsmæssige mål for selvopretholdelse, er hurtigt ved at forvandle sig til ussel og truende former for selvtlfredsstillelse. Selvopholdelsesdriften bygger samfundet; uhæmmet selvtlfredsstillelse nedbryder uundgåeligt civilisationen.

3. SAMFUNDSFREMMENDE VIRKNING AF FRYGT FOR SPØGELSER

Primitive behov skabte det oprindelige samfund, men frygten for spøgelser holdt det sammen og bibragte det et usædvanligt menneskeligt aspekt til dets eksistens. Fælles frygt havde en fysiologisk oprindelse: frygt for fysisk smerte, utilfredsstillende sult, eller nogen jordisk katastrofe; men frygten for spøgelser var en ny og sublim slags terror.

Den største enkeltfaktor i udviklingen af det menneskelige samfund var sandsynligvis spøgelses drømme. Selv om de fleste drømme stærkt forvirrede det primitive sind, så terroriserede spøgelsesdrømme faktisk de første tiders mennesker og drev disse overtroiske drømmere i hinandens arme i en villig og alvorlig fællesskab for gensidig beskyttelse mod de vage og usete imaginære farer fra ånde verdenen. Spøgelses drømme var en af de tidligste fremtrædende forskelle mellem dyrets og menneskets type af sind. Dyr visualiserer ikke overlevelse efter døden.

Med undtagelse af denne spøgelse faktor, var hele samfundet bygger på grundlæggende behov og grundlæggende biologiske drifter. Men frygten for spøgelser indførte en ny faktor i civilisationen, en frygt, der når ud og væk fra den enkeltes grundlæggende behov, og som hæver sig højt over selve kampen for at holde gruppen sammen. Frygten for de dodes afdøde ånder bragte en ny og overraskende form for frygt, en rystende og kraftfuld terror, hvilket bidrog til at piske den løse sociale orden i de tidligste tidsaldrer sammen til de mere grundigt disciplineret og bedre kontrollerede primitive grupper af oldtiden. Denne meningsløse overtro, hvoraf en del stadig findes, forberedte menneskenes sind gennem overtroisk frygt for det uvirkelige og det overnaturlige, for senere opdagelse af "frygt for Herren, som er begyndelsen til visdom." Den grundløse frygt relateret til evolutionen er designet til at blive erstattet af åbenbaring inspireret ærbødighed for Guddommen. Den tidlige dyrkelse af frygten for spøgelser blev et stærkt social bånd, og lige siden den lange fjerne fortid har menneskeheden mere eller mindre efterstræbt opnåelse af åndelighed.

Sult og kærlighed bragte menneskerne sammen; forfængelighed og frygten for spøgelse holdt dem sammen. Men disse følelser alene, uden indflydelse af fredsfræmmende åbenbaringer, er ikke i stand til at udholde belastningen forårsaget af mistanker og irritationer opstået i forbindelse med menneskelige sammenhænge. Uden hjælp fra overmenneskelige kilder bryder samfundets strukturer ned efter at have nået visse grænser, og netop disse selvsamme kræfter der opbyggede samfundet - sult, kærlighed, forfængelighed og frygt - arbejder sammen om at kaste menneskeheden ud i krig og blodsudgydelse.

Menneskeslægtens søgen efter fred er ikke en naturlig egenskab; Den er afledt af den åbenbarede religions lærdomme, fra de progressive racers indhøstede erfaringer, men især fra Jesus, Fredsprinsens lære.

4. SKIKKENES UDVIKLING

Alle moderne sociale institutioner er opstået fra udviklingen i de primitive skikke hos dine vilde forfædre; nutidens konventioner er de modificerede og udvidede skikke fra i går. Hvad vane er til den enkelte, det er skikken til gruppen; og gruppeskikke udvikles til folkeskikke eller stammetraditioner - de brede folkelige konventioner. Ud fra disse tidlige begyndelser har alle institutioner i nutidens menneskelige samfund haft deres ydmyge oprindelse.

Man må huske på, at skikkene opstod i et forsøg på at tilpasse gruppe livet til massetilværelsens betingelser; skikkene var menneskets første sociale institution. Alle disse stammefolks reaktioner voksede ud af at undgå smerte og ydmygelse, mens de samtidig forsøger at nyde glæde og magt. Folkeskikkens oprindelse er, ligesom sprogets oprindelse, altid ubevidst og utilsigtet, og derfor altid indhyllet i mystik.

Frygt for spøgelse fik det primitive menneske til at visualisere det overnaturlige og lagde således et solidt fundament for etikken og religionens stærke sociale påvirkninger, som igen bevarede samfundets skikke og vaner uændret fra generation til generation. Den ene ting, der tidligt etablerede og krystalliserede skikkene var troen på, at de døde var jaloux på de måder, hvorpå de havde levet og var døde; derfor ville de udmåle frygtelige straffe på de levende dødelige, der vovede at udvise skødesløs foragt for de leveregler, som de havde æret under deres kødelige liv. Alt dette er bedst illustreret ved den nuværende ærbødighed som den gule race viser for deres forfædre. Den senere udviklede primitive religion forstærkede i høj grad spøgelses frygten i stabiliseringen af skikkene, men de fremrykkende civilisationer har i stigende grad befriet menneskeheden fra frygtens lænker og overtroens slaveri.

Forud for befrielse og liberaliserende undervisning af lærerne i Dalamatia, var fortidens menneske et hjælpeløst offer for skikkens ritualer; den primitive vilde var omgivet af en endeløs ceremoniel. Alt, hvad han gjorde fra han vågnede om morgenen til det øjeblik, han faldt i søvn i sin hule for natten skulle gøres på lige en bestemt måde - i overensstemmelse med stammens indgroede vaner. Han var en slave til skikkens tyranni; hans liv indeholdt ingenting frit, spontant eller originalt. Der var ingen naturlig fremskridt i retning af højere mentale, moralske eller social eksistens.

De første tiders mennesker var fastholdt i grebet af sædvane; den vilde var en ægte slave til sædvane; men der er nu og da opstået visse variationer fra typen, der har vovet at indvie nye måder at tænke og forbedrede metoder til at leve. Ikke desto mindre udgør primitive menneskers sløvhed den biologiske sikkerheds bremse mod en pludselig fremskyndelse ind i ødelæggende tilpasningsproblemer af en for hurtigt fremrykkende civilisation.

Men disse skikke er ikke ren ondskab; deres udvikling bør fortsætte. Det er næsten fatalt for civilisationens opretholdelse at foretage en radikal omvæltning ved påbegyndelse af en omfattende ændring af den i en stor skala. Vanen har været kontinuitetens tråd, som har holdt civilisationen sammen. Vejen gennem menneskets historie er bestrøet med resterne af kasserede skikke og forældede sociale praksisser; men ingen civilisation har bestået som opgav sine skikke, bortset fra vedtagelsen af bedre og mere hensigtsmæssige skikke.

Et samfunds fortsatte overlevelse afhænger hovedsageligt af den gradvise udvikling af dets skikke. Vanernes udviklingsproces vokser ud af ønsket om at eksperimentere; nye idéer er fremsat - der opstår konkurrence. En fremadtrængende civilisation tager de progressive idéer til sig og består; tiden og omstændighederne vælger til sidst den bedste gruppen til overlevelse. Dette betyder dog ikke, at hver enkelt og isoleret forandring i sammensætningen af det menneskelige samfund har været til det bedre. Nej! Bestemt ikke! for der har været mange, mange tilbageslag i den lange fremadrækkende kamp som civilisationen på Urantia har udkæmpet.

5. AREALANVENDELSE - OPRETHOLDELSENS KUNST

Landet er samfundets scene; menneskene er aktørerne. Mennesket må vedvarende tilpasse sin optræden i overensstemmelse med landsituation. Udviklingen af skikke er altid afhængig af proportionen mellem land og menneske. Dette er sandt, på trods af at det er vanskeligt at få øje på. Menneskets landanvendelse, eller opretholdelsens kunst, plus dets levestandard, er lig med summen af folkeskikkene, sædvanerne. Summen af menneskets tilpasning til livets krav er lig med dets kulturelle civilisation.

De tidligste menneskelige kulturer opstod langs floderne på den østlige halvkugle, og der var fire store skridt i civilisationens fremmarch. De var:

1. *Samlerstadiet*. Fødekravet, sult, førte til den første form for industriel organisation, de primitive fødevareproducerende indsamlings linjer. Nogle gange kunne en sådan linje af sultemarch være ti til tyve kilometer lang, når den gik frem over landet søgende efter føde. Dette var den primitive nomade kulturstadiet og er den levemåde som de afrikanske buskmænd anvender i dag.
2. *Jægerstadiet*. Opfindelsen af våben værktøjer gjorde det muligt for mennesket at blive en jæger og således opnå en betydelig frihed fra fødeslaveriet. En eftertænksom Andonit som havde fået sin knytnæve stærkt beskadiget i en hård kamp genopdagede tanken om at bruge en lang stok i stedet for armen og et stykke hårdt flint, bundet med sener i enden af stokken i stedet for hans knytnæve. Mange stammer gjorde denne form for opdagelse uafhængige af hinanden, og disse forskellige former for hamre repræsenterede et af de store frem skridt i den menneskelige civilisation. Den dag i dag er der nogle australske indfødte som kun er avanceret lidt ud over dette stadium.

De blå mennesker blev fremtrædende jægere og fangere; ved at bygge hegn i floderne fangede de fisk i store mængder, tørrede overskuddet til vinterbrug. Mange former for geniale slynger og fælder var anvendt i jagten på vildt, men de mere primitive menneskeracer jagtede ikke de større dyr.

3. *Hyrdestadiet*. Denne fase af civilisationen blev muliggjort, da man begyndte at tæmme dyr. Araberne og de indfødte i Afrika er blandt de nyere tiders hyrdefolk.

Hyrdelivet gav yderligere lettelse fra fødeslaveriet; mennesket lærte at leve af renten af sin kapital, forøgelsen af deres flokke; og dette gav mere fritid for kultur og fremskridt.

Samfundet før hyrdestadiet var præget af samarbejde mellem de to køn, men udbredelsen af dyrehold reducerede kvinderne til slaveriets bund i samfundet. I tidligere tider var det mandens pligt at skaffe føde fra dyreriget og kvinders opgave at tilvejebringe det spiselige fra planteriget. Derfor faldt kvindens værdighed betydeligt, da manden trådte ind i hyrdestadiet af sin tilværelse. Hun var stadig tvunget til at slide og slæbe med at producere de vegetabiliske livsfornødenheder, mens manden kun behøver at gå til sine flokke for at få dyrefoder i overflod. Manden blev således relativt uafhængig af kvinden; gennem hele hyrdealderen faldt kvinders status støt. Ved afslutningen af dette stadium, var hun næppe blevet mere end et menneske dyr, hvis opgave var at arbejde og at bære det menneskelige afkom, stort set på samme måde som flokdyrene i besætningen forventes at arbejde og føde afkom. Mændene under hyrdealderen havde en stor kærlighed til deres kvæg; derfor er det så meget mere skammeligt, at mændene ikke kunne udvikle en dybere kærlighed til deres koner.

4. *Landbrugsstadiet*. Dette stadium tog sin begyndte, da man begyndte at dyrke planter, og det repræsenterer den højeste type af materiel civilisation. Både Caligastia og Adam bestræbte sig på at undervise gartneri og landbrug. Adam og Eva var gartnere, ikke hyrder, og havearbejde var på den tid en avanceret kultur. Dyrkning af planter udøver en forædlende indflydelse på alle racer af menneskeheden.

Landbruget mere end firedoblet forholdet mellem jord og mennesker i verden. Landbruget kan kombineres med hyrde aktiviteten fra det forudgående kultur trin. Når de tre stadier overlapper hinanden, går mændene på jagt og kvinderne dyrker jorden.

Der har altid forekommet spændinger mellem husdyrs ejerne og jordbrugerne. Jægeren og husdyr ejer var militante,

krigerisk; landmanden er en mere fredselkende type. Arbejde med dyr antyder kamp og kraft; arbejde med planter indgyder tålmodighed, ro og fred. Landbrug og industrialisme er fredens aktiviteter. Som samfundsaktiviteter i verden har begge imidlertid den svaghed, at de mangler spænding og eventyr.

Menneskelige samfund har udviklet sig fra jægerstadiet gennem husdyr ejerskab til territorielt landbrugsstadium. Hvert stadium i denne fremadskridende civilisation var ledsaget af mindre og mindre nomade vandringer; flere og flere mennesker begyndte at bo hjemme.

Nu supplerer industrien, landbruget, med deraf øget urbanisering og mangedobling af borgerlige klasser, der ikke er engageret i landbruget. En industriel æra kan ikke håbe på at overleve, hvis dets ledere undlader at erkende, at selve de højeste former for samfundsudvikling altid skal være baseret på et sundt landbrugsgrundlag.

6. KULTURENS UDVIKLING

Mennesket er et væsen af jorden, et barn af naturen; uanset hvor inderligt han forsøger at flygte fra landet så er han i sidste ende, dømt til at mislykkes. "Af støv er du kommen, og til støv skal du vende tilbage" er bogstaveligt talt sandt for hele menneskeheden. Menneskets vigtigste kamp var altid, og er, og kommer altid til at gælde land. De første sociale sammenslutninger af primitive mennesker var med henblik på at vinde disse stridigheder om land. Forholdet mellem land og mennesket er grundlaget for al social civilisation.

Med sin intelligens, med deres ekspertise og viden, øgede mennesket jordens afkastning; samtidig var den naturlige stigning i afkom i en vis grad bragt under kontrol, og dette medførte næring og fritid til at bygge en kulturel civilisation.

Menneskelige samfund styres af en lov, der dekretterer, at befolkningen skal variere i direkte overensstemmelse med landanvendelse og omvendt proportion til en given levestandard. Gennem disse tidlige tidsaldrer, afgjorde loven om udbud og efterspørgsel med hensyn til mennesker og land, endnu mere end i dag, den anslåede værdi af begge. I tider med rigelig jord - ubeboede område - var behovet for mennesker stort, og derfor steg værdien af menneskeliv meget; dermed var tab af menneskeliv mere gruppevækkende. I perioder hvor der var mangel på jord og der opstod overbefolkning, faldt værdien af menneskeliv tilsvarende, således at krig, hungersnød og pest blev betragtet med mindre uro og bekymring.

Når jordens afkast reduceres eller befolkningen øges, genoptages den uundgåelige kamp; alle de værste træk af den menneskelige natur bringes til overfladen. Forbedringen af jordens afkast, udbredelse af de mekaniske landbrugsmetoder, og reduktionen af befolkningen har alle en tendens til at fremme udviklingen af den bedre side af den menneskelige natur.

Nybyggersamfund udvikler menneskehedens uddannede sider. Den skønne kunst og ægte videnskabelige fremskridt sammen med åndelig kultur, har alle bedst kunne trives i de større centre for livet, når de understøttes af et landbrugs- og industrisamfunds befolkning lidt under forholdet mellem land og menneske. Byer ganger altid deres borgers muligheder for enten at være gode eller onde.

Familiens størrelse har altid været påvirket af levestandarden. Jo højere standard jo mindre familie, op til den etablerede status eller gradvis udryddelse.

Gennem alle tidsaldrer, har levestandarden været bestemmende for kvaliteten af en overlevende befolkning i modsætning til blot mængde. Diverse lokale levestandarder giver oprindelse til nye kastesystemer i samfundet, nye skikke. Når levestandarden bliver for kompliceret eller for meget luksuriøs bliver den hurtigt selvudslettelse. Kastesystemer er det direkte resultat af det høje sociale pres fra intens konkurrence som forårsages af stor befolkningstæthed.

De tidligere menneskeracer tyede ofte til metoder, der var bestemt til at begrænse befolkningen; alle primitive stammer dræbte deforme og sygelige børn. Det var almindeligt, at pige børn blev dræbt, inden kone køb blev indført. Børn blev undertiden kvalt ved fødslen, men den foretrukne metode var eksponering. Faderen til tvillinger insisterede normalt på, at den ene blev dræbt, da man mente at flere fødsler var forårsaget enten af magi eller utroskab. Som regel blev

tvillinger af samme køn skånet. Selv om disse tabuer om tvillinger engang eksisterede stort set i hele verden, så var de aldrig en del af Andoniternes skikke; disse folk betragtede altid tvillinger som et varsel, der betød held og lykke.

Mange racer lærte sig abortmetoder, og denne praksis blev meget almindelig efter etableringen af tabu om fødsel blandt de ugifte. Det var i lang tid skik for en jomfru at dræbe sit afkom, men blandt de mere civiliserede grupper blev disse uægte børn plejebørn hos pigens mor. Mange primitive klaner blev næsten udryddet af, at man praktiserede både abort og barnemord. Men uanset hvad skikkene dikterede, døde meget få børn efter at de en gang var blevet ammet - moderkærligheden er for stærk til det.

Selv i det tyvende århundrede er der bevaret rester af disse primitive måder at kontrollere befolkningen. I Australien er der en stamme, hvis mødre nægter at føde mere end to eller tre børn. For ikke så længe siden, fandtes der en kannibalistisk stamme, der spiste hver femte fødte barn. I Madagaskar er der nogle stammer der dræber alle børn født på bestemte uheldige dage, hvilket resulterer i drab af omkring femogtyve procent af alle babyer.

Fra et globalt perspektiv har overbefolkning aldrig været et alvorligt problem i fortiden, men hvis krige aftager og videnskaben i stigende grad får menneskernes sygdomme under kontrol, kan det blive et alvorligt problem i den nærmeste fremtid. På sådan et tidspunkt bliver visdommen af verdens ledere stillet overfor en stor test. Vil herskere på Urantia have indsigt og mod til at fremme formeringen af det gennemsnitlige eller stabiliseret menneske i stedet for ekstremerne af overnormale og enormt voksende grupper af undernormale? Det normale menneske er det som bør fremmes; det er rygraden i civilisationen og kilden til de genier som racen frembringer gennem mutationer. Det undernormale menneske skal holdes under samfundets kontrol; der burde ikke fødes flere, end hvad der kræves for at administrere de lavere niveauer af erhvervslivet, de opgaver, der kræver intelligens over dyrets niveau, men som fordrer et så lavt krav, at de fremstår som værende rent slaveri og trældom for de højere typer af menneskeheden.

[Præsenteret af en Melkisedek engang stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 69

PRIMITIVE MENNESKELIGE INSTITUTIONER

FØLELSESMÆSSIGT, transcenderer mennesket sine dyre forfædre i dets evne til at sætte pris på humor, kunst og religion. Socialt, udviser mennesket sin overlegenhed i at det fabrikkerer redskaber, dedikeret til at kommunikere og opbygge institutioner.

Når mennesker samles i sociale grupper, resulterer disse sammenslutninger altid i skabelsen af visse aktivitets retninger, der kulminerer i institutionalisering. De fleste af menneskets institutioner har vist sig at være arbejdsbesparende, samtidig som de i en vis grad er med til at styrke gruppens sikkerhed.

Det civiliserede menneske sætter en stor ære i karakter, stabilitet og kontinuitet i deres etablerede institutioner, men alle menneskelige institutioner er blot de akkumulerede skikke fra fortiden, som er blevet bevaret af tabuer og beskyttet med værdighed af religionen. En sådan arv bliver traditioner, og traditioner forvandles i sidste ende til konventioner.

1. MENNESKETS GRUNDLÆGGENDE INSTITUTIONER

Alle menneskelige institutioner tjener nogle sociale behov, tidligere eller nuværende, selv om en overudvikling af dem uundgåeligt forringer individets værdi idet personligheden overskygges og initiativkraften formindskes. Mennesket bør kontrollere sine institutioner i stedet for at tillade sig selv at være domineret af disse kreationer af fremrykkende civilisation.

Menneskelige institutioner hører til en af tre generelle klasser:

1. *Institutionerne for selvopretholdelse.* Disse institutioner omfatter de aktiviteter der udspringer fra sult efter mad og de tilknyttede instinkter af selvopholdelsesdrift. Disse institutioner omfatter industri, ejendom, erobringskrige og alle samfundets reguleringsmekanismer. Før eller senere fremmer den instinktive frygt oprettelsen af disse institutioner for at overleve ved hjælp af tabuer, konventioner, og religiøse sanktioner. Frygt, uvidenhed og overtro har spillet en fremtrædende rolle i den tidlige oprindelse og efterfølgende udvikling af alle menneskelige institutioner.

2. *Institutionerne for forplantningen.* Disse er de sociale institutioner, der vokser frem af sult efter sex, moderinstinktet, og de højere bløde følelser hos de menneskelige familier. De omfatter social tryghed for hjem, skole, familieliv, uddannelse, etik og religion. De inkluderer ægteskabsskikke, forsvarskrige og opførelse af hus og hjem.

3. *Institutionerne af glæde og velvære.* Det er de skikke og praksis, som vokser frem af tilbøjeligheder til forfængelighed og følelser af stolthed. De omfatter skikke, som gælder klædedragter og personlig udsmykning, sociale kutymmer, krig for ærens skyld, dans, underholdning, konkurrencer og andre faser af sensuel tilfredsstillelse. Men civilisationen har aldrig udviklet klart definerede institutioner udelukkende til nydelse og velvære.

Disse tre grupper af sæder og skikke i samfundet er intimt sammenflettede og minutiøst indbyrdes afhængige af hinanden. På Urantia danner de en kompleks organisation, der fungerer som en enkelt mekanisme i samfundet.

2. INDUSTRIENS BEGYNDELSE

En primitiv produktionsøkonomi voksede langsomt op som en forsikring mod hungersnødens rædsler. Tidligt i sin

eksistens begyndte mennesket at tage ved lære af visse dyr, der, i tider med rigelig forsyninger, lagrede mad op til hårdere tider.

Inden den tidlige sparsommelighed og den primitive produktionsindustri fik sin start var armod og reel lidelse den gennemsnitlige stammes lod. Urmenneskerne var tvunget til at konkurrere med hele dyreverdenen for sin føde. Konkurrenceeffekten trækker altid mennesket ned mod vilddyrets niveau; fattigdom er dets naturlige og tyranniserende tilstand. Rigdom er ikke en naturlig gave; den er resultatet af arbejdskraft, viden og organisation.

Det primitive menneske indså hurtigt de fordelene ved at slutte sig sammen. Sammenslutning førte til organisation, og det første resultat af organisationen var arbejdsdeling, med dens umiddelbare besparelse af tid og materialer. Disse specialiseringer af arbejdskraften opstod ved tvangsmæssig tilpasning - man stræbte mod mindste modstand. De primitive vilde gjorde aldrig noget reelt arbejde muntert eller frivilligt. De samtykkede kun fordi de var tvunget af nødvendighed.

Det primitive menneske kunne ikke lide hårdt arbejde, og det ville ikke skynde sig med mindre det var konfronteret med alvorlig fare. Tids elementet i arbejdet, tanken om at gøre en given opgave inden for en bestemt frist, er udelukkende en moderne begreb. De fortidige mennesker havde aldrig travlt. Det var de dobbelte krav fra intense kampe for tilværelsen og den stadigt stigende levestandard, der drev de naturligt inaktive racer ind på produktionsvirksomhedens vej.

Arbejdet, planlagte opgaver, adskiller mennesket fra dyr, hvis anstrengelser stort set er instinktive. Nødvendigheden af at arbejde er menneskets allerstørste velsignelse. Medlemmerne af Prinsens personale arbejdede alle; de gjorde meget for at højne værdien af fysisk arbejde på Urantia. Adam var en gartner; Hebræernes Gud arbejdede - han var alle tings skaber og opretholder. Hebræerne var den første stamme til at sætte en høj værdisats på arbejdsflid; de var de første mennesker til at forkynde, at »den, der ikke arbejder, må ikke spise.» Men mange af verdens religioner vendte tilbage til den tidligere ideale lediggang. Jupiter var en grovæder, og Buddha blev en reflekterende tilhænger af inaktivitet.

Sangikstammerne var ganske flittige når de ikke boede i troperne. Men der var en lang, lang kamp mellem de dovne tilhængere af magi og arbejdets apostle - dem, der udøvede fremsyn.

Menneskets første fremsyn var rettet mod bevarelse af ild, vand og føden. Det primitive menneske var en naturlig født spiller; der altid ønskede at få noget for ingenting, og alt for ofte i disse tidlige tider blev det betragtet som en succes, at det som kom fra tålmodigt arbejde var resultat af magisk handling. Magi var langsom til at give efter for forudseenhed, selvfornægtelse og flid.

3. ARBEJDSKRAFTENS SPECIALISERING

Arbejdsfordelingen i de primitive samfund blev først bestemt ved naturlige, og derefter af de sociale, omstændigheder. Den tidlige rækkefølge af arbejdskraftens specialisering var:

1. *Specialisering på grundlag af køn.* Kvindens arbejde stammer fra valget om tilstedeværelse af barnet; af naturen elsker kvinder spædbørn mere end mænd gør. På den måde blev kvinden rutinearbejder, mens manden blev jæger og kriger, der havde forskellige perioder med arbejde og hvile.

På alle tider har der været tabuer, der har holdt kvinden tæt bundet til sit eget område. Manden har mest selvisk valgt det mere behagelige arbejde, og overladt det møjsommelige rutinearbejde til kvinden. Manden har altid været flov over at gøre kvindens arbejde, men kvinden har aldrig vist nogen modvilje mod at gøre mandens arbejde. Det er dog mærkeligt at notere, at både mænd og kvinder altid har arbejdet sammen med at bygge og indrette deres hjem.

2. *Ændring som følge af alder og sygdom.* Disse forskelle bestemte den næste arbejdsdeling. De gamle mænd og krøblinger blev tidligt sat i gang med at fremstille redskaber og våben. Senere blev de anvendt til at bygge vandingsanlæg.

3. *Differentiering baseret på religion.* Medicinmænd var de første mennesker som blev fritaget for fysisk slid; de var pioner for den frie selvstændige klasse. Smedene var en lille gruppe, der konkurrerede med medicinmændene som

tryllekunstnere. Deres dygtighed til at arbejde med metaller gjorde folk bange for dem. De ”hvide smede” og ”sorte smede” gav oprindelse til de tidlige trosretninger i hvid og sort magi. Denne tro blev senere blandet med overtroen om de gode og de dårlige spøgelse, gode og onde ånder.

Smedene var den første ikke-religiøse gruppe til at nyde særlige privilegier. De blev betragtet som neutrale under krigen, og denne ekstra fritid førte til, at de som en klasse blev det primitive samfunds politikerne. Som følge af groft misbrug af disse privilegier blev smedene udbredt forhadte, og medicinmændene var ikke sene til at fremme hadet til deres konkurrenter. I denne første konkurrence mellem videnskab og religion, vandt religion (overtroen). Efter at være blevet drevet ud af landsbyerne, oprettede smedene de første kroer, offentlige overnatningssteder, i udkanten af bosættelserne.

4. *Herre og slave.* Den næste differentiering af arbejdskraften voksede ud af den indbyrdes relation mellem sejrherren til de besejrede, og det markerede begyndelsen på menneskets slaveri.

5. *Differentiering baseret på forskellige fysiske og mentale evner.* Yderligere arbejdsdeling blev begunstiget af de iboende forskelle mellem mennesker; alle mennesker er ikke født lige.

De tidlige specialister i industrien var flinteflækkerne og stenhuggere; så kom smedene. Efterfølgende udvikledes specialisering af grupper; hele familier og klaner helliget sig til visse former for arbejdskraft. Oprindelsen af en af de tidligste præstekaster, bortset fra stammens medicinmænd, skyldtes den overtroiske ophøjelse af en familie af særligt dygtige sværd fabrikanter.

De første grupp-specialister i industrien var stensalt eksportører og keramikere. Kvinder fremstillede det usmykkede keramik og mændene dekorerede krukkerne. Blandt nogle stammer var det kvinderne der syede og vævede, i andre var det mændene.

De første handlende var kvinder; de var ansat som spioner, der drev handelen som en bibeskæftigelse. Snart udvidede byttehandelen sig, kvinderne fungerede som mæglere - mellemhandlere. Siden kom købmandens klasse som opkrævede en kommission, profit, for deres ydelser. Væksten i vareudbytte udviklede sig til egentlig handel; og efter udvekslingen af varer kom udvekslingen af kvalificeret arbejdskraft.

4. BEGYNDELSE AF HANDELS UDVEKSLING

Ligesom ægteskab efter aftale fulgte ægteskab ved tilfangetagelse, så blev byttehandel efterfulgt af beslaglæggelse af razziaer. Der var en lang periode med piratkopiering mellem de tidlige skikke med en tavs byttehandel og senere handel med dens moderne udvekslings metoder.

Den første byttehandel blev udført af bevæbnede handlende, der ville efterlade deres varer på et neutralt sted. Kvinder holdt de første markeder; de var de tidligste forhandlere, og det var, fordi de bar byrderne; mændene var krigere. Meget tidligt udvikledes en handelsdisk, en adskillelsesmur bred nok til at forhindre de handlende i at nå hinanden med våben.

En fetich blev brugt til at holde øje med varerne som var blevet leveret til lydløs byttehandel. Sådanne markedspladser var sikret mod tyveri; intet vil blive fjernet undtagen ved byttehandel eller køb; med en fetich på vagt var varerne altid sikret. De tidlige handlende var strengt ærlige indenfor deres egne stammer, men anså det for helt i orden at snyde fjerne fremmede. Selv de tidlige hebræere anerkendte et særskilt etisk kodeks i deres kontakt med andre end jøder.

Gennem mange tidsaldre fortsatte den tavse byttehandel før folk ville mødes, ubevæbnet, på det hellige marked. Disse samme markedspladser blev de første asylsteder og de blev i nogle lande senere kendt som ”tilflugtsbyer.” Enhver flygtning som nåede markedet var sikker og beskyttet mod angreb.

De første vægte var kerner af hvede og andre kornarter. Det første betalingsmiddel var en fisk eller en ged. Senere blev koen en bytteenhed.

Den moderne skrift fik sin begyndelse i de tidlige handelsoptegnelser; menneskets første litterære værk var en handel forfremmelses dokument, et salt reklame. Mange af de tidligere krige blev udkæmpet over naturrigdomme såsom flint,

salt og metaller. Den første formelle aftale mellem forskellige stammer gjaldt en saltforekomst som blev tilgængelig for flere stammer. Disse aftaleområder gav mulighed for venskabelig og fredelig udveksling af ideer og sammenblandingen af forskellige stammer.

Skriften udvikledes gennem stadier af ”budbringer staven”, reb med knuder, billedskrift, hieroglyffer og wampum bælt, til de tidlige symbolske alfabeter. Overførslen af meddelelser udviklede sig fra det primitive røgsignal videre gennem løbere, ryttere, jernbaner og fly, samt telegraf, telefon og trådløs kommunikation.

Nye ideer og bedre metoder blev videregivet i hele den beboede verden af fortidens handelsfolk. Handel, i forbindelse med eventyr, førte til udforskning og opdagelse. Alle dette gav anledning til transport virksomhed. Handel har været den store civilisere ved at fremme gensidigt samvær mellem kulturen.

5. BEGYNDELSEN AF KAPITAL

Kapital er arbejdskraft anvendt som et afkald på den nuværende til fordel for fremtiden. Besparelser udgør en form for vedligeholdelse og overlevelses forsikring. Mad hamstring udviklede selvkontrol og skabte de første problemer med kapital og arbejdskraft. Hvis det menneske, der havde mad, kunne beskytte den mod røvere, havde han en klar fordel i forhold til det menneske, der ikke havde mad.

Den tidlige bankmand var den tapre mand af stammen. Han holdt gruppens skatter deponeret hos sig, og hele klanen ville forsvare hans hytte i tilfælde af angreb. Således førte ophobninger af den enkelte ejede kapital og gruppe aktiver, straks til en militær organisation. Til en begyndelse var sådanne sikkerhedsforanstaltninger designet til at forsvare ejendom mod indtrængende udefra, men senere blev det skik at vedligeholde den militære organisation ved at gennemføre razziaer mod omkringliggende stammers ejendom og rigdom.

De grundlæggende behov, som førte til akkumulering af kapital var:

1. *Sult - forbundet med fremsynethed.* Mad besparelse og konservering betød magt og komfort for dem, der besad tilstrækkelig forudseenhed til på denne måde at sikre fremtidige behov. Et lager af fødevarer var god forsikring mod sult og katastrofer. Alle de primitive skikke var i selve virkeligheden beregnet til at hjælpe mennesket til at underordne det nuværende til gavn for fremtiden.

2. *Kærlighed til familien* - lysten til at sikre deres behov. Kapital repræsenterer en besparelse på ejendom på trods af pres fra nutidens behov for at sikre sig mod de krav, som fremtiden stiller. En del af disse fremtidige behov kan have med ens efterkommere at gøre.

3. *Forfængelighed* - længslen efter at fremvise sine indsamlede værdier. Ekstraordinær beklædning var et af de første kendetegn på forskel. Samlerforfængelighed appellerede tidligt til menneskets stolthed.

4. *Position* - iver efter at købe sociale og politiske prestige. Der opstod tidligt en kommercialiseret overklasse, hvortil adgang afhang af udførelsen af nogle særlige tjenester for de kongelige eller åbent adgang mod kontant betaling.

5. *Magt* - trangen til at være herre over andre. At udlåne formuer blev videreført som et middel til slaveri, så udlånsrenten var et hundrede procent om året i disse gamle tider. Pengeudlånerne gjorde sig til konger ved at oprette en stående hær af debitorer. Gældsslaver tilhørte den tidligste form for ejendom, der blev indsamlet, og i gamle dage strakte gældsslaveriet endda til bestemmelse over kroppen efter døden.

6. *Frygten for de dødes ånder* —beskyttelseshonorar til præsterne. Folk begyndte tidligt at give døds-gaver til præsterne med henblik på at deres ejendom skulle anvendes til at lette deres fremskridt gennem det næste liv. Præsteskabet blev dermed meget rigt; de var finanskonger blandt fortidens kapitalister.

7. *Sexualdriften* - ønsket om at købe en eller flere koner. Menneskets første form for byttehandel var kvinder; det fandtes længe før hestehandel. Aldrig har byttehandel med sexslaver bragt samfundet fremad; en sådan trafik var og er en race skændsel, for på en og samme tid, som både forhindrede udviklingen af familielivet og forurenede den

biologiske konstitution hos højerestående folk.

8. *Talrige former for selvtilfredsstillelse.* Nogle søgte rigdom, fordi den gav magt; andre sled for at samle ejendom, fordi det bragte bekvemmelighed. De første tiders mennesker (og en del senere tiders) havde tendens til at formøble deres ressourcer på luksus. Rusmidler og narkotika fascinerede de primitive racer.

Som civilisationen udvikledes fik menneskerne nye incitamenter til at spare; i hurtigt takt blev nye krav tilføjet til den oprindelige sult efter mad. Fattigdommen blev så afskyet at kun de rige blev anset egnet til at gå direkte til himlen, når de døde. Ejendom blev værdsat så højt, at et prætentøst festmåltid kunne løse ens navn fra en besudlende skændsel.

Ophobninger af rigdom blev tidligt et tegn på en værdsat position i samfundet. I visse stammer brugte individer indsamling af ejendom i årevis bare for at gøre indtryk ved at brænde det op på nogle helligdage eller ved frit at distribuere det til deres stammefolk. Dette gjorde dem til store mænd. Selv nutidens folk svælger i den overdådige distribution af julegaver, mens rige mennesker donerer til store institutioner for filantropi og læring. Menneskets teknik varierer, men hans disposition forbliver temmelig uændret.

Retfærdigvis skal det bemærkes, at mange af fortidens rige mænd gav meget af deres formue væk på grund af frygt for at blive dræbt af dem, der eftertragtede deres skatte. Det var almindelig, at velhavende mænd ofrede snesevis af slaver for at vise deres foragt for rigdom.

Selvom kapital har haft en tendens til at befri mennesket, har det i høj grad kompliceret hans sociale og industrielle organisation. Det misbrug af kapital som illoyal kapitalister er skyldige i ødelægger ikke det faktum, at det udgør grundlaget for det moderne industrisamfund. Gennem kapital og opfindelse så nyder den nuværende generation en højere grad af frihed end nogen anden, som tidligere eksisterede på jorden. Dette er noteret som en kendsgerning og ikke som et forsvar af de mange misbrug af kapital som tankeløse og egoistiske ledere har forårsaget.

6. ILD I FORHOLD TIL CIVILISATIONEN

Det primitive samfund med sine fire forretningsområder - den produktionsøkonomiske, den regulerende, den religiøse og den militære er opstået gennem medvirken af ild, dyr, slaver, og ejendom.

Udarbejdelsen af ild adskilte i et spring for evigt mennesket fra dyret; det er menneskets grundlæggende opfindelse eller opdagelse. Ilden gjorde det muligt for mennesket at blive på jorden i løbet af natten, da alle dyr er bange for ild. Ilden opmuntrede til selskabelig socialisering om aftenen; den beskyttede ikke kun mod kulde og vilde dyr, men blev også brugt som sikkerhed mod spøgelser. Den var i første omgang brugt mere som lys end varme; mange tilbagestående stammer nægter at sove, medmindre en flamme brænder hele natten.

Ilden var en stor civilisere, der gav mennesket dets første mulighed for at være uselvvisk uden at miste noget, da det kunne give glødende kul til en nabo uden selv at blive fattigere. Ilden i husstanden, som blev bevoftet af moderen eller ældste datter, var den første underviser, der kræver årvågenhed og pålidelighed. Hjemmet i de tidligere tider var ikke en bygning, men familien samledes om ilden, familiens arne. Når en søn grundlagde et nyt hjem, bar han en ildfakkel med sig fra familiens arne.

Selvom Andon, opdageren af ilden, undgik at behandle den som en genstand for tilbedelse, betragtede mange af hans efterkommere flammen som en fetich eller som en ånd. De gik glip af de sundhedsmæssige fordele af ild, fordi de ikke ville brænde affald. De primitive mennesker frygtede ilden og forsøgte altid at holde den i godt humør, med overdrysning af røgelse. Under ingen omstændigheder ville fortidens mennesker spytte i ilden, og heller ikke ville de nogensinde passere mellem nogen og en brændende ild. Selv svovlkis og flint, der blev anvendt til at slå ild med blev holdt hellig af tidlige tiders menneskehed.

Det var en synd at slukke en flamme; hvis en hytte brød i brand, fik den lov til at brænde. Ilden i templer og helligdomme var hellige og fik aldrig lov til at gå ud, bortset fra når det var skik at antænde nye flammer en gang om året eller efter nogen katastrofe. Kvinder blev udvalgt som præster, fordi de var vogtere af hjemmets ild.

De gamle myter om, hvordan ild kom ned fra guderne voksede ud af observationerne af brand forårsaget af lynnedslag. Disse ideer om en overnaturlig oprindelse førte direkte til tilbedelse af ild, og ild tilbedelse førte til skikken at ”passerer gennem ild”, en praksis der fortsatte frem til Moses tid. Tanken om at passere gennem ild efter døden forekommer stadig. Myten om ild var et stærkt forenende bånd i oldtiden og er stadig til stede i Parsernes symbolik.

Ilden førte til madlavning, og ”rå spiser” blev et spottende udtryk. Med kogning af fødevarer faldt forbruget af den livsenergi der var krævet for fordøjelsen af mad og tillod de tidlige mennesker en vis styrke for social kultur, mens dyrehold, med faldende indsats for at erhverve mad, gav tid til sociale aktiviteter.

Man bør huske, at ilden åbnede dørerne til bearbejdning af metaller og førte til den senere opdagelse af dampkraft og nutidens anvendelse af elektricitet.

7. UDNYTTELSE AF DYR

Til at begynde med, så var hele dyreverdenen menneskets fjende; mennesket måtte lære at beskytte sig mod vilddyrerne. Først spiste mennesket dyrene, men lærte senere at tæmme og få dem til at tjene ham.

Tæmningen af dyr begyndte ved et uheld. De vilde ville jage dyreflokken på samme måde som de amerikanske indianere jagede bison. Ved at omringe besætningen kunne de holde dyrene i kontrol og kunne så dræbe dem, efterhånden som de var nødvendige for føde. Senere blev der bygget hegn, og hele besætninger indfanget i dem.

Det var let at tæmme nogle dyr, men ligesom elefanten, ville mange af dem ikke yngle i fangenskab. Endnu senere opdaget man, at visse arter af dyr underkastede sig menneskets tilstedeværelse, og at de ville yngle i fangenskab. Tæmning af dyr blev således fremmet af selektiv avl, en kunst, der har gjort store fremskridt siden tiden i Dalamatia.

Hunden var det første dyr, der blev tæmmet, og de vanskelige erfaringer med at tæmme den begyndte, da en vis hund, efter at have fulgt en jæger rundt hele dagen, faktisk gik med ham hjem. Gennem tidsalder blev hunden brugt til mad, jagt, transport og kammeratskab. Først hylede hundene, men senere lærte de at gø. Hundens skarpe lugtesans førte til begrebet om at den kunne se ånder, og så opstod der kulter omkring hunden som fetich. Vagthunde gjorde det for første gang muligt for hele klanen at sove om natten. Det blev derefter skik at ansætte vagthunde for at beskytte hjemmet mod ånder samt mod materielle fjender. Når hunden gøede, var det et menneske eller dyr som nærmede sig, men når hunden hylede, så var der ånder i nærheden. Selv i dag er der mange som stadig tror, at når hunden hyler om natten varsler det død.

Da manden var jæger, var han temmelig venlig til kvinder, men efter tæmningen af dyr var begyndt, kombineret med forvirringen efter Caligastia, behandlede mange stammer deres kvinder skammeligt. De behandlede dem alt for meget, ligesom de behandlede deres dyr. Mandens brutale behandling af kvinden er et af de mørkeste kapitler i menneskehedens historie.

8. SLAVERIET SOM EN FAKTOR I CIVILISATIONEN

Det primitive menneske tøvede aldrig med at slavebinde sine medmennesker. Kvinden var den første slave, en familie slave. Hyrde tidens mænd slavebandt kvinden som sin laverestående seksualpartner. Denne form for sexslaveri voksede direkte ud af mandens mindre afhængighed af kvinden.

For ikke så længe siden var slaveriet skæbnen for de krigsfanger, der nægtede at acceptere erobrerens religion. I tidligere tider blev fanger enten spist, tortureret til døde, sat til at bekæmpe hinanden, ofret til ånderne, eller gjort til slaver. Slaveriet var en stor forbedring fra massakre og kannibalisme.

Slaveriet var et skridt fremad på vejen mod en barmhjertigere behandling af krigsfanger. Bagholdsangrebet på Ai, med massakre af mænd, kvinder og børn, og kun kongen skånes for at tilfredsstille erobrerens forfængelighed, er et retvisende billede af den barbariske nedslagtning, som blev praktiseret af selv angiveligt civiliserede folk. Angrebet på Og, kongen af Bashan, var lige så brutal og effektiv. Hebræerne ”ødelagde fuldstændigt” deres fjender, tog al deres ejendom som krigsbytte. De krævede at alle byer betalte skat med truslen om at ellers ”fuldstændig ødelæggelse af alle

mænd.” Men mange af de samtidige stammer, dem, hvor stammeegoismen var mindre, var for længst begyndt at praktisere inddragelse af højerestående krigsfanger i deres egne stammer.

Jægeren, ligesom det røde menneske i Amerika, tog ikke slaver. Enten adopterede eller dræbte han sine fanger. Slaveri var ikke udbredt blandt hyrde folket, for de havde færre behov for arbejdskraft. Ved krig praktiserede hyrde folket at dræbe alle mandlige fanger og tog kun kvinder og børn som slaver. Moses lov indeholdt specifikke anvisninger om hvordan disse kvindelige fanger kunne tages til hustruer. Hvis de ikke var tilfredsstillende, kunne de blive sendt væk, men hebræerne fik ikke lov til at sælge sådanne afviste ægtefæller som slaver - det var i det mindste ét fremskridt i civilisationen. Selvom hebræernes sociale adfærdsnormer var grove, var de langt højere end normerne hos de omkringliggende stammer.

Hyrderne var de første kapitalister; deres besætninger repræsenterede kapital, og de levede på renten - den naturlige tilvækst. Og de var uvillige til at overdrage pasningen af denne rigdom til enten slaver eller kvinder. Men senere tog de mandlige fanger og tvang disse til at dyrke jorden. Dette er den tidlige oprindelse af livegenskabet - mennesket bundet til jorden. Afrikanerne kunne nemt lære at dyrke jorden; derfor blev de den store slaverace.

Slaveriet var et uundværligt led i kæden af den menneskelige civilisation. Det var den bro over hvilken samfundet passerede fra kaos og magelighed til orden og civiliserede aktiviteter; Det tvang tilbagestående og dovne folk til at arbejde og dermed forsynede deres overordnede med rigdom og fritid til fremme af deres samfund.

Slaveriinstitutionen tvang mennesket til at opfinde en reguleringsmekanisme i primitive samfund; den gav oprindelse til en begyndende administration. Slaveriet kræver opretholdelse af en streng orden og under den europæiske middelalder ophørte denne næsten, fordi de feudale herrer ikke kunne styre slaverne. De tilbagestående stammer fra fortiden, ligesom de indfødte australiere i dag, havde aldrig slaver.

Sandt nok, slaveriet var undertrykkende, men det var i undertrykkelses skoler, at mennesket lærte industri. Til sidst blev slaverne delagtiggjort af velsignelserne i de højerestående samfund, som de så uvilligt havde bidraget til at skabe. Slaveriet skaber en organisation for kultur og sociale præstation, men angriber snigende snart samfundet indefra som den alvorligste af alle destruktive sociale sygdomme.

De moderne mekaniske opfindelse gjort slaven forældet. Slaveriet, ligesom polygami, ophører, fordi det ikke kan betale sig. Men det har altid vist sig at være katastrofalt pludselig at frigive et stort antal slaver; det bliver et mindre problem når de frigives gradvist.

I dag er mennesker ikke sociale slaver, men tusindvis af mennesker tillader ambitioner at slavebinde dem til gæld. Ufrivilligt slaveri har vejet pladsen for en ny og forbedret form af modificeret industriel trældom.

Selvom samfundets ideal er universel frihed bør lediggang aldrig tolereres. Alle raske personer bør være forpligtet til at udføre mindst lige så meget arbejde som er nødvendigt for deres egen opretholdelse.

Det moderne samfund er i bakgear. Slaveri er næsten forsvundet; tamdyrenes tid er også snart forbi. Civilisationen strækker sig bagud mod ild - den uorganiske verden - om magten. Mennesket løftede sig op fra barbari ved brug af ild, dyr, og slaveri; nu går det tilbage, og opgiver hjælp fra slaver og dyr, mens det søger at vriste nye hemmeligheder og kilder til rigdom og magt fra naturelementernes skatkamre.

9. PRIVAT EGENDOM

Selv om næsten alle primitive samfund var kommunale, var det primitive menneske ikke tilhænger af de nutidige kommunistiske doktriner. Kommunismen i disse tidlige tider var ikke blot en teori eller social doktrin; den var en simpel og praktisk automatisk justering. Kommunismen forhindrede fattigdom og nød; tiggeri og prostitution var næsten ukendt blandt disse gamle stammer.

Urkommunisme var ikke specielt egnet til at trykke mennesker ned til samme niveau, heller ikke til at ophøje middelmådighed, men den appelerede til inaktivitet og lediggang og den undertrykte industri og kvalte ambitioner.

Kommunismen var en uundværlig støttestruktur for primitive samfunds vækst, men den gav efter for udviklingen af en højere social orden, fordi den var i strid med fire stærke menneskelige tilbøjeligheder:

1. *Familien.* Mennesket har ikke kun behov for at indsamle ejendom; det ønsker også at testamentere sin formue til sine efterkommere. Men i de tidlige kommunale samfund blev et menneskes kapital ved dets død enten umiddelbart anvendt eller fordelt indenfor gruppen. Der var ingen arv af ejendom - arveafgift var et hundrede procent. De skikke som senere blev udviklet for kapitalakkumulering og ejendomsarv var et klart fremskridt i samfundet. Dette er sandt uanset de efterfølgende store krænkelser der ledsagede misbrug af kapitalen.

2. *Religiøse tendenser.* Det primitive menneske ønskede også at spare ejendele op som et grundlag til at starte livet i det næste liv. Dette motiv forklarer, hvorfor det i så lang tid var skik at sætte et menneskets personlige ejendele i graven med sig. Fortidens mennesker troede, at det kun var de rige der overlevede døden i en snarlig umiddelbar glæde og værdig fortsættelse. Lærerne af åbenbaret religion, herunder navnlig de kristne lærere, var de første til at forkyndte, at de fattige kunne få frelse på lige fod med de rige.

3. *Ønsket om frihed og fritid.* I de tidligere tider for social evolution blev fordelingen af den enkeltes indkomst blandt sine gruppe medlemmer næsten en form for slaveri; den arbejdende blev slave til den nytteløse. Den selvmorderiske svaghed i kommunismen lå heri: at det blev almindeligt at den letsindige levede på den sparsommeliges bekostning. Selv i moderne tid afhænger de uforudseende af staten (sparsommelige skatteydere) til at tage sig af dem. De, der ikke har nogen kapital forventer stadig, at de der har, skal give dem deres brød.

4. *Trangen til sikkerhed og magt.* Kommunismen blev til sidst ødelagt af progressive og succesfulde individers vildledende praksis, som brugte forskellige omveje i et forsøg på at undslippe slaveriet til stammernes udelige lediggængere. Til en begyndelse var alt hamstring hemmeligt; usikkerhed i det primitive samfund forhindrede udad synlig kapitalakkumulation. Selv på et senere tidspunkt, var det meget farligt at samle for meget rigdom; man kunne være sikker på at kongen ville finde på enhver anklage for at få en rig mands ejendom konfiskeret, og når en velhavende mand døde, blev begravelsen forsinket indtil familien donerede et stort beløb til den offentlige velfærd eller til kongen, en arveafgift.

I de tidligste tider var kvinderne samfundets ejendom, og moderen dominerede familien. De tidlige høvdinge ejede hele landet og var indehavere af alle kvinder; ægteskab krævede samtykke fra stammehøvdingen. Da kommunismen forsvandt, blev kvinderne privat ejendom, og faderen overtog til sidst kontrollen med hjemmet. Hjemmet fik således sin begyndelse, og de herskende polygame skikke blev gradvist fortrængt af monogami. (Polygami er overlevelsen af kvindeslaveriets element i ægteskabet. Monogami er det slavefrie ideal om den uforlignelige sammenslutning af en mand og en kvinde i den ædle opgave at danne et hjem, opdrætte afkom, skabe fælles kultur og udvikle sig selv.)

Til en begyndelse var al ejendom, herunder redskaber og våben, i stammens fælleseje. Privat ejendom bestod først og fremmest af alle de ejendele de personligt havde rørt. Hvis en fremmed drak af en kop, var bægeret fremover hans. Dernæst blev ethvert sted, hvor blod var udgydt den sårede persons eller gruppens ejendom.

Privat ejendom blev således oprindeligt respekteret, fordi det var antaget at være ladet med en del af ejerens personlighed. Ærlighed, når det gælder ejendom hvilede trygt på denne type overtro; ingen politi var nødvendige for at beskytte personlige ejendele. Der var ingen der stjal indeni gruppen, selv om menneskerne ikke tøvede med at tilegne sig varer fra andre stammer. Forholdet til ejendom endte ikke med døden; tidligt blev personlige effekter brændt, derefter begravet med de døde, og senere, arvet af den efterladte familie eller af stammen.

Smykketyper af personlige effekter opstod fra brugen af at bære amuletter. Forfængelighed kombineret med frygten for spøgelse fik de tidlige mennesker til at modstå alle forsøg på at fratage dem deres foretrukne amuletter, idet en sådan ejendom var værdsat højere end nødvendigheder.

Sovepladsen var en af menneskets tidligste ejendom. Senere blev hjemmetomten tildelt af stammernes høvdinge, som varetog al fast ejendom for gruppen. Et ildsted gav øjeblikkelig ejerskab; og endnu senere, fik man brugsretten til den tilstødende jord.

Vandhuller og brønde var blandt de første private ejendele. Hele fetichssystemet blev anvendt til at bevogte vandhuller,

brønde, træer, afgrøder og honning. Efter tabet af troen på fetich, udvikledes love til at beskytte private ejendele. Men jagtlove, retten til at jage, eksisterede længe før jordlovene. De røde mennesker i Amerika forstod aldrig den private ejendomsret til jord; de kunne ikke forstå den hvide mands synspunkt.

Privat ejendom blev tidligt præget af familiens insignier, og det er den tidlige oprindelse af familiens våbenskjold. Fast ejendom kunne også blive bevogtet af ånder. Præsterne kunne "helliggøre" et stykke jord, og det hvilede derefter under beskyttelse af de magiske tabuer som var opført derpå. Ejerne til jorden blev herefter omtalt som at have et "præstebevis." Hebræerne havde stor respekt for disse vartegns familier: "Forbandet være den, som fjerner sin næstes vartegn." Disse stenmarkører bar præstens initialer. Selv træer, der var markeret med initialerne blev privat ejendom.

I begyndelsen var det kun afgrøderne som var private, men flere afgrøder i træk gav besiddelsesret; landbruget var således tilblivelsen af den private ejendomsret til jord. Individer fik først besiddelsesret til et liv; efter døden vendte jorden tilbage til stammen. Det allerførste skøde som stammerne bevilligede til enkelte personer var graven - familiens begravelses grunde. I senere tider tilhørte jorden dem, som indhegnede den. Byerne forbeholdte altid visse landområder til offentlige græsarealer og til brug i tilfælde af belejring; disse "fællesområder" repræsenterer overlevelse af den tidligere form for kollektiv ejendomsret.

Til sidst tildelte staten ejendom til den enkelte, men forbeholdt sig retten til beskatning. Når jordejerne på denne måde havde fået deres ejerskab sikret, kunne de indsamle husleje, og jorden blev en indtægtskilde - kapital. Til sidst blev jorden en reel vare, der kunne sælges, eller på anden måde overføres, pantsættes, og komme på tvangsauktion.

Privat ejerskab medførte større frihed og øget stabilitet; men samfundet gav først tilladelse til privat ejendomsret til jorden efter at den fælles kontrol og ledelse var mislykkedes, og dette blev hurtigt efterfulgt af en række slaver, livegne og jordløse klasser. Forbedret mekanisk udstyr satte gradvis folk fri fra slaveagtigt slid.

Ejendomsretten er ikke absolut; den er rent socialt. Men hele administrationssystemet, lov, orden, borgerlige frihedsrettigheder, sociale rettigheder, konventioner, fred og lykke, som nutidens mennesker nyder godt af, er vokset op omkring den private ejendomsret.

Den nuværende sociale orden er ikke nødvendigvis rigtigt - ikke guddommelig eller hellig - men menneskeheden vil gøre klogt i at bevæge sig langsomt i at foretage ændringer. Det, som I har, er langt bedre end ethvert system som var kendt af jeres forfædre. Sørg for, at når I ændrer den sociale orden, så forsikre jer at I ændre til det bedre. Lad jer ikke blive overtalt til at eksperimentere med kasserede formler som jeres forfædre forlod. Gå fremad, ikke bagud! Lad evolution fortsætte! I må ikke tage et tilbageskridt.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 70

UDVIKLINGEN AF DEN MENNESKELIGE REGERING

MENNESKET havde knap nok løst problemet med at skaffe sig et levebrød, førend det stod overfor opgaven om at regulere forholdet mellem mennesker. Udviklingen af industrien krævede lov, orden og social tilpasning; privat ejendom nødvendiggjorde en regering.

I en evolutionær verden er modsætninger naturlige; fred kan kun opretholdes med en form for social regulering i samfundet. Social regulering er uadskillelig fra samfundets organisation; sammenlægning indebærer en vis kontrollerende myndighed. Regeringen fremtvinger koordinering af modsætninger mellem stammerne, klaner, familier og enkeltpersoner.

Statsdannelse er en ubevidst udvikling; der udvikler sig gennem forsøg og fejltagelser. Den har en overlevelses værdi; derfor bliver den traditionsbundet. Anarki øger elendighed; så til sidst er der opstået eller opstår der statsdannelse, en form for lov og orden, De tvingende krav i kampen for tilværelsen drev bogstaveligt den menneskelige race langs den progressive vej til civilisationen.

1. KRIGENS TILBLIVELSE

Krig er den udviklende naturlige menneskelige tilstand og arv; fred er samfundets målestok der måler hvor langt civilisationen er nået. Før menneskeracerne under udviklingens gang delvis tilpassede sig til samfundslivet var mennesket overordentlig individualistisk, ekstremt mistænksom, og utroligt stridbar. Vold er naturens lov, fjendtlighed den automatiske reaktion hos naturens børn, mens krig er disse selvsamme aktiviteter udøvet kollektivt. Hvornår og når civilisationens struktur oplever stress fra komplikationerne af samfundets fremskridt, sker der altid en umiddelbar og ødelæggende tilbagevendende til disse tidlige metoder af voldelig justering af irritationsfaktorerne blandt disse sammenslutninger af mennesker.

Krig er en dyrisk reaktion på misforståelser og irritationer; fred følger af den civiliserede løsning af alle disse problemer og vanskeligheder. Sangkracerne, sammen med den efterfølgende forværring af Adamiterne og Noditerne, var alle krigsførende. Andoniterne lærte tidligt den gyldne regel, og selv i dag lever deres eskimoiske efterkommere stort set i overensstemmelse med reglen. Skikkene er stærke blandt dem, og de er temmelig fri for voldelige modsætninger.

Andon lærte sine børn at løse deres uoverensstemmelser, således at hver part slog på et træ med en kæp og samtidig forbandede træet; den, hvis kæp først knækkede, var sejrherren. De senere Andoniter plejede at løse tvister ved at holde en offentlig udstilling, hvor de stridende gjorde nar af og latterliggjorde hinanden, mens publikum besluttede vinderen ved deres bifald.

Men krig som fænomen kunne ikke finde sted, indtil samfundet havde udviklet sig tilstrækkeligt langt til rent faktisk at have oplevet perioder med fred og før det kunne sanktionere krigeriske metoder. Krig som begreb indebærer en vis grad af organisation.

Da grupperne opstod i samfundet, begyndte individuelle irritationsmomenter at synke ned i gruppefølelserne, og dette fremmede freden indenfor stammen, men på bekostning af freden mellem stammerne. Fred kunne således først nydes af den inderkreds eller stamme, som altid opildnede og hadede de omkringliggende stammer, de fremmede. De første tiders mennesker betragtede det som en dyd at udgyde fremmed blod.

Men selv dette fungerede ikke i første omgang. Når de tidlige høvdinge forsøgte at forlige misforståelser, fandt de det ofte nødvendigt, mindst en gang om året, at tillade en stenkrig indenfor stammen. Klanen blev opdelt i to grupper og engagere sig i en hel dags kamp. Og det var uden anden grund end at det var sjovt; de nød virkelig at kæmpe.

Krigsførelsen fortsætter fordi mennesket er menneske, udviklet fra et dyr, og alle dyr er krigeriske. Blandt de tidligste årsager til krig var følgende:

1. *Sult*, som førte til fødevarer razziaer. Knaphed på jord har altid medført krig, og under disse kampe blev de tidlige fredelige stammer praktisk taget udryddet.
2. *Knaphed på kvinder* - et forsøg på at afhjælpe mangel på hushjælp. Kvinderøveri har altid forårsaget krig.
3. *Forfængelighed* - ønsket om at fremvise stammens tapperhed. Højerestående stammer ville kæmpe for at påtvinge deres levevis på laverestående folk.
4. *Slaver* - behov for at skaffe arbejdskraft.
5. *Hævn* var motivet til krig, når en stamme mente, at en nærliggende stamme var skyldig i en stammekollegas død. Sorgen fortsatte, indtil et hoved blev bragt hjem. Krig for hævnens skyld stod i høj kurs helt frem til forholdsvis moderne tider.
6. *Rekreation* - krig blev betragtet som rekreation af de unge mænd i disse tidlige tider. Hvis der ikke opstod noget godt og tilstrækkelig påskud for krig, når freden blev trykkende, var tilstødende stammer vant til at gå ud i halv venskabelige kampe for at engagere sig i et plyndringstog som en ferie, for at nyde en fingeret kamp.
7. *Religion* - ønsket om at skaffe proselytter til kulten. Alle de primitive religioner sanktionerede krig. Det er kun i nyere tid at religionen er begyndt at fordømme krig. De tidlige præsteskaber var desværre normalt allieret med militærmagt. En af de store fredsbestræbelser i tiderne har været forsøget på at adskille kirke og stat.

Disse tidlige tiders stammer drog altid ud i krig på ordre af deres guder, på befaling af deres høvdinge eller medicinmænd. Hebræerne troede på en sådan "Kampens Gud"; og fortællingen om deres angreb på midjanitterne er en typisk beretning om de gamle stammekrigens rystende grusomheder. Dette angreb, med dets slagting af alle mænd og senere drab på alle mandlige børn og alle kvinder, der ikke var jomfruer, ville have indebåret ære til en stammehøvdingsskik for to hundrede tusinde år siden. Og alt dette blev udført i "Herrens, Israels Guds navn."

Dette er en fortælling om samfundets udvikling - naturens måde at løse racegruppernes problem - om mennesket, som mejsler sin egen skæbne ud på jorden. Sådanne grusomheder er ikke iværksat af Guddommen, trods menneskets tendens til at placere ansvaret på sine guder.

Barmhjertighed i krig har været langsom i at komme til menneskeheden. Selv da en kvinde, Deborah, herskede over hebræerne, fortsatte de samme grusomheder i stor skala. Når hendes general havde vundet en sejr over hedningerne forårsagede han at "hele fjenden skulle falde for sværdet, til der ikke var en tilbage."

Meget tidligt i menneskeslægtens historie blev forgiftede våben anvendt. Alle slags lemlæstelser blev praktiseret. Saul tøvede ikke med at kræve hundrede forhuder af filistrene som den medgift David skulle betale for hans datter Mikal.

Tidligere krige blev udkæmpet mellem stammerne som helhed, men i senere tider, når to personer i forskellige stammer havde en tvist, udkæmpede de to stridende en duel i stedet for at begge stammer skulle i krig. Det blev også en skik for to hære at overlade afgørelsen til slutningen af kampen mellem en repræsentant valgt fra hver side, som i tilfældet med David og Goliath.

Den første forbedring af krigen var skikken at tage fanger. Derefter blev kvinder fritaget fra fjendtlighederne, og siden kom anerkendelsen af dem som ikke deltog i striden. Snart opstod krigerkaster og stående hære blev hurtigt udviklet til at holde trit med den kamphandlingernes stigende kompleksitet. Sådanne krigere blev tidligt forbudt at have forbindelser med kvinder, og kvinderne var for længst ophørt med at deltage i kampene, selvom de altid har fodret og

plejet soldaterne og opfordrede dem til at kæmpe.

Skikken med at erklære krig repræsenterede et store fremskridt. Sådanne erklæringer om hensigten med at indlede en krig varslede ankomsten af en følelse af retfærdighed, og dette blev efterfulgt af den gradvise udvikling af reglerne i "civiliseret" krigsførelse. Meget tidligt blev det skik ikke at kæmpe nær religiøse steder og stadig senere, ikke at kæmpe på visse helligdage. Derefter kom den generelle anerkendelse af retten til asyl; politiske flygtninge modtog beskyttelse.

Således udvikledes krigsførelse sig gradvist fra den primitive menneske jagt til den noget mere velordnet system i de senere tiders "civiliserede" nationer. Men kun langsomt erstatter venlighed i stedet for fjendtlighed holdningen i samfundet.

2. DEN SAMFUNDSMÆSSIGE VÆRDI AF KRIG

I tidligere tidsaldre kunne en hård krig give anledning til sociale forandringer og fremme accept af nye ideer som ellers ikke naturligt ville have fundet sted, eller været i brug i ti tusinde år. Den frygtelige pris, der betales for disse krigs fordele var, at samfundet midlertidigt faldt tilbage i barbariet; civiliseret fornuft måtte abdicere. Krig er stærk medicin, meget dyrt og yderst farlig. Selv om den ofte helbreder visse sociale lidelser, dræber den undertiden patienten, ødelægger samfundet.

Den konstante nødvendighed for det nationale forsvar skaber mange nye og avancerede tilpasninger i samfundet. Samfundet, i dag, nyder gavn af en lang liste af nyttige innovationer, der først kun var til militæret og det har endda krigen at takke for den dans, som en af de tidlige former for en militær fremgangsmåde.

Krig har haft en social værdi til tidligere civilisationer, fordi den:

1. Pålagt disciplin, tvunget samarbejde.
2. Satte en præmie på tapperhed og mod.
3. Fremmede og styrkede nationalisme.
4. Tilintetgjorde svage og uegnede folk.
5. Opløste illusionen om primitive lighed og selektivt stratificeret samfund.

Krig har haft en vis evolutionær og selektiv værdi, men ligesom slaveri, skal det engang opgives når civilisationen langsomt bevæger sig fremad. Fortidens krige fremmede rejser og kulturelle forbindelser. Nu tjener disse formål bedre den moderne transport og kommunikation. Fortidens krige styrkede nationerne, men nutidens stridigheder sønderriver civiliserede kultur. De gamle krige resulterede i en decimering af de laverestående folk; nettoresultatet af nutidens konflikter er en selektiv destruktion af de bedste menneskelige bestande. Tidligere krige fremmede organisation og effektivitet, men disse er nu blevet mål for den moderne industri. Under tidligere tidsaldre var krig en social uro, der skubbede civilisationen fremad; dette resultat opnås nu bedre ved hjælp af ambitioner og opfindelser. Fortidens krigsførelse støttede begrebet om Guds kampe, men det moderne menneske er blevet fortalt, at Gud er kærlighed. Krig har tjent mange værdifulde formål i fortiden, det har været et uundværlig stillads i opbygningen af civilisationen, men nu er det hurtigt ved at nå det kulturelle punkt for konkurs - ude af stand til at producere udbytte af social værdi der på nogen måde står i rimelig proportion til de frygtelige tab, dets påkaldelse medføre.

På et tidspunkt troede lægerne på åreladning som en kur mod mange sygdomme, men de har siden opdaget bedre lægemidler for de fleste af disse lidelser. Således må den internationale blodsudgydelse i form af krig vige pladsen for opdagelsen af bedre metoder til at kurere dårligdomme i nationerne.

Nationer på Urantia er allerede begyndt den gigantiske kamp mellem nationalistiske militarisme og industrialismen, og på mange måder er denne konflikt sammenlignelig med den årelange kamp mellem hyrde-jægeren og landmanden. Men hvis industrialismen skal sejre over militarismen, skal den undgå de farer, som truer den. Farerne ved den spirende industri på Urantia er:

1. Den stærke drift mod materialisme, åndelig blindhed.
2. Tilbedelsen af rigdom-magt, værdi forvrængning.
3. Overflods laster, kulturel umodenhed.
4. De stigende farer ved lediggang, tjenestevillighedens ufølsomhed.
5. Tilvæksten af uønsket racemæssig eftergivenhed, biologisk nedbrydning.
6. Truslen om standardiserede industrielt slaveri, personligheds stagnation. Arbejde er forædlende men slid er lammende.

Militarisme er autokratisk og grusom - barbarisk. Det fremmer social organisation blandt erobrerne men opløser de besejrede. Industrialisme er mere civiliseret og det bør udvikles for at fremme initiativtagere og tilskynde individualisme. Samfundet bør på enhver mulig måde fremme originalitet.

Begå ikke den fejl at forherlige krig; det er bedre at indse, hvad det har gjort for samfundet, så I mere nøjagtigt kan visualisere hvad erstatninger kan gøre for at fortsætte med at føre samfundet fremad. Og hvis sådanne egnede erstatninger ikke er tilgængelige, så kan I være sikker på, at krig længe vil fortsætte.

Mennesket vil aldrig acceptere fred som en normal måde at leve, indtil det er blevet grundigt og gentagne gange overbevist om, at fred er bedst for hans materielle velfærd, og indtil samfundet klogt har tilvejebragt fredelige erstatninger for at tilfredsstille denne medfødte tendens til regelmæssigt at udløse den kollektive drift som har til hensigt at frigive de konstant akkumulerende følelser og energier, der tilhører selvopholdelsesdriften hos mennesket som art.

Selv i forbifarten, bør krig anerkendes som erfaringens skole, der tvang en race af arrogante individualister til at underkaste sig en stærkt koncentreret myndighed - den øverstkommanderende. Gammeldags krige udvalgte de medfødte store mænd til lederskab, men moderne krig gør ikke længere dette. For at opdage ledere må samfundet nu vende sig til de fredelige erobrere, industrien, videnskaben og samfundets resultatområder.

3. MENNESKETS FØRSTE SAMMENSLUTNINGER

I det mest primitive samfund er flokken alt; selv børn er dets fælles ejendom. Da familien blev udviklet fortrængte den flokken i børneopdragelse, mens de nye klaner og stammer fandt deres plads som en social enhed.

Seksuel sult og moderkærlighed lagde grunden til familien. Men ingen rigtig regering opstod, førend grupper større end familierne var begyndt at blive dannet. I flokken i tiderne før familiens tilblivelse blev lederskabet udøvet af uformelt udvalgte personer. Den afrikanske buskmænd har aldrig udviklet sig ud over dette primitive stadie; de har ingen høvdinge i flokken.

Familierne blev forenet af blodets bånd i klaner, klynger af pårørende; og disse udviklede sig efterfølgende til stammer, territoriale sammenslutninger. Krigsførelse og ydre pres tvang stammeorganisationen på slægtskabsklanerne, men det var handel og vareudveksling, der holdt disse tidlige og primitive grupper sammen med en vis grad af intern fred mellem dem.

Freden på Urantia vil blive fremmet langt mere af internationale handelsorganisationer end af de visionære fredsprojekters følelsesmæssige finesser. Handelsforbindelserne er blevet fremmet af sprogets udvikling og ved forbedrede metoder til kommunikation samt ved bedre transport.

Fraværet af et fælles sprog har altid hæmmet udviklingen af fredelige grupper, men penge er blevet det moderne fælles handelssprog. Det moderne samfund holdes i høj grad sammen af det industrielle marked. Fortjeneste motivet er en kraftig civilisere når det suppleres med ønsket om at tjene.

Under de tidlige tidsaldrer var hver stamme omgivet af koncentriske cirkler med stigende frygt og mistænksomhed; hvorfor det engang var skik at dræbe alle fremmede, senere, at slavebinde dem. Den gamle idé om venskab betød optagelse i klanen; og medlemskab af klanen mentes at fortsætte efter døden - et af de tidligste begreber om evigt liv.

Optagelsesceremonien bestod i at drikke hinandens blod. I nogle grupper blev spyt udvekslet i stedet for at drikke blod, hvilket er den gamle oprindelse til kysset som skik i det sociale liv. Alle ceremonier som indebar en sammenslutning, uanset om det var ægteskab eller optagelse i stammen, blev altid afsluttet med fest.

I senere tider blev blod fortyndet med rødvin og til sidst blev vin alene drukket for at forsegle optagelsesceremoni, der blev tilkendegivet med at man stødte vinbægrene sammen og afsluttede med at man sank drikken. Hebræerne anvendte en modificeret form af denne optagelsesceremoni. Deres arabiske forfædre anvendte en ed leveret mens kandidatens hånd hvilede på en indfødt stammemedlems kønsorgan. Hebræerne behandlede optagne udlændinge venligt og broderligt. "Den fremmede, der bor hos dig skal være som en født iblandt jer, og du skal elske ham som dig selv."

"Gæste venskab" var en relation af midlertidig gæstfrihed. Når besøgende gæster rejste bort, så var det skik at slå en skål i to dele, og give ét stykke til den afrejsende ven, så det kunne fungere som en passende introduktion til en tredjepart, der måske senere kunne tænkes at komme på besøg. Det var almindeligt at gæster betalte for sig selv ved at fortælle historier om deres rejser og eventyr. Historiefortællerne fra gamle dage blev så populære, at skikken til sidst forbød deres aktivitet enten under jagt eller i høst sæsoner.

De første fredstraktater var "blodets bånd." Fredsambassadørerne for de to stridende stammer ville mødes, hilste høfligt, og begyndte derefter at stikke sig i huden, indtil det blødte; hvorefter de ville suge hinandens blod og erklære fred.

De første fredsmissioner bestod af delegationer af mænd der medbragte deres udvalg af jomfruer til seksuel tilfredsstillelse for deres tidligere fjender, hvorved den seksuelle appetit blev udnyttet i bekæmpelsen af krigsdriften. Den stamme som på denne måde blev berørt ville så på et tilbagevendende besøg, gengælde udbuddet af jomfruer; hvorefter freden ville blive fast etableret. Og snart tillod man ægteskab mellem høvdingenes familier.

4. KLANER OG STAMMER

Den første fredelige gruppe var familien, så klanen, stammen, og senere folket, som til sidst blev til den moderne territoriale stat. Det forhold, at nutidens fredsgrupper for længst har ekspanderet ud over blodets bånd til at omfatte nationer er meget opmuntrende, på trods af at Urantias nationer stadig bruger enorme summer på krigsforberedelser.

Klanerne var grupper forenet af blodets bånd inden for stammen, og deres eksistens afhang af nogle fælles interesser som:

1. Afstamning tilbage til en fælles forfader.
2. Troskab til en fælles religiøs totem.
3. Samme dialekt.
4. Deling af fælles boplad.
5. Frygt for de samme fjender.
6. Fælles krigsoplevelser.

Klanernes ledere var altid underordnet stammehøvdingen, og de tidlige stammesamfund er en løs sammenslutning af klaner. De indfødte i Australien udviklede aldrig en stamme styreform.

Klanernes fredelige ledere herskede generelt i overensstemmelse med rækkefølgen af arv gennem den kvindelige linje; stammeområderne krigshøvdinge etablerede arve rækkefølgen gennem faderen linje. Stammehøvdingenes og de første

kongers domstole bestod af klanernes ledere, som det var almindeligt at invitere til kongen flere gange om året. Dette gav kongen en mulighed for at holde øje med dem, og for bedre at sikre deres samarbejde. Klanerne tjente et værdifuldt formål i det lokale selvstyre, men de forsinkede kraftigt udviklingen af store og stærke nationer.

5. STATSSTYRETS FØRSTE STADIER

Alle menneskelige institutioner havde en begyndelse, og civiladministrationen er et produkt af den gradvise fremadgående evolution lige så vel som ægteskab, industri, og religion er. Fra de første klaner og primitive stammer udvikledes der sig gradvist de forskellige slags af menneskelige styreformers, som er kommet og gået lige frem til de former for social og civil regulering, der kendetegner den anden tredjedel af det tyvende århundrede.

Med den gradvise fremkomst af familie enheder blev grundlaget for regeringen etableret i klanorganisationen, grupper af familier der var blodbeslægtet. Det første egentlige statslige organ var de ældstes råd. Denne styregruppe bestod af gamle mænd, der havde udmærket sig på en eller anden effektiv måde. Visdom og erfaring blev tidligt værdsat selv af barbarer, og nu fulgte en lang tidsalder, hvor de ældste dominerede. Denne regeringstid med de gamles oligarki voksede sig gradvist til den patriarkalske idé.

I de ældstes råd, i de tidligste tider, fandtes potentialet for alle statslige funktioner: udøvende, lovgivende og dømmende. Når rådet fortolkede de gældende skikke, var det en domstol; når de etablerede nye former for samfundstjeneste, var det et lovgivende organ; i den udstrækning disse beslutninger blev håndhævet, var det den udøvende magt. Formanden for Rådet var en af forløberne for de senere stammehøvdinge.

Nogle stammer havde kvindelige råd, og fra tid til anden havde mange stammer kvindelige herskere. Nogle af de røde menneskers stammer bevarede Onamonalontons undervisningen og fulgte "syvmedlemssrådets". "enstemmige afgørelser.

Det har været svært for menneskeheden at erfare, at hverken fred eller krig kan køres af en diskussionsklub. De primitive "palaver" var sjældent nyttige. Menneskeracerne lærte tidligt, at en hær under kommando af en gruppe klanledere ingen chance havde mod en stærk hær ledt af en mand. Krig har altid været en kongemager.

I begyndelsen blev krigshøvdingene valgt kun til militære operationer, og de gav afkald fra en del af deres myndighed i fredstid, da deres opgaver var af mere social karakter. Men efterhånden begyndte de at gribe ind i freds perioderne, og havde en tendens til fortsat at herske fra en krig videre mod den næste. Ofte sørgede de for, at det ikke tog alt lang tid før den efterfølgende krig begyndte. Disse tidlige krigsherrer var ikke begejstret for fred.

I senere tider blev nogle af høvdingene valgt til andet end militærtjeneste, valgt på grund af deres usædvanlige fysik eller udestående personlige evner. De røde mennesker havde ofte to sæt høvdinge - sachems eller fredstidshøvdinge, og arvelige krigshøvdinge. Fredstidsherskerne var også dommere og lærere.

Nogle tidlige samfund blev regeret af medicin mænd, som ofte fungerede som høvdinge. En mand ville fungere som præst, læge, og administrerende udøver. Meget ofte havde de første kongelige distinktioner oprindeligt været symboler eller emblemer for præstelig kostymer.

Det var gennem disse trin, at den udøvende magt gradvist blev til. Klanen og stammeleders råd fortsatte som rådgivere og som forløbere for de senere fremkommende lovgivende og dømmende grene. I Afrika eksisterer der i dag faktisk alle disse primitive styreformers blandt de forskellige stammer.

6. MONARKISK REGERINGSFORM

Et effektivt statsstyre opstod først da man fik en chef med fuld udøvende myndighed. Mennesket fandt, at der kunne være en effektiv regering kun ved at overføre magt til en personlighed, ikke ved at give en idé.

Herredømmet voksede ud af ideen om familie myndighed eller rigdom. Når en patriarkalsk tronfølger blev en reel konge, blev han nogle gange kaldt "sit folks fader." Senere troede man at kongerne nedstammede fra helte. Og endnu

senere begyndte herredømmet at gå i arv, som følge af troen på at konger havde en guddommelig oprindelse.

Med arvelig kongemagt undgik man anarki, som tidligere havde gjort så meget ravage i tiden mellem kongens død og valget af en efterfølger. Familien havde en biologisk hoved; klanen, en valgt naturlig leder; stammen og senere stat havde ingen naturlige leder, og det var endnu en grund til at gøre høvdinge-kongerne arvelige. Ideen om kongelige familier og aristokrati var også baseret på de konventionelle regler for "navne ejerskab" i klanerne.

Kongernes tronfølge blev til sidst betragtet som overnaturlige, og man tænkte sig at det kongelige blod strakte sig tilbage til de tider for Prins Caligastias materialiserede personale. Således blev kongerne fetich personligheder og umådeligt frygtet, og de udviklet en særlig måde at tale på, som blev brugt ved hoffet. Selv i nyere tid troede man, at kongens berøring ville helbrede sygdomme, og nogle af Urantias folk mener stadig at deres herskere har haft en guddommelig oprindelse.

Den tidlige fetich konge blev ofte holdt i afsondrethed; han blev betragtet som alt for helligt til at blive set af andre end på festdage og helligdage. Normalt valgte man en repræsentant til at personificere ham, og det er oprindelsen af statsministre. Den første officer i kongens kabinet var en fødevare administrator; andre fulgte snart efter. Herskerne udpegede snart repræsentanter med ansvar for handel og religion. Udviklingen af et kabinet var et direkte skridt mod afpersonificering af den udøvende magt. Disse assistenter til de gamle konger dannede den accepterede adel, og kongens kone steg gradvist til en dronnings værdighed efterhånden som kvinder begyndte at blive mere værdsat.

Skrupelløse herskere opnået stor magt ved opdagelsen af gift. Den tidlige domstols magi var djævelske; kongens fjender døde hurtigt. Men selv de mest despotiske tyranner var underlagt visse begrænsninger; han blev i det mindste fastholdt af den allestedsnærværende frygt for snigmord. Medicinmænd, heksedoktorer og præster har altid effektivt holdt konger i skak. Efterfølgende udøvede godsejerne, adelen, en begrænsende indflydelse. Ind i mellem gjorde klanerne og stammer oprør og væltede deres despoter og tyranner fra magten. Afsatte herskere, der blev dømt til døden, fik ofte mulighed for at begå selvmord, som gav oprindelse til tidlige samfunds modemani til at begå selvmord under visse omstændigheder.

7. PRIMITIVE KLUBBER OG HEMMELIGE SELVSKABER

Blodsbånd bestemte de første grupper i samfundet; sammenslutninger udvidede den slægtskabs baserede klan. Ægteskaber mellem klaner var det næste skridt i udvidelsen af gruppen, og den multiforgrenede stamme som dette blev til var den første sande politiske enhed. Det næste fremskridt i den sociale udvikling var udviklingen af religiøse kulturer og de politiske klubber. Disse optrådte først som hemmelige selskaber og var oprindeligt kun religiøse; senere blev de normgivende. Først var disse klubber kun for mænd; senere opstod kvindeklubber. Snart blev de opdelt i to klasser: socialpolitiske og religiøst mystiske.

Der var mange grunde til at disse samfund var hemmelige,

1. Frygt for at falde i unåde hos magthaverne på grund af overtrædelse af tabu.
2. Udnyttelse af ritualer i en minoritetsreligion.
3. Bevarelse af værdifulde "ånde" eller forretningshemmeligheder.
4. Deltagelse i en bestemt fortryllelse eller magi.

Selve det hemmelighedsfulde omkring disse samfund gav deres medlemmer mysteriets magt over resten af stammen. Det hemmelighedsfulde appellerer også til forfængelighed; de indviede var i deres egen tid samfundets aristokrati. Efter indvielsen jagede drengene med mændene; mens de før havde samlet grøntsager med kvinderne. Det var den største ydmygelse, en skam i stammens øjne, ikke at bestå pubertetstesten og dermed være tvunget til at forblive med kvinder og børn udenfor mændenes bolig, dette blev anset for at være feminiseret. Desuden havde de undviede ikke lov til at gifte sig.

De første tiders mennesker lærte meget tidligt deres opvoksende unge seksuel tilbageholdenhed. Det blev skik at tage

drengene væk fra deres forældre fra puberteten til de giftede sig, og deres uddannelse blev betroet til mændenes hemmelige selskaber. En af de vigtigste opgaver for disse klubber var at holde unge mænd under kontrol og dermed forhindre, at der opstod uægte børn.

Kommercialiseret prostitution begyndte, da disse klubber for mænd betalte penge for brugen af kvinder fra andre stammer. Men de tidligste grupper var bemærkelsesværdigt fri for seksuel promiskuitet.

Pubertetstidens indvielsesceremoni strakte sig normalt over en periode på fem år. Meget selvplageri og smertefuld skæring indgik i disse ceremonier. Omskæring blev først praktiseret som et ritual til indvielse i et af disse hemmelige broderskaber. Stammens kendetegn blev skåret på kroppen som en del af pubertetsindvielsen; tatoveringen opstod som et sådan tegn på medlemskab. En sådan tortur, sammen med mange afsavn, var designet til at hærde disse unge, at indprente dem med livets virkelighed og dets uundgåelige strabadser. Disse mål opnås bedre med sportskonkurrencer og fysiske kraftprøver som senere opstod.

De hemmelige selskaber stræbte sig virkelig på at forbedre de unges moral; et af de vigtigste formål med pubertetsceremonierne var at indprente den unge mand, at han måtte lade andre mænds koner alene.

Efter disse års med streng disciplin og uddannelse blev de unge mænd normalt frigivet i en kort periode af fritid og frihed, lige før ægteskabet, hvorefter de vendte tilbage for at gifte sig og underkaste sig til stammeområderne tabuer for hele livet. Denne gamle skik har overlevet til moderne tider, som det tåbelige begreb om at "så sin flyvehavre."

Mange senere stammer godkendte dannelsen af kvinders hemmelige klubber, hvis formål var at forberede unge opvoksede piger til livet som hustru og mor. Efter åbningsceremonien var piger i den giftefærdige alder og fik lov til at deltage i "brude festen," den tids introduktion til det sociale liv. Kvindeordner hvis medlemmer havde lovet at afstå fra ægteskab opstod tidligt.

Snart opstod klubber der ikke var hemmelige, grupper af ugifte mænd og grupper af ugifte kvinder dannede deres separate organisationer. Disse sammenslutninger var faktisk de første skoler. Da mænd og kvinders klubber ofte havde tendens til at komme på kant med hinanden, eksperimenterede nogle avancerede stammer, efter at de havde været i kontakt med lærerne i Dalamatia, med fælles skoleundervisning, for begge køn.

Hemmelige selskaber bidrog til stigningen af sociale kaster hovedsagelig på grund af den mystiske karakter af deres indvielser. Medlemmerne af disse samfund bar til en begyndelse masker for at skræmme de nysgerrige væk fra deres sørge ritualer - tilbedelsen af forfædre. Senere udviklede dette ritual sig til en pseudo seance, hvor spøgelser havde ry for at have optrådt. De gamle samfund i den "nye fødsel" brugte tegn og benyttede et særlig hemmeligt sprog; de afsvor sig også visse fødevarer og drikkevarer. De fungerede som nattepoliti og arbejdede i øvrigt i en bred vifte af samfundsaktiviteter.

Alle hemmelige sammenslutninger afkrævede en ed, indskærpede tillid og understregede bevarelsen af fortrolighed. Disse ordner imponerede og kontrollerede folkemasserne; de fungerede også som vagtværn i samfundet, praktiserende lynchlov. De var de første spioner når stammerne var i krig, og det første hemmelige politi under fredstid. Bedst af alt, de holdt skrupelløse konger usikre på deres magt. Som modvægt holdt kongerne deres egne hemmelige politi.

Disse samfund gav anledning til de første politiske partier. De første partier i samfundet bestod af "de stærke" vs. "de svage" i opposition. I gamle tider blev et regeringsskifte kun efterfulgt af en borgerkrig -tilstrækkeligt med bevis for, at den svage var blevet stærk.

Disse klubber blev brugt af handlende til at indsamle gæld og af herskere til at opkræve skatter. Beskatningen har været en lang kamp, en af de tidligste former var tiende, en tiendedel af jagten eller byttet. Skatter blev oprindeligt opkrævet for at opretholde kongens husholdning, men man fandt snart ud af, at det var lettere at indsamle skatterne, når de var maskeret som offergave til støtte af tempeltjenesten.

Til sidst voksede disse hemmelige sammenslutninger ud til de første velgørende organisationer og udviklede sig til de tidlige tiders religiøse samfund - kirkernes forgængere. Til slut kom en del af disse sammenslutninger til at omfatte flere samfund, de første internationale broderskaber.

8. SAMFUNDETS KLASSER

Den psykiske og fysiske ulighed af mennesker sikrer, at sociale klasser vil opstå. De eneste verdener uden sociale lag er de mest primitive og mest avancerede. I en gryende civilisation er differentieringen af sociale niveauer endnu ikke begyndt, mens en verden som er stabiliseret i lys og liv stort set har udslettet disse afdelinger af menneskeheden, som er så karakteristisk for alle mellemliggende evolutionære stadier.

Da samfundet hævede sig fra vildskab til det barbariske niveau, havde mennesker en tendens til at blive grupperet i klasser for følgende generelle grunde:

1. *Naturlige* - nærkontakt, slægtskab og ægteskab; de første sociale forskelle var baseret på køn, alder, og blodbånd - slægtskab til høvdingen.
2. *Personlige* - anerkendelse af evner, udholdenhed, dygtighed og tapperhed; snart efterfulgt af anerkendelsen af sprogets beherskelse, viden og generel intelligens.
3. *Tilfældighed* - krig og udvandring resulterede i adskillelse af menneske grupper. Klasse evolutionen blev kraftigt påvirket af erobring, sejrherrens forhold til de besejrede, mens slaveriet medførte den første generelle opdeling af samfundet i frie og trælle.
4. *Økonomiske*— rige og fattige. Rigdom og slave ejerskabet var den iboende årsag til fremkomsten af en af klasserne i samfundet.
5. *Geografiske* - klasser opstod som følge af bosættelse i byer eller landdistrikter. By og land har hver for sig bidraget til differentieringen af hyrde-landmanden og købmand-industrimanden, med deres divergerende synspunkter og reaktioner.
6. *Sociale* - klasser blev efterhånden dannet i overensstemmelse med den generelle opfattelse af forskellige gruppers sociale værdi. Blandt de tidligste inddelinger af denne slags var skillelinjerne mellem præster-lærere, herskere-krigere, kapitalister-købmænd, almindelige arbejdere og slaver. Slaven kunne aldrig blive en kapitalist, men nogle gange kan lønmodtageren vælge at slutte sig til kapitalisternes rækker.
7. *Faglige* - efterhånden som erhverv blev mangfoldiggjort, dannede de en tendens til at etablere kaster og ordener. Arbejdstage blev opdelt i tre grupper: de liberale erhverv, herunder medicin mænd, derefter de faglærte arbejdere, efterfulgt af de ufaglærte arbejdere.
8. *Religiøse* - de tidlige kult samfund skabte deres egne klasser indenfor klanerne og stammerne, og fromheden og mystikken hos præsterne har længe gjort dem til en særskilt social gruppe.
9. *Racemæssige* - tilstedeværelsen af to eller flere racer inden for en given nation eller territorial enhed skabte normalt kaster efter hudfarve. Det oprindelige kastesystem i Indien var baseret på hudfarve, hvilket også var tilfælde i det tidlige Egypten.
10. *Aldersbaserede* - ungdom og voksenliv. Blandt stammerne forblev drengen under tilsyn af sin far, så længe faderen levede, mens pigen forblev i sin mors omsorg, indtil hun giftede sig.

Fleksible og skiftende sociale klasser er uundværlige for en udviklende civilisation, men når *klasse* bliver *kaste*, når sociale niveauer forstenes, er en forbedring af den sociale stabilitet erstattet af formindskelse af personligt initiativ. Sociale kaster løser problemet med at finde en plads i industrien, men de begrænser også kraftigt den enkeltes udvikling og næsten forhindrer social samarbejde.

Samfundsklasserne, der er dannet naturligt, vil bestå indtil mennesket gradvist opnår deres evolutionære udslettelse gennem intelligent manipulation af biologiske, intellektuelle og åndelige ressourcer i en fremadudviklende civilisation, såsom:

1. Biologisk renovering af de racemæssige bestande - den selektive fjernelse af laverestående racemæssige elementer. Dette er egnet til at udrydde mange dødelige uligheder.
2. Pædagogisk uddannelse af den øgede hjernekapacitet, som en sådan biologisk forbedring vil medføre.
3. Religiøs genoplivning af følelser for dødelige slægtskab og broderskab mellem mennesker.

Disse foranstaltninger kan kun bære deres sande frugter i de fjerne årtusinders fremtid, selv om mange sociale forbedringer bliver det umiddelbare resultat af en intelligent, klog, og tålmodig tilpasning af disse accelerationsfaktorer af kulturel udvikling. Religionen er den mægtige løftestang, der løfter civilisationen fra kaos, men den er magtesløs uden et omdrejningspunkt i form af et sundt og normalt sind som hviler sikkert på en sund og normal arvelighed.

9. MENNESKE RETTIGHEDER

Naturen giver ingen rettigheder til mennesker, kun liv og en verden, hvor det kan leves. Naturen giver ikke engang retten til at leve, hvilket kan udledes ved at overveje, hvad der sandsynligvis ville ske, hvis en ubevæbnet mand mødte en sulten tiger ansigt til ansigt i urskoven. Samfundets hovedopgave til mennesket er sikkerhed.

Gradvis vil samfundet hævde sine rettigheder, og på nuværende tidspunkt, er de:

1. Sikring af fødevarerforsyningen.
2. Militært forsvar - sikkerhed gennem beredskab.
3. Intern freds bevarelse - forebyggelse af personlig vold og uorden i samfundet.
4. Seksuel kontrol - ægteskab, familie institutionen.
5. Ejendom - retten til at eje.
6. Fremme af individuel og gruppe konkurrence.
7. Hensættelser til ungdomsuddannelse og erhvervsuddannelse.
8. Fremme af vareudveksling og handel - industriel udvikling.
9. Forbedring af arbejdsvilkår og belønninger.
10. Garanteret frihed til gudsdyrkelse, hvilket betyder, at alle disse andre sociale aktiviteter kan forædles ved at blive åndeligt motiverende.

Når rettigheder er så gamle at man ikke kender til deres oprindelse, kaldes de ofte *naturlige rettigheder*. Men menneskerettigheder er faktisk ikke naturlige; de er helt samfundsskabte. De er relative og stadigt skiftende, intet mere end reglerne i spillet - anerkendte justeringer af betingelserne der styrer de stadigt skiftende rivaliseringer mellem mennesker.

Hvad der anses som ret i en tidsalder kan ikke anset således i en anden. Overlevelsen af et stort antal defekte og degenererede, beror ikke på, at de har nogen naturlig ret til således at belaste civilisationen af det tyvende århundrede, men blot fordi samfundet i denne tidsalder, således dekreter disse skikke.

Få menneskerettigheder blev anerkendt i den europæiske middelalder. Da tilhørte hvert menneske en anden, og rettighederne var kun privilegier eller fordele ydet af staten eller kirken. Oprøret fra denne vildfarelse var lige så fejlagtig, idet den førte til den overbevisning, at alle mennesker er født lige.

De svage og laverestående har altid kæmpet for lige rettigheder; de har altid insistet på, at staten tvinger de stærke og

overlegen til at tilgodese deres behov og på anden måde godtgøre de mangler, der alt for ofte er et naturligt resultat af deres egen ligegyldighed og magelighed.

Dette lighedsideal er barn af civilisationen; det findes ikke i naturen. Selve kulturen selv demonstrerer overbevisende folks iboende uligheder og deres meget ulige evne til at drage fordel af den. En pludselige og ikke-evolutionær realisering af en formodet naturlig lighed ville hurtigt kaste det civiliserede menneske tilbage til primitive tidsaldres grove manerer og skikke. Samfundet kan ikke tilbyde alle lige rettigheder, men det kan forpligte sig til en retfærdighed og upartisk administration af hver og ens forskellige rettigheder. Det er samfundets opgave og forpligtigelse at give et barn af naturen en retfærdig og fredelig mulighed for at tjene til livets opretholdelse, deltage i forplantningen, og på samme tid få del i en vis grad af nydelse og glæde, summen af alle tre udgør menneskelig lykke.

10. RETTENS UDVIKLING

Naturlig retfærdighed er en menneskeskabt teori; det er ikke en realitet. I naturen, er retfærdighed rent teoretisk, helt en fiktion. Naturen tilbyder kun en slags retfærdighed - at konsekvenserne uundgåeligt retter sig efter årsagerne.

Retfærdighed, som den opfattes af mennesker, indebærer at man får sine rettigheder realiseret, og det har derfor gennemgået en gradvis udvikling. Opfattelsen af retfærdighed kan meget vel indgå som en bestanddel i et ånds begavet sind, men den fremtræder ikke pludselig færdig udviklet i verdnerne i rummet.

Det primitive menneske henførte alle fænomener til en person. I tilfælde af død spurgte den vilde, ikke *hvad* dræbte ham, men *hvem*? Utilsigtet mord blev derfor ikke anerkendt, og straffen for forbrydelsen tog derfor ikke hensyn til den kriminelles motiv; dommen blev afsagt i henhold til de skader, der var forårsaget.

I de tidligste primitive samfund virkede den offentlige mening direkte; politi var ikke nødvendig. Der var intet privat liv i primitive tider. Et menneskes naboer var ansvarlig for dets adfærd, derfor havde de ret til at snage i hinandens personlige anliggender. Samfundet blev reguleret på den teori, at gruppemedlemskabet bør have en interesse i, og en vis grad af kontrol over, den enkeltes adfærd.

Meget tidligt troede man, at spøgelses administrerede retfærdighed gennem medicinmænd og præster; dette gjorde disse klasser til de første kriminalitets efterforskere og rets tjenere. Deres tidlige metoder til påvisning af kriminalitet bestod i at gennemføre prøvelser af gift, ild og smerte. Disse grusomme prøvelser var intet andet end grove voldgifts sager; der ikke nødvendigvis bilagde en tvist retfærdigt. For eksempel: Når gift blev administreret, hvis den anklagede kastede op, var han uskyldig.

Det Gamle Testamente beretter om en af disse prøvelser, en ægteskabelig skylds test: Hvis en mand mistænkte sin kone for at være utro mod ham, tog han hende hen til præsten og fremførte sin mistanke, hvorefter præsten ville tilberede en blanding bestående af vievand og støv fra tempelgulvet. Efter behørig ceremoni, som indeholdt truende forbandelser blev den anklagede hustru tvunget til at drikke den ulækre væske. Hvis hun var skyldig, "ville vandet som kom ind i hende, forårsager en forbandelse og bliver bitter, og hendes bug svulmer op og hendes lår skal rådne, og kvindens navn skal være forbandet blandt hendes folk." Hvis der var en chance for, at en kvinde kunne synke denne beskidte væske og ikke vise symptomer på fysisk sygdom, blev hun frikendt for anklagerne af hendes jaloux ægtemand.

Disse grusomme metoder til opklaring af strafbare handlinger blev praktiseret af næsten alle de udviklende stammer på et eller andet tidspunkt. Duellering er en moderne overlevelse af forsøget med prøvelser.

Det er ikke underligt, at hebræerne og andre halvciviliserede stammer praktiseres sådanne primitive teknikker til at sikre en retfærdighed administration for tre tusinde år siden, men det er højst forbløffende, at tænkende mennesker senere ville beholde sådan et levn fra barbariet på siderne i en samling af hellige skrifter. Tankevækkende tænkning bør gøre det klart, at intet guddommeligt væsen nogensinde gav de dødelige mennesker sådanne urimelige instrukser om undersøgelsen og fastlæggelsen af mistanken om ægteskabelig utroskab.

Samfundet vedtog tidligt holdningen om at tage hævn ved at betale tilbage med gengældelse: øje for øje, et liv for et liv. Alle udviklende stammer anerkendt denne ret til blodhævn. Hævnen blev formålet med det primitive liv, men religionen

har siden da i høj grad ændret disse tidlige stammeskikke. Lærerne i åbenbaret religion har altid proklameret, "Hævn er min, siger Herren." Hævndrab i tidlige tider var ikke helt ulig nutidens mord under påskud af den uskrevne lov.

Selv mord var en almindelig form for hævn. Den som ikke kunne hævne sin uretfærdighed i livet, døde i troen på, at man som et spøgelse, kunne vende tilbage og udgyde sin vrede over sin fjende. Eftersom at denne tro var meget almindelig, var truslen om selvmord på en fjendes døtrin normalt tilstrækkeligt til at bringe ham til at acceptere en løsning. Urtidsmennesket holdt ikke livet særligt kært; selvmord på grund af bagateller var almindelige, men Dalamatianernes undervisning indskrænkede betragteligt denne skik, mens den nyere tids fritid, komfort, religion og filosofi har forenet sig til at gøre livet mere behageligt og mere værdsat. Sultestrejker er dog en moderne analog af denne gammeldags metode til gengældelse.

En af de tidligste formuleringer af en avanceret stamme lov vedrørte overtagelsen af blodfejde til et anliggende for stammen. Mærkeligt nok, selv da en mand kunne dræbe sin kone uden straf forbi han havde betalt fuldt for hende. De nutidige eskimoer overlader imidlertid stadig straffen for en forbrydelse, selv for mord, der skal afgøres og håndhæves til den krænkede familie.

Et andet fremskridt var indførelsen af bøder for tabu overtrædelser, bødestørrelsens bestemmelse. Disse bøder udgjorde de første offentlige indtægter. Denne praksis med at betale "blodpenge" kom også på mode som en erstatning for blodhævn. Sådanne skader blev normalt betalt i kvinder eller kvæg; det tog lang tid, inden egentlige bøder, betalt med penge, blev vurderet som straf for kriminalitet. Og eftersom ideen om straf hovedsagelig var erstatning for skaden, kom alting, herunder menneskeliv, i sidste ende til at have en pris, der kan udbetales som erstatning. Hebræerne var de første til at afskaffede skikken med at betale blodpenge. Moses lærte, at de ikke skulle "tage nogen løsesum for livet af en morder, som er skyldig til døden, men han skal lide døden."

Retfærdighed blev således først udmålt i familien, så ved klanen, og senere af stammen. Den sande retspleje får sin start når hævn fratages enkeltpersoner og grupper af pårørende og overført til håndhævelse i den sociale gruppe, staten.

Straf ved at blive brændt i live var engang en almindelig praksis. Det blev anerkendt af mange gamle herskere, herunder Hammurabi og Moses, sidstnævnte bestemte, at mange forbrydelser, i særdeleshed alvorlige seksuelle forbrydelser, skal straffes ved, at den skyldige blev brændt på bålet. Hvis "datteren af en præst" eller nogen andre fremtrædende borgere hengav sig til offentlige prostitution, så var den hebraiske skik at "brænde hende med ild."

Forræderi - at "sælge ud" eller forråde ens stammefolk - var den første forbrydelse, der blev straffet med dødsstraf. Husdyrs tyveri blev offentlig straffet med summarisk henrettelse, og selv for nylig er hestetyverier straffet på samme måde. Men som tiden gik, indså man, at straffens strenghed ikke havde en lige så værdifuldt afskrækkende virkning som en sikker og hurtig udøvelse af straffen.

Når samfundet lader forbrydelser ustraffet, så hævder gruppe vreden sædvanligvis sin ret i henhold til lyncheloven.; tilvejebringelse af fristeder var et middel til at undslippe denne pludselige gruppe vrede. Lynchning og duellering repræsenterer manglende vilje hos den enkelte til at overlade private godtgørelser til staten.

11. LOVE OG DOMSTOLE

Det er lige så vanskeligt at skelne skarpt mellem skikke og love, som at angiver præcist hvornår, ved dag gry natten efterfølges af dagen. Skikke er lovgivning og ordningsforskrifter i sin vorden. Når de ikke nærmere definerede regler længe har været i brug, har de tendens til at krystallisere i præcise love, konkrete bestemmelser og veldefinerede sociale konventioner.

Love er altid til en begyndelse negative og forbydende; i fremadudviklende civilisationer bliver de mere og mere positive og vejledende. De tidlige samfund fungerede med forbud, det gav den enkelte ret til at leve ved at pålægge alle andre kommandoen, "du må ikke slå ihjel." Enhver rettighed eller frihed som gives til den enkelte indebærer indskrænkning af rettigheder og friheder for alle andre, og dette opnås med tabuet, den primitive lov. Hele ideen med tabu er i sagens natur at forbyde, for det primitive samfund var helt baseret på forbud i sin organisation, og den tidlige retspleje bestod i håndhævelsen af tabuer. Men oprindeligt galt disse love kun på andre stammefolk, som fremgår af de

senere dages hebræere, som havde en anden etisk kodeks for behandling af ikke-jødere.

Aflæggelse af ed havde sin oprindelse i Dalamatias tid, i et forsøg på at gøre vidnesbyrd mere sandfærdig. Sådanne eder bestod i at udtale en forbandelse over sig selv. Tidligere ville ingen individer vidne mod sin indfødte gruppe.

Kriminalitet var et angreb på stammeledernes skikke, synd var overtrædelse af disse tabuer, der var bekræftet af ånderne, og der rådede lang forvirring når der ikke blev skelnet mellem kriminalitet og synd.

Egeninteresse var grunden til at drab blev tabubelagt, samfundet styrkede tabuet som en del af de traditionelle skikke, mens religionen indviet skikken som moralsk lov, og dermed forenede alle tre til at gøre menneskers liv mere sikkert og helligt. Samfundet kunne ikke have holdt sammen i disse tidlige tider, medmindre rettighederne var blevet sanktioneret af religionen; overtroen var den moralske og sociale politistyrke under de lange evolutionære tidsaldre. Alle de gamle folk hævdede, at deres gamle love, tabuerne, var blevet givet til deres forfædre af guderne.

Loven er en kodificeret fortegnelse over lang menneskelig erfaring, den offentlige mening krystalliseret og legaliseret. Skikke og sædvaner var råmaterialet af akkumuleret erfaringer, hvoraf de senere regerende sind formulerede de skrevne love. Den gamle dommer havde ingen love. Når han afsagde en afgørelse, sagde han blot: "Sådan er skik."

Henvisning til præcedens i domstolsafgørelser repræsenterer dommernes bestræbelser på at tilpasse de skrevne love til de skiftende forhold i samfundet. Dette giver en gradvis tilpasning til at ændre sociale forhold kombineret med den effektivitet som følger af traditionel kontinuitet.

Ejendomstvister blev håndteret på mange måder, såsom:

1. Ved at ødelægge den omstridte ejendom.
2. Ved vold - deltagerne afgør det ved kamp.
3. Ved voldgift - en tredjemand blev afgørende.
4. Ved appel til de ældste - senere til domstolene.

De første domstole var knytnæveslagsmål, der fulgte visse regler; dommerne var endda ringdommer eller kampdommere. De sørgede for, at kampen blev videreført efter godkendte regler. På vej ind i en domstol kamp, foretog hver part et depositum til dommeren for at betale sagens omkostninger og bøden efter at være blevet besejret af den anden. "Den stærkestes ret." Senere erstattede verbale argumenter fysiske slag.

Hele idéen med den primitive retfærdighed var ikke så meget at være fair, som at få tvisten ud af verden og dermed forhindre uroligheder og privat vold. Primitive mennesker blev ikke så meget fortørnet over hvad der nu ville blive betragtes som en uretfærdighed; det blev taget for givet, at de, der havde magten ville anvende den selvsk. Ikke desto mindre kan enhver civilisations udviklingsniveau være meget nøjagtigt baseret på grundighed og retfærdighed, som er dens domstole og af den integritet som kendetegner dens dommere.

12. REGERINGSMAGTENS FORDELNING

Den store kamp i udviklingen af regeringen har vedrørt magtkoncentrationen. Universets administratorer har lært af erfaring, at de evolutionære folkeslag på de beboede verdner bedst reguleres af repræsentative typer af civil regering, når en passende magtbalance opretholdes mellem gensidigt velkoordineret udøvende, lovgivende og dømmende magt.

Mens primitive myndighed var baseret på styrke, fysisk magt, så udgør den ideelle regering det repræsentative system, hvor ledelse er baseret på evner. Men under barbariets dage forekom der for mange krige til at en repræsentativ regering kunne fungere effektivt. I den lange kamp mellem magtens fordeling og officerers udelelighed, var det diktatoren der vandt. De tidlige og diffuse beføjelser som de ældstes råd i historiens begyndelse havde, blev gradvist koncentreret i den absolutte enevældige monarks person. Efter ankomsten af virkelige konger fortsatte de ældstes grupper nærmest for syns skyld som rådgivende organer for lovgivning og retssager; efterfølgende opstod lovgivende forsamlinger med

koordinerende status med monarken, og til sidst grundlagde man de højere domstole, som har handlet uafhængigt af de lovgivende organer.

Kongen var eksekutor af skikkene, den oprindelige eller uskreven lov. Senere gennemførte han lovgivningsmæssige bestemmelser, den offentlige mening som den havde udkrystalliseret sig. En generel populær folkeforsamling som et udtryk for den offentlige mening betød et stort fremskridt i samfundet, selv om det tog lang tid, før det opstod.

De tidlige konger var stærkt begrænset af skikkene - ved traditionerne eller den offentlige mening. I den seneste tid har en del nationer på Urantia kodificeret disse konventionelle regler i skriftligt grundlag for statsstyret

De dødelige på Urantia har ret til frihed; de skal skabe deres egne styreformer; de skal vedtage deres forfatninger eller andre grundlovs rettigheder for civil myndighed og administrative procedure. Når de har gjort dette, bør de vælge deres mest kompetente og værdsatte borgere til de højeste topledere. Til repræsentanter i de lovgivende organer bør de kun vælge dem, der er intellektuelt og moralsk kvalificeret til at opfylde sådanne hellige ansvar. Til dommerne i deres højere og øverste retsinstanser bør kun vælges dem, der har et naturligt talent for det, og hvis visdom har sin kilde i erfaringens fylde.

Hvis menneskerne ønsker at bevare deres frihed, skal de, efter at have valgt grundloven for deres friheder og rettigheder, sikre, at den fortolkes med visdom, intelligens og uden frygt, for at forhindre følgende:

1. Tilegnelse af uberettiget magt enten i den udøvende eller lovgivende magt.
2. Rænkespil smedet af uvidende og overtroiske agitatorer.
3. Tilbageståenhed af den videnskabelige udvikling.
4. Dødvande af middelmådighedens dominans.
5. Ondartet minoriteters dominans.
6. Kontrol af ambitiøse og dygtige potentielle diktatorer.
7. Katastrofal forstyrrelse af panik.
8. Udnyttelse af den skrupelløse.
9. Beskatningsslaveri af borgerne i staten.
10. Svigt af social og økonomisk retfærdighed.
11. Forbindelse mellem kirke og stat.
12. Tab af personlig frihed.

Disse er de forfatningsmæssige domstoles formål og mål når de fungerer som regulatorer af den repræsentative regering i en evolutionær verden.

Menneskets kamp for at gøre regeringen på Urantia mere fuldendt indebærer at man forbedre administrationsvejene, tilpasser dem til de stadigt skiftende aktuelle behov, forbedre fordelingen af magten i statsforvaltningen, og derefter vælge de administrative ledere, der er virkelig kloge. Selv om der findes en guddommelig og ideel form af statsstyre, kan en sådan ikke afsløres, men skal langsomt og møjsommeligt opdages af mænd og kvinder på hver planet overalt i universerne af tid og rum.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 71

STATENS UDVIKLING

STATEN er et nyttigt produkt af civilisationen; den repræsenterer samfundets nettogevinst fra ødelæggelse og lidelser forårsaget af krige. Selv statsmandskunst er blot den akkumulerede evne til at regulere den voldsbetonede konkurrencekamp mellem de kæmpende stammer og nationer.

Den moderne stat er den institution, der overlevede i den lange magtkamp for gruppen. Den stærkeste vandt til sidst, og det førte til en de facto skabelse - staten - sammen med den moralske myte om borgerens absolutte forpligtelse til at leve og dø for staten. Staten er imidlertid ikke af guddommelig oprindelse; og den er ikke engang produceret af viljebestemte intelligent menneskelig handling; den er en rent evolutionær institution og dens oprindelse var helt automatisk.

1. DEN EMBRYONISKE STAT

Staten er en territorial organisation, der regulerer samfundet, og den stærkeste, effektiveste, og mest bestående stat er sammensat af en enkelt nation, hvis folk har et fælles sprog, skikke og institutioner.

De første stater var små og de var alle et resultat af erobring. De opstod ikke som frivillige sammenslutninger. Mange blev grundlagt af erobrende nomader, som slog ned på fredelige hyrder eller fastboende landbrugere for at overmande og underkue dem. Sådanne stater, der var opstået som følge af erobring, var nødvendigvis, lagdelt; samfundsklasser var uundgåelig, og klassekampe har altid været selektiv.

I Amerika nåede de røde menneskers nordligste stammer aldrig frem til en rigtig statsdannelse. De nåede aldrig længere end til en løst forbund af stammer, en meget primitiv form for stat. Nærmeste en statsdannelse kom Irokesernes føderation, men denne gruppe af seks folk fungerede aldrig rigtigt som en stat og den overlevede ikke på grund af fraværet af visse elementer som er væsentlige for det nutidige nationale liv, så som:

1. Mulighed for at erhverve og arve private ejendomsret.
2. Byer samt landbrug og industri.
3. Nyttige husdyr.
4. Praktisk familie organisation. Disse røde mennesker klyngede sig til moderbaserede familier med arveret til niecer og nevøer.
5. Klart afgrænset område.
6. En stærk udøvende leder
7. Slavebinding af fanger - enten optages de i stammen eller man dræbte dem.
8. Afgørende erobringer.

De røde mennesker var for demokratisk; de havde en god styreform, men den mislykkedes. I sidste ende ville de have udviklet en stat såfremt de ikke alt for tidligt havde mødt de hvide menneskers mere avancerede civilisation, der fulgte

de græske og romerske regeringsmetoder.

Den succesfulde romerske stat var baseret på:

1. Faderbaserede familie.
2. Landbrug og domesticering af dyr.
3. Koncentrationen af befolkningen - byer.
4. Privat ejerskab af ejendom og jord.
5. Slaveri - borgerlige klasser.
6. Erobring og omlægning af svage og tilbagestående folkeslag.
7. Klart afgrænset territorium med veje.
8. Personlige og stærke herskere.

Den store svaghed i den romerske civilisation, og en betydningsfuld faktor i den endelige opløsning af imperiet var den formodede liberale og avanceret bestemmelse om at drengen var myndig ved enogtyve års alderen og den betingelsesløse frigørelse af pigen, så det stod hende frit for at gifte sig med en mand efter eget valg, eller at rejse til udlandet og leve umoralsk. Skaderne for samfundet, bestod ikke i selve disse reformer, men snarere i den pludselige begyndelse og i et så stort omfang. Roms forfald antyder, hvad der kan forventes, når en stat gennemgår en alt for hurtig udvidelse som er forbundet med intern degeneration.

Den embryoniske stats opståen blev muliggjort, da blodets bånd blev svækket til fordel for de territoriale, og sådanne stammeforbund blev sædvanligvis bekræftet gennem erobringer. Mens en suverænitæt, der overskrider alle mindre skænderier og uenigheder mellem forskellige grupper er karakteristisk for den sande stat, fortsætter mange klasser og kaster i de senere statslige organisationer som rester af de klaner og stammer fra gamle dage. De senere og større territoriale stater havde en lang og bitter kamp med disse mindre blodbeslægtede klangrupper og stammeområdernes regering viste sig værdifuld under overgangen fra familiens magt til statsmagten. I den senere tid er mange klaner vokset ud af handel og andre erhvervssammenslutninger.

Svigt i statens integration resulterer i en tilbagevenden til styre betingelser fra før statens opståen, som for eksempel feudalisme under den europæiske middelalder. I disse mørke århundrede kollapsede territorialstaten, og der var en tilbagevenden til de små borgsamfunds genoplussen af klanen og stammefolks udviklingstrin. Lignende halvstater eksistere, selv nu i Asien og Afrika, men alle udgør ikke en tilbagevenden til tidligere udviklingstrin; mange er embryonale forstadier til fremtidige stater.

2. UDVIKLINGEN AF DEN REPRESENTATIVE REGERING

Mens demokratiet er et ideal, er det et produkt af civilisationen, ikke af evolutionen. Gå langsomt! Vælg omhyggeligt! for demokratiet indebærer nemlig følgende farer:

1. Forherligelse af middelmådighed.
2. Valg af de fattige og uvidende herskere.
3. Manglende kendskab til de grundlæggende oplysninger om samfundets evolution.
4. Faren for almindelig valgret i hænderne på uuddannede og dovne flertal.
5. Slaveri af den offentlige mening; flertallet har ikke altid ret.

Den offentlige mening, fælles mening, har altid forsinket samfundet; alligevel er den værdifuldt, for selv mens den retardere samfundsudviklingen, så bevarer den civilisationen. Uddannelse af den offentlige mening er den eneste sikre og sande metode til at accelerere civilisationen; vold er kun en midlertidig hensigt, og kulturel vækst vil i stigende grad accelerere efterhånden som kugler viger for valgfæstninger. Den offentlige mening, skikkene, er den grundlæggende og væsentlige energi i samfundets evolution og statens udvikling, men for at være af statslig værdi skal det udtrykkes uden vold.

Bedømmelsen af samfundets fremskridt er direkte bestemt af, i hvilken grad den offentlige mening kan styre den personlige adfærd og statsregulering uden at gribe til vold. En virkelig civiliseret regering er fremkommet, når den offentlige mening er iklædt den personlige valgrets beføjelser. Populære valg afgør ikke altid spørgsmål rigtigt, men de repræsenterer den rigtige måde at gøre de forkerte beslutninger. Evolution producere ikke på engang en høj grad af perfektion, men snarere en relativ og fremadskridende praktisk justering.

Der er ti trin eller faser, til udviklingen af en praktisk og effektiv form for repræsentativ regering, og disse er:

1. *Personlig frihed.* Slaveri, livegenskab, og alle former for menneskelig trældom skal forsvinde.
2. *Tankefrihed.* Medmindre et frit folk uddannes - lære at tænke intelligent og planlægge klogt - frihed gør normalt mere skade end gavn.
3. *Lovlighed.* Frihed kan nydes, når de menneskelige herskere vilje og luner erstattes af juridiske bestemmelser baseret på den vedtagne forfatning.
4. *Ytringsfrihed.* Repræsentativ regering er utænklig uden frihed for alle udtryksformer for menneskelige ønsker og meninger.
5. *Sikkerhed af ejendom.* Ingen regering kan bestå i lang tid, hvis den ikke kan sikre retten til privat ejendom i enhver form. Mennesket kræver retten til at anvende, administrere, give, sælge, leje og testamentere sin personlige ejendom.
6. *Retten til at indgive andragender.* Repræsentativ regering forudsætter borgernes ret til at blive hørt. Det privilegium at indgive andragender er forbundet med gratis statsborgerskab.
7. *Retten til at herske.* Det er ikke nok til at blive hørt; andragende ret bør udvides til en faktisk deltagelse i offentlige aktiviteter.
8. *Valg.* Repræsentativ regering forudsætter en intelligent, effektiv og altomfattende vælgerskare. Karakteren af en sådan regering vil altid blive bestemt af karakter og evnen af dem, der komponere den. Efterhånden som civilisation skrider frem sker en effektiv modificering, omgruppering og andre differentieringer af valgretten, men den forbliver altomfattende for begge køn.
9. *Kontrol af offentligt ansatte.* Ingen borgerlig regeringsførelse er effektivt, medmindre borgerne har adgang til og udnytter indsigtfulde måde at styre og overvåge bestyrelser og offentlige embedsmænd.
10. *Intelligent og uddannet repræsentantskab.* Demokratiets fortsatte eksistens er afhængig af succesfuld repræsentativ regering, og dette er igen bestemt af praksis i de offentlige kontorer til kun at vælge de personer, der er professionelt uddannet og intellektuelt kompetente, socialt loyale og med moralsk karakter. Kun ved sådanne bestemmelser kan folkets regering af folket og for folket bevares.

3. STATENS IDEALER

Den politiske eller administrative form for statsstyre er af underordnet betydning, forudsat at den opfylder de væsentlige punkter for samfundsudviklingen - frihed, sikkerhed, uddannelse og social koordinering. Det er ikke, hvad en stat er, men hvad den gør, der bestemmer forløbet af samfundsudviklingen. I sidste ende, så kan ingen stat transcendere borgernes moralske værdier således som disse er eksemplificeret i deres valgte ledere. Uvidenhed og egoisme vil sikre

undergang for selv den højeste form for regering.

Selv om det er beklageligt, så har den nationale egoisme været afgørende for social overlevelse. Læren om det udvalgte folk har lige op til moderne tider været en altafgørende faktor når det gjaldt at sammen svejse stammer og bygge nationer op. Ingen stat kan opnå et ideelt niveau af funktion, indtil enhver form for intolerance er overvundet. Intolerance er konstant fjendtligt indstillet over for menneskelige fremskridt. Intolerance bekæmpes bedst ved en koordinering af videnskab, handel, konkurrencer og religion.

Den ideelle stat fungerer under indflydelse af tre stærke og koordinerede motivationer:

1. Kærligheds loyalitet, afledt af realiseringen af menneskets broderskab.
2. Intelligent patriotisme, baseret på kloge idealer.
3. Kosmisk indsigt, fortolket i form af planetariske fakta, behov og mål.

Lovene i den ideelle stat er få i antal, og de er ikke længere et udtryk for den negativistiske tabu tidsalder men udgør den positive udvikling af individuel frihed som en konsekvens af øget selvkontrol. Den højt udviklede stat tvinger ikke blot sine borgere til at arbejde, men lokker dem også til at yde en nyttig og konstruktiv udnyttelse af den stigende fritid, som bliver følgen af at den fremrykkende mekaniske tidsalder befrier mennesket fra hårdt arbejde. Fritiden skal udnyttes til produktion såvel som til forbrug.

Intet samfund har udviklet sig meget langt, når det tillader lediggang eller tolererer fattigdom. Men fattigdom og afhængighed kan aldrig fjernes, hvis de defekte og degenererede raceelementer frit understøttes og får tilladelse til at reproducere uden tilbageholdenhed.

Et moralsk samfund bør stræbe efter at bevare selvrespekten for dets borgere og give ethvert normalt individ en passende mulighed for selvrealisering. En sådan plan for fremgang i samfundet vil afstedkomme et kulturelt samfund af den højeste orden. Udviklingen af samfundet bør fremmes ved statslige tilsyn, som udøver et minimum af regulerende kontrol. Den stat er bedst som koordinerer mest og regulerer mindst.

Statsdannelsens idealer skal opnås gennem udviklingen af den langsomme vækst i medborgerbevidsthed, anerkendelse af forpligtelsen og retten til at tjene samfundet. Først påtager folk sig regeringens byrder som en pligt, efterfulgt af levebrødspolitikernes administration har nået sin afslutning, men senere søger de sådan virksomheder som et privilegium, som den største ære. Civilisationsniveauet afspejles trofast i kvaliteten af dens borgere, der frivilligt vil påtage sig ansvarsopgaver i staten.

I et rigtig statssamfund udføres styret af alle byer og provinser af eksperter og håndteres lige som alle andre former for økonomiske og forretningsmæssige sammenslutninger af mennesker.

I avancerede stater, er politisk tjeneste værdsat som et udtryk for den højeste hengivenhed af dets borgere. De klogeste og ædleste af borgernes største ambition er at få civile anerkendelse, at blive valgt eller udnævnt til nogle betroede stillinger indenfor statsstyret, og sådanne stater uddeler deres højeste udmærkelse for samfundstjeneste til deres borgerlige og sociale ansatte. Udmærkelser tildeles i nævnte rækkefølge på filosoffer, lærere, forskere, erhvervsfolk og militarister. Forældre er behørigt belønnet for deres børns ekspertise, og rent religiøse ledere, som er det åndelige riges ambassadører, får deres reelle belønninger i en anden verden.

4. PROGRESSIV CIVILISATION

Økonomi, samfund, og regeringen må udvikle sig, hvis de skal forblive. Statiske forhold på en evolutionær verden er tegn på forfald; kun de institutioner, der bevæger sig fremad med den evolutionære strøm fortsætter.

Det progressive program for en ekspanderende civilisation omfatter:

1. Bevarelse af individuelle frihedsrettigheder.

2. Beskyttelse af hjemmet.
3. Fremme af økonomisk sikkerhed.
4. Forebyggelse af sygdomme.
5. Obligatorisk uddannelse.
6. Obligatorisk beskæftigelse.
7. Rentabel udnyttelse af fritid.
8. Pleje af de uheldigt.
9. Race forbedring.
10. Fremme af videnskab og kunst.
11. Fremme af filosofi - visdom.
12. Forøgelse af kosmisk indsigt - spiritualitet.

Disse fremskridt indenfor civilisationens færdigheder fører direkte til realiseringen af de højeste menneskelige og guddommelige mål som de dødelige stræber efter - opfyldelsen af menneskehedens broderskab i samfundet og den personlig tilstand af gudsbevidsthed, som åbenbares i det højeste ønske hos hvert individ om at gøre den himmelske Faders vilje.

Fremkomsten af ægte broderskab betyder, at en sådan samfundsordning er opstået, hvor alle mennesker med glæde bære hinandens byrder; de har et reelt ønske om at praktisere den gyldne regel. Men sådan et ideelt samfund kan ikke realiseres, når enten de svage eller de ondsindede ligger på lur for uretfærdigt og uheldigt at udnytte dem, der først og fremmest er drevet af hengivenhed til at tjene det sande, det skønne og det gode. I en sådan situation er der kun én praktisk udvej: de, der anvender den "gyldne regel" kan oprette deres eget progressive samfund, hvor de lever i overensstemmelse med deres idealer og samtidig opretholde en tilstrækkelig beskyttelse mod deres formørkede medmennesker, som kan tænkes enten at udnytte deres fredelige forkærlighed eller at ødelægge deres fremrykkende civilisation.

Idealisme kan aldrig overleve på en udviklende planet, hvis idealister i hver generation lader sig udslette af menneskeslægtens laverestående grupper. Heri ligger den store test af idealismen: Kan et avanceret samfund opretholde et militært beredskab, der gør det sikkert mod alle angreb fra dets krigselskende naboer uden at give efter for fristelsen til at bruge denne militære styrke i offensive operationer mod andre folk med henblik på selvisk vinding eller til at understrege national storhed? National overlevelse kræver beredskab og kun religiøs idealisme kan forhindre misbrug af beredskabet i aggressionens formål. Kun kærlighed, broderskab, kan forhindre den stærke fra undertrykke de svage.

5. KONKURRENCENS UDVIKLING

Konkurrence er afgørende for sociale fremskridt, men konkurrence, ureguleret, avler vold. I det nuværende samfund, er konkurrencen langsomt ved at erstatte krigen i at den bestemmer individets plads i industrien, samt dekretere hvilken erhvervssektorer der kan overleve. (Mord og krig behandles forskelligt af samfundsskikkene, mord har været ulovligt siden samfundets første tider, mens krig endnu aldrig er blevet erklæret ulovligt af menneskeheden som helhed.)

Idealstaten forpligter sig til kun at regulere social adfærd så meget at vold er elimineret ud af den individuelle konkurrence og at forhindre uretfærdighed når det kommer til personligt initiativ. Heri ligger et stort problem i statsdannelse: Hvordan sikres fred og ro i erhvervslivet, betaling af skat for at opretholde statens magt, og samtidig forhindre beskatningen fra at handicappe næringslivet og fra at staten bliver parasitisk eller tyrannisk?

Gennem tidligere tidsaldrer uanset hvilken verden, er konkurrence nødvendig for at civilisationen skal komme videre. Efterhånden som udviklingen i mennesket bevæger sig frem, bliver samarbejdet mere og mere effektivt. I avancerede civilisationer er samarbejdet mere effektivt end konkurrence. Tidlige mennesker blev stimuleret af konkurrencen. Den tidlige udvikling er karakteriseret ved overlevelsen af de biologisk egnede, men senere civilisationer fremmes mere af intelligent samarbejde, fuld forstående og åndeligt broderskab.

Sandt nok, så er konkurrence i erhvervslivet ekstremt uøkonomisk og meget ineffektivt, men intet forsøg på at eliminere denne økonomiske tomgang bør opmuntres, hvis disse tilpasninger medfører selv den mindste begrænsning af nogen af individets grundlæggende friheder og rettigheder.

6. PROFITMOTIVET

Nutidens profitmotiverede økonomier er dømt til undergang med mindre profitmotiver kan udvides med tjenestemotiver. Benhård konkurrence baseret på snæversynet egeninteresse er i sidste ende ødelæggende for selv de ting, som den søger at vedligeholde. En selvstændig egoistisk profitjagt, der udelukker alt andet er uforenelig med kristne idealer - meget mere uforenelig med Jesu lære.

I økonomi står profitmotivation i forhold til tjeneste motivation, som hvad frygten er i forhold til kærlighed i religion. Men profitmotivet må ikke pludselig ødelægges eller fjernes; det holder mange ellers dovne dødelige på hårdt arbejde. Det er imidlertid ikke nødvendigt for denne sociale energi til hele tiden at forblive egoistisk i sin målsætning.

Profitmotivet af de økonomiske aktiviteter er helt lavt og helt uværdig af en avanceret samfundsorden; ikke desto mindre er det en uundværlig faktor i alle de tidligere faser af en civilisation. Profitbegæret må ikke tages væk fra mennesker, indtil de helt sikkert har tilegnet sig højerestående typer af motiv for deres økonomiske stræben og samfundsindsats som ikke er profitdominerende - den transcendent kraft af den højeste visdom, fascinerende broderskab, og fremragende åndelig opnåelse.

7. UDDANNELSE

Den bestående stat er bygget på kultur, domineret af idealer, og motiveret af tjeneste. Formålet med uddannelse bør være erhvervelse af færdigheder, udøvelse af visdom, realisering af selvstændighed, og opnåelse af åndelige værdier.

I den ideelle stat, fortsætter uddannelse gennem hele livet, og filosofi bliver undertiden den primære interesse for borgerne. Borgerne i et sådan statssamfund søger visdom for at øge bevidstheden om betydningen af menneskelige relationer, virkelighedens betydninger, ædle værdier, livets mål og den kosmiske skæbnes herlighed.

Urantias borgere burde få en vision om et nyt og højere kulturelt samfund. Uddannelse vil hurtigt stige til nye niveauer af værdi, når de rent profitmotiverede økonomiske system forsvinder. Uddannelse har alt for længe været lokal patriotisk, militaristisk, ego forherligende, og fokuseret på succes; den må i sidste ende blive verdensomspændende, idealistisk, føre til selvrealisering og kosmisk indsigt.

Uddannelsen er for nylig flyttet fra de gejstliges kontrol til overvågen af jurister og forretningsmænd. Til sidst skal den gives over til filosoffer og videnskabsmænd. Lærerne skal være fri væsener, virkelige ledere, således at filosofi, søgen efter visdom, kan blive den vigtigste uddannelsesmæssige udøvelse.

Uddannelse er en livsomspændende aktivitet; den skal fortsætte gennem hele livet, så menneskeheden gradvis kan opleve de opstigende niveauer af dødelig visdom, som er:

1. Kendskabet til ting.
2. Realisering af betydninger.
3. Vurdering af værdier.

4. Arbejde adel - pligt.
5. Målets motivation - moral.
6. Kærlighed til tjeneste - karakter.
7. Kosmisk indsigt - åndelig dømmekraft.

Og så ved hjælp af disse resultater, vil mange stige op til det højeste niveau som de dødeliges sind kan opnå, Guds bevidsthed.

8. STATDANNELSENS KARAKTER

Det eneste hellige element i enhver menneskelig regering er opdelingen af statsdannelse i de tre domæner af udøvende, lovgivende og dømmende funktioner. Universet administreres i overensstemmelse med en sådan plan om adskillelse af funktioner og autoritet. Bortset fra denne guddommelige ide om en effektiv samfundsregulering eller civilforvaltning har det ingen betydning, hvilken statsform et folk vælger at have, forudsat at medborgerne fortsat søger mod målet af større selvkontrol og øget samfundstjeneste. Et folks intellektuelle skarphed, økonomisk visdom, social forstand og moralsk udholdenhed afspejler alle de troende i statsdannelse.

Udviklingen i statsdannelse indebærer fremskridt fra niveau til niveau, som følger:

1. Oprettelsen af en tredelt styreform, der består af den udøvende, lovgivende og dømmende magt.
2. Frihed til de sociale, politiske og religiøse aktiviteter.
3. Afskaffelse af alle former for slaveri og menneskelige trældom.
4. Borgernes evne til at kontrollere opkrævning af skatter.
5. Etablering af universel uddannelse - læring udvides fra vugge til grav.
6. Korrekt justering mellem lokale og nationale myndigheder.
7. Fremme af videnskab og overvindelsen af sygdom.
8. Behørig anerkendelse af ligestilling mellem kønnene og den koordinerede funktion af mænd og kvinder i hjemmet, i skolen, og kirke, med specialiserede tjeneste for kvinder i erhvervslivet og forvaltningen.
9. Fjernelsen af grusom slaveri gennem opfindelsen af maskiner og den efterfølgende beherskelse af maskinernes tidsalder.
10. Formindskelse af dialekter - et globalt sprog sejr.
11. Afskaffelsen af krig - international domstols behandling af nationale og racemæssige forskelle i de kontinentale domstole, der repræsenterer befolkningerne i forskellige dele af verden og under ledelse af en øverst planetarisk domstol, hvis medlemmer automatisk er rekrutteret fra de periodiske tilbagetrækkende afgående formænd for de kontinentale domstole. De kontinentale domstole har domsret; Verden Domstolens rolle er rådgivende - moralsk.
12. International interesse for at søge visdom - ophøjelsen af filosofi. Udviklingen af en verdensreligion, der varsler planetens optagelse i de tidligere faser af etableringen i lys og liv.

Det er forudsætningerne for progressiv statsadministration og karakteristika på en idealistisk statsdannelse. Urantia er langt fra realiseringen af disse ophøjede idealer, men de civiliserede racer har lavet en begyndelse - menneskeheden er på march mod en højere evolutionær skæbne.

[Sponsoreret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 72

REGERINGEN PÅ EN NABOPLANET

MED TILLADELSE fra Lanaforge og med godkendelse af Edentias Højeste, er jeg bemyndiget til at fortælle noget om det sociale, moralske og politiske liv som leves af den mest avancerede menneskelige race boende på en ikke fjernliggende planet tilhørende Satania systemet.

Af alle de Satania verdener, der blev isoleret på grund af deltagelsen i Lucifers oprør, har denne planet oplevet en historie meget ligesom Urantia. Ligheden mellem de to sfærer forklarer utvivlsomt, hvorfor tilladelse blev givet til denne ekstraordinære præsentation, for det er meget sjældent at systemets herskere samtykker til at der på en planet berettes om anliggender på en anden planet.

Denne planet, blev ligesom Urantia, ført på vildspor af sin Planetprins illoyalitet i forbindelse med Lucifer oprør. Planeten modtog en Materiel Søn kort efter at Adam kom til Urantia, og denne Søn gjorde sig også skyldig i misligholdelse, og planeten forblev isoleret, da en Administrator Søn aldrig er blevet skænket disse dødelige racer.

1. DEN KONTINENTALE NATION

Trods alle disse planetariske handicap er en meget overlegen civilisation udviklet på et isoleret kontinent på størrelse med Australien. Befolkningen på denne nation er ca. 140 millioner mennesker. Dens folk er en blandet race, bestående primært af blå og gul, med en lidt større andel af violet end den såkaldte hvide race af Urantia. Disse forskellige racer er endnu ikke fuldt blandet, men de omgås og socialisere med hinanden på en meget tilfredsstillende måde. Den forventede gennemsnitlige levealder på dette kontinent er nu 90 år, femten procent højere end for alle andre mennesker på planeten.

Den industrielle virksomhed i denne nation har en særlig stor fordel ved den unikke topografi af kontinentet. De høje bjerge, hvor kraftig regn falder otte måneder på året, ligger i centrum af landet. Dette naturlige arrangement favoriserer udnyttelsen af vandkraft og letter i høj grad vanding af den mere tørre vestlige fjerdedel af kontinentet

Disse mennesker er selvforsynende, dvs. de kan leve i det uendelige uden at importere noget fra de omkringliggende nationer. De har masser af naturressourcer, og med videnskabelige teknikker har de lært sig at kompensere for deres mangler ved væsentlige råvarer. De har en livlig indenlandsk handel, men deres udenrigshandel er lille på grund af den generelle fjendtlighed af deres mindre progressive naboer.

Denne kontinentale nation fulgte generelt den evolutionære udvikling af planeten: Udviklingen fra stammeområderne stadier til fremkomsten af stærke herskere og konger tog tusinder af år at færdiggøre. De enevældige monarker blev efterfulgt af mange forskellige typer af statsstyre - mislykkede republikker, kommunale stater, og diktatorer kom og gik i uendelig overflod. Denne udvikling fortsatte indtil for omkring 500 år siden, under en politisk gærende periode, da en af landets magtfulde diktator-triumvirat havde en forandring i hjertet. Han meldte sig frivilligt til at abdicere på betingelse af, at en af de andre herskere, den værste af de to resterende, også afsagde sit diktatur. Således blev den øverste magt på kontinentet placeret i en herskers hænder. Den forenede stat gik fremad under et stærkt monarkisk styre for over hundrede år, i hvilket tidsrum der blev udviklet en mesterlig frihedstraktat.

Den efterfølgende overgang fra monarki til en repræsentativ styreform var gradvis, og kongerne forblev kun som sociale eller sentimentale galionsfigurer for endelig at forsvinde, da den mandlige arvelinje uddøde. Den nuværende republik har nu eksisteret i blot to hundrede år, i den tid har der været en kontinuerlig fremgang i retning mod de statslige styreformer som i det følgende bliver fortalt, de seneste ændringer i den industrielle og politiske områder er blevet

gennemført indenfor det seneste årti.

2. POLITISK ORGANISATION

Denne kontinentale nation har nu en repræsentativ regering med en centralt placeret national hovedstad. Staten består af en stærk sammenslutning af hundrede forholdsvis frie stater. Disse stater vælger deres guvernører og lovgivere i ti år, og ingen er berettiget til genvalg. Delstats dommere udnævnes på livstid af guvernørerne og bekræftes af deres lovgivende forsamlinger, bestående af en repræsentant for hver et hundrede tusinde borgere.

Der er fem forskellige typer af styring i hovedstadsområderne, afhængigt af byens størrelse, men ingen by er tilladt til at have mere end en million indbyggere. I det hele taget er disse kommunale styresystemer i byerne meget enkle, direkte og økonomiske. De få stillinger i byens administration er stærkt eftersøgte af de højtstående borgere.

Den føderale regering omfatter tre koordinerende kategorier: udøvende, lovgivende og dømmende. Den føderale administrerende direktør vælges hvert sjette år gennem almindelige territoriale valg. Han kan ikke genvælges undtagen på andragende af mindst femoghalvfjerds statslige lovgivere og med støtte af de respektive statslige guvernører, og da, kun for en periode. Han rådgives af et super kabinet består af alle levende tidligere topchefer.

Den lovgivende kategori omfatter tre huse:

1. *Overhuset* er valgt af industrielle, professionelle, landbrugs- og andre grupper af arbejdstagere, der stemmer i overensstemmelse med deres økonomiske funktion.

2. *Underhuset* vælges af visse samfundsorganisationer der omfatter de sociale, politiske og filosofiske grupper, der ikke er medtaget i industrien eller de liberale erhverv. Alle respektable borgere deltager i valget af begge repræsentative klasser, men de er forskelligt grupperet, alt efter om valget vedrører over- eller underhuset.

3. Det *tredje hus* - de ældre statsmænds hus - omfatter veteraner fra samfundsnyttigt arbejde og mange fremtrædende personer udpeget af den administrerende direktør, af de regionale (underføderale) ledere, som lederen af højesteret, og af formændene for de to andre lovgivende huse. Denne gruppe er begrænset til hundrede personer, og dens medlemmer vælges med flertalsbeslutning af de ældre statsmænd selv. Medlemskab er for livet, og når ledige stillinger opstår, er den, der modtager den største afstemning på listen over nominerede derved behørigt valgt. Omfanget af dette organ er rent rådgivende, men har en stor indflydelse på den offentlige mening og udøver en stærk indflydelse på alle grene af regeringen.

Meget af det føderale administrative arbejde udføres af de ti regionale (underføderale) myndigheder, hver og en består af en sammenslutning af ti stater. Disse regionale afdelinger er helt udøvende og administrative, de har hverken lovgivende eller dømmende funktioner. De ti regionale ledere er personligt udnævnt af den føderale administrerende direktør, og deres arbejdsperiode er sideløbende med hans - seks år. Den føderale øverste domstol godkender udnævnelsen af disse ti regionale ledere, og selv om de ikke kan genudnævnes, bliver den afgående direktør automatisk medarbejder og rådgiver for sin efterfølger. I øvrigt udnævner disse regionale ledere deres egne kabinetter af administrative embedsmænd.

Retsplejen i denne nation styres af to store retssystemer - almindelige domstole og de samfundsøkonomiske domstole. De almindelige domstole fungerer på følgende tre niveauer:

1. *Underretten* med kompetence i byer og lokaleområder, hvis afgørelser kan påklages til de høje statslige domstole.

2. *Delstaternes øverste retsinstanser*, hvis afgørelser er endelige i alle spørgsmål, der ikke involverer den føderale regering eller truer borgernes friheder og rettigheder. De regionale ledere har beføjelse til straks at bringe alle sager til behandling for den føderale højesteret

3. *Federal højesteret* - den højeste domstol til løsning af nationale stridigheder og appelsager kommende op fra de statslige domstole. Højesteret består af tolv mænd over fyre og under femoghalvfjerds år gammel, som har tjent to eller flere år på nogle af delstatens domstole, og som er udpeget til denne høje position af den administrerende direktør med

en flertals godkendelse af super kabinettet og det tredje hus for den lovgivende forsamling. Alle beslutninger i denne øverste retsinstans kræver mindst to tredjedele flertal.

De samfundsøkonomiske domstole fungerer i følgende tre kategorier:

1. *Forældredomstole*, der er forbundet til hjemmet og socialsystemets lovgivende og udøvende afdelinger.
2. *Uddannelsesdomstole* - de juridiske organer som er forbundet til delstaternes og regionernes skolesystem og forbundet med de udøvende og lovgivende afdelinger af uddannelsesforvaltningens mekanisme.
3. *Erhvervslivets domstole* - de jurisdiktionsdomstole som har fuld myndighed til at afgøre alle tilfælde af økonomiske misforståelser.

Den føderale højesteret tager ikke samfundsøkonomiske sager til behandling, undtagen med tre fjerdedele beslutning af den tredje lovgivende gren af den nationale regering, de ældre statsmænds hus. I øvrigt er alle beslutninger af forældre-, uddannelses-, og erhvervslivets domstole endelige.

3. HJEMMELIVET

På dette kontinent er det ulovligt for to familier til at leve under samme tag. Og da bofællesskaber er blevet erklæret ulovligt, er de fleste af bygninger af denne type blevet revet ned. Men den ugifte bor stadig i klubber, på hoteller og andre bofællesskaber. Det mindste tilladte boligområde skal omfatte 4500 kvadratmeter jord. Al jord og anden ejendom, der anvendes til hjemmets formål er fri for beskatning op til ti gange værdien af den minimale arealstørrelse.

Hjemmelivet blandt dette folk er i høj grad forbedret i løbet af det sidste århundrede. Det er obligatorisk for forældre, både fædre og mødre, at deltage i forældrenes skoler for børnekultur. Selv de jordbrugere, der bor i små bosættelser på landet deltager i dette arbejde per korrespondance og gå til det nærmeste centre for mundtlig undervisning hver tiende dag - hver anden uge, for deres uge omfatter fem dage.

Det gennemsnitlige antal børn i hver familie er fem, og deres tilsyn varetages udelukkende af forældrene eller, ved den ene eller begges død af de formyndere som forældredomstolen har udpeget. Det betragtes som en stor ære for enhver familie at blive værge for et barn, der har mistet både far og mor. Konkurrenceprægede eksaminer afholdes blandt forældrene, og de forældreløse børn tildeles det hjem hvor forældrene udviser de bedste forældre kvalifikationer.

Disse mennesker betragter hjemmet som den grundlæggende institution i deres civilisation. Det forventes, at den mest værdifulde del af et barns uddannelse og karaktertræning vil blive sikret fra sine forældre og hjemmet, og fædre afsætter næsten lige så meget opmærksomhed på børns kultur som mødrene.

Al seksualundervisning administreres i hjemmet af forældrene eller værge. Moralundervisning tilbydes af lærere under hvileperioderne i skolernes værksteder, men dette gælder ikke den religiøse uddannelse, som anses for at være et eksklusivt forældreprivilegium, fordi religion betragtes som en integreret del af hjemmelivet. Ren religionsundervisning er kun givet offentligt i filosofiens templer, idet ingen sådanne udelukkende religiøse institutioner som kirkerne på Urantia er udviklet blandt dette folk. I deres filosofi, består religionen af ønsket om at kende Gud og at manifestere kærlighed til sine medmennesker gennem at tjene dem, men dette er ikke typisk for den religiøse status i de øvrige nationer på denne planet. Religionen er helt et familieanliggende blandt disse folk, der er ingen offentlige steder, der udelukkende er dedikeret til religiøse forsamlinger. Politisk er kirke og stat, som Urantianerne plejer at sige, helt adskilte, men der er en ejendommelig overlapning mellem religion og filosofi.

De åndelige lærere (svarende til Urantias præster), som på visse tidspunkter besøger hver familie for at afhøre børnene, for at fastslå, om forældrene har lært dem den rigtige måde, var indtil for tyve år siden under myndighedernes tilsyn. Disse åndelige vejledere og eksaminatorer er nu underordnet det nyoprettede Institut til åndelige fremskridt, en institution som vedligeholdes af frivillige bidrag. Det er muligt, at denne institution ikke udvikler sig yderligere før efter at en Paradis administrationssøn er ankommet.

Børn forbliver juridisk underlagt deres forældre, indtil de er femten, da den første indvielse i samfundsansvar afholdes.

Derefter hvert femte år i fem på hinanden følgende perioder bliver lignende offentlige øvelser afholdt for disse aldersgrupper, hvor deres forpligtelser i forhold til forældrene er mindsket, mens de påtager sig nye borgerlige og sociale ansvar i forhold til staten. Valgretten er sat ved tyve år, retten til at gifte sig uden forældrenes samtykke er ved femogtyve, og børnene skal forlade hjemmet før de fylder tredive år.

Ægteskab og skilsmisse love er ens i hele landet. Ægteskab før tyve - myndighedsalder for civil valgret - er ikke tilladt. Tilladelse til at gifte sig gives kun efter et års forlovelsestid, og efter at både brud og brudgom har præsenteret en attest der viser, at de er blevet behørigt instrueret i forældrenes skoler vedrørende forpligtelserne i ægteskabet.

Skilsmisse regler er i nogen grad slappe, men separationsbeslutningen, der er udstedt af forældrenes domstole, kan ikke gennemføres indtil et år efter registreringen af en ansøgning, og året på denne planet er betydeligt længere end på Urantia. Uanset deres nemme skilsmisse lovgivning, så er den nuværende skilsmisse procent kun en tiendedel af den tilsvarende blandt de civiliserede racer på Urantia.

4. UDDANNELSESSYSTEMET

Uddannelsessystemet i denne nation er baseret på obligatorisk og fælles undervisning for drenge og piger i de skoler der går forud for universitetsstudiet. Eleverne går i disse skoler fra fem til atten års alderen. Disse skoler skiller sig meget ud fra dem som findes på Urantia. Der er ingen klasseværelser, kun et emne studeres ad gangen, og efter de første tre år bliver alle eleverne hjælpelærere som instruerer dem der ikke er nået så langt. Bøger bruges kun til at indhente de nødvendige oplysninger, der vil hjælpe med at løse de problemer, der opstår i skolens værksteder og på skolens gårde. En stor del af møblerne som bruges på kontinentet og de mange mekaniske apparater - dette er opfindelsernes og mekaniseringens store tidsalder - produceres i disse værksteder. I tilknytning til hvert værksted er et reference bibliotek, hvor den studerende kan konsultere de nødvendige opslagsværker. Landbrug og gartneri er også undervist gennem hele uddannelsesperioden på de vidtstrakte bedrifter der støder op til hver lokal skole.

De svagtbegavede uddannes kun i landbrug og dyrehold, og er forpligtet til at leve i specielle beskyttelseskolonier, hvor de er adskilt efter køn for at forhindre forældreskab, som er nægtet alle åndssvage. Disse restriktive foranstaltninger har været i drift i femoghalvfjerds år; beslutningsafgørelserne er truffet af forældredomstolene.

Alle tager en måneds ferie hvert år. Skolerne før universitetet gennemføres i ni måneder ud af årets ti, og ferie bruges til rejser med forældre eller venner. Denne rejse er en del af voksenuddannelsesprogrammet og fortsætter gennem hele livet. Midlerne til at opfylde sådanne udgifter bliver indsamlet ved de samme metoder som dem, der anvendes i alderdomsforsikring.

En fjerdedel af skolens tid er afsat til at lege - konkurrenceidræt - og de studerende går videre i disse kampe fra de lokale konkurrencer, gennem delstats- og regionalkonkurrencer, og videre til de nationale forsøg i dygtighed og tapperhed. Ligeledes gennemføres retoriske og musikalske konkurrencer, samt indenfor videnskab og filosofi, som alle optager opmærksomheden hos de studerende fra de lavere sociale divisioner på vej op til konkurrencer for nationale hædersbevisninger.

Skolestyret er en kopi af det nationale styre med sine tre korrelerede grene, hvor underviserne fungerer som det tredje eller rådgivende lovgivende organ. Det vigtigste formål med uddannelse på dette kontinent, er at gøre alle elever til selvforsørgende borgere.

Enhver elev der i atten års alderen graduere fra skolesystemet før universitetet er en dygtig håndværker. Derefter begynder studiet af bøger og erhvervelse af særlig viden, enten i de voksne skoler eller på universiteter. Når en begavet studerende gennemfører sit arbejde forud for tidsplanen, får han som belønning tildelt en pris af tid og midler, hvormed han kan gennemføre nogle favorit projekter efter eget ønske. Hele uddannelsessystemet er tilrettelagt til at give den enkelte en passende uddannelse.

5. ERHVERVSLIVETS ORGANISATION

Situationen i erhvervslivet blandt dette folk er langt fra deres idealer. Der forekommer stadig spændinger mellem kapital

og arbejdskraft, men begge partnere er ved at blive justeret til planen om loyalt samarbejde. På dette unikke kontinent bliver arbejderne i stigende grad aktionærer i alle industrivirksomheder; enhver fornuftig arbejder er langsomt ved at blive en lille kapitalist.

Modsætningerne i samfundet er aftagende, og den gode vilje er i hastig vækst. Ingen alvorlige økonomiske problemer er opstået efter slaveriets afskaffelse (for over hundrede år siden), fordi denne forandring blev gennemført gradvist ved at to procent af slaverne blev befriet hvert år. De slaver, der blev godkendt ved mentale, moralske og fysiske tests fik statsborgerskab, mange af disse højerestående slaver var krigsfanger eller børn af sådanne fanger. For omkring et halvt hundrede år siden, deporterede de deres sidste laverestående slaver, og i den seneste tid, har de påtaget sig opgaven med at reducere antallet af deres degenereret og moralsk fordærvede befolkningsgrupper.

Disse mennesker har for nylig udviklet nye teknikker til at udligne misforståelser i erhvervslivet og begrænsning af økonomiske misbrug, disse teknikker indebærer betydelige forandringer i forhold til deres ældre metoder til bilæggelse af sådanne problemer. Vold er blevet forbudt som en måde at afgøre såvel personlige tvister som forskelle i erhvervslivet. Løn, overskud og andre økonomiske problemer er ikke strengt reguleret, men de er generelt styret af erhvervslivets lovgivende organ, mens alle sager vedrørende erhvervslivet afgøres af erhvervslivets domstole.

Erhvervslivets domstole er kun 30 år gammel, men fungerer meget tilfredsstillende. Den seneste udvikling indebærer, at erhvervslivets domstole anerkender juridisk erstatning for at falde i tre områder:

1. Lovlig rente af den investerede kapital.
2. Rimelig godtgørelse for færdigheder praktiseret i erhvervslivet.
3. Retfærdige og rimelige lønninger for arbejdskraft.

Disse erstatninger skal først betales i henhold til aftale, eller i tilfælde af falden indtjening skal de deles proportionalt i tilsvarende samme forhold. Derefter skal al profit ud over disse faste afgifter, betragtes som udbytte og skal fordeles forholdsmæssigt til alle tre divisioner: kapital, dygtighed og arbejdskraft.

Hvert tiende år justerer og fastlægger de regionale ledere de lovpligtige daglige arbejdstider ved lønnet arbejde. Erhvervslivet fungerer nu med en fem dages uge, fire dages arbejde og en dags afslapning. Disse mennesker arbejder seks timer hver arbejdsdag, og ligesom skoleelever og studerende, ni måneder ud af årets ti. Ferien anvendes normalt til rejser, og da nye transportmetoder for nyligt er blevet udviklet, er hele nationen ivrig efter at rejse. Klimaet favoriserer rejser omkring otte måneder om året, og folket udnytter til fulde deres muligheder.

For to hundrede år siden var profitmotivet helt dominerende i industrien, men i dag bliver det hurtigt fortrængt af andre og højere drivkræfter. Konkurrencen er hård på dette kontinent, men meget af den er overført fra industrien til andre områder som sport, faglige kvalifikationer, videnskabeligt fremskridt, og intellektuelle færdigheder. Konkurrencen træder mest frem når det kommer til engagement i lokalsamfundet og pligtfølelse over for delstatsstyret. Blandt dette folk er offentlig tjeneste hurtigt ved at blive det vigtigste mål for deres ambitionsniveau. Den rigeste mand på kontinentet arbejder seks timer om dagen på kontoret i hans maskinværksted og derefter skynder han sig over til den lokale afdeling af skolen i statsmandskunst, hvor han søger at kvalificere sig til offentlig tjeneste.

Arbejdet bliver mere ærefuldt på dette kontinent, og alle raske borgere over atten arbejde enten hjemme eller på gårde, i enhver anerkendt industrivirksomhed, i offentlige arbejder, hvor midlertidigt arbejdsløse er beskæftiget eller i korps af obligatorisk arbejde i minerne.

Disse mennesker er også begyndt at rumme en ny form for social væmmelse - afsky for både lediggang og ufortjent rigdom. Langsomt, men sikkert, får de overtaget deres maskiner. En gang kæmpede de også for politisk frihed og senere for økonomisk frigørelse. Nu kommer de ind i en tid hvor de kan nyde dem begge mens de tilmed er begyndt at sætte pris på deres velfortjente fritid, som kan afsættes til øget selvrealisering.

6. ALDERDOMSFORSIKRING

Denne nation gør nu en målrettet indsats for at erstatte den type af velgørenhed som ødelægger selvrespekten med statsgaranteret forsikring for alderdoms tryghed. Denne nation giver alle børn en uddannelse og hvert menneske et job; derfor kan den med succes bevare en sådan forsikringsordning til beskyttelse af svagelige og ældre.

Blandt dette folk må alle personer trække sig tilbage fra lønnet aktivitet ved femogtres medmindre de sikre sig en tilladelse fra statens arbejdskraftkommissær, der berettiger dem til at forblive på arbejde, indtil de fylder halvfjerds. Denne aldersgrænse gælder ikke for offentlige ansatte eller filosoffer. Fysisk handicappede eller permanent lammede kan uafhængig af alder overføres til pensionssystemet ved en retsafgørelse medunderskrevet også af regionalforvaltningens pensions kommissær.

Midlerne til alderspension stammer fra fire kilder:

1. En dag indtjening hver måned beslaglagt af den føderale regering til dette formål, og i dette land arbejder alle.
2. Testamente - mange velhavende borgere ordinerer midler til dette formål.
3. Fortjeneste af tvangsarbejde i statens miner. Efter at de tvangs ansatte arbejdere har forsørget sig selv og har afsat deres eget pensionsbidrag, overføres alle overskydende fortjeneste af deres arbejdskraft til denne pensionsfond.
4. Indtægter fra naturressourcer. Alle naturlige rigdomme på kontinentet forvaltes som en offentlig fond af den føderale regering og indtægterne anvendes til sociale formål, såsom sygdomsforebyggelse, uddannelse af genier, og til dækning af udgifter til særligt lovende personer i statsmandskunstkolerne. Den ene halvdel af indtægterne fra naturressourcerne går til alderspension fonden.

Selvom forsikringsfonde i delstaterne og regionerne yder mange former for beskyttende forsikring, så er alderspension udelukkende administreret af den føderale regering gennem de ti regionale afdelinger.

Disse statslige fonde har længe været ærligt administreret. Næst efter landsforræderi og mord, gælder de strengeste straf som domstolene udmåler forræderi mod den offentlige tillid. Social og politisk illoyalitet betragtes nu som værende de afskyeligste af alle forbrydelser.

7. BESKATNING

Den føderale regering har kun en formynderrolle i forvaltningen af alderspension og i fremme af genialitet og kreativ originalitet; delstatsregeringerne er lidt mere optaget af den enkelte borger, mens de lokale styrelser er meget mere formynderbetonede eller socialistisk. Byen (eller nogle underafdelinger heraf) beskæftiger sig med spørgsmål som sundhed, sanitet, bygningsreglementer, forskønnelse, vandforsyning, belysning, opvarmning, fritid, musik og trafikforbindelser.

Indenfor al industri er første opmærksom på sundhed; industri- og samfund anses som at have et privilegium for visse faser af fysisk velvære, mens individuelle og familiemæssige sundhedsproblemer er et rent personlige anliggende. Det er regeringens hensigt i stigende grad at afstå fra indblanding i medicinske, og alle andre rent personlige anliggender,

Byerne har ingen beskatningskompetence, de kan heller ikke gældsætte sig. De modtager midler fra statskassen i forhold til antallet af indbyggere og må supplere disse indtægter fra indtjeningen i deres kollektivt ejede virksomheder og med koncessionsafgifter fra forskellige kommercielle aktiviteter.

Pendlertrafikkens kommunikationsnet, hvilket i høj grad gør det praktisk at udvide byens grænser, er under kommunal kontrol. Byernes brandstationer understøttes af grundlaget for brandsikring og – forsikring fonde, og alle bygninger, i byområder eller landdistrikter, er brandsikrede - og har været dette i over 75 år.

Byerne har ingen kommunalt aflønnet ordensmagt; politiet er vedligeholdt af de statslige regeringer. Politistyrkernes personale rekrutteres næsten udelukkende blandt de ugifte mænd mellem femogtyve og halvtreds. De fleste delstater opkræver en temmelig stor ungkarleskat, der overføres til alle mennesker som tilslutter sig til delstatens politi. I en gennemsnit delstat er politistyrken nu kun en tiendedel så stor som den var for halvtreds år siden.

Der er ringe eller slet ingen sammenhæng mellem beskatningsordninger af de hundrede forholdsvis frie og suveræne delstater som i økonomiske og andre forhold varierer meget i forskellige dele af kontinentet. Hver delstat har ti grundlæggende forfatningsmæssige bestemmelser, som ikke kan ændres, undtagen ved den føderale højesterets samtykke, og en af disse bestemmelser forhindrer at opkrævningen af ejendomsafgift stiger mere end én procent af værdien i et givet år, ud over boligområder i byerne eller på landet, som er skattefri.

Den føderale regering kan ikke gældsætte sig, og en tre fjerdedele folkeafstemning er nødvendig, før nogen delstat kan låne undtagen med henblik på krig. Da den føderale regering ikke kan sætte sig i gæld, er det det nationale forsvarskommissions råd der i tilfælde af krig er bemyndiget til at opkræve delstaterne for penge, samt for mænd og materialer, da det kan være påkrævet. Men ingen gæld kan have en løbetid på mere end femogtyve år.

Indtægter til at opretholde den føderale regering fås fra følgende fem kilder:

1. *Importafgifter*. Al import er omfattet af en tarif designet til at beskytte levestandarden på dette kontinent, hvilket er langt højere end nogen anden nation på planeten. Disse takster er fastsat af den højeste erhvervs domstol efter at begge kamre i kongressen har ratificeret anbefalingerne fra den administrerende direktør for økonomiske anliggender, som er den fælles udpegede i disse to lovgivende organer. Erhvervslivets overhus vælges af arbejdstagerne, underhuset af kapitalisterne.

2. *Royalties*. Den føderale regering opmuntrer mennesker til opfindelser og originale skabelser i de ti regionale laboratorier, og hjælper dermed alle slags genier - kunstnere, forfattere og videnskabsmænd - og beskytter deres patenter. Som kompensation tager regeringen halvdelen af fortjeneste fra alle sådanne opfindelser og frembringelser, det gælder både maskiner, bøger, artisteri, planter eller dyr.

3. *Arveskat*. Den føderale regering opkræver en gradueret arveafgift varierer fra et til halvtreds procent, afhængigt af størrelsen af boet samt andre forhold.

4. *Militært udstyr*. Regeringen tjener en betydelig sum ved at udleje hærens og flådens udstyr til erhvervsmæssige og rekreative formål.

5. *Naturværdier*. Når indtægterne fra naturværdierne, ikke helt er nødvendige for de specifikke formål, der er fastsat i den føderale statut, overføres de til statskassen.

Med undtagelse for de krigsskatter som pålignes af det nationale forsvarskommissions råd, fastlægges de føderale budgetbevillinger kun i det øverste lovgivende hus, tiltrædes af underhuset, godkendes af den administrerende direktør, og endelig godkendt af den føderale budgetkommissions et hundrede medlemmer. Medlemmerne af denne kommission udpeges af delstats guvernørerne og vælges af de lovgivende forsamlinger i delstaterne for en periode på fireogtyve år, således at en fjerdedel vælges hvert sjette år. Hvert sjette år vælger dette organ, med en tre fjerdedele stemmemajoritet, en i deres kreds som formand, og han bliver dermed den der leder og fører tilsyn med det føderale finansministerium.

8. SPECIELHØJSKOLERNE

Ud over den grundlæggende obligatoriske uddannelse, der strækker sig fra det fyldte femte til attende år, opretholdes følgende specialskoler:

1. *Akademierne for statskundskab*. Der findes tre klasser af disse skoler: nationale, regionale, og statslige. Landets offentlige embeder er inddelt i fire grupper. Den første afdeling af offentlig tillid vedrører hovedsageligt de nationale myndigheder, og alle embedsfolk i denne gruppe skal have afgangseksamen fra både regionale og nationale skoler for statskundskab. Enkeltpersoner kan enten acceptere politiske, valgfaglige eller gennem udnævnelse arbejde i den anden division efter eksamen fra en af de ti regionale skoler for statskundskab; deres tjeneste vedrører ansvarsopgaver i den regionale administration og delstatsregeringerne. Den tredje gruppe omfatter ansvar på delstatsniveau, og af disse embeder kræver kun eksamen fra skolen for statskundskab i en delstat. Af den fjerde og sidste afdeling af embedsfolk kræves der ingen eksamen i statskundskab, og disse stillinger besættes kun efter aftale. De repræsenterer mindre

placeringer for assistenter, sekretærer og eksekutor af tekniske informationer, og de er støttet af forskellige uafhængige fagfolk der virker i statens administrative opgaver.

Dommere i underretterne og delstatsdomstolene har eksamen fra delstaternes skoler for statskundskab. Dommere i jurisdiktionsdomstolene for samfunds, uddannelsesmæssige, og industrielle anliggender har eksamen fra de regionale højskoler. Dommerne i den føderale højesteret skal have eksamen fra alle disse statskundskabsskoler.

2. Filosofiske skoler. Disse skoler er tilknyttet filosofiens tempel og er mere eller mindre forbundet med religion som en offentlig virksomhed.

3. Institutionerne for videnskab. Disse tekniske skoler koordineres med erhvervslivet mere end med uddannelsessystemet og de administreres opdelt i femten afdelinger.

4. Videregående uddannelse for de liberale erhverv. Disse særlige institutioner tilbyder teknisk uddannelse af de forskellige faglige erhverv, som er tolv i antal.

5. Militæret og flådens skoler. Nær det nationale hovedkvarter og ved de femogtyve militære centre ved kysten opretholdes disse institutioner, der afsættes til den militære uddannelse af frivillige borgere mellem atten og tredive år. Forældrenes samtykke er nødvendigt for optagelse på disse skoler, inden ansøgeren er fyldt femogtyve år.

9. PLANEN FOR ALMINDELIGE VALGRET

Selv om kandidaterne til alle offentlige kontorer består udelukkende af kandidater fra delstaterne, regionerne eller federationens statskundskabsskoler, så opdagede de progressive ledere af denne nation en alvorlig svaghed i deres plan for almindelig valgret og for omkring halvtreds år siden gennemførte de en forfatningsmæssig bestemmelse om en ændret afstemnings plan, som omfatter følgende funktioner:

1. Enhver mand og kvinde på 20 år og derover har én stemme. Når medborgerne opnår denne alder, skal alle acceptere medlemskab i to stemmeberettigede grupper: De tilslutter sig til den først i overensstemmelse med deres økonomiske funktion - industri, selvstændig virksomhed, landbrug eller handel; i den anden gruppe indtræder de efter politisk, filosofisk og samfundsmæssige præferencer. Alle arbejdstagere tilhører således nogle økonomiske stemmeretsgrupper, og disse gilder har, ligesom de ikke-økonomiske foreninger, vedtægter, som stort set følger de samme principper som den nationale regering med sin tredeling af magten. Registreringen i disse grupper er bindende i tolv år.

2. Efter indstilling fra delstaternes guvernører eller de regionale ledere og med mandatet fra de regionale øverste råd, kan personer, som har gjort samfundet en stor tjeneste, eller som har udvist ekstraordinær visdom i statens tjeneste, få tildelt yderligere stemmer men ikke oftere end hvert femte år og ikke mere end ni sådanne ekstra stemmer. De maksimale antal stemmer for dem som har flere stemmer er ti. Forskere, opfindere, lærere, filosoffer og åndelige ledere er også således anerkendt og hædret med øget politisk magt. Disse avancerede borgerlige privilegier er skænket af delstaternes og regionernes øverste råd meget på stort set samme måde som specialhøjskolerne bevilger deres lærdomskarakter og modtagerne er stolte af at vedhæfte symbolerne af sådanne borgerlige anerkendelse, sammen med deres andre karakterer, til deres liste over personlige resultater.

3. Alle personer som er idømt tvangsarbejde i minerne og alle statslige ansatte, der understøttes af skattemidler, er uden stemmeret i den tid tjenesten er i gang. Dette gælder ikke for ældre personer, som er gået på pension ved femogtres års alderen.

4. Der er fem stemmeberettigede klasser baseret på de skatter som en medborger i gennemsnit har betalt årligt under de seneste fem år. Store skatteydere tildeles ekstra stemmer, op til fem. Denne bevilling er uafhængig af alle andre anerkendelse, men i intet tilfælde kan en person afgive over ti stemmer.

5. På det tidspunkt hvor denne stemmeretsplan blev vedtaget, blev den territoriale metode til at stemme opgivet til fordel for det økonomiske eller funktionelle system. Alle borgere stemmer nu som medlemmer af industrielle, sociale eller faglige grupper, uanset deres bopæl. Vælgerne består således af stærke, forende, og intelligente grupper, der kun vælger

deres bedste medlemmer til tillidsposter og ansvar i forvaltningen. Der er én undtagelse til dette system med funktions- eller gruppebaseret valgret: Valget af den føderale administrerende direktør hvert sjette år, er gennemført ved en landsdækkende afstemning, og ingen borger kaster mere end én stemme.

Med undtagelse af valget af den administrerende direktør, bliver valgetten udøvet af økonomiske, faglige, intellektuelle og sociale grupperinger i borgerne. Den ideelle stat er økologisk, og hver fri og intelligent gruppe af borgere udgør en vital og velfungerende organ inden for den større forvaltningsorganisme.

Skolerne i statskundskab har mandat til at anlægge retsprocesser ved delstaternes domstole for at få frataget stemmeretten fra enhver evnesvag, arbejdssky, ligegyldig, eller kriminel person. Disse mennesker erkender, at når halvtreds procent af befolkningen i en nation er laverestående eller evnesvag og har ret til at stemme, så er nationen dødsdømt. De mener at middelmådighedens dominans betyder undergang for enhver nation. Afstemningen er obligatorisk, store bøder pålægges alle, der undlader at afgive deres stemme.

10. BEHANDLINGEN AF KRIMINELLE

Selv om dette folks metoder til at håndtere kriminalitet, sindssyge, og degeneration, i nogle henseender kan synes tiltrækkende, forholder det sig uden tvivl i andre henseender chokerende for de fleste Urantianer. Almindelige kriminelle og de evnesvage placeres kønsopdelt i forskellige landbrugskolonier og er mere end selvforsynende. De mere alvorlige vanemæssige kriminelle og de uhelbredeligt sindssyge dømmes af domstolene til døden i gaskamrene. Dødsstraf er også et resultat af talrige andet kriminalitet end mord, herunder forræderi mod statsmagten, og retten gennemføres sikkert og hurtigt.

Disse mennesker passerer ud af den negative til positive æra af loven. For nylig har de gået så vidt som til at forsøge at forebygge kriminalitet ved at dømme dem, som menes at være potentielle mordere og større kriminelle til livstidstjeneste i interneringskolonier. Såfremt sådanne fanger senere viser sig, at de er blevet mere normal, kan de enten prøveløslades eller benådes. Antallet af mord eller mandsdrab på dette kontinent er kun en procent af det tilsvarende blandt de andre nationer.

Indsatsen for at forhindre avl af kriminelle og evnesvage blev indledt for over hundrede år siden og har allerede givet tilfredsstillende resultater. Der er ingen fængsler eller hospitaler for sindssyge. En årsag til dette er, at der kun er omkring ti procent, så mange af disse grupper, som findes på Urantia.

11. DET MILITÆRE BEREDSKAB

Kandidater fra de føderale militære skoler kan af formanden for det nationale forsvarsråd udnævnes som " civilisationens vogtere " indenfor syv militærgrader, i overensstemmelse med evner og erfaring. Dette råd består af femogtyve medlemmer, udpeget af de højeste forældre-, uddannelses- og erhvervsdomstolene, bekræftet af den føderale højesteret, og ledet i embeds medfør af stabschefen for de samordnede militære anliggender. Disse medlemmer tjener indtil 70 år alderen.

De kurser som disse kommissærer følger er fire år lange og er altid korreleret med indlæring af noget praktisk erhvervsudøvelse eller intellektuelt. Militær træning gives aldrig uden denne sammenkobling med den industrielle, videnskabelige eller erhvervsuddannelse. Når militær uddannelse er afsluttet har individet i løbet af sine fire års studier, fået den ene halvdel af uddannelsen i en af specialhøjskolerne, hvor studierne ligeledes er fire år i længden. På denne måde undgår man at skabe en klasse af professionelle soldater når man tilbyder denne mulighed for et stort antal mænd til at forsørge sig selv, samtidig som de får den første halvdel af en teknisk eller erhvervsfaglig uddannelse.

Militærtjeneste i fredstid er helt frivillig, og tjenestetid i alle grene af militæret er fire år, hvor hver mand foruden beherskelsen af militær taktik forfølger nogle særlige studieretninger. Træning i musik er et af de vigtigste erhverv i de centrale militære skoler og de femogtyve træningslejre fordelt omkring periferien af kontinentet. I perioder med industriel træghed antages mange tusinde arbejdsløse automatisk til at opbygge det militære forsvar af kontinentet til lands og vands og i luften.

Selv om disse mennesker opretholder en stærk krigsmaskine som et forsvar mod invasion af de omkringliggende fjendtlige folk, kan det bemærkes til deres fordel, at de ikke i over hundrede år har brugt disse militære ressourcer i en offensiv krig. De er blevet civiliseret til det punkt, hvor de kraftigt kan forsvare civilisationen uden at give efter for fristelsen til at udnytte deres krigs beføjelser til at angribe andre. Der har ikke været borgerkrige siden oprettelsen af den forenede kontinentale stats dannelse, men i de sidste to århundreder, har disse mennesker været indkaldt for at føre ni voldsomme forsvarskrige, hvoraf tre var imod mægtige alliance af verdens magter. Selv om denne nation opretholder passende forsvar mod angreb af fjendtlige naboer, lægger man meget mere vægt på uddannelse af statsmænd, videnskabsmænd og filosoffer.

Når freden hersker med omverden, er alle mobile forsvarsmekanismer fuldt udnyttet til varetransport, og indenfor handel og rekreation. Når krig erklæres, mobiliseres hele nationen. I hele perioden af fjendtligheder oppebærer alle brancher militær løn, og lederne for alle militære afdelinger bliver medlemmer af den administrerende direktørs kabinet.

12. DE ØVRIGE NATIONER

Selv om samfundet og statsstyret hos dette unikke folk i mange henseender er på et højere niveau end de tilsvarende nationer på Urantia, bør det nævnes, at regeringerne på de andre kontinenter (der er elleve på denne planet) er decideret laverestående end de mere avancerede nationer på Urantia.

Lige nu planlægger denne fremragende regering at etablere diplomatiske forbindelser med de laverestående folk, og for første gang er en stor religiøs leder opstået som går ind for at man skal sende missionærer til disse omgivende nationer. Vi frygter, at de er ved at begå den fejl, som så mange andre har gjort, når de har forsøgt at tvinge en overlegen kultur og religion på andre racer. Hvilket vidunderligt resultat kunne man ikke få i denne verden, hvis denne kontinentale nation med sin avancerede kultur kun ville begive sig ud og bringe sig selv de bedste individer blandt nabofolket og derefter, efter at have uddannet dem, sende dem tilbage som udsendinge som kulturmissionærer til deres uoplyste brødre! Selvfølgelig, hvis en Administratorsøn snart skulle komme til denne avancerede nation, kunne store ting hurtigt ske på denne verden.

Denne beretning af anliggender på en naboplanet er givet med en særlig tilladelse med den hensigt at føre civilisationen fremad og anspore til udvikling af statsforvaltningen på Urantia. Meget mere kunne fortælles som uden tvivl ville interesse og fængsle Urantianerne, men denne beskrivelse dækker grænserne for vores tilladte mandat.

Urantianerne bør imidlertid tage til efterretning, at deres søstersfære i Satania familien ikke har haft gavn af hverken Administrator- eller overdragelse missioner fra Paradissønner. De forskellige folkeslag på Urantia er heller ikke adskilte fra hinanden ved en sådan forskel i kultur som adskiller den kontinentale nation fra dets planetariske naboer.

Udgydelsen af sandhedens Ånd danner det åndelige grundlag for realiseringen af betydelige fremskridt i det som er menneskeslægtens interesse i overdragelsens verden. Urantia er derfor langt bedre forberedt på en mere umiddelbar realisering af en planetarisk regering med dens love, mekanismer, symboler, konventioner og sprog - som alle kan bidrage rigtig meget til etableringen af en verdensomspændende fred i henhold til loven og som kan føre til en tidsalder af ægte åndelig stræben. En sådan tidsalder er den planetariske tærskel til lyset og livets utopiske tidsalder.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 73

EDENS HAVE

DEN kulturelle dekadens og åndelig fattigdom som følge af Caligastias undergang og deraf følgende samfunds forvirring havde en ringe effekt på den fysiske eller biologiske tilstand blandt Urantias folk. Den organiske evolution skred frem med god fart, helt uberørt af det kulturelle og moralske tilbageslag som så hurtigt blev følgen af Caligastias og Daligastias oprørsånd. Der kom et tidspunkt i den planetariske historie, for næsten fyrre tusind år siden, da de tjenestegørende Livsbærere noterede sig, at Urantianernes udvikling, fra et rent biologisk synspunkt nærmere sig sit højdepunkt. Melkisedek forvalterne som var af samme opfattelse, samtykkede villigt til samstemmende med Livsbærerne om at fremsætte en anmodning til Edentias Højeste og bede om at Urantia blev inspiceret med henblik på en godkendelse til at få fremsendt biologiske opløftere, en Materiel Søn og Datter.

Denne anmodning blev rettet til de Højeste af Edentia fordi de havde udøvet direkte beslutningsretten over mange af Urantias anliggender siden Caligastias undergang og den midlertidige ophævelse af magten på Jerusalem.

Tabamantia, øverste vogter af rækken af decimal- eller eksperimentelle verdener, kom for at inspicere planeten og efter at have undersøgt raceudviklingen, anbefalede han behørigt, at Urantia blev bevilget Materielle Sønner. Indenfor omkring et hundrede år fra tidspunktet for denne inspektion, ankom Adam og Eva, en Materiel Søn og Datter fra det lokale system, og begyndte den vanskelige opgave med at forsøge at udrede de forvirrede anliggender på en planet som var retarderet af oprør og forvist til åndelig isolation.

1. NODITERNE OG AMADONITERNE

På en normal planet ville den Materielle Søns ankomst normalt indvarsle tilgangen af en storslået tidsalder kendetegnende af opfindelser, materiel fremgang, og intellektuel oplysning. Tidsperioden efter Adam er en storslået videnskabelig tidsalder i de fleste verdener, men sådan var det ikke på Urantia. Selvom planeten var befolket af menneskeracer som var fysisk egnede, vansmægtede stammerne i dybet af barbari og moralsk stagnation.

Ti tusind år efter oprøret var stort set alle fremskridt som Prinsens administration havde bragt udslettet; Verdens menneskeracer havde det ikke meget bedre, end hvis denne vildledte søn aldrig var kommet til Urantia. Kun blandt Noditerne og Amadoniterne overlevede traditioner fra Dalmatia og Planetprinsens kultur.

Noditerne var efterkommere af de oprørske medlemmer af Prinsens personale. Deres navn stammer fra deres første leder, Nod, engang formand for Dalamatias kommission for håndværk og handel. *Amadoniterne* var efterkommere af de Andoniter der valgte at forblive loyale med Van og Amadon. "Amadonit" er mere en kulturel og religiøs betegnelse end et raceudtryk; med hensyn til racerne betragtes Amadoniterne hovedsaglig som *Andoniter*. "Nodit" er både et kulturel og racemæssig udtryk, for Noditerne selv udgjorde den ottende race på Urantia.

Der eksisterede en traditionel fjendskab mellem Noditerne og Amadoniterne. Denne fejde blussede konstant op til overfladen, når efterkommere af disse to grupper forsøgte at påbegynde noget i fælles projekter. Endnu senere, i forbindelse med anlæggelsen af Eden, var det overordentlig vanskeligt for dem at samarbejde i fred.

Kort efter ødelæggelsen af Dalmatia delte Nods tilhængerne sig i tre hovedgrupper. Den midterste gruppe forblev i umiddelbar nærhed af deres oprindelige hjem nær udspringet i Den Persiske Golf. Den østlige gruppe begav sig til Elams højlandsregioner, lidt øst for Eufratdalen. Den vestlige gruppe bosatte sig på den nordøstlige syriske kyst ved Middelhavet og i tilstødende område.

Disse Noditer havde villigt parret sig med Sangikracerne og havde efterladt sig levedygtigt afkom. En del af efterkommerne til de oprørske Dalamatinere sluttede sig derefter til Van og hans loyale tilhængere i landområderne nord for Mesopotamien. Her i nærheden af søen Van og det sydlige Kaspiske Hav, omgik og blandede Noditer sig med Amadoniterne, og de blev regnet blandt "fortidens mægtigste mænd."

Før ankomsten af Adam og Eva var disse grupper - Noditerne og Amadoniterne - de mest avancerede og kultiverede racer på jorden.

2. PLANLÆGNINGEN AF HAVEN

I næsten hundrede år før Tabamantias inspektion, havde Van og hans medarbejdere, fra deres højland hovedkvarter for verdens etik og kultur, proklameret ankomsten af en lovet Guds Søn, en raceopløfter, en sandhedslærer og værdig efterfølger for forræderen Caligastia. Selv om størstedelen af verdens indbyggere på den tid udviste ringe eller ingen interesse i en sådan forudsigelse, tog de som var i umiddelbar kontakt med Van og Amadon, denne undervisning alvorligt og begyndte at planlægge for den faktiske modtagelse af den lovede Søn.

Van fortalte sine nærmeste medarbejdere historien om de Materielle Sønner i Jerusem, hvad han vidste om dem, før han nogensinde kom til Urantia. Han vidste godt, at disse Adamiske Sønner altid boede i enkle, men charmerende havehjem og foreslog, treogfirs år før ankomsten af Adam og Eva, at de helligede sig proklamationen af deres ankomst og forberedte et havehjem til deres modtagelse.

Fra deres højlands hovedkvarter og fra enogtres fjerntliggende bebyggelser, rekrutterede Van og Amadon et korps på over tre tusinde villige og entusiastiske arbejdere, som ved en højtidelige forsamling dedikeret sig til denne opgave med at forberede den lovede - i hvert fald forventet - søns ankomst.

Van delte de frivillige i et hundrede arbejdsgrupper med en kaptajn over hver og en medarbejder som tjente i hans personlige personale som forbindelsesofficer. Amadon beholdte han som sin egen medarbejder. Disse grupper begyndte for alvor deres indledende arbejde, og lokalitetsgruppen gik ud for at søge efter den ideelle placering til haven.

Selvom Caligastia og Daligastia har fået frataget en stor del af deres onde magt, gjorde de alt hvad de kunne for at frustrere og hæmme arbejdet med at forberede haven. Men deres onde rænkespil blev stort set opvejet af de næsten ti tusinde loyale mellemvæseners pligttopfyldende aktiviteter som så utrætteligt arbejdede for at fremme foretagendet.

3. HAVENS PLACERING

Lokaliseringskomitéen var borte i næsten tre år. Den rapporterede positivt om tre mulige placeringer: Den første var en ø i Den Persiske Golf; den anden var det flodområde som senere blev den anden haven; den tredje, en lang smal halvø - næsten en ø - som strakte sig vestpå fra Middelhavets østlige kyst

Komitéen foretrak næsten enstemmigt det tredje valg. Denne placering blev valgt, og det tog to år at overføre verdens kulturelle hovedkvarter, herunder livets træ, til denne halvø i Middelhavet. Alle på nær en enkelt gruppe af halvøens beboere flyttede fredeligt bort, da Van og hans selskab ankom.

Denne halvø i Middelhavet havde en sundt klima og en ensartet temperatur. Det stabile vejr beroede på de omkringliggende bjerge og det faktum, at dette område næsten var en ø i et indhav. Mens det regnede rigeligt på de omkringliggende højland, regnede det sjældent i selve Eden. Fra det omfattende netværk af kunstige vandingskanaler, en "tåge ville stige op" hver nat for at opfriske havens vegetation.

Kystlinjen omkring denne landmasse var temmelig høje, og landtangen som forbandt halvøen med fastlandet var kun treogfyrre kilometer bred på det smalleste sted. Den store flod, som vandede haven kom ned fra de højere områder på halvøen og løb østover gennem halvøen hals til fastlandet og derfra over lavlandet i Mesopotamien til havet udenfor. Den fik tilstrømning fra fire bifloder, som havde deres oprindelse i de kystnære bakker på Edens halvø, og disse er de "fire hoveder" af floden, som "gik ud af Eden", og som senere blev forveksles med sidegrenene af de floder som omgav

den anden have.

Bjergene omkring haven var rige på ædelstene og metaller, men disse fik meget lidt opmærksomhed. Den dominerende idé var at frembringe et respektabelt værdsat gartneri og bevaringsværdigt landbrug.

Det sted der var blevet valgt til haven var nok det smukkeste af sin slags i hele verden, og klimaet var så ideel. Intet andet sted var der et sted, som så godt var egnet til at blive sådan et paradys af botanisk udtryksform. Til denne mødeplads begyndte eliten af Urantias civilisation at samles. Udenfor og videre, lå verden i mørke, uvidenhed og vildskab. Eden var det eneste lyspunkt på Urantia. Det var naturligvis en drøm om skønhed, og det blev hurtigt et digt af udsøgt og perfektioneret landskabs herlighed.

4. ETABLERINGEN AF HAVEN

Når Materielle Sønner, de biologiske opløftere, indleder deres ophold på en evolutionær verden, kaldes deres opholdssted ofte Edens have fordi den er kendetegnet af blomsterpragten og den botaniske skønhed i Edentia, konstellationens hovedstad. Van var meget fortrolig med disse skikke og sørgede derfor for, at hele halvøen blev anvendt til haven. Græsning og dyrehold blev planlagt til det tilstødende fastland. Af dyrelivet, var det kun fuglene og de forskellige tamme arter der fandtes i parken. Van anvisninger var, at Eden var en have og kun en have. Ingen dyr blev nogensinde slagtet inden for dens enemærker. Alt kød som arbejderne spiste i haven i alle årene under byggeriet blev bragt ind fra besætningerne under bevogtning på fastlandet.

Den første opgave var opførelsen af tegelstensmur på tværs af halvøens hals. Så snart den var færdig, kunne det egentlige arbejde med at forskønne landskabet, bygge huse og hjem fortsætte uhindret.

En zoologisk have blev skabt ved at bygge en mindre mur lidt uden for hovedmuren; det mellemliggende rum, som husede alle slags vilde dyr, tjente som et ekstra forsvar mod fjendtlige angreb. Denne dyrepark blev inddelt i tolv store afdelinger, og stier med murer langs siderne førte mellem disse afdelinger til de tolv porte i haven. Floden og tilstødende græsarealer udgjorde det centrale område.

Ved fremstillingen af haven hyrede man kun frivillige arbejdere; intet lønnet personale blev nogensinde brugt. De dyrkede haven og passede besætningerne for deres levebrød. Bidrag i form af mad blev også modtaget fra troende som boede i nærheden. Dette store foretagende blev gennemført og afsluttet på trods af den forvirrede tilstand af verden i disse urolige tider.

Men det forårsagede en stor skuffelse, at Van, der ikke vidste, hvor hurtigt den forventede søn og datter kunne tænkes at komme, foreslog, at den yngre generation også skulle uddannes i arbejdet med at fortsætte projektet, hvis deres ankomst blev udsat. Det virkede som en indrømmelse fra Vans side, at han vaklede i troen og dette skabte betydelige problemer, forårsagede mange desertører; men Van fortsatte med sin beredskabsplan, og han fyldte i mellemtiden desertørernes pladser med yngre frivillige.

5. HAVEHJEMMET

I centrum af Edens halvø fandtes den Universelle Faders udsøgte stentempel, havens helligdom. Længere mod nord blev det administrative hovedkvarter oprettet; mod syd blev bygget boliger til arbejderne og deres familier; og mod vest blev et markområde reserveret til de foreslåede skoler i uddannelsessystemet af den forventede Søn, mens der "Øst for Eden" blev bygget boliger beregnet til den lovede søn og dennes nærmeste afkom. De arkitektoniske planer for Eden forudså boliger samt rigeligt med landområde til en million mennesker.

På tidspunktet for Adams ankomst, selvom haven kun var en fjerdedel færdig, var der tusindvis af kilometer af kunstvandings grøfter og mere end tyve tusinde kilometer af grusbelagte stier og veje. Der var lidt mere end fem tusinde murstensbygninger i de forskellige sektorer, og træer og planter var næsten utallige. Hver gruppe af bygninger i parken bestod højst af syv huse. Selvom strukturerne i haven var enkle, var de meget kunstnerisk. Vejene og stierne var godt anlagt, og landskabs udformningen var udsøgt.

De sanitære arrangementer af haven stod højt over alt hvad der tidligere havde været forsøgt på Urantia. Drikkevandet i Eden blev holdt frisk gennem nøje overholdelse af de sanitære regler der var bestemt for at bevare dets renhed. Mange besværigheder opstod i disse tidlige tider fra forsømmelse af disse regler, men Van indprentede efterhånden over for sine medarbejdere vigtigheden af ikke at tillade noget at falde i havens vandforsyning.

Før de senere byggede et kloaksystem praktiserede Edeniterne den samvittighedsfulde nedgravning af alt affald eller nedbrydnings materiale. Amadons inspektører gik deres runder hver dag i søgen efter mulige årsager til sygdom. Urantianerne vågnede ikke op igen til betydningen af forebyggelse af sygdomme hos mennesker, førend mod slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede. Inden det Adamiske regime brød sammen havde man bygget et overdækket murstens- kloaksystem som løb under væggene og udmundede i floden fra Eden næsten halvanden kilometer udfor havens ydre eller mindre mur.

På det tidspunkt da Adam ankom, voksede de fleste af de planter der fandtes i denne del af verden i Eden. Man havde allerede udviklet stærkt forbedrede arter af mange planter, der producerer frugt, korn og nødder. Mange af de nutidige grøntsager og kornsorter blev først dyrket her, men efterfølgende gik snesevis af sorter af næringsplanter tabt for verden.

Omkring fem procent af haven var under intensiv kunstig dyrkning, femten procent delvist opdyrket, resten efterladt i en mere eller mindre naturlig tilstand indtil ankomsten af Adam, idet man mente det var bedst at afslutte parken i overensstemmelse med hans idéer.

Og således var Edens blevet gjort klar til at modtage den lovede Adam og hans kone. Denne Edens have ville have gjort ære i en verden med en perfektioneret administration og normal overvågning. Adam og Eva var godt tilfredse med den generelle plan for Eden, selvom de gjorde mange ændringer i møblering af deres egen personlige bolig.

Selv om arbejdet med forskønnelse ikke var færdig på det tidspunkt, da Adam ankomst, var stedet allerede en perle af botanisk skønhed; og i løbet af den første tid af sit ophold i Eden fik hele haven en ny form og antog nye dimensioner af skønhed og pragt. Aldrig før eller efter dette tidspunkt har Urantia næret en lignende smuk og rig udstilling af gartneri og landbrug.

6. LIVETS TRÆ

I midten af havens tempel plantede Van det længe bevogtet livets træ, hvis blade var "til helbredelse af nationerne", og hvis frugt så længe havde holdt ham i live på jorden. Van vidste godt, at Adam og Eva også for deres livs vedligeholdelse vil være afhængig af denne gave fra Edentia efter deres ankomst på Urantia i materiel form.

I systemets hovedstæder behøver Materielle Sønner ikke livets træ for deres opretholde. Først når de er genpersonaliseret på planeterne er de afhængige af denne tilføjelse til fysisk udødelighed.

"Kundskabens træ på godt og ondt" kan være en talemåde, en symbolsk betegnelse som omfatter et væld af menneskelige erfaringer, men "livets træ" var ikke en myte; det var virkeligt og eksisterede i lang tid på Urantia. Da de Højeste på Edentia godkendte Caligastias udnævnelse som Planetprins af Urantia og de hundrede medborgere i Jerusem som hans administrative personale, sendte de sammen med Melkisedekerne en busk fra Edentia til planeten, og denne plante voksede til at blive livets træ på Urantia. Denne form for ikke intelligent liv nedstammer fra konstellationernes hovedkvarterssfærer, og findes også i hovedkvartersverdnerne i lokal- og superuniverserne samt på sfærerne i Havona, men ikke på systemets hovedstæder.

Denne superplante oplagrer visse rumenergier, som modvirkede de aldersbetingede producerende elementer af dyrelivets eksistens. Frugten af livets træ var som en super kemisk akkumulator, fra hvilken dens livsforlængende univers kraft på mystik måde frigives, når man spiser af frugten. Denne form for næring havde ingen indflydelse på de almindelige evolutionære væsener på Urantia, men den var specifikt en fordel til de hundrede materialiserede medlemmer af Caligastias personale og de hundrede modificerede Andoniter der havde bidraget med deres livsplasma til prinsens personale, og som til gengæld havde fået den livsplasma, som gjorde det muligt for dem at udnytte frugten af livets træ til ubestemt forlængelse af deres ellers dødelige eksistens.

Under Prinsens regeringstid voksede træet fra jorden på den centrale og cirkulære gårdsplads i Faderens tempel. Efter at oprøret var udbrudt blev hovedroden genplantet af Van og hans medarbejdere i deres midlertidige lejr. Denne Edentia busk blev efterfølgende flyttet til deres tilflugtssted i højland, hvor det tjente både Van og Amadon for mere end hundrede og halvtreds tusind år.

Da Van og hans medarbejdere gjorde haven klar til Adam og Eva, flyttede de Edentia træet til Edens have, hvor det endnu en gang, kunne vokse i den central, cirkulære gårdsplads i et andet tempel som var helliget til Faderen. Og Adam og Eva spiste regelmæssigt af dets frugt for vedligeholdelse af deres dobbelte form for fysisk liv.

Da den Materielle Søns planer gik på afveje, havde Adam og hans familie ikke tilladelse til at fjerne træets rod fra haven. Da Noditerne invaderede Eden, fik de at vide, at de ville blive som "guder, hvis de spiste af træets frugt." Meget til deres overraskelse fandt de det ubevogtet. De spiste frit af frugten i årevis, men den havde ingen virkning på dem; de var alle materielle dødelige af denne verden; de manglede tilsætningsstoffet, som virkede som et supplement til frugten fra livets træ. De blev rasende over deres manglende evne til at drage fordel af livets træ, og i forbindelse med en af deres interne krige, blev både templet og træet ødelagt af brand. Kun stenmuren stod tilbage indtil haven senere sank i havet. Dette var det andet tempel til Faderen som gik tabt.

Nu skal alle kødelige væsener på Urantia vandre det naturlige forløb af liv og død. Adam, Eva, deres børn, og deres børns børn, sammen med deres medarbejdere, omkom alle i løbet af tiden, og blev således omfattet af opstigningsplanen i lokaluniverset, hvorunder opstandelse i mansoniaverdnerne følger efter den fysiske død.

7. EDENS SKÆBNE

Da Adam var flyttet væk fra den første have, blev den på forskelligt tidspunkt besat af Noditer, Kutiter, og Suntiter. Det blev senere boplads for de nordlige Noditer der var imod samarbejdet med Adamiterne. Halvøen var blevet invaderet af disse laverestående Noditer i næsten fire tusinde år efter at Adam forlod haven, da Middelhavets østlige bund sank i forbindelse med den voldsomme aktivitet af de omkringliggende vulkaner og oversvømmelse af den sicilianske jordbro til Afrika, hvilket bragte hele Edens halvø ned i dybet. Samtidig med denne store oversvømmelse hævede Middelhavets østlige kyst sig betydeligt. Dette var afslutningen på den smukkeste naturlige skabelse som nogensinde har eksisteret på Urantia. Nedsænkningen skete ikke pludselig, det tog mange hundrede år før hele halvøen var sunket i havet.

Vi betragter ikke denne forsvinden af haven som værende på nogen måde et resultat af de guddommelige planer eller som følge af Adams og Evas fejltagelse. Vi anser det ikke som værende noget andet end en naturlig oversvømmelse af Eden, men det forekommer os, at sænkningen af haven var bestemt til at indtræffe omkring det tidspunkt hvor der var akkumuleret nok reserver af den violette race for at påbegynde rehabiliteringen af verdens folk.

Melkisedekerne rådede Adam til ikke at indlede programmet for raceforbedring og blanding, indtil hans egen familie udgjorde en halv million. Det var aldrig meningen, at haven skulle være Adamiternes permanente hjemsted. De skulle blive udsendinge for et nyt liv for hele verden; de skulle mobiliseres til uselvisk at repræsentere sig til de nødlidende racer på jorden.

De instruktioner som Melkisedekerne gav Adam betød, at han skulle etablere racemæssige, kontinentale og distrikts hovedkvarterer under ledelse af hans nærmeste sønner og døtre, mens han og Eva skulle fordele deres tid mellem disse forskellige verdenshovedstæder som rådgivere for og samarbejdende koordinators af den verdensomspændende aktivitet, der indebar biologisk forbedring, intellektuel udvikling, og moralsk rehabilitering.

[Præsenteret af Solonia, den seraf som var "stemmen i haven."]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 74

ADAM OG EVA

ADAM OG EVA kom til Urantia for 37.848 år regnet fra år 1934 e.Kr. De kom i midten af den årstid da haven stod i fuldt flor. Da solen var på sit højeste og uanmeldt, sænkede to serafransporter, sammen med personalet fra Jerusem der havde fået overdraget transporten af de biologiske opløftere til Urantia, sig langsomt ned til overfladen af den roterende planet i nærheden af den Universelle Faders tempel. Alt arbejde med at materialisere Adams og Evas kroppe blev udført indenfor området af denne nyopførte helligdom. Fra tidspunktet for deres ankomst gik der ti dage, før de blev genskabt i dobbelt menneskelig form og klar til at blive præsenteret som verdens nye magthavere. De kom til bevidsthed på samme tid. Materielle Sønner and Døtre tjener altid sammen. Det er selve essensen af deres tjeneste til alle tider og på alle steder aldrig at blive adskilt. De er designet til at arbejde i par; sjældent fungerer de alene.

1. ADAM OG EVA I JERUSEM

Urantias planetariske Adam og Eva var medlemmer af det ældste korps af Materielle Sønner i Jerusem, og deres fællesskabs nummer var 14.311. De tilhørte den tredje fysiske serie og var lidt mere end to og en halv meter høje.

På det tidspunkt da Adam blev valgt til at komme til Urantia, arbejdede han sammen, med sin kone, i de fysiske forsøgslaboratorier i Jerusem. I mere end femten tusinde år havde de været ledere i afdelingen for eksperimentel energi, som anvendes til modificering af levende organismers udformning. Længe før dette havde de været lærere i statsborger skolerne for nyankomne til Jerusem. Alt dette skal tages i betragtning i forbindelse med beretningen af deres efterfølgende adfærd på Urantia.

Da bekendtgørelsen blev udstedt hvor man søgte frivillige til det Adamiske eventyr på Urantia, meldte hele senior korpset af Materielle Sønner og Døtre sig. Med godkendelse af Lanaforge og de Højeste i Edentia udvalgte de eksaminerende Melkisedekere, til sidst Adam og Eva, som senere kom til at fungere som de biologiske opløftere af Urantia.

Adam og Eva var forblevet loyale over for Michael under Lucifers oprør; Ikke desto mindre blev parret indkaldt for Systemherskeren og hele hans kabinet til undersøgelse og instruktion. Detaljerne vedrørende Urantias anliggender blev fuldt fremlagt; de fik udtømmende instruktioner om de planer, som skulle følges ved at acceptere ansvaret og herredømmet på en sådan stridsplaget verden. De måtte aflægge fælles troskabsed til de Højeste i Edentia og til Michael i Salvington. De blev behørigt rådgivet til at betragte sig selv som underlagt korpset af Melkisedek forvalterne på Urantia indtil deres regerende ledelse anså det formålstjenstligt at opgive magten i den verden, hvor de havde modtaget deres opgave.

Dette Jerusem par efterlod i Satantias hovedstad og andre steder, et hundrede efterkommere - halvtreds sønner og halvtreds døtre - fantastiske væsener, som havde undsluppet faldgruberne i udviklingen, og som alle var i kommission som trofaste forvaltere af universets tillid på tidspunktet for deres forældres afrejse til Urantia. Og de var alle til stede i de Materielle Sønners smukke tempel ved afskedigelsen i forbindelse med afslutningsceremonien efter modtagelsen af overdragelsesopgaven. Disse børn ledsagede deres forældre til dematerialiserings hovedkvarteret for deres klasse og var de sidste til at sige farvel og ønske dem guddommelig fart, da de faldt i søvn i bevidsthedens bortfald fra personligheden, der går forud for forberedelsen til serafransport. Børnene opholdt sig nogen tid sammen på familiens samlingssted og glædede sig over, at deres forældre snart ville blive de synlige ledere, i virkeligheden de eneste herskere, på planet 606 i systemet Satania.

Således forlod Adam og Eva Jerusem midt i anerkendelse og gode ønsker fra byens medborgere. De rejste ud til deres nye ansvarsopgaver tilstrækkeligt udstyret og fuldt instrueret om enhver pligt og farer, som ventede dem på Urantia.

2. ADAM OG EVAS ANKOMST

Adam og Eva faldt i søvn på Jerusem, og da de vågnede i Faderens tempel på Urantia i nærværelse af den mægtige folkeskare som var samlet for at byde dem velkommen, stod de ansigt til ansigt med to væsener, som de havde hørt meget om, Van og hans trofaste medarbejder Amadon. Disse to helte der efter Caligastia løsrivelse var de første til at byde dem velkommen i deres nye havehjem.

Sproget i Eden var en Andonisk dialekt som det blev talt af Amadon. Van og Amadon havde markant forbedret dette sprog ved at skabe et nyt alfabet med fireogtyve bogstaver, og de havde håbet på at se at det ville blive Urantias sprog når Edens kultur spredte sig over hele verden. Adam og Eva havde til fulde lært sig denne menneskelige dialekt inden de forlod Jerusem, så denne søn af Andons efterkommere hørte den ophøjede hersker i hans verden tale til ham i hans eget sprog.

På denne dag var der stor spænding og glæde i hele Eden mens løberne skyndte sig til oplagringsstedet for brevduer, der var indsamlet fra nær og fjern, og råbte: "Slip fuglene løs, lad dem bære budskabet, at den lovede søn er kommet." Hundredvis af bosættelser med troende havde trofast år efter år, sikret sig at der fandtes tilstrækkelige med disse hjemmeopdrættede duer til netop sådan en lejlighed.

Da nyheden om Adams ankomst spredte sig ud i verden, accepterede tusindvis af de nærliggende stammefolk Vans og Amadons undervisning, mens pilgrimme måned efter måned fortsatte med at strømme ind i Eden for at byde Adam og Eva velkommen og hylde deres usynlige Fader.

Kort efter deres opvågning, blev Adam og Eva eskorteret til den formelle modtagelse på den store høj nord for templet. Denne naturlige bakke var blevet udvidet og forberedt til installation af verdens nye magthavere. Her bød Urantias modtagelsesudvalg ved middagstid denne søn og datter fra Satania systemet velkommen. Amadon var formand for dette udvalg, som bestod af tolv medlemmer og omfattede en repræsentant for hver af de seks Sangik racer; den fungerende chef for mellemvæsenerne; Annan, en loyal datter og repræsentant for Noditerne; Noa, søn af arkitekten og bygherren af haven som gennemførte hans afdøde fars planer; og de to bosiddende Livsbærere.

I programmet fulgte en overdragelse af ansvaret for planetens varetægt til Adam og Eva, af den øverste Melkisedek, chef for Rådet for administrationen på Urantia. Den Materielle Søn og Datter afgav troskabsed til de Højeste i Norlatiadek og til Mikael i Nebadon og blev proklameret herskere over Urantia af Van, som derved afsagde sig den titulære myndighed, som han i over et hundred og halvtreds tusinde år, havde holdt i kraft af samarbejdet med de Melkisedekske administratorer.

Adam og Eva var klædt i kongelige kåber ved denne lejlighed, da de formelt blev indsat som verdens herskere. Det var ikke alle kunsthåndværk fra Dalamatia der var gået tabt for verden; vævning blev stadig praktiseres i de dage af Eden.

Derefter hørte de ærkeenglens tilkendegivelse, og Gabriels udsendte stemme der dekreteret Urantias anden doms navneopråb og opstandelse af de sovende overlevende fra den anden domsperiode af nåde og barmhjertighed på 606 i Satania. Prinsens verdensorden er afsluttet, og Adams æra, den tredje planetariske epoke, tager sin begyndelse blandt scener af simpelt storhed. Urantias nye magthavere starter deres regeringstid under tilsyneladende gunstige betingelser, til trods for den verdensomspændende forvirring, forårsaget af deres forgængere ved magten på planeten, som havde nægtet at samarbejde

3. ADAM OG EVA LÆRER MERE OM PLANETEN

Nu, efter deres formelle installation, blev Adam og Eva smerteligt bevidste om deres planetariske isolation. Stilheden rådede i stedet for de velkendte informationsudsendelser, og alle kredsløb af udefra kommende planetarisk kommunikation var fraværende. Deres kollegaer i Jerusem var rejst til verdener, hvor alt forløb glat med en veletableret Planetprins og et erfaren personale klar til at modtage dem og kompetent til at samarbejde med dem i løbet af deres

første erfaringer på disse verdener. På Urantia havde oprøret imidlertid ændret alt. Her var Planetprinsen i højeste grad til stede, og selv om han var frataget det meste af sin magt til at arbejde med det onde, var han stadig i stand til at gøre Adams og Evas opgave vanskelig og til en vis grad farlig. Det var en alvorlig og desillusioneret Søn og Datter af Jerusem, der om aftenen vandrede gennem haven under en fuldmåne, og diskuterede planer for den næste dag.

Således sluttede den første dag for Adam og Eva på den isolerede Urantia, planeten som var blevet forvirret af Caligastias forræderi. De vandrede og talte til langt ud på natten, deres første nat på jorden - og det var så ensomt.

Adams anden dag på jorden blev brugt i session med de planetariske forvaltere og det rådgivende råd. Melkisedekerne, og deres partnere, lærte Adam og Eva mere om detaljerne i Caligastias oprør og resultatet af denne omvæltning på verdens udvikling. Og det var i det store hele, en nedslående historie, denne lange beretning om den dårlige forvaltning af verdens anliggender. De lærte om alle de forhold, der forårsagede det totale sammenbrud af Caligastias plan for at fremskynde den sociale udviklingsproces. De fik også en klar forståelse i det tåbelige det var at forsøge at opnå planetarisk udvikling uafhængigt af den guddommelige fremskridtsplan. Og således endte en trist, men oplysende dag - deres anden på Urantia.

Den tredje dag var afsat til en inspektion af haven. Fra de store passager fugle - fandorerne - så Adam og Eva ned over de store strækninger af haven, mens de blev transporteret gennem luften over dette, jordens smukkeste sted. Denne inspektionsdag sluttede med en enorm festmiddag til ære for alle, som havde arbejdet for at skabe denne Edens skønne og storslåede have. Igen, vandrede Sønnen og hans kone i haven til sent ud på natten under deres tredje dag, og talte om hvor enorme deres problemer var.

På den fjerde dag talte Adam og Eva til de forsamlede mennesker i haven. Fra installationshøjen talte de til folket om deres planer for rehabilitering af verden og skitserede de metoder, som de ønskede at etablere for at rette op på den sociale kultur fra de lave niveauer, som det var faldet til som følge af synd og oprør. Det var en stor dag, og den sluttede med en fest for det råd af mænd og kvinder, som var blevet udvalgt til at påtage sig ansvarsopgaver i den nye forvaltning af verdens anliggender. Vær opmærksom på! at såvel kvinder som mænd var i denne gruppe, og det var første gang sådan noget var sket på jorden siden tiden i Dalamatia. Det var en forbløffende nyhed at se Eva, en kvinde, delende hæder og ansvar med en mand i afviklingen af verdens anliggender. Således sluttede den fjerde dag på jorden.

Den femte dag blev brugt til at organisere den midlertidige regering, den administration, der skulle fungere indtil de Melkisedekske forvaltere forlod Urantia.

Den sjette dag var afsat til en inspektion af de mange typer af mennesker og dyr. Adam og Eva blev hele dagen eskorteret langs væggene mod øst i Eden, de inspicerede dyrelivet på planeten og fik en bedre forståelse om, hvad der måtte gøres for at bringe orden i forvirringen på en verden beboet af en sådan mangfoldighed af levende væsener.

Det overraskede meget dem, der ledsaget Adam på denne tur at iagttage, hvordan han fuldstændigt forstod de tusinder og atter tusinder af dyrs natur og funktion, der blev vist ham. I det øjeblik han kastede et blik på et dyr, var han i stand til at angive dets natur og adfærd. Adam kunne navngive alle væsentlige skabninger som han så med beskrivelse af oprindelse, art og funktion. De, som fulgte ham på denne inspektionstur vidste ikke, at verdens nye hersker var en af de mest førende eksperter i anatomi i hele Satania; og Eva var lige så dygtig. Adam forbløffet sine medarbejdere ved at beskrive skabninger af levende ting som vor for småt til at kunne ses med menneskeøjne.

Da den sjette dag af deres ophold på jorden var forbi, hvilede Adam og Eva for første gang i deres nye hjem i "mod øst for Eden". De første seks dage af deres eventyr på Urantia havde været meget hektiske, og de så med stor glæde frem til en hel dag i frihed fra alle aktiviteter.

Men omstændigheder ville det anderledes. Oplevelsen fra dagen som netop var gået, hvor Adam så intelligent og så udtømmende havde drøftet dyrelivet på Urantia, sammen med sin mesterlige tiltrædelsestale og hans charmerende måde, havde således vundet havens beboers hjerter og betaget deres sind, at de ikke kun helhjertet var rede til at acceptere den nyankomne Søn og Datter af Jerusem som herskere, men de fleste var næsten klar til at falde ned på jorden og tilbede dem som guder.

4. DEN FØRSTE OMVÆLTNING

Den nat, natten efter den sjette dag, mens Adam og Eva slumrede, indtræf der mærkelige ting i nærheden af Faderens tempel i den centrale del af Eden. Der, i det milde måneskin lyttede, hundreder af entusiastiske og begejstrede mænd og kvinder i timevis til deres leders lidenskabelige appel. De mente godt, men de kunne simpelthen ikke forstå enkelheden af deres nye herskers broderlige og demokratisk måde. Længe før daggry kom de nye og midlertidige administratorer af verdens anliggender næsten enstemmig til den konklusion, at Adam og hans kone var alt for beskedne og fordringsløse. De besluttede, at det guddommelige havde sænket sig til jorden i kropslig form, at Adam og Eva i virkeligheden var guder ellers så tæt på sådan en stilling, at de var værdige til at blive tilbedt med ærbødighed.

De fantastiske begivenheder i Adams og Evas første seks dage på jorden var alt for meget for verdens bedste mænd og for deres uforberedte sind; det snurrede rundt i hovederne på dem; de bukkede under for forslaget om at bringe det ædle par op til Faderen tempel ved middagstid, så alle kunne bøje sig i respektfuld tilbedelse og kaste sig i støvet i ydmyg underkastelse. Havens beboere var alvorligt troende i alt dette.

Van protesterede. Amadon var fraværende, da han var ansvarlig for den æresvagt der opholdt sig natten over med Adam og Eva. Men Vans protest blev fejlet til side. Han fik at vide, at han ligeledes var alt for beskedne, for fordringsløs; at han selv ikke var langt fra en Gud selv. Hvordan ellers havde han levet så længe på jorden, og hvordan havde han skabt sådan en stor begivenhed som fremkomsten af Adam? Da de ophidsede Edenitere ville gribe ham og føre ham op til bjerget for tilbedelse, banede Van sig vej ud gennem folkemassen, og da han var i stand til at kommunikere med mellemvæsener, sendte han deres leder i al hast til Adam.

Det var nær begyndelsen på deres syvende dag på jorden, da Adam og Eva hørte den overraskende nyhed om forslaget fra disse velmenende, men vildledte dødelige. Selv mens passagerfuglene hurtigt strakte deres vinger ud klar til at bringe dem til templet, transporterende mellemvæsenerne, som kunne gøre sådanne ting, Adam og Eva til Faderen tempel. Det var tidligt om morgenen den syvende dag, da Adam fra højen hvor de for nyligt var blevet modtaget, holdt en gennemgang af de forskellige klasser af guddommelige Sønner og gjorde det klart for disse jordiske sind, at kun Faderen og dem, som han anviser blive tilbedt. Adam gjorde det klart, at han ville acceptere enhver ære og modtage al respekt, men aldrig guds tilbedelse!

Det var en skelsættende dag, og lige før middag, omtrent samtidig med den serafiske budbringers ankomst medbringende Jerusems anerkendelse af installationen af verdens herskere, bevægede Adam og Eva, sig ud fra mængden, pegede på Faderens tempel og sagde: "Gå I nu til det materielle symbol for Faderens usynlige tilstedeværelse og bøj jer i tilbedelsen af ham, som har skabt os alle, og som holder os levende. Lad denne handling være et højtideligt løfte om, at du aldrig mere vil blive fristet til at tilbede andre end Gud." De gjorde alle, som Adam instruerede. Den Materielle Søn og Datter stod alene på bjerget med bøjede hoveder, mens folk kastede sig til jorden omkring templet.

Dette var oprindelsen af sabbatdagens tradition. Altid i Eden var den syvende dag ved middagstid afsat til forsamling i templet; længe var det skik at man afsatte denne dag til selvudvikling. Formiddagen var helliget fysisk træning, middagstid til åndelig tilbedelse, om eftermiddagen til sinds udvikling, mens aftenen blev brugt i selskabeligt samvær. Dette var aldrig nogen lov i Eden, men det var den skik der gjaldt, så længe den Adamiske administration herskede på jorden.

5. ADAMS ADMINISTRATION

I næsten syv år efter Adams ankomst forblev Melkisedek forvalterne på vagt, men til sidst kom den tid, da de overlod administrationen af verdens anliggender til Adam og vendte tilbage til Jerusem.

Afskedsceremonien af forvalterne tog hele dagen, og i løbet af aftenen gav de enkelte Melkisedekere Adam og Eva deres afskeds råd og bedste ønsker. Adam havde flere gange anmodet sine rådgivere til at forblive på jorden med ham, men disse andragender blev altid afvist. Tiden var kommet, da de materielle Sønner måtte påtage sig det fulde ansvar for gennemførelsen af verdens anliggender. Så ved midnat, forlod Satantias seraftransport planeten med fjorten væsener til Jerusem, transformationen af Van og Amadon sker samtidig med de tolv Melkisedekers afgang.

Alt gik for en tid rimeligt godt på Urantia, og det viste sig, at Adam i sidste ende ville være i stand til at udvikle en plan for at fremme en gradvis udvidelse af Edens civilisation. I overensstemmelse med Melkisedekernes rådgivning, begyndte han at fremme de forskellige former for kunsthåndværk med tanken om at udvikle handelsforbindelser med omverdenen. Da Eden blev opløst, var der over hundrede primitive håndværkerfabrikker i drift, og omfattende handelsforbindelser med stammerne i nærområdet var blevet etableret.

Igennem mange tidsaldre var Adam og Eva blevet instrueret i teknikken med at forbedre en verden som var klar til deres specialiserede bidrag til fremme af den evolutionære civilisation; men nu stod de ansigt til ansigt med presserende problemer, såsom at indføre lov og orden i en verden af vilde, barbarer og halvciviliserede mennesker. Bortset fra eliten af jordens befolkning, der var samlet i haven, var der kun nogle få grupper, her og der, som var klar til modtagelse af den Adamiske kultur.

Adam gjorde en heroisk og beslutsom indsats for at etablere en verdensregering, men han mødtes med stædig modstand fra alle sider. Adam havde allerede sat et system i drift af gruppekontrol overalt i Eden og havde af alle disse selskaber dannet et organisationsnetværk i Edens forbund. Men problemer, alvorlige problemer, fulgte, når han gik udenfor haven og forsøgte at tilpasse disse ideer til de fjertliggende stammer. I det øjeblik Adams associerede begyndte at arbejde uden for haven, mødte de den direkte og velplanlagte modstand fra Caligastia og Daligastia. Den faldne Prins var blevet afsat som verdens hersker, men han var ikke blevet fjernet fra planeten. Han var stadig til stede på jorden og kunne, i hvert fald til en vis grad modstå alle Adams planer for rehabilitering af det menneskelige samfund. Adam forsøgte at advare racerne mod Caligastia, men opgaven blev gjort meget vanskeligt, fordi hans ærkefjende var usynlig for øjnene af de dødelige.

Selv blandt Edeniterne fandtes der forvirrede sind, der hældte til Caligastias undervisning i uhæmmet personlig frihed; og de forårsagede Adam problemer uden ende. Altid var de klar til at afspore de mest omhyggelige planer for en ordnet fremadskridende og solid udvikling. Adam blev til sidst tvunget til at trække sit program for en øjeblikkelig socialisering tilbage. Han vendte tilbage til Vans organiseringsmetode, og opdelte Edeniterne i kompagnier på et hundrede mennesker med en kaptajn for hvert kompagni og en løjtnant med ansvar for hver gruppe på ti personer.

Adam og Eva var kommet for at etablere en repræsentativ regering i stedet for monarki, men de fandt ingen regering værdig til navnet på hele jordens overflade. Indtil videre opgav Adam alle forsøg på at etablere en repræsentativ regering, og før sammenbruddet af Edens regime lykkedes det ham at etablere næsten hundrede afsidesliggende handel og sociale centre, hvor stærke individer regerede i hans navn. De fleste af disse centre var på forhånd blevet organiseret af Van og Amadon.

Udsendelse af ambassadører fra en stamme til en anden er fra Adams tid. Dette var et stort skridt fremad i udviklingen af et statsstyre.

6. ADAMS OG EVAS HJEMMELIV

Markområdet for Adams familie omfattede lidt over et tusinde tre hundrede hektar. Umiddelbart omkring dette hjemsted var der planlagt plads til bosættelse af mere end tre hundrede tusinde af familiens racerene afkom. Men kun den første enhed af de forventede bygninger blev nogensinde bygget. Før Adams familie nåede at vokse større end disse tidlige bygninger var hele Edens plan blevet ødelagt, og haven forladt.

Adamson var den førstefødte af den violette race på Urantia, og efter ham fødtes hans søster og Eveson, Adam og Evas anden søn. Eva var mor til fem børn, inden Melkisedekerne afrejste - tre sønner og to døtre. De to næste var tvillinger. Hun fødte treogtres børn, toogtredive døtre og enogtredive sønner, før misligholdelsen. Da Adam og Eva forlod haven, bestod deres familie af fire generationer og sammenlagt 1.647 racerene efterkommere. De havde toogfyre børn efter at de havde forladt haven, med undtagelse af de to efterkommer, hvis forældre tilhørte den dødelige race på jorden. Dette inkluderer ikke Adamiske forældreskab til børn blandt Noditerne og de evolutionære racer.

Adams børn fik ikke mælk fra dyr, når de ophørte med at die ved moderens bryst ved et år. Eva havde adgang til mælk fra et stort udvalg af nødder og saft af mange frugter og kendte til disse fødevarers kemi og energiindhold, kombinerede hun dem for passende næring af hendes børn, indtil fremkomsten af tænder.

Selv om fødevarer blev kogt overalt udenfor Adams direkte boligområde, var der ingen kogning i Adams husholdning. De fandt deres fødevarer - frugt, nødder og korn - klart tilberedt som de modnet. De spiste en gang om dagen, kort efter middagstid. Adam og Eva indtog også "lys og energi" direkte fra bestemte rumudstrålinger i samarbejde med frugterne fra livets træ.

Adams og Evas kroppe afgav en let lysskær, men de bar altid tøj i overensstemmelse med deres medarbejders skik. Selv om de var meget letpåkledte i løbet af dagen, iførte de sig aftenkåbe om aften. Oprindelsen af den traditionelle glorie omkring hovederne på formodede fromme og hellige mænd går tilbage til Adam og Evas dage. Da lysskæret fra deres kroppe, som stort set var skjult af tøj, kunne man kun mærkbart se udstrålingen fra deres hoveder. Adamsons efterkommerne portrætterede altid på denne måde deres koncept af enkeltpersoner, som de anså som værende usædvanlig i spirituel udvikling.

Adam og Eva kunne kommunikere med hinanden og med deres umiddelbare børn over en afstand på omkring 80 kilometer. Denne tankeudveksling skete ved hjælp af de følsomme gasfyldte hulrum beliggende i umiddelbar nærhed af deres hjernestrukturer. Med denne mekanisme kunne de sende og modtage tankesvingninger. Men denne evne blev straks suspenderet når sindet hengav sig til ondskabens splid og ødelæggelse.

Adams børn gik i deres egne skoler, indtil de var seksten år, og de større børn lærte de yngre. De yngste skiftede aktiviteter hver halve time, de ældre hver time. Det var bestemt en ny syn på Urantia at se, hvordan de af Adam og Evas børn legede, glade og spændende aktivitet bare for ren og skær sjov. Legen og humor af nutidens racer stammer i vid udstrækning fra den adamiske race. Alle Adamiter havde en stor påskønnelse af musik samt en skarp sans for humor.

Gennemsnitsalderen for forlovelse var atten år, og disse unge påbegyndte derefter på en to års undervisningsforløb som forberedelse til at påtage sig ægteskabelige forpligtelser. Ved tyveårsalderen var de berettigede til ægteskab; og efter giftermålet begyndte de deres livsværk eller påbegyndte særlig forberedelse til det.

Nogle senere efterfølgende nationers skik med at tillade kongelige familier, som angiveligt nedstammede fra guderne, at bortgifte søstre med deres brødre, stammer fra traditioner hos Adams efterkommer - som nødvendigvis skal gifte sig med hinanden. Vielserne for familiemedlemmerne af første og anden generation i haven var altid udført af Adam og Eva.

7. LIVET I HAVEN

Med undtagelse af fire år i de vestlige skoler boede og arbejdede Adams børn "mod øst i Eden". De blev trænet intellektuelt, indtil de var seksten år i overensstemmelse med metoderne fra skolerne i Jerusem. Fra 16 til 20 år blev de undervist i Urantias skoler i den anden ende af haven, hvor de også virkede som lærere for de små klasser.

Hele formålet med det vestlige skolesystem af Eden var social tilpasning. Formiddagsperioderne var afsat til praktisk havebrug og landbrug, eftermiddagsperioderne til konkurrencedygtige lege. Aftenen var ansat til socialt samvær og dyrkning af personlige venskaber. Religøs og seksuel uddannelse blev betragtet som en opgave for hjemmet, en forpligtelse for forældrene.

Undervisningsprogrammet i disse skoler omfattede undervisning i følgende:

1. Sundhed og kropspleje.
2. Den gyldne regel, normen for socialt samvær.
3. Forholdet af individuelle rettigheder til gruppe rettigheder og til fællesskabets socialforpligtelse.
4. Jordens forskellige racers historie og kultur.
5. Metoder til at fremme og forbedre verdenshandelen.

6. Koordinering af modstridende pligter og følelser.

7. Dyrkningen af leg, humor, og konkurrencedygtige erstatninger for fysisk kamp.

Skolerne, og faktisk enhver aktivitet i haven, var altid åben for besøgende. Ubevæbnede observatører havde i korte besøg frit adgang til Eden. For længere ophold i haven måtte en Urantianer "godkendes." Han blev instrueret i planen og formålet med Adams overdragelse. Han måtte tilkendegive sin hensigt om at deltage i dette arbejde, og derefter erklære sin loyalitet til Adams samfundsstyre og den åndelig suverænitæt af den Universelle Fader.

Lovene i haven var baseret på de ældre forskrifter i Dalamatia og blev bekendtgjort under syv hovedområder:

1. Lovgivningen om sundhed og sanitet.
2. De sociale bestemmelser i haven.
3. Bestemmelserne om udveksling af råvarer og handel.
4. Lovene om rent og ærligt spil og konkurrence.
5. Lovene for hjemmelivet.
6. De civilretslige bestemmelser i den gyldne regel.
7. De syv buds øverste moralske adfærd.

Edens moralske lov var lidt anderledes end de syv bud i Dalamatia. Men Adamitterne lærte yderligere mange andre grunde til disse påbud. For eksempel når det gjaldt forbuddet mod mord, så blev den iboende Tankeretter præsenteret som en grund til ikke at ødelægge menneskeliv. De lærte, at »den, som udgyder menneskeblod, hans blod skal af mennesker blive udgydt, thi Gud har gjort mennesket i sit billede."

Tidspunktet for den offentlige gudstjeneste i Eden var middagstid; solnedgang var timen for tilbedelse i familien. Adam gjorde sit bedste for at fraråde brugen af faste bønner, og underviste om at bønner for at være effektiv måtte være helt individuel, at den måtte være " sjælens ønske" men Edenitterne fortsatte med at bruge bønner og formularer som var gået i arv fra tiderne i Dalamatia. Adam forsøgte også at erstatte ofringer med blod i de religiøse ceremonier med udbud af jordens frugter, men han havde gjort få fremskridt inden haven gik i opløsning.

Adam forsøgte at undervise menneskeracerne i ligestilling mellem kønnene. Den måde Eva arbejdede ved siden af hendes mand gjorde et dybt indtryk på alle beboere i haven. Adam lærte dem absolut, at kvinden er ligeværdig med manden, begge bidrager de til livsfaktorer, som forener sig og danner et nyt væsen. Hidtil havde menneskeheden antaget, at al forplantning boede i " faderens lænd." De havde betragtet moderens funktion til kun at nære den ufødte og pleje den ammende nyfødte.

Adam underviste sine samtidige alt de kunne forstå, men der var ikke meget, relativt set. Ikke desto mindre så de mere intelligente af jordens menneskeracer ivrigt frem til det tidspunkt, hvor de ville få lov til at gifte sig med de højerestående børn af den violette race. Sikken en anden verden Urantia ville være blevet, hvis denne store plan for racernes forbedring var blevet gennemført! Selv om det gik som det gjorde blev resultatet af den lille mængde blod fra denne importerede race en stor gevinst som tilfældigvis kom de evolutionære folkeslag til gavn.

Således arbejdede Adam for velfærd og forbedring af den verden hvor han boede. Det var en vanskelig opgave at føre disse blandede og andet end racerene folk på en bedre vej.

8. SKABEELSESLEGENDEN

Historien om skabelsen af Urantia på seks dage var baseret på traditionen om at Adam og Eva havde brugt bare seks dage i deres oprindelige undersøgelse af haven. Denne omstændighed gav næsten et hellig stempel af ugen som

tidsperiode. Ugen blev oprindeligt indført af dalamatierne. Det var ikke forudbestemt at Adam ville bruge seks dage til at inspicere haven og formulere de foreløbige organisationsplaner. Det blev udarbejdet fra dag til dag. Udvælgelsen af den syvende dag til tilbedelse var helt sekundært i forhold til de faktiske omstændigheder som hermed er beskrevet.

Legenden om at verden blev skabt på seks dage var en eftertanke, faktisk mere end tredive tusinde år bagefter. En del af fortællingen, solen og månens pludselige tilsynkomst - kan være opstået fra sagnene om at verden kom ud fra en tæt rumsky af små stofpartikler, som længe havde skjult både sol og måne.

Historien om at Eva blev skabt ud af Adams ribben er en forvirret sammenblanding af Adams ankomst og den himmelske kirurgi i forbindelse med udveksling af levende substanser forbundet med Planetprinsens kommende legemlige personale mere end fire hundred og halvtreds tusind år tidligere.

Størstedelen af verdens befolkninger er blevet påvirket af den tradition, at Adam og Eva havde fysiske legemer skabt til dem ved deres ankomst på Urantia. Troen på at mennesket var blevet skabt af ler blev spredt over næsten hele den østlige halvkugle. Denne tradition kan spores fra de Filippinske øer, verden rundt hele vejen til Afrika. Mange grupper accepteret denne historie om, at mennesket er opstået af ler gennem en særlig form for skabelse i stedet for de tidligere trosopfattelser om den igangværende skabelse - evolution.

Udenfor indflydelse fra Dalamatia og Eden, lændede menneskeheden til opfattelse af den gradvise opstigning af den menneskelige race. Evolutionens faktum er ikke en moderne opdagelse. Fortidens mennesker forstod den langsomme og evolutionære karakter af menneskets udvikling. De tidlige grækere havde klare ideer om dette på trods af deres nærhed til Mesopotamien. Selv om de forskellige racer på jorden desværre blev forvirret i deres forestillinger om evolutionen, ikke desto mindre, troede og lærte mange af de primitive stammer at de var efterkommere af forskellige dyr. Primitive folkeslag tog for skik at udvalgte til deres "totem" dyr som de formodede at de stammede fra. Visse nordamerikanske indianerstammer troede de stammede fra bævere og prærieuulve. Visse afrikanske stammer hævder, at de nedstammer fra hyænen, en malaysisk stamme fra lemur, en New Guinea gruppe fra papegøjen.

Babylonierne, på grund af den umiddelbare kontakt med resterne af den adamiske civilisation, udvidede og forskønnede historien om menneskets skabelse; de hævdede, at mennesket nedstammede direkte fra guderne. De holdt sig til en aristokratisk oprindelse for mennesket, som også var uforenelig med læren om at mennesket var skabt af ler.

Det Gamle Testaments skabelsesberetning daterer sig fra en tid langt efter Moses; han lærte aldrig hebræerne sådan en forvrænget historie. Men han præsenterede en enkel og kondenseret fortælling om skabelsen til israelitterne, i håb om derved at styrke sin opfordring til at tilbede Skaberen, den Universelle Fader, som han kaldte Herren, Israels Gud.

I sin tidligste undervisning, forsøgte Moses klogt nok ikke at gå tilbage fra Adams tid, og da Moses var hebræerne øverste lærer, blev historierne om Adam tæt forbundet med skabelsesberetningen. Det forhold at de tidligere traditioner kendte til en civilisation før Adams fremgår klart af, at senere tekstbearbejdere, der havde til hensigt at udrydde enhver henvisning til menneskelige forhold før Adams tid, forsøgte at fjerne afslørende henvisning til Kains emigration til "landet Nod", hvor han tog sig en hustru.

Hebræerne havde i lang tid efter deres ankomst til Palæstina intet udbredt skriftsprog. De lærte at anvende et alfabet fra deres tilstødende naboer, filistrene, som var politiske flygtninge fra den højerestående civilisation på Kreta. Hebræerne helligede sig først til lidt skrivning omkring 900 f.Kr., og fordi de ikke havde noget skriftsprog før dette sene tidspunkt, cirkulerede der flere forskellige skabelsesberetninger blandt dem, men efter fangenskabets i Babylon, hældede de mere mod at acceptere en ændret mesopotamisk version.

Jødisk tradition blev krystalliseret om Moses, og fordi han forsøgte at spore afstamning af Abraham tilbage til Adam, antog jøderne, at Adam var den første af hele menneskeslægten. Jahve var skaberen, og eftersom at Adam skulle være den første mand, måtte Jahve have skabt verden lige før han skabte Adam. Siden blev traditionen om Adams seks dage vævet ind i historien, med det resultat, at næsten tusind år efter Moses ophold på jorden blev traditionen med skabelsen på seks dage nedskrevet og efterfølgende tilskrevet Moses.

Da de jødiske præster vendte tilbage til Jerusem, havde de allerede færdigskrevet deres fortælling om altings begyndelse. Snart hævdede de, at denne redegørelse var en nyligt opdaget historie om skabelsen skrevet af Moses. Men

samtidens hebræere omkring 500 f.Kr. anerkendte ikke disse skrifter for at være guddommelige åbenbaringer; de så på dem næsten som senere folk betragter mytologiske fortællinger.

Dette falske dokument, som blev anset for at være Moses lære, blev bragt til Ptolemæus kendskab. Han var en græsk konge af Ægypten, som fik det oversat til græsk af en kommission af halvfjerds lærde til sit nye bibliotek i Alexandria. Så fandt denne redegørelse sin plads blandt de skrifter som senere er blevet en del af de senere samlinger af de "hellige skrifter" i hebræernes og i de kristnes religion. En identifikation med disse teologiske systemer, førte til at sådanne begreber i lang tid havde en dybtgående påvirkning af filosofien hos mange af Vestens folk.

De kristne lærere fastholdt troen på at menneskeheden var blevet skabt på befaling, og alt dette førte direkte til fremkomsten af hypotesen om at der én gang var en guldalder med utopisk lyksalighed og til teorien om menneskets eller overmenneskets fald som en forklaring til den ikke utopiske tilstand af samfundet. Disse livssyn og menneskets plads i universet var i bedste fald nedslående fordi det byggede på en tro på tilbageskridt snarere end på fremskridt, samtidig som den antydte en hævngherrig guddom, som havde udgydt sin vrede over menneskeheden som gengældelse for de fejl visse tidligere planetariske administratorer havde begået.

Den "guldalder" er en myte, men Eden var en kendsgerning, og havens civilisation brød virkelig sammen. Adam og Eva virkede i haven i et hundred og sytten år, indtil de på grund af Evas utålmodighed og Adams fejlskøn, tog den frihed at afvige fra den foreskrevne vej og dermed hurtigt bragte katastrofe over sig selv og ødelæggende retardering over Urantias udviklingsmæssige fremskridt

[Fortalt af SolonIa, det serafiske "stemme i haven."]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 75

ADAMS OG EVAS MISLIGEHOLDELSE

EFTER mere end hundrede års indsats på Urantia, kunne Adam se meget få fremskridt uden for haven; omverdenen som helhed synes ikke at blive meget bedre. Realiseringen af raceforbedringen syntes at være langt ude i fremtiden, og situationen syntes så desperat som om at den krævede noget der kunne give lindring, selv om det ikke var forudset i de oprindelige planer. Det var i det mindste, hvad der ofte passeret gennem Adams sind, og han udtrykte det ofte til Eva. Adam og hans kone var loyale, men de var isoleret fra deres jævnaldrende, og de var meget foruroliget over den elendige situation deres verden befandt sig i.

1. URANTIAS PROBLEM

Adams opgave på den eksperimenterende, oprørsramte, og isoleret Urantia var en formidabel virksomhed. Den Materielle Søn og Datter blev tidligt opmærksom på hvor svært og kompleks deres planetariske opgave var. Ikke desto mindre gik de modigt i gang med opgaven at løse deres mangfoldige problemer. Når de ville beskæftige sig med det yderst vigtige arbejde for at fjerne det defekte og degenererede fra menneskeracerne, var de helt fortvivlede. De kunne ikke se nogen vej ud af dilemmaet, og de kunne ikke rådføre sig med deres overordnede hverken på Jerusem eller Edentia. Her var de isoleret og dag for dag blev de konfronteret med nogle nye og komplicerede virvar, nogle problemer, der syntes at være uløselige.

Under normale forhold er det første arbejde af en Planetarisk Adam og Eva at koordinere og blande racerne. Men på Urantia syntes et sådant projekt temmelig håbløs, for selvom racerne var biologisk levedygtige, så var de aldrig blevet rensat for deres retarderede og defekte familietræk.

Adam og Eva befandt sig på en sfære som var helt uforberedt på proklamationen af menneskeligt broderskab, en verden famlede omkring i et elendigt åndeligt mørke og besat af en forvirring som bare var blevet værre af, at den foregående administration var gået galt. Sind og moral befandt sig på et lavt niveau, og i stedet for at begynde med opgaven om at opnå religiøs enhed, skulle de begynde helt forfra på ny med at arbejde med at konvertere indbyggerne til de mest simple former for religiøs overbevisning. I stedet for at finde et sprog klar til at tages i brug, blev de mødt med den verdensomspændende forvirring af hundreder og atter hundreder af lokale dialekter. Ingen Adam af den planetariske tjeneste var nogensinde blev sat ned på en vanskeligere verden; forhindringerne syntes uovervindelige og problemerne umuligt for skabningerne at løse.

De var isolerede, og den enorme følelse af ensomhed som tyngede dem var så meget mere forstærket af den tidlige afgang af de Melkisedekske forvaltere. Kun indirekte ved hjælp af engleklasserne, kunne de kommunikere med nogle væsener udenfor planeten. Langsomt aftog modet hos dem, deres humør faldt, og nogle gange var deres tro tæt på at vakle.

Dette er det sande billede af disse to ædle sjæles forfærdelse, da de overvejede de opgaver, som de stod overfor. De var begge meget opmærksomme på den enorme foretagende det var at gennemføre deres planetariske opgave.

Sandsynligvis havde ingen Materielle Sønner i Nabadon nogensinde stødt på en sådan vanskelig og tilsyneladende håbløs opgave som den Adam og Eva mødte i Urantias sørgelige situation. Men, de ville imidlertid engang til sidst være blevet mødt med succes hvis de været mere fremsynede og tålmodige. Begge, især Eva, var alt for utålmodig; de var ikke villige til at slå sig ned på den lange, lange udholdenhedsprøve. De ønskede at se nogle umiddelbare resultater, og det gjorde de, men de resultater som de på sin vis nåede, viste sig højst ødelæggende både til dem selv og for deres

verden.

2. CALIGASTIAS INTRIGE

Caligastia besøgte ofte haven og holdt mange forhandlinger med Adam og Eva, men de var urokkelige overfor alle hans forslag om kompromis og hensynsløse genveje. De havde med egne øjne set nok af resultaterne af oprørets konsekvenser for udviklingen af en effektiv immunitet mod alle sådanne insinuerende forslag. Selv den unge generation blandt Adams efterkommere var upåvirket af Caligastias tilnærmelser. Selvfølgelig havde hverken Caligastia eller hans associerede magt til at påvirke noget individ mod dennes vilje, meget mindre at overtale Adams børn til at gøre forkert.

Man skal huske, at Caligastia stadig var den titulære Planetprins på Urantia, en vildledt men ikke desto mindre højtstående Søn af lokaluniverset. Han var først endeligt afsat under Kristus Michaels tid på Urantia.

Men den faldne prins var vedholdende og beslutsom. Han opgav hurtigt at bearbejde Adam og besluttede at prøve et snu flanke angreb på Eva. Den onde konkluderede, at den eneste chance for succes lå i en behændig udnyttelse af relevante personer, der tilhørte de højere lag af Noditerne, efterkommere af dem, der engang var hans legemlige medarbejderes personale. Derfor blev planerne lagt til at fange moderen til den violette race.

Evas havde aldrig den mindste hensigt til nogensinde at gøre noget, der ville være i strid med Adams planer eller kompromitterede deres planetariske tillid. Med kendskab om tendensen hos kvinden til at ønske umiddelbare resultater frem for langsigtet planlægning efter mere fjerntliggende virkninger, havde Melkisedekerne, før afrejse, især indskærpet Eva med hensyn til de særlige farer som var forbundet med deres isolerede position på planeten og havde især advarede hende om aldrig at afvige fra sin mands side, dvs. ikke at foretage nogen personlige eller hemmelige metoder til at fremme deres fælles projekter. Eva havde højst samvittighedsfuldt fulgt disse instruktioner for mere end hundrede år, og det faldt hende ikke ind, at nogen fare var forbundet til de stadig mere private og fortrolige besøg hun havde med en vis Nodit leder ved navn Serapatatia. Hele affæren udviklede sig så gradvist og naturligt, at hun blev overrumplet.

Havens beboere havde været i kontakt med Noditerne siden de tidlige dage af Eden. De havde fået meget værdigfuld hjælp fra disse blandede efterkommere af oprørske medlemmer af Caligastias personale og havde haft et omfattende samarbejde med dem, og gennem dem skulle Edens regime nu komme til at møde sin fuldstændige undergang og endelig omstyrtelse.

3. EVA UDSÆTTES FOR FRISTELSEN

Adam havde lige afsluttet sine første hundrede år på jorden, da Serapatatia, på sin fars død, blev leder for Noditstammernes vestlige eller syriske pagt. Serapatatia var en brunhudet mand, en strålende efterkommer af den engang tidligere chef for sundhedskommissionen i Dalamatia i dennes giftermål med en af den blå races mesterlige kvindelige begavelser fra disse fjerntliggende dage. I alle tiderne derefter havde denne linje været ved magten og udøvede en stor indflydelse blandt de vestlige Noditstammer.

Serapatatia havde besøgt haven adskillige gange og var blevet dybt imponeret over det retfærdige i Adams sag. Kort tid efter at han havde overtaget ledelsen af de syriske Noditer bekendtgjorte han sin hensigt om at etablere en filial tilknytning til Adams og Evas arbejde i haven. De fleste af hans folk sluttede sig til ham i dette program, og Adam glædede sig over nyheden om, at den mest magtfulde og den mest intelligente af alle stammerne i nabolaget var gået over til at støtte programmet for verdens forbedringer; det var afgjort opmuntrende. Kort tid efter denne store begivenhed, arrangerede Adam og Eva i deres eget hjem en modtagelse for Serapatatia og hans nye medarbejdere.

Serapatatia blev en af de dygtigste og effektive af alle Adams medhjælpere. Han var absolut ærlig og helt igennem oprigtig i alle sine aktiviteter; han var aldrig bevidst, og heller ikke senere, klar over, at han blev brugt som et indirekte redskab for den snu Caligastia.

Snart blev Serapatatia næstformand for Edens kommission for stammerelationer, og mange planer blev udarbejdet for en mere energisk forfølgelse af arbejdet om at vinde de fjerntliggende stammer til havens sag.

Han holdt mange konferencer med Adam og Eva - især med Eva - og de drøftede mange planer for at forbedre deres metoder. En dag under en samtale med Eva, gik det op for Serapatatia at det ville være meget nyttigt, hvis, mens man ventede på at der skulle samles et stort antal af den violette race, i mellemtiden kunne gøre noget umiddelbart for at fremme de nødlidende ventende stammer. Serapatatia hævdede, at hvis Noditerne, som den mest progressive og kooperative race, kunne få en leder, der blev født med en del af sin oprindelse i den violette race, så ville dette udgøre et stærkt bånd til at binde disse folk tættere til haven. Alt dette blev nøgternt og ærligt anset for at være til gavn for verden, da dette barn, der skulle opdrættes og uddannet i haven, ville udøve en stor og fordelsagtig indflydelse over sin fars folk.

Det skal igen understreges, at Serapatatia var helt ærlig og helt oprigtig i alt, hvad han foreslog. Han havde aldrig engang mistanke om, at han spillede i hænderne på Caligastia og Daligastia. Serapatatia var helt loyal over for planen om at opbygge en stærk reserve af den violette race, inden man forsøgte den verdensomspændende forbedring af de forvirrede folk på Urantia. Men dette ville kræve flere hundrede år at fuldbyrde, og han var utålmodig; han ønskede at se nogle umiddelbare resultater - noget i hans egen levetid. Han gjorde det klart for Eva at Adam ofte var modløs over at se hvor lidt, der var blevet udført for at forbedre verden.

For mere end fem år var disse planer hemmeligt blevet modnet. Til sidst havde de udviklet sig til det punkt, hvor Eva indvilget i, at holde et hemmelig forhandling med Cano, den aktive leder af den nærliggende koloni af venlige Noditer og den mest skarpsindige blandt dem. Cano var meget sympatisk indstillet til Adams regime; Faktisk var han den oprigtig åndelige leder af nærområdernes Noditer der ønskede at have venskabelige forbindelser med haven.

Det skæbnesvangre møde fandt sted en efterårsaften, ikke langt fra Adam hjem. Eva havde aldrig før mødt den smukke og entusiastiske Cano - og han var en fremragende eksemplar af den overlegne fysik og det enestående intellekt, som var gået i arv fra hans fjerntliggende stamfædre blandt Prinsens personale. Cano var også fast overbevist om retfærdigheden i Serapatatia projekt. (Udenfor haven, var seksuelle forbindelser med mange partner en fælles praksis.)

Påvirket af smiger, entusiasme og stor personlig overtalelse, aftalte Eva derefter når og hvor til at indlade sig i det meget omtalte foretagende, at tilføje sin egen lille plan for at redde verden til den større og mere vidtrækkende guddommelige plan. Før hun helt klar over, hvad der forgik, var det fatale skridt taget. Det blev gjort.

4. INDSIGTEN OM MISLIGHOLDELSE

Det himmelske liv på planeten var i bevægelse. Adam indså, at noget var galt, og han bad Eva komme afsides med ham i haven. Nu hørte Adam for første gang hele historien om den længe næret plan for at accelerere verdensforbedringen ved at handle samtidigt på to fronter: færdiggørelsen af den guddommelige plan i takt med implementeringen af Serapatatia projektet.

Da den Materielle Søn og Datter således talte sammen i den månebelyste have, irettesatte "stemmen i haven" dem for ulydighed. Den stemme var ingen anden end min egen meddelelse til parret i Eden, at de havde overtrådt havens pagt; at de ikke havde adlydt Melkisedekernes anvisninger; at de havde gjort sig skyldige i misligholdelse i udførelsen af deres tillids eder til universets herskere.

Eva havde givet samtykke til at deltage i udøvelsen af godt og ondt. Det er godt at udføre den guddommelige plan; synd er en bevidst overtrædelse af den guddommelige vilje; det onde er at uoverensstemmelse af planer og tilpasningsproblemer med efterfølgende disharmoni i universet og forvirring på planeten.

Hver gang parret havde spist af frugten fra livets træ, var de blevet advaret af den bevogtende ærkeengel til ikke at give efter for Caligastias forslag om at kombinere godt og ondt. De var blevet således formanede: "Den dag, hvor du sammenblander godt og ondt, skal du helt sikkert blive som de dødelige af verden; du skal helt sikkert dø."

Eva havde fortalt Cano om denne ofte gentagne advarsel på det skæbnesvangre tidspunkt af deres hemmelige møde, men Cano, som ikke forstod vigtigheden eller betydningen af sådanne formaninger, havde forsikret hende om, at mænd og kvinder med gode motiver og sande hensigter ikke kunne gøre noget ondt; at hun helt sikkert ikke skulle dø, men hellere leve på ny i skikkelse af deres afkom, som ville vokse op til at velsigne og stabilisere verden.

Selv om dette projekt til at modificere den guddommelige plan var blevet udtænkt og udført med oprigtighed og med kun de højeste motiver om verdens velfærd, var det et udtryk for at det var ondt, fordi den repræsenterede den forkerte måde at opnå retfærdige mål, fordi den afveg fra den rette vej, fra den guddommelige plan.

Sandt var det, at Eva havde fundet Cano behageligt at se på, og hun indså alt, som hendes forfører lovede i form af "ny og øget viden om menneskelige anliggender og fremskyndet forståelse af den menneskelige natur som et supplement til forståelsen af den adamiske natur."

Jeg talte med den violette races far og mor den aften i haven, som i løbet af de triste omstændigheder blev min pligt. Jeg lyttede til hele historien om alt det, som førte frem til moder Evas misligholdelse og gav dem begge råd og vejledning om den øjeblikkelige situation. En del af denne rådgivning, fulgte de; andre fulgte de ikke. Denne konference fremstår i jeres skrifter som " Herren Gud kaldte på Adam og Eva i haven og sagde, "Hvor er du?" Det var skik hos senere generationer at tilskrive alt usædvanlige og ekstraordinært enten naturligt eller åndeligt, for at være Guds personlige indgriben.

5. KONSEKVENSERNE AF MISLIGHOLDELSEN

Evas desillusion var virkelig patetisk. Adam indså til fulde situationens alvor, og selv om hans hjerte var sønderknust og modløst, havde han kun medlidenhed og sympati for sin vildfarne kone.

I sin fortvivlelse indså han deres fiasko, så dagen efter Evas fejltrin, opsøgte Adam Laotta, den højt begavet Noditkvinde, som var leder af de vestlige skoler i haven, og med overlæg begik han den samme dumhed som Eva. Du må ikke misforstå; Adam blev ikke bedraget; han vidste præcis, hvad han gjorde. Han havde bevidst valgt at dele skæbne med Eva. Han elskede sin kone med en overmenneskelig hengivenhed, og tanken om muligheden for en ensom nattevagt på Urantia uden hende var mere end han kunne bære.

Da de hørte, hvad der var sket med Eva, blev de rasende indbyggere i haven uregerlige; de erklærede krig mod det nærliggende Noditsamfund. De stormede ud gennem porten til Eden og overfaldt disse uforberedte mennesker, og ødelagde dem fuldstændigt - ikke en mand, kvinde eller barn blev skånet. Cano, far til den endnu ufødte Kain, omkom også.

Da Serapatatia indså, hvad der var sket, blev han overvældet af den store forfærdelse og ude af sig selv af angst og anger. Den næste dag druknede han sig i den store flod.

Adams børn søgte at trøste deres mor, der var ude af sig selv mens deres far vandrede i ensomhed i tredive dage. Ved afslutning af denne tid gjorde dommen sig gældende, og Adam vendte tilbage til sit hjem og begyndte at planlægge deres fremtidige fremgangsmåde.

Konsekvenserne af vildledte forældres tåbeligheder deles ofte af deres uskyldige børn. Adams og Evas ærlige og ædle sønner og døtre blev overvældet af ubeskrivelige sorg af den ufattelige tragedie, som så pludseligt og hensynsløst var blevet påtvunget dem. Det tog mere end halvtreds år for den ældre af disse børn at komme sig over den sorg og modgang af disse tragiske dage, og især fra angsten i løbet af de tredive dage, hvor deres far var fraværende fra hjemmet, samtidigt som deres forvirrede mor levede i fuldstændig uvidenhed om hans opholdssted eller skæbne.

Disse samme 30 dage var som mange års sorg og lidelse til Eva. Aldrig genvandt denne ædle sjæl helt sig selv fra virkningerne af den ulidelige periode med psykiske lidelser og åndelig sorg. Ingen del af deres efterfølgende afsavn og materielle vanskeligheder kunne i Evas hukommelse nogensinde sammenlignes med de forfærdelige dage og frygtelige nætter af ensomhed og uudholdelig usikkerhed. Hun hørte om Serapatatias overilede handling og vidste ikke, om hendes mand i sorg havde taget sit eget liv eller om han var blevet fjernet fra verden som gengældelse for hendes fejltrin. Da Adam vendte tilbage, oplevede Eva en tilfredsstillelse af glæde og taknemmelighed, der aldrig blev overskygget af deres lange og vanskelige livstids partnerskab fyldt med besværlig tjeneste.

Tiden gik, men Adam ikke var sikker på arten af deres handling, indtil halvfjerds dage efter Eva misligholdelse var gået, da Melkisedek forvalterne vendte tilbage til Urantia og overtog forvaltningsretten over verdens anliggender. Da vidste

han, at de havde fejlet.

Adskillelige flere vanskeligheder var tiltagende. Nyheden om udslettelsen af Noditsamfundet tæt på Eden nåede snart Serapatatia hjemstamme mod nord, og snart samlede der sig en stor hærske for at marchere mod haven. Det blev starten på en lang og bitter krig mellem Adamiterne og Noditerne, for disse fjendtligheder fortsatte længe efter at Adam og hans tilhængere havde emigreret til den anden have i Eufrat dalen. Der var intens og vedvarende "fjendskab mellem den mand og kvinden, mellem hans sæd og hendes sæd."

6. ADAM OG EVA FORLADER HAVEN

Da Adam lærte at Noditerne nærmede sig, søgte han råd hos Melkisedekerne, men de nægtede at rådgive ham, men fortalte ham at han skulle gøre, som han mente bedst og lovende deres venlige samarbejde, så langt som muligt, uanset hvilken vej, han valgte. Melkisedekerne var blevet forbudt at forstyrre Adams og Evas personlige planer.

Adam vidste, at han og Eva havde fejlet; tilstedeværelsen af de Melkisedekske forvaltere fortalte ham dette, selv om han stadig intet vidste om deres personlige status eller fremtidige skæbne. Han holdt en hel aftenskonference med omkring tolvhundrede loyale tilhængere, som forpligtede sig til at følge deres leder, og den næste dag ved middagstid gik disse pilgrimme ud fra Eden i søgen efter nye boliger. Adam havde ingen lyst til krig og valgte derfor at forlade det første have uden modstand til Noditerne.

Karavanen fra Eden blev standset på den tredje dag af deres rejse fra haven af de serafiske transporters ankomst fra Jerusem. For første gang blev Adam og Eva underrettet om, hvad der skulle ske med deres børn. Mens transporterne ventede, blev de børn, som havde nået valgretsaldern (tyve år) givet mulighed for at forblive på Urantia med deres forældre eller komme i oplæring af de Højeste i Norlatiadek. To tredjedele valgte at begive sig til Edentia; omkring en tredjedel valgte at blive hos deres forældre. Alle børn under valgretsaldern alder blev taget til Edentia. Ingen kunne betragte den sorgfulde afsked mellem denne Materielle Søn og Datter og deres børn uden at indse, at vejen for overtræderen er hårdt. Disse efterkommere af Adam og Eva er nu på Edentia; Vi ved ikke, hvad der vil ske med dem.

Det var en bedrøvet, åh så bedrøvet karavane som forberedte sig på at fortsætte rejsen. Kunne noget have været mere tragisk! At være kommet til en verden i så store forhåbninger, at have været så positivt modtaget, og derefter i vanære at begive sig væk fra Eden, kun for at tabe mere end tre fjerdedele af deres børn, selv før de havde fundet et nyt sted at bosætte sig på!

7. ADAMS OG EVAS DEGRADERING

Det var mens karavanen fra Eden blev stoppet, at Adam og Eva blev underrettet om karakteren af deres overtrædelser og rådgivet om deres skæbne. Gabriel åbenbarede sig for at afsige dom. Det var dommen: De planetariske Adam og Eva af Urantia blev dømt for misligholdelse; de havde overtrådt pagten om deres formynderskab som herskere over denne beboede verden.

Selvom de blev nedslået ved følelsen af skyld, glædede Adam og Eva sig over meddelelsen om, at deres dommere på Salvington havde frikendt dem fra alle anklager om at have vist "foragt for universets styre." De havde ikke gjort sig skyldig i oprør.

Parret fra Eden fik oplyst, at de havde degraderet sig selv til status af dødelige i verden; at de fremover måtte leve som mand og kvinde på Urantia og indrette sig på fremtiden for verdens menneskeracers for deres egen fremtid.

Længe før Adam og Eva forlod Jerusem, havde deres instruktører indgående forklaret for dem konsekvenserne af enhver væsentlig afvigelse fra de guddommelige planer. Jeg havde personligt og gentagne gange advaret dem, både før og efter de ankom på Urantia, at en nedsættelse til status af dødeligt kød ville være det sikre resultat, den uundgåelige straf, som altid vil følge misligholdelse i udførelsen af deres planetariske mission. Men det er vigtig at forstå, at Sønnerne af de materielle klasser er udødelige for at få en klar forståelse af konsekvenserne som ledsagede Adams og Evas misligholdelse.

1. Adam og Eva, ligesom deres medmennesker på Jerusem, opretholdt deres udødelige status gennem intellektuel forbindelse med Åndens sinds tyngdekraftskredsløb. Når denne livsvigtige næring brydes af mental forstyrrelse, så mistes udødelighedsstatussen uanset på hvilken åndelig niveau det skabte væsen befinder sig, Status som dødelig efterfulgt af fysisk opløsning var den uundgåelige konsekvens af Adams og Evas intellektuelle misligholdelse.

2. Mens den Materielle Søn og Datter på Urantia, også var personaliserede i lignelse af de kødelige væsener af denne verden, så var de også afhængige af et dobbelt cirkulationssystem, det ene som følge af deres fysiske natur, det anden fra den superenergi lagret i frugten af livets træ. Altid havde den bevogtende ærkeenglen formanede Adam og Eva, at misligholdelse af tillid ville kulminere i nedbrydning af status og adgang til denne energikilde blev nægtet dem efter deres misligholdelse.

Det lykkedes Caligastia at få Adam og Eva i fælden, men han nåede ikke at udrette sit formål at føre dem ind til åbent oprør mod universets styre. Hvad de havde gjort var faktisk ondt, men de var aldrig skyldig i foragt for sandheden, ej heller engagerede de sig bevidst i oprør mod den Universelle Faders og hans Skabersøns retfærdige styre.

8. DET SÅKALDTE SYNDEFALD

Adam og Evas fald fra deres Materielle Sønners høje status ned til det dødelige menneskes ydmyge position. Men det var ikke syndefaldet. Menneskeheden er blevet forbedret på trods af de umiddelbare konsekvenser af den Adamiske misligholdelse. Selv om den guddommelige plan for at give den violette race til folkene på Urantia mislykkedes, har de dødelige racer haft en enormt fordel af det begrænsede bidrag, som Adam og hans efterkommere overlod til menneskeracerne på Urantia.

Der har ikke været noget "syndefald". Menneskehedens historie er en progressiv udvikling og efter den Adamiske overdragelse var verdens befolkninger stærkt forbedret i forhold til deres tidligere biologiske tilstand. De mere højerestående slægter på Urantia indeholder nu arvefaktorer som nedstammer fra så mange som fire separate kilder: Andoniter, Sangikracerne, Noditer og Adamiter.

Adam bør ikke betragtes som årsagen til en forbandelse over den menneskelige race. Selv om han mislykkes med at bringe den guddommelige plan fremad, selv om han brød sin pagt med Guddommen, og selv om der ikke råder nogen tvivl om at han og hans kone helt sikkert blev nedgraderet i væsenstatus, trods alt dette, gjorde deres bidrag til menneskeheden meget for at føre civilisationen på Urantia fremad.

Ved en vurderingen af resultaterne af den Adamiske mission i jeres verden, fordrer retfærdighed at man tager hensyn til tilstanden på planeten. Adam blev konfronteret med en så godt som håbløs opgave, da, han sammen med sin smukke kone, blev transporteret fra Jerusem til denne mørke og forvirrede planet. Hvis de havde været styret af Melkisedekerne og deres partners råd, og *hvis de havde været mere tålmodige*, ville de til sidst have mødtes med fremgang. Men Eva lyttede til den snigende propaganda om personlig uafhængighed og planetarisk handlefrihed. Hun blev forledt til at eksperimentere med livsplasma af den materielle klasse af Sønnerne, da hun tillod dette betroede liv til på et tidligt tidspunkt at blive blandet med den daværende blandet form af Livsbærernes oprindelige livsmønster, hvilket tidligere havde været kombineret med livsmønstret hos de reproducerende væsener som engang var knyttet til Planetprinsens personale.

Aldrig, under hele din opstigning til Paradiset, vil du vinde noget gennem utålmodige forsøg på at omgå den etablerede og guddommelige plan ved at tage genveje, personlige opfindelser eller andre påfund til forbedring for at forbedre fuldkommenhedens vej, som fører til fuldkommenhed, og er evig fuldkommen.

Alt i alt har der sandsynligvis aldrig været en planet i hele Nebadon hvor visdom har lidt et mere skuffende forlis. Men det er ikke overraskende, at disse fejltrin opstår i forbindelse med anliggender af de evolutionære universer. Vi er en del af en gigantisk skabelse, og det er ikke mærkeligt, at alt ikke fungerer perfekt; vores univers blev ikke skabt fuldkommen. Fuldkommenhed er vores evige mål, ikke vores oprindelse.

Hvis dette var et mekanistisk univers, hvis den første Store Kilde og Center kun var en kraft og ikke også en personlighed, hvis hele skabelsen var en stor sammenlægning af fysisk materie domineret af præcise love karakteriseret

ved uforanderlige energifunktioner, så kunne perfektion måske opnås, selv hvis universets status er ufuldstændig. Der ville ikke være uenighed; der ville ikke være nogen friktion. Men i vores udviklende univers af relativ fuldkommenhed og ufuldkommenhed glæder vi os over, at uenighed og misforståelser er mulige, for derved fremkommer personlighedens tilstedeværelse og effekt i universet. Hvis vores skabelse er en eksistens, der styres af personlighed, så kan du være sikker på mulighederne for personlighedens overlevelse, advancement, og sejre; vi kan være sikre på personlighedens vækst, erfaring og fortsatte eventyr. Hvilket vidunderligt univers, der er personlig og progressiv, ikke blot mekanisk eller passivt perfekt!

[Præsenteret af Solonia, den serafiske "stemme i haven."]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 76

DEN ANDEN HAVE

NÅR Adam valgte at forlade den første have til Noditerne uden modstand, kunne han og hans tilhængere ikke gå vest, fordi Edeniterne havde ingen både som var egnet til sådan et eventyr på havet. De kunne ikke gå nordpå; fordi de nordlige Noditer allerede var på march mod Eden. De frygtede at gå syd; fordi bakkerne i denne region vrimlede med fjendtlige stammer. Den eneste vej åben var mod øst, så de rejste østover mod de behagelige områder mellem Tigris og Eufrat. Mange af dem, der blev efterladt tilbage rejste senere mod øst for at tilslutte sig Adamiterne i deres nye hjem i floddalen.

Kain og Sansa blev begge født før Adams karavane havde nået sit bestemmelsessted mellem floderne i Mesopotamien. Laotta, Sansas mor, døde ved datterens fødsel; Eva led meget, men overlevede på grund af sin overlegne styrke. Eva tog Sansa, Laottas barn til sit bryst, og hun blev opdraget sammen med Kain. Sansa voksede op til en kvinde med stort talent. Hun blev gift med Sargan, lederen af de nordlige blå racer, og hun bidrog til fremme af de blå mennesker i disse tider.

1. EDENITERNE ANKOMMER TIL MESOPOTAMIEN

Det krævede næsten et helt år for Adams karavane at nå Eufratfloden. De ankom til tidevands oversvømmelsen, og forblev i lejren på sletterne vest for floden i næsten seks uger inden de begav sig på vej over til landet mellem floderne som skulle blive den anden have.

Da nyheden nåede indbyggerne i landet af den anden have, at kongen og Edens ypperstepræst marcherede mod dem, flygtede de i hast til de østlige bjerge. Adam fandt hele det ønskede område forladt, da han ankom. Her på denne nye placering begyndte Adam og hans hjælpere at arbejde med at bygge nye boliger og etablere et nyt center for kultur og religion.

Adam kendte dette sted som et af de tre oprindelige steder, der var blevet udvalgt af den kommitté som havde ansvaret for udvælgelsen af mulige placeringer til haven foreslået af Van og Amadon. Selv de to floder var et godt naturlig forsvar i disse dage, og en kort vej nord for den anden have var Eufrat og Tigris så tæt sammen, at en halvfems kilometer forsvarsmur kunne bygges for at beskytte området i syd og mellem floderne.

Efter at de havde slået sig ned i den nye Eden, blev de tvunget til at acceptere en primitiv livsform; det virkede faktisk som om, at jorden var blevet forbandet. Naturen tog sin gang igen. Nu var Adamiterne tvunget til at vriste deres levebrød fra en uforberedt jord og til at klare livets realiteter i konfrontation med de naturlige fjendtligheder og uoverensstemmelser af jordiske eksistens. De fandt den første haven delvist forberedt til dem, men den anden måtte de skabe med deres egne hænder og i "deres ansigters sved."

2. KAIN OG ABEL

Mindre end to år efter Kains fødsel, blev Abel født, det første barn af Adam og Eva født i den anden have. Da Abel voksede op til tolv år valgte han at være en hyrde; Kain havde valgt at engagere sig i landbruget.

I disse dage var det almindeligt at give offergaver til præstedømmet af de ting man havde ved hånden. Hyrderne gav nogle dyr fra deres flokke, landmænd bragte nogle frugter fra markerne; og i overensstemmelse med denne skik, gav

Kain og Abel ligeledes periodiske offergaver til præsterne. De to drenge havde mange gange drøftet de relative fordele ved deres kald, og Abel var ikke sen til at bemærke, at hans dyr ofre blev mere værdsat. Forgæves appellerede Kain til traditionerne fra den første Eden, der tidligere havde foretrukket frugterne fra markerne. Men Abel tog ikke hensyn til dette, og han hånedes sin ældre broder i hans skuffelse.

Under tiden i den første Eden, havde Adam faktisk søgt at modvirke folks tilbud om dyre ofringer, så Kain havde en berettiget krav for sine påstande. Det var imidlertid vanskeligt at organisere det religiøse liv i den anden Eden. Adam blev bebyrdet med myriader af detaljer forbundet med byggearbejdet, forsvar og landbrug. Da han var meget åndeligt deprimeret, overlod han afholdelse af tilbedelse og uddannelse til dem som var af Nodite oprindelse, som havde tjent i disse opgaver i den første have. Allerede inden for en kort tid var de tjenestegørende Noditiske præster vendt tilbage til de standarder og praksis fra tiden før Adam.

De to drenge havde aldrig kunne komme overens, og dette spørgsmål om ofring bidrog yderligere til det voksende had mellem dem. Abel vidste, at han var søn af både Adam og Eva og undladt aldrig at påpege overfor Kain, at Adam ikke var hans far. Kain var ikke ren violet da hans far tilhørte Noditernes race som senere havde blandet sig med de blå og de røde mennesker og med den oprindelige Andoniske slægt. Og alt dette, kombineret med Kains naturlige krigeriske arv, fik ham til at nære et stadigt stigende had til sin lillebror.

Drengene var henholdsvis atten og tyve år, hvor spændingen mellem dem til sidst blev udløst en dag, hvor Abels hån fik sin krigeriske broder Kain så rasende, at han i vrede gik løs på ham og dræbte ham.

En gennemgang af Abels adfærd viser værdien af miljø og uddannelse som faktorer i karakterudvikling. Abel havde en ideel arv, og arvefaktorerne er grundlaget for enhver karakter; men indflydelsen af et laverestående miljø neutraliserede næsten denne storslåede arv. Abel, især i sine yngre år, var stærkt præget af hans ugunstige omgivelser. Han ville være blevet en helt anden person, hvis han havde levet til fem og tyve eller tredive år. Hans fantastiske arvefaktorer ville have vist sig. Mens et godt miljø ikke kan gøre meget for at overvinde karaktersvaghederne forårsaget af dårlig arvelighed, så kan et dårligt miljø meget effektivt ødelægge en fremragende arv, i hvert fald i de yngre år af livet. Godt socialt miljø og ordentlig uddannelse er uundværlig jord og atmosfære for at bringe det bedste frem fra en god genetisk arv.

Abel død kom til hans forældres opmærksomhed, da hans hunde bragt flokken hjem uden deres herre. For Adam og Eva blev Kain hurtigt en grim påmindelse om deres tåbelighed, og de opfordrede ham i hans beslutning om at forlade haven.

Kains liv i Mesopotamien havde ikke præcis været lykkeligt, da han på sådan en mærkelig måde var blevet symbolet for misligholdelse. Det var ikke, at hans medarbejdere var uvenlige til ham, men han havde ikke været uvidende om deres underbevidste vrede i hans tilstedeværelse. Men Kain vidste, at da han ikke havde nogen stammemærke, ville han blive dræbt af de første stammefolk fra nabolandet, der tilfældigvis mødte ham. Frygt, og noget anger, førte ham til at omvende sig. Kain havde aldrig fået en Retter, havde altid været imod familiens disciplin og foragtet sin fars religion. Men han gik nu til Eva, hans mor, og bad om åndelig hjælp og vejledning, og da han ærligt søgte guddommelig assistance, tog en Retter sin bolig i ham. Dette Retter, der var i Kains indre og kiggede ud, gav ham en klar fordel af overlegenhed, som sidestillede ham med den stærkt frygtede Adams stamme.

Så begav Kain sig bort til landet Nod, øst for det andet Eden. Han blev en stor leder blandt en gruppe af hans fars folk og opfyldte, til en vis grad Serapatatias forudsigelser, fordi han forbedrede freden mellem denne opdeling af Noditer og Adamiter gennem hele hans levetid. Kain giftede sig med sin fjerne kusine Remona, og deres første søn, Enok, blev lederen af Noditerne i Elam. I hundreder af år var der fred mellem Elamiterne og Adamiterne.

3. LIVET I MESOPOTAMIEN

Som tiden gik i den anden have, blev konsekvenserne af misligholdelse stadig indlysende. Adam og Eva savnede både deres tidligere hjem af skønhed og ro samt deres børn, som var blevet deporteret til Edentia. Det var virkelig rørende at observere dette storslåede par degraderet til samme status som verdens almindelige kødelige væsener; men de bar deres reducerede position med nåde og tapperhed.

Adam tilbragte klogt det meste af tiden til at træne sine børn og deres partnere i civil administration,

undervisningsmetoder, og religiøs andagt. Havde det ikke været for denne fremsynethed, ville en vild forvirring være brudt ud efter hans død. Som det nu var, betød Adams død kun lidt forandring i varetagelsen af hans folks anliggender. Men længe før Adam og Eva gik bort, erkendte de, at deres børn og tilhængere efterhånden havde lært at glemme de herlige dage i Eden. Det var bedre for de fleste af deres tilhængere, at de glemte Edens storslåethed; de var så ikke så tilbøjelige til at opleve unødigt utilfredshed med deres mindre heldige miljø.

Adamiternes civile herskere nedstammer i henhold til rækkefølgen af arv fra sønner af den første have. Adams første søn, Adamson (Adam ben Adam), grundlagde et sekundært centrum for den violette race mod nord fra det andet Eden. Adams anden søn, Eveson, blev en mesterlig leder og administrator; han var sin fars storslåede hjælper. Eveson levede ikke helt så længe som Adam og hans ældste søn, Jansad, blev Adam efterfølger som lederen af de adamitiske stammer.

De religiøse magthavere, eller præsteskrabet, fik sin start med Seth, Adams og Evas ældste overlevende søn som er født i den anden have. Han blev født et hundrede og niogtyve år efter Adams ankomst på Urantia. Seth fordybede sig i arbejdet med at forbedre den åndelige status for sin fars folk og han blev leder af det nye præsteskab af den anden have. Hans søn, Enos, grundlagde den nye orden for tilbedelse, og hans barnebarn, Kenan, begyndte den eksterne mission til de omkringliggende stammer, nær og fjern.

Det Sethitiske præsteskab var en tredobbelt foretagende, det omfattede religion, sundhed og uddannelse. Præster i denne orden blev trænet til at tjenestegøre ved religiøse ceremonier, at tjene som læger og sanitære inspektører, og at fungere som lærere i havens skoler.

Adams karavane havde bragt frø og løg af hundredvis af planter og korn fra den første have til landet mellem floderne; de havde også medbragt store besætninger og nogle af alle de tamme dyr. På grund af dette, besad de store fordele overfor de omkringliggende stammer. De kunne glædes over mange af fordelene fra den tidligere kultur af den oprindelige have.

Indtil det tidspunkt, hvor de forlod den første have, havde Adam og hans familie altid levet af frugt, korn og nødder. På vej til Mesopotamien, havde de, for første gang, spist urter og grøntsager. Kødspisning blev tidligt indført i den anden have, men Adam og Eva spiste aldrig kød som en del af deres almindelige kost. Hverken Adamson eller Eveson eller de andre børn i den første generation af den første have var blevet kødspisere.

Adamiterne overgik i høj grad de omgivende folk i kulturel præstation og intellektuelle udvikling. De skabte det tredje alfabet og i øvrigt lagde grunden til meget af det, som var forløberen for moderne kunst, videnskab og litteratur. Her i landet mellem Tigris og Eufrat opretholdt de færdigheder i skrivning, metalbearbejdning, fremstilling af keramik og vævning og skabte en arkitektur, der ikke er overgået i tusinder af år.

Det violette folks hjemmeliv var, for deres tid, ideel. Børn skulle gennemgå kurser af uddannelse i landbrug, håndværk, og dyrehold eller de blev uddannet til at udføre en Sethites trefoldige pligt: at være præst, læge og lærer.

Når du tænker på Sethiternes præsteskab, forveksle ikke disse højsindede og ædle lærere i sundhed og religion, de sande undervisere, med de senere stammer og de omkringliggende nationers degenererede og kommercielle præsteskaber. Sethiternes religiøse begreber om Guddom og universet var avancerede og mere eller mindre nøjagtige, deres sundhedsmæssige bestemmelser var for deres tid, fremragende, og deres metoder til uddannelse er aldrig siden blevet overgået.

4. DEN VIOLETTE RACE

Adam og Eva var grundlæggerne af den violette race, den niende menneskelige race som fremtrådte på Urantia. Adam og hans efterkommere havde blå øjne, og de violette folk var kendetegnende på lys hud og lyst hår - gult, rødt og brunt.

Eva havde ingen smerter når hun fødte; ej heller havde de tidlige evolutionære racer. Kun de blandede racer som er opstået ved foreningen af evolutionære mennesker og Noditerne og senere med Adamiterne led under alvorlige fødselskvaler.

Adam og Eva fik, ligesom deres brødre på Jerusem deres energi fra to slags ernæring, de ernærede sig både på mad og lys, suppleret med visse overfysiske energier som ikke er åbenbaret på Urantia. Deres efterkommere på Urantia arvede ikke forældrenes evne til energiabsorption og lyscirkulation. De havde en enkelt cirkulation, den menneskelige type for blodtilførsel. De var udpræget dødelige selvom de levede længe, omend levetiden for hver efterfølgende generation havde tendens til forkortelse i retning mod den menneskelige norm.

Adam og Eva og deres første generation af børn anvendte ikke kødet af dyr til fødevarer. De levede udelukkende af "træernes frugter." Efter den første generation begyndte efterkommere af Adam at anvende mælkeprodukter, men mange af dem fortsatte med at følge en kødfri kost. Mange af de sydlige stammer med hvem de senere forenede sig med, spiste heller ikke kød. Senere migrerede de fleste af disse vegetariske stammer østover og overlever nu blandet med befolkningen i Indien.

Adams og Evas fysiske såvel som åndelige syn var langt overlegen synet hos nutidige folkeslag. Deres særlige sanser var meget skarpere, og de kunne se mellemvæsenene og engleskarerne, Melkisedekerne, og den faldne prins Caligastia, som flere gange kom for at konferere med sin ædle efterfølger. De beholdt evnen til at se disse himmelske væsener for over hundrede år efter forsømmelsen. Disse særlige sanser var ikke lige så fremtrædende i deres børn, og havde tendens til at aftage med hver ny generation.

De Adamiske børn var normalt forsynet med en iboende Retter fordi de alle havde ubestridt overlevelseskapacitet. Disse højerestående efterkommere var ikke så sårbare for frygt som evolutionens børn. Der findes så meget frygt i nutidens racer på Urantia fordi jeres forfædre fik så lidt af Adams livsplasma, da planerne for den fysiske raceforbedring så tidligt blev aborteret.

De materielle Sønners og deres efterkommers kropsceller er langt mere modstandsdygtige over for sygdom end cellerne hos de indfødte evolutionære væsener på planeten. De indfødte menneskeracers kropsceller er beslægtede med de levende sygdomsfremkaldende mikroskopiske og ultramikroskopiske organismer i verden. Disse kendsgerninger forklarer, hvorfor folk på Urantia skal gøre så stor indsats på det videnskabelige område til at modstå så mange fysiske lidelser. I ville være langt mere sygdomsresistente, hvis jeres racer besat en større andel af det Adamiske liv.

Efter at Adam havde etableret sig i den anden have ved Eufrat, besluttede han at efterlade så meget af hans livsplasma som muligt til gavn for verden efter hans død. I enighed hermed blev Eva leder for en raceforbedringskommission af tolv personer, og før Adam døde havde denne kommission udvalgt 1.682 af de højeste typer for kvinder på Urantia, og disse kvinder blev befrugtet med Adams livsplasma. Af deres børn nåede alle voksenalderen, bortset fra 112, så verden på denne måde, fik gavn af yderligere 1.570 højerestående mænd og kvinder. Selv om kandidat mødre blev udvalgt fra alle de omkringliggende stammer og repræsenterede de fleste af racerne på jorden, blev størstedelen udvalgt fra de højeste stammer af Noditer, og de udgjorde den tidlige begyndelse af den mægtige Andite race. Disse børn blev født og voksede op i stammeområdernes omgivelser hos deres respektive mødre.

5. ADAMS OG EVAS DØD

Ikke længe efter oprettelsen af den anden Eden, blev Adam og Eva behørigt informeret om, at deres omvendelse var accepteret, og at, selv om de var dømt til at lide samme skæbne som de dødelige i deres verden, ville de bestemt være berettiget til optagelse i de sovende overlevendes rækker fra Urantia. De troede fuldt ud på dette evangelium om opstandelse og rehabilitering, som Melkisedekerne så rørende proklamerede for dem. Deres overtrædelse havde været en fejlurdering og ikke bevidst synd og velovervejet oprør.

Som borgere i Jerusem havde Adam og Eva ikke Tankerettere, de havde heller ikke en Retter i deres indre mens de fungerede på Urantia i den første have. Men kort tid efter at de var degraderet til dødelig status blev de bevidste om en ny tilstedeværelse i dem og vækket til den erkendelse, at menneskelig status kombineret med oprigtig anger havde gjort det muligt for Rettere at bebo dem. Det var denne viden om at være beboet med Rettere i deres indre som i høj grad opmuntrede Adam og Eva i resten af deres liv; de vidste, at de havde fejlet som Materielle Sønner af Satania, men de vidste også, at det livsforløb som fører til Paradiset stadig var åben for dem som opstigende sønner af universet.

Adam kendte til domsperiodens opstandelse som skete samtidig med hans ankomst på planeten, og han mente, at han og

hans kone sandsynligvis ville blive genpersonaliseret i forbindelse med ankomsten af en repræsentant for den næste klasse af Sønner. Han vidste ikke, at Mikael, herskeren i dette univers, så snart ville blive vist på Urantia; han forventede, at den næste søn der ville ankomme tilhørte Avonalernes klasse. Ikke desto mindre var det altid en trøst til Adam og Eva, samt det sværeste for dem at forstå, at overveje den eneste personlige besked de nogensinde har modtaget fra Mikael. Dette budskab, foruden sine andre udtryk for venskab og opmuntring, var: "Jeg har overvejet omstændighederne i jeres forsømmelighed, jeg har husket jeres hjerters ønske om altid at være loyale over for min Faders vilje, og I vil blive kaldt fra de dødeliges søvn omfavnelse når jeg kommer til Urantia med mindre de underordnede Sønner fra mit rige sender bud efter jer, før den tid."

Dette var et stort mysterium for Adam og Eva. De kunne forstå det tilslørede løfte om en mulig særlig opstandelse i denne meddelelse, og en sådan mulighed glædede dem meget, men de kunne ikke forstå meningen med tilkendegivelsen, om at de kunne hvile indtil tidspunktet for en opstandelse forbundet med Mikael personlige ankomst på Urantia. Så parret i Eden forkyndte altid, at en Guds Søn en dag ville komme, og de meddelte deres nærmeste om deres tro, eller i det mindste deres længselsfulde håb om, at netop verden af deres brølere og sorger muligvis kunne tænkes at være den verden hvorpå herskeren af dette univers ville vælge at fungere som Paradisets overdragelse Søn. Det virkede for godt til at være sandt, men Adam underholdt faktisk den tanke, at, når alt kom til alt, så ville den stridbare og hærgede Urantia kunne jo vise sig at være den mest heldige verden i Sataniasystemet, den mest misundelsesværdige planet i hele Nebadon.

Adam levede i 530 år; han døde af hvad man kunne kalde en høj alder. Hans fysiske mekanisme var simpelthen slidt; nedbrydningsprocessen fik efterhånden overtaget over fornyelsesprocessen, og så kom den uundgåelige ende. Eva var død nitten år tidligere af et svækket hjerte. De blev begge begravet i midten af templet af guddommelig tjeneste, der var blevet bygget i overensstemmelse med deres planer hurtigt efter koloniens vægge var afsluttet. Dette var oprindelsen af skikken med at begrave noteret og fromme mænd og kvinder under gulvene på stedet for tilbedelse.

Den overmaterielle regering på Urantia, fortsatte under ledelse af Melkisedekerne, men den direkte fysiske kontakt med de evolutionære racer var blevet brudt. Fra de længst forsvundne tider da Planetprinsens kropslige personale ankom, frem gennem Vans og Amadons tider og videre til ankomsten af Adam og Eva, havde fysiske repræsentanter for universets regering været stationeret på planeten. Men med den Adamiske forsømmelse ophørte dette regime, som havde omfattet en periode på mere end fire hundrede og halvtreds tusind år. I de åndelige sfærer, fortsatte de hjælpende engle med at kæmpe sammen med Tankeretterne, begge arbejdede heroisk for at redde individet; men ingen samlet plan for en vidtrækkende velfærd for hele verden blev bekendtgjort for de dødelige på jorden indtil Machiventa Melkisedek ankom, under Abrahams tid, og med magt, tålmodighed og myndighed i en Guds Søn, lagde grunden for den videre opløftning og åndelige rehabilitering af uheldige Urantia.

Ulykke har dog ikke været Urantias eneste lod; denne planet har også været den mest heldige i lokaluniverset Nebadon. Urantianerne bør tælle det hele som gevinst, hvis deres forfædres brølere og deres tidlige verdens herskers fejltagelser kastede planeten ind i en sådan håbløs tilstand af forvirring, yderligere forværret af ondskab og synd, at selve denne baggrund af mørke således appellerede til Mikael fra Nebadon, at han valgte denne verden som arenaen til at afsløre den himmelske Faders kærlige personlighed. Det er ikke, at Urantia havde brug for en Skabersøn til at udrede sine sammenfiltrede anliggender; det er snarere, at det onde og synden på Urantia gav Skabersønnen en mere slående baggrund mod hvilken han kunne åbenbare den uforlignelige Paradisfaders kærlighed, barmhjertighed og tålmodighed.

6. ADAMS OG EVAS OVERLEVELSE

Adam og Eva gik til deres dødelige hvile med en stærk tro på de løfter, som Melkisedekerne havde givet dem, at de en dag ville vågne op fra dødens søvn for at genoptage livet på mansoniaverdnerne, verdener der alle var så velkendte for dem i dagene forud for deres mission i den violette races kødelige kroppe på Urantia.

De hvilede ikke længe i den ubevidste søvns glemsomhed, der gælder for verdens dødelige. På den tredje dag efter Adams død, den anden efter hans ærbødige begravelse, gav Lanaforge ordren, understøttet af den fungerende Højeste af Edentia og godkendt i Salvington af Dagenes Forende, som handlede på vegne af Mikael, til Gabriel med beslutningen om at arrangere et særligt navneopråb af de fortjenstfulde overlevende fra den Adamiske forsømmelse på Urantia. I overensstemmelse med dette mandat om en speciel opstandelse, nummer seksogtyve af Urantia serien, blev Adam og

Eva genpersonaliseret og samlet igen i opstandelsens haller i Satantias mansoniaverdnerne sammen med 1.316 af deres medarbejdere fra livet i den første have. Mange andre loyale sjæle var allerede overført ved Adams ankomst, som var ledsaget af en domsperiodes pådømmelse af både de sovende overlevende og af de levende kvalificerede opstigende.

Adam og Eva passerede hurtigt gennem de progressive opstigningsverdener indtil de opnåede statsborgerskab på Jerusem, og endnu en gang var bosiddende på planeten for deres oprindelse, men denne gang som medlemmer af en anden klasse af universets personligheder. De forlod Jerusem som permanente borgere - Guds Sønner; de vendte tilbage som opstigende borgere - sønner af mennesket. De blev straks knyttet til Urantiatjeneste i systemets hovedstad, og senere tildelt medlemskab blandt de fire og tyve rådgivere, som udgør det nuværende rådgivende overvågningsorgan for Urantia.

Og således ender historien om den Planetariske Adam og Eva af Urantia, en historie om forsøg, tragedie og triumf, mindst personlig triumf for din velmenende, men vildledte Materielle Søn og Datter og uden tvivl, i sidste ende, en historie om ultimativ triumf for deres verden og dens indbyggere, der er blevet rystet af oprør og pint af det onde. Når alt er opsummeret, så bidrog Adam og Eva mægtig til den hurtige civilisation og accelererede biologiske fremskridt af den menneskelige race. De forlod en stor kultur på jorden, men det var ikke muligt for sådan en avanceret civilisation at overleve i betragtning af at den Adamiske arv tidligt blev fortyndet og den efterfølgende oversvømmelse. Det er mennesker, der skaber civilisationen; civilisation skaber ikke folket.

[Præsenteret af Solonia, den serafiske "stemme i haven."]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 77

MELLEMVÆSENERNE

I DE fleste af de beboede verdener i Nebadon findes en eller flere grupper af unikke væsener som eksisterer på et funktionelt niveau af levende væsener omtrent midtvejs mellem disse verdeners dødelige og engleklasserne; derfor kaldes de *mellemvæsener*. De synes at være en ulykke af tiden, men de forekommer i så stort omfang og er så værdifulde som hjælpere, at vi alle for længst har accepteret dem som en af de væsentlige væsen klasse i vores fælles planetariske tjeneste.

På Urantia fungerer to forskellige klasser af mellemvæsener: første gradens eller senior korpset, der opstod langt tilbage i tiden i Dalamatia, og anden gradens eller den yngre gruppe, hvis oprindelse stammer fra Adam tid.

1. FØRSTE GRADENS MELLEMVÆSENER

Første gradens mellemvæsener har deres tilblivelse i et unikt samspil mellem det materielle og det åndelige på Urantia. Vi kender til eksistensen af lignende skabninger på andre verdener og i andre systemer, men deres oprindelse stammer fra andre teknikker.

Man gør klogt i at huske på, at de efter hinanden følgende overdragelser af Guds sønner til en udviklende planet medfører markante ændringer i verdens åndelige struktur og nogle gange ændres samspillet mellem de åndelige og materielle kræfter på en planet, så der opstår situationer som virkelig er svære at forstå. Prins Caligastias et hundrede legemlige medarbejders status illustrerer netop sådan et unikt samspil: Som opstigende morontiaborgere i Jerusem var de overmaterielle væsener uden reproduktive rettigheder. Som nedstigende planetariske ministre på Urantia var de materielle sex væsener, med evnen til at avle materielle afkom (som nogle af dem senere gjorde). Det som vi ikke tilfredsstillende kan forklare er, hvordan disse et hundrede kunne fungere i forældrerollen på et overmaterielt niveau, men det er præcis, hvad der skete. En af de overmaterielle (ikke seksuel) forbindelse mellem et mandlig og et kvindelig medlem af det legemlige personale resulterede i fremkomsten af den førstefødte blandt første gradens mellemvæsener.

Det blev straks opdaget, at en væsen af denne klasse, midtvejs mellem de dødeliges og englenes niveau, ville være til stor nytte i forvaltningen af Prinsens hovedkvarter, og derfor fik hver par lov til at producere et lignende væsen. Denne indsats resulterede i den første gruppe af halvtreds mellemvæsener.

Efter et år med observation af arbejdet i denne unikke gruppe godkendte Planetprinsen reproduktion af mellemvæsener uden begrænsninger. Denne plan blev gennemført, så længe den skabende kraft var til rådighed, og det oprindelige korpset på 50.000 mellemvæsener blev derfor bragt i eksistens.

En periode på et halvt år forløb mellem produktionen af hvert mellemvæsen, og da et tusind sådanne væsener var blevet født til hver par, kom der aldrig nogensinde flere. Der findes ingen forklaring til rådighed, hvorfor denne evne ophørte med fremkomsten af et tusinde efterkommere. Vedvarende fortsatte eksperimenter resulterede altid i fiasko.

Disse væsener udgjorde intelligens korpset af prinsens administration. De strejfede vidt og bredt, studerede og observerede verdens racer og udførte andre uvurderlige tjenester til prinsen og hans personale i arbejdet med at påvirke menneskelige samfund fjernt fra det planetariske hovedkvarter.

Denne ordning fortsatte indtil de tragiske tider i det planetariske oprør, der forledte lidt over fire femtedele af første gradens mellemvæsener. Det loyale korpset tiltrådte tjeneste hos de Melkisedekske forvaltere og arbejdede under Vans

titulære ledelse indtil Adams dage.

2. NODITRACEN

Selv om dette er fortællingen om mellemvæsenernes oprindelse, art og funktion på Urantia, gør slægtskabet mellem de to klasser - første og anden gradens - det nødvendigt for et øjeblik at afbryde historien om første gradens mellemvæsener for at følge slægtslinjen fra de oprørske medlemmer af Prins Caligastias legemlige personale fra tiden for det planetariske oprør frem til Adams tid. Det var denne arvelinje, som i de første tider af den anden have, bidrog med halvdelen af afstamningen for anden gradens mellemvæsener.

De fysiske medlemmer af Prinsens personale var materialiserede sex skabninger med henblik på at deltage i planen med at avle efterkommere med de kombinerede kvaliteter fra deres særlige klasse forenet med egenskaberne hos de udvalgte medlemmer af Andons stammer, og alt dette som forberedelse for den senere forventede ankomst af Adam. Livsbærerne havde planlagt en ny type dødelige som skulle bestå af en forening mellem disse efterkommere af Prinsens personale med den første generations efterkommer af Adam og Eva. De havde således udtænkt en plan som hvis formål var at skabe en ny klasse af planetariske væsener som de håbede ville blive lærere og ledere for det menneskelige samfund. Sådanne væsener var designet til social og ikke civil ledelse. Men da dette projekt næsten helt gik galt, får vi aldrig at vide, hvad et aristokrati af velvilligt lederskab og mageløs kultur Urantia dermed gik glip af. For da det legemlige personale senere formerede sig, var dette efter oprøret, og efter at de var blevet frataget deres forbindelse med systemets livsstrømme.

Tidsforløbet efter oprøret var vidne til mange usædvanlige hændelser på Urantia. En stor civilisation - kulturen i Dalamatia - gik i opløsning. "På det tidspunkt levede Nephilim (Noditerne) på jorden, og når disse sønner af guderne gik ind til menneskenes døtre, og de fødte deres børn til dem, var "de vældige gamle" de "navnkundige mænd."Selvom personalet og deres tidlige efterkommere næppe var "sønner af guderne," blev de således betragtet af de evolutionære dødelige i disse fjerntliggende dage; selv deres kropsstørrelse blev forstørret af traditionen. Dette er således oprindelsen til noget nær det universelle folkeeventyr om guderne, der kom ned på jorden, og der med menneskenes døtre avlede en gammel race af helte. Hele denne legende blev yderligere forvekslet med race blandinger af de senere ankomne Adamiter i den anden have.

Da de hundrede legemlige medlemmer af Prinsens personale var bærere af den Andoniske menneskeslægts livsplasma, havde man naturligvis forventet sig, at, når de begyndte at reproducere sig seksuel, så ville deres efterkommere helt ligne afkommet til de andre Andonitforældre. Men da de tres oprørere fra personalegruppen, tilhængere af Nods, som faktisk deltog i seksuel reproduktion, viste disse børn sig at være langt overlegen på næsten alle måde til både Andonit- og Sangik folket. Denne uventede ekspertise karakteriseret ikke kun fysiske og intellektuelle kvaliteter, men også åndelige kapacitet.

Disse mutant træk, der dukkede op i den første Noditgeneration var et resultat af visse ændringer, som var blevet dannet i konfigurationen og de kemiske bestanddele af den Andoniske livsplasmas arvefaktorer. Disse ændringer blev forårsaget af Satania-systemets stærke livsopretholdende strømme cirkulerende i personalets kroppe. Disse livskredsløb forårsagede kromosomerne i det specialiserede Urantia prototype mønster til at reorganisere mere efter mønstret af den standardiserede Satania model af ordineret livsmanifestation i Nebadon. Teknikken med denne metamorfose af livsplasma gennem virkningen af systemets livsstrømme er ikke ulig de procedurer, hvorved Urantia forskere modificerer livsplasma af planter og dyr ved anvendelse af røntgenstråler.

Således opstod det Noditiske folkeslag af visse ejendommelige og uventede ændringer, der forekommer i den livsplasma, som kirurgerne fra Avalon havde transplanteret fra de bidragydende Andoniters kroppe til det kropslige personale.

Man skal huske på, at de hundrede Andoniter som bidrog med livsplasma til gengæld blev delagtiggjort i det organiske supplement af livets træ, så Satantias livsstrømme ligeledes gennemstrømmede deres kroppe. De fireogfyrre modificerede Andoniter som fulgte personalet i oprør parrede sig også med hinanden og efterlod et stort bidrag til de bedre stammer blandt Noditernes folk.

Disse to grupper, omfatter et hundrede og fire personer, som var bærere af den modificerede Andonitiske livsplasma, udgør forfædrene til Noditerne, den ottende race som opstod på Urantia. Denne nye variant af menneskeliv på Urantia repræsenterer en anden fase af realiseringen af den oprindelige plan for at udnytte denne planet som et livsmodifikations verden, bortset fra at det var en af de uforudsete udviklinger.

De fuldblodet Noditer var en storslået race, men blev efterhånden blandet med de evolutionære folkeslag på jorden, og inden længe havde en stor forringelse fundet sted. Ti tusind år efter oprøret havde de mistet så meget, at deres gennemsnitlige levetid kun var lidt mere end den for de evolutionære racer.

Når arkæologerne graver lertavle arkiver op fra de senere tiders sumeriske efterkommere af Noditerne, opdager de lister over sumeriske konger der strækker sig flere tusinde år tilbage; og jo længere disse optegnelser går tilbage, bliver også regeringstiden for de enkelte konger forlænget fra omkring femogtyve eller tredive år op til 150 år og meget mere. Denne forlængelse af regeringsperioder af disse ældre konger betyder, at nogle af de tidlige Noditherskere (umiddelbare efterkommere af Prinsens personale) levede længere end deres senere dages efterfølgere og viser også et forsøg på at strække dynastier tilbage til Dalamatia.

Registreringer af sådanne langlevende individer beror på en sammenblanding af måneder og år som tidsperioder. Dette kan også ses i Abrahams slægtsforskning i bibelen og i kinesernes tidlige optegnelser. Forvirringen af en otteogtyve dages måned eller årstider, med det senere indførte år på mere end tre hundrede og halvtreds dage er årsagen for traditionerne i sådanne lange menneskeliv. Der er optegnelser over en mand, der levede mere end ni hundrede "år." Denne periode repræsenterer ikke helt 70 år, og sådanne liv blev betragtet for at være meget lange, "tresindstyve år og ti" som sådan en levetid senere blev kaldt.

Tidsregningen i måneder med otteogtyve dag bestod længe efter Adams tid. Men da egypterne for omkring syv tusinde år siden påtog sig at reformere kalenderen, gjorde de det med stor nøjagtighed, og indførte et år på 365 dage.

3. BABELS TÅRNET

Efter oversvømmelse af Dalamatia flyttede Noditerne mod nord og østover, og grundlagde snart en nye by Dilmun, som deres racemæssige og kulturelle hovedkvarter. Omkring halvtreds tusind år efter Nods død, da efterkommerne af Prinsens personale var blevet for mange til at kunne ernære sig på landområderne umiddelbart omkring deres nye by Dilmun, og efter at de var begyndt at gifte sig uden for deres tilstødende grænser med Andoniter- og Sangik stammerne, kom deres ledere til at tænke, at noget burde gøres for at bevare deres racemæssige enhed. Derfor indkaldte de et stammeråd, og efter mange overvejelser godkendte man Bablots plan, en efterkommer af Nod.

Bablot foreslog at opføre et prætentivt tempel til racens ære i centrum af det territorium, som de var i besiddelse af. Dette tempel skulle have et tårn hvis lige verden aldrig havde set. Det skulle være et monumentalt mindesmærke for deres tidligere storhed. Der var mange, der ønskede at få dette monument rejst i Dilmun, men andre gjorde gældende, at sådan en stor struktur skulle placeres i sikker afstand fra havets farer, de huskede traditionerne om deres første hovedstad, Dalamatia som var endt under vandet.

Ifølge Bablots planer skulle de nye bygninger blive kernen i et fremtidigt centrum af Noditernes kultur og civilisation. Hans råd sejrede til sidst, og byggeriet blev påbegyndt i overensstemmelse med hans planer. Den nye by skulle kaldes Bablot efter tårnets arkitekt og bygherre. Dette sted blev senere kendt som Bablod og til sidst som Babel.

Men Noditerne var imidlertid noget splittet i følelserne vedrørende planer og formålet af dette foretagende. Heller ikke var deres ledere helt enige om hverken byggeplaner eller brugen af bygningerne, efter at de skulle være afsluttet. Efter fire og en halv års arbejde opstod en stor uenighed om formålet og motivet for opførelsen af tårnet. Konflikten blev så bitter, at alt arbejde ophørte. Madbærerne sprede nyheden om modsætningerne, og stammerne begyndte i et stort antal at samles på byggepladsen. Tre forskellige synspunkter blev fremført med hensyn til formålet med at bygge tårnet:

1. Den største gruppe, næsten halvdelen, ønskede at se tårnet bygget som et mindesmærke for Noditernes historie og racemæssig overlegenhed. De mente, det burde være en stor og imponerende struktur, som ville vække beundring hos alle fremtidige generationer.

2. Den næststørste fraktion ønskede tårnet udformet som et mindesmærke til kulturen i Dilmun. De forudså, at Bablot ville blive et stort center for handel, kunst, og fremstilling.

3. Et lille mindretal mente, at opførelsen af tårnet præsenterede en mulighed for at forsone deres forfædres tåbelighed da de deltog i Caligastias oprør. De fastholdt, at tårnet skal afsættes til tilbedelsen af Faderen over dem alle, at hele formålet med den nye by burde være at træde i stedet for Dalamatia - at fungere som det kulturelle og religiøse center for de omkringliggende barbarer.

Den religiøse gruppe blev straks stemt ned. Flertallet afviste læren om at deres forfædre havde gjort sig skyldig i oprør; de følte sig fornærmede over sådan en race stigmatisering. Efter at være sluppet af med en af de tre positioner i tvisten og da de ikke gennem debat kunne bestemme de to andre, begyndte de at slå. De religiøse, de som ikke deltog i kampene, flygtede til deres hjem i syd, mens deres medmennesker kæmpede indtil de næsten var udslettet.

For omkring tolv tusinde år siden blev der gjort et andet forsøg på at opføre Babelstårnet. De blandede racer af Anditer (Noditer og Adamiter) forpligtede sig til at bygge et nyt tempel på ruinerne af den første struktur, men der var ikke tilstrækkelig støtte til foretagendet; det faldt af egen prætentiose vægt. Denne region var længe kendt som landet Babylon.

4. NODITERNES CIVILISATIONSCENTRE

Spredningen af Noditerne blev den umiddelbare konsekvens af den ødelæggende konflikt over Babelstårnet. Denne interne krig reducerede stærkt antallet af de mere fuldblods Noditer og var på mange måder, ansvarlige for deres manglende evne til at etablere en stor civilisation før Adam. Fra dette tidspunkt gik den Noditiske kultur tilbage for over et hundrede og tyve tusinde år, indtil den blev opløftet af Adams infusion. Så sent som under Adams tid var Noditerne stadig et dygtigt folk. Mange af deres blandede efterkommere blev regnet blandt haves bygherrer, og flere af Vans gruppekaptajner var Noditer. Nogle af de dygtigste hoveder, der tjente i Adams personale var af denne race.

Tre ud af fire store Noditcentre blev etableret umiddelbart efter konflikten i Bablot:

1. *De vestlige eller syriske Noditer.* Resterne af de nationalistiske eller tilhængerne af et racemæssige mindesmærket rejste nordover, forener sig med Andoniterne og grundlagde den senere Noditcentre nordvest for Mesopotamien. Det var den største Noditgruppe som nu spredte sig i alle retninger, og de bidrog meget til det senere assyriske folkeslag som opstod.

2. *De østlige eller elamitiske Noditer.* De som havde talt for kultur- og handel migrerede i stort tal mod øst ind i Elam og forenede sig med de blandede Sangikstammer. Elamiterne var for tredive eller fyrre tusinde år siden stort set blevet Sangik i deres natur, selv om de fortsatte med at opretholde en civilisation der var højere end de omkringliggende barbarer.

Efter etableringen af den anden have blev det almindeligt at hentyde til denne nærliggende Noditbosættelse som "landet Nod"; og under den lange periode med relativ fred mellem denne gruppe af Noditer og Adamiter blev de to racer i høj grad blandet, for det blev mere og mere skik for Guds børn (Adamiterne) at søge sig en hustru blandt menneskenes døtre (Noditerne).

3. *De centrale eller før-sumeriske Noditer.* En lille gruppe ved munden af floderne Tigris og Eufrat bibeholdt mere af deres racemæssige integritet. De bestod i tusinder af år og gav til sidst ophav til de Noditiske forfædre, som blandede sig med Adamiterne og grundlagde de sumeriske folk i historisk tid.

Alt dette forklarer, hvordan sumererne så pludseligt og mystisk fremtrådte på handlingsscenen i Mesopotamien. Forskerne vil aldrig være i stand til at spore og følge disse stammer tilbage til Sumererne oprindelse, som havde sin begyndelse for to hundrede tusinde år siden, efter oversvømmelsen af Dalamatia. Uden nogen spor af oprindelse andre steder i verden, dukkede disse gamle stammer pludselig op på civilisationens horisont med en fuldvoksen og overlegen kultur, omfattende templer, metalforarbejdning, landbrug, dyr, keramik, vævning, erhvervsret, civile koder, religiøse ceremonier og et gammelt skriftsystem. I begyndelsen af den historiske æra havde de for længst mistet alfabetet fra

Dalamatia, og have vedtaget det ejendommelige skriftsystem med oprindelse i Dilmun. Det sumeriske sprog, som praktisk taget er gået tabt for verden, var ikke semitisk. Det havde meget til fælles med de såkaldte ariske sprog.

De detaljerede optegnelser som sumererne efterlod, beskriver områder af de bemærkelsesværdige bosættelser som var placeret ved den Persiske Golfs kyst nær den tidligere by Dilmun. Egypterne kaldte denne gamle pragtfulde by Dilmun, mens de senere adamiserede Sumerere forvekslede både den første og anden Noditby med Dalamatia og kaldte alle tre Dilmun. Arkæologer har siden fundet disse gamle sumeriske lertavler som fortæller om dette jordiske paradis "hvor guderne først velsignede menneskeheden med et eksempel på civiliserede og kultiverede liv." Disse tavler som beskriver Dilmun, menneskenes og Guds paradis, hviler nu stille på de støvede hylder i mange museer.

Sumererne kendte godt til den første og anden Edens, men trods omfattende blandede ægteskaber med Adamitterne, fortsatte de med at betragte beboerne i haven mod nord som en fremmed race. Sumerisk stolthed over fortidens store Noditiske kultur fik dem til at ignorere disse senere herlige perspektiver til fordel for byen Dilmuns storhed og paradisiske traditioner.

4. *De nordlige Noditer og Amadoniter - Vaniterne.* Denne gruppe er opstået forud for konflikten i Bablot. Disse nordligste Noditer var efterkommere af dem, der havde forladt Nod og hans efterfølgers ledelse og valgt at følge Van og Amadon.

Nogle af Vans første medarbejdere bosatte sig senere langs bredden af søen, som stadig bærer hans navn, og deres traditioner voksede op omkring dette sted. Ararat blev deres hellige bjerg og havde stort set samme betydning for senere tiders Vaniter som Sinai havde for hebræerne. For ti tusind år siden lærte Vaniternes forfædre til assyrierne at deres morallov om de syv bud var blevet givet til Van af guderne på Ararathbjerget. De havde en fast tro på, at Van og hans medarbejder Amadon var blevet taget væk i live fra planeten, mens de var oppe på bjerget engageret i tilbedelse.

Bjerget Ararat var det nordlige mesopotamiske hellige bjerg, og eftersom meget af jeres tradition om oldtiden blev erhvervet i forbindelse med den babylonske historie om oversvømmelse, er det ikke overraskende, at Ararat bjerget og dets omgivelser blev vævet ind i den senere jødiske historie om Noa og den universelle oversvømmelse.

Omkring 35.000 f.Kr. besøgte Adamson en af de østligste af Vaniternes gamle bopladser for at grundlægge sit civilisations centrum.

5. ADAMSSON OG RATTIA

Efter at have beskrevet Noditernes som forgængere til forfædrene til anden gradens mellemvæsener, må vi nu vende vores opmærksomhed mod den Adamiske halvdel af deres herkomst, for anden gradens mellemvæsener er også børnebørn til Adamson, den førstefødte af den violette race på Urantia.

Adamson hørte til den gruppe af børn blandt Adams og Evas børn, som valgte at forblive på jorden med deres far og mor. Denne ældste søn af Adam havde ofte hørt fra Van og Amadon historien om deres hjem i det nordlige højland, og engang efter oprettelsen af den anden have besluttede han at gå på jagt efter dette land fra hans ungdommelige drømme.

Adamson var på dette tidspunkt 120 år gammel og var far til toogtrediven ren fuldblods børn af første have. Han ønskede at blive hos sine forældre, og hjælpe dem med opbyggende den anden have, men han var stærkt forstyrret af tabet af sin mage og deres børn, som alle havde valgt at tage til Edentia sammen med de andre Adamiske børn, der valgte at blive protegéer hos de Højeste.

Adamson ville ikke svigte sine forældre på Urantia, og han var utilbøjelig til at flygte fra modgang eller fare, men han fandt socialiseringen af den anden have langt fra tilfredsstillende. Han gjorde meget for at fremme de første tiders forsvars- og byggeaktiviteter, men besluttede at rejse mod nord ved førstkommende lejlighed. Og selvom hans afgang fandt sted i en venlig atmosfære, var Adam og Eva meget triste over at miste deres ældste søn, at se ham gå ud i en fremmed og fjendtlig verden, for som de frygtede, aldrig at vende tilbage.

En gruppe af syvogtyve mennesker fulgte Adamson nordpå i søgen efter disse mennesker fra hans barndoms fantasier.

Efter lidt mere end tre år fandt Adamsons gruppe faktisk målet for deres eventyr, og blandt disse mennesker, opdagede han en vidunderlig og smuk kvinde, 20 år gammel, som hævdede at være den sidste fuldblods efterkommer af prinsens personale. Denne kvinde, Ratta, sagde, at hendes forfædre alle var efterkommere til to af Prinsens faldne personale. Hun var den sidste af hendes race, og havde ingen levende brødre eller søstre. Hun havde næsten besluttet ikke at gifte sig, havde næsten bestemt i sit sind til at dø uden efterkommere, men hun tabte sit hjerte til den majestætiske Adamson. Da hun hørte historien om Eden, hvordan Vans og Amadons forudsigelser virkelig var gået i opfyldelse, og da hun lyttede til beretningen om misligholdelsen i haven blev hun grebet af en eneste tanke - at gifte sig med denne søn og arving til Adam. Hurtigt voksede ideen hos Adamson. Efter lidt mere end tre måneder, blev de gift.

Adamson og Ratta havde en familie med syvogtres børn. De gav oprindelse til en storslået familie af ledere i verden, men de gjorde noget mere. Det bør erindres, at begge disse væsener virkelig var overmenneskelig. Hvert fjerde barn som blev født til dem, var af enestående klasse. Det var ofte usynligt. Aldrig var sådan en ting skete i verdenshistorien. Ratta var stærkt foruroliget - selv overtroisk - men Adamson kendte godt til eksistensen af første gradens mellemvæsener, og han konkluderede, at noget lignende skete for hans øjne. Da den andet mærkeligt efterkommer ankom, besluttede han at parre dem, da den ene var af mandligt og den anden af kvindeligt køn, og dette er oprindelsen af anden gradens mellemvæsener. Inden hundrede år, før dette fænomen ophørte, opstod der næsten to tusind af disse væsener.

Adamson levede 396 år. Mange gange vendte han tilbage for at besøge sin far og mor. Hvert syvende år, rejste han og Ratta sydpå til den anden have, og i mellemtiden holdt mellemvæsenerne ham underrettet om sit folks velfærd. I Adamsons levetid gjorde de stor nytte i opbygningen af et nyt og uafhængig verdenscenter for sandhed og retfærdighed.

Adamson og Ratta havde således under deres kommando dette korps af fantastiske hjælpere, som arbejdede sammen med dem i hele deres lange liv for at hjælpe til med udbredelsen af avancerede sandhed og spredningen af en højere åndelig, intellektuel og fysisk levestandard. Resultatet af denne indsats på at skabe forbedringer på verdensplan blev aldrig helt overskygget af en senere tilbagegang.

Adamsoniterne opretholdt en høj kultur i næsten syv tusinde år efter Adamson og Ratta. Senere blev de blandet med de nærliggende Noditer og Andoniter og blev også inkluderet blandt de "vældige gamle mænd." En del af fremskridtene under denne tidsalder blev bevaret og blev en latent del af det kulturelle potentiale, som senere blomstrede i den europæiske civilisation.

Dette civilisationscenter var beliggende i området øst for den sydlige ende af Det Kaspiske Hav, i nærheden af Kopet Dag. En kort vej op i bjergene ved foden af bakkerne i Turkestan findes spor af det, som engang var Adamsoniternes hovedkvarter for den violette race. På disse bosættelser i højlandet, beliggende i en smal og gamle frugtbare bælte langs de lavere bakker ved Kopet bjergkæde, opstod der på forskellige perioder fire forskellige på hinanden efterfølgende kulturer udviklet af hvad der svarer til fire forskellige grupper af Adamson efterkommere. Det var den anden af disse grupper, som migrerede vestpå til Grækenland og øerne i Middelhavet. Resten af Adamson efterkommere vandrede mod nord og vest trængte ind i Europa med den blandede folk fra den sidste Anditbølge der kom ud af Mesopotamien, og de var også blandt de Andit-ariere som invaderede Indien.

6. ANDEN GRADENS MELLEMVÆSENER

Mens første gradens mellemvæsener havde en så godt som overmenneskelig oprindelse, så blev den anden klasse af efterkommerne til fra den rene Adamiske slægt, forenet med en humaniseret efterkommer af de forfædre, der var forældrene til senior korps.

Blandt Adamsons børn var der kun seksten af de ejendommelige stamfædre til anden gradens mellemvæsener. Disse unikke børn blev ligeligt fordelt med hensyn til køn, og hver par var i stand til at producere en anden gradens mellemvæsen hver halvfjerdsindstyvende dag ved en kombineret teknik forbindelse mellem seksuel og ikke seksuel relationer. Et sådant fænomen var aldrig muligt på jorden før den tid, og har heller aldrig siden fundet sted.

Disse seksten børn levede og døde (med undtagelse af deres særegenheder) som dødelige i verden, men deres elektrisk energi ladede efterkommere lever på ubestemt tid, da de ikke er underlagt begrænsningerne af dødeligt kød.

Hver af de otte par frembragte til sidst 248 mellemvæsener, og således fik det oprindelige anden gradens korps - 1,984 i antal - sin eksistens. Der er otte undergrupper af anden gradens mellemvæsener. De er angivet som A-B-C den første, anden, tredje, og så videre. Og så er der D-E-F den første, anden, og så videre.

Efter Adams misligholdelse vendte første gradens mellemvæsener tilbage til tjeneste hos de Melkisedekske forvaltere, mens anden gradens gruppe blev knyttet til Adamson center indtil hans død. Treogtredive af disse anden gradens mellemvæsener, lederne for deres organisation ved Adamsons død, forsøgte at bringe hele klassen over til Melkisedekernes tjeneste og dermed opnå en pagt med første gradens korps. Men da dette ikke lykkedes, forlod de deres kammerater og gik som en gruppe over til de planetariske forvalters tjeneste.

Efter Adamson død blev de resterende anden gradens mellemvæsener en mærkelig, uorganiseret, og uafhængig kraft på Urantia. Fra den tid og frem til Machiventa Melkisedek dage levede de en uregelmæssig og uorganiseret eksistens. De blev delvist bragt under kontrol af denne Melkisedek, men de forårsagede stadig megen fortræd helt frem til Kristus Mikael tid. Under hans ophold på jorden træf de alle deres endelige beslutninger om deres fremtidige skæbne, og den loyale størstedel blev mobiliseret under ledelse af første gradens mellemvæsener.

7. DE OPRØRSKE MELLE MVÆSENER

Størstedelen af første gradens mellemvæsener valgte syndens vej på tidspunktet for Lucifers oprør. Når ødelæggelsen af det planetariske oprør blev opregnet, opdagede man udover andre tab, at ud af de oprindelige 50.000 mellemvæsener, havde 40.119 sluttet sig til Caligastias løsrivelse.

Det oprindelige antal af anden gradens mellemvæsener var 1,984, og af disse undlod 873 at slutte op om Mikael's styre og de blev behørigt interneret i forbindelse med den planetariske dom over Urantia på første pinsedag. Ingen kan forudsige fremtiden for disse faldne skabninger.

Begge grupper af oprørske mellemvæsener er nu varetægtsfængslet afventende den endelig dom af systemoprørets anliggender. Men de gjorde mange mærkelige ting på jorden forud for indvielsen af den nuværende planetariske domsperiodes begyndelse.

Disse illoyale mellemvæsener kunne under visse omstændigheder gøre sig synlige for de dødeliges øjne, og dette gjaldt i særdeleshed medarbejderne til Beelzebub, lederen af de frafaldne anden gradens mellemvæsener. Men disse unikke skabninger må ikke forveksles med visse af rebel keruber og serafer, som også var på jorden op til tidspunktet for Kristi død og opstandelse. Nogle af de ældre forfattere, udpegede disse oprørske mellemvæsener som onde ånder og dæmoner, og de frafaldne serafer som onde engle.

I ingen verden kan onde ånder tage nogen dødelige sind i sin besiddelse efter at en Paradis Overdragelse Søn har levet sit liv i verden. Men før Kristus Mikael's dage på Urantia - før Tankeretternes verdensomspændende ankomst og udgydelsen af Mesterens ånd over alt kød - kunne disse oprørske mellemvæsener faktisk påvirke visse laverestående dødelige sind og i nogen grad styre deres handlinger. Dette blev opnået på stort set samme måde som de loyale mellemvæsener fungerer når de tjener som effektive kontakt vogtere af det menneskelige sind hos medlemmerne af skæbnens reserve korps på Urantia, når Retteren, i virkeligheden, er adskilt i en periode for kontakt med overmenneskelige intelligenser.

Det er ikke blot en talemåde, når skriften siger: "Og de bragte til ham alle mulige syge, dem, der var besat af djævl og dem, der var galninge." Jesus vidste og anerkendte forskellen mellem sindssyge og dæmonisk besiddelse, selv om disse tilstande var meget forvirrede i hovedet på dem, der boede i hans tid og generation.

Allerede før den første pinse kunne ingen oprørske ånd dominere et normalt menneskeligt sind, og siden den dag er selv de laverestående dødeliges svage sind beskyttet mod sådanne muligheder. Den formodede uddrivelse af djævl siden ankomsten af Sandhedens Ånd har været et spørgsmål om sammenblanding af tro på dæmonisk besiddelse med hysteri, sindssyge og svage sind. Mikael's overdragelse har for evigt befriet alle menneskelige sind på Urantia fra muligheden for at blive besat af dæmoner, men I må ikke forestille jer, at det ikke var en realitet i tidligere tidsaldr.

Hele gruppen af oprørernes mellemvæsener er i øjeblikket holdt fanget, efter ordre fra den Højeste af Edentia. De strejfer Ikke længere rundt i denne verden for at skabe ravage. Uanset Tankeretternes tilstedeværelse, så gjorde udgydelsen af Sandhedens Ånd over alt kød det for evigt umuligt for illoyale ånder af enhver slags eller form nogensinde igen at invadere selv de mest svage menneskelige sind. Siden pinsedag har der aldrig været sådan noget som dæmonisk besættelse.

8. DE FORENEDE MELLE MVÆSENER

Ved den sidste dom af denne verden, da Mikael fjernede de sovende overlevende fra tiden, forblev mellemvæsenerne efterladt, for at hjælpe med det åndelige og delvise åndelige arbejde på planeten. De fungerer nu som et enkelt korps, som omfatter begge klasser og tæller 10.992. *De Forenede mellemvæsener af Urantia* styres i øjeblikket på skift af det ældste medlem af hver klasse. Denne ordning har fungeret siden deres sammenlægning til én gruppe kort efter pinse.

Medlemmerne af den ældre eller første gradens klasse er generelt betegnet af tal; de har ofte navne som 1-2-3 den første, 4-5-6 den første, og så videre. På Urantia betegnes de Adamiske mellemvæsener alfabetisk for at skelne dem fra første gradens mellemvæsener med numerisk betegnelse.

Begge klasser er ikke-materielle væsener hvad angår ernæring og energi indtagelse, men de har mange træk til fælles med mennesker og kan værdsætte og forstå jeres humor samt jeres tilbedelse. Når de har opgaver tilknyttet de dødelige, er de i overensstemmelse med ånden af menneskelig arbejde, hvile og afslapning. Mellemvæsener sover imidlertid ikke, og de besidder heller ikke evnen til forplantning. I en vis forstand er anden gradens klasse differentieret i retning efter mandlighed og kvindelighed, og bliver ofte omtalt som "han" eller "hun". De arbejder ofte sammen i sådanne par.

Mellemvæsener er ikke mennesker, ej heller er de engle, men mellemvæsenerne af anden graden er i deres natur, nærmere mennesket end engel; de tilhører på en måde, jeres race og er derfor meget forstående og sympatisk i deres kontakt med mennesker. De er uvurderlige for serafer i deres arbejde for og med de forskellige racer af menneskeheden, og begge klasser er uundværlige for de serafer, der tjener de dødelige som personlige værger.

De Forenede Mellemvæsener af Urantia er tilrettelagt for tjeneste med de planetariske serafer i overensstemmelse med medfødte evner og erhvervede færdigheder, i følgende grupper:

1. *Mellem budbringere.* Medlemmer af denne gruppe har navne; de er et lille korps og er til stor hjælp på en evolutionær verden i tjeneste, som kræver hurtig og pålidelig personlig kommunikation.
2. *Planetariske vogtere.* Mellemvæsener er værger, vogtere, af verdnerne i rummet. De udfører vigtige opgaver som observatører af alle de talrige fænomener og typer af kommunikation, som er af betydning for de overnaturlige væsener i området. De patruljerer planetens usynlige ånde verden.
3. *Kontakt personligheder.* I kontakter med de dødelige væsener af de materielle verdener, såsom med den person gennem hvilken disse meddelelser blev overført, anvendes altid mellemvæsener. De er en væsentlig faktor i sådanne forbindelser mellem det åndelige og det materielle plan.
4. *Fremskridts hjælpere.* Disse er de mere spirituelle af mellemvæsenerne, og de er fordelt som assistenter til de forskellige klasser af serafer, der virker i særlige grupper på planeten.

Der er store forskelle mellem mellemvæsenernes evner til at komme i kontakt med serafer over dem og med deres menneskelige fætre nedenfor. Det er overordentlig vanskeligt, for eksempel for første gradens mellemvæsener at tage direkte kontakt med materielle væsener. De står betydeligt nærmere den engleagtige væsentyper og tildeles derfor normalt til at arbejde med, og betjene, de åndelige kræfter med bopæl på planeten. De fungerer som ledsagere og vejleder til himmelske besøgende og studerende som opholder sig her, mens anden gradens mellemvæsener næsten udelukkende er knyttet til omsorgen af verdens materielle væsener.

De 1.111 loyale anden gradens mellemvæsener udfører vigtige opgaver på jorden. I forhold til deres medarbejdere af første grad, er de decideret materielle. De findes lige uden for det menneskelige synsfelt og de har en tilstrækkelig bred

tilpasningsevne til, efter forgodtbefindende, at tage fysisk kontakt med, hvad mennesker kalder "materielle ting." Disse unikke væsener har visse bestemte beføjelser over ting i tid og rum, dyr i verden er ikke undtaget.

Mange af de mere konkrete fænomener der er blevet tilskrevet engle er udført af anden gradens mellemvæsener. Når de tidlige lærere af Jesu evangeliet blev kastet i fængsel af den tids uvidende religiøse ledere, så var det en rigtig "Herrens engel" "som om natten åbnede fængslets døre og bragte dem ud." Men i det tilfælde, hvor Peter blev befriet efter James var blevet dræbt på Herodes ordre, var det en anden gradens mellemvæsen der udførte det arbejde som er tilskrevet en engel.

Deres vigtigste opgave i dag, er, at være ubemærket personlig forbindelses medarbejdere til de mænd og kvinder, der udgør det planetariske skæbnens reserve korps. Det var arbejdet som denne anden gradens gruppe udførte, med god støtte af visse af første gradens korps, der frembragte den koordinering af personligheder og omstændigheder på Urantia som endelig formåede de planetariske himmelske overvogtere til at indlede ansøgningsproceduren, som resulterede i bevillingen af mandaterne som muliggjorde den serie af åbenbaringer, som denne præsentation er en del af. Men det bør gøres klart, at mellemvæsenerne ikke er involveret i de beskudte forestillinger som finder sted under den generelle betegnelse "spiritisme". De mellemvæsener der i øjeblikket findes på Urantia, og som alle har en hæderlig status, har intet at gøre med de fænomener, der er forbundet med såkaldt "mediumisme". De tillader normalt ikke, mennesket at være vidne til deres til tider nødvendige fysiske aktiviteter eller andre kontakter med den materielle verden, som de opfattes af de menneskelige sanser.

9. URANTIAS PERMANENTE BORGERE

Mellemvæsenerne kan betragtes som den første gruppe af de faste beboere, der findes på de forskellige klasser af verdener overalt i universerne i modsætning til de evolutionære opstigende som de dødelige skabninger og engleskarerne. Sådanne permanente borgere møder man på forskellige steder under opstigningen til Paradiset.

I modsætning til de forskellige klasser af himmelske væsener, der er tildelt til at udføre omsorg på en planet, så lever mellemvæsenerne på en beboede verden. Seraferne kommer og går, men mellemvæsenerne forblive og vil fortsat være, for selv om de er indfødte på planeten, så har de også omsorg for den, og de sikrer, et permanent styre, som harmoniserer og forbinder de skiftende forvaltninger af serafiske værter.

Som Urantias egentlige borgere, har mellemvæsener en slægtskabs interesse for denne sfæres skæbne. De er et beslutsomt samfund, der vedholdende arbejder for udviklingen af deres oprindelige fødselsplanet. Deres beslutsomhed antydes af mottoet for deres klasse: "Hvad De Forenede Mellemvæsener påtager sig, det udfører de."

Selv om deres evne til at rejse langs energi kredsløbene gør det muligt for ethvert mellemvæsen at forlade planeten, har de hver forpligtet sig til ikke at forlade planeten, inden de engang frigives af universets myndigheder. Mellemvæsener er forankret på en planet, indtil tidspunktet for etableringen af lys og liv. Med undtagelse af 1-2-3 den første har ingen loyale mellemvæsener nogensinde fraveget Urantia.

1-2-3 den første, den ældste af første gradens klasse, blev frigivet fra direkte planetariske opgaver kort efter pinse. Dette ædle mellemvæsen stod standhaftige ved siden af Van og Amadon under det planetariske oprørs tragiske dage, og hans frygtløse ledelse var medvirkende til at reducere tabene i hans klasse. Han tjener i øjeblikket på Jerusem som medlem af de fireogtyve rådgivere, og har allerede en gang efter den første pinse fungeret som generalguvernør af Urantia.

Mellemvæsener er bundet til planeten, men ligesom dødelige taler med rejsende langvejs fra og dermed lære om fjerntliggende steder på planeten, så taler mellemvæsener med himmelske rejsende for at lære om universets fjerne steder. Så bliver de fortrolige med dette system og universet, selv med Orvonton og dets søster skabelser, og så forbereder de sig på statsborgerskab på de højere niveauer af væsen eksistens.

Selv om mellemvæsenerne blev bragt i eksistens fuldt udviklet - uden at opleve nogen periode med vækst eller udvikling fra umodenhed - ophører de aldrig med at vokse i visdom og erfaring. Ligesom dødelige, er de evolutionære væsener, og de har en kultur, som er en ægte evolutionær opnåelse. Der er mange store sind og mægtige ånder blandt mellemvæseners korps på Urantia.

Fra et større perspektiv, er civilisationen på Urantia opnået i fællesskab af de dødelige på Urantia og Urantias mellemvæsener og dette er sandt på trods af at de to nuværende kulturelle niveauer er adskilte, en forskel, der ikke vil blive kompenseret før lysets og livets tidsalder.

Mellemvæsenernes kultur, som er et produkt af en udødelig planetariske medborgergruppe, er relativt immun over for de tidsmæssige omskiftelser, der plager den menneskelige civilisation. Menneskelige generationer glemmer; mellemvæsenernes korps husker, og hukommelsen er skatkammeret for jeres beboet verdens traditioner. Således forbliver en planets kultur altid nærværende på planeten, og under de rette omstændigheder er sådanne bevarede erindringer om tidligere begivenheder til rådighed, ligesom historien om Jesu liv og lære er blevet givet af Urantias mellemvæsener til deres fætre i kødet.

Mellemvæsenerne er de dygtige ministre, som udfylder kløften mellem de materielle og åndelige områder på Urantia som fremkom efter Adams og Evas død. De er også dine ældre brødre, kammerater i den lange kamp for at opnå en etableret status af lys og liv på Urantia. De Forenede Mellemvæsener er et oprørs testet korps, og de vil trofast varetage deres rolle i den planetariske udvikling indtil denne verden når tidsaldrenes mål, til den fjerne dag hvor freden virkelig eksisterer på jorden og god vilje i sandhed eksisterer i menneskernes hjerter.

På grund af det værdifulde arbejde, som disse mellemvæsener udføres har vi konkluderet, at de faktisk er en væsentlig del af verdens åndelige struktur. Hvor oprøret ikke har fordærvet en planets anliggender er de af endnu større hjælp til seraferne.

Hele organisationen består af høje ånder, engle værter og mellemvæsener dedikeret til entusiastisk at fremme Paradisets plan for den gradvise opstigning af de dødelige og deres opnåelse af perfektion, en af universets guddommelige opgaver - den fantastiske overlevelsplan om at bringe Gud ned til mennesket, og derefter i et sublimt slags partnerskab, føre mennesket op til Gud og videre til evigheden fuld af tjeneste og guddommeligheds opnåelse - både for dødelig og mellemvæsener.

[Præsenteret af en Ærkeengel i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 78

DEN VIOLETTE RACE EFTER ADAMS DAGE

DEN anden Eden var civilisationens vugge for næsten tredive tusinde år. Her i Mesopotamien holdt de Adamiske folk til, og herfra sendte de deres efterkommere til verdens ender, og senere, som sammenlagt med Noditerne og Sangik stammerne blev de kendt som Anditerne. Fra dette område udgik de mænd og kvinder, som påbegyndte det som skete under den historiske tid, og som så enormt accelererede de kulturelle fremskridt på Urantia.

Dette kapitel beskriver den violette races planetariske historie, som begynder kort efter misligholdelse af Adam, fra omkring år 35.000 f.Kr., og som strækker sig frem til sammenlægningen med Noditerne og Sangik racerne, for omkring år 15.000 f.Kr., hvilket betød Anditfolkets fremkomst og videre indtil racens endelige forsvinden fra de mesopotamiske hjemlande, for omkring år 2000 f.Kr.

1. RACERNES OG KULTURERNES FORDELING

Selvom menneskeracernes sind og moral var på et lavt niveau på tidspunktet, da Adam ankom, var den fysisk evolution fortsat ganske upåvirket af vanskelighederne som Caligastia oprør havde medført. Adams bidrag til racernes biologiske status forbedrede enormt menneskerne på Urantia på trods af den delvise fiasko af foretagende.

Adam og Eva bidrog også med meget, som var af værdi for menneskehedens sociale, moralske og intellektuelle fremskridt; civilisationen accelererede enormt ved tilstedeværelsen af deres efterkommere. For fem og tredive tusinde år siden var der ikke meget kultur i verden som helhed. Visse centre for civilisation eksisterede her og der, men størstedelen af Urantia vantrives i vildskab. Racemæssig og kulturel fordeling var som følger:

1. *Den violette race - Adamiter og adamssoniter.* Den Adamiske kulturs vigtigste centrum var i den anden have, i trekanten mellem floderne Tigris og Eufrat. Dette var virkelig den vestlige og den indiske civilisationens vugge. Det andet, eller det nordlige centrum af den violette race var Adamsoniternes hovedkvarter, øst for den sydlige kyst af Det Kaspiske Hav nær Kopet bjergene. Fra disse to centre spredte kulturen og livsplasma sig hurtigt til de omkringliggende lande og stimulerede alle racer.

2. *Før-Sumererne og andre Noditer.* Der fandtes også i Mesopotamien, nær flodernes munding, resterne af den gamle kultur fra tiden i Dalamatia. Over tusinder af år, var denne gruppe blevet grundigt blandet med Adamiterne mod nord, men de mistede aldrig helt deres Nodittraditioner. Forskellige andre Noditgrupper, der havde bosat sig i Levanten var generelt absorberet af den senere ekspanderende violette race.

3. *Andoniterne* opretholdt fem eller seks temmelig repræsentative bosættelser mod nord og øst for Adamson hovedkvarter. De fandtes også udspreddt over hele Turkestan, mens isolerede øer af dem fandtes i hele Eurasien, især i bjergområder. Disse aboriginals var stadig i besiddelse af deres nordlige områder af det eurasiske kontinent sammen med Island og Grønland, men de for længst var blevet fordrevet fra sletterne i Europa af de blå mennesker og fra floddalene længere borte i Asien af den ekspanderende gule race.

4. *De røde mennesker* holdt de amerikanske kontinenter i deres besiddelse, efter at de var blevet drevet ud af Asien i løbet af halvtreds tusinde år før ankomsten af Adam.

5. *Den gule race.* Det kinesiske folk var godt etableret i kontrol over det østlige Asien. Deres mest avancerede bosættelser var beliggende mod nordvest af det moderne Kina i regioner, der grænser op til Tibet.

6. *Den blå race.* De blå mennesker blev spredt over hele Europa, men deres bedre centre for kultur var beliggende i de dengang frugtbare dale i Middelhavsområdet og i det nordvestlige Europa. Absorption af Neandertaler havde stærkt forsinket de blå menneskers kultur, men ellers var han den mest aggressive, eventyrlysten, og udforskende af alle evolutionære folkeslag i Eurasien.

7. *Før dravidiske Indien.* Den komplekse blanding af racer i Indien - omfattende hver race på jorden, men især de grønne, orange og sorte - fastholdt en kultur lidt over de omkringliggende regioner.

8. *Civilisationen i Sahara.* Den indigofarvede races højerestående elementer havde deres mest progressive bosættelser i det, der nu er den store Sahara-ørkenen. Denne indigo-sort gruppe havde omfattende islet af de orange og grønne racer, der var udslettet.

9. *Middelhavsområdet.* Den mest blandede race uden for Indien havde som sit område, hvad der nu er Middelhavsområdet. Her mødte de blå mennesker fra nord og saharanere fra syd Noditer og Adamiter fra øst og blandede sig med dem.

Dette var billedet af verden forud for begyndelsen af de store udbredelser af den violette race, for omkring femogtyve tusinde år siden. Håbet om den fremtidige civilisation lå i den anden have mellem floderne i Mesopotamien. Her i det sydvestlige Asien eksisterede potentialet til en stor civilisation, muligheden for en verdensomspændende spredning af ideer og idealer, der var blevet bjærget fra dagene i Dalamatia og fra tiden i Eden.

Adam og Eva havde efterladt et begrænset, men magtfuld gruppe af efterkommere, og de himmelske observatører på Urantia ventede spændt for at finde ud af, hvordan disse efterkommere til den vildfarne Materielle Søn og Datter ville klare sig selv.

2. ADAMITERNE I DEN ANDEN HAVE

I tusinder af år arbejdede Adams sønner langs floderne i Mesopotamien, løste deres problemer i forbindelse med kunstvanding og kontrol af oversvømmelser i den sydlige del, forbedrede deres forsvar mod nord, og forsøgte at bevare deres traditioner fra glansdagene i den første Eden.

Det heltemod som ledelsen af den anden have udviste, udgør en af de fantastiske og inspirerende episke beretninger i Urantias historie. Disse ædle sjæle glemte aldrig helt formålet med den Adamiske mission, og derfor kæmpede de tappert mod påvirkningerne fra de omkringliggende og laverestående stammer, mens de villigt udsendte deres udsøgte sønner og døtre i en lind strøm, som udsendinge til racerne på jorden. Sommetider var denne udvidelse nedbrydende til hjemmekulturen, men det lykkedes altid disse højerestående folk at rehabilitere sig selv.

Adamiternes civilisation, samfund og kulturelle status var langt over det generelle niveau for de evolutionære racer på Urantia. Kun Vans og Amadons gamle bosættelser og Adamsoniterne havde en sammenlignelig civilisation. Men civilisationen i den anden Eden var en kunstig struktur - *den var ikke et resultat af evolutionen* og var derfor dømt til at blive forringet, indtil den nåede et naturligt evolutionært niveau.

Adam forlod en stor intellektuel og åndelig kultur bag sig, men den var ikke avancerede i mekaniske redskaber, da enhver civilisation er begrænset af naturlige ressourcer, af den medfødte genialitet og at der findes tilstrækkelig fritid til at sikre gennemførelsen af opfindelser. Den violette races civilisation var baseret på tilstedeværelsen af Adam og på traditionerne fra den første Eden. Efter Adams død og da disse traditioner gennem de forbipasserende årtusinder blev tågede, sank ademiternes kulturelle niveau støt, indtil det nåede et niveau af gensidig balance med de omkringliggende folks status og med den skiftende kulturelle kapacitet som på naturlig måde udviklede sig blandt den violette race.

Men Adamiterne var en reel nation omkring år 19.000 f.Kr., som talte fire og en halv million mennesker, og millioner af deres efterkommere var allerede overdraget til de omgivende folk.

3. ADAMITERNES TIDLIGE SPREDNING

Den violette race bevarede i mange årtusinder de fredelige traditioner fra Eden, hvilket forklarer deres lange forsinkelse med at erobre nye områder. Når befolknings trykket blev for stort, udsendte de deres overskydende indbyggere som lærere til andre racer i stedet for at føre krig for at sikre mere territorium. Den kulturelle effekt af disse tidligere migrationer var ikke bestående, men absorptionen af de adamitiske lærere, handlende og opdagelsesrejsende var biologisk stimulerende for de omkringliggende folk.

Nogle af Adamiterne rejste tidligt vestpå til Nildalen; andre trængte østpå ind i Asien, men de udgjorde et mindretal. De senere tiders massebevægelse skete i stor udstrækning nordpå og derfra vestpå. Det var hovedsagelig en gradvis, men utrættelig fremstød mod nord, det største antal migrerede nordpå og vendte derefter vestpå omkring Det Kaspiske Hav til Europa.

For omkring femogtyve tusinde år siden var mange af Adamiternes renere raceelementer nået et godt stykke vej mod nord. Men efterhånden som de trængte nordpå, blev de mindre og mindre Adamitiske indtil de, på tidspunkter for deres besættelse af Turkestan, var blevet grundigt blandet med de andre racer, især Noditerne. Meget få af de renracede violette folk trængte nogensinde langt ind i Europa eller Asien.

Fra ca. 30.000 til 10.000 år f.Kr. fandt epokegørende racemæssige blandinger sted i hele det sydvestlige Asien. Indbyggere i Turkestans højland var virile og energiske mennesker. I den nordvestlige del af Indien levede meget af kulturen fra Vans dage. Endnu længere mod nord fra disse bosættelser var det bedste af de tidlige Andoniter blevet bevaret. Begge disse racer som i deres kultur og karakter var højerestående, blev absorberet af Adamiterne som bevægede sig mod nord. Denne sammenlægning medførte at mange nye ideer kom i omløb; Det lettede civilisationens fremskridt og fremmede i høj grad alle faser af kunst, videnskab og sociale kultur.

Da de tidlige Adamiske vandringer sluttede, omkring 15.000 f.Kr., var der allerede flere efterkommere af Adam i Europa og Centralasien end noget andet sted i verden, end i selve Mesopotamien. De europæiske blå racer var stort set blevet infiltreret. Langs hele den sydlige strækning af de lande som nu hedder Rusland og Turkestan var en stor ophobning af Adamiter blandet med Noditer, Andoniter, samt røde og gule Sangikmennesker. Sydeuropa og Middelhavets randområder var beboet af en blandet race af Andoniter og Sangik folk - orangeфарvede, grønne og indigofarvede - med et stænk af adamitisk racemæssig element. Lilleasien og de centrale dele af Østeuropa blev holdt af stammer, der overvejende bestod af Andoniter.

En blandet farvet race, som på dette tidspunkt var forstærket af nyankomne fra Mesopotamien, holdt til i Egypten og forberedt til at overtage den kultur der var ved at forsvinde fra Eufrat dalen. De sorte folk bevægede sig længere sydpå i Afrika, og ligesom den røde race, var næsten isoleret.

Civilisationen i Sahara var ramt af tørke og oversvømmelser havde nedbrudt Middelhavsområdets civilisation. De blå racer havde hidtil, undladt at udvikle en avanceret kultur. Andoniterne var stadig spredt over Arktis og de centralasiatiske regioner. De grønne og orange racer var blevet udryddet som sådan. Den indigofarvede race bevægede sig sydover i Afrika, for der at begynde sin langsomme, men længe fortsatte race forringelse.

Befolkningerne i Indien havde stagneret, med en civilisation, der ikke udviklede sig; de gule mennesker var ved at styrke sine positioner i Centralasien; de brune mennesker var endnu ikke påbegyndt deres civilisation på de nærliggende øer i Stillehavet.

Disse racemæssige fordelinger i forbindelse med omfattende klimaændringer, formede verdensscenen for indvielsen af Anditernes æra af Urantias civilisation. Disse tidlige migrationer strakte sig over en periode på ti tusind år, fra år 25.000 til år 15.000 f.Kr. De senere eller Anditernes migrationer varede fra omkring år 15.000 til år 6000 f.Kr.

Det tog så lang tid for de tidligere bølger af Adamiter at passere over Eurasien, at deres kultur i høj grad gik tabt på vejen. Kun de senere Anditer flyttede med tilstrækkelig stor hastighed til at bevare kulturen fra Eden på en længere afstand fra Mesopotamien.

4. ANDITERNE

Anditernes racegrupper bestod af den oprindelige blanding af den rene violette race og Noditer samt de evolutionære folkeslag. Generelt bør Anditerne opfattes som bærere af en langt større procentdel af Adams blod end de moderne racer. Mere generelt anvendes udtrykket Anditer til at betegne de folk, hvis race arv var fra en ottendedel til en sjettedel violet. De nutidige Urantianere, selv de nordlige hvide racer, indeholder langt mindre end denne procentdel af Adams blod.

De tidligste Anditfolk havde deres oprindelse for mere end femogtyve tusinde år siden i de regioner der grænser op til Mesopotamien, og bestod af en blanding af Adamiter og Noditer. Den anden have var omgivet af koncentriske områder af folk med aftagende violet blod, og det var i periferien af denne race smeltedigel, at Anditracen blev født. Senere, da de vandrende Adamiter og Noditer ankom til de frugtbare områder i Turkestan, blandede de sig hurtigt med de højerestående indbyggere og raceblandingen som opstod udvidede Anditernes racetype nordpå.

Anditerne var den bedste samlede menneskelig race som fremkom på Urantia efter de racerene violette folks dage. De omfattede de fleste af de højeste repræsentanter blandt de overlevende rester af adamit- og Noditracerne og senere nogle af de bedste stammer af de gule, blå og grønne mennesker.

Disse tidlige Anditer var ikke ariske; de var forgængere til arierne. De var ikke hvide; de var de hvide folks forgængere. De var hverken et vesterlandsk eller et østerlandsk folkeslag. Men det er arven fra Anditerne, som giver den polyglot blanding af de såkaldte hvide racer, den generelle homogenitet, der er blevet kaldt kaukasoid.

De renere slægter af den violette race havde bevaret den Adamiske tradition for fred, hvilket forklarer, hvorfor de tidligere racers bevægelser mere havde karakter af fredelige migrationer. Men når Adamiterne forenede sig med Noditfolket, der på dette tidspunkt var en krigsførende race, blev deres Andit efterkommere, målt på deres tid, de mest dygtige og snu militarister der nogensinde har levet på Urantia. Herefter voksede Mesopotamiens bevægelser mere og mere militaristisk i karakter og lignede mere egentlige erobringer.

Disse Anditer var eventyrlystne; deres orientering var præget af rejselyst. En tilførsel af racemæssige elementer enten fra Sangikracerne eller Andoniter havde tendens til at stabilisere dem. Men alligevel, stoppede deres senere efterkommere ikke indtil de havde sejlet verden rundt og opdagede det sidste fjerntliggende kontinent.

5. ANDITERNES VANDRINGER

Den anden haves kultur varede i tyve tusinde år, men det oplevede et støt nedgang indtil omkring 15.000 f.Kr., hvor fornyelsen af det Sethitiske præstedømmet og Amosads lederskab blev indledningen til en strålende æra. De mægtige civilisationsbølger, som senere spredte sig over Eurasien var en direkte følge af havens store renæssance som en konsekvens af den omfattende forening af Adamiter med de omgivende blandede Noditer hvilket medførte Anditernes fremkomst.

Disse Anditer påbegyndte nye fremrykninger over hele Eurasien og Nordafrika. Fra Mesopotamien op til og inklusiv Sinkiang var Anditernes kultur den dominerende, og den vedvarende migration til Europa blev kontinuerligt opvejet af nyankomne fra Mesopotamien. Men det er næppe korrekt at tale om Anditerne som en race i Mesopotamien indtil den tid da de sidste vandringer af Adams blandede efterkommere begyndte. På dette tidspunkt var selv racegrupperne i den anden have blevet så blandede, at de ikke længere kunne betragtes som værende Adamiter.

Civilisationen i Turkestan var konstant blevet genoplivet og forfrisket af nyankomne fra Mesopotamien, især af de senere Anditer som kom på hesteryg. Det såkaldte ariske modersmål var, blev dannet i Turkestans højland; Det var en blanding af den lokale Andoniske dialekt med Adamsoniternes og de senere Anditernes sprog. Mange moderne sprog nedstammer fra dette tidlige sprog som blev talt af disse centralasiatiske stammer, der erobrede Europa, Indien, og de øvre strækninger af de mesopotamiske sletter. Dette gamle sprog gav de vestlige sprog alle ligheder, som kaldes arisk.

Omkring år 12.000 f.Kr. var tre fjerdedele af verdens Anditfolk bosat i det nordlige og østlige Europa, og da de senere og sidste udvandring fra Mesopotamien fandt sted, nåede femogtres procent af disse sidste bølger af udvandring ind i Europa.

Anditerne migrerede ikke kun til Europa, men til det nordlige Kina og Indien, mens mange grupper banede sig vej til verdens ender som missionærer, lærere og handelsfolk. De bidrog væsentligt til de nordlige grupper af Sangik folk i Sahara. Men kun et par lærere og handlende trængte nogensinde længere sydpå i Afrika end til Nilens kilder. Senere rejste blandede Anditer og egyptere ned langs Afrika kyst et godt stykke under ækvator både på øst- og vestkysten, men de nåede ikke Madagaskar.

Disse Anditer var de såkaldte dravidiske og senere ariske erobrere i Indien; og deres tilstedeværelse i Centralasien førte til en stor forbedring af forfædrene til Turanerne. Mange fra denne race rejste til Kina både via Sinkiang og Tibet og tilførte senere de kinesiske folk ønskelige kvaliteter. Fra tid til anden banede små grupper sig vej ind Japan, Formosa, Ostindien, og det sydlige Kina, men meget få nåede det sydlige Kina langs kysten.

Et hundrede og toogtredive af denne race, afrejse med en flåde af små både fra Japan, for til sidst at nå Sydamerika og gennem giftermål med de indfødte i Andesbjergene blev forfædrene til de senere inkaherskere. De krydsede Stillehavet i små etaper, gjorde ophold på de mange øer, de fandt undervejs. Øerne i Polynesien var både flere og større end nu, og disse Anditiske sømænd, samt en del som fulgte efter dem, modificerede biologisk de indfødte grupper under deres rejse. Mange blomstrende civilisationscentre voksede op som et resultat af Anditernes indtrængen på disse lande som nu er sunket i havet. Påskeøen var længe et religiøst og administrativt centrum for en af disse forsvundne grupper. Men af de Anditer der for længe siden navigerede Stillehavet nåede ingen andre end disse et hundrede og toogtredive nogensinde fastlandet i Amerika.

Anditernes erobringsvandring fortsatte helt frem til deres endelige spredning fra år 8000-6000 f.Kr. Da de strømmede ud af Mesopotamien, tømte de konstant de biologiske reserver i deres hjemlande, mens de markant styrkede de omkringliggende folk. Og til alle de folkeslag, hvortil de rejste, bidrog de med humor, kunst, eventyr, musik, og håndværk. De var dygtige dyretæmmere og fremtrædende jordbrugere. Deres tilstedeværelse forbedrede sædvanligvis i det mindste for en tid, de ældre racers religiøse overbevisninger og moralske praksis. Således spredte kulturen sig fra Mesopotamien roligt ud over Europa, Indien, Kina, det nordlige Afrika og Stillehavsoerne.

6. ANDITERNES SIDSTE UDVANDRINGER

De sidste tre bølger af Anditer strømmede ud af Mesopotamien mellem år 8000 og 6000 f.Kr. Disse tre store kulturbølger blev tvunget ud af Mesopotamien af presset fra bjergstammer mod øst og af chikane fra slettefolket i vest. Indbyggerne i Eufrat dalen og de omkringliggende områder drog ud i deres sidste udvandring i flere retninger:

Femogtres procent gik ind i Europa langs ruten ved Det Kaspiske Hav for at erobre og fusionere med de nyligt fremkomne hvide racer - blandingen af de blå mennesker, og de tidligere Anditer.

Ti procent, herunder en stor gruppe af Sethitiske præster, flyttede mod øst gennem Elams højland til det iranske plateau og Turkestan. Mange af deres efterkommere blev senere drevet til Indien sammen med deres ariske brødre fra regionerne i nord.

Ti procent af Mesopotamierne vendte mod øst i deres rejse mod nord, og trængte ind i Sinkiang, hvor de blandede sig med de Anditgule indbyggere. Størstedelen af de dygtige efterkommere som denne raceblanding immigrerede senere til Kina og bidrog meget til den umiddelbare forbedring af den nordlige del af den gule race.

Ti procent af disse flygtende Anditer banede sig vej tværs over Arabien og trængte ind i Egypten.

Fem procent af Anditerne, som repræsenterede den meget højerestående kultur i kystområdet ved Tigris og Eufrats flodmundinger, og som havde holdt sig fri fra blandede ægteskaber med de laverestående stammer i de omkringliggende områder, nægtede at forlade deres hjem. Denne gruppe repræsenterede overlevelsen af mange af Noditernes og Adamiternes højerestående arveanlæg.

Anditerne havde næsten helt evakueret denne region ved år 6000 f.Kr., selvom deres efterkommere, hovedsagelig blandede sig med de omgivende Sangikracer og med Andoniterne i Lilleasien, så var de der for at kæmpe mod angribere fra nord og øst, på et langt senere tidspunkt.

Den voksende infiltration af laverestående folk afsluttede den anden haves kulturelle tidsalder. Civilisationen flyttede vestpå til Nilen og øerne i Middelhavet, hvor den fortsatte med at blomstre og udvikle sig længe efter sin urkilde i Mesopotamien var tørret ud. Denne ukontrolleret tilstrømning af laverestående folkeslag banede vejen for de nordlige barbarer til senere erobring af hele Mesopotamien, og drev de resterende begavede stammeslægter ud. Selv i de efterfølgende år følte den civiliserede rest af befolkningen vedvarende utilfredshed med tilstedeværelsen af disse uvidende og ukultiverede angribere.

7. OVERSVØMMELSERNE I MESOPOTAMIEN

Floddalens beboere var vant til at floderne løb over deres bredder på bestemte årstider; disse periodiske oversvømmelser var årlige begivenheder i deres liv. Men nye farer truede dalen i Mesopotamien som følge af fortsat geologiske ændringer i nord.

For tusinder af år efter at den første Eden var blevet oversvømmet fortsatte bjergene omkring Middelhavets østlige kyst og bjergene mod nordvest og nordøst for Mesopotamien med at stige. Denne hævn af højlandet accelererede betydelig omkring år 5000 f.Kr., og dette, kombineret med øget snefald i de nordlige bjerge, forårsagede hvert forår oversvømmelser i et hidtil uset omfang over hele Eufrat dalen. Disse forårets oversvømmelser blev større og værre, så flod områdets indbyggere til sidst blev drevet til det østlige højland. I næsten tusind år var snesevis af byer næsten øde på grund af disse omfattende oversvømmelser.

Næsten fem tusinde år senere, da de hebraiske præster under fangenskab i Babylonien forsøgte at spore det jødiske folk tilbage til Adam, viste det sig meget svært for dem at sammenføje historiens forskellige stykke; og det fik en af dem til at opgive forsøget, og lade hele verden drukne i sin ugudelighed på tidspunktet for Noahs oversvømmelse, og således opnå en bedre position til at spore Abrahams slægt helt tilbage til en af Noahs tre overlevende sønner.

Traditionerne om en tid, hvor vand dækkede hele jordens overflade er verdensomspændende. Mange racer har en historie om en verdensomspændende oversvømmelse engang under tidligere tidsalder. Den bibelske historie om Noah, arken, og syndfloden er en opfindelse af det hebraiske præstedømme under det babyloniske fangenskab. Der har aldrig været en verdensomspændende oversvømmelse siden livet blev etableret på Urantia. Den eneste gang jordens overflade var helt dækket af vand var under de arkeozoiske tidsalder inden landet var begyndt at dukke op.

Men Noah levet virkelig; han var en vinbonde i Aram, en flodlandsby nær Uruk. Han førte en skriftlig oversigt fra år til år over de dage hvor floden steg. Han bragte megen latterliggørelse over sig selv ved at gå op og ned i floddalen og fortalte, at alle huse skal bygges af træ, efter bådens model, og at familiens dyr skulle sættes ombord hver nat, da regntiden nærmede sig. Han plejede at gå til de nærliggende bygder ved floden hvert år, og advare dem om, at om så og så mange dage ville oversvømmelserne komme. Endelig kom et år, hvor de årlige oversvømmelser blev meget mere omfattende med usædvanlig kraftig regn, så den pludselige stigning af vandet udslettede hele landsbyen; kun Noah og hans nærmeste familie blev reddet i deres husbåd.

Disse oversvømmelser resulterede i Anditernes civilisations opløsning. Da denne periode med oversvømmelse var forbi, fandtes den anden have ikke mere. Kun i det sydlige og blandt sumererne var der nogle spor fra den tidligere storhed tilbage.

Resterne af denne civilisation, en af de ældste, kan findes i disse regioner i Mesopotamien og mod nordøst og nordvest. Men endnu ældre levn fra tiderne i Dalamatia eksisterer under vandet i den Persiske Golf, og den første Eden ligger nedsunket under den østlige ende af Middelhavet.

8. SUMERERNE — DE SIDSTE ANDITERE

Da den sidste spredning af Anditerne knækkede den mesopotamiske civilisations biologiske rygrad, forblev et lille mindretal af denne højerestående race i deres hjemland nær flodmundingerne. Dette var Sumererne og ved år 6000 f.Kr. var de stort set blevet Anditer i deres afstamning, selvom deres kultur var mere eksklusivt Noditisk i sin karakter, og de holdt fast i de gamle traditioner fra Dalamatia. Ikke desto mindre var disse Sumerer i kystområderne de sidste Anditer i

Mesopotamien. Men racerne i Mesopotamien var på dette sene tidspunkt allerede grundigt blandet, som det fremgår af de kranietyper man har fundet i gravene fra denne æra.

Det var under tiden med oversvømmelserne at Susa blomstrede op. Den første og nedre by blev oversvømmet, så den anden eller højere by erstattede den nederste som hovedkvarter for den tids ejendommelige kunsthåndværk. Da oversvømmelserne senere faldt, blev Ur centrum for keramik industri. For omkring syv tusinde år siden lå Ur ved den Persiske Golf, flodaflejringerne har siden opbygget landet til sine nuværende grænser. Disse bosættelser led mindre fra oversvømmelserne på grund af bedre styringssystemer og fordi flodmundingerne udvidede sig

De fredelige kornavlere i dalene ved Eufrat og Tigris havde længe været chikaneret af razziaer fra Turkestans og det iranske plateau barbarer. Men nu førte en stigende tørke af højlandets græsgange til en samordnet invasion af Eufrat dalen. Denne invasion var desto mere alvorlig, fordi disse omkringliggende hyrder og jægere besad et stort antal tæmmede heste. Det var i besiddelse af heste, som gav dem en enorm militær fordel over deres rige naboer mod syd. Indenfor en kort tid, invaderede de hele Mesopotamien, og drev de sidste kultur bølger ud, som spredte sig over hele Europa, det vestlige Asien, og det nordlige Afrika.

Disse erobrere af Mesopotamien bar i deres rækker mange af Anditernes bedre arveanlæg fra de blandede nordlige racegrupper i Turkestan, inklusiv en del fra Adamsons slægtslinje. Disse mindre avancerede, men mere energiske stammer fra nord tilegnede sig hurtigt og villigt resterne af civilisationen i Mesopotamien og udviklede sig snart til de blandede folk som man finder i Eufrat dalen i begyndelsen af de historiske annaler. De genoplivede hurtigt mange faser af den forsvindende civilisation i Mesopotamien, tilegnede sig dal stammernes kunst og meget af Sumererne kultur. De forsøgte selv at bygge et tredje Babelstårn og tog senere udtrykket som navn på deres nation.

Når disse barbariske ryttere fra nordøst invaderede hele Eufrat dalen, erobre de ikke resterne af de Anditer der boede omkring flodmundingen ved den Persiske Golf. Disse Sumerer var i stand til at forsvare sig på grund af højere intelligens, bedre våben, og deres omfattende system af militære kanaler, som var et supplement til deres kunstvandings ordning af sammenkoblede damme. De var et forenet folk, fordi de havde en ensartet gruppe religion. De var således i stand til at opretholde deres racemæssige og nationale integritet længe efter deres naboer mod nordvest blev delt op i isolerede bystater. Ingen af disse byers grupper var i stand til at overvinde de forenede Sumerer.

Angriberne fra nord lærte hurtigt at stole på og værdsætte disse fredselskende Sumerer som dygtige lærere og administratorer. De var meget respekterede og efterspurgt som undervisere i kunsthåndværk og produktionsvirksomhed, som ledere af handel, og som samfundsadministratorer af alle folk i nord og fra Egypten i vest til Indien i øst.

Efter opløsningen af det tidlige sumeriske forbund blev de senere bystater regeret af de frafaldne efterkommere til de Sethitiske præster. Først efter at disse præster havde erobret de omkringliggende byer kaldte de sig konger. De senere bykonger undlod at danne magtfulde forbund før Sargons dage, på grund af jalousi mellem deres guddomme. Hver by troede at deres kommunale gud var bedre end alle andre guder, og derfor nægtede de at underordne sig til en fælles leder.

Denne lange periode af bypræsternes svage styre blev bragt til ophør af Sargon, Præsten i Kish, der udråbte sig selv til konge og startede på erobring af hele Mesopotamien og tilstødende lande. For en tid blev dette slutningen på bystaterne, præstestyret og undertrykkelse af præsterne, hvor hver by har sin egen kommunale gud og sine egne ceremonielle skikke.

Efter opløsningen af dette Kish forbund fulgte der en lang periode med konstant krigsførelse mellem byerne i dalen om overherredømmet. Herredømmet skiftede på forskellige tidspunkter mellem Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, og Susa.

Omkring år 2500 f.Kr. led Sumererne alvorlige tilbageslag i hænderne på Suiter og Guiterne, der kom nordfra. Lagash, den sumeriske hovedstad bygget på dæmninger mod oversvømmelse, faldt. Erech holdt ud i tredive år efter faldet af Akkad. På tidspunktet for Hammurabi regeringstids begyndelse var sumererne absorberet ind i de nordlige semitters rækker, og Anditerne i Mesopotamien forsvandt fra historiens sider.

Fra år 2500 til år 2000 f.Kr. hærgede nomaderne vildt over hele området fra Atlanterhavet til Stillehavet. Neriterne

udgjorde den sidste udvandring fra den Kaspiske gruppe af de mesopotamiske efterkommere af de blandede racegrupper af Andoniter og Anditer. Hvad barbarerne undlod at gøre for ødelæggelsen af Mesopotamien, det opnåede de efterfølgende klimaforandringer.

Dette er historien om den violette race efter Adams dage og skæbnen om deres hjemland mellem Tigris og Eufrat. Den gamle civilisation faldt til sidst sammen på grund af de højerestående folk udvandring og indvandring af deres laverestående naboer. Men længe før de barbariske ryttere erobrede dalen, havde meget af kulturen fra haven bredt sig til Asien, Afrika og Europa, for at producere den gæring som har resulteret i Urantias civilisation i det tyvende århundrede.

[Præsenteret af en Ærkeengel af Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 79

ANDITERNES UDBREDELSE I ØSTEN

ASIEN er hjemland for den menneskelige race. Det var på en sydlig halvø af dette kontinent, Andon og Fonta blev født; i højlandet af det nuværende Afghanistan, grundlagde deres efterkommer Badonan et primitivt kultur centrum, der varede i over en halv million år. Her i dette menneskeslægts østlige centrum differentierede Sangikfolkene fra den Andoniske slægtslinje, og Asien var deres første hjem, deres første jagtområde, deres første slagmark. Sydvestlige Asien bevidner Dalamatianernes, Noditernes, Adamiternes og Anditernes på hinandens følgende civilisationer, og fra disse områder spredes den moderne civilisations potentialer sig til verden.

1. ANDITERNE I TURKESTAN

I over femogtyvetusinde år, ned til næsten år 2000 f.Kr., var hjertet af Eurasien overvejende, men i aftagende grad, Anditisk. Fra Turkestans lavland drejede Anditerne vestpå omkring indlandssøerne i Europa, mens dem fra denne regions højland, trængte østover. Østturkestan (Sinkiang), og, i mindre grad, Tibet var de gamle porte, hvorigennem disse folk fra Mesopotamien trængte over bjergene til de gule mennesker i de nordlige landområder. Anditernes infiltration i Indien udgik fra Turkestan højlandet ind i Punjab og fra de iranske græsningsarealer gennem Baluchistan. Disse tidligere vandring var på ingen måde erobringer; tværtimod var de snarere en kontinuerlig tilstrømning af Anditstammerne til det vestlige Indien og Kina.

I næsten femten tusind år bestod centrene af blandet Anditkultur i Tarim-flodens dal i Sinkiang og mod syd i Tibets højlandsregioner, hvor Anditerne og Andoniterne i stor udstrækning havde blandet sig. Tarimdalen var den østligste forpost for den oprindelige Anditkultur. Her byggede de deres bosættelser og etablerede handelsforbindelserne med de progressive kinesere mod øst og med Andoniterne mod nord. På den tid var Tarim-regionen et frugtbart land; nedbøren var rigeligt. Mod øst var Gobi et åben græsningsareal, hvor hyrder langsomt vænnede sig til landbruget. Denne civilisation omkom, da de ændrede vindforhold flyttede regnen mod sydøst, men i sin tid overhalede det selvste Mesopotamien.

Omkring år 8000 f.Kr. begyndte den langsomme tiltagende tørke i Centralasiens højlandsregioner at drive Anditerne til floddalene og havets kyster. Denne stigende tørke drev dem ikke kun til Nilen, Eufrat, og Indus dalene, og den Gule flod, men det medførte en ny udvikling i Anditernes civilisation. En ny klasse af mænd, de handlende, begyndte at dukke op i stort tal.

Når vejrforholdene gjorde jagt urentabelt for de vandrende Anditer, fulgte de ikke de ældre racers evolutionære vej ved at blive hyrder. Handel og byliv opstod. Fra Egypten gennem Mesopotamien og Turkestan til floderne i Kina og Indien, begyndte de mere højt civiliserede stammer at samles i byerne, hvor de koncentrerede sig om håndværk og handel. Adonia blev Centralasiens kommercielle metropol, og den lå i nærheden af den nuværende by Ashkhabad. Handel med sten, metal, træ og keramik blev accelereret både til lands og til havs.

Men stadig stigende tørke førte gradvist til Anditernes store udvandring fra landområderne syd og øst for det Kaspiske Hav. Strømmen af migration begyndte at dreje fra nord til syd, og de babyloniske ryttere begyndte at trænge ind i Mesopotamien.

Den tiltagende tørke i Centralasien ledte yderligere til reduktion af befolkningen og til at gøre disse mennesker mindre krigeriske. Da den aftagende regn mod nord tvang de nomadiske Andoniter sydpå, var der en enorm udvandring af Anditer fra Turkestan. Dette er de såkaldte arieres sidste vandring til Levanten og Indien. Det udgjorde kulminationen

på den lange spredning af de blandede efterkommere af Adam, hvorunder hver af de asiatiske folk og de fleste af folkene på øerne i Stillehavet i en vis udstrækning blev forbedret af disse højerestående racer.

Samtidigt som Anditerne spredte sig over den østlige halvkugle mistede de deres hjemlande i Mesopotamien og Turkestan, for det var denne omfattende bevægelse sydover af Andoniter der fortyndede Anditerne i Centralasien til et punkt, som kom tæt på deres udryddelse.

Men selv i det tyvende århundrede efter Kristus finder man blandt turanske og tibetanske folk spor af arven fra Anditerne, hvilket fremgår af de blonde mennesketyper som lejlighedsvis findes i disse regioner. De tidlige kinesiske optegnelser registrerer tilstedeværelsen af de rødhårede nomader nord for de fredelige bosættelser ved den Gule Flod, og der eksisterer stadig malerier, som trofast registrerer tilstedeværelse af både de blonde Anditer og brunhårede mongoler i Tarim bækken for længe siden.

Den sidste store manifestation af de centralasiatiske Anditers slumrende militært genialitet, kom kraftigt til udtryk i år 1200 e. Kr., da mongolerne under Djengis Khan begyndte erobringen af den største del af det asiatiske kontinent. Ligesom de gamle Anditer, proklamerede disse krigere eksistensen af "en Gud i himlen." Den tidlige opløsning af deres imperium forsinkede længe det kulturelle samkvem mellem Vesten og Østen og hæmmede i høj grad væksten af den monoteistiske tros udbredelse i Asien.

2. ANDITERNES EROBRING AF INDIEN

Indien er det eneste sted, hvor alle racerne på Urantia blev blandet, og Anditernes invasion tilførte de sidste raceelementer. I højlandet nordvest for Indien fik Sangikracerne deres begyndelse, og uden undtagelse i deres tidlige tider trængte medlemmerne af alle disse racer ind på det Indiske delkontinent, og efterlod sig den mest heterogene raceblanding som nogensinde har eksisteret på Urantia. Oldtidens Indien fungerede som et modtagelsescenter for migrerende racer. Bunden af halvøen var tidligere noget smallere end nu, fordi meget af Ganges og Indus deltaerne er opstået i løbet af de sidste halvtreds tusinde år.

De tidligste raceblandinger i Indien var en blanding af de vandrende røde og gule racer med de oprindelige Andoniter. Denne gruppe blev senere svækket ved at absorbere den største del af de uddøde østlige grønne folk samt et store antal af den orange farvede race. Gruppen blev lidt forbedret gennem begrænset blanding med de blå mennesker, men led overordentlig gennem assimilering af et større antal af den indigofarvede race. De såkaldte indfødte i Indien er næppe repræsentative for disse tidlige mennesker; de er snarere den mest laverestående befolkning i den sydlige og østlige udkant, som aldrig blev fuldt absorberet af enten de tidlige Anditer eller deres senere fremkomne ariske fætre.

Omkring 20.000 år f.Kr. havde befolkningen i det vestlige Indien allerede fået en antydning af det Adamiske blod, og aldrig i Urantias historie har der været en nation, der var sammensat af så mange forskellige racer. Men det var uheldigt, at anden gradens Sangiske racegrupper var fremherskende, og det var en virkelig katastrofe, at både de blå og de røde mennesker i så høj grad manglede fra fortiden af denne racernes smeltedigel. Et stort tilskud fra første gradens Sangikfolk ville have bidraget meget til forbedringen af, hvad der kunne have været en endnu større civilisation. Det som nu skete, var at de røde mennesker ødelægger sig selv på Amerikas kontinenter, og de blå mennesker tumlede rundt i Europa, og de tidlige efterkommere af Adam (og de fleste af de senere) udviste ringe lyst til at blande sig med de mørklødede af de farvede folkeslag, uanset om det var i Indien, Afrika, eller andre steder.

Omkring år 15.000 f.Kr. førte stigende befolkningspres over hele Turkestan og Iran til Anditernes første virkelig omfattende bevægelse i retning af Indien. I mere end femten århundreder strømmede disse højerestående folkeslag ind gennem Baluchistan højland, spredte sig ud over Indus- og Ganges dalene og bevægede sig langsomt sydpå ind i Deccan. Dette pres fra Anditerne i nordvest drev mange af de sydlige og østlige laverestående grupper ind i Burma og det sydlige Kina, men ikke tilstrækkeligt til at redde angriberne fra race udslettelse.

Det var stort set et spørgsmål om topografi som gjorde at Indien ikke opnåede overherredømme i Eurasien. Befolkningspresset fra nord forårsagede kun en overbefolkning af de fleste mennesker sydpå ind i Deccans tilspidsede område, omgivet på alle sider af havet. Havde der været tilstødende landområder til udvandring, så ville de laverestående være blevet fortrængt i alle retninger, og de højerestående ville have opnået en højere civilisation.

Således som situationen var, så forsøgte disse tidligere Anditiske erobrere et desperat forsøg på at bevare deres identitet og dæmme op for den racemæssig opslugning af dem som race ved etablering af strenge restriktioner for blandede ægteskaber. For omkring år 10.000 f.Kr. var Anditerne imidlertid forsvundet i menneskemængden men hele folkemassen var blevet markant forbedret med denne absorption.

Raceblanding er altid en fordel i at den begunstiger alsidighed i kultur og leder til en progressiv civilisation, men hvis racernes laverestående elementer er fremherskende vil sådanne resultater være kortvarig. En flersproget kultur kan kun bevares, hvis de højerestående reproducere sig selv i en sikker margen over de laverestående. Uhæmmet formering af laverestående, med faldende reproduktion af højerestående, er ufejlbarligt selvmorderisk af den kulturelle civilisation.

Havde de Anditiske erobrere i antal været tre gange så mange, end de var, eller hvis de havde drevet ud eller ødelagt den mindst ønskværdige tredjedel af de blandede orange-grøn-indigofarvede indbyggere, så ville Indien være blevet en af verdens førende centre for kulturel civilisation og ville utvivlsomt have tiltrukket flere af de senere bølger af mesopotamier som strømmede ind i Turkestan og derfra nordpå til Europa.

3. DRAVIDAFOLKETS INDIEN

Blandingen mellem de Anditiske erobrere i Indien og den indfødte befolkning resulterede til sidst i de blandede mennesker, som er blevet kaldt Dravidiske. De tidligere og renere Dravidians besad en stor evne til kulturel præstation, men den blev kontinuerligt svækket efterhånden som deres Anditiske arv blev gradvist fortyndet. Dette er, hvad der dømte Indiens spirende civilisation til undergang for næsten tolv tusinde år siden. Men tilsætning af selv denne lille mængde af det Adamiske blod produceret en markant acceleration i den sociale udvikling. Denne sammensatte befolkning producerede derefter straks den mest alsidige civilisation på jorden.

Kort efter at de Dravidiske Anditer havde erobret Indien, mistede de deres racemæssige og kulturelle kontakt med Mesopotamien, men senere åbning af sejlruiter og karavaneruter genåbnede disse forbindelser; og på intet tidspunkt inden for de sidste 10.000 år har Indien nogensinde været helt uden forbindelse med Mesopotamien mod vest og Kina mod øst, selv om bjerg barrierer i høj grad begunstigede kontakt med vesten.

De indiske folks højerestående kultur og religiøse præferencer dateres fra de tidlige tider af Dravidisk dominans og skyldes til dels det faktum, at så mange af de Sethiske præsteskrifter gik ind i Indien, både under de tidligere Anditiske og de senere ariske invasioner. Den tråd af monoteisme, der løber gennem Indiens religiøse historie har således sin oprindelse i Adamiternes lære i den anden have.

Så tidligt som 16.000 år f.Kr. ankom et selskab på et hundrede Sethiske præster til Indien og opnåede næsten den religiøse erobring af hele den vestlige halvdel af dette flersprogede folk. Men deres religion blev ikke bevaret. Inden fem tusinde år havde deres lærer om Paradistreenigheden udartet sig til ildgudens treenige symbol.

Men for mere end syv tusind år, ned til slutningen af Anditernes folkevandringer, lå den indiske befolknings religiøse status langt højere end i verden som helhed. Under disse tider så Indien ud til at repræsentere den førende kulturelle, religiøse, filosofiske og kommercielle civilisation i verden. Hvis Anditerne ikke så fuldstændigt var blevet absorberet af befolkningerne i syd, ville denne skæbne sandsynligvis have været realiseret.

De dravidiske centre for kultur blev placeret i floddalene, hovedsagelig langs Indus og Ganges, og i Deccan langs de tre store floder, der løber gennem det østlige Ghats til havet. Bosættelserne langs kysten i det vestlige Ghats skyldte hovedsagelig deres maritime relationer med Sumeria.

Dravidianerne var blandt de tidligste folk til at bygge byer og indgå i en omfattende eksport og import handel, både til lands og til vands. Så tidligt som år 7000 f.Kr. gjorde kamelkaravaner regelmæssige ture til det afsidesliggende Mesopotamien. Dravidianernes skibsfart sejlede langs kysten over det Arabiske Hav til de sumeriske byer i Den Persiske Golf og vågede sig ud på vandet i Den Bengalske Bugt så langt som til Østindien. Et alfabet, sammen med kunsten at skrive, blev importeret fra Sumeria af disse søfolk og købmænd.

Disse kommercielle relationer bidrog i høj grad til den videre spredning af den kosmopolitiske kultur, hvilket førte til

mange af de bylivets finesser og endda luksusforbrug på dette tidlige tidspunkt. Da arierne som fremkommer senere ankommer til Indien, kunne de ikke i Dravidianerne genkende deres Anditfætre som var absorberet ind i Sangikracernes folkemasse, men de fandt en meget avanceret civilisation. Trods deres biologiske begrænsninger, grundlagde Dravidianerne en fortræffelig civilisation. Den var godt spredt ud over hele Indien og har overlevet ned til moderne tider i Deccan.

4. ARIERNES INVASION AF INDIEN

Den anden Anditiske indtrængen i Indien var den ariske invasion i løbet af en periode på næsten 500 år i midten af det tredje årtusinde før Kristus. Denne folkevandring markerede den sidste udvandring af Anditerne fra deres hjemlande i Turkestan.

De første ariske centre blev spredt over den nordlige halvdel af Indien, især i den nordvestlige. Disse angribere fuldførte aldrig erobringen af landet, og denne forsømmelse blev efterfølgende deres undergang, da deres mindre antal gjorde dem sårbare over for absorption af Dravidianerne i syd, som efterfølgende har spredt sig over hele halvøen bortset fra områderne i Himalaya.

Ariernes racemæssige effekt indvirkede meget lidt på Indien, undtagen i de nordlige provinser. I Deccan var deres indflydelse kulturelt og religiøs mere end racemæssig. Det faktum, at det såkaldte ariske blod i en større udstrækning er blevet bevaret i det nordlige Indien er ikke kun på grund af deres talrige tilstedeværelse i disse regioner, men også fordi de blev forstærket af senere erobrere, handlende og missionærer. Frem til det første århundrede før Kristus var der en kontinuerlig infiltration af arisk blod ind i Punjab, den sidste tilstrømning kom i forbindelse til de hellenistiske folks krigsoperationer.

På Gangessletten blandede ariere og dravidianer sig til sidst og skabte en høj kultur, og dette center blev senere forstærket af tilskud fra nordøst, fra Kina.

I Indien blomstrede fra tid til anden mange typer af sociale organisationer, fra ariernes halvt demokratiske system til despotiske og monarkiske styreformers. Men det mest karakteristiske særtræk ved samfundet var vedholdenhed af de store sociale kaster, der blev indført af arierne i et forsøg på at bevare deres race identitet. Dette omfattende kastesystem er blevet bevaret indtil i dag.

Af de fire store kaster, blev alle, med undtagelse af den første etableret i et forgæves forsøg på at forhindre race sammenlægningen af de ariske erobrere med deres laverestående underlagte. Den højeste kaste, læreren-præsten, nedstammer fra Sethitterne; Brahmanerne i det tyvende århundrede efter Kristus er de lineære kulturelle efterkommere af præsterne i den anden have, omend deres lære er meget forskellig fra deres berømte forgængere.

Når arierne invaderede Indien, bragte de med sig deres koncepter af Guddommen, som de var blevet bevaret i de overlevende traditioner om religionen i den anden have. Men Brahman præsterne var aldrig i stand til at modstå den hedenske momentum bygget op af den pludselige kontakt med de laverestående religioner i Deccan efter raceudslettelse af ariere. Således blev det store flertal af befolkningen trælbundet af de laverestående religioners overtro; og dette er hvorfor det ikke er lykket Indien at frembringe den høje civilisation, der var blevet varslet i tidligere tider.

Den åndelige vækkelse under det sjette århundrede før Kristus fortsatte ikke i Indien, og døde ud selv før muhamedanernes invasion. Men måske en dag kan der komme en større Gautama til at lede hele Indien i jagten på den levende Gud, og så vil verden observere livet af de kulturelle muligheder hos et alsidigt folk, som så længe har været i koma under en bedøvende indflydelse af en åndelig vision i stagnation.

Kulturen hviler på et biologisk fundament, men kastevesenet kunne ikke alene bevare den ariske kultur, for religion, sand religion, er den uundværlig kilde af denne højere energi, der driver menneskerne til at etablere en højerestående civilisation baseret på broderskab mellem menneskerne.

5. DE RØDE MENNESKER OG DE GULE MENNESKER

Mens historien om Indien redegør, for Anditernes erobring og delvise absorbering ind i de ældre evolutionære folkeslag, så er fortællingen om Østasien mere om første gradens Sangikracer, i særdeleshed de røde mennesker og de gule mennesker. Disse to racer undgik stort set at blive sammenblandet med Neandertalernes forringet arveelementer, som i stor udstrækning forsinkede de blå mennesker i Europa, og således bevarede det højerestående potentiale hos første gradens Sangiktyper.

Mens de tidlige Neandertalere var spredt ud over hele bredden af Eurasien, så var den østlige fløj mere forurenset med forringede arveanlæg fra dyrenes verden. Disse typer af undermennesker blev drevet sydover af den femte gletsjer, den samme indlandsis, som så længe havde blokeret Sangik migrationen til det østlige Asien. Når de røde mennesker flyttede mod nordøst omkring højlandet i Indien, fandt de nordøstlige Asien fri for disse typer af undermennesker. De røde racegrupper opnåede stammeorganisation tidligere end alle andre folkeslag, og de var de første til at migrere fra Sangikracernes centralasiatiske hjemland. Neandertalernes laverestående raceelementer blev destrueret eller fordrevet fra fastlandet af de gule stammer som migrerede senere. De røde mennesker havde haft herredømmet i det østlige Asien for næsten hundrede tusind år før de gule stammer ankom.

For mere end tre hundrede tusind år siden ankom hoveddelen af den gule race til Kina sydfra langs kysten. Hvert årtusinde, trængte de længere og længere inde i landet, men de kom ikke i kontakt med deres migrerede tibetanske brødre indtil forholdsvis nyere tid.

Det voksende befolkningspres forårsagede at den nordgående gule race begyndte at trænge ind i de røde menneskers jagtmarker. Disse indgreb, kombineret med den naturlige race antagonisme, kulminerede i stigende fjendtligheder, og dermed begyndte den afgørende kamp for de frugtbare områder i fjern Asien.

Historien om denne årelange konkurrence mellem de røde og gule racer er et epos i Urantias historie. I over to hundrede tusind år udkæmpede disse to højerestående racer bitter og utrættelig krigsførelse. I de tidligere kampe havde de røde mennesker sædvanligvis fremgang, og deres overraskelsesangreb spredte kaos blandt de gule bosættelser. Men de gule mennesker var imidlertid lærenemme når det galt krigsførelseskunsten, og tidligt udviste de en markant evne til at leve fredeligt med deres landsmænd; kineserne var de første til at lære, at i enighed er der styrke. De røde stammer fortsatte deres indbyrdes konflikter, og snart begyndte de at lide gentagne nederlag ved de aggressive angreb fra de ubarmhjertige kinesere, der fortsatte deres ubønhørlige march nordpå.

For et hundrede tusind år siden kæmpede den røde races decimerede stammer med ryggen mod den tilbagetrækkende is af den sidste gletsjer, og da landpassagen til Vesten, over Bering landtange, blev acceptabel, var disse stammer hurtige til at forlade det asiatiske kontinents ugæstfrie kyster. Det er femogfirs tusind år siden de sidste af de rene røde mennesker forlod Asien, men den lange kamp sat sit genetiske aftryk på den sejrende gule race. Folkene i det nordlige Kina, sammen med Andoniterne i Sibirien, assimilerede meget af det røde arvemateriale og fik betydelig fordel deraf.

De nordamerikanske indianere kom aldrig i kontakt med selve Anditfterkommerne til Adam og Eva, fordi de var blevet frataget deres asiatiske hjemlande omkring halvtreds tusinde år før Adams ankomst. Under tiden med Anditernes vandringer, spredte de rene røde stammer sig over Nordamerika som nomadestammer, jægere, der praktiserede landbrug i mindre omfang. Disse racer og kulturelle grupper forblev næsten helt isoleret fra resten af verden fra deres ankomst i Amerika ned til slutningen af det første årtusinde i den kristne æra, da de blev opdaget af de hvide racer i Europa. Indtil dette tidspunkt var eskimoerne det nærmeste til de hvide mænd som de røde menneskers nordlige stammer nogensinde havde set.

De røde og gule mennesker er de eneste menneskeracer, der nogensinde har opnået en høj grad af civilisation uden påvirkninger fra Anditerne. Indianernes ældste kultur i Amerika var repræsenteret af Onamonalontons center i Kalifornien, men omkring 35.000 år f. Kr. var den for længst forsvundet. I Mexico, Centralamerika og i bjergene i Sydamerika byggedes de senere og mere bestående civilisationer op af en race som overvejende var rød, men som indeholdt en betydelig blanding af gul, orange og blå.

Disse civilisationer var evolutionære skabelser af Sangikracerne, trods det faktum at spor af Anditernes blod nåede Peru. Med undtagelse af eskimoerne i Nordamerika og et par polynesiske Anditer i Sydamerika, havde befolkningerne i den vestlige halvkugle ingen kontakt med resten af verden indtil slutningen af det første årtusinde efter Kristus. I Melkisedeks oprindelige plan for forbedring af Urantias racer var det blevet fastsat, at en million af de racerene

efterkommere af Adam skulle gå til Amerika for at forbedre de røde mennesker biologisk.

6. DEN KINESISKE CIVILISATIONENS BEGYNDELSE

Noget tid efter at de ekspanderende kinesere havde drevet de røde mennesker over til Nordamerika, fjernet Andoniterne fra floddalene i det østlige Asien, og skubbet dem mod nord ind i Sibirien og mod vest ind i Turkestan, kom de hurtigt i kontakt med Anditernes højerestående kultur.

I Burma og på Indokinas halvø blandedes og forenedes den indiske og den kinesiske kultur og frembragte de på hinanden efterfølgende civilisationer i disse regioner. Her forsvandt den grønne race som havde bevaret en større andel her end noget andet sted i verden.

Mange forskellige racer besatte øerne i Stillehavet. Generelt blev de sydlige og derefter mere omfattende øer besat af folk, der bar en stor procentdel af de grønne og indigofarvede racers blod. De nordlige øer var beboet af Andoniter og senere, af racer med en stor proportion af de gule og røde raceelementer. Forfædrene til det japanske folk blev ikke fordrevet fra fastlandet før omkring år 12.000 f.Kr., da et stort magtfuldt fremstød af de nordlige kinesiske stammer langs kysten sydover fordrev dem fra deres bosættelser. Deres endelige udvandring var ikke så meget på grund af befolkningens pres som på initiativ af en høvding, som de kom til at betragte som en guddommelig personlighed.

Ligesom folkene i Indien og Levanten, etablerede de gule menneskers sejrende stammer deres tidligste centre langs kysten og op ad floderne. De kystnære bosættelser klarede sig dårligt i de senere år, da de stigende oversvømmelser og floderne skiftende retninger gjorde lavtliggende byer ubeboelige.

For tyve tusind år siden havde kinesernes forfædre opbygget et dusin stærke centre for primitiv kultur og læring, især langs Den Gule Flod og Yangtze. Nu begyndte disse centre at blive forstærket af ankomsten af en stadig strøm af højerestående blandede folk fra Sinkiang og Tibet. Migrationen fra Tibet til Yangtze dalen var ikke så omfattende som i nord, ej heller var de tibetanske centre så avancerede som dem i Tarim bækkenet. Men begge folkevandringer førte en vis mængde af det Anditiske blod østover til bosættelserne ved floden.

Den gamle gule races overlegenhed skyldtes fire vigtige faktorer:

1. Genetiske. I modsætning til deres blå fætre i Europa, havde både den røde og gule racer stort set undgået blanding med forringede menneskelige arveanlæg. De nordlige kinesere som allerede var styrket af små mængder af de højerestående røde og Andoniske stammer, skulle snart drage fordel af en betydelig tilstrømning af Anditisk blod. Kineserne i syd klarede sig ikke så godt i denne henseende, og de havde længe lidt under at have absorberet meget af den grønne race, mens de senere skulle blive yderligere svækket af infiltration af sværme af laverestående folk, som var blevet tvunget ud af Indien af den Dravidiske-Anditer invasion. I dagens Kina findes der en klar forskel mellem de nordlige og sydlige racer.

2. Social. Den gule race lærte tidligt værdien af indbyrdes fred. Deres interne fredsommelighed, bidrog til befolkningstilvæksten ved at sikre en tilstrækkelig udbredelse af deres civilisation blandt mange millioner. Fra år 25.000 til 5000 f.Kr. fandtes den højeste masse civilisation på Urantia i det centrale og nordlige Kina. De gule mennesker var de første til at opnå en racemæssig solidaritet - de første til at opnå en kulturel, social og politisk civilisation i stor skala.

Kineserne omkring år 15.000 f.Kr. var aggressive militarister; de var ikke blevet svækket af et overdrevet ærefrygt for fortiden, og da deres antal var mindre end tolv millioner, dannede de et godt sammentømret samfund med et fælles sprog. I løbet af denne tidsalder, opbyggede de en rigtig nation, meget mere forenet og homogen end deres politiske foreninger af historisk tid.

3. *Åndelig*. Under tidsalderen for Anditernes folkevandringer var kineserne blandt de mere spirituelle folkeslag på jorden. Deres lange tilslutning til tilbedelsen af den Ene Sandhed som Singlangton havde proklameret holdt dem foran de fleste af de andre racer. Stimulus af en progressiv og avanceret religion er ofte en afgørende faktor for den kulturelle udvikling; så mens Indien vansmægtede, gik Kina videre under den forfriskende stimulus af en religion, hvor sandhed

blev nedfældet som øverste Guddom.

Denne tilbedelse af sandheden var provokerende for forskning og frygtløs udforskning af naturlovene og potentialerne for menneskeheden. Kineserne var selv for seks tusinde år siden stadig ivrige udforskende og aggressive i deres udøvelse af sandhed.

4. *Geografisk.* Kina er beskyttet af bjergene mod vest og Stillehavet mod øst. Kun i den nordlige del er vejen åben for angreb, og fra de røde menneskers tid til ankomsten af Anditernes senere efterkommere fandtes der ingen aggressive racegrupper i nord.

Havde det ikke været for bjergbarrierer og den senere nedgang i åndelig kultur, ville den gule race utvivlsomt have tiltrukket sig den største del af Anditernes folkevandringer fra Turkestan og ville utvivlsomt hurtigt have domineret verdens civilisation.

7. ANDITERNE ANKOMMER TIL KINA

For omkring femten tusinde år siden kom et betydelig antal Anditer, gennem bjergpasset Ti Tao og bredte sig ud over dalen ved Den Gule Flods øvre løb blandt de kinesiske bosættelser i Kansu. Snart trængte de mod øst til Honan, hvor de mest progressive bosættelser lå. Denne infiltration vestfra bestod omkring halvdelen af Andoniter og halvdelen af Anditer.

De nordlige centre for kultur langs Den Gule Flod havde altid været mere progressive end de sydlige bosættelser ved Yangtze. Inden for et par tusinde år efter ankomsten af selv et lille antal af disse højerestående dødelige, havde bosættelserne langs Den Gule Flod distanceret sig forud for landsbyerne ved Yangtze og havde opnået en avanceret position over deres brødre i syd, en position de lige siden har opretholdt.

Det var ikke, at der fandtes så mange Anditer, eller at deres kultur var så overlegen, men sammenlægningen med dem gav oprindelse til et mere mangesidigt folk. De nordlige kinesere modtog lige tilstrækkelig af Anditernes arvemasse til en mild stimulering af deres medfødte begavede sind, men ikke nok til at antænde den rastløse, udforskende nysgerrighed så karakteristisk for de nordlige hvide racer. Denne mere begrænsede infusion af Anditisk arv var mindre forstyrrende for den medfødte stabilitet af Sangik typen.

De senere bølger af Anditer medbragte visse af de kulturelle fremskridt fra Mesopotamien; Dette gælder især for de sidste bølger af indvandring fra vest. De forbedrede meget de økonomiske og uddannelsesmæssige praksis blandt de nordlige kinesere. Selv om deres indflydelse på den religiøse kultur af den gule race var kortvarig, bidrog deres senere efterkommere meget til en efterfølgende åndelig opvågnen. Men Anditernes traditioner om Edens og Dalamatias skønhed influerede de kinesiske traditioner; tidlige kinesiske legender lokaliserer "gudernes land" i vest.

Det kinesiske folk begyndte ikke at bygge byer og engagere sig i håndværksfremstilling indtil efter år 10.000 f.Kr., efter de klimatiske ændringer i Turkestan og de senere Anditindvandrere var ankommet. Infusionen af dette nye blod tilføjede ikke så meget nyt til de gule menneskers civilisationen, men det stimuleret den hurtige videreudvikling af de latente tendenser hos de højerestående kinesiske slægter. Fra Honan til Shensi begyndte potentialerne til en avanceret civilisation at bære frugt. Metalbearbejdning og alle håndværksmæssige færdigheder stammer fra disse dage.

Lighederne mellem visse af de tidlige kinesiske og mesopotamiske metoder i tidsregning, astronomi, og statslige administration var på grund af de kommercielle relationer mellem disse to fjernt beliggende centre. Kinesiske købmænd rejste allerede på Sumerernes tid langs landevejene gennem Turkestan til Mesopotamien. Denne udveksling var ikke ensidig - Eufrat dalen havde betydeligt nytte deraf, ligesom folkene ved Gangessletten. Men klimaændringer og de nomadiske invasioner under det tredje årtusinde før Kristus reducerede betydelig omfanget af samhandelen som passerer langs karavanevejene i Centralasien.

8. DEN SENERE KINESISKE CIVILISATION

Det er ikke helt galt at sige at mens de røde mennesker led af for megen krig, er, så blev udviklingen af statsdannelse

blandt kineserne forsinket af grundigheden af deres erobring af Asien. De havde et stort potentiale for race solidaritet, men det mislykkedes at udvikle det korrekt, fordi den fortsatte stimulus fra en altid tilstedeværende risiko for ekstern aggression manglede.

Efter erobringen af Østasien var afsluttet, opløste den gamle militærstat sig gradvist - forbi krige blev glemt. Af den episke kamp med den røde race var der kun en tåget tradition om en gammel konkurrence med bueskytte folket forblevet i live. Kineserne begyndte tidligt at vænne sig til landbruget, hvilket bidrog yderligere til deres fredelige tendenser, mens en befolkning som befandt sig langt under forholdet mellem land-menneske ratio for landbruget yderligere bidrog til den voksende fredsommelighed i landet.

Bevidstheden om hidtidige resultater (noget formindsket i den nuværende), hos et folk som for det meste beskæftigede sig i landbruget, og et veludviklet familieliv førte til tilbedelse af forfædrene, og kulminerede i skikken med at ære folk fra fortiden i en grad, grænsende til tilbedelse. En meget lignende holdning herskede blandt de hvide racer i Europa for omkring fem hundrede år efter den græsk-romerske civilisations opløsning.

Troen på, og tilbedelse af "En Sandhed", som undervist af Singlangton uddøde aldrig helt; men som tiden gik, blev jagten på nye og højere sandhed overskygget af en stigende tendens til at ære den, der allerede er etableret. Langsomt blev det geniale ved den gule race omdirigeret fra forfølgelsen af det ukendte til bevarelsen af den kendte. Dette er årsagen til stagnation af hvad der havde været verdens mest hastigt fremadskridende civilisation.

Mellem årene 4000 og 500 f.Kr. blev den politiske genforening af den gule race fuldbyrdet, men den kulturelle forening af centrene Yangtze og Den Gule Flod var allerede gennemført. Denne politiske genforening af de senere stammegrupper var ikke uden konflikt, men den samfundsmæssige opfattelse af krig forblev lav; tilbedelse af forfædrene, stigende antal dialekter, og ingen krav om militær aktion for tusinder og atter tusinder af år havde gjort dette folk ekstremt pacifistisk.

Trods manglende opfyldelse af løftet om en tidlig udvikling af en avanceret stat, har den gule race gradvist bevæge sig fremad i realiseringen af civilisationens kunst, især indenfor landbrug og gartneri. De hydrauliske problemer, som agerdyrkere i Shensi og Honan stod overfor fordrede gruppe samarbejde som løsning. Sådanne kunstvanding og jordbevarelses vanskeligheder bidrog i betydelig grad til udviklingen af indbyrdes afhængighed med den deraf følgende fremme af fred mellem landbrugs grupperne.

Snart bidrog udviklingen indenfor skrivekunsten sammen med etableringen af skoler, til formidling af viden i et hidtil uset omfang. Det ideografisk skriftsystems besværligheder begrænsede antallet af de lærde klasser på trods af den tidlige trykningskunsts fremkomst. Det var først og fremmest den sociale standardisering og religionsfilosofiske dogmatiserings proces som hastigt fortsatte. Den religiøse udvikling i tilbedelse af forfædrene blev yderligere kompliceret af en strøm af overtro som involverede natur tilbedelse, men dvælende rester af et reelt gudsbegreb forblev bevaret i den kejserlige tilbedelse af Shang-ti.

Den store svaghed i tilbedelse af forfædrene er, at det fremmer en bagudskuende filosofi. Uanset hvor klogt det kan være at indsamle visdom fra fortiden, er det tåbeligt at betragte fortiden som den eksklusive kilde til sandhed. Sandhed er relativ og udvidende; den *lever* altid i nuet og kommer altid til nye udtryk i hver menneskegeneration - selv i hvert menneskeliv.

Den store styrke i tilbedelse af forfædrene er den værdi, en sådan holdning lægger på familien. Den fantastiske stabilitet og vedholdenhed af kinesisk kultur er en konsekvens af den altoverskyggende position som familien har fået, for civilisationen er direkte afhængig af at familien fungerer effektivt. I Kina opnåede familien en social betydning, selv en religiøs betydning, som få andre folkeslag har nået.

Den hengivenhed til forældrene og familieloyaliteten som voksende kultdyrkelse af forfædrene forudsatte, garanterede opbygningen af højtstående familieforhold og varige familiegrupper, alt dette gjorde det lettere for følgende faktorer i bevarelsen af civilisation:

1. Bevarelse af ejendom og rigdom.

2. Sammenlægning af erfaringerne fra mere end én generation.
3. Effektiv undervisning af børn i kunst og videnskab fra fortiden.
4. Udvikling af en stærk følelse af pligt, styrkelse af moral, og forstærkning af etisk følsomhed.

Den kinesiske civilisations formative periode, der begynder med Anditernes ankomst, fortsætter frem til den store etiske, moralske og semireligiøse vækkelse under det sjette århundrede før Kristus. Den kinesiske tradition bevarer en diset registrering af den evolutionære fortid; overgangen fra moder- til far-familien, etablering af landbrug, udvikling af arkitektur, indledning af industriel aktivitet - alle disse faser er beskrevet i rækkefølge. Denne historie præsenterer, med større nøjagtighed end nogen anden lignende redegørelse, billedet af et højerestående folks storslåede opstigning fra barbariets niveauer. I løbet af denne tid, gik de fra et primitivt landbrugssamfund til en højere social organisation omfattende byer, industriel virksomhed, metalbearbejdning, kommerciel udveksling, offentlig forvaltning, skrivning, matematik, kunst, videnskab og bogtryk.

Således har den gule races gamle civilisation eksisteret gennem århundrederne gang. Det er næsten fyrre tusind år siden de første vigtige fremskridt blev gjort i kinesisk kultur, og selvom der har været mange tilbageskridt, kommer civilisationen under sønnerne til Han det nærmeste af alt til at præsentere en ubrudt skildring af stabil fremgang lige indtil det tyvende århundrede. Den mekaniske og religiøse udvikling hos de hvide racer har været af en høj klasse, men de har aldrig overgået kineserne i familie loyalitet, gruppe etik, eller personlig moral.

Denne gamle kultur har bidraget meget til menneskelig lykke; millioner af mennesker har levet og døde, velsignet af dens resultater. I århundreder har denne store civilisation hvilet på laurbærrene fra fortiden, men nu er den atter opvågnet til igen at se fremad mod transcendentale mål for dødelige eksistens, for endnu en gang at tage den utrættelige kamp for evige fremskridt.

[Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 80

ANDITERNES UDBREDELSE I VESTEN

SELV OM de europæiske blå mennesker ikke af sig selv opnåede en stor kulturel civilisation, leverede de dog det biologiske fundament, som, da dets adamiserede arveanlæg blev blandet med de senere Anditiske angriberne, frembragte en af de mest potente bestande som nogensinde er set på Urantia, for opnåelsen af en energisk og ekspansiv civilisation siden den violette race og deres Anditiske efterfølgeres tider.

I de moderne hvide folk forenes overlevende Adamiske raceelementer, som blev blandet med Sangik racerne, en del af de røde og gule, men i særdeleshed med de blå. Der er en betydelig procentdel af de oprindelige Andonitiske race elementer i alle de hvide racer og endnu flere af de tidlige Noditiske arveanlæg.

1. ADAMITERNE ANKOMMER TIL EUROPA

Inden de sidste Anditer blev drevet ud af Eufrat dalen, var mange af deres brødre gået ind i Europa som eventyrere, lærere, handlende og krigere. Under den violette races første tider var Middelhavs bassinet beskyttet af Gibraltars landtange og den sicilianske landbro. Nogle af de tidligste søfartshandler blev etableret i disse indre søer, hvor de blå mennesker fra nord og saharanerne fra syd mødte Noditer og Adamiter fra øst.

I den østlige af Middelhavs bassinet havde Noditerne etableret en af deres mest omfattende kulturer og fra disse centre var de trængt noget ind i det sydlige Europa, men især i det nordlige Afrika. De bred hovedet Nodit-Andonitiske syrere introduceret meget tidligt keramik og landbrug i forbindelse med deres bosættelser i det langsomt stigende Nildelta. De importerede også får, geder, kvæg og andre husdyr og indførte meget forbedrede metoder til metalbearbejdning, til Syrien som derefter var centrum for denne industri.

I mere end tredive tusinde år modtog Egypten en jævn strøm af mesopotamier, der medbragte deres kunst og kultur til at berige Nildalens kultur. En omfattende indtrængen af folk fra Sahara forværrede i høj grad den tidlige civilisation langs Nilen, så Egypten nåede sit laveste kulturelle niveau for omkring femten tusinde år siden.

Men i tidligere tider var der næsten ingen hindringer for Adamiternes migration vestpå. Sahara var åbne græsarealer med spredte hyrder og jordbrugere. Disse saharanere beskæftigede sig aldrig med håndværksindustri, de byggede heller ikke byer. De var en indigosort gruppe, med omfattende arveanlæg fra de uddøde grønne og orange farvede racer. De fik en meget begrænset mængde af den violette arv før landhævningen og de skiftende regnførende vinde spredte resterne af denne velstående og fredelige civilisation.

Adams blod er blevet delt med de fleste af de menneskelige racer, men nogle fik mere end andre. De blandede racer i Indien og de mørkere befolkninger i Afrika var ikke attraktive for Adamiterne. De ville have blandet sig frit med de røde mennesker havde de ikke været så langt væk som i Amerika, og de var venligt stemt mod de gule mennesker, men disse var ligeså vanskeligt at nå langt væk i Asien. Da Adamiterne derfor gik ud, drevet enten af eventyr eller altruisme, eller da de blev drevet ud af Eufrat dalen, var det meget naturligt for dem at vælge en forening med de blå racer i Europa.

De blå mennesker, som var dominerende i Europa, havde ingen religiøse praksis, som var frastødende til de tidligere vandrende Adamiter, og der var stærk seksuel tiltrækning mellem den violette og blå race. De bedste blandt de blå mennesker fandt det en stor ære at få lov til at parre sig med Adamiterne. Hver blå mand underholdt ambitionen om at blive så dygtig og kunstnerisk at han kunne vinde nogen adamitisk kvindes hengivenhed, og det var den højeste

aspiration af en højerestående blå kvinde at blive genstand for en adamits opmærksomhed.

Langsomt forenede disse migrerende sønner fra Eden sig med de højere typer af den blå race, og gav nyt liv til deres kulturelle traditioner og skikke, samtidigt som de hensynsløst udryddede Neandertal racens overlevende slægtninge. Denne metode for raceblanding, kombineret med eliminering af de laverestående elementer, førte til fremkomsten af et dusin levedygtige og progressive grupper af højerestående blå mennesker, hvoraf I har betegnet en som Cro-Magnonmennesket.

Af disse og andre grunde, hvoraf de mest egnede vandreruter var en meget vigtig grund, til at de tidlige bølger af mesopotamisk kultur valgte deres vej næsten udelukkende til Europa. Og det var disse omstændigheder, der var afgørende for de faser, der gik forud for moderne europæiske civilisation.

2. FORANDRINGER I KLIMAET OG GEOLOGI

Den violette races tidlige udbredelse ind i Europa blev afbrudt af nogle temmelig pludselige klimatiske og geologiske forandringer. Med tilbagetrækningen af de nordlige iskapper skiftede de regnførende vinde fra vest mod nord, og forvandlede gradvis de store åbne græs områder i Sahara til en gold ørken. Denne tørke spredte de mindre byggede, brunhåret, mørkøjet men langhovedede beboere, der levede på det store Sahara plateau.

De mere racerene indigofarvede slægter flyttede sydpå til skovene i det centrale Afrika, hvor de har opholdt sig lige siden. De mere blandede grupper spredte sig ud i tre retninger: De højerestående stammer mod vest migreret til Spanien og derfra til tilstødende områder af Europa, og de udgør kernen i de senere lang hovede brunhåret race i Middelhavsområdet. Den mindst progressive gruppe som boede øst for Sahara plateau migreret til Arabien og derfra gennem det nordlige Mesopotamien og Indien til det afsidesliggende Ceylon. Den centrale gruppe flyttede nord og øst til Nilen dalen og ind i Palæstina.

Det er dette underliggende anden gradens Sangiske træk, som antyder en vis grad af slægtskab blandt de moderne folk som findes spredt fra Deccan gennem Iran til Mesopotamien, og langs begge sider af Middelhavets kyster.

Omkring tidspunktet for disse klimatiske ændringer i Afrika, adskilte England sig fra kontinentet, og Danmark er opstået fra havet, mens landtangen ved Gibraltar, som havde beskyttet den vestlige bassin af Middelhavet, gav efter som følge af et jordskælv, og vandet hævede hurtigt denne indre sø til niveauet for Atlanterhavet. Snart sank den sicilianske landbro også i havet, hvilket forvandlede Middelhavet til et enkelt hav og forbandt det med Atlanterhavet. Denne naturkatastrofe oversvømmede snesevis af bebyggelser og foranlediget det største tab af menneskeliv ved oversvømmelse i hele verdens historie.

Da havet opslugte Middelhavsområdet begrænsede dette straks Adamiternes vandring vestpå, mens den store tilstrømning af saharanere førte dem til at søge afsætningsmuligheder for deres stigende antal mod nord og øst for Eden. Som Adams efterkommere rejste nordpå fra dalene ved Tigris og Eufrat, stødte de på bjergrige barrierer og det daværende udvidet Kaspiske Hav. For mange generationer jagede Adamiterne, vogtede deres flokke, og dyrkede jorden omkring deres bosættelser spredt over hele Turkestan. Langsomt udvidede dette storslåede folk deres territorium til Europa. Da Adamiterne nu ankom til Europa fra øst, fandt de, at de blå menneskers kultur var tusinder af år efter kulturen i Asien, fordi denne region har været næsten helt uden kontakt med Mesopotamien.

3. CRO-MAGNONS BLÅ MENNESKER

De blå menneskers gamle kulturelle centre var placeret langs alle floder i Europa, men kun Somme flyder nu i den samme fure, som den fulgte før istiden.

Selv om vi taler om at de blå mennesker dominerede det europæiske kontinent, så var der snesevis af racemæssige typer. Allerede for femogtredive tusinde år siden var de europæiske blå racer et særdeles blandet folk, som bar på arveanlæg fra både røde og gule, mens der ved de kystnære lande ved Atlanterhavet og i de nuværende Russiske regioner, havde absorberet en betragtelig mængde Andonitisk blod og mod syd var i kontakt med folkene i Sahara. Det ville være nytteløst at forsøge at opregne de mange racemæssige grupper.

Den europæiske civilisation under denne tidlige periode efter Adam, var en unik blanding af de blå menneskers livskraft og kunsthædigheder med Adamiternes kreative fantasi. De blå mennesker var en race af stor livskraft, men de forringede i høj grad Adamiternes kulturelle og åndelige niveau. Det var meget vanskeligt for Adamiterne at få deres religion til at slå rod blandt Cro-Magnon menneskerne på grund af tendensen hos så mange af dem til at snyde og forføre jomfruer. For ti tusinde år var religionen i Europa på et lavpunkt i forhold til udviklingen i Indien og Egypten.

De blå mennesker var helt ærlig i alle deres handlinger og var helt fri for de blandede Adamiters seksuelle laster. De respekterede jomfruelighed, og praktiserer kun polygami, når krigen forårsagede en mangel på mænd.

Disse Cro-Magnon folk var en modig og fremsynede race. De havde et effektivt system med børnekultur. Begge forældre tog del i dette arbejde, og de større børns tjenester var fuldt udnyttet. Hvert barn blev omhyggeligt trænet i pleje af hulerne, i kunsthædigheder og i fremstilling af flinteværktøj. Fra en tidlig alder var kvinderne fortrolig med huslige pligter og simpel landbrug, mens mændene var dygtige jægere og modige krigere.

De blå mennesker var jægere, fiskere og fødevarer samlere; de var ekspert bådebyggere. De tilvirkede stenøkser, fældede træer, byggede log hytter, dels under jorden og overdækket med huder. Der findes folk, der stadig bygger lignende hytter i Sibirien. De sydlige Cro-Magnon mennesker boede generelt i huler og grotter.

Det var ikke ualmindeligt under strenge vinternætter for deres vagtposter som stod nattevagt ved grotte indgangene at fryse ihjel. De havde mod, men frem for alt var de kunstnere; den adamiske blanding accelererede deres kreative fantasi. De blå menneskers kunst nåede sit højdepunkt for omkring femten tusinde år siden, før den tid, hvor de mere mørklodede racer fra Afrika kom nordover gennem Spanien.

For omkring femten tusinde år siden spredte de alpine skove sig over store områder. De europæiske jægere blev drevet til floddalene og kysterne af det samme klimatiske pres, som havde forvandlet verdens evige jagtmarker til tørre og golde ørkener. Da de regnførende vinde skiftede til nord, blev de store åbne græsningsarealer i Europa dækket af skov. Disse store og relativt pludselige klimatiske ændringer tvang menneskeracerne i Europa til at omstille sig fra de åbne sletters jægere til hyrder, og i nogen grad til fiskere og jordbrugere.

Selvom disse ændringer, resulterede i kulturelle fremskridt, medførte det også visse biologiske tilbageskridt. I den foregående jagt æra havde de højerestående stammer giftede sig med de bedre typer blandt krigsfangerne og havde ubarmhjertigt ødelagt dem, som de anså for laverestående. Da de begyndte at etablere bosættelser og engagere sig i landbrug og handel, begyndte de at redde mange af de middelmådige fanger som slaver. Det var efterkommere af disse slaver, som senere i så stor grad forringede hele Cro-Magnon-typen. Denne tilbagegang af kulturen fortsatte indtil den fik nye impulser fra øst, da Mesopotamiernes sidste og massevis invasion fejede hen over Europa, og hurtigt absorberede Cro-Magnon mennesket og deres kultur og lagde fundamentet for den hvide racers civilisation.

4. ANDITERNES INVASIONER I EUROPA

Mens Anditerne strømmede ind i Europa i en jævn strøm, var der syv store invasioner, men de sidste kom på hesteryg i tre store bølger. Nogle ankom til Europa via øerne i Det Ægæiske Hav og op langs Donau dalen, men de fleste af de tidligere og racerene stammer migreret til det nordvestlige Europa langs den nordlige rute på tværs over græsningsområderne ved Volga og Don.

Mellem tredje og fjerde invasion trængte en horde af Andoniter fra nord ind i Europa, efter at være kommet fra Sibirien via de russiske floder og Østersøen. De blev straks assimileret af de nordlige Anditstammer.

De tidligere udbredelser af den relative rene violette race var langt fredeligere end udvandringerne af deres senere halvmilitære og erobringsglade Anditiske efterkommere. Adamiterne var fredselskende; Noditerne var krigeriske. Foreningen af disse folk, som senere blev blandet med Sangikracerne, gav ophav til de dygtige, aggressive Anditer der gennemførte egentlige militære erobringer.

Hesten var imidlertid den evolutionære faktor, som afgjorde Anditernes dominans i Vesten. Hesten gav Anditernes udbredelse den hidtil ikke-eksisterende fordel af mobilitet, og som gjorde det muligt for de sidste grupper af Anditernes

sidste ryttergrupper til hurtigt at rejse omkring Det Kaspiske Hav og vælte ind over hele Europa. Alle tidligere bølger af Anditer havde flyttet sig så langsomt, at de havde en tendens til at gå i opløsning i en større afstand fra Mesopotamien. Men disse senere bølger flyttede sig så hurtigt, at de nåede Europa som sammenhængende grupper, der stadig bevarede en vis grad af højere kultur.

Hele den beboede verden, uden for Kina og Eufrat området, havde under ti tusinde år gjort meget begrænsede kulturelle fremskridt, da de hårdt ridende Anditiske ryttere opstod under det sjette og syvende årtusinder før Kristus. Da de flyttede vestpå over de russiske sletter, absorbere de det bedste af det blå mand og udryddede de værste, de blev blandet i ét folk. Disse var forfædrene til de såkaldte nordiske racer, forfædrene til de skandinaviske, tyske og angelsaksiske folk.

Det tog ikke lang tid, før de højerestående blå stammer helt var absorberet af Anditerne i hele Nordeuropa. Kun i Lapland (og til en vis udstrækning i Bretagne) bevarede de ældre Andoniter en antydning af deres tidligere identitet.

5. ANDITERNES EROBRING AF NORDEUROPA

Stammerne i Nordeuropa blev kontinuerligt styrket og forbedret af den stadige strøm af indvandrere fra Mesopotamien gennem Turkestan og de sydlige russiske regioner, og da den sidste bølge af Anditere til hest red hen over Europa, var der allerede i denne region flere mennesker med Anditiske arveanlæg end i hele den øvrige verden.

I tre tusinde år havde de nordlige Anditer deres militære hovedkvarter i Danmark. Fra dette center udgik der lidt efter lidt bølger af erobring, der blev mindre og mindre Anditiske og stadig mere hvide efterhånden som de forbigående århundreder vidner de mesopotamiske erobreres endelige blanding med de erobrede folkeslag.

Mens de blå mennesker var blevet absorberet i nord og til sidst bukkede under for de hvide kavalerister, som trængte ind i syd, så mødte de fremrykkende stammer af den blandede hvide race en vedvarende og langvarig modstand fra Cro-Magnon menneskene, men højere intelligens og stadigt forøgende biologiske reserver gjorde det muligt for dem at udslutte den ældre race.

De afgørende kampe mellem de hvide mennesker og de blå mennesker blev udkæmpet i dalen ved Somme floden. Her, modsatte den blå races bedste folk sig med bittert modstand de sydgående Anditer og i over 500 år forsvarede disse Cro-Magnonmennesker med held deres område, før de bukkede under for den overlegne militære strategi af de hvide angribere. Thor, den sejrende leder af de nordlige hære i den endelige kamp ved Somme blev helten i de nordlige hvide stammer og blev senere æret som en gud af nogle af dem.

De blå menneskers højborg, der varede længst var i Sydfrankrig, men den sidste store militær modstand blev overvundet ved Somme. Den senere erobring forgik med kommerciel penetrering, befolkningens pres langs floderne, og ved fortsat blandede ægteskaber med dem af højere status, kombineret med en skånselsløs udryddelse af underordnede.

Når stammerådet bestående af Anditernes ældste havde bedømt en ringere krigsfange som uegnet, blev han overgivet, ved udførlige ceremonier, til shaman præster, der ledsagede ham til floden og administrerede indvielsesritualerne for rejsen til de "evige jagtmarker" - død ved drukning. På denne måde udryddede de hvide angribere i Europa alle de mennesker, de mødte, som ikke blev hurtigt optaget i deres egne rækker, og dermed fik de blå mennesker en ende - og det gik hurtigt.

De blå Cro-Magnon mennesker udgjorde det biologiske fundament for de moderne europæiske racer, men de har kun overlevet som absorberet af de senere og virile erobrere af deres hjemlande. Den blå race bidrog med mange kraftige træk og meget fysisk styrke til de hvide racer i Europa, men de blandede europæiske folks humor og skabende fantasi nedstammer fra Anditerne. Denne forbindelse af Anditer og blå mennesker, som gav oprindelse til de nordlige hvide racer, førte til en øjeblikkelig forværring af Anditernes civilisation, en forsinkelse af en forbigående karakter. Til sidst, manifesterede den latente overlegenhed hos disse nordlige barbarer sig og kulminerede i nutidens europæiske civilisation.

Omkring år 5000 f.Kr. var de udviklende hvide racer dominerende i hele det nordlige Europa, herunder det nordlige

Tyskland, Nordfrankrig, og de britiske øer. Centraleuropa var i nogen tid kontrolleret af de blå mennesker og de runde hovedet Andoniter. Sidstnævnte levede primært i Donau dalen og blev aldrig helt fortrængt af Anditerne.

6. ANDITERNE LANGS NILEN

Fra tiden for Anditernes sidste udvandring, begyndte kulturen i Eufrat dalen at forfalde, og det umiddelbare civilisationscentrum flyttede til Nildalen. Egypten efterfulgte Mesopotamien som hovedkvarter for den mest avancerede gruppe på jorden.

Nildalen begyndte at lide af oversvømmelser noget tidligere end dalene i Mesopotamien, men klarede sig meget bedre. Disse tidlige tilbageslag blev mere end opvejet af den fortsatte strøm af Anditimmigranter, så kulturen i Egypten, selvom den virkelig nedstammede fra Eufrat området, syntes at være den fremherskende. Men i år 5000 f.Kr., under oversvømmelsens periode i Mesopotamien, var der syv forskellige grupper af mennesker i Egypten; alle undtagen en, kom fra Mesopotamien.

Når den sidste udvandring fra Eufrat dalen indtraf, havde Egypten fordel af at få så mange af de mest dygtige kunstnere og håndværkere. Disse Anditiske håndværkere befandt sig helt hjemme her, da de var grundigt bekendt med flodlivet, dens oversvømmelser, vandingssystemer, og tørre sæsoner. De nød den beskyttende stilling af Nildalen; her var de langt mindre udsat for fjendtlige angreb og angribere, end langs Eufrat. De bidrog meget til egypternes dygtighed i metalbearbejdning. Her arbejdede de med jernmalm som kom fra Sinaibjerget i stedet for fra områderne ved Sortehavet.

Egypterne samlede i en meget tidlig fase deres kommunale guddomme i et omfattende nationalt system af guder. De udviklede en omfattende teologi og havde en lige så omfattende men belastende præstedømme. Flere forskellige ledere forsøgte at genoplive resterne af Sethiternes ældgamle religiøse lære, men disse forsøg var kortvarig. Anditerne byggede de første sten strukturer i Egypten. Den første og mest udsøgte af sten pyramiderne blev rejst af Imhotep, en Andit som var et arkitektonisk geni, mens han tjente som statsminister. Tidligere bygninger var blevet bygget af mursten, og mens mange sten strukturer var blevet bygget i forskellige dele af verden, var dette den første i Egypten. Bygningskunsten gik støt tilbage fra denne store arkitekts dage.

Denne geniale kultur epoke fik en hurtig afslutning på grund af intern krigsførelse langs Nilen, og landet blev hurtigt invaderet, ligesom Mesopotamien tidligere, af laverestående stammer fra det ugæstfri Arabien og de sorte fra syd. Resultatet var, at den sociale udvikling i mere end fem hundrede år gik støt tilbage.

7. ANDITERNE PÅ ØERNE I MIDDELHAVET

Under kulturens nedgang i Mesopotamien opretholdte en højerestående civilisation sig i nogen tid på øerne i det østlige Middelhav.

Omkring år 12.000 f.Kr. migrerede en fremstående stamme af Anditer til Kreta. Dette var den eneste ø som så tidligt blev befolket af en sådan højerestående gruppe, og det varede næsten et par tusinde år før efterkommere af disse søfolk spredtes til de omkringliggende øer. Denne gruppe var de små hoveder, relative små Anditer som havde giftede sig med Van gruppen af de nordlige Noditer. De var alle under et hundrede og firs centimeter i højden og var bogstaveligt fordrevet væk fra fastlandet af deres større og laverestående kollegaer. Disse udvandrere til Kreta var dygtige i tekstil og metalarbejde, fremstilling af keramik og til rørarbejde, og brugen af sten til byggemateriale. De havde et skriftsprog og levede som hyrder og jordbrugere.

Næsten to tusinde år efter koloniseringen af Kreta ankom en gruppe af de høje efterkommere af Adamson over de nordlige øer til Grækenland, de kom næsten direkte fra deres højlandshjem nord for Mesopotamien. Disse stamfædre til grækerne blev ledet mod vest af Sato, en direkte efterkommer af Adamson og Ratta.

Den gruppe, som til sidst bosatte sig i Grækenland bestod af tre hundrede og fem og halvfjerds udvalgte og højerestående mennesker som udgjorde de sidste fra Adamsoniternes anden civilisation. Disse senere sønner til Adamson var bærer af de mest værdifulde gener til de nye hvide racer. De var intellektuelt højtstående og i fysisk henseende, de smukkeste mennesker siden den første Edens tider.

Indenfor kort tid afløste Grækenland og området ved De Ægæiske Øer Mesopotamien og Egypten som centrum for handel, kunst og kultur. Men som det var i Ægypten, så nedstammede næsten alt kunst og videnskab i Den Ægæiske verden fra Mesopotamien bortset fra kulturen hos de Adamsonitiske forløberne for grækerne. Al den kunst og genialitet af disse sidstnævnte mennesker er en direkte arv fra efterkommere af Adamson, den første søn af Adam og Eva, og hans ekstraordinære anden hustru, en datter som i en ubrudt slægtslinje nedstammede fra medlemmer af Prins Caligastias racerene Noditstab. Intet underligt i, at grækerne havde mytologiske traditioner, om at de nedstammede direkte fra guder og overmenneskelige væsener.

Den Ægæiske region gennemgik fem forskellige kulturelle etaper, hver mindre åndelig end den foregående, og snart bukkede kunstens sidste lysende æra under for vægten af de hastigt multiplicerede middelmådige efterkommere af danubiske slaver, der var blevet importeret af de senere generationer af grækere.

Det var i denne tidsalder på Kreta, at moderkulten blandt efterkommere af Kain nået sin største popularitet. Denne kult herliggjort Eva i tilbedelsen af den "store moder." Billeder af Eva var overalt. Tusinder af offentlige helligdomme blev opført i hele Kreta og Lilleasien. Og denne moder kult varede frem til Kristi tid, og blev senere indarbejdet i den tidlige kristne religion under dække af forherligelsen og tilbedelse af Maria, Jesu moder på jorden.

Omkring år 6500 f.Kr. var der sket en stor nedgang i Anditernes åndelige arv. Adams efterkommere var spredt vidt og bredt og næsten opslugt i de ældre og mere talrige menneskeracer. Dette forfald af Anditernes civilisation sammen med bortfaldet af deres religiøse normer, efterlod de åndeligt forarmede racer af verden i en beklagelig tilstand.

Ved år 5000 f.Kr. var de tre mest racerene grupper af Adams efterkommere i Sumeria, Nordeuropa, og Grækenland. Hele Mesopotamien blev langsomt forværreret af strømmen af blandede og mørkere racer som trængte ind fra Arabien. Ankomsten af disse laverestående folk bidrog yderligere til spredningen i forskellige retninger af den biologiske og kulturelle rest af Anditerne. Fra hele det frugtbare halvmåne område strømmede de mere eventyrlystne folk vestpå til øerne. Disse indvandrere dyrkede både korn og grøntsager, og de bragte tamme dyr med sig.

Omkring år 5000 f.Kr. flyttede en stor skare af progressive Mesopotamier ud af Eufrat dalen og bosatte sig på øen Cypern; denne civilisation blev udslettet omkring to tusinde år senere af de barbariske horder fra nord.

En anden stor koloni bosatte sig ved Middelhavet nær det senere sted hvor Kartago er i dag. Fra Nordafrika, kom et stort antal Anditer til Spanien og blandede sig senere i Schweiz med deres brødre, som tidligere var kommet til Italien fra De Ægæiske Øer.

Da kulturen i Egypten forfaldt ligesom i Mesopotamien, flygtede mange af de mere dygtige og avancerede familier til Kreta, hvilket i høj grad forstærkede den allerede avancerede civilisation. Da ankomsten af de laverestående grupper fra Egypten senere truede civilisation på Kreta, flyttede de mere kultiverede familier videre vestover til Grækenland.

Grækerne var ikke kun store lærere og kunstnere, de var også verdens bedste handelsmænd og kolonisatorer. Inden de bukkede under for den bølge af laverestående elementer, som til sidst opslugte deres kunst og handel, lykkedes det at etablere mange kulturelle forposter mod vest, så en stor del af fremskridtene i den tidlige græske civilisation blev bevaret i de senere befolkningerne i Sydeuropa, og mange af de blandede efterkommere af disse Adamsoniter var i stammerne der boede i de tilstødende fastlandsområder.

8. ANDONITERNE VED DONAU

Anditfolket fra Eufratdalen migrerede nordpå til Europa for at blande sig med de blå mennesker og vest ind i Middelhavsområdet for at blande sig med resterne af de sammenblandede saharanere og de sydlige blå mennesker. Disse to grene af den hvide race var, og er nu, i vid udstrækning adskilt fra hinanden af de bred hovedet bjerg overlevende fra de tidligere Andonitstammer, som længe havde beboet disse centrale områder.

Disse efterkommere af Andon var udspremt over de fleste af de bjergrige områder i det centrale og sydøstlige Europa. De var ofte forstærket af ankomster fra Lilleasien, hvor de havde et stærkt fodfæste. De gamle Hittitter nedstammede direkte fra den Andonitiske slægt; deres blege hud og brede hoveder var typiske for denne race. Disse slægtstræk var

repræsenteret i Abrahams forfædre og bidrog meget til de karakteristiske ansigtstræk hos hans senere jødiske efterkommere, der, samtidig have en kultur og religion som nedstammede fra Anditerne, talte et meget anderledes sprog. Deres sprog var tydelige Andonitisk.

De stammer, der boede i huse opført på pæle eller dæmninger over søerne i Italien, Schweiz og Sydeuropa repræsenterede de sidste forposter fra Afrika, Det Ægæiske Hav, og især fra Donau området.

Donau beboerne var Andoniter, landmænd og hyrder, der var indvandret til Europa via Balkan-halvøen og som langsomt bevægede sig mod nord langs med Donau dalen. De fremstillede keramik og dyrkede jorden, men foretrak at leve i dalene. Donau beboernes nordligste bosættelse var i Liege i Belgien. Disse stammer forfaldt hurtigt når de flyttede væk fra centrum og kilden til deres kultur. Den bedste keramik stammer fra de tidligere bosættelser.

Donau beboerne blev moder tilbedere som resultat af det missionsarbejde der kom fra Kreta. Disse stammer fusionerede senere med grupper af Andonitiske sejlere, der kom i både fra Lilleasiens kyst, og som også var moder tilbedere. Meget af Centraleuropa blev således tidligt koloniseret af disse blandede typer af bredt hovedet hvide racer, der praktiserede moder tilbedelse og det religiøse ritual med at brænde deres døde, for det var skik hos tilhængerne af moderkulten at brænde deres døde i sten hytter.

9. DE TRE HVIDE RACER

Raceblandingerne i Europa udkrystalliserede sig mod afslutningen af Anditernes vandringer i de tre hvide racer som følger:

1. *Den nordlige hvide race.* Denne såkaldte nordiske race bestod primært af de blå mennesker plus Anditer men indeholdt også en betydelig mængde Andonitisk blod, sammen med mindre mængder af rød og gul Sangik blod. Den nordlige hvide race var således sammensat af disse fire mest eftertragtede menneskeracer. Den største arv var fra de blå mennesker. Den typiske tidlige nordbo var lang hoved, høj, og blond. Allerede længe forinden var denne race blev grundigt blandet med alle grene af de hvide folk.

Europas primitive kultur, som de invaderende nordboer mødte, var kulturen i de tilbagegående Donau beboere blandet med de blå mennesker. Den nordisk-danske og den donau-andonitiske kultur mødtes og blandede sig ved Rhinen som er bevidnet af eksistensen af to racegrupper i Tyskland i dag.

Nordboerne fortsatte handelen med rav fra Østersøkysten, og opbyggede via Brennerpasset, en stor handel med bred hovederne i Donau dalen. Gennem denne længerevarende kontakt førte Donauboerne disse nordboere til moder tilbedelse, og i flere tusinde år var kremering af døde næsten helt almindelig i hele Skandinavien. Det forklarer, hvorfor der ikke kan findes rester af de tidligere hvide racer, selvom de er begravet i hele Europa - kun deres aske i sten og ler urner. Disse hvide mennesker byggede også boliger; de boede aldrig i huler. Igen forklarer dette, hvorfor der er så få beviser på de hvide menneskers tidlige kultur, selvom de foregående Cro-Magnon typer er velbevaret, hvor det er blevet forsvarligt forseglet i huler og grotter. Som det nu ser ud har man i det nordlige Europa den ene dag donauboernes baglæns gående og de blå menneskers primitiv kultur og den følgende dag de pludselig fremtrædende og langt overlegen hvide menneskers kultur.

2. *Den centrale hvide race.* Mens denne gruppe omfatter blå, gule, og Anditiske slægtninge, er den overvejende Andonitisk. Disse mennesker er bred hovedet, mørklødet, og tætbygget. De findes inddrevet som en kile mellem den nordiske race og Middelhavs racen, med den brede base hvilende i Asien og toppunktet gennemtrængende det østlige Frankrig.

I næsten tyve tusind år var Andoniterne blevet skubbet længere og længere mod nord i Centralasien af Anditerne. Ved år 3000 f.Kr. drev tiltagende tørke disse Andoniter tilbage i Turkestan. Dette Andonitiske pres sydover fortsatte i over tusind år. Andoniterne delte sig ved Det Kaspiske Hav og Sortehavet i to dele og trængte ind i Europa både ved Balkan og Ukraine. Denne invasion omfattede de resterende grupper af Adamsons efterkommere, og bragte under den sidste halvdel af invasionsperioden med sig et betydeligt antal af de iranske Anditer samt mange af efterkommerne af de Sethitiske præster.

Ved 2500 år f.Kr. nåede Andoniternes fremstød vestpå til Europa. Denne spredning i hele Mesopotamien, Lilleasien, og Donau-bækkenet af barbarer fra bjergene i Turkestan udgjorde den mest alvorlige og vedvarende af alle kulturelle tilbageslag op til den tid. Disse angribere andoniserede så absolut karakteren af de centrale europæiske racer, som lige siden er forblevet karakteristisk Alpin.

3. *Den sydlige hvide race.* Denne mørkhåret middelhavs race bestod af en blanding af Anditer og de blå mennesker, med et mindre Andonitisk tilskud end dem i nord. Denne gruppe absorberede også en betydelig mængde af anden gradens Sangikblod gennem saharanerne. I senere tider fik denne sydlige del af den hvide race et kraftig tilskud af Anditiske elementer fra det østlige Middelhav.

Middelhavets kystlande blev imidlertid ikke befolket af Anditer indtil tiden for de store nomadiske invasioner omkring år 2500 f.Kr. Land trafik og handel var næsten ophørt i løbet af disse århundreder, da nomaderne invaderede de østlige områder ved Middelhavet. Denne afbrydelse af landtransporten medførte en større udvidelse af trafik og handel ad søvejen; søfartshandel i Middelhavet var i fuld gang for omkring femogfyrre hundrede år siden. Denne udvikling af skibsfarten resulterede i den pludselige udvidelse af Anditernes efterkommere over hele kystområdet ved Middelhavsbassinet.

Disse racemæssige blandinger lagte grunden til den sydeuropæiske race, den mest blandet af alle. Siden dengang har denne race gennemgået yderligere blanding, især med de blå-gule-Anditiske folk fra Arabien. Denne middelhavsrace er faktisk så godt blandet med de omkringliggende folkeslag at det næsten er umuligt at genkende en separat type, men generelt er dets medlemmer med korte statur, lang hovedet, og mørkhåret.

I nord udslettede Anditerne de blå mennesker gennem krigsførelse og ægteskab, men i syd overlevede disse i større antal. Baskerne og berbere repræsenterer overlevelse af to grene af denne race, men selv disse folk er blevet grundigt blandet med saharanerne.

Det var billedet af raceblandingen præsenteres i Centraleuropa omkring år 3000 f.Kr. Trods den delvise Adamiske forsømmelse blandede de højere typer sig.

Dette var den periode, hvor den neolitiske stenalder delvis overlappende den kommende bronzealder. I Skandinavien var det bronzealderen forbundet med moder tilbedelse. I det sydlige Frankrig og Spanien var den yngre stenalder forbundet med soldyrkelse. Det var det tidspunkt, hvor de cirkulære soltempler uden tag blev bygget. De europæiske hvide racer var energiske bygherrer, og elskede at etablere store sten som symboler på solen, ligesom deres senere efterkommere på Stonehenge. Soldyrkelsens popularitet viser, at der var en stor periode hvor landbruget blomstrede i det sydlige Europa.

Overtro i denne forholdsvis nyere sol tilbedende æra fortsætter selv nu i folkeskikke i Bretagne. Selvom disse Bretons har været kristne i over et tusinde fem hundrede år, bevarer de stadig amuletter fra den yngre stenalder for at afværge det onde øje. De har stadig tordensten i skorstenen som beskyttelse mod lynnedslag. Befolkningen i Bretagne blandede sig aldrig med de skandinaviske nordboere. De er overlevende fra de oprindelige Andonitiske indbyggere i Vesteuropa, opblandet med middelhavsslægter.

Men det er en fejlslutning at antage, at man kan klassificere de hvide folk som tilhørende den nordisk, Alpine, og middelhavs racer. Der har simpelthen været alt for meget blanding til at tillade en sådan gruppering. På et tidspunkt var der en forholdsvis veldefineret opdeling af den hvide race i sådanne klasser, men en omfattende sammenblanding har siden fundet sted, og det er ikke længere muligt at identificere disse forskelle med nogen klarhed. Selv i år 3000 f.Kr. var de gamle grupper i samfundet ikke mere af én og samme race end de nuværende indbyggere i Nordamerika.

Denne europæiske kultur fortsatte med at vokse i fem tusinde år, og i en vis grad forekom der sammenblanding mellem dem. Sprogbarrieren forhindrede en fuldstændig vekselvirkning mellem de forskellige vesterlandske nationer. I det forløbne århundrede har denne kultur i den kosmopolitiske befolkning i Nordamerika oplevet sin bedste mulighed for at blande sig; og fremtiden for dette kontinent vil blive bestemt af kvaliteten af de racemæssige faktorer, der har tilladelse til at indgå i de nuværende og fremtidige befolkninger, såvel som af størrelsen af den sociale kultur, som opretholdes.

[Præsenteret af en Ærkeengel fra Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 81

NUTIDENS CIVILISATIONENS UDVIKLING

UANSET de op- og nedture i de fejlslagne planer der var blevet forberedt til verdens forbedring i forbindelse med Caligastias og Adams missioner, fortsatte den underliggende organiske udvikling af de menneskelige arter med at bære racerne fremad i omfanget af menneskelige fremskridt og racemæssig udvikling. Evolution kan blive forsinket, men den kan ikke stoppes.

Selvom den violette race, var i et mindre antal end planlagt, har den ikke desto mindre frembragte en fremadskridende civilisation, som siden Adams dage, langt har oversteget menneskehedens fremskridt gennem hele sin tidligere eksistens på næsten en million år.

1. CIVILISATIONENS VUGGE

For omkring femogtredive tusinde år efter Adams dage, var civilisationens vugge i det sydvestlige Asien, i et område der strækker sig fra Nildalen mod øst og lidt mod nord tværs over nordlige Arabien, gennem Mesopotamien, og videre ind Turkestan. *Klimaet* var den afgørende faktor i etableringen af civilisationen i dette område.

Det var de store klimatiske og geologiske forandringer i det nordlige Afrika og det vestlige Asien, der afsluttede Adamiternes tidlige migrationer, ved at det udvidede Middelhav spærrede deres vej til Europa og vendte strømmen af migration mod nord og øst ind i Turkestan. På tidspunktet for disse landstigninger og de tilhørende klimaforandringers afslutning, omkring år 15.000 f.Kr., var civilisationen kommet til en verdensomspændende stilstand med undtagelse af de kulturelle enzymer og biologiske reserver hos Anditerne som stadig var fanget af bjergene mod øst i Asien og af de ekspanderende skove i Europa mod vest.

Klima udviklingen er nu ved at udrette, hvad alle andre bestræbelser havde undladt at gøre, nemlig, at tvinge de eurasiske mennesker til at opgive jagten til fordel for den mere avancerede kaldelse som hyrde og landbrug. Evolution kan være langsom, men den er utrolig effektiv.

Da de tidligere jorddyrkere generelt anvendte slaver, blev landmanden tidligere set ned på af både jægeren og hyrden. Gennem mange og lange tidsaldre blev det anset som tarveligt at dyrke jorden; derfor ideen om, at arbejde med jorden er en forbandelse, selvom det er den største af alle velsignelser. Selv på Kains og Abels tid blev arbejdet med kvægbrug anset med større agtelse end det landbruget tilbød.

Mennesket udvikledes sædvanligvis fra en jæger til en landmand gennem overgangs forløbet som husdyrs opdrætter, og det var også tilfældet blandt Anditerne, men oftere var det de klimatiske nødvendigheder som forårsagede den evolutionære tvang som medførte at hele stammer passerede direkte fra jægere til succesfulde landmænd. En sådan direkte overgang fra jagt til landbrug forekom kun i de regioner, hvor der var en høj grad af raceblanding med den violette race.

De evolutionære folkeslag (navnlig kineserne) lærte tidligt at plante frø, og at dyrke afgrøder gennem observation af hvorledes frøet spirede som en hændelse ved at blive fugtet, eller som var blevet placeret i gravene som føde for de afdøde. Over hele sydvest Asien, langs de frugtbare flod dale og tilstødende sletter, anvendte Anditerne de forbedrede landbrugsmetoder som de havde arvet fra deres forfædre, der havde fundet landbrug og havearbejde som de vigtigste beskæftigelser inden for grænserne af den anden have.

I tusinder af år havde Adams efterkommere dyrket hvede og byg, som var forbedret i haven, overalt i hele højlandet på Mesopotamiens øvre grænse. Adam og Adamsons efterkommere mødtes her handlede og delte socialt samvær.

Det var disse påtvungne ændringer i levevilkårene, som fik en så stor del af den menneskelige race til at blive altædende i deres spisevaner. Kombinationen af hvede, ris og grøntsagskost med kødet fra besætningerne betød et stort skridt fremad i sundhed og livskraft af disse gamle folk.

2. CIVILISATIONENS VÆRKTØJ

Væksten i kulturen er baseret på udviklingen af de værktøjer, civilisationen kræver. De værktøjer, som mennesket anvender i deres opstigning fra barbariet var effektive blot i den udstrækning som de frigjorde menneskelig arbejdskraft til udførelsen af højere opgaver.

Jer, som nu lever i nyere relationer med en spirende kultur og begyndende fremgang i sociale anliggender, jer som rent faktisk har lidt tid til overs til at tænke på samfundet og civilisationen, må ikke overse det faktum, at dine tidlige forfædre havde ringe eller ingen fritid, som kunne afsættes til tankevækkende refleksion og social tænkning.

De fire første store fremskridt i den menneskelige civilisation var:

1. Kontrol af ild.
2. Tæmning af dyr.
3. Slaveri af tilfangetagende.
4. Privat ejendom.

Selvom ilden, den første store opdagelse, til sidst åbnede dørene til den videnskabelige verden, var det af ringe værdi i denne forbindelse til primitive mennesker. De nægtede at anerkende naturlige årsager som forklaringer på dagligdags fænomener.

Når man spurgte om, hvorfra ilden kom, erstattede den simple historie om Andon og flintestenen sig hurtigt med legenden om, hvordan Prometheus stjal den fra himlen. De gamle søgte en overnaturlig forklaring på alle naturfænomener der ikke lå inden for deres personlige forståelse; og mange moderne mennesker fortsætter med at gøre dette. Depersonaliseringen af såkaldte naturfænomener har krævet tidsaldrer, og det er endnu ikke afsluttet. Det er oprigtig, ærlig, og frygtløs søgen efter sande årsager der fødte den moderne videnskab: Det gjorde astrologi til astronomi, alkymi blev til kemi, og magi blev medicin.

Før maskinernes tidsalder var den eneste måde, hvorpå mennesket kunne udføre et arbejde uden at gøre det selv var at anvende dyr. Tæmning af dyr placeret levende værktøj i menneskets hænder, og en intelligente anvendelse af dem banede vejen for både landbrug og transport. Uden disse dyr, kunne mennesket ikke have rejst sig fra sit primitive stadium til de efterfølgende civilisationsniveauer.

De fleste af de dyr som bedst egnede sig til at blive tæmmet blev fundet i Asien, især i de centrale og sydvestlige regioner. Det var en af årsagerne til hvorfor civilisationen skred hurtigere frem i dette område end i andre dele af verden. Mange af disse dyrearter var blevet tæmmet to gange før og i Anditernes tidsalder blev de tæmmet igen. Hunden var forblevet med jægerne, lige siden de blå mennesker tog den til sig for længe, længe siden.

Anditerne i Turkestan var de første folk som i udstrakt grad tæmmede hesten, og dette er en anden årsag til, at deres kultur var fremherskende så længe. Ved 5000 år f.Kr. havde jordbrugerne i Mesopotamien, Turkestan og Kina begyndt at opdrætte får, geder, køer, kameler, heste, høns, og elefanter. Som pakkedyr brugte de okser, kameler, heste, og yakokser. Mennesket var selv på et tidspunkt pakkedyret. En hersker blandt den blå race havde engang et hundrede tusinde mænd i sin koloni af byrde bærere.

Slaveriets og de private jordbesidders ejendomsret kom med landbrug. Slaveri løftede ejernes levestandard og gav mere

tid til social kultur.

Den vilde er en slave til naturen, men en videnskabelige civilisation giver langsomt menneskeheden voksende frihed. Med hjælp fra dyr, ild, vind, vand, elektricitet og andre uopdagede energikilder, har mennesket befriet sig selv, og vil fortsætte med at frigøre sig fra nødvendigheden af utrætteligt slid og slæb. Uanset de forbigående problemer som følge af de omfattende opfindelser af maskiner så er de ultimative fordele af sådanne mekaniske opfindelser uvurderlig. Civilisation kan aldrig blomstre, endnu mindre etableres, indtil mennesket har fritid til at tænke, planlægge, at forestille sig nye og bedre måder at gøre tingene på.

Til en begyndelse søgte mennesket simpelthen bare beskyttelse, levede under afsatser eller boede i huler. Dernæst tilpassede det sådanne naturlige materialer som træ og sten til oprettelsen af familie hytter. Endelig kom mennesket ind i den kreative fase af husbyggeri, lærte at fremstille mursten og andre byggematerialer.

Befolkningerne i Turkestan højland var de første af de mere moderne racer til at bygge deres hjem af træ, huse stort set lig de tidlige bjælkehytter som de amerikanske nybyggere rejste. Overalt på sletterne byggedes menneskelige boliger lavet af mursten; senere, af brændte mursten.

De ældre slægter ved floderne byggede deres hytter ved at slå høje pæle ned i jorden i en cirkel; toppene blev derefter bragt sammen, hvilket udgjorde skeletrammen til hytten, som blev flettet med tværgående rør, og hele skabningen lignede en kæmpe omvendt kurv. Denne struktur kunne derefter tætnes med ler og efter tørring i solen, ville være en meget anvendelig vejrbestandig beboelse.

Det var fra disse tidlige tiders hytter, at den efterfølgende ide om alle mulige kurvefletninger uafhængigt opstod. Blandt en gruppe opstod idéen om at fremstille lerskåle efter at have observeret hvad der skete når man udtværede disse pæle rammer med fugtigt ler. Metoden med hærkning af lerskålene ved brænding blev opdaget, da en af disse ler dækkede primitive hytter ved et uheld brændte. De gamle færdigheder opstod ofte af utilsigtede hændelser som indtræf i de tidlige folks daglige liv. I det mindste galt dette næsten hele menneskehedens evolutionære udvikling indtil tidspunktet for Adams ankomst.

Selvom keramik først var introduceret af prinsens personale for omkring en halv million år siden, var fremstillingen af lerkar praktisk taget ophørt i over et hundrede og halvtreds tusinde år. Kun de før sumeriske Noditer ved Den Persiske Golfs kyst havde fortsat med at fremstille lerkar. Keramik kunsten blev genoplivet under Adams tid. Udbredelsen af denne kunst var samtidig med udvidelsen af ørkenområderne i Afrika, Arabien og Centralasien, og den spredte sig fra Mesopotamien ud over den østlige halvkugle i en række bølger som repræsenterede forbedrende fremstillingsteknik.

Disse civilisationer i Anditernes tidsalder kan ikke altid spores efter udviklingsfaser af deres keramik eller andre kunstarter. Det regelmæssige forløb af den menneskelige evolution var uhyre kompliceret af regimerne både i Dalamatia og i Eden. Det sker ofte, at de senere vaser og redskaber er ringere end de tidligere produkter af mere racerene Anditiske folk.

3. BYER, HÅNDVÆRK OG HANDEL

Klima ødelæggelsen af de frodige, åbne græsklædte jagt og græssende arealer af Turkestan, med begyndelse omkring år12.000 f.Kr., tvang menneskerne i disse regioner til at ty til nye former for levebrød og simple håndværk. Nogle begyndte at opdrætte flokke af tamdyr, andre blev jordbrugere eller samlere af vandbaserede fødevarer, men den højerestående typer af intellekt blandt Anditerne valgte at engagere sig i handel og håndværk. Det blev endda skik for hele stammer til at dedikere sig til udviklingen af en enkelt industri. Fra Nildalen til Hindu Kush og fra Ganges til Den Gule Flod, blev de højerestående stammers hovedaktivitet at dyrke jorden, med handel som en bibeskæftigelse.

Stigningen i samhandel og i forædling af råmaterialer til forskellige artikler i handel var direkte medvirkende til at producere de tidlige og halv fredelige samfund, som havde en stor indflydelse i spredningen af kultur og civilisationens færdigheder. Før denne æra stimulerede verdenshandelen, var sociale fællesskaber baseret på stammefolk - udvidet familie grupper. Handel betød samvær med forskellige slags mennesker og bidrog dermed til en hurtigere krydsbefrugtning af kulturen.

For omkring tolv tusinde år siden oprandt de selvstændige byernes æra. Disse primitive handels- og håndværker byer var altid omgivet af zoner af landbrug og kvægavl. Selv om det er rigtigt, at industrien blev fremmet af at levestandarden steg, bør I ikke nære nogen misforståelse vedrørende det tidlige bylivs raffinementer. De tidlige racer var ikke særlig ordentlige og rene, og det gennemsnitlige primitive samfund steg fra tredive til tres centimeter hver femogtyvende år som følge af den blotte ophobning af snavs og affald. Visse af disse gamle byer steg også meget hurtigt højere end den omkringliggende jord, fordi deres ubrændte mudder hytter var kortvarig, og det var skik at bygge nye boliger direkte på toppen af ruinerne af den gamle.

Den udbredte anvendelse af metaller var kendetegnende for denne tidlige industri- og handelsbyers æra. I har allerede fundet en bronze kultur i Turkestan stammende fra før 9000 år f.Kr., og Anditerne lærte sig også tidligt at arbejde i jern, guld og kobber. Betingelserne var dog meget anderledes længere væk fra de mere avancerede centre for civilisation. Der har ikke været nogen klart adskilte perioder, såsom sten-, bronze-, og jernalderen; alle tre eksisterede på samme tid men på forskellige steder.

Guld var det første metal, som mennesket søgte efter; det var let at bearbejde og blev i første omgang kun brugt som pynt. Siden kom kobber i brug, men ikke i nævneværdig udstrækning indtil det blev blandet med tin og man fik det hårdere bronze. Opdagelsen af at blande kobber og tin til at få bronze blev foretaget af en af Turkestans adamsoniter hvis kobbermine i bjergsiden tilfældigvis var placeret ved siden af en tin forekomst.

Med fremkomsten af primitive håndværk og spirende industri, blev handel hurtigt den mest potente indflydelse i udbredelsen af den kulturelle civilisation. Åbningen af handelsruter til lands og til søs lettede i høj grad rejser og kontakter mellem kulturer samt blanding af civilisationer. Ved år 5000 f.Kr. var hesten i almindelig brug i alle civiliserede og halvciviliserede lande. Disse senere generationer havde ikke kun tamheste, men også forskellige former for vogne og kareter. Hjulet havde været i brug i lang tid før, men nu begyndte hjulkøretøjer at blive udbredt både i handel og krig.

Den rejsende erhvervsdrivende og omrejsende opdagelsesrejsende gjorde mere for at fremme den civilisation som historien kender end alle andre påvirkninger tilsammen. Militære erobringer, kolonisering og de senere religioners missionerende aktiviteter var også faktorer i udbredelsen af kulturen; men disse var alle af sekundær betydning i forhold til de handelsforbindelser, der konstant blev accelereret af den hastigt voksende kunst og videnskab af industrien.

Tilførselen fra den Adamiske slægt til menneskeracerne fremskyndede ikke kun tempoet af civilisationens udvikling, men stimulerede også i høj grad menneskets begær efter eventyr og udforskning, med det til følge, at størstedelen af Eurasien og Nordafrika hurtigt blev besat af de hastigt multiplicere blandede efterkommere af Anditerne.

4. DE BLANDEDE RACER

Når vi ankommer til de historisk tiders daggry, er hele Eurasien, det nordlige Afrika og Stillehavs øerne befolket med de sammensatte menneskeracer. Disse nuværende eksisterende menneskeracer er fremkommet af en blanding og opblanding af menneskets fem grundlæggende racer på Urantia.

Hver og en af Urantias racer er identificeret ved visse særlige fysiske egenskaber. Adamiterne og Noditerne var langt hoved, Andoniterne var bred hovedet. Sangikracerne var af mellemform, men de gule og blå mennesker havde en tendens til at være bred hoved. Når de blå racer, blev blandet med Andonitslægter blev de deciderede bred hovedet. Anden gradens Sangiker var mellem- og lang hovedet.

Selv om disse kranie dimensioner er nyttige i dechifreringen af racemæssig oprindelse, er skelettet som helhed langt mere pålidelig. I den tidlige udvikling af Urantiaracerne var der oprindeligt fem forskellige typer af skelet struktur:

1. Andonisk, Urantia oprindelige urbefolkning.
2. Første gradens Sangik, rød, gul og blå.
3. Anden gradens Sangik, orange, grøn og indigo.

4. Noditisk, Dalamatias efterkommere.

5. Adamitisk, den violette race.

Efterhånden som disse fem store racegrupper udførligt blandede sig med hinanden, havde den Sangiske arvedominans i de løbende blandinger en tendens til at overskygge den Andonitiske type. Lapperne og eskimoerne er blandinger af Andoniter og Sangik blå racer. I deres skeletstrukturer er den oprindelige Andoniske type bedst bevaret. Adamiterne og Noditerne er blevet så blandet med de andre racer, at de kun kan genkendes som en generaliseret kaukasisk klasse.

Når man afdækker rester af mennesker fra de sidste tyve tusinde år er det generelt umuligt klart at skelne mellem de fem originale typer. Undersøgelse af sådanne skeletstrukturer vil afsløre, at menneskeheden nu er opdelt i cirka tre klasser

1. *Den kaukasiske* - Den Anditiske blanding af noditiske og adamiske slægter, yderligere modificeret af tilførsel af første gradens og (en del) af anden gradens Sangikfolk og af en omfattende krydsning med Andoniter. De hvide racer i vesten, sammen med nogle indiske og turanske folkeslag, er inkluderet i denne gruppe. Den forenende faktor i denne gruppe er den større eller mindre andel af Anditisk arv.

2. *Den mongolide* - første gradens Sangik type, herunder de oprindelige røde, gule og blå racer. Kineserne og indianerne tilhører denne gruppe. I Europa er den mongolske type modificeret af blanding med anden gradens Sangiker og Andoniter; endnu mere af tilførselen fra Anditerne. Malayerne og andre indonesiske folk er inkluderet i denne klassifikation, selv om de indeholder en høj procentdel af anden gradens Sangikblod.

3. *Den negroide* - anden gradens Sangiktype, som oprindeligt omfattede de orange, grønne, og indigofarvede racer. Denne type illustreres bedst af negerne, og de vil blive fundet overalt i Afrika, Indien og Indonesien, hvor som helst anden gradens Sangik racer slog sig ned.

I det nordlige Kina er der en vis blanding af kaukasiske og mongolske typer; i Levanten har kaukasierne og de negroide typer blandet sig; i Indien, samt i Sydamerika, findes alle tre typer repræsenteret. Skelet karakteristika for de tre overlevende typer kan stadig observeres og hjælper med identificeringen af de senere forfædre til de nuværende menneskeracer.

5. KULTURSAMFUNDET

Den biologiske evolution og den kulturelle civilisation er ikke nødvendigvis korrelerede. Den organiske evolution kan i enhver tidsalder fortsætte uhindret midt i blandt et kulturelforfald. Når man undersøger menneskets historie over lange perioder finder man, at evolution og kultur i sidste ende forholder sig til hinanden som årsag og virkning. Evolutionen kan avancere i fraværet af kultur, men en kulturcivilisation blomstrer ikke uden en tilstrækkelig baggrund for forudgående race udvikling. Adam og Eva introducerede ingen sådanne civilisations fænomener, der ville have været fremmed for udviklingen af det menneskelige samfund, men det Adamiske blod forøgede racernes medfødte evner og fremskyndte den økonomiske udvikling og industriel fremskridt. Adams overdragelse forbedrede racernes hjernekapacitet, og accelereret dermed markant de naturlige evolutions processer.

Gennem landbrug, dyre tæmning, og forbedret arkitektur, frigjorde menneskeheden sig efterhånden fra de værste af de uophørlige kampe for at leve og begyndte at se sig om efter noget der ville forsøge livsprocessen. Dette var begyndelsen på jagten efter højere og stadigt højere standarder for materiel komfort. Gennem håndværk og industri hæver mennesket gradvist indholdet af det jordiske livs fornøjelse.

Kulturelle samfund er ikke nogen stor velgørenheds klub af nedarvet privilegium, hvor alle mennesker er født med gratis medlemskab og total lighed. Snarere er det en ophøjet og stadigt fremrykkende lav af jordens arbejdere, som i sine rækker kun optager toppen af de arbejdende som stræber efter at gøre verden til et bedre sted, hvor deres børn og deres børns børn kan leve og avancere i de efterfølgende tidsaldre. Dette civilisationens lav oppebærer en høj entrépris, pålægger strenge og grundige discipliner, pålægger strenge straffe for alle afvigere og anderledes tænkende, mens det giver nogle personlige rettigheder eller privilegier med undtagen af øget sikkerhed mod almindelige farer og racemæssige risikoer.

Social organisation er en form for overlevelses forsikring, som mennesket har lært, er rentabel; Derfor er de fleste individer villige til at betale disse præmier for selvopofrelse og indskrænkning af den personlig-frihed som samfundet afkræver fra sine medlemmer til gengæld for denne udvidede gruppe beskyttelse. Kort sagt, så er den nuværende sociale mekanisme en forsikringsplan designet til at give en vis grad af sikkerhed og beskyttelse mod en tilbagevenden til de forfærdelige og antisociale betingelser, som karakteriserede de tidlige oplevelser af den menneskelige race.

Samfundet bliver således en kooperativ ordning til at sikre civil frihed gennem institutioner, økonomisk frihed gennem kapital og opfindelse, social frihed gennem kultur, og frihed fra vold gennem politiregulering.

Magt giver ikke ret, men den håndhæver de almindeligt anerkendte rettigheder i hver ny generation. Regeringens vigtigste opgave er at definere rettighederne, til retfærdig og upartisk at regulere klasseforskelle, og sikrer lige muligheder for alle i overensstemmelse med loven. Ethvert menneskes ret er forbundet med en social forpligtelse. Et privilegium af en gruppe er en forsikrings mekanisme, som ufejlbarligt kræver fuld betaling af de præmier, der betales for gruppe tjenester. Grupperettigheder, samt de af den enkelte, skal beskyttes, herunder reguleringen af den seksuelle orientering.

Frihed underlagt gruppe regulering er det legitime mål for den sociale evolution. Frihed uden restriktioner er en forfængelighed og en fantasifulde drøm af ustabile og overfladiske menneskelige sind.

6. CIVILISATIONENS OPRETHOLDELSE

Mens biologisk evolution hele tiden har forløbet opad, gik meget af den kulturelle evolution ud fra Eufrat dalen i bølger, der over tid gradvist blev svækket indtil afslutningen af alle de racerene efterkommere til Adam var draget ud for at berige civilisationer i Asien og Europa. Racerne blandede sig ikke fuldt ud, men deres civilisationer blandede sig i en betydelig udstrækning. Kulturen spredte sig langsomt over hele verden. Denne civilisation skal fastholdes og fremmes, for der eksisterer i dag ingen nye kilder til kultur, ingen Anditer som kan styrke og stimulere civilisationsudviklingens langsomme fremskridt.

Den civilisation som nu udvikles på Urantia voksede ud af, og er baseret på følgende faktorer:

1. *Naturlige forhold.* Den materielle civilisations art og omfang er i høj grad bestemt af de naturlige ressourcer som er til rådighed. Klima, vejr og mange andre fysiske forhold er faktorer i udviklingen af kulturen.

I begyndelsen af Anditernes æra var der kun to omfattende og frugtbare åbne jagtområder i hele verden. Den ene var i Nordamerika, hvor indianerne blev spredt; den anden var nord for Turkestan og blev delvist besat af en Andonisk-gul racegruppe. De afgørende faktorer for udviklingen af en højerestående kultur i det sydvestlige Asien var race og klima. Anditerne var et stort folk, men den afgørende faktor for retningen af deres civilisation var den tiltagende tørke i Iran, Turkestan og Sinkiang, der tvang dem til at opfinde og vedtage nye og avancerede metoder til at vriste et levebrød fra deres mindre og mindre frugtbare jorder.

Konfigurationen af kontinenterne og andre forhold relateret til land arrangementer har meget stor betydning i spørgsmålet om fred eller krig. Meget få urantiafolk har nogensinde haft en lige så gunstig mulighed for kontinuerlig og uafbrudt udvikling som folkene i Nordamerika - beskyttet som de er på stort set alle sider af store oceaner.

2. *Kapitalgoder.* Kulturen udvikles aldrig under fattige forhold; fritid er afgørende for udviklingen af civilisationen. Den enkelte kan udvikle en moralsk karakter og åndelig værdi kan erhverves i mangel af materiel rigdom, men en kulturel civilisation opstår kun under sådanne forhold af materiel velstand som fremmer fritid kombineret med ambitioner.

Under de primitive tider var livet på Urantia alvorligt og krævende. Det var for at undgå denne uophørlige kamp og uendelige slid, at menneskeheden hele tiden søgte mod det behageligere klima i troperne. Selv om disse varmere beboelseszoner gav en vis lettelse fra den intense kamp for tilværelsen, så anvendte de racer og stammer som søgte en sådan lettelse, sjældent deres optjente fritid til fremme af civilisationen. Sociale fremskridt er altid kommet fra tanker og planer hos de racer, der har, ved deres intelligente indsats, lært at vriste deres levebrød fra jorden med mindre indsats og kortede arbejdsdage og dermed været i stand til at nyde en velfortjent og givende ekstra fritid.

3. *Den videnskabelige viden.* Civilisationens materielle aspekter skal altid afvente ophobning af videnskabelige data. Det tog lang tid efter opdagelsen af bue og pil og udnyttelse af dyr til kraft formål før mennesket lærte at udnytte vind og vand, og senere udnyttelsen af damp og elektricitet. Men langsomt over tid forbedredes civilisationens redskaber. Vævning, keramik, tæmning af dyr, og metalbearbejdning blev efterfulgt af skrivningens og trykningens tidsalder.

Viden er magt. Opfindelse går altid forud for fremskyndelse af kulturel udvikling på verdensplan. Videnskab og opfindelse nød den største fordel af trykpressen, og samspillet mellem alle disse kulturelle og opfindsomme aktiviteter har enormt accelereret hastigheden af kultur fremskridt.

Videnskaben lærer mennesket at tale matematikkens nye sprog og trænedes hans tanker langs linjer af krævende præcision. Videnskaben stabiliserer også filosofien gennem afskaffelse af fejl, mens den renser religionen ved at dræbe overtro.

4. *Menneskelige ressourcer.* Et vist befolkningsgrundlag er nødvendig for civilisationens spredning. Alt andet lige, et talrigt folk vil dominere en mindre races civilisation. Hvis befolkningen således ikke stiger i antal op til et vist punkt forhindres den fulde virkeliggørelse af den nationale skæbne, men der kommer et punkt i befolkningstilvækst, hvor yderligere vækst er selvmorderisk. En stigning af antal udover det optimale af det normale forhold mellem menneske og jord, betyder enten en sænkning af levestandarden eller en umiddelbar udvidelse af territoriale grænser ved fredelig indtrængen eller ved militær erobring, voldelig besættelse.

I er nogle gange chokeret over krigens hærgen, men I bør indse, at det er nødvendigt at producere et stort antal mennesker for at give rig mulighed for social og moralsk udvikling; men med en sådan planetarisk frugtbarhed sker der snart et alvorlige overbefolknings problem. De fleste af de beboede verdner er små. Urantia er gennemsnitlige, måske en anelse underdimensioneret. Den optimale stabilisering af nationale befolkninger øger kultur og forhindrer krig. Det er en klog nation, som ved, hvornår den skal opføre sig med at vokse.

Selvom et kontinent som er rigest i naturlige aflejringer og har det mest avancerede mekaniske udstyr vil gøre små fremskridt, hvis folks intelligens er på tilbagegang. Viden kan erhverves gennem uddannelse, men visdom, som er uundværlig for en sand kultur, kan kun sikres gennem erfaring og af mænd og kvinder, der er medfødt intelligente. Sådanne mennesker er i stand til at lære af erfaringer; de kan blive virkelig kloge.

5. *De materielle ressourcers effektivitet.* Meget afhænger af den visdom, der vises i udnyttelse af naturressourcerne, videnskabelig viden, kapitalgoder og menneskelige potentialer. Den vigtigste faktor i de gamle tiders civilisation var den *tvang*, der udøves af visse kloge herskere i samfundet. Primitive mennesker fik bogstaveligt civilisationen påtvunget af sine højerestående samtidige. Velorganiseret og højerestående minoriteter har i vid udstrækning regerede verden.

Magt giver ikke ret, men magten udfører, hvad der er, og hvad der har været i historien. Først for nylig har Urantia nået det punkt, hvor samfundet er villig til at debattere magt og rettens etik.

6. *Sprogets effektivitet.* Udbredelsen af civilisationen må vente på sproget. Levende og voksende sprog som udvikles sikrer en spredning af civiliseret tænkning og planlægning. I de tidlige tidsalder blev der gjort betydelige fremskridt i sproget. I dag er der et stort behov for yderligere sproglige udvikling for at lette ekspressionen af udviklende tanker.

Sproget blev udviklet ud af grupperelationer, hver lokal gruppe udvikler sit eget system af ord udveksling. Sproget voksede op gennem fagter, skilte, græder, imiterede lyde, intonation og accent til lydsystemet af efterfølgende alfabeter. Sprog er menneskets bedste og mest nyttige værktøj til at tænke, men kunne desværre ikke blomstre indtil de sociale grupper havde en vis fritid. Tendensen til at lege med sproget udvikler nye ord - slang. Hvis flertallet tilegner sig slangen, så udgør det sproget. Oprindelsen af dialekter illustreres af, hvordan en familiekreds tillader sig selv at tale "baby sprog"

Sproglige forskelle har altid været den store hindring for fredens udbredelse. Erobringen af dialekter skal gå forud inden en kultur kan sprede sig til en hele race over et kontinent, eller til en hel verden. Et universel sprog fremmer fred, beskytter kulturen og forøger lykken. Selv når sproget i en verden er reduceret til et par stykker, og de førende kulturelle folk behersker disse påvirker dette i høj grad opnåelsen af verdensomspændende fred og velstand.

Der er gjort meget få fremskridt på Urantia mod at udvikle et internationalt sprog, så er meget blevet opnået ved etablering af internationale kommercielle handelsudveksling. Alle disse internationale forbindelser bør fremmes, uanset om de involverer sprog, handel, kunst, videnskab, sportskonkurrencer eller religion.

7. De mekaniske anordningers effektivitet. Civilisationens fremskridt er direkte relateret til udvikling og besiddelse af værktøj, maskiner og distributionskanaler. Forbedrede værktøjer, sindrige og effektive maskiner, afgøre, hvilke af de konkurrerende grupper der overlever i arenaen af fremrykkende civilisation.

Under de første tider var menneskelig arbejdskraft den eneste form for energi som blev udnyttet i landbruget. Det krævede en lang kamp for at erstatte folk med okser, fordi det gjorde folk arbejdsløse. I den seneste tid, begyndte maskinerne at fortrænge mennesker, og ethvert sådan fremskridt bidrager direkte til udviklingen af samfundet, fordi det frigør menneskelig arbejdskraft til at udføre mere værdifulde opgaver.

Videnskab, styret af visdom, kan blive menneskets store sociale befrier. En mekaniseret tidsalder kan kun vise sig ødelæggende for en nation, hvis det intellektuelle niveau er for lavt til at opdage de kloge metoder og sunde teknikker der kræves for en vellykket tilpasning til de overgangs vanskeligheder som følger af, at et stort antal mennesker pludselige mister deres beskæftigelse af en for hurtig opfindelse af nye typer af arbejdsbesparende maskiner.

8. Fakkelpærenes karakter. Den social arv gør det muligt for mennesket at stå på skuldrene af alle dem, der har levet før, og som har bidraget med noget til summen af kultur og viden. I dette arbejde med at overføre kulturens fakkel videre til den næste generation, vil hjemmet altid være den grundlæggende institution. Leg og det sociale liv kommer som det næste, med skolen sidst men den er lige så uundværlige i et komplekst og velorganiseret samfund.

Insekter er født fuldt uddannet og udstyret til livet - ja, en meget smal og rent instinktivt eksistens. Det menneskelige barn er født uden en uddannelse; derfor besidder mennesket evnen, til at styre den yngre generations uddannelse, i høj grad for at ændre civilisationens evolutionære forløb.

De faktorer, der i løbet af det tyvende århundrede mest har bidraget til civilisationens fremme og udvikling af kulturen er den markante stigning af rejser i verden og uovertrufne forbedringer i metoder til kommunikation. Forbedringerne indenfor uddannelse har imidlertid ikke holdt trit med den voksende sociale struktur; ej heller har den moderne værdiforståelse af etikken, der er udviklet i takt med væksten i de mere rent intellektuelle og videnskabelige områder. Den moderne civilisation står stille i åndelig udvikling og sikring af hjemmet som institution.

9. Racens idealer. En generations idealer former skæbnens kanaler til den generation, der følger umiddelbart efter. *Kvaliteten* af de sociale fakkelpærene vil afgøre, om civilisation går frem eller tilbage. Boligerne, kirkerne og skolerne af en generation forudbestemmer karakter tendensen i den efterfølgende generation. Den moralske og åndelige dynamik i en race eller en nation bestemmer stort set den kulturelle hastighed af denne civilisation.

Idealer ophøjer kilden til sociale strømme. Ingen strømme vil stige højere end dets kilde, uanset hvilken pres eller retningsbestemt kontrol der anvendes. Den drivende kraft af selv de mest materielle aspekter af en kulturcivilisation er bosiddende i det mindste materiale af samfundets resultater. Intelligens kan overvåge civilisationsmekanismen, visdom kan styre den, men åndelig idealisme er den energi, som virkelig løfter og avancere den menneskelige kultur fra et niveau af opnåelsen til et andet.

Først var livet en kamp for tilværelsen; nu, er det en kamp for levestandard; det næste vil være en kamp for tanke kvalitet, det kommende jordiske mål af den menneskelige eksistens.

10. Koordinering af specialister. Civilisationen er blevet enormt avanceret af den tidlige arbejdsdeling og dens senere naturlig følge af specialiseringen. Civilisation er nu afhængig af den effektive koordinering af specialister. Da samfundet ekspanderer, må der findes nogle metoder til at samle de forskellige specialister.

Sociale, kunstneriske, tekniske og industrielle specialister vil fortsætte med at stige i antal og vokse i dygtighed og viden. Denne diversificering af evne og færdigheder i beskæftigelsen vil i sidste ende svække og opløse det menneskelige samfund, hvis ikke der udvikles effektive midler til koordinering og samarbejde. Den intelligens, som kan

frembringe sådanne opfindelser og en sådan specialisering bør være fuldstændig kompetent til at udtænke passende metoder til kontrol og justering for alle de problemer, der skyldes den hurtige vækst af opfindelserne og den øgede hastighed i den kulturelle ekspansion.

11. *Metoder til beskæftigelse.* Samfundsudviklingen i den næste tidsalder, vil afspejle et bedre og mere effektivt samarbejde og koordinering indenfor den stadig stigende og ekspanderende specialisering. Når arbejdet bliver mere og mere diversificerende må man finde en fremgangsmåde til at dirigere de enkelte individer til en egnet arbejdsplads. Maskiner er ikke den eneste årsag til arbejdsløshed blandt de civiliserede folk på Urantia. Den økonomiske kompleksitet og den stadige stigning i industriel og erhvervsmæssig specialisering bidrager til problemerne med arbejdskraftens placering.

Det er ikke nok at uddanne mennesker til arbejde; i et komplekst samfund skal der også være effektive måder at finde et job. Før borgere er uddannet i højt specialiserede processer til at tjene til livets ophold, bør de også gives uddannelse i en eller flere måder til at udføre mere almindeligt arbejde, erhverv eller færdigheder, som kan udnyttes, når de er forbigående arbejdsløse i deres specialiserede arbejde. Ingen civilisation kan overleve på lang sigt som rummer store klasser af arbejdsløse. Med tiden, vil selv de bedste af borgerne blive forvrænget og demoraliseret ved at acceptere støtte fra statskassen. Selv privat velgørenhed bliver skadelig, når arbejdeegnede medborgere gennem lang tid får fordel af det.

Et sådan højt specialiseret samfund stiller sig ikke positivt til de gamle kommunale og feudale folk praksis. Sandt nok, mange offentlige tjenester kan accepteres og med fordel socialiseres, men højt uddannede og ultra specialiserede mennesker kan bedst styres af enhver metode der involverer et intelligent samarbejde. En moderne form for koordinering og broderlig regulering vil føre til en mere produktivt længerevarende samarbejde end de ældre og mere primitive metoder som blev anvendt af kommunismen eller diktatoriske regulerende institutioner baseret på tvang.

12. *Viljen til samarbejde.* En af de største hindringer for udviklingen af det menneskelige samfund er konflikt mellem interesser og velfærd af de større, mere socialiserede menneskelige grupper, og af de mindre, små genstridige asociale sammenslutninger af menneskeheden, for ikke at nævne asociale enkelte individer.

Ingen national civilisation vil holde længe medmindre dens uddannelses metoder og religiøse idealer inspirere til en høj form for intelligent patriotisme og national hengivenhed. Uden denne form for intelligent patriotisme og kulturel solidaritet, har alle nationer en tendens til at gå i opløsning som følge af provinsiel jalousi og lokale egeninteresser.

Fastholdelsen af en verdensomspændende civilisation er afhængig af at mennesket lærer at leve sammen i fred og broderskab. Uden en effektiv koordinering, er den industrielle civilisation truet af farerne ved ultra specialisering: ensformighed, indskrænkning, og tendensen til at avle mistillid og jalousi.

13. *Effektivt og klogt lederskab.* I en civilisation afhænger meget, rigtig meget, af en entusiastisk og effektiv gruppeånd. Ti mænd er ikke mere til nævneværdig større værdi end en med at løfte en stor vægt, medmindre de løfter sammen - alle på samme tidspunkt. Et sådan teamwork - social samarbejde - er afhængig af lederskab. De kulturelle civilisationer fra fortiden og nutiden er blevet baseret på borgernes intelligente samarbejde med kloge og progressive ledere; og indtil mennesket udvikler sig til højere niveauer, vil civilisationen fortsat være afhængig af klogt og energisk lederskab.

Højtudviklede civilisationer er født af skarpsindig korrelation af materiel rigdom, intellektuel storhed, moralsk værdighed, social dygtighed, og kosmisk indsigt.

14. *Sociale ændringer.* Samfundet er ikke en guddommelig institution; men et fænomen i forbindelse med den igangværende udvikling. Civilisationens fremskridt forsinkes altid, når dens ledere er langsomme i at gennemføre de ændringer i den sociale organisation, som er nødvendige for at holde trit med tidens videnskabelige fremskridt. Trods alt dette, bør man ikke foragte noget, bare fordi det er gammelt, ej heller bør en idé være betingelsesløst omfavnet bare fordi den er ny.

Mennesket skal ikke være bange for at eksperimentere med samfundets mekanismer. Imidlertid bør disse eventyr i kulturel tilpasning styres af dem, der er fuldt fortrolige med historien om social evolution; og altid bør disse innovatorer rådgives af visdommen hos dem, der har haft praktisk erfaring indenfor områderne for det påtænkt sociale eller

økonomiske eksperiment. *Ingen store sociale eller økonomiske forandringer bør forsøges pludseligt.* Tid er afgørende for alle typer af menneskelig justering - fysiske, sociale eller økonomiske. Kun moralske og åndelige justeringer på stående fod, og selv disse kræver tidens gang for den fulde udfoldelse af deres materielle og sociale konsekvenser. Racens idealer er den primære støtte og sikkerhed i de kritiske tidspunkter, hvor civilisationen er i transit fra et niveau til et andet.

15. *Forebyggelse af midlertidige sammenbrud.* Samfundet er et resultat af forsøg og fejltagelser gennem på hinanden efterfølgende tidsaldr. Samfundet er, hvad der har overlevet de selektive omstillinger og justeringer i de forskellige stadier af menneskets årelang stigning fra dyr til menneskelige niveauer af planetariske status. Den store fare for enhver civilisation - i hvert øjeblik - er truslen om sammenbrud i den tid af overgangen fra de etablerede metoder fra fortiden til fremtidens nye og bedre, men uprøvede procedurer.

Lederskab er afgørende for fremskridt. Visdom, indsigt og fremsynethed er uundværlige for nationernes overlevelse. Civilisationen er aldrig for alvor i fare, før der begynder at være mangel på egnet lederskab. Mængden af sådanne kloge leder har aldrig oversteget én procent af befolkningen.

Det var efter disse trin på den evolutionære stige, at civilisationen hævede sig op til det niveau, hvor disse mægtige indflydelser kunne iværksættes som har kulmineret i den hastigt voksende kultur i det tyvende århundrede. Kun ved at fastholde disse væsentlige grundlæggende punkter kan mennesket håbe på at bevare sine nutidige civilisationer og samtidig sikre deres fortsatte udvikling og sikre overlevelse.

Dette er de vigtigste elementer i folks lange, lange kamp på jorden for at etablere civilisationer siden Adams tid. Den nuværende kultur er nettoresultatet af denne anstrengende evolution. Før bogtrykkerkunstens opfindelse, var fremgangen forholdsvis langsom fordi en generation ikke kunne drage nytte så hurtigt af de resultater, som deres forgængere havde opnået. Nu haster det menneskelige samfund fremad under kraften af den samlede energi fra alle tidsaldr, hvorigennem civilisationen har kæmpet.

[Sponsoreret af en Ærkeengel i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 82

ÆGTESKABETS UDVIKLING

ÆGTESKABET - parforholdet - vokser ud af biseksualitet. Ægteskabet er menneskets reaktions tilpasning til en sådan biseksualitet, mens familielivet er det slutresultatet, der følger af alle disse evolutionære og reaktionsjusteringer. Ægteskabet er en vedvarende foreteelse. Det er ikke en naturlig del af den biologiske evolution, men det er grundlaget for al social evolution, og er derfor sikker på fortsatte eksistens i en eller anden form. Ægteskabet har givet menneskeheden hjemmet, og hjemmet er den herlige krone af hele den lang og besværlig evolutionære kamp.

Religiøse, sociale og uddannelsesinstitutioner er alle afgørende for kulturcivilisationens overlevelse, men *familien er den primære civiliserer*. Et barn lærer det meste af det vigtigste i livet fra sin familie og naboerne.

Befolkningen i gamle dage havde ikke en meget rig social civilisationen, men det som de havde bragte de trofast og effektivt videre til den næste generation. Du bør bemærke, at de fleste af disse civilisationer fra fortiden fortsatte med at udvikle sig med et absolut minimum af andre institutionelle påvirkninger fordi hjemmet fungerede effektivt. I dag er menneskeracerne i besiddelse af en rig social og kulturel arv, og den skal klogt og effektivt føres videre til efterfølgende generationer. Familien som uddannelsesinstitution skal opretholdes.

1. PARRINGSINSTINKTET

Uanset personlighedskløften mellem mænd og kvinder, er seksualdriften tilstrækkelig til at sikre at de kommer sammen for artens reproduktion. Dette instinkt fungerede effektivt længe før mennesket oplevede noget af det som senere blev kaldt kærlighed, hengivenhed, og ægteskabelig loyalitet. Parringen er en medfødt tilbøjelighed, og ægteskab er dens evolutionære sociale eftervirkning.

Seksuel interesse og lyst var ikke dominerende lidenskaber i primitive folkeslag; de tog dem simpelthen for givet. Hele forplantningsoplevelsen var fri for den fantasifulde udsmykning. Den helt absorberende seksuelle lidenskab blandt de mere civiliserede folk afhænger hovedsagligt af raceblandingen, i særdeleshed når den evolutionære menneskelige natur er blevet stimuleret af Noditernes og Adamiternes associative fantasi og sans for skønhed. Denne arv fra Anditerne blev absorberet af de evolutionære racer i så begrænsede mængder, at det ikke medførte tilstrækkelig selvkontrol over de dyriske lidenskaber som således blev stimuleret og opvækket af at menneskene havde fået en mere vågen seksuel bevidsthed og stærkere parringsdrifter. Af de evolutionære racer, havde de røde mennesker den højeste seksuelkode.

Den seksuelle regulering i forhold til ægteskab angiver:

1. Hvor langt civilisationen har udviklet sig. Civilisationen har i stigende grad krævet, at seksuel tilfredsstillelse skal være i overensstemmelse med accepterede skikke og praksis.
2. Størrelsen af anditisk arv i et folk. Blandt sådanne grupper er seksualiteten blevet et udtryk for både det højeste og det laveste i både den fysiske og følelsesmæssige natur.

Sangikracerne havde normale dyrs lidenskab, men de viste kun lidt fantasi eller værdsættelse af skønhed og fysiske tiltrækning af det modsatte køn. Hvad der kaldes sex appeal er stort set fraværende, selv i nutidens primitive racer; disse ublandede folkeslag har en bestemt parring instinkt men utilstrækkelig sex tiltrækning til at skabe alvorlige problemer, der kræver social kontrol.

Parringsinstinktet er en af menneskets dominerende fysiske drivkræfter. Det er den eneste følelse, som forklædt i den individuelle tilfredsstillelsens skikkelse, effektivt narre det egoistiske menneske til at sætte menneskets velfærd og fortsættelse højt over individuel velbehag og personlig frihed fra ansvar.

Som en institution, beskriver ægteskabet, fra dets spæde start ned til moderne tider, de biologiske tilbøjeligheders sociale udvikling. De udviklende menneskelige arters fortsættelse sikres af tilstedeværelsen af denne parringsimpuls hos racerne, en drift, der løseligt kaldes seksuel tiltrækning. Denne stærke biologiske drift bliver impulscentrum for alle slags tilknyttede instinkter, følelser og adfærds former - fysiske, intellektuelle, moralske og sociale.

Hos den vilde var behovet for føde den altoverskyggende motivation, men efterhånden som civilisationen forsikrer en overflod af fødevarer, bliver seksualdriften ofte den dominerende impuls, og er derfor altid i konstant behov for at blive reguleret af samfundet. Hos dyr, kontrollerer den instinktive periodicitet parrings tilbøjeligheden, men da mennesket i så høj en grad er et væsen, som regulerer sig selv, er den seksuelle lyst ikke helt periodisk; derfor bliver det nødvendigt for samfundet at indføre selvkontrol af den enkelte.

Ingen af de menneskelige følelser eller impulser kan uhæmmet producere så meget skade og sorg, som denne kraftfulde seksualdrift. Det er fornuftigt at undertvinge denne impuls igennem den sociale lovgivning, som er den øverste test som viser virkeligheden af en civilisation. Selvkontrol, mere og mere selvkontrol, er den stadig stigende krav af den fremrykkende menneskehed. Hemmeligholdelse, uærlighed og hykleri kan sløre seksuelle problemer, men de giver ikke løsninger og de fremmer ikke etik.

2. DE RESTRIKTIVE TABUER

Historien om ægteskabets udvikling er simpelthen historien om seksuallivets kontrol gennem presset fra sociale, religiøse og civile restriktioner. Naturen genkender ikke enkeltpersoner; den tager ikke stilling med den såkaldte moral. Naturen er kun og udelukkende interesseret i reproduktionen af arten. Naturen kræver uimodståeligt reproduktion, men efterlader ubekymrede de problemer, der opstår, som skal løses af samfundet og skaber således et altid tilstedeværende og stort problem for den evolutionære menneskehed. Denne sociale konflikt består i den uophørlige krig mellem basale instinkter og udviklende etik.

Blandt de tidlige racer eksisterede der lidt eller ingen regulering af forholdet mellem kønnene. På grund af denne seksuelle tilstand, var der ingen prostitution. Pygmæer og andre tilbagestående grupper har i dag ingen ægteskab institution. En undersøgelse af disse folk afslører de primitive racers enkle parrings skikke. Alle gamle folk skal altid undersøges og bedømmes i lyset af de moralske standarder, som anvendes i henhold til skikke i deres egen tid.

Fri kærlighed, har imidlertid aldrig haft et godt ry overfor omfanget af rå barbari. I det øjeblik samfundsmæssige grupper begyndte at danne ægteskabsbestemmelser, begyndte ægteskabelige restriktioner at udvikle sig. Parringen har således udviklet sig gennem et væld af overgange fra en tilstand af næsten fuldstændig seksuel tøjlesløshed til de standarder for relativt komplet seksuel begrænsning i det tyvende århundrede.

I menneskestammernes tidligste udvikling var skikke og restriktive tabuer meget enkle, men de holdt kønnene fra hinanden - dette begunstigede fred, orden og flid - og så begyndte ægteskabets og hjemmets lange udvikling. De kønsbaserede skikke omhandlende kjole, pynt og religiøse praksis havde deres oprindelse i disse tidlige tabuer, der er fastlagt for rammerne af de seksuelle friheder og dermed i sidste ende gav anledning til begreberne usædelighed, kriminalitet, og synd. I lang tid var det praksis at suspendere alle seksuelle bestemmelser på store helligdage, især den 1. maj.

Kvinder har altid været genstand for mere restriktive tabuer end mænd. De ældste skikke gav de ugifte kvinder samme grad af seksuel frihed som mænd, men det har altid været påkrævet af koner, at de skulle være tro mod deres mænd. Det primitive ægteskab begrænsede ikke mandens seksuelle friheder, men det gjorde en fortsat seksuel promiskuitet til tabu for konen. Gifte kvinder har altid båret nogle tegn, der adskilte dem som en klasse for sig selv, tegn som frisure, kjole, slør, afsondrethed, ornamentik og ringe.

3. DE TIDLIGSTE ÆGTESKABSSKIKKE

Ægteskabet er samfundsorganismens institutionelle svar på den allestedsnærværende biologiske spænding af menneskets utrættelige trang til reproduktion - forplantning. Parringen er overalt et naturligt fænomen, og når samfundet udvikles fra det enkle til det mere komplekse, skete der en tilsvarende udvikling af parring skikke, tilblivelsen af den ægteskabelige institution. Overalt, hvor samfundet har udviklet sig til det stadium, hvor skikke genereres, vil ægteskabet findes som en udviklende institution.

Der har altid været og vil altid være to forskellige områder af ægteskab: de skikke, de love, der regulerer de eksterne aspekter af parring og de hemmelige og personlige relationer mellem mænd og kvinder. Altid har den enkelte været genstridige mod de seksuelle forskrifter som samfundet har pålagt dem; og dette er årsagen til det årelange seksuelle problem: som ligger i individets selv-vedligeholdelse, men udøves af gruppen; mens selvstændig forplantning er en social affære, men den sikres ved individuel impuls.

Når skikke respekteres, er de tilstrækkelig stærke til at begrænse og styre seksualdriften, hvilket har vist sig blandt alle racer. Ægteskabs normerne har altid været en sand indikator for de aktuelle skikkes magt og på civil regeringens funktionelle integritet. De første skikke vedrørende seksuallivet og parring var en væld af modstridende og primitive regler. Forældre, børn, familie, og samfundet havde alle modstridende interesser når det kom til regler om ægteskabet. Men på trods af alt dette, udviklede de racer, der holdt ægteskabet i ære og levede i ægteskab på en naturligt måde sig til et højere niveau og overlevede i øgede antal.

Under de første tider var ægteskabet prisen for social status; besiddelse af en hustru var et tegn på forskel. For den vilde betød bryllupsdagen begyndelsen på ansvar og manddom. I en tidsalder, er ægteskabet blevet betragtet som en social forpligtelse; i en anden, som en religiøs forpligtelse; og endnu en, som et politisk krav om at forsyne staten med medborgere.

Mange gamle stammer krævede bedrifter i form af at stjæle som en betingelse for ægteskab. Senere folkeslag erstattede sådanne plyndringstogt med atletiske kampe og konkurrencer. Vinderne i disse konkurrencer blev tildelt førstepræmien - valg af sæsonens ungmøer. Blandt hoved-jægere måtte en ung mand først gifte sig når han havde fået mindst ét hoved, selv om sådanne kranier undertiden kunne købes. Da skikken med at købe hustruer faldt, kunne de blive vundet ved at gætte gåder, en praksis, der stadig overlever blandt mange grupper af sorte mennesker.

Efterhånden som civilisationen avancerede, overlod visse stammer de alvorlige ægteskabstests af mandlige udholdenhed til kvinderne; som således var i stand til at favorisere mændene i deres valg. Disse ægteskabstests omfattede færdigheder til at jage og kæmpe, og evnen til at forsørge en familie. Gommen var længe bedt om at knytte sig til brudens familie i mindst et år, ved at leve og arbejde der for at bevise, at han var værdig til konen han eftertragtede.

Til hustruens kvalifikationer hørte evnen til at udføre hårdt arbejde og til at føde børn. Hun var forpligtet til at udføre et bestemt stykke landbrugsarbejde inden for en given tid. Hvis hun havde født et barn før ægteskabet, var hun så meget mere værdifuld; hendes frugtbarhed var derefter sikret.

Det faktum, at fortidens folk betragtede det som en skændsel, eller endda en synd, ikke at blive gift, forklarer oprindelsen af børneægteskaber; jo før jo bedre, da man skal være gift. Det var også en generel tro på, at ugifte personer, ikke kunne komme ind i åndelandet, og dette var et yderligere incitament til børneægteskaber selv ved fødslen og nogle gange før fødslen betinget af køn. Fortidens mennesker troede, at selv de døde skulle være gift. De oprindelige ægteskabs mæglere var ansat til at forhandle ægteskaber for afdøde personer. En af forældrene ville aftale med disse formidlere til at bevirke ægteskabet af en død søn med en død datter af en anden familie.

Blandt senere folkeslag var puberteten, den sædvanlige alder for ægteskab, men denne alder er blevet skubbet i direkte forhold til civilisationens fremskridt. Allerede tidligt i samfundets udvikling opstod der ejendommelige samfund for både mænd og kvinder, der levede i cølibat; de opstod og blev vedligeholdt af personer der mere eller mindre manglede normal seksualdrift.

Mange stammer tillod medlemmer af den herskende gruppe til at have seksuelle forbindelser med bruden, lige før hun skulle gives til sin mand. Hver af disse mænd ville give pigen en gave, og det var oprindelsen til skikken med at give bryllupsgaver. Blandt visse grupper var det forventet, at en ung kvinde skulle tjene sin medgift, som bestod af de gaver

hun havde modtaget som kompensation for sine seksuelle ydelser i brudens udstillingshal.

I nogle stammer blev de unge mænd giftet væk til enker og ældre kvinder, og senere da de blev enkemænd, fik de lov til at gifte sig med de unge piger. Således forsikrede man sig om - som de udtrykte det - at begge forældre ikke ville være taber, som de forestillede sig ville være tilfældet, hvis to unge fik lov til at gifte sig med hinanden. Andre stammer begrænsede giftermålet til personer i samme aldersgruppe. Det var begrænsningen af ægteskab med bestemte aldersgrupper, der først gav oprindelse til ideer om incest. (I Indien findes der ingen alder restriktioner på ægteskab.)

Under visse skikke var der i højeste grad grund til at frygte enkestanden, fordi enkerne enten blev dræbt eller fik lov til at begå selvmord på deres mands grave, for det var meningen, at de skulle gå over i åndeland med deres ægtefæller. Den overlevende enke blev næsten altid beskyldt for sin mands død. Nogle stammer brændte dem levende. Hvis en enke fortsatte med at leve, var hendes liv en konstant sorg og af ubærlig sociale begrænsninger, da indgåelse af et nyt ægteskab generelt blev afvist.

I oldtiden blev mange praksis opmuntret som nu betragtes som umoralske. Konerne i primitive tider var ofte meget stolte af deres mands relationer med andre kvinder. Kyskhed hos piger var en stor hindring for ægteskabet; en graviditet før ægteskabet gjorde pigen mere eftertragtet som hustru, da manden var sikker på at have en frugtbar partner.

Mange primitive stammer godkendte ægteskab på prøve, indtil kvinden blev gravid, hvor den almindelige vielse ville blive udført. Blandt andre grupper fejres brylluppet ikke før det første barn blev født. Hvis en hustru var ufrugtbar, måtte hun frikøbes af sine forældre, og ægteskabet blev annulleret. Skikkene krævede, at hvert par skulle have børn.

Disse primitive prøveægteskaber havde intet at gøre med tøjlesløshed; de var simpelthen oprigtige frugtbarhedstester. Partnerne blev gift permanent lige så snart fertilitet blev etableret. Når moderne par gifte sig med tanken om praktisk skilsmisse i baggrunden af deres sind, hvis de ikke er helt tilfredse med deres ægteskab, indgår de i virkeligheden en form for prøveægteskab og et ægteskab, som ligger langt under niveauet for de oprigtige bestræbelser blandt deres mindre civiliserede forfædre.

4. ÆGTESKAB UNDER EJENDOMSBESTEMMELSERNE

Ægteskab har altid været tæt forbundet med både ejendom og religion. Ejendommen har givet ægteskabet stabilitet; religion har givet moral.

Ægteskabet under de første tider var en investering, økonomisk spekulation; det var mere et spørgsmål om forretning end et frieri affære. Fortidens mennesker giftede sig med tanke på gruppens fordel og velfærd; derfor blev deres ægteskaber planlagt og arrangeret af gruppen, deres forældre og de ældre. At ejendomsbestemmelserne effektivt stabiliserede ægteskabsinstitutionen fremgår af det faktum, at ægteskabet var mere bestående blandt de tidlige stammer, end det er blandt mange moderne folk.

Efterhånden som civilisationen avancerede og privat ejendom fik større betydning for skikkene, blev tyveri en stor forbrydelse. Utroskab blev anerkendt som en form for tyveri, overtrædelse af mandens ejendomsret; det er derfor ikke specifikt nævnt i de tidligere koder og skikke. Kvinden begyndte sit liv som sin fars ejendom, han overførte sit ejerskab til hendes mand, og alle legaliserede seksuelle relationer voksede ud af disse tidligere eksisterende ejendomsrettigheder. I det Gamle Testamente behandles kvinder som en form for ejendom; i Koranens lære er de laverestående. Manden havde ret til at låne sin kone ud til en ven eller gæst, og denne skik findes stadig blandt visse folk.

Moderne seksuel jalousi er ikke medfødt; det er et produkt af de udviklende skikke. De første tiders mænd var ikke skinsyg på deres hustru; han bevogtede bare sin ejendom. Grunden til, at de seksuelle regler var strengere for hustruen end for manden var fordi hendes ægteskabelige utroskab involveret afstamning og arv. Meget tidligt under civilisationens gang faldt det uægte barn i miskredit. Først var kun kvinden straffet for utroskab; senere, foreskrev skikkene også straf af hendes partner, og i lange tidsaldre havde den krænkede mand eller den beskyttende far fuld ret til at dræbe den mandlige ubudne gæst. Moderne folkeslag bevarer disse skikke, som tillader såkaldte æresforbrydelser under den uskrevne lov.

Eftersom at kyskhedstabu havde sin oprindelse som en del af ejendomsbestemmelserne, gjaldt det først kun de gifte kvinder, men ikke ugifte piger. I de senere år var det mere faderen end bejleren, som krævede kyskhed. En jomfru var en kommerciel aktiv til faderen - hun bragte en højere pris. Da kyskhed blev mere eftertragtet, blev det praksis at betale faderen en brudepris som erkendelse af at han behørigt havde opfostret en uberørt datter til den kommende mand. Da denne idé om kvindelig kyskhed havde fået sin start fik den et sådan hold på racerne, at det blev til praksis bogstaveligt at sætte pigerne i et bur, faktisk at fængsle dem i årevis, for at sikre deres jomfruelighed. Således gav disse nyere standarder og jomfruelighedstests automatisk oprindelse til de professionelle klasser af prostituerede; de var de afviste brude, de kvinder, der er blevet fundet af brudgommens mødre til ikke at være jomfruer.

5. ENDOGAMI OG EXOGAMI

Meget tidligt observerede den vilde, at raceblanding forbedrede efterkommers kvalitet. Det var ikke, at indavl altid var dårligt, men avl udenfor gruppen gav altid et forholdsvis bedre resultat. Derfor tenderede skikkene til at krystallisere restriktioner af seksuelle relationer mellem nære slægtninge. Det blev anerkendt, at avl udenfor gruppen stærkt forøgede den selektive mulighed for variation og fremskridt i udviklingen. De udenfor avlede individer var mere alsidig og havde større evne til at overleve i en fjendtlig verden; de indavlede, sammen med deres skikke, forsvandt efterhånden. Alt dette var en langsom udvikling. Den vilde ræsonnerede ikke bevidst om sådanne problemer. De senere, fremrykkende folkeslag gjorde det, og de gjorde også den iagttagelse, at generel svaghed undertiden skyldes overdreven indavl.

Mens indavl blandt gode klaner til tider resulterede i opbygningen af stærke stammer, gjorde de særligt slående tilfælde af de dårlige resultater af indavl mellem arvelige svage individer et kraftigt indtryk på menneskenes sind, som førte til at skikkene, i stigende grad formulerede tabuer mod alle ægteskaber blandt nær pårørende.

Religionen har længe været en effektiv barriere mod ægteskab uden for egen stamme. Mange religiøse lære har bandlyst ægteskab uden for troen. Kvinden har normalt foretrukket den praksis at gifte sig inden for egen gruppe; manden, uden for gruppen. Ejendom har altid indvirket på ægteskabet, og nogle gange, i et forsøg på at bevare ejendommen indeni en klan, har skikken opstået som har krævet at kvinder vælger deres mænd inden for deres fædres stammer. Afgørelser af denne art førte til at ægteskaber mellem fætre steg kraftigt. Ægteskab inden for egen gruppe blev også praktiseret i et forsøg på at bevare håndværks hemmeligheder; dygtige håndværkere forsøgte at holde kendskabet til deres håndværk inden for familien.

Når højerestående grupper blev isoleret, vendte de altid tilbage til blodsbeslægtet ægteskaber. Noditerne var i over hundrede og halvtreds tusinde år en af de store grupper, der giftede sig inden for deres egen race. Senere tiders skikke med at gifte sig inden for egen kreds blev voldsomt påvirket af den violette races traditioner, hvor ægteskabet, i første omgang var en nødvendighed, mellem bror og søster. Ægteskab mellem bror og søster var almindelige i det tidlige Egypten, Syrien, Mesopotamien, og overalt i de lande, hvor Anditerne engang boede. Egypterne praktiserede længe ægteskab mellem bror og søster i et forsøg på at holde det kongelige blod rent, en skik, der varede endnu længere i Persien. Blandt Mesopotamierne, var fætter ægteskaber, før Abrahams dage obligatorisk. Fætre havde første ret til at gifte sig med fætre. Abraham selv giftede sig med sin halvsøster, men sådanne foreninger var ikke tilladt under de senere skikke af jøderne.

Det første skridt væk fra ægteskaber mellem bror og søster kom med skikkene som godkendte flere hustruer, fordi søster-hustruen sædvanligvis arrogant ville dominere den anden hustru eller hustruer. Nogle stammeskikke forbød ægteskab med en død brors enke, men krævede at den levende bror skulle avle børn til sin afdøde bror. Der er ingen biologisk instinkt mod nogen grad af ægteskab inden for familien. Sådanne restriktioner er helt et spørgsmål om tabu.

At gifte sig uden for eget samfund blev endelig udbredt, fordi manden foretrak det. At få en hustru udefra garanterede større frihed fra svigerforældre. Nære bekendtskaber fører til foragt. Så, da det individuelle valg begyndte at dominere pardannelse, blev det skik at vælge partnere uden for stammen.

Mange stammer forbød til sidst ægteskaber i klanen; andre begrænsede pardannelse til bestemte kaster. Tabuet mod ægteskab med en kvinde der tilhørte ens egen totem gav nye impulser til at stjæle kvinder fra tilstødende stammer. Senere blev ægteskaber reguleret mere i overensstemmelse efter bopæl end med slægtskab. Der var mange trin i det endogame ægteskabs udvikling til den moderne praksis med exogami. Selv efter at tabuet hvilede over endogame

ægteskaber for almindelige mennesker, så fik høvdinge og konger lov til at gifte sig nære slægtninge for at holde det kongelige blod koncentreret og rent. Sådanne skikke har normalt tilladt suveræne herskere visse frihedsrettigheder i seksuelle sammenhænge.

Anditfolkenes senere tilstedeværelse påvirkede i væsentlig grad viljen hos Sangikracerne til at gifte sig uden for deres egne stammer. Det var ikke muligt for ægteskab uden for stammen at blive udbredt, indtil de tilstødende grupper havde lært at leve sammen i relativ fred.

Exogame ægteskaber var i sig selv befordrende for at fremme fred; ægteskaber mellem stammerne mindskede fjendtlighederne. Ægteskaber uden for stammerne førte til samarbejde mellem stammerne og til militære alliancer. Sådanne ægteskaber var fremherskende, fordi det gav øget styrke; de opbyggede nationen. De exogame ægteskaber blev også i høj grad begunstiget af stigende handel kontakter. Eventyr og udforskning bidrog til udvidelsen af avls grænserne og understøttede i høj grad krydsbefrugtning af racemæssige kulturer.

De ellers uforklarlige uoverensstemmelser mellem de forskellige racers ægteskabsskikke skyldes i høj grad denne skik med at gifte sig uden for stammen med dertil hørende hustru tyveri og køb fra udenlandske stammer, som alle resulterede i en blanding af de separate stammefolks skikke. At disse tabuer om endogame ægteskaber var sociologiske, ikke biologisk, er godt illustreret af tabuet mod ægteskab inden for hele slægten, som omfattede mange grader af slægtskab via giftermål, og som ikke repræsenterede nogen blodbåndes forhold.

6. RACEBLANDINGERNE

Der er ingen rene racer i verden i dag. De tidlige og originale evolutionære farvede folkeslag er kun repræsenteret af 2 resterende racer i verden, de gule mennesker og de sorte mennesker; og selv disse to racer er meget blandet med de uddøde farvede folk. Selv om den såkaldte hvide race overvejende nedstammer fra de gamle blå mennesker, er den opblandet mere eller mindre med alle andre racer i vid udstrækning ligesom de røde mennesker i Amerika.

Af de seks farvede Sangikracer, var tre af første grad og tre af anden grad. Selvom racerne af første grad - den blå, den røde og den gule - i mange henseender var bedre end de tre folkeslag af anden graden, bør man huske, at disse anden gradens racer havde mange ønskelige træk, som ville have betydeligt forbedret folkene i først graden betydeligt, hvis deres bedre arveanlæg kunne være blevet absorberet af dem.

Nutidens fordomme mod "halvblods", "hybrider" og "bastarder" opstår, fordi moderne race blanding for det meste finder sted mellem de værste karakteristika af de pågældende racer. I får også utilfredsstillende efterkommere når degenererede slægtstræk fra samme race forenes i ægteskab.

Hvis nutidens racer på Urantia kunne blive befriet fra forbandelse af deres laveste lag af forringede, antisociale, evnesvage, og udstødte personer, så ville der ikke være meget at indvende mod en begrænset sammenlægning af racerne. Hvis sådanne racemæssige blandinger kunne finde sted mellem de højeste typer af de mange racer, så ville der være endnu mindre indvending.

Krydsning af højerestående og forskelligartede slægter med hinanden er hemmeligheden bag skabelsen af nye og mere levedygtige arveanlæg. Dette gælder såvel for planter, dyr og mennesker. Krydsning giver mere livskraft og øger frugtbarheden. Raceblanding mellem de gennemsnitlige eller højerestående lag af forskellige folk øger i høj grad det *kreative* potentiale, som det er vist i den nuværende befolkning i Nordamerikas Forende Stater. Når sådanne sammenslutninger sker mellem lavere eller laverestående lag, formindskes kreativiteten, som det fremgår af de nuværende folk i det sydlige Indien.

Raceblanding bidrager i høj grad til den pludselige tilsynekomst af *nye* egenskaber, og hvis en sådan krydsning indebar en forening af højerestående slægtstræk, så vil disse nye egenskaber også være *højerestående* egenskaber.

Så længe de nuværende racer er så overbebyrdet med ubrugelige og degenererede familietræk, ville en racesammenblanding i stor skala være højst skadelig, men de fleste indvendinger mod sådanne forsøg er baseret på sociale og kulturelle fordomme snarere end på biologiske overvejelser. Selv blandt laverestående slægter betyder

hybrider ofte en forbedring i forhold til deres forgængere. Krydsning fører til en forbedring af arter på grund af den rolle, som de *dominerende gener* spiller. Når racerne blandes med hinanden øges sandsynligheden for at et større antal af de ønskelige *dominanter* er til stede i hybriden.

I løbet af de sidste hundrede år har der været mere omfattende krydsning mellem racerne på Urantia, end der er sket tidligere i tusinder af år. Faren for alvorlige uoverensstemmelser som følge af krydsning mellem menneskeracerne er betydeligt overdrevet. De fleste af de problemer som forårsages af "halvblods" skyldes sociale fordomme.

Pitcairn eksperimentet med at blande de hvide og den polynesiske race viste sig ganske godt, fordi de hvide mænd og de polynesiske kvinder repræsenterede temmelig gode racemæssige stammer. En krydsning mellem de højeste typer af hvide, røde og gule racer ville straks give oprindelse til mange nye og biologisk effektive egenskaber. Disse tre folkeslag tilhører første gradens Sangikracer. Blandinger af de hvide og sorte racer er ikke så ønskelige i deres umiddelbare resultater. Heller ikke er sådanne mulat efterkommere så forkasteligt som social og racefordomme vil forsøge at få dem til at se ud. Fysisk, så er sådanne hvid-sort hybrider fremragende eksemplarer af menneskeheden, uanset at de er en anelse underlegen i nogle andre henseender.

Når en Sangikrace af første graden fusionerede med en anden gradens Sangikrace, forbedres den sidstnævnte betydeligt på bekostning af førstnævnte. På en lille skala - strækkende sig over en lang tidsperiode - findes der ikke meget at indvende mod en sådan offer bidrag fra første gradens race for at forbedre anden gradens grupper. I biologisk henseende, var anden gradens Sangikracer i nogle henseender bedre end første gradens racer.

Når alt kommer til alt, så findes den virkelige fare der truer menneskeheden i den uhæmmede formering af de laverestående og degenererede familietræk af de forskellige civiliserede folk snarere end på nogen formodet fare fra krydsning mellem racerne.

[Præsenteret af den serafiske leder stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 83

ÆGTESKABSINSTITUTIONEN

DETTE er beretningen om, hvordan ægteskabet fik sin begyndelse. Ægteskabet har udviklet sig støt fra de løse og promiskuøse parringer mellem mennesker gennem mange variationer og tilpasninger, indtil ægteskabets normer opstod, som i sidste ende førte til realisering af egentlige parforhold, foreningen mellem én mand og én kvinde for at etablere et hjem af højeste sociale orden.

Ægteskabet har mange gange været i fare, og ægteskabets skikke har trukket kraftigt på både ejendom og religion til støtte; men den virkelige faktor, der konstant beskytter ægteskabet og familien som det fører til, er det simple og medfødte biologiske faktum, at mænd og kvinder så afgjort ikke vil leve uden hinanden, det være sig de mest primitive vilde eller de mest kulturelle dødelige.

Det er på grund af seksualdriften, at egoistiske mennesker lokkes til at gøre noget bedre end et dyr af sig selv. Det seksuelle forhold, som er fokuseret på ens eget selv og sin tilfredsstillelse som medfører visse følger af selvfornægtelse og sikrer at mennesket tilegner sig altruistiske pligter og mange ansvarsopgaver i hjemmet og dette gavner alle generationer og racer. I denne henseende har seksualiteten været den ukendte og ubemærkede civiliserer af den vilde; for denne samme seksualdrift *tvinger* automatisk og usvigelig *mennesket til at tænke og fører det* til sidst til at elske.

1. ÆGTESKABET SOM EN SAMFUND SINSTITUTION

Ægteskab er samfundets mekanisme designet til at regulere og kontrollere de mange menneskelige relationer, der opstår ud af den fysiske kendsgerning af en androgyn skabning. Som en sådan institution, fungerer ægteskabet i to retninger:

1. I reguleringen af personlige seksuelle relationer.
2. I reguleringen af afstamning, arv, arvefølge og samfundsklasse, som er dens ældre og oprindelige funktion.

Familien, der vokser ud af ægteskabet, er i sig selv sammen med skikkene vedrørende ejendom en stabilisator af ægteskabets institution. Andre væsentlige faktorer i ægteskabets stabilitet er stolthed, forfængelighed, ridderlighed, pligt, og religiøse overbevisninger. Selvom ægteskaber kan få en godkendelse eller en afvisning fra oven, er de næppe lavet i himlen. Den menneskelige familie er en udpræget menneskelig institution, en evolutionær udvikling. Ægteskabet er en institution i samfundet, ikke en afdeling af kirken. Sandt nok, religion bør have en stærk indflydelse på ægteskabet, men det bør ikke foretage den højeste kontrol og regulere det.

Ægteskab i tidligere tiden var først og fremmest af økonomisk betydning; og selv i moderne tider er det ofte en social eller økonomisk affære. Under indflydelse af blandingen med Anditfolket og som et resultat af skikkene i den fremrykkende civilisation, bliver ægteskabet langsomt gensidigt, romantisk, med fokus på forældre, poetisk, kærlig, etisk, og endda idealistisk. Udvælgelse og såkaldt romantisk kærlighed spillede en lille rolle i primitiv parring. Under tidligere tider var manden og konen ikke meget sammen; ofte spise de ikke engang sammen. Blandt de gamle, var den personlige hengivenhed ikke stærkt knyttet til seksuel tiltrækning; de blev glade for hinanden hovedsagelig på grund af at leve og arbejde sammen.

2. FRIERI OG FORLOVELSE

Ægteskaber i primitive tider var altid planlagt af drengens og pigens forældre. Overgangsstadiet mellem denne skik og de frie valgs tider var domineret af ægteskabsmæglere eller professionelle parringseksperter. Som ægteskabsmæglere fungerede først barbererne; senere, præsterne. Ægteskabet var oprindeligt en gruppe affære; derefter en familie anliggende; først for nylig er det blevet en individuel oplevelse.

Tvang, ikke tiltrækning, førte til ægteskab i primitive tider. I tidlige tider havde kvinden ingen seksuel reserverthed, kun en følelse af seksuel underlegenhed som var indprentet af skikkene. Ligesom røveri gik forud for handel, så foregik ægteskab ved bortførelse forud for ægteskab efter aftale. Nogle kvinder ville se igennem fingre med bortførelse for at undslippe dominans af de ældre mænd i deres stamme; de foretrak at falde i hænderne på mænd på deres egen alder fra en anden stamme. Denne tilsyneladende flugt repræsenterede en overgangsfase mellem tvangs bortførelse og efterfølgende frieri gennem charme.

En af de tidligste former for bryllupsceremoni var den simulerede flugt, en slags generalprøve på kidnapningen, som engang var en almindelig praksis. Senere, blev den simulerede bortførelse en del af den almindelige vielse. En moderne piges modvilje mod at blive "fanget", at være tilbageholdende over for ægteskab, er alle levn fra gamle skikke. Denne skik med at bære bruden over tærsklen minder om en række gamle praksis, blandt andet om den tid, hvor kone tyveri var almindeligt.

Kvinden var længe nægtet fuld frihed til selv at beslutte angående sit ægteskab, men de mere intelligente kvinder har altid været i stand til at omgå denne begrænsning gennem den kloge udøvelse af deres vid og sans. Manden har normalt taget føringen i frieri, men ikke altid. Kvinden tager undertiden formelt, såvel som skjult, initiativet til ægteskab. Som civilisationen er skredet fremad, har kvinderne haft en stigende andel i alle faser af frieri og ægteskab.

Stigende kærlighed, romantik, og personlig udvælgelse i førægteskabeligt frieri er et af Anditernes bidrag til verden racer. Forholdet mellem kønnene udvikler sig positivt; mange fremrykkende folkeslag erstatter gradvist de ældre nytte- og ejerskabsmotiver med nogle idealiserede koncepter om attraktion mellem kønnene. Seksuel lidenskab og følelser af hengivenhed er begyndt at fortrænge kolde beregninger i valg af livets partnere.

Forlovelsen var oprindeligt det samme som ægteskab. Blandt tidlige folkeslag var seksuelle relationer almindelige under forlovelsen. Relativt nylig, har religionen etableret et seksuelt tabu om perioden mellem forlovelse og ægteskab.

3. KØB OG MEDGIFT

Fortidens mennesker havde mistillid til kærlighed og løfter; de troede, at bestående forbund skulle sikres af materielle sikkerhed, af ejendom. Derfor blev købsprisen for en hustru betragtet som en pant eller depositum, som manden blev dømt til at tabe i tilfælde af skilsmisse eller desertering. Når købsprisen for en brud var blevet betalt, tillod mange stammer at mandens mærke blev brændt på hende. Afrikanerne køber stadig deres koner. En kærligheds kone, eller en hvid mands kone, sammenligner de med en kat, fordi hun ingenting koster.

Brudeopvisninger var lejligheder til at udklæde og dekorere døtrene til offentlig udstilling med den hensigt at få en højere pris for dem som hustruer. Men de blev ikke solgt som dyr - blandt de senere stammer kunne en sådan kone ikke overdrages til en ny ejer. Heller ikke var købet af hende altid bare en koldblodig penge transaktion. Tjenester svarede til kontanter i køb af en kone. Hvis en ellers ønskelig mand ikke kunne betale for sin kone, kunne han blive adopteret som en søn af pigens far og kunne så gifte sig med hende. Hvis en fattig mand søgte en kone og ikke kunne betale den pris en grådig far krævede, ville de ældste ofte lægge pres på faderen, som ville resultere i en ændring af hans krav, eller der kunne blive tale om en kidnapning.

Som civilisationen skred frem, kunne fædre ikke lide at sælge deres døtre, og så indførte de skikken, mens de fortsatte med at modtage brude betaling, at give parret værdifulde gaver, som nogenlunde svarede til købsprisen. Da brudebetalingen senere faldt bort, blev disse gaver brudens medgift.

Ideen om en medgift var at give indtryk af brudens uafhængighed, Formålet var at vise, at man var kommet langt frem, siden de dage, hvor kvinderne var slaver og livsledsagere på ejendommen. En mand kunne ikke blive skilt fra en kone med en medgift uden at tilbagebetale hele medgiften. Blandt nogle stammer foretog man en gensidig indbetaling med

forældrene til både brud og brudgom, som blev tabt i tilfælde af, at den ene ville forlade den anden, i virkeligheden et ægteskabsløfte. Under overgangsperioden, fra køb til medgift, tilhørte børnene faderen, hvis konen blev købt; hvis ikke, tilhørte de kones familie.

4. BRYLLUPSCEREMONIEN

Bryllupsceremonien voksede ud af, at ægteskabet oprindelig var en fællesskabs affære, ikke bare højdepunktet på en afgørelse af to individer. Ægteskabet angik gruppen, samtidigt som det havde en personlig funktion.

Magi, ritualer, og ceremonier omgav hele livet hos fortidens mennesker, og ægteskabet var ingen undtagelse. Efterhånden som civilisationen avancerede, blev ægteskabet betragtet mere seriøst, blev bryllupsceremonien mere og mere prætentios. Ægteskabet var i tidligere tider en vigtig faktor for ejendomsinteresser, ligesom det er i dag, og krævede derfor en juridisk ceremoni, mens den sociale status for de efterfølgende børn krævede den bredest mulige omtale. De primitive mennesker havde ingen register; derfor skulle bryllupsceremonien bevidnes af mange personer.

Til en begyndelse var ceremonien mere som en forlovelse og bestod kun i den offentlige meddelelse om hensigten om at leve sammen; senere bestod ceremonien af et formelt fælles måltid. Blandt nogle stammer førte forældrene simpelthen deres datter til manden; i andre tilfælde var den eneste ceremoni den formelle udveksling af gaver, hvorefter brudens far overlod bruden til brudgommen. Blandt mange folkeslag i Mellemøsten var det skik at give afkald på alle formaliteter, ægteskabet blev fuldbyrdet med seksuelle forhold. De røde mennesker var de første til at udvikle en mere omfattende bryllupsfest.

Barnløshed var stærkt frygtet, og eftersom det at være ufrugtbar blev tilskrevet åndeintriger, førte bestræbelser på at sikre frugtbarhed til at visse magiske eller religiøse ceremonier blev forenet ved ægteskabet. I denne bestræbelse på at sikre et godt og frugtbart ægteskab, anvendtes mange magiske handlinger. Selv astrologerne blev hørt for at fastslå de kontraherende parternes hellige stjerner. På et tidspunkt var menneskeofring en regelmæssig træk ved alle bryllupper blandt velhavende folk.

Lykkedage blev udvalgt, torsdag blev betragtet som den mest gunstige, og bryllupper fejret ved fuldmåne blev anset for at være usædvanligt heldigt. Det var skik blandt mange folkeslag i Mellemøsten at kaste korn på de nygifte; dette var en magisk ritual, der skulle sikre frugtbarhed. Visse orientalske folkeslag brugte ris til dette formål.

Ild og vand var altid betragtet som det bedste middel til at modstå spøgelse og onde ånder; det var derfor normalt med alterild og tændte stearinlys, samt dåbs overbrusning af helligt vand, ved bryllupper. I lang tid var det almindeligt at fastsætte en falsk bryllupsdag og så pludselig udskyde begivenheden for således at vildlede spøgelse og ånder.

At drille de nygifte og lave drengestreger med de bryllupsrejsende er alle levn fra en for længst fjern fortid, hvor man troede at det var bedst at fremstå som elendige og ilde til mode overfor ånderne for at undgå at vække deres misundelse. At bære brudeslør er et levn fra den tid, da det blev anset nødvendigt at skjule bruden så spøgelse måske ikke kunne genkende hende, og også for at skjule hendes skønhed fra de ellers jaloux og misundelige ånders blikke. Brudens fødder måtte aldrig røre jorden lige før vielsen. Selv i det tyvende århundrede er det stadig skik under de kristne skikke at lægge et tæppe fra brudens ankomstvogn til kirkealteret.

En af de ældste former for vielsen var at have en præst som velsignede bryllupssengen for at sikre frugtbarhedens forening. Dette blev gjort længe før nogen formel bryllupsritual blev etableret. Under denne periode i udviklingen af ægteskabsskikkene passerede bryllupsgæsterne igennem sovekammeret om natten, for dermed juridisk at bevidne ægteskabets fuldbyrdelse.

Det tilfældige element, der gjorde at nogle ægteskaber, trods alle førægteskabelig tester, viste sig dårligt, ledte det primitive menneske til at søge forsikringsbeskyttelse mod ægteskabs fiasko; førte dem til at gå på jagt efter præster og magi. Denne udvikling kulminerede direkte i nutidens kirke bryllupper. I lang tid blev ægteskab generelt anerkendt som bestående i afgørelser fra de kontraherende forældre - senere af parret - mens i de sidste 500 års har kirke og stat overtaget den juridiske beslutningskompetence, og nu tager sig friheden til at udstede erklæringer om indgåelse af ægteskab.

5. FLERE ÆGTESKABER

Under ægteskabets tidlige historie tilhørte de ugifte kvinder til stammens mænd. Senere, havde en kvinde kun én mand ad gangen. Denne praksis med en mands ad gangen var det første skridt væk fra promiskuitet inden for flokken. Mens en kvinde kun var tilladt en mand, kunne hendes mand bryde sådanne midlertidige forbindelser efter egen vilje. Disse løst regulerede forbindelser var dog det første skridt mod at leve parvis, i modsætning til at leve i flokke. I denne fase af ægteskabets udvikling tilhørte børn normalt moderen.

Næste skridt i ægteskabsudviklingen var gruppeægteskab. Denne kollektive fase af ægteskabet måtte indgå som en mellemform af familielivets udvikling, fordi ægteskabsskikkene endnu ikke var stærke nok til at gøre parforholdet permanent. Ægteskaber mellem bror og søster tilhørte denne gruppe; fem brødre fra en familie kunne gifte sig med fem søstre i en anden familie. Overalt i verden udvikledes de løsere former for kollektive ægteskab sig gradvist til forskellige former for gruppeægteskab. Disse gruppeforbund blev stort set reguleret af totemskikkene. Familielivet udviklede sig langsomt og sikkert, fordi reguleringen af seksualitet og ægteskab begunstiget selve stammens overlevelse ved at sikre, at et større antal børn overlevede.

Blandt de mere avancerede stammer gav gruppeægteskaber efter for de nye former for polygami, som blev almindeligt - ægteskab med mange hustruer og ægteskab med mange mænd. Ægteskab med mange mænd var aldrig almindelige og blev normalt begrænset til dronninger og rige kvinder. Desuden var det som regel en familie affære, en kone til flere brødre. Kastebaserede og økonomiske begrænsninger gjorde det nødvendigt for mange mænd at nøjes med en kone. Selv da var det skik, at kvinden kun giftede sig med én, mens de andre blev løst tolereret som "onkler" til de fælles efterkommere.

Den jødiske skik som krævede, at en mand forende sig med sin afdøde brors enke med henblik på "at skaffe efterkommere til sin bror," var skik i mere end halvdelen af den antikke verden. Dette var et levn fra den tid, hvor ægteskabet var en familieaffære snarere end en forening mellem individer.

Indenfor ægteskabet som en institution, der anerkendte flere hustruer, har man på forskellige tidspunkter, kendt til fire slags hustruer:

1. De ceremonielle eller juridiske hustruer.
2. Hustruer af hengivenhed og tilladelse.
3. Konkubiner, kontrakt hustruer.
4. Slave hustruer.

Ægte polygami, hvor alle hustruer har lige status og alle børn er lige har været meget sjældne. Normalt selv med flere ægteskaber, blev hjemmet domineret af den vigtigste hustru, status partneren. Hun havde alene den rituelle vielse, og kun børn af et sådan køb eller medgifts ægtefælle kunne arve, medmindre andet var særlig aftalt med status hustruen.

Status hustruen var ikke nødvendigvis kærligheds hustruen; i tidligere tider var hun normalt ikke. Kærlighedshustruen eller kæreste, dukkede først op efter at racerne havde udviklet sig betydeligt, især efter blandingen af de evolutionære racer med Noditerne og Adamiterne.

Tabu hustruen - en hustru med retlig status - gav anledning til konkubineskikkene. Under disse skikke kunne en mand kun have én hustru, men han kunne opretholde seksuelle relationer med et vilkårligt antal konkubiner. Konkubinatet var et springbræt til monogami, det første skridt væk fra decideret polygami. Blandt jøder, romere, og kineserne var konkubiner meget ofte hustruens tjenerinder. Senere, blandt jøderne blev den juridiske hustru betragtet som moderen til alle børn født til manden.

De gamle tabuer om seksuelle forbindelser med en gravid eller ammende hustru tenderede i høj grad til at fremme polygami. De primitive tiders kvinder blev gamle meget tidligt på grund af hyppige fødsler kombineret med hårdt

arbejde. (Sådanne overbebyrdede kvinder formåede kun at eksistere i kraft af, at de blev sat i isolation en uge ud af hver måned, når de ikke forventede et barn.) En sådan hustru blev ofte træt af at få børn, og anmodede sin mand om at tage en anden og yngre hustru, en der var i stand til at hjælpe med både at føde børn og husligt arbejde. De nye hustruer blev derfor normalt hyldet med fryd af de ældre kvinder; der eksisterede ikke noget der lignede seksuel jalousi.

Antallet af koner var kun begrænset af mandens evne til at forsørge dem. Velhavende og dygtige mænd ønskede et stort antal børn, og da børnedødeligheden var meget høj, krævede det en samling af hustruer til at rekruttere en stor familie. Mange af disse konkubiner var blot arbejdere, slave hustruer.

Menneskelige skikke udvikler sig, men meget langsomt. Formålet med et harem var at opbygge en stærk og talrig gruppe blodbeslægtede til støtte for tronen. En vis høvding var engang overbevist om, at han ikke skulle have et harem, at han ville være tilfreds med én hustru; så han opløste straks sit harem. De utilfredse hustruer gik til deres hjem, og deres fornærmede slægtninge drog i vrede hen til høvdingen og dræbte ham på stedet.

6. ÆGTE MONOGAMI - PARÆGTESKAB

Monogami er monopol; det er godt for dem, der opnår denne ønskelig tilstand, men det har en tendens til at forårsage en biologisk modgang for dem, der ikke er så heldige. Men ganske uanset effekten på den enkelte, monogami er afgjort bedst for børnene.

I den tidligste fase monogami var på grund af tvunget omstændigheder, fattigdom. Monogami er kulturelt og socialt betinget, kunstig og unaturligt, altså unaturligt for de evolutionære mennesker. Det var helt naturligt for de mere racerene Noditer og Adamiter og har været af stor kulturel værdi for alle avancerede racer.

De kaldæiske stammer anerkendte en hustrus ret til et førægteskabelig løfte fra hendes ægtefælle om ikke at tage en anden hustru eller konkubine; både grækerne og romerne opmuntrede til monogami. Tilbedelsen af forfædrene har altid fremmet monogami, ligesom den kristne fejl vedrørende ægteskabet som et sakramente. Selv stigningen i levestandarden har konsekvent modarbejdet polygami. Frem til det tidspunkt, hvor Mikael ankommer til Urantia havde næsten hele den civiliserede verden i teorien opnået monogami. Denne passive form for monogami betød ikke, at menneskeheden havde vænnet sig til at leve i ægte parægteskab.

Mens samfundet forfølger monogami som målet af det ideelle parægteskab, hvilket trods alt er noget af en monopolistisk seksuel forening, bør det ikke overse den lidet misundelsesværdige situation for de ulykkelige mennesker, som det ikke lykkes at finde en plads i denne nye og forbedrede sociale orden, selv når de har gjort deres bedste for at indordne sig, i henhold til dens krav. Den manglende evne til at finde en mand eller hustru i den sociale livs konkurrence kan skyldes uoverstigelige vanskeligheder eller mangfoldige begrænsninger, som de nuværende skikke har pålagt. Sandelig, monogami er ideel for dem, der befinder sig i det, men det giver uundgåeligt stor modgang for dem, der er udeladt i den kolde ensomme eksistens.

Altid har de uheldige få, måtte lide, for at flertallet kunne gøre fremskridt under indflydelse af de skikke, der er udviklet af den udviklende civilisation; men altid bør det foretrukne flertal se med venlighed og omtanke på deres mindre heldige medmennesker, der skal betale prisen for manglende opnåelse af medlemskab i den gruppe, der lever i et ideelt seksuelt partnerskab, som giver mulighed for at tilfredsstille alle biologiske drifter, i overensstemmelse med den avancerende samfundsudviklings højeste standarder for adfærd.

Monogami har altid været, er nu, og vil for evigt være det idealistiske mål for menneskelig seksuel udvikling. Dette ideal af ægte parægteskab indebærer selvfornægtelse, og derfor mislykkes det så ofte fordi en af de kontraherende parter eller begge er mangelfuld når det gælder højdepunktet af alle menneskelige dyder, robust selvkontrol.

Monogami er målestokken, som måler sociale fremskridt for civilisationen som adskiller sig fra rent biologisk evolution. Monogami er ikke nødvendigvis biologisk eller naturlig, men det er nødvendigt for den direkte vedligeholdelse og videreudvikling af den sociale civilisation. Den bidrager til en videreudvikling af følelser, en forfinelse af moralsk karakter, og en åndelig vækst, der er fuldstændig umuligt i polygami. En kvinde kan aldrig blive en ideel mor, når hun hvert øjeblik er tvunget til at skulle engagere sig i rivalisering for sin mands kærlighed.

Parægteskabet favoriserer og fremmer den intime forståelse og effektivt samarbejde, som er bedst for forældrenes lykke, børns velfærd og social effektivitet. Ægteskabet, som begyndte i rå tvang, har gradvist udviklet sig til en storslået institution for parternes egen dannelse, selvkontrol, selvudfoldelse og forplantning.

7. OPLØSNING AF ÆGTESKABET

I den tidlige udvikling af de ægteskabelige skikke, var ægteskab et løst forhold, som kunne opsiges efter behag, og børnene fulgte altid moderen; båndet mellem mor og barn er instinktiv og har fungeret uafhængigt af skikkens udviklingsstadium.

Blandt de primitive folkeslag viste kun omkring halvdelen af ægteskaberne sig tilfredsstillende. Den hyppigste årsag til skilsmisse var goldhed, som altid skyldes konen; barnløse hustruer mentes at blive slanger i åndeverdenen. Under de mere primitive skikke, havde manden alene muligheden af at vælge skilsmisse, og disse standarder har bestået til det tyvende århundrede blandt nogle folk.

Efterhånden som skikkene forandrede sig, udviklede nogle stammer to former for ægteskab: det almindelige, som tillod skilsmisse, og præsteægteskabet, som ikke tillod partnerne at skille sig. Indførelsen af hustru køb og hustruer med medgift, gjorde meget for at mindske separation ved at indføre en ejendomsstraf for ægteskabets fiasko. Faktisk stabiliseres mange nutidige forhold af denne gamle ejendomsfaktor.

Det sociale pres som samfunds status og ejendoms fordele har altid kraftigt påvirket opretholdelsen af ægteskabs tabuer og skikke. Ægteskabet har gennem tiderne gjort vedvarende fremskridt og er i den moderne verden på et avanceret niveau, på trods af truende angreb fra den udbredte utilfredshed blandt de folkeslag, hvor det personlige valg, som er en ny frihed, har fået den største betydning. Mens disse omvæltninger tilpasses blandt de mere progressive racer som følge af den pludselige accelererede sociale evolution, fortsætter ægteskabet blandt de mindre avancerede folk med at trives og langsomt forbedres under indflydelse af de ældre skikke.

Da den nye og mere idealistiske, men yderst individualistiske kærligheds motiv i ægteskabet pludselige har erstattet den ældre og veletablerede ejendomsmotiv, har dette uundgåeligt ført til at ægteskabsinstitutionen midlertidigt er blevet ustabil. Menneskets ægteskabs motiver har altid været meget højere end den faktiske ægteskabs moral, og i det nittende og tyvende århundrede er de vestlige ægteskabsidealer pludselig kommet til at stå langt over de selvcentrerede og kun delvist kontrolleret seksuelle impulser hos racerne. Tilstedeværelsen af et stort antal ugifte personer i ethvert samfund angiver at skikkene midlertidigt er brud sammen eller er i overgang.

Den virkelige test af ægteskabet, ned gennem alle tiderne, har altid været, den kontinuerlige intimitet, som er uundgåelig i hele familielivet. To forkælede og spolerede unge, som er opvokset på en sådan måde, at de forventer ethvert begær og fuld tilfredsstillelse af forfængelighed og ego, kan næppe håbe på en stor succes for ægteskab og opbyggelse af et hjem - et livslangt partnerskab kræver selvudslettelse, kompromisser, hengivenhed, og uselviske engagement for uddannelse af børnene.

Den høje grad af fantasifulde forestillinger og fantastisk romantik der indgår i frieri før ægteskabet er i høj grad ansvarlig for den stigende skilsmisse tendens blandt moderne nutidige vestlige mennesker. Alt dette kompliceres yderligere af kvindens større personlige frihed og øget økonomisk uafhængighed. En simpel skilsmisse, når den er et resultat af manglende selvkontrol eller manglende evne til normal tilpasning af personligheden, fører direkte tilbage til de rå samfundsmæssige stadier, hvorfra mennesket så nylig har hævet sig, som følge af så megen personlig smerte og racemæssig lidelse.

Men så længe som samfundet undlader at uddanne børn og unge korrekt, så længe den sociale orden ikke yder passende førægteskabelig uddannelse, og så længe uklogt og umodne ungdommelig idealisme skal bestemme indgangen til ægteskabet, så længe vil skilsmissen være fremherskende. I det omfang den sociale gruppe forsømmer at forberede de unge på ægteskabet, i det omfang må skilsmisse fungere som social sikkerhedsventil, som forhindrer endnu værre situationer i tiderne hvor de skiftende skikke udvikler sig hurtigt.

Fortidens mennesker synes at have betragtet ægteskab lige så alvorligt som en del af nutidens mennesker gør. Det ser

ikke ud til, at mange af de forhastede og mislykkede ægteskaber i moderne tid vil være meget af en forbedring i forhold til fortidens skikke med at kvalificere de unge mænd og kvinder til at danne par. Den store manglende sammenhæng i det moderne samfund består i at den forherliger kærlighed og idealiserer ægteskabet, men afviser på en gang at gennemgå dem begge i en tilbundsgående undersøgelse.

8. IDEALISERINGEN AF ÆGTESKABET

Ægteskabet, som kulminerer i hjemmet er faktisk mandens mest ophøjede institution, men det er hovedsagelig menneskelig; det bør aldrig blive kaldt et sakramente. De Sethiske præster gjorde ægteskabet til et religiøst ritual; men i tusinder af år efter Eden, fortsatte pardannelse som en ren social og civil institution.

Det er meget uheldigt, at sammenligne menneskelige forhold med guddommelig forbindelser. Foreningen mellem en mand og en kvinde i ægteskabets familieforhold er en væsentlig funktion blandt dødelige i de evolutionære verdner. Det er sandt at meget åndeligt fremskridt kan skyldes mandens og hustruens oprigtige menneskelige bestræbelser på at gøre fremskridt, men det betyder ikke, at ægteskabet nødvendigvis er helligt. Åndelige fremskridt ledsager et oprigtigt engagement af andre muligheder for menneskelig stræben.

Ægteskabet kan heller ikke sammenlignes med Retterens forhold til mennesker eller til broderskabet mellem Kristus Mikael og hans menneskelige brødre. På næsten ingen punkter kan sådanne forhold sammenlignes med sammenslutningen mellem manden og hustru. Det er meget uheldigt, at de menneskelige misforståelser om disse relationer har ført til så meget forvirring vedrørende ægteskabets status.

Det er også uheldigt, at visse grupper af dødelige har fået den opfattelse at ægteskabet er fuldbyrdet gennem en guddommelig handling. Sådanne overbevisninger fører direkte til begrebet uopløselighed af den ægteskabelige tilstand uanset omstændighederne eller ønsker fra de kontraherende parternes vilje. Selve den kendsgerning, at ægteskabet kan opløses indikerer i sig selv, at Guddommen ikke er en deltagende part i sådanne pagter. Hvis Gud engang har sluttet to ting eller personer sammen, forbliver de dermed sluttede indtil det tidspunkt, hvor den guddommelige bestemmer deres adskillelse. Med hensyn til ægteskabet, som er en menneskelig institution, hvem skal antage at ville sidde til doms, at sige hvilke ægteskaber er forbindelser, der kan godkendes af universets vejledere i modsætning til dem, der er af rent menneskelige natur og oprindelse?

Alligevel er der et ægteskabs ideal på de himmelske sfærer. I hovedstæderne i de enkelte lokale systemer udtrykker Guds Materielle Sønner og Døtre faktisk det højeste for den ideelle forening af en mand og kvinde i ægteskabets bånd og med henblik på forplantning og uddannelse af afkom. Så efter alt, det ideelle jordiske ægteskab er helligt i den *menneskelige* forstand.

Ægteskab har altid været og er stadig menneskets højeste drøm om verdslig idealisme. Selvom denne smukke drøm sjældent realiseres i sin helhed, består den som et storslået ideal, der konstant tiltrækker den progressive menneskehed til større indsats for menneskelig lykke. Unge mænd og kvinder bør lære noget om realiteterne i ægteskabet, før de kastes ud i de krævende fordringer som familielivets indbyrdes forhold stiller. Den ungdommelige idealisering skal hærdes med en vis grad af førægteskabelig desillusion.

Den ungdommelige idealisering af ægteskab bør dog ikke blive afskrækket; sådanne drømme er visualiseringen af det fremtidige mål for familielivet. Denne holdning er både stimulerende og anvendelig forudsat at det ikke fører til ufølsomhed, når det kommer til at opfatte de praktiske og banale krav i ægteskabet og efterfølgende familieliv.

Ægteskabs idealerne har gjort store fremskridt i den seneste tid; blandt nogle folk nyder kvinden praktisk taget lige rettigheder som sin mand. I hvert fald i konceptet, er familielivet ved at blive et loyalt partnerskab for at opdrage børn, ledsaget af seksuel troskab. Selv denne nyere version af ægteskab behøver ikke tage sig den frihed, at gå så langt til yderligheder som at give gensidigt monopol på al personlighed og individualitet. Ægteskab er ikke bare et individualistisk ideal. Det er det udviklende socialt partnerskab af en mand og en kvinde, og det eksisterer og opererer under de nuværende skikke, begrænses af tabuer, og håndhæves af samfundets love og administrative bestemmelser.

Ægteskaber i det tyvende århundrede står højt i forhold til tidligere tider, uanset at hjemmet som institution nu er hårdt

prøvet på grund af de problemer, der så pludselig pålægges den sociale organisation ved forøgelse af kvindens friheder, rettigheder, som så længe er nægtet hende i den langsomme udvikling af skikkene af tidligere generationer.

[Præsenteret af den serafiske leder stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 84

ÆGTESKAB OG FAMILIELIV

MATERIAL nødvendighed lagde fundamentet til ægteskabet, seksuelle behov forskønnede det, religionen sanktionerede og ophøjede det, staten krævede og reguleret det, mens i senere tider er den spirende kærlighed begyndt at retfærdiggøre og forherlige ægteskabet som oprindelsen og skaberen af civilisationens mest nyttige og sublime institution, hjemmet. Grundlaget for opbygning af hjemmet bør være centrum og essensen af alt uddannelses indsats.

Parring er kun en funktion, som relaterer formering i association med forskellige grader af egen fornøjelse. Ægteskabet, hjemmets opbygning, er i vid udstrækning et spørgsmål om selvopholdelsesdrift, og forudsætter samfundets udvikling. Samfundet selv er opbygget af de sammenlagte familieenheder. Enkeltpersoner er som planetariske faktorer meget midlertidig - kun familier er fortsat enheder i den sociale udvikling. Familien er den kanal, hvorigennem strømmen af kultur og viden flyder fra den ene generation til den anden.

Hjemmet er dybest set en sociologisk institution. Ægteskabet voksede ud af samarbejdet af selvopholdelsesdriften og af partnerskab fra selvreproduktion, mens elementet af selvtilfredsstillelse i vid udstrækning var tilfældig. Ikke desto mindre, omfatter hjemmet alle tre af de væsentlige funktioner af den menneskelige eksistens, mens udbredelsen af livet gør det til den fundamentale menneskelige institution, og seksuallivet adskiller det fra alle andre sociale aktiviteter.

1. PRIMITIVE PARFORHOLD

Ægteskabet var ikke baseret på seksuelle relationer; de var forbundet dertil. Ægteskab var ikke nødvendigt med primitive mennesker, som tilfredsstillede deres seksuelle behov frit uden at belaste sig selv med ansvar som hustru, børn og hjem.

Mens kvinden, fysisk og følelsesmæssig er knyttet til sine børn, er hun afhængig af samarbejdet med manden, og dette driver hende ind i ægteskabets beskyttende rammer. Der var ingen direkte biologisk drift som førte manden til ægteskab - langt mindre holdt ham deri. Det var ikke kærlighed, der gjorde ægteskab attraktive for manden, men sulten, som først tiltrak den vilde mand til kvinden og det primitive husly hun delte med sine børn.

Ægteskabet var ikke engang en bevidst erkendelse af de forpligtelser seksuelle forbindelser medførte. Primitive mennesker forstod ikke, at der var en sammenhæng mellem seksuel tilfredsstillelse og den efterfølgende fødsel af et barn. Der var engang hvor man universelt mente, at en jomfru kunne blive gravid. Den vilde kom tidligt til den opfattelse, at babyer blev lavet i åndeland. Graviditeten mentes at være forårsaget af en ånd, et udviklende spøgelse, som var gået ind i kvindes væsen. Både kosten og det onde øje mentes også at være i stand til at forårsage graviditet i en jomfru eller ugift kvinde, mens senere overbevisninger sammenknyttede livets begyndelse med åndedrættet og med sollys.

Blandt mange tidlige folkeslag hørte spøgelse sammen med havet; derfor var der mange begrænsninger for jomfruernes badning. Unge kvinder var langt mere bange for at bade i havet ved højvande end af at have seksuelle forhold. Deformede eller for tidligt fødte børn blev betragtet som unge dyr, der havde fundet vej ind i en kvindes krop som følge af skødesløse badning eller gennem ondsindet ånde aktivitet. Den vilde tøvede naturligvis ikke over at kvæle sådanne afkom ved fødslen.

Det første skridt i oplysningstiden kom med den tro, at seksuelle forhold åbnede vejen for det befrugtede spøgelse at trænge ind i kvinden. Mennesket har siden opdaget, at faderen og moderen bidrager lige meget af de levende

arvefaktorer, der giver oprindelse til afkommet. Selv i det tyvende århundrede forsøger mange forældre stadig at holde deres børn i mere eller mindre uvidenhed med hensyn til oprindelsen af menneskeliv.

Fremkomsten af en simpel form for familie var garanteret af den kendsgerning, at den reproduktive funktion indebærer et forhold mellem mor og barn. Moderkærligheden er instinktiv; den har ikke sin oprindelse i skikkene, som ægteskabet. Alle pattedyrs moderkærlighed er en medfødt gave af lokaluniversets adjutant sindsånder og er i styrke og hengivenhed altid direkte proportional med hvor lang tid artens afkom er hjælpeløse.

Forholdet mellem mor og barn er naturligt, stærkt, og instinktivt, og ét forhold som derfor tvinger primitive kvinder til at underkaste sig mange mærkelige forhold og til at udholde umådelige lidelser. Denne overbevisende moderkærlighed er den handicappede følelse som altid har givet kvinden en frygtelig meget svagere position i alle hendes kampe med manden. På trods af dette, er moderinstinktet i den menneskelige art ikke overvældende; det kan modarbejdes af ambitioner, egoisme, og religiøs overbevisning.

Selvom forholdet mellem mor og barn hverken betyder et ægteskab eller hjem, var det dog denne kerne, der gav anledning til begge. Det store fremskridt i udviklingen af parring kom, da disse midlertidige partnerskaber varede længe nok til at opfostre det resulterende afkom, for derefter at bygge et hjem.

Uanset de modsætninger som disse tidlige par havde, og selvom disse forhold var løse, blev chancerne for at overleve betydeligt forbedret af disse partnerskaber mellem mand og kvinde. Selv bortset fra familie og afkom er en mand og en kvinde, der samarbejder, i de fleste henseender langt overlegen til enten to mænd eller to kvinder. Denne parring af kønnene øgede overlevelsen og udgjorde selve begyndelsen af det menneskelige samfund. Arbejdsfordelingen mellem kønnene bragte også øget komfort og større lykke.

2. DEN TIDLIGE MODERFAMILIE

Kvindens periodiske blødning og hendes yderligere tab af blod ved fødslen gav grund til at tro, at det var blodet som skabte barnet (og det var også hjemsted for sjælen) og dette gav oprindelse til begrebet om blodsband i folks familieforhold. I de tidlige tider blev alle afstamning regnet til den kvindelige linje, da man kun kunne være sikker på denne del af afstamningen.

Den oprindelige familie, som vokser ud af det instinktive biologiske blodband mellem mor og barn, var uundgåeligt en moderfamilie; og mange stammer holdt sig længe til dette arrangement. Moderfamilien udgjorde den eneste mulige overgang fra stadiet af gruppeægteskab indenfor flokken til det senere og forbedrede hjemmeliv som polygame eller monogame faderfamilier. Moderfamilien var naturligt og biologisk; faderfamilien er social, økonomisk og politisk. Den vedvarende moderfamilie blandt de nordamerikanske røde mennesker er en af de vigtigste grunde til, at de ellers progressive Irokesere aldrig dannede en rigtig stat.

Under moderfamiliens skikke havde hustruens mor næsten den øverste myndighed i hjemmet; selv hustruens brødre og deres sønner var mere aktive i overvågningen af familien end manden. Fædre blev ofte omdøbt efter deres egne børn.

De tidligste racer satte ikke meget værdi på faderens indsats for de troede, at barnet kun var kommet fra moderen. De troede, at børn lignede faderen fordi de boede i hans nærhed, eller at de var "mærket" på denne måde, fordi moderen ønskede at de skulle ligne faderen. Senere, da man gik fra moder, til faderfamilier, tog faderen hele æren for barnet, og mange af de tabuer som galt en gravid kvinde blev efterfølgende udvidet til at omfatte hendes mand. Den potentielle fader ophørte med at arbejde når tidspunktet for nedkomsten nærmede sig, og ved fødsel, gik han i seng, og blev der sammen med konen, for at hvile i tre til otte dage. Hustruen kunne stå op den næste dag og engagere sig i hårdt arbejde, men manden forblev i sengen for at modtage lykønskninger. Det var alt sammen en del af de tidlige skikke med henblik på at etablere faderens ret til barnet.

I første omgang var det skik for manden at gå til sin hustrus folk, men i senere tider, efter at manden havde betalt eller arbejdet brudeprisen af, kunne han tage sin kone og børn tilbage til sit eget folk. Overgangen fra moder- til faderfamilien forklarer de ellers meningsløse forbud mod nogle typer af fætter ægteskaber, mens andre af samme slægtskab er godkendt.

Da jægerstadiets skikke begyndte at forsvinde, da dyrehold gav mennesket kontrol over den vigtigste fødekilde, fik moderfamilien en hurtig afslutning. Den forsvandt simpelthen, fordi den ikke med held kunne konkurrere med den nyere fader dominerede familie. Den styrke som lå hos moderens mandlige slægtninge kunne ikke konkurrere med magten koncentreret i ægtemanden og faderen. Kvinden kunne ikke håndtere de kombinerede opgaver med at føde og udøve kontinuerlig myndighed og den stigende magt i hjemmet. Den stigende praksis af kone bortførelser og senere kone køb fremskyndte moderfamiliens forsvinden.

Denne enorme ændring fra moder- til faderfamilien er en af de mest radikale og komplette justeringer den menneskelige race nogensinde har udført. Denne ændring førte straks til større sociale udtryk og øget familiens lyst til at udforske nye veje.

3. DEN FADERDOMINEREDE FAMILIE

Det kan meget vel være, at moderinstinktet førte kvinden ind i ægteskabet, men det var mandens større styrke, sammen med skikkens påvirkning, der stort set tvang hende til at forblive i ægteskab. Hyrdelivet havde tendens til at skabe et nyt system med skikke, den patriarkalske form for familieliv; og grundlaget for familiens enhed under hyrde og de tidlige landbrugs skikkes tid var den ubestridte og vilkårlige fader autoritet. Hele samfundet, fra det nationale til familie niveau, passerede gennem en fase som repræsenterede en patriarkalsk orden af autokratisk myndighed.

Den ringe opmærksomhed, der blev vist kvindekønnet i Det Gamle Testamente æra afspejler sandfærdigt skikkene blandt hyrderne. De hebraiske patriarker var alle hyrder, som er bevidnet af ordsprog, "Herren er min hyrde."

Manden kunne lige så lidt beskyldes for sin lave opfattelse af kvinden under tidligere tider, end kvinden selv. Det lykkes hende ikke at opnå social anerkendelse under primitive tider, fordi hun ikke fungerede i en nødsituation; hun var ikke en spektakulær leder eller helt i krisesituationer. Moderskabet var en særskilt svaghed i kampen for tilværelsen; moderkærlighed handicappede kvinder i stammens forsvar.

De primitive kvinder skabte sig også utilsigtet deres afhængighed af manden ved at beundre og rose hans stridslyst og mandlighed. Denne forherligelse af krigeren forhøjede mandens ego, mens det i samme omfang sænkede kvindens og gjorde hende mere afhængige. En militær uniform vækker stadig stærke følelser i kvinden.

Blandt de mere avancerede racer, er kvinder ikke så store eller så stærke som mænd. Kvinden, er den svageste, derfor blev hun den mere taktfulde; hun lærte tidligt at bruge sin seksuelle charme. Hun blev mere opmærksom og konservativ end manden, men lidt mindre dybtgående. Manden var overlegen i forhold til kvinden på slagmarken og i jagten; men i hjemmet har kvinden normalt udmanøvreret selv de mest primitive mænd.

Kvægopdrætteren fik sin opretholdelse fra sine flokke, men under disse pastorale tidsaldre måtte kvinden stadig skaffe de vegetabiliske grøntsager. Den primitive mand afskyede arbejdet med jorden; det var alt for fredelig, også ueventyrligt. Der var også en gammel overtro, at kvinder kunne dyrke bedre planter; da de var mødre. I mange tilbagestående stammer i dag, tilbereder mændene kødet, kvinderne grøntsager. Når de primitive stammer i Australien er på vandring, jagter kvinderne aldrig vildt, mens en mand ikke vil nedlade sig til at grave en rod op.

Kvinden har altid måtte arbejde; i det mindst helt frem til nutiden har kvinden været den egentlige producent. Manden har normalt valgt den lettere vej, og denne ulighed har eksisteret gennem hele den menneskelige races historie. Kvinden har altid båret byrderne, båret familiens ejendom og taget sig af børnene, så mandens hænder har været fri til kamp eller jagt.

Kvindes første frigørelse kom, da manden samtykkede til at dyrke jorden, indvilliget i at gøre, hvad der hidtil var blevet betragtet som kvindens arbejde. Det var et stort skridt fremad, når mandlige krigsfanger ikke længere blev dræbt, men blev gjort til slaver som landbrugsarbejder. Dette medførte frigørelsen af kvinden, så hun kunne bruge mere tid på husførelse og børnekultur.

Tilgængeligheden af mælk til de små førte tidligere til fravæning af spædbørn, og som følge heraf blev flere børn født, da mødrene dermed blev fritaget for deres til tider midlertidige goldhed, mens brugen af komælk og gedemælk stærkt

reduceret børnedødeligheden. Før hyrdestadiet i samfundet, ammede mødre deres babyer, indtil de var fire og fem år.

Med faldende primitive krigsførelse aftog forskellen betydelig mellem den kønsbaserede arbejdsdelingen. Kvinder gjorde dog stadig det virkelige arbejde, mens mændene stod vagt. Ingen lejr eller landsby kan overlades ubevogtet dag eller nat, men tæmning af hunden gjorde selv denne opgave nemmere. Landbrugets indførelse har generelt forbedret kvindens prestige og social status; i det mindst galt dette indtil det tidspunkt, da manden selv begyndte at dyrke jorden. Så snart manden tog fat på at dyrke jorden, fulgte der straks store forbedringer i landbrugsmetoderne, som fortsatte i de følgende generationer. I jagt og krig havde manden lært værdien af organisation, og han introducerede disse teknikker i branchen og senere, da han overtog store dele af kvindens arbejde, forbedrede han betydeligt hendes noget løse arbejdsmetoder.

4. KVINDENS STILLNING I DET TIDLIGE SAMFUND

Generelt betragtet så er kvindens status under enhver tidsalder, en temmelig god målestok for den evolutionære udvikling af ægteskabet som en social institution, mens forløbet af ægteskabet i sig selv er en rimelig præcis målestok for udviklingen af den menneskelige civilisation.

Kvindens status har altid været et socialt paradoks. Hun har altid været dygtig til at styre mænd. Hun har altid kapitaliseret på mænds stærkere seksualdrift til sine egne interesser, og til sin egen position. Ved at handle subtilt på sit køns charme, har hun ofte været i stand til at udøve en dominerende magt over manden, selv når hun har været holdt af ham i usselt slaveri.

De tidlige kvinder var ikke en ven, kæreste, elsker, og partner for manden, men snarere et stykke ejendom, en tjener eller slave og senere, en økonomisk partner, legetøj, og børnefoder. Ikke desto mindre har ordentlige og tilfredsstillende seksuelle relationer altid inkluderet et element af valg og samarbejde med kvinden, og dette har altid givet intelligente kvinder en betydelig indflydelse på deres umiddelbare og personlig status, uanset deres sociale position som køn. Mandens mistro og mistænksomhed blev ikke bedre af, at kvinderne hele tiden var tvunget til at ty til kløgt i deres bestræbelser på at afhjælpe deres slaveri.

Kønnene har haft store vanskeligheder med at forstå hinanden. Manden fandt det svært at forstå kvinden, og forholdt sig til hende med en mærkelig blanding af uvidende mistillid og bange fascination, hvis ikke med mistænksomhed og foragt. Mange stamme- og racemæssige traditioner henførte vanskelighederne til Eva, Pandora, eller en anden repræsentant for kvindekønnet. Disse fortællinger var altid forvrænget således, at det så ud som, at kvinden bragte ulykke over mennesket; og alt dette viser, at mistillid til kvinden engang var almindelig. Blandt de årsager som er fremført til støtte for præsteskabets cølibat var den vigtigste kvindens smålighed. Det faktum, at de fleste formodede at hekse var kvinder forbedrede ikke det tidligere ry hun havde.

Mænd har længe betragtet kvinder som ejendommelige, selv unormale. De har endda troet, at kvinder ikke havde nogen sjæl; derfor blev de nægtet navne. I de tidlige tider var der en stor frygt for den første seksuelle relation med en kvinde; dermed blev det skik, at en præst havde det indledende samleje med en jomfru. Selv en kvindes skygge blev anset for at være farlig.

Fødslen var engang generelt betragtet som noget der gjorde en kvinde farlig og uren. Mange stammeskikke fastsatte, at en mor skulle gennemgå omfattende rensningsceremonier efter fødslen af et barn. Med undtagelse af de grupper, hvor manden også deltog liggende i sengen, blev den vordende mor efterladt alene. Fortidens mennesker undgik til og med at få et barn født i huset. I sidste ende fik de gamle kvinder ret til at hjælpe moderen under fødslen, og denne praksis gav oprindelse til erhvervet som jordemoder. Under fødslen blev snesevis af tåbelige ting sagt og gjort i et forsøg på at lette fødslen. Det var skik at drysse den nyfødte med helligt vand for at forhindre forstyrrelser fra spøgelser.

Blandt de ublandede stammer, var barnefødsel forholdsvis let, og varede kun to eller tre timer; men det gik sjældent lige så let blandt de blandede racer. Hvis en kvinde døde i barselssengen, især under fødslen af tvillinger, troede man, at hun havde gjort sig skyldig i ægteskabsbrud med et spøgelse. Senere, betragtede de højerestående stammer døden i barselsseng som himlens vilje; sådanne mødre blev anset for at være døde for en ædel sag.

Kvindernes såkaldte beskedenhed hvad angår deres tøj og eksponeringen af deres person, voksede ud af den dødbringende frygt for at blive observeret på tidspunktet for en menstruation. At blive opdaget i denne sammenhæng var en alvorlig synd, overtrædelse af et tabu. Ifølge de gamle tiders skikke blev enhver kvinde, fra pubertet til slutningen af den fødedygtige periode, underlagt en fuldstændig isolering fra familie og social karantæne en hel uge hver måned. Alt, hvad hun rørte, sad på, eller lå på var "forurenset". Det var længe skik, brutalt at piske en pige efter hver månedlig periode i et forsøg på at drive den onde ånd ud af hendes krop. Når en kvinde passerede over den fødedygtige alder, blev hun normalt behandlet mere hensynsfuldt og givet flere rettigheder og privilegier. I betragtning af alt dette var det ikke underligt, at kvinder blev set ned på. Selv grækerne holdt menstruerende kvinde som en af de tre store årsager til besmittelse, de to andre var svinekød og hvidløg.

Hvor tåbelige disse fortidens forestillinger end var, gjorde de noget godt, da de gav overbebyrdede kvinder, i det mindste som unge, en velkommen hvile og gavnlig fordybelse, en uge hver måned. Således kunne de skærpe deres forstand angående behandling af deres mandlige partnere i resten af tiden. Denne karantæne af kvinder beskyttede også manden fra overdreven seksuel nydelse og bidrog dermed indirekte til begrænsning af befolkningen og til forbedringen af selvbeherskelsen.

Et stort fremskridt blev gjort, da en mand blev nægtet retten til at dræbe sin kone efter forgodtbefindende. Ligeledes var det et skridt fremad, da kvinden fik retten til at eje bryllup gaver. Senere fik hun den juridiske ret til at eje, bestemme, og selv disponere over ejendom, men hun var længe frataget retten til at arbejde indenfor enten kirke eller stat. Kvinden har altid været behandlet mere eller mindre som ejendomsret, helt frem til og ind i det tyvende århundrede efter Kristus. Hun har endnu ikke på verdensplan opnået frihed fra afsondrethed under menneskets kontrol. Selv blandt avancerede folkeslag, har mandens forsøg på at beskytte kvinden altid været en stiltiende hævde af overlegenhed.

Men primitive kvinder havde ikke selvmedlidenhed som deres mere nyligt befriede søstre er tilbøjelige til at have. De var trods alt temmelig glade og tilfredse; de turde ikke forestille sig en bedre eller anderledes måde at leve på.

5. KVINDENS STILLING UNDER DE UDVIKLENDE SKIKKE

Når det kommer til at formere sig, er kvinden lige med manden, men i partnerskabet af selvopholdelsesdrift arbejder hun fra en klar ulempe, og dette handicap som moderskabet nødvendigvis indebærer, kan kun opvejes af den oplyste fremrykkende civilisations skikke og af menneskets stigende følelse af erhvervet fairness.

Som samfundet udviklede sig, steg de seksuelle normer blandt kvinder, fordi de led mere fra konsekvenserne af overtrædelse af de seksuelle skikke. Mandens seksuelle normer forbedres kun langsomt og kun som et resultat af den blotte følelse af retfærdighed, som civilisationen kræver. Naturen kender intet til retfærdighed - kvinden lider alene under fødselskvaler.

Den moderne idé om ligestilling mellem kønnene er smukt og værdig for en ekspanderende civilisation, men den findes ikke i naturen. Når magten afgør retten er mænd herre over kvinden; når mere retfærdighed, fred og rettigheder råder, træder kvinden gradvist frem fra slaveri og ubemærkethed. Kvinders sociale position har i almindelighed varieret omvendt med graden af militarisme i enhver nation eller tidsalder.

Men manden tog ikke bevidst eller beslaglagde forsætligt kvindens rettigheder og derefter gradvist og modstræbende gav dem tilbage til hende; alt dette var en ubevidst og ikke planlagt episode af social evolution. Når tiden virkelig var inde for kvinden til at nyde tilføjede rettigheder, fik hun dem, og endda helt uafhængig af mandens bevidste holdning. Langsomt, men sikkert ændres skikkene for at give plads til de sociale tilpasninger, som er en del af den vedvarende udvikling af civilisationen. Skikkens udvikling medførte langsomt en bedre behandling af kvinderne. De stammer, som fortsatte grusomhederne mod kvinderne overlevede ikke.

Adamiterne og Noditerne viste kvinderne øget anerkendelse, og de grupper, der blev påvirket af de vandrende Anditer har haft en tendens til at blive påvirket af Edens lærdomme om kvinders plads i samfundet.

De tidlige kinesere og grækere behandlede kvinder bedre end de fleste omkringliggende folkeslag. Hebræerne var overordentlig mistroiske mod dem. I Vesten har kvinden haft det svært at højne sig under Paulus doktriner, som blev

knyttet til kristendommen, selv om kristendommen også førte skikkene fremad ved at pålægge manden strengere seksuelle normer. Kvindens stilling er næsten håbløs under den ejendommelige ydmygelse som hun er udsat for indenfor Muhamedanismen, og hun har det endnu værre under læren af flere andre orientalske religioner.

Videnskaben, ikke religionen, befriede faktisk kvinden; Det var den moderne fabrik, som i høj grad satte hende fri fra hjemmets rammer. Mandens fysiske kræfter var ikke længere en afgørende nødvendighed i den nye vedligeholdelse mekanisme; videnskaben ændrede levevilkårene, så mandens magt ikke længere var så overlegen i forhold til kvindens magt.

Disse ændringer har haft en tendens i retning af kvindens frigørelse fra hjemlige slaveri og medført en sådan ændring i hendes status, at hun nu nyder personlig frihed og seksuel bestemmelsesret, som praktisk talt modsvarer mandens. En gang blev kvindens værdi bestemt af hendes evne til at producere føde, men opfindelser og velstand har gjort det muligt for hende at skabe en ny verden at arbejde i - en sfære af ynde og charme. På denne måde, vandt industrien sin ubevidste og utilsigtet kamp for kvindens sociale og økonomiske frigørelse. Igen har evolutionen formået at gøre, hvad selv åbenbarelsen mislykkedes med.

Reaktionen blandt oplyste mennesker på skikkene af uretfærdighed som har styret kvindens plads i samfundet har i sin yderlighed svinget som et pendul. Blandt de industrialiserede folk har hun fået næsten alle rettigheder og nyder fritagelse fra mange forpligtelser, såsom militærtjeneste. Hver lettelse i kampen for tilværelsen har begunstiget kvindens frigørelse, og hun har direkte nydt godt af alle forskud af monogami. De svagere opnår altid uforholdsmæssige gevinster i hver justering af skikkene i den gradvise udvikling af samfundet.

Parægteskabets ideal har betydet, at kvinden endelig har vundet anerkendelse, værdighed, uafhængighed, lighed og uddannelse; men vil hun vise sig værdig til alt denne nye og hidtil usete realisering? Vil den moderne kvinde reagere på denne store sociale frigørelse med lediggang, ligegyldighed, goldhed, og utroskab? I dag, i det tyvende århundrede, gennemgår kvinden den afgørende test af sin lange eksistens i verden!

Kvinden er mandens ligeværdig partner i racens forplantning, og derfor lige så vigtigt i udfoldelsen af den racemæssige evolution; Derfor har evolutionen i stigende grad arbejdet på at realisere kvinders rettigheder. Men kvinders rettigheder er på ingen måde mændenes rettigheder. Kvinden kan ikke trives på mandens rettigheder mere end manden kan trives på kvindens rettigheder.

Hvert køn har sit eget karakteristiske sfære af eksistens sammen med sine egne rettigheder inden for denne sfære. Hvis kvinden bogstaveligt efterstræber at nyde alle mandens rettigheder, så kommer der før eller senere, en ubarmhjertig og hensynsløs konkurrence som helt sikkert vil erstatte ridderlighed og særlige hensyn, som mange kvinder nu nyder, og som de så nyligt har vundet fra mænd.

Civilisationen kan aldrig udrette adfærdskløften mellem kønnene. Skikkene skifter fra tidsalder til tidsalder, men aldrig instinkt. Den medfødte moderlige hengivenhed vil aldrig tillade, at en frigjort kvinde kommer til at blive en alvorlig rival til manden i branchen. For evigt vil hvert køn forblive øverst i sit eget område, områder som bestemmes af biologisk differentiering og mental forskellighed.

Hvert køn vil altid have sin egen særlige sfære, omend de fra tid til anden overlapper. Kun socialt vil mænd og kvinder konkurrerer på lige vilkår.

6. PARTNERSKAB MELLEM MAND OG KVINDE

Forplantningsdriften vil ufejlbarligt bringer mænd og kvinder sammen for fortsættelse af arten, men alene, garantere den ikke at de bliver sammen i gensidigt samarbejde - grundlæggelsen af et hjem.

I enhver succesfuld menneskelig institution findes modsætninger af personlige interesser, der er blevet tilpasset til en praktisk arbejds-harmoni og husførelse er ingen undtagelse. Ægteskabet, der er grundlaget for hjemmets opbygning, er den højeste manifestation af dette modsætningsfyldte samarbejde, som så ofte kendetegner kontakterne mellem naturen og samfundet. Konflikten er uundgåelig. Parringen er noget medfødt; det er naturligt. Ægteskabet er ikke et biologisk

men et sociologisk fænomen. Passionen garanterer at manden og kvinden vil komme sammen, men forældreinstinktet, som er svagere og samfundets skikke holder dem sammen.

Manden og kvinden er fra et praktisk synspunkt to forskellige varianter af samme art, der lever tæt og intimt forbundet. Deres synspunkter og alle reaktioner på livet er væsentligt forskellige; de er helt ude af stand til fuldt ud og rigtigt at forstå hinanden. En fuldstændig forståelse mellem kønnene er ikke opnåelig.

Kvinder synes at have mere intuition end mænd, men de synes også at være noget mindre logisk. Kvinden har dog altid været den moralske bannerfører og den åndelige leder af menneskeheden. Den hånd, som gynger vuggen omgås stadig med skæbnen.

Forskellene mellem mænd og kvinder hvad angår deres natur, reaktion, synspunkt, og tænkning, bør på ingen måde give anledning til bekymring, men bør betragtes som særdeles gavnlige for menneskeheden, både individuelt og kollektivt. Mange klasser af universets skabninger er skabt med et dobbelt aspekt af personlighedsmanifestation. Blandt dødelige, Materielle Sønner og midsoniter, er denne forskel betegnet som mandlige og kvindelige; blandt serafer, keruber, og Morontialedsagerne er den blevet kaldt positiv eller aktiv og negativ eller passiv. Sådanne dobbelte kombinationer giver en langt større mangfoldig alsidighed og overvinder medfødte begrænsninger, som også gælder for visse treenige forbindelser i Paradis-Havona systemet.

Mænd og kvinder har brug for hinanden i deres morontielle og åndelige såvel som i deres jordiske karriere. Forskellene i synsvinkel mellem mænd og kvinder fortsætter selv ud over det første liv og i hele opstigningen af det lokale univers og superuniverset. Selv i Havona fortsætter de pilgrimme, der engang var mænd og kvinder med at hjælpe hinanden i opstigningen til Paradiset. Aldrig, ikke engang i Finalitkorpset omdannes de skabte væsener således, at de personlighedstræk som mennesker kalder mandlige og kvindelige vil blive udslettet. Altid vil disse to grundlæggende varianter af menneskeheden fortsætte med at forundre, stimulere, opmuntre og hjælpe hinanden; altid vil de være gensidigt afhængige af samarbejde i løsningen af komplekse problemer i universet, og i overvindelsen af mangfoldige kosmiske vanskeligheder.

Mens de to køn aldrig kan håbe på fuldt ud at forstå hinanden, er de reelt komplementære, og selvom samarbejde ofte er mere eller mindre personligt antagonistisk, er det i stand til at opretholde og reproducere samfundet. Ægteskabet er en institution designet til at bilægge uoverensstemmelserne mellem kønnene, og på samme tid sikre videreførelsen af civilisationen og sikre udbredelsen af racen.

Ægteskabet er moder til alle menneskelige institutioner, for det fører direkte til oprettelse og vedligeholdelse af hjemmet, som er samfundets strukturelle grundlag. Familien er afgørende i forbindelse med selvbevarelsesmekanismen. Den repræsenterer det eneste håb for overlevelse af racens fortsættelse under civilisationens skikke, mens den på samme tid, giver den mest effektivt måde for visse meget tilfredsstillende former for selvtilfredsstillelse. Familien er menneskets største rent menneskelige præstation, fordi den kombinerer udviklingen af det biologiske forhold mellem mænd og kvinder med de sociale forhold mellem mand og kone.

7. FAMILIELIVETS IDEAL

Parring mellem kønnene er instinktiv, børn er det naturlige resultat, og familien får således automatisk sin eksistens. Sådan som familierne i en race eller nation er, sådan er dets samfund. Hvis familierne er gode, så er samfundet ligeledes godt. Den store kulturelle stabilitet af det jødiske og det kinesiske folk afhænger i styrken af deres familiegupper.

Kvindens instinkt til at elske og vise omsorg for børn bidrog til at gøre hende til den part som var interesseret i at fremme ægteskab og en primitiv form for familieliv. Manden blev først tvunget til at opbygge et hjem af presset fra de senere skikke og sociale konventioner; det tog lang tid for ham før han tog interesse i etableringen af ægteskabet og hjemmet, fordi den seksuelle handling ikke medførte nogen biologiske konsekvenser over ham.

Det seksuelle forhold hører til naturens orden, men ægteskabet er et socialt fænomen og har altid været reguleret af skikke. Skikkene (religiøse, moralske og etiske), stabiliserer sammen med ejendom, stolthed og ridderlighed, ægteskab og familie institutionerne. Når skikkene svinger, er der udsving i stabiliteten af hjemme- og ægteskabsinstitutionen.

Ægteskabet er nu på vej ud af ejendomsstadiet og ind i den personlige æra. Tidligere beskyttede manden kvinden, fordi hun var hans ejendom, og hun adlød af samme grund. Uanset systemets berettigelse gav dette system stabilitet. Nu betragtes kvinden ikke længere som ejendom, og nye skikke designet til at stabilisere ægteskabs- og hjemmeinstitutionen er ved at ske.

1. Religionens nye rolle - undervisning, om at forældrenes erfaring er afgørende, ideen om at avle kosmiske borgere, en udvidede forståelse af forplantnings privilegium - at give sønner til Faderen.
2. Videnskabens nye rolle - forplantning bliver mere og mere frivillig, underlagt menneskets kontrol. I fortiden sikrede manglende forståelse at børn blev født i fraværet af at man ønskede dem.
3. Den nye indflydelse i fristelsen af glæde - her indføres en ny faktor i racens overlevelse; de gamle mænd udsatte uønskede børn til at dø; nutiden nægter at erhverve dem.
4. Forældreinstinktets styrkelse - hver generation er nu tilbøjelig til at fjerne fra den reproduktive strøm af racen de personer, hvis forældreinstinkt ikke er tilstrækkeligt udviklet til at sikre forplantning af børn, de vordende forældre i den næste generation.

Hjemmet som institution, et partnerskab mellem en mand og en kvinde, dater sig mere specifikt fra tiderne i Dalamatia, for omkring en halv million år siden. Andon og hans nærmeste efterkommers monogame livsform var blevet forladt længe før. Familielivet, var imidlertid ikke meget at prale af, før Noditerne og de senere Adamiternes tider. Adam og Eva udøvede en bestående indflydelse på hele menneskeheden; for første gang i verdenshistorien så man nemlig i Edens have mænd og kvinder, der arbejdede side om side. Edens ideal, hele familien som gartnere, var en ny idé på Urantia.

Den tidlige familie omfattede en beslægtet arbejdsgruppe, herunder slaverne, hvor alle boede i samme bygning. Ægteskab og familieliv har ikke altid været identiske, men har af nødvendighed været tæt forbundet. Kvinden har altid ønsket at have en individuel familie, og til sidst fik hun sin vilje igennem.

Kærlighed til afkommet er næsten universel og har en afgjort værdi for overlevelse. Fortidens mennesker ofrede altid moderens interesse for barnet velfærd. En eskimo mor slikker selv stadig sin baby i stedet for vaske den. Primitive tiders mødre madede og plejede deres børn, når de var meget unge; ligesom dyrene, så kasserede de dem, så snart de voksede op. Varige og kontinuerlige menneskelige forhold har aldrig været baseret på biologisk hengivenhed alene. Dyrene elsker deres unger; mennesket - civiliserede mennesker - elsker selv sine børnebørn. Jo højere civilisation, jo større er forældrenes glæde af børnenes fremskridt og succes; dermed opstår den nye og højere erkendelse af stolthed i *navnet*.

De store familier blandt fortidens folk var ikke baseret nødvendigvis på hengivenhed. Mange børn blev ønsket, fordi:

1. De var værdifulde som arbejdere.
2. De var en alderdomsforsikring.
3. Døtre kunne sælges.
4. Familiens stolthed krævede udbredelse af navnet.
5. Sønner betød beskyttelse og forsvar.
6. Frygt for spøgelse forårsagede en frygt for at være alene.
7. Visse religioner krævede afkom.

Tilbedere af forfædre ser fraværet af sønner som den største ulykke i tid og evighed. Mere end noget andet, ønskede de sig sønner som kunne forrette højtidelighederne efter deres død, for at tilbyde de nødvendige offergaver for åndens rejse gennem åndelandet

Blandt fortidens vilde, begyndte børns disciplin meget tidligt. Barnet indså tidligt, at ulydighed betød uheldigt resultat

eller død, ligesom hos dyrene. Det er civilisationens beskyttelse af barnet fra de naturlige konsekvenser af tåbelige adfærd, der bidrager så meget til nutidens ulydighed.

Eskimoiske børn udvikles på så lidt disciplin og korrektion blot fordi de er naturligt føjelige små dyr; Børn både blandt de røde og de gule mennesker er næsten lige så let medgørlige. Blandt de racer, der indeholder arv fra Anditerne, er børn ikke så rolige; disse mere fantasifulde og eventyrlystne unge kræver mere træning og disciplin. Moderne problemer med børnekultur er i stigende grad forværret af følgende omstændigheder:

1. Den høje grad af raceblanding.
2. Kunstig og overfladisk uddannelse.
3. Barnets manglende evne til at erhverve kultur ved at efterligne forældrene - forældrene er fraværende fra familiekredsen en stor del af tiden.

Fortidens ideer om familiedisciplin var biologisk, som voksede ud af den erkendelse, at det var forældrene, der skabte barnets væsen. Familielivets avancerede idealer fører til den opfattelse, at det at sætte et barn i verden, i stedet for at tillægge det visse forældremyndighed, indebærer den højeste ansvar af den menneskelige eksistens.

Civilisationen anser at forældrene påtager sig alle forpligtelser, og at barnet har alle rettigheder. Barnets respekt for sine forældre opstår ikke i at vide, at barnets fødsel pålægger forpligtelser for forældrene, men vokser naturligvis som følge af den pleje, uddannelse, og hengivenhed, som er kærligt givet i at hjælpe barnet til at vinde livets kamp. De sande forældre er engageret i en kontinuerlig tjeneste og omsorg, som det kloge barn kommer til at genkende og værdsætte.

I den nuværende industrielle og bymæssige tidsperiode udvikler ægteskabsinstitutionen sig i nye økonomiske retninger. Familielivet er blevet mere og dyrere, mens børn, der plejede at være et aktiv, er blevet økonomiske forpligtelser. Selve civilisationens sikkerhed hviler stadig på den voksende vilje hos en generation til at investere i velfærden for følgende og de kommende generationer. Ethvert forsøg på at flytte forældremyndigheden til stat eller kirke vil vise sig selvmorderisk for civilisationens velfærd og fremskridt.

Ægteskab, herunder børn og deraf følgende familieliv, stimulerer den menneskelige naturs højeste potentialer, og tilbyder samtidig en ideal kanal til at udtrykke disse levendegjorte egenskaber af dødelige personlighed. Familien tager sig af den biologiske fortsættelse af den menneskelige race. Hjemmet er den naturlige sociale arena, hvor etikken i broderskab baseret på blodets bånd kan forstås af de voksende børn. Familien er den grundlæggende enhed af broderskab, hvor forældre og børn lærer tålmodighed, altruisme, tolerance og overbærenhedens lektier, som er så afgørende for realiseringen af broderskab blandt alle mennesker.

Menneskelige samfund ville blive væsentligt forbedret, hvis de civiliserede racer mere generelt ville vende tilbage til Anditernes skik med at holde familierådslagning. De opretholdt ikke den patriarkalske eller autokratiske form for familiestyre. De var meget broderlig og selskabelig, og diskuteret frit og åbent alle forslag og reguleringer vedrørende familien. De var ideelt broderlige i al deres familiestyre. I en ideel familie højnes den gensidige hengivenhed mellem børn og forældre af den forstærket broderlige hengivenhed.

Familielivet er stamfader til ægte moral, stamfader til bevidstheds loyalitet over for pligtfølelse. Familielivets ufrivillige personlige forhold stabiliserer personlighed og stimulerer væksten gennem tvang af den nødvendige tilpasning til andre og forskelligartede personligheder. Af endnu større betydning er, at en ægte familie - en god familie - afslører for de fødedygtige forældre Skaberens holdning til sine børn, samtidig som sådanne sande forældre giver deres børn den første af en lang række af stigende afsløringer, om Paradisforældrenes kærlighed til alle universets børn.

8. FARERNE VED SELVTILFREDSSTILLELSE

Den store trussel mod familielivet er den truende flodbølge af selvtilfredsstillelse, den moderne fornøjelses mani. Det primære incitament til ægteskab plejede at være økonomisk; seksuel tiltrækning var sekundært. Dette ægteskab var baseret på selvopretholdelse, der førte til udbredelse af racen og tilbød samtidig en af de mest eftertragtede former for

selvtilfredsstillelse. Ægteskabet er den eneste institution i det menneskelige samfund, der omfatter alle tre af de store incitamenter til at leve.

Oprindeligt var ejendom den grundlæggende institution for selvopretholdelsen, mens ægteskabet fungerede som den unikke institution for forplantning. Selvom tilfredsstillelsen af sult, leg og humor, samt periodisk seksuel tilfredsstillelse, var fornøjelses former, er det stadig et faktum, at de skiftende skikke ikke har formået at opbygge nogen særskilt institution i selvtilfredsstillelse. Det er på grund af denne manglende udvikling af specialiserede teknikker til lystbetonet nydelse, at alle menneskelige institutioner er så fuldstændigt gennemsyret med denne glæde forfølgelse. Ophobning af varer bliver et instrument til forøgelse af alle former for selvtilfredsstillelse, mens ægteskabet ofte kun ses som et middel til nydelse. Denne overdrevne nydelse, denne vidt udbredte glædes mani, udgør nu den største trussel, der nogensinde er blevet rettet mod familielivet, den sociale evolutionære institution, hjemmet.

Den violette race indførte en ny og kun ufuldkomment realiseret karakteristik for det menneskelige liv - legeinstinktet kombineret med sans for humor. Sangikerne og Andoniterne havde til en vis grad dette instinkt, men det Adamiske arveelement forhøjede denne primitive tilbøjelighed til potentialet af glæde, en ny og ophøjet nydelsesform. Den grundlæggende form for selvtilfredsstillelse, bortset fra tilfredsstillelsen af sult, er seksuel tilfredsstillelse, og denne form for sanselig nydelse var enormt forstærket når Sangikerne og Anditerne blev blandet.

Der er en reel fare i kombinationen af rastløshed, nysgerrighed, eventyr og hengivelse til fornøjelse der karakteriserer menneskeracerne efter Anditernes tid. Sjælens sult kan ikke tilfredsstilles med fysiske fornøjelser. Kærligheden til hjemmet og børnene forstærkes ikke af den irrationelle udøvelse af glæde. Selvom I udtømmer ressourcerne i kunst, farve, lyd, rytme, musik og udsmykning af jer selv, kan I ikke dermed håbe at ophøje jeres sjæl eller at nære jeres ånd. Forfængelighed og mode kan ikke bidrage til opbygningen af et hjem og børnenes opdragelse. Stolthed og rivalisering er magtesløse til at forbedre overlevelses egenskaber af efterfølgende generationer.

Alle opadgående himmelske væsener nyder hvile og omvekslingsledernes tjeneste. Alle bestræbelser på at opnå sunde adspredelser og indgå i opløftende konkurrencer er sunde. Forfriskende søvn, hvile, rekreation, og deltage i alle tidsfordriv som forhindrer kedsomhed af monotoni er givende. Konkurrerende kampe, historiefortælling, og selv smagen af god mad kan tjene som former for selvtilfredsstillelse. (Når I bruger salt til at smage mad til, så stop og overvej, at mennesket for næsten en million år, kun kunne få salt ved at dyppe sin mad i aske.)

Lad mennesket nyde sig selv; lad den menneskelige race finde glæde i tusind og én måde; lad den evolutionære menneskehed udforske alle former for legitim selvtilfredsstillelse, frugterne af den lange opadgående biologiske kamp. Mennesket har velfortjent nogle af hans nutidige glæder og fornøjelser. Hold dine øjne godt rettet mod målet for den endelige skæbne! Glæderne er virkelig selvmorderisk, hvis de skulle lykkes at ødelægge den ejendom, som er blevet institutionens selv-opretholdelsesdrift; og selvtilfredsstillelse vil faktisk koste en fatal pris, hvis den fører til et sammenbrud af ægteskabet, familielivets forfald, og ødelæggelsen af hjemmet - menneskets højeste evolutionære erhvervelse og civilisationens eneste håb om overlevelse.

[Præsenteret af serafernes leder stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 85

TILBEDELSENS OPRINDELSE

DEN PRIMITIVE religion havde en biologisk oprindelse, en naturlig evolutionær udvikling, bortset fra moralske associationer og bortset fra alle åndelige påvirkninger. De højere dyr har frygt, men ingen illusioner, derfor ingen religion. Mennesket skaber sine primitive religioner ud af sin frygt og ved hjælp af sine illusioner.

I udviklingen af den menneskelige art, forekommer tilbedelse i sine primitive manifestationer længe før menneskets sind er i stand til at formulere de mere komplekse begreber i livet nu og i livet efter dette, som fortjener at blive kaldt religion. Den tidlige religion var helt intellektuel i sin natur, og var udelukkende baseret på de omstændigheder, der gav anledning til ideassociationerne. Objekterne for tilbedelse var helt overvejende resultat af tanke idéer. De bestod af naturlige ting, der var tæt ved hånden, eller som havde en fremtrædende plads blandt de daglige oplevelser hos disse enfoldige primitive Urantianers liv.

Efter at religionen havde udviklet sig ud over naturtilbedelse, erhvervede den rødder med åndelig oprindelse, men var alligevel altid betinget af det sociale miljø. Som naturtilbedelsen udviklede sig, forestillede mennesket sig i sine tanker en arbejdsdeling i verden over de dødelige; der var naturens ånder for søer, træer, vandfald, regn, og hundredvis af andre almindelige jordbaserede fænomener.

På et eller andet tidspunkt har dødelige mennesker tilbudt alt på jordens overflade, herunder ham selv. Han har også tilbudt næsten alt tænkelige på himlen, og under overfladen af jorden. De primitive mennesker frygtede alle manifestationer af magt. Han tilbad hvert naturfænomen han ikke kunne forstå. Iagttagelse af stærke naturkræfter, såsom storme, oversvømmelser, jordskælv, jordskred, vulkaner, ild, varme og kulde, gjorde et stort indtryk på det ekspanderende menneskelige sind. De uforklarlige hændelser i livet er stadig betegnet "Guds værk" og "Forsynets mystiske indgriben."

1. TILBEDELSE AF STEN OG BAKKER

Det første objekt til at blive tilbudt af det udviklende menneske var en sten. Selv i dag tilbeder katerifolket i det sydlige Indien stadig en sten, ligesom mange stammer i det nordlige Indien. Jakob sov på en sten, fordi han ærede den; han havde til og med selv salvet den. Rachel skjulte en række hellige sten i sit telt.

Sten gjorde først indtryk på fortidens mennesker som værende ud over det sædvanlige på grund af den måde, som de så pludselig ville dukke op på overfladen af en dyrket mark eller græsareal. Menneskerne tog ikke hensyn til hverken erosion eller konsekvenserne af at jord blev vendt. Sten imponerede også meget de tidlige folkeslag på grund af deres hyppige lighed med dyr. De civiliserede menneskers opmærksomhed henledes på de mange bjerge, hvor klippeformationer meget ofte ligner ansigter på dyr og selv mænd. Det dybeste indtryk gjorde imidlertid meteorstenene, som primitive mennesker så faldende storslået flammende gennem atmosfæren. Et stjernesud fyldte fortidens mennesker med ærefrygt, og det var nemt for dem at tro, at sådanne flammende striber markerede passage af en ånd på vej til jorden. Ikke under, at folk kom til at tilbede disse fænomener, især når de efterfølgende opdagede meteorerne. Dette førte til en større ærbødighed for alle andre sten. I Bengalen tilbeder mange en meteor, der faldt til jorden i år 1880 e. Kr.

Alle gamle klaner og stammer havde deres hellige sten, og de fleste moderne folk manifestere en vis veneration for visse typer af sten - deres juveler. En gruppe på fem sten blev æres i Indien; i Grækenland var det en samling på trediv; blandt de røde mennesker var det normalt en cirkel af sten. Romerne kastede altid en sten op i luften, når de påberåber

Jupiter. I Indien, selv den dag i dag kan en sten bruges som vidne. I nogle regioner kan en sten anvendes som en talisman af loven, og ved sin prestige kan en lovovertræder trækkes i retten. Almindelige dødelige identificerer ikke altid Guddommen med en genstand med ærbødig ceremoni. Sådanne feticher er mange gange blot symboler på den virkelige genstand for tilbedelse.

Fortidens mennesker havde en besynderlig respekt for huller i sten. Sådanne porøse sten skulle være usædvanligt effektive til at kurere sygdomme. Ører blev ikke perforeret for at bære sten, men stenene blev sat ind for at holde øregangene åbne. Selv i moderne tider laver overtroiske personer huller i mønter. I Afrika gør de indfødte stort væsen ud af deres fetich sten. Blandt alle tilbagestående stammer og folkeslag er sten stadig holdt i overtroisk ærbødighed. Sten tilbedelse er selv nu vidt udbredt over hele verden. Gravstenen er et overlevende symbol på billeder og idoler, som blev hugget i sten i forbindelse med troen på spøgelse og ånder af afdøde medmennesker.

Bakke tilbedelse fulgte sten tilbedelse, og de første bakker var æret for store sten formationer. Det blev hurtigt skik at tro, at guderne boede i bjergene, så høje stigninger af jord blev tilbedt af denne yderligere grund. Som tiden gik, blev visse bjerge forbundet med visse guder, og blev derfor hellige. De uvidende og overtroiske aboriginer mente, at huler førte til underverdenen, med sine onde ånder og dæmoner, i modsætning til de bjerge, der blev identificeret med de senere udviklende begreber om godt ånder og guddomme.

2. TILBEDELSE AF PLANTER OG TRÆER

Planter blev først frygtet, og derefter tilbedt på grund af de berusende væsker, der blev afledt derfra. De primitive mennesker mente, at forgiftning gjort dem guddommelig. Det blev antaget, at være noget usædvanligt og helligt i sådan en oplevelse. Selv i moderne tider er alkohol kendt som en "åndelig drik".

De første tiders mennesker betragtede spirende korn med skræk og overtroisk ærefrygt. Apostlen Paulus var ikke den første til at udlede dybe åndelige lære af spirende korn, og etablerede religiøse overbevisninger på det.

Træ tilbedelses kulturer er blandt de ældste religiøse grupper. Alle fortidens ægteskaber blev afholdt under træerne, og når kvinderne ønskede børn, kunne de undertiden findes i skoven kærligt omfavnede en robust eg. Mange planter og træer blev æret på grund af deres reelle eller indbildte medicinske egenskaber. Den vilde mente, at alle kemiske virkninger skyldtes overnaturlige kræfters direkte indflydelse.

Ideerne om træets ånder varierede meget blandt forskellige stammer og racer. Nogle træer blev beboet af venligt ånder; andre husede den vildledende og grusomme. Finnerne mente, at de fleste træer var beboet af venlige ånder. Schweizerne stillede sig længe mistænksomme til træerne, og troede, at de indeholdt skumle ånder. Indbyggerne i Indien og det østlige Rusland betragter træets ånder som værende grusomme. Patagonianerne tilbeder stadig træer, ligesom de tidlige semitter. Længe efter at Hebræerne var ophørt med at tilbede træerne, fortsatte de med at ære deres forskellige guder i lunde. Undtagen i Kina, så fandtes der over hele verden en kultdyrkelse af *livets træ*.

Troen på, at vand eller ædelmetaller under jordens overflade kan påvises ved en ønskevist af træ er et levn fra fortidens træ kulturer. Majstangen, juletræet, og overtroiske praksis med banke på træ er en fortsættelse af de gamle skikke, der tilhørte tilbedelse af træet og senere tiders træ kulturer.

Mange af disse tidligste former for natur veneration blev blandet med de senere udviklende måder at tilbede, men de tidligste former for tilbedelse, der blev aktiveret af sindsånderne var i brug længe inden den nyligt opvågnen religiøse karakter af menneskeheden var blevet fuldt modtagelig over for stimulering af åndelige påvirkninger.

3. TILBEDELSE AF DYR

De primitive mennesker havde en ejendommelig og kollegial følelse for de højere dyr. Deres forfædre havde boet med dem og til og med endda parret sig med dem. I det sydlige Asien troede man tidligt, at menneskenes sjæle kom tilbage til jorden i form af dyr. Denne tro var en overlevelse af endnu tidligere praksis med at tilbede dyr.

De første tiders mennesker æret dyrene for deres magt og deres list. De tænkte sig, at visse skabningers fine lugtesans

og de skarpe syn varslende om ånds styring. Dyrene er alle blevet tilbudt af en eller anden race på et eller andet tidspunkt. Blandt dem, der var genstand for tilbedelse var væsener, der blev betragtet som halvt menneske og halvt dyr, såsom kentaurer og havfruer.

Hebræerne tilbød slanger frem til tidspunktet for kong Ezekias, og hinduer opretholder stadig venskabelige forbindelser med deres hus slanger. Den kinesiske tilbedelse af dragen er en overlevelse fra slangekulterne. Slangens visdom var et symbol på den græske medicin og er stadig ansat som et emblem af moderne læger. Kunsten at charmere med slanger er blevet overleveret fra tiden af de kvindelige shamaner i slangekærligheds kulten, der, som følge af daglige slangebids, blev immune, faktisk blev ægte gift narkomaner og kunne ikke klare sig uden denne gift.

Tilbedelsen af insekter og andre dyr blev fremmet af en senere misforståelse af den gyldne regel - gør for andre (enhver form for liv) som du selv ønsker at blive behandlet. Engang troede fortidens mennesker, at alle vindene blev skabt af fuglenes vinger, og derfor både frygtede og tilbød de alle vingede væsner. De tidlige Nordboere troede, at formørkelser var forårsaget af en ulv, der åd en del af solen eller månen. Hinduerne viser ofte Vishnu med hestehoved. Meget ofte står et dyr symbol for en glemt gud eller en forsvundet kult. På et tidligt tidspunkt i den evolutionære religion blev lammet det typiske offerdyr og duen symbolet på fred og kærlighed.

I religionen kan symbolisme være enten god eller dårlig, afhængig af, i hvilket omfang, symbolet fortrænger eller ikke fortrænger den oprindelige tilbedende idé. Symbolik må ikke forveksles med direkte afgudsdyrkelse, hvor det materiale objekt er direkte og faktisk tilbudt.

4. TILBEDELSE AF NATURELEMENTER

Menneskeheden har tilbudt jord, luft, vand og ild. De primitive racer ærede kilder og tilbød floder. Selv nu blomstrer en indflydelsesrig flod kult i Mongoliet. Dåben blev en religiøs ceremoni i Babylon, og Creeks indianerne praktiserede det årlige ritual bad. Det var let for fortidens mennesker at forestille sig, at ånderne boede i de boblende kilder, fossende springvand, strømmende floder og skummende strømme. De bevægelige vande imponeret kraftigt disse simple sind med overbevisning om ånde besættelse og overnaturlig magt. Nogle gange kunne en druknende mand blive nægtet undsætning af frygt for at fornærme en flod gud.

Mange ting og talrige hændelser har fungeret som religiøse stimuli til forskellige folkeslag i forskellige tidsaldre. En regnbue er endnu tilbudt af mange bjergstammer i Indien. I både Indien og Afrika forestiller mennesker sig at regnbuen er en gigantisk himmelsk slange. Hebræerne og kristne betragter den som "løftebuen." Ligeledes kan påvirkninger som er velgørende i én del af verden ses som ondartet i andre regioner. Østenvinden er en gud i Sydamerika, for den bringer regn; i Indien er den en djævel, fordi den bringer støv og forårsager tørke. Fortidens beduiner mente, at en naturlig ånd frembragte sandhvirvler, og selv på Moses tid var troen på naturens ånder stærk nok til at sikre deres overbevisning i hebraisk teologi om engle af ild, vand og luft.

Skyer, regn og hagl er alle blevet frygtet og tilbudt af mange primitive stammer og ved mange af de tidlige naturkulturer. Storme med torden og lyn skræmte fortidens mennesker. Disse naturelementers forstyrrelser imponerede mennesket, at torden blev betragtet som talerør for en vred gud. Tilbedelsen af ild og frygten for lyn var knyttet sammen og var udbredt blandt mange tidlige grupper.

Ilden var blandet op med magi i hovederne på primitive dødelige tyranniseret af frygt. En tilhænger af magi vil levende huske et positiv tilfældigt resultat i praksis af hans magiske formler, mens han skødeløst glemmer snesevis af negative resultater, komplette fiaskoer. Ærbødighed for ilden nåede sit højdepunkt i Persien, hvor den længe varede. Nogle stammer tilbød ild, som en guddom i sig selv; andre beundrede det som et flammende symbol på rensning og forløsning af ånden hos de guddomme som de ærede. Vestaliske jomfruer blev pålagt pligten til at våge over den hellige ild, og i det tyvende århundrede brænder stearinlys stadig som en del af ritualer i mange gudstjenester.

5. TILBEDELSEN AF HIMMELLEGER

Tilbedelsen af klipper, bakker, træer og dyr udviklede sig naturligt videre op gennem en ivrig ærefrygt af naturens elementer til en guddommeliggørelse af solen, månen og stjernerne. I Indien og andre steder betragtes stjernerne som de

forherligede store mænds sjæle, som har taget afsked med livet i kødet. Tilhængerne af den kaldæiske stjerne kult betragtede sig selv som himmelfaderens og moder jords børn.

Tilbedelse af månen gik forud for soldyrkelse. Tilbedelse af månen var på sit højeste under jægerstadiet, mens tilbedelse af solen blev den ledende religiøs ceremoni i løbet af de efterfølgende tidsaldre, som kendetegnes af landbruget. Soldyrkelse slog først omfattende rod i Indien, og der varede den længst. I Persien gav sol dyrkelsen anledning til den senere Mitras kult. Blandt mange folkeslag blev solen betragtet som stamfader til deres konger. Kaldæerne satte solen i centrum af "de syv kredse i universet." Senere civilisationer hædret solen ved at give dens navn til den første dag i ugen.

Solguden skulle være den mystiske fader til de jomfru-fødte sønner af skæbnen, om hvem man troede at de fra tid til anden er skænket som frelsere for begunstigede racer. Disse overnaturlige spædbørn var altid fundet drivende på nogle hellige floder, hvorfra de blev reddet på en ekstraordinær måde, hvorefter de ville vokse op til at blive mirakuløse personligheder og deres folks befrier.

6. TILBEDELSE AF MENNESKET

Efter at have tilbudt alt andet på jordens overflade og i ovenstående himlen, har mennesket ikke tøvet med at ære sig selv med en sådan tilbedelse. Den enfoldige vilde skelner ikke klart mellem dyr, mænd og guder.

De tidlige mennesker betragtede alle usædvanlige personer som overmenneskelig, og de frygtede sådanne væsener ved at holde dem i ærbødigt ærefrygt; til en vis grad tilbad dem bogstaveligt. Selv det at få tvillinger blev betragtet som værende enten meget heldig eller meget uheldig. Galninge, epileptikere og de evnesvage blev ofte tilbudt af deres normale sindede medmennesker, der troede, at guderne havde taget bolig i disse unormale skabninger. Præster, konger og profeter blev tilbudt; hellige gamle mænd blev anset for at være inspireret af guder.

Stammehøvdingene døde og blev *guddommeliggjort*. Senere, når fornemme sjæle døde blev de *erklæret for helgen*. Uden hjælp kunne evolutionen aldrig give oprindelse til guder, som stod højere end afdøde forherliget mennesker, ophøjede og udviklede ånder. I begyndelsen af evolutionens gang skabte religionen sine egne guder. Under åbenbarelsens gang formulerer Guderne religionen. Den evolutionære religion skaber sine guder i billede og lighed til det dødelige menneske. Åbenbarende religion søger at udvikle og omdanne det dødelige menneske i Guds billede og lighed.

Spøgelses guder, antages at have en menneskelig oprindelse, bør skelnes fra naturens guder, for naturtilbedelse udvikler en familie af guder - naturens ånder, der var forhøjede til status af guder. Naturkulter fortsatte med at udvikle sig sideløbende med de senere fremkommende spøgelses kulter, og hver udøvede en indflydelse på den anden. Mange religiøse systemer omfattede et dobbelt begreb om guddom, naturens guder og spøgelses guder; i nogle teologier blev disse begreber forvirrende sammenflettede, som er illustreret af Thor, en spøgelses helt, der også var lynets herre.

Tilbedelsen af mennesket nåede sit højdepunkt, da de jordiske herskere befalede en sådan hyldest fra deres undersåtter, og som grundlag for sådanne krav, hævdede en guddommelig afstamning.

7. TILBEDELSE OG VISDOMMENS SINDSÅNDER

Natur tilbedelse kan synes at være opstået naturligt og spontant i hovederne på primitive mænd og kvinder, og det gjorde den; men i hele tid virkede der i disse samme primitive sind den sjette sindsånd, som var blevet skænket til disse folk som en styrende indflydelse i denne fase af den menneskelige evolution. Denne ånd stimulerede konstant behovet for tilbedelse, uanset hvor primitive de første manifestationer kunne være. Tilbedelse i ånden gav konkret oprindelse til den menneskelige impuls til tilbedelse, uanset at dyrisk frygt motiverede det udtryk som andagten fik, og at dens tidligste udøvelse rettede sig mod naturens objekter.

Man skal huske, at følelse, ikke tanken, var den ledende og kontrollerende indflydelse i al evolutionær udvikling. For det primitive sind var der ikke meget forskel på at være bange, at undvige, at ære og tilbede.

Når den stærke længsel efter at tilbede er styret og instrueret af visdom - fordybelse og erfaringsmæssige tænkning - så

begynder den at udvikle sig til virkelige religion. Når den syvende sindsånd, ånden af visdom, opnår fuld effekt, så begynder mennesket i sin tilbedelse at vende sig væk fra naturen og naturlige objekter til Gud af naturen og til den evige Skaber af alle ting naturlige.

[Præsenteret af en Lysende Aftenstjerne i Neadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 86

RELIGIONENS TIDLIGSTE UDVIKLING

RELIGIONENS udvikling fra det foregående og primitive tilbedelsestrang er ikke afhængig af åbenbaring. Menneskesindets normale funktion under den styrende indflydelse som kommer fra den universelle ånds overdragelse af den sjette og syvende sindshjælper er fuldstændig tilstrækkelig til at sikre en sådan udvikling.

Menneskets tidligste førreligiøse frygt for naturens kræfter blev efterhånden religiøs da naturen blev personaliseret, åndeliggjort, og til sidst guddommeliggjort i den menneskelige bevidsthed. Den primitive type af religion er derfor en naturligt biologisk konsekvens af den psykologiske inert i de udviklende dyrs sind efter at sådanne tanker engang havde underholdt begreber om det overnaturlige.

1. CHANCE: HELD OG UHELD

Bortset fra den naturlige tilbedelsestrang, havde den tidlige evolutionære religion sine oprindelses rødder i de menneskelige erfaringer af chancen - såkaldt held, banale hændelser. De primitive mennesker jagede for at få føde. Resultaterne af jagt varierer nødvendigvis altid, og dette giver helt sikkert oprindelse til de erfaringer, som mennesket fortolker som *held og uheld*. Uheld havde en stor betydning i livet for de mænd og kvinder, der konstant levede på den rå kant af en usikker og plaget eksistens.

Den begrænsede intellektuelle horisont af de vilde, var i høj grad koncentreret på chancen for, at lykken skulle blive en konstant faktor i hans liv. De primitive tiders Urantia beboere kæmpede for tilværelsen, ikke for levestandarden; de levede livet i fare, hvor chancen spillede en vigtig rolle. Den konstante frygt for det ukendte og usete ulykker hang over disse vilde som en sky af fortvivlelse, som effektivt overskyggede hver fornøjelse; de levede i konstant frygt for at gøre noget, der ville bringe uheld. Overtroiske vilde frygtede altid en periode af held og lykke; de så sådan en lykke som et sikkert varsel om ulykke.

Denne allestedsnærværende frygt for uheld var lammende. Hvorfor arbejde hårdt og høste uheld - intet for noget - når man bare kunne fordrive tiden og støde på held og lykke - noget for ingenting? Tankeløse mennesker glemmer held - at tage det for givet - men de smerteligt husker uheld.

Fortidens mennesker levede i usikkerhed og i konstant frygt for chancen - uheld. Livet var en spændende lykkespil; tilværelsen var et hasardspil. Det er ikke underligt, at delvist civiliserede mennesker stadig tror på chancen og udviser en dvælende prædisposition til hasardspil. Primitive mennesker vekslede mellem to potente interesser: passionen for at få noget for ingenting, og frygten for at få ingenting for noget. Denne satsning på tilværelsen var den vigtigste interesse og den højeste fascination af fortidens vilde sind.

De senere hyrder holdt de samme synspunkter om chance og held, mens de endnu senere jordbrugere i højere grad var mere bevidste om, at afgrøderne umiddelbart var påvirket af mange ting, over hvilke mennesket havde lidt eller ingen kontrol. Landmanden befandt sig som offer for tørke, oversvømmelser, hagl, storme, skadedyr og plantesygdomme, samt varme og kulde. Når alle disse naturlige påvirkninger påvirkede individuel velstand, blev de betragtet som held eller uheld.

Denne opfattelse om tilfældighed og held gennemtrængte kraftigt alle fortidens folks filosofi. Selv så sent som i Salomons visdomsbog står der: "Jeg vendte tilbage og så, at løbet ikke er for de hurtige, og heller ikke er kampen for de stærke, og heller ikke brød til de kloge, og heller rigdomme til de fornuftige, eller fordele til de dygtige; men skæbne og

chance overgå dem alle. For mennesket kender ikke sin skæbne; ligesom fiskene der fanges i en ond net, og som fuglene er fanget i en snare, således er menneskenes sønner lokket i en ond tid, når den pludselig falder over dem."

2. PERSONALISERINGEN AF CHANCEN

Angst var en naturlig sindstilstand hos den vilde. Når mænd og kvinder bliver ofre for overdreven angst, vender de simpelthen tilbage til den naturlige tilstand af deres langt fjernere forfædre; og når angsten bliver virkelig smertefuldt, hæmmer den aktiviteten og indfører altid evolutionære forandringer og biologiske tilpasninger. Smerte og lidelse er afgørende for progressiv udvikling.

Kampen for livet er så smertefuldt, at visse tilbagestående stammer endda engang hylede og klagede over hver ny solopgang. Det primitive menneske spurgte konstant, "Hvem plager mig?" Da han ikke fandt en materiale kilde til sin elendighed, fandt han på en forklaring om ånder. Så var religionen født af frygten for det mystiske, ærefrygten for det usete, og rædsel for det ukendte. Frygt for naturen blev således en faktor i kampen for tilværelsen først på grund af chance og derefter på grund af mystik.

Det primitive sind var logisk, men indeholdt få ideer som kunne forenes på en intelligent måde; det vilde sind var uuddannede, helt ukompliceret. Hvis en begivenhed fulgte en anden, anså den vilde dem for at være årsag og virkning. Hvad civiliserede menneske betragter som overtro var blot almindelig uvidenhed i den vilde. Menneskeheden har været langsom til at lære, at der ikke nødvendigvis er nogen sammenhæng mellem formål og resultater. Mennesket er først nu begyndt at indse, at tilværelsens reaktioner fremkommer mellem handlinger og deres konsekvenser. Den vilde stræber efter at personificere alt det immaterielle og abstrakte, og dermed bliver både natur og chancen personlige som spøgelser - ånder - og senere som guder.

Mennesker har en naturlig tendens til at tro, at det han anser som bedst for ham, er det, som er i hans umiddelbare eller fjerne interesse; egeninteresse tilslører i vid udstrækning logikken. Forskellen mellem den vilde og det civiliserede menneskets sind gælder mere indholdet end arten, det er mere en gradsforskel snarere end kvalitet.

Hvis uforståelige ting fortsat tilskrives overnaturlige årsager er dette intet mindre end en doven og bekvem måde at undgå alle former for intellektuel hårdt arbejde. Held er blot et begreb opfundet for at dække det uforklarlige i enhver tidsalder af den menneskelige eksistens. Det betegner de fænomener, som mennesker ikke er i stand til eller uvillige til at klarlægge. Chance er et ord, der betyder, at mennesket er for uvidende eller for sløv til at bestemme årsager. Mennesker betragter en naturlig forekomst som en ulykke eller som uheld, når de er blottet for nysgerrighed og fantasi, når racerne mangler initiativ og eventyr. Udforskning af livets fænomener vil før eller senere ødelægge menneskets tro på chance, og lykke, og såkaldte ulykker, og erstatte dem med et univers af lov og orden, hvor alle følger foregår af bestemte årsager. Således er frygten for tilværelsen erstattet af glæde ved livet.

Den vilde betragtede hele naturen som levende, som besat af noget. Det civiliserede menneske sparker stadig og forbander de døde ting, der kommer i vejen for ham, og støder ind i ham. Det primitive menneske betragtede aldrig noget så tilfældig; altid var alt forsættelig. For det primitive menneske var skæbnens domæne, funktionen af lykke, den åndelige verden, opstået lige så uorganiseret og tilfældig, som det primitive samfund. Held blev betragtet som åndeverdens finurlige og temperamentsfulde reaktion; senere, som gudernes humor.

Alle religioner har ikke udviklet sig fra animisme. Andre begreber om det overnaturlige var samtidige med animismen, og disse overbevisninger førte også til tilbedelse. Naturalisme er ikke en religion - det er følgeforeteelse af religionen.

3. DØDEN - DEN UFORKLARLIGE

Døden var det største chok for det udviklende menneske, den mest forvirrende kombination af tilfældighed og mystik. Ikke livets hellighed, men chokket over døden inspireret frygt og fremmede således effektivt religionens udvikling. Blandt vilde folkeslag var døden normalt på grund af vold, således at en ikke voldelig død blev mere og mere mystisk. Døden som en naturlig og forventet afslutning af livet var ikke en klar selvfølgelighed for de primitive menneskers bevidsthed, og det har krævet tidsaldrer efter hinanden for mennesket at indse sin uundgåelighed.

De tidlige mennesker accepterede livet som en kendsgerning, mens de betragtede døden som en plage af en slags. Alle racer har deres legender af mennesker, der ikke er døde, rester af traditioner fra fortidens holdning til døden. I det menneskelige sind eksisterede der et tåget begreb om en dunkel og uorganiseret ånde verdenen, et område hvorfra alt det uforklarligt i menneskets liv kom og døden blev føjet til denne lange liste af uforklarlige fænomener.

Først troede man, at alle menneskelige sygdomme og naturlig død skyldes åndens indflydelse. Selv i dag betragter nogle civiliserede racer at sygdom er forårsaget af "fjenden", og afhænger af religiøse ceremonier for at effektuere helbredelse. Senere og mere udviklede systemer af teologi tilskriver døden som et resultat af virkningen fra ånde verdenen, som alle har ført til sådanne doktriner som arvesynden og syndefaldet.

Det var indsigtet af magtesløshed, overfor de mægtige naturkræfter, sammen med anerkendelsen af menneskelig svaghed, overfor hjemsøgelsen af sygdom og død, der tilskyndede den vilde til at søge om hjælp fra den overmaterielle verden, som han svagt visualiseret som kilde til disse mystiske omskiftelser i livet.

4. OPFATTELSEN AF DØD OG OVERLEVELSE

Opfattelsen om, at de dødeliges personlighed har en overmateriel fase blev født af den ubevidste og rent tilfældige sammenslutning af hverdagens begivenheder plus spøgelsesdrømme. Hvis flere medlemmer af en stamme samtidige drømte om en afgået høvding, så forekom dette at udgøre en overbevisende dokumentation for, at den gamle høvding virkelig var vendt tilbage i en eller anden form. Alt dette var meget virkelige for den vilde, som ville vågne fra sådanne drømme dryppende af sved, rystende, og skrigende.

Troen på et fremtidigt liv havde sin oprindelse i drømmeverden og dette forklarer tendensen til altid at forestille sig det usynlige i form af det synlige. Snart begyndte denne nye spøgelsesdrøms opfattelse om det fremtidige liv, effektivt at bekæmpe dødsfrygten som er forbundet med det biologiske instinkts selvopholdelsesdrift.

De første tiders mennesker var også meget bekymret over deres ånde, især i kolde klimaer, hvor det optrådte som en sky, når de åndede ud. *Livsånde* blev betragtet som det specielle fænomen, som differentieret de levende fra de døde. Mennesket vidste, at ånden kunne forlade kroppen, og dets drømme om at gøre alle mulige mærkelige ting mens det sov, overbeviste dem om, at der var noget immaterielt hos mennesket. Den mest primitive idé om den menneskelige sjæl, spøgelse stammer fra tankesystemet omkring åndedrættet og drømme.

Til sidst opfattede den vilde sig selv som dobbelt - krop og åndedræt. Åndedrættet minus kroppen modsvarede en ånd, et spøgelse. Dette, at spøgelser eller ånder havde en meget konkret menneskelig oprindelse, blev betragtet som overmenneskelig. Denne tro på eksistensen af ulegemlige ånder syntes at forklare forekomsten af det usædvanlige, det ekstraordinære, det sjældne, og det uforklarlige.

Den primitive doktrin for overlevelse efter døden var ikke nødvendigvis en tro på udødelighed. Væsener, der ikke kunne regne over tyve kunne næppe forestille sig uendelighed og evighed; de tænkte snarere på tilbagevendende inkarnationer.

Den orange farvede race var især tilbøjelig til at tro på sjælevandring og reinkarnation. Denne idé om reinkarnation opstod af, at der hos efterkommere blev observeret arvelige træk og egenskaber som mindede om deres forfædre. Skikken med at navngive børn efter bedsteforældre og andre forfædre skyldtes troen på reinkarnation. Nogle senere tiders folk mente, at mennesket døde mellem tre og syv gange. Denne tro (rest fra læren af Adam om mansonia verdnerne), og mange andre rester af åbenbaret religion, kan findes blandt de ellers absurde doktriner hos barbarerne i det tyvende århundrede.

De tidligere mennesker havde ingen forestillinger om helvede eller fremtidig straf. Den vilde betragtede det fremtidige liv ligesom dette ene, men uden alle uheld. Senere omstod forestillingen om en separat skæbne for gode spøgelser og dårlige spøgelser - himmel og helvede - blev udtænkt. Men da mange primitive racer mente, at mennesket kom ind i næste liv, ligesom han forlod dette ene, var de ikke særlig glade for tanken om at blive gammel og affældig. De gamle foretrak hellere at blive dræbt, før de blev for svagelige.

Næsten hver gruppe havde deres egen idé om spøgelsessjælens skæbne. Grækerne mente, at svage mennesker også

måtte have svage sjæle; derfor opfandt de Hades som et egnet sted for modtagelse af sådanne anæmiske sjæle. Disse magtesløse individer blev også anset for at have kortere skygger. De tidlige Anditer troede deres spøgelse vendte tilbage til forfædrenes hjemland. Kineserne og egyptere troede engang, at sjæl og legeme forblev sammen. Blandt egypterne førte dette til et omhyggelig grav byggeri og indsatsen på at bevare kroppen. Selv moderne folk søger at forhindre forfaldet af de døde kroppe. Hebræerne forestillede sig, at et fantom kopi af individet gik ned til Dødsriget; det kunne ikke vende tilbage til landet med de levende. De gjorde virkelig dette vigtige fremskridt i læren om udviklingen af sjælen.

5. OPFATTELSEN OM SPØGELSE OG SJÆLEN

Den ikke-materielle del af mennesket har haft mange navne såsom spøgelse, ånd, skygge, fantom, genfærd, og senere sjæl. Sjælen var fortidens menneskers dobbeltgængere i drømmen; det var på enhver måde nøjagtigt ligesom den dødelige selv bortset fra at den ikke reagerede på berøring. Troen på dobbeltgængere i drømme førte direkte til den opfattelse, at alle ting, levende såvel som livløse havde sjæle ligesom mennesket. Denne opfattelse tenderede i lang tid med at holde overbevisninger om naturens ånder i live; eskimoerne forestiller sig stadig, at alt i naturen har en ånd.

Spøgelsets sjæl kunne høres og ses, men ikke røres. Gradvist udviklede og udvidede menneskers drømmelivs aktiviteter sig i denne ånde verden, så at døden omsider blev betragtet som "at give op ånden." Alle primitive stammer, undtagen dem som kun var en lille smule højere end dyrene, har udviklet en vis opfattelse om sjælen. Efterhånden som civilisationen gør fremskridt, er denne overtroiske opfattelse om sjælen ødelagt, og mennesket er helt afhængig af åbenbaring og personlig religiøs oplevelse for sin nye ide om sjælen som fælles skabelse af det gudsbevidste dødelige sind og dets iboende guddommelige ånd, Tankeretteren.

Fortidens dødelige kunne normalt ikke skelne begreberne af en iboende ånd i mennesket og sjælen som er af evolutionær natur. Den vilde var meget forvirret, om spøgelsets sjæl havde sin oprindelse i kroppen eller var et udefra kommende indflydelse i besiddelse af kroppen. Fraværet af fornuftig tænkning indenfor dette forvirrede fænomen forklarer de grove uoverensstemmelser i den vildes opfattelse af sjæle, spøgelse og ånder.

Sjælen var tænkt som værende relateret til kroppen som parfume til blomsten. Fortidens mennesker troede, at sjælen kunne forlade kroppen på forskellige måder, som i:

1. Almindelig og forbigående besvimelse.
2. Sovende, naturlige drømme.
3. Koma og bevidstløshed i forbindelse med sygdom og ulykker.
4. Død, permanent afgang.

Den vilde betragtede nysen som en mislykket forsøg af sjælen til at flygte fra kroppen. Så det at være vågen og på vagt, kunne forpurre sjælens flugt fra kroppen. Senere, var nysen altid ledsaget af nogle religiøse udtryk, såsom "Gud velsigne dig!"

I de tidlige stadier af evolutionen blev søvn betragtet som bevis for, at spøgelsets sjæl kunne være fraværende fra kroppen, og man mente, at det kunne kaldes tilbage ved at tale eller råbe den sovendes navn. I andre former for bevidstløshed tænkte man at sjælen var længere væk, måske forsøgte at flygte for altid - forestående død. Drømme blev betragtet som sjælens erfaringer under søvn, mens midlertidigt fraværende fra kroppen. Den vilde troede af hans drømme var præcis lige så virkelig som en del af hans vågne oplevelser. Fortidens mennesker havde for vane at vække de sovende gradvist, således at sjælen havde tid til at komme tilbage i kroppen.

Ned gennem alle tidsaldrerne har mennesket stået i ærefrygt for de natlige visioner, og hebræerne var ingen undtagelse. De troede virkelig, at Gud talte til dem i drømme, på trods af at Moses afviste dette synspunkt. Moses havde ret, for almindelige drømme er ikke de metoder, som anvendes af personligheder i den åndelige verden, når de søger at kommunikere med materielle væsener.

Fortidens mennesker troede, at sjælene kunne trænge ind i dyr eller døde ting. Denne opfattelse kulminerede i forestillingerne om varulve som en form af identifikation med dyr. En person kunne være en loyldig borger om dagen, men når han faldt i søvn, kunne hans sjæl trænge ind i en ulv eller en anden dyr for at strejfer omkring på natlige hærgen.

De primitive mennesker mente, at sjælen var forbundet med åndedrættet, og at dens kvaliteter kunne bibringes eller overføres af ånde. Den tapre hævding ville puste på det nyfødte barn, og derved bibringe det mod. Blandt de første kristne ceremonier indgik udgydelsen af Helligånden som blev ledsaget af vejrtrækning på kandidaterne. Salmisten sagde: "Ved Herrens ord blev himlen skabt og alle dens skabninger ved et pust fra hans mund." Det var længe skik for den ældste søn til at forsøge at fange det sidste åndedræt af sin døende far.

Skyggen kom, senere, til at være frygtet og æret ligeligt med åndedrættet. Refleksionen af sig selv i vandet blev også nogle gange betragtet som bevis for det dobbelte selv, og spejle blev betragtet med overtroisk ærefrygt. Selv i dag vender mange civiliserede personer spejlet på væggen i tilfælde af dødsfald. Nogle tilbagestående stammer mener stadig, at fremstilling af billeder, tegninger, modeller eller statuer fjerner hele eller en del af sjælen fra kroppen; derfor er det forbudt.

I almindelighed opfattede man, at sjælen var identificeret med åndedrættet, men forskellige mennesker placeret også sjælen i hovedet, hår, hjerte, lever, blod og fedt. "Abels blod råbte til mig fra jorden" er udtryk for den overbevisning, som engang herskede, at sjælen var i blodet. Semitterne lærte at sjælen boet i det kropslige fedt, og blandt mange grupper, var det tabu at spise animalsk fedt. Hovedjæger jagt var en metode til at fange en fjendes sjæl, ligesom skalpering var. I seneste tider er øjnene blevet betragtet som sjælens vinduer.

De, der holdt doktrinen om tre eller fire sjæle mente, at tabet af en eneste sjæl betød ubehag, to sygdom, tre dødsfald. En sjæl boede i udåndingsluften, en i hovedet, en i håret og en i hjertet. De syge blev rådet til at slentre rundt i det fri med håb om at generobre deres forvildede sjæle. De vigtigste medicinmænd kunne ombytte den syge sjæl fra en syg person med en ny, den "nye fødsel."

Badonans børn udviklede en tro på to sjæle, åndedrættet og skyggen. De tidlige Noditiske racer betragtede mennesket som bestående af to personer, sjæl og legeme. Denne filosofi om menneskets eksistens blev senere afspejlet i det græske synspunkt. Grækerne selv troede på tre sjæle; vækstsjælen boede i maven, dyr sjælen i hjertet og den intellektuelle sjæl i hovedet. Eskimoerne tror, at mennesket har tre dele: krop, sjæl og navn.

6. SPØGELSE-ÅND MILJØ

Mennesket arvede et naturligt miljø, erhvervede sig et socialt miljø, og forestillede sig et spøgelses miljø. Staten er menneskets reaktion på dets naturlige miljø, hjemmet på dets sociale miljø og kirken på dets illusoriske spøgelsesmiljø.

Meget tidligt i menneskehedens historie var den generelle tro på virkeligheden i den imaginære verden af spøgelser og ånder, og denne nye fantasiånderverden blev en magt i primitive samfund. Fremkomsten af denne nye faktor i menneskelig tænkning og adfærd modificerede for alt fremtid hele menneskehedens mentale og moralske liv.

Ind i denne store forudsætning af illusion og uvidenhed, har menneskets dødsangst samlet alt efterfølgende overtro og religion blandt primitive folkeslag. Det var menneskets eneste religion op til åbenbaringstiderne, og i dag har mange af verdens racer kun denne rå religions evolution.

Som evolutionen skred frem, blev held og lykke forbundet med godt humør og uheld med onde ånder. Ubehaget ved tvungen tilpasning til skiftende miljø blev betragtet som sygt held, et udtryk for åndespøgelsesernes mishag. Fra sin medfødte tilbødelles trang og hans misforståelse af chance udviklede de primitive mennesker langsomt religionen. Det civiliserede menneske tilrettelægger ordninger for forsikring for at overvinde disse tilfældigheder. Moderne videnskab sætter en aktuar med matematiske beregninger i stedet for fiktive ånder og finurlige guder.

Hver generation smiler af sine forfædres tåbelige overtro, samtidig som den går og underholder de fejlslutninger af egen tanke og tilbødelse, som vil give anledning til yderligere at smile af de oplyste efterkommere.

Men til sidst var det primitive menneskes sind besat med tanker, som oversteg alle dets iboende biologiske drifter; til sidst var mennesket ved at udvikle en levemåde, som var baseret på noget mere end en reaktion på materielle stimuli. Begyndelsen på en primitiv filosofisk livsholdning var ved at opstå. En overnaturlig levestandard var på vej til at fremkomme, for hvis åndespøgelset i sin vrede bragte uheld og ved godt humør held, så måtte menneskelig adfærd reguleres i overensstemmelse hermed. Begrebet rigtigt og forkert havde omsider udviklet sig; og alt dette længe inden nogen åbenbaring havde fundet sted på jorden.

Med fremkomsten af disse begreber, begyndte den lange og uøkonomiske kamp for at formilde de stadigt utilfredse ånder, den slavisk trældom til den evolutionære religiøse frygt, dette lange spild af menneskelig indsats på grave, templer, ofringer og præstedømmer. Det var en forfærdelig og frygtelig pris at betale, men det var det værd alt hvad det kostede, for mennesket opnåede derigennem en naturlig bevidsthed om hvad der er relativt rigtigt og forkert; menneskelig etik blev født!

7. DEN PRIMITIVE RELIGIONS FUNKTION

Den vilde følte, at han havde behov for forsikring, og han var derfor villigt til at betalte sine byrdefulde præmier af frygt, overtro, skræk og præstegaver for sin magiske forsikring mod uheld. Den primitive religion var simpelthen betaling af præmier på forsikring mod farerne ved skovene; civiliserede mennesker betaler materielle præmier mod arbejdsulykker og risikoen for nutidens livsstil.

Det moderne samfund fjernede forsikringsvirksomheden fra præsternes og religionens ansvarsområde, til økonomiens område. Religionen beskæftiger sig i stigende grad med forsikring af livet hinsides graven. Moderne mennesker, i hvert fald dem, der tænker, betaler ikke længere uøkonomiske præmier for at kontrollere held. Religion er langsomt stigende til højere filosofiske niveauer i modsætning til sin tidligere funktion som et arrangement som forsikring mod uheld.

Men disse fortidens ideer om religion forhindrede menneskene i at blive fatalistiske og håbløst pessimistiske; de troede, i det mindste at de kunne gøre noget for at påvirke skæbnen. Den religion som byggede på frygten for spøgelse påvirkede menneskenes sind, til at regulere deres adfærd, at der var en overmateriel verden, som var i kontrol over menneskets skæbne.

Moderne civiliserede racer er netop lige nu ved at forlade frygten for spøgelse som en forklaring af held og tilværelsens banale uligheder. Menneskeheden er ved at opnå frigørelse fra slaveriet af spøgelsesånder som forklaring på uheld. Samtidigt som menneskene opgiver den fejlagtige doktrin om en åndeårsag til livets omskifteligheder, udviser de en overraskende vilje til at acceptere en næsten lige så fejlagtig doktrin, der byder dem at tilskrive alle menneskelige uligheder til politisk tilpasningsproblemer, social uretfærdighed, og industriel konkurrence. Ny lovgivning, stigende filantropi, og mere industriel reorganisering, er imidlertid ikke, hvor gode de end er i sig selv, de faktiske forhold der er knyttet til fødsel og de tilfældige begivenheder, der hører til livet. Kun forståelse af fakta og klog manipulation indenfor naturlovene vil gøre det muligt for mennesker til at få, hvad det ønsker, og undgå, hvad det ikke ønsker. Videnskabelig viden, der fører til den videnskabelige indsats, er den eneste modgift mod såkaldte utilsigtede dårligdomme.

Industri, krig, slaveri og civil regering opstod som reaktion på den sociale evolution af mennesket i sit naturlige miljø. Religionen er på samme måde opstået som en reaktion på den indbildte spøgelsesverdens illusoriske miljø. Religionen var en evolutionær udvikling af selvopretholdelsen, og den har fungeret, uanset at den oprindeligt var baseret på en misforståelse og aldeles ulogisk.

Den primitive religion forberedte, gennem den magtfulde falske frygt, jorden af det menneskelige sind, for frigivelse af ægte åndelig kraft af overnaturlig oprindelse, Tankeretteren. De guddommelige Rettere har lige siden arbejdet for at forvandle frygt for Gud til Guds kærlighed. Evolutionen kan være langsom, men den er ufejlbarligt effektiv.

[Præsenteret af en Lysende Aftenstjerne i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 87

SPØGELSESKULTERNE

SPØGELSESKULTEN udviklede sig som en modvægt til farerne ved uheld; dens primitive religiøse skikke var resultatet af angsten for uheld og den overdrevne frygt for de døde. Ingen af disse tidlige religioner havde noget som helst at gøre med anerkendelse af Guddommen eller ærbødighed for det overmenneskelige; dens ritualer var for det meste negative, designet til at undgå, fordrive, eller tvinge spøgelse. Spøgelseskulten var intet mere eller mindre end en forsikring mod katastrofer; det havde intet at gøre med investeringer for højere og fremtidige afkast.

Mennesket har haft en lang og bitter kamp med spøgelseskulten. Intet i menneskets historie har forårsaget mere medlidenhed end dette billede af menneskets elendige slaveri af frygt for spøgelsesånder. Med fremkomsten af denne selvsamme frygt startede menneskeheden på den religiøse udviklingens vej opad. Menneskets fantasi kastede los fra jegets strande og kommer ikke igen til at finde en ankerplads indtil det ankommer til begrebet om en sand guddom, en rigtig Gud.

1. FRYGTEN FOR SPØGELSER

Døden var frygtet, fordi døden betød befrielse af yderligere et spøgelse fra sin fysiske krop. Fortidens mennesker gjorde deres bedste for at forhindre dødsfald, for at undgå besværet med at skulle kæmpe med et nyt spøgelse. De var altid ivrige efter at formå spøgelse til at forlade dødsstedet, for at starte på rejsen til de dodes land. Spøgelse var mest frygtet af alt i den formodede overgangsperioden mellem sin fremkomst på tidspunktet for døden og dens senere afgang til spøgelsesernes hjemland, en vag og primitiv opfattelse af en pseudo himlen.

Selvom den vilde tilskrev spøgelse overnaturlige kræfter, tænkte han næppe, at de havde en overnaturlig intelligens. Mange tricks og kneb blev praktiseret i et forsøg på at narre og bedrage spøgelse. Civiliserede mennesker sætter stadig megen tro til håbet om, at en ydre manifestation af fromhed på en eller anden måde vil lykkes at bedrage endda en alvidende guddom.

De primitive mennesker frygtede sygdom, fordi de havde bemærket, at det ofte var et forvarsel om døden. Hvis stammens medicinmænd ikke lykkedes at helbrede en lidende person, blev den syge normalt fjernet fra familiens hytte, blev taget til en mindre én eller efterladt i fri luft for at dø alene. Et hus, hvor døden havde fundet sted var normalt ødelagt; hvis ikke, blev det altid undgået, og denne frygt forhindrede fortidens mennesker fra bygning af faste boliger. Det forhindrede også etableringen af permanente landsbyer og byer.

De vilde sad oppe hele natten og talte, når et medlem af klanen døde; de frygtede at de også ville dø, hvis de faldt i søvn i nærheden af et lig. Smitten fra liget understøttede frykten for de døde, og alle folkeslag, har på et eller andet tidspunkt, udøvet omfattende rensningsceremonier til at rense en person efter kontakt med de døde. Fortidens mennesker troede, at et lig skulle have lys; et lig blev aldrig efterladt i mørke. I det tyvende århundrede, er stearinlys stadig tændt i døds værelset, og mennesker sidder stadig med de døde. Det såkaldte civiliserede menneske har næppe endnu helt elimineret frykten for døde kroppe fra sin livsfilosofi.

Trods al denne frygt, forsøger mennesket stadig at narre spøgelse. Hvis dødshytten ikke blev ødelagt, blev liget fjernet gennem et hul i væggen, aldrig gennem døren. Disse foranstaltninger blev truffet for at forvirre spøgelse, for at forhindre, at det blev hængende, og for at forsikre sig mod dets tilbagevendende. De sørgende vendte også tilbage fra begravelse af en anden vej, for at spøgelse ikke skulle følge med. Tilbagegang og snesevis af andre taktikker blev praktiseret for at sikre, at spøgelse ikke ville vende tilbage fra graven. Kønnene udvekslede ofte tøj for at narre

spøgelset. Sørgedragter var skabt til at skjule de overlevende; senere, for at vise respekt for de døde og dermed formilde spøgelserne.

2. SPØGELSERNES FORMILDELSE

I religionen forekom det negative aktivitetsprogram for formildelse af spøgelser længe før det positive program, der søgte at underkaste og påkalde ånderne. Menneskets tilbedelse fik sit første udtryk i handlinger som vedrørte forsvarets, ikke ærbødighedens område. Nutidens mennesker finder det klogt at forsikre sig mod brand; tilsvarende fandt den vilde det klogt at skaffe sig en forsikring mod uheld forårsaget af spøgelser. Forsøget på at sikre denne beskyttelse udgjorde spøgelseseskultens praksis og ritualer.

Engang troede mennesket, at et spøgelses store ønske var at blive hurtigt "lagt", så det kunne fortsætte uforstyrret til de dødes land. Enhver fejl i udførelse eller en forsømmelse forårsaget af de levende i ritualet med at lægge spøgelse til ro var sikker på at forsinke dets fremskridt til de dødes land. Dette mente man var ubehageligt for spøgelse, og et vredt spøgelse blev antaget til at være en kilde til elendighed, ulykke og ulykkelighed.

Begravelseshandlingen opstod i menneskets forsøg på at fremkalde spøgelses sjæl til at begive sig til sit fremtidige hjem, og ligprædiken blev oprindeligt anset til at instruere det nye spøgelse, hvordan man kommer dertil. Det var skik at give mad og tøj til spøgelses rejse, og disse artikler blev placeret i eller i nærheden af graven. Den vilde mente, at det krævede fra tre dage til et år at "lægge spøgelse" - for at få det væk fra omegnen af graven. Eskimoerne mener stadig, at sjælen bliver med kroppen i tre dage.

Tavshed eller sorg blev observeret efter et dødsfald, så spøgelse ikke ville blive trukket hjem. Selvtortur - at påføre kroppen sår - var en almindelig form for sorg. Mange avancerede lærere forsøgte at stoppe denne skik, men de mislykkedes. Faste og andre former for selvfornægtelse blev anset for at være en fryd for de spøgelser, der tog glæde i de levendes ubehag under overgangsperioden, når de sneg sig omkring før deres faktiske afgang til de dødes land.

Lange og hyppige uaktive sørgeperioder var en af de store hindringer for civilisationens fremskridt. Uger og endda måneder blev bogstaveligt spildt hvert år i denne uproduktive og ubrugelig sorg. Den kendsgerning, at professionelle sørgende blev hyret til begravelse lejligheder viser, at sorg var et ritual, ikke et tegn på sorg. Nutiden kan begræde de døde af respekt og på grund af dødsfald, men fortidens mennesker gjorde dette på grund af *frygt*.

De dødes navne blev aldrig sagt. Faktisk blev de ofte fjernet fra sproget. Disse navne blev tabu, og på denne måde blev sproget konstant forringet. Dette førte i sidste ende til en mangedobling af symbolsk talemåde og metaforer, såsom "navnet eller den dag man aldrig nævner."

Fortidens mennesker var så ivrige efter at slippe af med et spøgelse, så de tilbød det alt, hvad det kunne ønske sig i livet. Spøgelserne ønskede hustruer og tjenere. En velhavende vild forventede, at mindst én af slave kone ville blive levende begravet ved hans død. Senere blev det skik for enken til at begå selvmord på sin mands grav. Når et barn døde, blev moderen, tante eller bedstemor ofte kvalt, for at et voksent spøgelse kunne ledsage og tage vare for barnespøgelse. De, der derved opgav deres liv gjorde dette villigt. Hvis de havde forbrudt sig i strid med skikken, og forblevet i live så havde deres frygt for spøgelses vrede sikkert berøvet deres liv de få fornøjelser som disse primitive mennesker nød.

Det var almindeligt at dræbe et stort antal undersåtter til at ledsage en død høvding; slaver blev dræbt, når deres herre døde, så de kunne tjene ham i spøgelsesland. De indfødte på Borneo giver stadig en kurer følgesvend; en slave er gennemboret med et spyd til at gøre spøgelsesrejsen sammen med sin afdøde mester. Myrdede personers spøgelser menes at være glad for at få spøgelser fra deres mordere som slaver. Dette begreb motiverede mennesker til at blive hovedjæger.

Spøgelser nød angiveligt duften af mad; ofringer af mad til begravelsesfester fandt engang sted over hele verden. Den primitives form for at sige borbøn var, før de spiste, at smide lidt af fødevarerne ind i ilden med det formål at formilde ånderne, mens man mumlede en magisk formel.

De døde skulle anvende spøgelserne fra de redskaber og våben, der havde tilhørt dem i livet. Ved at brække et objekt

var at "dræbe det," og dermed frigive dets spøgelse til at rejse til tjeneste i spøgelsesland. Ejendele blev også ofret enten ved brænding eller nedgravning. Fortidens begravelsesaffald var enormt. Senere racer lavede papirmodeller og erstattede de virkelige objekter og personer med tegninger ved disse dødsoffer. Det var et stort fremskridt i civilisationen, når de pårørendes arveret erstattede afbrænding og nedgravning af ejendom. Irokeserindianerne gennemførte mange reformer i begravelsesaffaldet. Denne bevarelse af ejendom gjorde det muligt for dem at blive den mest magtfulde af de nordlige røde mennesker. Det moderne menneske antages ikke at være bange for spøgelser, men skikken er stærk, og meget jordisk rigdom forbruges stadig på begravelsesritualer og dødsceremonier.

3. TILBEDELSE AF FORFÆDRENE

Spøgelseskultens fortsatte udvikling gjorde forfædre tilbedelsen uundgåelig, da det blev bindeleddet mellem almindelige spøgelser og de højere ånder, de udviklende guder. De tidligste guder var simpelthen forherligede afdøde mennesker.

Tilbedelse af forfædre var oprindeligt mere en frygt end en tilbedelse, men sådanne overbevisninger bidrog absolut til yderligere spredning af spøgelsesfrygt og tilbedelse. Tilhængere af de tidlige forfædre og spøgelseskulter var endda bange for at gabe, for at et ondsindet spøgelse ville indtage deres kroppe på et sådant tidspunkt.

Skikken med at adoptere børn opstod for at sikre, at der var nogen som ville foretage ofre efter døden for fred og fremgang for sjælen. Den vilde levede i frygt for sine medmenneskers spøgelser og brugte sin fritid på planlægning af en sikker rejse for sit eget spøgelse efter døden.

De fleste stammer indførte mindst en gang om året en alle sjæles fest. Romerne havde hvert år tolv spøgelsesfester og ledsagende ceremonier. Halvdelen af årets dage var dedikeret til en slags ceremoni forbundet med disse gamle kulturer. En romersk kejser forsøgte at reformere denne praksis ved at reducere antallet af festdage til 135 om året.

Spøgelseskulten gennemgik en konstant udvikling. Da man begyndte at forestille sig at spøgelserne passerer fra den ufuldstændige til den højere fase af eksistens, så udviklede kulten sig til sidst videre til tilbedelsen af ånder, og selv guder. Uanset at stammer og racer havde varierende tro på mere avancerede ånder, troede de alle en gang på spøgelser.

4. GODE OG ONDE ÅNDESPØGELSER

Frygten for spøgelser var den oprindelige kilde til al religion i verden; og for tidsaldre klyngede mange stammer sig til den gamle tro på en klasse af spøgelser. De lærte, at mennesket havde held og lykke, når spøgelse var glad, uheld, da det blev vredt.

Når kulten som var baseret på frygten for spøgelser udviklede sig, opstod anerkendelsen af højere typer for ånder, ånder, der ikke tydeligt kunne identificeres med noget enkelt menneske. De var graduerede eller forherliget spøgelser, der havde udviklet sig ud over spøgelseslandets område til de højere riger af åndelandet.

Begrebet om to slags åndes spøgelser spredte sig langsom, men sikker over hele verden. Denne nye dualistiske spiritisme behøvede ikke at sprede sig fra stamme til stamme; den opstod uafhængigt over hele verden. En idé evne til at påvirke det ekspanderende evolutionære sind, er ikke afhængig af hvor realistisk eller fornuftig ideen er, men snarere, i dens *livagtighed* og hvor klar og let den er for en verdensomspændende anvendelse.

Stadig senere skabte mennesket i sin fantasi opfattelsen af både gode og dårlige overnaturlige kræfter; nogle spøgelser udviklede sig aldrig til niveauet af godt humør. Den tidlige monistiske spiritisme i form af frygt for spøgelser udviklede sig gradvist til en dobbelt spiritisme, et nyt koncept om den usynlige kontrol over de jordiske anliggender. Tanken om at held og uheld blev anset som havende hver deres respektive overvågere. Af disse to klasser, blev den gruppe, der bragte uheld betragtet som værende den mere aktive og mest talrige.

Da læren om gode og dårlige ånder endelig var modnet, blev det den mest udbredte og vedvarende af alle religiøse overbevisninger. Denne dualisme repræsenterede et stort religionsfilosofisk fremskridt, fordi det gav mennesket en mulighed for at finde en forklaring på både held og uheld, mens man på samme tid troede på væsener, der stod over de dødelige, der til en vis grad var konsekvente i deres adfærd. Man kunne forvente, at ånderne enten var gode eller onde;

de var ikke længere tænkt som værende helt så lunefulde som man havde forestillet sig de tidligste spøgelse i henhold til den monistiske spiritisme i de fleste primitive religioner. Mennesket var omsider i stand til at forestille sig overjordiske kræfter, der var konsekvent i deres adfærd, og dette var en af de mest betydningsfulde opdagelser af sandhed i hele religionsudviklingens historie og i den menneskelige filosofis udvidelse.

Den evolutionære religion har dog betalt en frygtelig pris for den dualistiske spiritismes begreber. Menneskets tidligste filosofi var i stand til at forene åndens uforanderlighed med den omskiftelige verdslige lykke kun ved at postulere to slags ånder, en god og den anden ond. Selvom denne tro gjorde det muligt for mennesket at forene chancens omskiftelser med begrebet om uforanderlige overjordiske kræfter, har denne doktrin siden gjort det vanskeligt for religionsudøvere at fatte den kosmiske enhed. De evolutionære religions guder er i almindelighed blevet modarbejdet af mørkets kræfter.

Tragedien i alt dette ligger i det faktum, at når disse ideer slog rod i primitive menneskers sind, var der faktisk ingen dårlige eller disharmoniske ånder i hele verden. En sådan uheldig situation udviklede sig ikke før efter Caligastias oprør og varede kun indtil den første pinse. Opfattelsen af godt og ondt som kosmiske lige store mængder, er endnu i det tyvende århundrede, meget levende i menneskets filosofi. De fleste af verdens religioner bærer stadig dette kulturelle modermærke fra de længst forsvundne tider, hvor spøgelseskulterne opstod.

5. DEN UDVIKLENDE SPØGELSESKULT

Det primitive menneske mente at ånderne og spøgelser have næsten ubegrænsede rettigheder, men ingen pligter; ånderne var tænkt til at betragte mennesket som havende mangfoldige opgaver, men ingen rettigheder. Ånderne mentes at se ned på mennesket som hele tiden undlod at udføre deres åndelige opgaver. Menneskeheden havde den generelle opfattelse at spøgelser krævede en kontinuerlig hyldest i form af tjenester som prisen for ikke at blande sig i menneskelige anliggender, og det mindst uheld blev tillagt spøgelsesaktiviteter. De tidlige mennesker var så bange for at overse nogen ærbødighed, der tilkom guderne, at efter at de havde ofret til alle kendte ånder, for sikkerheds skyld gjorde det endnu engang til de "ukendte guder."

Nu efterfulgtes den simple spøgelseskult af de skikke som hører til de mere avancerede og relativt komplekse åndespøgelseskulter, tjeneste og tilbedelse af de højere ånder, som de har udviklet sig i menneskets primitive fantasi. Den religiøse ceremoniel skal holde trit med åndernes evolution og fremskridt. Den udvidede kult var kunsten af selvopretholdelse praktiseret i forhold til troen på overnaturlige væsener, ens egen selvjustering tilpasset åndens miljø. De produktionsøkonomiske og militære organisationer var justeringer til naturlige og sociale miljøer. Ligesom ægteskabet opstod for at imødekomme kravene fra de 2 køn, så udviklede den religiøse organisation sig som reaktion på troen på højere åndelige kræfter og åndelige væsener. Religion repræsenterer menneskets tilpasning til sine illusioner om chancens mysterium. Frygten for ånder og efterfølgende tilbedelse af dem blev vedtaget som forsikring mod ulykke, som fremgangs forsikring.

Den vilde forestillede sig, at de gode ånder passede deres egne sager og kun krævede lidt fra mennesker. Det er de dårlige spøgelser og ånder, der skal holdes i godt humør. Derfor var de primitive folkeslag mere opmærksomme på deres ondsindede spøgelser end deres godartede ånder.

Menneskets fremgang blev antaget at være særligt provokerende for misundelse hos onde ånder, og deres måde at hævne sig på var at slå igen gennem en menneskelig repræsentant og gennem det *onde øje*s metode. Denne fase af kulten, som havde at gøre med undgåelse af ånder var meget bekymret over rænkespil fra det onde øje. Frygten for det var næsten spredt over hele verden. Smukke kvinder blev tilsløret for at beskytte dem mod det onde øje; efterfølgende anvendes denne praksis af mange kvinder, der ønskede at blive betragtet som smukke. På grund af denne frygt for onde ånder var børn sjældent ude efter mørkets frembrud, og fortidens bønner indeholdt altid anmodningen, "fri os fra det onde øje."

Koransen indeholder et helt kapitel om det onde øje og magiske trylleformularer, og jøderne troede fuldt ud på dem. Hele den falliske kult voksede op som et forsvar mod det onde øje. Man mente, at kønsorganerne var den eneste fetich, som kunne gøre det magtesløs. Det onde øje gav oprindelse til den første overtro om mærkning af børn før fødslen, modermærke, og kulten var på et tidspunkt så godt som universel.

Misundelse er en dybtliggende menneskeligt træk; derfor tilskrev de primitive mennesker selv denne egenskab til deres første guder. Da mennesket tidligere havde snydt spøgelse, begyndte det også snart at bedrage ånderne. Han sagde: "Hvis ånderne er jaloux på vores skønhed og velstand, vi vil skæmme os selv og nedgøre vores succes." Fortidens ydmyghed var derfor ikke en selvfornægtelse, men snarere et forsøg på at forpurre og bedrage misundelige ånder.

Metoden blev indført, for at forhindre, ånderne i at blive jaloux på menneskelig velstand ved at dygne bebrejdelser på nogle heldige eller meget elsket ting eller person. Skikken med at nedgøre flatterende udsagn om sig selv eller familie havde sin oprindelse på denne måde, og den udviklede sig i sidste ende til civiliserede beskedenhed, tilbageholdenhed og høflighed. I overensstemmelse med samme motiv, blev det mode at se grim ud. Skønhed vakte misundelse hos ånderne; det vidnede om syndigt stolthed hos mennesket. Den vilde søgte efter et grimt navn. Dette kultræk var et stor handicap for udviklingen af kunst, og det holdt længe verden dyster og grim.

Under åndekulten, var livet i bedste fald et hasardspil, et resultat af åndekontrollen. Ens fremtid var ikke et resultat af indsatsen, arbejdsydelse, eller talent undtagen som de kunne blive udnyttet til at påvirke ånderne. Ceremonierne til at formilde ånderne udgjorde en tung byrde og gjorde livet kedelige og næsten uudholdelig. Fra tidsalder til tidsalder og fra generation til generation, har det ene folkeslag efter det andet forsøgt at forbedre denne super spøgelsesdoktrin, men ingen generation har nogensinde vovet endnu helt at afvise den.

Åndernes hensigt og vilje blev undersøgt ved hjælp af varsler, orakler, og skilte. Disse åndelige budskaber blev fortolket ved hjælp af forudsigelser, spådomskunst, magi, prøvelser og astrologi. Hele kulten var et system, der skal formilde, tilfredsstille, og købe sig fri fra ånderne gennem denne forklædte bestikkelse.

Således voksede der en ny og udvidet verdensfilosofi op som består i:

1. *Pligt* - de ting, der skal gøres for at holde ånderne positivt, eller i det mindste neutral.
2. *Ret* - den korrekte adfærd og ceremonier designet til at vinde ånderne aktivt til ens interesser.
3. *Sandhed* - den korrekte forståelse af og holdning til ånderne og dermed også til liv og død.

Det var ikke blot af nysgerrighed, at fortidens mennesker søgte at kende fremtiden; de ønskede at undgå uheld. Forudsigelser var simpelthen et forsøg på at undgå besværligheder. I disse tider, blev drømme betragtet som profetisk, mens alt, der afveg ud over det sædvanlige blev betragtet som et varsel. Selv i dag er de civiliserede racer forbandet med troen på tegn, symboler og andre overtroiske rester fra fortidens udviklende spøgelseskult. Langsomt, meget langsomt, er mennesket ved at opgive disse metoder, hvormed de gradvist og møjsommeligt har hævet sig op på livets evolutionære skala.

6. TVANG OG EXORCISME

Så længe mennesker kun troede på spøgelse, var det religiøse ritual mere personligt, mindre organiseret, men anerkendelse af højere ånder nødvendiggjorde anvendelse af "højere åndelige metoder" i kontakten med dem. Dette forsøg på at forbedre og udvikle en måde til at formilde ånden førte direkte til oprettelsen af forsvar mod ånderne. Man følte sig faktisk hjælpeløse overfor ukontrollable kræfter, der opererer i jordelivet, og denne følelse af underlegenhed drev dem til at forsøge at finde nogle kompenserende justeringer, nogle måder til at udjævne oddsene i menneskets ensidige kamp mod kosmos.

I kultens første tider, var menneskets bestræbelser på at påvirke spøgelsernes handlinger begrænset til at formilde dem, forsøg på bestikkelse til at købe sig fri fra uheld. Da udviklingen af spøgelseskulten havde udviklet begrebet om gode såvel som onde ånder, ændrede disse ceremonier sig til en mere positiv karakter, bestræbelser på at vinde held og lykke. Menneskets religion var ikke længere helt negativistisk og det stoppede heller ikke med bestræbelserne på at vinde held og lykke; mennesket begyndte snart at udtænke ordninger, hvor han kunne tvinge ånden til samarbejde. Religionsudøveren er ikke længere forsvarsløs overfor de uophørlige krav fra åndelige fantasmer af hans egen skabelse; den vilde er begyndt at opfinde våben, hvormed han kan tvinge ånderne til at handle og tvinge dem til at hjælpe sig.

Menneskets første bestræbelser på forsvar var rettet mod spøgelse. Som tiderne gik, begyndte de levende at udtænke metoder til at modstå de døde. Mange fremgangsmåder blev udviklet til at skræmme spøgelse og jage dem væk, blandt hvilke kan nævnes følgende:

1. At hugge hovedet af og binde kroppen i graven.
2. At stene dødshuset.
3. At kastrere liget eller brække dets ben.
4. At begrave under sten, en oprindelse af den moderne gravsten.
5. At kremere, en senere tids opfindelse for at undgå besvær med spøgelse.
6. At kaste kroppen i havet.
7. At udsætte kroppen til at blive spist af vilde dyr.

Spøgelse antages at blive forstyrret og bange for støj; for råb, for klokker og trommer drev dem bort fra de levende; og disse gamle metoder er stadig på mode i at "våge" for de døde. Ildelugtende sammenblandinger blev udnyttet til at fordrive uvelkomne ånder. Hæslige statuer af ånderne blev konstrueret således, at de ville flygte i hast, når de så sig selv. Man troede, at hunde kunne opdage ånder som nærmere sig, og at de gav advarsel ved at hyle; at haner ville gale, når de var i nærheden. Brugen af en hane som en vejrhane er en fortsættelse af denne overtro.

Vand blev betragtet som den bedste beskyttelse mod spøgelse. Helligt vand var bedre end alle andre former, vand, i hvilket præsterne havde vasket deres fødder. Både ild og vand mentes at udgøre uigennemtrængelige barrierer for spøgelse. Romerne bar vandet tre gange rundt om liget; selv i det tyvende århundrede stænkes kroppen med vievand, og håndvask på kirtegården er stadig et jødisk ritual. Dåben var en funktion i et senere vandritual; og badning var en tidlig religiøs ceremoni. Først i den seneste tid er badning blevet en sanitær praksis.

Mennesket var ikke tilfreds med at tøjle spøgelse; gennem religiøse ritualer og andre former for praksis, forsøgte det hurtigt at tvinge ånderne til aktivitet. Besværgelser var at bruge én ånd til at beherske eller fordrive en anden ånd, og disse metoder blev også brugt til at skræmme spøgelse og ånder. Den dualistiske spiritisme opfattelse af gode og onde kræfter gav mennesket rig mulighed for at forsøge at sætte den ene ånd op mod den anden, for hvis en magtfuld mand kunne besejre en svagere, så kunne en stærk ånd sikkert beherske et ringere spøgelse. Den primitives forbandelse var en nødvendig praksis, der havde til formål at imponere mindre ånder. Senere udvidede denne skik til at omfatte opgørelser af forbandelser over fjender.

Længe troede man, at hvis man vende tilbage til anvendelsen af de mere gamle skikke så kunne ånderne og halvguder blive tvunget til ønskelig handling. Det moderne menneske gør sig skyldig i den samme procedure. I tiltaler hinanden med et fælles, dagligdags sprog, men når I giver jer hen i bøn, tager I den ældre stil som en tidligere generation anvendte, den såkaldte højtidelig stil.

Denne doktrin forklarer også mange religiøse rituelle tilbagefald af seksuel karakter, såsom tempelprostitution. Disse former for tilbagevenden til primitive skikke blev anset for at være en sikker beskyttelse mod mange ulykker. Blandt disse enfoldige mennesker var alle sådanne processer helt fri fra det moderne menneske ville kalde promiskuitet.

Derefter kom brugen af rituelle løfter, snart efterfulgt af religiøse løfter og hellige eder. De fleste af disse eder var ledsaget af selvtortur og selvlemlæstelse; senere, ved faste og bøn. Selvfornægtelse blev efterfølgende betragtet som en sikker form for tvang; dette galt i særdeleshed i tilfældet med hensyn til seksualdriftens undertrykkelse. Således udviklede primitive menneske tidligt en udpræget nøjsomhed i deres religiøse øvelser, en tro på effektiviteten af selvtortur og selvfornægtelse, som ritualer, der kunne tvinge de uvillige ånder til at reagere positivt over for alle sådanne lidelser og afsavn.

Moderne mennesker forsøger ikke længere åbenlyst at tvinge ånderne, selvom det stadig har en tendens til at forhandle

med Guddommen. Alligevel sværger det stadig, banker på træ, krydser fingrene og udtaler nogle forslidte udtryk efter et nys; som var det en magisk formel.

7. KULTISMENS NATUR

Kulten som en form for social organisation bestod fordi den gav en symbolik for bevarelse og stimulering af moralske følelser og religiøse loyaliteter. Kulten voksede ud af traditionerne i "gamle familier", og blev foreviget som en etableret institution; alle familier har en form for kult. Ethvert inspirerende ideal griber for nogle bevarende symbolisme - søger efter en metode til at manifestere sig kulturelt, der sikrer overlevelse og øger dens realisering - og kulten opnår dette mål ved at fremme og tilfredsstille følelseslivet.

Fra civilisationens begyndelse har hver tiltalende bevægelse i social kultur eller religiøs advancement udviklet et ritual, en symbolsk ceremoniel. Jo mere dette ritual har været en ubevidst udvikling, jo stærkere har det grebet sine tilhængere. Kulten bevarede samhørigheden og tilfredsstillede følelseslivet, men den har altid været den største hindring for social genopbygning og åndelig vækst.

På trods af at kulten altid har retarderet det sociale fremskridt, er det beklageligt, at så mange moderne mennesker med tro på moralske værdier og åndelige idealer ingen tilstrækkelig symbolik har - ingen kult for gensidig støtte - ikke noget at tilhøre. Men en religiøs kult kan imidlertid ikke fremstilles; den må vokse frem. To kultgrupper bliver ikke identiske med mindre deres ritualer vilkårligt standardiseres af en autoritet.

Den tidlige kristne kult var den mest effektive, tiltalende, og bestående ritual som nogensinde er udtænkt eller udformet, men meget af dens værdi er i en videnskabelig tidsalder gået tabt ved at så mange af dens oprindelige underliggende principper er blevet ødelagt. Den kristne kult har mistet sin vitalitet af at mange af dens grundlæggende ideer er gået tabt.

I fortiden, har sandheden vokset hurtigt og ekspanderet frit, når kulten har været elastisk, og symbolikken strækbar. En kult med sandhed i overflod og en dygtig tilpasningsevne har begunstiget en hurtig social fremgang. En meningsløs kult fordærver religionen, når den forsøger at fortrænge filosofi og at slavebinde fornuften. En ægte kult vokser.

Uanset ulemperne og forhindringerne, har hver ny åbenbaring af sandhed givet anledning til en ny kult, og selv den fornyede gentagelse af Jesu religion må udvikle en ny og passende symbolik. Det moderne menneske må finde noget passende symbolisme for hans nye og ekspanderende ideer, idealer og loyaliteter. Denne forbedrede symbolik må vokse frem af et religiøst liv, af åndelig erfaring. Denne højere symbolik, der repræsenterer en højere civilisation skal grundlægges på begrebet om Gud som vor Fader og være gennemsyret af det mægtige ideal om broderskab mellem menneskerne.

De gamle kulturer var for egocentriske; den nye må være følgen af anvendt kærlighed. Den nye kult skal, ligesom det gamle, fremme følelser, tilfredsstille følelser, og fremme loyalitet; men den skal gøre mere end det: Den skal lette åndelige fremskridt, forbedre kosmiske betydninger, forøge de moralske værdier, fremme den sociale udvikling, og stimulere en høj form for personlig religiøs levevis. Den nye kult skal tilbyde de højeste mål i livet, som er både tidsmæssige og evige - både sociale og åndelige.

Ingen kult kan bestå og bidrage til udviklingen af den sociale civilisation og individuel åndelig opnåelse medmindre den er baseret på den biologiske, sociologiske og religiøse betydning af *hjemmet*. En overlevende kult skal symbolisere, hvad der er permanent i overværelse af uophørlige forandringer; den må forherlige det, som forener den stadigt skiftende sociale forvandlingens strøm. Den må erkende de sande betydninger, ophøje smukke relationer, og forherlige den sande ædelhed af gode værdier.

Men den store vanskelighed med at finde en ny og tilfredsstillende symbolik ligger i det faktum, at nutidens mennesker, som en gruppe, klynger sig til den videnskabelige holdning, tager afstand fra overtro, og afskyr uvidenhed, mens de som individer alle tørster efter det mystiske og ærer det ukendte. Ingen kult kan overleve, medmindre den rummer noget mesterligt mysterium og skjuler noget værdifuldt uopnåeligt. Den nye symbolisme må ikke kun have betydning for gruppen, men også meningsfuldt for den enkelte. Formerne for enhver brugbar symbolisme skal være således, at den

enkelte kan udføre dem på eget initiativ, og som også kan nydes sammen med sine medmennesker. Hvis den nye kult kunne være dynamisk i stedet for statisk, kan den faktisk bidrage med noget af værdi for menneskehedens fremskridt, både tidsmæssigt og åndeligt.

Men en kult - en symbolik af ritualer, slogans, eller mål - vil ikke fungere, hvis den er for kompliceret. Den må indeholde kravet efter hengivenhed, loyalitetens svar. Hver effektiv religion udvikler usvigelig en værdig symbolik, og dens tilhængere gør klogt i at forhindre, at et sådan ritual krystalliseres i lammende, fordrejede, og forstenede overfladiske ceremonier som kun kan forhindre og forsinke alle sociale, moralske og åndelige fremskridt. Ingen kult kan overleve, hvis den hæmmer den moralske vækst og undlader at fremme åndelige fremskridt. Kulten er skeletstrukturen hvor omkring den personlige åndelige oplevelse - den sande religions levende og dynamisk krop vokser.

[Præsenteret af en Lysende Aftenstjerne i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 88

FETICHER, AMULETTER OG MAGI

OPFATTELSEN om, at en ånd kan bo i en død ting, et dyr eller et menneske, er en meget gammel og ærværdig tro, der har eksisteret siden udviklingen af religionen begyndte. Denne lære om åndebesiddelse er hverken mere eller mindre end *fetichisme*. Den vilde tilbad ikke nødvendigvis fetichen; helt logisk tilbad og ærede han ånden som boede deri.

I begyndelsen troede man, at ånden i en fetich var et dødt menneskes spøgelse; senere blev det antaget, at de højere ånder opholdte sig i feticher. Så efterhånden indbefattede fetichkulten alle de primitive ideer om spøgelse, sjæle, ånder, og dæmonbesiddelse.

1. TROEN PÅ FETICHER

Det primitive menneske har altid ønsket at gøre noget ekstraordinært til en fetich; chance gav derfor anledning til mange. Et menneske er syg, der sker noget, og han får det godt. Det samme gælder for omdømmet af mange lægemidler og de chancemetoder til behandling af sygdomme. Objekter, der er forbundet med drømme var tilbøjelige til at blive omdannet til feticher. Vulkaner, men ikke bjerge blev feticher; kometer, men ikke stjerner. Fortidens mennesker betragtede stjernesud og meteorer, som specielle besøgende ånder som kom til jorden.

De første feticher var ejendommeligt markeret småsten, og lige siden har mennesket søgt efter "hellige sten"; en perlerække af perler var engang en samling af hellige sten, et batteri af amuletter. Mange stammer havde fetichsten, men få har overlevet så som Kabaen og Sconestenen. Ild og vand var også blandt de første feticher, og tilbedelse af ild, sammen med troen på vievand, overlever stadig.

Træ feticher var en senere udvikling, men blandt nogle stammer førte den vedvarende tilbedelse af naturen til troen på amuletter beboet af en slags naturånd. Når planter og frugter blev feticher, var de tabu som fødevarer. Æblet var blandt de første til at falde ind under denne kategori; befolkningen i Mellemøsten spiste aldrig æbler.

Hvis et dyr spiste menneskekød, blev det en fetich. På denne måde kom hunden til at være det hellige dyr af Parserne. Hvis fetichen er et dyr, og spøgelse har sin faste bopæl i dyret, så kan fetichisme indvirke på reinkarnationstanken. På mange måder misundte de vilde dyrene; de følte sig ikke overlegen i forhold til dem, og blev ofte navngivet efter deres favoritdyr.

Når dyr blev feticher, blev det tabu at spise kødet af fetichdyret. Aber og marekatte, på grund af deres lighed med mennesket, blev tidligt fetichdyr; senere blev slanger, fugle og svin også tilsvarende betragtet. På et tidspunkt var koen en fetich, mælken bliver tabu, mens ekskrementerne var højt ansete. Slangen blev æret i Palæstina, især af fønikerne, der sammen med jøderne, anså den for at være talerør for onde ånder. Selv mange nutidige mennesker tror på krybdyrenes magiske kraft. Fra Arabien videre gennem Indien til de røde menneskers Moqui stammens slangedans er slangen blevet æret.

Visse dage i ugen var feticher. Under lange tidsaldre er fredag blevet betragtet som en uheldig dag, og nummer tretten som et ondt tal. De heldige tal tre og syv kom fra senere åbenbaringer; fire var de primitive menneskers lykketal og stammer fra den tidlige anerkendelse af de fire verdenshjørner. Det blev anset som uheldssvanger at tælle kvæg eller andre ejendele; fortidens mennesker modsatte sig altid en folketælling, "nummerering af folket."

De primitive tiders mennesker gjorde ikke nogen urimelig fetich ud af seksuallivet; den reproduktive funktion fik kun en

begrænset mængde opmærksomhed. Den vilde havde en naturlig, og ikke en uanstændig eller liderlig følelse.

Spyt var en potent fetich; djævlene kunne blive drevet ud ved at spytte på en person. Når en ældre eller overordnet person spyttede på en, var dette det højeste kompliment. Dele af det menneskelige legeme blev betragtet som potentielle feticher, især hår og negle. Høvdingernes lange voksende fingernegle blev højt værdsat, og afpudset heraf var en kraftfuld fetich. Troen på kranie feticher udgør meget af senere dages hovedskalpe jagt. Navlestrengen var en højt værdsat fetich; selv i dag betragtes den i Afrika. Menneskeheden's første legetøj var en bevaret navlestreng. Prydet med perler, som man ofte gjorde, var det menneskets første halskæde.

Pukkelryggede og forkrøblede børn blev betragtet som feticher; galninge blev betragtet som værende måneramte. De primitive mennesker kunne ikke skelne mellem genialitet og sindssyge; idioter blev enten slået ihjel eller æret som fetichpersonligheder. Et stigende hysteri bekræftede den populære tro på trolddom; epileptikere var ofte præster og medicinmænd. Fuldskab blev betragtet som en form for åndebesættelse; når en vild gik ud for at gå amok, satte han et blad i sit hår for at meddele, at han ikke tog ansvar for sine handlinger. Giftstoffer og rusmidler blev feticher; de blev anset for at være besat.

Mange mennesker så på genier som fetichpersonligheder besat af en klog ånd. Disse talentfulde mennesker lærte hurtigt at ty til bedrageri og svindel til fremme af deres selviske interesser. Et fetichmenneske blev anset for at være mere end menneskelig; han var guddommelig, selv ufejlbarlig. Således fik høvdinge, konger, præster, profeter og kirkelige herskere til sidst en stor magt og udøvede en ubegrænset myndighed.

2. FETICHENS UDVIKLING

Det var en formodet præference at spøgelsesforetrak at bebo nogle objekter, som havde tilhørt dem, mens de var i live i kødet. Denne tro forklarer effekten af mange moderne relikvier. Fortidens mennesker ærede altid deres leders knogler, og skeletrester af helgener og helte betragtes stadig med overtroisk ærefrygt af mange. Selv i dag, foretages der pilgrimsrejser til de store mænds grave.

Troen på relikvier er en udvækst af fortidens fetichkult. De moderne religioners relikvier udgør et forsøg på at rationalisere den vildes fetich og dermed ophøje den til en værdig og respektabel plads i de moderne religiøse systemer. Det er hedensk at tro på feticher og magi, men angiveligt i orden at godtage relikvier og mirakler.

Ildstedet - arnen - blev mere eller mindre en fetich, et helligt sted. Helligdomme og templer var i begyndelsen fetichsteder, fordi de døde blev begravet der. Hebræernes fetichhytte blev ophøjet af Moses til det sted, hvor den nærede en superfetich, den daværende eksisterende opfattelse af Guds lov. Israelitterne opgav imidlertid aldrig den ejendommelige kanaanæiske tro på stenalteret: ". Og denne sten, som jeg har sat op som en søjle, skal være Guds hus." De troede virkelig, at deres Guds ånd boede i sådanne stenaltre, som i virkeligheden var feticher.

De tidligste afbildninger blev gjort for at bevare udseendet og hukommelse af den hæderkronede døde; de var virkelig mindesmærker. Afbildningerne var en videreudvikling af fetichisme. De primitive mente, at en ceremoni for indvielse forårsagede ånden til at komme ind i billedet; ligeledes, når visse genstande blev velsignet, blev de amuletter.

Moses, i tilføjelsen til det andet bud fra det gamle Dalamatia moralkodeks, gjorde et forsøg på at styre fetichtilbedelse blandt hebræerne. Han instruerede omhyggeligt, at de ikke skulle fremstille nogen form for billede, der kunne blive indviet som en fetich. Han gjorde det klart: "Du må ikke fremstille et udskåret billede eller noget afbillede af noget, der er oppe i himmelen eller nede på jorden eller som er i vandene i jorden." Selvom denne bud forårsagede meget forsinkelse af kunsten blandt jøderne, så formindskede det fetichtilbedelsen. Moses var for klog til at forsøge pludselig at fortrænge de urgamle feticher, og han gav derfor samtykke til at sætte visse relikvier ved siden af loven i en kombination af krigsalteret og den religiøse helligdom, som var arken.

Ord blev i sidste ende feticher, især dem, der blev betragtet som Guds ord. På denne måde er mange religioners hellige bøger blevet fetichistiske fængsler som indespærrer menneskets åndelige forestillingsevne. Selv Moses forsøg på at nedbryde feticherne blev en suveræn fetich; hans bud blev senere brugt til at mistænkeliggøre kunsten og forsinke nydelsen og tilbedelse af det smukke.

I gamle dage var fetich ord med autoritet en frygtindgydende *doktrin*, den mest forfærdelige af alle tyranner, som underkuer mennesker. En læresætning som er en fetich vil få dødelige mennesker til at forråde sig selv i kløerne på snæversyn, fanatisme, overtro, intolerance, og de mest rædselsvækkende barbariske grusomheder. Den moderne respekt for visdom og sandhed er blot den seneste flugt fra den fetichskabende tendens op til tænkningens og fornuftens højere niveauer. Når det gælder de samlede fetichskrifter som besiddes af forskellige religioner, som hellige bøger, så tror man ikke kun, at det, der er i bogen er sandt, men også, at enhver sandhed er indeholdt i bogen. Hvis en af disse hellige bøger tilfældigvis nævnte at jorden er flad, så nægtede, ellers fornuftige mænd og kvinder for mange generationer, at acceptere klare beviser for, at planeten er rund.

Denne praksis med at åbne en af disse hellige bøger for at lade øjet tilfældigt falde på en passage, som efterfølgende kan bestemme vigtige livsbeslutninger eller projekter, er intet mere eller mindre end topmålet fetichisme. At aflægge en ed på en "hellig bog" eller sværge ved en ekstremt æret genstand er en form for raffineret fetichisme.

Det repræsenterer et reelt evolutionært fremskridt at gå videre fra fetich frygt for en brutal høvdinges fingernegls afpudsning til tilbedelse af en fantastisk samling af breve, love, legender, allegorier, myter, digte, og krøniker, som trods alt afspejler den rensede moralske visdom fra mange århundreder, i hvert fald op til den tid og tilfælde af at de bliver samlet som en "hellig bog."

For at ordene bliver feticher, må man betragte dem som værende inspirerede, og påkaldelse af de skrifter som formodes at være guddommeligt inspireret førte direkte til oprettelsen af kirkens autoritet, mens udviklingen af civilsamfundets former førte til fremkomsten af statens autoritet.

3. TOTEMISME

Fetichismen løb gennem alle de primitive kulturer fra den tidligste tro på hellige sten, gennem afgudsdyrkelse, kannibalisme og naturtilbedelse, til totemisme.

Totemisme er en kombination af sociale og religiøse ritualer. Oprindeligt tænkte man, at respekt for det totemdyr fra hvilken man formodede at have sin biologiske oprindelse forsikret fødevareforsyningen. Totem var på en og samme tid symboler for gruppen og deres gud. Sådant en gud var personificeringen af klanen. Totemisme var en fase af den forsøgte socialisering af en ellers personlig religion. Totem udviklede sig siden til de forskellige nutidens folks flag eller nationale symboler,

En fetich taske, en medicintaske, var en pose, som indeholder en velrenommeret sortiment af spøgelses-imprægnerede artikler, og fortidens medicinmænd tillod aldrig sin taske, symbolet på hans magt, at røre jorden. Civiliserede folk i det tyvende århundrede ser til, at deres flag, det nationale bevidstheds emblem, ligeledes aldrig rører jorden.

Insignier af præstelige og kongelige stillinger blev til sidst betragtet som feticher og den højeste statsmagt fetich har gennemgået mange udviklingsstadier, fra klaner til stammerne, fra overherredømme til suverænitet, fra totems til flag. Fetichkonger har regeret med "guddommelig ret," og mange andre offentlige styreformers har forekommet. Mennesket har også lavet en fetich for demokrati, ophøjelse og tilbedelse af de fælles menneskelige ideer, som kollektivt kaldes "den offentlige mening." Et menneskets mening, betragtet alene, anses ikke for at være meget værd, men når mange mennesker kollektivt fungerer som et demokrati, så er den samme middelmådige dom anset for at være myndigheden der afgør, hvad der er rigtigt og standarden for retfærdighed.

4. MAGI

Det civiliserede menneske angriber problemerne i de rigtige omgivelser gennem hans videnskab; den vilde forsøgte at løse de reelle problemer i en illusorisk spøgelsesomgivelse ved magi. Magien var det redskab med hvilken man manipulerede de formodede åndemgivelser hvis uendelige rænkespil forklarede det uforklarlige; Det var kunsten at opnå frivilligt samarbejde med ånderne og tvinge dem til ufrivillig åndehjælp gennem brug af feticher eller andre og mere kraftfulde ånder.

Magi, trolddom, og åndebesværgelsernes formål er dobbelt:

1. At få indsigt i fremtiden.
2. Positivt at påvirke omgivelserne.

Videnskabens formål er identiske med dem af magi. Menneskeheden skrider fremad fra magi til videnskaben, ikke ved meditation og fornuft, men snarere gennem lang erfaring, gradvist og smerteligt. Mennesket er gradvist på vej baglæns til sandheden, det begynder i fejl, fortsætter ved en fejl, og når til sidst tærsklen til sandheden. Først med den videnskabelige metodes ankomst har mennesket vendt sig fremad. Det primitive menneske måtte eksperimentere eller omkomme.

Fascinationen af fortidens overtro var moder til den senere videnskabelige nysgerrighed. Der var progressive dynamiske følelser - frygt plus nysgerrighed - i disse primitive overtro; der var en fremadrettet drivende kraft i den gamle magi. Denne overtro repræsenterede fremkomsten af menneskets ønske om at kende og kontrollere den planetariske omgivelse.

Magien fik sådan et stærkt greb om den vilde, fordi han ikke kunne forstå begrebet om en naturlig død. Den senere idé om arvesynden hjalp meget til at svække grebet af magien på den menneskelige race, idet det indebar en forklaring til den naturlige død. Der var en tid, hvor det slet ikke var ualmindeligt for ti uskyldige personer, at blive dræbt, fordi de blev antaget at være ansvarlige for en persons naturlige død. Dette er en af grundene til hvorfor fortidens folk ikke forøgede sig hurtigere, og det er stadig sandt for nogle afrikanske stammer. De anklagede personer tilstod sig normalt skyldig, selv når de ventede på døden.

Magien er naturlig for den vilde. Han mener, at en fjende faktisk kan dræbes ved at praktisere trolddom på nogle totter fra hans hår eller negle afpudsning. Slangebidets dødelighed tilskrives troldmandens magi. Vanskeligheden i bekæmpelsen af magi skyldes, at frygt kan dræbe. Primitive folkeslag var så rædselsslagne for magi, at den faktisk dræbte, og sådanne resultater var tilstrækkelige til at underbygge denne fejlagtige tro. I tilfælde af fejl, var der altid nogen plausibel forklaring; kuren for defekt magi var mere magi.

5. MAGISKE AMULETTER

Da alt som hørte til kroppen kunne blive en fetich, havde den tidligste magi at gøre med hår og negle. Hemmeligholdelse, der ledsager udskillelser fra kroppen, voksede ud af frygten for, at en fjende kunne få noget fra kroppen i sin besiddelse ville bruge det i skadelig magi; alle ekskrementer af kroppen blev derfor omhyggeligt begravet. Offentlig spytning blev afstået fra på grund af frygten for, at spyt ville blive brugt i skadelig magi; spyt var altid tildækket. Selv madrester, tøj og smykker kunne blive magiske genstande. Den vilde efterlod aldrig nogen madrester fra sit måltid på bordet. Alt dette blev gjort ud af frygt for, at ens fjender kunne bruge disse ting i magiske ritualer, og ikke fra nogen værdsættelse af hygiejnisk værdi af sådan en praksis.

Magiske amuletter blev brygget sammen fra en stor række ting: menneskekød, tigerkløer, krokodilletænder, giftplante frø, slangegift og menneskehår. Knogler af de døde var meget magiske. Selv støvet fra fodspor kunne anvendes i magi. Fortidens mennesker troende meget på kærligheds amuletter. Blod og andre former for kropslige sekreter var i stand til at sikre den magiske indflydelse af kærlighed.

Billeder skulle være effektive i magi. Afbildningerne blev foretaget, og når de behandlede syge eller raske mente man, at det havde den samme virkning på den virkelige person. Når de foretog indkøb, ville overtroiske personer tygge på et stykke hårdt træ med henblik på at blødgøre sælgerens hjerte.

Mælken fra en sort ko var meget magisk; det var sorte katte også. Vandringsstaven eller tryllestaven var magisk, sammen med trommer, klokker og knuder. Alle gamle genstande var magiske amuletter. En ny eller højere civilisations skikke blev betragtet med unåde på grund af deres angivelige onde magiske natur. Skrivning, trykning og billeder var længe således betragtet.

Det primitive menneske mente, at navne skal behandles med respekt, især gudernes navne. Navnet blev betragtet som en enhed, en indflydelse adskilt fra den fysiske personlighed; det blev agtet ligesom sjælen og skyggen. Navne blev pantsat for lån; en mand kunne ikke bruge sit navn, indtil det var blevet forløst ved tilbagebetaling af lånet. I dag underskriver man med sit navn på en veksel. En persons navn blev hurtigt vigtig i magi. Den vilde havde to navne; det vigtige ene blev betragtet som alt for helligt til at bruge ved almindelige lejligheder, derfor havde man et andet eller dagligdags navn - et kaldenavn. Han fortalte aldrig sit rigtige navn til fremmede. Hver usædvanlig begivenhed fik ham til at ændre sit navn; nogle gange var det i et forsøg på at helbrede sygdommen eller for at stoppe uheld. Den vilde kunne få et nyt navn ved at købe det fra stammehøvdingen; mennesker investere stadig i titler og grader. Blandt de mest primitive stammer, som de afrikanske buskmænd, eksisterer der ingen individuelle navne.

6. UDØVELSE AF MAGI

Magi blev praktiseret gennem brug af tryllestave, "medicin" ritual, og besværgelser, og det var sædvane for den praktiserende udøver at arbejde nøgen. Kvinder overstiger mænd i antallet af primitive tryllekunstnere. I magi, betyder "medicin" mystik, ikke behandling. Den vilde behandlede aldrig sig selv; han brugte aldrig medicin undtagen på rådgivning af specialister i magi. Voodoo-læger i det tyvende århundrede er typiske for de gamle tryllekunstnere.

Der var både en offentlig og en privat fase til magi. Det som medicinmanden, shamanen eller præsten udførte, skulle være til gavn for hele stammen. Hekse, troldmænd og tryllekunstnere udøvede privat magi, personlig og egoistisk magi, der blev brugt som tvangsforanstaltnings metode til at bringe det onde på ens fjender. Begrebet om en dualistisk spiritisme, gode og dårlige ånder, gav anledning til de senere overbevisninger i hvid og sort magi. Som religionen udviklede sig, var magi den betegnelse som blev anvendt for ånde operationer uden for ens egen kult, og det refererede også til ældre spøgelsesoverbevisninger.

Ordkombinationer, rituelle sange og besværgelser, var meget magiske. En del tidligere tiders besværgelser udviklede sig til slut til bønner. Snart begyndte imitativt magi at blive praktiseret. Bønner blev udlevet; magiske danse var intet andet end dramatiske bønner. Bønnen fortrængte efterhånden magien som en del af ofringen

Gestikulering, som er ældre end tale, var mere hellig og magisk, og mimik mentes at have en stærk magisk kraft. De røde mennesker iscenesatte ofte en bøffel dans, hvor en af deres egne ville spille en bøffel, og fik man fanget ham, sikrede dette succes i den forestående jagt. Seksuel festlighederne på første maj var simpelthen imitativt magi, en suggestiv appel til planteverdens seksuelle lidenskaber. Dukken blev først anvendt som magisk talisman af den gølge hustru.

Magi var grenen fra det evolutionære religiøse træ, som i sidste ende bar frugten af en videnskabelig tidsalder. Troen på astrologi førte til udviklingen af astronomi; troen på de vise sten førte til beherskelse af metaller, mens troen på magiske tal grundlagde videnskaben om matematik.

En verden, der var så fyldt med magiske handlinger bidrog meget til at ødelægge alle personlige ambitioner og initiativ. Frugterne af ekstra arbejdskraft eller af flid blev betragtet som magiske. Hvis en mand havde mere korn i sin mark end sin nabo, kunne han blive kaldt frem for høvdingen og anklaget for at have lokket dette ekstra korn fra den dovne naboens område. Under barbariets dage var det faktisk farligt at vide særligt meget; der var altid en chance for at blive henrettet som en sort kunstner.

Gradvist fjernede videnskaben hasardelementet fra livet. Hvis de moderne uddannelsesmetoder skulle mislykkedes, ville der være en næsten øjeblikkelig tilbagevenden til de primitive magiske trosforestillinger. Denne overtro befinder sig stadig i hovedet på mange såkaldte civiliserede mennesker. Sproget indeholder mange fossiler, der vidner om, at den menneskelige race længe har været gennemsyret af den magiske overtro, sådanne ord som tryllebundet, under en ugunstig stjerne, besættelse, inspiration, forsvinde ved et trylleslag, snedighed, fortryllende, ramt af lynet, og forbløffede. Intelligente mennesker tror stadig på held og lykke, det onde øje, og astrologi.

Ældgammel magi var den moderne videnskabs kokon, uundværlig i sin tid, men den er ikke længere til nogen nytte. Således satte den uvidende overtros fantasifoster de primitive menneskers sind i ophidselse indtil videnskabens begreber kunne blive født. I dag, befinder Urantia sig halvvejs i denne intellektuelle udvikling. Den ene halvdel af verden griber

ivrigt efter sandhedens lys og de faktiske omstændigheder i videnskabelige opdagelser, mens den anden halvdel vansmægter fanget i den gamle overtro og en slet skjult magi.

[Præsenteret af en Lysende Aftenstjerne i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 89

SYND, OFFER OG FORSONING

DET PRIMITIVE menneske betragtede sig selv som værende i gæld til ånder, som at have et stående behov for forløsning. Som de vilde så det, kunne ånderne med rette have overøst dem med meget mere uheld. Som tiden gik, udviklede dette koncept sig til læren om synd og frelse. Sjælen blev betragtet som kommende ind i verden belagt med skyld - arvesynden. Sjælen skal løskøbes; en syndebuk skal fremskaffes. Hovedjægeren, var i stand til at give en erstatning for sit eget liv, en syndebuk, ud over kultdyrkelsen af hovedskalstilbedelse.

Den vilde blev tidligt besat med forestillingen om, at ånderne får deres højeste tilfredshed fra synet af menneskelig elendighed, lidelse og ydmygelse. Til en begyndelse var mennesket kun beskæftiget med synd som de selv havde gjort, men senere blev de bekymret over undladelsessynder. Hele det efterfølgende offersystem voksede op omkring disse to idéer. Dette nye ritual havde at gøre med overholdelse af en offerceremoni for at formilde ånderne. Det primitive menneske mente, at noget specielt skulle gøres for at vinde gudernes gunst; kun en avanceret civilisation indset, at der er en konsekvent ligevægtig og godgørende Gud. Forsoning var forsikring mod umiddelbart uheld frem for investering i fremtidens lyksalighed. Ritualerne af undgåelse, eksorcisme, tvang og forsoning fusionerede alle ind i hinanden.

1. TABUET

Overholdelse af et tabu var menneskets forsøg på at undvige uheld, at holde sig fra at fornærme åndespøgelserne ved at undgå noget. Tabuerne var i begyndelsen ikke-religiøse, men de blev tidligt erhvervede spøgelse- eller åndegodkendelser, og således forstærket, blev de lovgivere og institutionsopbyggende. Tabuet er kilden til ceremonielle standarder, og stamfader til primitiv selvbeherskelse. Det var den tidligste form for samfundsregulering og i lang tid den eneste; det er stadig en grundlæggende enhed af den sociale regulative struktur.

Den respekt, som disse forbud afstedkom i den vildes sind modsvarede præcis hans frygt for de beføjelser, som der skulle håndhæve dem. Tabuer opstod først på grund af tilfældigt erfaring med uheld; senere blev de foreslået af høvdinge og shamaner - fetichmennesker, som blev anset for at være instrueret af et åndespøgelse, selv af en gud. Frygten for åndegengældelse er så stor i sindet af en primitiv, at han nogle gange dør af skræk, når han har overtrådt et tabu, og det dramatiske episode styrker enormt tabuets greb i sindet på de overlevende.

Blandt de tidligste forbud var restriktioner for bevilling af kvinder og anden ejendom. Da religionen begyndte at spille en større rolle i udviklingen af tabuer, blev alt hvad der var tabubelagt betragtet som urent, senere som uheldigt. Hebræerbrevets optegnelser er fulde af udsagn om rene og urene, hellige og uheldige ting, men deres tro i denne henseende var langt mindre besværlige og omfattende end blandt mange andre folkeslag.

De syv bud i Dalamatia og Eden, samt hebræerne ti bud, var bestemte tabuer, alle udtrykt i den samme negative form, ligesom de ældste forbud. Men de nyere lovforeskrifter blev virkelig frigørende, idet de trådte i stedet for tusindvis af tidligere eksisterende tabuer. Hvad mere er, disse senere bud lovede afgjort noget til gengæld for lydighed.

Det første mad tabu opstod i fetichisme og totemisme. Svin var helligt for fönikerne, koen til hinduerne. Egypternes tabu mod svinekød er blevet ført videre af den hebræiske og islamiske trosretning. En variant af mad tabuet var troen på, at en gravid kvinde kunne tænke så meget om en bestemt fødevarer, at barnet, når det blev født, ville være et ekko af den fødevarer. Sådanne levnedsmidler ville være tabu for barnet.

Visse metoder til at spise på blev snart tabu, og så opstod antikke og moderne bord etikette. Kastesystemer og sociale

niveauer er rudimentære rester af gamle forbud. Tabuer var højst effektive i at organisere samfundet, men de var frygtelig besværlige; det negative forbudssystem vedligeholdte ikke kun nyttige og konstruktive regler, men også forældede, forslidte og ubrugelige tabuer.

Der ville dog ikke være noget civiliseret samfund som kunne kritisere det primitive menneske, hvis ikke disse vidtstrakte og mangeartede tabuer havde været, og disse tabuet ville aldrig have været udholdt, uden de opretholdte sanktioner fra en primitiv religion. Mange af de væsentlige faktorer i menneskets evolution har været meget dyre, har kostet enorme formuer i indsatsen, offer, og selvfornægtelse, men disse resultater af selvkontrol var de virkelige trin, ad hvilken mennesket klatrede op ad civilisationens opadgående stige.

2. BEGREBET OM SYND

Frygten for chancen og rædsel for uheld drev bogstaveligt mennesket til opfindelsen af den primitive religion som formodede forsikring mod disse ulykker. Fra magi og spøgelse, udviklede religionen sig gennem ånder og feticher til tabuer. Hver primitiv stamme havde sit træ med forbudte frugter, et bogstaveligt æbletræ, men billedligt bestående af tusind grene tungt hængende med alle mulige tabuer. Og det forbudte træ sagde altid, "Du skal ikke."

Da den vildes sind udviklede sig til det punkt, hvor det forestillede sig både gode og onde ånder, og når tabuet modtog den højtidelige sanktion af den udviklende religion, så var scenen klar til en ny opfattelse af synd. Ideen om synd blev etableret over hele verden, før den åbenbarede religion nogensinde holdt sit indtog. Det var kun gennem opfattelsen om synd at den naturlige død blev logisk for det primitive sind. Synd var overtrædelse af tabu, og døden var straffen for synd.

Synden var ritual, ikke rationel; en handling, ikke en tanke. Hele dette koncept om synd blev fremmet af de resterende minder om Dilmun og dagene i et lille paradis på jorden. Traditionen med Adam og Edens gav også stof til drømmen om, at der engang havde været en "guldalder" i menneskeracernes morgenstund. Alt dette forstærkede ideerne, som senere kom til udtryk i den tro, at mennesket havde sin oprindelse i en særlig skabelse, at det startede sin karriere i fuldkommenhed, og at overtrædelse af tabuer - synd - bragte ham ned til hans senere sørgelige situation.

Den vanemæssige overtrædelse af et tabu blev en last; den primitive lov gjorde last til en forbrydelse; religionen gjorde den til en synd. Blandt de tidlige stammer var overtrædelse af et tabu en kombineret forbrydelse og synd. En ulykke, der ramte fællesskabet blev altid betragtet som straf for stammens synd. For dem, der mente, at velstand og retfærdighed gik hånd i hånd, forårsagede den tilsyneladende velstand hos den onde så meget bekymring, at det var nødvendigt at opfinde helveder for at straffe dem, der brød mod tabuerne. Antallet af sådanne steder til fremtidig afstraffelse har varieret fra en til fem.

Ideen om bekendelse og tilgivelse dukkede tidligt op i den primitive religion. Folk ville bede om tilgivelse på et offentligt møde for synder de agtede at begå den følgende uge. Bekendelsen var blot et ritual for eftergivelse af straffen, også en offentlig meddelelse om besmittelse, et ritual for at råbe "urene, urent!" Derefter fulgte alle de rituelle ordninger for rensning. Alle fortidens folk praktiserede disse meningsløse ceremonier. Mange tilsyneladende hygiejniske skikke blandt de tidlige stammer var stort set ceremonielle.

3. AFKALD OG YDMYGELSE

Afkald kom som det næste skridt i den religiøse udvikling; fasten var en almindelig skik. Snart blev det skik at give afkald på mange former for fysisk nydelse, især af seksuel karakter. FASTERITUALET var dybt rodfastet i mange gamle religioner og er overleveret til praktisk talt alle moderne teologiske tankesystemer.

Lige omkring det tidspunkt, hvor det barbariske menneske begyndte genoprettelse fra den uøkonomiske praksis med afbrænding og nedgravning af ejendom sammen med de døde, ligesom menneskeracernes økonomiske struktur begyndte at tage form, dukkede denne nye religiøse doktrin om afkald op, og titusinder af alvorlige sjæle begyndte at efterstræbe fattigdom. Ejendom blev betragtet som et åndeligt handicap. Disse forestillinger om de åndelige farer ved materielle besiddelser havde en stor udbredelse under Philos og Paulus tid, og de har markant påvirket europæisk filosofi lige siden.

Fattigdom var bare en del af ritualer af ydmygelse af kødet, som desværre blev indarbejdet i mange religioner, især kristendommens skrifter og lære. Bod er den negative form af dette ofte tåbelige forsagelsesritual. Alt dette lærte imidlertid den vilde selvkontrol, og det var et værdifuldt fremskridt i den sociale udvikling. Selvfornægtelse og selvkontrol var to af de største sociale gevinster fra den tidlige udviklingsreligion. Selvfornægtelse gav mennesket en ny livsfilosofi; den lærte mennesket kunsten at øge sin andel af livet ved at reducere nævneren i personlige krav i stedet for altid at forsøge at øge tælleren i selvsk tilfredsstillelse.

Til disse gamle ideer om selvdisciplin hørte piskning og alle mulige former for fysisk tortur. Moderkultens præster var især aktive i at undervise i den fysiske lidelses styrke, og de sætter et eksempel ved at lade sig blive kastreret. Hebræerne, hinduer og buddhister var oprigtige tilhængere af denne doktrin om fysisk ydmygelse.

Under hele fortiden forsøgte menneskene på disse måder at erhverve ekstra kreditter i selvfornægtelsesbøger som deres guder førte. Det var engang almindeligt for den person, der var under nogle følelsesmæssige pres, at aflægge løfter om selvfornægtelse og -tortur. Med tiden antog disse løfter form af kontrakter med guderne, og i den forstand repræsenterede de et reel udviklings fremskridt, at guderne skulle gøre noget konkret til gengæld for denne selvtortur og ydmygelse af kødet. Løfterne var både negative og positive. Udførelser af denne skadelige og ekstreme natur er bedst observeret i dag blandt visse grupper i Indien.

Det var kun naturligt, at dyrkelsen af afkald og ydmygelse skulle have været opmærksom på seksuel tilfredsstillelse. Afholdenhedskulten opstod som et ritual blandt soldater før en kamp. Under senere tider blev det en skik hos "helgener." Denne kult tolererede kun ægteskab som et onde mindre end utugt. Mange af verdens store religioner er blevet negativt påvirket af denne gamle kult, men ingen mere markant end kristendommen. Apostlen Paulus var en tilhænger af denne kult, og hans personlige synspunkter afspejles i læren, som han knyttede til den kristne teologi: "Det er godt for en mand ikke at røre en kvinde." "Jeg ville, at alle mennesker levede ligesom jeg." "Jeg siger derfor til de ugifte og enker, det er godt for dem, at forblive som de er, ligesom mig." Paulus vidste godt, at sådanne lærdomme ikke var en del af Jesu evangelium og hans anerkendelse af dette er illustreret ved hans erklæring: "Jeg siger dette med tilladelse og ikke som et bud." Denne kult førte Paulus til at se ned på kvinder. Det er beklageligt, at hans personlige meninger så længe har påvirket en stor verdensreligions lære. Hvis rådet fra en teltmager og lærer skulle tages bogstaveligt og generelt adlydes, så ville menneskeheden komme til en pludselig og glørværdige ende. Når en religion sammenblandes med den gamle afholdenhedskult fører dette direkte til en krig mod ægteskabet og hjemmet, selve grundlaget for samfundet og den grundlæggende institution i menneskelige fremskridt. Det er ikke underligt, at alle sådanne overbevisninger blandt de mange religioner fra forskellige folkeslag begunstiget dannelsen af cølibat præsteskab.

En dag skal mennesket lære at nyde friheden uden tilladelse, sin mad uden frås, og fornøjelse uden udskejelser. Selvfornægtelse er en bedre menneskelig politik for adfærds regulering end er ekstrem selvfornægtelse. Jesus underviste aldrig nogensinde i disse urimelige synspunkter til sine tilhængere.

4. OPRINDELSEN AF OFRING

Ofring som en del af religiøse andagter, havde ligesom mange andre tilbodelsesværdige ritualer, ingen simpel og enkelt oprindelse. Tendensen til at bøje sig for magt og kaste sig til jorden i andægtig tilbodelse i overværelse foran mysteriet er varslet af hunden, der kryber for sin herre. Det er kun ét skridt fra impulsen for tilbodelse til handlingen at ofre. Det primitive menneske målte værdien af sit offer med den smerte, det har lidt. Da tanken om ofring først fik tilknytning til den religiøse ceremoni kunne man ikke tænke sig noget offer som ikke medførte smerte. De første ofre var sådanne handlinger som at rykke håret løst, skære sig i kødet, lemlæstelser, banke sine tænder ud, og afhugge fingre. Som civilisationen avancerede, blev disse grove offerbegreber ophøjet til ritualniveauet for selvfornægtelse, askese, faste, afsavn, og den senere kristne doktrin om helliggørelse gennem sorg, lidelse og ydmygelse af kødet.

Tidligt i udviklingen af religionen eksisterede der to opfattelser om ofring: ideen om gaveofferet, som indebar en holdning af taksigelse, og skyldofferet, som omfattede ideen om forløsning. Senere er der udviklet begrebet om stedfortrædende offer.

Endnu senere forestillede mennesket sig, at hans offer, uanset hvilken slags, kunne fungere som en budbringer til guderne; det kunne være som en sød duft i guddommens næsebor. Dette førte til røgelse og andre æstetiske funktioner i offerritualer, der udviklede sig til offerfester, og disse blev med tiden mere og mere omfattende og udsmykkede.

Efterhånden som religionen udviklede sig, erstattede offerceremonier for mægling og forsoning de ældre metoder for undgåelse, beroligelse og uddrivelse af ånder.

Den tidligste idé med ofringen var, at forfædrenes ånder opkrævede en erstatning for deres neutralitet; først senere udviklede ideen om forsoning sig. Da mennesket mistede opfattelsen af menneskeslægtens evolutionære oprindelse, da traditionerne om Planetprinsens tider og Adams ophold på jorden filtreret ned gennem tiden, sprede ideen om synd og arvesynden sig vidt omkring, så at ofring for utilsigtet og personlig synd udviklede sig til læren om offer for forsoning af hele menneskeslægtens synd. Forsoningsofringen var en omfattende forsikringsordning, som endda dækkede en ukendt guds vrede og jalousi.

Omgivet af så mange følsomme ånder og griske guder, stod det primitive menneske ansigt til ansigt med sådan en hærske af kreditor guddomme, at det krævede alle præsterne, ritualer, og ofre gennem et helt liv til at klare sig ud af åndelig gæld. Læren om arvesynden, eller racemæssig skyld, satte hver person fra livets begyndelse i alvorlig gæld til åndemagterne.

Gaver og bestikkelse er givet til mennesker; men når de tilbydes til guderne, beskrives de som værende dedikeret, indviet, eller kaldes ofringer. Afkald var den negative form for forsoning; ofringer blev den positive form. Forsoningen inkluderede ros, forherligelse, smiger, og endda underholdning. Det er resterne fra disse positive skikke i fortidens forsoningskult, der udgør de moderne former for guddommelig tilbedelse. Nutidige former for tilbedelse er simpelthen ritualisering af disse gamle ofrings teknikker, der tilhørte den positive forsoning.

Dyreofringer betød meget mere for det primitive menneske, end det nogensinde kunne betyde for nutidens racer. Disse barbarer betragtede dyrene som deres faktiske og nære pårørende. Som tiden gik, blev mennesket skarpsindig i sine ofringer, ophørte med at tilbyde sine arbejdsdyr. Først ofrede han det bedste af alt, inklusivt hans tamme dyr.

Det var ikke tomt pral af en vis egyptisk hersker, da han erklærede, at han havde ofret: 113.433 slaver, 493.386 stykker kvæg, 88 både, 2756 gyldne billeder, 331.702 krukker af honning og olie, 228.380 krukker vin, 680.714 gæs, 6.744.428 brød og 5.740.352 sække majs. For at gøre dette måtte han have haft behov for at beskatte sine arbejdende undersåtter til det yderste.

Ren nødvendighed tvang til sidst disse halvvilde til at spise den materielle del af deres ofringer, siden guderne har nydt gavernes sjæl. Denne skik fik sin berettigelse under påskud af fortidens hellige måltid, en nadver tjeneste i henhold til moderne brug.

5. OFRINGER OG KANNIBALISME

De moderne idéer om den tidlige kannibalisme er helt forkerte; kannibalisme var en del af skikkene i det tidlige samfund. Selv om kannibalisme traditionelt er frygtelig for den moderne civilisation, var den en del af den sociale og religiøse struktur i det primitive samfund. Gruppeinteresser dikterede udøvelsen af kannibalisme. Den udviklede sig af nødvendighedens trang og bestod på grund af overtroens og uvidenhedens slaveri. Det var en social, økonomisk, religiøs og militær skik.

De tidlige mennesker var kannibaler; de nød menneskekød, og derfor tilbød de det som en fødevarer gave til ånderne og til deres primitive guder. Siden spøgelsesånderne blot var ændrede mennesker, og siden maden var menneskets største behov, så måtte mad ligeledes være en ånds største behov.

Kannibalisme forekom engang så godt som overalt blandt de udviklende racer. Sangikracerne var alle menneskeædere, men oprindeligt var Andoniterne det ikke, og ej heller var Noditerne og Adamiterne; ej hellere var Anditerne indtil efter de var blevet groft blandet med de evolutionære racer.

Smagen for menneskekød voksede. Efter at være blevet startet gennem sult, venskab, hævn, eller religiøst ritual, fortsatte det og blev til vanemæssig kannibalisme. Menneskespisning er opstået gennem mangel på mad, selvom dette sjældent har været den underliggende årsag. Eskimoerne og de første Andoniter var imidlertid sjældent kannibalistisk undtagen i tider med hungersnød. De røde mennesker, især i Mellemamerika, var kannibaler. Det var engang en almindelig praksis for mødre i de tider, at dræbe og spise deres egne børn for at genvinde den styrke de havde tabt i graviditetsperioden og i Queensland er det første barn stadig ofte således dræbt og ædt. I den seneste tid har mange afrikanske stammer bevidst tyet til kannibalisme som en krigsforanstaltning, en slags forskrækkelsesstrategi for at terrorisere deres naboer.

En del kannibalisme opstod, af at én højerestående slægt degenererede, men det var mest udbredt blandt de evolutionære racer. Menneskespisning kom på et tidspunkt, hvor folk oplevede intense og bitre følelser mod deres fjender. At spise menneskekød blev en del af en højtidelig hævnceremoni; man mente, at en fjendes spøgelse på denne måde, kunne destrueres eller fusioneret med den spisendes spøgelsesånd. Det var engang en udbredt tro, at troldmænd fik deres kræfter ved at spise menneskekød.

Visse grupper af menneskespisere ville kun konsumere medlemmer af deres egne stammer, en påstået åndelig indavl som skulle fremhæve stammesolidariteten. De spiste også fjender som hævn med tanken om at tilegne sig deres styrke. Det blev betragtet som en ære af en ven eller stammekollega sjæl, hvis hans krop blev spist, mens det kun var en rimelig straf for en fjende således at fortære ham. Det vilde sind gjorde ingen krav på at være konsekvent.

Blandt nogle stammer ønskede de aldrende forældre at blive spist af deres børn; blandt andre var det almindeligt at afstå fra at spise nære slægtninge; deres organer blev solgt eller byttet for andre af fremmede. Der var en betydelig handel med kvinder og børn, som var blevet opfedet til slagting. Når sygdom eller krig undladt at kontrollere befolkningen, blev overskuddet uden videre spist.

Kannibalisme er gradvist forsvundet på grund af følgende påvirkninger:

1. Det blev en fælles ceremoni, en erkendelse af det kollektive ansvar for at påføre dødsstraf på en stammekollega. Blodskylden ophører med at være en forbrydelse, når alle i samfundet deltager, har del i den. Den sidste kannibalisme i Asien var at spise de henrettede kriminelle.
2. Det er meget tidligt blevet et religiøst ritual, men stigning i spøgelsesfrygt førte ikke altid til en reduktion af menneskespisning.
3. Efterhånden udviklede kannibalisme sig til det punkt, hvor kun visse dele eller organer i kroppen blev spist, de dele som skulle indeholde sjæl eller dele af ånden. Bloddrikke blev almindeligt, og det var almindeligt at blande de "spiselige" dele af kroppen med medicin.
4. Det blev begrænset til mænd; kvinder blev forbudt at spise menneskekød.
5. Det blev siden begrænset til høvdinge, præster og shamaner.
6. Siden blev kannibalisme tabu blandt de højere stammer. Tabuet om menneskespisning opstod i Dalamatia og spredte sig langsomt over hele verden. Noditerne tilskyndede til kremering som et middel til at bekæmpe kannibalisme, da det engang var en almindelig praksis at opgrave begravet kroppe og spise dem.
7. Menneskeofring gav dødsstødet til kannibalisme. Efter at menneskekød først havde været føde for de højerestående mennesker, høvdingene, blev det til sidst forbeholdt de endnu mere højerestående ånder; og dermed satte menneskeofringer en effektivt stopper for kannibalisme, undtagen blandt de laveste stammer. Da menneskeofring var blevet almindelig praksis, blev menneskespisning tabu; menneskekød var kun føde for guderne; mennesket kunne kun spise en lille ceremoniel bid, et sakramente.

Til sidst blev det almindelig praksis, at ved ofringer at anvende dyr i stedet for mennesker, og selv blandt de mere tilbagesående stammer reducerede hundespisning stærkt menneskespisning. Hunden var det første tamme dyr og blev holdt i høj agtelse både som sådan og som føde.

6. MENNESKEOFRINGENS UDVIKLING

Menneskeofring var en indirekte følge af kannibalisme samt dens helbredelse. Formidling af åndelige ledsagere til ånde verdenen førte også til en formindskelse af menneskespisning da det aldrig var skik at spise disse ofre efter døden. Ingen racer har været fuldstændig fri for anvendelse af menneskeofring i en form og på et tidspunkt, selv om Andoniterne, Noditerne og Adamiterne var mindst afhængige af kannibalisme.

Menneskeofring har forekommet praktisk taget over hele verden; det var en del af de religiøse skikke hos kineser, hinduer, egyptere, hebræer, mesopotamier, grækere, romere, og mange andre folkeslag, selv frem til den seneste tid blandt de tilbagestående afrikanske og australske stammer. De senere amerikanske indianere havde en civilisation, der var opstået fra kannibalisme, og derfor gennemsyret af menneskeofring, især i Central- og Sydamerika. Kaldæerne var blandt de første til at opgive ofring af mennesker ved almindelige lejligheder, de ofrede dyr i stedet. For omkring to tusinde år siden introducerede en barmhjertige japansk kejser ler billeder i stedet for menneskeofringer, men det var mindre end tusind år siden, at disse menneskeofringer uddøde i Nordeuropa. Blandt visse tilbagestående stammer, fortsætter frivillige med at ofre sig, et slags religiøse eller rituelle selvmord. En shaman gav engang ordrer, at en meget respekteret gammel mand fra en bestemt stamme skulle ofres; menneskerne gjorde oprør; de nægtede at adlyde. Hvorpå den gamle mand fik sin egen søn til at tage livet af ham; de gamle troede virkelig på denne skik.

Der er ikke skrevet nogen mere tragisk og patetisk oplevelse, som skulle illustrere de hjerteskrærende kampe mellem gamle og hævdvundne religiøse skikke og de modstridende krav fra en fremrykkende civilisation, end den hebraiske fortælling om Jefta og hans eneste datter. Som det var almindelig skik, havde denne velmenende mand givet et tåbeligt løfte, han havde forhandlet med "kampens gud" og indvilget i at betale en vis pris for sejren over sine fjender. Denne pris var at tilbyde det, som først kom ud af hans hus for at møde ham, når han vendte tilbage til sit hjem. Jefta mente, at en af hans trofaste slaver ville være klar til at byde ham velkommen, men det viste sig, at hans datter og eneste barn kom ud for at byde ham velkommen hjem. Så var det, selv på dette sene tidspunkt og blandt et angiveligt civiliserede folk, at denne smukke jomfru, efter to måneder at have sørget over sin skæbne, faktisk var tilbudt som en menneskeofring af sin far, og med godkendelse af hans stammefolk. Alt dette blev gjort på trods af Moses strenge regler mod menneskeofringer. Mænd og kvinder er afhængige af at aflægge tåbelige og unødvendige løfter, og fortidens mennesker holdt alle sådanne løfter yderst helligt.

I fortiden, når en ny bygning af betydning blev startet, var det almindeligt at dræbe et menneske som et "fundament offer." Dette gav en spøgelsesånd til at våge over og beskytte strukturen. Når kineserne gjort klar til at kaste en klokke, krævede skikkene ofring af mindst en jomfru med det formål at forbedre tonen i klokken; den udvalgte pige blev kastet levende i det smeltede metal.

Det var længe praksis blandt mange grupper at mure levende slaver ind i vigtige vægge. I senere tider erstattede de nordeuropæiske stammer denne skik med at begrave folk levende i væggene i nye bygninger med at mure skyggen af en forbigående ind. Kineserne begravede i en mur de arbejdere, der døde, mens de konstruerede den.

En smålig konge i Palæstina, som byggede Jerikos mure, "lagde fundamentet heraf i Abiram, hans førstefødte, og oprettede dens porte i hans yngste søn, Segub." På dette sene tidspunkt, ikke kun satte denne far to af sine levende sønner i fundament hullerne i byens porte, men hans handling er også registreret som værende "i henhold til Herrens ord." Moses havde forbudt disse fundament ofre, men israelitterne vendte tilbage til dem snart efter hans død. Ceremonien for deponering af nipsgenstande og souvenirs i hjørnestenen i en ny bygning i det tyvende århundrede minder om de primitive tiders fundamentofringer.

Det var længe skik hos mange folkeslag, at dedikere de første frugter til ånderne. Disse højtideligheder, som nu er mere eller mindre symbolske, er alle rester af de tidlige ceremonier som involverede menneskeofringer. Ideen om at tilbyde den førstefødte som offer var udbredt blandt fortidens mennesker, især blandt fönikerne, der var den sidste til at give det op. Det var almindeligt, at sige efter en ofring, "liv for liv." Nu siger I ved døden, "støv til støv."

Selv synet af Abraham som er tvunget til at ofre sin søn Isak, er chokerende for en civiliserede modtagelighed, så var det ikke en ny eller mærkelig idé for den tids mennesker. Det var længe en udbredt praksis for fædre, i tider med stor

følelsesmæssig stress, til at ofre deres førstefødte sønner. Mange folk har en tradition analog med denne historie, for der eksisterede engang en verdensomspændende og dyb tro på, at det var nødvendigt at tilbyde en menneskeofring, når noget ekstraordinært eller usædvanligt skete.

7. MODIFIKATIONER AF MENNESKEOFRINGER

Moses forsøgte at stoppe menneskeofringer ved indførelse af løsesum som erstatning. Han etablerede en systematisk tidsplan, som gjorde det muligt for hans folk at undslippe de værste resultater af deres forhastede og tåbelige løfter. Landområder, ejendele og børn kunne indløses i overensstemmelse med de fastbestemte afgifter, som skulle betales til præsterne. De grupper, som ophørte med at ofre deres førstefødte fik hurtigt store fordele i forhold til mindre avancerede naboer, der fortsatte disse grusomme handlinger. Mange sådanne tilbagestående stammer blev ikke kun i høj grad svækket af dette tab af sønner, men ofte blev selve arvefølgen af høvdingestyringen brudt.

En følgeføreteelse af barneofringen var skikken med at udtvære blod på husets dørstolper til beskyttelse af den førstefødte. Dette blev ofte gjort i forbindelse med en af året hellige fester, og denne ceremoni forekom engang over det meste af verden fra Mexico til Egypten.

Selv efter at de fleste grupper var ophørt med de rituelle drab på børn, var det skik at sætte et spædbarn ud alene i ørkenen eller i en lille båd på vandet. Hvis barnet overlevede, mente man, at guderne havde grebet ind for at bevare det, som i traditionerne om Sargon, Moses, Cyrus, og Romulus. Senere kom skikken at dedikere de førstefødte sønner som hellig eller offerhellig, lade dem vokse op og derefter landsforvise dem i stedet for døden; dette var oprindelsen til koloniseringen. Romerne levede op til denne skik i deres arrangement med kolonisering.

Mange af de ejendommelige foreninger af seksuel løssluppenhed og den primitive tilbedelse havde sin oprindelse i forbindelse med menneskeofringer. Hvis en kvinde i fortiden mødte hovedjægere, kunne hun indløse sit liv ved seksuel overgivelse. Senere kunne en jomfru som havde viet sit liv til guderne som et offer vælge at indløse sit liv ved at dedikere sin krop for livet til templets hellige sextjeneste; på denne måde, kunne hun tjene sin løsesum. Fortidens mennesker anså det for meget opløftende at have seksuelle relationer med en kvinde således engageret i at indløse sit liv. Det var en religiøs ceremoni at omgås disse hellige jomfruer, og derudover gav hele dette ritual en acceptabel undskyldning for dagligdagens seksuelle tilfredsstillelse. Det var en subtil form for selvbedrag, som både jomfruerne og deres ægtefæller med glæde helligede sig. Skikkene sakker altid bagud i civilisationens evolutionære fremskridt, hvilket giver sanktion for de tidligere og mere barbariske seksuel skikke i de udviklende racer.

Tempelprostitution spredte sig til sidst over hele det sydlige Europa og Asien. Pengene som de tempelprostituerede havde tjent blev holdt hellig blandt alle folkeslag - en værdifuld gave til guderne. Kvinder på højeste niveau udgjorde de seksuelle markeder i templerne og de viet deres indtjening til alle former for hellige tjenester og offentlige arbejder. Mange af de bedre klasser af kvinder samlede deres medgift ved midlertidig sextjeneste i templerne, og de fleste mænd foretrak at have sådanne kvinder til hustruer.

8. FORLØSNING OG PAGTER

Offer indfrielse og tempel prostitution var i virkeligheden ændringer af menneskeofring. Derefter kom den simulerede ofring af døtre. Denne ceremoni bestod i åreladning, med dedikation til livslang jomfruelighed, og var en moralsk reaktion på den ældre tempelprostitution. I nyere tid var det jomfruer som viede sig til tjeneste for at værne om den hellige tempel ild.

Mennesket kom til sidst på den idé, at ofre en vis del af kroppen som kunne erstatte den ældre og hele menneskeofring. Fysisk lemlæstelse blev også anset for at være en acceptabel erstatning. Hår, negle, blod, og selv fingre og tæer blev ofret. Det senere og så godt som universelle gamle omskæringsritual var en følgeføreteelse af delofferkulten; Det var kun et handlings offer, ingen tænkte på hygiejne knyttet hertil. Mænd blev omskåret; kvinderne havde deres huller i ørene.

Efterfølgende blev det skik at binde fingre sammen i stedet for at skære dem af. Hovedbarbering og at skære håret var ligeledes former for religiøs hengivenhed. At kastrere til eunukker var kun en modifikation af idéen om

menneskeofring. Næse og læbe piercing er stadig praktiseret i Afrika, og tatovering er en kunstnerisk videreudvikling af den tidligere rå ardannelse af kroppen.

Offerskikken blev med tiden, som et resultat af mere avancerede lære, forbundet med tanken om pagten. Endelig blev guderne opfattet som at indgå en egentlige aftale med mennesket; dette var et stort skridt i stabiliseringen af religionen. Loven, en pagt, træder i stedet for lykke, frygt og overtro.

Mennesket kunne aldrig selv drømme om at indgå en kontrakt med Guddommen, indtil hans opfattelse af Gud havde avanceret til det niveau, hvorpå universets vejledere blev betragtet som pålidelige. Menneskets tidligste idé om Gud var så antropomorfisk, at han ikke var i stand til at forestille sig en pålidelig guddom, indtil han selv blev forholdsvis pålidelig, moralsk og etisk.

Men idéen om at indgå en pagt med guderne fik til sidst fodfæste. *Det evolutionære menneske opnåede til sidst en sådan moralsk værdighed, at han vovede at forhandle med sine guder.* Så udviklede de tilbudte ofringshandlingerne sig gradvist til spillet, hvor mennesket filosofisk forhandler med Gud. Alt dette indebar en ny måde at forsikre sig mod uheld eller rettere en forbedret teknik til konkret at købe sig en sikker velstand. Tro ikke at disse fortidens ofre var en gratis gave til guderne, en spontan ofring af taknemmelighed eller taksigelse; de var ikke udtryk for sand tilbedelse.

Primitive former for bøn var intet mere eller mindre end forhandlinger med ånderne, en argumentering med guderne. Bønnen var en slags byttehandel, hvor indlæg og overtalelse blev erstattet af noget mere håndgribeligt og dyrt. Den udviklende samhandelen mellem racerne havde indprentet den kommercielle forstand og udviklet færdigheder i byttehandel; og disse egenskaber begyndte derefter at dukke op i de menneskelige metoder til tilbedelse. Ligesom nogle mænd var bedre forhandlere end andre, så blev nogle betragtet som bedre til bønner end andre. En retscaffen mands bøn vart i høj agtelse. En retscaffen mand var en, der havde betalt alle konti til ånderne, en der havde udført enhver ritual forpligtelse til guderne.

De tidlige bønner var næppe en form for tilbedelse; det var en forhandlings andragende om sundhed, rigdom, og liv. I mange henseender har bønnerne ikke ændret sig meget gennem tidernes forløb. De læses stadig ud af bøger, reciteres formelt, og skrevet ud til at sætte på hjul og til at hænge på træerne, hvor de blæsende vinde vil spare mennesket besværet med at ofre sit eget åndedræt.

9. OFRE OG SAKRAMENTER

Menneskeofringer, har overalt i forløbet af ritualernes udvikling på Urantia, avancerede fra den blodige menneskeædende til højere og mere symbolske niveauer. De tidlige offerritualer forberedte vejen for de senere nadverceremonier. I mere nærliggende tider ville præsten alene nyde en lille bid af det kannibalistiske offer eller en dråbe af menneskeblodet, og derefter ville alle tage en del af erstatningsdyret. Disse tidlige ideer om løsepenge, forløsning og pagter har udviklet sig til de senere dages sakramentale tjenester. Hele denne ceremonielle evolution har udøvet en mægtig socialisering indflydelse.

I forbindelse med gudsmoderkulten i Mexico og andre steder, var et sakramente af kager og vin til sidst brugt i stedet for kød og blod af de ældre menneskelige ofre. Hebræerne praktiserede længe dette ritual som en del af deres påskeceremonier, og det var fra denne ceremoniel, at den senere kristne version af nadveren tog sin oprindelse.

De gamle sociale broderskaber var baseret på ritus af blod drikning; det tidlige jødiske broderskab var et opofrende blod affære. Paulus begyndte at bygge en ny kristen kult på "den evige pagts blod." Selvom han unødigt har belastet kristendommen med læren om blod og ofre, satte han en gang for alle et stop for doktrinerne om forløsning gennem menneske- eller animalske ofringer. Hans teologiske kompromiser viser, at selv åbenbaring må underkaste sig evolutionens graderet styring. Ifølge Paulus, blev Kristus den sidste og helt tilstrækkelige menneskeofring; den guddommelige dommer er nu fuldt og evigt tilfreds.

Således har offerkulten efter lange tidsaldre udviklet sig til nadverkulten. På denne måde er nadveren i de moderne religioner den legitime efterfølger af disse chokerende tidlige ceremonier af menneskeofring og endnu tidligere kannibalistiske ritualer. Mange er stadig afhængig af blod for frelse, men i det mindste er det blevet figurativt,

symbolsk, og mystik.

10. SYNDERNES FORLADELSE

Fortidens menneske opnåede kun bevidsthed i nåde hos Gud gennem opofrelse. Det moderne menneske skal udvikle nye måder at opnå selvbevidsthed om frelse. Bevidstheden om synd fortsætter i det dødelige sind, men tankemønstret for frelse fra synd er blevet slidt og forældet. Den åndelige virkeligheds behov fortsætter, men det intellektuelle fremskridt har ødelagt de gamle måder at sikre fred og trøst for sind og sjæl.

Synden skal omdefineres som bevidst illoyalitet til Guddommen. Der findes forskellige grader af illoyalitet: den delvise loyalitets ubeslutsomhed; den delte loyalitets konflikt; den døende loyalitets ligegyldighed; og loyalitets død udstillet i hengivenhed til gudløse idealer.

Opfattelsen eller følelsen af skyld er bevidstheden om overtrædelser af skikke; det er ikke nødvendigvis synd. Der er ingen reel synd i mangel af bevidst illoyalitet til Guddommen.

Menneskets mulighed for at anerkende skyldfølelse er et tegn på menneskets transcendent værdi. Det er ikke et tegn på menneskets gennemsnit, men adskiller ham snarere som et væsen af potentiel storhed og stadigt stigende herlighed. Sådan en følelse af uværdighed er den indledende stimulus, der hurtigt og sikkert skal føre til troens erobringer, som omdanner det dødelige sind til den moralske adel, kosmisk indsigt og de åndelige levende fantastiske niveauer; således ændres alle de betydninger af den menneskelige eksistens fra det tidsbundne til det evige, og alle værdier er forhøjet fra menneske til det guddommelige.

At bekende sin synd er en afgørende afvisning af illoyalitet, men det afbøder på ingen måde konsekvenserne i tid og rum af en sådan illoyalitet. Tilståelse - oprigtige anerkendelse af syndens karakter - er afgørende for religiøs vækst og åndelige fremskridt.

Guddommens tilgivelse for synd betyder en fornyelsen af loyalitet relationerne, efter en periode, hvor mennesket har været bevidst om pausen i sådanne relationer som følge af bevidst oprør. Tilgivelse behøver ikke at blive søgt, kun modtaget som bevidstheden om at loyalitetsrelationerne mellem skabningen og Skaberen er genoprettelsen. Alle Guds loyale sønner er glade, tjenestevillige, og stadigt fremrykkende på deres vej til Paradiset.

[Præsenteret af en Lysende Aftenstjerne i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 90

SHAMANISME — MEDICINMÆND OG PRÆSTER

UDVIKLINGEN af de religiøse skikkes gik fra formildelse, undgåelse, eksorcisme, tvang, forlig og forsoning til at ofre, bod og forløsning. Den måde hvorpå det religiøse ritual udøves har udviklet sig fra de primitive kulturs former via feticher til magi og mirakler; og efterhånden som ritualet blev mere kompleks som svar på menneskets stadig mere komplekse begreb af overmaterielle riger, kom det uundgåeligt til at blive domineret af medicinmænd, shamaner og præster.

Inden for de primitive menneskers fremrykkende begreber blev den åndelige verden til sidst anset for at være utilgængelig for almindelige dødelige. Kun yderst usædvanlige mennesker kunne fange gudernes ører; kun den ekstraordinære mand eller kvinde ville blive hørt af ånderne. Religionen indtrådte således i en ny fase, en fase hvor den gradvist bliver et sekundært fænomen; altid trådte en medicinmand, en shaman, eller en præst ind mellem den religiøse og genstanden for tilbedelse. I dag passerer de fleste af Urantias systemer af organiseret religiøs overbevisning gennem dette niveau af evolutionær udvikling.

Udviklingsreligionen er født af en enkel og almægtig frygt, den frygt som strømmer gennem det menneskelige sind, når det konfronteres med det ukendte, det uforklarlige, og uforståelige. Religionen opnår til sidst den dybsindige simpel indsigt om en almægtig kærlighed, den kærlighed, der uimodståeligt flyder igennem menneskesjælen, når den vækkes til opfattelsen af den Universelle Faders grænseløse hengivenhed for universets skabninger. Mellem begyndelsen og fuldbyrdsen af den religiøse evolution, ligger de lange tidsaldre styret af shamaner, der formoder at stå mellem mennesket og Gud som mellemmand, tolke, og mæglere.

1. DE FØRSTE SHAMANERE — MEDICINMÆNDENE

Shamanen var den førende medicinmand, den ceremonielle fetichmand, og den centrale personlighed for alle praksis indenfor udviklingsreligionen. I mange grupper havde shamanen en højere rang end krigshøvdingen, hvilket betyder begyndelsen af kirkens magt over staten. Shamanen fungerede undertiden som præst og endda som en præstekonge. Nogle af de senere stammer havde både de tidligere shaman-medicinmænd (seere) og de senere shamanpræster. I mange tilfælde gik shamanens embede i arv.

Eftersom alt unormalt i fortiden blev tilskrevet åndebesættelse, gav enhver slående psykisk eller fysisk abnormitet tilladelse til en person til at være en medicinmand. Mange af disse mænd var epileptiske, mange af kvinderne var hysteriske, og disse to typer tegnede sig for en god del af fortidens inspiration samt besættelse af ånder og dæmoner. En hel del af disse tidligste præster var af en klasse, der siden er blevet betegnet som paranoid.

Selvom shamanerne kan have praktiseret bedrag i mindre sager, troede det store flertal af dem, at de faktisk var besat af en ånd. Kvinder, der var i stand til at kaste sig ind i en trance eller en kataleptisk tilstand blev magtfulde shamaner; senere blev disse kvinder profeter og åndelige medier. Deres kataleptiske trance tilstand involverede normalt påståede kommunikation med de afdøde spøgelser. Mange kvindelige shamaner var også professionelle dansere.

Alle shamaner var ikke ofre for selvbedraget; mange var snu og dygtige fupmagere. Da erhvervet udviklede sig, krævede det en novice, der skulle tjene en læreplads i ti års af prøvelser og selvfornægtelse for at kvalificere sig som en medicinmand. Shamanerne udviklede en professionel form for påklædning og havde en forkærlighed for hemmelighedsfuld adfærd. De anvendte ofte lægemidler til at fremkalde visse fysiske tilstande, der ville imponere og mystificere stammens folk. Almindelige mennesker betragtede taskenspilleri som overnaturlige begivenheder og

snedige præster var de første til at gøre brug af bugtaler. Mange af de gamle shamaner snublede uforvarende på hypnose; andre fremkaldte selvhypnose ved at stirre forlænget på deres navle.

Selv om mange tyede til disse tricks og bedrag, var deres ry som en klasse, trods alt, afhængig af synlige resultater. Når en shaman mislykkedes i sine foretagender, og hvis han ikke kunne fremføre et plausibelt alibi, blev han enten degraderet eller dræbt. Således omkom de ærlige shamaner tidligt; kun de snedige skuespillere overlevede.

Det var shamanisme, der tog eneretten til at afgøre stammens anliggender ud af hænderne på de gamle og de stærke og lagde den i hænderne på de snedige, de kloge, og fremsynet.

2. SHAMANISTISKE SKIKKE OG ANVENDELSE

Åndebesværgelser var et meget præcist og meget kompliceret foretagende, der kan sammenlignes med nutidens kirkelige ritualer udført i et gammelt sprog. Den menneskelige race søgte meget tidligt efter overmenneskelig hjælp, for åbenbaring; og mennesker troede, at shamanen faktisk modtog sådanne åbenbaringer. Selvom shamaner udnyttede antydningens store magt i deres arbejde, var det næsten altid negativ forslag; kun i meget nyere tid har suggestionens teknik med positive forslag været anvendt. Allerede i den tidlige udvikling af deres erhverv begyndte shamanerne at specialisere sig i sådanne kald som at fremkalde regn, helbrede sygdom, og afsløre forbrydelser. Helbredelse af sygdomme var dog ikke den ledende funktion af en shamanistisk medicinmand; det var snarere at kende og til at kontrollere farerne ved at leve.

Fortidens sorte kunst, både den religiøse og den verdslige, blev kaldt hvid kunst, når den blev udøvet af enten præster, seere, shamaner eller medicinmænd. Udøvere af den sorte kunst blev kaldt troldmænd, tryllekunstnere, mirakelmager, hekse, åndemener, eksorcister, og sandsigere. Som tiden gik, blev alle sådanne påståede kontakter med overnaturlige klassificeret enten som hekseri eller shamanisme.

Trolddom omfattede *magi* udført af tidligere, uregelmæssige og ikke erkendte ånder; shamanisme havde at gøre med *mirakler* udført regelmæssig af ånder og guder som stammen anerkendte. I senere tider blev heksen forbundet med djævelen, og dermed var der lagt op til de mange forholdsvis seneste udtryk af religiøs intolerance. Trolddom var en religion hos mange primitive stammer.

Shamanerne troende meget på tilfældighedernes spil som åbenbarende af åndernes vilje; de kastede ofte lod for at nå frem til beslutninger. Eksempler på nutidige rester af denne forkærlighed til at kaste lod er ikke kun i de mange hasardspil, men også i de velkendte "tælle-ud" rim. Når en person, var talt ud, så skulle det dø; nu er han kun *det* i et eller andet barnlig spil. Det, der var en alvorlig sag til primitive menneske har overlevet som en afledning af det moderne barn.

Medicinmændene lagde stor tillid til tegn og varsler, såsom "Når du hører lyden af en raslen i toppen af morbærtræerne, så skal du skynde dig væk." Meget tidligt i menneskehedens historie vendte shamanerne deres opmærksomhed mod stjernerne. Primitiv astrologi var en verdensomspændende tro og praksis; drømmetydning blev også udbredt. Alt dette blev hurtigt efterfulgt af fremkomsten af de temperamentsfulde kvindelige shamaner, der forsikrede, at de kunne kommunikere med de dødes ånder.

Selvom regnmageren eller vejrs shamanerne var opstået i en fjern fortid, har de eksisteret lige siden i alle tidsaldrer. En alvorlig tørke betød døden for de tidlige agerdyrkere; vejrs kontrol var forbundet med megen ældgammel magi. Civiliserede mennesker gør stadig vejret til det fælles samtaleemne. Fortidens folk troede alle på shamanens magt til at bringe regn, men det var almindeligt at dræbe ham, når han fejlede, medmindre han kunne tilbyde en plausibel forklaring for at tage højde for fejlen.

Igen og igen bortviste de romerske kejsere astrologerne, men de kom uvægerligt tilbage på grund af den populære tro på deres evner. De kunne ikke drives væk, og selv i det sekstende århundrede efter Kristus var den vestlige kirke og statsledere protektorer af astrologi. Tusindvis af angiveligt intelligente mennesker tror stadig, at man kan blive født under indflydelse af en heldig eller uheldig stjerne; at himmellegemernes positioner bestemmer udfaldet af forskellige jordiske eventyr. Sandsigere frekventeres stadig af den godtroende.

Grækerne troede på effekten af orakel rådgivning, kineserne brugte magi som beskyttelse mod dæmoner, shamanisme blomstrede i Indien, og det praktiseres stadig åbent i Centralasien. Det er først for nylig at man er ophørt med shamanisme i store dele af verden.

Fra tid til anden dukkede sande profeter og lærere op som fordømte og afslørede shamanisme. Selv de røde mennesker, der var ved at forsvinde, havde sådan en profet i de sidste hundrede år, Shawnee Tenskwatawa, der forudsagde solformørkelse i 1806 og fordømte de hvide menneskers laster. Mange sande lærere har optrådt blandt de forskellige stammer og racer gennem hele den evolutionære historiens mange og lange tidsaldre. De vil fortsætte med at komme og udfordre shamaner eller præster i alle tidsaldre, der modsætter sig almen uddannelse og forsøge at forpurre den videnskabelige udvikling.

På mange måder og ved lusket metoder grundlagde fortidens shamaner deres omdømme som Guds stemme og forsynets vogtere. De stænkede den nyfødte med vand og gav dem navne; de omskar drengene. De præsiderede over alle begravelsesceremonier og bekendtgjorde behørigt at den afdøde var vel ankommet til de døde i åndeland.

De shamanistiske præster og medicin mænd blev ofte meget velhavende som følge af deres forskellige gebyrer, som angiveligt var tilbud til ånderne. Det var ikke ualmindeligt, at en shaman ville akkumulere næsten alt materiel rigdom fra hans stamme. Når en velhavende mand døde var det almindeligt at opdele hans ejendom ligeligt mellem shamanen og nogle offentlige projekter eller velgørende formål. Denne praksis eksisterer stadig i nogle dele af Tibet, hvor den ene halvdel af den mandlige befolkning tilhører denne klasse af ikke-producerende individer.

Shamanerne klædte sig godt og havde normalt en række hustruer; de var det oprindelige aristokrati, der var fritaget for alle stammens restriktioner. De var meget ofte af lavtstående sind og moral. De undertrykte deres rivaler ved at stemple dem som hekse eller troldmænd og meget ofte fik de en sådan indflydelse og magt, at de var i stand til at dominere høvdinge eller konger.

Det primitive menneske betragtede shamanen som et nødvendigt onde; han frygtede ham, men elskede ham ikke. Fortidens menneske havde respekt for viden; han ærede og belønnede visdom. Shamanen var hovedsagelig en bedrager, men ærbødighed for shamanisme illustrerer ganske godt den værdi som man satte på det kloge i menneskehedens udvikling.

3. SHAMANISMENS TEORI OM SYGDOM OG DØD

Eftersom fortidens mennesker betragtede sig selv og deres materielle omgivelser som værende direkte lydhøre over for spøgelsers luner og åndernes fantasier, er det ikke mærkeligt, at dets religion så ensidigt er optaget af materielle anliggender. Moderne menneske angriber deres materielle problemer direkte; han erkender at materien er modtagelig på en intelligent manipulation af sindet. Det primitive menneske ønskede ligeledes at ændre og endda at styre sit liv og energier indenfor de fysiske områder; men på grund af hans begrænsede forståelse af kosmos førte det ham til den tro, at spøgelser, ånder og guder personligt og direkte var bekymrede med den detaljerede styring af livet og materien, rettede han helt logisk sine bestræbelser på at vinde disse overmenneskelige aktive kræfters gunst og støtte.

Set i dette lys, er meget af det uforklarlige og irrationelle i de gamle kulturer forståeligt. Kult ceremonierne var primitive menneskers forsøg på at kontrollere den materielle verden, hvor han befandt sig. Mange af hans indsatser var rettet på at forlænge livet og at sikre sundheden. Eftersom alle sygdomme og selve døden oprindeligt blev betragtet som åndelige fænomener, var det uundgåeligt, at shamanerne, som samtidig fungerede som medicinmænd og præster, også kom til at arbejde som læger og kirurger.

Det primitive sind kan være handicappet af mangel på fakta, men det er ikke desto mindre logisk. Når eftertænksomme mennesker observere sygdom og død, så forsøger de at fastslå årsagerne til disse hjem søgelser, og i overensstemmelse med deres forståelse, har shamaner og forskerne fremført følgende teorier om lidelse:

1. *Spøgelser - direkte åndepåvirkninger.* Den tidligste hypotese fremsat i forklaring af sygdom og død var, at ånden forårsaget sygdom ved at lokke sjælen ud af kroppen; hvis det ikke lykkedes sjælen at vende tilbage, fulgte døden. Fortidens mennesker frygtede den ondsindede virkning af sygdomsfremkaldende spøgelser, så meget at skrantende

individer ofte blev efterladt uden mad eller vand. Uanset det fejlagtige grundlag for disse overbevisninger, så isolerede de effektivt de ramte individer, og forhindrede spredning af smitsomme sygdomme.

2. *Vold - indlysende årsager.* Årsagerne til nogle ulykker og dødsfald var så let at identificere, at de tidligt blev fjernet fra kategorien af spøgelseshandling. Dødsfald og sår forårsaget ved krig, kampe med dyr, og andre let identificerbare faktorer blev betragtet som naturlige forekomster. Det var længe ment, at ånderne stadig var ansvarlig for forsinket helbredelse eller for infektion af sår som endda havde en "naturlig" årsag. Hvis der kunne observeres nogen naturlig faktor blev åndespøgelserne holdt ansvarlige for sygdom og død.

I dag, i Afrika og andre steder findes primitive folkeslag, der dræber en person, hver gang en ikke-voldelig død indtræffer. Deres medicinmænd angiver de skyldige. Hvis en mor dør i fødsel, er barnet straks kvalt - et liv for et liv.

3. *Magi - indflydelse af fjender.* Mange sygdomme blev anset for at være forårsaget af heksekunst, virkningen af det onde øje og den magiske peger bue. En gang var det virkelig farligt at pege fingre ad nogen; det betragtes stadig som uopdragen at pege. I tilfælde af obskure sygdom og død brugte fortidens mennesker et formelt ligsyn, man skar kroppen op, og bestemte sig på nogle iagttagelser som dødsårsag; ellers ville døden blive bestemt som heksekunst, hvilket nødvendiggjorde henrettelse af heksen ansvarlig herfor. Disse gamle ligsynsmænds undersøgelser sparede mange en formodet heks liv. Blandt nogle stammer mente man, at et medlem kunne dø som følge af sit eget hekseri, i hvilket tilfælde ingen blev anklaget.

4. *Synd - straf for overtrædelse af tabuer.* I forholdsvis nyere tid er det blevet troet, at sygdom er en straf for synd, personlige eller racemæssig. Blandt mennesker, der gennemgår dette niveau af udvikling er den fremherskende teori, at man ikke kan blive syg, medmindre man har overtrådt et tabu. At betragte sygdom og lidelse som "den Almægtiges Pile inden i dem" er typisk for sådanne overbevisninger. Kineserne og Mesopotamierne har længe betragtet sygdom som følge af virkningen af onde dæmoner, selv Kaldæerne set også stjernerne som årsag til lidelse. Denne teori om sygdom, som følge af guddommelig vrede er stadig fremherskende blandt mange angiveligt civiliserede grupper af Urantianerne.

5. *Naturlig årsagssammenhæng.* Menneskeheden har været meget langsom til at lære de materielle hemmeligheder om de indbyrdes forhold mellem årsag og virkning indenfor energi, materiens, og livets fysiske områder. De gamle grækere, som havde bevaret traditionerne fra Adamsons undervisning, var blandt de første til at erkende, at al sygdom er resultatet af naturlige årsager. Langsomt og sikkert ødelægger udviklingen af en videnskabelig æra menneskets ældgamle teorier om sygdom og død. Feber var en af de første menneskelige lidelser, der skal fjernes fra kategorien af overnaturlige lidelser, og i stigende grad har videnskabens æra brudt uvidenhedens lænker, som så længe har holdt det menneskelige sind fanget. En forståelse af alderdom og smitsomme sygdomme udsletter gradvist menneskets angst for spøgelser, ånder og guder som de personlige gerningsmænd af menneskelig elendighed og dødelige lidelse.

Evolutionen opnår usvigelig sit mål: Den gennemsyrrer mennesket med den overtroiske frygt for det ukendte og frygt for det usynlige, som danner stilladset for Gud konceptet. Og efter at have været vidne til fødslen af en avanceret forståelse af Guddommen gennem koordineret aktion af åbenbaring, igangsætter denne samme evolutionsteknik de tankekræfter, som ubønhørligt vil udslette stilladset, som har tjent sit formål.

4. SHAMANERNES LÆGEKUNST

Hele livet for fortidens mennesker var forebyggende; deres religion var ikke i så ringe en grad en teknik til sygdomsforebyggelse. Uanset fejlene i deres teorier, satte de dem helhjertet i kraft; de havde en ubegrænset tro i deres behandlingsmåder, og det er i sig selv, et kraftfuldt middel.

Den tro, som hævdedes at være sund ifølge en af disse gamle shamaners tåbelige behandlinger afveg ikke væsentligt fra det, der er krævet for at opleve helbredelse i hænderne på nogle af hans senere dages efterfølgere, som deltager i uvidenskabelige sygdomsbehandling.

De mere primitive stammer frygtede i høj grad de syge, og i lange tidsaldrer, blev de omhyggeligt undgået, skammeligt forsømt. Det var et stort humanitært fremskridt, da shamanismens udvikling førte til dannelsen af præster og medicinmænd, der var villige til at behandle sygdomme. Så blev det helt almindeligt for hele klanen at trænge ind i

sygeværrelse for at hjælpe shamanen med at hyle sygdomsspøgelserne væk. Det var ikke ualmindeligt for en kvinde at være den diagnosticerende shaman, mens en mand ville foretage behandling. Den sædvanlige fremgangsmåde til at diagnosticere sygdommens art var at undersøge indvoldene af et dyr.

Sygdom blev behandlet ved at synge, hyle, håndspålæggelse, vejtrækning på patienten, og mange andre metoder. I senere tider blev det almindeligt at ty til tempelsøvn, hvor helbredelsen angiveligt fandt sted. Medicinmænd forsøgte til sidst at afslutte selve operationen i forbindelse med tempelsøvnen; blandt de første operationer var trepaneringer af kraniet for at tillade en hovedpine ånd at undslippe. Shamanerne lærte sig at behandle brud og forskydninger, at åbne bylder og udslæt; de kvindelige shamaner blev dygtige jordemødre.

Det var en almindelig metode til behandling, at gnide noget magisk på en inficeret eller beskadigede plet på kroppen, smide amuletten væk, og angiveligt opleve at blive rask. Hvis nogen tilfældigt skulle samle den kasseret amulet op, troede man at han straks ville erhverve den samme infektion eller skamplet. Det gik lang tid, før urter og andet virkelige medicin blev indført. Massage blev udviklet i forbindelse med besværgelse, når man forsøgte at gnide ånden ud af kroppen, og blev efterfulgt af en indsats for at gnide medicin ind, som nutidens mennesker forsøger at gnide salve ind. Blodudtrækning med kopper og at sutte på de berørte dele, sammen med blodsudgydelser, blev anset for at være af værdi for at blive den sygdomsfremkaldende ånd kvit.

Da vand var en potent fetich, blev det anvendt i behandlingen af mange lidelser. I lang tid troede man, at ånden som forårsager sygdom kunne elimineres ved at svede. Damp bade blev højt respekteret; naturlige varme kilder blomstrede snart op som primitive kursteder. Fortidens mennesker opdagede, at varme ville lindre smerter; de brugte sollys, friske dyre organer, varm ler, og varme sten, og mange af disse metoder er stadig anvendt. Rytme blev praktiseret i et forsøg på at påvirke ånden; tom-tom trommer fandtes over hele verden.

Blandt nogle mennesker blev sygdomme anset for at være forårsaget af en ond sammensværgelse mellem ånder og dyr. Dette gav anledning til troen på, at der eksisterede et velgørende plante middel for enhver sygdom forårsaget af dyr. De røde mennesker var især helliget til teorien om planter som universelle helbredelsesmidler; de dryppede altid en dråbe blod i det åbne rodhul efter at planten var trukket op.

Faste, slankekure og afskrækkelsesmidler blev ofte brugt som helbredende foranstaltninger. Menneskelige sekreter, var afgjort magiske og blev højt respekteret; blod og urin var derfor blandt den tidligste medicin og blev snart suppleret med rødder og forskellige salte. Shamanerne mente, at sygdomsånden kunne drives ud af kroppen ved ildelugtende og dårlige smagende medicin. Udrensning blev meget tidligt en rutinemæssig behandling, og værdierne af rå kakao og kinin var blandt de tidligste farmaceutiske opdagelser.

Grækerne var de første til at udvikle helt rationelle metoder til behandling af syge. Både grækerne og egypterne modtog deres medicinske viden fra Eufratdalen. Olie og vin var en meget tidlig medicin til behandling af sår; ricinusolie og opium blev brugt af Sumererne. Mange af disse gamle og effektive hemmelige helbredelsesmidler mistede deres kraft, da de blev kendt; hemmeligholdelse har altid været af afgørende betydning for en vellykket praksis for svindel og overtro. Kun fakta og sandheden søger forståelsens fulde lys og glæder sig over klarhed og oplysning af videnskabelig forskning.

5. PRÆSTER OG RITUALER

Det væsentlige i ritualer er perfektionen af dets udførelse; blandt de vilde skulle det praktiseres med nøjagtig præcision. Først når ritualer blev udført korrekt, havde ceremonien en overbevisende magt over ånderne. Hvis ritualer er defekt, vækker det kun vrede og bitterhed hos guderne. Efterhånden som menneskets langsomme udviklende sind opfattede ritualers teknik som den afgørende faktor for dets effektivitet, var det uundgåeligt, at de tidlige shamaner før eller senere ville udvikle sig til et præsteskab, som var trænet til at lede den omhyggelige udførelse af ritualer. Således har endeløse ritualer for titusinder af år hæmmet samfundet og forbandet civilisationen, har været en utålelig byrde for enhver handling i livet, for alle racemæssige foretagender.

Ritualer er den teknik som helliggør skikken; ritualer skaber og opretholder de myter som bidrager til bevarelse af sociale og religiøse skikke. Selve ritualer har sin oprindelse fra myter. Ofte er ritualer første sociale, senere bliver de

økonomisk og til sidst får de ukrænkelighed og værdighed i religiøse ceremonier. Ritualer kan være personlige eller gruppebaserede eller begge dele. som illustreret ved bøn, dans og drama.

Ord bliver en del af ritualer, såsom brugen af udtryk som amen og selah. Vanen at bande, bandeord, repræsenterer en prostitution af en tidligere ritualistisk opremsning af hellige navne. Pilgrimsrejser til hellige steder er et meget gammelt ritual. Ritualer voksede nærmest til kunstfærdige ceremonier af rensning, udrensning, og helliggørelse. Optagelsesceremonierne i de primitive stammesamfundes hemmelige selskaber var et rå religiøst ritual i virkeligheden. Tilbedelsens teknik i fortidens mysteriekulturer var bare én lang sekvens af akkumuleret religiøse ritualer. Ritualer udviklede sig til sidst til de moderne typer af sociale ceremonier og religions udøvelse, gudstjenester omfattende bøn, sang, responsorisk læsning, og andre individuelle og gruppebaserede åndelige andagter.

Præsterne udviklede sig fra shamaner videre gennem oraklere, sandsigere, sangere, dansere, vejrmagere, vogtere af religiøse relikvier, tempelvagter og spåmænd for arrangementer, til status som de faktiske ledere for religiøse skikke. Til sidst blev stillingen arvelig; en kontinuerlig præstelig kaste opstod.

Som religion udviklede sig, begyndte præsterne at specialisere sig i overensstemmelse med deres medfødte talenter eller særlige forkærlighed. Nogle blev sangere, andre bønnelæsere, og atter andre offerudførere; senere kom talerne - prædikanterne. Da religionen blev institutionaliseret, hævdede disse præster at "holde nøglerne til himlen."

Præsterne har altid forsøgt at imponere og begejstre de almindelige mennesker ved at gennemføre det religiøse ritual i fortidens sprog og ved diverse magiske gestus at mystificere de troende så deres egen fromhed og autoritet steg. Den store fare i alt dette er, at ritualer har en tendens til at blive en erstatning for religion.

Præsteskabet har gjort meget for at forsinke den videnskabelige udvikling og til at hindre åndelige fremskridt, men præsterne har bidraget til stabiliseringen af civilisationen og til forbedringen af visse former for kultur. Mange moderne præster er ophørt med at fungere som ledere af ritualer for tilbedelse af Gud, og har vendt deres opmærksomhed på teologi - forsøget på at definere Gud.

Det skal ikke benægtes, at præsterne har været en møllesten om halsen på menneskeheden, men de sande religiøse ledere har været uvurderlige i at vise vejen til højere og bedre virkelighed.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 91

BØNNENS UDVIKLING

BØN, som en af religionens udtryksformer, udviklede sig fra tidligere ikke-religiøse monologer og dialogformer. Da det primitive menneske opnåelsen selvbevidsthed indtraf der den uundgåelige konsekvens af bevidsthed om andre eksistenser, den dobbelte potentiale af social respons og forståelse af Gud.

De tidligste former for bøn blev ikke rettet til Guddommen. Disse udtryk var meget ligesom hvad I ville sige til en ven, når I begynder på nogle vigtige foretagende, "Ønsk mig held og lykke." Det primitive menneske var slave af magien; held, gode og dårlige, var en del af alle livets affærer. I første omgang var disse appeller om lykke monologer - bare en form for højt tænkning af den der styrer magien. Dernæst vil dem som troende på held søge støtte fra deres venner og familier, og snart udførte man en form for ceremoni som omfattede hele klanen eller stammen.

Når begreberne om spøgelse og ånder udviklede sig, fik disse andragender en overmenneskelig fokus, og da bevidstheden om guder vågnede i dem, nåede disse tankeudtryk op til de ægte bønners niveauer. Som en illustration af dette kan nævnes, at der blandt visse australske stammer var primitive religiøse bønner før de troede på ånder og overmenneskelige personligheder.

Todastammen i Indien overholder nu denne praksis med ikke at bede til nogen i særdeleshed, ligesom de tidlige folkeslag gjorde før den religiøse bevidsthed var vågnet. Blandt Todastammen udgør dette imidlertid en tilbagegang af deres degenererede religion til dette primitive niveau. De nuværende ritualer som Todastammens mejeristpræster udfører, er ikke en religiøs ceremoni, da disse upersonlige bønner ikke bidrager til at bevare eller forbedre nogle sociale, moralske eller åndelige værdier.

Førreligiøse bønner var en del af mana skikkene i Melanesien, af Uдах overbevisninger hos de afrikanske pygmæer, og Manitou overtroen hos de nordamerikanske indianere. BaGanda stammerne i Afrika har først for nylig kommet ud af mana niveauet af bøn. I denne tidlige evolutionære forvirring beder mennesker til guderne - lokale og nationale - til feticher, amuletter, spøgelse, herskere, og til almindelige mennesker.

1. PRIMITIVE BØNNER

Den tidlige evolutionsreligions funktion er at bevare og højne de væsentlige sociale, moralske og åndelige værdier, som langsomt er ved at tage form. Denne opgave hos religionen er ikke bevidst observeret af menneskeheden, men den foregår først og fremmest gennem bønnens funktion. Denne praksis med bøn repræsenterer den utilsigtede, men ikke desto mindre personlige og kollektive indsats af en gruppe for at sikre (at aktualisere) denne bevarelse af højere værdier. Hvis det ikke var for bønnens beskyttelse, ville alle helligdage hurtigt vende tilbage til status af almindelige feriedage.

Religionen og dens udtryksformer, hvoraf den forreste er bøn, klæber kun til de værdier, som har generel social anerkendelse, gruppe godkendelse. Når det primitive menneske derfor forsøgte at tilfredsstille sine lavere følelser eller at opnå hensynsløse egoistiske ambitioner, blev han berøvet trøst af religionen og hjælp fra bønner. Hvis den enkelte forsøgt at udrette noget antisocialt, blev han tvunget til at søge hjælp fra ikke-religiøs magi, ty til troldmænd, og dermed berøvet den hjælp bønner giver. Bøn blev derfor meget tidligt et kraftfuldt element for social udvikling, moralske fremskridt, og åndelig opnåelse.

Det primitive sind var hverken logisk eller konsekvent. Fortidens mennesker var ikke klar over, at materielle ting ikke hører til bønnens område. Disse enkeltindede sjæle ræsonnerede, at mad, husly, regn, spil og andre materielle goder

øgede den sociale velfærd, og derfor begyndte de at bede for disse fysiske velsignelser. Mens dette repræsenterede en perversion af bønnerne, så tilskyndede det bestræbelserne på at realisere disse materielle mål gennem sociale og etiske handlinger. Mens et sådan misbrug af bønnerne, degraderede et folks åndelige værdier, så forhøjede det ikke desto mindre direkte deres økonomiske, sociale og etiske skikke.

Bøn er kun monologlignende i den mest primitive type af sind. Det bliver tidligt en dialog og udvides hurtigt til gruppetilbedelsens niveau. Bønnerne indikerer, at den primitive religions før-magiske besværgelser har udviklet sig til det niveau, hvor det menneskelige sind anerkender virkeligheden af godgørende magter eller væsener, der er i stand til at forbedre de sociale værdier, og øge de moralske idealer, og videre, at disse påvirkninger er overmenneskelige og adskiller sig fra egoet af det selvbevidste menneske og hans dødelige kolleger. Ægte bøn opstår derfor ikke, førend udøveren af det religiøse ministerium er visualiseret som *personlig*.

Bøn er lidt forbundet med animisme, men sådanne overbevisninger kan eksistere side om side med nye religiøse følelser. Mange gange, har religion og animisme haft helt adskilte oprindelse.

For de dødelige som ikke er blevet befriet fra den primitive trældom af frygt, er der en reel fare for, at al bøn kan føre til en morbid følelse af synd, ubegrundede overbevisninger af skyld, reelle eller indbildte. I dag er det ikke sandsynligt, at mange vil bruge meget tid til bøn, der vil føre til denne skadelige grublende over deres uværdighed eller syndighed. De farer der forbinder forvrængningen og perversionen af bøn består i uvidenhed, overtro, forstening, aftagende livskraft, materialisme og fanatisme.

2. BØNNEN UNDER UDVIKLING

De første bønner var blot verbaliseret ønsker, udtryk for oprigtige ønsker. Dernæst blev bønnerne en måde til at opnå åndens samarbejde. Siden nået den op til den højere funktion til at assistere religionen i beskyttelse af alle bevaringsværdige værdier.

Både bøn og magi opstod som et resultat af menneskets tilpasnings reaktioner til omgivelserne på Urantia. Udover dette generelle forhold, har de lidt til fælles. Bønnerne har altid indikeret en positiv handling fra det bedende ego; det har altid været psykisk og til tider åndelig. Magien har normalt betydet et forsøg på at manipulere virkeligheden uden at påvirke manipulatorens ego, udøveren af magi. Selv om deres oprindelse er uafhængige af hinanden, har magien og bønnerne ofte været sammenflettet i deres senere udviklingsstadier. Magien har undertiden hævet sig mod et højere mål fra formler gennem ritualer og besværgelser til den sande bønns tærskel. Bøn er undertiden blevet så materialistisk, at det har udartet sig til en pseudomagisk måde at undgå udgifterne til den indsats, der er nødvendig for at løse problemerne på Urantia.

Da mennesket lærte, at bøn ikke kunne tvinge guderne, så blev det mere noget af et andragende, et forsøg på at vinde gunst. Men den sandeste bøn er i virkeligheden en altergang mellem mennesket og dets Skaber.

Offertankens tilsynekomst i en religion forringer ufejlbarligt den højere effektivitet af ægte bøn, når menneskene i stedet for at ofre deres egne indviede helliget ønske om at gøre Guds vilje forsøger at erstatte den med ofringer af materielle besiddelser.

Når religionen bliver berøvet en personlig Gud, overføres dens bønner til teologiske og filosofiske niveauer. Når det højeste Guds begreb i en religion består af en upersonlig guddom, som i panteistisk idealisme, så viser det sig, at selvom det giver grundlag for visse former for mystisk fællesskab, fatalt for kraften af ægte bøn, som altid står for menneskets fællesskab med en personlige og højerestående væsen.

Under de tidligere tider af menneskets evolution og endda selv i dag, er bønnerne i den gennemsnitlige dødeliges daglige erfaringer, meget et fænomen, hvor mennesket tilbringer tid sammen med deres egen underbevidsthed. Der er også sådan et bønneområde, hvor den intellektuelt alerte og åndeligt progressive individ opnår mere eller mindre kontakt med det menneskelige sinds overbevidste niveauer, den iboende Tankeretterens domæne. Derudover er der en klar åndelig fase af ægte bøn, som vedrører dens modtagelse og anerkendelse fra de åndelige kræfter i universet, og som er helt adskilt fra alle menneskelige og intellektuelle sammenhæng.

Bønnen bidrager i høj grad til udviklingen af den religiøse følelse af det udviklende menneskelige sind. Det er en mægtig indflydelse som virker for at forebygge personlighedens isolation.

Bønnen repræsenterer en bestemt procedure i forbindelse med de racemæssige evolutions naturlige religioner, og som også udgør en del af de erfaringsmæssige værdier i den etiske ekspertise af de højere religioner, åbenbarelsesreligionerne.

3. BØN OG ALTER EGO

Når børn først lærer at bruge sproget, er de tilbøjelige til at tænke højt, for at udtrykke deres tanker i ord, selv om ingen er til stede for at høre dem. Så når den kreative fantasi opstår, viser det en tendens til at tale med indbildte kammerater. Således søger det spirende ego at holde et fællesskab med et fiktiv alter ego. På denne måde lærer barnet tidligt at omdanne sine monolog samtaler til pseudo dialoger, hvor dette alter ego svarer på barnets verbale tanker og udtrykte ønsker. En meget stor del af den voksne menneskelige tænkning foregår mentalt i form af samtale.

Den tidlige og primitive form for bøn minder meget om nutidens Todastammens halvmagiske recitationer, bønner, der ikke var rettet til nogen bestemt modtager. Fremkomsten af idéen om et alter ego har en tendens til at udvikle sig i metoder til at bede i dialogtype kommunikation. Over tid, ophøjede idéen om dette alter ego sig til en højere guddommelig værdighed, og bønningen som et udtryk for religionen er dermed opstået. Gennem mange faser, og under lange tidsaldre er denne primitive form for bøn bestemt til at udvikle sig inden den når det intelligente og virkelig etiske bønnens niveau.

Som alter egoet er opfattet af hinanden efterfølgende generationer af bedende dødelige, udviklede alter egoet sig op gennem spøgelse, feticher og ånder til polyteistiske guder, og i sidste ende til den ene Gud, et guddommeligt væsen, der personificerede det bedende egos højeste idealer og de ædlest ambitioner. Således fungerer bønningen som det mest potente udtryk for religionen ved bevarelsen af de højeste værdier og idealer hos dem, som beder. Fra det øjeblik, at idéen om et alter ego opstår indtil begrebet om en guddommelig og himmelsk Fader opstår, er bønningen altid en samfundstilpassende, moraliserende og åndeliggørende proces.

Den enkle bøn baseret på troen tilkendegiver en kraftig udvikling i den menneskelige erfaring, hvorved fortidens samtaler med alter egoet, den primitive religions fiktive symbol, er blevet ophøjet til niveauet af fællesskab med den Uendelige ånd og til en ægte bevidsthed om virkeligheden af den evige Gud og Paradisfaderen for alt intelligent skabelse.

Bortset fra alt, som i bønneoplevelsen står over jeget, bør det erindres, at etisk bøn er en glimrende måde at ophøje ens ego og styrke sig selv for et bedre liv og højere opnåelse. Bønnen formår det menneskelige ego til at se begge veje for at få hjælp: materiel støtte fra det underbevidste reservoir af dødelig oplevelse og inspiration og vejledning fra de overbevidste grænseområder af den materielles kontakt med det åndelige, med Mysterieledsageren.

Bønnen har altid været og vil altid være en dobbelt menneskelig erfaring: en psykologisk proces i forbindelse med en åndelig teknik. Disse to funktioner i bønningen kan aldrig helt adskilles.

En oplyst bøn må erkende ikke blot en ekstern og personlig Gud, men også en intern og upersonlig guddommelighed, Retteren i det menneskelige sind. Det er helt rimeligt, at mennesket, når det beder, bør stræbe efter at forstå begrebet om den Universelle Fader i Paradiset; men en mere effektiv teknik for de fleste praktiske formål, er at vende tilbage til idéen om et relateret alter ego, ligesom det primitive sind plejede at gøre, og så til at indse, at idéen om dette alter ego har udviklet sig fra en simpel fiktion til den sandhed at Gud er iboende i det dødelige menneske som Retterens faktiske tilstedeværelse, så mennesket kan tale ansigt til ansigt, så at sige, med et reel, ægte og guddommeligt alter ego, der bor i det og som er selve tilstedeværelsen og essensen af den levende Gud, den Universelle Fader.

4. ETISK BØN

Ingen bøn kan være etisk, når den bedende søger egoistisk fordel over sine medmennesker. Egoistiske og materialistiske bønner er uforenelig med de etiske religioner, som er baseret på uselvisk og guddommelig kærlighed. Alle sådanne

uetisk bedende vender tilbage til primitive niveauer af pseudo magi og er uværdigt for fremrykkende civilisationer og oplyste religioner. Selvsk bøn krænker ånden i alt etik baseret på kærlig retfærdighed.

Bønnen må aldrig blive misbrugt, for at blive en erstatning for handling. Alle etisk bøn er et incitament til handling og en vejviser for den progressive stræben mod idealistiske mål af højere opnåelse af en selv.

Vær *fair* i alle dine bønner; forvent ikke at Gud vil være forudindtaget, at han vil elske dig mere end hans andre børn, mere end dine venner, naboer og endda dine fjender. Bønnen i de fysiske eller udviklede religioner er slet ikke i begyndelse etisk, som den er i de senere åbenbarede religioner. Alle bønner, uanset om de er individuelle eller fælles, kan enten være egoistisk eller altruistisk. Det vil sige, du kan enten bede for dig selv eller for andre. Når bønnen intet søger for den, der beder eller for sine medmennesker, så nærmer sjælens holdninger sig til niveauerne for sand tilbedelse. Egoistiske bønner omfatter bekendelser og andragender og består ofte i anmodninger om materielle fordele. Bøn er noget mere etisk, når det handler om tilgivelse og søger visdom for øget selvkontrol.

Mens den uselviske type af bøn er styrkende og trøstende, så er materialistisk bøn bestemt til at bringe skuffelse og desillusion som avancerede videnskabelige opdagelser viser, at mennesket lever i et fysisk univers af lov og orden. Barndommen for en person eller en race er præget af primitive, egoistiske og materialistiske bønner. Til en vis grad er alle sådanne andragender effektive i, at det uundgåeligt fører til den indsats og anstrengelser, som bidrager til, at den bedende modtager svar på sådanne bønner. Den sande tro baserede bøn bidrager altid til forøgelse af levemåden, selv om disse andragender ikke er værdigt for åndelig erkendelse. En åndeligt avancerede person bør udvise stor forsigtighed i forsøget på at modvirke det primitive eller umodne sind vedrørende sådanne bønner.

Husk, at selvom bønnen ikke får Gud til at ændre sig, så afstedkommer det meget ofte store og varige ændringer i den, der beder i tro og tillid forventning. Bønnen har været forløberen for megen fred i sindet, munterhed, ro, mod, selvbeherskelse, og retvist sindelag blandt de udviklende mænd og kvinder af de udviklende racer.

5. BØNNENS SOCIALE EFTERVIRKNINGER

I tilbedelsen af forfædrene, fører bønnen til dyrkelse af de nedarvede idealer. Bønnen, som en del af tilbedelsen af Guddommen, transcenderer alle andre sådanne praksis, fordi det fører til dyrkelse af guddommelige idealer. Da begrebet om alter egoet i bønnen bliver det øverste og guddommelig, så forhøjes de menneskelige idealer i overensstemmelse hermed fra simpel menneske mod himmelske og guddommelige niveauer, og resultatet af alle disse bønner er en videreudvikling af den menneskelige karakter og den dybe forening af den menneskelige personlighed.

Men bønner behøver ikke altid være individuel. Bønner som forekommer i gruppe eller forsamling er meget effektiv i og med at det i sine konsekvenser fremmer et stærkt socialt samvær. Når en gruppe i samfundet dedikeret i bøn for moralsk forbedring og spirituel opløftelse, så indvirker disse andagter på de personer, der udgør gruppen; de bliver alle bedre på grund af deltagelse. Selv en hel by eller en hel nation kan blive hjulpet af sådanne bønneandagter. Bekendelse, omvendelse og bøn har ført enkeltpersoner, byer, nationer og hele racer til mægtige reformændringer og modige gerninger som har ført til tapre bedrifter.

Hvis du virkelig ønsker at overvinde vanen med at kritisere nogle venner, så er den hurtigste og sikreste måde at opnå en sådan holdningsændring at etablere den vane at bede for den pågældende person hver dag i dit liv. De sociale konsekvenser af sådanne bønner er i vid udstrækning afhængige af to betingelser:

1. Den person, man beder for bør vide, at man beder for dem.
2. Den person, der beder skulle komme i tæt social kontakt med den person, for hvem han beder.

Bønnen er den proces, hvorved enhver religion, før eller senere, bliver institutionaliseret. Over tid bliver bønnen forbundet med en række sekundære faktorer, nogle nyttige, andre decideret skadelige, såsom præster, hellige bøger, tilbedelses ritualer og ceremonier.

De sind, der besidder en større åndelig oplysning skal være tålmodig med, og tolerant over for de mindre begavet

intellekt, der kræver symbolik for at mobilisere deres svage åndelige indsigt. Den stærke må ikke se med foragt på de svage. De, som er Gud-bevidste uden symbolik, må ikke forhindre symbolernes nådetjeneste til dem, der finder det vanskeligt at tilbede Guddommen og ærer sandhed, skønhed, og godhed uden form og ritual. I bøn tilbedelse, forestiller de fleste dødelige sig et symbol på genstanden og formålet for deres andagt.

6. BØNNENS VIRKNINGSOMRÅDE

Bønnen, undtagen i samarbejde med viljen og handlinger af de personlige åndelige kræfter og materielle vejledere i en verden, kan have nogen direkte indvirkning på ens fysiske miljø. Mens der er en meget konkret grænse for virkningsområdet af bønnen, behøver sådanne begrænsninger ikke at gælde for *troen* hos dem, der beder.

Bønnen er ikke en teknik til at kurere reelle og organiske sygdomme, men den har bidraget enormt til at mennesker har været i stand til at nyde godt helbred og til helbredelse af mange mentale, følelsesmæssige og nervøse lidelser. Selv ved faktiske bakterielle forårsagede sygdomme, har bøn mange gange øget effekten af andre afhjælpende procedurer. Bønnen har vendt mange en irritabel og klagende invalid til en mønsterperson af tålmodighed og gjorde dem til en inspiration for alle andre lidende mennesker.

Uanset hvor svært det kan være at forene den videnskabelige tvivl om effekten af bøn med den allestedsnærværende trang til at søge hjælp og vejledning fra guddommelige kilder, glem aldrig, at den oprigtige troens bøn er en mægtig kraft til fremme af personlig lykke, individuel selvkontrol, social harmoni, moralske fremskridt, og åndelig opnåelse.

Selv som et rent menneskelig fænomen, en dialog med et alter ego, udgør bønnen en proces som på den mest effektive måde nærmer sig realisering af den menneskelige naturs reserve kræfter, som er gemt og bevaret i det menneskelige sinds ubevidste områder. Ud over sin religiøse implikation og dens åndelige betydning repræsenterer bønnen også en sund psykologisk praksis. Det er en kendsgerning af menneskelig erfaring, at de fleste personer, når de er tilstrækkeligt hårdt presset, vil bede på en eller anden måde til en vis kilde om hjælp.

Vær ikke så doven, at du beder Gud om at løse dine problemer, men tøv aldrig med at bede ham om visdom og åndelig styrke til at vejlede og støtte dig, mens du selv resolut og modigt angriber problemerne ved hånden.

Bønnen har været en uundværlig faktor i den religiøse civilisations udvikling og bevarelse, og den har stadig kraftigt bidraget til at gøre yderligere forbedring og åndeliggørelse af samfundet, hvis de, der beder blot vil gøre det i lyset af de videnskabelige fakta, filosofisk visdom, intellektuel oprigtighed og åndelig tro. Bed som Jesus lærte sine disciple - ærligt, uselvvisk, med rimelighed, og uden at tvivle.

Men bønnens effektivitet i den personlige åndelige oplevelse hos den bedende, er på ingen måde afhængig af en sådan gudstilbeders intellektuelle forståelse, filosofiske skarphed, sociale niveau, kulturelle status eller andre dødelige kundskaber. De mentale og åndelige følgeresultater af troens bøn er umiddelbare, personlige og erfaringsbaseret. Der er ingen anden metode, hvorved hvert menneske, uanset alle andre dødelige resultater, så effektivt og straks kan nærme sig tærsklen til det rige, hvor han kan kommunikere med sin Skaber, hvor det skabte væsen får kontakt med Skaberens virkelighed, med den iboende Tankeretteren.

7. MYSTIK, EKSTASE OG INSPIRATION

Mystik, som en teknik til at dyrke bevidstheden om Guds nærværelse er helt prisværdigt, men når sådanne øvelser fører til social isolation og kulminere i religiøs fanatisme, er de så godt som forkastelige. Alt for ofte, hvad den overbebyrdede mystiker vurderer som guddommelig inspiration er som sådan noget der opstiger fra hans egen dybe sind. Selv om det dødelige sinds kontakt ofte er begunstiget af hengiven meditation med sin iboende Retter, understøttes kontakten oftere af helhjertet, uselvvisk og kærlig tjeneste til ens medskabninger.

De store religiøse lærere og profeter under tidligere tidsaldrer var ikke ekstreme mystikere. De var Gud bevidste mænd og kvinder, der bedst tjente deres Gud ved uselvvisk tjeneste til gavn for deres dødelige medmennesker. Jesus tog ofte sine apostle væk i korte perioder til at engagere sig i meditation og bøn, men for det meste, holdt han dem i tjeneste kontakt med folkemasserne. Menneskets sjæl kræver åndelig motion samt åndelig næring.

Religiøs ecstasy er tilladt, når den har en sund baggrund, men sådanne oplevelser er oftere et resultat af rent følelsesmæssige påvirkninger end en manifestation af dyb åndelig karakter. Religiøse personer bør ikke betragte enhver levende psykologisk forudelse, og hver intense følelsesmæssig oplevelse som en guddommelig åbenbaring eller en åndelig kommunikation. Ægte åndelige ecstasy er normalt forbundet med stor ydre ro og næsten perfekt følelsesmæssig kontrol. Sandt profetisk vision er en overpsykologisk forudelse. Sådanne guddommelige oplevelser er ikke pseudo hallucinationer og heller ikke trancelignende ekstaser.

Det menneskelige sind kan give udtryk for såkaldt inspiration, når det er modtagelig enten til det som stiger op fra det ubevidste eller til stimulus af det overbevidste. I begge tilfælde forekommer det den enkelte, at sådanne bidrag til indholdet af bevidstheden er mere eller mindre fremmed. U hæmmet mystisk entusiasme og hæmningsløs religiøs ekstase er ikke garantier for inspiration, angiveligt guddommelige garantier.

Den praktiske prøve af alle disse mærkelige religiøse erfaringer med mystik, ekstase, og inspiration er at observere, om disse fænomener forårsager en person:

1. Til at nyde bedre og mere komplet fysisk sundhed.
2. Til at fungere mere effektivt og praktisk i sit mentale liv.
3. Til mere fuldt ud og lykkeligt dele sin religiøse oplevelse.
4. Til mere fuldstændigt at åndeliggøre sit daglige liv mens det trofast varetage dets daglige opgaver, der hører til den dødeliges rutine tilværelse.
5. Til at styrke sin kærlighed og påskønnelse af, sandhed, skønhed og godhed.
6. Til at opretholde sine nuværende anerkendte sociale, moralske, etiske og åndelige værdier.
7. Til at øge sin åndelige indsigt - Gudsbevidsthed.

Bønnen har imidlertid ikke nogen reel tilknytning til disse usædvanlige religiøse erfaringer. Når bønnen bliver alt for meget æstetisk, når den næsten udelukkende består af en smuk og salig kontemplation af den paradisiske guddommelighed, mister den meget af sin socialiserings indflydelse og tenderer mod mysticisme og isolering af sine tilhængere. Der er en vis fare forbundet med for meget privat bøn som rettes til og forebygges ved gruppebøn, gennem fælles andagt.

8. BØN SOM EN PERSONLIG OPLEVELSE

Der er et virkelig spontan aspekt til bøn, for det primitive menneske befandt sig selv bedende længe før han havde nogen klar opfattelse om en Gud. De tidlige mennesker plejede at bede i to forskellige situationer: Når det var i alvorlig nød, vågnede impulsen til at række ud efter hjælp; og når det var jublende lykkeligt, hengav det sig til impulsive udtryk for glæde.

Bønnen er ikke en videreudvikling af magi; de opstod begge uafhængigt af hinanden. Magien var et forsøg på at tilpasse Guddommen på visse betingelser; bønnen er bestræbelserne på at justere personligheden til Guddommens vilje. Ægte bøn er både moralsk og religiøs; magi er ingen af delene.

Bønnen kan blive en etableret sædvane; mange beder fordi andre gør. Atter andre beder fordi de frygter noget forfærdeligt vil ske, hvis de ikke tilbyder deres regelmæssige bønner.

For nogle individer er bøn et stille udtryk for taknemmelighed; til andre, et gruppe udtryk for ros, social andagt. Undertiden er bønnen en efterligning af en anden religion, mens den i ægte bøn er en oprigtig og tillidsfuld kommunikation mellem det skabte væsens åndelige natur og den overalt tilstedeværende nærværelse af ånden i Skaberen.

Bønnen kan være et spontant udtryk for gudsbevidsthed eller en meningsløs recitation af teologiske formler. Det kan være en ekstatiske lovprisning af en sjæl som kender Gud eller en slavisk bøjede sig af en frygt redet dødelig. Den er nogle gange det patetiske udtryk for åndelig trang og nogle gange en åbenlys råben af fromme fraser. Bønnen kan være en glad ros eller en ydmyg bøn om tilgivelse.

Bønnen kan være den barnlige opfordring om det umuligt eller den modne anmodning for moralsk vækst og åndelig kraft. Et anmodning kan gælde det daglige brød eller kan indeholde en helhjertet længsel efter at finde Gud og gøre hans vilje. Det kan være en ren egoistisk anmodning eller et sandt og storslået gestus mod realiseringen af et uselvsk broderskab.

Bønnen kan være et vredt råb om hævn eller en barmhjertig forbøn for sine fjender. Det kan være udtryk for et håb om at forandre Gud eller en kraftfuld måde til at ændre sig selv. Det kan være en fortabt synders krybende forsvar foran en formodet streng dommer eller et udtryk af glæde hos en befriet søn af den levende og barmhjertig himmelske Fader.

Det moderne menneske er forvirret ved tanken om at tale tingene igennem med Gud på en rent personlig måde. Mange har opgivet regelmæssig bøn; de beder kun, når de er under usædvanlige pres - i nødsituationer. Mennesket skal ikke være bange for at tale med Gud, men kun et åndeligt barn ville forsøge at overtale, eller formode at det kan ændre, Gud.

Men reelle bønner opnår faktisk virkeligheden. Ikke engang de opadstigende luftstrømme kan få en fugl til at svæve undtagen med udbredte vinger. Bønnen opløfter mennesket, fordi det er en teknik til at bevæge sig fremad ved hjælp af de opstigende åndelige strømninger i universet.

Ægte bøn fremmer åndelig vækst, ændrer holdninger, og giver den tilfredsstillelse, der kommer fra fællesskab med guddommeligheden. Det er et spontant udbrud af gudsbevidsthed.

Gud besvarer menneskets bøn ved at give det en øget åbenbaring af sandhed, en forbedret påskønnelse af skønhed, og en udvidet begrebsopfattelse af godhed. Bønnen er en subjektiv handling, men den får kontakt med mægtige objektive realiteter på de åndelige niveauer af menneskelig erfaring. Det er en meningsfuld menneskelig søgen efter overmenneskelige værdier. Det er den stærkeste stimulans til åndelig vækst.

Ord er irrelevante til bøn; de er blot den intellektuelle kanal, hvor den åndelige bønnens flod kan tænkes at ville flyde. Værdien af ordet i en bøn i individuel andagt har en rent suggestiv virkning på dig selv og ved andagt i gruppe en suggestiv virkning på gruppen. Gud besvarer sjælens holdning, ikke ordene.

Bønnen er ikke en måde at undgå konflikter, men snarere et incitament til vækst, inden selve konflikten. Bed kun for værdier, ikke ting; for vækst, ikke for tilfredsstillelse.

9. VILKÅR FOR EFFEKTIV BØN

Hvis du ønsker at engagere dig i effektiv bøn, bør du huske på de love der gælder for vellykkede anmodninger:

1. Du skal kvalificere dig som en stærk bedende ved oprigtigt og modigt at møde universvirkelighedens problemer. Du skal have kosmisk udholdenhed.
2. Du skal ærligt have udtømt menneskets egen evne til menneskelig justering. Du skal have været flittig.
3. Du skal overgive alle sindets ønsker, og ethvert af sjælens længsel til den åndelig væksts transformerende omfavelse. Du må have oplevet en udvidelse af betydninger og en højde af værdier.
4. Du skal lave et helhjertet valg af den guddommelige vilje. Du skal udslette det døde centrum af ubeslutsomhed.
5. Du anerkender ikke kun Faderens vilje og vælger at gøre den, men du har også uforbeholdent dedikeret dig selv og dynamisk helliget dig selv til virkelig at gøre Faderens vilje.

6. Din bøn vil udelukkende være rettet mod guddommelig visdom til at løse de konkrete menneskelige problemer i opstigningen til Paradiset - opnåelsen af guddommelig perfektion.

7. Og du skal have tro - levende tro.

[Præsenteret af lederen for mellemvæsenerne på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 92

RELIGIONENS SENERE UDVIKLING

MENNESKET havde en religion af naturlig oprindelse som en del af hans evolutionære erfaring længe før nogen systematiske åbenbaringer blev foretaget på Urantia. Denne religion af naturlig oprindelse var i sig selv et produkt af menneskets begavelse ovenover dyrenes niveau. Udviklingsreligionen opstod langsomt gennem årtusinder af menneskehedens erfaringsmæssige karriere gennem følgende påvirkninger som fungerede internt, og påvirkede, den vilde, de barbariske, og det civiliserede menneske:

1. *Tilbedelsens bistående ånd* - tilsynekomsten i dyrets bevidsthed af overdyrisk potentialer for virkelighedsopfattelse. Dette kunne kaldes det oprindelige menneskelige instinkt for Guddommen.
2. *Visdommens bistående ånd* - manifestationen i et ærværdigt sind er tendensen til at rette sin tilbedelse i højere kanaler af udtryk og mod stadigt voksende begreber om Guddomsvirkeligheden.
3. *Helligånden* - det er den oprindelige overdragelse af supersindet, og det fremtræder ufejlbarligt i alle ægte menneskelige personligheder. Denne tjeneste, rettet til en sind, der længes efter tilbedelse og længes efter visdom, skaber evnen for mennesket til selv at indse postulatet om menneskets overlevelse, både som teologisk koncept og som en reel og faktuelle personligheds oplevelse.

Den koordinerede funktion af disse tre guddommelige tjenester er helt tilstrækkeligt til at igangsætte og videreføre væksten i evolutionær religion. Disse påvirkninger er senere forstærket af Tankerettere, serafer og Sandhedens Ånd, som alle accelererer hastigheden af den religiøse udvikling. Disse kræfter har længe fungeret på Urantia, og de vil fortsætte her, så længe denne planet stadig er en beboet sfære. En stor del af potentialet i disse guddommelige kræfter har endnu aldrig haft mulighed for at blive udtrykt; meget vil blive afsløret i de kommende tidsaldre, efterhånden som de dødeliges religion løfter sig, fra niveau efter niveau, mod morontia værdiernes og sandheds åndens himmelske højder.

1. RELIGIONENS EVOLUTIONÆRE KARAKTER

Udviklingen af religionen er blevet sporet fra tidlige tids frygt og spøgelse frem gennem mange følgende stadier af udvikling, herunder bestræbelser på første at tvinge og derefter at lokke ånderne. Stammefeticher voksede til totem og stammeguder; magiske formler blev moderne bønner. Omskæring, først som et offer, blev en hygiejnisk foranstaltning.

Religionen udvikledes fra natur tilbedelse op gennem spøgelse tilbedelse til fetichisme under racernes vilde barndom. Med civilisationens begyndelse tilsluttede den menneskelige race sig de mere mystiske og symbolske overbevisninger, mens nu - en moden tidsalder nærmere, er menneskeheden moden for påskønnelse af ægte religion, selv en begyndelse til åbenbaringen af sandheden selv.

Religionen opstår som sindets biologisk reaktion til spirituelle overbevisninger og miljø; den er det sidste, der forsvinder eller ændres hos et folk. Religionen er i alle tidsaldre samfundets tilpasning til det, som er mystisk. Som en social institution, der omfatter ritualer, symboler, kulter, skriftsteder andre, helligdomme og templer. Helligt vand, relikvier, feticher, amuletter, kostymer, klokker, trommer og præsteskab er fælles for alle religioner. Det er også umuligt helt at adskille rent udviklet religion fra enten magi eller trolddom.

Mystik og magt har altid stimuleret religiøse følelser og frygt, mens følelser altid har fungeret som en magtfuld

betingende faktor i deres udvikling. Frygt har altid været den grundlæggende religiøse stimulus. Frygt frembringer formularen til udviklingsreligionens guder og motiverer de primitive troendes religiøse ritual. Som civilisationen skrider fremad, bliver frygt modificeret af ærbødighed, beundring, respekt og sympati og derefter yderligere betinget af anger og omvendelse.

De asiatiske folk lærte at "Gud er en stor frygt"; dette er resultatet af en rent evolutionær religion. Jesus, som var en åbenbaring af det højeste type for religiøs levende, proklamerede, at "Gud er kærlighed".

2. RELIGIONEN OG SKIKKENE

Religionen er den mest stive og ubøjelige af alle menneskelige institutioner, men den tilpasser sig langsomt til de skiftende samfund. Til sidst, afspejler udviklingsreligionen de skiftende skikke, som til gengæld kan have været påvirket af åbenbaringsreligion. Langsomt, sikkert, men modstræbende, følger religionen (tilbedelse) i kølvandet på visdom - viden instrueret af erfaringsbaseret fornuft og oplyst af guddommelig åbenbaring.

Religionen klamrer sig til skikkene; det, der *var*, er gammel og angiveligt helligt. Af denne grund, og ingen anden, forblev sten redskaber til langt ind i bronze- og jernaldre. Denne erklæring er optaget: "Men om du vil gøre mig et alter af sten, må du ikke bygge det af tilhuggede sten, for, hvis du bruger dine værktøjer i at gøre det, har du forurenset det." Selv i dag, antænder hinduer deres alter ild ved hjælp af en primitiv ildbor. I løbet af udviklingsreligionens gang har det nye altid været betragtet som helligbrøde. Nadveren skal bestå, ikke af nyt og tilvirket mad, men af den mest primitive føde: "Kødet ristes på ilden og usyret brød serveres med bitre urter." Alle typer af sociale skikke og endda juridiske procedurer klamrer sig til de gamle former.

Når moderne menneske undrer sig over, at så mange forskellige religioners hellige skrifter indeholder så meget der kan betragtes som uanstændig, bør de overveje, at tidligere generationer har frygtet at fjerne, hvad deres forfædre anså for at være hellige og helligt. Meget af det, én generation kan se som obscønt, har foregående generationer anset som værende en del af deres accepterede skikke, ligesom godkendte religiøse ritualer. En betydelig mængde af religiøse modsætninger blevet foranlediget af de uendelige forsøg på at forene gamle men forkastelige skikke med nyligt fremkommet fornuft, at finde plausible teorier i begrundelse for trosmæssig fortsættelse af gamle og udslidte skikke.

Det er imidlertid kun dumt at forsøge alt for pludselig en acceleration af den religiøse vækst. En race eller nation kan kun assimilere fra enhver avanceret religion, det som er rimeligt sammenhængende og forenelig med det nuværende evolutionære niveau på udvikling og dens tilpasningsevne. Sociale, klimatiske, politiske og økonomiske forhold er alle vigtige i bestemmelsen af den religiøse retnings udvikling og fremskridt. Samfundsmoralen bestemmes ikke af religionen, det vil sige, af udviklingsreligionen; snarere bestemmes religionsformerne af racemæssige moral.

Menneskeheden accepterer kun overfladisk en mærkelig og ny religion; rent faktisk tilpasser de den til deres skikke og gamle måder at tro. Dette er godt illustreret ved eksemplet med en vis New Zealandsk stamme, hvis præster, efter nominelt at have accepteret kristendommen, foregav at have modtaget direkte åbenbaringer fra Gabriel om, at denne selvsamme stamme var blevet det udvalgte Guds folk og som foreskrev, at de fik tilladelse til frit at hengive sig til løse seksuelle relationer og mange andre af deres gamle og forkastelige skikke. Straks gik alle de nyligt konverterede kristne gik over til denne nye og mindre krævende version af kristendommen.

Religionen har på et eller andet tidspunkt sanktioneret alle mulige modsatte og inkonsekvente adfærd, har på et tidspunkt, godkendt stort set alt, hvad der nu betragtes som umoralsk eller syndigt. Samvittighed, uden erfarings lærdom og uden fornuftens hjælp, har aldrig været, og kan aldrig være en sikker og usvigelig guide til menneskelig adfærd. Samvittighed er ikke en guddommelig røst som taler til den menneskelige sjæl. Den er blot den samlede sum af det moralske og etiske indhold i skikkene af enhver nuværende fase af eksistens; den repræsenterer simpelthen den menneskeligt udtænkte ideal reaktion i et givet sæt af omstændigheder.

3. UDVIKLINGSRELIGIONES KARAKTER

Studiet af menneskets religion er en undersøgelse af de fossile bærende sociale lag af tidligere tidsaldr. De menneskelignende guders skikke er en sandfærdig afspejling af de folks moral, som først udtænkte disse guder. Gamle

religioner og mytologi skildre trofast tro og traditioner blandt folk som for længst er gået tabt i ubemærkethed. Disse gamle kultskikke fortsætter sideløbende med nyere økonomiske skikke og sociale udviklingstendenser og virker selvfølgelig, groft anakronistisk. Resterne af kulten giver et retvisende billede af de racemæssige religioner fra fortiden. Husk altid, at kulterne er dannet, ikke for at opdage sandheden, men snarere for at sprede deres trosbekendelser.

Religionen har i høj grad altid været et spørgsmål om riter, ritualer, skikke, ceremonier og dogmer. Den er som regel blevet plettet med vedvarende fortræd skabende beslutnings fejl, illusionen om at være det udvalgte folk. De kardinale religiøse idéer i form af besværgelse, inspiration, åbenbaring, forsoning, omvendelse, soning, forbøn, opofrelse, bøn, bekendelse, tilbedelse, overlevelse efter døden, sakramente, ritual, løsesum, frelse, forløsning, pagt, urenhed, rensning, profeti, original synd - de gå alle tilbage til de tidlige tider af oprindelige frygt for spøgelse.

Den primitive religion er intet mere eller mindre end kampen for den materielle eksistens udvidet til at omfatte eksistensen hinsides graven. Forskrifterne af en sådan trosbekendelse repræsenterede udvidelsen af selvopretholdelsens kamp i området af en indbildt verden af spøgelsesånder. Men vær forsigtig, når I fristes til at kritisere udviklingsreligionen. Husk, det er, hvad der skete; det er en historisk kendsgerning. Desuden husk, at effekten af en idé ikke ligger i dens vished eller sandhed, men snarere i livligheden af sin attraktion til mennesker.

Udviklingsreligionen indeholder ingen bestemmelser om ændring eller revision; i modsætning til videnskaben, forholder den sig ikke til sin egen progressive korrektion. Udviklingsreligionen kræver respekt, fordi dens tilhængere mener, det er *Sandheden*; "den tro som en gang for alle er givet til de hellige" må i teorien være både endelig og ufejlbarlig. Kulten modsætter sig udvikling, fordi reelle fremskridt er sikker på at ændre eller ødelægge kulten selv; derfor må revision altid påtvinges den.

Kun to påvirkninger kan ændre og opløfte naturreligionens læresætninger: Trykket af langsomt fremrykkende skikke og den periodiske oplysning af epokegørende åbenbarelsen. Det er ikke mærkeligt, at fremskridtet var langsomt; for i gamle dage, betød det at være progressiv eller opfindsom at blive dræbt som troldmand. Kulten avancerede langsomt i generationsepoker og årelange cyklusser. Men den bevæger sig fremad. Den evolutionære tro på spøgelse lagde grunden for en åbenbaret religionsfilosofi, som i sidste ende ville ødelægge overtroen af dens egen oprindelse.

Religionen har på mange måder handicappet den sociale udvikling, men uden religion ville der ikke have været nogen varig moral eller etik, ingen bevarelsesværdig civilisation. Religionen gav anledning til meget ikke-religiøs kultur: Skulptur opstod gennem menneskeskabte idoler, arkitektur i templet bygning, poesi i besværgelser, musik i tilbedelsessange, drama er fremkommet gennem adfærd for åndevejledning, og dans fra de sæsonbestemte tilbedelsesfestivaler.

Men samtidig med, at man er opmærksom på det faktum, at religionen var afgørende for civilisationens udvikling og bevarelse, skal det registreres, at naturreligionen også har gjort meget for at forkrøble og hæmme den selvsamme civilisation, som den ellers støttede og vedligeholdt. Religionen har hæmmet industrielle aktiviteter og økonomisk udvikling; den har spildt arbejdskraft og spildt kapital; den har ikke altid været nyttigt til familien; den har ikke i tilstrækkelig grad fremmet fred og god vilje; den har nogle gange forsømt uddannelse og retarderede videnskab; den har unødigt forarmet livet til den foregivne berigelse af døden. Udviklingsreligionen, menneskelig religion, har faktisk gjort sig skyldig i alle disse og mange flere fejltagelser, fejl og dumheder; alligevel, opretholdt den en kulturel etik, en civiliseret moral og social samhørighed, og gjorde det muligt for en senere åbenbarelsesreligion at kompensere for disse mange evolutionære mangler.

Udviklingsreligionen har været menneskets dyreste men usammenligneligt mest effektive institution. Menneskelig religion kan kun forsvares i lyset af evolutionær civilisation. Hvis mennesket ikke var et opadstigende produkt af animalsk evolution, så ville der ikke være en begrundelse for den beskrevne religiøse udvikling.

Religionen understøtter akkumulation af kapital; den fremmer visse typer af arbejde; præsterne fritid begunstiger kunst og viden; i sidste ende vandt menneskeheden meget som et resultat af alle disse tidlige tiders fejl i etisk tillem্পning. Shamanerne, ærlige og uærlige, var frygtelig dyre, men de var alle det værd de kostede. De lærde erhverv og videnskaben selv er opstået fra de parasitiske præsteskaber. Religionen fostrede civilisationen og medførte samfundsmæssig kontinuitet; den har altid været det moralske politi. Religionen, medbragte den menneskelige disciplin og selvkontrol, som gjorde *visdom* muligt. Religionen er evolutionens effektive svøbe, som skånselsløst driver den

ugidelige og lidelse menneskehed fra sin naturlige tilstand af intellektuel træghed fremad og opad til de højere niveauer af fornuft og visdom.

Denne hellige arv efter opstigningen fra dyreriget, udviklingsreligionen må fortsat forfines og forædles af den fortsatte censur af åbenbaret religion og af den autentiske videnskabs fortærende ild.

4. ÅBENBARINGENS GAVE

Åbenbaring er evolutionær, men altid progressiv. Gennem tiderne i en verdens historie, er religionsåbenbaringer stadig voksende og successivt mere oplysende. Det er åbenbaringens mission at sortere og censurere de successive udviklingsreligioner. Hvis åbenbaringen skal kunne ophøje og forædle udviklingsreligionen, så skal sådanne guddommelige budskaber skildre lærdomme, som ikke er alt for langt fra tankegangen og reaktionerne i den tidsalder, hvor de præsenteres. Således skal og må åbenbaringen altid holde kontakt med evolutionen. Åbenbaringsreligionen er altid begrænset af menneskets evne til modtagelighed.

Uanset deres tilsyneladende ligheder eller forskelle karakteriseres åbenbaringsreligionerne altid af en tro på en eller anden guddom som repræsenterer en endelige værdi, og en ide om overlevelse af personlighedens identitet efter døden.

Udviklingsreligionen er følelsesbetonet, ikke logisk. Det er menneskets reaktion på troen på en hypotetisk spøgelsesånde verden - den menneskelige trosrefleks, som udløses af oplevelsen og frygten for det ukendte. Åbenbaringsreligionen formidles af den virkelige åndelige verden; Den er svaret fra det superintellektuelle kosmos på de dødeliges sult efter at tro på, og have tillid til de universelle Guddomme. Udviklingsreligionen udtrykker menneskets famlende rundt i cirkler i søgen efter sandheden; åbenbaringsreligionen er, selve denne sandhed.

Der har været mange begivenheder af religiøs åbenbaring, men kun fem af epokegørende betydning. Disse var som følger:

1. *Den Dalamatiske lære.* Den sande opfattelse af den Første Kilde og Center blev først bekendtgjort på Urantia af de hundrede legemlige medlemmer af Prins Caligastias personale. Denne voksende åbenbaring af Guddom fortsatte for mere end trehundrede tusind år, indtil den pludselig blev afbrudt af den planetariske løsrivelse og afbrydelse af undervisningsregimet. Med undtagelse af Vans arbejde gik indflydelsen af åbenbaringen i Dalamatia praktisk taget tabt for hele verden. Selv Noditerne havde glemt denne sandhed på tidspunktet for Adams ankomst. Af alle, der modtog læren af de hundrede, bevarede de røde mennesker den længst, men tanken om den Store Ånd var, kun en dunkel koncept i indianernes religion indtil kontakten med kristendommen i høj grad præciseret og styrkede den.

2. *Edens lære.* Adam og Eva portrætterede igen opfattelsen om Faderen til alle de evolutionære folkeslag. Opløsningen af den første Eden standsede den Adamiske åbenbaring, inden den rigtig var kommet i gang. De Sethiske præster fortsatte imidlertid Adams afbrudte lære, og nogle af disse sandheder har aldrig været helt tabt for verden. Hele den religiøse evolutions retning i Mellemøsten blev ændret af Sethiternes lærdomme. Men omkring 2500 f.Kr. havde menneskeheden stort set glemt åbenbaringen som var forkyndt i Edens dage.

3. *Melkisedek af Salem.* Denne Nebadons nødsituations Søn indviede den tredje sandhedsåbenbaring på Urantia. De vigtigste forskrifter af hans lære var tillid og tro. Han underviste menneskerne i tillid til Guds almægtige godgørehed og proklamerede, at troen var den handling, hvorved mennesket tjente Guds gunst. Hans lære blev gradvist blandet med tro og praksis fra forskellige udviklings religioner og udviklede sig til sidst til de teologiske systemer som var til stede på Urantia ved åbningen af det første årtusinde efter Kristus.

4. *Jesus fra Nazaret.* Kristus Mikael præsenterede for fjerde gang til Urantia begrebet om Gud som den Universelle Fader, og denne lære har generelt bestået lige siden. Essensen af hans undervisning var kærlighed og tjeneste, den kærlige tilbedelse, som en væsen søn frivilligt giver i erkendelse af, og reaktion på Gud, hans Faders kærlige tjeneste; denne frivillige tjeneste, som sådanne væsen sønner skænker deres brødre i den glade erkendelse af, at i denne tjeneste, tjener de ligeledes Gud Faderen.

5. *Urantia bogens kapitler.* Disse kapitler, hvoraf dette er et, udgør den seneste præsentation af sandheden til dødelige

på Urantia. Disse papirer adskiller sig fra alle tidligere åbenbaringer, for de er ikke et arbejde af en enkelt universpersonlighed, men er en sammensat præsentation af mange væsener. Men ingen åbenbaring kan dog være komplet før opnåelsen af den Universelle Fader. Alle andre himmelske velfærdsydelser er ikke mere end en delvis, forbigående, og praktisk tilpasning til de lokale forhold i tid og rum. Mens sådanne indrømmelser som disse muligvis kan reducere alle åbenbaringers umiddelbare kraft og myndighed, er tiden kommet på Urantia, hvor det er tilrådeligt at foretage sådanne oprigtige udsagn, selv med risiko for at svække den fremtidige indflydelse og autoritet af denne den seneste sandhedsåbenbaring til de dødelige racer af Urantia.

5. DE STORE RELIGIØSE LEDERE

I udviklingsreligionen, er guderne udtænkt til at eksistere i lighed med menneskets billede; i åbenbarende religion har mennesket lært, at de er Guds sønner - selv formet i guddommelighedens finite billede. Inden for de tros overbevisninger, som er en syntese sammensat fra læren af åbenbaring og produkterne af evolution, er Gud konceptet en blanding af:

1. De evolutionære kulturs præeksisterende idéer.
2. Åbenbaringsreligionens sublimе idealer.
3. De personlige synspunkter hos de store religiøse ledere, menneskehedens profeter og lærere.

De fleste store religiøse epoker er blevet indviet af nogle enestående personligheder liv og lære. Lederskab har givet oprindelse til flere moralske bevægelser af værdi i historien. Mennesket har altid haft en tendens til at ære lederen, selv på bekostning af hans lære; at ære hans personlighed, selvom de har mistet synet af de sandheder, som han proklamerede. Dette er ikke uden grund; der er et instinktiv ønske i hjertet hos det evolutionære menneske om hjælp fra over. Denne trang er designet til at forudse Planetprinsens og de senere Materielle Sønners forekomst på jorden. På Urantia er mennesket blevet frataget disse overmenneskelige ledere og herskere, og derfor har det hele tiden forsøgt at gøre dette tab godt ved at indhulle sine menneskelige ledere med legender vedrørende overnaturlige oprindelse og mirakuløse karrierer.

Mange racer har forestillet sig deres ledere som værende født af jomfruer; deres livsforløb er rigeligt drysset med mirakuløse episoder, og deres tilbagevenden er altid forventet af deres respektive grupper. I Centralasien venter stammefolket stadig på tilbagekomsten af Djengis Khan; i Tibet, Kina og Indien er det Buddha; i islam er det Muhammed; blandt indianerne er det Hesunanin Onamonalonton; blandt hebræerne var det i almindelighed Adams tilbagevenden som materiel hersker. I Babylon var guden Marduk en fortsættelse af legenden om Adam, idéen om en Guds søn, bindeleddet mellem mennesket og Gud. Efter Adams fremkomst på jorden, var det almindeligt med de såkaldte Guds sønner blandt verdens racer.

Uanset den overtroiske ærefrygt, hvormed disse lærere blev betragtet, er det en kendsgerning, at disse lærers personlighed var de tidsmæssige omdrejningspunkter, på hvilken den åbenbarede sandhedens løftestænger afhang for at fremme menneskehedens moral, filosofi og religion.

Der har været hundreder og atter hundreder af religiøse ledere i menneskets en million år lange historie på Urantia, fra Onagar til Guru Nanak. I denne periode har der været mange op og nedture i den religiøse sandhed og åndelig tro, og hver renaissance af religionen på Urantia har i fortiden, været identificeret med nogle religiøse leders liv og lære. I overvejelse af lærere i nyere tid, kan det være nyttigt at gruppere dem i syv store religiøse epoker på Urantia efter Adam.

1. *Den Sethiske periode.* De Sethiske præster, der blev gendannet under Amosads ledelse, blev de store lærere i perioden efter Adam. De virkede overalt i Anditernes lande, og deres indflydelse varede længst blandt grækere, Sumererne og hinduer. Blandt de sidstnævnte, har de overlevet til nutiden som Brahmanerne af den hinduistiske tro. Sethiterne og deres tilhængere mistede aldrig helt treenighedskonceptet som Adam havde åbenbaret.

2. *Melkisedekmissionærernes æra.* Religionen på Urantia var i en vis grad genoplivet ved indsatsen fra de lærere, der

blev forordnet af Machiventa Melkisedek, da han levede og underviste i Salem næsten to tusinde år før Kristus. Disse missionærer proklamerede tro som prisen for Guds nåde, og selvom deres lære ikke førte til en umiddelbart opståen af nogle nye religioner, så dannede de ikke desto mindre grundlaget, på hvilken senere lærere i sandhed skulle opbygge Urantias religioner.

3. *Æraen efter Melkisedek.* Selvom Amenemope og Ikhnaton begge underviste i denne periode, var det mest fremtrædende religiøse geni i æraen efter Melkisedek lederen af en gruppe beduiner i Mellemøsten og grundlæggeren af den hebraiske religion - Moses. Moses lærte monoteisme. Han sagde: »Hør, Israel, Herren vor Gud er én Gud." "Herren han er Gud. Der er ingen ved siden af ham." Han forsøgte ihærdigt at udrydde resterne af spøgelseskulten blandt hans folk, og foreskrev endda dødsstraf for dens udøvere. Moses monoteisme blev forfalsket af hans efterfølgere, men i senere tider vendte de tilbage til mange af hans lære. Moses storhed ligger i hans visdom og klogskab. Andre mænd har haft større begreber om Gud, men ingen mand var nogensinde så vellykket til at formå et stort antal mennesker til at vedtage sådanne avancerede overbevisninger.

4. *Det sjette århundrede før Kristus.* Mange mænd opstod for at forkynde sandheden i denne tid, som var en af de religiøse vækkelsers største århundreder som nogensinde bevidnet på Urantia. Blandt disse bør nævnes Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, og Jainist lærerne. Gautamas lærer har fået stor udbredelse i Asien, og han er æret som Buddha af millioner. Confucius var til kinesisk moral, hvad Platon var til græsk filosofi, og mens der var religiøse konsekvenser til læren i begge var ingen af dem strengt taget en religiøs lærer; Lao-tse så mere af Gud i Tao end Confucius gjorde i menneskeheden eller Platon i idealisme. Mens Zoroaster, var meget påvirket af det fremherskende begreb om dualistisk spiritisme, om de gode og de dårlige ånder, ophøjede han helt sikkert samtidig idéen om en evig Guddom og lysets ultimative sejr over mørket.

5. *Det første århundrede efter Kristus.* Jesus af Nazaret, som en religiøs lærer, var baseret på kulten, som var blevet oprettet af Johannes Døberen og han bevægede sig så langt væk han kunne fra faste og former. Bortset fra Jesus, var Paulus fra Tarsus og Filon. af Alexandria de største lærere i denne æra. Deres religiøse koncepter har spillet en dominerende rolle i udviklingen af denne tro, som bærer Kristi navn.

6. *Det sjette århundrede efter Kristus.* Muhammed grundlagde en religion, som var bedre end mange af trosbekendelser i hans tid. Hans religion var en protest mod de sociale krav fra fremmede trosretninger og mod den manglende sammenhæng i det religiøse liv i sit eget folk.

7. *Det femtende århundrede efter Kristus.* Denne periode bevidnede to religiøse bevægelser: opløsningen af kristendommens enhed i Vesten og syntesen af en ny religion i Orienten. I Europa havde den institutionaliserede kristendom nået en sådan grad af stivhed at yderligere vækst ikke længere kunne forenes med sammenhold. I Orienten blev de kombinerede lære fra islam, hinduismen og buddhismen syntetiseret af Nanak og hans tilhængere til Sikhisme, en af de mest avancerede religioner i Asien.

Fremtiden for Urantia vil utvivlsomt være præget af fremkomsten af lærere i religiøs sandhed - Guds faderskab og broderskab af alle skabninger. Dog må man håbe, at disse fremtidige profeters glødende og oprigtig indsats vil blive rettet mindre mod en styrkelse af barriererne mellem de forskellige religioner og mere mod væksten af det religiøse broderskab af åndelig tilbedelse blandt de mange tilhængere af de forskellige intellektuelle teologier, som er så karakteristiske for Urantia i Satania.

6. DE SAMMENSATTE RELIGIONER

Det tyvende århundredes religioner på Urantia udgør en interessant undersøgelse af den sociale udvikling i menneskets impuls for tilbedelse. Mange trosretninger har udviklet meget lidt siden spøgelseskultens dage. Pygmæerne i Afrika har som en klasse ingen religiøse reaktioner, selv om nogle af dem tror lidt på et åndemiljø. De er i dag lige hvor det primitive menneske var, da udviklingen i religionen begyndte. Den primitive religions grundlæggende tro var overlevelse efter døden. Idéen om at tilbede en personlig Gud indikerer avanceret evolutionær udvikling, selv den første fase af åbenbaring. Dajak'erne har kun udviklet de mest primitive religiøse praksis. Eskimoerne og indianerne havde indtil for ganske nyligt kun meget sparsomme begreber om Gud; de troede på spøgelse og havde en ubestemt idé om overlevelse af en slags efter døden. Nutidens indfødte australiere har kun en frygt for spøgelse, skræk for mørke, og en

primitiv forfader veneration. Zuluerne er bare ved at udvikle en religion som bygger på spøgelsesfrygt og offer. Mange afrikanske stammer er endnu ikke, bortset fra de kristne og muhamedanernes missionsarbejde, kommet ud over fetichfasen af religiøs udvikling. Men nogle grupper har længe holdt sig til tanken om monoteisme, ligesom fortidens Thrakerne, som også troede på udødelighed.

På Urantia, forløber udviklings- og åbenbaringsreligionerne side om side, samtidigt som de blandes og sammensmelter til de diversificerede teologiske systemer som man findes i verden på tidspunktet for udarbejdelsen af disse kapitler. Disse religioner, det tyvende århundredes religioner på Urantia, kan opregnes som følger:

1. Hinduisme — den ældste
2. Den hebraiske religion.
3. Buddhisme.
4. Den Konfucianske lære.
5. De Taoistiske overbevisninger.
6. Zoroastranisme.
7. Shinto.
8. Jainisme.
9. Kristendommen.
10. Islam.
11. Sikhisme — den seneste.

De mest avancerede religioner i fortiden var jødedommen og hinduismen, og hver har henholdsvis haft stor indflydelse på forløbet af den religiøse udvikling i Vesten og Østen. Både hinduer og Hebræerne mente, at deres religioner var inspireret og åbenbaret, og de mente at alle andre religioner var dekadente former af den ene sande tro.

Indien er delt blandt hinduistiske, sikher, muhamedanere og Jainer, og hver fremstiller Gud, mennesket og universet som disse opfattes i de forskellige religioner. Kina følger den taoistiske og konfucianske lære; Shinto hyldes i Japan.

De store internationale, sammensatte religioner er den hebræisk, buddhistiske, kristne og islamiske tro. Buddhismen strækker sig fra Ceylon og Burma gennem Tibet og Kina til Japan. Den har en vist tilpasningsevne til mange folkeslags skikke, kun tangeret af kristendommen.

Den hebraiske religion indeholder den filosofiske overgang fra polyteisme til monoteisme; den er en evolutionær forbindelse mellem udviklingsreligionerne og åbenbaringsreligionerne. Hebræerne var de eneste vestlige folk til at følge deres tidlige evolutionære guder lige igennem til åbenbaringens Gud. Denne sandhed blev aldrig bredt accepteret, før Esajas tid, der endnu engang lærte om den blandede idé om en racemæssig guddom kombineret med en Universal Skaber: "Hærskarers HERRE, Israels Gud, du alene er Gud, du har skabt himlen og jorden." På et tidspunkt hvilede håbet om den vestlige civilisations overlevelse i sublime hebraiske begreber om godhed og i avancerede Hellenistiske begreber om skønhed.

Kristendommen er en religion om Kristi liv og lære, baseret på jødedommens teologi, yderligere modificeret gennem assimilering af visse dele af Zarathustras lære og græsk filosofi, og primært formuleret af tre personer: Filon, Peter og Paulus. Den har gennemgået mange udviklingsfaser siden tidspunktet for Paul og er blevet så grundigt tilpasset Vesten, at mange ikke-europæiske folkeslag meget naturligt betragte kristendommen som en mærkelig åbenbaring af en mærkelig Gud og for fremmede.

Islam er det religiøse og kulturelle bindevæv af Nordafrika, Mellemøsten, og sydøstlige Asien. Det var jødisk teologi i forbindelse med de senere kristne lære, der gjorde Islam monoteistiske. Tilhængere af Muhammed snublede på den avancerede lære om Treenigheden; de kunne ikke forstå læren om tre guddommelige personligheder og en Guddom. Det er altid svært at formå evolutionære sind til *pludselig* at acceptere avancerede åbenbarede sandhed. Mennesket er et evolutionær væsen og i det vigtigste, får sin religion ved evolutionære teknikker.

Forfader tilbedelse udgjorde engang et bestemt fremskridt i religiøs evolution, men det er både forbløffende og beklageligt, at dette primitive begreb fortsætter i Kina, Japan og Indien blandt så meget, der er relativt mere avanceret, såsom buddhisme og hinduisme. I Vesten, udviklede forfader tilbedelsen sig til veneration af nationale guder og respekt for racemæssige helte. I det tyvende århundrede optræder denne heltedyrkende nationalistiske religion i de forskellige radikale og nationalistiske sekularismer som karakteriserer mange racer og nationer i Vesten. Meget af denne samme holdning findes også i de engelsktalende folks store universiteter og de større industrielle samfund. Ikke meget forskellig fra disse begreber er tanken, at religion er, "en fælles søgen efter det gode liv." De "nationale religioner" er intet mere end en tilbagevenden til den tidlige romerske kejser tilbedelse og til Shinto - tilbedelse af staten i form af den kejserlige familie.

7. RELIGIONENS FORTSATTE UDVIKLING

Religion kan aldrig blive et videnskabeligt faktum. Filosofi kan faktisk hvile på et videnskabeligt grundlag, men religion vil forblive enten evolutionær eller åbenbarende, eller en mulig kombination af begge, som det er tilfældet i verden i dag.

Nye religioner kan ikke opfindes; de har enten udviklet sig, eller de åbenbares pludselig. Alle nye evolutionære religioner er blot avancerede udtryk for de gamle overbevisninger, nye tilpasninger og justeringer. Den gamle ophører ikke med at eksistere; den sammensmelter med den nye, ligesom Sikhisme okulerede og blomstrede ud af hinduisme, buddhisme, islam og andre nutidige kulturs jord og former. Primitiv religion var meget demokratisk; den vilde var hurtig til at låne eller udlåne. Først med den åbenbarede religion fremkom den autokratiske og intolerant teologiske egoisme.

De mange religioner på Urantia er alle gode i det omfang, som de bringer mennesket til Gud og bringer realiseringen af Faderen til mennesket. Det er en vildfarelse hos enhver gruppe af religionsudøvere at forestille sig deres tro, som *Sandheden*; sådanne holdninger vidner mere om teologisk arrogance end sikkerhed af tro. Der er ikke en Urantia religion, der ikke med fordel kunne studere og assimilere de bedste af de sandheder, der er indeholdt i enhver anden tro, for alle indeholder sandheden. Det ville være bedre for religionsudøvere, at låne det bedste i deres naboers levende åndelig tro snarere end at fordømme det værste i deres dvælende overtro og udslidte ritualer.

Alle disse religioner er opstået som følge af menneskets forskellige intellektuelle reaktioner på hans identiske åndelige vejledning. Mennesket kan aldrig håbe på at opnå en ensartethed i trosbekendelser, dogmer og ritualer - disse er intellektuelle; men de kan, og en dag vil realisere en enhed i sand tilbedelse af Faderen af alt, for dette er åndeligt, og det er evigt sandt, at i ånden er alle mennesker lige.

Den primitive religion var stort set en bevidsthed om materielle værdier, men civilisationen hæver religiøse værdier, for sand religion er selvets hengivelse til tjenesten af meningsfulde og øverste værdier. Efterhånden som religionen udvikler sig, bliver etik til moralfilosofi, og moralen bliver selvdisciplin af standarder for højeste betydninger og øverste værdier - guddommelige og åndelige idealer. Således bliver religionen en spontan og udsøgt hengivenhed, den levende oplevelse af loyalitet af kærlighed.

En religions kvalitet er angivet ved:

1. Værdiernes niveau - loyaliteter.
2. Betydningernes dybde - individuel modtagelighed for den idealistiske påskønnelse af disse højeste værdier.
3. Indvielsens intensitet - graden af hengivenhed til disse guddommelige værdier.

4. Personlighedens uhindrede fremskridt langs denne idealistiske åndelige levende kosmiske vej, erkendelse af, at du er Guds søn og uendelig progressiv statsborgerskab i universet.

De religiøse betydninger går fremad i selvbevidstheden, når barnet overfører sine idéer om almagt fra sine forældre til Gud. Hele den religiøse oplevelse af sådan et barn er i høj grad afhængig af, om frygt eller kærlighed har domineret forholdet mellem forældre og barnet. Slaver har altid oplevet store problemer med at overføre deres frygt for herren i begreberne om kærlighed til Gud. Civilisationen, videnskaben og avancerede religioner skal frigøre menneskeheden fra den frygt som er født af frygt for naturfænomener. Ligeledes bør større oplysning frigøre uddannede dødelige fra alt afhængighed af mellemlid i fællesskabet med Guddommen.

Disse mellemliggende stadier af afgudsdyrkende tøven i overførslen af veneration fra det menneskelige og det synlige til det guddommelige og usynlig er uundgåelige, men de bør forkortes med bevidstheden om den iboende guddommelige ånds hjælpende tjeneste. Ikke desto mindre har mennesket været dybt påvirket, ikke kun af sine begreber om Guddom, men også af karakteren af de helte, som han har valgt at ære. Det er meget uheldigt, at de, der er kommet for at ære den guddommelige og opstandne Kristus har overset manden - den tapre og modige helt - Joshua ben Joseph.

Det moderne menneske er tilstrækkeligt selvbevidst om religionen, men hans ærværdige skikke er forvirrede og miskrediteret af hans accelererede sociale metamorfose og hidtil usete videnskabelige udvikling. Tænkende mænd og kvinder vil have religion omdefineret, og denne efterspørgsel vil tvinge religionen til at revurdere sig selv.

Det moderne menneske konfronteres med den opgave, at gennemføre flere justeringer af de menneskelige værdier i en generation end er foretaget på to tusinde år. Alt dette påvirker den sociale holdning til religionen, for religion er en livsstil samt en teknik at tænke på.

Sand religion skal altid være, på en og samme tid, det evige fundament og ledestjerne for alle varige civilisationer.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 93

MAKIVENTA MELKISEDEK

MELKISEDEKERNE er almindeligt kendt som Nødsituationssønner, for de udøver en fantastisk bred vifte af aktiviteter på verdener i lokaluniverset. Når et ekstraordinært problem opstår, eller når noget usædvanligt skal forsøges, er det ganske ofte en Melkisedek, der accepterer opgaven. Melkisedeksønnernes evne til at fungere i nødsituationer og på vidt forskellige niveauer af universet, selv på det fysiske niveau af personlighedsmanifestation, er særegen for deres klasse. Kun Livsbærerne deler med dem, i en vis grad denne metamorfiske vifte af personligheds funktion.

Universsønnernes Melkisedek klasse har været overordentlig aktiv på Urantia. Et korps af tolv Melkisedeker tjente her i samarbejde med Livsbærerne. En senere korps af tolv blev forvaltere til din verden kort efter Caligastias løsrivelse og fortsatte ved magten indtil tidspunktet for Adam og Eva. Disse tolv Melkisedekere returnerede til Urantia efter Adams og Evas misligholdelse, og de fortsatte derefter som planetariske forvaltere frem til den dag, hvor Jesus af Nasaret, som Menneskesønnen, blev den nominelle Planetprins af Urantias.

1. MAKIVENTAS INKARNATION

Den åbenbarede sandhed blev truet af udryddelse i de årtusinder, der fulgte efter den Adamiske mission på Urantia var mislykkedes. Selvom menneskeracerne gjorde fremskridt intellektuelt tabte de langsomt terræn åndeligt. Omkring 3000 f.Kr. var begrebet om Gud meget diset i menneskernes sind.

De tolv Melkisedek forvaltere kendte til Mikael's forestående overdragelse på deres planet, men de vidste ikke, hvor hurtigt det ville ske; derfor indkaldt de til en højtidelig høring og anmodet de Højeste af Edentia om at træffe nogle foranstaltninger for at opretholde sandhedens lys på Urantia. Denne anmodning blev afvist med den begrundelse, at "gennemførelsen af anliggender på 606 af Satania er helt i hænderne på de Melkisedekske værger". Forvalterne appellerede derefter til Melkisedekfaderen om hjælp, men de modtog kun afgørelsen, at de skulle fortsætte med at holde sandheden i live på en måde, efter deres eget valg, "indtil ankomsten af en overdragelsens søn," som "vil redde de planetariske titler fra fortabelse og usikkerhed."

Det var som følge af, at de så fuldstændig var overladt til deres egne ressourcer, at Makiventa Melkisedek, en af de tolv planetariske forvaltere, meldte sig til frivilligt at gøre det, som kun var sket seks gange i hele Nebadons historie: at personliggøre sig på jorden som et midlertidigt menneske i verden, for at skænke sig selv som en tjenende Nødsituationssøn til verden. Tilladelse blev givet til dette eventyr af myndighederne i Salvington, og den faktiske inkarnation af Makiventa Melkisedek blev fuldbyrdet nær det sted, der skulle blive byen Salem i Palæstina. Hele transaktionen for at materialisere denne Melkisedek Søn blev afsluttet af de planetariske forvaltere i samarbejdet med Livsbærerne, visse af de Ledende Fysiske Overvågere, og andre himmelske personligheder bosiddende på Urantia.

2. DEN VISE I SALEM

Det var 1973 år før Jesu fødsel, at Makiventa blev skænket til menneskeracerne på Urantia. Hans ankomst var ikke opsigtsvækkende; hans materialisering var ikke overværet af menneskelige øjne. Han blev først observeret af et dødeligt menneske på denne mindeværdige dag, da han kom ind i teltet til Amdon, en kaldæisk kvægavler af sumerisk herkomst. Proklamationen af hans mission indgik i den enkle erklæring, som han gjorde til denne hyrde, "Jeg er Melkisedek, Præsten af El Elyon, den Højeste, den eneste Gud."

Da hyrden var kommet sig fra sin forbavelse, og efter at han havde overdyngtet denne fremmede med mange spørgsmål, inviterede han Melkisedek til at spise aftenmad med ham, og det var første gang i Makiventas lange univers karriere, at han indtog materiel mad, den slags næring som skulle holde ham i live under hele hans 94 år som et materielt væsen.

Den aften, mens de talte med hinanden under stjernerne, begyndte Melkisedek sin missionsopgave med at åbenbare sandheden om Guds virkelighed, da, han med et sving af armen, vendte sig til Amdon og sagde: "El Elyon, den Højeste, er den guddommelige skaber af himmelhvælvingens stjerner og selve denne jord, som vi lever på, og han er også himlens øverste Gud."

Inden for et par år havde Melkisedek samlet en gruppe af studerende omkring sig, disciple og troende, som dannede kernen i det senere samfund af Salem. Han blev hurtigt kendt i hele Palæstina som præsten El Elyon, den Højeste, og som vismanden i Salem. Blandt nogle af de omkringliggende stammer, blev han ofte omtalt som Salems sheik, eller konge. Salem var stedet som efter Melkisedeks forsvinden blev byen Jebus, senere kaldt Jerusalem.

I udseende, lignede Melkisedek de blandede Noditer og Sumererne. Han var næsten et hundrede og firs centimeter i højden og besad en imponerende holdning. Han talte kaldæisk og en halv snes andre sprog. Han klædte sig meget som Kananiternes præster, bortset fra at han på brystet bar et symbol med tre koncentriske cirkler, Satantias symbol på Paradis Treenigheden. I løbet af hans tjenestetid blev disse tre koncentriske cirkler, tegnet, der var betragtet som så helligt af hans tilhængere, at de aldrig vovede at bruge det, og efter et par generationer blev det hurtigt glemt.

Selvom Makiventa levede som de mennesker, der boede i denne verden, giftede han sig aldrig, ej heller kunne han have efterladt afkom på jorden. Selv om hans fysiske krop lignede den mandlige, hørte den i virkeligheden til samme klasse som de specielt konstruerede kroppe, der blev anvendt af de et hundrede materialiserede medlemmer af Prins Caligastia personale bortset fra, at den ikke havde noget livsplasma fra nogen menneskeracer. Der var heller ikke et livets træ tilgængelig på Urantia. Hvis Makiventa havde forblevet på jorden i en lang periode, ville hans fysiske mekanisme gradvist være blevet forværret; men som det var, så fuldførte han sin overdragelsesmission i fireoghalvfems år, længe før hans materielle krop var begyndt at gå i opløsning.

Denne inkarnerede Melkisedek modtog en Tankeretter, der boede i hans overmenneskelige personlighed som en følgesvend i tid og rådgiver i kødet, og således fik den oplevelse og praktisk indføring i Urantians problemer og teknikken med at bo i en inkarneret søn som gjorde det muligt for denne ånd af Faderen til så modigt at fungere i det menneskelige sind i den senere Guds søn, Mikael, da han dukkede op på jorden i skikkelse af dødeligt kød. Det er den eneste Tankeretteren der nogensinde har fungeret i to sind på Urantia, men begge sind var guddommelige såvel som menneskelige.

Under inkarnationen i kødet, var Makiventa i fuld kontakt med sine elleve kollegaer i det planetariske forvalterkorps, men han kunne ikke kommunikere med andre klasser af himmelske personligheder. Bortset fra de Melkisedeske forvaltere, havde han ingen anden kontakt med overmenneskelig intelligenser end et menneske.

3. DEN MELKISEDEKSKE LÆRE

I løbet af et årti, organiserede Melkisedek sine skoler i Salem, baseret efter fortidens system, som var blevet udviklet af de første Sethitiske præster i den anden Eden. Selv tanken om et system til at betale tiende, som blev indført af hans senere tilhænger Abraham nedstammede også fra de tilbageværende traditioner af fortidens Sethitiske metoder.

Melkisedek underviste i begrebet af én Gud, en universel guddom, men han tillod folk at associere denne lære med Norlatiadeks Konstellationsfader, som han kaldte El Elyon - den Højeste. Melkisedek var næsten tavs om Lucifers status og tingenes tilstand på Jerusem. Lanaforge, Systemherskeren, havde meget lidt at gøre med Urantia førend efter afslutningen af Mikael's overdragelse. For de fleste af dem, der studerede i Salem var Edentia himlen og den Højeste var Gud.

De tre koncentriske cirklers symbol, som Melkisedek tog i brug som insignier af hans overdragelse, fortolkede de fleste mennesker, som udtryk for de tre riger for respektive mennesker, engle og Gud. De fik lov til at forblive i denne tro;

meget få af hans tilhængere vidste nogensinde, at disse tre cirkler symboliserede Paradistreenighedens uendelighed, evighed og universalitet af guddommelig vedligeholdelse og retning. Selv Abraham betragtede snarere dette symbol som repræsenterende de tre Højeste af Edentia, da han var blevet instrueret i, at de tre Højeste fungerede som én. I det omfang Melkisedek underviste om Treenighedsbegrebet symboliseret i hans insignier, forbandt han det normalt med de tre Vorondadekherskere i konstellationen Norlatiadek.

Til de almindelige af hans tilhængere, forsøgte han ikke at præsentere undervisningen ud over kendsgerningen, af de Højestes styre af Edentia - Urantias Guder. Men for nogle, underviste Melkisedek avanceret sandhed, som omfattede lokaluniversets adfærd og organisering, mens han til sin lysende discipel keniten Nordan og hans gruppe af oprigtige elever, underviste sandheder om superuniverset og endda om Havona.

Medlemmerne af Katros familie, med hvem Melkisedek levede i mere end tredive år, kendte til mange af disse højere sandheder og bevarede dem længe i deres familie, selv til tiden for deres berømte efterkommer Moses, som således havde fået en overbevisende tradition om Melkisedeks tid overleveret til ham fra hans fars side, samt gennem andre kilder på hans mors side.

Melkisedek lærte sine disciple alt hvad de havde kapacitet til at modtage og assimilere. Mange af de nuværende religiøse idéer om himmel og jord, om mennesket, Gud, og englene, er ikke langt fra Melkisedek lære om disse. Denne store lærer underordnet alt for læren om én Gud, en Guddom i universet, en himmelsk Skaber, en guddommelig Fader. Der blev lagt vægt på denne lære med henblik på at appellere til menneskets tilbedelse og forberede vejen for den efterfølgende tilsynekomst af Mikael, som Søn af samme Universelle Fader.

Melkisedek underviste, at en anden Guds Søn på et senere tidspunkt ville komme i kødet, ligesom han var kommet, men at han ville blive født af en kvinde; og det er derfor, at mange senere lærere har fastslået, at Jesus var en præst, eller minister, "for evigt efter Melkisedek."

Således forberedte Melkisedek vejen og gjorde verdensudviklingens monoteistiske scene klar til overdragelse af en som virkelig var Paradissøn af den ene Gud, som han så levende portrætterede som Fader til alle, og som han repræsenterede til Abraham som en Gud, der ville acceptere mennesket på den enkle form af personlig tro. Da Mikael, trådte frem på jorden, bekræftede han alt, som Melkisedek havde undervist i om Paradisfaderen.

4. SALEMRELIGIONEN

De ceremonier, som hørte til gudsdyrkelsen i Salem var meget enkel. Enhver person, der satte sit navn eller markerede sit mærke på de lertavler som udgjorde listen over medlemmerne af Den Melkisedekske kirke forpligtede sig til huske, og acceptere følgende trosbekendelse:

1. Jeg tror på El Elyon, den højeste Gud, den eneste Universelle Fader og Skaber af alle ting.
2. Jeg accepterer den Melkisedekske pagt med den Højeste, som skænker mig Guds gunst på min tro, ikke på blod og brændofre.
3. Jeg lover at adlyde Melkisedeks syv bud og fortælle den gode nyhed om denne pagt med den Højeste til alle mennesker.

Dette var Salem koloniens hele trosbekendelse. Selv en så kort og simpel erklæring på tro var alt for meget og for avanceret for den tids mennesker. De kunne simpelthen ikke forstå idéen om at få guds gunst for ingenting - ved tro. De var alt for dybt rodfæstet i troen på, at mennesket blev født i gæld til guderne. Alt for længe og med for stor alvor havde de ofret og givet gaver til præsterne til at forstå den gode nyhed, at frelsen, den guddommelige gunst, var en gratis gave til alle, der ville tro på Den Melkisedekske pagt. Abraham troede halvhjertet, og selv det blev regnet "som retfærdighed."

De syv bud som Melkisedek bekendtgjorte var udformet i stil med den højeste lov i fortidens Dalamatia og lignede meget de syv bud som blev undervist i den første og anden Eden. Disse Salemreligionens bud var:

1. Du må ikke tjene noget Gud, men den Højeste Skaber af himmel og jord.
2. Du må ikke tvivl på, at tro er det eneste krav for evig frelse.
3. Du må ikke vidne falsk.
4. Du må ikke slå ihjel.
5. Du må ikke stjæle.
6. Du må ikke bryde et ægteskab.
7. Du må ikke udvise mangel på respekt for dine forældre og ældre

Selvom ingen ofring var tilladt inden for kolonien, vidste Melkisedek godt, hvor svært det er pludselig at udrydde veletablerede skikke og havde derfor klogt tilbudt disse mennesker et sakramente af brød og vin i erstatning for det tidligere offer af kød og blod. Det er skrevet, "Melkisedek, Salems konge, lod brød og vin bære frem." Ikke engang denne forsigtige nyskabelse var helt vellykket; alle de forskellige stammer havde deres hjælpecentre i udkanten af Salem, hvor de tilbød blod- og brændeofre. Selv Abraham tyede til denne barbariske praksis efter sin sejr over Kedorlaomer. Han følte sig simpelthen ikke helt tryk, indtil han havde forrettet et konventionelt offer. Melkisedek var aldrig i stand til helt at udrydde denne tilbøjelighed til ofring fra sine tilhængers religiøse skikke, ikke engang når det kom til Abraham.

Ligesom Jesus, helliget Melkisedek sig strengt til opfyldelse af missionen i hans overdragelse. Han forsøgte ikke at reformere skikke, ikke at ændre verdens vaner, eller til at udbrede avancerede sanitære praksis eller videnskabelige sandheder. Han kom for at opnå to opgaver: at holde sandheden om den ene Gud i live på jorden, og for at bane vejen for den efterfølgende dødelige overdragelse af et Paradissøn, af denne Universelle Fader.

Melkisedek underviste elementær åbenbarede sandhed på Salem i fireoghalvfems år, og i løbet af denne tid deltog Abraham ved tre forskellige tidspunkter på skolen i Salem. Han blev til sidst omvendt til Salemslærens tro og blev en af Melkisedeks mest strålende elever og ledende tilhængere.

5. VALGET AF ABRAHAM

Selv om det kan være en fejl at tale om et "udvalgt folk", er det ikke en fejl at henvise til Abraham som en udvalgt person. Melkisedek lagde virkelig ansvaret på Abraham for at holde sandheden om den ene Gud i live i modsætning til den herskende tro på flere guder.

Valget af Palæstina som stedet for Makiventas aktiviteter blev delvist bygger på ønsket om at etablere kontakt med nogle menneskelige familier med lederpotentiale. På tidspunktet for inkarnationen af Melkisedek var der mange familier på jorden der var lige så godt forberedte til at modtage Salemlæren, som Abrahams familie. Der var lige så begavet familier blandt de røde mennesker, de gule mennesker, og blandt efterkommere af Anditerne til vest og nord. Igen, ingen af disse lokaliteter var så gunstigt beliggende for Mikael's efterfølgende optræden på jorden som den østlige kyst af Middelhavet. Den Melkisedekske mission i Palæstina og den efterfølgende tilsynekomst af Mikael blandt de hebraiske folk var i en ikke så ringe grad bestemt af geografi, af, at Palæstina var centralt beliggende i forhold til den daværende eksisterende handel, rejser, og civilisation i verden.

I længere tid havde de Melkisedekske forvaltere observeret Abrahams forfædre, og de så trygt frem til, at der i en bestemt generation ville opstå efterkommer, der ville være karakteriseret af intelligens, initiativ, skarpsindighed, og oprigtighed. Børnene af Tera, Abrahams far, opfyldte i alle henseender disse forventninger. Det var denne mulighed for kontakt med disse alsidige børn af Tera der væsentligt bidrog til at Makiventa dukkede op i Salem, snarere end i Egypten, Kina, Indien, eller blandt de nordlige stammer

Tera og hele hans familie var halvhjertet konvertitter til Salemreligionen, som var blevet prædikeret i Kaldæa. De hørte om Melkisedek gennem Ovids forkyndelser, en fönikisk lærer, der proklamerede Salemdoktrinerne i Ur. De forlod Ur i

hensigt at gå direkte til Salem, men Nakor, Abrahams bror, der ikke at have set Melkisedek, var ikke så ivrig og overtalte dem til at blive, i Haran. Det tog meget lang tid efter de ankom til Palæstina, før de var villige til at ødelægge alle de huslige guder, de havde bragt med sig; de var langsomme til at opgive de mange Mesopotamiske guder for Salems ene Gud.

Et par uger efter, at Abrahams far Tera var død sendte Melkisedek en af sine elever, Jaram Hetiten, med følgende invitation til både Abraham og Nakors: "Kom til Salem, hvor I skal høre vores undervisning i sandheden om den evige skaber, og i de oplyste efterkommer af jeres to brødre skal hele verden blive velsignet." Nakor havde endnu ikke helt accepteret Melkisedeks evangelium. Han blev tilbage og opbygget en stærk bystat, der bar hans navn; men Lot, Abrahams nevø, besluttede at gå med sin onkel til Salem.

Efter ankomsten til Salem, valgte Abraham og Lot et kuperet opholdsted nær byen, hvor de kunne forsvare sig mod de mange overraskelsesangreb af røverbander nordfra. På dette tidspunkt foretog hittitterne, assyrerne, filisterne, og andre grupper konstant plyndringstogter mod stammer i det centrale og sydlige Palæstina. Fra deres højborg i bakkerne valfartede Abraham og Lot hyppigt til Salem.

Ikke længe efter at de havde etableret sig i nærheden af Salem, drog Abraham og Lot til Nildalen for at få fødevarerforsyninger, da der herskede en tørke i Palæstina. Under sit korte ophold i Egypten fandt Abraham en fjern slægtning på den egyptiske trone, og hos denne konge tjente han som chef for to meget succesfulde militære ekspeditioner. Under den sidste del af sit ophold ved Nilen boede han og hans kone Sarah ved hoffet, og da de forlod Egypten, fik han en del af krigsbyttet fra hans militære kampagner.

Det krævede stor beslutsomhed af Abraham at give afkald på hæder ved det egyptiske hof og vende tilbage til det mere åndelige arbejde der var sponsoreret af Makiventa. Men Melkisedek blev selv æret i Egypten, og da den fulde historie blev præsenteret for Farao, opfordrede han stærkt Abraham til at vende tilbage til opfyldelse af sine løfter i forbindelse med Salemprojektet.

Abraham havde kongelige ambitioner, og på vej tilbage fra Egypten fremlagde han sin plan for Lot om at erobre hele Kanaan og bringe dets folk under Salem styre. Lot var mere opsat på erhvervslivet; så, efter en senere uenighed, gik han til Sodoma for at engagere sig i handel og dyrehold. Lot ønsket hverken det militære eller et hyrde liv.

Ved tilbagekomsten til Salem med sin familie, begyndte Abraham at udvikle sine militære projekter. Han blev hurtigt anerkendt som den civile hersker over Salem territorium og havde indgået en pagt med syv nærliggende stammer under hans ledelse. Melkisedek havde virkelig store vanskeligheder med at beherske Abraham, som brændte af iver for at drage ud og med sværdet samle op de omkringliggende stammer, for at de således hurtigere kunne få kendskab om sandhederne i Salem.

Melkisedek opretholdt fredelige forbindelser med alle de omkringliggende stammer; han var ikke militaristisk og blev aldrig angrebet af nogen af de hære, der gik frem og tilbage. Han var helt villig til at Abraham skulle udarbejde en forsvarspolitik for Salem som efterfølgende blev sat i kraft, men han ville ikke godkende hans elevs ambitiøse ordninger for erobring. Derfor opstod der en venlig afslutning på forholdet, Abraham flyttede over til Hebron for der at etablere sin militære hovedstad.

På grund af sin nære forbindelse med den hæderkronede Melkisedek, besad Abraham en stor fordel i forhold til de omkringliggende småkonger; som alle beundrede Melkisedek og unødigt frygtede Abraham. Abraham kendte til denne frygt og ventede kun på en belejligt lejlighed til at angribe sine naboer, og denne undskyldning kom, da nogle af disse herskere formodes at have plyndret hans nevø Lots ejendom, som boede i Sodoma. Efter at have hørt dette, rykkede Abraham frem i spidsen for sine syv forbundsstammer mod fjenden. Hans egen livvagter på 318 virkede som officerer i hæren, der talte mere end 4.000 mænd, gik til angreb på dette tidspunkt.

Da Melkisedek hørte om Abrahams krigserklæring, gik han ud for at afholde ham, men nåede kun frem til sin tidligere discipel, da han vendte tilbage sejrende fra kampen. Abraham insisterede på, at Salems Gud havde givet ham sejren over sine fjender og tilbød at give en tiendedel af sit krigsbytte til Salems statskasse. De andre halvfems procent overførte han til sin hovedstad i Hebron.

Efter dette slag ved Siddim blev Abraham leder af en anden sammenslutning af elleve stammer og betalte ikke kun tiende til Melkisedek, men sørgede for, at alle andre i denne nærhed gjorde det samme. Hans diplomatiske studehandler med kongen af Sodoma, og sammen med frygten, som han generelt inspirerede, resulterede i at kongen af Sodoma og andre slutter sig til Hebrons militære forbund; Abraham var virkelig godt på vej til at etablere en stærk stat i Palæstina.

6. MELKISEDEKS FORBUND MED ABRAHAM

Abraham påtænkte erobring af hele *Kanaan*. Hans beslutsomhed blev kun svækket af, at Melkisedek ikke ville godkende foretagende. Abraham havde dog så godt som besluttet at gå i gang med foretagende, da tanken om, at han ikke havde nogen søn til at efterfølge ham som hersker over dette foreslåede kongerige begyndte at bekymre ham. Han arrangerede en anden konference med Melkisedek; og det var i løbet af dette interview, at præsten i Salem, den synlige Guds Søn, overtalte Abraham til at opgive sit plan om materiel erobring og verdslig styre til fordel for det åndelige begreb om Himmeriget.

Melkisedek forklarede for Abraham det nytteløse i at kæmpe mod Amoriternes pagt, men gjorde det lige så klart, at disse tilbagestående klaner var ved at begå selvmord gennem deres tåbelige skikke, således at efter et par generationer, ville de være så svækket, at Abrahams efterkommere, i mellemtiden stærkt forøget, nemt kunne overvinde dem.

Melkisedek indgik en formel pagt med Abraham i Salem. Han sagde til Abraham: "Se nu op til himlen og tæl stjernerne, hvis du kan tælle dem; så talrige skal din sæd være. "Og Abraham troede Melkisedek", og det blev regnet ham til Retfærdighed." Så fortalte Melkisedek Abraham historien om den fremtidige besættelse af *Kanaan* af hans efterkommere efter deres ophold i Egypten.

Melkisedeks pagt med Abraham repræsenterer den store Urantiaaftale mellem guddommelighed og menneskelighed, hvorved Gud accepterer at gøre *alt*; mennesket forpligter sig kun til at *tro* Guds løfter og følge hans instruktioner. Hidtil havde mennesket troet, at frelsen kun kunne sikres ved gerninger - ofring og tilbud; nu bragte Melkisedek igen til Urantia den gode nyhed, at frelsen, velvilje hos Gud, er at modtage ved tro. Dette evangelium om en enkle tro på Gud var for avanceret; de semitiske stammefolk foretrak efterfølgende at gå tilbage til de ældre ofringer og forsoning for synd ved at udgyde blod.

Det var ikke længe efter etableringen af denne pagt, at Isak, søn af Abraham blev født i overensstemmelse med Melkisedeks løfte. Efter fødslen af Isak, tog Abraham en meget højtidelig holdning til hans pagt med Melkisedek, og begav sig over til Salem for at få det ned på skrift. Det var på denne offentlige og formelle accept af pagten, at han ændrede sit navn fra Abram til Abraham.

De fleste troende i Salem havde praktiseret omskæring, selvom det aldrig var blevet gjort obligatorisk af Melkisedek. Abraham havde altid været imod omskæring, så nu besluttede han ved denne lejlighed at højtideliggøre begivenheden ved formelt at acceptere dette ritual som tegn på ratificeringen af pagten i Salem.

Det var efter denne virkelige og offentlige overgivelse af sine personlige ambitioner på vegne af Melkisedek større planer, at de tre himmelske væsener viste sig for ham på Mamres sletter. Dette var en virkelig tilsynekomst, uanset dens sammenlægning med de efterfølgende fremstillede fortællinger om naturlige ødelæggelse af Sodoma og Gomorra. Disse legender om, hvad der hændte i disse dage viser, hvor tilbagestående moralen og etikken var selv på dette senere tidspunkt.

Ved fuldbyrdelsen af den højtidelige pagt, var forsoningen mellem Abraham og Melkisedek fuldstændig. Abraham overtog igen den civile og militære ledelse af Salem kolonien, som på sit højeste havde mere end et hundrede tusinde regulære medlemmer af Det Melkisedekske broderskab som betalte tiende. Abraham forbedrede kraftigt Salem tempel og forsynede hele skolen med nye telte. Han ikke alene udvidet tiende system, men indførte også mange forbedrede metoder til udførelse af skolens drift. Han bidrog væsentligt til en bedre håndtering af afdelingen for missionær propaganda. Han foretog også en masse for at forbedre besætninger og omorganiseringen af Salems mælkeproduktion. Abraham var en klog og effektiv forretningsmand, en velhavende mand for sin tid; han var ikke overdrevent from, men han var grundigt oprigtig, og han troede på Makiventa Melkisedek.

7. MELKISEDEKS MISSIONÆRER

Melkisedek fortsatte i nogle år med at instruere sine elever og uddanne de Salem missionærer, der søgte ud til alle de omkringliggende stammer, især til Egypten, Mesopotamien, og Lilleasien. Som årtierne gik, rejste disse lærere længere og længere væk fra Salem, og medbragte Makiventas evangelium om tro og tillid til Gud.

Adamsons efterkommerne, der var grupperet omkring bredden af søen Van, lyttere villige til Salemkultens Hittitiske lærere. Fra dette tidligere anditcentrum, blev lærerne sendt til de afsidesliggende regioner både i Europa og Asien. Missionærerne fra Salem trængte hele igennem Europa, selv til de britiske øer. En gruppe gik via Færøerne til Andoniterne på Island, mens en anden gennemkrydsede Kina og nåede japanerne på de østlige øer. De mænd og kvinders liv og erfaringer, der vovede sig væk fra Salem, Mesopotamien, og Lake Van for at oplyse stammerne på den østlige halvkugle udgør et heroisk kapitel i menneskehedens annaler.

Opgaven var så stor og stammerne var så tilbagestående, at resultaterne var vage og ubestemte. Fra den ene generation til den anden fik Salem evangelium fodfæste her og der, men med undtagelse af Palæstina, kunne tanken om én Gud aldrig opnå støtte blandt en hel stamme eller et folk. Længe før Jesu ankomst var de tidligere Salem missionerende lærer generelt sunket ned i de ældre og mere udbredte overtro og overbevisninger. Melkisedeks oprindelige evangelium var næsten fuldstændig blevet absorberet i troen på den Store Moder, Solen, og andre gamle kulturer.

Dig, som i dag nyder fordelene ved bogtrykkerkunsten forstå kun lidt af, hvor svært det var at bevare sandheden i disse tidligere tider; hvor nemt det var at glemme en ny doktrin fra en generation til den anden. Der var altid en tendens til, at den nye doktrin blev absorberet ind i den ældre samling af religiøs undervisning og magiske ritualer. En ny åbenbaring er altid forurenset af de ældre evolutionære overbevisninger.

8. MELKISEDEKS AFREJSE

Det var kort tid efter ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, at Makiventa besluttede at afslutte sin nødsituationsoverdragelse på Urantia. Melkisedek beslutning om at opsig sit ophold i kødet var påvirket af en lang række forhold, først og fremmest ved den stigende tendens af de omkringliggende stammer, og selv hans nærmeste medarbejdere, til at betragte ham som en halvgud, til at betragte ham som et overnaturligt væsen, hvilket han faktisk var; men de var begyndt at frygte ham unødigt og med en meget overtroisk frygt. Ud over disse grunde ønskede Melkisedek at forlade scenen for hans jordiske aktiviteter i tilstrækkelig lang tid, før Abrahams død for at sikre, at sandheden om den eneste Gud ville blive stærkt etableret i hovederne på hans tilhængere. Derfor trak Makiventa sig tilbage til sit telt i Salem en aften, sagde godnat til sine menneskelige kammerater, og da de om morgen kom for at kalde ham, var han ikke der, for hans kollegaer havde taget ham.

9. EFTER MELKISEDEKS AFREJSE

Det var en stor prøvelse for Abraham, da Melkisedek så pludselig forsvandt. Selvom Melkisedek fuldt ud havde advaret sine tilhængere, at han engang måtte forlade dem, ligesom han var kommet, havde de svært ved at forlige sig med tabet af deres vidunderlige leder. Den store organisation der var opbygget i Salem blev næsten opløst, selvom traditionerne fra disse tider var, hvad Moses byggede på, da han førte de hebraiske slaver ud af Ægypten.

Tabet af Melkisedek frembragte en sorg i Abrahams hjerte, som han aldrig helt overvandt. Hebron han havde forladt, da han opgav ambitionen om at opbygge et materielt rige; og nu, efter tabet af sin medarbejder i opbygningen af det åndelige rige, forlod han Salem, og drog sydover for at bo i nærheden af sine interesser ved Gerar.

Abraham blev bange og frygtsom umiddelbart efter Melkisedeks forsvinden. Han skjulte sin identitet ved ankomst til Gerar, så Abimelek tilegnede sig hans kone. (Kort efter hans ægteskab med Sara, havde Abraham en nat overhørt et komplot for at myrde ham for at få hans geniale kone. Denne frygt blev en rædsel for den ellers modige og dristige leder; hele sit liv, frygtede han, at nogen ville dræbe ham hemmeligt for at få Sara. Dette forklarer, hvorfor, denne modige mand, ved tre separate lejligheder, udviste ægte fejhed.)

Intet kunne holde Abraham afskrækket i lang tid fra sin mission som afløser for Melkisedek. Han fik snart omvendte blandt filistrene og Abimeleks folk, han indgik en traktat med dem, og blev til gengæld forurennet med mange af deres overtro, især med deres praksis med at ofre førstefødte sønner. Således blev Abraham igen en stor leder i Palæstina. Han blev holdt i ærbødighed af alle grupper og hædret af alle konger. Han var den åndelige leder af alle de omkringliggende stammer, og hans indflydelse fortsatte i nogen tid efter hans død. I løbet af de sidste år af sit liv, vendte han atter tilbage til Hebron, skueplads for hans tidligere aktiviteter og det sted, hvor han havde arbejdet sammen med Melkisedek. Abrahams sidste handling var at sende trofaste tjenere til sin bror Nahors by, på grænsen til Mesopotamien, for at hente en kvinde fra sit eget folk som en kone til sin søn Isak. Det havde længe været skik blandt Abrahams folk at gifte sig med deres kusiner. Abraham døde i tillid til troen på en Gud, som han havde lært af Melkisedek i de forsvundne skoler i Salem.

Det var svært for den næste generation at forstå historien om Melkisedek; inden fem hundrede år betragtede mange mennesker hele fortællingen som en myte. Isak holdt sig ganske godt til sin fars lærdomme og nærrede Salem koloniens evangelium, men det var sværere for Jakob at forstå betydningen af disse traditioner. Josef var en fast tilhænger af Melkisedek og blev, hovedsageligt på grund af dette, betragtet af sine brødre som en drømmer. Josefs agtelse i Egypten var primært på grund af mindet om sin oldefar Abraham. Josef blev tilbudt militære kommando af de egyptiske hære, men da han havde en så stærk tro på Melkisedeks traditioner og Abrahams og Isaks senere lære, valgte han at tjene som en civil administrator, i troen på, at han dermed bedre kunne arbejde for Himmerigets spredning.

Melkisedeks undervisning var fuldstændig, og grundig, men optegnelserne fra disse tider syntes umuligt og urimelige for de senere hebraiske præster, selv om mange havde en vis forståelse for disse begivenheder, i det mindste frem til det tidspunkt i Babylon, hvor Det Gamle Testaments skrifter blev revideret i sin helhed.

Det som det Gamle Testaments skrifter beskriver som samtaler mellem Abraham og Gud var i virkeligheden konferencer mellem Abraham og Melkisedek. Senere skriftkloge betragtede udtrykket Melkisedek som synonym med Gud. Optegnelserne om Abrahams og Saras mange kontakter med "Herrens engel" henviser til deres mange besøg med Melkisedek.

De hebraiske fortællinger om Isak, Jakob og Josef er langt mere pålidelige end dem, om Abraham, selv om de også indeholder mange afvigelser fra de faktiske forhold, ændringer foretaget bevidst og ubevidst på tidspunktet for udarbejdelsen af disse optegnelser fra de hebraiske præster under det babylonske fangenskab. Ketura var ikke en af Abrahams hustruer; ligesom Hagar, var hun blot en konkubine. Alt Abrahams ejendom gik til Isak, som var søn af statushustruen Sara. Abraham var ikke så gammel som optegnelserne viser, og hans kone var meget yngre. Disse aldrig blev bevidst ændret for at gøre det muligt for efterfølgende, at påstå at Isaks fødsel var et mirakel.

Jødernes nationale ego blev meget deprimeret af det babyloniske fangenskab. I deres reaktion mod det nationale mindreværd, svingede de til den anden yderlighed af national og racemæssig egoisme, hvor de fordrejede og perverterede deres traditioner for at ophøje sig selv over alle racer som Guds udvalgte folk. Derfor redigerede de omhyggeligt alle deres skrifter med henblik på at hæve Abraham og deres andre nationale ledere højt op over alle andre, Melkisedek selv var ingen undtagelse. De hebraiske skriftkloge ødelagde derfor hver registrering som de kunne finde om disse meget vigtige og betydningsfulde tider, og bevarede kun fortællingen om mødet mellem Abraham og Melkisedek efter slaget ved Siddim, som ifølge dem afspejlede en stor ære over Abraham.

Da de således mistede synet af Melkisedek, mistede de også synet af denne Nødsituationssøn undervisning om den lovede Overdragelsessøns åndelige mission. Så grundigt og fuldstændigt mistede de synet af denne missions karakter, at meget få af deres efterkommere var i stand til eller villig til at genkende og modtage Mikael, da han dukkede op på jorden og i kødet, som Makiventa havde forudsagt.

En af forfatterne til Hebræerbrevet forstod dog Melkisedeks mission, thi det er skrevet: "Denne Melkisedek, præst af den Højeste, var også konge af fred. Uden far, uden mor, uden stamtavle, uden begyndelse på dagen eller slutningen af livet, men lavet som en Guds Søn, han forbliver præst for evigt." Ifølge denne forfatter betegnes Melkisedek som en form for den senere overdragelse som Mikael gennemførte, og han hævdede at Jesus var "en præst for evig tid, en sådan som Melkisedek." Mens denne sammenligning ikke var helt heldigt, så var det bogstaveligt sandt, at Kristus modtog den foreløbige titel til Urantia "på ordre fra de tolv Melkisedekske forvaltere" der var i tjeneste på tidspunktet for hans

overdragelse til verden.

10. MAKIVENTA MELKISEDEKS NUVÆRENDE STILLING

I løbet af de år, hvor Makiventa var inkarneret fungerede de Melkisedekske forvaltere på Urantia som elleve. Da Makiventa mente, at hans mission som en Nødsituationssøn var afsluttet, signalerede han dette faktum til sine elleve medarbejdere, og de klargjorde straks den teknik, gennem hvilken han skulle frigøres fra kødet og sikkert restaureres til sin oprindelige Melkisedek status. På den tredje dag efter sin forsvinden fra Salem fremtrådte han blandt sine elleve kollegaer i missionen på Urantia og genoptog sin afbrudte karriere som en af de planetariske forvaltere på 606 af Satania.

Makiventa afsluttede sin overdragelse som en skabning af kød og blod lige så pludseligt og ceremoniløst, som da han begyndte den. Hverken hans tilsynekomst eller afgang var ledsaget af en usædvanlig bekendtgørelse eller demonstration; hverken navneopråb til opstandelsen eller afslutning af en planetarisk dispensation markerede hans tilsynekomst på Urantia. Hans ophold var en nødsituationsoverdragelse. Makiventa afsluttede imidlertid ikke sit ophold i menneskekødet, indtil han var blevet behørigt frigivet af Fader Melkisedek og havde fået oplyst, at hans nødsituation overdragelse havde modtaget godkendelse fra lederen af den udøvende magt i Nebadon, Gabriel i Salvington.

Makiventa Melkisedek fortsatte med at tage en stor interesse for livsførelsen blandt de efterkommere af de mennesker, der havde troet på hans lære, da han levede i kødelig form. Abrahams efterkommere gennem Isak, som giftede sig ind med Keniterne var den eneste linje, som længe fortsatte med at have et klar begreb om hvad der var blevet undervist i Salem.

Denne samme Melkisedek fortsatte de næste nitten århundreder med at samarbejde gennem de mange profeter og seere, for således at forsøge at holde sandhederne fra Salem i live indtil tiden kom for Mikael tilsynekomst på jorden.

Makiventa fortsatte som en planetarisk forvalter frem til tidspunktet for Mikael sejr på Urantia. Efterfølgende blev han knyttet til Urantiatjenesten på Jerusem som en af de fire og tyve ledere, og for nylig blev han ophøjet til status som Skabersønnens personlige ambassadør på Jerusem, med titlen vice Planetprins af Urantia. Det er vores overbevisning, at så længe Urantia forbliver en beboede planet, vil Makiventa Melkisedek ikke blive fuldt ud genindsat i hvervet i sin egen klasse af sønner men vil forblive, udtrykt i form af tid, for evigt en planetarisk minister, der repræsenterer Kristus Mikael.

Da Makiventas besøg var en nødsituationsoverdragelse på Urantia, fremgår det ikke af arkiverne, hvad Makiventas fremtid kan tænkes at blive. Det kan ske, at Det Melkisedekske korps af Nebadon har mistet et af deres permanente medlemmer. Nylige afgørelser som Edentias Højeste har afsagt, og Dagenes Ældste i Uversa senere har bekræftet, tyder stærkt på, at denne overdragelsens Melkisedek er bestemt til at træde i stedet for den faldne Planetprins, Caligastia. Hvis vores formodninger i denne henseende er korrekte, er det helt muligt, at Makiventa Melkisedek igen kan fremstå personligt på Urantia og på en eller anden modificeret måde genoptage rollen som den afsatte Planetprins, ellers fremtræde på jorden for at fungere som stedfortrædende Planetprins repræsenterende Kristus Mikael, som nu rent faktisk besidder titlen Planetprins af Urantia. Selv om det langt fra er klart for os, hvad Makiventa skæbne kan tænkes at være, alligevel, begivenheder, der for nylig har fundet sted antyder kraftigt, at de foregående gisninger nok ikke er langt fra sandheden.

Vi forstår godt, hvordan Mikael, ved hans sejr på Urantia, blev både Caligastia og Adam efterfølger; hvordan han blev den planetariske Fredsprins og den anden Adam. Nu ser vi Melkisedek tildelt titlen Urantias stedfortrædende Planetprins. Vil han også blive tildelt Urantias stedfortrædende Materielle Søn? Eller er der en mulighed for, at en uventet og hidtil uset begivenhed skal finde sted, at Adam og Eva eller visse af deres efterkommere engang vender tilbage til planeten som repræsentanter for Mikael med titel af stedfortrædere til den anden Adam af Urantia?

Alle disse spekulationer forbundet med det faktum, at der helt sikkert er både Administratorsønner og Treenighedens Undervisende Sønner som vil fremtræde i fremtiden, sammenholdt med det udtrykkelige løfte om, at Skabersønnen engang vil vende tilbage, gør Urantia til en planet med en uvis fremtid og gør den til en af de mest interessante og spændende sfære i hele universet Nebadon. Det er helt muligt, at der i en fremtidig tidsalder, hvor Urantia nærmer sig

æraen af lys og liv, og efter at anliggender af Lucifers oprør og Caligastia løsrivelse er endeligt afgjort, kan bevidne den samtidige tilstedeværelse på Urantia, af Makiventa, Adam, Eva, og Kristus Mikael, samt enten en Administratorsøn eller endda en Treenighedens Undervisende Søn.

Det har længe været vores ordens opfattelse, at Makiventa tilstedeværelse blandt Jerusems korps af Urantia ledere, de fireogtyve rådgivere, er tilstrækkelige bevis til at berettige troen på, at det er hans skæbne, at følge med de dødelige fra Urantia gennem universets plan med fremskridt og opstigning selv til Finalitkorpset i Paradis. Vi ved, at Adam og Eva på denne måde er bestemt til at ledsage deres jordiske kollegaer på eventyrrejsen til Paradis, når Urantia er blevet etableret i lys og liv.

For noget mindre end tusind år siden var denne selvsamme Makiventa Melkisedek, engang vismanden af Salem, usynligt til stede på Urantia for en periode på hundrede år, hvor han virkede som er bosiddende generalguvernør på planeten. Hvis det nuværende system for forvaltning af de planetariske anliggender fortsætter, kan han forventes at vende tilbage i den samme kapacitet i lidt over tusind år.

Dette er historien om Makiventa Melkisedek, en af de mest unikke figurer, der nogensinde har været forbundet med Urantias historie og en personlighed, der kan komme til at spille en vigtig rolle i de fremtidige begivenheder af din uregelmæssige og usædvanlig verden.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 94

MELKISEDEKS LÆRDOMME I ØSTEN

DE tidlige lærere i Salemreligionen trængte ud til de fjerneste stammer i Afrika og Eurasien, og prædike ustandseligt Makiventas evangelium om menneskets tro og tillid til en universel Gud som den eneste pris for at opnå Guds gunst. Melkisedeks pagt med Abraham var mønstret for alle de tidlige missionsbudskab, der udgik fra Salem og andre centre. Urantia har aldrig haft flere entusiastiske og aggressive missionærer af enhver religion, end disse ædle mænd og kvinder, som gennemførte Melkisedeks lære over hele den østlige halvkugle. Disse missionærer blev rekrutteret fra mange folkeslag og racer, og de spredte stort set deres lære med indfødte konvertitter som mellemmand. De etablerede træningscentre i forskellige dele af verden, hvor de lærte de indfødte religionen fra Salem og derefter forordnede disse elever til at fungere som lærere blandt deres eget folk.

1. SALEMLÆRDOMME I VEDISKE INDIEN

Under Melkisedeks dage, var Indien et kosmopolitisk land, som for nylig var kommet under politisk og religiøs dominans af de ariske-anditiske angribere fra nord og vest. På dette tidspunkt havde arierne kun spredt sig i en større udstrækning til de nordlige og vestlige dele af halvøen. Disse vediske nytilkomne havde medbragt deres mange stammeguder. Deres religiøse former for gudsdyrkelse fulgt nøje de ceremonielle skikke fra deres tidligere Anditforfædre i at faderen stadig fungerede som præst og moderen som en præstinde, og familiens ildsted var stadig brugt som et alter.

Den vediske kult var dengang i færd med vækst og forvandling under ledelse af Brahman kastens lærer-præster, som gradvis fik kontrol over det voksende ritual for tilbedelse. Sammensmeltningen af de tidlige treogtredivende ariske guder var godt i gang, da Salem missionærer trængte ind i den nordlige del af Indien.

Polyteismen blandt disse ariere repræsenterede en degenerering af deres tidligere monoteisme og havde forårsaget, at de havde delt sig i stammeenheder, hvor hver stamme havde sin gud som de ærede. Denne uddelegering af den oprindelige monoteisme og treenighedslæren fra Anditernes Mesopotamien undergik en ny genforeningsproces i de første århundreder af det andet årtusinde før Kristus. De mange guder blev organiseret i en gudeverden under treenigt ledelskab af himlens Herre Dyaus Pitar, den stormfulde herre af atmosfæren, Indra, og den trehovede ildgud, Agni, jordens herre og det rudimentære symbol på en tidligere treenighedskoncept.

Bestemte henotheistiske udviklingstendenser banede vejen for en udviklet monoteisme. Agni, den ældste guddom, blev ofte ophøjet som fader og overhoved for hele gudeverden. Princippet om en guddommelig fader, også kaldet Prajapati, undertiden betegnet Brahma, druknede i den teologiske kamp, som Brahman præsterne senere kæmpede med Salem lærerne. *Brahman* var tænkt som princippet om energi-guddommelighed som aktiverede hele den vediske gudeverden.

Missionærerne fra Salem forkyndte Melkisedeks ene Gud, den Højeste i himlen. Denne portrættering var ikke helt disharmonisk med det nye fremvoksende begreb om Fader-Brahma som kilden til alle Guder, men Salemlæren manglede ritualer og stødte derfor direkte imod Brahminpræsteskabets dogmer, traditioner og lærdomme. Brahminpræsterne ville aldrig acceptere Salems læren i frelse gennem tro, Guds gunst, uden rituelle aktiviteter og offerceremonier.

Afvisningen af det Melkisedekske evangelium om tillid til Gud og frelse gennem tro markerede et afgørende vendepunkt for Indien. Missionærerne fra Salem bidrog meget til tabet af troen på alle de gamle vediske guder, men lederne, Vedismes præster, nægtede at acceptere den Melkisedekske undervisning i én Gud og én enkel tro.

I et forsøg på at bekæmpe lærerne fra Salem udvalgte Brahminerne datidens hellige skrifter, og denne senere reviderede samling, er kommet ned til moderne tider som Rigveda, en af de ældste blandt de hellige bøger. Den blev efterfulgt af den anden, tredje og fjerde Vedan, da Brahminerne forsøgte at krystallisere, formalisere og etablere deres tilbedelse og offerritualer for tidens folk. Taget for deres bedste, er disse skrifter på lige fod med enhver anden lignende samling af skrifter med hensyn til begrebs skønhed og indsigt i sandheden. Da denne højerestående religion blev forurenset med de tusinder og atter tusinder af overtro, kulter og ritualer i det sydlige Indien, er den efterhånden blevet forvandlet til det mest brogede teologiske system som dødelige mennesker nogensinde har udviklet. En gennemgang af Vedaerne vil afsløre nogle af de højeste og nogle af de mest forringede begreber der nogensinde er blevet udtrykt om Guddommen.

2. BRAHMANISMEN

Da Salem missionærene trængte sydpå ind i det dravidiske Deccan, stødte de på et stadig mere udbredt kastesystem, ariernes ordning for at forhindre den racemæssige identitet fra udryddelse overfor den stigende bølge af anden gradens Sangik folk. Eftersom at Brahminernes præstekaste var selve kernen i dette system, hæmmede denne sociale orden i høj grad Salem lærernes fremskridt. Dette kastesystemet kunne ikke redde den ariske race, men det lykkedes at bevare Brahminerne, som til gengæld har opretholdt deres religiøse lederskab i Indien til nutiden.

Da vedareligionen blev svækket gennem afvisningen af den højere sandhed, blev ariernes kult udsat for stigende angreb fra Deccan. I et desperat forsøg på at dæmme op for race udslettelse og religiøs udslettelse, søgte Brahminerne at ophøje sig selv over alt andet. De lærte, at ofring til guddommen i sig selv var almægtig, at dens effekt var helt uimodståelig. De proklamerede, at de to væsentlige guddommelige principper i universet, var Brahman guddommen, og den anden var Brahman præstekabet. Blandt ingen andre folkeslag på Urantia lod præsterne sig selv ophøje til og med over deres guder, samt at overføre til sig selv de æresbevisninger som tilkom deres guder. De gik så absurd langt i disse formastelige påstande, at hele det usikre systemet kollapsede før degraderende kulter, strømmede ind fra de omkringliggende og mindre avancerede civilisationer. Selve det vidtstrakte vedapræstekab vaklede og sank ned i den sorte strøm af inertie og pessimisme, som deres egen egoistiske og ukloge formodning havde bragt over hele Indien.

Den unødige koncentration om egoet førte usvigelig til frygten for at egoet ville fortsættelse i en ikke-evolutionær endeløs cyklus af på hinanden følgende inkarnationer som mand, dyr, eller ukrudt. Af alle de forurenende overbevisninger, som kunne knyttes til, hvad der kan have været en spirende monoteisme, ingen var så dræbende som denne tro på sjælevandring - læren om reinkarnation af sjæle - som kom fra det Dravidiske Deccan. Denne tro på den trætte og ensformigt cyklus af gentagne sjælevandring frtog de kæmpende dødelige deres længe næret håb om at finde den udfrielse og åndelige fremskridt i døden, som havde været en del af den tidligere vediske tro.

Denne filosofiske invaliderende undervisning blev hurtigt efterfulgt af opfindelsen af læren om den evige flugt fra jeget gennem nedsænkning i den universelle hvile og ro i absolut forening med Brahman, hele skabelsens oversjæl. De dødeliges begær og menneskelige ambitioner blev effektivt kvalt og næsten ødelagt. I mere end to tusinde år har de bedre sind i Indien forsøgt at flygte fra alle ønsker, og dermed blev døren åbnet på vid gab for de senere kulter og lærdomme, som stort set har lænket mange hinduistiske folks sjæle i kæder af åndelig håbløshed. Af alle civilisationer, betalte den vediske-ariske den mest forfærdelige pris for sin afvisning af Salem evangeliet.

Kastesystemet alene kunne ikke holde det ariske religiøse og kulturelle system i live, og da de laverestående religioner fra Deccan gennemtrængte nordpå, opstod der en tidsalder af fortvivlelse og håbløshed. Det var i disse mørke tider at kulten opstod, om ikke at dræbe noget liv, og den har været lige til denne dag. Mange af de nye kulter var åbenlyst ateistiske, hævder, at en sådan frelse, som var opnåeligt kun kunne komme ved menneskets egen indsats uden anden hjælp. Gennem en stor del af denne uheldige filosofi, kan man dog spore forvrængede rester af Melkisedek og endda Adams undervisning.

Det var i disse tider, at de senere skrifter af den hinduistiske tro, Brahmanaerne og Upanishaderne blev udarbejdet. Efter at brahminpræstekabet havde afvist læren af den personlige religion gennem den personlige erfaring af troen med den ene Gud, og derefter at være blevet forurenset med strømmen af nedværdigende og invaliderende kulter og trosbekendelser fra Deccan, med deres antropomorfisme og inkarnationer, oplevede Brahminpræstekabet en voldsom reaktion mod disse fordærvede overbevisninger; der opstod en klar vilje til at søge og finde den *sande virkelighed*.

Brahmanerne satte sig for at befri den indiske guddomsopfattelse for de menneskelige træk, men ved at gøre dette snublede de i en alvorlig fejl ved at afpersonalisere gudsbegrebet, og hvad de kom frem til, var ikke et ophøjet og åndelige ideal om Paradisfaderen, men med et fjern, metafysisk idé om et altomfattende Absolut.

I deres bestræbelser på selvopholdelsesdrift havde Brahmanerne forkastet Melkisedeks ene Gud, og befandt sig nu med hypotesen om Brahman, dette ubestemte og forvirrende filosofiske selv, denne upersonlig og impotente det, som har efterladt det åndelige liv i Indien hjælpeløse og næsegrus fra denne ulykkelige tid til det tyvende århundrede.

Det var i de tider da Upanishaderne blev skrevet, at buddhismen opstod i Indien. På trods af dens succes i tusind år, kunne den ikke konkurrere med den senere hinduisme; på trods af en højere moral, så var dens tidlige portrættering af Gud endnu mindre veldefineret end i hinduismen, som tillod mindre og personlige guder. Buddhismen bukkede til sidst under i det nordlige Indien, forud for stormløbet af en militant islam med sin klare koncept om Allah som øverste Gud i universet.

3. DEN BRAHMANSKE FILOSOFI

Mens den højeste fase af brahmanismen næppe var en religion, var det virkelig en af menneskesindets ædleste opnåelser indenfor filosofiens og metafysikkens områder. Efter at indisk tankegang have åbnet til opdagelsen den ultimative virkelighed, stoppede det indiske sind ikke før det havde spekuleret om næsten alle faser af teologi undtagen essensen af religionens dobbelte koncept: eksistensen af den Universelle Fader af alle universets skabninger og den kendsgerning, at disse skabningers opstigende erfaring i universet med at søge at nå den evige Fader, som har befalet dem at være perfekt, ligesom han er perfekt.

I begrebet Brahman forsøgte den tids sind alvorligt at forstå tanken om noget altgennemtrængende Absolut, fordi dette postulat på én og samme tid var identificeret som skabende energi og kosmisk reaktion. Brahman blev udtænkt til at være hævet over enhver definition og kunne kun forstås ved en gradvis benægtelse af alle endelige kvaliteter. Det var bestemt en tro på et absolut væsen, selv en uendelig én, men dette koncept manglede i høj grad personlighedsattributter og kunne derfor ikke opleves af de individuelle religionsudøvere.

Brahman-Narayana var tænkt som det Absolutte, det uendelige DET ER, den oprindelige skabende kraft i det potentielle kosmos, det universelle Selv som eksisterende statisk og potentielt i al evighed. Havde den tids filosoffer været i stand til at tage det næste fremskridt i guddoms opfattelse, havde de været i stand til at opfatte Brahman som associativ og skabende, som en personlighed som skabte og udviklende væsener kunne nærme sig, så kunne en sådan undervisning være blevet den mest avancerede portrættering af Guddommen på Urantia, da den ville have omfattet de første fem niveauer af total guddomsfunktion og muligvis have forestillet sig de resterende to.

I nogle henseender førte opfattelsen af den Ene Universelle Oversjæl som helheden af summen af alt væseneksistens de indiske filosoffer meget tæt på sandheden af det Højeste Væsen, men denne sandhed hjalp dem ikke, fordi de ikke havde formået at udvikle nogen fair eller rationel personlig tilgang til opnåelsen af deres teoretiske monoteistiske mål med Brahman-Narayana.

Karma princippet af den igangværende kausalitet er, igen, meget tæt på sandheden om den, at alle handlinger i tid og rum er afspejlet i en syntese af den Højestes guddommelige tilstedeværelse; men dette postulat tilbød aldrig den enkelte religionsudøver evnen til koordineret personlig opnåelse af Guddommen, men blot den ultimative sammenlægning af hele personligheden i den Universelle Oversjæl.

Brahmanismens filosofi kom også meget tæt på forståelsen af den iboende Tankeretter, men kun for at blive perverteret gennem misforståelse af sandheden. Undervisningen, om at sjælen er den iboende Brahman ville have banet vejen for en avanceret religion, hvis ikke dette koncept var blevet fuldstændig behæftet med troen på, at der ikke fandtes nogen menneskelig individualitet bortset fra denne iboende Universelle Ene.

I læren om jeget eller sjælens sammenlægning med Oversjælen, tilbød de Indiske teologer ingen chance for overlevelse af noget menneskeligt, noget nyt og unikt, noget født af foreningen mellem den menneskelige vilje og Guds vilje. Undervisningen i sjælens tilbagevenden til Brahman er tæt parallelt med sandheden om, at Retteren vender tilbage til

den Universelle Faders favn, men der er noget klart forskellig fra Retteren som også overlever, nemlig det morontielle modstykke af den dødelige personlighed. Denne væsentlige indsigt var fatalt fraværende fra den Brahmanske filosofi.

Den Brahmanske filosofi er kommet tæt på mange af de faktiske omstændigheder i universet og har nærmet sig mange kosmiske sandheder, men den er alt for ofte blevet offer for den fejl ikke at skelne mellem flere niveauer af virkeligheden, såsom mellem det absolutte, det transcendentale, og det endelige niveau. Den har undladt, at erkende, at hvad der kan være begrænset illusorisk på det absolutte niveau kan være helt rigtig på den endelige plan. Den har heller ikke observeret den væsentlige personlighed hos den Universelle Fader, som personligt kan kontaktes på alle niveauer fra det evolutionære væsens begrænset erfaring med Gud lige op til den Evige Søns grænseløse oplevelse af Paradisfaderen.

4. HINDURELIGIONEN

Gennem århundreder, vendte befolkningen i Indien tilbage i en vis grad til de tidligere vedaritualer, som var blevet modificeret af Melkisedekmissionærernes lære og krystalliseret af det senere Brahminpræsteskab. Denne, den ældste og mest kosmopolitiske af verdens religioner, har undergået yderligere ændringer i respons på buddhismen og jainismen og de senere fremtrædende indflydelser fra muhamedanismen og kristendommen. På det tidspunkt da Jesu lære nåede Indien, var den allerede blevet så vesterlandsk, at det var en "hvid mands religion", og derfor mærkelig og fremmed for det hinduistiske sind.

Hindu teologi, på nuværende tidspunkt, beskriver fire faldende niveauer af guddom og guddommelighed:

1. *Brahman*, det Absolutte, det Uendelige Ene, DET ER.

2. *Trimurti*, hinduismens højeste treenighed. I denne forening opfattes *Brahma*, det første medlem, som værende selvskabt ud af Brahman - uendeligheden. Var det ikke for den tætte identifikation med den panteistisk Uendelige Ene, kunne Brahma have dannet grundlaget for en opfattelse af den Universelle Fader. Brahma identificeres også med skæbnen.

Tilbedelsen af det anden og tredje medlem, Siva og Vishnu, opstod i det første årtusinde efter Kristus. *Siva* er herre over liv og død, gud for frugtbarhed, og hersker over ødelæggelse. *Vishnu* er ekstremt populær på grund af den tro, at han inkarnerer periodisk i menneskelig form. På denne måde, bliver Vishnu virkelig og lever i indernes fantasi. Siva og Vishnu betragtes hver af nogle som de øverste over alt.

3. *Vediske og postvediske guder*. Mange af ariernes gamle guder, såsom Agni, Indra, Soma, har været som underordnet guder til de tre medlemmer af Trimurti. Talrige yderligere guder er opstået siden de første tider af vediske Indien, og disse er også blevet indarbejdet i den hinduistiske gudeverden.

4. *Halvguderne*: supermænd, halvguder, helte, dæmoner, spøgelser, onde ånder, alfer, monstre, trolde, og helgener i de senere tiders kulturer.

Mens hinduismen længe har undladt at levendegøre det indiske folk, har den på samme tid som regel været en tolerant religion. Dens store styrke ligger i det faktum, at det har vist sig at være den mest fleksible, formløse af de religioner som er fremkommet på Urantia. Den er i stand til næsten ubegrænset forandringer og besidder en usædvanlig række af fleksibel tilpasninger fra de høje og semimonoteistiske spekulationer af den intellektuelle Brahman til den rene fetichisme og primitive kult praksis i de forringede og deprimerede klasser af uvidende troende.

Hinduismen har overlevet, hovedsagelig fordi den er en integreret del af den grundlæggende sociale struktur i Indien. Den har intet storslået hierarki, som kan blive forstyrret eller ødelagt; den er vævet ind i folks livsstil. Den har en tilpasningsevne til skiftende forhold, der overstiger alle andre kulturer, og den udviser en tolerant holdning til, og vilje til at låne fra mange andre religioner, Gautama Buddha og selv Kristus påstås at være inkarnationer af Vishnu.

Hvad Indien i dag har mest brug for, er præsentationen af evangeliet om Jesus - at Gud er alle menneskers Fader og menneskerne hans sønner og deraf følgende broderskab mellem alle mennesker, der er personligt realiseret i kærlig

tjeneste og social service. I Indien eksisterer den filosofiske ramme, og kultstrukturen er til stede; alt, hvad der er brug for er en vitaliserende gnist af den dynamiske kærlighed portrætteret i Menneskesønnens oprindelige evangelium, strippet fra de vestlige dogmer og doktriner, som har tendens til at gøre Mikael's livsoverdragelse til en hvid mands religion.

5. KAMPEN FOR SANDHED I KINA

Når Salem missionærerne passerede gennem Asien, og spredte læren om Gud den Højeste og frelse ved troen, absorberede de meget af filosofien og de religiøse tanker fra de forskellige lande de rejste igennem. Disse lærere var udpeget af Melkisedek og hans efterfølgere svigtede ikke deres mission; de trængte faktisk frem til alle folkeslag på det eurasiske kontinent, og det var i midten af det andet årtusinde før Kristus, at de ankom til Kina. Salem lærerne havde i mere end hundrede år deres hovedkvarter i Sii Futsh, og uddannede her de kinesiske lærere, som derefter underviste i alle områder beboet af den gule race.

Det var som en direkte konsekvens af denne lære, at den tidligste form for taoisme opstod i Kina, en markant anderledes religion end den, der i dag bærer dette navn. Den tidlige eller urtaoismen var sammensat af følgende faktorer:

1. Singlangtons overlevende doktriner, som blev bevaret i begrebet Shang-ti, Himlens Gud. Under Singlangtons tid blev det kinesiske folk næsten monoteistisk; de koncentrerede deres tilbedelse på En Sandhed, senere kendt som himlens Ånd, universets hersker. Den gule race mistede aldrig helt denne tidlige opfattelse om Guddommen, selv om mange underordnede guder og ånder i de efterfølgende århundreder snigende krøb ind i deres religion.
2. Salemreligionen om den Højeste Skaberguddom, som ville skænke menneskeheden sin gunst som svar på menneskets tro. Det er kun alt for sandt, at på det tidspunkt, hvor de Melkisedekske missionærer var trængt frem til den gule races lande, havde deres oprindelige lærdomme ændret sig væsentligt fra de simple doktriner i Salem under Makiventas dage.
3. De indiske filosofers begreb om Brahman- Absoluttet, kombineret med ønsket om at undgå alt ondt. Måske den største ydre indflydelse på Salem religionens spredning østover blev udøvet af de indiske lærere i den vediske tro, der introducerede deres opfattelse af Brahman - det Absolutte - ind i Salem lærernes frelsecentreret tænkning.

Denne sammensatte tro spredtes ud over de gule og brune racers land som en underliggende indflydelse i religiøs og filosofisk tænkning. I Japan blev denne urtaoisme kendt som Shinto, og i dette land, der var så langt væk fra Salem i Palæstina, hørte folkene om inkarnationen af Makiventa Melkisedek, som boede på jorden, for at Guds navn ikke skulle blive glemt af menneskeheden

I Kina blev alle disse overbevisninger senere forvirrede og sammensat med den stadigt voksende kult forfader tilbedelse. Aldrig siden Singlangtons tid har kineserne faldet i hjælpeløst slaveri under præsteskab. Den gule race var den første der rejste sig fra barbarisk trædom til en velordnet civilisation, fordi den var den første der opnåede en vis grad af frihed fra ussel frygt for guderne. De var ikke engang bange for de døde spøgelse som andre racer frygtede. Kina mødte sit nederlag, fordi det undlod at udvikle sig videre fra dets tidlige frigørelse fra præsterne. Det faldt ind i en næsten lige så katastrofal fejl, tilbedelse af forfædre.

Salemlærerne arbejdede alligevel ikke forgæves. Det var på baggrund af deres evangelium, at de store filosoffer i det sjette århundredes Kina byggede deres lære. Den moralske atmosfære og de åndelige følelser under Lao-tse og Konfutses tid voksede op fra Salemmissionærernes undervisning i en tidligere æra.

6. LAO-TSE OG KONFUTSE

Omkring 600 år før Mikael's ankomst, fornemmede Melkisedek, som for længst havde forladt sit kødelige legeme, at renheden af hans undervisning på jorden var truet af den almindelige absorption ind i de ældre Urantia overbevisninger. Det så for en tid ud som om hans mission som en forløber for Mikael kunne mislykkes. Under det sjette århundrede før Kristus, gennem en usædvanlig koordinering af åndelige kræfter, som ikke engang var forstået selv af de planetariske vejledere, bevidnede Urantia en højst usædvanlige præsentation af forskelligartet religiøs sandhed. Gennem formidling af flere menneskelige lærere blev Salemevangeliet fornyet og givet nyt liv, og meget af hvilket der blev præsenteret har

bestået frem til de tider hvor dette skrives.

Dette unikke århundrede med åndelige fremskridt var præget af store religiøse, moralske og filosofiske lærere over hele den civiliserede verden. I Kina, var de to vigtigste lærere Lao-tse og Konfutse.

Lao-tse byggede direkte på Salem traditionernes begreber, da han erklærede Tao for at være hele skabelsens Ene Første Årsag. Lao var en mand med storslået åndelig vision. Han lærte at menneskets evige skæbne var "evig forening med Tao, Gud den Højeste og den Universelle Konge." Han forstod de ultimative årsagssammenhænge meget indgående, for han skrev: "Enhed udspringer af den Absolutte Tao, og fra Enhed kommer den kosmiske Dualitet, og fra en sådan dualitet, udspringer Treenigheden i tilværelsen, og Treenigheden er den oprindelige kilde til al virkelighed. " "Al virkelighed er altid i balance mellem de potentialer og de faktiske værdier af kosmos, og disse er evigt harmoniseret af guddommelighedens ånd."

Lao-tse erklærede også som en af de første, læren om at returnere godt for ondt: "Godhed avler godhed, men til den, der er virkelig godt, avler ondt også godhed."

Han underviste at den skabte vender tilbage til Skaberen og beskrev livet som fremtrædende personlighed fra de kosmiske potentialer, mens døden var ligesom at vende hjem for denne skabnings personlighed. Hans begreber om sand tro var usædvanlig, og han sammenlignede det også med "holdningen hos et lille barn."

Hans forståelse af det evige formål med Gud var klar, for han sagde: "Den absolutte Guddom kæmper ikke men er altid sejrrig; han tvinger ikke menneskeheden, men er altid parat til at reagere på deres sande begær; Guds vilje er evig i tålmodighed og hans udtryk evigt uundgåeligt. Om den sande religionsudøver sagde han, da han udtrykte sandheden, at det er saligere at give end at modtage". Det gode menneske søger ikke at fastholde sandheden for sig selv, men snarere forsøger at skænke disse rigdomme til sine medmennesker, for det er erkendelsen af sandheden. Den Absolutte Guds vilje bringer altid velsignelse, ødelægger aldrig; formålet med sand troende er altid at handle, men aldrig at tvinge."

Laos undervisning om ikke-vold og forskellen som han gjorde mellem *handling* og *tvang* blev senere forvrænget til troen på at "se, gør, og tænk ikke noget." Lao lærte aldrig sådan en fejl, omend hans undervisning i ikke vold har været af betydning for den videre udvikling af fredelig sameksistens af det kinesiske folk.

Den populære taoisme af det tyvende århundredes Urantia har meget lidt til fælles med de ædle følelser og de kosmiske begreber hos den gamle filosof, der underviste i sandheden, som han opfattede den, og som var: at tro på den Absolutte Gud er kilden til den guddommelige energi, som vil omforme verden, og ved hvilken mennesket stiger til åndelig forening med Tao, den evige Guddom og universernes Skabende Absolut.

Konfutse (Kung Fu-tze) var en yngre nutidig af Lao i det sjette århundredes Kina. Konfutse baserede sine doktriner på de bedre moralske traditioner fra den gule races lange historie, og han var også delvis påvirket af Salem missionærernes tilbageværende traditioner. Hans hovedværk bestod i udarbejdelsen af kloge citater af gamle filosoffer. Han blev afvist som lærer i sin levetid, men hans skrifter og lærer har lige siden haft en stor indflydelse i Kina og Japan. Konfutse angav en ny vej for shamanerne ved at erstatte magi med moral. Han byggede alt for godt; han lavede en ny fetich ud af *orden* og etablerede en respekt for forfædrenes nedarvede vaner, der stadig æres af kineserne på tidspunktet hvor dette skrives.

Den konfucianske moralforkyndelse var baseret på teorien om, at den jordiske vej er den forvrængede skygge af den himmelske vej; at det sande mønster af tidens civilisation er spejlbilledet af den evige orden i himlen. Det potentielle gudsbegreb i konfucianismen var næsten fuldstændig underordnet vægten på den Himmelske Vej, det kosmiske mønster

Laos undervisning er gået tabt for alle, bortset for et par stykker i Orienten, men Konfutses skrifter har lige siden udgjort grundlaget for den moralske struktur i kulturen i næsten en tredjedel af Urantianerne. Disse konfucianske forskrifter bevarede det bedste fra fortiden, men var til en vis grad skadelig for selve den kinesiske undersøgelsesånd, der havde produceret de resultater, der var så æret. Indflydelsen af disse lærdomme blev uden held bekæmpet både af den kejserlige indsats fra Ch'in Shih Huang Ti og gennem undervisning af Mo Ti, der proklamerede et broderskab, der ikke byggede på etisk pligt, men på Guds kærlighed. Han forsøgte at genoplive den gamle søgen efter ny sandhed, men hans lære mislykkedes på grund af den kraftige modstand fra Konfutses disciple.

Ligesom mange andre åndelige og moralske lærere, blev både Konfutse og Lao-tse til sidst guddommeliggjort af deres tilhængere i løbet af de åndeligt mørke tidsaldrer i Kina, der er indtrådt mellem tilbagegangen og perversionen af den taoistiske tro og ankomsten af de buddhistiske missionærer fra Indien. I løbet af disse århundreder af åndeligt forfald degenererede den gule races religion til en ynkelig teologi, hvor myldrede af djævle, drager, og onde ånder, som alle var et tegn på den tilbagevendende frygt hos de uoplyste dødeliges sind. Kina, der engang stod i spidsen for det menneskelige samfund på grund af en avanceret religion, faldt bagud på grund af midlertidig manglende fremskridt i den sande vej for udviklingen af gudsbevidsthed, der er uundværlig for ægte fremskridt, ikke kun for den enkelte dødelige, men også for de udviklede og forskelligartede civilisationer som kendetegner kulturens og samfundets fremskridt på en evolutionær planet i tid og rum.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

Samtidig med Lao-tse og Konfutse i Kina, dukkede en anden stor lærer af sandhed op i Indien. Gautama Siddhartha blev født i det sjette århundrede før Kristus i den nordlige indiske provins Nepal. Hans tilhængere lod senere forstå, at han var søn af en fabelagtigt velhavende hersker, men i virkeligheden, var han den ubestridte tronarving til en lille stammehøvding, der regerede på grundlag af en stiltiende aftale over en lille og afsondret dal i det sydlige Himalaya.

Gautama formulerede de teorier, som voksede til buddhismens filosofi efter seks år forgæves praksis med yoga. Siddhartha kæmpede beslutsomt men en forgæves kamp mod det voksende kastesystem. Der var en ophøjet oprigtighed og en unik uselvskhed om denne unge profet prins, der i høj grad appellerede til tidens mennesker. Han forringede den praksis at søge individuel frelse gennem fysisk lidelse og personlig smerte. Han formanede sine tilhængere til at sprede hans evangelium til hele verden.

Blandt forvirringen og de ekstreme kultskikke i Indien, kom Gautamas sundere og mere moderate lære som en forfriskende lettelse. Han fordømte guder, præster og deres ofre, men han opfattede heller ikke den Ene Universelles *personlighed*. Da Gautama ikke troede på eksistensen af individuelle menneskesjæle, er det naturligt at han kæmpede en tapper kamp mod den hævdvundne tro på sjælevandring. Han gjorde en ædel indsats for at befri menneskerne fra frygt, for at få dem til at føle sig godt tilpas og hjemme i det store univers, men det lykkedes han ikke at vise dem vejen til det virkelige og himmelske hjem for de opstigende dødelige - Paradiset - og til den ekspanderende tjeneste i det evige liv.

Gautama var en rigtig profet, og havde han lyttede til eremitten Godads instruktion, kunne han have vækket hele Indien ved inspiration med genoplivning af evangeliet fra Salem om frelsende tro. Godad nedstammede gennem en familie, der aldrig havde mistet traditionerne fra de Melkisedekske missionærer.

I Benares grundlagde Gautama sin skole, og det var i sit andet år, at en elev, Bautan, delagtiggjorde sin lærer i traditionerne fra Salem missionærerne om den Melkisedekske pagt med Abraham. Selvom Siddhartha ikke havde nogen klar idé om den Universelle Fader, tog han en avanceret stilling til frelse ved troen - simpel tro. Han bekendtgjorde denne stilling overfor sine tilhængere og begyndte at sende sine elever ud i grupper på tres for at proklamere til befolkningen i Indien "de gode nyheder om fri frelse; at alle mennesker, høj og lav, kunne opnå lyksalighed ved tro på retfærdighed og retskaffenhed."

Gautamas kone troede sin mands evangeliet og grundlagde en nonneorden. Hans søn blev hans efterfølger og gav kulten en langt større spredning; Sønnen forstod den nye idé om frelse gennem tro, men i sine senere år, vaklede han om Salem evangeliets guddommelig fordel ved tro alene, og som gammel på dødslejet var hans sidste døende ord, "Udarbejd selv jeres egen frelse."

Når Gautamas evangelium om universel frelse, uden offer, tortur, ritual, og præster blev proklamerede på sit bedste, var det en revolutionær og fantastiske doktrin for sin tid. Den kom overraskende tæt på at være en genoplivning af Salem evangeliet. Det bragte undsætning til millioner af fortvivlede sjæle, og uanset dens groteske perversion under de senere århundreder, forbliver den stadig et håb for millioner af mennesker.

Siddhartha lærte langt mere sandhed end det som har overlevet i de moderne sekter, der bærer hans navn. Moderne buddhisme er ikke mere Gautama Siddharthas lære end kristendommens lære er af Jesus af Nazaret.

8. DEN BUDDHISTISKE TRO

For at blive buddhist, bekender man sig blot offentligt til troen ved at recitere Tilflugten: "Jeg tager min tilflugt i Buddha; Jeg tager min tilflugt i Lære; Jeg tager min tilflugt i broderskabet."

Buddhismen fik sin oprindelse i en historisk person, og ikke i en myte. Gautamas tilhængere kaldte ham Sasta, hvilket betyder mester eller lærer. Selvom han ikke gjorde nogen overmenneskelige krav om hverken sig selv eller hans lære, begyndte hans disciple tidligt at kalde ham *den oplyste*, Buddha; senere, Sakjamuni Buddha.

Gautamas oprindelige evangelium var baseret på de fire ædle sandheder:

1. De ædle sandheder om lidelse.
2. Oprindelsen til lidelse.
3. Ødelæggelse af lidelse.
4. Vejen til udryddelse af lidelse.

Tæt knyttet til læren om lidelse og flugten derfra var filosofien i den ottefoldige vej: ret forståelse, sindelag, tale, handling, levevej, stræben, opmærksomhed og fordybelse. Det var ikke Gautamas hensigt at forsøge at ødelægge alle bestræbelser, begær, og hengivenhed som betingelse for frigørelse fra lidelse; snarere var hans undervisning udviklet til det dødelige menneske for at vise det nytteløse i at knytte alt håb og ambitioner kun på verdslige mål og materielle mål. Det var ikke så meget et spørgsmål om, at man skulle undgået at elske ens medmennesker som at den sande troende også burde se ud over relationerne i denne materielle verden til realiteterne i den evige fremtid.

De moralske befalinger i Gautamas forkyndelse var fem i antal:

1. Du må ikke slå ihjel.
2. Du må ikke stjæle.
3. Du er ikke ukysk.
4. Du må ikke lyve.
5. Du må ikke drikke berusende væsker.

Der var flere yderligere eller sekundære bud, som de troende kunne overholde efter frit valg.

Siddhartha troede næppe på at menneskets personlighed var udødelig; hans filosofi tilbød kun en slags funktionel kontinuitet. Han definerede aldrig klart hvad han mente at medtage i læren om Nirvana. Det faktum, at nirvana teoretisk kunne opleves under den jordiske eksistens tyder på, at det ikke blev betragtet som en tilstand af fuldstændig udslettelse. Det indebar en tilstand af højeste oplysning og himmelsk lyksalighed, hvor alle de lænker, der binder mennesket til den materielle verden var blevet brudt. Der var frihed fra alle ønsker, der vedrørte det jordiske liv og udfrielse fra alle fare for nogensinde igen at opleve inkarnation.

Ifølge Gautamas oprindelige lære opnås frelse gennem menneskets egen indsats, uden guddommelig hjælp. Der er ikke plads til frelsende tro eller bønner til overmenneskelige kræfter. I sine forsøg på at minimere overtro i Indien, bestræbte Gautama sig på at vende menneskene væk fra de åbenlyse krav om magisk frelse. I forbindelse med denne indsats, lod han døren stå på vid gab for hans efterfølgere til at misfortolke hans undervisning og til at proklamere, at al menneskelig stræben for at nå et mål er usmagelig og smertefuld. Hans tilhængere overså, at den højeste lykke er forbundet med den intelligente og entusiastiske forfølgelse af værdige mål, og at sådanne resultater udgør ægte fremskridt på kosmisk selvrealisering.

Den store sandhed i Siddharthas undervisning var hans proklamation af et univers af absolut retfærdighed. Han underviste i den bedste gudløse filosofi der nogensinde er opfundet af dødelige mennesker. Det var den ideelle humanisme og den mest effektivt fjerner af alle grunde til overtro, magiske ritualer, og frygt for spøgelse eller dæmoner.

Den store svaghed i buddhismens oprindelige evangelium var, at det ikke producere en religion i uselvsk social tjeneste. Det Buddhistisk broderskab var, i lang tid, ikke et broderskab af troende, men snarere et fællesskab af lærerstuderende. Gautama forbød dem at modtage penge og forsøgte dermed at forhindre skabelsen af hierarkiske tendenser. Gautama selv var meget socialt; ja, hans liv var meget større end hans forkyndelse.

9. BUDDHISMENS SPREDNING

Buddhismen trivedes fordi den tilbød frelse gennem tro på Buddha, den oplyste. Den var mere repræsentativ for de Melkisedekske sandheder end noget andet religiøst system i hele Østasien. Buddhismen blev imidlertid ikke meget udbredt som en religion, indtil monarken Asoka, som var af lav kaste, antog den som en måde at beskytte sig selv. Asoka var kun overgået af Ikhnaton i Egypten, som en af de mest bemærkelsesværdige civile herskere mellem Melkisedek og Mikael. Asoka byggede et stor indisk imperium ved hjælp af hans buddhistiske missionærers budskab. I løbet af en periode på femogtyve år trænede han og udsendte over sytten tusinde missionærer til de fjerneste grænser i hele den kendte verden. I en generation gjorde han buddhismen til den dominerende religion i halvdelen af verden. Den blev hurtigt etableret i Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, Kina og Japan. Generelt var det en religion, der var langt overlegen i forhold til dem, som den fortrængte eller forbedrede.

Udbredelsen af buddhismen fra dets hjemland i Indien til hele Asien er en af de spændende historier om sande religionsudøveres åndelige hengivenhed og vedvarende oprigtig missionær udholdenhed. Lærerne, der underviste i Gautama evangelium udfordrede ikke kun farerne langs karavanevejene til land, men trodsede også farerne ved det kinesiske hav, da de forfulgte deres mission over hele det asiatiske kontinent, og bragte budskabet om deres tro til alle folkeslag. Denne buddhisme var dog ikke længere Gautamas simple doktrin; men et mirakuløst evangelium, som gjorde ham til en gud. Jo længere buddhismen spredtes fra sit hjem i højlandet i Indien, desto mindre lignede den Gautamas lære og desto mere lignede den de religioner den fortrængte.

Senere blev buddhismen meget påvirket af taoismen i Kina, Shintolæren i Japan, og kristendommen i Tibet. Efter et tusind år, visnede buddhismen simpelthen helt bort og ophørte i Indien. Den blev Brahmaniseret og overgav sig senere på det skammeligste til islam, mens den i det meste af resten af Orienten degenererede til et ritual, som Gautama Siddhartha aldrig ville have anerkendt.

I syd levede den fundamentalistiske og stereotype form af Siddharthas lære videre på Ceylon, i Burma, og Indokina-halvøen. Dette er buddhismens hinayana gren, som klamrer sig til den tidlige eller asociale doktrin.

Selv før sammenbruddet af buddhismen i Indien, var de kinesiske og nordindiske grupper af Gautamas tilhængere begyndt at udvikle mahayana læren om den "store vej" til frelse i modsætning til de purister i syd, der holdt sig til hinayana, eller den "lille vej." Disse mahayana tilhængere frigjorde sig fra den buddhistiske doktrins egne sociale begrænsninger, og lige siden har denne nordlige gren af buddhismen fortsat med at udvikle sig i Kina og Japan.

Buddhismen er i dag en levende, voksende religion, fordi det er lykket at bevare mange af de højeste moralske værdier i dens tilhængere. Den fremmer fred og selvkontrol, øger sindsro og lykke, og gør meget for at forhindre sorg og smerte. De, der tror på denne filosofi lever bedre liv end mange, der ikke gør.

10. RELIGIONEN I TIBET

I Tibet kan man finde den mest mærkeligste sammenslutning af den Melkisedekske lære kombineret med buddhisme, hinduisme, taoisme og kristendom. Når de buddhistiske missionærer trængte ind i Tibet, mødte de en tilstand af primitiv vildskab meget lig den, som de tidlige kristne missionærer fandt blandt de nordlige stammer i Europa.

Disse simple tibetanere ville ikke helt opgive deres gamle magi og charme. Undersøgelse af de religiøse ceremonier af

nutidens tibetanske ritualer afslører et forvokset broderskab af præster med barberede hoveder, der praktiserer et indviklet ritual omfattende klokkeringning, messer, røgelse, processioner, rosenkranse, afbildning, amuletter, billeder, helligt vand, smukke messedragter, og kunsthåndværkskor. De har stivnede dogmer og forstenede trosbekendelser, mystiske ritualer og særlige faste. Til deres hierarki hører munke, nonner, abbeder, og storlamaen. De beder til engle, helgener, en Hellige Moder, og guderne. De praktiserer tilståelser og tror på skærsilden. Deres klostre er omfattende, og deres katedraler storslået. De opretholder en endeløs gentagelse af hellige ritualer og tror, at sådanne ceremonier skænker frelse. Bønner er fastgjort til et hjul, og når det drejer rundt tror de disse andragender bliver virkningsfuldt. Blandt ingen andre mennesker i moderne tid kan man finde overholdelsen af så meget fra så mange religioner; og det er uundgåeligt, at en sådan kumulativ liturgi ville blive uforholdsmæssigt besværlig og en ubærlig byrde.

Tibetanerne har noget af alle de ledende verdensreligioner undtagen de enkle lærdomme i Jesu evangelium om mennesket som en Guds søn, broderskab mellem mennesker, og statsborgerskab i det stadigt stigende niveau af det evige univers.

11. BUDDHISTISK FILOSOFI

Buddhismen kom til Kina i det første årtusinde efter Kristus, og den passede godt ind i den gule races religiøse skikke. I forfader tilbedelse havde de længe bedt til de døde; nu kunne de også bede for dem. Buddhismen sammensmeltede snart med de tilbageværende rester af rituelle skikke fra taoismens opløsning. Denne nye syntetiske religion med sine templer for tilbedelse og klart definerede religiøse ceremonier blev snart den generelt accepterede dyrkelsen af befolkningerne i Kina, Korea og Japan.

Selv om det i nogle henseender er uheldigt, at buddhismen ikke blev gennemført til verden før efter Gautamas tilhængere havde perverteret kultens traditioner og lærer i en sådan grad, at de havde gjort ham til et guddommeligt væsen, ikke desto mindre viste denne myte om hans liv som menneske, forskønnet som den var med et væld af mirakler, sig at være meget tiltrækkende for dem, der lyttede til det nordlige evangelium eller Mahayana buddhismen.

Nogle af hans senere tilhængere lærte, at Sakyamuni Buddhas ånd vendte tilbage med jævne mellemrum til jorden som en levende Buddha og dermed åbnede vejen for en ubestemt fortsættelse af Buddha billeder, -templer, -ritualer, og "levende buddha."- bedragerer. Således befandt den store indiske protestantiske religion sig til sidst lænket til disse meget ceremonielle praksis og rituelle besværgelser, som han så frygtløst havde bekæmpet, og så tappert havde fordømt.

Det store fremskridt indenfor den buddhistiske filosofi bestod i sin forståelse af relativiteten i al sandhed. Ved hjælp af denne hypotese har buddhisterne været i stand til at forene og korrelere divergenser indenfor deres egne religiøse skrifter samt forskellene mellem deres egne og mange andre. De lærte, at den lille sandhed var for små sind, den store sandhed for store sind.

Denne filosofi fastslog desuden, at der var bosat en Buddha (guddommelige) natur i alle mennesker; at mennesket gennem sin egen indsats, kunne opnå realiseringen af denne indre guddommelighed. Denne doktrin er en af de klareste præsentationer der nogensinde er gjort af en Urantia religion om sandheden af den iboende Retter i menneskets indre.

Men en stor begrænsning i Siddharthas oprindelige evangelium, som det blev fortolket af hans tilhængere, var, at den forsøgte en fuldstændig frigørelse af det menneskelige selv fra alle begrænsninger i den dødelige natur ved at isolere selvet fra den objektive virkelighed. En ægte kosmisk selvrealisering er resultatet af identifikation med den kosmiske virkelighed og med det begrænsede kosmos som omfatter energi, sind og ånd, og som afgrænses af rummet og betinges af tiden.

Selvom ceremonier og ydre overholdelse af buddhismen blev groft forurenset med det modsvarende i de lande, hvortil den spredtes, så gælder denne degenerering ikke helt de store tænkeres filosofiske liv, der, fra tid til anden, omfavnede dette system af tanker og overbevisning. Gennem mere end to tusinde år, har mange af de bedste sind i Asien koncentreret sig om problemet med at fastslå den absolutte sandhed og sandheden om det Absolutte.

En højt udviklet idé om den Absolutte blev opnået gennem mange kanaler af tanker og ved ræsonnement ad snoede stier. Den opadgående stigning af denne uendelighedsdoktrin var ikke så klart defineret som udviklingen af

Gudskonceptet i den hebraiske teologi. Ikke desto mindre var der visse brede niveauer, som de buddhistiske tænkere nåede, opholdt sig på og passerede gennem på deres vej til en opfattelse af den Primære Kilde til universerne:

1. *Legenden om Gautama*. Grundlaget af konceptet var den historiske kendsgerning af den indiske profet prins Siddharthas liv og lære. Denne legende blev mere og mere mystik under sin rejste gennem århundreder og på tværs af Asiens brede landområder, indtil den overskred idéen om Gautama som den oplyste og begyndte at tage nye attributter.

2. *De mange Buddhaer*. Det blev begrundet, at hvis Gautama var kommet til befolkningerne i Indien, så måtte menneskeracerne have været velsignet i en fjern fortid med andre lærere i sandheden, og det ville også uden tvivl ske igen i en fjern fremtid. Dette gav anledning til undervisningen om, at der var mange Buddhaer, et ubegrænset og uendeligt antal, selv at nogen kunne stræbe efter at blive en - for at opnå en Buddhas guddommelighed.

3. *Absolut Buddha*. Ved den tid, da antallet af Buddhaer nærmede sig det uendelige blev det nødvendigt for tidens tænkere at genforene dette u håndterlige begreb. Derfor begyndte man at undervise, at alle buddhaer kun var manifestationer af en højere essens, af en evig uendelig og ubegrænset eksistens, af en absolut kilde af al virkelighed. Herfra blev det buddhistiske Guddoms begreb i sin højeste form, skilt fra Gautama Siddharthas menneskelige person og afviste de antropomorfe begrænsninger, som havde holdt den i snor. Denne sidste opfattelse af den Evige Buddha kan meget vel identificeres som den absolutte, nogle gange endda som det uendelige JEG ER.

Selv om denne idé om en Absolut Guddom aldrig blev særlig populær blandt folkene i Asien, gjorde den det muligt for de intellektuelle i disse lande at forene deres filosofi og harmonisere deres kosmologi. Begrebet Buddha den Absolutte opfattes som halvt personligt, til tider helt upersonligt - selv som en uendeligt skabende kraft. Sådanne begreber, selvom nyttige i filosofien, er ikke afgørende for den religiøse udvikling. Selv en menneskelignende Jahve er af større religiøs værdi end buddhismens eller Brahmanismens uendelig fjerne Absolut.

Til tider blev det Absolutte endda tænkt som indeholdt i det uendelige JEG ER. Disse spekulationer var kold trøst til de sultne masser, der længtes efter at høre ordene om løftet, det enkle evangelium fra Salem, at troen på Gud ville garantere guddommelig gunst og evig overlevelse.

12. BUDDHISMENS GUDSBEGREB

Den store svaghed i buddhismens kosmologi var dobbelt: dens forurening med meget overtro i Indien og Kina, og dens sublimering af Gautama, først som den oplyste, og derefter som den evige Buddha. Ligesom kristendommen har lidt af at den har absorberet så meget fejlagtig menneskefilosofi, så bære også buddhismen sit menneskelige modernærke. Læren fra Gautama har imidlertid fortsat med at udvikle sig i løbet af de sidste to og en halv årtusinder. For en oplyst buddhist er begrebet Buddha, ikke mere Gautamas menneskelige personlighed end begrebet Jehova til en oplyst kristen er identisk med Horebs åndedæmon. Mangel på terminologi, sammen med den sentimentale bibeholdelse af urgammel nomenklatur, fører ofte til at man ikke forstår den sande betydning af de religiøse begrebers udvikling.

Gradvist begyndte begrebet Gud, i modsætning til det Absolutte, at dukke op i buddhismen. Dens rødder går tilbage til den gamle tid, hvor tilhængerne af den mindre vej og den større vej adskilte sig fra hinanden. Det var i sidstnævnte gren af buddhismen, at den dobbelte opfattelse af Gud og det Absolutte endelig modnet. Skridt for skridt, århundrede af århundrede har Gud konceptet udviklet sig indtil Ryonins, Honen Shonins og Shinrans forkyndelse i Japan, dette koncept bar endelig frugt i form af troen på Amida Buddha.

Blandt disse troende læres det, at sjælen efter at have gennemgået døden, kan vælge at nyde et ophold i Paradis forud for indsættelsen i Nirvana, den ultimative eksistens. Det forkyndes, at denne nye frelse opnås gennem troen på den guddommelige barmhjertighed og kærlig pleje af Amida, Paradisets Gud i vest. I deres filosofi, holder Amidatilhængerne sig til en uendelig virkelighed, som er ud over alle finite dødeliges forståelse; i deres religion, klamrer de sig til troen på den alt barmhjertige Amida, som så elsker verden, at han ikke tillader en eneste dødelig, der i ægte tro og med et rent hjerte kalder på hans navn, til at mislykkes i at nå den himmelske lykke i Paradiset.

Buddhismens store styrke er, at dens tilhængere frit kan vælge sandheden fra alle religioner. En sådan valgfrihed har sjældent været kendetegnende for en Urantia religion. I dette henseende har Shin sekten af Japan blevet en af de mest

progressive religiøse grupper i verden; den har genoplivet den gamle missionærånd blandt Gautamas tilhængere og er begyndt at sende lærere til andre folkeslag. Denne villighed til at assimilere sandheden fra enhver og alle kilder er faktisk en prisværdig tendens som fremtræder blandt troende i løbet af første halvdel af det tyvende århundrede efter Kristus.

Buddhismen selv undergår en renæssance i det tyvende århundrede. Gennem kontakt med kristendommen er buddhismens sociale aspekter blevet stærkt forbedret. Ønsket om at lære er på ny blevet tændt i hjerterne på broderskabets munkepræster, og uddannelsens spredning overalt indenfor denne tro vil helt sikkert føre til nye fremskridt indenfor den religiøse udvikling.

På det tidspunkt hvor dette skrives, sætter store dele af Asien sit håb i buddhismen. Vil denne ædle tro, der så tappert har gennemlevet den mørke middelalder fra fortiden, endnu en gang modtage sandheden om udvidede kosmiske realiteter, ligesom disciplene til den store lærer i Indien engang lyttede til hans proklamation om ny sandhed? Vil denne gamle tro endnu engang reagere til den livgivende stimulus af præsentationen af nye koncepter for Gud og det Absolutte, som det så længe har søgt efter?

Hele Urantia venter på proklamationen af Mikael's forædlende budskab, ubehæftet med doktriner og dogmer, der har akkumuleret i løbet af nitten århundreders kontakt med de religioner der har en evolutionær oprindelse. Tiden er kommet til at præsentere til buddhismen, kristendommen, hinduismen, selv til folk fra alle trosretninger, ikke evangeliet om Jesus, men den levende, åndelige virkelighed af Jesu evangelium.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 95

MELKISEDEKS LÆRDOMME I LEVANTEN

Som Indien gav anledning til mange af de religioner og filosofier i det østlige Asien, så var Levanten hjemland for den vestlige verdens religioner. Missionærerne fra Salem spredte sig ud over hele det sydvestlige Asien, gennem Palæstina, Mesopotamien, Egypten, Iran og Arabien, og overalt forkyndte de den gode nyhed om Machiventa Melkisedeks evangelium. I nogle af disse lande bar deres lære frugt; i andre lande mødtes de med varierende succes. Nogle gange var deres fejl på grund af manglende visdom, andre gange omstændigheder uden for deres kontrol.

1. SALEMRELIGIONEN I MESOPOTAMIEN

Omkring 2000 f.Kr. var Sethiternes lærdomme mere eller mindre forsvundet fra religionerne i Mesopotamien og var stort set under indflydelse af de primitive trosforestillinger hos to grupper af angribere, nemlig de semitiske beduiner, som havde trængt ind fra den vestlige ørken og de barbariske ryttere, der var kommet ned fra nord.

Skikken blandt de tidlige adamitiske folk til at helliggøre den syvende dag i ugen forsvandt aldrig helt fra Mesopotamien. Kun under den Melkisedekske æra, blev den syvende dag betragtet som den værste uheldsdag. Den blev belastet af mange tabuer. Det var ulovligt at begive sig ud på en rejse, lave mad, eller starte et bål på den onde syvende dag. Jøderne bragte mange af de mesopotamiske tabuer med sig tilbage til Palæstina, som de havde fundet i forbindelse med den babyloniske overholdelse af den syvende dag, Shabbatum.

Selvom lærerne fra Salem gjorde meget for at forfine og opløfte religionerne i Mesopotamien, lykkes det ikke at bringe de forskellige folkeslag til den permanente anerkendelse af én Gud. En sådan doktrin var udbredt i mere end et hundrede og halvtreds år og blev derefter gradvist afløst af den ældre tro på en mangfoldighed af guder.

Salem lærerne reducerede væsentligt antallet af guder i Mesopotamien, og fik for en tid de vigtigste guddomme ned til syv: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, og Sin. På højden af den nye lære, fik de ophøjet tre af disse guder til overherredømme over alle andre, den babyloniske triade: Bel, Ea, og Anu, guder af jord, hav og himmel. Yderligere triader voksede op i forskellige lokaliteter, alle mindede om Anditernes og Sumerernes treenigheds lærdomme og de byggede alle på Salem lærernes tro på Melkisedeks emblemet med de tre cirkler.

Salem lærerne overvandt aldrig fuldstændig den popularitet som Ishtar, mor til guder og seksuel frugtbarheds ånd, nød. De gjorde meget for at forfine tilbedelsen af denne gudinde, men babylonierne og deres naboer voksede aldrig helt bort fra deres skjulte former for seksuel gudsyndelse. Det var blevet en udbredt praksis i hele Mesopotamien for alle kvinder mindst én gang i deres unge år at give sig hen til omfavnelser af fremmede; dette blev anset for at være en hengivenhed krævet af Ishtar, og man mente, at fertiliteten i høj grad var afhængige af dette seksuelle offer.

Den tidlige udvikling af de Melkisedekske lærdomme var meget tilfredsstillende indtil Nabodad, lederen af skolen i Kish, besluttede at iværksætte en fælles angreb mod de udbredte skikke i tempel prostitution. Salem missionærerne mislykkedes, og i deres bestræbelser på at skabe denne sociale reform, og i kølvandet af denne fiasko forsvandt alle deres mere vigtige åndelige og filosofiske lærdomme.

Dette nederlag af Salem evangeliet blev straks efterfulgt af en stor stigning for Ishtar kulten, et ritual, som allerede havde invaderet Palæstina som Ashtoreth, i Egypten som Isis, i Grækenland som Afrodite, og i de nordlige stammer som Astarte. Det var i forbindelse med denne genoplivning af Ishtar tilbedelsen, at de babyloniske præster igen begyndte at forske i stjernerne. Astrologi oplevede sin sidste store vækkelse i Mesopotamien, spådomme kom på mode,

og i hundreder af år tiltog præsteskabets forfald.

Melkisedek havde advaret sine tilhængere til at undervise om den ene Gud, Faderen og Skaberen af alt, og kun til at prædike evangeliet om Guds gunst alene ved troen. De, der underviser i ny sandhed har ofte begået den fejl, at forsøge alt for meget, for at forsøge at erstatte den langsomme evolution med en pludselig revolution. De Melkisedekske missionærer i Mesopotamien satte en moralsk standard, der var for høj for folket; de forsøgte alt for meget, og deres ædle sag blev spildt. De havde fået tilladelse til at forkynde et bestemt evangelium, for at forkynde sandheden om den Universelle Faders virkelighed, men de blev viklet ind i tilsyneladende værdige formål om at reformere skikkene, og dermed kom deres store mission ind på et sidespor og gik næsten tabt i frustration og glemsel.

Inden for en generation kom Salem hovedkvarteret i Kish til en afslutning, og troen på én Gud ophørte stort set i hele Mesopotamien. Men resterne af Salem skolerne levede imidlertid videre. Små grupper spredt her og der beholdt deres tro på den ene Skaber og kæmpede mod de mesopotamiske præsters afgudsdyrkelse og umoral.

Det var Salem missionærerne, der i perioden efter at deres undervisning var afvist, skrev mange af det gamle Testaments Salmer. De skrev dem på sten, hvor senere dages hebraiske præster fandt dem under fangenskab og efterfølgende indarbejdede dem med indsamlingen af salmer der er blevet tilskrevet jødiske forfattere. Disse smukke salmer fra Babylon blev ikke skrevet i Bel-Marduks templer. De var udarbejdet af efterkommere fra de tidligere Salem missionærer, og de er en slående kontrast til de babyloniske præsters magiske samlinger. Jobs Bog afspejler ganske godt undervisningen på Salem skolen i Kish og andre steder i Mesopotamien.

Meget af den religiøse kultur fra Mesopotamien fandt vej til hebraisk litteratur og liturgi via Egypten gennem Amenemopes og Ikhnatons arbejde. Egypterne bevarede bemærkelsesværdigt godt læren om de social forpligtelse, der nedstammede fra de tidligere Anditiske Mesopotamianer og som de senere babyloniere, der besatte Eufrat dalen i vid udstrækning mistede.

2. DEN TIDLIGE RELIGION I EGYPTEN

Melkisedeks oprindelige lære slog virkelig deres dybeste rod i Egypten, hvorfra de senere bredte sig til Europa. Den evolutionære religion i Nildalen blev periodisk forlænget ved ankomsten af højerestående stammer af Noditer, adamiter, og senere det Anditiske folk fra Eufrat-dalen. Fra tid til anden, var mange af de egyptiske civile administratorer Sumererne. Da Indien på dette tidspunkt nærmede den mest omfattende blanding af verdens racer, så fandtes der i Egypten den mest grundige blanding af religiøs filosofi, der nogensinde har eksisteret på Urantia, og fra Nildalen spredte den sig til mange dele af verden. Jøderne fik meget af deres opfattelse om verdens skabelse fra babylonierne, men deres opfattelse om det guddommelige forsyn stammede fra egypterne.

Det var politiske og moralske, snarere end filosofiske eller religiøse, tendenser, der gjorde Egypten gunstigere end Mesopotamien for Salem lærdommene. Hver stammehøvding i Egypten, efter at have kæmpet sig vej til tronen, forsøgte at konsolidere sit dynasti ved at proklamere sin stammegud som den oprindelige guddom og skaberen af alle andre guder. På denne måde blev egypterne efterhånden vænnet til tanken om en overgud, et skridt i retning af den senere doktrin om en universel Skaberguddom. Idéen om monoteisme svingede frem og tilbage i Egypten i mange århundreder, og troen på én Gud vandt konstant terræn, men kom aldrig helt til at få herredømme over de skiftende opfattelser af polyteisme.

For tidsaldre havde det egyptiske folk været dedikeret til tilbedelse af naturens guder; mere specifikt havde hver og en af de omkring fyrré stammer en særlig gruppe gud, én tilbad tyren, en anden løven, en tredje vædderen, og så videre. Endnu tidligere havde de været totemstammer, meget ligesom indianerne i Amerika.

Over tid observerede egypterne, at døde kroppe placeret i grave uden mursten blev bevaret - balsameret - ved virkningen af sodablandede sand, mens de, der blev begravet i murstens hvælvinger henfaldt. Disse observationer førte til de eksperimenter, som resulterede i den senere praksis, at balsamere de døde. Egypterne mente, at bevarelsen af kroppen lettede ens passage gennem fremtidige liv. For at den enkelte behørigt kunne identificeres i en fjern fremtid efter forfald af kroppen, placerede de en statue i graven sammen med liget og graverede den afdødes billede på kisten. Udarbejdelsen af disse nedgravede statuer førte til stor forbedring i ægyptisk kunst.

I århundreder satte egypterne deres tro på gravkamrene som sikkerhedsforanstaltning af kroppen og deraf følgende behagelig overlevelse efter døden. Den senere udvikling af magiske skikke, mens den belastende livet fra vugge til grav, befriede den dem meget effektivt fra gravkammerreligionen. Præsterne skrev på kisterne med besværgelses tekster, som man mente ville være beskyttelse mod at "mennesket fik sit hjerte taget væk fra sig i underverden." På nuværende tidspunkt er et mangfoldigt udvalg af disse magiske tekster blev indsamlet og bevaret som dødebogen. I Nildalen kom de magiske ritualer tidligt i berøring med samvittighedens og karakterens verden i et omfang, der ikke ofte er opnået af den tids ritualer. Senere var det disse etiske og moralske idealer, snarere end kunstfærdige grave af hvilket frelse afhang.

Overtro i disse tider er godt illustreret ved den generelle tro på spyttet som et helbredende middel, en idé, som havde sin oprindelse i Egypten og derfra spredte sig til Arabien og Mesopotamien. I den legendariske kamp mellem Horus og Set, hvor den unge gud mistede sit øje, men efter at Set var blevet besejret, blev dette øje restaureret af den kloge gud Thoth, der spyttede på såret og helbredte det.

Egypterne mente længe, at stjernerne som funkende på nattehimlen repræsenterede værdige sjæle, der havde overlevet. De troede, at de andre overlevende blev taget op i solen. I løbet af en vis periode, blev hyldest til solen en form for forfader tilbedelse. Den skrånende indgangspassage af den store pyramide pegede direkte mod Nordstjernen, så kongens sjæl, når den steg op fra graven, kunne gå direkte til de stationære og etablerede konstellationer af de faste stjerner, de formodede var kongernes boliger.

Når solen skrå stråler blev observeret trængende mod jorden gennem en åbning i skyerne, troede man, at de varslede nedsænkning af en himmelsk trappe hvorpå kongen og andre retfærdige sjæle kunne stige op til himlen. "Kongen Pepi har lagt ned sin stråleglans som en trappe under hans fødder, for at stige op til sin mor."

Da Melkisedek dukkede op i kødet, havde egypterne en religion langt højere end de omkringliggende folk. De troede, at hvis en sjæl havde forladt kroppen, var korrekt bevæbnet med magiske formler, kunne den undgå de mellemliggende onde ånder og bane sig vej til Osiris' domssal, som, hvis den var uskyldig i "mord, røveri, løgn, ægteskabsbrud, tyveri, og egoisme," ville blive optaget til lyksalighedens riger. Hvis denne sjæl, når den blev vejret på vægten blev fundet for let, ville den blive afsendt til helvede, til den Altopslugende. Det var en relativ, avanceret opfattelse om et fremtidigt liv i sammenligning med overbevisningerne af mange omkringliggende folkeslag.

Opfattelsen af dommen i det hinsides for de synder af ens liv i kødet på jorden blev fremført til den hebraiske teologi fra Egypten. Ordet dom forekommer kun én gang i hele den hebraiske Salmernes Bog, og denne særlige salme blev skrevet af en egypter.

3. MORALBEGREBERNES UDVIKLING

Selv om kulturen og religionen i Egypten hovedsagelig stammede fra Anditernes Mesopotamien og i vid udstrækning blev overført til efterfølgende civilisationer gennem hebræerne og grækerne, opstod meget, vældigt meget, af egypternes sociale og etiske idealisme i Nildalen som en rent evolutionær udvikling. Uanset at megen sandhed og kultur af anditisk oprindelse var importeret, udviklede der sig en mere moralsk kultur i Egypten som resultat af en rent menneskelig udvikling end ved lignende naturlige processer i ethvert andet afgrænset landområde forud for overdragelsen af Mikael.

Den moralske evolution er ikke helt afhængig af åbenbaring. Høje moralske begreber kan opstå som følge af menneskets egen erfaring. Mennesket kan endda selv udvikle åndelige værdier og udlede kosmisk indsigt fra hans personlige erfaringsmæssige liv, fordi en guddommelig ånd er iboende i det. En sådan naturlig udvikling af samvittighed og karakter bliver også forstærket af, at sandhedslærere fra tid til anden ankommer, i oldtiden fra den anden Eden, senere fra Melkisedeks hovedkvarter i Salem.

Tusinder af år før Salem evangeliet trængte ind i Egypten, underviste dets moralske ledere om retfærdighed, ærlighed, og undgåelse af grådighed. Tre tusind år før de hebraiske skrifter blev skrevet, var egypternes motto: "På sikker grund står det menneske, hvis norm er retfærdighed; og som går ad dets vej." De underviste om mildhed, mådehold, og diskretion. Budskabet fra en af de store lærere i denne epoke var: "Gør hvad der er rigtigt og handle retfærdigt med alle." Den egyptiske triade i denne tidsalder var Sandhed, Retskaffenhed og Retfærdighed. Af alle de rent menneskelige religioner på Urantia har ingen nogensinde overgået de sociale idealer og den moralske storhed i denne humanisme som

engang eksisterede i Nildalen.

På grund af disse skiftende etiske idéer og moralske idealer blomstrede de overlevende lærdomme fra Salemreligionen. Begreberne godt og ondt fandt en klar respons i hjerterne på et folk, der mente, at "Livet er givet til de fredsommelige, og døden til de skyldige." Fredelig er den der gør hvad der er elsket; den skyldige er den, der gør, hvad der er hadet." I århundreder havde indbyggerne i Nildalen levet efter disse nye etiske og sociale standarder, før de nogensinde gav en tanke til de senere begreber rigtigt og forkert - godt og dårligt.

Egypten var intellektuel og moralsk, men ikke særlig åndeligt. I seks tusinde år opstod kun fire store profeter blandt egypterne. Amenemope fulgte de for en tid; Okhban myrdede de; Ikhnaton accepterede de, men halvhjertet for en kort generation; Moses forkastede de. Igen var det politisk snarere end religiøse forhold, der gjorde det let for Abraham og senere, for Josef at øve stor indflydelse i hele Egypten på vegne af Salemlæren om én Gud. Da Salemmissionærerne først trængte ind i Egypten, mødte de denne høje etiske evolutionsbaserede kultur blandet med de modificerede moralnormer som nedstammede fra de mesopotamiske indvandrere. Disse tidligere lærere i Nildalen var de første til at proklamere at samvittighed er Guds mandat, Guddommens stemme.

4. AMENEMOPES LÆRDOMME

I rette tid voksede der en lærer op i Egypten som mange kaldte "menneskesøn", og af andre Amenemope. Denne seer ophøjede samvittigheden til overdommeren mellem rigtigt og forkert, underviste i straf for synd, og proklamerede frelse gennem påkaldelse af solens gud.

Amenemope underviste, at rigdom og lykke var en gave fra Gud, og denne opfattelse farvede kraftigt den senere fremkommende hebraiske filosofi. Denne ædle lærer mente, at gudsbevidsthed var den afgørende faktor i al adfærd; at hvert øjeblik skal leves i realiseringen om tilstedeværelsen af, og ansvaret over for Gud. Læren fra denne vismand blev efterfølgende oversat til hebraisk og blev til den hellige bog for dette folk, længe før det Gamle Testamente fik sin skriftlige udformning. Den vigtigste doktrin af denne gode mand havde at gøre med, at instruere sin søn i oprigtighed og ærlighed i statslige tillidshverv, og disse ædle følelser fra længst forsvundne tider ville være en ære for enhver moderne statsmand.

Denne kloge mand fra Nildalen lærte, at "rigdom tage sig vinger og flyver væk" - at alle jordiske ting er forgængelige. Hans vigtigste bøn var at være "frelst fra frygt." Han formanede alle til at vende sig bort fra "menneskers ord" til "Guds handlinger". Essensen af hans lære var, at mennesket foreslår men Gud råder. Hans lærdomme, oversat til hebraisk, bestemte filosofien i Ordsprogenes bog i Det Gamle Testamente. I græsk oversættelse farvede den al efterfølgende Hellenistisk religiøs filosofi. Den senere alexandrinske filosof, Filon, havde et eksemplar af Visdommens bog.

Amenemope arbejdede for bevarelse af evolutions etikken og åbenbarings moralen og i sine skrifter førte han dem videre både til hebræerne og grækerne. Han var ikke den største af de religiøse lærere under sin tidsalder, men han var den mest indflydelsesrige, da han farvede den efterfølgende tanke blandt de to vigtigste led i væksten af den vestlige civilisation - hebræerne, blandt hvilken den vestlige religiøse tro nåede sit højdepunkt, og grækerne, som udviklede den rent filosofiske tanke til sit højeste niveau i Europa.

I hebræernes Ordsprogene Bog, kapitel femten, sytten, tyve og kapitel toogtyve, vers sytten, til kapitel fireogtyve, vers toogtyve, er taget næsten ordret fra Amenemopes Visdommens Bog. Den første salme af den hebraiske Salmernes Bog blev skrevet af Amenemope og er kernen i Ikhnaton undervisning.

5. DEN BEMÆRKESESVÆRDIGE IKHNATON

Amenemopes lærdomme mistede langsomt dets greb om egypternes sind, da, en kvinde af den kongelige familie under indflydelse af en egyptisk Salem læge, accepterede den Melkisedekske lære. Denne kvinde formåede sin søn, Ikhnaton, Farao af Ægypten, til at acceptere læren om den ene Gud.

Efter at Melkisedek i kødelig form var forsvundet, havde intet menneske indtil da besiddet sådan en bemærkelsesværdig klar opfattelse som Ikhnaton om den åbenbarede religion fra Salem. I nogle henseender er denne unge egyptiske konge

en af de mest bemærkelsesværdige personer i menneskets historie. I denne tid med stigende åndelig depression i Mesopotamien, holdt han læren om El Elyon, den Ene Gud, levende i Egypten, og opretholdt dermed den filosofiske monoteistiske kanal, som var afgørende for den religiøse baggrund af den daværende kommende overdragelse af Mikael. Det var i erkendelse af denne bedrift, blandt andre grunde, at barnet Jesus blev ført til Egypten, hvor nogle af Ikhnatons åndelige efterfølgere så ham og til en vis grad forstod visse faser af hans guddommelige mission på Urantia.

Moses, den største karakter mellem Melkisedek og Jesus, var den hebraiske races og den egyptiske kongefamilies fælles gave til verden; og hvis Ikhnaton havde været lige så alsidig og vidende som Moses, og havde han manifesterede en politisk genialitet til at matche hans overraskende religiøse lederskab, så ville Egypten være blevet den store monoteistiske nation i denne tidsalder; og hvis dette var sket, er det meget muligt, at Jesus kunne have levet størstedelen af sit jordiske liv i Egypten.

Aldrig i historien har nogen konge så metodisk påtaget sig at svinge en hel nation fra polyteisme til monoteisme, som denne ekstraordinære Ikhnaton. Med den mest fantastiske beslutsomhed brød denne unge hersker med fortiden, ændrede sit navn, opgav sin hovedstad, bygget en helt ny by, og skabte en ny kunst og litteratur for et helt folk. Men han gik for hurtigt; han byggede for meget, mere end hvad der kunne stå, da han var borte. Igen, han undlod at sørge for den materielle stabilitet og velstand for sit folk, som alle reagerede negativt mod hans religiøse lære, da de efterfølgende oversvømmelser af modgang og undertrykkelse skyllede hen over egypterne.

Havde denne mand med en utroligt klar vision og ekstraordinære beslutsomhed haft Moses politiske skarpsindighed, ville han have ændret hele historien med hensyn til udviklingen af religion og åbenbaringen af sandheden i Vesten. I løbet af sin levetid var han i stand til at bremse præsternes aktiviteter, som han generelt miskrediterede, men de fastholdt deres kulturer i hemmelighed, og gik i aktion, så snart den unge konge ikke længere var ved magten; og de spildte ingen tid til at knytte alle de efterfølgende problemer, der ramte Egypten med indførelsen af monoteisme i hans regeringstid.

Meget klogt forsøgte Ikhnaton at etablere monoteisme under dække af solguden. Denne beslutning om at nærme sig tilbedelsen af den Universelle Fader ved at absorbere alle guder i tilbedelsen af solen var på råd fra den nævnte Salem læge. Ikhnaton tog de almindelige kendte læresætninger i den daværende eksisterende Aton tro om guddommens faderskab og moderskab og skabte en religion, som anerkendte en intim tilbedende relation mellem mennesket og Gud.

Ikhnaton var klog nok til at opretholde den ydre tilbedelse af Aton, solguden, samtidig som han førte sine medarbejdere i forklædt tilbedelse af den ene Gud, skaberen af Aton og højeste Fader af alle. Denne unge lærer og konge var en produktiv forfatter, der skrev en redegørelse med titlen "Den Ene Gud", en bog på enogtredivende kapitler, som præsterne, da de vendte tilbage til magten, fuldstændig ødelagde. Ikhnaton skrev også et hundrede og syvogtredive salmer, tolv af dem er nu bevaret i Det Gamle Testaments Salmernes Bog, krediteret hebraisk forfatterskab.

Den øverste ord i Ikhnatons religion i det daglige var "Retfærdighed", og han udvidede hurtigt begrebet om hvad der var rigtigt at gøre for at dække både international såvel som national etik. Dette var en generation præget af forbløffende personlige fromhed og et oprigtigt ønske blandt de mere intelligente mænd og kvinder til at finde Gud og lære ham at kende. På den tid gav social status eller rigdom ingen egypter nogen fordel for loven. Familielivet i Egypten gjorde meget for at bevare og forbedre den moralske kultur og var inspiration for jødernes senere fantastiske familieliv i Palæstina.

Den fatale svaghed i Ikhnatons evangelium var dens største sandhed, læren om at Aton ikke kun var Egyptens skaber, men også skaberen af "hele verden, mennesket og dyr, og udover Egypten alle de fremmede lande, selv Syrien og Kush. Han giver alle deres plads og sørger for alles behov." Disse begreber om Guddommen var høje og ophøjede, men de var ikke nationalistiske. Sådanne følelser af internationalitet i religionen hjalp ikke til at hæve moralen i den egyptiske hær på slagmarken, mens de forsynede præsterne med effektive våben til at bruge mod den unge konge og hans nye religion. Han havde en Guddomskoncept langt højere end de senere hebræere, men den var for avanceret til at tjene en nation bygherres formål.

Selvom det monoteistiske ideal tog skade ved Ikhnatons død, blev tanken om én Gud bevaret i mange grupper. Ikhnatons svigersøn gik sammen med præsterne, tilbage til tilbedelsen af de gamle guder og ændrede sit navn til Tutankhamons. Hovedstaden blev igen til Theben, og præsterne voksede sig fede på deres jordbesiddelser, til sidst besat de en syvendedel af hele Egypten; og snart vovede en af denne præsteklasse hensynsløst at sætte sig selv på kronen.

Præsterne kunne dog ikke fuldt ud overvinde den monoteistiske bølge. De blev i stigende grad tvunget til at kombinere navnene på deres guder; og forbinde dem med bindestreger. Gedefamilien blev mindre og mindre. Ikhnaton havde tilknyttet den flammende skive på himlen med Skaberguden, og denne idé fortsatte med at flamme op i menneskenes hjerter, selv i præsternes, længe efter at den unge reformator var gået bort. Monoteismens tanke størknede aldrig i menneskenes hjerter, hverken i Egypten eller i verden. Den forblev endda indtil ankomsten af Skabersønnen af denne samme guddommelige Fader, den ene Gud, som Ikhnaton så hengivent havde forkyndt for tilbedelsen i hele Egypten.

Svagheden i Ikhnatons doktrin lå i det faktum, at han præsenterede en så avanceret religion, så kun de uddannede egyptere fuldt ud kunne forstå hans lære. De menige landarbejdere forstod aldrig rigtig hans evangelium og var derfor klar til at vende tilbage med præsterne til den gamle tids tilbedelse af Isis og hendes mand Osiris, som angiveligt opstod mirakuløst fra en grusom død i hænderne på Set, mørkets og ondskabens gud.

Undervisningen i udødelighed for alle mennesker var for avanceret for egypterne. Kun konger og de rige blev lovet en opstandelse; derfor balsamerede og bevarede de så omhyggeligt deres kroppe i gravene mens de ventede på dommens dag. Demokrati når det gælder frelse og opstandelse som Ikhnaton havde undervist sejrede til sidst, selv i det omfang, at egypterne senere troede på overlevelse af mindre begavede dyr.

Selvom denne egyptiske hersker bestræbte sig på at pålægge sit folk tilbedelsen af én Gud syntes at svigte, skal det registreres, at konsekvenserne af hans arbejde varede i århundreder i både Palæstina og Grækenland, og at Egypten således blev formidleren som overførte den evolutionsbaserede kultur fra Nildalen i kombination med den åbenbarende religion fra Eufratdalen til alle de senere folk i Vesten.

Glansen fra denne storslået æra af moralsk udvikling og spirituel vækst i Nildalen aftog hurtigt omkring det tidspunkt da hebræernes nationale liv tog sin begyndelse, og som en konsekvens af deres ophold i Egypten førte disse beduiner meget af disse lærdomme med sig og bevarede mange af Ikhnatons doktriner i deres racemæssige religion.

6. SALEMLÆREN I IRAN

Fra Palæstina rejser en del af Melkisedekske missionærer videre gennem Mesopotamien til det vidtstrakte iranske højland. I mere end fem hundrede år gjort lærerne fra Salem fremskridt i Iran, og hele nationen var ved at svinge over til Melkisedeks religion, da en ændring af herskere pludselig udløste en bitter forfølgelse som praktisk talt endte Salemkultens monoteistiske lærdomme. Læren om Abrahams pagt var stort set forsvundet fra Persien, da Zarathustra dukkede op under den moralske renæssances store århundrede, det sjette før Kristus, for at genoplive de ulmende gløder fra Salem evangeliet.

Denne grundlægger af en ny religion var en viril og eventyrlysten ung mand, som på sin første pilgrimsfærd til Ur i Mesopotamien, havde hørt traditioner om Caligastias og Lucifer oprør - sammen med mange andre traditioner - og de havde alle gjort et stærkt indtryk på hans religiøse natur. Som følge af en drøm mens han var i Ur besluttede han derfor et program om at vende tilbage til sit nordlige hjem og påbegynde en revision af religionen blandt sit folk. Han havde erhvervet den hebraiske idé om Guds retfærdighed, Moses idé om guddommelighed. Tanken om den højeste Gud var klar i hans sind, og fastholdt alle andre guder som djævlige og tilskrev dem til rækken af dæmoner, som han havde hørt om i Mesopotamien. Han havde hørt historien om de Syv Herskerånder som den var bevaret i Ur, og i overensstemmelse hermed skabte han en galakse af syv øverste guder med Ahura-Mazda som den første. De underordnede guder tilknyttet han idealisering af den Rigtige Lov, God Tanke, Ædelt styre, Hellig Karakter, Sundhed og Udødelighed.

Denne nye religion var en handlingens - arbejdets religion - ikke bønner og ritualer. Dens Gud var et væsen af højeste visdom og beskytter af civilisationen; det var en militant religiøs filosofi, som vovede at kæmpe med det onde, passivitet, og tilbagestående.

Zarathustra underviste ikke i tilbedelsen af ild, men søgte at udnytte flammen som et symbol på den rene og kloge Ånds universelle og højeste dominans. (Det er kun alt for sandt, at hans senere tilhængere både ærede og tilbad denne symbolske ild.) Da en iransk prins havde omvendt sig blev denne nye religion spredt ved sværdet. Zarathustra døde

heroisk i kamp for det, som han troede var "sandheden fra Lysets Herre."

Zarathustras lære er den eneste trosbekendelse på Urantia, i hvilken noget af lærdommene fra Dalamatia og Eden om de Syv Mesterånder findes bevaret. Selvom det ikke lykkedes at udvikle treenighedsbegrebet, nærmede den sig på en bestemt måde til, Gud den Syvfoldige. Zarathustras oprindelige undervisning var ikke en ren dualisme; selvom de tidligste lærdomme faktisk fremstillede ondskab som lige med godhed i tiden, så ville det onde i evigheden afgjort drukne i den godes ultimative virkelighed. Kun i nyere tid opstod troen på, at godt og ondt kæmpede på lige vilkår.

Selvom de jødiske traditioner om himmel og helvede samt læren om djævl, som de er registreret i de hebraiske skrifter, byggede på overleverede traditioner om Lucifer og Caligastia nedstammede de hovedsagelig fra Zarathustras tilhængere på den tid, hvor jøderne var under Persernes politiske og kulturelle dominans. Zarathustras lære indeholdt, ligesom egypterne, "dømmens dag", men han forbandt denne begivenhed med verdens undergang.

Selv den religion, som fulgte efter Zarathustras lære i Persien var markant påvirket af den. Da de iranske præster forsøgte at omstyrte Zarathustras lærdomme, genopstod den gamle tilbedelse af Mithra. Mithraismen spredte sig over hele Levanten og Middelhavsområdet. I nogen tid var den moderne samme med både jødedom og kristendom. Zarathustras lære kom dermed gradvist til at sætte sit præg på de tre store religioner: jødedom og kristendom, og via dem, muhamedanismen.

Der er en lang vej fra Zarathustras ophøjede lære og ædle salmer til de moderne perversioner i hans evangelium blandt parserne med deres store frygt for de døde, kombineret med en tro på spidsfindigheder, som Zarathustras aldrig nedlod sig til at tolerere.

Denne store mand tilhørte en unikke gruppe, der fremtrådte i det sjette århundrede før Kristus for at forhindre at lyset fra Salem helt og endeligt blev slukket, da det brændte så svagt for at vise mennesket i sin formørkede verden lysets vej, der fører til evigt liv.

7. SALEMLÆREN I ARABIEN

Melkisedeks lære om den ene Gud blev etableret i den arabiske ørken på et forholdsvis sent tidspunkt. Som i Grækenland, mislykkedes det også for Salem missionærerne i Arabien, fordi de misforstod Machiventas advarsler vedrørende overorganisation. Derimod var de ikke hæmmet af deres fortolkning af hans formaning mod alle bestræbelser på at udvide evangeliet gennem militær magt eller borgerlige tvang.

Ikke engang i Kina eller Rom mislykkes Melkisedeks lære mere fuldstændigt med at få fodfæste end i denne ørken region så nær på selve Salem. Længe efter, at de fleste folk i Østen og Vesten var blevet henholdsvis buddhistiske og kristne, fortsatte livet i den Arabien ørken, som det havde gjort i tusinder af år. Hver stamme tilbedte sin tidligere fetich, og mange individuelle familier havde deres egne husguder. Længe fortsatte kampen mellem babylonernes Ishtar, hebræernes Jahve, iranernes Ahura, og de kristnes Fader til Herren Jesus Kristus. Aldrig formåede en koncept fuldt ud at fortrænge de andre.

Her og der i hele Arabien var der familier og klaner, der holdt på den tågede ide om en Gud. Sådanne grupper værdsatte traditionerne om Melkisedek, Abraham, Moses, og Zarathustra. Der fandtes mange centre, der kunne have været modtagelige for evangeliet om Jesus, men de kristne missionærer i ørkenlandene var en streng og ubøjelig gruppe i modsætning til de kompromissøgende og innovatorerne, der fungerede som missionærer i Middelhavslandene. Havde tilhængerne af Jesu taget hans påbud mere alvorligt om at "gå ud i verden og forkynde evangeliet", og havde de været mere barmhjertig i deres forkyndelse, og mindre krævende med hensyn til de ledsagende sociale krav de selv har udtænkt, så ville mange lande herunder Arabien, med glæde have modtaget tømrersønnens enkle evangelium.

På trods af de store monoteistiske religioner i Levanten undlod at slå rod i Arabien, formåede dette ørkenland at producere en tro, som, selv om den var mindre krævende i sine sociale krav, var den ikke desto mindre monoteistisk.

Der var kun én faktor af betydning for hele stammen, folket eller nationen i forbindelse med de primitive og uorganiserede overbevisninger i ørkenen, nemlig den ejendommelige og generelle respekt, som næsten alle arabiske

stammer var villige til at vise til en bestemt sort fetichsten i et bestemt tempel i Mekka. Dette fælles punkt og genstand for tilbedelse førte senere til oprettelsen af den islamiske religion. Hvad vulkanånden Jahve, var for de jødiske semitter, det blev Kaba-stenen for deres arabiske fætre.

Styrken af islam har været dens klare og veldefineret præsentation af Allah som den eneste Guddom; dens svaghed, har været dens udbredelse i forbindelse med militær magt og dens devaluering af kvinden. Den har standhaftigt holdt fast ved sin opfattelse af den Ene Guddom af alle, "den, der kender det usynlige og det synlige. Han er den barmhjertige og medfølelse." "Sandelig er Gud rig på godhed til alle mennesker." "Og når jeg er syg, er det ham, der helbreder mig." "For hver gang så mange som tre taler sammen, er Gud til stede som en fjerde, " for er han ikke " den første og den sidste, også den synlige og den skjulte "?

[Præsenteret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 96

JAHVE - HEBRÆERNES GUD

NÅR mennesket forestiller sig Guddommen, inkluderer det først alle Guder i den, derefter underordnes alle fremmede guder til den egen stamme, og i sidste ende udelukkes alle, undtagen den ene sidste Gud og højeste værdi. Jøderne forenede i en syntese alle guder i deres mere ophøjede opfattelse af Herren, Israels Gud. Hinduerne kombinerede ligeledes deres mangeartede guddomme i "en spiritualitet af guderne" portrætteret i Rig-Veda, mens Mesopotamierne indskrænkede deres guder til et mere centraliseret begreb af Bel-Marduk. Disse monoteistiske tanker modnede over hele verden et stykke tid efter, at Makiventa Melchizedek var fremkommet i Salem i Palæstina. Melkisedeks guddomsbegreb var i modsætning til det af den evolutionære filosofis opfattelse af inklusion, underordning og udstødelse; den var udelukkende baseret på skabende kraft og meget snart påvirkede den de højeste guddomsbegreber i Mesopotamien, Indien og Egypten.

Salemreligionen blev æret som en tradition af Keniterne og flere andre kanaanæiske stammer. Dette var et af formålene med Melkisedeks inkarnation: at en religion med én Gud skulle fremmes for at forberede vejen for en overdragelse til jorden af en Søn, af denne ene Gud. Mikael kunne næsten ikke komme til Urantia indtil der eksisterede et folk der troede på den Universelle Fader og hvoriblandt han kunne fremtræde.

Salemreligionen blev bevaret blandt Keniterne i Palæstina som deres trosbekendelse, og denne religion, som den senere blev vedtaget af hebræerne var påvirket, først af de egyptiske moralske belæringer; senere af den babyloniske teologiske tænkning; og endelig ved iranske opfattelser om godt og ondt. Den hebraiske religion har et faktisk grundlag baseret på pagten mellem Abraham og Makiventa Melkisedek, evolutionært er den et resultat af mange unikke situationelle omstændigheder, men kulturelt har den lånt frit fra religionen, moralen og filosofien af hele Levanten. Det er gennem den hebraiske religion, at meget af de moralske og religiøse tanker fra Egypten, Mesopotamien, og Iran blev overført til de vestlige befolkninger.

1. GUDOMSBEGREBER BLANDT SEMITERNE

De ældste tiders semitter betragtede alt som værende beboet af en ånd. Der var ånder af dyre- og plante verdener; ånder for årstiderne, efterkommernes herre; ildens, vandets og luftens ånder; en veritabel gudeverden af ånder til at frygte og tilbede. Melkisedeks undervisning vedrørende en Universel Skaber ødelagde aldrig helt troen på disse underordnede ånder eller natur guder.

Forløbet af hebræerne fra polyteisme gennem henoteisme til monoteisme var ikke en ubrudt og kontinuerlig konceptuel udvikling. De oplevede mange tilbageslag i udviklingen af deres guddoms koncepter, mens der i samme periode eksisterede forskellige idéer om Gud blandt forskellige grupper af semitiske troende. Fra tid til anden blev der anvendt en række udtryk til at betegne deres begreber om Gud, og for at undgå forvirring blandt disse forskellige guddoms titler vil de blive defineret i henhold til udviklingen af den jødiske teologi:

1. *Jahve* var gud for de sydlige palæstinensiske stammer, og som tilknyttede dette guddomsbegreb med bjerget Horeb, Sinai vulkanen. Jahve var blot en af de hundreder og tusinder af naturens guder, som fangede de semitiske stammers og folks opmærksomhed og krævede deres tilbedelse.

2. *El Elyon*. I århundreder efter Melkisedeks ophold i Salem levede hans lære om Guddommen i forskellige versioner, men var generelt betegnet ved udtrykket El Elyon, den højeste Gud af himlen. Mange semitter, herunder de umiddelbare efterkommere af Abraham, tilbad på forskellige tider både Jahve og El Elyon.

3. *El Shaddai*. Det er svært at forklare, hvad El Shaddai stod for. Denne idé om Gud var en sammensat afledt lære fra Amenemopes Vidsdommens bog modificeret af Ikhnatons lære om Aton og yderligere påvirket af Melkisedeks undervisning udtrykt i begrebet El Elyon. Men når begrebet El Shaddai gennemsyrede det hebraiske sind, blev det grundigt farvet med ørkenområdets trosforestillinger om Jahve.

En af de dominerende forestillinger om religionen i denne æra var det egyptiske begreb om det guddommelige Forsyn, læren om at materiel velstand var en belønning til den person, der tjente El Shaddai.

4. *El*. Midt i al denne forvirring af terminologi og uklarhed om begreber, bestræbte mange fromme troende sig oprigtigt på at tilbede alle disse skiftende idéer om guddommelighed, og der opstod den skik at anvende ordet El for denne sammensatte Guddom. Dette udtryk inkluderede yderligere andre af beduinernes naturguder.

5. *Elohim*. I Kish og Ur havde der længe bestået sumeriske-kaldæiske grupper, der underviste et koncept af Gud, som indebar tre guder i en Gud, og som var baseret på traditionerne fra Adams og Melkisedeks dage. Denne doktrin blev overført til Egypten, hvor denne Treenighed blev tilbedt under navnet Elohim, eller i ental som Eloah. De filosofiske kredse i Egypten og de senere alexandrinske lærere af hebraisk oprindelse underviste i denne enhed af pluralistiske guder, og mange af Moses rådgivere på tidspunktet for udvandringen troede på denne Treenighed. Begrebet den Treenige Elohim blev dog aldrig en reel del af den hebraiske teologi før efter at jøderne var kommet under babylonierne politiske indflydelse.

6. *Forskellige navne*. Semitterne kunne ikke lide at udtale navnet på deres Guddom, og derfor tyet de fra tid til anden til mange forskellige navne såsom: Guds Ånd, Herren, Herrens Engel, den Almægtige, den Hellige, den Højeste, Adonai, Dagenes Ældste, Herren Israels Gud, Skaberen af Himmel og Jord, Kyrios, Jah, Hærskarers Herre, og Faderen i himlen.

Jehova er et begreb, som i den seneste tid er blevet brugt til at betegne selve begrebet Jahve, som i sidste ende udviklede sig i den lange hebraiske erfaring. Navnet Jehova kom ikke i brug indtil femten hundrede år efter Jesu tid.

Frem til omkring år 2000 f.Kr., var Sinaibjerget lejlighedsvis aktiv som en vulkan, lejlighedsvis udbrud indtræf så sent som på det tidspunkt hvor israelitterne ophold sig i denne region. Ilden og røgen, sammen med de tordnende eksplosioner, der ledsagede disse udbrud fra dette vulkanske bjerg, gjorde et stort indtryk på beduinerne i de omkringliggende regioner, skræmte dem til ærbødighed og fik dem til at frygte Jahve. Denne Horebbjergets ånd blev senere de hebraiske semitters gud, og de troede til sidst at han var bedre end alle andre guder.

Kanaanæerne havde længe beundrede Jahve, og selv om mange af Kenitterne troede mere eller mindre på El Elyon, Salemreligionens overgud, holdt flertallet af kanaanæerne løst til tilbedelsen af de gamle stammeguder. De var næppe villige til at opgive deres nationale guder til fordel for en international, for ikke at nævne en interplanetarisk, Gud. De havde ingen fornemmelse for en universel guddom, og derfor fortsatte disse stammer med at tilbede deres stammeguddomme, herunder Jahve og sølv og gyldne kalve, som symboliserede beduinhyrdernes opfattelse af Sinai vulkanens ånd.

Selv Syrerne, mens de tilbad deres egne guder, troede også på hebræernes Jahve, for deres profeter sagde til den syriske konge: "Deres guder er bjergguder; derfor var de stærkere end vi; men lad os kæmpe mod dem på sletten, og vi vil helt sikkert være stærkere end de."

Efterhånden som mennesket gør fremskridt i kulturen, bliver de mindre guder underordnet en øverst guddom. Den store Jupiter fortsætter kun som et udråbstegn. Monoteisterne holder deres underordnede guder som ånder, dæmoner, skæbner, havfruer, feer, alfer, dværge, trolde og som det onde øje. Hebræerne gennemlevede henoteismen og troede længe på eksistensen af andre guder end Jahve, men var altid overbevist om, at disse udenlandske guddomme var underordnet Jahve. De indrømmede at Amoriternes gud Kemosj var virkelig, men fastholdt, at han var underordnet Jahve.

Af alle de dødeliges teorier om Gud har opfattelsen om Jahve gennemgået den mest omfattende udvikling. Denne gradvise udvikling kan kun sammenlignes med forvandlingen om Buddha konceptet i Asien, som i sidste ende førte til begrebet den Universelle Absolutte selv som Jahve konceptet til sidst førte til idéen om den Universelle Fader. Det er

dog en historisk kendsgerning, som bør forstås, at mens jøderne således ændrede deres syn på Guddommen fra Horebbjergets stamme gud til den kærlige og barmhjertige Skaberfader under senere tider, så ændrede de ikke hans navn. De fortsatte hele vejen med at kalde dette deres udviklede begreb om Guddommen, Jahve.

2. DE SEMITISKE FOLK

Semitterne i Østen var velorganiserede og godt ledede ryttere, der invaderede de østlige regioner af den frugtbare halvmåne, og der forenede sig med babylonierne. Kaldæerne nær Ur var blandt de mest avancerede af de østlige semitter. Fønikerne var en overlegen og velorganiseret gruppe af blandede semitter, der holdt til i den vestlige del af Palæstina, langs Middelhavskysten. Racemæssigt hørte semitterne til blandt de mest blandede folk på Urantia, som indeholder arvelige faktorer fra næsten alle verdens ni racer.

Igen og igen kæmpede de arabiske semitter sig deres vej ind i det forjættede land mod nord, landet som "flød med mælk og honning", men lige så ofte blev de bortvist af de bedre organiseret og mere højt civiliserede nordlige semitter og hittitterne. Senere under en usædvanlig alvorlig hungersnød, begav et stort antal af disse omrejsende beduiner sig til Egypten som kontrakt arbejdere ved de egyptiske offentlige arbejdsprojekter, blot for at blive udsat for den bitre erfaring, at blive slavebundet til det hårde daglige arbejde som de almindelige, undertrykte arbejdere måtte udføre i Nildalen.

Det var først efter Makiventa Melkisedek og Abraham dage, at visse semitiske stammer, på grund af deres særegne religiøse overbevisning, blev kaldt Israels børn og senere Hebræer, jøder, og det "udvalgte folk". Abraham var ikke den racemæssige far til alle hebræerne; han var ikke engang stamfader til alle de beduinsemitter, der blev holdt fanget i Egypten. Sandt nok, at hans efterkommere, der kom ud af Egypten, udgjorde kernen i de senere jødiske folk, men langt de fleste af de mænd og kvinder, som blev en del af klanerne i Israels havde aldrig været i Egypten. De var blot ligesom de nomader, der valgte at følge Moses som leder, da Abrahams børn og deres semitiske medarbejdere fra Egypten vandrede gennem det nordlige Arabien.

Melkisedeks undervisning vedrørende El Elyon, den Højeste, og pagten af guddommelig fordel ved tro, havde stort set været glemt al den tid, de semitiske folkeslag havde været under egyptisk slaveri, disse folk som snart skulle danne den hebraiske nation. Under hele denne tid i fangenskab opretholdte disse arabiske nomader en vag traditionel tro på Jahve som deres racemæssige guddom.

Jahve blev tilbudt af mere end hundrede forskellige arabiske stammer, og bortset fra varianten af Melkisedeks El Elyon begreb, som bestod blandt de mere dannede klasser i Egypten, inklusiv de blandede hebraisk og egyptiske slægter, var religionen hos de menige af de hebraiske fangenskabs slaver en modificeret udgave af det gamle Jahve ritual af magi og offer.

3. DEN UFORLIGNELIGE MOSES

Begyndelsen af udviklingen i de hebraiske begreber og idealer om en Højeste Skaber stammer fra semitternes afrejse fra Egypten under den store leder, lærer og organisator, Moses. Hans mor tilhørte den kongelige familie i Egypten; hans far var en semitisk forbindelsesofficer mellem regeringen og beduinfangerne. Moses besad således egenskaber som nedstammede fra højerestående slægtskilder. Hans herkomst var så meget blandet, at det er umuligt at klassificere ham i et hvilket som helst race gruppe. Havde han ikke været af en så blandet type, ville han aldrig have udvist en så usædvanlig alsidighed og tilpasningsevne, som gjorde ham i stand til at styre de forskellige menneskeskare, som i sidste ende tilsluttede sig de beduinsemitter, der flygtede fra Egypten til den arabiske ørken under hans ledelse.

Trods fristelser fra kulturen af Nilens kongerige, valgte Moses at forene sin skæbne med sin fars folk. På det tidspunkt, hvor denne store organisator formulerede sine planer for en eventuel frigivelse af sin fars folk, havde beduinfangerne næppe en religion værdig til navnet; de havde stort set ingen sand opfattelse om Gud og de var uden håb i verden.

Ingen leder har nogensinde forpligtet sig til at reformere og opløfte et mere forladt, nedslået, modløs, og uvidende gruppe af mennesker. Disse slaver bar dog på latente muligheder for udvikling i deres arvelige familietræk, og der var et tilstrækkeligt antal uddannede ledere, der var blevet uddannet af Moses som forberedelse til oprørsdagen, og løsrivelsen

til friheden til at udgøre et korps af effektive organisatorer. Disse fremragende mænd havde været ansat som indfødte overvågere af deres folk; de havde fået noget uddannelse på grund af Moses indflydelse hos de egyptiske herskere.

Moses bestræbte sig på diplomatisk at forhandle om frihed for sine semitiske kolleger. Han og hans bror havde indgået en aftale med kongen af Egypten, hvorefter de blev tildelt tilladelse til fredeligt at forlade Nildalen til den arabiske ørken. De ville modtage en beskedent betaling af penge og varer som kompensation for deres lange tjeneste i Egypten. Hebræerne for deres del forpligtede sig til at opretholde venskabelige forbindelser med faraonerne og ikke at deltage i nogen alliance mod Egypten. Kongen fandt det dog senere formålstjenligt at ophæve denne aftale, og gav som grund den undskyldning, at hans spioner havde opdaget illoyalitet blandt beduinslaverne. Han hævdede de søgte frihed med henblik på at trække sig ud i ørkenen for at organisere nomaderne mod Egypten.

Moses tabte ikke modet; han ventede på det rette øjeblik, og på mindre end et år, hvor de egyptiske militære styrker var fuldt beskæftiget med samtidige at afværge de voldsomme angreb af en stærk libyske fremstød fra syd og en græsk flåde invasion fra nord, førte denne frygtløse organisator sine landsmænd ud af Egypten i en spektakulær flugt om natten. Dette kapløb for friheden var nøje planlagt og dygtigt udført. Det lykkedes, på trods af at de var heftig forfulgt af Farao og en lille gruppe af egyptere, der alle faldt for de flygtendes forsvar og efterlod et stort bytte, som blev forværret af plyndringen fra de fremrykkende skare af undslupne slaver, under deres fortsatte march mod deres forfædres hjem i ørkenen.

4. PROKLAMATIONEN AF JAHVE

Udviklingen og ophøjelse af Moses undervisning har påvirket næsten halvdelen af hele verden, og gør det stadig selv i det tyvende århundrede. Selvom Moses forstod den mere avancerede egyptiske religionsfilosofi, vidste beduinslaverne næsten intet om sådanne lærdomme, men de havde aldrig helt glemt Horebbjergets gud, som deres forfædre havde kaldt Jahve.

Moses havde hørt om Makiventa Melkisedeks lære fra både sin far og sin mor, og deres fælles religiøse tro var forklaringen på denne usædvanlige forening mellem en kvinde af kongeligt blod og en mand fra et folk, som blev holdt i fangenskab. Moses svigerfar var en Kenitisk tilbeder af El Elyon, men befrierens forældre troende på El Shaddai. Moses blev således uddannet til en tilhænger af El Shaddai; gennem indflydelse af sin svigerfar blev han tilhænger af El Elyon; og på tidspunktet da hebræerne havde slået lejr omkring Sinaibjerget efter flugten fra Egypten, havde han formuleret en ny og udvidet Guddomsbegreb (afledt af alle hans tidligere overbevisninger), som han klogt besluttede at proklamere til sit folk som deres tidligere stammegud, Jahve, i en udvidet form.

Moses havde forsøgt at undervise disse beduiner idéen om El Elyon, men før de forlod Egypten, var han blevet overbevist om, at de aldrig fuldt ud ville forstå denne doktrin. Derfor besluttede han bevidst at gå på kompromis ved at adoptere deres stammegud i ørkenen som den eneste gud af hans tilhængere. Moses underviste ikke specifikt, at andre folk og nationer ikke kan have andre guder, men han fastholdt resolut, at Jahve var over alt og alle, især til hebræerne. Han var altid plaget af den besværlige situation, han var i, når han overfor disse uvidende slaver forsøgte at præsentere sin nye og højere idé om Guddommen under dække i den antikke form Jahve, som altid blandt beduinstammerne havde været symboliseret ved guldkalven.

Det faktum, at Jahve var de flygtende Hebræers gud forklarer, hvorfor de tøvede så længe ved det hellige bjerg af Sinai, og hvorfor de der modtog de ti bud, som Moses proklamerede i Jahves, Horebgudens navn. I løbet af dette langvarige ophold ved Sinaibjerget blev de religiøse ceremonier i den nyligt udviklende hebraiske tilbedelse yderligere perfektioneret.

Det ser ikke ud som om Moses nogensinde ville have lykkedes i etableringen af hans noget avanceret ceremonielle tilbedelse og i at holde sin skare af tilhængere samlet i et kvart århundrede, havde det ikke været for det voldelige udbrud af Horeb i den tredje uge af deres ærværdige ophold ved foden af bjerget. "Jahves bjerg blev indhyllet i brand, og røgen steg op som røgen fra en smelteovn, og hele bjerget bævede meget." På baggrund af denne katastrofe er det ikke overraskende, at Moses kunne indprente sine brødre læren, at deres Gud var "mægtig, frygtelige, en fortærende ild, skræmmende, og almægtig."

Moses proklamerede, at Jahve var Herren, Israels Gud, som havde udpeget hebræerne som sine udvalgte folk; han ville bygge en ny nation, og han nationaliserede klogt sin religiøse lære, og sagte til sine tilhængere, at Jahve var en krævende lærer, en "nidkær Gud." Ikke desto mindre søgte han at udvide deres begreb om guddommelighed, da han lærte dem at Jahve var "Gud over ånderne i alt kød", og da han sagde, "Den evige Gud er din bolig, og under dig er hans evige arme." Moses lærte, at Jahve var en Gud som holdt sin aftale; at han "ikke vil svigte dig, hverken ødelægge dig, heller ikke glemme den pagt han havde lavet med jeres fædre, fordi Herren elsker dig og vil ikke glemme den ed, som han tilsvor dine fædre."

Moses gjorde en heroisk indsats for at opløfte Jahve til værdighed af en højere guddom, når han præsenterede ham som "en Gud af sandhed og uden synd, retfærdig og retvis i alle hans gerninger." Men alligevel, på trods af denne ophøjede undervisning, den begrænsede forståelse af hans tilhængere gjorde det nødvendigt at tale om Gud som værende i mandens billede, som værende underlagt anfald af ophidselse, vrede, og streng, selv, at han var hævngherrig og let påvirket af menneskets adfærd.

Gennem Moses undervisning blev Jahve, denne stamme- og naturgud, Herren, Israels Gud, som fulgte dem gennem ørkenen, og selv i eksil, snart opfattet som alle folkeslags Gud. Det senere fangenskab, hvor jøderne var slaver i Babylon befriede til sidst det udviklende begreb Jahve til at antage den monoteistiske rolle af alle nationers Gud.

Det mest unikke og fantastiske træk af hebræernes religiøse historie er den kontinuerlige udvikling af Guddomsbegrebet fra Horebbjergets primitive gud op gennem læren af deres successive åndelige ledere til det høje udviklingsniveau som skildres i læren om Guddommen hos profeterne Esajas, som erklærede det storslået begreb om den kærlige og barmhjertige Skaberfader.

5. MOSES LÆRE

Moses var en ekstraordinær kombination af militær leder, social organisator, og religiøs lærer. Han var den vigtigste individuelle verdenslærer og leder mellem tidspunktet for Makiventa og Jesus. Moses forsøgte at indføre mange reformer i Israel, hvoraf der ikke er nogen optegnelser. I løbet af et eneste menneskes liv førte han den flersprogede skare af såkaldte hebræere ud af slaveriet og uciviliserede strejfen omkring, samtidig som han lagde grunden til den efterfølgende fødsel af en nation og bevarelse af et folk.

Der er så lidt skrevet om Moses store arbejde fordi hebræerne ikke havde noget skriftsprog på tidspunktet for udvandringen. Optegnelserne om Moses tid og gerninger stammede fra de traditioner, som har overlevet i mere end tusind år efter dødsfaldet af den store leder.

Mange af de fremskridt, som Moses lavet over egypterne og de omkringliggende Levantine stammers religion var et resultat af Keniternes traditioner fra Melkisedeks tid. Uden Makiventas undervisning til Abraham og dennes samtidige ville hebræerne være kommet ud af Egypten i et håbløst mørke. Moses og hans svigerfar, Jethro, samlede resterne af hvad der var tilbage af traditionerne fra Melkisedeks dage og disse lærdomme, forenet med egypternes lærdomme, vejledte Moses i skabelsen af den forbedrede religion og ritual for israelitterne. Moses var en organisator; han valgte det bedste fra religionen og skikkene i Egypten og Palæstina og, ved at forene denne praksis med traditionerne fra Melkisedeks lære, organiserede han det hebraiske ceremonielle system for tilbedelse.

Moses var en troende på Forsynet; han var blevet grundigt inficeret med de egyptiske doktriner om den overnaturlige kontrol af Nilen og de andre elementer i naturen. Han havde en stor vision om Gud, men han var helt oprigtig, da han underviste hebræerne, at hvis de ville adlyde Gud, "Så ville han elske dig, velsigne dig og formere dig. Han vil mangedoble dit livs frugt og frugten af din jord - majs, vin, olie, og dine flokke. Velsignet skal du være blandt alle folkeslag, og Herren din Gud vil tage væk fra jer alt sygdom og ingen af de onde sygdomme i Egypten vil han lægge på dig." Han sagde selv: "Husk Herren din Gud, for det er ham, der giver dig magt til at få rigdom." "Du skal låne ud til mange folk, men du må ikke selv låne. Du skal herske over mange nationer, men de skal ikke herske over dig."

Men det var virkelig trist at se, hvordan Moses med sit storslåede sind forsøger at tilpasse sin ædle begreber om El Elyon, den Højeste, til forståelsen af de uvidende og analfabetiske hebræer. Til hans forsamlede ledere tordnede han, "Herren din Gud er en Gud; der er ingen ved siden af ham "; mens til den blandede mangfoldighed erklærede han:

"Hvem er ligesom din Gud blandt alle guder?" Moses tog et modigt og delvis vellykket standpunkt imod feticher og afgudsdyrkelse, og erklærede: "Du så ingen lignelse på den dag, din Gud talte til dig på Horeb ud af ilden." Han forbød dem også at fremstille billeder af nogen art.

Moses frygtede at forkynde Jahves nåde, men foretrak at lade sit folk skælve af frygt for Guds retfærdighed og sagde: "Herren din Gud er Gudernes Gud og Herrernes Herre, den store, den mægtige og frygtelig Gud, der ikke gør forskel på mennesker." Igen forsøgte han, at styre de turbulente klaner, da han erklærede, at "jeres Gud dræber, når du ikke adlyder ham; han helbreder og giver liv, når du adlyder ham." Moses lærte disse stammer, at de ville blive Guds udvalgte folk kun på betingelse af, at de "holdt alle hans befalinger og adlød alle hans vedtægter."

Hebræerne lærte ikke meget om Guds nåde i disse tidlige tider. De lærte om Gud som "den Almægtige; Herren er en mand af krig, stridens Gud, herlig ved magten, som knuser sine fjender." "Herren din Gud vandrer midt i jeres lejr for at hjælpe dig." Israelitterne tænkte sig at deres Gud elskede dem, men at han også "forhærdede Faraos hjerte" og "forbandede deres fjender."

Selvom Moses præsenterede flygtige glimt af en universel og velgørende Guddom til Israels børn, var deres daglige opfattelse af Jahve som helhed, en Gud, som var lidt bedre end stammeguderne blandt de omkringliggende folk. Deres koncept af Gud var primitiv, rå og antropomorfisk. Efter at Moses var gået bort vendte disse beduinstammer hurtigt tilbage til de halvbarbariske idéer om deres gamle guder fra Horeb og ørkenen. Det udvidede og mere ædle syn af Guds, som Moses nu og da præsenteret for sine ledere var snart ude at syne, mens størstedelen af folket begyndte at tilbede deres gyldne kalve fetich, det palæstinensiske hyrdefolks symbol for Jahve.

Da Moses overdrog kommandoen over hebræerne til Joshua, havde han allerede indsamlet tusindvis af efterkommere på sidelinjen til Abraham, Nakor, Lot, og andre af de relaterede stammer og havde fejlet dem sammen i en selvstående og delvist selvstyrende nation af hyrdekrigere.

6. GUDSBEGREBET EFTER MOSES DØD

Efter Moses død blev hans ophøjede opfattelse om Jahve hurtigt forværret. Josua og Israels ledere fortsatte med at værne om de Mosaiske traditioner om den alvidende, godgørende og almægtig Gud, men de almindelige mennesker vendte hurtigt tilbage til ørkenens ældre idé om Jahve. Denne tilbagegang af guddomsopfattelsen fortsatte i stigende grad i tiden under de efterfølgende stammesheikers styre, de såkaldte dommere.

I sine tilhængeres hjerter havde Moses ekstraordinære og fængslende personlighed holdt liv i inspirationen af en stadig mere forstørret billede på Gud; men da de havde nået Palæstinas frugtbare enge, udviklede de sig på kort tid fra nomadiske hyrder til fastboende og nogenlunde temmelig rolige landmænd. Denne udvikling i livet og den ændrede religiøse tilgang krævede en mere eller mindre fuldstændig forandring i deres måde at opfatte deres Gud, Jahves, natur. I den tid, da deres strenge, rå, krævende og tordnende ørkengud fra Sinai blev omdannet til den senere fremtrædende opfattelse om en kærlighedens, retfærdighedens og barmhjertighedens Gud, mistede hebræerne næsten Moses ædle lære af syne. De var tæt på at miste alle de monoteistiske begreber. De mistede næsten deres mulighed for at blive de mennesker, der ville tjene som et afgørende led i den åndelige udvikling på Urantia, den gruppe, der skulle bevare Melkisedeks undervisning i én Gud, indtil de tider af inkarnationen af en overdragelse søn af denne Fader af alle.

Desperat forsøgte Josua at holde begrebet om den øverste Jahve levende i hovederne på sine stammefolk, og han proklamerede: "Som jeg var med Moses, så vil jeg være med dig; jeg vil ikke svigte dig og ikke forlade dig." Josua fandt det nødvendigt, at forkynde et strengt evangelium til sine vantro folk, et folk der kun alt for villige troede på deres gamle og indfødte religion, men ikke ville gå fremad i troens og retfærdighedens religion. Hovedtemaet i Joshua undervisning var: "Jahve er en hellig Gud; han er en nidkær Gud; han vil ikke tilgive eders overtrædelser eller jeres synder." Den højeste opfattelse for denne tidsalder beskrev Jahve som en "Gud af magt, dømmekraft og retfærdighed."

Men selv i denne mørke tidsalder, fremtrådte der nu og da en ensom lærer, der proklamerede Moses opfattelse om guddommelighed: "I børn af ondskab kan ikke tjene Herren, for han er en hellig Gud." "Skal det dødelige menneske være mere retfærdigt end Gud?" "Kan mennesket være mere ren end sin Skaber?" "Kan du ved at søge finde Guds dybde? Kan du forstå den Almægtige til fuldkommenhed? Se, Gud er stor, og vi kender ham ikke. Om vi så rørte den

Almægtige, kunne vi ikke forstå ham."

7. SALMERNE OG JOBS BOG

Under ledelse af deres sheiker og præster blev hebræerne løst etableret i Palæstina. Snart drev de dog tilbage til ørkenens formørkede overbevisninger og blev forurenset med de mindre avancerede kanaanæiske religiøse skikke. De blev afgudsdyrkende og uhæmmet, og deres idé om Guddommen faldt langt under de egyptiske og mesopotamiske begreber om Gud, der blev opretholdt ved visse overlevende Salem grupper og som er registreret i nogle af salmerne og i den såkaldte Jobs Bog.

Salmerne er skrevet af over tyve forfattere; mange blev skrevet af egyptiske og mesopotamiske lærere. Under disse tider, hvor Levanten tilbad naturguder, var der stadig et rimeligt antal, der troede på El Elyon, den Højstes overherredømme.

Ingen samling af religiøse skrifter udtrykker en sådan mængde af hengivenhed og inspirerende idéer om Gud som Salmernes Bog. Det ville være meget nyttigt, hvis, ved gennemlæsning af denne vidunderlige samling af tilbedende litteratur, hensynet kunne gives til kilden og kronologien i hver enkelt salme af pris og tilbedelse, i betragtning af, at ingen anden enkelt samling dækker sådan en omfattende tidsperiode. Salmernes Bog er en registrering af de forskellige begreber om Gud underholdt af de troende i Salem religionen i hele Levanten og omfavner hele perioden fra Amenemope til Esajas. I Salmerne beskrives Gud i alle faser af undfangelsen, fra den primitive idé om en stammegud til det væsentligt udvidede ideal af de senere hebræere, hvor Jahve er afbilledet som en kærlig hersker og barmhjertig Fader.

Således betragtet udgør denne gruppe af Salmerne det mest værdifulde og nyttige udvalg af hengivne følelser, der nogensinde er samlet af mennesket frem til det tyvende århundrede. Den ærværdige ånd i denne samling af salmer overstiger værdien af alle andre hellige bøger i verden.

Det brogede billede af guddommen som præsenteres i Jobs Bog var et produkt af mere end en snes mesopotamiske religiøse lærere strækkende sig over en periode på næsten tre hundrede år. Når I læser om de ophøjede opfattelser af guddommelighed fundet i denne samling af mesopotamiske overbevisninger, vil I bemærke, at det var i nærheden af Ur i Kaldæa, at idéen om en ægte Gud var bedst bevaret i de mørke dage i Palæstina.

I Palæstina forstod man ofte Guds visdom og allestedsnærværelse men sjældent hans kærlighed og barmhjertighed. Disse tiders Jahve "sender onde ånder til at dominere sine fjenders sjæle"; han lader det gå godt for hans egne og lydige børn, mens han forbander alle andre og kræver frygtelige straffe over dem. "Han lader de listiges påfund gå til spilde; de kloge fanger han i deres egen bedrag."

Kun ved Ur steg en røst op for at forkynde Guds nåde med ordene: "Han skal bede til Gud, og skal finde ind til ham og se hans ansigt med glæde, for Gud vil give til mennesket guddommelige retfærdighed." Således blev der fra Ur prædikeret frelse, guddommelig gunst, gennem tro: "Han er nådig til dem der er angrende og siger, "Frels ham fra at falde ned i graven, for jeg har fået en løsesum." Hvis nogen siger: "Jeg har syndet, og perverteret det, der var rigtigt, og det var mig, til ingen nytte" så vil Gud redde din sjæl fra at falde ned i graven, og han skal se lyset." Ikke siden Melkisedeks dage havde den Levantinske verden hørt sådan en klangfuld og opmuntrende budskab om menneskets frelse, fra denne ekstraordinære undervisning af Elihu, profeten i Ur og præst for dem som var troende i følge Salems lære, dvs. resten af dem som engang dannede Melkisedeks koloni i Mesopotamien.

Således opretholdte de resterende Salem missionærer i Mesopotamien sandhedens lys brændende i den periode de hebraiske folkestammer var uorganiseret, indtil fremkomsten af den første af en lang linje af lærerne i Israel, som aldrig standsede op mens de byggede, koncept på koncept, indtil de havde opnået realiseringen af idealet om den Universelle Skaberfader til alle, højdepunktet i udviklingen af Jahve konceptet.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 97

GUDSBEGREBETS UDVIKLING

BLANDT HEBRÆERNE

HEBRÆERNES åndelige ledere gjorde, hvad ingen andre før dem nogensinde havde lykkedes - de befriede deres gudsbegreb fra de menneskelignende funktioner uden at omdanne det til en guddommelig abstraktion, der kun kunne forstås af filosoffer. Selv almindelige mennesker var i stand til at betragte det modnede begreb om Jahve som en Fader, hvis ikke for den enkelte, i det mindste for hele folket.

Selv om man på Melkisedeks tid i Salem klart havde undervist om Guds personlighed, var denne opfattelse vag og diset på tidspunktet for flugten fra Egypten og den udviklede sig kun gradvist i hebræernes sind fra generation til generation som reaktion på undervisningen af de åndelige ledere. Opfattelsen af Jahves personlighed blev udviklet gradvis på en langt mere kontinuerlig måde end mange andre guddomsegenskaber. Fra Moses til Malakias, var der i det hebraiske sind en næsten ubrudt idemæssige vækst af Guds personlighed, og denne opfattelse blev til sidst forhøjet og forherliget af Jesu lære om Faderen i Himlen.

1. SAMUEL - DEN FØRSTE AF HEBRÆERNES PROFETER

Fjendtlige pres fra de omkringliggende folk i Palæstina lærte snart de hebraiske sheiker, at de ikke kunne håbe på at overleve, medmindre de forenede deres stammeorganisationer i en centraliseret regering. Denne centralisering af den administrative myndighed gav Samuel en bedre mulighed for at arbejde som lærer og reformator.

Samuel nedstammede fra en lang slægtsgren af Salem lærere, der vedholdende havde fastholdt Melkisedeks sandheder som en del af deres form for tilbedelse. Denne lærer var en viril og beslutsom mand. Kun hans store hengivenhed, kombineret med hans ekstraordinære beslutsomhed, gjorde ham i stand til at modstå den næsten generelle opposition, som han mødte, da han begyndte at vende hele Israel tilbage til tilbedelsen af den øverste Jahve fra Moses tid. Selv da, lykkedes det han kun delvis; han vandt kun den mere intelligente halvdel af hebræerne tilbage til at tjene Jahve i henhold til den højerestående opfattelse. Den anden halvdel fortsatte med at tilbede landets stammeguder og holdt sig til den laverestående opfattelse af Jahve.

Samuel var en rå og bestemt mand, en praktisk reformator, der kunne gå ud på en dag med sine medarbejdere og vælte tyve af Baals altre. De fremskridt han opnåede, skete med ren og skær tvang; han prædikede og underviste kun lidt, men han handlede. En dag gjorde han nar af en af Baals præsten; den følgende dag, hakkede han en tilfangetaget konge i stykker. Han troede hengivent på den ene Gud, og han havde en klar strategi for denne ene Gud, som skaberen af himmel og jord: "Jordens søjler er Herrens, og han har sat verden på dem."

Samuel store bidrag til udviklingen af begrebet om Guddommen var hans rungende erklæring, at Jahve er *uforanderlig*, for evigt den samme personificering af usvigelig fuldkommenhed og guddommelighed. Under disse tider var Jahve udtænkt til at være en lunefuld Gud med mistænkelige indfald som altid beklagede sig, at han havde gjort dette eller hint; men nu, for første gang siden hebræerne drog ud fra Egypten, hørte de disse opsigtsvækkende ord, "Den, der er Israels styrken, vil ikke lyve og omvender sig ikke, for han er ikke et menneske, at han skulle omvende sig." Stabilitet i forbindelse med guddommelighed blev proklameret. Samuel mindede konstant om den Melkisedekske pagt med Abraham og erklærede, at Herren, Israels Gud var kilden til al sandhed, stabilitet og uforanderlighed. Hebræerne havde altid betragtet deres Gud som et menneske, et overmenneske, en ophøjet ånd af ukendt oprindelse; men hørte nu den

tidligere ånd fra Horeb ophøjet som en uforanderlig Gud med skaberfuldkommenhed. Samuel hjalp det udviklende Gud koncept til at stige op til højder over de skiftende folks sindstilstand og de vekslende skæbner i de dødeliges tilværelse. Med hans undervisning begyndte hebræernes Gud opstigningen fra en idé om stammeguder til idealet om en almægtig og uforanderlig Skaber og *Tilsynsførende* for hele skabelsen.

Han prædikede på ny historien om Guds oprigtighed, hans pålidelighed i at holde aftalen. Samuel sagde: "Herren vil ikke svigte sit folk." "Han har etableret med os en evig pagt, reguleret i alle henseender og sikker" Så lød budskabet ud over hele Palæstina, at man skulle vende tilbage til tilbedelsen af den øverste Jahve. Konstant proklamerede denne energiske lærer: "Du er stor, Herre Gud, for der er ingen som dig, og der er ingen Gud uden dig."

Hidtil havde hebræerne betragtet at Jahves gunst hovedsageligt kom til udtryk i form af materiel velstand. Det var et stort chok for Israel, og kostede nær Samuel hans liv, da han vovede at forkynde: "Herren beriger og forarmer; han nedværdiger og ophøjer. Han rejser den ringe af støvet og løfter tiggerne op for at sætte dem blandt prinser for at lade dem arve herlighedens trone." Ikke siden Moses var så trøstende løfter for den ydmyge og de mindre heldige blevet udråbt, og for tusindvis af fortvivlede blandt de fattige tændte håbet om, at de kunne forbedre deres åndelige status.

Samuel gik ikke særligt langt ud over begrebet om en stammegud. Han proklamerede en Jahve, der havde skabt alle mennesker, men først og fremmest interesserede sig for hebræerne, hans udvalgte folk. I alle tilfælde, forblev Gud konceptet atter igen som under Moses tid, portrætteret som en guddom, der er hellig og oprejst. "Der er ingen så hellig som Herren. Hvem kan sammenlignes med denne hellige Gud Herren?"

Som årene gik, voksede den gråsprængte gamle leders forståelsen af Gud, for han erklærede: "Herren er en Gud af viden og handlinger vejes af ham. Herren vil dømme jordens ender, og vise barmhjertighed til den barmhjertige og mod den oprigtige, vil han også være oprigtig." Selv her er indgangen til nåden, omend den er begrænset til dem, der er barmhjertige. Senere gik han et skridt videre, da han opfordrede sine folk i deres modgang: "Lad os nu falde i Herrens hænder, for hans barmhjertighed er stor." "Ingen hindrer Herren i at redde mange eller få."

Denne gradvise udvikling af opfattelsen af Jahves karakter fortsatte i tiden for Samuels efterfølgere. De forsøgte at præsentere Jahve som en Gud, der holder sin aftale, men de kunne knap holde trit med Samuel. De undlod at udvikle idéen om Guds barmhjertighed, således som Samuel i de senere år havde udtænkt det. Der var en jævn tilbagevenden mod anerkendelse af andre guder, selvom de fastholdt, at Jahve var over alle. "Dit er riget, Herre, og du er ophøjet som hoved over alle."

Grundtonen i denne æra var guddommelig magt; profeterne i denne tidsalder prædikede en religion, der forsøgte at fremme kongen på den hebraiske trone. "Du, Herre, er storheden og magten og æren og sejren og majestæt. I din hånd er kraft og magt, og det står i din hånd at gøre hvad der er stort og give styrke til alle." Dette var status vedrørende gudskonceptet under Samuel og hans umiddelbare efterfølgeres tid.

2. ELIAS OG ELISA

I det tiende århundrede før Kristus blev den hebraiske nation delt i to riger. I begge disse politiske enheder forsøgte mange sandheds lærere at dæmme op for den reaktionære bølge af åndelig dekadence, der var opstået, og som fortsatte katastrofalt efter adskillelse af krigen. Disse forsøg på at bringe den hebraiske religion fremad havde ingen succes indtil den beslutsomme og frygtløse kriger for retfærdighed, Elias, begyndte sin undervisning. Elias genoprettede i det nordlige rige en gudsopfattelse sammenlignelige med den som fandtes under Samuels tid. Elias havde ringe mulighed for at præsentere en avanceret opfattelse af Gud. Ligesom Samuel før han havde han travlt med at omstyrte Baals altre og ødelægge idoler af falske guder. Han fremførte sine reformer på trods af modstand fra en afgudsdyrkende monark; hans opgave var endnu mere gigantisk og vanskelig end den, som Samuel havde stået for.

Da Elias blev kaldt bort, fortsatte hans trofaste medarbejder Elisa hans arbejde og holdt med uvurderlig hjælp af den lidt kendte Mika, sandhedens lys brændende i Palæstina.

Disse tider medførte imidlertid ingen fremgang i opfattelsen af Guddommen. Hebræerne var endnu ikke steget op til Moses ideal. Elias og Elisa æra sluttede med, at de bedre samfundsklasser vendte tilbage til tilbedelsen af den øverste

Jahve og bevidnede en tilbagevenden til idéen om den universelle Skaber til omkring det niveau, hvor Samuel havde forladt det.

3. JAHVE OG BAAL

De langtrukne modsætninger mellem de troende på Jahve, og tilhængerne af Baal var en socioøkonomisk sammenstød mellem ideologier snarere end en forskel i religiøse overbevisninger.

Indbyggerne i Palæstina havde forskellige holdning til privat ejendomsret til jord. De sydlige eller omkringvandrende arabiske stammer (Jahveiterne) betragtede jorden som umistelig - som en Guddomsgave til klanen. De fastslog, at jorden ikke kunne sælges eller pantsættes. "Jahve talte og sagde: Landet må ikke sælges, for jorden er min."

De nordlige og mere bosatte Kanaanæerne (Baaliterne) købte, solgte, og belånte deres jord frit. Ordet Baal betyder ejer. Baalkulten blev grundlagt på to store doktriner: For det første, indebar den en validering af ejendomshandler, kontrakter og aftaler - ret til at købe og sælge jord. For det andet at Baal ville sende regn - han var en gud til jordens frugtbarhed. Gode afgrøder afhang af Baals gunst. Kulten var stort set optaget af *jorden*, dets ejerskab og frugtbarhed.

Generelt ejede Baaliterne huse, jord og slaver. De var aristokratiske udlejere og boede i byerne. Hver Baal havde et helligt sted, et præsteskab, og "hellige kvinder," de prostituerede, der hørte til ritualer.

Ud af denne grundlæggende forskel hvad angår forholdet til jord, udvikledes de bitre modsætninger mellem de sociale, økonomiske, moralske og religiøse holdninger blandt Kanaanæerne og hebræerne. Denne socioøkonomiske kontrovers blev ikke et konkret religiøst problem førend under Elias tid. Med begyndelse fra denne aggressive profets dage blev kampen udkæmpet på mere rent religiøse grunde - Jahve kontra Baal - og det endte i sejr for Jahve og senere i en strømning i retning mod monoteisme.

Elias flyttede kontroverserne mellem Jahve og Baal fra jordspørgsmålet til det religiøse aspekt af hebraiske og kanaanæiske ideologier. Da Akab myrdede Nabotarna og hans familie, i forbindelse med plottet for at få besiddelse af deres jord, gjorde Elias et moralsk spørgsmål ud af de gamle uskrevne jord skikke og lancerede sin energiske kampagne mod Baaliterne. Det var også en kamp af folk fra landet mod byernes dominans. Det var hovedsageligt under indflydelse af Elias, at Jahve blev Gud. Profeten begyndte som en landbrugs reformator og endte med at ophøje Guddommen. Baalguderne var mange, Jahve var en - monoteisme vandt over polyteisme.

4. AMOS OG HOSEA

Et stort skridt i overgangen af stammeguden - den gud, der så længe havde været tjent med ofringer og ceremonier, den tidligere hebraiske Jahve - til en Gud, som straffede forbrydelser og umoral blandt sit eget folk, blev taget af Amos, der trådte frem blandt de sydlige bakker for at fordømme forbrydelse, fuldkab, undertrykkelse, og umoral blandt de nordlige stammer. Ikke siden Moses tid var sådanne rungende sandheder blevet proklameret i Palæstina.

Amos var ikke blot en konservator eller reformator; han var en som opdagede nye opfattelser om Guddommen. Han proklamerede meget om Gud, som var blevet annonceret af hans forgængere og angreb modigt troen på et guddommeligt væsen, som ville tolerere synd blandt hans såkaldte udvalgte folk. For første gang siden Melkisedeks dage hørte det menneskelige øre fordømmelsen af den dobbelte standard for national retfærdighed og moral. For første gang i deres historie hørte hebræerne med egne ører, at deres egen Gud, Jahve, ikke mere ville tolerere forbrydelser og synd i deres liv, end blandt andre mennesker. Amos så for sig den samme strenge og retfærdige Gud som Samuel og Elias, men han så også en Gud, som ikke tænkte anderledes om hebræerne end om nogen anden nation, når det kom til straf for ugerninger. Det var et direkte angreb på den egoistiske doktrin af "udvalgte folk", og mange hebræere i disse dage følte en bitter fornærmelse derved.

Amos sagde: "Ham, som dannede bjergene og skabte vinden, søg ham, der dannede de Syvstjernerne og Orion, som forvandler dødens skygge til morgenen og formørker dagen til nat." I fordømmelse af hans halv-religiøse, opportunistiske, og nogle gange umoralske medmennesker, forsøgte han at beskrive den ubønhørlige retfærdighed hos en uforanderlig Jahve, når han sagde til de onde: "Selvom de gravede sig ind i helvede, skal jeg tage dem derfra; selvom

de klatre op til himlen, vil jeg bringe dem ned derfra." "Selvom de går ind i fangenskab, af deres fjender, vil jeg sende retfærdighedens sværd, og det skal slå dem ihjel." Amos forskrækkede yderligere sine tilhørere, når han pegede en irrettesættende og anklagende finger ad dem, og i Jahves navn erklærede: "Sandelig, jeg vil aldrig glemme nogen af dette, som du har gjort." "og jeg vil finkæmme Israels Hus blandt alle nationer som hvede er sigtet i en sigte".

Amos proklamerede Jahve som "Gud af alle nationer", og advarede israelitterne, at ritualer ikke må træde i stedet for retfærdighed. Før denne modige lærer blev stenet til døde, havde han spredt nok surdej af sandhed for at redde læren om den øverste Jahve; han havde sikret den videre udvikling af den Melkisedekske åbenbaring.

Hoseas fulgte Amos og hans lære om en retfærdig universel Gud ved at vække Moses opfattelse om en kærlig Gud til live. Hoseas prædikede tilgivelse gennem omvendelse, ikke gennem offer. Han proklamerede en evangelium om kærlig venlighed og guddommelig nåde, og sagde: "Jeg vil trolove dig til mig for evigt; ja, jeg vil trolove dig med mig i retfærdighed og dom, og i nåde og barmhjertighed. Jeg vil endda trolove dig til mig i trofasthed." "Jeg vil elske dem frit, for min vrede er vendt væk."

Hoseas fortsatte trofast de moralske advarsler fra Amos, og sagde om Gud, "Det er mit ønske, at jeg skal tugte dem." Men israelitterne betragtede det som grusomhed grænsende op til forræderi, da han sagde: "Jeg vil sige til dem, der ikke var mit folk, 'du er mit folk'; og de vil sige, 'Du er vores Gud.'" Han fortsatte med at prædike omvendelse og tilgivelse, og sagde: "Jeg vil helbrede deres frafald; Jeg vil elske dem frit, for min vrede er vendt væk." Hoseas proklamerede altid håb og tilgivelse. Hovedtemaet i hans budskab var altid: "Jeg vil have barmhjertighed over mit folk. De skal ikke kende nogen anden Gud, end mig, for der er ingen frelser udover mig."

Amos vækkede hebræernes nationale samvittighed til erkendelsen af, at Jahve ikke ville tolerere forbrydelse og synd iblandt dem, fordi de angiveligt var det udvalgte folk, mens Hoseas slog de første toner i de barmhjertige akkorder om guddommelige medfølelse og kærlig venlighed, der senere var så udsøgt sunget af Esajas og hans medarbejdere.

5. DEN FØRSTE ESAJA

Det var de tider, hvor nogle proklamerede trusler om straf mod personlige synder og nationale forbrydelser blandt de nordlige klaner, mens andre forudsagde ulykke som gengældelse for overtrædelser i det sydlige rige. Det var i kølvandet på denne ophidselse af samvittighed og bevidsthed i de hebraiske nationer, at den første Esajas trådte frem.

Esajas påtog sig at forkynde den evige Guds natur, hans uendelige visdom, hans uforanderlige perfektion i hans pålidelighed. Han repræsenterede Israels Gud som sagde: "Jeg vil gøre dommen til mållinje og retfærdighed til vægte." "Herren vil give jer hvile fra din sorg og fra din frygt og fra den hårde trældom, som mennesket er blevet pålagt." "Dine ører skal høre et ord bag dig og sige: 'Det er vejen, gå på den.'" "Se, Gud er min frelse, jeg vil stole på og ikke være bange, for Herren er min styrke og min sang." "Kom nu og lad os gå til rette med hinanden, siger Herren," Er jeres synder som skarlagan, kan de blive hvide som sne; og er de røde som purpur, kan de blive som uld."

Når han talte til de skrækslagne og i sjælen sultende hebræere, sagde denne profet: "Rejs jer og skin, for dit lys er kommet, og Herrens herlighed er steget op over dig." "Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde glædens budskab til de sagtmodige; han har sendt mig til at læge dem som har et knust hjerte, for at udråbe frihed for de fangne og åbningen af fængslet til dem, der er lænket." "Jeg glæder mig i høj grad i Herren, min sjæl skal juble i min Gud, for han har klædt mig med klæder af frelse og har dækket mig med sin kappe af retfærdighed." "og i alle deres trængsler har han lidt med dem, og hans tilstedeværende engel reddede dem. I sin kærlighed og i sin medlidenhed indløser han dem."

Efter Esajas kom Mika og Obadja, der bekræftede og forskønnede hans sjælstilfredsstillende evangelium. Disse to modige budbringere fordømte dristigt hebræernes præstestyret ritual og angreb frygtløst hele offersystem.

Mika fordømte "regenterne, der dømte for bestikkelse og præsterne, der underviste for betaling, og de profeter, der spåede for pengene." Han underviste om en tid af frihed fra overtro og præstedømme og sagde: "Enhver skal sidde under sin egen vinstok, og ingen skal forskrække ham, for alle mennesker vil leve, hver efter hans forståelse af Gud.

Konstant var kernen i Mikas budskab: "Skal jeg komme til Gud med brændofre? Vil Herren være tilfreds med tusind væddere eller med ti tusinde floder af olie? Skal jeg give min førstefødte for min overtrædelse, frugten af min krop for synden af min sjæl? Han har vist mig, o menneske, hvad der er godt; og hvad kræver Herren af jer, andet end at gøre retfærdigt og at elske barmhjertighed og at vandre ydmygt med din Gud." Det var en stor tidsalder; det var virkelig spændende tider, hvor dødelige mennesker for mere end to og en halv årtusinder siden hørte, og nogle endda troede, på sådanne frigørende budskaber. Hvis det ikke havde været for præsternes stædige modstand, ville disse lærere have væltet hele det blodige ceremonielle af den hebraiske rituelle tilbedelse.

6. DEN FRYGTLØSE JEREMIA

Selv om flere lærere fortsatte med at udlægge Esajas evangelium, blev det Jeremias opgave at tage det næste dristige skridt i internationaliseringen af Jahve, hebræernes Gud.

Jeremias erklærede frygtløst, at Jahve ikke var på hebræernes side i deres militære sammenstød med andre nationer. Han hævdede, at Jahve var hele jordens, alle nationer, og alle folks Gud. Jeremias undervisning var crescendo af den stigende bølge af internationaliseringen af Israels Guds; endeligt og for altid proklamerede denne frygtløse prædikant, at Jahve var Gud af alle nationer, og at der ikke var nogen Osiris for egypterne, Bel for babylonierne, Ashu for assyrerne, eller Dagon for Filisterne. Således havde hebræernes religion del i den renæssance af monoteisme som foregik over hele verden på omkring og efter denne tid; for endelig havde opfattelsen om Jahve hævet sig op til et guddomsniveau af planetarisk og endda kosmisk værdighed. Mange af Jeremias medarbejdere fandt det vanskeligt at forestille sig Jahve uafhængig fra den hebraiske nation.

Jeremias prædikede også den retfærdige og kærlige Gud beskrevet af Esajas, når han erklærede: "Ja, jeg har elsket dig med en evig kærlighed; derfor med kærlig ømhed draget dig til mig." "For han plager ikke villigt menneskenes børn."

Denne frygtløse profet sagde: "Retfærdig er vor Herre, stor i råd og mægtig i arbejde. Hans øjne er åbne for alle menneskenes sønner, for at give hver efter hans livsstil og i henhold til frugten af hans gerninger." Det blev anset for at være blasfemisk forræderi, når han under belejringen af Jerusalem, sagde: "Og nu har jeg givet disse lande i hænderne på min tjener Nebukadnezar, Babylons konge." Da Jeremias rådede byen til overgivelse, kastede præsterne og de civile herskere ham ned i en mudrede hul af en dyster fangekælder.

7. DEN ANDEN ESAJA

Den hebraiske nations undergang og deres fangenskab i Mesopotamien ville have været til stor gavn for deres voksende teologi havde det ikke været for den afgørende beslutning af deres præsteskab. Deres nation var faldet for Babylons hære, og deres nationalistiske Jahve havde lidt af de åndelige leders internationalistiske prædikener. Det var vrede over tabet af deres nationale gud, der fik de jødiske præster til at gå til sådanne yderligheder i opfindelsen af fabler og mangfoldige mirakuløse begivenheder i hebræernes historie i et forsøg på at genoprette jøderne som det udvalgte folk, selv inden for rammerne af den nye og udvidet opfattelse om en internationaliseret Gud for alle nationer.

Under fangenskab blev jøderne meget påvirket af babyloniske traditioner og legender, selv om det skal bemærkes, at de ufejlbarligt forbedrede den moralske tone og åndelige betydning af de kaldæiske historier, som de adopterede, uanset at de altid fordrejede disse legender så de afspejlede ære og herlighed på forfædrene til Israels folk og historie.

Disse hebraiske præster og skriftkloge havde en enkelt idé i deres sind, og det var rehabiliteringen af den jødiske nation, forherligelse af hebraiske traditioner, og ophøjelse af deres racemæssige historie. Hvis der er vrede over, at disse præster har givet deres fejlagtige idéer til en så stor del af den vestlige verden, bør det erindres, at de ikke gjorde dette med vilje; de gjorde ikke krav på, at det de skrev, var inspireret; de hævdede ikke, at de skrev en hellig bog. De var kun i færd med at forberede en lærebog med det formål at styrke deres medmenneskers svindende mod, i fangenskabet. De agtede absolut at forbedre deres landsmænds nationale ånd og kampvilje. Det tilkom senere tiders mennesker at samle disse og andre skrifter i en håndbog med angiveligt ufejlbarlig lære.

Efter fangenskabet anvendte det jødiske præsteskab i udstrakt grad disse skrifter, men de var stærkt hæmmet i deres indflydelse på deres medfanger ved tilstedeværelsen af en ung og ukuelig profet, Esajas den anden, der var fuld

omvendt til den ældre Esajas lære om Guds retfærdighed, kærlighed, retskaffenhed og barmhjertighed. Han mente også, ligesom Jeremias, at Jahve var blevet alle nationers Gud. Han prædikede disse teorier om Guds karakter så kraftfuldt, at han vandt konvertitter ligeligt blandt jøderne og deres fangevogtere. Denne unge prædikant efterlod optegnelser på sin lære, som de fjendtlige og nådesløse præster søgte at adskille fra alt forbundet med ham, selv om den rene respekt for indholdets skønhed og storhed førte til deres inkorporering blandt skrifter af den tidligere Esajas. Derfor kan man finde denne anden Esajas skrifter i bogen af samme navn, omfattende kapitlerne fyrré til femoghalvtreds.

Ingen profet eller religiøs lærer fra Makiventa til Jesu tid nået op til det høje begreb om Gud, som Esajas den anden proklamerede under disse dage i fangenskab. Det var ikke nogen lille, menneskelignende, menneskeskabt Gud, som denne åndelige leder proklamerede. "Se, han løfter øerne som et sandkorn." "Og da himlen er højere end jorden, så meget højere er mine veje over jeres veje og mine tanker højere end jeres tanker."

Omsider så Makiventa Melkisedek de menneskelige lærere proklamerer en virkelig Gud for de dødelige mennesker. Ligesom Esajas det første, prædikede denne leder en Gud som var en universel skaber og opretholdelser. "Jeg har skabt jorden og sat mennesket på den. Jeg har ikke skabt den til at være øde; men dannede den til at blive beboet. " "Jeg er den første og den sidste og udover mig findes der ingen Gud." Når han talte om Herren, Israels Gud, sagde denne nye profet: "Himlene kan forsvinde og jorden blive gammel, men min retfærdighed forbliver evigt, og min frelse fra generation til generation. " "Frygt ikke, for jeg er med dig; vær ikke forfærdet, for jeg er din Gud." "Udover mig er der ingen Gud - ingen Gud, der er retfærdig og som frelser. "

Det trøstede de jødiske fanger, som det har trøstet tusinder og atter tusinder lige siden, at høre sådanne ord som: "Dette siger HERREN: "Jeg har skabt dig, jeg har indløst dig, jeg har kaldt dig ved dit navn; du er min." " "Når du passerer gennem vandet, vil jeg være med dig, da du er værdifuld i mine øjne." "Kan en kvinde glemme sit diende barn, at hun ikke skulle have medlidenhed med sin søn? Ja, hun kan glemme, men jeg vil ikke glemme mine børn, for se jeg har skrevet dem på mine håndflader; jeg har endda dækket dem med skyggen af mine hænder." "Lad den ugudelige forlade sin vej og det uretfærdige menneske sine tanker, og lad dem vende tilbage til Herren, og han vil forbarme sig over dem, og til vor Gud, for han vil rigeligt tilgive."

Lyt igen til evangeliet om denne nye åbenbaring af Salems Gud: "Han skal vogte sin hjord som en hyrde; han skal samle lammene i sine arme og bærer dem i sin favn. Han giver kraft til den svage, og han forøger de magtesløses styrke. Dem, der venter på Herren, får nye kræfter; de vil rejse sig som på ørnevinger; de skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive svage."

Dette Esajas gennemførte en omfattende spredning af evangeliet om en stadig voksende opfattelse af øverste Jahve. Han kappedes med Moses i veltalenhed, hvormed han portrætterede Herren, Israels Gud, som den universelle Skaber. Han var poetisk i sin skildring af den Universelle Faders uendelige egenskaber. Ikke flere smukke udtalelser om den himmelske Fader er nogensinde blevet lavet. Ligesom Salmerne, høre Esajas tekster blandt de ædleste og sandeste præsentationer af den åndelige opfattelse om Gud som nogensinde har kærtignet de dødelige ører forud for Mikael ankomst på Urantia. Lyt til hans skildring af guddommen: "Jeg er den høje og ophøjede, der bor i evigheden." "Jeg er den første og den sidste, og ved siden af mig, er der ingen Gud." "Og Herrens hånd er ikke for kort, så den ikke kan frelse, og hans øre er ikke lukket, så han ikke kan høre." Det var en ny doktrin i jødedommen, når denne ærværdige, men kommanderende profet vedvarende prædikede den guddommelig bestandighed, Guds trofasthed. Han erklærede, at "Gud ville ikke glemme, ville ikke svigte."

Denne dristige lærer proklamerede, at mennesket var i et meget tæt forhold til Gud og sagde: "Enhver, der kaldes ved mit navn har jeg skabt til min ære, og de vil forkynde min ros. Jeg er selv den, som udsletter deres overtrædelser af respekt for mig selv, og jeg kan ikke huske deres synder."

Hør denne store hebræer nedrive begrebet om en national Gud, når han i salighed forkynnder guddommeligheden hos den Universelle Fader, om hvem han siger, "Himlen er min trone, og jorden er min fodskammel." Esajas Gud var ikke desto mindre hvad angår hellighed, majestætisk, retfærdig og uigennemskuelighed. Ørkenbeduinernes opfattelse om den vrede, hævngrædige og jaloux Jahve er næsten forsvundet. En ny opfattelse om den øverste og universelle Jahve er opstået i de dødelige menneskers sind, for aldrig mere at blive tabt igen ud af syne. Realiseringen af guddommelig retfærdighed har påbegyndt tilintetgørelsen af den primitive magi og biologiske frygt. Til sidst, er mennesket

introduceret til et univers af lov og orden og på en universel Gud, som er pålidelig og har endelige egenskaber.

Aldrig ophørte denne prædikant af en himmelsk Gud med at forkynde denne Gud som kærlighedens Gud. "Jeg bor i det høje og hellige sted, men også med den, som er angerfuld og har en ydmyg ånd." Yderligere andre trøstende ord talte denne store lærer til sine samtidige: "Og Herren vil lede dig hele tiden og tilfredsstille din sjæl. Du skal være som en vandrig have, og som en kilde, hvis vand ikke svigter. Og hvis fjenden kommer ind som en oversvømmelse, vil Herrens ånd løfte et forsvar mod ham." Endnu en gang skinnede Melkisedeks frygtødelæggende evangelium og Salems tillidsskabende religion frem til velsignelse for menneskeheden.

Den fremsynede og modige Esajas effektivt overskyggede den nationalistiske Jahve ved hans ædle beskrivelse af majestætiske og universelle almagt der kendetegner den øverste Jahve, kærlighedens Gud, universets hersker, og kærlig Fader for hele menneskeheden. Lige siden de begivenhedsrige dage har den højeste gudsopfattelse i Vesten indbefattet universel retfærdighed, guddommelig nåde, og evig retfærdighed. I et fremragende sprog og med mageløs nåde beskrev denne store lærer den almægtige Skaber, som alles kærlige Fader.

Denne profet prædikede under fangenskabets tid for sit folk og til mennesker fra mange nationer, hvor de lyttede til ham ved floden i Babylon. Denne anden Esajas gjorde meget for at modvirke de mange forkerte og racemæssigt egoistiske begreber vedrørende den lovede Messias mission. Men i denne indsats var han ikke helt vellykket. Havde præsterne ikke dedikeret sig til arbejdet med at opbygge en misforstået nationalisme, så ville de to Esaja profeters lære har forberedt vejen for anerkendelse og modtagelse af den lovede Messias.

8. HELLIG OG VERDSLIG HISTORIE

Skikken med at betragte optegnelserne om hebræerne erfaringer, som hellig historie og hændelserne i resten af verden som verdslig historie er årsag til meget af den forvirring, der hersker i det menneskelige sind med hensyn til fortolkningen af historien. Denne vanskelighed opstår, fordi jøderne ikke har nogen verdslig historieoptegnelser. Efter at præsterne under det babylonske fangenskab havde forberedt deres nye fremstilling af Guds angiveligt mirakuløse omgang med hebræerne, dvs. Israels hellige historie som præsenteres i Det Gamle Testamente, ødelagde de omhyggeligt og fuldstændig de eksisterende registreringer af hebraiske anliggender - sådanne bøger som "Israels Kongernes gerninger" og "Judas Kongernes gerning", sammen med flere andre mere eller mindre nøjagtige optegnelser om hebræernes historie.

For at forstå, hvordan det ødelæggende tryk og den uundgåelige tvang af verdslig historie, kunne terroriserede de fangne jøder og regeret af udlændinge, til det punkt hvor de forsøgte at omskrive og genopfinde deres historie, skal vi kort gennemgå deres forvirrende nationale erfaringer. Man skal huske, at jøderne ikke udviklede nogen tilfredsstillende ikke-teologisk livsfilosofi. De kæmpede med deres originale og egyptiske begreber om guddommelige belønninger for retfærdighed kombineret med dystre straffe for synd. Den dramatiske historie om Jobs var noget af en protest mod denne fejlagtige filosofi. Den åbenhjertige pessimisme i Prædikerens bog var en verdslig klog reaktion på disse overoptimistiske overbevisninger om Forsynet.

Fem hundrede år af fremmede herskers overherredømme var for meget for selv de tålmodige og hårdt prøvede jøder. Profeterne og præster begyndte at græde: "Hvor længe, o Herre, hvor længe" Når den ærlige jøde søgte i skrifterne, blev hans forvirring endnu værre. En gammel seer lovede, at Gud ville beskytte og levere hans "udvalgte folk". Amos havde truet med, at Gud ville opgive Israel, medmindre de genetableret deres standarder for national retfærdighed. Den skriftlærde, der skrev den Femte Mosebog havde beskrevet det store valg - valget mellem godt og ondt, mellem velsignelsen og forbandelsen. Esajas det første havde prædikeret en velgørende frelserkonge. Jeremias havde proklameret en æra af indre retfærdighed - den pagt der skulle skrives ind i deres hjerter. Den anden Esajas talte om frelse ved opofrelse og forløsning. Ezekiel proklamerede udfrielse gennem hengiven tjeneste, og Ezra lovede velstand ved lovlighed. På trods af alt dette, levede de i trældom, og udfrielsen blev udskudt. Så præsenterede Daniel dramaet om den forestående "krise" - ødelæggelsen af det store idol og den umiddelbare oprettelse af retfærdighedens evige regeringstid, det messianske rige.

Alle disse falske håb førte til en sådan grad af skuffelse og frustration hos hele folket, så jødernes ledere blev så forvirret at de afviste at anerkende og acceptere en guddommelig Paradissøns mission og tjeneste, da han lidt efter kom til dem i

lighed af dødeligt kød - inkarnerede som Menneskesønnen.

Alle nutidige religioner har gjort alvorligt fejl når de har forsøgt at forklare en mirakuløs fortolkning af visse epoker af menneskehedens historie. Selv om det er rigtigt, at Gud mange gange som et forsynets indgriben har stukket en fars hånd ind i strømmen af menneskelige anliggender, så er det en fejl at betragte teologiske dogmer og religiøse overtro som værende overnaturlig aflejring som på mirakuløse måde opstår i menneskehedens historiestrøm. Den kendsgerning, at "De Højeste regere i menneskernes rige" forandre ikke den verdslige historie til en såkaldt hellig historie.

Nye Testamente forfattere og senere kristne skriftlærte kompliceret yderligere forvrængningen af hebræernes historie ved deres velmente forsøg på at gøre de jødiske profeter overmenneskelige. Således har hebræernes historie på en ødelæggende måde været udnyttet af både jødiske og kristne forfattere. Hebræernes verdslige historie er grundigt blevet dogmatiseret. Den er blevet omdannet til en fiktion af hellig historie og er blevet uløseligt forbundet med de moralske begreber og religiøse lære i de såkaldte kristne nationer.

En kort beskrivelse af højdepunkterne i hebræernes historie vil illustrere, hvordan de faktiske forhold i optegnelserne blev ændret i Babylon af de jødiske præster, så deres folks daglige verdslige historie blev til en fiktiv og hellig historie.

9. HEBRÆERNES HISTORIE

Der var aldrig tolv israelitiske stammer - kun tre eller fire stammer som bosatte sig i Palæstina. Den hebraiske nation opstod som et resultat af foreningen mellem de såkaldte israelitter og kanaanæerne. "Israels børn boede blandt Kanaanæerne. Og de tog deres døtre til at være deres hustruer og gav deres døtre til kanaanæernes sønner." Hebræerne drev aldrig kanaanæerne ud af Palæstina, selv om præsternes registrering af disse ting uden tøven erklærede, at de gjorde.

Den israelitiske bevidsthed tog oprindelse i Efraims bjergland; den senere jødiske bevidsthed fik sin begyndelse i Juda klanen i syd. Jøderne (judæere) har altid forsøgt at bagvaske og sværte de nordlige israelitters (Efraimitterne) rygte.

Den indbildske hebraiske historieskrivning begynder med at Sauls samler de nordlige klaner til at modstå et angreb fra ammonitterne på deres stammebrødre - Gileaditterne - øst for Jordan. Med en hær på lidt mere end tre tusind besejrede han fjenden, og det var denne bedrift, der fik bjergstammerne til at gøre ham til konge. Når præsterne i eksil omskrev denne historie, hævdede de styrken af Sauls hær til 330.000, og tilføjede "Juda" til listen over stammerne, der deltog i kampen.

Umiddelbart efter ammoniternes nederlag valgte Sauls tropper ham til konge ved en offentlig afstemning. Ingen præst eller profet deltog i denne affære. Senere, sætter præsterne det ind i beretningen, at Saul blev kronet til konge af profeten Samuel i overensstemmelse med guddommelige anvisninger. Dette gjorde de for at etablere en "guddommelig linje for nedstigning" for Davids judaistiske kongedømme.

Den største af alle fordrejninger af jødisk historie havde at gøre med David. Efter Sauls sejr over ammonitterne (som han tilskrev Jahve) blev filisterne alarmeret og begyndte at angribe de nordlige klaner. David og Saul kunne aldrig blive enige. David gik med seks hundrede mand med i en alliance ledet af filisterne og marcherede op langs kysten til Esdraelon. Ved Gat befalede filisterne David væk fra slagmarken; de frygtede han kunne gå over til Saul. David trak sig; filisterne angreb og besejrede Saul. De ville ikke have været i stand til dette, hvis David havde været loyal over for Israel. Davids hær var en polyglot samling af utilfredse, og den bestod hovedsagelig af sociale afvigere og flygtninge fra retfærdighed.

Sauls tragiske nederlag mod filisterne ved Gilboa bragte Jahve til et lavpunkt blandt guderne i de omkringliggende kanaanæernes øjne. Normalt ville Sauls nederlag være blevet tilskrevet frafald fra Jahve, men denne gang anså de judaistiske redaktører, at det var på grund af ritual fejl. De behøvede traditionen med Saul og Samuel som baggrund for Davids kongedømme.

David med sin lille hær slog sit hovedkvarter op i den ikke-hebraiske by Hebron. Snart udråbte hans landsmænd ham til konge af det nye Judas rige. Juda bestod hovedsageligt af ikke-hebraiske elementer - Kenitterne, Calebiter, Jebusitterne,

og andre Kanaanæer. De var nomader - hyrdefolk - og derfor tilhængere af den hebraiske idé om ejendomsretten til jorden. De holdt sig til ørkenklanernes ideologier.

Forskellen mellem hellig og verdslig historie er godt illustreret ved de to forskellige historier om at gøre David til konge, som findes i Det Gamle Testamente. En del af den verdslige historie om, hvordan hans nærmeste tilhængere (hans hær) udråbte ham til konge blev uforvarende efterladt i skriften af præsterne, som efterfølgende udarbejdede den langvarige og kedelige beskrivelse af den hellige historie, hvori er afbildet, hvordan profeten Samuel, ved guddommelig inspiration, udvalgte David blandt sine brødre og derefter fortsatte formelt og ved kunstfærdige og højtidelige ceremonier at salve ham til konge over hebræerne og derefter at forkynde ham Sauls efterfølger.

Så mange gange undslap det og mislykkedes det for præsterne, efter forberedelse af deres fiktive fortællinger om Guds mirakuløse forhandlinger med Israel, til helt at udslette de åbenlyse og faktuelle udsagn, som allerede var blevet indført i krønikerne.

David forsøgte at forbedre sin politisk position ved først at gifte sig med Sauls datter, siden med enken efter den rige edomit Nabal, og derefter med datteren af Talmaj, kongen af Gesjur. Han tog seks koner fra kvinderne i Jebus, for ikke at nævne hetittens hustru Batseba.

Det var med sådanne metoder og ud af disse mennesker, at David opbyggede fiktionen om en guddommelig Judas rige som afløser for arvtager til traditionerne og kulturarv fra efraimiternes nordlige rige Israel, som var ved at falde fra hinanden. Davids kosmopolitiske Judas stamme var mere ikke jødisk end jødisk; ikke desto mindre kom Efraims undertrykte ældste ned og "salvede ham til konge af Israel." Efter en militær trussel, foretog David derefter en aftale med Jebusiterne og etablerede sin hovedstad i Det Forenede Kongerige ved Jebus (Jerusalem), som var en by med stærke vægge midtvejs mellem Juda og Israel. Filisterne blev bange, og angreb snart David. Efter en hård kamp blev de besejret, og endnu engang blev Jahve etableret som "Herren, Hærskarernes Gud."

Men Jahve må nødvendigvis dele noget af denne ære med kanaanæernes guder, for hovedparten af Davids hær var ikke hebræer. Så kommer det sig at der i jeres skrifter findes (oversat af de judæiske redaktører) denne afslørende erklæring: "Jahve har nedbrudt mine fjender foran mig. Derfor fik stedet navnet Baal-Perazim." De gjorde dette, fordi firs procent af Davids soldater var tilbedere af Baal.

David forklarede Sauls nederlag ved Gilboa ved at påpege, at Saul havde angrebet en af kanaanæernes byer, Gibeon, hvis folk havde en fredsaftale med Efraimterne. På grund af dette, forlod Jahve ham. Selv i Sauls tid havde David forsvaret den kanaanæiske by Kilah mod filisterne og derefter placeret han sin hovedstad i en kanaanæisk by. I overensstemmelse med sin politik for kompromis i forhold til kanaanæerne, afleverede David syv af Sauls efterkommere over til gibeonitterne for at blive hængt.

Efter filisternes nederlag, fik David "Jahves ark", i sin besiddelse, bragte den til Jerusalem og gjorde tilbedelsen af Jahve officielt i hans rige. Derefter lagde han tunge tvangsskatter på de omkringliggende stammer - edomitterne, moabitterne, ammonitterne, og syrere.

Davids korrupte politiske maskine begyndte at få personlig besiddelse af jord i den nordlige del i strid med de hebraiske skikke og skaffede sig snart kontrol over karavanetaksterne som tidligere var opkrævet af filistrene. Siden kom en række grusomheder, som nåede sit klimaks med mordet på Urias. Alle retslige klager blev afviklet i Jerusalem; "de ældste" kunne ikke længere udmåle retfærdighed. Intet under at oprøret brød ud. I dag kunne Absalon måske kaldes en demagog; hans mor var kanaanæisk. Der var en halv snes kandidater til tronen udover Batseba søn - Salomon.

Efter Davids død rensede Salomon den politiske maskine for alle nordlige indflydelser men fortsatte med den samme undertrykkelse og beskatning som sin fars regime. Salomon bragte nationen til konkurs ved hans overdådige domstol og ved hans omfattende byggeprogram: Der var Libanons hus, Faraos datters palads, Jahves tempel, kongens palads, og genoprettelse af bymurene i mange byer. Solomon byggede en stort hebraisk flåde, der blev styret af syriske søfolk og havde handel med hele verden. Hans harem udgjorde næsten tusind.

På dette tidspunkt faldt Jahves tempel i Silo i unåde, og hele nationens religiøse liv blev centreret på det smukke kongelige kapel i Jebus. Det nordlige kongedømme vendte snart tilbage til tilbedelse af Elohim. De nød faraoernes

fordel. Faraoerne slavebandt senere Juda, og satte det sydlige kongerige under beskatning.

Det gik op, og det gik ned - krigen mellem Israel og Juda. Efter fire års borgerkrig og tre dynastier, faldt Israel i hænderne på byens despoter, der begyndte at handle med jord. Selv kong Omri forsøgte at købe Semers landejendom. Afslutningen nærmede sig hastigt, da Salmanassar III besluttede at tage kontrol over Middelhavskysten. Kong Akab af Efraim samledes ti andre grupper, og satte sig til modværge ved Karkar; slaget blev uafgjort. Assyrierne blev stoppet, men de allierede led store tab. Denne store kamp er ikke engang nævnt i Det Gamle Testamente.

Nye problemer begyndte, da kong Akab forsøgte at købe jord fra Nabot. Akabs fønikiske kone forfalskede Akabs navn på dokumenterne, der besluttede, at Nabots jord skulle konfiskeres på anklagen om, at han havde bespottet "Elohim og kongens" navn. Han og hans sønner blev straks henrettet. Den kraftfulde Elias stod frem og fordømte Akab for mordet på Naboterne. På denne måde begyndte Elias, som var en af de største af profeterne, sin undervisning som en forsvarer af den gamle jords traditioner mod Baaltilbedernes indstilling om at sælge jord, mod byernes forsøg på at dominere landet. Reformen lykkedes imidlertid ikke, indtil udlejerer Jehu, som var fra landdistriktet gik sammen med sigøjnerhøvdingen Jonadab for at ødelægge Baal profeterne (ejendomsæglere) i Samaria.

Et nyt liv begyndte, da Jehoas og hans søn Jeroboam befriede Israel fra sine fjender. På dette tidspunkt herskede der i Samaria en gangsteradel, hvis hærgen konkurrerede med dem af Davids dynasti fra gamle dage. Stat og kirke gik hånd i hånd. Forsøget på at undertrykke ytringsfriheden førte Elias, Amos og Hoseas til at begynde deres hemmelige skrift, og dette var den egentlige begyndelse af de jødiske og kristne bibler.

Det nordlige kongedømme forsvandt ikke fra historien indtil Israels konge konspirerede med kongen af Egypten og nægtede at betale yderligere skat til Assyrien. Så begyndte den tre årig belejring efterfulgt af det nordlige riges samlede opløsning. På denne måde forsvandt Efraim (Israel). Juda - jøderne, de "tilbageblevne af Israel" - var begyndt at koncentrere ejendomsretten til jorden i hænderne på de få, med Esajas ord, "Tilføje hus til hus og mark til mark." Snart var der i Jerusalem et tempel for Baal ved siden af Jahves tempel. Dette rædselsregime sluttede med et monoteistisk oprør ledet af drengekongen Joas, som i femogtrediven år kørte en kampagne for Jahve.

Den næste konge, Amazja, havde problemer med de oprørende skattebetalende edomitterne og deres naboer. Efter en klar sejr over dem vendte han sig mod deres naboer mod nord og var lige så klart besejret. Så gjorde folk i landdistrikterne oprør; de myrdede kongen og satte hans seksten år gamle søn på tronen. Det var Azarja, kaldet Uzzija af Esajas. Efter Uzzija, gik alt fra slemt til værre, men Juda eksisteret i endnu hundrede år ved at betale skat til Assyriens konger. Esajas den første fortalte dem, at Jerusalem er Jahves by aldrig ville falde. Men Jeremias tøvede ikke med at proklamere dens undergang.

Den virkelige undergang af Judas blev foretaget af en korrupt og rig ring af politikere, der opererede under drengekongen Manasses regeringstid. Den skiftende økonomi begunstiget en tilbagevenden til tilbodelsen af Baal, hvis private jordhandler var imod Jahveideologi. Assyriens fald og Egyptens fremgang bragte udfrielse til Juda for en tid, og landbefolkningen tog over. Under Josias ødelagde de ringen af korrupte politikere i Jerusalem.

Men denne æra kom til en tragisk ende, da Josias overmodigt drog ud for at standse Nekos mægtige hær på vej op langs kysten fra Egypten for at hjælpe Assyrien mod Babylon. Han blev udslettet, og Juda kom under tribut til Egypten. Baals politiske parti vendte tilbage til magten i Jerusalem, og dermed begyndte den virkelige egyptiske trældom. Derefter fulgte en periode, hvor baalpolitikere kontrollerede både domstolene og præsteskabet. Baaltilbedelse var et økonomisk og socialt system der beskæftigede sig med ejendomsrettigheder samt havde at gøre med jordens frugtbarhed.

Med omstyrtelsen af Neko af Nebukadnesar, faldt Juda under det Babylonske styre og fik ti års nåde, men gjorde snart oprør. Da Nebukadnezar marcherede imod dem, startede judæerne sociale reformer, såsom at frigive slaver, for at påvirke Jahve. Når den babylonske hær midlertidigt trak sig tilbage, frydede hebræerne sig over at deres reformmagi havde reddet dem. Det var i denne periode, at Jeremias fortalte dem om den forestående undergang, og snart vendte Nebukadnesar tilbage.

Så kom slutningen af Judas pludseligt. Byen blev ødelagt, og folket blev ført bort til Babylon. Kampen mellem Jahve og Baal sluttede med fangenskab. Fangenskab var et chok som gjorde resten af Israels folk til monoteister.

I Babylon kom jøderne til den konklusion, at de ikke kunne eksistere som en lille gruppe i Palæstina, med deres egne ejendommelige sociale og økonomiske skikke, og at hvis deres ideologier skulle sejre, skulle de omvende hedningerne. Således opstod deres nye skæbne begreb - tanken om, at jøderne skulle blive Jahves udvalgte tjenere. Det Gamle Testaments jødiske religion udviklede sig virkelig under fangenskabets i Babylon.

Læren om udødelighed tog også form i Babylon. Jøderne havde tænkt, at idéen om det fremtidige liv forringede vægten af deres evangelium om social retfærdighed. Nu erstattede teologien for første gang sociologi og økonomi. Religionen var ved at tage form som et system af menneskelig tænkning og adfærd stadig mere og mere adskilt fra politik, sociologi og økonomi.

Således afslører sandheden om det jødiske folk, at meget af det, der er blevet anset for værende hellige historie viser sig at være lidt mere end en almindelig verdslig historiekronik. Jødedommen var grobunden, hvorfra kristendommen voksede, men jøderne var ikke et mirakuløst folk.

10. DEN HEBRAISKE RELIGION

Israelernes ledere havde lært dem, at de var et udvalgt folk, ikke på grund af nogen særlig fordel og ikke fordi de havde noget monopol på guddommelig gunst, men for den særlige opgave at bære sandheden om den ene Gud ud til enhver nation. De havde lovet jøderne, at hvis de ville opfylde dette kald, vil de blive de åndelige ledere af alle folkeslag, og at den kommende Messias ville som Fredsprins regere over dem og hele verden.

Da jøderne var blevet frigivet af perserne, vendte de tilbage til Palæstina blot for at falde i trældom til deres egne præstestyret lovsamlinger, ofringer og ritualer. Ligesom de hebræiske klaner afviste den vidunderlige historie om Gud som Moses havde præsenteret i sin afskedstale for ritualoffer og bod, så afviste også disse rester af den hebraiske nation den anden Esajas storslåede opfattelse om de love, forskrifter og ritualer for deres voksende præstedømme.

National egoisme, falsk tro på en misforstået lovede Messias, og det tiltagende slaveri og undertrykkelse af præstedømmet bragte stemmerne fra de åndelige ledere (med undtagelse af Daniel, Ezekiel, Haggai og Malakias) til evig tavshed. Fra den tid og frem til tidspunktet for Johannes Døberen oplevede hele Israel en dybere åndelig tilbagegang. Jøderne mistede dog aldrig begrebet om den Universelle Fader; helt op til det tyvende århundrede efter Kristus, har de fortsat med at følge denne guddomsopfattelse.

Fra Moses til Johannes Døberen strakte der sig en ubrudt linje af trofaste lærere, der bragte den monoteistiske fakkelt af lys fra den ene generation til den anden, mens de uophørligt irettesatte skrupelløse herskere, fordømte de kommercialiserede præster, og altid formanede folket til at holde sig til tilbedelsen af det øverste Jahve, Herren, Israels Gud.

Som nation mistede jøderne efterhånden deres politiske identitet, men den hebraiske religion om en oprigtig tro på én eneste og universel Gud fortsætter med at leve i hjertet på de spredte landflygtige. Denne religion overlever, fordi den effektivt har virket for at bevare sine tilhængers højeste værdier. Den jødiske religion bevarede faktisk et folks idealer, men den lykkedes ikke at fremme fremskridt og tilskynde filosofiske kreative opdagelse i en verden af sandheden. Den jødiske religion havde mange fejl - den var mangelfuld i filosofi og næsten blottet for æstetiske kvaliteter - men den bevarede moralske værdier; og derfor overlevede den. Sammenlignet med mange andre begreber om guddom var den øverste Jahve, klar, levende, personlig og moralsk.

Jøderne elskede retfærdighed, visdom, sandhed og retskaffenhed, som kun nogle få folk, men de bidrog mindst af alle folkeslag til den intellektuelle forståelse og til den åndelige indsigt af disse guddommelige kvaliteter. Selvom hebraisk teologi nægtede at ekspandere, spillede den en vigtig rolle i udviklingen af to andre verdensreligioner, kristendommen og muhammedanisme.

Den jødiske religion blev også bevaret på grund af dens institutioner. Det er svært for religionen at overleve som den private udøvelse af isolerede individer. Religiøse ledere har altid gjort sig skyldige i denne fejltagelse: At når de ser det onde i institutionaliseret religion, forsøger de at ødelægge de procedurer, der involverer gruppeaktiviteter. I stedet for at ødelægge alt rituelt, burde de hellere reformere dem. I denne henseende var Ezekiel klogere end sine samtidige; selvom

han sluttede sig til dem i at insistere på personlig moralsk ansvar, begyndte han også at opbygge en trofast overholdelse af et højerestående og rensed ritual.

Således udførte de efter hinanden følgende israelske lærere den største præstation i udviklingen af religion, der nogensinde er opnået på Urantia: den gradvise, men løbende transformation af den barbariske opfattelse af den vilde Jahvedæmon, den jaloux og grusomme ådegud fra den tordnende Sinai vulkan, til den senere ophøjede og himmelske opfattelse af den øverste Jahve, skaberen af alle ting, og hele menneskehedens kærlige og barmhjertige Fader. Dette hebraiske gudsbegreb var den højeste menneskelige visualisering af den Universelle Fader indtil dette tidspunkt, hvor det blev yderligere udvidet og så udsøgt udviklet af de personlige lærdomme og levende eksempel i hans Søn, Mikael af Nebadon.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 98

MELKISEDEKS LÆRE I VESTEN

Melkisedeks lære nåede Vesten ad mange ruter, men først og fremmest kom den via Egypten og indarbejdet i vestlig filosofi efter at være blevet grundigt omformet af hellenismen og senere kristendommen. Den vestlige verdens idealer var dybest set dem som Sokrates underviste i, og dens senere religionsfilosofi blev det som Jesus lærte, modificeret og kompromitteret gennem kontakt med udviklende vestlige filosofi og religion, som alle kulminerede i den kristne kirke.

Salemmissionærerne udøvede i lang tid deres aktiviteter i Europa, og blev gradvist absorberet ind i mange af de kulturer og rituelle grupper, som fra tid til anden opstod. Blandt dem, der fastholdt Salemlæren i den rene form, skal nævnes kynikerne. Disse lærere som prædikede tro og tillid til Gud var stadig aktive i det romerske Europa i det første århundrede efter Kristus, og blev senere indarbejdet i den nyligt dannet kristne religion.

Meget af Salemlæren blev spredt i Europa af de jødiske lejesoldater, der kæmpede i så mange af de militære sammenstød i Vesten. I oldtiden var jøderne lige meget berømte for militær tapperhed som for deres teologiske ejendommeligheder.

De grundlæggende doktriner i den græske filosofi, jødisk teologi, og kristne etik var fundamentale konsekvenser af Melkisedeks tidligere lære.

1. SALEMRELIGIONEN BLANDT GRÆKERNE

Salemmissionærerne kunne have opbygget en stor religiøs struktur blandt grækerne havde det ikke været for deres strenge fortolkning af deres ordinationsed, et løfte pålagt af Makiventa der forbød afholdelse af eksklusive menigheder til gudstjeneste, og som afkrævede et løfte af hver lærer om aldrig at fungere som præst og aldrig at modtage gebyrer for religiøs service, kun mad, tøj og husly. Når Melkisedeks lærere trængte ind i hellenistisk Grækenland, fandt de et folk, der stadig dyrkede traditionerne fra Adamson og Anditernes tider, men disse lærdomme var blevet stærkt forfalsket med begreberne og overbevisninger af horder af laverestående slaver, der i stigende antal var blevet bragt til de græske kyster. Denne forfalskning afstedkom en tilbagevenden til en rå animisme med blodige ritualer og de lavere klasser gjorde endda udførelsen af dømte kriminelle til en ceremoni.

Salemlærernes tidlige indflydelse var næsten ødelagt af den såkaldte ariske invasion fra det sydlige Europa og Østen. Disse hellenistiske angribere medbragte deres opfattelse om menneskelignende guder som lignede dem som deres ariske slægtninge havde gennemført til Indien. Denne import udviklede sig til de græske familier af guder og gudinder. Denne nye religion blev delvist baseret på de indkommende hellenistiske barbarers kulturer, men der er også indgået myter fra de ældre indbyggere i Grækenland.

De hellenistiske grækere fandt Middelhavets verden i høj grad domineret af moderkulten, og de påtvang disse mennesker deres menneskeskabte gud, Dyaus-Zeus, der ligesom Jahve blandt de henoteistiske semitter, allerede var blevet leder af hele den græske gudeverden af underordnede guder. Grækerne ville med tiden have opnået en sand monoteisme i begrebet om Zeus, hvis de ikke havde fastholdt, at skæbnen havde den endelige afgørelse. En Gud som repræsenterer en endelige værdi må selv være dommer over skæbne og skaberen af skæbne.

Som en konsekvens af disse faktorer i den religiøse evolution, udviklede der sig snart den populære tro på de glade guder på Olympen, guder som var mere menneskelige end guddommelige, og guder, som de intelligente grækerne aldrig betragtede meget alvorligt. De hverken særligt elskede eller frygtede disse guddomme af deres egen skabelse. De havde

en patriotisk og racemæssig følelse for Zeus og hans familie af halve mænd og halve guder, men de ærede eller tilbad dem knap nok.

Hellenerne blev så imprægneret med de tidligere Salemlærers doktriner, der fordømte alt præsteskab, at intet præstedømme af nogen betydning nogensinde opstod i Grækenland. Selv tilvirkningen af billeder til guderne blev mere et værk i kunst end et spørgsmål om tilbedelse.

De olympiske guder illustrerer menneskets typiske antropomorfisme. Den græske mytologi var mere æstetisk end etik. Den græske religion var nyttig for så vidt som at den portrætterede et univers styret af en gruppe guder. Men den græske moral, etik og filosofi avancerede snart langt forbi gudsopfattelse, og denne ubalance mellem intellektuel og åndelig vækst var ligeså farligt for Grækenland, som den havde vist sig at være i Indien.

2. GRÆSK FILOSOFISK TÆNKNING

En let betragtet og overfladisk religion kan ikke bestå, især når den ikke har noget præsteskab til at fremme dens former, og til at fylde tilhængernes hjerter med frygt og ærefrygt. Den olympiske religion lovede ikke frelse, og den slukkede heller ikke den åndelige tørst hos sine troende; derfor blev den dømt til at gå til grunde. Inden et årtusinde fra dens start var den næsten forsvundet, og grækerne var uden en national religion, da guderne på Olympus have mistet deres greb om de bedre sind.

Sådan var situationen, da Orienten og Levanten i den sjette århundrede før Kristus, oplevede en genoplivning af åndelig bevidsthed og en ny opvågning til anerkendelse af monoteisme. Men Vesten havde ikke del i denne nye udvikling; hverken Europa eller det nordlige Afrika deltog i nogen større betydning i denne religiøse renæssance. Grækerne engagerede sig dog i en storslået intellektuel fremgang. De var begyndt at mestre frygt og søgte ikke længere religionen som en modgift til frygt, men de opfattede ikke, at en sand religion er et helbredelsesmiddel for sjælens sult, åndelig uro, og moralsk fortvivlelse. De søgte sjælens trøst i dybsindig tænkning - filosofi og metafysik. De vendte sig fra betragtningen af selvopholdelsesdrift - frelse - til selvrealisering og selvforståelse.

Ved disciplineret tænkning forsøgte grækerne at nå et sådan tryghedsbevidsthed, som ville fungerer som en erstatning for troen på overlevelse, men de mislykkedes aldeles. Kun den mere intelligente del blandt de højere klasser i det græske folk kunne fatte denne nye lære; de almindelige mennesker, efterkommerne af slaverne fra tidligere generationer havde ingen kapacitet for modtagelse af denne nye erstatning for religion.

Filosofferne foragtede alle former for tilbedelse, uagtet at de stort set alle holdt sig løst til en baggrund af en tro på Salemdoktrinen om "universets intelligens", "idéen om Gud," og "den Store Kilde". For så vidt, at de græske filosoffer gav anerkendelse til det guddommelige og det superendelige, var de helt ærligt monoteistiske; de gav ringe anerkendelse til hele samlingen af guder og gudinder på Olympus.

De græske digtere under det femte og sjette århundrede, i særdeleshed Pindar, forsøgte at reformere den græske religion. De forhøjede dens idealer, men de var mere kunstnere end religiøse. De undlod at udvikle en teknik til at fremme og bevare de øverste værdier.

Xenophanes lærte, at der var én Gud, men hans guddomskoncept var for panteistisk til at være en personlig Fader for det dødelige menneske. Anaxagoras var en maskinist, bortset fra at han erkendte en første årsag, et Oprindelig Sind. Sokrates og hans efterfølgere, Platon og Aristoteles, lærte, at dyd er viden; godhed, sundhed for sjælen; at det er bedre at lide uret end at være skyldig i det, at det er forkert at returnere ondt med ondt, og at guderne er kloge og gode. Deres kardinal dyder var: visdom, mod, mådehold og retfærdighed.

Udviklingen af den religiøse filosofi blandt de hellenistiske og hebraiske folk giver en kontrastiv illustration af kirkens funktion som institution i udformningen af kulturelle fremskridt. I Palæstina, var menneskets tanker så kontrolleret af præster og styret af skriften, at filosofi og æstetik helt blev opslugt i religion og moral. I Grækenland medførte den næsten fuldstændige mangel på præster og "hellige skrifter" det menneskelige sind frit og uhindret, hvilket resulterede i en overraskende udvikling i tænkningens dybde. Religion som en personlig oplevelse undladt at holde trit med de intellektuelle sonderinger i kosmos natur og virkelighed.

I Grækenland var troen underordnet tanken; i Palæstina, var tanken underlagt troen. En stor del af styrken i kristendommen er på grund af at den har lånt kraftigt fra både hebraisk moral og græsk tænkning.

I Palæstina, krystalliserede de religiøse dogmer sig så langt at de truede yderligere vækst; i Grækenland blev den menneskelige tænkning så abstrakte, at gudsbegrebet opløste sig selv i en tåget damp af panteistisk spekulation, der ikke er ulig til brahmin filosofernes upersonlige Uendelighed.

Gennemsnitsmenneskerne i disse tider kunne ikke forstå den græske filosofi om selvrealisering og en abstrakt Guddom og de var heller ikke særligt interesserede i den; de længtes mere efter løfter om frelse, kombineret med en personlig Gud, der kunne høre deres bønner. De sendte filosoferne i landflygtighed, forfulgte resterne af Salemkulten - begge doktriner var blevet meget blandet med hinanden og gjorde sig klar til det frygtelige orgiastiske spring ind i mysteriekulternes tåbeligheder som derefter spredte sig over Middelhavslandene. De eleusinske mysterier voksede frem i den olympiske gudeverden, en græsk version af tilbedelsen af frugtbarhed. Dionysos natur tilbedelse blomstrede. Den bedste blandt kulterne var det Orfiske broderskab, hvis moralske prædikener og løfter om frelse gjorde en stor appel til mange.

Hele Grækenland blev involveret i disse nye metoder til at opnå frelse, disse følelsesmæssige og lidenskabelige ceremonier. Ingen nation nået nogensinde sådanne højder af kunstnerisk filosofi på så kort tid. Ingen har nogensinde skabt et så avanceret system af etik næsten uden Guddom og helt blottet for løftet om menneskets frelse. Ingen nation har nogensinde kastet sig så hurtigt, dybt og voldsomt ind i sådanne dybder af intellektuel stagnation, moralsk fordærv, og åndelig fattigdom som disse samme græske folk, når de kastede sig ind i mysteriekulternes vanvittige hvirvel.

Religioner har længe været uden filosofisk støtte, men få filosofier, som sådan, har længe bestået uden en vis identifikation med religion. Filosofi er for religion som undfangelse er til handling. Men den ideelle menneskelige tilstand er, at filosofi, religion og videnskab, sammensvejses ind i en meningsfuld helhed gennem interaktion af visdom, tro og erfaring.

3. MELKISEDEKS LÆRE I ROM

Efter at latinerne havde forladt de tidligere religiøse former for tilbedelse af familieguder og overgået til stamme ærbødighed for Mars, krigsguden, var det naturligt, at deres senere religion mere mindede om en politisk ceremoni end grækernes og brahminernes intellektuelle systemer eller flere andre folkeslags spirituelle religioner.

I den store monoteistiske renæssance af Melkisedeks evangelium i det sjette århundrede før Kristus, trængte alt for få af Salemmissionærerne ind i Italien, og dem, der gjorde var ude af stand til at overvinde indflydelsen af det etruskiske præsteskab som meget hurtigt spredte sig med sin nye samling af guder og templer, som alle herefter blev organiseret i den romerske statsreligion. De latinske stammers religion var ikke ubetydelig og korrupt ligesom grækerne, ej heller var den streng og tyrannisk ligesom hebræerne. Den bestod for det meste blot i overholdelse af former, løfter og tabuer.

Den romerske religion var stærkt præget af omfattende kulturel import fra Grækenland. Til sidst blev de fleste af de olympiske guder transplanteret og indarbejdet i den latinske gudeverden. Grækerne tilbad længe ilden fra familiens arne - Hestia var den jomfruelige skorstens gudinde; Vesta var den romerske gudinde for hjemmet. Zeus blev Jupiter; Afrodite til Venus; og så videre ned gennem de mange olympiske guder.

Den religiøse initiering af romerske unge var i anledning af deres højtidelige indvielse til tjeneste for staten. Eder og optagelser til statsborgerskab var i virkeligheden religiøse ceremonier. De latinske folkeslag opretholdt templer, altre og helligdomme, og i en krise, ville de høre orakler. De bevarede heltes knogler og senere dem fra de kristne helgener.

Denne formelle og uemotionelle form for pseudoreligiøs patriotisme var dømt til at bryde sammen, ligesom grækernes meget intellektuelle og kunstneriske tilbedelse var gået under for mysteriekulternes brændende og dybt følelsesmæssige tilbedelse. Den største af disse ødelæggende kulter var Guds Moder sekten, en af mysteriereligionerne, som havde sit hovedkvarter, i den tid, på det nøjagtige samme sted som den nuværende St. Peters kirke i Rom.

Den nye romerske stat gjorde politiske erobringer, men blev til gengæld erobret af kulter, ritualer, mysterier, og

gudsbegreberne fra Egypten, Grækenland og Levanten. Disse importerede kulturer fortsatte med at blomstre over hele det romerske rige frem til tidspunktet for Augustus, som af rent politiske og civile årsager, gjorde en heroisk og noget vellykket indsats for at ødelægge mysterierne og genoplive den ældre politiske religion.

En af statsreligionens præster fortalte Augustus om Salemlærernes tidligere forsøg på at sprede læren om én Gud, en endelig Guddom som præsiderede over alle overnaturlige væsener; og denne idé tog sådan et fast greb om kejseren, at han byggede mange templer, fyldte dem godt op med smukke billeder, reorganiserede statens præsteskab, genindførte statsreligionen, udnævnte sig selv til tjenesteforrettende ypperstepræst over alle, og som kejser tøvede han ikke med at udråbe sig selv til øverste gud.

Denne nye religion som Augustus tilbad blomstrede og blev udøvet i hele imperiet i hans levetid, undtagen i Palæstina, hjemsted for jøderne. Denne fase med de menneskelige guder fortsatte indtil den officielle romerske kult havde en liste over mere end fyrre selvstændige forhøjet menneskelige guder, som alle hævdede mirakuløse fødsler og andre overmenneskelige egenskaber.

Den sidste modstand af den skrumpende skare af Salem troende blev foretaget af en alvorlig gruppe prædikanter, kynikerne, der formanede romerne til at opgive deres vilde og meningsløse religiøse ritualer og vende tilbage til en form for tilbedelse som omfattede Melkisedeks evangelium, som det var blevet ændret, og forurennet gennem kontakt med græsk filosofi. Folk som helhed afviste kynikerne; de foretrak at fordybe sig i mysterieritualerne, som ikke kun tilbød håb om personlig frelse, men også tilfredsstillede ønsket om afveksling, spænding og underholdning.

4. MYSTERIEKULTERNE

De fleste mennesker i den græsk-romerske verden, efter at have mistet deres primitive familie og statslige religioner og uden at være i stand til eller uvillige til at forstå betydningen af græsk filosofi, vendte deres opmærksomhed mod de spektakulære og følelsesmæssige mysteriekulturer fra Egypten og Levanten. Almindelige mennesker længtes efter løftet om frelse - religiøs trøst for i dag og forsikringer om håb for udødelighed efter døden.

De tre mysteriekulturer som blev mest populære var:

1. Den frygiske kult om Kybele og hendes søn Attis.
2. Den egyptiske kult om Osiris og hans mor Isis.
3. Den iranske kult som tilbad Mithra som den syndige menneskehedens frelser og forløser.

De frygiske og egyptiske mysterier lærte, at den guddommelige søn (henholdsvis Attis og Osiris) havde oplevet døden og var blevet genoplivet af guddommelig kraft, og endvidere, at alle, der var korrekt indviet i mysteriet, og som ærbødigt fejrede årsdagen for gudens død og opstandelse, derved ville blive delagtige i hans guddommelige natur og hans udødelighed.

De frygiske ceremonier var at påtvinge, men nedværdigende. Deres blodige festivaler viser, hvor nedbrudt og primitive disse Levantine mysterier blev. Den mest hellige dag var Sorte Fredag, "blodsdagen," til minde om Attis selvforskyldte død. Efter tre dage med fejringen af Attis' offer og død blev festivalen vendt til glæde for at ære hans opstandelse.

Ritualerne ved tilbedelsen af Isis og Osiris var mere raffineret og imponerende end den frygiske kults ritualer. Dette egyptiske ritual blev bygget omkring legenden om Nilens gamle gud, en gud, der døde og opstod; et begreb afledt af observation af den årligt tilbagevendende standsning af plantevæksten efterfulgt af forårets restaurering af alle levende planter. Den hektiske overholdelse af disse mysteriekulturer og deres orgier af ceremonier, skulle føre op til en "begejstring", for realiseringen af guddommelighed, var undertiden mest oprørende.

5. MITHRASKULTEN

De frygiske og egyptiske mysterier gav til sidst plads for den største af alle mysteriekulturer, tilbedelsen af Mithra.

Mithraskulten appellerede til en bred vifte af den menneskelige natur og fortrængte efterhånden begge sine forgængere. Mithraismen spredte sig over det romerske imperium gennem propagandering af romerske legioner rekrutteret i Levanten, hvor denne religion var på mode, for de bar denne tro, uanset hvor de gik. Dette nye religiøse ritual var en stor forbedring i forhold til de tidligere mysteriekulter.

Dyrkelsen af Mithra opstod i Iran og eksisterede længe i sit hjemland trods den militante modstand fra tilhængerne af Zoroaster. På det tidspunkt da Mithraismen nåede Rom, var den blevet stærkt forbedret af absorption af mange af Zoroasters lærdomme. Det var først og fremmest gennem Mithraskulten at Zoroasters religion udøvede en indflydelse på den senere fremkommende kristendom.

Mithraskulten portrætterede en militant gud som havde fået sin oprindelse i en stor klippe. Han udførte tapre bedrifter, og forårsager vand til at strømme frem fra en klippe når han ramte dem med sine pile. Der var en oversvømmelse, hvorfra én mand undslap i en specialbygget båd og en sidste nadver, som Mithra fejrede med solguden, før han steg op til himlen. Denne solgud, eller Sol Invictus, var en degenerering af guddomsbegrebet Ahura-Mazda i Zarathustras lære. Mithra var tænkt som den efterlevende forkæmper for solguden i sin kamp med mørkets gud. I erkendelse af, at Mithra dræbte den mytiske hellige tyr, blev Mithra gjort udødelige, og blev ophøjet til en position som fortæller for den menneskelige race blandt guderne i det høje.

Tilhængerne af denne kult tilbad i huler og andre hemmelige steder. De sang salmer, mumlede magi, spiste offerdyrets kød, og drak dets blod. Tre gange om dagen, tilbad de, med særlige ugentlige ceremonier på solgudens dag og med den mest omfattende overholdelse af alle ceremonier ved den årlige festival for Mithra, den femogtyvende december. Man troede, at indtagelse af nadveren sikrede et evigt liv, en umiddelbar overgang, efter døden til Mithra favn, med ophold der i lyksalighed indtil dommens dag. På dommens dag ville Mithras nøgler åbne himlens porte til Paradiset for at modtage de trofaste; hvorefter alle de udøbte blandt de levende og døde ville blive tilintetgjort på Mithras tilbagekomst til jorden. Man lærte, at når et menneske døde, gik det først til en dom foran Mithra, og ved verdens ende ville Mithra indkalde alle de døde fra deres grave til den sidste dom. De onde ville blive ødelagt af ild, og de retfærdige skulle herske med Mithra for evigt.

Først var det en religion kun for mænd, og der var syv forskellige klasser i hvilke troende kunne successivt indvies. Senere blev koner og døtre af troende givet adgang til den Store Moders tempel, der stødte op til Mithras templer. Kvindernes kult var en blanding af Mithraisk ritual og ceremonier fra den frygiske kult omkring Kybele, mor til Attis.

6. MITHRAISMEN OG KRISTENDOMMEN

Før mysteriekulternes og kristendommens tilsynekomst, havde den personlig religion knap nok udviklet sig som en selvejende institution i de civiliserede lande i Nordafrika og Europa. Religionen var mere en familie, bystat, politiske og kejserlige affære. De hellenistiske grækere udviklede aldrig et centraliseret tilbedelses system, deres ritualer var lokale; de havde ingen præsteskab og ingen "hellig bog". De religiøse institutioner manglede, ligesom romerne, meget en stærk drivende agentur for bevarelsen af højere moralske og åndelige værdier. Selv om det er rigtigt, at institutionaliseringen af religionen som regel har forringet dens åndelige kvalitet, er det også en kendsgerning, at ingen religion hidtil har formået at overleve uden hjælp af nogen større eller mindre grad af institutionel organisering.

Vestlig religion vansmægtede således på denne måde, frem til tiden for skeptikerne, kynikerne, epikuræerne, og stoikerne, men vigtigst af alt, indtil tiden for den store konkurrence mellem Mithraismen og Pauls nye religion, kristendommen.

I det tredje århundrede efter Kristus, var de mithraiske og kristne kirker meget ens både i udseende og i karakteren af deres ritual. Et flertal af sådanne steder for tilbedelse var under jorden, og begge indeholdt altre, hvis baggrunde på forskellig vis afbildede lidelser hos den frelser, som havde bragt frelse til den menneskelige race som levede under syndens forbandelse.

Mithras tilbedere havde altid haft for vane at dyppe fingrene i vievand, ved indgangen til templet. Da der var dem, der på én gang tilhørte begge religioner i nogle distrikter, indførte de denne skik i størstedelen af de kristne kirker i nærheden af Rom. Til begge religioner hørte dåb og deltagelse i nadveren af brød og vin. Den ene store forskel mellem

Mithraismen og kristendom, bortset fra Mithras og Jesus natur, var, at man tilskyndede militarisme, mens den anden var ultrapacifistisk. Mithraismens tolerance for andre religioner (undtagen senere kristendom) førte til dens endelige undergang. Den afgørende faktor i kampen mellem de to var optagelse af kvinder til fuldt fællesskab af den kristne tro.

Til slut dominerede den nominelle kristne tro i Vesten. Den græske filosofi leverede begreberne om etisk værdi; Mithras lære, den rituelle tilbedelse; og kristendommen som sådan, teknikken for bevarelse af moralske og sociale værdier.

7. KRISTENDOMMEN

En Skabersøn inkarnerede ikke i lighed med dødelig kød og overgav sig ikke til menneskeheden på Urantia for at formilde en vred Gud, men snarere at vinde hele menneskeheden til anerkendelse af Faderens kærlighed og til virkeliggørelsen af deres sønskab med Gud. I alle tilfælde indså selv den store fortaler for forsoningsdoktrinen noget af denne sandhed, for han erklærede, at "det var Gud som i Kristus forsonede verden med sig selv."

Det hører ikke til dette kapitels emneområde, at beskæftige sig med oprindelsen og udbredelsen af den kristne religion. Det er nok at sige, at den er opbygget omkring personen Jesus af Nazaret, Nebadons Mikael Søn inkarneret som menneske, kendt på Urantia som Kristus, den salvede. Kristendommen blev spredt over hele Levanten og Vesten af tilhængere til denne Galilæer, og deres missionsiver svarede stort set til deres berømte forgængere, Sethiterne og Salemlærerne såvel som deres oprigtige asiatiske samtidige, de buddhistiske lærere.

Den kristne religion, som et trossystem på Urantia, er opstået gennem sammensætningen af følgende lære, påvirkninger, overbevisninger, kulter og personlige individuelle holdninger:

1. Den Melkisedekske lære, som er en grundlæggende faktor i alle vestlige og østlige religioner, der er opstået i de sidste fire tusinde år.
2. Det hebraiske moral-, etik- og teologisystem, og tro på både Forsynet og den højeste Jahve.
3. Zarathustras opfattelse af kampen mellem det gode og onde i kosmos, som allerede havde sat sit aftryk på både jødedommen og mithraismen. Gennem den længerevarende kontakt mellem mithraismen og kristendommen i tilslutning til kampen mellem dem, blev den iranske profets doktriner en indflydelsesrig faktor for den teologiske og filosofiske form og struktur af dogmerne, læresætningerne, og kosmologi af de helleniserede og latiniserede versioner af Jesu lære.
4. Mysteriekulterne, især Mithraismen men også tilbedelsen af den Store Moder i den frygiske kult. Selve beretningerne om Jesu fødsel på Urantia blev plettet med den romerske version af legenderne om den mirakuløse fødsel af den iranske frelser og helt, Mithra, hvis fremkomst på jorden formodedes kun at være vidnet af en håndfuld hyrder som medbragte gaver, og der var blevet underrettet om denne forestående begivenhed af engle.
5. Den historiske kendsgerning af Joshua ben Josephs liv som menneske, virkeligheden af Jesus af Nazaret som den herliggjorte Kristus, Guds Søn.
6. Det personlige synspunkt hos Paulus fra Tarsus. Det bør noteres, at Mithraismen var den dominerende religion i Tarsus i løbet af hans ungdom. Paulus kunne ikke drømme om, at hans velmente breve til sine konvertitter en dag ville blive betragtet af endnu senere kristne som "Guds ord". Sådanne velmenende lærere må ikke holdes ansvarlige for anvendelsen af deres skrifter af senere tiders efterfølgere.
7. Den filosofiske tænkning af de hellenistiske folk, fra Alexandria og Antiokia gennem Grækenland til Syracuse og Rom. Grækernes filosofi var mere i harmoni med Paulus' version af kristendommen end med noget anden nuværende religionssystem, og blev en vigtig faktor for kristendommens fremgang i Vesten. Græsk filosofi, kombineret med Pauls teologi, danner stadig grundlag for den europæiske etik.

Da Jesu oprindelige lære trængte ind i Vesten, blev den mere og mere vestlig, og da den blev vestlig begyndte den at miste sin potentielle universelle appel til alle racer og typer af mennesker. Kristendommen, i dag, er blevet en religion godt tilpasset til de sociale, økonomiske og politiske skikke i de hvide racer. Den har for længst ophørt med at være Jesu religion, selv om den stadig tappert skildrer en smuk religion om Jesus til sådanne personer, som oprigtigt søger at følge

vejen for hans undervisning. Den har herliggjort Jesus som Kristus, den messianske salvede fra Gud, men har stort set glemte Mesterens personlige evangelium: Guds faderskab og det universelle broderskab af alle mennesker.

Dette er den lange historie om læren af Makiventa Melkisedek på Urantia. Det er næsten 4000 år siden denne nødsituation Søn i Nebadon overdrog sig til Urantia, og i denne tidsperiode har de lærdomme som udgik fra "El Elyon, Gud den højstes præst," trængt frem til alle racer og folkeslag. Makiventa lykkedes, at opnå formålet med sin usædvanlige overdragelse; da Mikael beredte sig til at fremtræde på Urantia, var opfattelsen om Gud eksisterende i mænds og kvinders hjerter, den samme gudsopfattelse, der vedvarende flammer på ny i den levende åndelige oplevelse af de mangfoldige børn til den Universelle Fader, mens de lever deres spændende tidsmæssige liv på de hvirvlende planeter i rummet.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 99

SOCIALE PROBLEMER I RELIGIONEN

RELIGIONEN opfylder sin højeste samfundsmæssige opgave, når den har mindst forbindelse med verdslige institutioner i samfundet. Da de sociale reformer i tidligere tider, stort set var begrænset til de moralske områder, behøvede religionen ikke at justere sin holdning til omfattende ændringer i de økonomiske og politiske systemer. Religionens største problem var bestræbelserne på at erstatte ondt med godt indenfor den politiske og økonomiske kulturs eksisterende sociale orden. Religionen har dermed indirekte haft tendens til at opretholde den etablerede samfundsorden, for at fremme opretholdelsen af den eksisterende type af civilisation.

Religionen bør ikke være direkte i kontakt enten med etablering af nye samfundsordninger eller med bevarelsen af gamle. Sand religion modsætter sig vold som en teknik for samfundsudvikling, men den modsætter sig ikke samfundets intelligente forsøg på at tilpasse sine procedurer og justere dets institutioner til nye økonomiske forhold og kulturelle behov.

Religionen godkendte faktisk de lejlighedsvis sociale reformer af tidligere århundreder, men i det tyvende århundrede er det nødvendigt at opfordre den til at tilpasse sig til de omfattende og vedvarende sociale forandringer. Levevilkårene ændrer sig så hurtigt, at institutionelle ændringer i høj grad skal fremskyndes, og religionen må derfor hurtigere fremskynde sin tilpasning til denne nye og stadigt skiftende sociale orden.

1. RELIGION OG SOCIAL GENOPBYGNING

Mekaniske opfindelser og formidlingen af viden modificerer civilisationen; visse økonomiske justeringer og sociale forandringer er bydende nødvendigt, hvis en kulturel katastrofe skal undgås. Denne nye og fremkommende sociale orden, vil ikke tilfredsstillende stabilisere sig for et årtusinde. Den menneskelige race skal vænne sig til en følge af ændringer, justeringer og tilpasninger. Menneskeheden er på march mod en ny og åbenbaret planetarisk skæbne.

Religionen skal blive en kraftig indflydelse på moralsk stabilitet og åndelig progression og fungerer dynamisk midt i disse omskiftelige forhold, der konstant ændrer sig og uendelig økonomiske justeringer, som aldrig ophører.

Samfundet på Urantia kan aldrig håbe på at slå sig ned som i tidligere aldre. Det sociale skib er dampet ud af traditionens beskyttede bugter og er begyndt sit rejse på den evolutionære skæbnes åbne hav; og aldrig før i verdens historie har menneskets sjæl, som nu, nøje undersøgt deres moralske kort og omhyggeligt observeret det religiøse rettesnors kompas. Religionens altoverskyggende opgave som social indflydelse er at stabilisere menneskehedens idealer i disse farlige tider med overgangen fra en fase af civilisationen til en anden, fra et niveau af kultur til en anden.

Religionen har ingen nye opgaver at udføre, men den har en presserende opgave til at fungere som en klog vejledning og erfaren rådgiver i alle disse nye og hurtigt skiftende menneskelige situationer. Samfundet bliver mere mekanisk, mere kompakt, mere kompleks, og mere kritisk afhængige af hinanden. Religionen skal fungere for at forhindre disse nye og tætte gensidige forhold fra at blive gensidigt tilbageskridt eller endda destruktive. Religionen skal fungere som det kosmiske salt, der forhindrer gæringsfremkaldende progression fra at ødelægge den kulturelle smag af civilisationen. Disse nye sociale relationer og økonomiske omvæltninger kan resultere i varig broderskab kun ved hjælp af religionens indsats.

En gudløse humanisme er, menneskeligt talt, en ædel gestus, men sand religion er den eneste magt, der varigt kan øge en social gruppes modtagelighed for andre gruppers behov og lidelser. I fortiden, kunne institutionel religion forblive

passiv, mens de øverste samfundslag vendte det døve øre til lidelser og undertrykkelse af det hjælpeløse nedre lag, men i moderne tid er disse lavere sociale klasser ikke længere så frygtelig uvidende og heller ikke så politisk hjælpeløse.

Religionen må ikke blive økologisk involveret i det verdslige arbejde for social genopbygning og økonomisk reorganisering. Men den skal aktivt holde trit med alle disse fremskridt i civilisationen ved klart og energisk at udtrykke sine omformulerede moralske mandater og åndelige forskrifter, dens gradvise filosofi om menneskets liv og transcendent overlevelse. Ånden i religionen er evig, men dens udtryksform skal tilpasses hver gang det menneskelige sprogs ordbog revideres.

2. DEN INSTITUTIONELLE RELIGIONS SVAGHED

Institutionel religion kan ikke give inspiration og lederskab i denne forestående verdensomspændende sociale genopbygning og økonomisk reorganisering, fordi den desværre er blevet mere eller mindre en organisk del af den sociale orden og det økonomiske system, der er bestemt til at undergå genopbygning. Kun den virkelige religion i form af personlige åndelige erfaring kan fungere hjælpsomt og kreativt i den nuværende krise i civilisationen.

Institutionel religion er nu kørt fast i en ond cirkel. Den kan ikke rekonstruere samfundet uden først at rekonstruere sig selv; og da den er en integrerende del af den etablerede orden, kan den ikke rekonstruere sig selv før samfundet er blevet radikalt rekonstrueret.

Religionsudøverne skal fungere i samfundet, i industrien, og i politik som individer, ikke som grupper, selskaber, eller institutioner. En religiøs gruppe, som forudsætter at fungere udenfor de religiøse aktiviteter, bliver straks et politisk parti, en økonomisk organisation, eller en social institution. Religiøs kollektivism skal begrænse sin indsats til fremme af religiøse formål.

Religiøse er på ingen måde mere værdifulde end ikke religiøse i sociale genopbygnings opgaver, undtagen i det omfang, at deres religion har givet dem en forbedret kosmisk forudseenhed og begavet dem med at højere sociale visdom, som er født af et oprigtigt ønske om at elske Gud over alt og at elske ethvert menneske som en bror i det himmelske rige. En ideel social orden er en, hvor ethvert menneske elsker sin næste som sig selv.

Den institutionaliserede kirke har måske forekommet i fortiden at tjene samfundet ved at forherlige de etablerede politiske og økonomiske systemer, men den skal hurtigt ophøre med sådanne handlinger, hvis den skal overleve. Dens eneste rigtige holdning består i undervisningen af ikke-vold, læren om fredelig udvikling i stedet for voldelig revolution - fred på jorden og god vilje blandt alle mennesker.

Den moderne religion finder det vanskeligt at tilpasse sin holdning til de hastigt skiftende sociale forandringer kun fordi den har tilladt sig at blive så grundigt traditionsbunden, dogmatiseret, og institutionaliseret. Den levende erfaringens religion finder ingen problemer med at holde sig foran alle disse sociale forandringer og økonomiske omvæltninger, i hvis midte den stadig fungerer som en moralsk stabilisator, social vejledning og åndelig pilot. Sand religion overfører fra den ene tidsalder til den anden den kultur som er af værdi, og den visdom, som er født af oplevelsen af at kende Gud og stræbe efter at blive som ham.

3. RELIGIONEN OG RELIGIONSUDØVEREN

Den tidlige kristendom var helt fri for alle borgerlige forviklinger, sociale forpligtelser og økonomiske alliancer. Det var først den senere institutionaliserede kristendom som blev en organisk del af det politiske og sociale struktur af den vestlige civilisation.

Himmeriget er hverken en social eller økonomisk orden; det er et rent åndeligt broderskab af individer som kender Gud. Sandt nok, et sådan broderskab er i sig selv et nyt og fantastisk socialt fænomen ledsaget af forbløffende politiske og økonomiske konsekvenser.

Religionsudøveren er ikke ufølsom over for social lidelse, ikke ligeglad med samfundets uretfærdighed, ikke afsondret fra den økonomiske tænkning, eller følelsesløs til politisk tyranni. Religionen påvirker den sociale genopbygning

direkte, fordi den åndeliggør og idealiserer den enkelte borger. Indirekte påvirkes den kulturelle civilisation af holdningen hos disse individuelle religionsudøvere når de bliver aktive og indflydelsesrige medlemmer af forskellige sociale, moralske, økonomiske og politiske grupper.

Opnåelsen af en høj kulturel civilisation kræver, først og fremmest den ideelle form for borger og derefter, ideelle og passende sociale mekanismer med hvilken disse borgere kan styre de økonomiske og politiske institutioner i sådan et avanceret menneskelige samfund.

Kirken, har længe som følge af en overdreven og falsk følelse, tjent de underprivilegerede og de uheldige, og alt dette har været godt, men denne selvsamme følelse har ført til en uklog forplantning af racemæssige degenererede elementer, som voldsomt har forsinket civilisationens fremskridt.

Selvom mange enkeltpersoner for samfundsfornyelse, heftigt fornægter den institutionaliserede religion, er de, trods alt, nidkært religiøse i udbredelsen af deres sociale reformer. Så er det, at de personlige og mere eller mindre ubevidste religiøse motivationer kommer til at spille en stor rolle i nutidens program for social genopbygning.

Den store svaghed i alt denne ukendte og ubevidste form for religiøs aktivitet er, at den ikke er i stand til at drage fordel af åben religiøs kritik og derved nå op til nyttige niveauer af selv-korrektion. Det er en kendsgerning, at religionen ikke vokser, medmindre den er disciplineret af konstruktiv kritik, udvidet af filosofi, rensat af videnskaben, og næret af loyale menneskelige fællesskaber.

Der er altid den store fare for, at religionen vil forvrænges og perverteres til forfølgelsen af falske mål, såsom i krigstid, hvor hver stridende nation prostituerede deres religion til militær propaganda. En kærlighedsløs iver er altid skadeligt for religionen, mens forfølgelse afleder religionens aktiviteter i opnåelsen af nogle sociologiske eller teologiske formål.

Religionen kan kun holdes fri for uhellige verdslige alliancer, ved:

1. En kritisk korrigerende filosofi.
2. Frihed fra alle sociale, økonomiske og politiske alliancer.
3. Kreative, trøstende, og kærligheds ekspanderende fællesskaber.
4. En vedvarende forbedring af åndelig indsigt og værdsættelse af kosmiske værdier.
5. Forebyggelse af fanatisme gennem modvægt af den videnskabelige mentale indstilling.

Religionsudøverne, bør som gruppe, aldrig beskæftige sig med noget andet end *religion*, omend sådan nogen religiøse, som borger, kan blive en fremragende leder af nogle sociale, økonomiske eller politiske genopbygnings bevægelser.

Det er religionens opgave at skabe, støtte og inspirere den enkelte borger til en sådant kosmisk loyalitet, at den vil føre ham til at opnå fremgang i udviklingen af alle disse vanskelige men ønskelige sociale ydelser.

4. OVERGANGSFASENS VANSKELIGHEDER

Ægte religion gør religionsudøveren socialt attraktiv og giver indsigt i det menneskelige fællesskab. Formaliseringen af religiøse grupper ødelægger mange gange de værdier, som gruppen blev organiseret til at fremme. Venskab mellem mennesker og guddommelig religion er gensidigt nyttige og meget oplysende hvis væksten i begge tilfælde er udlignet og harmonisk. Religionen giver ny mening til alle grupperinger - familier, skoler og klubber. Det giver nye værdier til leg og ophøjer al sand humor.

Socialt lederskab transformeres ved åndelig indsigt. Religionen forhindrer alle kollektive bevægelser fra at miste deres sande mål af syne. Sammen med børn, er religionen den store forener af familielivet, forudsat at der er en levende og voksende tro. Familielivet kan ikke have uden børn; det kan leves uden religion, men et sådan handicap forstørre enormt vanskelighederne i denne intime forening mellem mennesker. I de første årtier af det tyvende århundrede, led

familielivet, næst efter den personlig religiøse oplevelse, mest under det forfald som opstod som følge af overgangen fra gamle religiøse loyaliteter til de fremkommende nye betydninger og værdier.

Sand religion er en meningsfuld måde at leve dynamisk ansigt til ansigt med de banale realiteter i hverdagen. Hvis religion skal kunne stimulere individuel udvikling af karakter og øge personligheds integrationen, må den ikke være standardiseret. Hvis den skal stimulere evaluering af erfaringer og tjene som et værdi-lokkemiddel, må den ikke gøres stereotyp. Hvis religion er at fremme de øverste loyaliteter, må den ikke blive formaliseret.

Uanset hvilken omvæltninger civilisationens sociale og økonomisk vækst kan tænkes at medføre, er religionen ægte og værdifuld, hvis den fremmer en oplevelse hos individet, hvor sandhedens, skønhedens og godhedens overherredømme hersker, for sådan er den sande åndelige opfattelse om den højeste virkelighed. Gennem kærlighed og tilbedelse bliver dette meningsfuldt som fællesskab med mennesket og sønskab med Gud.

I sidste ende, er det hvad man tror snarere end hvad man ved, der bestemmer adfærd og dominerer personlige forestillinger. Rent faktisk viden udøver meget lidt indflydelse på det gennemsnitlige menneske, medmindre det aktiveres følelsesmæssigt. Den aktivering som religionen afstedkommer, er dog over ånden og forener hele den menneskelige oplevelse på transcendent niveauer gennem kontakt med, og frigivelse af, åndelige energier i det jordiske liv.

Under det tyvende århundrede psykologiske ustabile tider, midt i de økonomiske omvæltninger, de moralske tværstrømme og de sociologiske bølger fra de cyklonagtige overgange i en videnskabelig tidsalder, er tusinder og atter tusinder af mænd og kvinder blevet rystet ud af deres menneskelige ligevægt. De er bekymrede, rastløse, bange, usikre og urolige; som aldrig før i verdens historie, de har brug for trøst og stabilisering af en sund religion. I lyset af hidtil uset videnskabelig præstation og mekanisk udvikling er der åndelig stagnation og filosofisk kaos.

Der er ingen fare i at religionen bliver mere og mere en privat sag - en personlig oplevelse - forudsat at den ikke mister sin motivation for uselvsk og kærlig social tjeneste. Religion har lidt under mange sekundære påvirkninger: pludselig blandede kulturer, sammenblandingen af forskellige trosbekendelser, formindskelse af kirkelige myndighed, forandringer i familielivet, sammen med urbaniseringen og mekaniseringen.

Menneskets største åndelige fare ligger i delvis fremskridt, den vanskelige situation, hvor væksten er ufærdig; udviklingsreligionerne som bygger på frygt uden straks at gribe fat i åbenbaringsreligionens kærlighed. Moderne videnskab, især psykologi, har kun svækket de religioner, som i en vid udstrækning er afhængig af frygt, overtro, og følelser.

En overgangsfase er altid ledsaget af forvirring, og der vil ikke være meget fred og ro i den religiøse verden, indtil den store kamp er afsluttet mellem de tre konkurrerende religionsfilosofier:

1. Den spiritistiske tro (i en forsynets Guddom), i mange religioner.
2. Den humanistiske og idealistiske tro på mange filosofier.
3. De mekanistiske og naturalistiske opfattelser af mange videnskaber.

Disse tre partielle tilgange til kosmisk virkelighed skal med tiden blive bragt i harmoni med hver af de åbenbarende præsentationer af religion, filosofi og kosmologi, som skildrer den trefoldige eksistens af ånd, sind og energi som udgår fra Paradistreenigheden og opnår forening i tid og rum i den Højeste Guddom.

5. RELIGIONENS SOCIALE ASPEKTER

Selvom religion udelukkende er en personlig åndelig oplevelse - at kende Gud som en Fader - indebærer den naturlige konsekvens af denne erfaring - at kende mennesket som en broder - justeringen af selvet til selvet af andre, og heri ligger det sociale eller gruppe aspekt af det religiøse liv. Religion er først en indre eller personlig tilpasning, og så bliver det et spørgsmål om social tjeneste eller gruppe justering. Den kendsgerning, at mennesket er selskabelig anlagt medfører nødvendigvis, at religiøse grupper vil opstå. Hvad sker der med disse religiøse grupper afhænger meget af

intelligent lederskab. I primitive samfund adskiller den religiøse gruppe sig ikke altid meget fra de forskellige økonomiske eller politiske grupper. Religion har altid været en konservator af moral og en stabilisator af samfundet. Dette er stadig sandt, trods det, at mange moderne socialister og humanister prædiker det modsatte.

Husk altid på: Sand religion er at kende Gud som din Fader og mennesket som din bror. Religionen er ikke en slavisk tro på trusler om straf eller magiske løfter om fremtidige mystiske belønninger.

Jesu religion er den mest dynamiske indflydelse som nogensinde har aktiveret den menneskelige race. Jesus brød med traditioner, ødelagte dogmer, og kaldte menneskeheden til opfyldelsen af dens højeste idealer i tid og evighed - at være fuldkommen, som Faderen i himlen er fuldkommen.

Religionen har ringe chance for at fungere, indtil den religiøse gruppe bliver adskilt fra alle andre grupper - før den bliver en sociale sammenslutning af dem som har åndeligt medlemskab af himmeriget.

Læren om at mennesket er fuldstændig fordærvet ødelagde meget af religionens mulighed for at opnå sociale følger af en opløftende karakter og inspirerende værdi. Jesus søgte at genoprette menneskets værdighed, da han erklærede, at alle mennesker er Guds børn.

Enhver religiøs trosopfattelse, som er i stand til at give den troende en større åndeliggørelse er sikker på at have stærke konsekvenser i en sådan religionsudøvers sociale liv. Religiøs erfaring frembringer ufejlbarligt "åndens frugter" i den ånde førte dødeliges jordiske liv.

Lige så sikkert som mennesker deler deres religiøse overbevisning, lige så sikkert danner de en religiøs gruppe af en slags, som til sidst formulerer fælles mål. En dag vil religiøse gå sammen og for virkelig at sikre samarbejdet på grundlag af fælles idealer og formål i stedet for at forsøge at gøre det på grundlag af psykologiske udtalelser og teologiske overbevisninger. Målsætninger snarere end trosbekendelser skal forene religionsudøverne. Da sand religion er et spørgsmål om personlig åndelig oplevelse, er det uundgåeligt, at hver enkelt religiøs skal have sit eget og personlige fortolkning af realiseringen af den åndelige oplevelse. Lad udtrykket "tro" stå for den enkeltes forhold til Gud mere end for trosmæssig formulering af, hvad nogle gruppe af dødelige har været i stand til at blive enige om gennem en fælles religiøs holdning. "Har du tro? Så hold det til dig selv."

At tro kun gælder for forståelse af ideelle værdier er illustreret ved Det Nye Testamentets definition, der erklærer, at tro er substansen af det man håber på, og bevist om det som man ikke ser.

Det primitive menneske forsøgte ikke at sætte ord på sin religiøse overbevisning. Dets religion blev danset ud snarere end gennemtænkt. Nutidens mennesker har gennemtænkt mange trosretninger og skabt mange tests af religiøs tro. Fremtidige religiøse må udleve deres religion, dedikerer sig til helhjertet at tjene det menneskelige broderskab. Det er på høje tid, for mennesket til at få en religiøs oplevelse som er så personlige og så sublimt, at den kun kan fattes, og udtrykkes ved "følelser, der ligger alt for dybt for ord."

Jesus krævede ikke af sine tilhængere, at de med jævne mellemrum skulle samles og recitere en formulering, der udtrykte deres fælles tro. Han fastsatte kun, at de skulle samles til rent faktisk at *gøre noget* - at deltage i et fælles måltid i erindring om hans overdragelse liv på Urantia.

Hvilken fejltagelse gør kristne ikke, når de præsenterer Kristus som højeste ideal af åndelig lederskab, samtidig med, at de vover at kræve at gudbevidste mænd og kvinder afviser gudkendende menneskers historiske lederskab, som i tidligere tider har bidraget til deres særlige nationale eller racemæssig oplysning.

6. INSTITUTIONEL RELIGION

Sekterisme er en sygdom i institutionel religion og dogmatisme er et slaveri af den åndelige natur. Det er langt bedre at have en religion uden en kirke end en kirke uden religion. Den religiøse uro i det tyvende århundrede er ikke i sig selv et tegn på åndelige forfald. Både vækst og nedbrydning går forud for forvirring.

Der er en reel formål i socialiseringen af religion. Det er de religiøse gruppeaktiviteters formål at dramatisere religionens loyalitet; at forstørre sandhedens, skønhedens og godhedens tiltrækning; at fremme de højeste værdiers attraktioner; at forbedre tjenesten for uselvsk fællesskab; at forherlige potentialerne i familielivet; at støtte religiøs uddannelse; at give kloge råd og åndelig vejledning; og at tilskynde til gruppe tilbedelse. Alle levende religioner opmuntrer til menneskelige venskab, fastholder moral, fremme velfærd i miljøet, og understøtter udbredelsen af det væsentligste i evangeliet i form af deres respektive budskaber om evig frelse.

Men når religionen bliver institutionaliseret, beskæres dens formåen for det gode, mens mulighederne for ondt forstærkes. Farerne med en formaliseret religion er: fiksering af tro og krystallisering af følelser; ophobning af særinteresser med øget sekularisering; tendens til at standardisere og forstening af sandheden; omdirigering af religionen fra at tjene Gud til at tjene kirken; tilbøjelighed hos lederne til at blive administratorer i stedet for ministre; tendens til at danne sekter og konkurrencedygtige undergrupper; etablering af undertrykkende kirkelige myndighed; oprettelsen af det aristokratiske "udvalgte-folk" holdning; fremme af falske og overdrevne forestillinger om hellighed; overgang til rutinepræget religions traditioner og forstening af tilbedelse; tendens til at ære fortiden samtidig med at de nuværende krav ignoreres; manglende evne til at fortolke religionen på en moderne måde; sammenlægning med funktioner af verdslige institutioner; oprettelsen af en ond diskrimination af religiøse kaster; tilbøjelighed til at bliver intolerante retfærdigheds dommere; manglende evne til at holde de eventyrlystne unge folks interesse, hvilket betyder, at den gradvist mister det frelsende budskab som evangeliet som den evige frelse udgør.

Formel religion begrænser mennesker i deres personlige åndelige aktiviteter i stedet for at frigive dem for forhøjet tjeneste som kongerigets bygherrer.

7. RELIGIONENS BIDRAG

Selvom kirker og alle andre religiøse grupper skal holde sig hævet over alle verdslige aktiviteter, så må religionen samtidig ikke gøre noget for at hindre eller forsinke den sociale koordinering af menneskelige institutioner. Livet skal fortsætte med at vokse i meningsfuldhed; mennesket skal gå videre med sin reformation af filosofi og dets tydeliggørelse af religion.

Statskundskab skal påvirke genopbygningen af økonomi og industri ved de fremgangsmåder, den lærer fra de sociale videnskaber og af de indsigter og motiver som en religiøs livsstil tilbyder. I alle sociale genopbygninger giver religionen en stabiliserende loyalitet i forhold til et transcendent mål, et bestemmelses mål som er ud over det umiddelbare og tidsmæssige mål. Midt i den forvirring, der opstår i et hurtigt skiftende miljø, har dødelige mennesker brug for opretholdelse af et langt vidtstrakt kosmisk perspektiv.

Religionen inspirerer mennesket til at leve modigt og glædesfyldt på jorden. Den forener tålmodighed med lidenskab, indsigt med iver, sympati med magt, og idealer med energi.

Mennesket kan aldrig på en vis måde afgøre tidsmæssige problemer eller transcendere egoismen af personlige interesser, medmindre det mediterer indenfor Guds suverænitæt og forudser realiteterne i guddommelige betydninger og åndelige værdier.

Indbyrdes økonomisk afhængighed og socialt kammeratskab vil i sidste ende føre til broderskab. Mennesket er af natur en drømmer, men videnskaben kalder det til fornuft, så religionen snart kan aktivere mennesket med langt mindre fare for at kaste det ind i fanatiske reaktioner. De økonomiske fornødenheder binder mennesket sammen med virkeligheden, og personlig religiøs erfaring bringer dette samme menneske ansigt til ansigt med de evige realiteter i et stadigt voksende og fremadskridende kosmisk statsborgerskab.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 100

RELIGIONEN I MENNESKELIG ERFARING

OPLEVELSEN af et dynamisk religiøst liv forvandler det middelmådige individ til en personlighed med idealistisk styrke. Religionen bidrager til udviklingen af alle ved at tilskynde til fremskridt i den enkelte, og udviklingen i de enkelte forstærkes af udførelsen af alle.

Åndelig vækst stimuleres gensidigt ved tætte sammenkomster med andre religiøse. Kærlighed gøder jorden for religiøs vækst - et objektivt incitament i stedet for subjektiv tilfredshed - men det fører imidlertid til den højeste subjektive tilfredsstillelse. Religionen forædler det daglige slid i hverdagen.

1. RELIGIØS VÆKST

Selvom religionen producerer vækst af betydninger og en forhøjelse af værdier, bliver resultatet altid ondt når rent personlige evalueringer ophøjes til absolutte niveauer. Et barn evaluerer erfaringerne i overensstemmelse med indholdet af glæde; modenhed er proportional med i hvilken omfang personlig nydelse erstattes af højere betydninger, selv af loyaliteter til de højeste opfattelser af diversificerede livssituationer og kosmiske relationer.

Nogle personer har for travlt til at vokse og er derfor i stor fare for åndelig forstening. Der skal være mulighed for vækst af betydninger på forskellige alderstrin, i efter hinanden følgende kulturer, og i de forskellige stadier af fremrykkende civilisation. De væsentligste hindringer for vækst er fordomme og uvidenhed.

Giv hvert barn i dets udvikling en chance for at dyrke sin egen religiøse erfaring; tving ikke en voksen komplet erfaring på barnet. Husk, at en fremgang år for år gennem et etableret uddannelsesprogram ikke nødvendigvis betyder intellektuelle fremskridt, langt mindre åndelig vækst. Udvidelse af ordforråd betyder ikke udvikling af karakter. En sand vækst indikeres ikke kun af, hvad der er opnået, men snarere af fremgang. Sand vækst som et resultat af uddannelse og opdragelse er manifesteret som forhøjede idealer, øget forståelse for værdier, nye betydninger af værdier, og forhøjet loyalitet til de øverste værdier.

Kun de loyalitetsmanifestationer som barnets voksne pårørende udviser, gør et varigt indtryk på børnene. Regler eller endda eksempel har ikke nogen varigt virkning. Loyale personer er voksende personer, og væksten er en imponerende og inspirerende virkelighed. Lev loyalt i dag - voks- og i morgen tager sig af sig selv. Den hurtigste måde for en haletudse til at blive en frø er at leve loyalt hvert øjeblik som en haletudse.

Den væsentligste grobund for religiøs vækst forudsætter et progressivt liv i selvrealisering, koordinering af naturlige tilbøjeligheder, udøvelse af nysgerrighed og en rimelig nydelse af eventyr, oplevelser af følelser af tilfredshed, at frygten fungerer som stimulus for opmærksomhed og bevidsthed, at undren udøver en tillokkelse og at man har en normal bevidsthed om sin lidenhed, ydmyghed. Væksten er også baseret på opdagelsen af selverkendelse, ledsaget af selvkritik - samvittighed, for samvittighed er virkelig kritik af sig selv udgående fra ens egne værdinormer, ens personlige idealer.

Religiøs erfaring er markant påvirket af fysisk sundhed, medfødt temperament, og socialt miljø. Disse tidsmæssige forhold udelukker dog ikke en sjæl, der dedikerer sig til at gøre den himmelske Faders vilje i indre åndelige fremskridt. Der findes hos alle normale dødelige visse medfødte drivkræfter for vækst og selvrealisering, som fungerer, hvis de ikke er specifikt hæmmet. Den sikreste måde at fremme denne indbyggede evne til potential åndelig vækst er at opretholde en holdning af helhjertet hengivenhed til de øverste værdier.

Religion kan ikke overdrages, modtages, udlånes, indlæres, eller mistes. Det er en personlig oplevelse, der vokser proportionalt med den stigende søgen efter endelige værdier. Kosmisk vækst følger således opsamlingen af betydninger og stadigt voksende højde af værdier. Selve ædelheden er dog altid en ubevidst vækst.

Religiøse tanke- og handlingsvaner er medvirkende til den åndelige væksts økonomi. Man kan udvikle en religiøs modtagelighed for åndelige stimuli, en slags betinget åndelig refleks. Blandt de vaner, som fremmer religiøs vækst hører: En særlig pleje af følsomhed over for guddommelige værdier, opfattelsen af andre folks religiøse liv, reflekterende meditation på kosmiske betydninger, tilbedende problemløsning, dele ens åndelige liv med ens medmennesker, undgåelse af egoisme, nægtelse af at antage den guddommelige nåde for givet og at leve som i Guds nærvær. De faktorer som påvirker den religiøs vækst kan være tilsigtet, men væksten i sig selv er uvægerligt ubevidst.

Det faktum, at den religiøse vækst er ubevidst betyder ikke, at det er en aktivitet, der fungerer i de formodede underbevidste områder af det menneskelige intellekt; snarere betyder det kreative aktiviteter i overbevidste niveauer af dødelige sind. Oplevelsen af indsigten om den ubevidste religiøse vækst er virkelig det eneste positive bevis for overbevidsthedens funktionelle eksistens.

2. ÅNDELIG VÆKST

Åndelig udvikling afhænger for det første dels på opretholdelsen af en levende åndelig forbindelse med ægte åndelige kræfter og for det andet, at man løbende er bærende af åndelig frugt: at man lader sine medmennesker nyde det, der er blevet modtaget fra ens åndelige velgørere. Åndelig udvikling er baseret på intellektuel anerkendelse af åndelig fattigdom i forbindelse med en personlig bevidsthed om en sult efter perfektion, et ønske om at kende Gud og være som ham, et helhjertet ønske om at gøre den himmelske Faders vilje.

Åndelig vækst er først en opvågnen til behov, så en dømmekraft af betydninger, og derefter en opdagelse af værdier. Beviserne for en sand åndelig udvikling består i at mennesket udviser en personlighed motiveret af kærlighed, aktiveret af uselvisk tjeneste, og domineret af den helhjertede tilbedelse af guddommelighedens fuldkommenhedsideal. Hele denne oplevelse udgør virkeligheden i religion i modsætning til blot teologiske overbevisninger.

Religion kan udvikles til det erfaringsniveau hvorpå det bliver en oplyst og klog måde at reagere åndeligt indenfor universet. En sådan glorificeret religion kan fungere på tre niveauer af menneskelige personlighed: den intellektuelle, den morontielle og den åndelige; på sindet, i udviklende sjæl og sammen med den iboende ånd.

Åndeligheden bliver på én gang indikatoren af ens nærhed til Gud og foranstaltningen af ens nytte i forhold til andre skabninger. Åndeligheden forbedrer evnen til at opdage skønheden i ting, genkende sandheden i betydninger, og opdage godheden i værdier. Åndelig udvikling er bestemt af den disponible kapacitet som findes for udvikling og den står i direkte proportion med afskaffelsen af de egoistiske kvaliteter af kærlighed.

Personens åndelige niveau er et mål for guddomsopnåelse, afstemt til Retteren. Opnåelsen af åndelighedens endelighed svarer til virkeliggørelsen af det maksimale af virkeligheden, den maksimale lighed med Gud. Det evige liv er den endeløse søgen efter uendelige værdier.

Målet med menneskelig selvrealisering skal være åndelig, ikke materielt. De eneste realiteter værd at stræbe efter er guddommelige, åndelige og evige. Det dødelige menneske har ret til at nyde de fysiske fornøjelser og til at tilfredsstille deres menneskelige tilbøjeligheder. Mennesket har nydt godt af at være loyal over for menneskelige relationer og tidsmæssige institutioner; men disse er ikke de evige grundsten på hvilken man kan opbygge den udødelige personlighed, som skal transcendere rum, besejre tid, og opnå guddommelig perfektion og finalittjenestens evige skæbne.

Jesus beskrev den gudbevidste dødeliges dybe sikkerhed, da han sagde: "Hvad betyder det for en gudbevidst som tror på himmeriget, hvis alt jordisk kollapser?" Timelige garantier er sårbare, men åndelige aktiver er uovervindelige. Når oversvømmelserne af menneskelig modgang, selvished, grusomhed, had, ondskab, og jalousi slog om den dødelige sjæl, kan du være forvisset i bevidstheden om, at der er en indre bastion, en åndens fæstning, som er absolut uangribelig.

Det gælder i det mindst for ethvert menneske, der har dedikeret omsorgen af sin sjæl til den evige Guds ånd iboende i sit indre.

Efter en sådan åndelig opnåelse, uanset om det er sket gennem gradvis vækst eller specifik krise, opstår der en nyorientering af personligheden samt en udvikling af nye værdinormer. Sådanne ånd-fødte individer har fornyet deres motiver i livet, så de roligt kan stå og se på, mens deres inderste ambitioner blive forpurret, og deres ivrigste håb smuldre; de ved positivt, at sådanne katastrofer kun er omdirigerede naturkatastrofer, der ødelægger ens tidsmæssige kreationer som forvarsel om opførelse af de mere ædle og varige realiteter på et nyt og mere sublimt niveau af opnåelse i universet.

3. HØJESTE VÆRDIBEGREBER

Religionen er ikke en metode til at opnå en statisk og lykkelig ro i sindet; den er en impuls til at organisere sjælen til dynamisk tjeneste. Den indebærer mobilisering af hele sig selv i en trofast hengivenhed til at elske Gud og tjene mennesket. Religionen betaler enhver pris som er afgørende for opnåelsen af det øverste mål, den evige præmie. Der er i den religiøse loyalitet en indviet fuldstændighed, som er vidunderlig smuk. Disse loyaliteter er socialt effektive og åndeligt progressive.

For religionsudøveren bliver Guds ord et symbol der angiver tilgangen til den øverste virkelighed og en anerkendelse af den guddommelige værdi. Menneskelige sympatier og antipatier bestemmer ikke hvad der er godt og hvad der er ondt. Moralske værdier vokser ikke ud af ønsker som går i opfyldelse eller følelsesmæssige skuffelser.

I betragtningen af værdier skal I skelne mellem det, der *er* værdi, og det der *har* værdi. I skal erkende forholdet mellem fornøjelige aktiviteter og deres meningsfulde integration og øget realisering på stadig stigende og fremadskridende niveauer af menneskelig erfaring.

Betydning er noget, som erfaringen tilføjer til værdi; det er den anerkendende bevidsthed om værdier. En isoleret og rent egoistisk nydelse kan involvere en faktisk devaluering af betydninger, en meningsløs nydelse grænser op til relativ ondskab. Værdier er erfaringsbaseret når realiteterne er meningsfulde og mentalt forbundet, når sindet anerkender og værdsætter sådanne relationer.

Værdier kan aldrig være statisk; virkeligheden betyder ændringen, vækst. Skift uden vækst, udvidelse af mening og ophøjelse af værdi, er værdiløse - er potentielt ond. Jo højere kvalitet af den kosmiske tilpasning, desto mere mening har en oplevelse. Værdier er ikke konceptuelle illusioner; de er reelle, men de er altid afhængige af relationer. Værdier er altid både aktuelle og potentielle - ikke hvad var, men hvad der er og hvad der kommer at være.

Sammenslutningen af faktiske oplysninger og potentialer er lig med vækst, en erfaringsmæssig realisering af værdier. Men vækst er ikke kun fremskridt. Fremskridtet er altid meningsfuldt, men det er relativt værdiløst uden vækst. Menneskelivets højeste værdi består af vækst i form af værdier, fremskridt med hensyn til betydninger, og realisering af den kosmiske indbyrdes forbindelse mellem begge disse erfaringer. Sådant en oplevelse er synonym med gudsbevidsthed. Selv om en sådan dødelig ikke er overnaturlig, er vedkommende faktisk på vej til at blive overmenneskelig; en udødelig sjæl udvikler sig.

Mennesket kan ikke forårsage vækst, men det kan levere gunstige betingelser. Væksten er altid ubevidst, det være sig fysisk, intellektuel eller åndelig. Kærlighed vokser sådan; den kan ikke skabes, fremstilles eller købes; den skal vokse. Evolution er en kosmisk vækstproces. Social vækst kan ikke opnås ved lovgivning, og moralsk vækst kan ikke opnås med forbedret administration. Mennesket kan fremstille en maskine, men dens reelle værdi skal være afledt af den menneskelige kultur og personlig påskønnelse. Menneskets eneste bidrag til vækst er mobiliseringen af de samlede kræfter i hans personlighed - levende tro.

4. VÆKST PROBLEMER

En religiøs livsstil er et hengiven liv og et hengiven liv er et skabende liv, originalt og spontant. Nye religiøse indsigter udspringer af konflikter, der initierer valg af nye og bedre reaktionsvaner i stedet for de tidligere og ringere

reaktionsmønstre. Nye betydninger opstår kun fra selve konflikten; og konflikten består kun, når man nægter at indbefatte de højere værdier repræsenteret ved de højerestående betydninger.

Religiøse perpleksiteter er uundgåelige; der kan ikke være vækst uden psykiske konflikter og spirituelle meningsudvekslinger. Organiseringen af en filosofisk levestandard medfører betydelig uorden i de filosofiske aspekter af sindet. Det er ikke uden kamp, at man udøver sin loyalitet over for det, der er stort, godt, sandt og ædelt. Afklaringen af den åndelige vision og forbedring af den kosmiske indsigt ledsages af indsatsen. Menneskets intellekt protesterer mod afvænnelse fra at få deres næring fra de ikke-åndelige energier af timelige eksistens. De sløve dyriske sind gør oprør over den indsats, der kræves af kampen for at løse kosmiske problemer.

Det religiøse livs store problem består i opgaven med at forene personlighedens sjælekraft under KÆRLIGHEDENS dominans. Sundhed, mental effektivitet og lykke skyldes foreningen af fysiske systemer, sindssystemer og åndssystemer. Om kroppens sundhed og sindets tilregnelighed forstår mennesket meget, men om glæde, har det virkelig indset meget lidt. Den højeste lykke er uløseligt forbundet med åndelige fremskridt. Åndelig vækst giver varig glæde, fred, som overgår al forstand.

I det fysiske liv informerer sanserne om tingenes eksistens; sindet opdager virkeligheden i betydninger; men den åndelige erfaring afslører de sande værdier i livet for individet. Disse høje niveauer af menneskeliv opnås i en enestående kærlighed til Gud og i uselviske kærlighed til mennesket. Hvis du elsker dine medmennesker, skal du have opdaget deres værdier. Jesus elskede mennesker så meget, fordi han placeret en så høj værdi på dem. Du kan bedst finde værdier i dine medarbejdere ved at opdage deres motivation. Hvis nogen irriterer dig, forårsager følelser af vrede, bør du med venlighed og empati forsøge at opdage hans synspunkt, hans grunde til en sådan stødende adfærd. Hvis du først forstår din nabo, bliver du tolerant, og tolerancen vil vokse ind i venskab og modnes til kærlighed.

Fremkald for dit indre øje et billede af en af dine primitive forfædre fra det tidspunkt, hvor mennesker levede i huler - en kort, misdannet, beskidt, snerrende skrummel af en mand stående, med spredte ben, kølle hævet og som åndede had og fjendskab, mens han ser vildt frem foran sig. Sådan et billede udtrykker næppe det guddommelige menneskets værdighed. Lad os forstørre billedet. Foran dette menneske, som vi har levendegjort ligger en sabeltands tiger på spring. Bag ham, en kvinde og to børn. Du erkender straks, at sådan et billede står for begyndelsen til meget, der er fint og ædelt i den menneskelige race, men manden er den samme i begge billeder. Den anden skitse giver dig dog den fordel, at du er begunstiget med et bredere synsfelt. Du kan deri skelne denne udviklende dødeliges motiv. Hans holdning bliver prisværdigt, fordi du forstår ham. Hvis du kunne forstå motiverne hos dine medarbejdere, hvor meget bedre ville du så ikke kunne forstå dem. Hvis du blot kunne kende dine medmennesker, ville du i sidste ende forelske dig i dem.

Man kan ikke alene med den frie vilje elske sin næste. Kærlighed fødes kun af en dybtgående forståelse af din nabos motiver og følelser. Det er ikke så vigtigt at elske alle mennesker i dag, som det er, hver dag, at lære at elske et andet menneske. Hvis du hver dag eller hver uge, opnår en forståelse af yderligere et af dine medmennesker, og hvis dette er grænsen for din evne, så er du helt sikkert ved at tilpasse din sociale personlighed og virkelig åndeliggøre den. Kærlighed er smitsom, og når menneskelig hengivenhed er intelligent og klog, spredes kærligheden lettere end had. Kun ægte og uselvsk kærlighed er virkelig smitsom. Hvis hver dødelige blot kunne blive et center for dynamisk hengivenhed, ville denne godartede virus af kærlighed snart spredes i den menneskelige følelsesmæssige strøm i en sådan grad, at al civilisation ville være omfattet af kærlighed, og det ville betyde realiseringen af broderskab af mennesket.

5. OMVENDELSE OG MYSTIK

Verden er fyldt med fortabte sjæle, ikke tabt i den teologiske forstand, men tabt i den retningsbestemte betydning, sjæle som vandrer omkring i forvirring blandt iser og kulter af en frustreret filosofisk æra. Alt for få har lært, hvordan man erstatter den religiøse myndighed med en livsfilosofi. (De sociale religioners symboler bør ikke foragtes som kanaler for vækst, omend flodbredden ikke er floden.)

Bevægelsen af religiøs vækst fører fra stagnation gennem konflikt til koordinering, fra usikkerhed til urokkelige tro, fra sammenblanding af kosmisk bevidsthed til forening af personlighed, fra det tidsmæssige mål til det evige, fra trædom af frygt til frihed i det guddommelige sønskab.

Det bør gøres klart, at loyalitetsbekendelser til de højeste idealer - gudsbevidsthedens psykiske, følelsesmæssige og åndelige klarhed - kan være resultatet af en naturlig og gradvis vækst eller kan undertiden opleves på bestemte tidspunkter, som i en krise. Apostlen Paulus oplevede netop sådan en pludselig og spektakulær konvertering, den oplevelsesrige dag på vejen til Damaskus. Gautama Siddhartha havde en lignende oplevelse den nat han sad alene og søgte at trænge ind i mysteriet om den endelige sandhed. Mange andre har haft lignende erfaringer, og mange sande troende har udviklet sig i den ånd uden pludselige konverteringer.

De fleste spektakulære fænomener, der er forbundet med såkaldte religiøse konverteringer er fuldstændig af psykologisk karakter, men nu og da forekommer der oplevelser som også har en åndelig oprindelse. Når den mentale mobilisering er absolut total på alle niveauer af den psykiske længsel mod åndeopnåelse, når den menneskelige motivations loyalitet til den guddommelige idé er perfekt, så indtræffer det meget ofte, at ånden i mennesket strækker sig ned til at synkronisere sig med det koncentrerede og indviet formål med den troende dødeliges overbevidste sind. Det er sådanne oplevelser af forenede intellektuelle og åndelige fænomener, der udgør konverteringen, som består af faktorer udover og over et rent psykologisk fænomen..

Men følelser alene er en falsk konvertering; man må have tro samt følelse. I det omfang en sådan psykisk mobilisering er delvis, og for så vidt som at motivationen for menneskers loyalitet er ufuldstændig, så vil oplevelsen af konverteringen være en blandet intellektuel, følelsesmæssig og åndelig virkelighed.

Hvis man er parat til at anerkende en teoretisk underbevidsthed som et praktisk arbejdshypotese i det ellers forenet intellektuelle liv, så bør man, for at være konsekvent, også postulere en lignende og tilsvarende område af opstigende intellektuel aktivitet som det overbevidste niveau, den zone hvor direkte kontakt sker med den iboende åndelige essens, Tankeretteren. Den store fare i alle disse psykiske spekulationer er, at visioner og andre såkaldte mystiske oplevelser, sammen med ekstraordinære drømme, kan betragtes som guddommelige budskaber til det menneskelige sind. I tidligere tider, har guddommelige væsener åbenbart sig for bestemte gudbevidste personer, ikke på grund af deres mystiske trancer eller sygelige visioner, men på trods af alle disse fænomener.

I modsætning til omvendelse er den levende tro og oprigtig tilbedelse, helhjertet og uselvsk bøn, en bedre måde at nærme sig morontiazonerne af mulig kontakt med Tankeretteren. I det hele taget er alt for meget af de minder som vælder frem fra de ubevidste niveauer af det menneskelige sind blevet forvekslet med guddommelig åbenbaringer og åndelig vejledning.

Der er stor fare forbundet med vanemæssigt at engagere sig i religiøse dagdrømmeri. Mystik kan blive en måde at undgå virkeligheden, selv om den undertiden har været et middel til ægte åndelige fællesskab. Kortvarig tilbagetrækning fra livets travle scene er måske ikke særlig farlig, men langvarig isolation af personligheden er bestemt ikke ønskeligt. Under ingen omstændigheder bør den trancelignende tilstand af visionær bevidsthed praktiseres som en religiøs oplevelse.

Den mystiske tilstand er kendetegnet ved en uklar bevidsthed, med livagtige øer af klar opmærksomhed, som påvirker et forholdsvis passivt intellekt. Alt dette trækker bevidstheden mod det underbevidste i stedet for i retning af det åndelige kontaktområde, det overbevidste. Mange mystikere har bragt deres mentale adskillelse til niveauet af unormale mentale manifestationer.

En sundere måde at forfølge åndelig meditation består i at finde en reflekterende tilbedelse og en taksigelsesbøn. Det direkte fællesskab med ens Tankeretter, som fandt sted i de senere år af Jesu liv på jorden, må ikke forveksles med disse såkaldte mystiske oplevelser. De faktorer, der bidrager til åbningen af det mystiske fællesskab er tegn på faren for sådanne psykiske tilstande. Den mystiske tilstand er begunstiget af sådanne ting som: fysisk træthed, faste, psykisk frakobling, dybe æstetiske oplevelser, levende sex impulser, frygt, angst, vrede, og vild dans. Meget af det materiale, der opstår som følge af sådanne forudgående forberedelser har sin oprindelse i det underbevidste sind.

Hvor gunstige betingelser der end kan have været for mystiske fænomener, bør det være klart forstået, at Jesus af Nazaret aldrig tyet til sådanne metoder for fællesskab med Paradisfaderen. Jesus havde ingen underbevidste vrangforestillinger eller overbevidste illusioner.

6. DET RELIGIØSE LIVS KENDETEGN

Evolutionære religioner og åbenbarings religioner kan afvige markant i metode, men i motiv er der stor lighed. Religionen er ikke en bestemt funktion i livet; snarere er det en måde at leve på. Sand religion er en helhjertet hengivenhed til en virkelighed som religionsudøveren anser for at være af højeste værdi for sig selv og for hele menneskeheden. De vigtigste karakteristika for alle religioner er: ubetinget loyalitet og helhjertet hengivenhed til de øverste værdier. Denne religiøse hengivenhed til de øverste værdier er afspejlet i forholdet mellem den angiveligt irreligiøse mor til sit barn og i den brændende loyalitet hos en ikke religiøs til en sag som han er forpligtet til.

Den værdi som religionsudøveren har accepteret som højeste værdi kan være lav eller endog falsk, men ikke desto mindre er den religiøs. En religion er ægte lige i det omfang, som den værdi, anses for at være den højeste sandhed i en kosmisk virkelighed er af ægte åndelige værdi.

Som tegn på at mennesker har reageret på den religiøse impuls hører egenskaberne af ædelhed og storhed. Den oprigtige troende er bevidst om sit medborgerskab i universet og opmærksom på at skabe kontakt med kilder til overmenneskelig magt. Visheden om at tilhøre et højere og ædelt fællesskab af Guds sønner gør ham begejstret og fuld af energi. Bevidstheden om ens eget selvværd er blevet styrket med stimulus til at søge at opnå de højeste målsætninger i universet - de øverste mål.

Selvet har overgivet sig til den spændende drivkraft af en altomfattende motivation, som pålægger forhøjet selvdisciplin, formindsker følelsesmæssige konflikter, og gør det jordiske liv virkelig værd at leve. Den morbide anerkendelse af menneskelige begrænsninger har ændret sig til den naturlige bevidsthed om de dødeliges mangler, der er forbundet med moralsk beslutsomhed og åndelig stræben for at opnå de højeste mål i universet og superuniverserne. Denne intense stræben efter at opnå overmenneskelige idealer er altid præget af stigende tålmodighed, overbærenhed, udholdenhed og tolerance.

Sand religion er en levende kærlighed, et liv i tjeneste. Religionsudøverens frigørelse fra meget, der er rent tidsmæssigt og trivielt fører aldrig til social isolation, og det bør ikke ødelægge sansen for humor. Ægte religion tager intet væk fra den menneskelige eksistens, men den tilføjer livet en helt ny betydning; den genererer nye typer af entusiasme, iver, og mod. Den kan endda fremprovokere ånden i en korsridder, hvilket er mere end farligt, hvis denne ikke er kontrolleret af åndelig indsigt og oprigtig hengivenhed til dagligdagens sociale forpligtelser af menneskelige loyaliteter.

En af det religiøse livs mest fantastiske adelsmærke er den dynamisk og sublime fred, en fred, som overgår al menneskelig forståelse, den kosmiske ligevægt, der giver sikkerhed for fraværet af al tvivl og uro. Sådanne niveauer af åndelig stabilitet er immune over for skuffelse. Sådanne religiøse er som apostlen Paulus, der sagde: "Jeg er overbevist om, at hverken død eller liv eller engle eller magter, eller kræfter eller noget nærværende, eller ting som skal komme, og heller ikke højde eller dybde eller noget andet vil være i stand til at skille os fra Guds kærlighed."

Der er en følelse af sikkerhed, forbundet med realiseringen af en triumferende lyksalighed, rodfæstet i bevidstheden hos religionsudøveren, der har forstået virkeligheden af den Højeste, og som stræber mod den Ultimatives mål.

Selv udviklingsreligionen er alt dette i form af loyalitet og storhed, fordi den er en ægte oplevelse. Men åbenbarelsesreligionen er fremragende samt ægte. Den udvidede åndelige visions nye loyaliteter skaber nye niveauer af kærlighed og hengivenhed, af tjeneste og fællesskab; og alle disse forbedrede sociale perspektiver skaber en udvidet bevidsthed om Guds faderskab og menneskets broderskab.

Den karakteristiske forskel mellem udviklet og åbenbaret religion er en ny kvalitet i form af guddommelig visdom, som er tilføjet den rent erfaringsbaseret menneskelig visdom. Men det er erfaring med og af de menneskelige religioner, der udvikler evnen til efterfølgende modtagelse af øgede overdragelser af guddommelig visdom og kosmisk indsigt.

7. DEN HØJESTE FORM AF RELIGIØST LIV

Selv om den gennemsnitlige dødelige på Urantia ikke kan håbe på at opnå den høje fuldkommenhed af karakter, som Jesus af Nazaret nåede i løbet af sin legemliggjorte livsfase, så er det helt muligt for hver dødelig troende at udvikle en

stærkt og forenet personlighed langs de fuldkomne linjer i Jesu personlighed. Det unikke i Mesterens personlighed var ikke så meget dens perfektion som dens symmetri, dens udsøgte og afbalanceret forening. Den mest effektive præsentation af Jesus består i at følge eksemplet med dem, der med en gestus mod Mesteren stående foran sine anklagere, sagde: "Se manden!"

Den aldrig svigtende venlighed af Jesus rørte menneskenes hjerter, men hans ukuelige karakterstyrke forbløffet sine tilhængere. Han var virkelig oprigtig; der var ikke noget af en hykler i ham. Han var fri for krukkeri; han var altid så forfriskende ægte. Han nedlod sig aldrig til praleri, og tyet aldrig til bedrag. Han levede sandheden, ligesom han lærte det. Han var sandheden. Han følte sig tvunget til at forkynde den frelsende sandhed til sin generation, selv om en sådan oprigtighed undertiden forårsagede smerte. Han var ubetinget loyal i forhold til al sandhed.

Mesteren var så rimelig, så tilgængelig. Han var så praktisk i alle sine gerninger, mens alle hans planer var præget af en sådan helliget sund fornuft. Han var så fri for alle besynderlige, uregelmæssige, og excentriske tendenser. Han blev aldrig vilkårlig, lunefuld eller hysterisk. I al sin undervisning og i alt, hvad han gjorde var der altid en udsøgt diskrimination i forbindelse med en ekstraordinær følelse af anstændighed.

Menneskesønnen var altid en velafbalanceret personlighed. Selv hans fjender opretholdt en sund respekt for ham; de frygtede endda hans tilstedeværelse. Jesus var frygtløs. Han blev overfyldt med guddommelig entusiasme, men han blev aldrig fanatisk. Han var følelsesmæssigt engageret, men blev aldrig flyvsk. Han var fantasifuld, men altid praktisk. Han mødte livets realiteter åbent, men han var aldrig kedelig eller prosaisk. Han var modig, men aldrig hensynsløs; forsigtig, men aldrig fej. Han var sympatisk, men ikke sentimental; enestående men ikke excentrisk. Han var from, men ikke skinhellige. Han var så velafbalanceret, fordi han var så perfekt forenet.

Jesu originalitet var uhæmmet. Han var ikke bundet af traditioner eller handicappet af slaveri til snæver konventionalitet. Han talte med overbevisende tillid og underviste med absolut autoritet. Hans fremragende originalitet fik ham ikke til at overse perler af sandhed i lærdomme som kom fra hans forgængere og samtidige. Den mest originale af hans lære var hovedvægten af kærlighed og barmhjertighed i stedet for frygt og offer.

Jesus havde et meget bredt livssyn. Han formanede sine tilhængere til at forkynde evangeliet for alle folkeslag. Han var fri for alt snæversyn. Hans medfølelse hjerte omfavnede hele menneskeheden, selv et univers. Altid lød hans invitation, "Hvem som end vil, lad ham komme."

Om Jesus sagde man sandfærdigt: "Han stolede på Gud." Som et menneske blandt mennesker, stolede han højst sublimt på Faderen i himlen. Han stolede på sin Fader som et lille barn stoler på hans jordiske forældre. Hans tro var perfekt, men aldrig anmassende. Uanset hvor grusom naturen kan synes at være, eller hvor lige glade med menneskets velfærd på jorden, vaklede Jesus aldrig i sin tro. Han var immun over for skuffelse og uigennemtrængelig for forfølgelse. Han blev uberørt af tilsyneladende fiasko.

Han elskede menneskerne som brødre, samtidig som han anerkendte, hvor forskellige de var i medfødte begavelser og erhvervede egenskaber. "Han vandrede omkring og gjorde godt."

Jesus var en usædvanlig munter person, men han var ikke en blind og ufornuftig optimist. Hans konstante opmuntrende ord var: "Vær ved godt mod." Han kunne opretholde denne selvsikre holdning på grund af hans urokkelige tillid til Gud og hans urokkelige tillid til mennesket. Han var altid rørende hensynsfuld overfor alle mennesker, fordi han elskede dem og troede på dem. Alligevel var han altid tro mod sin overbevisning og storslået fast i sin hengivenhed til at gøre sin Faders vilje.

Mesteren var altid generøs. Han blev aldrig træt af at sige, "Det er saligere at give end at modtage." Han sagde, "Frit har I fået, så giv også frit." I al sin grænseløse gavmildhed, var han aldrig sløset eller ekstravagant. Han lærte, at man skal tro for at modtage frelse. "For enhver, som søger, skal modtage."

Han var oprigtig, men altid venlig. Han sagde, "Hvis det ikke var tilfældet, ville jeg have fortalt dig." Han var ærlig, men altid venlig. Han var åbenhjertig i sin kærlighed til synderen og i hans had til synden. Men i hele denne fantastiske oprigtighed var han ubestikkelig fair.

Jesus var konsekvent munter, uagtet han undertiden drak dybt af koppen af menneskelig sorg. Uden frygt mødte han tilværelsens realiteter, men alligevel var han fyldt med begejstring for evangeliet om himmeriget. Han styrede sin begejstring; den beherskede aldrig ham. Han var uforbeholdent dedikeret til "Faderens anliggender." Denne guddommelige entusiasme fik hans ikke-åndelige brødre til at tro, at han var ude af sig selv, men det observerende univers værdsatte ham som model for sund fornuft og mønstret af højeste dødelig hengivenhed til det åndelig livs høje standarder. Hans beherskede begejstring var smittende; hans kammerater blev tvunget til at dele hans guddommelige optimisme.

Denne mand fra Galilæa var ikke en lidelsernes mand; han var en glædesfyldt sjæl. Altid lød hans formaning: "Glæd jer og være overordentlig glade." Når pligten krævede det, var han villig til modigt at gå gennem "dødens skyggedal." Han var jovial men samtidig ydmyg.

Hans mod blev tangeret kun af hans tålmodighed. Når han blev presset til at handle tidligt, ville han kun svare: "Min time er endnu ikke kommet." Han havde aldrig travlt; hans rolige attitude var sublim. Han var ofte forarget på det onde, intolerante over for synd. Han var ofte kraftigt berørt til at modstå indgriben mod det som var skadelige for velfærden af hans børn på jorden. Hans harme mod synd førte aldrig til vrede på synderen.

Hans mod var storslået, men han var aldrig dumdristig. Hans motto var, "Frygt ikke." Hans tapperhed var ophøjet og hans mod ofte heroiske. Hans mod var forbundet med diskretion og kontrolleret af fornuft. Det var et mod født af tro, ikke blind hensynsløs formodning. Han var virkelig modig, men aldrig dristig.

Mesteren var et mønster af ærbødighed. Selv hans bøn i sin ungdom begyndte, "Vor Fader, du som er i himlen; helliget være dit navn." Han respekterer selv sine medmenneskers defekte tilbedelse. Dette afholdte ham ikke fra at angribe religiøse traditioner eller fejl i menneskelig tro. Han forholdt sig ærbødig til sand hellighed, og alligevel kunne han med rette appellere til sine medmennesker og sige: "Hvem blandt jer kan overbevise mig om synd?"

Jesus var stor, fordi han var god, og alligevel omgik han med de små børn. Han var blid og fordringsløs i hans personlige liv, og alligevel var han det fuldkomne menneske i et univers. Hans medarbejdere kaldte ham uopfordret for Mester.

Jesus var den perfekte forenet menneskelige personlighed. I dag, såsom i Galilæa, fortsætter han med at forene dødelige erfaringer og koordinere menneskelige bestræbelser. Han forener liv, forædler karakter, og forenkler oplevelse. Han kommer ind i menneskets sind for at ophøje, transformere og forvandle det. Det er bogstaveligt talt sandt: "Hvis nogen har Kristus Jesus i sit indre, er han en ny skabning; gamle ting passerer væk; se, alting bliver nyt."

Præsenteret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 101

RELIGIONENS VIRKELIGE NATUR

RELIGIONEN, som en menneskelig oplevelse, spænder fra den udviklende vildes primitive slaveri under frygt op til den sublime og storslåede trosfrihed blandt de civiliserede dødelige, der er mirakuløst bevidste om, at de er den evige Guds sønner.

Religionen er stamfader til den avancerede etik og moral, der er forbundet med udviklingen af samfundet. Religionen som sådan, er ikke blot en moralsk bevægelse, omend de ydre og sociale manifestationer af religionen er kraftigt påvirket af den etiske og moralske fremdrift af det menneskelige samfund. Religionen udgør altid er inspiration for menneskets udviklende natur, men det er ikke hemmeligheden af denne udvikling.

Religionen, personlighedens overbevisnings tro, kan altid overvinde fortvivlelsens overfladiske modstridende logik født i det ikke-troende materielle sind. Der er virkelig en sand og ægte indre stemme, dette "sande lys, som oplyser hver menneske, der kommer til verden." Denne åndevejledning adskiller sig fra den etiske tilskyndelse fra menneskets samvittighed. Følelsen af religiøs sikkerhed er mere end en følelsesmæssig fornemmelse. Den overbevisning som religionen giver, overstiger sindets fornuft, ja selv logik filosofi. Religion *er* tro, tillid og sikkerhed.

1. SAND RELIGION

Sand religion er ikke et system af filosofisk overbevisning, som kan være begrundet og dokumenteret af naturlige beviser, ej heller er det en fantastisk og mystisk oplevelse af ubeskrivelige følelse af ekstase, som kun kan nydes af de romantiske tilhængere af mystik. Religion er ikke et produkt af fornuft, men set indefra, er det helt rimeligt. Religion opstår ikke af den menneskelig logik i filosofi, men som en jordisk oplevelse det er helt logisk. Religion er oplevelsen af guddommelighed i bevidstheden hos et moralsk væsen af evolutionær oprindelse; den repræsenterer ægte oplevelse med evige realiteter i tiden, realiseringen af åndelig tilfredsstillelse, mens man endnu er i kødet.

Tankeretteren har ingen særlig mekanisme, hvorigennem den kan udtrykke sig; der findes ingen mystisk religiøs fakultet til at modtage eller udtrykke religiøse følelser. Disse erfaringer stilles til rådighed via det dødelige sinds naturligt eksisterende mekanisme. Deri ligger en forklaring på Retterens vanskeligheder ved at indgå i direkte kommunikation med det materielle sind, hvor den hele tiden lever.

Den guddommelige ånd kommer i kontakt med det dødelige menneske, ikke gennem følelser eller følelsesmæssig kontakt, men indenfor området af den højeste og mest åndeliggørende tænkning. Det er dine *tanker*, ikke dine følelser, der fører dig mod Gud. Den guddommelige natur kan kun opfattes med sindets øjne. Men det sind, der virkelig udskiller Gud, hører den iboende Retter, er det rene sind. "Uden hellighed får intet menneske Herren at se." Sådan indre og åndeligt fællesskab kaldes åndelig indsigt. Sådanne religiøse erfaringer skyldes indvirkningen på menneskets sind, som Retteren og Sandhedens Ånd opnår i kombinerede operationer, når de fungerer blandt og på de idéer, idealer, indsigter og ånds bestræbelse hos de udviklende Guds sønner.

Religionen lever og er i fremgang, ikke ved syn og følelse, men snarere ved tro og indsigt. Den består ikke i opdagelsen af nye kendsgerninger eller konstateringen af en unik oplevelse, men snarere i opdagelsen af nye og åndelige *betydninger* i fakta som allerede er velkendte for menneskeheden. Den højeste religiøse oplevelse er ikke afhængig af hvad der hændt tidligere af tro, tradition eller nogen autoritet; religionen er heller ikke et resultat af sublime følelser og rent mystiske følelser. Snarere er den en uendeligt dyb og ægte oplevelse af åndelig fællesskab med de ånds påvirkninger, der bor i det menneskelige sind, og i det omfang at en sådan oplevelse kan defineres i psykologiske

termer, er den simpelthen oplevelsen af at opleve virkeligheden af at tro på Gud som en virkelighed i en sådan rent personlig oplevelse.

Selvom religionen ikke er et resultat af rationalistiske spekulationer om et materiel kosmologi, er den ikke desto mindre en skabelse af en helt rationel indsigt, som har sin oprindelse i det menneskelige sinds oplevelse. Religionen er ikke født af mystiske meditationer eller isolerede overvejelser, om end det er stadig mere eller mindre mystisk og altid udefinerbart og uforklarligt i form af rent intellektuel fornuft og filosofisk logik. Den sande religions kim har sin oprindelse i området af menneskets moralske bevidsthed, og de er åbenbaret i væksten af menneskets åndelige indsigt, evnen af den menneskelige personlighed, der opstår som en konsekvens af tilstedeværelsen af den gudsåbenbarende Tankerettens tilstedeværelse i de dødeliges gudshungrende sind.

Tro forener moralsk indsigt med samvittighedsfuld forskelsbehandling af værdier, og den tidligere eksisterende evolutionære pligtfølelse fuldender den sand religions oprindelseshistorie. Religiøs erfaring resulterer i sidste ende i en slags bevidsthed om Gud og en utvivlsom sikkerhed af den troende personligheds overlevelse.

Således kan man ses, at religiøse længsler og åndelige drifter ikke er af en sådan slags, der kun fører mennesket til at ville tro på Gud, men snarere er de af en sådan natur og kraft, til at påvirke mennesker dybt i overbevisningen om, at de burde tro på Gud. Den evolutionære pligtfølelse og de forpligtelser, der følger af åbenbarelsens oplysning, gør et så dybt indtryk på menneskets moralske natur, at det endelig når det mentale synspunkt og den åndelige holdning, hvor det konkluderer, at det *ikke har ret til ikke at tro på Gud*. Sådanne oplyste og disciplinerede individers højere og superfilosofiske visdom får dem i sidste ende til at indse, at hvis man tvivler på Gud eller har mistillid til hans godhed, så vil det være usandt til det mest *virkelige og dybeste* i det menneskelige sind og sjæl - den guddommelige Retter.

2. RELIGIONEN SOM ET FAKTUM

Religionen som en kendsgerning bygger udelukkende på rationelle og almindelige menneskers religiøse oplevelse. Kun i den forstand, kan religion nogensinde betragtes som videnskabelig eller endda psykologisk. Beviset for, at åbenbaring er åbenbaring er den samme kendsgerning af menneskelig erfaring: det faktum, at åbenbaringen faktisk syntetisere naturvidenskab og religionsteologi, som tilsyneladende går i forskellige retninger, til en sammenhængende og logisk univers filosofi, en koordineret og ubrudt forklaring af både videnskab og religion, og således skaber sindsharmoni og åndens tilfredsstillelse i menneskelig erfaring som giver svar på spørgsmålene om det dødelige sind, som længes efter at vide, *hvordan* den Uendelige realiserer sin vilje og planer i stof, med sindene og på ånden.

Årsagen er videnskabens metode; tro er religionens metode; logik er den procedure som filosofien forsøger sig med. Åbenbaring kompenserer for fraværet af morontia synspunkt gennem at tilbyde en procedure for gennem mægling i sindet, at opnå enighed i forståelsen af materiens og åndens virkelighed og relationer. En sand åbenbaring gør aldrig videnskab unaturlig, religion urimelig, eller filosofi ulogisk.

Årsag kan gennem videnskabens studier, fører tilbage gennem naturen til en første årsag, men det kræver religiøs tro at omdanne videnskabens første årsag til en frelsende Gud. Det kræver yderligere åbenbaring for at bekræfte en sådan tro, en sådan åndelig indsigt.

Der er to grundlæggende årsager til at tro på en Gud, der fremmer menneskets overlevelse:

1. Menneskelig erfaring, personlig sikkerhed, håb og tillid som på en eller anden måde er registreret og indledt af den iboende Tankeretter.
2. Sandhedens åbenbaring, enten ved direkte personlig tjeneste af Sandhedens Ånd, gennem de guddommelige Sønners overdragelse til verdener, eller gennem åbenbaringer af det skrevne ord.

Videnskaben afslutter sine rationelle søgen med hypotesen om en første årsag. Religionen hviler ikke på vingerne af tro, indtil den er sikker på en frelsende Gud. Den udslagsgivende undersøgelse af videnskaben antyder logisk virkelighed og eksistensen af en Absolut. Religionen tror uforbeholdent på eksistensen og virkeligheden af en Gud, som fremmer personlighedens overlevelse. Det som metafysikken helt undlader at gøre, og som selv filosofi delvis undlader at gøre,

det gør åbenbarelsen; det vil sige, at den bekræfter, at videnskabens første årsag og religionens frelsende Gud er *en og samme Guddom*.

Årsagen er beviset for videnskaben, tro bevis for religionen, logik bevis for filosofi, men åbenbaring bekræftes kun af menneskelig *erfaring*. Videnskaben giver viden; religion medfører lykke; filosofien fører til sammenhold; åbenbaring bekræfter den erfaringsmæssige harmoni af denne treenige tilgang til den universelle virkelighed.

Betragtningen af naturen kan kun afsløre en Gud i naturen, en bevægelse af Gud. I naturen er der kun materie, bevægelse og animering - liv. Materie plus energi, forekommer under visse livsformer, men mens livet i naturen, således som fænomen er relativt kontinuerligt, så er det helt forbigående for individerne. Naturen giver ikke grundlag for en logisk tro på overlevelse af den menneskelige personlighed. Det religiøse menneske, der finder Gud i naturen har allerede fundet den samme personlige Gud i sin egen sjæl.

Tro afslører Gud i sjælen. Åbenbaring, morontiaindsigtens erstatning på en evolutionær verden, gør det muligt for mennesket at se den samme Gud i naturen, som troen åbenbarer i dets sjæl. Således lykkes det åbenbaringen at bygge bro over kløften mellem det materielle og det åndelige, selv mellem den skabte og Skaberen, mellem mennesket og Gud.

Betragtningen af naturen viser logisk i retning af intelligent vejledning, selv et levende tilsyn, men det afslører ikke på nogen tilfredsstillende måde en personlig Gud. På den anden side, viser naturen intet, der udelukker universet fra at blive betragtet som en skabelse af religionens Gud. Gud kan ikke findes alene gennem naturen, men når mennesket ellers har fundet ham, bliver studiet af naturen helt i overensstemmelse med en højere og mere åndelige fortolkning af universet.

Åbenbaring som en epokegørende fænomen er periodisk; som en personlig menneskelig oplevelse sker det hele tiden. Guddommeligheden fungerer i den dødeliges personlighed som en Retter-gave fra Faderen, som Sandhedens Ånd fra Sønnen og som Helligånden fra Universets Ånd, og disse tre overnaturlige gaver er forenet i menneskets erfaringsmæssige udvikling, som den Højestes tjeneste.

Sand religion er et indblik i virkeligheden, troens frugter af den moralske bevidsthed, og ikke bare en intellektuel samtykke af enhver samling af dogmatiske doktriner. Sand religion består i oplevelsen, at "Ånden selv vidner sammen med vores ånd, at vi er Guds børn." Religionen består ikke af teologiske udsagn, men af åndelig indsigt og ophøjethed om sjælens tillid.

Din dybeste natur - den guddommelige Retter - skaber i dig en sult og tørst efter retfærdighed, en vis trang til guddommelig perfektion. Religionen er den troshandling, der anerkender denne indre trang til guddommelig opnåelse; og dermed frembringes sjælens tillid og sikkerhed, som du bliver bevidst om som vejen til frelse, en procedure for overlevelse af personlighed og alle de værdier, som du er kommet til at betragte som værende sande og gode.

Opfattelsen af religion har aldrig været og vil aldrig blive, afhængig af stor læring eller klog logik. Det er åndelig indsigt, og dette er netop grunden til, at nogle af verdens største religiøse lærere, selv profeterne, undertiden har haft så lidt af verdens visdom. Den religiøse tro er tilgængelig for de lærde som ulærde.

Religionen skal altid være sin egen kritiker og dommer; den kan aldrig observeres, meget mindre forstås, udefra. Din eneste sikkerhed for en personlig Gud består i din egen indsigt i din tro på, og erfaring med, åndelige ting. For alle dine medmennesker, der har haft en lignende oplevelse, er det ikke nødvendigt med argumenter om Guds personlighed eller virkelighed mens alle andre mennesker, der således ikke er sikker på Gud kan intet tænkeligt argument nogensinde være virkelig overbevisende.

Psykologi kan faktisk forsøge at studere fænomenet som gælder religiøse reaktioner på det sociale miljø, men den kan aldrig håbe på at trænge ind i religionens reelle og indre motiver og funktioner. Kun teologi, troens verden og åbenbaringsprocessen, kan tillade sig en form for intelligent hensyn til den religiøse oplevelses natur og indhold.

3. RELIGIONENS KENDETEGN

Religion er så vigtigt, at den fortsætter i mangel af læring. Den lever på trods af sin forurening med fejlagtige kosmologier og falske filosofier; den overlever selv metafysikkens forvirring. I og gennem alle religionens historiske omskiftelser består det, som har afgørende betydning for menneskets fremskridt og overlevelse: den etiske samvittighed og den moralske bevidsthed.

Trosindsigt, eller åndelig intuition, er en fælles gave fra det kosmiske sind i samarbejde med Tankeretteren, som er Faderens gave til mennesket. Åndelig årsag, sjælens intelligens, er en gave fra Helligånden, den Skabende Åndens gave til mennesket. Åndelig filosofi, visdom om åndelige virkeligheder, er en gave fra Sandhedens Ånd, den kombinerede gave af overdragelsens Sønner til menneskenes børn. Koordinering og den gensidige sammenslutning af disse åndelige gaver gør mennesket til en åndspersonlighed med hensyn til dets potentielle skæbne.

Det er denne samme åndspersonlighed, i primitiv og embryonal form, som i Retterens besiddelse overlever den naturlige fysiske død. Dette sammensatte væsen af åndelig oprindelse i forbindelse med menneskelig erfaring har ved hjælp af den levende vej, som de guddommelige Sønner har arrangeret med evnen til at overleve (i Retterens varetægt) opløsningen af det materielle selv i sindet og materie, når sådan et forbigående partnerskab mellem det materielle og det åndelige er fraskilt ved ophør af livsbekræftende bevægelse.

Gennem religiøs tro åbenbarer menneskets sjæl sig og manifesterer den potentielle guddommelighed i sin spirende natur gennem den karakteristiske måde, hvorpå den fremkalder den dødelige personlighed til at reagere på visse prøvende intellektuelle og sociale test situationer. Ægte åndelig tro (sand moralsk bevidsthed) er åbenbart i, at den:

1. Forårsager etik og moral til at gøre fremskridt på trods af iboende og ugunstige animalistiske tendenser.
2. Giver en sublim tillid til Guds godhed selv i lyset af bitter skuffelse og knusende nederlag.
3. Genererer enestående mod og selvtillid til trods for naturlig modgang og fysisk katastrofe.
4. Demonstrerer en uforklarlig balance og opretholdelser ro trods forvirrende sygdomme og endda akut fysisk lidelse.
5. Opretholder en mystisk selvbeherskelse og fatning af personligheden i direkte konfrontation med mishandling og groveste uretfærdighed.
6. Bevarer en guddommelig tillid om en endelig sejr på trods af grusomheder i en tilsyneladende blind skæbne og på trods af naturkræfternes indlysende, fuldstændig ligegyldighed overfor menneskelig velfærd.
7. Fastholder fortsat en urokkelig tro på Gud på trods af alle modsatte beviser på logik og modstår med succes alle andre intellektuelle spidsfindigheder.
8. Fortsætter med at udvise uforfærdet tro på sjælens overlevelse uberørt af den falske videnskabs vildledende lære og overbevisende vrangforestillinger af usund filosofi.
9. Lever og vinder sejre uanset den knusende overbelastning af de komplekse og partielle civilisationer i moderne tid.
10. Bidrager til altruismens fortsatte eksistens på trods af den menneskelige egoisme, sociale modsætninger, industrielle grådigheder, og forkerte politiske justeringer.
11. Holder fast ved en sublim tro på universets enhed og guddommelig vejledning uanset den forvirrende tilstedeværelse af ondskab og synd.
12. Fortsætter med at tilbede Gud på trods af alt og alle. Vover endda at erklære, "Selvom han slå mig ihjel, alligevel vil jeg tjene ham."

Vi ved således, at mennesket gennem tre fænomener, har en guddommelig ånd eller ånder i sit indre: for det første, ved personlig oplevelse - religiøse tro; for det andet ved åbenbaring - personlig og racemæssige; og for det tredje gennem den fantastiske demonstration af ekstraordinære og unaturlige reaktioner på sit materiale miljøet som er illustreret i de

foregående tolv betragtninger, der præger ånden i de faktiske og prøvende situationer med ægte menneskelige eksistens. Og der er stadig andre eksempler.

Det er netop sådan en vital og energisk præstation af tro indenfor religionens område, der giver det dødelige menneske retten til at bekræfte den personlige besiddelse og åndelige virkelighed, som den højeste gave af den menneskelige natur, den religiøse oplevelse.

4. ÅBENBARINGENS BEGRÆNSNINGER

Fordi jeres verden er generelt uvidende om oprindelsen, selv fysiske oprindelse, har det vist sig klogt fra tid til anden at give undervisning i kosmologi. Altid har dette skabt problemer for fremtiden. Åbenbaringslovene hæmmer os i høj grad af deres forbud til at formidle ufortjent eller for tidlig viden. Enhver kosmologi som præsenteres som en del af åbenbaret religion er bestemt til at blive forældet på meget kort tid. Derfor er de fremtidige studerende af en sådan åbenbaring fristet til at kassere ethvert element af ægte religiøs sandhed, som den kan indeholde, fordi de opdager indlysende fejl i de tilhørende kosmologier, der er præsenteret.

Menneskeheden bør forstå, at vi, der deltager i åbenbaringen af sandheden, er meget strengt begrænset af instrukser fra vores overordnede. Vi har ikke frihed til at forudse de videnskabelige opdagelser indenfor de næste tusind år. Åbenbarerne skal handle i overensstemmelse med de anvisninger, som udgør en del af åbenbaringsmandatet. Vi ser ingen måde at overvinde denne vanskelighed, nu eller engang i fremtiden. Vi ved udmærket, at mens de historiske fakta og religiøse sandheder, som indgår i denne serie af afslørende præsentationer vil forblive registreret gennem tiderne der kommer, så vil mange af vore udsagn om de fysiske videnskaber inden for nogle få år kræve en revision som konsekvens af yderligere videnskabelige udvikling og nye opdagelser. Vi kan allerede nu forudse disse nye udviklinger, men vi er forbudt at medtage sådanne menneskeligt uopdagede fakta i åbenbaringsoptegnelserne. Lad det være klart, at åbenbaringer ikke nødvendigvis er inspireret. Kosmologien af disse åbenbaringer er ikke inspireret. Den er begrænset af vores tilladelse til koordinering og sortering af nutidens viden. Mens guddommelig eller åndelig indsigt er en gave, *skal menneskelig visdom udvikle sig.*

Sandheden er altid en åbenbaring: selvåbenbarelse når den viser sig som et resultat af det arbejde, som den iboende Retter udføre; epokegørende åbenbaring, når den præsenteres på foranledning af en anden himmelsk repræsentation, gruppe eller personlighed.

I sidste ende, er religionen bedømt på sine frugter som den frembringer, i henhold til den måde og i hvilket omfang den udviser sin egen iboende og guddommelig topkvalitet.

Sandheden kan kun være relativt inspireret, selvom åbenbaring altid er et åndeligt fænomen. Selvom udsagnene med henvisning til kosmologi aldrig er inspireret, så er sådanne afsløringer af enorm værdi i, at de i det mindste for en tid afklare viden ved:

1. Formindsker forvirring ved den autoritative fjernelse af fejl.
2. Koordiner kendsgerninger og observationer som er kendte, eller snart vil være.
3. Restaurering af vigtige dele af tabt viden om epokegørende begivenheder i en fjern fortid.
4. Formidler oplysninger til at udfylde væsentlige huller i viden, der ellers er optjent.
5. Præsenterer kosmiske data på en måde, der fremhæver det åndelige budskab, som ellers indgår i åbenbaringen.

5. RELIGIONEN UDVIDET AF ÅBENBARINGEN

Åbenbaring er en teknik, hvor tidsalder efter tidsalder af tid spares i det nødvendige arbejde med at frasortere og sigte evolutionens fejllopfattelser ud af sandheder erhvervet af sindet.

Videnskaben har at gøre med *fakta*; religionen beskæftiger sig kun med *værdier*. Gennem oplyst filosofi bestræbelser sindet sig på at forene betydningerne af både fakta og værdier, og dermed nå frem til et koncept af fuldstændig *virkelighed*. Husk, at videnskaben er kundskabens domæne, filosofi er visdommens verden, og religionen er trosoplevelsens sfære. Religionen præsenterer ikke desto mindre, to faser af manifestation:

1. Udviklingsbaseret religion. De erfaringer, der involverer en primitiv tilbedelse, den religion, der er afledt af sindet.
2. Åbenbaret religion. Universets holdning, som er afledt af ånden. Overbevisningen om, og troen på, at de evige realiteter bevares, at personligheden overlever, og at man til sidst når frem til den kosmiske guddom, hvis formål har gjort alt dette muligt. Det indgår som en del af universets plan for udviklingsbaseret religion, at den før eller senere, er bestemt til at modtage den åndelige udvidelse som åbenbarelsen bringer.

Både videnskaben og religionen starter med den antagelse at der er visse generelt accepterede baser for logiske slutninger. Filosofien må ligeledes tage udgangspunkt i den antagelse at tre ting er virkelige:

1. Den materielle krop.
2. Den overmaterielle fase af mennesket, sjælen eller endda den iboende ånd.
3. Det menneskelige sind, mekanismen for kommunikation og forbindelse mellem ånd og materie, mellem det materielle og det åndelige.

Forskere samler fakta, filosoffer koordinerer idéer, mens profeter ophøjer idealer. Fornemmelse og følelser er ufravigelige ledsagefænomener til religionen, men de er ikke religion. Religion kan være følelsen af oplevelse, men det er næppe oplevelsen af følelse. Hverken logik (rationalisering) eller følelser (fornemmelse) er væsentlige dele af religiøs oplevelse, selv om begge skiftevis kan være forbundet med trosudøvelse til fremme af åndelig indsigt i virkeligheden, i henhold til den enkelte sinds status og temperamentsfulde tendens.

Udviklingsreligionen er et resultat af udgivelsen af lokaluniversets sindshjælpere, som har fået til opgave at skabe og fremme tilbedelses træk i udviklende mennesker. Disse primitive religioner er direkte relateret til etik og moral, den menneskelige *pligtfølelse*. Sådanne religioner bygger på forsikringen om samvittighed og fører til stabiliseringen af relativt etiske civilisationer.

De personligt åbenbarede religioner er sponsoreret af overdragelsens ånder, som repræsenterer Paradistreenighedens tre personer og de bestræber sig især med udvidelsen af *sandheden*. Udviklingsreligionen indskærper hos individet idéen om personlig pligt; åbenbaret religion lægger stigende vægt på kærlighed, den gyldne regel.

Den udviklingsbaserede religion hviler helt på tro. Åbenbaringen bringer gennem sin udvidede præsentation af sandheder guddommelighed og virkelighed en ekstra sikkerhed, og det endnu mere værdifulde vidnesbyrd om den levede og stadigt rigere erfaring som følge af praktisk samarbejde mellem den udviklede tro og åbenbaret sandhed. Et sådan samarbejde mellem menneskets tro og guddommelig sandhed udgør besiddelse af en karakter godt på vej til den faktiske erhvervelse af en morontiel personlighed.

Den udviklingsbaseret religion giver kun forsikringen om troen og samvittighedens bekræftelse; åbenbarelsesreligionen giver forsikringen om troens plus sandheden om en levende oplevelse af åbenbarelsens realiteter. Det tredje trin i religionen, eller den tredje fase af religiøs erfaring har at gøre med morontia stadiet, en stærkere forståelse om mota. Under morontia fremskridtet udvides åbenbarelsesreligionens sandheder mere og mere, i stigende grad vil du kende sandheden om højeste værdier, den guddommelige godhed, de universelle relationer, evige realiteter, og ultimative skæbner.

Under hele morontia fremskridtet erstatter sandhedens forsikring i stigende grad troens overbevisning. Når du endelig er optaget i den virkelige åndelige verden, så vil den rene ånde indsigte handle i stedet for tro og sandhed eller snarere, sammenholdt med, og overvejret på disse tidligere procedurer for personligheds sikkerhed.

6. TILTAGENDE RELIGIØS OPLEVELSE

Morontia fasen af åbenbaret religion har at gøre med oplevelsen af overlevelsen, og dens store trang for at opnå åndens fuldkommenhed. Der er også til stede et højere behov for tilbedelse i forbindelse med en overbevisende opfordring til øget etisk tjeneste. Morontia indsigten indebærer et stadigt voksende bevidsthed om den Syvfoldige, den Højeste, og selv den Ultimative.

Igennem hele den religiøse erfaring, fra dens tidligste start på det materielle niveau op til tidspunktet for opnåelse af den fulde åndelige status, er Retteren hemmeligheden bag den personlige realisering af den Højestes virkelige eksistens; og denne samme Retter rummer også hemmelighederne af din tro på den transcendentale opnåelse af den Ultimative. Den udviklende menneskelige erfaringsmæssige personlighed, forenet med Retteren som er essensen af den eksistentielle Gud, udgør kulminationen på at realisere potentialet af den højeste eksistens og er i sagens natur grundlaget for superendelige aktualisering af transcendental personlighed.

Moralsk vilje omfatter beslutninger baseret på begrundet viden, forstærket af visdom og sanktioneret af religiøs tro. Sådanne valg er handlinger af moralsk karakter og beviser eksistensen af moralsk personlighed, forløberen for morontia personligheden og i sidste ende for sand åndestatus.

Den evolutionære type af kundskab er kun en ophobning af protoplasmisk hukommelses materiale; dette er det skabte væsens mest primitive form for bevidsthed. Visdom indebærer idéerne formuleret fra den protoplasmiske hukommelse i processen af associering og omgruppering, og sådanne fænomener adskiller menneskesindet fra simpelt dyr sind. Dyr har viden, men kun mennesket besidder visdoms kapacitet. Sandheden er gjort tilgængelige for den person, der er blevet begavet med visdom ved overdragelse på et sådant sind af Faderens og Sønnernes ånder, Tankeretteren og sandhedens Ånd.

Da Kristus Mikael var overdraget på Urantia, levede han frem til tidspunktet for hans dåb under rammerne af udviklingsreligionen. Fra det øjeblik, indtil hans korsfæstelse, fortsatte han sit arbejde under den kombinerede indflydelse af evolutionær og åbenbaret religion. Fra morgenen efter hans opstandelse, indtil hans himmelfart gennemgik han mangfoldige faser af morontialivet som hører til de dødeliges overgang fra materiens verden til den af åndens. Efter sin opstigning til himlen blev Mikael mester i oplevelsen af Højesteheden, realiseringen af den Højeste. Da han var den eneste person i Nebadon med ubegrænset kapacitet til at opleve virkeligheden af den Højeste, opnåede han straks suverænitets status af overherredømme i og til hans lokale univers.

I menneskets tilfælde, den eventuelle fusion og den efterfølgende enhed med den iboende Retter - personlighedssyntesen af mennesket og Guds væsen - gør ham i potentiale til en levende del af den Højeste og garanterer for sådan en tidligere dødelig den evige førstefødselsret af uendelig stræben efter endelighed af universtjenesten til og med den Højeste.

Åbenbaringen lærer det dødelige menneske, at for at starte sådan et storslået og spændende eventyr gennem rummet ved hjælp af tidens fremadskridelse, bør han begynde med organisering af viden i idé-beslutninger; derefter, pålægge visdommen at arbejde utrætteligt på sin ædle opgave med at omdanne beherskede idéer i stadig mere praktiske, men ikke desto mindre himmelske idealer, selv de begreber, som er så fornuftige som idéer og så logisk som idealer til at Retteren faktisk vover at kombinere og åndeliggøre dem for at gøre dem tilgængelige for sådan et samarbejde i det begrænsede sind hvilket gør den faktiske menneskelige partner klar til at blive påvirket af Sønnernes Sandhedsånd, manifestationer af Paradisets sandhed - universel sandhed - i tid og rum. Koordineringen af idé-beslutninger, logiske idealer og guddommelig sandhed udgør besiddelse af en retfærdig karakter, forudsætningen for de dødeliges adgang til morontiaverdnernes stadigt ekspanderende og stadig mere åndelige realiteter.

Jesu lære udgjorde den første Urantia religion, som så fuldt omfavnede en harmonisk koordinering af viden, visdom, tro, sandhed og kærlighed så fuldstændigt, og samtidig tilbød tidsmæssigt ro, intellektuel vished, moralsk oplysning, filosofisk stabilitet, etisk følsomhed, gudsbevidsthed, og den positive sikkerhed for personlig overlevelse. Jesu tro viste vejen til den menneskelige frelses endelighed, til det ultimative af de dødeliges univers opnåelse, da det er fastsat:

1. Frelse fra materielle lænker gennem den personlige erkendelse af sønskab med Gud, som er ånd.
2. Frelse fra intellektuel trældom: mennesket skal kende sandheden, og sandheden skal sætte ham fri.

3. Frelse fra åndelig blindhed, den menneskelige erkendelse af broderskab af dødelige væsener og morontia bevidstheden om broderskab af alle universets skabninger; opdagelsen af den åndelige virkelighed gennem tjeneste og åbenbaringen af godheden i åndelige værdier gennem den himmelske tjeneste.
4. Frelse fra dit eget ufuldstændige selv gennem opnåelsen af de åndelige niveauer i universet og endelige gennem erkendelse om harmoni i Havona og fuldkommenheden i Paradiset.
5. Frelse fra dit eget jeg, udfrielse fra selvbevidsthedens begrænsninger gennem opnåelsen af det Højeste sinds kosmiske niveauer og gennem koordinering med det som alle andre selvbevidste væsener opnår.
6. Frelse fra tid, opnåelse af et evigt liv i uendelige fremskridt i anerkendelsen af Gud og tjenesten af ham.
7. Frelse fra det endelige, den fuldkomne enhed med guddommen i og gennem den Højeste, gennem hvilket det skabte væsen forsøger den transcendentale opdagelse af den Ultimate på det absonittes postfinalitiske niveauer.

En sådan syvfoldig frelse svarer til fuldstændigheden og perfektion af erkendelsen af den ultimative oplevelse af den Universelle Fader. Alt dette, indgår potentielt, i troens virkelighed af den menneskelige religionsoplevelse. Det kan således være indeholdt i trosvirkeligheden, eftersom troen på Jesus blev næret af, og involverede en åbenbarelse af, realiteter ud over det ultimative; Jesu tro nærmede sig et universabsolut niveau, for så vidt som at et sådan absolut er muligt at manifestere i et udviklende kosmos af tid og rum.

Gennem tilegnelse af troen på Jesus, kan det dødelige menneske få en forsmag i tiden af evighedens realiteter. Jesus opdagede i sit liv som menneske den endelige Fader, og hans kødelige brødre, der lever det jordiske liv kan følge efter ham i denne samme oplevelse med at finde Faderen. De kan endda få, sådan som de er, samme tilfredsstillelse i denne oplevelse med Faderen, som Jesus fik, sådan som han var. Nye potentialer blev aktualiseret i Nebadon universet som følge af Mikael sidste overdragelse, og en af disse var den nye belysning af den evighedsvej, der fører til alles Fader, og langs hvilken selv de dødelige af materielt kød og blod kan rejse under deres indledende liv på planeterne i rummet. Jesus var og er den nye og levende vej, langs hvilken mennesket kan nå den guddommelige arv, som Faderen har bestemt skal være menneskets om blot det spørger om det. Gennem Jesus er det rigeligt demonstreret både begyndelsen og slutningen af menneskeheden, selv af den guddommelig menneskeheds trosoplevelse.

7. EN PERSONLIG RELIGIONSFILOSOFI

En idé er kun en teoretisk plan for handling, mens en positiv beslutning er en valideret handlingsplan. En stereotyp er en handlingsplan accepteret uden validering. De elementer, på hvilken man kan bygge et personligt religionsfilosofi stammer fra både den indre og den miljømæssige oplevelse af den enkelte. Den sociale status, økonomiske forhold, uddannelsesmuligheder, moralske tendenser, institutionelle påvirkninger, politiske udviklinger, racemæssige tendenser, og den religiøse lære af ens tid og sted bliver alle faktorer i formuleringen af en personlig religionsfilosofi. Selv det iboende temperament og intellektuelle evner bestemmer i høj grad mønstret af religiøs filosofi. Profession, ægteskab, og slægtninge påvirker alle udviklingen af ens personlige standarder for livet.

En religionsfilosofi udvikler sig ud af en grundlæggende vækst af idéer plus et eksperimenterende liv, som begge er modificeret af tendensen til at efterligne andre mennesker. Forsvarligheden af de filosofiske konklusioner afhænger af en ivrig, ærlig og diskriminerende tankegang i forbindelse med følsomhed over for betydninger og nøjagtigheden af evalueringen. Moralske kujoner opnå aldrig høje planer af filosofisk tænkning. Det kræver mod at trænge ind på nye erfaringsniveauer og forsøge at udforske ukendte områder af det intellektuelle liv.

Snart kommer nye værdisystemer i eksistens; nye formuleringer af principper og standarder opnås; vaner og idealer omformes; en idé om en personlig Gud er nået, efterfulgt af en udvidelse af beslægtede begreber.

Den store forskel mellem en religiøs og en ikke religiøs filosofi af livet ligger i de anerkendte værdiers natur og niveau og i formålet med loyaliteterne. Der er fire faser i udviklingen af religiøs filosofi: En sådan oplevelse kan kun blive konform, affundet sig med underkastelse til tradition og autoritet. Eller den kan være tilfredse med mindre fremgange, lige nok til at stabilisere den daglige tilværelse, og derfor stopper den tidligt på sådan et overfladisk niveau. Sådanne

dødelige tror på at lade livet gå sig gang. En tredje gruppe gør fremskridt til den logiske intellektualitetens niveau, men stagnerer der som følge af kulturelt slaveri. Det er virkelig ynkeligt at se gigantiske intellekt holdt så stramt i den kulturelle trældoms grusomme greb. Det er lige så patetisk at observere dem, der ændrer deres kulturelle trældom for materialistiske lænker i en falsk videnskab. Det fjerde niveau af filosofi opnår frihed fra alle konventionelle og traditionelle handicap og vover at tænke, handle og leve ærligt, loyalt, frygtløst og sandfærdigt.

Den afgørende test for enhver religiøs filosofi består i, hvorvidt den gør en forskel mellem den materielle og den åndelige verdens realiteterne, samtidig med at den anerkender deres forening i intellektuel stræben og i den sociale tjeneste. En sund religiøs filosofi blander ikke sammen det som hører til Gud med det som er Cæsars. Den genkender heller ikke den æstetiske kult af ren undren som en erstatning for religion.

Filosofien forvandler den primitive religion, som i høj grad var et eventyr af samvittighed ind i en levende oplevelse med voksende værdier i den kosmiske virkelighed.

8. TRO OG TROSOPFATTELSE

En trosopfattelse har nået op til troens niveau, når den bliver motiverende for livet og former levemåden. For at acceptere en undervisning som sandt er ikke at tro; men kun at have en trosopfattelse. Hverken er visheden eller overbevisning en tro. En sindstilstand når op til troens niveauer, når den rent faktisk dominerer levemåden. Tro er et levende udtryk for ægte personlig religiøs oplevelse. Man tror på sandheden, beundrer skønhed og hylder godhed, men man tilbøder dem ikke; et sådan udtryk for frelsende tro er centreret på Gud alene, som er personificeret af alle disse og uendeligt mere.

Trosopfattelsen er altid begrænsende og bindende; troen er voksende og frigivelse. Trosopfattelsen fikserer, troen frigør. Levende religiøs tro er mere end sammenslutningen af ædle trosopfattelser; den er mere end et ophøjet filosofisk system; den er en levende oplevelse, der har at gøre med åndelige betydninger, guddommelige idealer og øverste værdier; den kender Gud og tjener mennesket. Trosopfattelse kan blive gruppens fælles besiddelse, men troen skal være personlig. Teologiske trosopfattelser kan blive foreslået til en gruppe, men troen kan kun blive født i hjertet af den enkelte religionsudøver.

Troen har forfalsket sin tillid, når den forudsætter at benægte virkeligheden og overdrager sine tilhængere med indbild viden. Troen er en forræder, når den fremmer forræderi mod intellektuel integritet og bagatelliserer loyalitet til de øverste værdier og guddommelige idealer. Troen skyr aldrig pligten til at løse de problemer som tilhører de dødeliges liv. Levende tro fremmer aldrig fanatisme, forfølgelse, eller intolerance.

Tro hindrer ikke den kreative fantasi, den understøtter heller ikke ufornuftige fordomme mod opdagelser af videnskabelig forskning. Tro giver liv til religion og kræver at religionsudøveren heroisk lever efter den gyldne regel. Den religiøse iver står i forhold til viden, og troens stræben er optakten til en sublim fred.

9. RELIGION OG MORAL

Ingen erklærede åbenbaring af religion kan betragtes som ægte, hvis ikke den anerkender den etiske forpligtelses krav, der blev skabt og vedligeholdt af den forudgående udviklingsreligion. Åbenbaringen ufejlbarligt udvider udviklingsreligionens etiske horisont, mens den samtidigt ufejlbarligt udvider moralske forpligtelser i alle tidligere åbenbaringer.

Når I formoder at sidde i kritisk dom over menneskers primitive religion (eller det primitive menneskets religion), skal I huske at dømme sådanne vilde og bedømme deres religiøse erfaringer i overensstemmelse med deres oplysning og samvittigheds status. I må ikke begå den fejl at dømme en anden religion ved jeres egne standarder for viden og sandhed.

Sand religion er den sublime og dybe overbevisning i sjælen, som overbevisende formaner mennesket, at det ville være forkert for det ikke at tro på de morontielle realiteter, som udgør hans højeste etiske og moralske begreber, hans højeste fortolkning af livets største værdier og universets dybeste virkelighed. Sådan en religion er simpelthen oplevelsen af at

viser intellektuel loyalitet over for de højeste diktater fra den åndelige bevidsthed.

Søgen efter skønhed er en del af religionen kun i det omfang, det er etisk og i det omfang, at det beriger begrebet moral. Kunst er kun religiøs, når det bliver gennemsyret med et formål, som er afledt af høj åndelig motivation.

Det civiliserede menneskes oplyste åndelige bevidsthed interesserer sig ikke så meget for nogen specifikke intellektuelle trosopfattelser eller med nogen bestemt livsform, som for at opdage livets sandhed, den gode og den rigtige måde for at reagere på de stadigt tilbagevendende situationer med den jordiske tilværelse. Moralsk bevidsthed er bare et navn som anvendes i den menneskelige erkendelse og bevidsthed om de etiske og nye spirende morontielle værdier, som pligten kræver, at mennesket skal holde i kontrol og styring af deres adfærd fra dag til dag.

Selvom man erkender, at religion er ufuldkommen, er der mindst to praktiske manifestationer af dens natur og funktion:

1. Den åndelige trang og filosofisk pres fra religionens tendens til at få mennesket til at projicere sin estimering af moralske værdier direkte ud til deres medmennesker anliggender - religionens etiske reaktion.
2. Religionen skaber for det menneskelige sind en åndeliggjort bevidsthed af guddommelig virkelighed baseret på, og gennem tro nedstammende fra forhenværende begreber om moralske værdier og koordineret med de begreber om åndelige værdier, som er blevet tilføjet ovenpå. Religionen bliver dermed en censor af jordelivets anliggender, en form for glorificeret moralsk tillid til virkeligheden, til de ophøjede realiteter i tiden og de mere bestående realiteter i evigheden.

Tro bliver forbindelsen mellem den moralske bevidsthed og den åndelige opfattelse af bestående virkelighed. Religion bliver vejen langs hvilken mennesket med hjælp af og igennem proceduren med frelse, den progressive morontielle transformation, kan flygte fra de materielle begrænsninger i den tidsmæssige og naturlige verden til de himmelske realiteter i den evige og åndelige verden.

10. RELIGIONEN SOM MENNESKETS BEFRIER

Det intelligente menneske ved, at det er et barn af naturen, en del af det materielle univers; mennesket kan ikke gennem bevægelser og spændinger på det matematiske niveau af energiuniverset, skelne nogen indikation af den individuelle personligheds overlevelse. Mennesket kan aldrig nogensinde finde nogen åndelig virkelighed ved at udforske de fysiske årsager og effekter.

Et menneske er også klar over, at det er en del af det idémæssige kosmos, men selv om begrebet kan bestå ud over en materiel levetid, er der intet i selve begrebet, der angiver at den personlighed som danner dette begreb i sig selv vil overleve. Konsumtion af mulighederne af logik og fornuft vil heller ikke for logikeren eller til den fornuftige nogensinde afsløre den evige sandhed i overlevelsen af personligheden.

Det materielle niveaus lovgivning foreskriver at årsagssammenhæng altid fortsætter, at en forudgående årsag altid efterfølges af en effekt. Sindsniveau antyder en evig idémæssig fortsættelse, den uophørlige strøm af konceptuelle potentiale fra præ-eksisterende opfattelser. Ingen af disse universniveauer afslører for den spørgende dødelige en flugtvej fra status som et delvist væsen og fra den utålelige usikkerhed for at være en forbigående virkelighed i universet, en tidsmæssig personlighed dømt til at blive slukket, når de begrænsede livsenergier er opbrugt.

Det er kun gennem den morontielle vej, som fører til åndelig indsigt, at mennesket kan sprænge de lænker, der er en naturlig del af dets dødelige status i universet. Energi og sind fører tilbage til Paradis og Guddommen, men hverken menneskets energi evner eller sindets begavelse udgår direkte fra en sådan Paradis Guddom. Kun i åndelig forstand er mennesket et Guds barn. Dette er sandt, fordi det kun er i den åndelige forstand, at mennesket i dets nuværende tilstand er begavet og beboet af Paradisfaderens ånd. Menneskeheden kan aldrig opdage guddommelighed undtagen gennem vejen af religiøse erfaringer og ved at udøve sand tro. Accepten af Guds sandhed gennem tro giver mennesket mulighed for at flygte fra de snævre rammer af de materielle begrænsninger og giver det et rationel håb om at opnå sikker adfærd fra det materiale rige, hvor døden er, til den åndelige verden, hvor evigt liv eksisterer.

Religionens formål er ikke at tilfredsstille nysgerrigheden om Gud, men snarere at give intellektuel trofasthed og filosofisk sikkerhed, for at stabilisere og berige menneskelivet ved at blande det dødelige med det guddommelige, det delvise med det perfekte, mennesket og Gud. Det er gennem religiøs erfaring, at menneskets begreber om det ideelle er udstyret med virkeligheden.

Aldrig kan der være enten videnskabelige eller logiske beviser for guddommeligheden. Fornuften alene kan aldrig bekræfte de religiøse erfaringers værdier og dens godhed. Det vil altid være sandt: dem, der ønsker at gøre Guds vilje skal forstå de åndelige værdiers gyldighed. Dette er den nærmeste tilgang, der kan foretages på det dødelige niveau for at tilbyde dokumentation for den religiøse oplevelse af virkeligheden. En sådan tro giver den eneste flugt fra den materielle verdens mekaniske greb og fra forvrængningen i form af fejl forårsaget af den intellektuelle verdens ufuldstændighed; det er den eneste udvej man har opdaget fra blindgyden i dødelig tænkning vedrørende den individuelle personligheds fortsatte overlevelse. Det er det eneste pas til færdiggørelse af virkeligheden og til evigheden af livet i en universel skabelse af kærlighed, lov, sammenhold, og en progressiv opnåelse af Guddommen.

Religionen hælder effektivt menneskets følelse af idealistisk isolation eller åndelig ensomhed; det gør den troende til en Guds søn, en borger i et nyt og meningsfuldt univers. Religionen forsikrer mennesket, at ved at følge retfærdighedens lysglimt som skimtes i dets sjæl, og derved identificerer sig med den Uendeliges plan og den Eviges formål. Sådan en befriet sjæl begynder straks at føle sig hjemme i dette nye univers, deres univers.

Når du oplever sådan en forvandling af tro, er du ikke længere en slavisk del af det matematiske kosmos, men snarere en befriet viljebestemt søn af den Universelle Fader. Sådan en befriet søn kæmper ikke alene mod den ubønhørlige dom om den tidsmæssige eksistens ophør; han kæmper ikke længere mod hele naturen, med odds håbløst mod ham; han vakler ikke længere under den lammende frygt for, at han måske han sat sit lid til en håbløs illusion eller hæftet sin tro til en fantasifuld fejl.

Nu derimod, er Guds børn i stedet hyret for tilsammen at kæmpe kampen for virkelighedens sejr over eksistensens partielle skygger. Omsider bliver alle skabninger bevidste om det faktum, at Gud og alle de guddommelige værter i et så godt som ubegrænset univers er på deres side i den himmelske kamp for at opnå livets evighed og guddommelighedens status. Sådanne af troens befriet sønner har helt sikkert indrullet sig i tidens kampe, på samme side som de evige højeste kræfter og guddommelige personligheder; selv stjernerne i deres baner kæmper nu for dem. Endelig ser de på universet indefra, fra Guds synsvinkel, og alt er forvandlet fra usikkerheden i den materielle isolation for sikkerheden i den evige åndelige fremgang. Selv tiden selv bliver kun evighedens skygge kastet af Paradisets realiteter på det bevægelige panorama af rummet.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 102

DEN RELIGIØSE TROS GRUNDTVÆRDIER

FOR DEN ikke-troende materialist er mennesket simpelthen en evolutionær tilfældighed. Dets håb for overlevelse er et produkt af dødelig fantasi; dets frygt, kærlighed, længsler, og trosopfattelse er kun reaktionen på tilfældige sammenstillinger af visse livløse atomer af stof. Ingen manifestationer af energi eller udtryk for tillid kan bære mennesket hinsides graven. Selv de bedste menneskers hengivne arbejde og inspirerende genialitet er dømt til at blive slukket ved døden, den lange og ensomme nat af evig glemsel og sjælens udryddelse. Navnløs fortvivlelse er menneskets eneste belønning for at leve og slide under den tidsmæssige sol i den jordiske tilværelse. Hver dag i livet strammer en ubarmhjertig undergang, langsomt og sikkert sit greb, som et fjendtligt og nådeløs materielt univers har pålagt som øverste hånd mod alt det som i menneskets længsel er smukt, ædelt, ophøjet, og godt.

Men dette er ikke menneskets ende og evige skæbne. En sådan vision er kun et fortvivlet råb udtalt af nogle omvandrende sjæle, som er blevet tabt i åndeligt mørke, og blændet af forvirring og forvrængning af en kompleks læring, men modigt kæmper videre med de mekanistiske spidsfindigheder af en materiel filosofi. Alt denne mørkets undergang og desperate skæbne er for evigt fjernet af en enkelt modig tros indsats af de mest ydmyge og ulærte blandt Guds børn på jorden.

Denne frelsende tro har sin fødsel i menneskets hjerte, når menneskets moralske bevidsthed indser, at menneskelige værdier kan omdannes i den dødeliges erfaring fra det materielle til det åndelige, fra menneske til det guddommelige, fra tid til evighed.

1. TROENS VISHEDER

Tankeretterens arbejde er grunden til at menneskets primitive og evolutionær pligtfølelse konverteres til den højere og mere sikker tro på åbenbaringens evige realiteter. Der skal være en sult efter perfektion i menneskets hjerte for at sikre evnen til at forstå troens veje til højeste opnåelse. Hvis et menneske vælger at følge den guddommelige vilje, skal det kende vejen til sandheden. Det er bogstaveligt talt sandt, "Menneskelige ting skal være kendt for at blive elsket, men guddommelige ting må være elsket for at blive kendt." Men ærlig tvivl og oprigtige spørgsmål er ikke synd. Sådanne holdninger indebærer kun forsinkelse i den progressive rejse mod opnåelse af perfektion. Et barnesinds tillid sikrer menneskets indtræden i det himmelske riges opstigning, men fremskridt afhænger helt af en energisk drift af et fuldvoksen menneskes stærke og selvsikker tro.

Videnskabens fornuft er baseret på tidens observerbare fakta; religiøs tro fremfører argumenter fra evighedens åndelige program. Hvad viden og fornuft ikke kan gøre for os, opfordrer den sande visdom os til at lade troen udrette gennem religiøs indsigt og spirituel transformation.

På grund af den pålagte isolation som følge af oprøret, er sandhedsåbenbaringen på Urantia alt for ofte blevet forvekslet med udtalelserne fra delvise og forbigående kosmologier. Sandheden er uændret fra generation til generation, men de tilknyttede lærdomme om den fysiske verden varierer fra dag til dag og fra år til år. Den evige sandhed bør ikke undervurderes, fordi den tilfældigvis blive fundet i selskab med forældede ideer om den materielle verden. Jo mere man ved om videnskab, desto mindre sikker kan man være; jo mere man *har* af religion, jo mere sikker er man.

Videnskabens visheder opstår udelukkende fra intellektet; religiøse visheder udspringer fra selve grundlaget for *hele personligheden*. Videnskaben appellerer til forståelsen af sindet; religionen appellerer til kroppens, sindets og åndens loyalitet og hengivenhed, selv til hele personligheden.

Gud er så helt virkelig og absolut, at intet materielt bevis eller nogen demonstration af såkaldte mirakel kan tilbydes i vidnesbyrd om hans virkelighed. Altid vil vi kender ham, fordi vi stoler på ham, og vores tro på ham er fuldstændig baseret på vores personlige deltagelse i de guddommelige manifestationer af hans uendelige virkelighed.

Den iboende Tankeretter vækker uundgåelig en sand og søgende sult efter perfektion i menneskets sjæl sammen med en vidtrækkende nysgerrighed, som kun i tilstrækkelig grad kan opfyldes af fællesskab med Gud, den guddommelige kilde til denne Retter. Menneskets sultne sjæl nægter at være tilfreds med noget mindre end den personlige realisering af den levende Gud. Uanset hvad Gud end kan være mere end en høj og perfekt moralsk personlighed, kan han ikke, i vores sultne og finite opfattelse, være noget mindre.

2. RELIGIONEN OG VIRKELIGHEDEN

Observerende sind og diskriminerende sjæle anerkender religion, når de finder det i deres medmenneskers liv. Religionen behøver ingen definition; vi kender alle dens sociale, intellektuelle, moralske og åndelige frugter. Alt dette vokser ud af det faktum, at religion er menneskehedens ejendom; ikke et kulturelt afkom. Sandt nok, ens opfattelse om religionen er trods alt menneskelig og kan derfor være underlagt uvidenheden, overtroens trældom, raffineret bedrageri og vrangforestillinger af falsk filosofi.

En af de karakteristiske ejendommeligheder i ægte religiøs overbevisning, er, at trods absolutheden af dens påstande og tålmodigheden i dens indstilling er ånden i hvilken den udtrykkes, så afbalanceret og moderat, at den aldrig giver det mindste indtryk af selvhævdelse eller egoistisk forherligelse. Den religiøse visdoms oplevelse er noget af et paradoks i, at den stammer både fra mennesket og Retteren. Den religiøse kraft er ikke et produkt af den enkeltes personlige rettigheder, men snarere et resultat af det sublime partnerskab mellem mennesket og den evige kilde til al visdom. Således bliver den sande og ubesmittet religions ord og handlinger en overbevisende autoritet for alle oplyste dødelige.

Det er vanskeligt at identificere og analysere faktorerne i en religiøs oplevelse, men det er ikke svært at observere, at sådanne religiøse udøvere lever og handler, som om de allerede er i overværelse af den Evige. Troende reagerer på dette timelige liv, som om udødeligheden allerede var inden for rækkevidde. I sådanne dødeliges liv findes der en ægte originalitet og en spontanitet af udtryk, der for altid adskiller dem fra deres medmennesker, der kun har drukket verdens visdom. Religionsudøverne synes at leve i en effektiv frigørelse fra bekymrende hast og den smertefulde stress i de omskiftelser, der hører til de sekulære strømningers tid. De udviser en stabilisering af personlighed og en ro i karakter som ikke kan forklares af fysiologien, psykologien og sociologiens love.

Tiden er et ufravigeligt element i opnåelsen af viden; religionen gør sine begavelser umiddelbart tilgængelige, omend der er en vigtig faktor for vækst i nåden, konkrete fremskridt i alle faser af den religiøse oplevelse. Viden er en evig søgen; du lærer altid, men aldrig er du i stand til at nå frem til den fulde viden om absolut sandhed. Viden alene kan aldrig være absolut sikkerhed, kun stigende sandsynlighed for tilnærmelse; men den religiøse sjæl som er åndelig oplyst kender, og kender nu. Dog fører denne dybe og positive vished ikke sådan en mentalt sund religiøs til at tage mindre interesse i de op- og nedture i udviklingen af menneskelig visdom, som i sin materielle del er bundet op til udviklingen af den langsomme videnskab.

Selv de videnskabelige opdagelser er ikke virkelig *virkelige* i den menneskelige bevidstheds erfaring, indtil de er trævlet op, og korreleret, indtil deres relevante fakta faktisk har en *betydning* gennem kredsløbet i sindets tankestrømme. Det dødelige menneske betragter selv sit fysiske miljø fra sindets niveau, set ud fra dets psykologiske registrering. Det er derfor ikke mærkeligt, at mennesket skaber sig en meget ensartet fortolkning på universet og derefter forsøger at identificere denne videnskabens energi enhed med åndens enhed i sin religiøse erfaring. Sindet er enhed; de dødeliges bevidsthed lever på sindets niveau, og opfatter de universelle virkeligheder gennem sindsbegavelsens øjne. Sindets perspektiv opfatter ikke den eksistentielle enhedskilde til virkeligheden, den Første Kilde og Center, men det kan og vil engang beskrive for mennesket den erfaringsmæssige syntese af energi, sind og ånd i og som det Højeste Væsen. Sindet kan dog aldrig opnå succes i denne forening af virkelighedens mangfoldighed, medmindre et sådan sind er fast bevidsthed på materielle ting, intellektuelle betydninger og åndelige værdier; kun i harmonien af den funktionelle virkelighedens treenighed er der enhed, og kun i enheden i personligheden erkendes tilfredsheden af den kosmiske stabilitet og konsekvens.

Enhed er bedst fundet i den menneskelige erfaring gennem filosofi. Selvom hovedparten af de filosofiske tanker altid skal være baseret på konkrete fakta så er de dødeliges åndelige indsigt den sande filosofiske dynamiks sjæl og energi.

Det evolutionære menneske bryder sig ikke naturligt om hårdt arbejde. I det erfaringsmæssige liv, for at holde trit med de presserende krav og de tvingende behov af en voksende religiøs oplevelse skal der være uophørlig aktivitet i åndelig vækst, intellektuel ekspansion, udvidelse af ens faktuelle viden og social tjeneste. Der er ingen sand religion bortset fra en meget aktiv personlighed. Derfor forsøger mere indolente mennesker ofte at undslippe strabadserne af virkelig religiøse aktiviteter med en slags geniale selvbedrag gennem at trække sig tilbage til de stereotype religiøse doktriners og dogmers falske beskyttelse. Den sande religion er levende. Intellektuel krystallisering af religiøse begreber svarer til åndelig død. Man kan ikke forestille sig religion uden idéer, men når religionen bliver reduceret til kun en idé, er det ikke længere religion; Det er blevet til en form for menneskelig filosofi.

Igen er der andre typer af ustabile og svagt disciplinerede sjæle, som ville bruge de sentimentale idéer om religionen som en flugtvej for at undslippe de irriterende krav livet stiller. Når visse vaklende og frygtssomme dødelige forsøger at flygte fra det evolutionære livs uophørlige pres, synes religionen, som de opfatter den, at præsentere den nærmeste tilflugt, den bedste flugtvej. Men det er religionens opgave at forberede mennesket til tappert, selv heroisk, at møde livets omskiftelser. Religionen er det evolutionære menneskes højeste begavelse, den ene ting, der gør ham i stand til at fortsætte og "holde ud som om det så ham, som er usynlig." Mystik er dog ofte noget af et tilbageskridt fra livet som omfavnes af de mennesker, der ikke får smag for de mere hårdføre aktiviteter af at leve et religiøst liv i de åbne arenaer i menneskelige samfund og fællesskaber. Sand religion skal handle. Når mennesket virkelig er i besiddelse af religion, eller rettere når religionen er tilladt i sandhed til at besidde mennesket bliver adfærden resultatet. Religionen vil aldrig være tilfreds med blot at tænke eller med følelse, der ikke er ledsaget af handling.

Vi er ikke blinde for, at religionen ofte virker uklogt, selv irreligiøst, men den *handler*. Vrangforestillinger hvad angår religiøs overbevisning har ført til blodige forfølgelser, men altid og konstant gør religionen noget; den er dynamisk!

3. KUNDSKAB, VISDOM OG INDSIGT

Intellektuel mangel eller utilstrækkelig uddannelse bliver uundgåeligt et handicap for højere religiøs opnåelse fordi den åndelige naturs udpinte miljø frarøver religionen dens vigtigste kanal for filosofisk kontakt med den videnskabelige verden af viden. De intellektuelle faktorer af religion er vigtige, men deres overudvikling er ligeledes til tider meget skadeligt og pinligt. Religion skal hele tiden arbejde under en paradoksal nødvendighed: behovet for at bruge sindet på en effektiv måde, og samtidig forholde sig kritisk til den åndelige udnyttelse af al tænkning.

Religiøs spekulation er uundgåelig, men altid skadelig; spekulation uvægerligt forfalsker dens formål. Spekulation har tendens til at omforme religion til noget materialistisk eller humanistisk, og forstyrrer således direkte den logiske tankes klarhed, samtidig som den indirekte forårsager at religion fremstår som en funktion af den tidsmæssige verden, den samme verden, som den for evigt skal stå i kontrast til. Derfor vil religion altid være præget af paradokser, de paradokser som følge af fraværet af den erfaringsmæssige forbindelse mellem de materielle og åndelige niveauer af universet - morontiel mota, den super filosofiske følsomhed for dømmekraften af sandhed og opfattelsen af enhed.

Håndgribelige følelser, menneskelige følelser, fører direkte til materielle handlinger, egoistiske handlinger. Religiøse indsigter, åndelige motivationer, fører direkte til religiøse aktiviteter, uselviske handlinger af social tjeneste og altruistisk godgørenhed.

Religiøs længsel er den sultende søgen efter guddommelig virkelighed. Religiøs oplevelse er realiseringen af bevidstheden om, at man har fundet Gud. Når et menneske virkelig finder Gud, oplever det en sådan ubeskrivelig rastløshed af glæde i dets sjæl, at han er tvunget til at søge kærlig tjeneste-kontakt med sine mindre oplyste medmennesker, for ikke at afsløre, at han har fundet Gud, men snarere at tillade overløbet af opstrømmende evige godhed i hans egen sjæl til at opdatere og forædle sine medmennesker. Sand religion fører til øget social tjeneste.

Videnskab, viden, fører til bevidsthed om *fakta*; religion, erfaring, fører til bevidsthed om *værdi*; filosofi, visdom, fører til *koordineret* bevidsthed; åbenbaring (kompensation for morontiamota) fører til bevidsthed om *sand virkelighed*; mens koordineringen af bevidsthed om fakta, værdi og sand virkelighed udgør bevidstheden om personlighedens virkelighed -

der sammen med troen på muligheden for overlevelsen af netop denne personlighed - udgør dens maksimale væsen, samt troen på, at denne samme personlighed har mulighed for at overleve.

Viden fører til, at mennesket får deres plads, det fører til oprindelse af sociale lag og kaster. Religion fører til at tjene mennesker, og skaber således etik og altruisme. Visdom fører til et højere og bedre fællesskab af både idéer og ens medmennesker. Åbenbaring frigiver mennesker og giver dem en start på det evige eventyr.

Videnskaben sorterer mennesker; religionen elsker mennesker, ligesom dig selv; visdom giver retfærdighed til forskellige mennesker; men åbenbaring forherliger mennesker og afslører sin evne til partnerskab med Gud.

Videnskab stræber forgæves efter at skabe et kulturrens broderskab; religion frembringer et åndens broderskab. Filosofi tilstræber visdommens broderskab; åbenbaring skildrer det evige broderskab, Paradisets Finalitkorps.

Viden bringer stolthed over personlighedens eksistens; visdom er bevidstheden om personlighedens betydning; religion er den erfaring, der anerkender personlighedens værdi; åbenbaring er forsikringen om personlighedens overlevelse.

Videnskaben søger at identificere, analysere og klassificere de segmenterede dele af det grænseløse kosmos. Religionen forstår helhedsidéen, et helt kosmos. Filosofien forsøger identifikationen af videnskabens materielle segmenter med den åndelige indsigt koncept af helheden. Hvori filosofien fejler i dette forsøg, der lykkes åbenbaringen, som bekræfter, at den kosmiske cirkel er universel, evig, absolut, og uendelig. Dette kosmos af den Uendelige JEG ER er derfor uendeligt, grænseløst, og altomfattende - tidløst, rumløst og ubegrænset. Vi bærer vidnesbyrd om, at den Uendelige JEG ER også er Fader til Mikael af Nebadon og frelsens Gud for mennesket.

Videnskaben indikerer Guddommen som en *kendsgerning*; filosofien præsenterer *idéen* om en Absolut; religionen forestiller sig Gud som en kærlig *åndelig personlighed*. Åbenbaringen bekræfter *enheden* i kendsgerningen om Gud, den Absoluttes idé, og Guds åndelige personlighed samt præsenterer yderligere dette begreb som vor Fader - tilværelsens universelle kendsgerning, den evige idé om sindet, og livets uendelige ånd.

Forfølgelsen af viden udgør videnskab; søgen efter visdom er filosofi; kærligheden til Gud er religionen; sult efter sandheden *er* en åbenbaring. Men det er den iboende Tankeretter, der lægger følelsen af virkelighed til menneskets åndelige indsigt i kosmos.

I videnskaben, går idéen forud for udtryk for dens gennemførelse; i religionen, går oplevelsen af realiseringen forud udtrykket for idéen. Der er en stor forskel mellem den evolutionære vilje til at tro og resultatet af en oplyste fornuft, religiøs indsigt og åbenbaring - *viljen som tror*.

I evolutionen fører religionen ofte til, at mennesket skaber sine begreber om Gud; åbenbaring fremviser det fænomen, at Gud udvikler mennesket selv, mens vi i Kristus Mikael's jordiske liv ser det fænomen, at Gud åbenbarer sig for mennesket. Evolutionen tenderer til at gøre Gud til menneske; åbenbaring tenderer til at gøre mennesket guddommelig.

Videnskaben er kun tilfreds med første årsager, religionen kun med den øverste personlighed og filosofi kun med enheden. Åbenbaringen bekræfter, at disse tre er ét, og at de alle er gode. Det *evige virkelige* er det gode i universet og ikke tidens illusioner om det onde i rummet. I følge den åndelige oplevelse af alle personligheder, er det altid sandt, at det virkelige er godt og det gode er det virkelige.

4. ERFARING SOM ET FAKTUM

På grund af Tankeretterens tilstedeværelsen i jeres sind, er det ikke noget større mysterium for dig at kende Guds sind, end det er for dig at være sikker på, at du kender alle andre sind, menneskelige eller overmenneskelige. Religionen og social bevidsthed har dette til fælles: de er baseret på bevidstheden om, at der er andre sind. Den proces, hvorved du kan acceptere en andens idé som din er den samme, med hvilken du kan "lade sindet som var i Kristus også være i dig."

Hvad er menneskelige erfaringer? Det er simpelthen ethvert samspil mellem en aktiv og spørgende selv og enhver anden aktiv og ydre virkelighed. Massen af erfaring er bestemt af opfattelsesevnens dybde plus den samlede erkendelse om

den ydre virkelighed. Erfaringens bevægelse er lig med kraften i den forventede forestilling plus skarpheden af de sensoriske iagttagelser af de ydre kvaliteter i den pågældende virkelighed. Erfaringens faktum er fundet i selvbevidsthed plus i andre eksistenser - en anden ting, et andet sind, og en anden ånd.

Mennesket bliver meget tidligt bevidst om, at han ikke er alene i verden eller universet. Der opstår en naturlig spontan selvbevidsthed om, at der findes andre sind i selvets omgivelser. Tro oversætter denne naturlige oplevelse til religion, anerkendelsen af Gud som virkelighed - kilden, natur og skæbne - *af andre sind*. En sådan viden om Gud er hele tiden og altid en virkelighed baseret på personlige erfaringer. Hvis Gud ikke var en personlighed, kunne han ikke blive en levende del af den virkelige religiøse oplevelse af en menneskelig personlighed.

Det element af fejl som er til stede i menneskets religiøs oplevelse er direkte proportional med indholdet af materialisme, som forurener den åndelige opfattelse af den Universelle Fader. Menneskets fremskridt i universet inden det opnår ånds status består i oplevelsen af at frigøre sig fra disse fejlagtige opfattelser om Guds natur og om virkeligheden af den rene og sande ånd. Guddom er mere end ånd, men den åndelige tilgang er den eneste mulighed for det opstigende menneske.

Bøn er faktisk en del af den religiøse oplevelse, men den er blevet fejlagtigt fremhævet af nutidens religioner, snarere end tilbedelsen af fællesskab som er mere væsentligt. Tilbedelse uddyber og udvider sindets reflekterende evner. Bøn kan berige livet, men tilbedelse belyser skæbnen.

Åbenbarelsesreligionen er det forenede element i den menneskelige eksistens. Åbenbaring forener historien, koordinerer geologi, astronomi, fysik, kemi, biologi, sociologi og psykologi. Åndelig oplevelse er den virkelige sjæl i menneskets kosmos.

5. OVERHERREDØMME AF FORMÅLBESTEMT POTENTIALE

Selvom etableringen af tro som en kendsgerning, ikke er det samme som oprettelse af det, som man tror på som et faktum, demonstrerer de simple livsformers evolutionære udvikling til personligheds status, ikke desto mindre det faktum, at personlighedens potentiale eksisterede fra starten af. I tidens universer er potentialet altid højere end det aktuelle. I det udviklende kosmos er potentialet, hvad der skal komme, og det som kommer til at være, er udfoldelsen af Guddommens formålsbestemte mandater.

Dette samme målrettede overherredømme er afspejlet i udviklingen af sindets idédannelse, når primitive dyrs frygt forvandles til en stadig dybere ærbødighed for Gud og en stigende ærefrygt af universet. Det primitive menneske havde mere religiøs frygt end tro, og de åndelige potentialers overherredømme over sindsaktualiteterne er demonstreret, når denne feje frygt er omdannet til levende tro i åndelige realiteter.

I kan psykologisere udviklingsreligionen, men ikke den personlige oplevelse af religion, som har en åndelige oprindelse. Menneskelig moral kan anerkende værdier, men kun religion kan bevare, ophøje, og åndeliggøre sådanne værdier. På trods af disse virkninger er religionen noget mere end følelsesmæssig moral. Religion forholder sig til moral som kærlighed er til pligt, som sønskab til slaveri, som essens er til stoffet. Moral beskriver en almægtig Overvåger, en guddom til at tjene; religion beskriver en alkærlige Fader, en Gud at tilbede og elske. Igen, beror dette på, at religionens åndelige potentiale er dominerende i forhold til den udviklingsbaseret morals pligtaktualitet.

6. DEN RELIGIØSE TROS VISHED

Den filosofiske eliminering af religiøs frygt og videnskabens stadige fremskridt bidrager i høj grad til dødeligheden af falske guder. Selv om disse tab af menneskeskabte guder midlertidigt kan forvirre den åndelige vision, vil de i sidste ende ødelægge den uvidenhed og overtro, som så længe formørkede den levende Guds evige kærlighed. Forholdet mellem den skabte og Skaberen er en levende oplevelse, en dynamisk religiøs tro, som ikke kan defineres præcist. At isolere en del af livet, og kalde det religion er at opløse livet og fordreje religionen. Det er netop derfor at tilbedelsens Gud kræver al troskab eller ingen.

De primitive menneskers guder kan ikke have været mere end skygger af dem selv; den levende Gud er det

guddommelige lys, hvis afbrydelser udgør skabelsesskyggerne af hele rummet.

Den religiøse person, der har opnået filosofisk indsigt har tro på en personlig frelse af en personlig Gud, som er noget mere end en realitet, en værdi, et niveau af opnåelse, en ophøjet proces, en forvandling, det ultimative af tid og rum, en idealisering, energipersonalisering, tyngdekraftsenhed, en menneskelig projektion, en idealisering af selvet, naturens opadgående skift, tendensen til godhed, evolutionens fremdrivende impuls, eller en sublim hypotese. Den religiøse har tro på en Gud af kærlighed. Kærlighed er essensen af religion og kilden til højerestående civilisation.

Tro forvandler den filosofiske Gud af sandsynlighed til den frelsende Gud af sikkerhed i den personlige religiøse oplevelse. Skepsis kan udfordre teorier om teologi, men overbevisningen, at vi kan stole på den personlige erfaringer bekræfter sandheden i den trosopfattelse, som er vokset til tro.

Overbevisninger om Gud kan nås gennem klog argumentation, men den enkelte kan kun kende Gud ved tro, gennem personlig oplevelse. I meget af det, der vedrører livet, må man regne med sandsynligheder, men ved kontakt med den kosmisk virkelighed, kan visheden opleves, når sådanne betydninger og værdier bliver kontaktet af levende tro. Den sjæl, som kender Gud vover at sige: "Jeg ved," selv når denne viden om Gud tilspørges af den ikke-troende, der benægter en sådan vished, fordi den ikke helt understøttes af intellektuel logik. Til hver sådan tvivler svarer den troende kun: "Hvordan kan du vide, at jeg ikke kender?"

Selvom fornuft altid kan sætte spørgsmålstegn ved tro, kan tro altid supplere både fornuft og logik. Fornuften skaber den sandsynlighed som troen kan forvandle til en moralsk vished, selv en åndelig oplevelse. Gud er den første sandhed og det sidste faktum; derfor har alle sandheder oprindelse i ham, mens alle fakta eksisterer i forhold til ham. Gud er absolut sandhed. Som sandhed kan man kende Gud, men at forstå - at forklare - Gud, må man udforske universernes univers faktum. Den dybe kløft mellem oplevelsen af Guds sandhed og uvidenheden om Gud som en kendsgerning kan kun slås bro over ved levende tro. Fornuften alene kan ikke opnå harmoni mellem uendelig sandhed og universel kendsgerning.

Trosopfattelsen kan ikke værges sig for tvivl og modstå frygt, men troen overvinder altid tvivlen, for tro er både positiv og levende. Det positive har altid overtaget over det negative, sandhed over vildfarelse, erfaring over teori, åndelige realiteter over isolerede fakta af tid og rum. Det overbevisende bevis for denne åndelige vished består i de sociale frugter af den ånd, som sådanne troende, troskæmpere, høster som resultat af denne ægte åndelige oplevelse. Jesus sagde: "Hvis I elsker jeres næste, som jeg har elsket jer, da skal alle mennesker vide, at I er mine disciple."

Til videnskaben er Gud en mulighed, for psykologien en ønskelighed, for filosofien en sandsynlighed, for religionen en vished, en virkelighed baseret på religiøs oplevelse. Fornuften kræver, at en filosofi, der ikke kan finde sandsynlighedens Gud bør have stor respekt for den religiøse tro, som kan og vil finde vishedens Gud. Videnskaben bør heller ikke nedvurdere den religiøse oplevelse som godtroenhed, ikke så længe den fortsætter i den antagelse, at menneskets intellektuelle og filosofiske begavelser er opstået fra stadigt lavere intelligenser jo længere man går tilbage, indtil de engang fik deres oprindelse i det primitive liv, som var fuldstændig blottet for al tænkning og følelse.

Evolutionens fakta bør ikke sættes op imod sandheden om virkeligheden af den åndelige oplevelses vished i den gudkendende dødeliges religiøse liv. Intelligente mennesker bør ophøre med at ræsonnere som børn og bør forsøge at bruge voksenalderens konsekvente logik, som tolererer begrebet sandhed sideløbende med observation af virkeligheden. Videnskabelig materialisme er gået konkurs, når den fortsætter, i lyset af hvert tilbagevendende univers fænomen, med at gentage sine nuværende indvendinger ved at henvise, at det som unægtelige er højere stammer fra, hvad der ubestrideligt er lavere. Sammenhæng forudsætter anerkendelse af aktiviteter som udgår fra en målrettet Skaber.

Den organiske evolution er et faktum; målrettet eller progressiv evolution er en sandhed, som gør de ellers modstridende fænomener i evolutionens stadigt stigende bedrifter til en logisk sammenhæng. Jo højere enhver videnskabsmand kommer i hans valgte videnskab, jo mere vil han opgive teorierne om de materialistiske fakta til fordel for den kosmiske sandhed af det altgennemtrængende Højeste Sind. Materialisme billiggør værdien af menneskeliv; Jesu evangelium forbedrer enormt og guddommeligt ophøjer enhver dødelig. De dødeliges tilværelse skal visualiseres som bestående af den spændende og fascinerende oplevelse, hvor man indser mødet mellem mennesket der strækker sin hånd opad og den guddommelige og frelsende strækkende sin hånd ned.

7. VISHEDEN OM DET GUDDOMMELIGE

Den Universelle Fader, som er selv-eksisterende, er også selvforklarende; han bor faktisk i hver dødelig som er udstyret med fornuft. Men du kan ikke være sikker på Gud, medmindre du kender ham; sønskab er den eneste erfaring, som gør faderskab sikkert. Universet er under forandring overalt. Et forandringens univers er en afhængigt univers; sådan en skabelse kan hverken være endelig eller absolut. Et endeligt univers er helt afhængigt af det Ultimative og det Absolutte. Universet og Gud er ikke identiske; den ene er årsag, den anden virkning. Årsagen er absolut, uendelig, evig, og uforanderlig; handlingen er tid-rum og transcendental, men stadigt skiftende, altid voksende.

Gud er det eneste selvstændige forårsagede faktum i universet. Han er hemmeligheden bag ordren, planen, og formålet med hele skabelsen af ting og væsener. Universet, der forandres overalt, reguleres og stabiliseres af absolut uforanderlige love, en uforanderlig Guds vaner. Guds faktum, den guddommelige lov, er uforanderlig; Guds sandhed, hans forhold til universet, er en relativ åbenbaring, som vedvarende tilpasses til et konstant udviklende univers.

Dem, der ville opfinde en religion uden Gud er ligesom dem, der vil samle frugter uden træer, få børn uden forældre. Du kan ikke have virkninger uden årsager; kun JEG ER er uden årsag. Den religiøse erfaring forudsætter Gud, og sådan en personlig oplevet Gud må være en personlig Guddom. Du kan ikke bede til en kemisk formel, bønfalde en matematisk ligning, tilbede en hypotese, betro sig til et postulat, omgås med en proces, tjene en abstraktion, eller have et kærligt fællesskab med en lov.

Sandt nok, mange tilsyneladende religiøse træk kan vokse ud af ikke-religiøse rødder. Mennesket kan, intellektuelt, fornægte Gud og alligevel være moralsk god, loyal, lydig, ærlig, og endda idealistisk. Man kan pøde mange rent humanistiske grene på dets grundlæggende åndelige natur og dermed tilsyneladende bevise sine påstande til fordel for en gudløs religion, men sådan en oplevelse er blottet for overlevelseshøjderne, at kende Gud og til at stige op mod Gud. I sådan en dødelig oplevelse er det kun de sociale frugter der høstes, ikke åndelige. Den podede gren bestemmer frugtens art, uanset at den levende næring trækkes fra rødderne af den oprindelige guddommelige begavelse af både sindet og ånden.

Religionens intellektuelle adelsmærke er vished; det filosofiske kendetegn er sammenhæng; de sociale frugter er kærlighed og tjeneste.

Den person, der kender Gud er ikke blind for de vanskeligheder eller ligeglad med de hindringer, der står i vejen for at finde Gud i labyrinten af overtro, tradition og den moderne tidsalders materialistiske tendenser. Han har mødt alle disse forhindringer, og overvundet dem, hævet sig over dem ved levende tro, og nåede det åndelige oplevelses højland på trods af dem. Det er rigtigt, at mange, der indad er sikker på Gud frygter at hævde sådanne følelser af vished på grund af de mange og opfindsomhed fra dem, som samler indvendinger og forstørrelser vanskelighederne med at tro på Gud. Det kræver ikke den store dybde af intellekt at finde fejl, stille spørgsmål, eller gøre indsigelse. Men det kræver et genialt sind til at besvare disse spørgsmål og løse disse problemer; troens vished er den bedste måde til at håndtere alle disse overfladiske kontroverser.

Hvis videnskab, filosofi eller sociologi vover at blive dogmatisk i tvister med den sande religions profeter, så bør folk, der kender Gud besvare sådan en uberettiget dogmatisme med mere fremsynede dogmatisme som visheden om personlig åndelig oplevelse udgør, "Jeg ved, hvad jeg har oplevet fordi jeg er en søn af JEG ER." Hvis den personlige oplevelse af en troende er blevet udfordret af dogmer, så kan denne troens fødte søn til den erfaringsmæssige Fader svare med dette uangribelige dogme, påstanden om, at han faktisk er en søn til den universelle Fader.

Kun en ubegrænset virkelighed, et absolut, kan tillade sig at være konsekvent dogmatisk. De, der ønsker at være dogmatisk må, hvis de er konsekvente, før eller senere blive drevet i armene på den Absolutte energi, den universelle sandhed, og den Uendelige kærlighed.

Hvis de ikke-religiøse tilnærmelser til den kosmisk virkelighed vil sætte spørgsmålstegn ved at udfordre troens vished på grund af dens udokumenterede status, så kan den som har oplevet ånden ligeledes ty til den dogmatiske udfordring af de faktiske omstændigheder for videnskab og filosofiens opfattelse med den begrundelse, at de ligeledes er udokumenteret; de er ligeledes erfaringer i videnskabsmandens eller filosofens bevidsthed.

Om Gud, den mest uundgåelige af alle tilstedeværelse, den mest virkelige af alle fakta, den mest levende af alle sandheder, den mest kærlige af alle venner, og den mest guddommelige af alle værdier, har vi, af alle universets erfaringer, retten til at være den mest forvisset.

8. BEVISERNE PÅ RELIGION

Det højeste bevis på religionens virkelighed og effektivitet består af den *menneskelige erfarings faktum*; nemlig, at mennesket, som af naturen er sky og mistænksom, er udstyret med et medfødt stærk instinkt af selvopholdelsesdrift og længsel til overlevelse efter døden, er villig, til fuldt ud at stole på, at de dybeste interesser i sin nutid og fremtiden vil blive ført og styret af den magt og person som hans tro har udpeget som Gud. Det er den ene centrale sandhed i al religion. Med hensyn til, hvad denne magt eller person, kræver af mennesket til gengæld for denne omsorg og sidste frelse, findes der ikke to religioner som er enige; faktisk er de alle mere eller mindre uenige.

Vedrørende status for enhver religion i den evolutionære skala, kan den bedst blive bedømt efter dens moralske domme og dens etiske standarder. Af jo højere type, en religion er, desto mere opmuntrer den og er opmuntrret af en konstant voksende social moral og etisk kultur. Vi kan ikke bedømme en religion efter status for dens ledsagende civilisation; vi gør klogest i at bedømme den reelle karakter af en civilisation i henhold til renheden og ædelheden i dens religion. Mange af verdens mest bemærkelsesværdige religiøse lærere har stort set været ulærde. Verdens visdom er ikke nødvendig for at udøve frelsende tro på evige realiteter.

Forskellen mellem religionerne i forskellige tidsaldre er helt afhængig af forskellen i menneskets forståelse af virkeligheden og på dets forskellige anerkendelse af moralske værdier, etiske relationer og åndelige virkeligheder.

Etik er det ydre sociale eller racemæssige spejl, som trofast gengiver, hvordan den ellers usynlige indre åndelige og religiøse udvikling fremskrider. Mennesket har altid tænkt på Gud i form af det bedste, det vidste, et udtryk for dets dybeste idéer og højeste idealer. Selv den historiske religion har altid skabt sine gudsopfattelser ud fra sine højeste indregnede værdier. Hvert intelligent væsen giver Guds navn til det bedste og højeste det kender.

Når religionen er reduceret til former af fornuft og intellektuelle udtryk, har den altid vovet at kritisere civilisationen og det evolutionære fremskridt som bedømt efter sine egne standarder for etisk kultur og moralske fremskridt.

Selvom den personlige religion går forud for udviklingen af den menneskelige moral, er det beklageligt at konstateres, at den institutionelle religion altid har haltet bagefter menneskeracernes langsomt skiftende skikke. Den organiserede religion har vist sig at være konservativt tilbageholdende. Profeterne har normalt ført folk i den religiøse udvikling; teologerne har normalt holdt dem tilbage. Fordi religion er et spørgsmål om indre eller personlig erfaring, kan den aldrig udvikle sig meget langt forud for racernes intellektuelle udvikling.

Religionen fremmes dog aldrig af en appel til det såkaldte mirakuløse. Ønsket om mirakler er en længsel tilbage til de primitive religioner magi. Sand religion har intet at gøre med påståede mirakler, og åbenbaret religion henviser aldrig til mirakler som bevis for autoritet. Religion er evigt og altid rodfæstet og grundfæstet i personlig oplevelse. Jeres højeste religion, Jesu liv, var netop sådan en personlig oplevelse: mand, et dødeligt menneske, der søgte Gud og til fulde finder ham under sin korte levetid i kødet, og i samme menneskelige erfaring, viser Gud sig som søgende mennesket og finder ham til den fulde tilfredshed for den perfekte sjæls uendelig overherredømme. Dette er religion, selv den højeste som endnu har været afsløret i universet Nebadon - det jordiske liv som Jesus af Nazaret levede.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 103

DEN RELIGIØSE ERFARINGS VIRKELIGHED

ALLE menneskets ægte religiøse reaktioner er understøttet af den tidlige tjeneste af tilbedelsens bistående ånd og censureret af visdommens bistående ånd. Menneskets første overmentale begavelse er, personlighedens inddragelse i Helligåndens kredsløb kommende fra Universets Skabende Ånd; og længe før overdragelser af de guddommelige Sønner eller den universelle overdragelse af Rettere, virker denne indflydelse for at udvide menneskets opfattelse af etik, religion og spiritualitet. Efter overdragelser af Paradissønner bidrager den frigjorte Sandhedens Ånd i høj grad til udvidelsen af menneskets evne til at opfatte religiøse sandheder. Som evolutionen forløber på en beboet verden, deltager Tankeretterne i stigende grad i udviklingen af de højere former for menneskelig religiøs indsigt. Tankeretteren er det kosmiske vindue, hvorigennem det finite væsen kan se tros-glimt af den grænseløs Guddom, den Universelle Faders visheder og guddommeligheder.

De religiøse tendenser i de menneskelige racer er medfødt; de er universelt manifesteret og har en tilsyneladende naturlig oprindelse; primitive religioner er altid evolutionære i deres tilblivelse. Mens den naturlige religiøse oplevelse fortsætter med at gøre fremskridt, fremhæver periodiske åbenbaringer af sandheden det ellers langsomme planetariske evolutions forløb.

På Urantia, er der i dag fire former for religion:

1. Naturlig eller udviklingsreligion.
2. Overnaturlig eller åbenbarelsesreligion.
3. I praksis forekommende eller nuværende religion, varierende grader af en blanding af naturlige og overnaturlige religioner.
4. Filosofiske religioner, menneskeskabte eller filosofisk gennemtænkte teologiske doktriner og med fornuften skabte religioner.

1. RELIGIONSFILOSOFI

Enheden i religiøse erfaringer mellem en social eller racemæssig gruppe stammer fra den identiske karakter af Gudsfragmentet iboende den enkelte. Det er dette guddommelige i mennesket, der giver oprindelse til dets uselviske interesse i andre menneskers velfærd. Eftersom at personlighed er unik - der findes ikke to ens dødelige - så følger det uundgåeligt, at ikke to mennesker på samme måde kan fortolke tilskyndelser og opfordringer af ånden i guddommelighed, der bor i deres sind. En gruppe af dødelige kan opleve åndelige enhed, men de kan aldrig opnå filosofiske ensartethed. Denne mangfoldighed af fortolkningen af religiøs tænkning og erfaring fremgår af den kendsgerning, at det tyvende århundredes teologer og filosoffer har formuleret over fem hundrede forskellige definitioner af religion. I virkeligheden definerer ethvert menneske religion i form af sin egen erfaringsmæssige fortolkning af de guddommelige impulser, der udgår fra Gudsånden i dets indre, og derfor må en sådan fortolkning være unik og helt forskellig fra den religiøse filosofi fra alle andre mennesker.

Når en dødelige er i fuld overensstemmelse med en anden dødeliges religiøse filosofi, viser dette fænomen at disse to væsener har haft en lignende *religiøs oplevelse* angående indholdet i deres ligheder med filosofisk religiøs fortolkning.

Selvom din religion er et spørgsmål om personlig erfaring, er det meget vigtigt, at du får kendskabet til et utal af andre religiøse erfaringer (de forskellige fortolkninger af andre og forskelligartede dødelige) har gjort, så du kan forhindre dit religiøse liv fra at blive egocentrisk - afgrænset, egoistisk og asocial.

Rationalisme er forkert, når det antager, at religion til en begyndelse er en primitiv trosopfattelse på noget, som derefter er efterfulgt af søgen efter værdier. Religion er først og fremmest en søgning efter værdier, og derefter formuleres et system af fortolkende overbevisninger. Det er meget lettere for mennesker at blive enige om religiøse værdier - mål - end på tros - fortolkninger. Dette forklarer, hvordan religion kan blive enig om værdier og mål, samtidig med at den udstiller det forvirrende fænomen at opretholde en tro på hundredvis af modstridende overbevisninger - trosretninger. Dette forklarer også, hvorfor en given person kan bevare sin religiøse erfaring i lyset af at give op eller ændrer mange af sine religiøse overbevisninger. Religionen består, på trods af revolutionerende ændringer i religiøse overbevisninger. Teologi producerer ikke religion; det er religion, der producerer teologiske filosofi.

Det faktum, at religiøse har troet så meget, der var falsk afkræfter ikke religionen, fordi religion er baseret på anerkendelse af værdier, og bekræftet af troen på personlig religiøs oplevelse. Religionen, er således baseret på erfaringer og religiøs tænkning; teologi, religionsfilosofi, er et ærligt forsøg på at fortolke denne oplevelse. Sådanne fortolkende overbevisninger kan være rigtige eller forkerte, eller en blanding af sandhed og vildfarelse.

Oplevelsen af anerkendelse af åndelige værdier er en oplevelse, som er over idédannelse. Der er ingen ord i ethvert menneskeligt sprog, der kan bruges til at beskrive denne "stemning", "følelse", "intuition" eller "oplevelse", som vi har valgt at kalde gudsbevidsthed. Guds ånd, som bor i mennesket er ikke personligt - Retteren er førpersonlig - men denne Ledsager præsenterer en værdi, udstråler en duft af guddommelighed, som i den højeste og uendelige forstand er noget personligt. Hvis Gud i det mindste ikke var personlig, kunne han ikke være bevidst, og hvis ikke bevidst, så ville han være mindre end et menneske.

2. RELIGIONEN OG INDIVIDET

Religionen er aktiv i det menneskelige sind og er realiseret i erfaring forud for dens tilsynekomst i den menneskelige bevidsthed. Et barn har eksisteret i omkring ni måneder, før det oplever fødslen. Men religionens "fødsel" er ikke pludseligt; den fremkommer snarere gradvis. Ikke desto mindre, før eller senere er der en "fødselsdag." Du vil ikke komme ind i Himmeriget, medmindre du er blevet "født på ny" - født af Ånden. Mange åndelige fødsler er ledsaget af meget psykiske smerter og alvorlige psykiske lidelser, ligesom mange fysiske fødsler er kendetegnet ved "stærke sammentrækninger" og andre abnormiteter i "nedkomsten". Andre åndelige fødsler er en naturlig og normal vækst af anerkendelsen af de højeste værdier, ledsaget af en forbedring af åndelig oplevelse, selv om ingen religiøs udvikling sker uden bevidst indsats og positive og individuelle afgørelser. Religion er aldrig en passiv oplevelse, en negativ holdning. Denne såkaldte "religionens fødsel" er ikke direkte forbundet med såkaldte omvendelsesoplevelser som normalt kendetegner religiøse episoder som indtræffer senere i livet som følge af en psykisk konflikt, følelsesmæssig undertrykkelse og temperamentsfulde omvæltninger.

De personer, der er blevet opdraget af deres forældre, så de voksede op i bevidstheden af at være børn af en kærlig himmelsk Fader, bør ikke se skævt til deres medmennesker, som kun kunne opnå en sådan bevidsthed om fællesskab med Gud gennem en psykologisk krise, en følelsesmæssig omvæltning.

Den evolutionære grobund i menneskets sind, hvor åbenbarelsesreligionens frø slår rod er den moralske natur, der så tidligt giver oprindelse til en social bevidsthed. De første tilskyndelser fra et barns moralske natur har ikke at gøre med sex, skyld, eller personlig stolthed, men snarere med impulser for retfærdighed, retskaffenhed, og tilskyndelse til venlighed - nyttige aktiviteter for at hjælpe ens medmennesker. Når disse tidlige moralske opvågninger får næring, opstår der en gradvis udvikling af det religiøse liv, som er forholdsvis fri for konflikter, omvæltninger og kriser.

Ethvert menneske oplever meget tidligt noget af en konflikt mellem sine egoistiske og altruistiske impulser, og mange gange kan de første erfaringer med gudsbevidsthed opnås som resultat af søgen efter overmenneskelig hjælp i opgaven med at løse sådanne moralske konflikter.

Et barns psykologiske tilstand er af naturen positivt, ikke negativt. Så mange dødelige er negative, fordi de er blevet

opdraget til det. Når vi siger at barnet er positivt, henviser vi til dets moralske impulser, de mentale kræfter, hvis opvågen signalerer Tankeretterens ankomst.

Hvis et normalt barns sind ikke udsættes for forkert undervisning, er det positivt, fordi den religiøse bevidsthed opstår, i retning mod moralsk retfærdighed og social tjeneste, i stedet for negativt, dvs. væk fra synd og skyld. Der kan eller ikke kan forekomme konflikt under den religiøse oplevelses udvikling, men der findes altid den menneskelige viljes uundgåelige beslutninger, kræfter og funktioner.

Moralske valg er normalt ledsaget af mere eller mindre moralske konflikter. Den allerførste konflikt i barnet sind er mellem egoismens drivkræfter og altruismens impulser. Tankeretteren se ikke bort fra det egoistiske motivs personligheds værdier, men den synes at give en lille præference til den altruistiske impuls som fører til den menneskelige lykkes mål og himlens glæder.

Når et moralsk væsen vælger at være uselvsk, når det konfronteret med trangen til at være egoistisk, er dette en primitiv religiøs oplevelse. Intet dyr kan lave et sådant valg; en sådan beslutning er både menneskeligt og religiøst. Den omfatter gudsbevidsthedens faktum og understreger impulsen til social tjeneste, grundlaget for menneskeligt broderskab. Når sindet vælger en rigtig moralsk beslutning ved en handling af den frie vilje, udgør en sådan beslutning en religiøs oplevelse.

Inden et barn har udviklet sig tilstrækkeligt til at erhverve den moralske kapacitet og dermed kunne vælge altruistisk tjeneste, har det allerede udviklet en stærk, god forenet egoistiske natur. Det er denne faktiske situation, der giver anledning til teorien om kampen mellem den "højere" og "lavere" natur, mellem det "gamle syndige menneske" og den "nye natur" af nåde. Meget tidligt i livet begynder det normale barn at lære, at det er "mere velsignet at give end at modtage."

Mennesket har en tendens til at identificere trangen til at se til sit eget bedste med sit ego - sig selv. I modsætning hertil har det er tilbøjelighed til at identificere viljen til at være altruistiske med en vis indflydelse uden for sig selv - Gud. En sådan bedømmelse er faktisk rigtig, for alle sådanne ikke egoistiske begær har faktisk deres oprindelse i den iboende Tankerettens ledelse, og denne Retter er et fragment af Gud. Impulsen fra Åndeledsageren opfattes i den menneskelige bevidsthed, som trangen til at være altruistisk, at bekymre sig om andre. I det mindste er det den tidlige og grundlæggende erfaring af barnets sind. Når foreningen af det voksende barns personlighed ikke forløber tilfredsstillende, kan den altruistiske drift blive så overudviklet, at den forårsager alvorlig skade på selvets velfærd. En vildledt samvittighed kan forårsage mange konflikter, bekymring, sorg, og menneskelig ulykke uden ende.

3. RELIGIONEN OG MENNESKESLÆGTEN

Mens troen på ånder, drømme og diverse andre overtro alle spillede en rolle i de primitive religioners evolutionære oprindelse, bør man ikke overse den indflydelse der nedstammer fra klanens eller stammens ånd af solidaritet. I forholdet indenfor gruppen fandtes der netop den nøjagtige sociale situation, som gav udfordring for konflikter mellem egoisme og altruisme i de tidlige menneskesinds moralske natur. På trods af deres tro på ånder, har de primitive australiere stadig klanen som centrum for deres religion. Med tiden tenderer sådanne religiøse begreber til personliggørelse, første som dyr, og senere, som en supermand eller som en Gud. Selv sådanne laverestående racer som den afrikanske buskmænd, som ikke engang er på totemstadiet i deres tro, har en erkendelse af forskellen mellem egeninteresse og gruppens interesse, en primitiv sondring mellem de verdsliges og det helliges værdier. Men den sociale gruppe er ikke kilden til religiøs oplevelse. Uanset indflydelse af alle disse primitive bidrag til menneskets tidlige religion, forbliver det et faktum, at den sande religiøse impuls har sin oprindelse i ægte ånd tilstedeværelse som aktiverer viljen til at være uselvsk.

Senere religion kaster en skygge i den primitive tro på de naturlige vidundere og mysterier, den upersonlige mana. Men før eller senere kræver udviklingsreligionen, at den enkelte bør gøre nogle personlige ofre til gavn for deres sociale gruppe, bør gøre noget for at gøre andre mennesker lykkeligere og bedre. I sidste ende, er religionen bestemt til at blive tjenende for både Gud og mennesket.

Religionen er designet til at ændre menneskets miljø, men meget af den religion, som findes blandt nutidens dødelige er

blevet hjælpeløs til at gøre dette. Omgivelserne har alt for ofte behersket religionen.

Husk, at den altafgørende erfaring i religionen i alle tidsaldre er følelsen af moralske værdier og sociale betydninger, ikke tankegangen om teologiske dogmer eller filosofiske teorier. Religionen udvikler sig positivt, når det magiske element erstattes af moralopfattelse.

Mennesket har udviklet sig gennem overtro af mana, magi, natur tilbedelse, frygt for ånder og tilbedelse af dyr til de forskellige ceremonier, hvorved den religiøse holdning hos den enkelte blev klanens gruppereaktioner. Siden blev disse ceremonier fokuseret og krystalliseret i stammes trosoverbevisninger, og blev til sidst personificerede frygt og trosretninger til guderne. Gennem alt denne religiøse udvikling var det moralske element aldrig helt fraværende. Impulsen fra Gud indeni mennesket var altid aktiv. Disse kraftfulde indflydelser - den ene menneskelig og den anden guddommelig - forsikrede overlevelsen af religionen gennem alle de omskiftelige tidsaldre og på trods af, at den så ofte var truet af udryddelse af tusind undergravende tendenser og fjendtlige modsatrettede kræfter.

4. ÅNDLIGT TROSFÆLLESSKAB

Den karakteristiske forskel mellem en social lejlighed og en religiøs forsamling er, at det religiøse i modsætning til den verdslige er gennemtrængt af en atmosfære af *trosfællesskab*. På denne måde genererer den menneskelige forening en følelse af fællesskab med det guddommelige, og det er begyndelsen til tilbedelse i gruppen. At tage del i et fælles måltid var den tidligste form for social fællesskab, og derfor foreskrev selv de tidlige religioner, at de tilbedende skulle spise en del af det ceremonielle offer. Selv i kristendommen bevarer Herrens nadver denne form for trosfællesskab. Trosfællesskabets atmosfære giver en forfriskende og beroligende hvileperiode i konflikten mellem egoet, der søger sin egen fordel og den altruistiske impuls fra den iboende åndeledsager. Dette er optakten til den sande tilbedelse - oplevelsen af Guds nærvær, som fører til fremkomsten af broderskab blandt mennesker.

Når det primitive menneske følte, at hans fællesskab med Gud var blevet afbrudt, tyede han til et offer af en slags i et forsøg på at gøre soning, for at genoprette venskabeligt forhold. Sult og tørst efter retfærdighed fører til opdagelsen af sandheden, og sandheden forstærker idealer, hvilket skaber nye problemer for de enkelte religiøse, for vores idealer har tendens til at vokse i geometrisk progression, mens vores evne til at leve op til dem kun forbedres i aritmetisk progression.

Følelsen af skyld (ikke bevidstheden om synd) kommer enten fra afbrudt åndeligt fællesskab eller fra sænkning af ens moralske idealer. Fra en sådan knibe kan man kun befri sig gennem den erkendelse, at ens højeste moralske idealer ikke nødvendigvis er ensbetydende med Guds vilje. Mennesket kan ikke håbe på at leve op til sine højeste idealer, men det kan være tro mod sin hensigt på at finde Gud og bliver mere og mere som ham.

Jesus fejede alle offer- og forsonings ceremonier væk. Han ødelagde grundlaget for al denne fiktive skyldfølelse og følelse af isolation i universet ved at erklære, at mennesket er et Guds barn. Forholdet mellem den skabte og Skaberen var på samme grundlag som forholdet mellem børn og forældrene. Gud bliver en kærlig Fader til hans jordiske sønner og døtre. Alle ceremonier som ikke er en legitim del af sådan et intimt familieforhold er afskaffet for evigt.

Gud Faderen behandler ikke sine børn, mennesket på grundlag af dets faktiske dyd eller værdighed, men i erkendelse af barnets motivation - det skabte væsens formål og hensigt. Forholdet er et forældre-barn forhold og aktiveres ved guddommelig kærlighed.

5. OPRINDELSEN AF IDEALER

De tidlige evolutionære sind giver oprindelse til en følelse af social pligt og moralsk forpligtelse afledt hovedsagelig fra følelsesmæssig frygt. Den mere positive impuls for social tjeneste og idealismen i form af altruisme er afledt af den direkte impuls fra den guddommelige ånd iboende det menneskelige sind.

Denne idé og ideal om at gøre godt for andre - impulsen til at benægte egoet noget til gavn for sin næste - er i første omgang meget begrænset. Det primitive menneske betragter som sin næste kun dem, der er meget tæt på, dem, som er venligsindede. Når den religiøse civilisation gør fremskridt, udvides begrebet til sin næste til at omfatte klanen,

stammen, nationen. Senere udvidede Jesus kredsen af ens næste til at omfatte hele menneskeheden, selv så langt, at vi skal elske vore fjender. Der er noget inde i ethvert normalt menneske, der fortæller det, at denne undervisning er moralsk - er rigtig. Selv dem, der praktiserer dette ideal mindst, indrømmer, at det er rigtigt i teorien.

Alle mennesker erkender, at denne universelle menneskelige impuls til at være uselvvisk og altruistisk, er moralsk. Humanisten tilskriver oprindelsen af denne impuls til det materielle sinds naturlige aktivitet; den religiøse erkender mere korrekt, at det dødelige sinds virkelige uselviske bestræbelser er en reaktion på den indre åndelige vejledning af Tankeretteren.

Menneskets fortolkning af disse tidlige konflikter mellem viljen til egeninteresse og ønsket om altruisme er ikke altid pålidelig. Kun en forholdsvis forenet personlighed kan mægle mellem disse mangfoldige modsætninger mellem egoets krav og den spirende sociale bevidsthed. Selvet har rettigheder såvel som ens næste. Ingen har eksklusive rettigheder til individuel opmærksomhed og tjeneste. Manglende løsning af problemet giver oprindelse til de tidligste former for skyldfølelse hos mennesket.

Menneskelig lykke opnås kun, når jegets egoistiske ønske og den altruistiske impuls fra det højere selv (den guddommelige ånd) er koordineret og afstemt med den integrere og tilsynsførende personligheds forenede vilje. Det evolutionære menneskets sind står hele tiden over for det indviklede problem at mægle i kampen mellem den naturlige udvidelse af emotionelle impulser og den moralske vækst af uselviske impulser som er baseret på åndelig indsigt - ægte religiøs refleksion.

Forsøget på at sikre lige meget godt for ens eget selv og for det største antal andre selv, udgør et problem, som ikke altid kan løses tilfredsstillende inden for en ramme af tid og rum. Under forudsætning af, at man her et evigt liv, kan sådanne modsætninger udlignes, men i et kort menneskeliv, er de uløselige. Jesus henviste til sådan et paradoks, da han sagde: "Den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, som mister sit liv af hensyn til Himmeriget, skal finde det."

Forfølgelsen af det ideelle - stræben efter at blive guddommelig - er en kontinuerlig indsats før døden og efter. Livet efter døden er ikke anderledes i det væsentlige, end den dødelige eksistens. Alt det gode som vi gør i dette liv, bidrager direkte til en forbedring af fremtidige liv. Den virkelige religion fremmer ikke moralsk magelighed og åndelig dovenskab ved at tilskynde til et forfængeligt håb om, at mennesket får skænket alle de dyder, der hører til en ædel karakter som et direkte resultat af, at have passeret gennem den naturlige dødens portal. Sand religion forringer ikke menneskets bestræbelser på fremskridt under den tid som den dødelige har livet til låns. Hver dødelig gevinst er et direkte bidrag til berigelsen af de første faser af livet efter døden som udødelig.

Det er fatalt for menneskets idealisme når det lære, at alle hans altruistiske impulser kun er en udvikling af dets naturlige flokinstinkter. Derimod føler det sig adlet og givet en mægtig kraft, når det erfarer, at disse højere impulser i dets sjæl stammer fra de åndelige kræfter, der findes i dets dødelige sind.

Det løfter mennesket ud af sig selv og ud over dets jeg, når det engang helt indser, at der inde i det lever og stræber noget, der er evig og guddommelig. Så er det, at en levende tro på, at vores idealer har en overnaturlig oprindelse bekræfter vores overbevisning om, at vi er Guds sønner og gør vores altruistiske overbevisninger, vores følelser for menneskenes broderskab virkelige.

Mennesket har, i sit åndelige domæne, virkelig fri vilje. Det dødelige menneske er hverken en hjælpeløs slave til en almægtig Guds urokkelige suverænitæt eller offer for en håbløs fatalisme ifølge en mekanistisk kosmisk determinisme. Mennesket er i højeste grad sin egen evige skæbne arkitekt.

Men mennesket er ikke frelst eller adlet gennem tvang. Væksten i ånden udspringer i den udviklende sjæl. Tvang kan deformere personligheden, men stimulerer aldrig væksten. Selv i undervisnings sammenhæng er tvang kun negativt nyttigt i, at det kan hjælpe i forebyggelsen af katastrofale erfaringer. Åndelig vækst er størst, hvor alle eksterne pres er på et minimum. "Hvor Herrens ånd er, er der frihed." Mennesket udvikles bedst, når presset fra hjemmet, samfund, kirke og stat er mindst. Men det må ikke opfattes således, at der ikke er plads i et progressivt samfund til hjemmet, sociale institutioner, kirke og stat.

Når et medlem af en social religiøs gruppe har opfyldt de krav som en sådan gruppe stiller, bør det tilskyndes til at nyde

religiøs frihed til fuld ud at udtrykke deres egen personlige fortolkning af de sandheder af den religiøse overbevisning og den religiøse oplevelses fakta. Sikkerheden af en religiøs gruppe, afhænger af åndelig enhed, ikke af teologisk ensartethed. En religiøs gruppe bør være i stand til at nyde friheden til at tænke frit uden at blive "fritænkere." Der er et stort håb for enhver kirke, der tilbyder den levende Gud, bekræfter menneskenes broderskab, og vover at fjerne alle doktrinære pres fra sine medlemmer.

6. FILOSOFISK KOORDINERING

Teologi er studiet af den menneskelige ånds handlinger og reaktioner. Det kan aldrig blive en videnskab, da den altid skal kombineres mere eller mindre med psykologi i sit personlige udtryk og med filosofien i sin systematiske skildring. Teologi er altid studiet af *din egen* religion; studiet af en anden religion er psykologi.

Når mennesket beskæftiger sig med studiet og undersøgelse af sit univers *udefra*, bringer det de forskellige fysiske videnskaber i eksistens; når det beskæftiger sig med forskning af sig selv og universet *indefra*, giver det oprindelsen til teologi og metafysik. Den senere fremtrædende filosofi udvikler sig i et forsøg på at harmonisere de mange uoverensstemmelser, der i første omgang er bestemt til at dukke op mellem det fundne og undervisningen af disse to diametralt modsatte måder at anskue ting og væsener i universet.

Religion har at gøre med det åndelige synspunkt, bevidstheden om, at menneskers erfaring finder sted *indeni* dem. Menneskets åndelige natur giver det mulighed for at dreje universet udenfor indad. Det er derfor rigtigt, at hvis man udelukkende betragter hele skabelsen fra indersiden af personlighedserfaringen, synes den at være åndelig i sin natur.

Når mennesket analytisk inspicerer universet gennem de materielle forekomster af sine fysiske sanser og tilhørende sindsopfattelser, synes kosmos at være mekanisk og bestå af energi og stof. En sådan måde at undersøge virkeligheden består i at vende universets inderside ud.

En logisk og konsekvent filosofisk koncept af universet kan ikke opbygges på antagelser hverken af materialisme eller spiritisme, for begge disse tankesystemer, hvis universelt anvendt, er tvunget til at se kosmos i forvrænget form. Den første, i kontakt med et univers vendt *indefra* og ud, sidstnævnte opfatter universets karakter som vendt *udefra* og ind. Derfor kan hverken videnskab eller religion aldrig i sig selv, stå alene, håbe på at få en tilstrækkelig forståelse af de universelle sandheder og relationer uden vejledning af menneskelig filosofi og oplysning af guddommelig åbenbaring.

Altid er menneskets indre ånd afhængig af dens udtryk og selvrealisering på sindets mekanisme og teknik. Ligeledes må menneskets ydre oplevelse af den materielle virkelighed basere sig på den erfarende personlighedens sindsbevidsthed. Derfor er det åndelige og det materielle, de indre og de ydre, menneskelige erfaringer altid korreleret med sindsfunktionen og når det gælder den bevidste erkendelse om dem, betinget af sindsaktiviteten. Mennesket erfarer materien i sit sind; det oplever åndelig virkelighed i sjælen, men bliver bevidst om denne oplevelse i sit sind. Intellectet er harmonisereren og den allestedsnærværende betingelsen og bestemmeren af den samlede sum af dødelige oplevelse. Både energi-ting og åndelige værdier er farvet af deres fortolkning gennem sindet, bevidsthedens formidler.

Jeres vanskeligheder ved at nå frem til en mere harmonisk koordinering mellem videnskab og religion skyldes jeres fuldkomne uvidenhed om det mellemliggende område af morontielle verden af ting og væsener. Det lokale univers består af tre grader eller stadier, af virkelighedens manifestation: materie, morontia og ånd. Den morontielle indfaldsvinkel sletter alle forskelle mellem de fysiske videnskabers opdagelser og religionens aktiviteter. Årsagen er forståelsesproceduren i videnskaberne; tro er erkendelsesproceduren i religion; mota er proceduren på morontianiveauet. Mota er en overmateriel følsomhed overfor den virkelighed, der er begyndt at kompensere ufuldstændig vækst. Dens substans er dens viden baserede fornuft og dens essens er trosindsigt. Mota er en superfilosofisk forening af divergerende virkelighedsopfattelser, som ikke kan opnås af materielle personligheder. Mota er baseret dels på erfaringerne af at have overlevet det materielle liv i kødet. Men mange dødelige har erkendt det ønskelige i at have nogle metoder til at forene samspillet mellem de vidt adskilte områder af videnskab og religion; og metafysik er resultatet af menneskets frugtesløse forsøg på at bygge bro over denne velkendte kløft. Den menneskelige metafysik har vist sig mere forvirrende end oplysende. Metafysik står for menneskets velmente, men forgæves forsøg på at kompensere for den fraværende morontielle mota.

Metafysik har været en fiasko; Mota, kan mennesket ikke opfatte. Åbenbaring er den eneste teknik, der kan kompensere for fraværet af mota sandhedens følsomhed i en materiel verden. Åbenbaring bringer med autoritet klarhed i det rod den fornuft udviklet metafysik har forårsaget på en evolutionær sfære.

Videnskab er menneskets forsøg på at udforske sit fysiske miljø, energiens og materiens verden. Religionen er menneskets oplevelser med kosmos åndelige værdier. Filosofien er udviklet af menneskesindets indsats for at organisere og korrelere resultaterne af disse vidt forskellige opfattelser i noget som ligner en rimelig og ensartet holdning til kosmos. Filosofi, afklaret ved åbenbaring, fungerer acceptabelt i mangel af mota og i tilfælde af sammenbrud og fiasko af metafysikken - menneskets fornufterstatning for mota.

De tidligste mennesker gjorde ingen forskel mellem energiniveauet og åndeniveauet. Det var den violette race og deres Anditiske efterfølgere, der først forsøgte at skille det matematiske fra det viljesbestemte. I stigende grad har civiliserede mennesker fulgt i fodsporene på de tidligste grækere og Sumererne, som skelnede mellem det livløse og det levende. Som civilisationen gør fremskridt, bliver filosofien nødt til at bygge bro over de stadigt voksende kløfter mellem åndens koncept og energiens koncept. Men i rummets tid er disse forskelle som ét i den Højeste.

Videnskab skal altid være baseret på fornuft, selv om fantasi og formodninger er nyttige i forlængelse af dets grænser. Religion er altid afhængig af tro, på trods af, at fornuften er en stabiliserende indflydelse og en nyttig hjælper. Altid har der været og altid vil der være, misvisende fortolkninger af både den naturlige og den åndelige verdens fænomener, såkaldte falske videnskaber og religioner.

Baseret på den ufuldstændige forståelse af videnskab, dets svage greb om religionen, og dets mislykkede forsøg på metafysik, har mennesket forsøgt at bygge sine filosofiske teorier. Mennesket ville faktisk kunne bygge en værdig og engagerende filosofi om sig selv og sit univers hvis det ikke havde været for sammenbruddet af dets vigtige og uundværlige metafysiske sammenhæng mellem materien og åndens verden, hvis ikke metafysikken var mislykket med at bygge bro over morontiakløften mellem det fysiske og det åndelige. Det dødelige menneske har ingen opfattelse om morontiasindet og -materialet og *åbenbaring* er den eneste måde til at godtgøre denne mangel i de begrebsmæssige data, som mennesket så hårdt har brug for til at konstruere en logisk filosofi af universet og for at nå frem til en tilfredsstillende forståelse af sin sikkert og etablerede plads i dette univers.

Åbenbaring er det evolutionære menneskes eneste håb om at bygge bro over morontiakløften. Tro og fornuft, kan ikke uden hjælp fra mota, forestille sig og konstruere et logisk univers. Uden indsigt i mota, kan dødelige mennesker ikke skelne godhed, kærlighed og sandhed i den materielle verdens fænomener.

Når menneskets filosofi læner sig kraftigt mod materiens verden, bliver den rationalistisk eller *naturalistisk*. Når filosofi især læner sig mod det åndelige niveau, bliver den *idealistisk* eller endda mystisk. Når filosofi er så uheldig at læne sig mod metafysik, bliver den altid skeptisk, forvirret. I tidligere tidsaldrer, har det meste af menneskets viden og intellektuelle evalueringer tilhørt en af disse tre fordrejninger af virkelighedsopfattelser. Filosofien skal passe på ikke at projicere sine fortolkninger af virkeligheden i en logisk lineær metode. Den må aldrig undlade at tage hensyn til virkelighedens elliptiske symmetri og den væsentlige krumning af alle relationsbegreber.

Det dødelige menneskets højeste opnåelige filosofi må logisk være baseret på videnskabens fornuft, religions tro, og viden om sandheden, som åbenbaringen giver. Med denne kombination kan mennesket kompensere noget for sin manglende evne til at udvikle en passende metafysik og for sin manglende evne til at forstå morontia mota.

7. VIDENSKAB OG RELIGION

Videnskaben opretholdes af fornuften, religion ved tro. Selv om tro ikke bygger på fornuft, er den fornuftig; selvom uafhængig af logik, stimuleres den ikke desto mindre af sund logik. Tro kan ikke næres selv af en ideel filosofi; ja, den er, sammen med videnskaben, selve kilden til en sådan filosofi. Tro, menneskelig religiøs indsigt, kan sikkert få sine instruktioner kun ved åbenbaring, kan sikkert hæves kun af den dødeliges personlige erfaring sammen med den åndelige Retter tilstedeværelse af Gud, som er ånd.

Sand frelse består af den guddommelige proces, der udvikler det dødelige sind fra identifikation med materien gennem

morontiaforbindelsens verdener, til den høje status af åndelig sammenhæng i universet. Ligesom det materielle intuitive instinkt går forud for fremkomsten af en logisk viden i den jordiske evolution, så går forekomsten af en åndelig intuitiv indsigt forud for den senere tilsynekomst af morontia- og åndsfornuft og erfaring i det himmelske program for himmelsk evolution, hvis opgave det er, at forvandle menneskets tidsmæssige potentialer ind til det evige menneskets virkelighed og guddommelighed, til en finalit i Paradis.

Samtidigt som det opstigende menneske stræber indad og mod Paradis for deres oplevelse af Gud, stræber Gud ligeledes udad og mod rummet for en energiforståelse af det materielle kosmos. Videnskabelige fremskridt er ikke begrænset til det jordiske liv for mennesket; dets opstignings erfaringer i universet og superuniverset udgør i vid udstrækning et studiet af energi transformationer og metamorfoser af materien. Gud er ånd, men Guddom er enhed, og enheden af Guddommen omfatter ikke kun de åndelige værdier af den Universelle Fader og den Evige Søn, men er også bekendt med de energi faktiske omstændigheder i den Universelle Tilsynsførende og Paradis øens energi fakta, samtidig som disse to faser af universel virkelighed er perfekt korreleret i Samforenerens sindsrelationer og forenet på det finite niveau i det Højeste Væsens spirende Guddom.

Foreningen af den videnskabelige holdning og den religiøse indsigt gennem mægling af erfaringsbaseret filosofi er en del af menneskets oplevelse under den lange opstigning til Paradiset. Matematikkens tilnærmelser og indsigtsens visheder vil altid kræve, at logikken i sindet er til din rådighed for at harmoniserer dem på alle erfaringsniveauer under den maksimale virkeliggørelse af den Højeste.

Men logikken kan aldrig lykkes i harmoniseringen af videnskabens opdagelser og religionens indsigter, medmindre både det videnskabelige og det religiøse aspekt af en personlighed er domineret af sandhed, hvis ikke personligheden oprigtigt ønsker at følge sandheden, uanset hvor end den fører uanset de konklusioner, den kan nå.

Logikken er filosofiens teknik, dens udtryksmetode. Inden for området for sand videnskab, er fornuft altid modtagelig for ægte logik; inden for området for sande religion, er tro altid logisk set indefra, selv om en sådan tro kan synes at være ganske ubegrundet for det videnskabelige synspunkt at se udefra indad. Udefra, set indad, kan universet synes at være materielt, indefra, set udad vises det samme univers til at være helt åndeligt. Fornuften vokser frem fra bevidstheden om det materielle, troen af bevidstheden om det åndelig, men gennem mægling af en filosofi som er styrket ved åbenbaring, kan logikken bekræfte både den indadvendte og udadvendte synsvinkel, og dermed afstedkomme en stabilisering af både videnskab og religion. Således kan både videnskab og religion, gennem fælles kontakt med logikken i filosofi i stigende grad blive mere tolerante over for hinanden, og blive mindre og mindre skeptisk.

Hvad både videnskaben og religionen har brug for er mere søgende og frygtløs selvkritik, en større bevidsthed om ufuldstændigheden i deres evolutionære status. De som underviser både i videnskab og religion er ofte alt for selvsikre og dogmatiske. Videnskaben og religionen kan kun være selvkritiske i deres *fakta*. I det øjeblik man bevæger sig væk fra fakta scenen, abdicerer fornuften ellers degenererer hurtigt til at slå følge med falsk logik.

Sandheden - en forståelse af kosmiske relationer, univers fakta og åndelige værdier - kan bedst opnås gennem formidling af Sandhedens Ånd og kan bedst kritiseres af *åbenbarelse*. Åbenbaring giver ikke anledning til hverken videnskab eller religion; dens funktion er at koordinere både videnskab og religion med sandheden af virkeligheden. Altid, i mangel af åbenbaring eller hvis den ikke er accepteret eller forstået, har det dødelige menneske tyet til sin forgæves anvendelse af metafysik, som er menneskets eneste erstatning for åbenbarelsens sandhed eller morontia personlighedens mota.

Videnskaben om den materielle verden gør det muligt for mennesket at kontrollere, og til en vis grad at dominere, sit fysiske miljø. Religionen som er baseret på den åndelige oplevelse er kilden til broderskabs impuls, som gør det muligt for mennesker at leve side om side i civilisationens kompleksiteter i en videnskabelig tidsalder. Metafysik, men endnu sikrere åbenbaring, giver et fælles mødested for både videnskabens og religionens opdagelser, og muliggør menneskets forsøg på logisk at korrelere disse separate, men indbyrdes afhængige tankeområder til en velafbalanceret filosofi af videnskabelig stabilitet og religiøs vished.

I den dødelige tilstand, kan intet være absolut bevist; både videnskab og religion er baseret på forudsætninger. På morontia niveauet, kan både videnskabens og religionens postulater delvist bevises med motalogik. På det åndelige

niveau, som repræsenterer det højeste stadie, aftager behovet for finite bevis gradvist før den egentlige oplevelse af og med virkeligheden; men selv da er der meget ud over det finite der forbliver ubevist.

Alle områder af den menneskelige tænkning er baseret på visse antagelser, der er accepteret, men ikke bevist, af den menneskelige sinds medfødte følsomhed over for virkeligheden. Videnskab starter ud på sin højt besungne karriere ræsonnement ved at *antage* virkeligheden af tre ting: materie, bevægelse og liv. Religion starter med antagelsen af gyldigheden af tre ting: sind, ånd, og universet - det Højeste Væsen.

Videnskaben bliver tankedomæne for matematikken, af energi og stof i tid og rum. Religionen påtager at beskæftige sig ikke kun med ånden i det finite og timelige, men også med evigheden og overherredømmets ånd. Kun gennem en lang erfaring i mota kan disse to yderpunkter i forståelsen af universet gøres for at opnå lignende fortolkninger af oprindelse, funktioner, relationer, realiteter, og skæbner. Den maksimale harmonisering af forskellen mellem energi og ånd opstår i de syv Mesterånders kredsløb; deres første forening heraf, forekommer i den Højeste Guddom; deres endelige enhed i den Første Kildes og Centers uendelighed, JEG ER.

Ræsonnement er den handling, hvor man anerkender bevidsthedens konklusioner med hensyn til erfaring i og med den fysiske verden af energi og stof. *Tro* er den handling, hvor man anerkender den åndelig bevidstheds gyldighed - noget, som ellers ikke kan bevises i verden af dødelige. *Logik* er den syntetiske sandheds-søgende fremadskridelse af enheden mellem tro og fornuft, og baseret på de dødelige væseners grundlæggende sindsegenskaber, den medfødte anerkendelse af ting, betydninger og værdier.

Tankeretterens tilstedeværelse udgør et virkeligt bevis på den åndelige virkelighed, men denne tilstedeværelses gyldighed kan ikke vises til den ydre verden, kun for den person, der således på denne måde oplever den iboende Gud. Bevidstheden om Retteren er baseret på den intellektuelle modtagelse af sandhed, transcendentale opfattelse af godhed, og personlighedens motivation til at elske.

Videnskaben gør opdagelser i den materielle verden, religionen evaluerer den og filosofien bestræber sig på at fortolke dens betydninger, samtidig som den koordinere det videnskabelige materielle synspunkt med den religiøse åndelige opfattelse. Men historien er et område, hvor videnskab og religion aldrig fuldstændig kan blive enige.

8. FILOSOFI OG RELIGION

Selv om både videnskab og filosofi med deres fornuft og logik kan antage sandsynligheden af Guds eksistens, kan kun den personlige religiøse oplevelse af et ånds vejledt menneske bekræfte sikkerhed om sådan en øverste og personlig Guddom. Gennem denne procedure, som indebærer en inkarnation af levende sandhed bliver den filosofiske hypotese af Guds sandsynlighed en religiøs virkelighed.

Forvirringen om oplevelsen af visheden om Gud udspringer fra enkeltpersoner og forskellige menneskeracers uens fortolkninger og relationer af denne oplevelse. Oplevelsen af Gud kan være helt gyldig, men diskussionen *om* Gud som er intellektuel og filosofisk, er divergerende og ofte forvirrende falsk.

En god og ædel mand kan være fuldendt forelsket i sin kone, men aldeles ude af stand til at bestå en skriftlig prøve i den ægteskabelige kærlighedens psykologi. En anden mand, der har lidt eller ingen kærlighed til sin ægtefælle, kan bestå en sådan undersøgelse helt acceptabelt. De elskendes ufuldkommen forståelse af deres elskedes sande natur gør ikke deres kærlighed på nogen måde hverken mindre virkelig eller mindre oprigtig.

Hvis du virkelig tror på Gud - ved troen kender ham og elsker ham - tillad ikke virkeligheden i en sådan oplevelse til på nogen måde at formindskes eller forringes af de tvivlende insinuationer af videnskab, logiske spidsfindigheder, filosofiske postulater, eller de kloge forslag af velmenende sjæle, der ville skabe en religion uden Gud.

Den gudkendende religiøses vished bør ikke blive forstyrret af den tvivlende materialists usikkerhed; snarere bør usikkerheden af den ikke-troende blive udfordret af den dybe tro og urokkelige sikkerhed af den erfaringsmæssige troende.

For at være til størst hjælp for både videnskab og religion, bør filosofi undgå de to yderpunkter af materialisme og panteisme. Kun en filosofi, som anerkender personlighedens virkelighed - uforanderlighed i overværelse af forandring - kan være af moralsk værdi til mennesket, kan tjene som bindeled mellem den materielle videnskabs og den åndelige religions teorier. Åbenbaring er en kompensation for den udviklende filosofis svagheder.

9. RELIGIONENS VÆSEN

Teologi beskæftiger sig med det intellektuelle indhold i religion, metafysik (åbenbaring) med de filosofiske aspekter. Den religiøse erfaring er det åndelige indhold i religionen. Uanset de mytologiske luner og psykologiske illusioner i religionens intellektuelle indhold, de fejlagtige metafysiske antagelser og metoderne for selvbedrag, de politiske forvridninger og de samfundsøkonomiske forvrængninger af religionens filosofiske indhold, forbliver den personlige religions åndelige oplevelse ægte og autentisk.

Religionen har at gøre med følelse, handling, og liv, ikke kun med at tænke. Tænkning er nærmere forbundet med det materielle liv og bør hovedsagelig være, men ikke udelukkende, domineret af fornuft og fakta for videnskab og af sandheden, når den strækker sig ud efter det ikke-materielle, mod de åndelige riger. Uanset hvor illusorisk og fejlagtig ens teologi kan være, kan ens religion være helt ægte og evigt sand.

Buddhismen i sin oprindelige form er en af de bedste religioner uden en Gud, der er opstået i hele Urantias udviklingshistorie, selv om denne tro ikke forblev gudløs da den blev udviklet. Religion uden tro er en modsigelse; uden Gud, er religionen en filosofisk inkonsekvens og en intellektuel absurditet.

Den naturlige religions magiske og mytologiske herkomst afkræfter ikke virkeligheden og sandheden i de senere åbenbarelsesreligioner og i det fuldendte, frelsende evangeliet om Jesu religion. Jesu liv og lære befriede til sidst religionen fra magiens overtro, mytologiens illusioner og de traditionelle lænker af dogmatisme. Denne tidlige magi og mytologi banede meget effektivt vejen for en senere og højerestående religion ved at antage eksistensen og virkeligheden i overmaterielle værdier og væsener.

Selvom den religiøse oplevelse er et rent åndeligt subjektivt fænomen, omfatter sådan en oplevelse en positiv og levende troende holdning til de højeste riger af universets objektive virkelighed. Idealet for den religiøse filosofi er sådan en trostillid som får mennesket til uforbeholdent at stole på den absolutte kærlighed af den uendelige Fader af universet af universer. Sådan en ægte religiøs oplevelse strækker sig langt udover den filosofiske objektivering af et idealistisk ønske; den tager faktisk frelse for givet, og beskæftiger sig kun med at lære og udføre Paradisfaderens vilje. Kendetegnende for en sådan religion er: troen på en øverste Guddom, håb om evig overlevelse og kærlighed, især til sin næste.

Når teologi dominerer religionen, dør religionen; det bliver en doktrin i stedet for et liv. Teologiens opgave er blot at lette selvbevidstheden af den personlige åndelige oplevelse. Teologi er den religiøses forsøg på at definere, præcisere, forklare og begrunde de erfaringsmæssige krav fra religionen, som i sidste ende kun kan valideres ved levende tro. I universets højere filosofi, bliver visdom, så vel som sund fornuft, allieret med tro. Fornuft, visdom og tro er menneskets højeste menneskelige opnåelse. Fornuften introducerer mennesket til en verden af fakta, af ting; visdom introducerer det til en verden af sandhed, til relationer; tro fører det ind i en verden af guddommelighed, åndelig oplevelse.

Troen bærer højst villigt fornuften så langt som fornuften kan gå og fortsætter derefter med visdommen til filosofiens yderste grænse; og så vover troen, at begive sig ud på den grænseløse og uendelige rejse gennem universet ene og alene i selskab med SANDHEDEN.

Videnskaben (viden) er baseret på den iboende (bistående sindsånd) antagelse, at fornuften er gyldig, at universet kan forstås. Filosofi (koordineret forståelse) er baseret på den iboende (visdoms åndens) antagelse, at visdom er gyldig, at det materielle univers kan blive koordineret med det åndelige. Religionen (sandheden om personlige åndelige oplevelse) er baseret på den iboende (Tankeretterens) antagelse, at tro er gyldig, at man kan lære at kende Gud og nå frem til ham.

Den fulde virkeliggørelse af virkeligheden i det jordiske liv består i en progressiv villighed til at tro disse fornuftens, visdommens og troens antagelser. Et sådant liv motiveres af sandhed og domineres af kærlighed; og det er disse idealer i

objektiv kosmisk virkelighed, hvis eksistens ikke materielt kan påvises.

Når fornuften en gang genkender rigtigt og forkert, udviser den visdom; når visdom vælger mellem rigtigt og forkert, sandhed og vildfarelse, viser den sin åndelige vejledning. Således er sindet, sjælens og åndens funktioner nogenlunde tæt forenet og funktionelt indbyrdes forbundet. Fornuften omhandler faktuel viden; visdommen med filosofi og åbenbaring; troen, med levende åndelig oplevelse. Gennem sandheden opnår mennesket skønhed og med hjælp af åndelig kærlighed stiger det til godhed.

Troen fører til viden om Gud, ikke blot til en mystisk følelse af den guddommelige tilstedeværelse. Tro må ikke unødigt påvirkes af sine følelsesmæssige konsekvenser. Sand religion er en oplevelse af at tro og at kende samt en tilfredsstillelse af følelse.

Der er en realitet i religiøs oplevelse, der er proportional til det åndelige indhold, og sådan en virkelighed overgår fornuften, videnskaben, filosofien, visdommen og alle andre menneskelige resultater. Overbevisningerne i sådan en oplevelse er uangribelige; logikken i det religiøse liv er ubestrideligt; visheden om en sådan viden er overmenneskelig; følelserne af tilfredshed er fremragende guddommelige, modet ukueligt, udtryk af ubetinget hengivenhed, loyaliteten er den højeste af slagsen og skæbnerne endelige - evige, ultimative, og universelle.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 104

TREENIGHEDSBEGREBETS UDVIKLING

ÅBENBARELSESRRELIGIONENS treenighedsbegreb må ikke forveksles med udviklingsreligionernes overbevisninger om triader. Idéerne om treklange opstod fra mange tankevækkende forhold, men først og fremmest på grund af at fingrene havde tre led, fordi tre ben var det mindste, som kunne stabilisere en skammel, fordi tre støttepunkter kunne holde et telt op; desuden kunne det primitive menneske, i lang tid, ikke tælle ud over tre.

Bortset fra visse naturlige par, såsom fortid og nutid, dag og nat, varmt og koldt, og mand og kvinde, har mennesket generelt en tendens til at tænke i treklange: i går, i dag og i morgen; solopgang, middag og solnedgang; far, mor og barn. Tre jubelråb for sejrherren. De døde er begravet på den tredje dag, og spøgelseset formildes med tre afvaskninger med vand.

Som en konsekvens af disse naturlige foreninger i menneskelig erfaring, dukkede triaden op i religionen, og dette længe før Paradistreenighedens Guddomme, eller endda nogen af deres repræsentanter, var blevet åbenbaret for menneskeheden. Senere, havde perserne, hinduerne, grækerne, egypterne, babylonierne, romerne, og skandinaverne alle triade guder, men disse var stadig ikke sande Treenigheder. Triade guddomme havde alle en naturlig oprindelse og er dukket op på et eller andet tidspunkt blandt de fleste af de intelligente folk på Urantia. Undertiden blev et evolutionært triade begreb sammenblandet med et åbenbaret Treenighedsbegreb; i disse tilfælde er det ofte umuligt at skelne den ene fra den anden.

1. TREENIGHEDSOPFATTELSEN PÅ URANTIA

Den første åbenbaring, der førte til en forståelse af Paradistreenigheden på Urantia blev udført af Prins Caligastias personale for omkring en halv million år siden. Dette tidligste Treenighedsbegreb gik tabt for verden i de urolige tider efter det planetariske oprør.

Den anden præsentation af Treenigheden blev gjort af Adam og Eva i den første og anden have. Disse belæringer var ikke fuldt ud udvisket, selv ved tiden med Makiventa Melkisedek omkring femogtrediv tusinde år senere, for de Sethiske præsters Treenighedsbegreb blev bevaret både i Mesopotamien og Egypten, men især i Indien, hvor det længe overlevede i Agni, den vediske trehovedet ildgud.

Den tredje præsentation af Treenigheden blev foretaget af Makiventa Melkisedek, og denne lære blev symboliseret ved de tre koncentriske cirkler, som vismanden af Salem bar på hans bryst plade. Makiventa fandt det meget vanskeligt at undervise de palæstinensiske beduiner om den Universelle Fader, den Evige Søn, og den Uendelige Ånd. De fleste af hans disciple troede, at Treenigheden bestod af de tre Højeste af Norlatiadek; nogle få forstod Treenigheden som Systemherskeren, Konstellationsfaderen, og lokaluniversets Skaberguddom; endnu færre fattede tilnærmelsesvis idéen om sammenslutningen af Faderen, Sønnen og Ånden i Paradiset.

Gennem Salem missionærenes aktiviteter blev Melkisedeks lære om Treenigheden gradvist spredt over store dele af Eurasien og det nordlige Afrika. Det er ofte vanskeligt at skelne mellem triader og Treenigheder under de senere Anditernes tider og tiderne efter Melkisedek, da begge begreber i et vist omfang blev sammenblandet og sammenvoksede.

Blandt hinduerne slog det trinitariske begreb rod som Væren, Intelligens, og Glæde. (En senere indiske opfattelse var Brahma, Shiva og Vishnu.) Mens de tidligere Treenighedsbeskrivelser blev bragt til Indien af de Sethiske præster, blev

de senere idéer om Treenigheden importeret af Salem missionærerne og blev udviklet af de indfødte tænkere i Indien gennem en blanding af disse doktriner med de evolutionære triadeopfattelser.

Den buddhistiske tro udviklede to doktriner af trinitarisk natur: den tidligere omfattede Lærer, Lov, og Broderskab; det var den præsentation Gautama Siddhartha fremførte. Den senere idé, som blev udviklet blandt den nordlige gren af Buddhas tilhængere, omfattede den Højeste Herre, Helligånden og den inkarneret Frelser.

Disse opfattelser blandt hinduerne og buddhisterne var virkelige treenigheds postulater, dvs. de omfattede idéen om en trefoldig manifestation af en monoteistiske Gud. En sand treenigheds opfattelse er ikke bare en gruppering bestående af tre separate guder.

Hebræerne kendte til treenigheden fra Keniternes traditioner på Melkisedeks tid, men deres monoteistiske nidkærhed for den ene Gud, Jahve, overskyggede i den grad alle sådanne lærdomme, at læren om Elohim på tidspunktet for Jesus tilsynekomst praktisk taget var blevet udslettet fra den jødiske teologi. Den hebraiske tankeverden kunne ikke forene det trinitariske begreb med den monoteistiske tro på én Herre, Israels Gud.

Tilhængerne af den islamiske tro var ligeledes ikke i stand til at forstå idéen om Treenigheden. Det er altid svært for en spirende monoteisme at tolerere treenighedslæren, når den er konfronteret med polyteisme. Treenighedstanken slår bedst rod i de religioner som har en stærk bindende monoteistisk tradition kombineret med doktrinær elasticitet. De store monoteister, hebræerne og muhamedanere, fandt det vanskeligt at skelne mellem tilbedelse af tre guder, polyteisme, og treenighedslæren, tilbedelsen af én Guddom eksisterende i en treenig guddommeligheds- og personligheds manifestation.

Jesus lærte sine apostle sandheden om Paradistreenighedens personligheder, men de troede, han talte billedligt og symbolsk. Da de var opvokset med den hebraiske monoteisme, fandt de det vanskeligt at forestille sig en sådan tro, der syntes at være i strid med deres dominerende opfattelse om Jahve. De tidlige kristne arvede de hebraiske fordomme mod Treenighedsbegrebet.

Den første form for Treenighed inden for kristendommen blev proklameret i Antiokia og omfattede Gud, hans Ord og hans Visdom. Paulus kendte til Paradistreenigheden af Faderen, Sønnen og Ånden, men han prædikede sjældent om det og omtalte det kun i et par af hans breve til den spirende kirke. Selv da, forvekslede Paulus og det samme gjorde hans kolleger apostle, Jesus, Skabersønnen i lokaluniverset, med Guddommens anden person, den Evige Søn i Paradiset.

Den kristne opfattelse af Treenigheden, som begyndte at opnå anerkendelse nær slutningen af det første århundrede efter Kristus, bestod af den Universelle Fader, Skabersønnen i Nebadon, og den guddommelige minister for Salvington - lokaluniversets Moderånd og skabende partner til Skabersønnen.

Ikke siden Jesu tid har Paradistreenighedens virkelige identitet været kendt på Urantia (undtagen af nogle få individer, til hvem den var særskilt åbenbaret), indtil dens præsentation, beskrevet i denne form af åbenbaring. Selvom det kristne begreb af Treenigheden har begået en fejl i virkeligheden, var den stort set rigtigt med hensyn til åndelige relationer. Kun når det kom til de filosofiske implikationer og kosmologiske konsekvenser har dette begreb medført vanskeligheder: Det har været svært for mange kosmiske tænkende at tro, at den anden person i Guddommen, det andet medlem af en uendelig Treenigheden, engang boede på Urantia; og selv om dette er sandt i ånden, så er det ikke en aktualiseret kendsgerning. Mikael Skaberne legemliggør til fulde den Evige Søns guddommelighed, men de er ikke den absolutte personlighed.

2. TREENIGHEDENS ENHED OG GUDOMMENS PLURALITET

Monoteisme opstod som en filosofisk protest mod manglende sammenhæng i polyteisme. Den udviklede sig først gennem gudeverdens organisering med kategorisering af de forskellige overnaturlige aktiviteter, derefter gennem henoteistisk ophøjelse af én af guderne over de andre, og til sidst gennem udelukkelse af alle, undtagen den Ene Gud af endelige værdi.

Treenighedslæren vokser ud af den erfaringsmæssige protest mod den manglende mulighed for at opfatte det unikke i en

dehumaniseret ensom Guddom uden meningsfylde relationer til universet. Givet tilstrækkelig tid, har filosofi en tendens til at adskille de personlige egenskaber fra guddomsbegrebet i den rene monoteisme, og således reducere denne idé om en uafhængig Gud til en panteistisk Absolut. Det har altid været svært at forstå den personlige karakter af en Gud, som ikke har nogen personlige relationer i lighed med andre og koordinere personlige væsener. Guddommens personlighed forudsætter, at Guddommen eksisterer i forhold til andre lige personlig Guddom.

Gennem anerkendelse af Treenighedsbegrebet kan menneskets sind håbe på at forstå noget af det indbyrdes forhold mellem kærlighed og lov i skabelserne i tid og rum. Gennem åndelig tro får mennesket indsigt i Guds kærlighed, men opdager snart, at denne åndelige tro ingen indflydelse har på de ordnede love i det materielle univers. Uanset hvor stærk tro mennesket har på Gud som sin Paradisfader, forudsætter de ekspanderende kosmiske horisonter, at det også giver anerkendelse til Paradisguddommens virkelighed som universel lov, at han indser at Treenighedens suverænitet strækker sig udad fra Paradiset og overskygger selv de udviklende lokaluniverser som er gjort af Skabersønnerne og de Skabende Døtre af de tre evige personer, hvis guddomsforening er Paradistreenighedens faktum, og virkelighed og evig udelelighed.

Denne selvsamme Paradistreenighed er en reel enhed - ikke en personlighed men ikke desto mindre en sand og absolut virkelighed; ikke en personlighed, men ikke desto mindre kompatibel med sameksisterende personligheder - Faderens, Sønnens og Åndens personligheder. Treenigheden er en supersummativ guddomsvirkelighed som opstår som følge af de tre Paradisguddomme. Treenighedens egenskaber, karakteristika og funktioner er ikke den simple sum af de tre Paradisguddommers attributter; Treenighedsfunktionerne er noget unikt, originalt, og ikke helt forudsigelig ud fra en analyse af Faderens, Sønnens og Åndens attributter.

For eksempel: Mesteren, da han var på jorden, formanede sine tilhængere at retfærdighed aldrig er en personlig handling; det er altid en gruppe funktion. Heller ikke guderne, administrere retfærdighed som personer, men de udfører denne funktion som en kollektiv helhed, som Paradistreenigheden.

Den begrebsmæssige forståelse af Treenighedens sammenslutning af Faderen, Sønnen og Ånden forbereder det menneskelige sind for den videre præsentation af visse andre trefoldige relationer. Teologisk tænkning kan muligvis være fuldt ud tilfreds med Paradistreenighedens begreb, men filosofisk og kosmologisk tænkning forudsætter anerkendelse af den Første Kilde og Centers andre treenige sammenslutninger, sådanne trefoldige enheder, hvor den Uendelige fungerer i forskellige ikke-Faderlige egenskaber af universel manifestation - relationer hvor Gud virker som kraft, energi, styrke, årsagssammenhæng, reaktion, potentialitet, aktualitet, tyngdekraft, spænding, mønster, princip, og enhed.

3. TREENIGHEDER OG TREFOLDIGHEDER

Mens menneskeheden til tider har forsøgt at forstå Treenigheden af de tre personer i Guddommen, forudsætter konsekvensen, at menneskers intellekt opfatter, at der er visse relationer mellem alle syv Absolutter. Alt, hvad der gælder for Paradistreenigheden er ikke nødvendigvis tilfældet for en *trefoldighed*, for en trefoldighed er noget andet end en treenighed. I visse funktionelle aspekter kan en trefoldighed være i overensstemmelse med en treenighed, men i sagens natur repræsenterer den aldrig en treenighed.

Det dødelige menneske passerer gennem en fantastisk tidsalder som præges af udvidende horisonter og voksende begreber på Urantia, og menneskets kosmiske filosofi må udvikle sig hurtigere for at holde trit med udvidelsen af den intellektuelle arena for menneskelig tænkning. Når menneskets kosmiske bevidsthed udvider sig, opfatter den en indbyrdes forbundenhed af alt det, den finder i dets materiale videnskab, intellektuel filosofi og åndelig indsigt. Stadig, med denne tro på altings enhed i kosmos, opfatter mennesket dog mangfoldigheden af al eksistens. På trods af alle begreber om guddommens uforanderlighed, opfatter mennesket, at det bor i et univers af konstant forandring og erfaringsbaseret vækst. Uanset deres bevidsthed om overlevelsen af åndelige værdier, må mennesket konstant regne med kraftens, energiens og styrkens matematik og førmatematik.

På en eller anden måde må den evige fuldendelse af uendelighed bringes i overensstemmelse med de udviklende universers vækst i tiden og med de erfaringsmæssige indbyggers ufuldstændighed af dem. På en eller anden måde må opfattelsen af den samlede uendelighed være så segmenteret og karakteriseret, at de dødeliges intellekt og morontia sjæl

kan fatte sådan et koncept af begrænset værdi og åndeliggørende betydning.

Mens fornuften kræver, en monoteistisk enhed af kosmisk virkelighed, så rejser den finite erfaring postulatet om flere Absolutter og deres koordinering i kosmiske relationer. Uden koordinerede eksistenser er der ikke mulighed for, at forskellige typer af absolutte relationer vil opstå, ingen chance for fungerede differentialer, variabler, modificere, dæmpere, begrænsere eller forminskere.

I dette kapitel er den totale virkelighed (uendelighed) præsenteret som den eksisterer i de syv Absolutter:

1. Den Universelle Fader.
2. Den Evige Søn.
3. Den Uendelige Ånd.
4. Paradisøen.
5. Guddomsabsolutet.
6. Den Universelle Absolutte.
7. Den Egenskabsløse Absolutte

Den Første Kilde og Center, som er Faderen til den Evige Søn, er også Mønstret til Paradisøen. Han er personligheden ubegrænset i Sønnen, men personligheds potentialiseret i Guddomsabsolutet. Faderen er energiåbenbaret i Paradiset-Havona og samtidig energi skjult i den Egenskabsløse Absolutte. Den Uendelige kommer evigt til syne i Samforenerens uophørlige handlinger samtidig som han evigt fungerer i den Universelle Absoluttes kompenserende, men indhyllede aktiviteter. Således er Faderen relateret til de seks koordinerede absolutter, og således omfatter alle syv uendeligheds kredsløb alle de endeløse cyklusser af evigheden.

Det ser ud til, at trefoldigheden af absolutte relationer er uundgåelig. Personligheden søger forbindelse med andre personligheder på absolut såvel som på alle andre niveauer. Foreningen mellem de tre Paradispersonligheder eviggør den første trefoldighed, personlighedsforening mellem Faderen, Sønnen og Ånden. Når disse tre personer, *som personer*, forbinder sig til forenet funktion, danner de dermed en trefoldighed af funktionel enhed, ikke en treenighed - en organisk enhed - men ikke desto mindre en trefoldighed, en trefoldig funktionel samordnet enstemmighed.

Paradistreenigheden er ikke en trefoldighed; det er ikke en funktionel enstemmighed; snarere er den udelt og udelelig Guddom. Faderen, Sønnen og Ånden kan (som personer) opretholde et forhold til Paradistreenigheden, for Treenigheden er deres udelte Guddom. Faderen, Sønnen og Ånden har ikke sådan et personligt forhold til den første trefoldighed, for den er deres funktionelle forening som tre personer. Kun som Treenighed - som udelt Guddom - opretholder de kollektivt et eksternt forhold til trefoldigheden af deres personlige sammenlægning.

Således er Paradistreenigheden enestående blandt absolutte relationer; der er flere eksistentielle trefoldigheder men kun én eksistentiel Treenighed. En trefoldighed er *ikke* en enhed. Den er funktionel snarere end organisk. Dens medlemmer er partnere snarere end dele af et selskab. Trefoldighedernes bestanddele kan være enheder, men selve trefoldigheden er en sammenslutning.

Der er dog ét punkt mellem treenighed og trefoldighed som er sammenlignelige: Begge forekommer i funktioner, der er noget andet end den registrerbare sum som fremkommer fra attributterne af de medlemmer, der indgår i sammenslutningen. Selv om de således er sammenlignelige fra et funktionelt synspunkt, udviser de ellers ingen implicit indbyrdes forhold. De relaterer til hinanden stort set som forholdet mellem funktion til struktur. Men trefoldighedsforeningens funktion er ikke funktionen af treenighedens struktur eller enhed.

Trefoldighederne er ikke desto mindre virkelige; de er meget virkelige. I dem funktionaliseres den totale virkelighed, og gennem dem udøver den Universelle Fader umiddelbar og personlig kontrol over uendelighedens vigtigste funktioner.

4. DE SYV TREFOLDIGHEDER

I forsøget på at beskrive de syv trefoldigheder, henledes opmærksomheden på, at den Universelle Fader er det første medlem af dem alle. Han er, var og vil altid være den Første Universelle Fader-Oprindelse, det Absolutte Centrum, Allerførste Årsag, den Universal Overvåger, den Ubegrænsede Energiformidler, den Oprindelige Enhed, den Ubegrænsede Opretholder, Guddommens Første Person, det Oprindelige Kosmiske Mønster og Uendelighedens Inderste Væsen. Den Universelle Fader er den personlige årsag til Absolutter; han er Absolutternes absolut.

De syv trefoldigheders natur og betydningen kan blive foreslået som:

Den første Trefoldighed - den personlige-måltrettede trefoldighed. Dette er sammenslutningen af de tre Guddommelige personligheder:

1. Den Universelle Fader.
2. Den Evige Søn.
3. Den Uendelige Ånd.

Dette er den trefoldige forening af kærlighed, barmhjertighed og tjeneste - den måltrettede og personlig sammenslutning af de tre evige Paradispersonligheder. Dette er den guddommeligt broderlige forening, som udviser kærlighed til de skabte skabninger, som virker faderlige og fremmer den himmelske opstigning. De guddommelige personligheder i denne første trefoldighed er de Guder som formidler personlighed, skænker ånden, og donerer sind.

Dette er trefoldigheden af uendelig vilje; den fungerer i hele den evige nutid og i hele den forgangne-nyværende-fremtidige strøm af tid. Denne forening giver viljesbestemt uendelighed og stiller de mekanismer til rådighed, hvorigennem den personlig Guddom bliver selvåbenbarende til de skabte væsener i det udviklende kosmos.

Den anden Trefoldighed - kraften og mønstrets trefoldighed. Uanset om det er en lille ultimaton, en lysende stjerne, eller en roterende tåge, eller endda central universet eller superuniverserne, fra de mindste til de største materielle organisationer, så nedstammer deres fysiske mønster - den kosmiske konfiguration - altid fra denne trefoldigheds funktion. Denne forening består af:

1. Faderen-Sønnen.
2. Paradisøen.
3. Samforeneren.

Energi er organiseret af de kosmiske repræsentanter for den Tredje Kilde og Center; energi er formet efter Paradismønstret, den absolutte materialisering; men bag alt denne uophørlige energibehandling er Faderen og Sønnens tilstedeværelse, hvis første forening aktiverede Paradismønstret, da Havona opstod samtidig med fødslen af den Uendelige Ånd, Samforeneren.

I den religiøse oplevelse, får de skabte væsener kontakt med Gud, som er kærlighed, men en sådan åndelig indsigt må aldrig overskygge den intelligente anerkendelse af det universelle faktum, at mønstret er, af Paradiset. Paradispersonlighederne søger med den guddommelige kærligheds overbevisende kraft at vinde alle væseners frivillige tilbedelse og føre alle sådanne af ånden fødte personligheder ind i de uforlignelige glæder i at udføre uophørlig tjeneste som Guds finalitsønner. Den anden trefoldighed er arkitekten af rummets scene hvor disse transaktioner udspiller sig; den definerer mønstrene af kosmisk konfiguration.

Kærlighed kan karakterisere den første trefoldigheds guddommelighed, men mønstret er den anden trefoldigheds galaktiske manifestation. Hvad den første trefoldighed betyder for de udviklende personligheder, det betyder den anden trefoldighed for de udviklende universer. Mønster og personlighed er to af de store manifestationer af den Første Kildes og Centers aktiviteter og uanset hvor svært det kan være at forstå, er det ikke desto mindre rigtigt, at kraft-mønstret og

den kærlige person, er én og samme universelle virkelighed; Paradisøen og den Evige Søn er koordinerede men diametralt modsat åbenbaring af den Universelle Fader-Kraftens uransagelige natur.

Den tredje Trefoldighed - åndelige - udviklende trefoldighed. All åndelig manifestation har sin begyndelse og slutning i denne forening, som består af:

1. Den Universelle Fader.
2. Sønnen-Ånden.
3. Gudomsabsoluttet.

Fra åndelig styrke til Paradisånden, finder alle ånder virkelighedsudtryk i denne trefoldige sammenslutning af essensen i Faderens rene åndevæsener, Sønnen og Åndens aktive åndelige værdier, og Guddomsabsoluttets ubegrænsede åndepotentialer. Åndens eksistentielle værdier har sin oprindelige tilblivelse, dens komplette manifestation, og sidste skæbne i denne trefoldighed.

Faderen eksisterer før ånden; Sønnen-Ånden fungerer som aktiv kreative ånd; Guddomsabsoluttet eksisterer som altomfattende ånd, også ud over ånd.

Den fjerde Trefoldighed - trefoldigheden af uendelighedens energi. Inden for denne trefoldighed eviggøres begyndelsen og slutningen af al energi virkelighed, fra rummets potens til monota. Denne gruppering omfatter følgende:

1. Faderen-Ånden.
2. Paradisøen.
3. Den Egenskabsløse Absolutte.

Paradiset er centrum for aktivering af kraft-energien i kosmos - placeringen af den Første Kilde og Center i universet, det kosmiske omdrejningspunktet for den Egenskabsløse Absolutte, og kilden til al energi. Eksistentielt til stede i denne trefoldighed er energipotentialet i det kosmos-uendelige, hvoraf storunivers og mesteruniverset kun er delvise manifestationer.

Den fjerde trefoldighed har absolut kontrol over den kosmiske energis grundlæggende enheder og frigør dem fra den Egenskabsløse Absoluttes greb i direkte forhold til evnen i de erfaringsmæssige Guddomme af underabsolut kapacitet til at kontrollere og stabilisere det forvandlende kosmos.

Denne trefoldighed *er* kraft og energi. De uendelige muligheder for den Egenskabsløse Absolutte er centreret omkring Paradisets absolutum, hvorfra de ufattelige bevægelser i den Egenskabsløses ellers statiske ubevægelighed udspringer. Den endeløse pulsering af det materielle Paradishjerte i det uendelige kosmos slår i harmoni med den Uendelige Energitilfører, den Første Kildes og Centers uudgrundelige mønster og uransagelige plan.

Den femte Trefoldighed - den reaktive uendeligheds trefoldighed. Dette forening består af:

1. Den Universelle Fader.
2. Den Universelle Absolutte.
3. Den Egenskabsløse Absolutte.

Denne gruppering giver eviggørelsen af den funktionelle uendeligheds erkendelse af alt som kan aktualiseres inden for områderne af den virkelighed, der ikke er Guddom. Denne trefoldighed udviser en ubegrænset reaktions kapacitet på de andre trefoldigheders viljesbestemte, forårsagende, spændings- og mønster-orienterede handlinger og tilstedeværelser.

Den sjette Trefoldighed - den kosmiske associerede Guddoms trefoldighed. Denne gruppering består af:

1. Den Universelle Fader.

2. Gudomsabsoluttet.

3. Den Universelle Absolutte.

Dette er den sammenslutning af Guddommen i kosmos, Guddommens immanens i forbindelse med Guddommens transcendens. Dette er Guddommens sidste udstrækning af guddommelighed på uendelighedsniveauerne mod de realiteter, der ligger uden for den guddommeliggjorte virkelighedens område.

Den syvende Trefoldighed — uendelighedens trefoldighed. Denne er enheden af uendeligheden funktionelt åbenbart i tid og evighed, den koordinerede sammenslutning af faktiske oplysninger og potentialer. Denne gruppe består af:

1. Den Universelle Fader.

2. Samforeneren.

3. Den Universelle Absolutte.

Samforeneren integrerer universelt de forskellige funktionelle aspekter af alt aktualiseret virkelighed på alle niveauer af manifestation, fra det begrænsede gennem det transcendentale og videre til de absolutte. Den Universelle Absolutte kompenserer fuldkommen de forskelle, der indgår i de forskellige aspekter af al ufuldstændig virkelighed, fra ubegrænsede potentialer af den aktive viljesbestemte og forårsagende Guddomsvirkelighed til de grænseløse muligheder for statisk, reaktiv, ikke guddommeliggjort virkelighed i den Egenskabsløse Absoluttes uforståelige domæner.

Når de fungerer i denne trefoldighed, reagerer Samforeneren og den Universelle Absolutte ens på tilstedeværelsen af Guddommen og ikke-guddom, som også er den Første Kilde og Center, der i dette forhold som i alle henseender begrebsmæssigt ikke kan skelnes fra JEG ER.

Disse tilnærmelser er tilstrækkelige til at belyse begrebet om trefoldighederne. Da I ikke kender til trefoldighedernes ultimative niveau, kan I ikke fuldt ud forstå disse første syv. Selvom vi ikke anser det for klogt at foretage nogen yderligere uddybning, kan vi oplyse, at der er femten trefoldige sammenslutninger af den Første Kilde og Centers, hvoraf otte ikke er åbenbart i disse papirer. Disse uåbenbarede foreninger er beskæftiget med realiteter, virkeligheder og potentialer, der ligger uden for det erfaringsmæssige niveau af overherredømme.

Trefoldighederne er uendelighedens funktionelle balancehjul, sammenslutningen af de syv unikke Uendelighedsabsolutter. Det er trefoldighedernes eksistentielle tilstedeværelse, der gør det muligt for Faderen-JEG ER at opleve funktionel uendeligheds enhed på trods af diversificering af uendeligheden i syv Absolutter. Den Første Kilde og Center er den samlende medlem af alle trefoldigheder; i ham har alle ting deres ubegrænsede begyndelser, evige eksistenser og uendelige skæbner - "i ham alle ting består."

Selv om disse foreninger ikke kan øge uendelighed som er karakteristisk for Faderen-JEG ER, ser de ud til at tillade underfinitte og underabsolutte manifestationer af hans virkelighed. De syv trefoldigheder øger alsidigheden, eviggør nye dybder, guddommeliggør nye værdier, afslører nye potentialiteter, åbenbarer nye betydninger; og alle disse forskelligartede manifestationer i tid og rum og i de evige kosmos er eksisterende i den hypotetiske statiske tilstand af den oprindelige uendelighed af JEG ER.

5. TREODER

Der er visse andre trefoldige relationer, hvor Faderen ikke indgår som en del, men de er ikke rigtige trefoldigheder, og de er adskilt for evigt fra trefoldighederne med Faderen. De har forskellige navne, såsom tilknyttede trefoldigheder, koordinerede trefoldigheder eller Treoder. De er en følge af trefoldighedernes eksistens. To af disse foreninger er oprettet som følger:

Virkelighedens Treod. Denne treod består i det indbyrdes forhold mellem tre absolutte faktiske virkeligheder:

1. Den Evige Søn.
2. Paradisøen.
3. Samforeneren.

Den Evige Søn er åndevirkelighedens absolut, den absolutte personlighed. Paradisøen er den kosmiske virkeligheds absolut, det absolutte mønster. Samforeneren er sindsvirkelighedens absolut, den koordinerende åndevirkeligheds absolut, og den eksistentielle Guddoms syntese af personlighed og styrke. Denne trefoldige forening resulterer i koordineringen af den samlede sum af aktualiseret virkelighed - åndelige, kosmiske eller sindsmæssige. Den er ubegrænset i sin virkelighed.

Potentialitetens Treod. Denne treod består i foreningen af tre Absolutter af potentialitet:

1. Gudomsabsolutet.
2. Den Universelle Absolut.
3. Den Egenskabsløse Absolut.

Således er uendelige reservoirer af alle latente energi virkeligheder - åndelige, sindsmæssige eller kosmiske indbyrdes forbundet. Denne forening giver integration af alt latent energi virkelighed. Det er uendelig i potentiale.

Da trefoldighederne primært beskæftiger sig med uendelighedens funktionelle forening, så er treoderne involveret i de erfaringsmæssige Guddommes kosmiske fremtrædende. Trefoldighederne er indirekte tilknyttet, men treoderne er direkte tilknyttet til de erfaringsmæssige Guddomme - den Højeste, den Ultimative og den Absolutte. De fremtræder i den spirende syntese af det Højeste Væsens styrke og personlighed. For tidsvæsnerne i rummet er det Højeste Væsen en åbenbaring af enheden af JEG ER.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nebadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 105

GUDDOM OG VIRKELIGHED

SELV for højere klasser af intelligenser i universet er uendelighed kun delvist forståeligt, og endelighed af virkeligheden er kun relativt forståeligt. Når det menneskelige sind, forsøger at trænge ind i evigheds mysteriet om oprindelse og skæbne af alt det, der kaldes ægte, kan det være nyttigt at nærme sig problemet ved at forestille sig evigheden og uendeligheden som en næsten grænseløs ellipse som er genereret af en absolut årsag, og som fungerer i hele denne universelle kreds af endeløse diversificering, vedvarende søgende nogen absolut og uendelige potential skæbne.

Når de dødeliges intellekt forsøger at forstå begrebet virkelighedens totalitet, står sådan et begrænset sind ansigt til ansigt med uendelighedens virkelighed. Virkelighedens totalitet er uendelig og kan derfor aldrig helt forstås af nogen sind, der er underfinit i sin konceptualiserings kapacitet.

Det menneskelige sind kan næppe danne sig et passende begreb om evighedseksistenser, og uden en sådan forståelse, er det umuligt at beskrive selv vores begreber om virkelighedens totalitet. Alligevel forsøger vi en sådan præsentation, selv om vi er helt klar over, at vores begreber må udsættes for dybtgående forvrængninger i processen med at blive oversat og modificeret til et forståelsesniveau i de dødeliges sind.

1. DET FILOSOFISKE BEGREB JEG ER

Den absolutte oprindelige årsagssammenhæng i uendeligheden tilskriver universernes filosoffer den Universelle Fader som fungerer som den uendelige, evige, og den absolutte JEG ER.

Der er mange faremomenter som ledsager præsentationen af denne idé om en uendelig JEG ER til de dødeliges intellekt, da dette begreb er så fjernt fra menneskelig erfaringsmæssige forståelse, at det fører til en alvorlig fordrejning af betydninger og misforståelse af værdier. Ikke desto mindre tilbyder det filosofiske begreb JEG ER alle endelige væsener nogle grundlag fra hvilken de kan forsøge at nærme sig en delvis forståelse af absolutte oprindelser og uendelige skæbner. I alle vores forsøg på at belyse tilblivelsen og virkeliggørelsen af virkeligheden, lad det være klart, at dette begreb af JEG ER er, i alle personligheds betydninger og værdier, synonymt med første person i Guddommen, den Universelle Fader af alle personligheder. Dette JEG ER postulat kan ikke så klart identificeres i de guddommelige områder af den universelle virkelighed.

JEG ER er den Uendelige; JEG ER er også uendelig. Fra det sekventielle, tidsmæssige synspunkt, har al virkelighed sin oprindelse i den uendelige JEG ER, hvis ensomme eksistens i fortidens uendelige evighed må være et endeligt væsens første filosofiske postulat. Begrebet JEG ER indikerer den *egenskabsløse uendelighed*, den udifferentierede virkelighed af alt, der nogensinde kunne være i hele den uendelige evighed.

Som eksistentielt begreb er JEG ER hverken guddommelig eller uguddommelig, hverken aktuel eller potentiel, hverken personligt eller upersonlig, hverken statisk eller dynamisk. Ingen begrænsninger kan tilskrives den Uendelige, bortset fra at fastslå, at JEG ER *er*. Det filosofiske postulat af JEG ER er et univers begreb, som er noget mere vanskeligt for forståelse end den Egenskabsløse Absolutte.

For det begrænsede sind må der bare være en begyndelse, og selvom der aldrig har været en virkelig begyndelse til virkeligheden, findes der dog visse kilde relationer, som virkeligheden manifesterer i forhold til uendelighed. Den uoprindelige evighedssituation, som eksisterede før virkeligheden kan tænkes opfattet som følger: På et uendeligt

fjernt, hypotetisk øjeblik i fortidens evighed, kan man forestille sig JEG ER som både ting og ingen ting, som både årsag og virkning, som både vilje og svar. I dette hypotetiske evigheds øjeblik er der i hele uendeligheden ingen differentiering. Uendeligheden er fyldt af den Uendelige; den Uendelige omfatter uendeligheden. Dette er det hypotetiske statiske øjeblik i evigheden; aktualiteter er stadig indeholdt i deres potentialer, og potentialer er endnu ikke dukket op i JEG ER uendeligheden. Selv i denne formodede situation, må vi antage eksistensen af muligheden for egen vilje.

Husk altid, at menneskets forståelse af den Universelle Fader er en personlig oplevelse. Gud, som din åndelige Fader, er forståelig for dig og alle andre dødelige; men *din erfaringsmæssige værdifulde opfattelse om den Universelle Fader må altid være mindre end dit filosofiske postulat af uendelighed, som karakteriserer den Første Kilde og Center, dvs. JEG ER*. Når vi taler om Faderen, mener vi Gud, som han kan forstås af sine skabninger, både høje og lave, men der er meget mere som hører til Guddommen, der ikke kan forstås af universets skabninger. Gud, jeres Fader og min Fader, er den fase af den Uendelige, som vi opfatter i vores personligheder som en egentlig erfaringsmæssig virkelighed, men JEG ER forbliver altid vores hypotese om alt som vi føler er ukendt i den Første Kilde og Center. Selv denne hypotese er formentlig langt fra den oprindelig virkeligheds ufattelige uendelighed.

Universet af universer, med dens utallige skare af personligheder, der bebor det, er en stort og kompleks organisme, men den Første Kilde og Center er uendeligt mere kompleks end universerne og personligheder, som er blevet virkelige som svar på hans viljebestemte mandater. Når du står i ærefrygt overfor størrelsen af mesteruniverset, stop op og overvej, at selv denne utænkelige skabelse ikke kan være mere end en delvis åbenbaring af den Uendelige.

Uendeligheden er virkelig fjernt fra erfaringsniveauerne af de dødeliges forståelse, men selv i denne tidsalder på Urantia vokser dit begreb om uendeligheden, og det vil fortsætte med at vokse i hele dit uendelige livsforløb, som strækker sig videre ind i fremtidens evighed. En ubegrænset uendelighed er meningsløst for et endeligt væsen, men uendeligheden er i stand til selvbegrænsning og er i stand til at udtrykke sig som virkelighed på alle niveauer af universets eksistenser. Ansigtet, som den Uendelige vender mod alle universets personligheder er en Faders, kærlighedens Universelle Faders ansigt.

2. "JEG ER" SOM TREFOLDIG OG SOM SYVFOLDIG

I betragtning af tilblivelsen af virkeligheden så husk altid på, at alt absolut virkelighed er fra evigheden og dets eksistens er uden begyndelse. Med absolut virkelighed henviser vi til de tre eksistentielle Guddoms personer, Paradisøen, og de tre Absolutter. Disse syv virkeligheder er lige evige, uanset at vi tager tilflugt i sproget af tid og rum når vi præsenterer deres sekventielle oprindelse til mennesker.

Når man følger en kronologisk beskrivelse af virkelighedens oprindelse, må man postulere et teoretisk øjeblik af et "første" viljesbestemt udtryk og en "første" følgereaktion inden for JEG ER. I vores forsøg på at beskrive tilblivelse og generering af virkeligheden, kan denne fase opfattes som selvdifferentiering af *Den Uendelige Ene* fra *uendeligheden*, men postulatet af dette dobbelte forhold skal altid udvides til en trefoldig opfattelse gennem anerkendelsen af den evige kontinuitet af den *Uendelige*, JEG ER.

Denne selvforvandling af JEG ER kulminerer i flere differentieringer af guddommelig virkelighed og uguddommelig virkelighed, i potentiel og realiseret virkelighed, samt visse andre virkeligheder, der næppe kan klassificeres på denne måde. Disse differentieringer af den teoretiske monistiske JEG ER integreres for evigt af samtidige forbindelser, som opstår inden for samme JEG ER - den førpotentielle, føraktuelle, førpersonlige, monotetiske førvirkelighed som, selv om den er uendelig, åbenbares som absolut i den Første Kildes og Centers tilstedeværelse og som personlighed i den Universelle Faders grænseløse kærlighed.

Gennem disse interne forvandlinger etablerer JEG ER et grundlag for et syvfoldigt forhold til sig selv. Den filosofiske (tidsmæssige) opfattelse om den ensomme JEG ER, og den overgangsordning (tidsmæssig) opfattelse om JEG ER som trefoldig kan nu udvidet til at omfatte JEG ER som syvfoldig. Denne syvfoldige - eller syv fasede - natur kan bedst beskrives i forhold til de syv Absolutter af Uendeligheden:

1. *Den Universelle Fader*. JEG ER fader til den Evige Søn. Dette er det allerførste personligheds forhold i den aktuelle

virkelighed. Sønnens absolutte personlighed gør Guds faderskab absolut og grundlægger alle personligheders potentielle sønskab. Dette forhold etablerer den Uendeliges personlighed og fuldbyrder dens åndelige åbenbaring i personligheden af den oprindelige søn. Denne fase af JEG ER kan delvis opleves på åndelige niveauer selv af dødelige, som, mens de endnu er i kødet, kan tilbede vor Fader.

2. Den Universelle Overvåger. JEG ER årsagen til det evige Paradis. Dette er det allerførste upersonlige forhold i den aktuelle virkelighed, den oprindelige ikke-åndelige forening. Den Universelle Fader er kærlighedens Gud; den Universelle Overvåger er Gud som mønster. Dette forhold etablerer potentialet i form - konfigurationen - og bestemmer mestermønstret af upersonlig og ikke åndelige forhold - mestermønstret, hvorfra alle kopier er lavet.

3. Den Universelle Skaber. JEG ER et med den Evige Søn. Denne forening mellem Faderen og Sønnen (under tilstedeværelse af Paradiset) påbegynder den kreative cyklus, som er fuldbyrdet i sampersonligheden og det evige univers tilsynskomst. Fra det endelige dødeliges synspunkt, får virkeligheden sin sande begyndelse med Havona skabelsens tilsynskomst i evigheden. Denne Guddommens skabelseshandling foretages af og gennem Handlingens Gud, som i sit væsen er Fader-Sønnens enhed manifesteret på og til alle aktuelle niveauer. Derfor er guddommelig kreativitet ufejlbarligt kendetegnet af enhed, og dette enhed er den eksterne afspejling af den absolutte enhed i Faderens-Sønnens dualitet og i Faderens-Sønnens-Åndens treenighed.

4. Den Uendelige Opretholder. JEG ER selvforenet. Dette er den oprindelige sammenslutning af de statiske og potentielle virkeligheden. I denne sammenhæng er alle egenskabsbestemte og egenskabsløse kompenseret. Denne fase af JEG ER forstås bedst som den Universelle Absolutte - foreneren af Guddomsabsolutet og den Egenskabsløse absolutte.

5. Den Uendelige Potentielle. JEG ER selvbegrænsende. Dette er det faste punkt i Uendeligheden som evigt vidner om den viljesbestemt selvbegrænsning af JEG ER, som i kraft af hvilket der blev opnået trefoldig selvudfoldelse og selvåbenbaring. Denne fase af JEG ER forstås normalt som Guddomsabsolutet.

6. Den Uendelige Kapacitet. JEG ER statisk-reaktive. Dette er den endeløse matrix, muligheden for al fremtidig kosmisk ekspansion. Denne fase af JEG ER er måske bedst opfattet som den supergravitation tilstedeværelse af den Egenskabsløse Absolutte.

7. Den Universelle Ene af Uendeligheden. JEG ER som jeg er. Dette er Uendelighedens stilstand eller forhold til sig selv, den evige kendsgerning om uendelighedsvirkeligheden og den universelle sandhed om virkelighedsuendeligheden. I det omfang at dette forhold er mærkbar som personlighed, er det åbenbart for universerne i den guddommelige Fader af al personlighed - selv af absolut personlighed. I det omfang at dette forhold er upersonligt udtrykt, kommer universerne i kontakt med det som den absolutte sammenhæng af ren energi og ren ånd i overværelse af den Universelle Fader. I det omfang at dette forhold er tænkeligt som en absolut, åbenbares det i den Første Kildes og Centers overherredømme; i ham lever vi alle, røres og har vor væren, fra alle skabte væsner i rummet til indbyggerne i Paradis; og det er lige så sandt for mesteruniverset som for det uendelig lille ultimaton, præcis lige så sandt, om hvad der skal blive, som om det der er og hvad der har været.

3. UENDELIGHEDENS SYV ABSOLUTTER

De syv primære relationer i JEG ER eviggør sig som Uendelighedens syv Absolutter. Selv om vi kan beskrive oprindelsen af virkeligheden og uendelighedens differentiering ved en sekventiel fortælling, så er alle syv Absolutter i selve virkeligheden ubegrænset og lige evige. Det kan være nødvendigt for dødelige sind at forestille sig deres begyndelse, men altid bør denne opfattelse overskygges af den erkendelse, at de syv Absolutter ikke har nogen begyndelse; de er evige, og som sådan har altid været. De syv Absolutter er forudsætningen for virkeligheden. De er blevet beskrevet i disse papirer på følgende måde:

1. Den Første Kilde og Center. Guddommens Første Person og det primære uguddommelige mønster, Gud, den Universelle Fader, skaberen, overvågeren, og opretholderen; universel kærlighed, evig ånd, og uendelig energi; alle potentialers potentialer og kilden til alle faktiske værdier; stabilitet af al uforanderlighed og dynamik i alle forandringer; kilde til mønster og Fader til personer. Kollektivt, er alle syv Absolutter ækvivalent til uendeligheden, men den

Universelle Fader selv er faktisk uendelig.

2. *Den Anden Kilde og Center.* Guddommens Anden Person, den evige og Originale Søn; den absolutte personlighedsrealitet som karakteriserer JEG ER og grundlaget for realisering og åbenbaring af "JEG ER personlighed." Ingen personlighed kan håbe på at opnå den Universelle Fader uden gennem hans Evige Søn; ej heller kan personligheden nå tilværelsens eksisterende åndeniveau uden handling og hjælp fra dette absolutte mønster for alle personligheder. I den Anden Kilde og Center er ånden ubegrænset, mens personligheden er absolut.

3. *Paradiset som Kilde og Center.* Det Anden uguddommelige mønster, den evige Paradis Ø; grundlaget for realisering og åbenbarelse af "JEG ER kraften" og fundamentet for etablering af tyngdekraftkontrol overalt i universerne. Med hensyn til alle aktualiseret, ikkeåndelig, upersonlig, og ikke-viljebestemt virkelighed, er Paradiset mønstrets absolut. Ligesom åndeenergi er relateret til den Universelle Fader gennem Moder-Sønnens absolutte personlighed, så er alt kosmisk energi holdt af tyngdekraftkontrollen i den Første Kilde og Centers gennem Paradisøens absolutte mønster. Paradiset er ikke i rummet; rummet eksisterer i forhold til Paradiset, og bevægelsens tidsbegrænset karakter bestemmes gennem Paradisforholdet. Den evige Ø er i absolut hvile; al anden organiseret energi og energi som undergår organisering er i evig bevægelse; i hele rummet, er det kun tilstedeværelsen af den Egenskabsløse Absolutte der er stillestående, og den Egenskabsløse er koordineret med Paradiset. Paradiset eksisterer i rummets omdrejningspunkt, den Egenskabsløse gennemstrømmer det, og al relativ eksistens har sin væren i dette område.

4. *Det Tredje Kilde og Center.* Guddommens Tredje Person, Samforeneren; den uendelig integrerer af Paradisets kosmiske energier med den Evige Søns åndeenergier; perfekt koordinator af viljens motiver og kraftens mekanik; forener af alle aktuelle og aktualiserende virkelighed. Gennem sine mangfoldige børn oppebærer den Uendelige Ånd den Evige Søns barmhjertighed, og fungerer på samme tid som den uendelige behandleren, som for evigt væver Paradisets mønster i rummets energier. Denne samme Samforeneren, denne handlingens Gud, er det perfekte udtryk for Fader-Sønnens ubegrænsede planer og formål, og fungerer samtidig selv som sindets kilde og overdrageren af intellekt til de skabte væsener i det vidtstrakte kosmos.

5. *Guddomsabsolutet.* De årsagsfremkaldende, potentielle personlige muligheder for universel virkelighed, summen af al Guddomspotentiale. Guddomsabsolutet er den målrettet begrænser af ubegrænsede, absolutte og uguddommelige virkeligheder. Guddomsabsolutet er begrænseren af det absolutte og absolutisator af det begrænsede - skæbne initiativtager.

6. *Den Egenskabsløse Absolutte.* Statisk, reaktiv og stationær; den uåbenbarede kosmiske uendelighed af JEG ER; helheden af al uguddommelig virkelighed og endelighed af al upersonlige potentiale. Rummet begrænser den Egenskabsløses funktion, men tilstedeværelsen af den Egenskabsløse er uden begrænsning, uendelig. Mesteruniverset har en begrebsmæssig periferi, men tilstedeværelsen af den Egenskabsløse er grænseløs; selv evigheden kan ikke udtømme den grænseløse ubevægelighed af denne uguddommelige Absolut.

7. *Den Universelle Absolutte.* Forener af det guddommelige og uguddommelige; korrelator af det absolutte og relative. Den Universelle Absolutte (som er statisk, potential, og associativ) kompenserer spændingen mellem den evigt eksisterende og det ufuldstændige.

Uendelighedens Syv Absolutter udgør begyndelsen til virkeligheden. Som dødelige sind ville betragte det, ville den Første Kilde og Center synes at være forudgående til alle absolutter. Et sådan postulat, hvor nyttigt det end kan være, svækkes af at Sønnen, Ånden, de tre absolutter, og Paradisøen eksisterer samtidigt i evigheden med den Første Kilde og Center.

Det er en *sandhed*, at Absolutter er manifestationer af JEG ER og den Første Kilde og Center. Det er et *faktum*, at disse Absolutter aldrig har haft en begyndelse, men er lige koordinerede evige med den Første Kilde og Center. De forhold, der gælder absolutter i evigheden kan ikke altid blive præsenteret uden at forårsage paradokser på tidens sprog, og rummets begrebsmønster. Uanset enhver forvirring om oprindelsen af Uendelighedens syv Absolutter, er det både fakta og sandhed, at al virkelighed er baseret på deres evighedseksistens og uendelighedsrelationer.

4. ENHED, DUALITET OG TREFOLDIGHED

Universets filosoffer postulerer den evige eksistens af JEG ER som den allerførste kilde til al virkelighed. Samtidig hermed postulerer de selvopdelingen af JEG ER ind i de primære selv-relationer - de syv faser i uendelighed. For det tredje postulerer de samtidig med denne antagelse at - uendelighedens syv Absolutter fremkommer i evigheden og eviggør den dobbelte sammenslutning af de syv faser af JEG ER, og disse syv Absolutter.

Selvåbenbaringen af JEG ER forløber således fra det statiske selv gennem selv-opdeling og selv-forhold til absolutte relationer, relationer med selvstændige afledte absolutter. Dualitetens eksistens opstår således i den evige sammenslutning af Uendelighedens syv Absolutter og den syvfoldige uendelighed af selv-opdelte faser af den selv-åbenbarende JEG ER. Disse dobbelte forhold, som eviggøres til universerne som de syv Absolutter, eviggør de grundlæggende fundamenter for hele universets virkelighed.

Det har engang været udtalt, at enhed generer dualitet, at dualitet generer trefoldighed, og at trefoldigheden er den evige forfader af alle ting. Der er faktisk tre store klasser af primordiale relationer, og de er:

1. *Enhedsrelationer*. Relationer som eksisterer inden for JEG ER, når denne enhed opfattes som en trefoldig og derefter som en syvfoldig selv-differentiering.
2. *Dualitetsrelationer*. Relationer som eksisterer mellem JEG ER som syvfoldig og Uendelighedens syv Absolutter.
3. *Trefoldighedsrelationer*. Disse er de funktionelle sammenhænge mellem Uendelighedens Syv Absolutter.

Trefoldighedsrelationerne opstår fra dualitets fundamenter på grund af uundgåeligheden af de gensidige forbindelser mellem Absolutter. Sådanne trefoldighedsforbindelser eviggør potentialet i al virkelighed; de omfatter både den guddommelige og den uguddommelige virkelighed.

JEG ER er ubegrænset uendelighed som enhed. Dualiteterne eviggør virkelighedens *fundamenter*. Trefoldighederne muliggør realiseringen af uendeligheden som universel *funktion*.

Før-eksistentialer bliver eksistentielle i de syv Absolutter, og eksistentialerne bliver funktionelle i trefoldighederne, de grundlæggende sammenslutning af absolutter. Samtidig med eviggørelsen af trefoldighederne er universets fase forberedt - potentialerne er eksisterende, og de faktiske værdier er til stede - og hele evigheden bevidner diversificeringen af den kosmiske energi, udspreddningen af Paradisets ånd, udstyret med sind sammen med overdragelse af personlighed. Takket være dette forenes alle disse guddoms- og paradiderivater gennem erfaringer på de skabte væseners niveau og gennem andre processer på niveauer over de skabte.

5. FREMBRINGELSE AF DEN FINITE VIRKELIGHED

Ligesom den oprindelige diversificering af JEG ER må tilskrives iboende og selvstændig vilje, så må selv frembringelsen af den finite virkelighed tilskrives Paradisguddommens viljesbestemte handlinger og de funktionelle trefoldigheders justeringer som følge heraf.

Forud for guddommeliggørelse af det finite, ser det ud til, at al virkelighedsdiversificering fandt sted på absolutte niveauer; men de viljesbestemte handlinger som frembringer den finite virkelighed indebærer en kvalificering af absolutthed og medfører fremkomsten af relativiteter.

Selv om vi præsenterer denne beretning som en kronologisk rækkefølge, og skildre den historiske tilsynekomst af det finite som en direkte afledning af det absolutte, skal man huske på, at der både er transcendentale virkeligheder forudgående og efterfølgende alt det endelige. Transcendentale ultimer er i forhold til det endelige, både årsag og fuldendelse.

Den finite mulighed er forbundet med den Uendelige, men omdannelsen af muligheden til sandsynlighed og uundgåelighed må tilskrives den Første Kilde og Centers selv-eksisterende frie vilje, som aktivere alle trefoldighedsforeninger. Kun uendeligheden i Faderens vilje vil nogensinde kunne have kvalificeret tilværelsens absolutte niveau ved at muliggøre en ultimativ eller oprette en endelig.

Med fremkomsten af relativ og begrænset virkelighed fødes en ny cyklus af virkelighed - vækst cyklus - en majestætisk nedstigning fra uendelighedens højder til det begrænsede område, for evigt kredsende indad til Paradiset og Guddommen, altid søgende de høje skæbner som står i et rimeligt forhold med en uendelig kilde.

Disse ufattelige transaktioner markere begyndelsen på universets historie, de angiver at selve tiden er kommet i eksistens. For et skabt væsen *er* den finite begyndelse tilblivelsen af virkeligheden; som det skabte sind ses det, er der ingen tænkelig virkelighed forud for det finite. Denne nylig opstået finite virkelighed eksisterer i to originale faser:

1. *Primære maksima*, det højeste i den perfekte virkelighed, Havona typen af universet og væsen.
2. *Sekundære maksima*, den øverste perfektioneret virkelighed, superuniversets type af væsen og skabelse.

Disse, er så de to oprindelige manifestationer: en, der er konstitutivt perfekt og den, der bliver evolutionært perfektioneret. Begge er lige i evighedsforholdet, men inden for tidens grænser er de tilsyneladende forskellige. Tidsfaktoren betyder vækst for alt, der vokser; sekundære endelige vokser; og derfor må dem, der vokser fremstå som ufuldstændige i tiden. Disse forskelle, som er så vigtige på denne side af Paradiset, eksisterer ikke i evigheden.

Vi taler om det perfekte og det perfektioneret som primære og sekundære maksima, men der er yderligere en anden type: Treenigede og andre relationer mellem de primære og sekundære virkeligheder som resulterer i fremkomsten af *tredje maksima* - ting, betydninger og værdier, der hverken er perfekte eller perfektioneret endnu men er lige med begge sine ophavsfaktorer.

6. FØLGEVIRKNINGERNE AF DEN FINITE VIRKELIGHED

Hele frembringelsen af finite eksistenser repræsenterer en overførsel fra potentialer til faktiske realiteter inden for den funktionelle uendeligheds absolutte sammenslutninger. Blandt de mange følgevirkninger af de finites aktualisering gennem skabelse, kan nævnes:

1. *Guddomsreaktion*, tilsynekomsten af de tre niveauer af erfaringsmæssig overherredømme: den personlige åndelige overherredømmes virkelighed i Havona, den potentielle personligheds styrke overherredømme i det kommende storunivers, og kapaciteten for en ukendt funktion af erfaringsbaseret sinds aktivitet på en vis niveau af overherredømme i fremtidens mesterunivers.
2. *Universets reaktion* involverer en aktivering af de arkitektoniske planer for superuniversets rum niveau. Denne udvikling foregår løbende overalt indenfor de syv superuniversers fysiske organisation.
3. *De skabte væsener som følgevirkning* til fremkomsten af den finite virkelighed resulterede i, at der fremkom perfekte væsener, som tilhører klassen af de evige indbyggere i Havona og af perfektioneret evolutionære opstigende fra de syv superuniverser. Opnåelsen af perfektion som en evolutionær (tid-skabende) erfaring indebærer noget andet end perfektion som udgangspunkt. Således opstår ufuldkommenhed i de evolutionære kreationer. Heri ligger oprindelsen af det potentielle onde. Forkerte justeringer, disharmoni, og konflikt, alt dette er en naturlig del af den evolutionære vækst, fra fysiske universer til personlige væsener.
4. *Guddomlighedsreaktion* på ufuldkommenhed som er en naturlig del af den tidsmæssige forsinkelse i evolutionen, fremkommer i den kompenserende nærværelse af Guds den Syvfoldige, gennem hvis aktiviteter, som fuldstændt er integreret med både det perfekte og det perfektioneret. Denne forsinkelse er uadskillelig fra evolutionen, hvilket er kreativitet i tiden. På grund af dette, såvel som af andre grunde, er den Højstes almægtige kraft baseret på Gud den Syvfoldiges guddommeligheds fremgang. Denne forsinkelse gør det muligt for de skabte væsener at deltage i den guddommelige skabelse ved at tillade de skabte personligheder at blive partnere med Guddommen i opnåelsen af maksimal udvikling. Selv det dødelige væsens materielle sind bliver således partner med den guddommelige Retter i fordoblingen af den udødelige sjæl. Gud den Syvfoldige giver også muligheder for at kompensere for de oplevelsesmæssige begrænsninger i den medfødte perfektion samt kompensering for begrænsninger i den ufuldkomne tilstand før opstandelsen.

7. EVENTUALISERING AF TRANSCENDENTE VIRKELIGHEDER

Transcendente virkeligheder er under-uendelig og underabsolutte men superendelige og højere end skabte væsener. Transcendente virkeligheder eventualiseres som et integrerende niveau som korrelerer absoluttets superværdier med de finites maksimumværdier. Fra de skabte væseners synspunkt, vil det synes som om, at det der er transcendentalt er eventualiseret, som en følge af det finite; fra evighedens synspunkt, har det eventualiseret, som en forudelse af det finite. Der er dem, der betragter det som et "før-ekko" af det finite.

Det, der er transcendentalt er ikke nødvendigvis ikke-udviklingsmæssigt, men det er superevolutionært i den endelige forstand; ej heller er det ikke-erfaringsmæssigt, men det er superoplevende i det omfang det er meningsfuldt for væsener. Måske den bedste illustration af dette paradoks er det perfekte centrale univers: Det er næppe absolut - kun Paradisøen er absolut virkelig i "materialiseret" forstand. Det er heller ikke en endeligt evolutionær skabelse, så som de syv superuniverser. Havona er evigt, men ikke uforanderlig i den forstand af at være et univers uden vækst. Det er beboet af skabninger (Havona indfødte), der faktisk aldrig blev skabt, for de er evigt eksisterende. Havona illustrerer således noget, som ikke ligefrem er begrænset ej heller absolut. Havona fungerer yderligere som en buffer mellem absolutte Paradis og finite skabelser, hvilket yderligere illustrerer transcendental funktion. Men Havona selv er ikke en transcendental - det er Havona.

Da den Højeste er forbundet med det finite, så er den Ultimative identificeret med transcendentale virkeligheder. Selvom vi således sammenligner den Højeste og den Ultimative, adskiller de sig ved noget mere end en gradsforskel; forskellen er også et spørgsmål om kvalitet. Den Ultimative er noget mere end en Superhøjeste projiceret på det transcendentale niveau. Den Ultimative er alt dette, men mere: Den Ultimative er en eventualisation af nye Guddomsrealiteter, egenskabsbestemmelse af nye faser af hvad indtil da var egenskabsløse.

Blandt disse realiteter, der er forbundet med det transcendentale niveau er følgende:

1. Den ultimative guddommelige tilstedeværelse.
2. Begrebet mesteruniverset.
3. Mesteruniversets Arkitekter.
4. De to klasser af Paradisets kraftorganisatorer.
5. Visse ændringer i rummets potens.
6. Nogle åndelige værdier.
7. Nogle betydninger i sindet.
8. Absonite kvaliteter og realiteter.
9. Almagt, alvidenhed og allestedsnærværelse.
10. Rummet.

Det univers, som vi nu lever i, kan betragtes som eksisterende på finite, transcendentale og absolutte niveauer. Dette er den kosmiske scene, på hvilken det endeløse drama af personligheden udspilles og energi metamorfose udføres.

Alle disse mangfoldige virkeligheder er *absolut* forenet af de mange trefoldigheder, *funktionelt* af Mesteruniversets Arkitekter, og *relativt* af de Syv Mesterånder, Gud den Syvfoldiges under-koordinatorer af guddommelighed.

Gud den Syvfoldige repræsenterer den Universelle Faders personlighed og guddommelige åbenbaring til skabte væsener af både maksimum og submaksimum status, men der findes andre Syvfoldige relationer gennem den Første Kilde og Center, som ikke er relateret til manifestationen af den guddommelige åndelige tjeneste af den Gud, som er ånd.

I evighedens fortid fremkaldte Absolutternes kræfter, Guddommenes ånder og Gudernes personligheder som reaktion på den selveksisterende egenviljes oprindelige vilje. I den nuværende univers tidsalder bevidner vi alle de enorme konsekvenser af det vidtstrakte kosmiske panorama af underabsolutte manifestationer af de ubegrænsede potentialer i alle disse realiteter. Det er fuldt ud muligt, at den fortsatte spredning af den Første Kilde og Centers oprindelige virkelighed kan fortsætte fremad og udad gennem tidsaldre uden ende, ind i de fjerne og ufattelige strækninger af absolut uendelighed.

[Præsenteret af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 106

UNIVERSETS NIVEAUER AF VIRKELIGHED

DET ER ikke nok, at den opstigende dødelige ved noget om Guddommens forbindelser med den kosmiske virkeligheds tilblivelsen og manifestationer; mennesket skal også forstå noget om de relationer, der eksisterer mellem sig selv og de mange niveauer af eksistentielle og erfaringsmæssige realiteter, af potentielle og faktiske realiteter. Menneskets jordiske orientering, dets kosmiske indsigt, og dets åndelige retning, er alle forstærket af en bedre forståelse af universets virkeligheder, og de procedurer med hvilken de forbindes, integreres og forenes med hinanden.

Det nuværende storunivers og det spirende mesterunivers består af mange former og faser af virkelighed, som igen eksisterende på flere niveauer af funktionel aktivitet. Disse mangfoldige eksistenser og latente realiteter er tidligere blevet beskrevet i disse papirer, og de grupperes nu for begrebsmæssig bekvemmelighed i følgende kategorier

1. *Ufuldstændige endelige virkeligheder.* Dette er den nuværende status for de opstigende skabninger af storunivers, de dødeliges nuværende status på Urantia. Dette niveau omfatter væsen eksistens fra de planetariske menneske op til, men ikke inkluderende, dem, der har opnået deres skæbne bestemmelse. Det omfatter universer fra deres tidlige fysiske begyndelse op til, men ikke inkluderende, dem, der er etableret i lys og liv. Dette niveau udgør den nuværende periferi af kreativ aktivitet i tid og rum. Det synes at bevæge sig udad fra Paradis, forbi afslutningen af den nuværende univers tidsalder, og så vil vi opleve storuniversets etablering i lys og liv, vi vil også helt sikkert bevidne fremkomsten af nogle nye klasser af udviklingsmæssig vækst i første ydre rum niveau.
2. *Maksimal endelige virkeligheder.* Dette er den nuværende status for alle erfaringsmæssige skabninger, der har opnået skæbne bestemmelse - skæbne bestemmelse som den åbenbares inden for rammerne af det nuværende univers tidsalder. Selv universer kan opnå maksimal status, både åndeligt og fysisk. Men udtrykket "maksimal" er i sig selv et relativt begreb - maksimum i forhold til hvad? Det, som er maksimum, er tilsyneladende endelig, i den nuværende univers tidsalder, kan måske kun være en reel begyndelse i forhold til de tidsaldre der vil komme. Nogle faser af Havona synes at være af maksimal klasse.
3. *Transcendentale virkeligheder.* Dette superfinite niveau (forudgående) følger den finite fremgang. Det indebærer, før-finite tilblivelse af finite begyndelser og post-finite betydning af alle tilsyneladende endelige afsluttede faser eller skæbner. En stor del af Paradis-Havona synes at være af den transcendentale klasse.
4. *Ultimative virkeligheder.* Dette niveau omfatter det, som har betydning for mesteruniverset og indvirker på skæbneniveauet af det afsluttet mesterunivers. Paradis-Havona (især kredsløbet af Faderens verdener) er i mange henseender af ultimativ betydning.
5. *Medabsolute virkeligheder.* Dette niveau indebærer projektion af erfaringsmæssige virkeligheder i et felt af kreative udtryk der overgår mesteruniverset.
6. *Absolute virkeligheder.* Dette niveau indikerer evighedstilstedeværelse af de syv eksistentielle absolutter. De kan også indeholde en vis grad af tilknyttende erfaringsmæssig opnåelse, men i så fald, kan vi ikke forstå, hvordan, men måske gennem personlighedens kontaktpotentiale.
7. *Uendelighed.* Dette niveau er før-eksistentielt og post-erfaringsmæssig. Uendelighedens egenskabsløse enhed er en hypotetisk realitet, før alle begyndelser og efter alle skæbner.

Disse niveauer af virkeligheden er bekvemme kompromissymboliseringer i det nuværende univers tidsalder og for de dødeliges perspektiv. Der er en række andre måder at se virkeligheden på fra andre perspektiver end de menneskelige og fra andre universers tidsaldres synspunkt. Således bør det anerkendes, at de begreber, der præsenteres her, er fuldstændig relative, i den forstand, at de er betinget og begrænset af:

1. Begrænsningerne af de dødeliges sprog.
2. Begrænsningerne af de dødeliges sind.
3. Jeres begrænsede udvikling af de syv superuniverser.
4. Jeres uvidenhed om de seks vigtigste formål med superuniversets udvikling, som ikke vedrører de dødeliges opstigning til Paradiset.
5. Jeres manglende evne til at forstå selv et delvist evighedssynspunkt.
6. Det er umuligt at beskrive den kosmiske evolution og skæbne i forhold til alle universets tidsaldre, ikke kun med hensyn til den nuværende tidsalder af evolutionær udvikling af de syv superuniverser.
7. Et skabt væsens manglende evne til at forstå, hvad der egentlig menes med det før-eksistentielle eller med det post-erfaringsmæssige - det, der ligger før begyndelser og efter skæbne bestemmelserne.

Virkelighedens vækst er betinget af omstændighederne i de på hinanden følgende universtidsaldre. Centraluniverset undergik ingen evolutionære ændringer i Havona tidsalderen, men i superuniverstidsaldrenes nuværende epoker undergår det visse progressive forandringer som følge af koordinering med de evolutionære superuniverser. De syv superuniverser, nu under udvikling, vil engang opnå en etableret status af lys og liv, de vil nå grænsen for vækst i det nuværende univers tidsalder. Uden tvivl, vil den næste tidsalder, tidsalderen af det første ydre rum niveau, frigøre superuniverserne fra skænebegrænsningerne i den nuværende tidsalder. Færdiggørelse bliver løbende påført fuldstændiggørelse.

Disse er nogle af de begrænsninger, som vi støder på i forsøget på at præsentere en samlet opfattelse af den kosmiske vækst af tinge, betydninger og værdier, og deres syntese på stadigt opstigende niveauer af virkeligheden.

1. FØRSTE GRADENS SAMMENSLUTNING AF FINITE FUNKTIONELLE VIRKELIGHEDER

Første gradens faser eller faser med åndelig oprindelse i den finite virkelighed finder på de skabtes niveauer et umiddelbart udtryk som perfekte personligheder og på universets niveauer som den perfekte Havona skabelse. Selv erfaringsbaseret Guddom udtrykkes på denne måde i Gud den Højestes åndelige person i Havona. Anden gradens, evolutionære, tid og materie betingede faser af det finite blive kosmisk integreret kun som følge af vækst og opnåelse. I sidste ende er alle anden gradens finiter eller perfektionere finiter, bestemt til at nå et niveau, der modsvarer niveauet af første gradens perfektion, men en sådan skæbne er underlagt en tidsforsinkelse, en begrænsning som hører til superuniverserne, men som ikke er genetisk fundet i den centrale skabelse. (Vi kender til eksistensen af tredje gradens finiter, men processen med deres integration er endnu uåbenbaret.)

Denne tidsforskydning vedrørende superuniverset, denne hindring til opnåelse af perfektion, giver skabte væsener muligheden for deltagelse i den evolutionære vækst. Det gør det derfor muligt for de skabte at indgå i partnerskab med Skaberen i udviklingen af denne selv samme væsen. Under disse tider med voksende vækst korreleres det ufuldstændige med den perfekte gennem formidling fra Gud den Syvfoldige.

Gud den Syvfoldige er et udtryk for at Paradis Guddommen anerkender tidsbarrierne i de evolutionære universer i rummet. Uanset hvor fjernt fra Paradiset, hvor dybt i rummet, en materiel overlevelse personlighed end opstår, vil man kunne finde Gud den Syvfoldiges nærværelse og med sandhed, skønhed og godhed engageret sig i den kærlige og barmhjertige tjeneste af sådan en ufuldstændig, kæmpende, og evolutionær skabning. Den Syvfoldiges guddommeligheds formidling strækker sig indad gennem den Evige Søn til Paradisfaderen og udad gennem Dagenes Ældste til universet Fædre - Skabersønnerne.

Mennesket, som er personlig og som stiger op gennem åndelig udvikling finder Gud den Syvfoldiges personlige og åndelige guddommelighed; men der er andre faser af den Syvfoldige, som ikke vedrører personlighedens udvikling. Guddommelighedsaspekterne af denne Guddomsgruppering er for nuværende integreret i forbindelsen mellem de Syv Mesterånder og Samforeneren, men de er bestemt til at blive evigt forenet i det Højeste Væsens spirende personlighed. De øvrige faser i den Syvfoldige Guddom er på forskellig måde integreret i den nuværende universaldalder, men de er alle ligeledes bestemt til at blive forenet i den Højeste. Den Syvfoldige, i alle sine faser, er kilden til den funktionelle virkeligheds relative enhed i det nuværende storunivers.

2. ANDEN GRADENS HØJESTE INTEGRATION AF DE FINITE VIRKELIGHEDER

Da Gud den Syvfoldige funktionelt koordinerer den finite evolution, så syntetiserer det Højeste Væsen i sidste ende skæbne opnåelsen. Det Højeste Væsen er guddomskulminationen af storuniversets evolution - fysisk evolution omkring en åndekerne og til sidst åndekernens eventuelle dominans over den fysisk evolutions omgivelser og roterende domæner. Alt dette sker i overensstemmelse med de mandater som personligheden har: Paradispersonligheden i den højeste forstand, Skaberpersonligheden i universets forstand, den "dødelige" personlighed i den menneskelige forstand og den Højeste personlighed i kulminerende eller altomfattende erfaringsmæssig forstand.

Begrebet om den Højeste skal sørge for erkendelse af forskellen mellem den åndelige persons evolutionær styrke, og syntesen af styrke og personlighed - foreningen af evolutionær styrke med åndens personlighed under dens herredømme.

Ånden, kommer i sidste ende, fra Paradis gennem Havona. Energi-materien opstår tilsyneladende i dybet af rummet og er organiseret som styrke af den Uendelige Ånds børn i samarbejde med Guds Skabersønner. Alt dette er erfaringsbaseret; det er en begivenhed i tid og rum, der involverer en bred vifte af levende væsener, blandt dem også Skaber Guddommelige Personer og evolutionære væsener. Skaber Guddommelighedernes beherskelse af kraften i storuniverset udvider sig langsomt med tiden til at omfatte den evolutionære bundfældning og stabiliseringen af kreationerne i tid og rum, og dette indebærer blomstringstiden for Gud den Syvfoldiges erfaringsmæssige styrke. Den omfatter hele spektret af guddommeligheds opnåelse i tid og rum fra den Universelle Faders overdragelser af Rettere til Paradissønnernes overdragelse af deres liv. Dette er en optjent styrke, demonstreret styrke, erfaringsbaseret styrke; den udgør en kontrast til den evighedsstyrke, den uudgrundelige styrke, Paradis Guddommenes eksistentielle styrke.

Denne erfaringsmæssige styrke som udspringer af Gud den Syvfoldiges guddommeligheds handling manifesterer sig i guddommelighedens sammenhængende kvaliteter når den danner en syntese - fusioneres - som den almægtige styrke, som udtrykker opnået erfaringsmæssig beherskelse af de udviklende kreationer. Denne almægtige styrke finder igen samhörighed med åndens personlighed på pilotsfæren af det ydre kredsløb af Havona verdnerne i forening med Gud den Højestes åndelige personlighed som er til stede i Havona. Således kulminerer erfaringsmæssig Guddom den lange evolutionære kamp ved at investere styrke produktet af tid og rum med åndens tilstedeværelse og guddommelig personlighed bosiddende i den centrale skabelse.

Således når det Højeste Væsen i sidste ende frem til at omfatte alting af alt hvad der udvikler sig i tid og rum, samtidig som det udruster disse kvaliteter med åndelig personlighed. Eftersom at skabte væsener, selv de dødelige, som personligheder deltagere i denne majestætiske transaktion, så opnår de helt sikkert evnen til at kende den Højeste og til at opfatte den Højeste som sande børn af denne evolutionære Guddom.

Mikael af Nebadon er ligesom Paradisfaderen, fordi han deler dennes paradisfuldkommenhed; ligeledes vil evolutionære dødelige engang opnå ligestilling med den erfaringsmæssige højeste, for de vil virkelig komme til at dele hans evolutionære perfektion.

Gud den Højeste er erfaringsbaseret; derfor kan han fuldt ud opleves. De eksistentielle virkeligheder i form af de syv Absolutter kan ikke opfattes gennem erfarings procedure; kun personligheds realiteterne i form af Faderen, Sønnen og Ånden kan begribes af det finite væsens personlighed i og med en attitude af bøn og tilbedelse.

Indenfor rammerne af den færdige syntese af styrke og personlighed af det Højeste Væsen vil absolutheden for alle de

mange trioder, som på denne måde kan kobles sammen, være forbundet og denne majestætiske personlighed, der personificerer evolutionen bliver erfaringsmæssigt opnåelig og forståelig for alle endelige personligheder. Når opstigende når det postulerede syvende stadie af åndelig eksistens, vil de deri opleve realiseringen af en ny betydning og en ny værdi i trioderne absolutthed og uendelighed, som dette er åbenbart på underabsolutte niveauer i det Højeste Væsen, der kan erfares. Opnåelsen af disse stadier af maksimal udvikling vil formentlig afvente en koordineret etablering af hele storuniverset i lys og liv.

3. TREDJE GRADENS TRANSCENDENTALE VIRKELIGHEDSASSOCIATION

De absonitte arkitekter eventualiserer planen; de Højeste Skabere bringer den ind i eksistens; det Højeste Væsen vil fuldføre den i sin helhed, sådan som den var skabt i tiden af de Højeste Skabere, og som den var projiceret i rummet af Mesterarkitekterne.

Under den nuværende univers tidsalder er det mesteruniversets Arkitekters opgave administrativt at koordinere mesteruniverset. Den Almægtige Højestes tilsynekomst ved afslutningen af den nuværende univers tidsalder vil betyde, at den evolutionære finite har nået den første fase af erfaringsmæssig skæbne. Denne begivenhed vil helt sikkert føre til den gennemførte funktion af den første erfaringsmæssige Treenighed - foreningen af de Højeste Skabere, det Højeste Væsen, og mesteruniversets Arkitekter. Denne Treenighed er bestemt til at påvirke den videre evolutionære integration af mesterskabelsen.

Paradistreenigheden er virkelig en uendelighedstreenighed, og ingen Treenighed kan nogensinde være uendelig, hvis den ikke inkluderer denne originale Treenighed. Den oprindelige Treenighed er en eventualitet af den eksklusive sammenslutning af absolutte Guddomme; underabsolutte væsener havde intet at gøre med denne første forening. De efterfølgende fremkomne og erfaringsmæssige Treenigheder omfatter medvirken fra selv skabte væseners personligheder. Dette gælder helt bestemt for den ultimative Treenighed, hvor selve tilstedeværelsen af Mester Skabersønner blandt medlemmerne af de Højeste Skabere er et tegn på den samtidige tilstedeværelse af faktisk og autentisk væsen erfaring *inden for* denne Treenighedsforening.

Den første erfaringsbaseret Treenighed giver mulighed for at opnå ultimative resultater i gruppen. Gruppesammenslutningen har mulighed for at forudse, selv til at transcendere, individuelle kapaciteter; og dette gælder også ud over den endelige plan. I tiderne fremover, efter at de syv superuniverser er blevet etableret i lys og liv, vil Finalitkorpset uden tvivl videreformidle Paradisguddommenes formål, som foreskrevet af den Ultimative Treenighed, og som de i styrke og personlighed er forenet i det Højeste Væsen.

Gennem alle de gigantiske udviklingsfaser i universet i fortidens og fremtidens evighed, registrerer vi, udvidelsen af forståelige elementer i den Universelle Fader. Filosofisk postulerer vi, at han som JEG ER, gennemtrænger den totale uendelighed, men ingen skabte væsener er i stand til erfaringsmæssigt at omfatte et sådan postulat. Med udvidelsen af universerne og som tyngdekraften og kærlighed strækker sig ud til rummet, som organiserer sig i tiden, er vi i stand til at forstå mere og mere af den Første Kilde og Center. Vi observerer, hvordan tyngdekraftseffekten trænger ind i det Egenskabsløse Absoluttets rumtilstedeværelse, og vi registrerer, hvordan åndelige skabninger udvikles og ekspandere inden for Guddomsabsoluttets guddommeligheds tilstedeværelse, mens både den kosmiske og åndelige evolution gennem sindet og erfaring forenes på finite guddomsniveauer som det Højeste Væsen og koordineres på transcendentale niveauer som den Ultimative Treenighed.

4. FJERDE GRADENS ULTIMATIVE INTEGRATION

Paradistreenigheden koordinerer helt sikkert i den ultimative forstand, men fungerer i denne henseende som et selvbegrænsende absolut; den erfaringsbaserede Ultimative Treenighed koordinerer det transcendentale som en transcendental. I den evige fremtid kommer denne erfaringsbaserede Treenighed gennem tiltagende ensartethed, til yderligere at aktivere den Ultimative Guddoms eventuerende tilstedeværelse.

Mens den Ultimative Treenighed er bestemt til at koordinere den samlede skabelse, er Gud den Ultimative den transcendentale styrkepersonalisering af hele mesteruniversets indretning. Den Ultimatives færdige eventualisering indebærer den samlede skabelses færdiggørelsen og betyder at denne transcendentale Guddom fuldt opstår.

Hvilke ændringer, der vil blive indviet, når den Ultimative fuldt ud opstår ved vi ikke. Da den Højeste nu er åndeligt og personligt til stede i Havona, så er den Ultimative også til stede der, men i den absonitte og overpersonlig betydning. I er blevet informeret om eksistensen af den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere, selvom I ikke er blevet informeret om deres nuværende tilholdssted eller funktion.

Uanset de administrative følgevirkninger i forbindelse med fremkomsten af den Ultimative Guddom, kommer alle personligheder, som har taget del i aktualisering af dette Guddomsniveau, til at erfare de personlige værdier af hans transcendentale guddommelighed. Transcendering af det finite kan kun føre til ultimativ opnåelse. Gud den Ultimative eksisterer i transcendens af tid og rum, men er ikke desto mindre underabsolut trods iboende evne til funktionel tilknytning til absolutter.

5. MEDABSOLUT ELLER FEMTE FASENS ASSOCIATION

Den Ultimative er den transcendentale virkeligheds højdepunkt, lige som den Højeste er kulminationen på den evolutionære og erfaringsmæssige virkelighed. De to erfaringsmæssige Guddommes faktiske fremkomst danner grundlaget for den anden erfaringsmæssige Treenighed. Dette er den Absolutte Treenighed, foreningen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og den uåbenbare Fuldbyrderen af Universskæbnen. Denne Treenighed har teoretisk kapacitet til at aktivere potentialitetens Absolutter - Guddomsabsoluttet, det Universelle og det Egenskabsløse Absolut. Udformningen af denne Absolutte Treenighed kan imidlertid først finde sted, efter den gennemførte udvikling af hele mesteruniverset, fra Havona til fjerde og yderste rum niveau.

Det bør gøres klart, at disse erfaringsmæssige Treenigheder ikke kun korrelerer med personlighedsegenskaber af erfaringsmæssig guddommelighed, men også med alle andre end personlige egenskaber, som kendetegner deres opnået Guddomsenhed. Selv om denne præsentation beskæftiger sig primært med de personlige faser af foreningen af kosmos, er det ikke desto mindre sandt, at de upersonlige aspekter i universernes univers ligeledes er bestemt til at undergå forening, som det illustreres af den igangværende syntese af styrke og personlighed i forbindelse med det Højeste Væsens udvikling. Den Højestes åndelige og personlige egenskaber er uadskillelige fra den Almægtiges styrke privilegier, og begge er suppleret med den Højeste sinds ukendte potentiale. Gud den Ultimative kan heller ikke som person betragtes ud fra andre end personlige aspekter af den Ultimative Guddom. På det absolutte niveau er Guddomsabsolutet og de Egenskabsløse absolutter uadskillelige og skelnes i tilstedeværelse af det Universelle Absolutte.

Treenigheder er, i sig selv, ikke personlige, men de er heller ikke i strid med personlighed. Snarere omslutter og korrelerer de personligheden, i en kollektiv forstand, med upersonlige funktioner. Treenighederne er derfor altid guddomsvirkelighed, men aldrig personlighedsvirkelighed. Personlighedsaspekterne i en treenighed er forbundet med de enkelte medlemmer, og som individuelle personer, er de ikke denne treenighed. Kun som et kollektivt er de en treenighed; kollektivet er treenigheden. Treenighed inkluderer altid alt omfattet guddom; treenigheden er guddommelig enhed.

De tre Absolutter - Guddomsabsolutet, det Universelle og det Egenskabsløse Absolut - er ikke en treenighed, for de er ikke alle guddom. Kun det guddommelige kan blive treenighed; alle andre foreninger er trefoldigheder eller treoder.

6. ABSOLUT ELLER SJETTE FASENS INTEGRATION

Mesteruniversets nuværende potentiale er næppe absolut, selvom det godt kan være næsten ultimativt, og vi anser det for umuligt at opnå den fulde åbenbaring af absolutte betydninger og værdier inden for rammerne af et underabsolut kosmos. Vi står derfor over for betydelige vanskeligheder i forsøget på at forestille os et samlet udtryk af de tre Absolutters ubegrænsede muligheder, eller selv når vi forsøget på at visualisere den erfaringsmæssige personalisering af Gud den Absolutte på Guddomsabsolutets nu upersonlige niveau.

Mesteruniversets rum omfang synes at være tilstrækkelig til aktualisering af det Højeste Væsen, for dannelsen og den fulde funktion af den Ultimative Treenighed og for Gud den Ultimatives eventualisation og endda selv for påbegyndelse af den Absolutte Treenighed. Men vores begreber for denne anden erfaringsmæssige Treenigheds fulde funktion synes

at antyde noget ud over selv de uhyre udvidede områder af mesteruniverset.

Hvis vi antager, at der er et uendeligt kosmos - et kosmos der ikke kan begrænses, og som er større end mesteruniverset - og hvis vi forestiller os at den Absolutte Treenigheds afsluttende udviklings faser vil finde sted på en sådan superultrativ handlingscene, så bliver det muligt at antage, at den Absolutte Treenigheds afsluttende funktion vil opnå sit endelige udtryk i kreationer af uendelighed og vil fuldføre den absolutte aktualisering af *alle* potentialer. Integrationen og sammenslutning af stadigt udvidende segmenter af virkeligheden vil nærme sig absoluthedens status i samme proportion som al virkelighed bliver inkluderet inden for de således sammenbundne segmenter.

Med andre ord: Den Absolutte Treenighed er, som navnet antyder, virkelig absolut i sin totale funktion. Vi ved ikke, hvordan en absolut funktion kan opnå totalt udtryk på et begrænset, reserveret eller på anden måde indskrænket grundlag. Derfor må vi antage, at en sådan totalitetsfunktion vil være ubetinget (i sit potentielle). Det ser også ud til, at det ubetingede også ville være ubegrænset, i hvert fald fra et kvalitativt synspunkt, selv om vi ikke er så sikker med hensyn til kvantitative relationer.

Om dette, er vi imidlertid sikker: Selvom den eksistentielle Paradistreenighed er uendelig, og mens den erfaringsmæssige Ultimative Treenighed er subfinit, er den Absolutte Treenighed ikke så let at klassificere. Selvom den er erfaringsbaseret i sin oprindelse og struktur, rører den helt sikkert ved potentialitet af de eksistentielle Absolutter.

Selv om det næppe er til nogen nytte for det menneskelige sind til at forsøge at forstå sådanne fjerntliggende og overmenneskelige begreber, vil vi gerne foreslå, at I tænker på den Absolutte Treenigheds evigheds handling som kulminerende i en slags erfarings erkendelse af Absolutter af potentialitet. Dette synes at være en rimelig konklusion med hensyn til det Universelle Absolutte, hvis ikke det Egenskabsløse Absolutte; i det mindste ved vi, at det Universelle Absolutte ikke kun er statisk og potential, men også associativ i den betydning dette ord har, når det gælder den totale Guddom. Med hensyn til de tænkelige guddommeligheds- og personligheds værdier, forudsætter disse antaget begivenheder, at Guddomsabsoluttet personaliseres og fremkomsten af disse overpersonlige værdier og ultrapersonlige betydninger, der indgår i Gud den Absolutte - den tredje og sidste af de erfaringsmæssige Guddomme - personligheds fuldkommengørelse.

7. SKÆBNENS ENDELIGHED

En del af vanskelighederne ved at danne sig begreber om integrationen af den uendelige virkelighed er forbundet med det faktum, at alle sådanne idéer omfatter noget af endeligheden i den universelle udvikling, en slags erfaringsmæssig erkendelse af alt det, der nogensinde kunne være. Det er utænkeligt, at kvantitativ uendelighed nogensinde kan være helt realiseret i endelighed. Altid må der være uudforskede muligheder i de tre potentielle Absolutter som ingen mængde af erfaringsmæssig udvikling nogensinde kunne udtømme. Selve evigheden, selvom absolut, er ikke mere end absolut.

Selv et forsøgsvis begreb om en endelige integration er uadskillelig fra resultaterne af den egenskabsløse evighed og er derfor stort set umuligt at realisere i enhver tænkelig kommende tid.

Skæbnens mål er etableret gennem Guddommenes viljesbestemte handling, som danner Paradistreenigheden; skæbnen er etableret i den enorme mængde af de tre store potentialer, hvis absoluthed omfatter mulighederne for al fremtidig udvikling; skæbnen er formentlig fuldbyrdet ved en handling som udgår fra Fuldbyrderen af Universsskæbnen, og denne handling er sandsynligvis relateret til den Højeste og den Ultimative i den Absolutte Treenighed. Enhver erfaringsbaseret skæbne kan i det mindste delvis forstås af erfarende skabte væsener; men en skæbne, der indvirker på de uendelige eksistentialer er næppe forståelig. Den endelige skæbne er en eksistentiel-erfaringsmæssig opnåelse som synes at involvere Guddomsabsoluttet. Men Guddomsabsoluttet står i kraft af det Universelle Absolutte i evighedsforhold til det Egenskabsløse Absolutte. Disse tre Absolutter, som er erfaringsbaseret i deres muligheder, er faktisk eksistentielle og mere end det, ubegrænset, tidløse, rumløse, grænseløse og umålbare - virkelig uendelig.

Det usandsynlige i at målet opnås vil ikke forhindre en filosofisk teoretisering om sådanne hypotetiske skæbner. Guddomsabsolutets aktualisering som en opnåelig absolut Gud kan være praktisk umuligt at realisere; ikke desto mindre, forbliver en sådan realisering af endelighed en teoretisk mulighed. Det Egenskabsløse Absoluttets Involvering i en ufattelige uendelig kosmos kan være umådeligt fjern i den endeløse evigheds fremtid, men en sådan hypotese er ikke

desto mindre gyldig. Dødelige, morontianer, ånder, finalitere, transcendentaler og andre, tillige med universerne selv og alle andre faser af virkeligheden, har helt sikkert en *potentielt endelig skæbne, der er absolut i værdi*; men vi tvivler på, at noget væsen eller univers nogensinde helt vil opnå alle aspekter af en sådan skæbne.

Ligeegyldigt, hvor meget du kan vokse i forståelse af Faderen, vil dit sind altid blive forbløffet over den uåbenbarede uendelighed af Faderen-JEG ER, den udforskede enorme mængde af hvilket altid vil forblive uudgrundeligt og uforståelig under alle evighedens cyklusser. Ligeegyldigt hvor meget af Gud, du kan opnå, vil der altid være meget mere af ham, hvis eksistens du ikke engang anede. Vi mener, at det er lige så sandt på transcendentale niveauer, som det er i områder af den finite eksistens. Søgen efter Gud er uendelig!

En sådan manglende evne til at opnå Gud i en endelig forstand bør på ingen måde afskrække universets skabninger; ja, du kan helt sikkert opnå den Syvfoldiges, den Højestes, og den Ultimatives guddomsniveauer, hvilket betyder for dig, hvad den uendelige realisering af Gud Fader betyder for den Evige Søn og Samforeneren i deres evighedseksistens absolutte status. Guds uendelighed bør på ingen måde genere de skabte væsener men bør være den højeste sikkerhed for, at alle opstigende personligheder i hele den endeløse fremtid vil have sådanne muligheder foran sig for udvikling af personligheden og forening med Guddommen, som selv evigheden hverken kan udtømme eller annullere.

For de begrænsede skabninger af storuniverset synes begrebet om mesteruniverset at være så godt som uendelig, men uden tvivl ser mesteruniversets absonitte arkitekter hvordan det relaterer til fremtiden og de uanede udviklingstrin inden for den uendelige JEG ER. Selv rummet i sig selv er kun en ultimativ tilstand, en betingelse af begrænsning *inden for* den relative absolutthed af mellemrummets stille zoner.

I den ufattelige fjerne fremtidens evighedsøjeblik, hvor hele mesteruniverset endelige er færdiggjort, vil vi alle uden tvivl se tilbage på hele dets historie som kun en begyndelse, blot som en skabelsen af visse begrænsede og transcendentale grundlag for endnu en større og mere betagende metamorfose i en ukendt uendelighed. Ved et sådan fremtidig evighedsøjeblik vil mesteruniverset stadig virke ungdommeligt; ja, det vil altid være ungt med tanke på de ubegrænsede muligheder for en evighed der aldrig ophører.

Usandsynligheden i en uendelig skæbne opnåelse forhindre ikke på nogen måde en filosofering af idéerne om en sådan skæbne, og vi tøver ikke med at sige, at hvis de tre absolutte potentialer nogensinde kunne blive helt aktualiseret, ville det være muligt at forestille sig den endelige integration af den samlede virkelighed. Denne udviklingsmæssige erkendelse er baseret på den færdige aktualisering af det Egenskabsløse Absolut, det Universelle Absolut og Guddomsabsolutet, de tre muligheder, hvis forening udgør latenstiden af JEG ER, de suspendede virkeligheder af evigheden, de slumrende muligheder i al fremtid, og meget mere.

Sådanne eventualiteter er så at sige mildest talt temmelig fjerne; ikke desto mindre tror vi, at vi i de tre Treenigheders mekanismer, personligheder, og sammenslutninger kan registrerer den teoretiske mulighed for genforeningen af de syv absolutte faser af Fader-JEG ER. Dette bringer os ansigt til ansigt med begrebet den trefoldige Treenighed, omfattende Paradistreenigheden af eksistentiel status og de to efterfølgende fremtrædende Treenigheder af erfaringsbaseret art og oprindelse.

8. TREENIGHEDERNES TREENIGHED

Det er svært at skildre for det menneskelige sind et billede af arten af Treenigheden af Treenigheder; det er den faktiske opsummering af samtlige erfaringsmæssige uendelighed som sådan er manifesteret i en teoretisk uendelighed af evigheds erkendelse. I Treenigheden af Treenigheder opnår den erfaringsmæssige uendelige identifikation med den eksistentielle uendelige, og begge er som en i den præ-erfaringsmæssige, præ-eksistentielle JEG ER. Treenigheden af Treenigheder er det sidste udtryk for alt det, der er indeholdt i de femten trefoldigheder og deres tilhørende trioder. Det er svært for relative væsener at forstå finaliteter, uanset om de er eksistentielle eller erfaringsmæssige; derfor må de altid præsenteres som relativiteter.

Treenigheden af Treenigheder eksisterer i flere faser. Den indeholder muligheder, sandsynligheder og uundgåeligheder, der får fantasien til at vakle hos væsener langt over det menneskelige plan. Det har konsekvenser, som de himmelske filosoffer formentlig ikke engang kan gætte sig til, for dens konsekvenser er i trefoldighederne, og trefoldighederne er, i

sidste ende, uudgrundelig.

Der er en række måder, hvorpå Treenigheden af Treenigheder kan portrætteres. Vi vælger at præsentere følgende synspunkt, som omfatter tre niveauer

1. De tre Treenigheders niveau.
2. Erfaringsmæssigt Guddoms niveau
3. Niveauet for JEG ER.

Disse er niveauer af stigende forening. Faktisk er Treenigheden af Treenigheder det første niveau, mens det anden og tredje niveau er afledte foreninger af det første.

DET FØRSTE NIVEAU: På denne oprindelige foreningsniveau menes det, at de tre Treenigheder fungerer som perfekt synkroniseret, selvom særskilt, grupperinger af Guddommens personligheder.

1. *Paradistreenigheden*, sammenslutningen af de tre Paradisguddomme - Faderen, Sønnen og Ånden. Det bør erindres, at Paradistreenigheden indebærer en trefoldig funktion - en absolut funktion, en transcendental funktion (Ultimativitetens Treenighed), og en endelig funktion (Højstehedens Treenighed). Paradistreenigheden er enhver og alle disse til enhver og alle tider.

2. *Den Ultimative Treenighed*. Dette er guddomssammenslutningen mellem de Højeste Skabere, Gud den Højeste og Mesteruniversets Arkitekter. Selv om dette er en fyldestgørende præsentation af guddommelighedsaspektet af denne Treenighed, skal det bemærkes, at der er andre faser i denne Treenighed, som dog ser ud til at være helt koordinerende med de guddommelige aspekter.

3. *Den Absolutte Treenighed*. Dette er sammenslutningen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og Fuldbyrderen af Universets skæbne i forhold til alle guddommelige værdier. Visse andre faser af denne trefoldige gruppering har at gøre med andre end guddommeligheds værdier i det ekspanderende kosmos. Disse gennemgår imidlertid forening med guddommelighedsfaserne ligesom styrke- og personlighedsaspekterne af erfaringsmæssige Guddomme nu gennemgår erfaringsmæssig syntese.

Foreningen af disse tre Treenigheder i Treenigheden af Treenigheder skaber betingelserne for en eventuel ubegrænset integration af virkeligheden. Denne gruppering indeholder årsager, mellemetaper, og finaler; initiativtagere, udviklere og fuldførere; begyndelser, eksistenser og skæbner. Partnerskabet Fader-Søn er blevet til Sønnen-Ånden og derefter Ånden-den Højeste og videre til den Højeste-Ultimative og den Ultimative-Absolutte, endda til den Absolutte og Uendelige Fader - virkelighedscyklussens færdiggørelse. Ligeledes i andre faser som ikke umiddelbart anvender guddommelighed og personlighed, selv realiserer den Første Store Kilde og Center grænseløsheden af virkeligheden omkring evighedens cirkel, fra absoluthed af selv-eksistens gennem uendelighed af selv-åbenbaring, til endelighed af selvrealisering - fra det eksistentielles absolut til den erfaringsmæssige endelighed.

DET ANDET NIVEAU: Koordineringen af de tre Treenigheder indebærer uundgåeligt associative forening af de erfaringsmæssige Guddomme, der er genetisk forbundet med disse Treenigheder. Karakteren af dette andet niveau er nogle gange præsenteret som:

1. *Den Højeste*. Dette er guddomskonsekvensen af Paradistreenighedens enhed i erfaringsmæssig kontakt med Paradisguddommenes Skabersønner og Skabende Døtre. Den Højeste er guddomspersonifikationen af afslutningen af den første fase af den finite evolution.

2. *Den Ultimative*. Dette er guddomskonsekvensen af den anden Treenigheds eventuerede enhed, den transcendentale og absonitte personificeringen af guddommelighed. Den Ultimative består af en på forskellig måde betragtet enhed af mange kvaliteter, og den menneskelige opfattelse heraf gør i det mindste klogt i at opfatte den Ultimatives faser som styrer overvågningen, som personligheden kan opleve og som forener spændingen, men der er mange andre uåbenbarede aspekter af eventuerede guddom. Selv om den Ultimative og den Højeste er sammenlignelige, er de ikke

identiske, den ultimative er heller ikke kun en forstørrelse af den Højeste.

3. *Den Absolutte*. Der er mange teorier om arten af det tredje medlem af det andet niveau af Treenigheden af Treenigheder. Gud den Absolutte er utvivlsomt involveret i denne forening, som personlighedskonsekvens af den Absolutte Treenigheds endelige funktion, alligevel er Guddomsabsolutet en eksistentiel virkelighed af evigheds status.

Vanskeligheder vedrørende begrebsopfattelsen af dette tredje medlem er iboende i det faktum, at forudsætningen for sådan et medlemskab egentlig indebærer kun et Absolut. Teoretisk ville vi - hvis en sådan begivenhed kunne finde sted, være vidne til en erfaringsmæssig forening af de tre Absolutter som én. Vi har lært, at, der i uendeligheden og eksistentielt, kun er et Absolut. Selv om det er mindste klart, hvem dette tredje medlem kan være, er det ofte postuleret, at en sådan kan bestå af en eller anden form for ufatteligt samarbejde og kosmisk manifestation af Guddommen, den Universelle, og det Egenskabsløse absolut. Helt sikkert kan Treenigheden af Treenigheder næppe nå at fuldføre funktionen uden en fuld forening af de tre Absolutter, og de tre Absolutter kan næppe forenes uden en fuld realisering af alle uendelige potentialer.

Det vil sandsynligvis udgøre en minimal forvrængning af sandheden, hvis det tredje medlem af Treenigheden af Treenigheder er tænkt som den Universelle Absolutte, forudsat at denne opfattelse ser den Universelle ikke kun som statisk og potential, men også som associativ. Men vi forstår stadig ikke forholdet til de skabende og evolutionelle aspekter af den totale Guddoms funktion.

Selvom det er vanskeligt at danne sig en udtømmende opfattelse af Treenigheden af Treenigheder, så er en begrænset opfattelse ikke så svær. Hvis det andet niveau af Treenigheden af Treenigheder er tænkt som væsentlige personlige, bliver det meget muligt at postulere foreningen af Gud den Højeste, Gud den Ultimative, og Gud den Absolutte som den personlige eftervirkning af foreningen mellem de personlige Treenigheder, der er forfædrene til disse erfaringsmæssige Guddomme. Vi vover den opfattelse, at disse tre erfaringsmæssige Guddomme helt sikkert vil forenes på det andet niveau som en direkte følge af den voksende ensartethed i deres forfædres og årsagsfremkaldende Treenigheder, der udgør det første niveau.

Det første niveau består af tre Treenigheder; det andet niveau eksisterer som en personlighedssammenslutning mellem erfaringsbaseret-udviklede, erfaringsbaseret-eventuerede og erfaringsbaseret-eksistentielle Guddomspersonligheder. Uafhængigt af eventuelle begrebsmæssige vanskeligheder med at forstå den fuldstændige Treenighed af Treenigheder, har den personlige sammenslutning af disse tre Guddomme på andet niveau manifesteret sig i vores univers tidsalder i fænomenet som guddommeliggørelse af Majeston, som blev aktualiseret på dette andet niveau af Guddomsabsolutet, der virker gennem den Ultimative og som reaktion på det Højeste Væsens første skabende mandat.

DET TREDJE NIVEAU: I en ubegrænset hypotese om det andet niveau af Treenighedernes Treenigheder findes korrelationen af alle faser af enhver form for virkelighed, der er, eller var, eller kunne være i uendelighedens totalitet. Det Højeste Væsen er ikke kun ånd, men også sind og styrke og erfaring. Den Ultimative er alt dette og meget mere, mens der i det forende begreb om Guddomsabsolutet, det Universelle og det Egenskabsløse absoluttets enhed, indgår den absolutte endelighed af al virkeligheds erkendelse.

I foreningen af den Højeste, den Ultimative, og den fuldstændige Absolutte, kan der opstå en funktionel samling af de uendelighedsaspekter, som oprindeligt var segmenteret af JEG ER, og som resulterede i fremkomsten af Uendelighedens Syv Absolutter. Selvom universets filosoffer anser en sådan sandsynlighed for at være meget fjern, stiller vi dog ofte dette spørgsmål: Hvis det andet niveau af Treenigheden af Treenigheder nogensinde kunne opnå treenighedsenhed, hvad ville der så indtræffe som en konsekvens af en sådan guddomsenhed? Vi ved det ikke, men vi er overbeviste om, at det ville føre direkte til realiseringen af JEG ER som erfaringsmæssigt opnåelig. Set ud fra personlige væseners synspunkt kunne det betyde, at den ukendte JEG ER var blevet muligt at opleve som Faderen-den Uendelige. Hvad disse absolutte skæbner kunne tænkes at betyde fra et upersonlig synspunkt er en anden sag og en som kun evigheden eventuelt kunne afklare. Når vi ser disse fjerntliggende eventualiteter som personlige væsener, udleder vi, at den endelige skæbne af alle personligheder er den sidste forståelse af den Universelle Fader af disse selv samme personligheder.

Som vi filosofisk forestiller os JEG ER i den tidligere evighed, er han alene, der er ingen udover ham. Ser vi frem til fremtidens evighed, kan vi ikke se andet end at JEG ER umuligt kunne ændre sig som en eksistentiel, men vi er

tilbøjelige til at forudsige en stor oplevelsesmæssig forskel. En sådan opfattelse af JEG ER indebærer fuld selvrealisering - det inkluderer den ubegrænsede galakse af personligheder, som er blevet viljesbestemte deltagere i selv-åbenbaring af JEG ER, og som i evighed vil forblive som absolutte viljesbestemte dele af uendelighedens totalitet, endelige sønner til den absolutte Fader.

9. EKSISTENTIEL UENDELIG FORENING

I begrebet Treenighedernes Treenighed postulerer vi den mulige erfaringsmæssige forening af grænseløs virkelighed, og nogle gange teoretisere vi, at alt dette kan ske i en total langt fjerntliggende evighed. Alligevel er der ikke desto mindre en faktisk og aktuel forening af uendelighed i denne nuværende tidsalder ligesom i alle tidligere og fremtidige univers tidsalder; denne forening er eksistentiel i Paradistreenigheden. Uendelighedens forening som en erfaringsmæssig virkelighed er ufattelig fjern, men en ubegrænset enhed af uendelighed dominerer lige nu nuet af universets eksistens og forener alle forskelle i al virkelighed med en eksistentiel majestæt, der er *absolut*.

Når begrænsede væsener forsøger at forestille sig den uendelig forening på endelighedsniveauer af fuldbyrdet evighed, er de ansigt til ansigt med intellektuelle iboende begrænsninger i deres begrænsede eksistens. Tid, rum og erfaring udgør hindringer for de skabte væseners forståelse; og alligevel, uden tid, i mangel af rummet, og i mangel af erfaring, kunne ingen skabning opnå selv en begrænset forståelse af universets virkelighed. Uden en følelse af tid, ville det ikke være muligt for noget evolutionær væsen, at opfatte relationer i tidsmæssige sekvenser. Uden rum opfattelse kunne ingen skabning forstå relationers samtidighed. Uden erfaring kunne ingen evolutionær skabning selv eksisterer; kun Uendelighedens syv Absolutter transcenderer virkelig erfaring, og selv disse kan være erfaringsbaseret i visse faser.

Tid, rum, og erfaring er menneskets største støtte til en relativ opfattelse af virkeligheden og alligevel dets mest formidable forhindringer for en fuldstændig virkelighedsopfattelse. Dødelige og mange andre univers væsner finder det nødvendigt at tænke sig potentialer som værende aktualiseret i rummet og udviklende sig til modenhed i tid, men hele denne proces er et tid-rum fænomen, som rent faktisk ikke finder sted på Paradis og i evigheden. På det absolutte niveau er der hverken tid eller rum; alle potentialer kan der opfattes som faktiske realiteter.

Opfattelsen om foreningen af al virkelighed, det være sig i denne eller nogen anden univers tidsalder, er dybest set dobbelt: eksistentiel og erfaringsmæssig. En sådan enhed er i færd med erfaringsbaseret realisering i Treenigheden af Treenigheder, men graden af den tilsyneladende aktualisering af denne trefoldige Treenighed er direkte proportional med forsvinden af virkelighedens begrænsninger og ufuldkommenheder i kosmos. Virkelighedens totale integration er dog ubegrænset, evigt og eksistentielt til stede i Paradistreenigheden, inden for hvilken, den uendeligt virkelighed i selve dette univers øjeblik er absolut forenet.

Paradokset som skabes af erfaringsmæssige og eksistentielle synspunkter er uundgåelig og er baseret dels på den kendsgerning, at Paradistreenigheden og Treenigheden af Treenigheder hver repræsenterer et evighedsforhold, som dødelige kun kan opfatte som en relativitet af tid og rum. Den menneskelige opfattelse om den gradvise erfaringsmæssige aktualisering af Treenigheden af Treenigheder - tidens synspunkt - skal suppleres med tillægspostulatet, at dette allerede er en faktisk virkelighed - evighedens synspunkt. Men hvordan kan disse to synspunkter forenes? I forhold til de finite dødelige foreslår vi, at de accepterer den sandhed, at Paradistreenigheden er den eksistentielle forening af uendeligheden, og at den manglende evne til at opdage den faktiske tilstedeværelse og afsluttede manifestation af den erfaringsmæssige Treenighedernes Treenighed til dels er på grund af gensidig forvrængning som følge af:

1. Menneskets begrænsede synspunkt, den manglende evne til at forstå begrebet ubegrænsede evighed.
2. Menneskets ufuldkomne status, afstanden fra det absolutte niveau af erfaringsmæssige realiteter.
3. Formålet med den menneskelige eksistens, det faktum, at mennesket er designet til at udvikle sig gennem erfaringsprocedure, og derfor i sin natur og opbygning må være afhængig af erfaring. Kun en absolut kan være både eksistentiel og erfaringsmæssig.

Den Universelle Fader i Paradistreenigheden er JEG ER i Treenighedernes Treenighed, og den manglende evne til at

opleve Faderen som uendelig skyldes finite begrænsninger. Opfattelsen om den *eksistentielle*, alene, præ-Treenige og uopnåelige JEG ER, og postulatet om den *erfaringsbaserede* post-Treenighedernes Treenighed og opnåelige JEG ER er én og samme hypotese; ingen egentlig ændring har fundet sted i det uendelige; al tilsyneladende udvikling skyldes øgede kapacitet til at modtage og påskønne virkeligheden i kosmos.

JEG ER, må i sidste ende, eksistere, *før* alle eksistentielle og *efter* alle erfaringsbaseret realiteter. Selv om disse idéer ikke kan tydeliggøre evighedens og uendelighedens paradokser i det menneskelige sind, bør de i det mindste stimulere sådanne finite intellekt til på ny at give sig i kast med disse uendelige problemer, problemer som vil fortsætte med at vække din nysgerrighed på Salvington og senere som finaliter og videre i den uendelige fremtid for din evige karriere i de vidtstrakte universer.

Før eller senere begynder alle personer i universet at indse, at den endelige søgen efter evighed er den endeløse udforskning af uendeligheden, den uendelige opdagelsesrejse ind i den Første Kildes og Centers absolutthed. Før eller senere bliver vi alle bevidste om, at alle de skabte væseners vækst er proportional til identifikationen med Faderen. Vi begynder at forstå, at et liv i overensstemmelse med Guds vilje er det evige pas til de endeløse muligheder for uendeligheden selv. Dødelige vil engang indse, at succes i søgen efter den Uendelige er direkte proportional med opnåelse af lighed med Faderen, og at Faderens realiteter i denne universtidsalder er åbenbaret i guddommelighedens kvaliteter. Disse guddommelighedens kvaliteter er personligt tilegnet universets skabninger i oplevelsen af at leve guddommeligt, og leve guddommeligt betyder faktisk at leve Guds vilje.

Til materielle evolutionære, finite skabninger, fører et liv baseret på at leve i henhold til Faderens vilje direkte til opnåelse af åndens overherredømme i personlighedens arena og bringer sådanne væsner et skridt nærmere forståelsen af Faderen-den Uendelige. Et sådan liv i Faderen er ét, der bygget på sandhed, følsom over for skønhed, og domineret af godhed. En sådan person som kender Gud, er indadtil oplyst af tilbedelse og udadtil helliget den helhjertede tjeneste af det universelle broderskab af alle personligheder, en tjenende omsorg, som er fyldt med barmhjertighed og motiveret af kærlighed, mens alle disse livets kvaliteter er forenet i udviklende personlighed på stadige opstigende niveauer af kosmisk visdom, selvrealisering, Gud-søgende, og tilbedelse af Fader.

[Fremført af en Melkisedek i Nabadon.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 107

TANKERETTERNES OPRINDELSE OG NATUR

SELV OM den Universelle Fader er personligt boende på Paradis, i selve centret af universerne, er han faktisk også til stede i verdnerne i rummet, i sine utallige børns sind i tiden, for han findes inden i dem som Mysterieledsagere. Den evige Fader er samtidig både den, der er længst væk, og den der er mest intimt forbundet med, sine planetariske dødelige sønner.

Retterne er Faderens aktuelle kærlighed inkarneret i menneskenes sjæle; de er det veritable løfte om menneskets evige livsbane fængslet i det dødelige sind; de er essensen af menneskets perfektioneret finalitpersonlighed, som han kan få en forsmag på i tiden, efterhånden som han gradvis lære at mestre den guddommelige procedure for at opnå et liv i overensstemmelse med Faderens vilje, skridt for skridt, gennem opstigning fra et univers til et andet, indtil det faktisk når frem til sin Paradisfaders guddommelige tilstedeværelse.

Gud, som har befaleet mennesket at være perfekt, ligesom han er perfekt, er steget ned i form som Retter for at blive menneskets erfaringsmæssige partner i opnåelsen af den himmelske skæbne, som er blevet således foreskrevet. Fragmentet af Gud, som bor i menneskets sind er den absolutte og ubetingede sikkerhed for, at mennesket kan finde den Universelle Fader i forening med den guddommelige Retter, der er kommet fra Gud for at finde mennesket og gøre det til et Guds søn selv under dets dage i kødet.

Enhver dødelige, der har set en Skabersøn har set den Universelle Fader, og i hvis indre bor en guddommelig Retter i dem bor Paradisfaderen. Enhver dødelig, der bevidst eller ubevidst følger sin iboende Retter lever i overensstemmelse med Guds vilje. Bevidsthed om Retterens tilstedeværelse er bevidstheden om Guds nærvær. Retterens evige fusion med menneskets evolutionære sjæl er den faktuelle oplevelse af evig forening med Gud som en univers medarbejder til guddommen.

Det er Retteren, som i mennesket skaber denne uudslukkelig inderlighed og uophørlige længsel efter at være som Gud, for at nå Paradis, og der før guddommens egentlige person, at tilbede den guddommelige gaves uendelige kilde. Retteren er den levende tilstedeværelse som faktisk forbinder den dødelige søn med sin Paradisfader og drager ham nærmere og nærmere til Faderen. Retteren er vores kompenserende udligning af den enorme univers spænding, der er skabt af afstanden som skiller mennesket fra Gud og af graden af hans partiskhed i modsætning til den evige Fader, der er universel.

Retteren er et uendeligt væsens absolutte essens fanget i et endeligt væsens sind, og som afhængigt af, hvordan sådan et dødelig væsen vælger, til sidst kan fuldbyrde denne midlertidige forening af Gud og mennesket og virkelig aktualisere en ny klasse af væsener for uendelig universtjeneste. Retteren er den guddommelige universvirkelighed, som faktualisere den sandhed, at Gud er menneskets Fader. Retteren er menneskets ufejlbarlige kosmiske kompas, som altid og usvigelig peger sjælen mod Gud.

I de evolutionære verdner, gennemgår viljevæsnerne tre generelle udviklingsmæssige stadier af tilværelsen: Fra Retterens ankomst til forholdsvis fuld vækst, omkring tyve års alderen på Urantia, betegnes Ledsagerne som Tankeskiftere. Fra denne tid til mennesket når en moden alder, omkring fyrre år, kaldes Mysterieledsagerne Tankerettere. Fra opnåelsen af modenhed til udfrielse fra det jordiske liv, benævnes de ofte som Tankevejledere. Disse tre faser af det jordiske liv har ingen forbindelse med de tre faser af Rettens fremskridt i sindsduplicering og udvikling af sjælen.

1. TANKERETTERNES OPRINDELSE

Da Tankeretterne er en del af essensen af den oprindelige Guddom, kan ingen antages at udtrykke sig autoritativt om deres art og oprindelse. Jeg kan kun formidle traditionerne fra Salvington og trosopfattelserne fra Uversa. Jeg kan kun forklare, hvordan vi betragter disse Mysterieledsagere og deres tilknyttede enheder i hele det store univers.

Selv om der er forskellige meninger om den måde, hvorpå Tankeretterne er overdraget, findes der ingen sådanne forskelle vedrørende deres oprindelse; alle er enige om, at de udgår direkte fra den Universelle Fader, den Første Kilde og Center. De er ikke skabte væsener; de er fragmenterede enheder, der udgør den faktiske tilstedeværelse af den uendelige Gud. Sammen med deres mange uåbenbarede associerede er Retterne ufortyndet og ublandet guddommelighed, uindskrænket og usvækket dele af Guddommen; de er af Gud, og så vidt vi er i stand til at skelne, *er de Gud*.

Med hensyn til tidspunktet, hvor de begynder deres særskilte eksistens adskilt fra den Første Kildes og Centers absolutthed, ved vi ikke; vi kender heller ikke deres antal. Vi ved meget lidt om deres karriere, indtil de ankommer til planeterne i tiden for at bo i menneskenes sind, men fra dette tidspunkt fremad er vi mere eller mindre fortrolige med deres kosmiske fremadskridelse til og med fuldendelsen af deres trefoldige skæbner: opnåelse af personlighed ved fusion med nogle dødelige opstigende, opnåelse af personlighed gennem den Universelle Faders dekret, eller frigørelse fra de kendte opgaver for Tankerettere.

Selvom vi ikke kender, formoder vi, at Rettere konstant individualiseres efterhånden som universet udvides, og som antallet af kandidater for fusion med Rettere stiger. Men det er lige så muligt, at vi tager fejl i forsøget på at tildele en numerisk størrelse til Retterne; ligesom Gud selv, kan disse fragmenter af hans uudgrundelige natur være eksistentielt uendelige.

Den metode med hvilken Tankeretterne får deres opståen er en af den Universelle Faders uåbenbarede funktioner. Vi har al mulig grund til at tro, at ingen af de andre absolutte partnere til den Første Kilde og Center har noget at gøre med dannelsen af Faderfragmenter. Rettere er helt enkelt og evigt de guddommelige gaver; de er af Gud, og fra Gud, og de er ligesom Gud.

I deres forhold til fusion skabninger udviser de en himmelsk kærlighed og åndelig omsorg, som indgående bekræfter erklæringen, at Gud er ånd. Men udover denne transcendent omsorg, sker der meget, der aldrig har været åbenbart for de dødelige på Urantia. Vi forstår ikke fuldt ud, hvad der virkelig sker, når den Universelle Fader giver en del af sig selv til at blive en del af personligheden hos et skabt væsen i tiden. Den opstigende progression af Paradisfinaliterne har ikke offentliggjort de fulde muligheder indtil nu, der findes indbygget i dette himmelske partnerskab mellem mennesket og Gud. I sidste ende, må Faderens fragmenter være en gave fra den absolutte Gud til disse skabninger, hvis skæbne omfatter muligheden for opnåelsen af Gud som absolut.

Så som den Universelle Fader fragmentiserer sin førpersonlige Guddom, så individualiserer den Uendelige Ånd også dele af sin førintellektuelle ånd til at bebo og faktisk at fusionere med de evolutionære sjæle i de overlevende dødelige som hører til ånde-fusions serien. Den Evige Søns væsen kan imidlertid ikke på denne måde fragmenteres; den Oprindelige Søns ånd er enten diffus eller diskret personlig. Væsener, der fusioner med Sønnen, forenes med individualiserede overdragelser af den Evige Søns Skabersønners ånd.

2. KLASSIFICERING AF RETTERNE

Rettere er individualiseret som jomfruelige enheder, og alle er bestemt til enten at blive befriet, fusioneret, eller Personaliserede Ledsagere. Vi forstår, at der er syv klasser af Tankerettere, selv om vi ikke helt forstår disse divisioner. Vi henviser ofte til de forskellige klasser som følger:

1. *Jomfruelige Rettere*, dem, som udfører deres første opgave i sindet på evolutionære kandidater til evig overlevelse. Mysterieledsagerne er evigt ensartede i guddommelig natur. De er også ensartede i erfaringsmæssige natur, når de for første gang begiver sig ud fra Divinington; efterfølgende erfaringsbaseret differentiering er resultatet af faktiske erfaringer i universtjeneste..

2. *Avancerede Rettere*, dem, som har tjent en eller flere perioder med vilje væsner på verdener, hvor den endelige fusion finder sted mellem den tidsmæssige skabnings identitet og en individualiseret del af ånden fra den lokale univers manifestation af den Tredje Kilde og Center.

3. *Højeste Rettere*, de Ledsagere, som har tjent i tidens eventyr på de evolutionære verdner, men hvis menneskelige partnere af en eller anden årsag afviste evig overlevelse, og dem, der senere er blevet overdraget til andre eventyr i andre dødelige på andre udviklende verdner. Selv om en højeste Retter, ikke er mere guddommelig end en jomfruelig Ledsager, har denne haft mere erfaring, kan gøre ting i det menneskelige sind, som en mindre erfaren Retter ikke kunne gøre.

4. *Forsvundne Rettere*. Her opstår en pause i vores bestræbelser på at følge Mysterieledsagernes karrierer. Der findes et fjerde tjenestestadium, som vi ikke er sikre på. Melkisedekerne lærer, at de fjerde-trins Retterne er på fritliggende opgaver, bevæger sig rundt i universernes univers. De Enlige Budbringere er tilbøjelig til at tro, at de er ét med den Første Kilde og Center, og nyder en periode af forfriskende forening med Faderen selv. Det er fuldt ud muligt, at en Retter kunne bevæge sig rundt i mesteruniverset og samtidigt være ét med den allestedsnærværende Fader.

5. *Befriede Rettere*, er de Mysterieledsagere, som for evigt er blevet befriet fra tjeneste i tiden til gavn for de dødelige på de udviklende sfærer. Hvilke funktioner, de kan tænkes at have, ved vi ikke.

6. *Fusionerede Rettere* - finaliter - dem, der er blevet ét med de opstigende væsener i superuniverserne, evighedspartnere til tidens opstigende i Paradisets Finalitkorps. Tankeretterne bliver normalt fusioneret med tidens opstigende dødelige, og med sådanne overlevende dødelige registreres de ind og ud af Ascendington; de følger forløbet af opstigende væsener. Efter fusion med en opstigende evolutionær sjæl, fremgår det, at Retteren transformeres fra det absolutte eksistentielle niveau af universet til det finite erfaringsmæssige niveau af funktionel forbindelse med en opstigende personlighed. Samtidig som en fusioneret Retter bevarer alle de egenskaber, den eksistentielle guddommelige natur har, bliver den uløseligt forbundet med en overlevende dødeliges opstigende karriere.

7. *Personaliserede Rettere*, dem, der har tjent de inkarnerede Paradissønner såvel som mange, der har udmærket sig på en usædvanlig måde under deres ophold i en dødelige, men hvis protégé afviste overlevelse. Vi har grund til at antage, at sådanne Rettere personaliseres på henstilling fra Dagenes Ældste i superuniverset for deres opgave.

Der er mange måder, at klassificere disse mystiske Guds fragmenter: i henhold til universets opgave, i forhold til graden af succes i opholdet hos en individuel dødelig, eller endda ved racemæssige herkomst af den dødelige kandidat til fusion.

3. RETTERNES HJEM PÅ DIVININGTON

Alle universets aktiviteter i forbindelse med forsendelse, forvaltning, ledelse, og returnering af Mysterieledsagerne fra tjeneste i alle de syv superuniverser synes at være centreret på den hellige sfære Divinington. Så vidt jeg ved, har ingen andre end Rettere og andre af Faderens enheder nogensinde været på denne sfære. Det forekommer sandsynligt, at mange uåbenbarede førpersonlige enheder deler Divinington som en hjemmesfære sammen med Retterne. Vi formoder, at disse beslægtede enheder på en eller anden måde kan være forbundet til Mysterieledsagernes nuværende og fremtidige tjenestevirksomhed. Vi ved det virkelig ikke.

Når Tankeretterne vender tilbage til Faderen, begiver de sig tilbage til den verden de formodes at komme fra, nemlig Divinington. Sandsynligvis som en del af denne oplevelse, er der faktisk kontakt med Faderens Paradispersonlighed såvel som med den specialiserede manifestation af Faderens guddommelighed, der er rapporteret til at være placeret på denne hemmelighed sfære.

Selv om vi ved noget om alle de syv hemmelige sfærer af Paradis, ved vi mindre om Divinington end om de andre. Væsener af høje åndelige klasser modtager kun tre guddommelige påbud, og de er:

1. Altid at vise behørig respekt for erfaring og evner af deres seniorer og overordnede.

2. Altid at være hensynsfuld over for begrænsninger og manglende erfaring med deres yngre og underordnede.
3. Aldrig at forsøge en landing ved bredden af Divinington.

Jeg har ofte reflekteret, at det ville være fuldstændig ubrugeligt for mig at begive mig til Divinington; Det ville nok være umuligt for mig at se nogle bosiddende væsener undtagen såsom de Personaliserede Rettere, og dem har jeg set andre steder. Jeg er meget sikker på, at der ikke er noget på Divinington af virkelig værdi eller til nytte for mig, intet afgørende for min vækst og udvikling, ellers ville jeg ikke have forbud mod at komme der.

Siden vi kun kan lære lidt eller intet fra Divinington om Retternes art og oprindelse, er vi tvunget til at indsamle oplysninger fra tusindvis af forskellige kilder, og det er nødvendigt at indsamle, kombinere, og korrelere disse akkumulerede data, for at gøre en sådan viden informativ.

Den taperhed og visdom som Tankeretterne fremviser tyder på, at de har gennemgået en uddannelse af enorm rækkevidde og omfang. Da de ikke er personligheder, skal denne uddannelse gives i uddannelsesinstitutionerne i Divinington. De unikke Personaliserede Rettere udgør uden tvivl personalet i uddannelsesskolerne i Divinington. Vi ved, at dette centrale og tilsynsførende korps ledes af den nuværende Personaliseret Retter af den første Paradissøn af Mikael-klassen, som fuldførte sin syvfoldige overdragelse til de racer og folkeslag i en verden af sit eget univers.

Vi ved virkelig meget lidt om de ikke-personaliserede Rettere; vi har kun kontakt og kommunikere med de personaliserede klasser. De Personaliserede Rettere døbes på Divinington og er altid kendt ved navn og ikke efter nummer. De Personaliserede Rettere er permanent hjemmehørende på Divinington; denne hellige sfære er deres hjem. Herfra går de ud, når den Universelle Fader ønsker det. Meget få findes i lokaluniversernes områder, men et større antal er til stede i centraluniverset.

4. RETTERNES NATUR OG TILSTEDEVÆRELSE

At sige, at en Tankeretter er guddommelig indebærer blot anerkendelse af Retterens oprindelige natur. Det er højst sandsynligt, at en sådan renhed af guddommelighed omfatter essensen af potentialet i alle de guddomsegenskaber, der kan være indeholdt i et sådan fragment af den absolutte essens i den evige og uendelige Paradisfaders universelle tilstedeværelse.

Retterens faktiske kilde må være uendelig, og før fusionen med en udviklende dødeliges udødelige sjæl må Retterens virkelighed grænse op til absolutthed. Rettere er ikke absolutte i den universelle forstand, i guddommeligheds forstand, men de er sandsynligvis sande absolutte inden for mulighederne i deres fragmenterede natur. De er begrænset med hensyn til deres universalitet, men ikke med hensyn til deres natur; i ekstensivering er de begrænsede, men i intensiteten af mening, værdi og fakta *er de absolut*. Af denne grund kalder vi nogle gange de guddommelige gaver for Faderens begrænsede absolutte fragmenter.

Ingen Retter har nogensinde været illoyale mod Paradisfaderen; de lavere klasser af personlige væsener kan nogle gange være nødt til at kæmpe med illoyale stipendiater, men aldrig Retterne. De er øverste og ufejlbarlige i deres himmelske aktivitetsområde for væsenomsorg og univers funktion.

Ikke-personaliserede Rettere er kun synlige for Personlige Rettere. Min klasse, de Enlige Budbringere sammen med Inspirerende Treenighedsånder kan påvise tilstedeværelsen af Rettere ved hjælp af åndelige reaktionsfænomener; og selv serafer kan undertiden skelne åndens lysstyrke, som formodes at være forbundet med Ledsagernes tilstedeværelse i menneskernes materielle sind; men ingen af os kan faktisk skelne Retterens virkelige tilstedeværelse, medmindre de er blevet personaliseret, selv om deres natur kan observeres i forening med de fusionerede personligheder hos de opstigende dødelige fra de evolutionære verdner. Den universelle usynlighed af Retterne antyder stærkt deres høje og eksklusive guddommelige oprindelse og natur.

Der er et karakteristisk lys, en åndens lysstyrke, som ledsager denne guddommelige tilstedeværelse, og som generelt er blevet forbundet med Tankeretterne. I universet Nebadon er denne Paradisets lysstyrke almindeligt kendt som "lods lyset"; i Uversa kaldes det "livets lys." På Urantia er dette fænomen til tider blevet omtalt som "det sande lys, som lyser

i ethvert menneske, som kommer til verden."

For alle væsener, som har opnået den Universelle Fader, er de Personaliserede Tankerettere synlige. Rettere af alle faser, sammen med alle andre væsener, enheder, ånder, personligheder og ånde- manifestationer, kan altid skelnes fra disse Højeste Skaber personligheder, der har oprindelse i Paradisets Guddomme, og som præsiderer over de større regeringer i storuniverset.

Kan du virkelig indse den sande betydning af Retterne der bor i jeres indre? Kan du virkelig forstå, hvad det betyder, at have en absolut fragment af den absolutte og uendelige Guddom, den Universelle Fader, iboende og fusionerende med jeres begrænsede jordiske natur? Når det dødelige menneske fusionerer med et virkeligt fragment af den eksistentielle Årsag til det totale kosmos, kan ingen grænse nogensinde sættes på skæbnen af sådan et hidtil uset og ufattelig partnerskab. I evigheden, vil mennesket opdage ikke kun den objektive Guddoms uendelighed, men også det uendelige potentiale af det subjektive fragment af denne samme Gud. Altid vil Retteren åbenbare Guds under for den dødeliges personlighed, og aldrig kan denne himmelske åbenbaring komme til en ende, for Retteren er af Gud, og som Gud til det dødelige menneske.

5. RETTERNES SINDBEGAVELSE

Evolutionære dødelige er tilbøjelige til at betragte sindet som en kosmisk mægling mellem ånd og materie, for det er faktisk den vigtigste hovedaktivitet i sindet som du kan forstå det. Derfor er det ganske vanskeligt for mennesker at opfatte, at Tankeretterne har sind, for Rettere er fragmenteringer af Gud på et absolut niveau af virkelighed, som ikke kun er førpersonlige men også forud for al divergens af energi og ånd. På et monistisk niveau forud for differentiering i energi og ånd kan sindet ikke have nogen medierende funktion, for der er ingen forskelle som kræver mægling.

Da Retterne kan planlægge, arbejde og elske, må de være udrustet med sådanne evner, der svarer til sindet. De er i besiddelse af ubegrænset evne til at kommunikere med hinanden, det vil sige alle former for Ledsagere over de første eller jomfruelige grupper. Med hensyn til arten og rækkevidden af deres kommunikationsmuligheder, kan vi afsløre meget lidt, for vi ved det ikke. Vi ved også, at de må være udstyret med sind på en eller anden måde ellers kunne de aldrig blive personaliserede

Tankeretterens sindsbegavelse er ligesom den Universelle Faders og den Evige Søns *sindsbegavelse* - den fra hvilken Samforenerens *sind* er nedarvet.

Den type af sind som en Retter antages at have må svare til sindsbegavelse hos talrige andre klaser af førpersonlige enheder, som formentlig også har oprindelse i den Første Kilde og Center. Selvom mange af disse klasser ikke er blevet åbenbaret på Urantia, åbenbarer de alle sindsrækkens kvaliteter. Det er også muligt for disse individualiseringer af den oprindelige Guddom, at blive forenet med talrige udviklende typer af ikke-dødelige væsener og selv med et begrænset antal ikke-evolutionære væsener, der har udviklet kapacitet til fusion med sådanne Guddomsfragmenter.

Når en Tankeretter fusioneres med et overlevende menneskes udviklende udødelige morontiasjæl, kan Retterens sind kun identificeres som eksisterende adskilt fra det skabte væsens sind indtil den opstigende dødelige under sit fremskridt opnår universets åndeniveau.

Efter at disse sjette-trins ånder under opstigningserfaringen har nået finalitniveauet synes de at forvandle nogle sindsfaktorer, som repræsenterer en forening af visse faser af de dødeliges sind og Retterens sind, og som tidligere fungerede som bindeled mellem de guddommelige og menneskelige faser af sådanne opstigende personligheder. Denne erfaringsmæssige sinds kvalitet sandsynligvis "højeste-gøre" og efterfølgende forøger erfaringsmæssige begavelse af den evolutionære Guddom - det Højeste Væsen.

6. RETTERNE SOM RENE ÅNDER

Der hvor de skabte væsener i deres erfaring møder Tankeretterne, afslører disse tilstedeværelsen og vejledning af åndeindflydelse. Retteren er faktisk en ånd, ren ånd, men mere end ånd. Vi har aldrig været i stand til at klassificere Mysterieledsagerne på en tilfredsstillende måde; alt, hvad der med sikkerhed kan siges om dem er, at de virkelig er

guddommelige.

Retteren er menneskets evighedsmulighed; mennesket er Retterens personlighedsmulighed. Jeres individuelle Rettere arbejder for at åndeliggøre dig i håb om, at udødeliggøre din tidsmæssige identitet. Retterne er gennemsyrede med den smukke og selvgivende kærlighed, som åndernes Fader besidder. De elsker jer virkelig og guddommeligt; de er åndehåbets fanger begrænset inden i menneskenes sind. De længes efter, at jeres dødelige sind når guddommelighedens virkeliggørelse, så deres ensomhed kan afsluttes, så de sammen med jer kan blive befriet fra begrænsningerne af materielle embeder og tidens klæder.

Jeres vej til Paradiset er åndeopnåelsens vej, og Retterens natur vil trofast udfolde åbenbaringen af den Universelle Faders åndelige natur. Efter opstigningen til Paradiset og under postfinalitstadiene af den evige karriere, kan Retten muligvis tage kontakt med sin tidligere menneskelige partner i andet end åndelig tjeneste; men opstigningen til Paradiset og finalit karrieren er et partnerskab mellem den Gud-bevidste dødeliges åndeliggørelse og den åndelige tjeneste af Gud-åbenbarende Retter.

Vi ved, at Tankeretterne er ånder, rene ånder, formentlig absolutte ånder. Men Rettere må også være noget mere end kun åndevirkelighed. Foruden den formodede sindsbegavelse, er der også faktorer af ren energi til stede. Hvis du vil huske, at Gud er kilden til ren energi og ren ånd, vil det ikke være så svært at fatte, at hans fragmenter er begge dele. Det er en kendsgerning, at Retterne færdes i rummet langs Paradisøens øjeblikkelige og universelle tyngdekraft kredsløb.

Det er faktisk gådefuldt, at Mysterieledsagerne på denne måde er forbundet med de materielle kredsløb i universernes univers. Det forbliver dog en kendsgerning, at de farer som et lyn over hele storuniverset langs det materielle-tyngdekraft kredsløb. Det er meget muligt, at de selv kan trænge gennem de ydre rum niveauer; de vil helt sikkert kunne følge Paradisets tyngdekraft tilstedeværelsen til disse regioner, og selvom min klasse af personligheder kan rejse langs Samforenerens sindskredsløb uden for storuniversets grænser, har vi aldrig været overbevist om at vi kunne påvise Retternes tilstedeværelse i de ukendte områder af det ydre rum.

Og alligevel, selvom Retterne udnytter det materielle-tyngdekraft kredsløb, er de ikke underordnet dem så som den materielle skabelse. Retterne er fragmenter af stamfaderen til tyngdekraften, de er ikke en konsekvens af tyngdekraften; de er blevet segmenteret på et univers niveau af eksistens, som hypotetisk går forud for tyngdekraftens fremtrædende.

Tankeretterne har ingen afslapning fra tidspunktet for deres overdragelse, indtil den dag, de er frie til at vende tilbage til Divinington, når deres dødelige protege er død en naturlig død. Og dem, hvis protege ikke passere gennem den naturlige dødens portal oplever ikke engang dette midlertidige pusterum. Tankeretterne kræver ingen tilførsel af energi; de er energi, energi af højeste og mest guddommelige orden.

7. RETTERNE OG PERSONLIGHEDEN

Tankeretterne er ikke personligheder, men de er reelle enheder; de er virkelig og perfekt individualiserede, selv om de aldrig, mens de er iboende i de dødelige, virkelig bliver personaliseret. Tankeretterne er ikke rigtige personligheder; de er sande realiteter, realiteter af den reneste slags som er kendt i universernes univers - de er den guddommelige tilstedeværelse. Selv om de ikke er personlige, er disse vidunderlige fragmenter af Faderen almindeligvis betegnet som væsener, og nogle gange, som åndelige enheder på baggrund af de åndelige faser af deres nuværende omsorg for de dødelige.

Hvis Tankeretterne ikke er personligheder med ret til vilje og evnen til at træffe valg, hvordan kan de da vælge de dødelige mennesker og frivillige tilbyde at bebo disse skabninger i de evolutionære verdner? Det er et spørgsmål som er let at stille, men som formentlig ingen væsen i universernes univers nogensinde har fundet det præcise svar på. Selv min klasse af personligheder, de Enlige Budbringere, forstår ikke fuldt ud evnen til at vilje, valg og kærlighed i enheder, der ikke er personlige.

Vi har ofte spekuleret på, at Tankeretterne må have fri vilje på alle *førpersonlige* niveauer af valg. De tilbyder sig frivilligt til at bebo mennesker, de lægger planer for menneskets evige karriere, de tilpasser sig, ændre og erstatte i overensstemmelse med omstændighederne, og disse aktiviteter betyder ægte vilje. De har kærlighed til de dødelige, de

fungerer i universets kriser, de venter altid på at handle beslutsomt i overensstemmelse med menneskets valg, og alle disse reaktioner er yderst viljesbestemte. I alle situationer, der ikke beskæftiger sig med området for den menneskelige vilje, udviser de ubetinget en adfærd, som vidner om udøvelsen af beføjelser i enhver forstand svarende til vilje, maksimeret beslutning.

Hvorfor, hvis Tankeretterne besidder vilje, er de underordnet den dødelige vilje? Vi tror, det er fordi, at selvom Retterens vilje er absolut i natur, er den førpersonlig til sin manifestation. Menneskets vilje fungerer på personlighedens niveau af universets virkelighed, og i hele kosmos reagerer det upersonlige - det ikke-personlige, det underpersonlige samt førpersonlige - altid på eksisterende personligheds vilje og handlinger.

Gennem et univers af skabte væsener og upersonlige energier, ser vi aldrig åbenbart vilje, fri vilje, valg og kærlighed manifesteret bortset fra personlighed. Med undtagelse af Rettere og lignende enheder, ser vi ikke disse personlighedsattributter fungerende i forbindelse med upersonlige realiteter. Det ville ikke være korrekt at udpege en Retter som subpersonlig, det ville heller ikke være passende at hentyde til en sådan enhed som overpersonlig, men det ville være helt passende at benævne et sådan væsen førpersonlig.

Til vores klasser af væsener er disse Gudsfragmenter kendt som de guddommelige gaver. Vi anerkender, at Rettere er guddommelige i deres oprindelse, og at de sandsynlige udgør et bevis og en demonstration af, at den Universelle Fader har forbeholdt sig muligheden for direkte og ubegrænset kommunikation med enhver og alle materielle skabninger gennem alle sine næsten uendelige antal verdener, og alt dette helt uafhængig fra hans tilstedeværelse i hans Paradissønners personligheder eller gennem sin indirekte omsorgsvirksomhed i den Uendelige Ånds personligheder.

Der er ingen skabte væsener, der ikke ville glæde sig til at være værter for Mysterieledsagerne, men ingen andre klasser af væsener end evolutionære viljeskabninger med finalit skæbne er beboet på denne måde.

[Fremført af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 108

TANKERETTERNES MISSION OG TJENESTEGØRELSE

TANKERETTERNES mission i forhold til de menneskelige racer er at repræsentere, for at være, den Universelle Fader til de dødelige væsener af tid og rum; det er de guddommelige gavers grundlæggende arbejde. Deres mission er også, at opløfte de dødelige sind, og at omdanne menneskenes udødelige sjæle til Paradisfuldkommenhedens guddommelige højder og åndelige niveauer. Gennem denne oplevelse med at forvandle den tidsmæssige væsens menneskelige natur til den evige finalits guddommelige natur, bringer Retteren en unik type af væsen ind i eksistens, et væsen, der udgør en evig forening af den perfekte Retter og perfektioneret væsen, som det ville være umuligt at duplikere ved enhver anden univers teknik.

Intet i hele universet kan erstatte de faktiske erfaringer af ikke-eksistentielle niveauer. Den uendelige Gud er, som altid, fyldt og komplet, og uendeligheden inkluderer alle ting undtagen ondskab og væsen oplevelse. Gud kan ikke gøre noget forkert; han er ufejlbarlig. Gud kan ikke erfaringsmæssigt kende til det, som han aldrig personligt har oplevet; Guds forudgående viden er eksistentiel. Derfor nedstiger Faderens ånd fra Paradiset for sammen med de finite dødelige, at gennemleve alle virkelige oplevelser af den opstigende karriere; det er kun gennem sådan en fremgangsmåde, at den eksistentielle Gud i sandhed og i virkeligheden blive menneskets erfaringsmæssige Fader. Den evige Guds uendelighed omfatter potentialet for begrænset erfaring, som faktisk bliver aktuel i Retterfragmentets tjenestegørelse, der faktisk deler livets omskiftelige erfaringer med mennesker.

1. UDVÆLGELSE OG UDNÆVNELSE

Når Rettere udsendes fra Divinington til tjeneste hos de dødelige, er de identiske i besiddelse af eksistentiel guddommelighed, men de varierer i oplevelsesmæssige kvaliteter proportionalt med deres tidligere kontakter i og med evolutionære skabninger. Vi kan ikke forklare på hvilken grundlag Retterne udnævnes, men vi gætter, at disse guddommelige gaver er skænket i overensstemmelse med en klog og effektiv plan, der tager hensyn til deres egnethed til i al evighed at tilpasse sig den personlighed som de kommer til at bo i. Vi observerer, at en mere erfaren Retter ofte bor i et menneskesind af den højere type; menneskelige arveanlæg må derfor være en væsentlig faktor når udvælgelsen og udnævnelse foretages.

Selvom vi ikke helt ved, er vi overbevist om, at alle Tankeretterne er frivillige. Men før de tilbyder sig som frivillige, er de i besiddelse af fuldstændige data angående den kandidat de skal bo i. De serafiske udkast til afstamning og forventede adfærds livsmønstre overføres via Paradiset til Retternes reservekorps på Divinington med hjælp af refleksionsevne metoden, der strækker sig indad fra lokaluniversernes hovedstæder til hovedkvarteret for superuniverserne. Denne prognose dækker ikke kun de arvelige fortilfælde af den dødelige kandidat, men også skøn over sandsynlige intellektuel evner og åndelig kapacitet. Retterne tilbyder sig således frivilligt til at tage bolig i sindet i hvis intime natur de har fået fuldt kendskab om.

Den frivillige Retter er særligt interesseret i tre kvalifikationer af den menneskelige kandidat:

1. *Intellektuel kapacitet.* Er sindet normalt? Hvad er det intellektuelle potentiale, intelligens kapacitet? Kan den enkelte udvikle sig til en ægte vilje væsen? Vil visdom have en mulighed for at fungere?
2. *Åndelig opfattelse.* Hvad er udsigten til ærbødig udvikling, fødsel og vækst af den religiøse natur? Hvad er potentialet i sjælen, den sandsynlige åndelige modtagelseskapacitet?

3. *Kombineret intellektuelle og åndelige kræfter.* I hvor høj grad disse to begavelses former eventuelt kan være forbundet, kombineret, således at der frembringes en stærk karakter hos mennesket og bidrage til en vis udvikling af en udødelig sjæl, der har overlevelseshæder.

Når Ledsagerne har disse kendsgerninger foran sig, er det vores overbevisning, at de med glæde melder sig til opgaven. Sandsynligvis tilmelder mere end én Retter sig frivillig; måske de tilsynsførende personaliserede klasser vælger fra denne gruppe af frivillige Rettere den som bedst passer til opgaven med at åndeliggøre og eviggøre den dødelige kandidats personlighed. (I udnævnelse af Rettere og deres tjeneste tages der ingen hensyn til skabningens køn.)

Den korte mellemliggende tid mellem Retterens frivilligt anmeldelse og den faktiske afsendelse er formentlig tilbragt i de personaliserede Ledsagers skoler i Divinington, hvor et arbejdsmønster af de dødeliges ventende sind er brugt i at instruere den udnævnte Retter om de mest effektive tilgange til personligheden og sindets åndeliggørelse. Denne sindsmodel er formuleret gennem en kombination af oplysninger fra superuniversets refleksionstjeneste. I det mindste er det vores forståelse, en tro, som vi er nået frem til ved at samle oplysninger, som vi har fået ved kontakt med mange Personaliserede Rettere under alle de Enlige Budbringers lange universitets-tjeneste.

Når Retterne faktisk afsendes fra Divinington, går der næsten ingen tid mellem dette øjeblik og tidspunktet for deres tilsynekomst i sindet på deres udvalgte personer. Den gennemsnitlige transittid af en Retter fra Divinington til Urantia er 117 timer, 42 minutter og 7 sekunder. Praktisk taget hele denne tid er besat med registrering på Uversa.

2. FORUDSÆTNINGER FOR RETTERS IBOELSE

Selvom Retterne melder sig frivilligt til tjeneste, så snart personligheds prognoser er blevet viderebragt til Divinington, er de faktisk ikke tildelt, før mennesker gøre deres første moralske personlighedsbeslutning. Et menneskebarns første moralske valg er automatisk angivet i den syvende sindshjælper og registreres øjeblikkeligt, via lokaluniversets Skabende Ånd over Samforenerens universelle sindstyngdekrafts kredsløb i tilstedeværelsen af Mesterånden i superuniversets forvaltningsområde, der straks videresender disse oplysninger til Divinington. Retterne når deres mennesker på Urantia, i gennemsnit, lige før deres sjette fødselsdag. I den nuværende generation er gennemsnittet fem år, ti måneder og fire dage; eller 2134 dage af det jordiske liv.

Retterne kan ikke invadere de dødeliges sind, indtil de hjælpende sindsånder gennem iboende omsorg behørigt har forberedt sindet og indtil sindet er forbundet til Helligåndens kredsløb. Det kræver en koordineret funktion af alle syv sindsånder for på denne måde at gøre det menneskelige sind kvalificeret til modtagelse af en Retter. Det skabte sind må udvise et ønske om tilbedelse og angive en handling af visdom ved at fremvise evnen til at vælge mellem de fremkommende nye værdier for godt og ondt - evnen til moralsk valg.

Således er det menneskelige sind klargjort til modtagelse af Rettere, men som hovedregel kommer Retterne ikke umiddelbart til at bebo sådanne sind undtagen på de verdener, hvor Sandhedens Ånd fungerer som en åndelig koordinator af disse forskellige former for åndeomsorg. Hvis denne ånd af overdragelsens Sønner er til stede, kommer Retterne ufejlbarligt i det øjeblik den syvende hjælpende sindsånd begynder at fungere og signalerer til universet Moderånd, at den potentielt har opnået koordinering af de tilhørende seks sindshjælpeånders forudgående tjenesteydelser i et sådan dødeligt intellekt. Derfor er de guddommelige Rettere lige siden den første pinsedag blevet universelt skænket til alle normale sind med moralsk status på Urantia.

Selv hvis sindet er udstyret med Sandhedens Ånd, kan Retterne ikke vilkårligt invadere de dødeliges intellekt forud for fremkomsten af en moralsk beslutning. Når en sådan moralsk beslutning er truffet, forudsætter det at denne åndehjælper får jurisdiktion direkte fra Divinington. Der er ingen mellemmand eller andre mellemliggende myndigheder eller beføjelser som fungerer mellem de guddommelige Rettere og deres mennesker; Gud og mennesket er direkte relateret til hinanden.

Under tiderne, før udgydelsen af Sandhedens Ånd over indbyggerne i en evolutionær verden, synes overdragelsen af Rettere at være bestemt af mange åndelige påvirkninger og personligheds holdninger. Vi forstå ikke fuldt ud de love, der gælder for sådanne overdragelser; Vi forstå ikke lige hvad det er, der bestemmer frigivelse af Rettere, der har meldt sig frivilligt til at bebo sådanne udviklende sind. Vi observerer mange påvirkninger og vilkår, som synes at være

forbundet med ankomsten af Rettere i sådanne sind forud for overdragelsen af Sandhedens Ånd, og de er:

1. Udnævnelsen af personlige serafiske vogtere. Hvis en dødelig ikke tidligere har haft en Retter boende i sit indre, indebærer udnævnelsen af en personlig vogter straks en Retter. Der findes nogle meget konkrete, men ukendte forhold mellem Retternes og de personlige serafiske vogters tjenester.
2. Opnåelsen af den tredje cirkel af intellektuel præstation og åndelig opnåelse. Jeg har observeret Rettere, som er ankommet i de dødeliges sind ved erobringen af den tredje cirkel, endnu før en sådan præstation kunne signaleres til personligheder af lokaluniverset, som tager stilling til sådanne sager.
3. Når en høj afgørelse af en usædvanlig åndelig betydning er truffet. En sådan menneskelig adfærd i en personlig planetarisk krise er normalt ledsaget af den ventende Retters umiddelbare ankomst.
4. En broderskabets ånd. Uanset opnåelsen af de psykiske cirkler og tildeling af personlige vogtere - i mangel af noget, der ligner en beslutnings krise - når en udviklende dødelige bliver domineret af kærlighed til sine medmennesker og begynder at engagere sig i uselvvisk tjeneste til sine jordiske brødre, nedstiger den ventede Retter ufejlbarligt for at tage bolig i sindet af en sådan dødelig tjener.
5. Erklæringen af hensigten om at gøre Guds vilje. Vi observerer, at mange dødelige på verdnerne i rummet tilsyneladende synes at være parate til at modtage Rettere, og trods dette ankommer der ingen Ledsagere. Vi fortsætter med at følge sådanne væsner, i deres daglige liv, og snart kommer de stille og roligt, næsten ubevidst, frem til beslutningen om at begynde at stræbe efter at gøre Faderens vilje i himlen. Så observere vi hvordan en Tankeretter straks afsendes.
6. Det Højeste Væsens indflydelse. I verdener, hvor Retterne ikke fusioneres med de dødelige indbyggers udviklende sjæle, observerer vi Rettere som undertiden overdrages som reaktion på påvirkninger, som er helt uden for vores fatteevne. Vi formoder, at sådanne overdragelser er bestemt af nogle kosmiske reflekshandlinger fra det Højeste Væsen. Hvorfor disse Rettere ikke kan eller ikke fusionere med disse særlige typer af udviklende dødelige sind, ved vi ikke. Sådanne transaktioner er aldrig blevet åbenbart for os.

3. ORGANISATION OG ADMINISTRATION

Så vidt vi ved, er Retterne organiseret som en selvstændig arbejdsenhed i universernes univers og de administreres tilsyneladende direkte fra Divinington. De er ensartede i alle de syv superuniverser, alle lokaluniverserne bliver betjent af identiske typer af Mysterieledsagere. Vi ved fra observation, at der er mange serier af Rettere og en organisation i henhold til serier, som strækker sig gennem racer, over domsperioder, og til verdener, systemer og universer. Det er dog overordentlig vanskeligt at holde styr på disse guddommelige gaver, da de fungerer i flæng i hele storuniverset.

Der findes komplette fortegnelser over Rettere (uden for Divinington) kun i de syv superuniversers hovedkvarter. Antallet og klasse for de enkelte Rettere som er iboende hvert opstigende væsen rapporteres fra myndighederne i Paradis ud til superuniversernes hovedkvarter, og derfra videregives oplysningerne til det pågældende lokalunivers hovedkvarter, og videre til den relevante planet. Men lokaluniversets optegnelser videregiver ikke det fulde antal Tankerettere; Nebadons optegnelser indeholder kun antallet af opgaver i lokaluniverset som er beskrevet af repræsentanterne for Dagenes Ældste. Den virkelige betydning af Retternes komplette antal er kun kendt på Divinington.

Mennesker er ofte kendt under deres Retters nummer; dødelige modtager ikke virkelige univers navne før efter fusion med Retteren, denne forening er kendetegnet ved at skæbnevogterne overdrager den nye skabning det nye navn.

Selvom vi har optegnelser over Tankeretterne i Orvonton, og selvom vi absolut ingen myndighed har over dem eller administrativ tilknytning til dem, er vi overbevist om, at der er en meget tæt administrativ sammenhæng mellem de enkelte verdener i lokaluniverserne og de guddommelige gavers centrale hjemsted på Divinington. Hvad vi ved, er, at når en overdragelses Søn, som nedstammer fra Paradis, er ankommet på en evolutionær verden, tildeles denne en Personaliseret Retter som den planetariske vejleder for Retterne.

Det er interessant at bemærke, at lokaluniversets inspektører altid henvende sig, når de udfører en planetarisk undersøgelse, til den planetariske leder for Tankeretterne, samtidig som de præsenterer deres anbefalinger til serafernes ledere og lederne af andre klasser af væsener knyttet til administrationen af en udviklende verden. For ikke så længe siden, undergik Urantia en sådan periodisk inspektion af Tabamantia, den ledende tilsynsførende af alle livseksperiment planeter i Nebadon universet. Optegnelserne viser, at der ud over hans formaninger og anklager rettet til de forskellige ledere af overmenneskelige personligheder, leverede han også følgende anerkendelse til Retternes leder, om hvem vi ikke ved med sikkerhed, om han var på planeten, i Salvington, Uversa eller Divinington, men han sagde:

"Nu til jer, der står højt over mig, træder jeg frem som en, der har fået midlertidig myndighed over serien af eksperimentelle planeter; og jeg kommer for at udtrykke beundring og dyb respekt for denne storslåede gruppe af himmelske tjenere, Mysterieledsagerne, der har tilbudt frivilligt at tjene på denne uregelmæssige sfære. Uanset hvor svære kriserne end er, vakler du aldrig. Hverken på Nebadons optegnelser eller indenfor Orvontons kommissioner er der nogensinde blevet fremført en anklage mod en guddommelig Retter. Du er forblevet tro mod dit mandat; Du har været guddommelig trofast. Du har været med til at justere de fejl og kompensere for manglerne hos alle dem, der arbejder på denne forvirrede planet. I er forunderlige væsener, vogtere af det gode i sjælene på denne tilbagestående verden. Jeg vil gerne vise jer min hyldest selvom I tilsyneladende er under min jurisdiktion som frivillige tjenere. Jeg bøjer mig foran jer i ydmyg erkendelse af jeres udsøgte uselvskhed, jeres omsorgsfulde forståelse, og jeres uvildige hengivenhed. I fortjener navnet som den guddommelige tjener for de dødelige indbyggere i denne krigsplagede, sorg-ramte, og sygdom plaget verden. Jeg ærer dig! Jeg næsten tilbeder dig!"

Som et resultat af mange afgørende beviser, mener vi, at Retterne er grundigt organiseret, at der findes en dybt intelligent og effektiv styrende administration af disse guddommelige gaver fra en langt fjerntliggende og central kilde, sandsynligvis Divinington. Vi ved, at de kommer fra Divinington til verdener, og utvivlsomt vender de tilbage dertil efter deres subjekts død.

Blandt de højere åndelige klasser, er det overordentlig vanskeligt at opdage den administrative mekanisme. Min egen klasse af personligheder er, samtidig med at den er engageret i udførelsen af vores specifikke opgaver, uden at vide det, sammen med mange andre personlige og upersonlige under guddommelige grupper, fungerende som vidtstrakte korrelationer i universet. Vi formoder, at vi tjener på denne måde, fordi vi er den eneste gruppe af individualiserede skabninger (sammen med de Personaliserede Rettere), der ensartet er bevidst om tilstedeværelsen af mange klasser af førpersonlige enheder.

Vi er opmærksomme på tilstedeværelsen af Retterne, som er fragmenter af den Første Kildes og Centers førpersonlige Guddom. Vi fornemmer tilstedeværelsen af de Inspirerende Treenighedsånder, som er det overpersonlige udtryk for Paradistreenigheden. Vi opdager ligeledes ufejlbarligt ånde tilstedeværelsen af visse uåbenbarede klasser som stammer fra den Evige Søn og den Uendelige Ånd. Vi er ikke helt ufølsomme over for andre enheder, som er uåbenbarede for jer.

Melkisedekerne i Nebadon underviser, at de Enlige Budbringere er personlighedskoordinatorer for disse forskellige påvirkninger, som de registrerer i det evolutionære Højeste Væsens ekspanderende Guddom. Det er meget muligt, at vi kan være delagtige i den erfaringsmæssige forening af mange af de uforklarlige fænomener i tiden, men vi er ikke bevidst forvissat om, at vi fungerer på denne måde.

4. FORHOLDET TIL ANDRE ÅNDELIGE PÅVIRKNINGER

Bortset fra eventuel koordinering med andre Guddomsfragmenter, er Retterne ganske alene i deres aktivitetsområde i de dødeliges sind. Mysterieledsagerne er veltalende bevis på det faktum, at, selv om Faderen tilsyneladende har givet afkald på udøvelsen af al direkte personlig magt og autoritet i hele storuniverset, trods dette afkald til fordel for Paradisguddommenes Højeste Skaberbørn, har Faderen helt sikkert forbeholdt sig selv den uforanderlige ret til at være til stede i sine udviklende væseners sind og sjæle for i sidste ende, i samarbejde med Paradissønnernes åndelige tyngdekraft, at kunne fungere, så han, kan trække hele skabelsen af væsener til sig selv. Jeres overdraget Paradissøn sagde mens han endnu var på Urantia, "Hvis jeg bliver opløftet fra jorden, vil jeg drage alle mennesker til mig." Vi anerkender og forstå denne åndelige tiltrækning af Paradisets Sønner og deres kreative medarbejdere, men vi forstå ikke fuldt ud den alvidende Faders metoder når han virker i og gennem disse Mysterieledsager, der så tappert bor og arbejder i det menneskelige sind.

Selvom disse mystiske tilstedeværelser ikke er underordnet, ikke koordineret med, eller tilsyneladende forbundet til arbejdet i universernes univers, selvom de handler uafhængigt i menneskebørnernes sind, så opfordrer de uophørligt skabningerne, som de uløseligt er forbundet med, frem mod guddommelige idealer, altid lokkende dem opad mod formålet og målet for et fremtidig og bedre liv. Disse Mysterieledsagere hjælper kontinuerligt i etableringen af Mikael's åndelige herredømme over hele universet Nebadon samtidig som de på mystisk vis bidrager til stabilisering af Dagenes Ældstes suverænitet i Orvonton. Retterne er Guds vilje, og eftersom de Højeste Skaberbørn til Gud også personligt legemliggør den samme vilje, er det uundgåeligt, at Retternes handlinger og universherskernes suverænitet er gensidigt afhængige af hinanden. Selvom de tilsyneladende er usammenhængende, må Retternes Fader tilstedeværelsen og Mikael fra Nebadons Fader suverænitet være forskellige manifestationer af den samme guddommelighed.

Tankeretterne synes at komme og gå helt uafhængig af enhver og alle andre åndelige tilstedeværelser; de synes at fungere i overensstemmelse med universets love helt adskilt fra dem, der regulerer og kontrollerer indflydelser af alle andre åndelige påvirkninger. Uanset en sådan tilsyneladende uafhængighed, afslører langtrækkende observationer ubestrideligt, at de fungerer i det menneskelige sind perfekt synkroniseret og koordineret med alle andre åndelige tjenester, herunder hjælpende sindsånder, Helligånden, Sandhedens Ånd, og andre påvirkninger.

Når en verden isoleres ved oprør, når en planet er afskåret fra alt udefra kommende kredsløbsbaseret kommunikation, som det skete på Urantia efter Caligastias omvæltning, bortset fra andet end personlige budbringere er der kun en mulighed for direkte interplanetariske eller univers kommunikation, og det er gennem samarbejde med Retterne på sfæren. Uanset hvad der sker på verdensplan eller i et univers, så berøres Retterne aldrig direkte. Isoleringen af en planet påvirker på ingen måde Retterne og deres evne til at kommunikere med alle dele af lokaluniverset, superuniverset eller centraluniverset. Dette er grunden til, hvorfor kontakter så ofte foretages i de verdener, der er i karantæne med de højeste og de selvvirkende Rettere blandt medlemmerne af skæbnens reservekorps. Der henvises til en sådan teknik som et middel til at omgå de handicap som den planetariske isolation medfører. I de senere år har ærkeenglenes kredsløb fungeret på Urantia, men denne kommunikation er stort set begrænset til ærkeenglekorpsets egne behov.

Vi er bekendt med mange åndelige fænomener som vi ikke fuldt ud forstå i det vidtrækkende univers. Vi er endnu ikke herrer over alt, hvad der sker omkring os; og jeg tror, at meget af dette uforklarlige arbejde udføres af Tyngdekrafts Budbringerne og visse typer af Mysterieledsagere. Jeg tror ikke, at Rettere udelukkende er dedikeret til at omdanne de dødeliges sind. Jeg er overbevist om, at de Personaliserede Ledsagere og andre klasser af uåbenbarede førpersonlige ånder repræsenterer den Universelle Faders direkte og uforklarlig kontakt med de skabte væsener i verdnerne

5. RETTERNES MISSION

Retterne accepterer en vanskelig opgave, når de frivilligt tilbyder at tage beboelse i sådanne sammensatte væsener som lever på Urantia. De har påtaget sig opgaven med at eksisterende i jeres sind, hvor de modtager formaninger fra verdener af åndelige intelligenser og derefter omdikterer eller oversætter disse åndelige budskaber til det materielle sind; de er nødvendige for opstigningen til Paradiset.

Hvad Tankeretteren ikke kan udnytte i dit nuværende liv, de sandheder, som den ikke med succes kan sende til mennesket som den er engageret med, vil den trofast bevare til brug i den næste fase af eksistens, ligesom den nu bærer over fra cirkel til cirkel de elementer som den ikke formår at registrere i deres menneskelige emnes erfaring, på grund af det skabte væsens manglende evne eller mislykket forsøg med at samarbejde i tilstrækkelig grad.

En ting du kan stole på: Retterne vil aldrig miste noget, der er blevet efterladt i deres varetægt; vi har aldrig kendt disse åndelige hjælpere til at være forsømmelige. Engle og andre høje typer af åndelige væsener, Sønner af lokaluniversets typer er ingen undtagelse, kan lejlighedsvis give efter for det onde, kan nogle gange afvige fra den guddommelige vej, men Retterne vakler aldrig. De er absolut pålidelige, og det er lige så sandt for alle syv grupper.

Retteren er potentialet i din nye og næste klasse af eksistens, en forskuds gave af din evige sønskab med Gud. Ved og med din viljes samtykke har Retteren beføjelse til at underkaste det materielle sinds typiske tendenser til fordel for transformerende handlinger, som udtrykker den fremkommende morontiasjæls motivationer og mål.

Mysterieledsagerne er ikke tankehjælpere; de er Tankerettere. De arbejder med det materielle sind med det formål at konstruere, gennem justering og åndeliggørelse, et nyt sind for de nye verdener, og et nyt navn på din fremtidige karriere. Deres mission vedrører hovedsageligt det fremtidige liv, ikke dette liv. De kaldes himmelske hjælpere, ikke jordiske hjælpere. De er ikke interesseret i at gøre den dødelige karriere let; snarere er de beskæftiget med at gøre dit liv rimeligt svært og robust, for at stimulere og forøge dine beslutninger. Tilstedeværelsen af en storslået Tankeretter medfører ikke et let liv og frihed fra besværlig tænkning, men sådan en guddommelig gave, bør give en sublim ro i sindet og en fantastisk ro i ånden.

Dine forbigående og stadigt skiftende følelser af glæde og sorg er hovedsagelig rent menneskelige og materielle reaktioner på dit interne psykiske klima og dit eksterne materielle miljø. Forvent derfor ikke egoistiske trøst og dødelig komfort fra Retteren. Det er Retterens opgave, at forberede dig til det evige eventyr, for at sikre din overlevelse. Det er ikke Mysterieledsagerens mission, at lindre dine oprørte følelser eller at tjene din skadede stolthed; det er forberedelsen af din sjæl for den lange opstigende karriere, der tager Retterens opmærksomhed og som optager dens tid.

Jeg tvivler på, at jeg er i stand til at forklare dig, hvad Retterne egentlig gør i jeres sind, og for jeres sjæle. Jeg ved ikke, om jeg er fuldt ud bevidst om, hvad der virkelig foregår i den kosmiske sammenslutning af en guddommelig Ledsager og det menneskelige sind. Det er alt sammen noget af et mysterium for os, ikke med hensyn til plan og formål, men til den faktiske måde at producere resultater. Det er netop derfor, vi konfronteres med sådanne vanskeligheder med at finde et passende navn til disse himmelske gaver til dødelige mennesker.

Tankeretterne vil gerne ændre dine følelser af frygt til overbevisninger af kærlighed og tillid; men de kan ikke mekanisk og vilkårligt gøre sådanne ting; det er din opgave. Ved udførelsen af disse beslutninger, der frigøre dig fra frygtens lænker, tilvejebringer du bogstaveligt talt det psykiske omdrejningspunkt, hvor Retteren efterfølgende kan anvende en åndelig løftestang for opløftende og fremtrængende oplysning.

Når det kommer til de skarpe og veldefinerede konflikter mellem de højere og lavere tendenser hos menneskeracerne, mellem hvad der *virkelig* er rigtigt eller forkert (ikke blot hvad du måske kalde rigtigt og forkert), kan du stole på, at Retteren altid vil deltage på noget konkret og aktiv måde i sådanne oplevelser. Det forhold, at en sådan aktivitet fra Retterens side kan være ubevidst til den menneskelige partner forringer ikke det mindst dens værdi og virkelighed.

Hvis du har en personlig skæbnevogter og hvis du ikke formår at overleve, vil denne skytsengel blive undersøgt af domstolen, med henblik på at blive frigivet fra anklagen, om at hun ikke trofast har udført sin fortrolighedsopgave. Men Tankeretterne udsættes ikke således for undersøgelse, når deres emne ikke overlever. Vi ved alle, at mens en engel eventuelt ikke lever op til perfektionen af tjenestegørelse, så arbejder Tankeretterne på den måde som Paradisets fuldkommenhed forudsætter; deres tjeneste er kendetegnet ved en fejlfri teknik, som er ud over muligheden for kritik af nogen uden for Divinington. I har perfekte guider; derfor er det sikkert at fuldkommenhedens mål kan opnås.

6. GUD I MENNESKET

Det er faktisk et vidunder af guddommelig nedladenhed, når de ophøjede og perfekte Rettere tilbyder sig selv til rent faktisk at leve i sindene på materielle skabninger, såsom de dødelige på Urantia, for virkelig at gennemføre en prøvetids forening med jordiske væsener, der har en oprindelse i dyreriget.

Uanset en beboet verdens indbyggers tidligere status, efter overdragelsen af en guddommelig Søn og efter overdragelsen af Sandhedens Ånd over alle mennesker, strømmer Retterne til en sådan verden for at tage beboelse i alle normale vilje skabningers sind. Efter at en Paradisets overdragelse Søn har afsluttet sin mission, bliver disse Ledsagere virkelig "himmeriget i dig." Gennem overdragelsen af de guddommelige gaver kommer Faderen så tæt som muligt på synd og ondskab, for det er sandt, bogstaveligt talt, at Retteren må sameksistere i det dødelige sind selv midt i blandt menneskelig uretfærdighed. De iboende Rettere er særligt plaget af de tanker, der er rent beskidte og egoistiske; de er bedrøvet af respektløshed for det, som er smukt og guddommeligt, og de er stort set modarbejdet i deres arbejde af mange af menneskets tåbelige dyriske frygt og barnlige angst.

Mysterieledsagerne er uden tvivl overdragelsen af den Universelle Fader, refleksion af Guds billede ude i universet. En stor lærer formanede engang mennesket, at de skal fornyes i en ånd af deres sind; at de bliver nye mennesker, der,

ligesom Gud, har skabt i retfærdighed og i færdiggørelsen af sandheden. Retteren er kendetegnet på guddommelighed, Guds nærvær. Udtrykket "Guds billede" refererer ikke til fysisk lighed eller de snævre begrænsninger af materielle væseners begavelse, men snarere til den gave af åndens tilstedeværelse som den Universelle Faderen giver gennem den himmelske overdragelse af Tankeretterne til de ydmyge skabninger i universerne.

Retteren er kilden til åndelig opnåelse og håbet af guddommelig karakter i dig. Retteren er styrken, det privilegium, og mulighed for overlevelse, som så fuldstændigt og for evigt adskiller dig fra rene dyr skabninger. Retteren er den højere og ægte indre åndelige stimulus af tanker i modsætning til den ydre og fysisk stimulering, som når sindet i den materielle krops nerve og energi mekanisme.

Disse trofaste vogtere af den fremtidige karriere, duplikerer ufejlbarligt enhver mental skabelse med en åndelig modpart; de genskaber dig således langsomt og sikkert som du virkelig er (kun åndeligt) for opstandelse i overlevelsesverdenene. Alle disse udsøgte nyskabelser af ånd bliver bevaret i den spirende virkelighed som udgøres af din udvikling og udødelig sjæl, din morontielle selv. Disse realiteter er faktisk der, uanset at Retteren sjældent er i stand til at ophøje disse dublerede skabelser tilstrækkeligt til at vise dem til bevidsthedens lys.

Ligesom du er den menneskelige forælder, så er Retteren den guddommelige forælder til den virkelige dig, dit højere og avancerede selv, dit bedre morontielle og fremtidige åndelige selv. Det er denne udviklende morontielle sjæl, som dommerne og censorerne ser, når de træffer beslutning om din overlevelse og videregiver dig opad til nye verdener og uendelig eksistens i evig kontakt med din trofaste partner - Gud, Retteren.

Retterne er de evige forfædre, de guddommelige originaler, af jeres udviklende udødelige sjæle; de er den uophørlige impuls, som fører mennesket til at forsøge at mestre den materielle nuværende eksistens i lyset af den åndelige og fremtidige karriere. Ledsagerne er det udødeligt håbets fanger, kilderne til evig fremgang. Hvordan de nyder at kommunikere med deres emne i mere eller mindre direkte kanaler! Hvordan de jubler, når de kan undvære symboler og andre indirekte metoder og blinke deres budskaber direkte til deres menneskelige partners intellekt!

I mennesker er begyndt en endeløs udfoldelse af et næsten uendeligt panorama, en grænseløs ekspanderende uendelig, stadig større områder af muligheder for spændende tjeneste, mageløse eventyr, sublim usikkerhed, og grænseløs opnåelse. Når skyerne samler sig forover, bør din tro acceptere det faktum, at Retteren i jeres indre er til stede, og derfor bør I være i stand til at se ud over jeres dødelig usikkerheds tåger og ind i det klare skær af den evige retfærdighedens sol fra de dragende højder af mansoniaverdnerne af Satania.

[Fremført af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 109

RETTERNES FORHOLD TIL DE SKABTE VÆSENER I UNIVERSET

TANKERETTERNE er børn af universets karriere, og de jomfruelige Rettere må bestemt få erfaring, mens dødelige væsener vokser og udvikler sig. Ligesom menneskebarnets personlighed udvides i dets kampe i den evolutionære eksistens, så vokser Retteren også stort under indøvelse til den næste fase af det opstigende liv. Da barnet får en fleksibel alsidighed til dets aktiviteter som voksen gennem den tidlige barndoms lege og sociale liv, således opnå barnets iboende Retter færdighed for den næste fase af kosmisk liv på grund af den indledende planlægning og indøvelse af aktiviteter i forbindelse med den dødeliges morontielle karriere. Menneskelivet udgør en uddannelsesperiode, der effektivt udnyttes af Retteren som forberedelse til de øgede forpligtelser og bedre muligheder for et fremtidigt liv. Retterens indsats, mens de bor i dig, har ikke så meget at gøre med spørgsmål vedrørende det tidsmæssige liv og planetariske eksistens. Det er som om Tankeretterne i dag er ved at øve universkarrierens realiteter i menneskenes udviklende sind.

1. RETTERNES UDVIKLING

Der må være en omfattende og detaljeret plan for uddannelse og udvikling af jomfruelige Rettere, inden de sendes ud fra Divinington, men vi ved virkelig ikke ret meget om det. Uden tvivl findes der også et omfattende system til omskoling af Rettere med iboende erfaring, før de begiver sig ud på nye missioner i forening med dødelige, men igen, vi ved det faktisk ikke.

Personaliserede Rettere har fortalt mig, at hver gang en dødelige, som har været beboet af en Ledsager, ikke overlever, gennemgår Retteren, når de vender tilbage til Divinington, et udvidet kursus. Denne yderligere træning er muliggjort af den oplevelse Retteren har fået af at have beboet et menneske, og er altid givet inden Retteren returneres til de evolutionære verdner i tid.

Der findes ingen kosmisk erstatning for virkelige livsoplevelser. En nydannet Tankeretters guddommeligheds perfektion udstyrer ikke på nogen måde denne Mysterieledsager med erfaringsbaserede evner. Erfaring er uadskillelig fra en levende eksistens; Det er den ene ting, som ingen mængde af guddommelig begavelse kan fritage dig fra nødvendigheden af at erhverve gennem det *virkelige liv*. Derfor, må Tankeretterne i lighed med alle væsener, som lever og fungerer inden for den Højstes nuværende sfære erhverve sig erfaring; de må udvikle sig fra de nedre, uerfarne, til de højere, mere erfarne, grupper.

Retterne gennemgår en konkret udviklingsmæssig karriere i de dødeliges sind; de opnår et virkeliggørende opnåelsesniveau, der er deres for evigt. De erhverver gradvist Retter dygtighed og evne som følge af enhver og alle kontakter med de materielle racer, uanset overlevelse eller ikke-overlevelse af deres respektive dødelige emner. De er også lige partnere i det menneskelige sind i at fremme udviklingen af en udødelig sjæl med overlevelsens kapacitet.

Første stadiet af Retter udvikling opnås i fusion med et dødeligt væsens overlevende sjæl. Når du således i jeres natur udvikles indad og opad fra mennesket til Gud, udvikles Retteren i sin natur udad og nedad fra Gud til mennesket; og så vil det endelige produkt af denne forening af guddommelighed og menneskelighed for evigt være en menneskesøn og en Guds søn.

2. SELVVIRKENDE RETTERE

Du er blevet informeret om klassificeringen af Rettere i forhold til - jomfruelige, avancerede, og højeste i deres erfaringer. Du bør også kende en vis funktionel klassifikation - selvvirkende Rettere. En selvvirkende Retter er en, som:

1. Har haft visse nødvendige erfaringer i en vilje væsens udviklende liv, enten som en midlertidig beboer på en type af verden, hvor Rettere kun udlånes til dødelige emner eller på en egentlig fusion planet, hvor den menneskelige partner ikke overlevede. En sådan Ledsager er enten avanceret eller en højeste Retter.
2. Har erhvervet den åndelig styrke i balance hos et menneske, der har nået den tredje psykiske cirkel og som har fået tildelt en personlig serafiske vogter for sig selv.
3. Har et emne, der har truffet den øverste beslutning, en, der højtidelig og oprigtig har indgået engagement med Retteren. Retteren ser frem til tidspunktet for den faktiske fusion og regner foreningen som en begivenhed af virkeligheden.
4. Har et emne, der har været registreret i et af skæbnens reservekorps på en evolutionær verden hvorfra de dødeliges opstigning er mulig.
5. På et tidspunkt i løbet af den menneskelige søvn, midlertidigt er blevet løsrevet fra det dødelige sind hvor den er indespærret for at udføre en bedrift i form af samarbejde, kontakt, omregistrering, eller andre udover menneskelige tjenester forbundet med den åndelige administration af den tildelte verden.
6. Har tjent i en tid med krise i et menneskes livsoplevelser, som var det materielle supplement til en åndelig personlighed, som var betroet udførelsen af nogle kosmiske opgaver af afgørende betydning for den åndelige økonomi af planeten.

Selvvirkende Rettere synes at besidde en markant grad af vilje i alle spørgsmål, der ikke involverer de menneskelige personligheder hvor de direkte er bosiddende, som fremgår af deres talrige bedrifter både inden for og uden for de dødelige emner som de er tilknyttet. Sådanne Rettere deltager i en lang række aktiviteter i verden, men oftere fungerer de som uopdagede beboere i de jordiske tabernakler efter eget valg.

Utvivlsomt kan disse højere og mere erfarne typer af Rettere kommunikere med tilsvarende i andre verdener. Selvom selvvirkende Rettere således kan kommunikere med hinanden, gør de det kun indenfor niveauerne for deres gensidige arbejde og med henblik på bevaringsværdig information som er væsentlig for Retternes tjeneste i verdenerne af deres ophold, selvom det er kendt, at de i nogle tilfælde i krisetider har fungeret i forbindelse med interplanetariske anliggender.

Højeste og selvvirkende Rettere kan forlade den menneskelige krop efter behag. Disse beboere er ikke en organisk eller biologisk del af det jordiske liv; de er guddommelige udvidelser dertil. I de oprindelige livsplaner, var de indregnet, men de er ikke nødvendige for materiel eksistens. Det bør dog noteres, at de meget sjældent, selv midlertidigt, forlade deres dødelige tabernakler, efter at de engang har taget deres bolig der.

De superaktive Rettere er dem, der har opnået erobring af deres betroet opgaver, og kun venter på opløsningen af bæreren af det materielle liv eller overførslen af den udødelige sjæl.

3. RETTERNES FORHOLD TIL FORSKELLIGE TYPER AF DØDELIGE

Karakteren af Mysterieleadsagernes detaljerede arbejde varierer i overensstemmelse med arten af deres opgaver, alt efter om de er *forbindelse eller fusion* Rettere. Nogle Rettere er blot udlånt for deres emnes tidsmæssige levetid; andre er overdraget som personlighedskandidater med tilladelse til evig fusion, hvis deres emne overlever. Der er også en lille variation i deres arbejde mellem de forskellige planetariske typer samt i forskellige systemer og universer. I det hele taget, er deres arbejde bemærkelsesværdigt ensartet, mere så end pligterne blandt nogen andre af de oprettede klasser af himmelske væsener.

På visse primitive verdener (den gruppe, der hører til serie ét) bor Retteren i det skabte væsens sind for at få den erfaringsbaseret uddannelse, først og fremmest for at danne sig selv og udvikle sig gradvist. Jomfruelige Rettere sendes

normalt til sådanne verdener i de tidligere tider, hvor primitive mennesker ankommer til beslutningernes dal, men hvor forholdsvis få vælger at bestige de moralske højder bagved selvbeherskelses og karaktererhvervelses bakker for at nå højere niveauer af den nye åndelighed. (Mange der ikke opnår fusion med Retteren overlever imidlertid som opstigende i fusion med Ånden.) Retterne får værdifuld træning og erhverver vidunderlig oplevelse i forbigående sammenslutning med primitive sind, og de er efterfølgende i stand til at udnytte denne erfaring til gavn for overlegne væsener på andre verdener. *Intet af overlevelse værdi går nogensinde tabt i hele det brede univers.*

På en anden type verden (den gruppe, der hører til serie to) er Retterne blot lånt til dødelige væsener. Her kan Ledsagerne aldrig opnå fusionpersonlighed gennem en sådan iboende, men de kan give deres menneskelige emner en storslået hjælp under de dødeliges levetid, langt mere end de er i stand til at give til de dødelige på Urantia. Retterne er her udlånt til de dødelige skabninger for en enkelt levetid som mønstre for deres højere åndelige opnåelse, som midlertidige hjælpere i den spændende opgave med at perfektionere en overlevelseskarakter. Retterne vender ikke tilbage efter den naturlige død; disse overlevende dødelige opnår evigt liv gennem fusion med Ånden.

På sådanne verdener som Urantia (den gruppe, der hører til serie tre) sker der en reel forlovelse med de guddommelige gaver, et engagement for liv og død. Hvis du overlever, følger en evig forening, en evig fusion, mennesket og Retteren bliver ét væsen.

I de trehjernet dødelige af denne serie af verdener, er Rettere i stand til at få langt mere reelle kontakt med deres emner i det tidsmæssige liv end i de en-og tohjernet typer. I karrieren efter døden, fortsætter den trehjernet type, præcis lige som den ethjernet type og de tohjernet mennesker - menneskeracerne på Urantia.

Jomfruelige Rettere er sjældent tildelt de tohjernet verdener, efterfulgt en Paradisets overdragelse Søns ophold, til personer der har ubestridt kapacitet for overlevelse. Det er vores overbevisning, at stort set alle Rettere, der bor i intelligente mænd og kvinder med overlevelsescapacitet på sådanne verdener tilhører avancerede eller den højeste type.

I mange af de tidlige evolutionære racer på Urantia, eksisterede der tre grupper af væsener. Der var dem, der var så dyrisk, at de aldeles manglede kapacitet til Rettere. Der var dem, der fremviste utvetydig kapacitet til Rettere og straks modtog dem, når de nåede en alder af moralsk ansvar. Der var en tredje gruppe, der besatte en grænse position; de havde kapacitet til at modtage Rettere, men Ledsagerne kunne kun tage bolig i sindet efter personlig anmodning fra den enkelte.

Blandt disse væsener, som praktisk taget var diskvalificeret for overlevelse, fordi de er blevet frataget deres arv som en konsekvens af uegnede og laverestående forfædre, har mange jomfruelige Retter fået en værdifuld forberedende erfaring med at kontakte evolutionære sind og dermed blevet bedre kvalificeret til en efterfølgende opgave i en højere type sind på en anden verden.

4. RETTERNES OG MENNESKETS PERSONLIGHED

De højere former for intelligent kommunikation mellem mennesker er meget opmuntret af den iboende Retter. Dyr har følelser for deres egen slags, men de kan ikke kommunikere koncepter til hinanden; de kan udtrykke følelser, men ikke idéer og idealer. Mennesker med rødder i dyreriget oplever heller ikke en høj form for intellektuel udveksling eller åndelig fællesskab med deres medmennesker, indtil Tankeretterne er blevet udgivet, selv om sådanne evolutionære væsener er på vej til at modtage Rettere når de udvikler evnen til at tale.

Dyr kommunikerer omend i en primitiv form med hinanden, men der er ringe eller ingen *personlighed* i en sådan primitiv kontakt. Retterne er ikke personligheder; de er førpersonlige væsener. Men de nedstammer fra personlighedens kilde, og deres tilstedeværelse forøger de kvalitative manifestationer af menneskets personlighed; i særdeleshed er det sandt, for Rettere der har haft tidligere erfaringer.

Rettertypen har meget at gøre med den menneskelige personligheds udtrykspotentialer. Ned gennem tiderne, har mange af de store intellektuelle og åndelige ledere på Urantia udøvet deres indflydelse primært på grund af overlegenhed og tidligere erfaring som Retterne i deres indre har haft.

De iboende Rettere har i ikke så ringe en grad samarbejde med andre åndelige påvirkninger i at omdanne og menneskeliggøre efterkommerne af de primitive mennesker fra tidligere tidsaldr. Hvis Rettere som bor i sindet hos indbyggerne på Urantia blev trukket tilbage, ville verden langsomt vende tilbage til mange af de skikke og praksis som karakteriserede menneskene i primitive tider; de guddommelige Ledsagere er et af de virkelige potentialer i den fremrykkende civilisation.

Jeg har observeret en Tankeretter iboende et sind på Urantia, der tidligere har, i henhold til registret på Uversa, beboet femten sind i Orvonton. Vi ved ikke, om denne Ledsager har haft lignende erfaringer i andre superuniverser, men jeg formoder det. Dette er en fantastisk Retter og en af de mest nyttige og potente kræfter på Urantia i denne nuværende tidsalder. Hvad andre har mistet, idet de nægtede at overleve, får dette menneske (og hele din verden) nu. Fra enhver, der ikke har overlevelseskvalitet, skal endog tages den erfarne Retter, som han nu har, mens at den, der har overlevelsesmuligheder, vil der endog blive givet selv den erfarne Retter af en doven desertør.

I en vis forstand kan Retterne skabe en vis grad af planetarisk gensidig inspiration på områder som sandhed, skønhed og godhed. De er sjældent givet to iboende oplevelser på den samme planet; ingen af de Retter som nu tjener på Urantia, har været på denne verden tidligere. Jeg ved, hvad jeg taler om, da vi har deres numre og optegnelser i arkiverne i Uversa.

5. MATERIELLE HINDRINGER FOR RETTERENS IBOELSE

De højeste og selvvirkende Rettere er ofte i stand til at bidrage med faktorer af åndelig betydning til det menneskelige sind, når det flyder frit i den kreative fantasi befrie, men kontrollerede kanaler. På sådanne tidspunkter, og nogle gange under søvn, er Retteren i stand til at stoppe de mentale strømme, at opdæmme strømmen, og derefter om dirigere strømmen af ideer; og alt dette er gjort for at gennemføre dybe åndelige transformationer i overbevidsthedens højere fordybninger. Således tilpasses sindets kræfter og energier mere fuldstændigt til stemningen i kontaktonerne fra det åndelige niveau af nutiden og fremtiden.

Det er nogle gange muligt at få sindet oplyst, for at høre den guddommelige stemme, der hele tiden taler i dig, så du kan blive delvist bevidst om den visdom, sandhed, godhed og skønhed af den potentielle personlighed som konstant er iboende i jer.

Dine ustabile og hastigt skiftende mentale holdninger resulterer ofte i at Retterens planer modarbejdes og deres arbejdet afbrydes. Deres arbejde er ikke kun forstyrret af de dødelige racers medfødte natur, men dette arbejde er også i høj grad forsinket af jeres egne forudfattede meninger, faste idéer og langvarige fordomme. På grund af disse hindringer, fremstår der ofte kun deres halvfærdige kreationer i bevidstheden, og forvirring af konceptet er derfor uundgåelig. Derfor er det sikreste, når I overvejer mentale situationer, kun at anerkende enhver tanke og erfaring for lige, hvad det egentlig og fundamentalt er, og se helt bort fra hvad det kunne have været.

Det store problem i livet er at tilpasse de nedarvede tendenser til at leve op til kravet fra de åndelige impulser igangsat af Mysterieledsagerens guddommelige tilstedeværelse. Selvom intet menneske i løbet af sin karriere i universet eller superuniverset kan tjene to herrer, må hver menneske under det liv som de nu lever på Urantia af nødvendighed tjene to herrer. Mennesket skal blive dygtige i kunsten til konstant at indgå menneskelige tidsmæssige kompromis, mens det giver åndelig troskab til, kun en herre; og det er grunden til at så mange vakler og fejler, blive trætte og bukker under for stress af den evolutionære kamp.

Selv om den medfødte arv af cerebral begavelse og af elektrokemisk overkontrol begge har en indvirkning som afgrænser området for Retterens effektive aktivitet, forhindrer ingen arvelige begrænsninger (i normale hjerner) nogensinde en åndelig præstation. Arvefaktorerne kan forstyrre hastigheden af personlige erobring, men de kan ikke forhindre opstigningseventyrets fuldbordelse. Hvis du vil samarbejde med din Retter, vil den guddommelige gave, før eller senere, udvikle den udødelige morontielle sjæl og, efter fusionen med Retteren, vil denne præsentere den nye skabning til den suveræne Mestersøn af lokaluniverset og i sidste ende til Retternes Fader i Paradiset.

6. DE SANDE VÆRDIERS VEDHOLDENHED

Retterne svigter aldrig; intet som er værd at overleve er nogensinde mistet; hver meningsfuld værdi i enhver vilje skabning er sikker på at overleve, uanset om den personlighed, der opdager eller vurderer betydningen overlever eller ej. Så er det, at en dødelig skabning kan afvise overlevelse; men livserfaringen er ikke spildt; den evige Retter bærer de funktioner, der er af værdi fra sådan et tilsyneladende liv af svigt over til en anden verden, og skænker disse overlevende betydninger og værdier på nogle højere typer for dødelige sind, et af overlevelses kapacitet. Ingen erfaring af værdi er nogensinde sket forgæves; ingen sande betydninger eller reel værdi er nogensinde spildt.

Med hensyn til forholdet til fusion kandidater, hvis en Mysterieledsager er forladt af sin dødelige kompagnon, hvis den menneskelige partner afviser at forfølge den opstigende karriere, så fører Retteren væk, når den frigives ved naturlig død (eller forinden), alt af overlevelses værdi, som har udviklet sig i sindet af det ikke-overlevende væsen. Hvis en Retter gentagne gange, mislykkes at opnå fusion personlighed på grund af flere efter hinanden ikke-overlevende mennesker, og hvis denne Ledsager efterfølgende personaliseres, vil alle de indhøstede erfaringer af at have beboet og mestret alle disse dødelige sind blive de faktiske besiddelser af en sådant nyligt Personaliseret Retter, en begavelse, der kan nydes og udnyttes i alle fremtidige tidsaldre. En Personaliseret Retter af denne klasse er en sammensat samling af alle overlevelsestræk af alle hans tidligere væsen værter.

Når Rettere med lang universerfaring frivilligt tilbyder at bebo guddommelige Sønner på overdragelse missioner, ved de udmærket, at de aldrig kan få personlighed gennem denne tjeneste. Ofte, giver åndernes Fader dog personlighed til disse frivillige og etablere dem som ledere for deres ligesindede. Det er disse personligheder som hædres med en position af autoritet på Divinington. Deres unikke natur omslutter en mosaik af menneskelige egenskaber fra deres mange erfaringer med beboelse i de dødelige, samt den åndelige udskrift af den menneskelige guddommelighed hos Paradisets overdragelse Søn fra den sidste iboende oplevelse.

Retternes aktiviteter i jeres lokalunivers er instrueret af Mikael af Nebadons personaliserede Retter, den selvsamme Ledsager som førte ham skridt for skridt, da han levede sit menneskelige liv i kødet af Joshua ben Joseph. Denne ekstraordinære Retter var trofast mod sin mission, og klogskab styrede denne tapre Ledsager menneskenaturen, og vejledte konstant Paradissønnens dødelige sind til at vælge deres vej i overensstemmelse med Faderens perfekte vilje. Denne Retter havde tidligere tjent med Makiventa Melkizedek i Abrahams dage og havde været engageret i enorme bedrifter både tidligere til denne beboelse og mellem disse overdragelses erfaringer.

Denne Retter sejrede faktisk i Jesus menneskelige sind - det sind, som i alle livets tilbagevendende situationer fastholdt en indviet dedikation til Faderens vilje, og siger: "Ikke min vilje, men din, skal gøres." En sådan afgørende indvielse udgør det sande pas bort fra menneskenaturens begrænsninger til den guddommelige opnåelsens endelighed.

Denne samme Retter afspejlet nu i den uudgrundelige karakter af hans mægtige personlighed, den menneskelighed, som kendetegnede Joshua ben Joseph før hans dåb, den evige og levende udskrift af de evige og levende værdier, som den største af alle Urantianerne skabte ud af de ydmyge forhold i et almindelig liv, som han levede til den fuldstændige udtømming af de åndelige værdier som er opnåelige i en dødelig oplevelse.

Alt, hvad der er af blivende værdi, som er betroet til en Retter er sikret evig overlevelse. I visse tilfælde sparer Ledsageren disse ejendele til overdragelse i fremtiden på en dødeliges sind; i andre tilfælde, og efter personalisering, er disse overlevende og bevarede virkeligheder båndlagt til fremtidig udnyttelse i tjeneste hos Mesteruniversets arkitekter.

7. DE PERSONALISEREDE RETTERS SKÆBNE

Vi kan ikke oplyse, hvorvidt Fader fragmenter, der ikke er Rettere kan personaliseres eller ej, men I er blevet informeret om, at personligheden er den uindskrænket, frivillig overdragelse af den Universelle Fader. Så vidt vi ved, opnår Fader fragmentet af Retter type kun personlighed ved erhvervelse af personlige egenskaber gennem tjenesteydelse til et personligt væsen. Disse Personaliserede Rettere er hjemmehørende på Divinington, hvor de instruerer og dirigerer deres førpersonlige medarbejdere.

De Personaliserede Tankerettere er uden begrænsninger, uden tildeling og er suveræne stabilisatorer og kompensatorer i det vidtstrakte universernes univers. De kombinerer Skaberens og de skabtes oplevelse - eksistentielt og erfaringsmæssig. De er forenede tids- og evighedsvæsener. De sammenbinder det førpersonlige og det personlige i

universets administration.

Personaliserede Rettere er de alvidende og kraftfulde ledere af arkitekterne bag mesteruniverset. De er de personlige repræsentanter for den Universelle Faders fulde tjeneste - det personlige, det førpersonlige og det overpersonlige. De er de personlige tjenere, der tager sig af det ekstraordinære, det usædvanlige, og det uventede i alle verdenerne, der hører til de transcendentale absonitte sfærer af Gud den Ultimatives område, selv til niveauerne af Gud den Absolutte.

De er de eneste væsener i universerne, som i deres essens omslutter alle kendte personligheds relationer; de er alpersonlige - de er før personlighed, de er personlighed, og de er efter personlighed. De repræsenterer den Universelle Faders personlighed som den var i den evige fortid, som den er i den evige nutid og som den vil være i den evige fremtid.

Faderen gav en eksistentiel personlighed af uendelig og absolut klasse til den Evige Søn, men han valgte at reservere til sin egen tjeneste den erfaringsmæssige personlighed af typen Personaliseret Retter til overdragelse til en eksistentiel førpersonlig Retter; og således er de begge bestemt til at blive fremtidens evige overpersonlighed for transcendental tjeneste af de absonitte verdener på det Ultimative, det Højeste Ultimative, og endda på Ultimative-Absolutte niveauer.

Sjældent træffes de personaliserede Rettere som helhed i universerne. Lejlighedsvis, holder de råd med Dagenes Ældste, og nogle gange kommer de Syvfoldige Skabersønners Personaliserede Rettere til konstellationernes hovedkvartersverdener for at konferere med Vorondadek herskerne.

Når den planetariske Vorondadek iagttager på Urantia - den Højeste vogter, der for nylig overtog styringen af en nødsituation i jeres verden - udtrykte sin beføjelser i overværelse af den bosiddende general guvernør, begyndte han sin nødsituations administration af Urantia med et fuldtallig personale efter eget valg. Han tildelte straks alle sine medarbejdere og assistenter deres planetariske opgaver. Han havde dog ikke valgt de tre Personaliserede Rettere, der dukkede op i hans nærvær i det øjeblik, han overtog styringen. Han vidste ikke engang, at de på denne måde ville åbenbare sig selv, for de havde ikke manifesteret deres guddommelige tilstedeværelse på tidspunktet for den tidligere styring. Den Højeste regent anviste ingen tjeneste eller udpegede opgaver til disse frivillige Personaliserede Rettere. Ikke desto mindre var disse tre alpersonlige væsener blandt de mest aktive af de mange klasser af himmelske væsener som derefter tjente på Urantia.

Personlig Rettere udfører en bred vifte af tjenester for talrige klasser af universets personligheder, men vi har ikke tilladelse til at diskutere disse tjenester med evolutionære væsener i hvilken Retterne bor. Disse ekstraordinære menneskelige guddomme er blandt de mest bemærkelsesværdige personligheder i hele storuniverset, og ingen vover at forudsige, hvad deres fremtidige opgaver kan være.

Præsenteret af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 110

RETTERNES FORHOLD TIL INDIVIDUELLE DØDELIGE

NÅR ufuldkomne væsener begaves med frihed indebærer dette uundgåelig tragedie, og det er i overensstemmelse med den fuldkomne Guddommens natur, til universelt og kærligt at dele disse lidelser i kærlig kammeratskab.

Så vidt jeg er bekendt med anliggender af universet, betragter jeg Tankeretterens kærlighed og hengivenhed til at være den sandeste guddommelige kærlighed i al skabelse. Sønnernes kærlighed i deres tjeneste til racerne er fantastisk, men en Retters hengivenhed til den enkelte er rørende sublim, guddommeligt Faderlig. Paradisfaderen har tilsyneladende forbeholdt denne form for personlig kontakt med sine individuelle skabninger som et privilegium kun for Skaberen. Der er intet i hele universernes univers som nøjagtigt kan sammenlignes med den vidunderlige tjeneste som udgår fra disse upersonlige enheder, som på en så fascinerende måde tager bolig i de evolutionære planeters børn.

1. IBOENDE I DEN DØDLIGES SIND

Man bør ikke forestille sig at Tankeretterne lever i menneskernes materielle hjerner. De er ikke organiske dele af de fysiske væsener i verdenerne. Det er mere korrekt at forestille sig, at Tankeretteren er iboende det dødelige menneskets sind snarere end som eksisterende inden for rammerne af et enkelt fysisk organ. Indirekte og ubemærket kommunikerer Retteren konstant med det menneskelige emne, især i de sublim erfaringer når sindet er i ærværdig kontakt med ånden i overbevidstheden.

Jeg ville ønske, det var muligt for mig at hjælpe udviklende dødelige til at opnå en bedre forståelse og opnå en mere fuldstændig forståelse af det uselviske og fremragende arbejde som udføres af de Rettere som bor i dem, og som er så inderligt trofast til opgaven med at fremme menneskets åndelige velfærd. Disse Ledsagere er effektive tjenere til de højere faser af menneskets sind; de er kloge og erfarne manipulatorer af det åndelige potentiale i det menneskelige intellekt. Disse himmelske hjælpere er dedikeret til den enorme opgave med sikkert at vejlede dig indad og opad til den himmelske oase af lykke. Disse utrættelige arbejdere har helliget sig til den fremtidige personificering af den guddommelige sandheds sejr i dit evige liv. De er vagtsomme arbejdere, som lodser det Gud-bevidste menneskelige sind væk fra stimer af ondskab, samtidigt som de sagkyndigt vejleder menneskets udviklende sjæl mod fuldkommenhedens guddommelige havne på langt fjernere og evige kyster. Rettere er kærlige ledere, jeres trygge og sikker vejviser gennem de mørke og usikre labyrinter under jeres korte jordiske livsforløb. De er tålmodige lærere, som konstant opmuntrer deres emner frem langs stierne i tiltagende fuldkommenhed. De er omhyggelige vogtere af de sublim værdier i det skabte væsens karakter. Jeg ville ønske, du kunne elske dem mere, og samarbejde med dem i større udstrækning, og rumme en større hengivenhed for dem.

Selvom de guddommelige Ledsagere hovedsageligt beskæftiger sig med din åndelige forberedelse til den næste fase af den uendelige eksistens, så er de også dybt interesseret i dit timelige velfærd og i dine reelle resultater på jorden. De er glade for at bidrage til dit helbred, lykke og ægte velstand. De er ikke ligeglade med din succes i alle spørgsmål af planetarisk fremgang, som ikke er skadeligt for dit fremtidige liv i evig udvikling.

Rettere er interesseret i, og beskæftiger sig med, jeres daglige gøremål og de mangfoldige detaljer i jeres liv lige i det omfang som disse påvirker bestemmelsen af jeres betydelige tidsmæssige valg og livsvigtige åndelige beslutninger og dermed er faktorer i løsningen af jeres problem med sjælens overlevelse og evig fremgang. Selvom Retteren er passiv med hensyn til rent timelige velfærd, er den guddommeligt aktiv vedrørende alle anliggender af jeres evige fremtid.

Retteren forbliver med dig i alle ulykker og gennem hver sygdom, som ikke helt ødelægger mentaliteten. Hvor

usædvanligt er det bevidst at tilsmudse eller på anden måde forurene den fysiske krop, som skal tjene som det jordiske tabernakel af denne vidunderlige gave fra Gud. Alle fysiske giftstoffer forsinkes i høj grad Retterens bestræbelser på at ophøje det materielle sind, mens de mentale giftstoffer af frygt, vrede, misundelse, jalousi, mistænksomhed, og intolerance ligeledes enormt forstyrrer den udviklende sjæls åndelige fremskridt.

I dag lever du gennem en periode, hvor din Retter kurtiserer dig; og hvis du blot viser dig trofast mod den tillid som er hvilede i dig af den guddommelige ånd, der søger dit sind og sjæl i evig forening, vil der med tiden opstå den morontia enhed, den himmelske harmoni, den kosmiske koordinering, den guddommelige harmonisering, den himmelske fusion, den uendelig blanding af identitet, den væsen enhed, som er så perfekt og til sidst, at selv de mest erfarne personligheder aldrig kan adskille eller genkende disse fusionspartnere som forskellige identiteter - det dødelige menneske og den guddommelige Retter.

2. RETTERE OG MENNESKETS VILJE

Når Tankeretterne tager beboelse i det menneskelige sind, medbringer de den model karriere, for det ideelle liv, som det er blevet forordnet og forud ordineret af dem selv, og de personaliserede Rettere af Divinington, og som er blevet bekræftet af Urantias personaliserede Rettere. Således begynder de arbejdet med en konkret og forudbestemt plan for den intellektuelle og åndelige udvikling af deres forsøgspersoner, men intet menneske er forpligtet til at acceptere denne plan. Der er en forudbestemmelse for jer alle, men det er ikke forudbestemt, at du skal acceptere denne guddommelige forudbestemmelse; I har fuld frihed til at afvise enhver del af eller hele Tankeretternes program. Det er deres opgave at gennemføre sådanne sindsændringer, og til at foretage sådanne åndelige justeringer, som du villigt og intelligent tillader, så de kan få mere indflydelse på personlighedens orientering; men under ingen omstændigheder prøver disse guddommelige Ledsagere nogensinde at drage fordel af dig eller på nogen måde vilkårligt at påvirke dig i dine valg og beslutninger. Retterne respekterer din personligheds suverænitæt; *de er altid underordnet din vilje.*

De er vedholdende, geniale, og perfekte i deres arbejdsmetoder, men de overtræder aldrig deres værters viljesbestemte væsen. Intet menneske vil nogensinde blive åndeliggjort af en guddommelig Ledsager mod sin vilje; overlevelse er en gave fra guderne, der må ønskes af skabningerne af tid. Uanset, hvad Retteren har lykkedes at gøre for dig, vil optegnelserne vise, at omdannelsen er opnået med dit samtykke og i samarbejde med dig. Det vil bevise at du have været en villig partner med Retteren i opnåelsen af alle trin af den enorme transformation under den opstigende livskarriere.

Retteren forsøger ikke at kontrollere jeres tænkning, som sådan, men snarere at åndeliggøre den, at eviggøre den. Hverken engle eller Rettere er direkte involveret i at påvirke den menneskelige tænkning; det er jeres eksklusive personligheds privilegium. Retterne er dedikeret til at forbedre, modificere, justere og koordinere jeres tankeprocesser; men især og specifikt er de helliget til arbejdet med at opbygge et åndeligt modstykke til jeres livskarriere, en morontia afskrift af jeres sande fremrykkende selv, for overlevelse formål.

Retterne arbejder i områderne af menneskesindets højere niveauer, og søger uophørligt at producere morontia dubletter af ethvert begreb i den dødeliges intellekt. Der er derfor to virkeligheder, som har indvirkning på, og er centreret i, det menneskelige sinds kredsløb: Den ene er det dødelige selv, der opstod fra Livsbærernes oprindelige planer, den anden er en udødelig enhed fra Diviningtons høje sfærer, en iboende gave fra Gud. Men den dødelige selv er også et personligt jeg; det har personlighed.

Du har som et personligt væsen sind og vilje. Retteren har som et førpersonligt væsen førsind og førvilje. Hvis du så helt tilpasser dig med Retterens sind, så I ser med de samme øjne, så bliver jeres sind et, og du modtager forstærkning i form af Retterens sind. Efterfølgende hvis din vilje giver ordren og gennemfører udførelsen af de afgørelser, fra dette nye eller kombineret sind, så opnår Retterens førpersonlige vilje personlighedsudtryk gennem din beslutning, og hvad angår dette pågældende projekt er du og Retteren ét. Dit sind har opnået guddommelig harmonisering, og Retterens vilje har opnået personlighedsudtryk.

I den udstrækning som denne identitet er realiseret, nærmer du dig mentalt morontianiveauets eksistens. Morontianiveauets sind er et begreb, der betyder den samlede substans og sum af de samarbejdsvillige sind, som er af forskellig materielle og åndelige natur. Morontiaintellektet indikerer derfor et dobbelt sind i lokaluniverset domineret af

en vilje. Hos de dødelige er dette en vilje, som er menneskelig i sin oprindelse og som bliver guddommelig gennem menneskets identifikation af det menneskelige sind med Guds sind.

3. SAMARBEJDE MED RETTEREN

Retterne spiller tidernes hellige og fantastiske spil; de er involveret i et af de højeste eventyr af tid i rummet. Hvor glade er de ikke, når jeres samarbejde tillader dem at yde bistand i jeres korte kamp i tiden mens de fortsætter med at udføre deres større opgaver i evigheden. Men som regel, når din Retter forsøger at kommunikere med dig, går budskabet tabt i de materielle strømninger i menneskesindets energistrømme; kun lejlighedsvis vil du fange et ekko, et svagt og fjernt ekko, af den guddommelige stemme.

Hvor stor succes er for din Retter i dens bestræbelser for at lodse dig gennem det jordiske liv og skabe din overlevelse afhænger ikke så meget på teorier om din trosopfattelse som på dine beslutninger, afgørelser og urokkelige *tro*. Alle disse udtryk for personligheds vækst bliver magtfulde indflydelser, der hjælper dig i dine fremskridt, fordi de hjælper dig til at samarbejde med Retteren; de hjælpe dig med at ophøre med at modstå. Tankeretterne lykkes eller tilsyneladende mislykkes i deres jordiske foretagender lige så meget som dødelige lykkes eller mislykkes at samarbejde med den plan, ifølge hvilken de skal føres frem langs den opstigende vej mod opnåelse af perfektion. Overlevelsens hemmelighed er tæt knyttet til det højeste menneskelige ønske om at være guddommelig, og i den tilhørende vilje til at gøre, og være alt det der er afgørende for den endelige opnåelse af dette overvindelsens ønske.

Når vi taler om en Retters succes eller fiasko, udtrykker vi os med hensyn til menneskelig overlevelse. *Retterne svigter aldrig*; de er af den guddommelige essens, og de kommer altid sejrrig fra alle deres foretagender.

Jeg kan ikke undlade at sige, men konstatere, at så mange af jer bruger så meget tid og tanker på rene bagateller i livet, mens I næsten helt overse de mere væsentlige realiteter som har evig betydning, netop de resultater, der er beskæftiget med udviklingen af en mere harmonisk arbejdsaftale mellem jer og jeres Rettere. Det store mål med den menneskelige eksistens er at harmonisere med guddommeligheden hos den iboende Retter; den store præstation af det jordiske liv er at opnå en ægte og forstående indvielse til det evige mål for den guddommelige ånd, der venter, og arbejder inden for dit sind. En hengiven og beslutsom indsats for at realisere en evig skæbne er fuldt ud foreneligt med et muntert og glad liv og med en vellykket og hæderlig karriere på jorden. Samarbejde med Tankeretteren medfører ikke selvfortur, falsk fromhed, eller hyklerisk og demonstrative selvfornedrelse. Det ideelle liv er et præget af kærlig tjeneste snarere end en eksistens med ængstelig frygt.

Forvirring, rådvildhed, nogle gange endda modløs og distraheret, er ikke nødvendigvis ensbetydende med modstand mod vejledning af den iboende Retter. Sådanne holdninger kan undertiden være et tegn på manglende aktivt samarbejde med den guddommelige Ledsager og kan derfor på en måde forsinke åndelige fremskridt, men sådanne intellektuelle og følelsesmæssige vanskeligheder forhindrer ikke det mindste den sikre overlevelse af den sjæl, der kender Gud. Uvidenhed kan ikke i sig selv forhindre overlevelse; ej heller kan forvirringens tvivl eller ængstelig usikkerhed gøre det. Kun bevidst modstand mod Retterens ledelse kan forhindre overlevelse af den udviklende udødelige sjæl.

Du bør ikke betragte samarbejdet med din Retter som en særlig bevidst proces, for det er det ikke; men dine motiver og dine beslutninger, din trofaste beslutsomhed og dine højeste ønsker, udgør et reelt og effektivt samarbejde. Du kan bevidst forøge din harmoni med Retteren gennem at:

1. Vælge at reagere på guddommelig ledelse; og oprigtigt at basere det menneskelige liv på den højeste bevidsthed af sandhed, skønhed og godhed, og derefter koordinere disse guddommelighedens kvaliteter gennem visdom, tilbedelse, tro og kærlighed.
2. Elske Gud og ønske at være som ham - ægte anerkendelse af det guddommelige faderskab og kærlige tilbedelse af de himmelske Forældre.
3. Elske mennesker og oprigtigt ønske at tjene ham - helhjertet anerkendelse af menneskerne som dine brødre, i forening med en intelligent og klog hengivenhed for hver og en af dine dødelige kolleger.

4. Med glæde acceptere kosmisk statsborgerskab - ærligt at anerkende dine tiltagende forpligtelser over for det Højeste Væsen, være bevidst om den indbyrdes afhængighed mellem det evolutionære menneske og den udviklende Guddom. Dette er den kosmiske morals fødsel og begyndelsen på erkendelse af universel pligt.

4. RETTERENS ARBEJDE I SINDET

Retterne er i stand til at modtage den kontinuerlige strøm af kosmisk intelligens, der kommer ind langs hovedkredsløbene af tid og rum; de er i fuld kontakt med åndelig information og -energi i universerne. Disse kraftfulde beboere er ikke i stand til at overføre ret meget af denne rigdom af visdom og sandhed til deres dødelige emners sind fordi de to naturer har meget lidt til fælles og i fraværet af lydhør anerkendelse.

Tankeretteren er engageret i en konstant indsats for at åndeliggøre dit sind til at udvikle din morontielle sjæl; men selv er du for det meste ubevidst om denne indre omsorg. Du er så godt som ude af stand til at skelne et produkt af dit eget materielle intellekt fra din sjæl og Retterens fælles aktiviteter.

Visse pludselige præsentationer af tanker, konklusioner og andre billeder af sindet er nogle gange direkte eller indirekte Retterens arbejde; men langt oftere udgør de den pludselige opståen i bevidstheden af ideer, der har grupperet sig sammen på mentale niveauer under overfladen, naturlige og dagligdags forekomster som er udtryk for en normal og almindelig psykisk funktion iboende i udviklende dyrs sindskredsløb. (I modsætning til disse strømninger fra det underbevidste, kommer åbenbaringerne fra Retteren gennem det overbevidste område.)

Overlad alle sindets anliggender, der er udover det sædvanlige bevidsthedsniveau til opbevaring af Retteren. I god tid, hvis ikke i denne verden så på mansoniaverdnerne, vil de give en detaljeret redegørelse af deres forvaltning, og i sidste ende vil de formidle disse betydninger og værdier som er betroet deres pleje og varetægt. Hvis du overlever vil de genoplive enhver værdig skat af det dødelige sind,

Der findes en stor kløft mellem det menneskelige og det guddommelige, mellem mennesket og Gud. Menneskeracerne på Urantia er så stort set elektrisk og kemisk kontrolleret, i høj grad ligesom dyrene i deres generelle adfærd, så følelsesmæssigt i deres almindelige reaktioner, at det bliver yderst vanskeligt for Ledsagerne at vejlede og lede dem. I er så blottet for modige beslutninger og indviet samarbejde, at jeres iboende Rettere finder det næsten umuligt at kommunikere direkte med det menneskelige sind. Selv når de finder det muligt at blinke et glimt af ny sandhed til den udviklende dødelige sjæl, så blander denne åndelige åbenbaring ofte det skabte væsen så det pludselig fremkalder et udbrud af fanatisme eller opnår en anden intellektuel omvæltning, der udløser katastrofale konsekvenser. Mange nye religioner er opstået og mærkelige "isme" som følge af aborterede, ufuldstændige, misforståede, og forvanskede kommunikation fra Tankeretterne.

Jerusems optegnelser viser, at der i løbet af mange tusinde år i hver generation har levet færre og færre væsener, der kunne fungere sikkert med selvvirkende Rettere. Dette er et alarmerende billede, og de tilsynsførende personligheder i Satania ser med fordel på forslagene fra nogle af jeres nærmeste planetariske vejledere, der taler om indledning af foranstaltninger til at fremme og bevare de højere åndelige mennesketyper af Urantias racer.

5. FEJLAGTIGE OPFATTELSE OM RETTERENS LEDELSE

I må ikke forvirre og forveksle Retterens mission og indflydelse med hvad der ofte kaldes samvittighed; de er ikke direkte relateret. Samvittighed er en menneskelig og rent psykisk reaktion. Den er ikke at foragte, men det er næppe Guds stemme, der taler til sjælen, hvilket Retterens stemme ville være, hvis en sådan kunne høres. Samvittigheden formaner dig med rette, til at gøre det rigtige; men desuden bestræber Retteren sig på at fortælle dig, hvad der virkelig er rigtigt; det vil sige, når og i hvilken grad som du er i stand til at opfatte Ledsagerens ledelse.

Menneskers drømme oplevelser, disse forvirrede og usammenhængende parader af det ukoordineret sovende sind, udgør tilstrækkelig bevis for at Retterne ikke formår at harmonisere og forene de divergerende faktorer i menneskets sind. Rettere kan simpelthen ikke, i en enkelt livstid, vilkårligt koordinere og synkronisere to sådanne ulige og forskelligartede former for tænkning som det menneskelige og det guddommelige. Når de lykkes med det, som de undertiden gør, er sådanne sjæle flyttet direkte til mansoniaverdnerne uden nødvendigheden at skulle gå gennem

oplevelsen af døden.

Under søvn perioden forsøger Retteren kun at opnå det, som viljen hos den personlighed, hvor Retteren bor, tidligere fuldt ud har godkendt gennem de beslutninger og valg, som blev foretaget i tiden med fuld vågen bevidsthed, og som derved har fået sig plads i supersindets område, forbindelsesområdet med de indbyrdes forbindelser mellem det menneskelige og guddommelige.

Mens deres dødelige værter sover, forsøger Retterne at registrere deres kreationer i de højere niveauer af det materielle sind, og nogle af jeres groteske drømme angiver deres manglende evne til at skabe en effektiv kontakt. Drømmelivets absurditeter vidner ikke kun om presset af undertrykte følelser, men vidner også om den forfærdelige forvridning af repræsentationer af de åndelige begreber som Retterne præsenterer. Jeres egen lidenskaber, drifter og andre medfødte tendenser overfører sig ind i billedet og erstatter med deres undertrykte begær de guddommelige budskaber, som Ledsagerne forsøger at formidle i de psykiske optegnelser under søvnens bevidstløshed.

Det er yderst farligt at postulere noget om indholdet af drømmelivet som kommer fra Retteren. Rettere arbejder ganske vist mens I sover, men jeres almindelige drømmeoplevelser er rent fysiologiske og psykologiske fænomener. Ligeledes er det farligt at forsøge en differentiering af Retterens konceptregistreringer fra den mere eller mindre kontinuerligt og bevidst modtagelse af diktater fra den dødelige samvittighed. Dette er et problem, som må løses gennem individuel dømmekraft og personlig beslutning. Det er bedre for et menneske at begå den fejl, at afvise et udtryk, der kommer fra Retteren, ved at tro, at det er en rent menneskelig oplevelse end at begå en bommert ved at ophøje en reaktion af det dødelige sind til området for guddommelig værdighed. Husk, at indflydelsen fra Tankeretteren for det meste men ikke helt, er en overbevidst oplevelse.

I varierende grader og i stigende antal under jeres opstigning i de psykiske cirkler, kommunikere I, nogle gange direkte, men oftere indirekte, med jeres Rettere. Det er farligt at underholde tanken om, at enhver ny opfattelse, med oprindelse i det menneskelige sind er dikteret af Retteren. Det, som du accepterer som Retterens stemme er oftere, i væsener af jeres klasse, i virkeligheden udstrålingen af dit eget intellekt. Det er et farligt område, og ethvert menneske må selv løse disse problemer i overensstemmelse med dets naturlige menneskelige visdom og overmenneskelige indsigt.

Retteren i det mennesket gennem hvem denne kommunikation sker, udfører et bred vifte af aktiviteter, hovedsaglig på grund af den næsten fuldstændige ligegyldighed denne menneskelige partner har til nogen ydre manifestationer af den iboende Retter. Det er faktisk heldigt, at han bevidst forbliver ganske ubekymret om hele processen. Han har en af de meget erfarne Rettere i hans tid og generation, og alligevel udtaler skæbnevogteren, at hans passive reaktion, og ubekymret holdning til fænomener forbundet med tilstedeværelsen i hans sind af denne alsidige Retter, for at være en sjælden og tilfældige reaktion. Alt dette udgør en gunstig koordinering af påvirkninger, gunstige både for Retteren i dens højere aktivitetssfære og til den menneskelige partner i betragtning af hans helbred, effektivitet og sindsro.

6. DE SYV PSYKISKE CIRKLER

Den samlede sum af personligheds erkendelse i en materiel verden består i en gradvis erobring af de syv psykiske kredse af menneskelig potentialitet. Indrejse i den syvende cirkel markerer begyndelsen på ægte menneskelig personligheds funktion. Fuldførelsen af den første cirkel betegner det dødelige væsens relative modenhed. Selvom gennemrejsen af de syv cirkler af kosmisk vækst ikke er lig med fusion med Retteren, markerer beherskelsen af disse kredse, opnåelsen af de skridt, der er forud for fusion med Retter.

Retteren er din ligeværdig partner i opnåelsen af de syv cirkler - opnåelsen af sammenlignende modenhed hos den dødelige. Retteren stiger opad cirklerne sammen med dig fra den syvende til den første, men den udvikles til status for overherredømme og selvvirkende helt uafhængigt af det aktive samarbejde med det dødelige sind.

De psykiske cirkler er ikke udelukkende intellektuelle, ej heller er de helt morontiel; de vedrører personlighedens status, sindets opnåelse, sjælens vækst, og harmonisering med Retteren. Det vellykkede gennemløb af disse niveauer kræver en harmonisk funktion af hele personligheden, ikke blot en enkelt fase heraf. Væksten af delene er ikke lig den sande modning af helheden; delene vokser faktisk i forhold til udviklingen af selvet - hele selvet - det materiale, det intellektuelle og det åndelige selv.

Hvis udviklingen af den intellektuelle natur forløber hurtigere end den åndelige, gør sådan en situation kommunikationen med Tankeretteren både vanskeligt og farligt. Ligeledes har en overåndelig udvikling tendens til at producere en fanatisk og perverteret fortolkning af den guddommelige beboers åndelige ledelse. Mangel på åndelig kapacitet gør det meget vanskeligt at overføre til et sådant materielt intellekt de åndelige sandheder, der findes i de højere lag af overbevidstheden. Det er til et sind, der er i perfekt balance, som har til huse i et legeme af rene vaner, med stabiliseret neurale energier, og afbalanceret kemiske funktioner - når de fysiske, psykiske og åndelige kræfter i udviklingen er i en treenig harmoni - at maksimalt lys og sandhed kan gives med et minimum af tidsmæssig fare eller risiko for den virkelige velfærd til sådant et væsen. Ved en sådan afbalanceret vækst stiger mennesket opad cirklerne af planetariske fremskridt, én efter én, fra den syvende til den første.

Retterne er altid i nærheden af dig og en del af jer, men sjældent kan de tale direkte, som et andet væsen, til dig. Cirkel efter cirklen øges dine intellektuelle beslutninger, moralske valg og din åndelig udvikling af Retterens evne til at fungere i dit sind; cirkel efter cirklen stiger du derved op fra de lavere stadier af Retterkontakt og sindsharmoni, så Retteren i stigende grad er i stand til med forstærket klarhed og overbevisning at registrere deres skæbnebeskrivelser i den udviklende bevidsthed i sindet og hos den Gud-søgende sjæl.

Enhver beslutning du tager enten hæmmer eller fremmer Retterens funktioner; ligeledes er det netop disse beslutninger som bestemmer dine fremskridt i kredsløbene af menneskelig præstation. Det er rigtigt, at selv den højeste kvalitet af en beslutning, dens forhold til en krise, har en stor indflydelse på at nå den næste cirkel; ikke desto mindre er antallet af beslutninger, hyppige gentagelser, vedvarende gentagelser, også afgørende for deres reaktioner med sikkerhed skal blive en vane.

Det er vanskeligt præcist at definere de syv niveauer af menneskelig fremskridt, med den begrundelse, at disse niveauer er personlige. De er variabel for hvert individ og tilsyneladende bestemt af kapaciteten af hvert menneskes vækst. Erobringen af disse niveauer af kosmisk evolution er afspejlet på tre måder:

1. *Harmonisering med Retteren.* Det åndeliggørende sind nærmer sig Retterens tilstedeværelse proportional med opnåelse af cirklerne.
2. *Sjælens udvikling.* Morontiasjælens tilsynekomst angiver omfanget og dybden af cirklernes beherskelse
3. *Personlighedens virkelighed.* Graden af selvets virkelighed er direkte bestemt af, hvor mange cirkler der er erobret. Personer bliver mere virkelige efterhånden som de stiger op fra det syvende til det første niveau af jordiske tilværelse.

Efterhånden som cirklerne gennemløbes, vokser det materielle evolutionære barn til et modent menneske med potentiale for udødelighed. Den embryonale naturs skyggeagtige virkelighed, der kendetegner et menneske i den syvende cirkel giver vej til en klarere manifestation af den spirende morontianatur af en borger i lokaluniverset.

Selvom det er umuligt præcist at definere de syv niveauer, eller psykiske cirkler af menneskelig vækst, er det tilladt at antyde minimum- og maksimumgrænserne af disse stadier af modenhedens realisering:

Den syvende cirkel. Dette niveau er indtrådt, når mennesker udvikler evnen til personligt valg, individuel beslutning, moralsk ansvar, og evnen til at opnå åndelig individualitet. Dette betyder at de syv hjælpende sindsånder fungerer forenet under ledelse af visdommens ånd, at det dødelige væsen kobles ind under Helligåndens indflydelse, og på Urantia, at Sandhedens Ånd begynder at fungere, sammen med modtagelse af Tankeretteren i det dødelige sind. Indtræden i den syvende cirkel gør den dødelige skabning til en virkelig potentiel borger i lokaluniverset.

Den tredje cirkel. Retterens arbejde er langt mere effektivt efter at mennesket under dets opstigning når den tredje cirkel og modtager en personlig serafisk skæbnevogter. Selv om der ikke er nogen tilsyneladende forbindelse mellem Retteren og den serafiske vogters indsats, kan der alligevel konstateres, en betydelig forbedring i alle faser af kosmisk præstation og spirituel udvikling efter tildelingen af den personlige serafiske ledsager. Når den tredje cirkel er nået, stræber Retteren efter at morontialisere menneskets sind under resten af den dødeliges levetid, for at klare de resterende cirkler, og opnå den afsluttende fase af forening mellem det guddommelige og det menneskelige før den naturlige død opløser det unikke partnerskab.

Den første cirkel. Retteren kan ikke generelt tale direkte og straks med dig, indtil du opnår den første og sidste cirkel af de dødeliges progressive udvikling. Dette niveau repræsenterer den højest mulige realisering af forholdet mellem sindet og Retteren i den menneskelige erfaring forud for den udviklende morontiasjæls befrielse fra sine klæder i form af den materielle krop. Vedrørende sindet, følelser og kosmisk indsigt, repræsenterer denne opnåelse af den første psykiske cirkel den størst mulige tilnærmelse mellem det materiale sind og ånde Retteren i den menneskelige oplevelse.

Disse psykiske cirkler af de dødeliges progression kunne måske bedre kaldes *kosmiske niveauer* - hvor vi faktisk forstår betydninger og værdi realiseringer som udtryk for en progressiv tilnærmelse til den morontielle bevidsthed om den evolutionære sjæls spirende forhold til det Højeste Væsen. Det er netop dette forhold, der gør det for evigt umuligt fuldt ud at forklare til det materielle sind betydningen af de kosmiske cirkler. Opfyldelsen af disse cirkler er kun relativt relateret til Gudsbevidsthed. En, som befinder sig på den syvende eller sjette cirkel kan være næsten lige så virkelig gudkendende - være bevidst om sit sønskab - som en repræsentant for den anden eller første cirkel, men sådanne væsener på de lavere cirkler er langt mindre bevidste om erfaringsmæssige forhold til det Højeste Væsen, om deres medborgerskab i universet. Opnåelsen af disse kosmiske cirkler bliver en del af de opstigendes erfaringer på mansoniverdnerne, hvis de ikke opnår en sådan præstation før deres naturlige død.

Troens motivation giver den erfaringsmæssige fulde virkeliggørelse af menneskets sønskab med Gud, men *handling*, færdiggørelse af beslutninger, er afgørende for den evolutionære opnåelse af bevidsthed om voksende slægtskab med den *kosmiske virkelighed* af det Højeste Væsen. Tro forvandler potentialer til faktiske realiteter i den åndelige verden, men i den Højestes endelige verdener bliver potentialer aktuelle begivenheder kun ved og gennem realisering af valgets oplevelse. Beslutningen om at gøre Guds vilje forener åndelige tro til materielle beslutninger i personlighedens handlinger og giver derved en guddommelig og åndelig omdrejningspunkt for en mere effektiv funktion af den menneskelige og materielle gearing af længsel efter Gud. Sådan en klog koordinering af materielle og åndelige kræfter øger både den kosmiske realisering af den Højeste og morontiaforståelse af Paradisets Guddomme.

Beherskelse af de kosmiske cirkler er forbundet med morontiasjælens kvantitative vækst, i forståelsen af højeste betydninger. Denne udødelige sjæls kvalitative status er *helt* afhængig af den levende tros forståelse om den Paradis-potentielle fakta-værdi, at det dødelige menneske er søn af den evige Gud. Derfor går en fra den syvende cirkel videre til mansoniverdnerne for at opnå yderligere kvantitativ realisering af kosmisk vækst ligesom den ene fra den anden eller endda fra den første cirkel.

Der er kun en indirekte sammenhæng mellem opnåelsen af de kosmiske cirkler og ægte åndelig religiøs oplevelse; sådanne opnåelser er gensidig og derfor gensidigt fordelagtigt. Den rene åndelig udvikling behøver ikke at have meget til fælles med planetarisk materiel velstand, men opnåelsen af cirklerne forøger altid potentialet af menneskelig fremgang og jordiske bedrifter.

Fra den syvende til den tredje cirkel opstår der en øget og samlet indsats af de syv hjælpende sindsånder i opgaven med at fravæne det dødelige sind fra afhængigheden af de materielle livsmekanismers realiteter som forberedelse til en gradvis indførelse i erfaring af morontianiveauer. Fra den tredje cirkel og videre frem aftager sindshjælpernes indflydelse gradvist.

De syv cirkler omfatter dødeliges erfaring strækkende sig fra det højeste rent dyriske niveau til det laveste faktiske morontielle kontaktniveau, hvor selvbevidsthed udgør en personligheds oplevelse. Beherskelse af den første kosmiske cirkel angiver at den dødelige har opnået førmorontiel modenhed og markerer at de hjælpende sindsånders fælles tjeneste afsluttes som en eksklusiv indflydelse på sindets aktivitet i den menneskelige personlighed. Ud over den første cirkel, bliver sindet mere og mere beslægtet med intelligensen på morontielle fase af evolution, dvs. den forenede tjeneste af det kosmiske sind og et lokalunivers Skabende Ånds begavede sindshjælpere.

De store dage i Retternes individuelle karrierer er: for det første, den dag, hvor det menneskelige subjekt bryder igennem til den tredje psykiske cirkel, og dermed sikrer Ledsagerens selvaktivitet og øget virkefelt (forudsat at beboeren ikke allerede var selvvirkende); derefter, når den menneskelige partner opnår den første psykiske cirkel, og dermed er i stand til at kommunikere med hinanden, i det mindste til en vis grad; og sidst, når de er endeligt og evigt fusioneres.

7. OPNÅELSE AF UDØDELIGHED

Opfyldelsen af de syv kosmiske cirkler er ikke det samme som fusion med Retter. På Urantia lever mange dødelige, der har nået deres cirkler; men fusionen afhænger af endnu andre større og mere sublimе åndelige resultater efter at opnå en endelig og fuldstændig harmoni af den dødelige vilje med Guds vilje, som den er repræsenteret i Tankeretteren.

Når et menneske har afsluttet de kosmiske cirkler af opnåelse, og videre, når det endelige valg af den dødelige vilje tillader Retteren at fuldføre sammenslutning af menneskets identitet med den morontielle sjæl under det evolutionære og fysiske liv, så går sådan en fuldbyrdet forbund mellem sjæl og Retter uafhængigt videre til mansoniaverdnerne, og fra Uversa udstedes et mandat som foreskriver den øjeblikkelig fusion af Retteren og morontiasjælen. Denne fusion under det fysiske liv fortærer øjeblikkeligt den materielle krop; de mennesker, der måtte vidne sådan et syn ville kun se den overførte dødelige forsvinder "i en ildvogn."

De fleste Rettere, der har overført deres partner fra Urantia var meget erfarne og havde ifølge registrering tidligere beboet en lang række dødelige på andre verdener. Husk, Rettere erhverver sig værdifuld erfaring fra beboelse på planeter, hvor de kun gives til låns. Det er ikke sådan, at Rettere kun får erfaring til avanceret arbejde fra de dødelige individer, som ikke overlever.

Efter fusionen med de dødelige deler Retterne din skæbne og erfaring; *de er dig*. Efter fusion mellem den udødelige morontiasjæl og den tilhørende Retter, bliver alle erfaringer og alle værdierne af den ene til sidst også den andens ejendom, således at de to faktisk er en enhed. I en vis forstand, nedstammer dette nye væsen fra den evige fortid mens det er for den evige fremtid. Alt, hvad der engang var menneske i den overlevende sjæl og alt, hvad der er erfaringsmæssigt guddommelig i Retteren bliver nu den nye og stadigt opstigende univers personligheds faktiske besiddelse. På hvert univers niveau kan Retteren dog kun udstyre den nye skabning med de egenskaber, som er meningsfulde og af værdi på dette niveau. En absolut *enhed* med den guddommelige Ledsager, en komplet udtømmelse af Retterens gaver, kan kun opnås i evigheden efter den endelige opnåelse af den Universelle Fader, åndernes Fader, den evige kilde til disse guddommelige gaver.

Når en udviklende sjæl og den guddommelige Retter er endeligt og evigt fusioneret, får begge alle den andens erfaringsmæssige kvaliteter. Denne koordinerede personlighed er i besiddelse af alle overlevende erfaringsbaseret hukommelses materiale, der har eksisterede i fortidens forfædres dødelige sind og derefter gemt i morontiasjælen, og derudover besidder denne potentielle finalit alt det erfaringsmæssige hukommelse materiale som Retteren har samlet gennem tiderne, som de har brugt i de dødeliges sind. Det vil kræve en fremtidig evighed for Retteren til fuldstændig at kommunikere personlighedens partnerskab med betydninger og værdier, som den guddommelige Ledsager medbringer fra fortidens evighed.

Hos det store flertal af Urantia beboerne må Retteren tålmodigt afvente udfrielse som døden medfører; må afvente befrielsen af den spirende sjæl fra den noget nær fuldstændige dominans af energimønstre og kemiske kræfter som naturligt hører til jeres eksistensklasse. Den største vanskelighed, som I oplever i kontakt med jeres Rettere består i denne meget iboende materielle natur. Så få dødelige er reelle tænkere; I udvikler og disciplinere ikke åndeligt jeres sind til det punkt, hvor I kan have et gunstigt samarbejde med de guddommelige Rettere. Menneskesindets øre er næsten døv for de åndelige kommunikationer, som Retteren oversætter fra de mangfoldige budskaber i de universelle kærligheds udsendelser som udgår fra Faderen af barmhjertighed. Retteren finder det næsten umuligt at registrere disse inspirerende åndelige retningslinjer i et sind som nedstammer fra dyreriget og som fuldstændig er domineret af de kemiske og elektriske kræfter der ligger i jeres fysiske natur.

Retterne er glade for at få kontakt med det dødelige sind; men de skal være tålmodige gennem de lange år med stille ophold, hvor de ikke er i stand til at bryde igennem dyrets modstand og direkte kommunikere med jer. Jo højere Tankeretterne stiger i omfanget af tjeneste, desto mere effektiv bliver de. Men de kan aldrig under jeres liv i kødet hilse på jer, med samme fulde, sympatiske, og udtryksfulde hengivenhed, som de gør, når I møder dem sind mod sind i mansoniaverdnerne.

Under det jordiske liv adskiller den materielle krop og sind jer fra jeres Retter og forhindrer en fri kommunikation; efter døden, efter den evige fusion, er du og Retteren en - I kan ikke skelnes som separate væsener - og dermed eksisterer der ikke behov for kommunikation, som du forstår det.

Selvom Retterens stemme altid er i dig, vil de fleste af jer sjældent høre den under et helt liv. Mennesker som befinder sig under den tredje og anden opnåelses cirkel hører sjældent Retterens direkte stemme undtagen i øjeblikke af højeste ønske, i en øverst situation og efter en suveræn beslutning.

Under til- og frakobling af kontakten mellem en skæbne reservists dødelige sind og de planetariske tilsynsførende, er den iboende Retter undertiden placeret således, at det bliver muligt for den at sende en besked til sin dødelige partner. For ikke så længe siden, blev en sådan meddelelse på Urantia, sendt af en selvvirkende Retter til den menneskelige associeret partner, et medlem af skæbnens reservekorps. Denne meddelelse begyndte med disse ord: "Og nu spørger jeg, uden at forvolde skade eller risiko for emnet for min omsorgsfulde hengivenhed og uden hensigt til overdreven irttesættelse eller forårsage modløshed, på mine vegne, at registrere denne min bøn til ham." Så fulgte en smukt rørende og tiltalende formaning. Blandt andet appellerede Retteren. "at han mere trofast ville give mig hans oprigtige samarbejde, mere muntert udholde de forpligtelser som jeg har indført, mere trofast udføre det program jeg har tilrettelagt, mere tålmodigt gå gennem de prøvelser jeg har udvalgt, mere vedholdende og muntert betræde den sti jeg har valgt, mere ydmygt modtage æren for det, der kan opstå som følge af min uophørlige bestræbelser - og dermed overføre mine formaninger til menneske i hvis indre jeg bor. Jeg skænker ham den højeste kærlighed og hengivenhed af en guddommelig ånd. Sig yderligere til mit elskede emne, at jeg vil virke med visdom og styrke, indtil den bitre ende, indtil den sidste jordiske kamp er forbi. Jeg vil være tro mod den personlighed, der er blevet overdraget til mig. Og jeg opfordrer ham til at overleve, for ikke at skuffe mig, ikke at fratage mig belønningen for min tålmodige og intense kamp. Vores opnåelse af personlighed afhænger af den menneskelige vilje. Cirkel efter cirkel har jeg tålmodigt ophøjet dette menneskelige sind, og jeg har erklæring om, at jeg har vundet anerkendelse af lederen af min klasse. Cirkel efter cirklen går jeg videre til dom. Med glæde og uden frygt afventer jeg skæbnes navneopråb; Jeg er parat til at overlade alt til Dagenes Ældstes domstole. "

[Præsenteret af en Enlig Budbringer i Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 111

RETTEREN OG SJÆLEN

DEN guddommelige Retters tilstedeværelse i det menneskelige sind gør det for altid umuligt for både videnskab eller filosofi at opnå en tilfredsstillende forståelse af den udviklende sjæl i forbindelse med den menneskelige personlighed. Morontiasjælen er et universbarn og kan virkelig kun forstås gennem kosmisk indsigt og åndelig opdagelse.

Opfattelsen af en sjæl og en iboende ånd er ikke nyt på Urantia. Den har ofte optrådt i de forskellige systemer af planetariske trosopfattelser. Mange af de østlige samt nogle af de vestlige trosretninger har indset, at mennesket er guddommeligt i arv foruden hvad det har arvet fra sine forfædre. Følelsen af den indre tilstedeværelse i tillæg til den eksterne allestedsnærværende Guddomsperson har længe været en del af mange religioner på Urantia. Menneskerne har længe ment, at der er noget som vokser i den menneskelige natur, noget afgørende, som er bestemt til at bestå ud over det jordiske livs korte tidsforløb.

Før mennesket indså, at dets udviklende sjæl havde en guddommelig ånd til fader, blev den anset for at opholde sig i forskellige fysiske organer - øjet, leveren, nyrerne, hjertet og senere i hjernen. De vilde forbandt sjælen med blod, åndedrættet, skygger og refleksioner af sig selv i vandet.

I begrebet af *Atman* kom de hinduistiske lærere virkelig tæt på en korrekt forståelse af Retterens essens og tilstedeværelse, men de lykkedes ikke at skelne mellem den samtidige tilstedeværelse af den udviklende og potentielt udødelige sjæl. Kineserne forstod imidlertid to aspekter hos et menneske, *yang og yin*, sjælen og ånden. Egypterne og mange afrikanske stammer troede også på to faktorer, *ka og ba*; man mente generelt, at sjælen ikke eksisterede i fortiden, kun ånden.

Indbyggerne i Nildalen mente, at hvert gudbenådet person ved fødslen, eller snarest derefter, blev skænket en beskyttende ånd, som de kaldte *ka*. De lærte, at denne skytsånd forblev med den dødelige person gennem hele livet og går forud for ham ind i fremtidens tilstand. På væggene i et tempel i Luxor, hvor Amenhotep III. fødsel er afbildet, findes billedet af den lille prins på Nilgudens arm, og i nærheden af ham, er et andet barn, i udseende identisk med prinsen, som er et symbol på denne enhed, som egypterne kaldte *ka*. Dette relief blev afsluttet i det femtende århundrede før Kristus.

Man tænkte sig, at *ka* var en højerestående åndelig geni, der ønskede at vejlede den tilknyttede dødelige sjæl ind på bedre stier i det jordiske liv, men især for at påvirke de menneskelige personers levevilkår i det hinsidige. Når en egypter, som hørte til denne periode døde, var det forventet, at hans *ka* ville vente på ham på den anden side af den store flod. I begyndelsen antog man, at kun konger havde en *ka*, men snart mente man, at alle retskafne mennesker havde dem. En egyptisk hersker sagde, da han talte om sin *ka* i sit hjerte, sagde: "Jeg foragtede ikke dens tale; Jeg frygtede at overskride dens vejledning. Jeg havde derved stor fremgang; jeg var således en succes på grund af det, som den fik mig til at gøre; jeg blev fremtrædende under dens ledelse." Mange troede, at *ka* var "et orakel fra Gud i alle." Mange troede, at de skulle "tilbringe evigheden med glæde i hjertet begunstiget af den Gud, som er i ens indre."

Hvert folkeslag blandt de skiftende dødelige på Urantia har et ord som modsvarer begrebet sjæl. Mange primitive folkeslag troede sjælen kiggede ud på verden gennem menneskers øjne; derfor frygtede de så kujonagtig det onde øjes ondsindethed. De har længe troet at "ånden i mennesket er Herrens lampe." Rig-Veda siger: "Mit sind taler til mit hjerte."

1. SINDET - MØDESTED FOR AT VÆLGE

Selvom Retterens arbejde er åndelig i sin natur, må de, nødvendigvis gøre alt deres arbejde på et intellektuelt grundlag. Sindet er den menneskelige jord, hvorfra åndeledsageren skal udvikle morontiasjælen i samarbejdet med den iboende personlighed.

Der er en kosmisk enhed mellem de mange sindsniveauer i universernes univers. De intellektuelle selv har deres oprindelse i det kosmiske sind meget ligesom stjernetaget tager oprindelse i de kosmiske energier universets rum. På det intellektuelle selv menneskelige (dvs. personligt) niveau bliver det potentielle i åndeevolutionen dominerende, efter samstemmende udtalelse fra det dødelige sind, som følge af den menneskelige personligheds åndelige gaver i forening med den skabende tilstedeværelse af et entitetspunkt af absolut værdi i disse menneskelige selv. En sådan åndelig dominans af det materielle sind er betinget af to erfaringer: Dette sind skal have udviklet sig hele vejen op gennem de syv hjælpende sindsånders tjenestegørelse og det materielle (personlige) selv skal vælge at samarbejde med den iboende Retter i at skabe og udvikle det morontielle selv, den evolutionære og potentielle udødelige sjæl.

Det materielle sind er arenaen, hvor menneskepersonlighederne lever, er selvbevidste, træffe beslutninger, vælge Gud eller forlader ham, eviggøres eller ødelægges sig selv.

Den materielle evolution har givet dig en livsmaskine, din krop; Faderen selv har udstyret dig med den reneste åndsvirkelighed som er kendt i universet, din Tankeretter. Men i dine hænder, forudbestemt at dine egne beslutninger, er givet sindet, og det er gennem det, at du lever eller dør. Det er inden for denne tankegang, og med dette for øje, at du vælger de moralske beslutninger, som gør det muligt at opnå lighed med Retteren, hvilket er lighed med Gud.

Dødelige sind er et midlertidigt intellekt system, udlånt til mennesker til brug under den materielle levetid, og afhængig af, hvordan de anvender dette sind, enten accepterer eller afviser potentialet for evig eksistens. Af hele universets virkelighed er sindet næsten det eneste du har, der er underlagt din vilje, og sjælen - det morontielle selv - vil trofast portrættere høsten af de tidsmæssige beslutninger, som den dødelige selv gør. Den menneskelige bevidsthed hviler blidt på den elektrokemiske mekanisme nedenfor og berører varsomt det ånde-morontielle energisystem ovenfor. Ingen af disse to systemer er mennesket nogensinde helt bevidst om i sit jordiske liv; derfor må det arbejde i sindet, som det er bevidst om. Det er ikke så meget, hvad sindet forstår som hvad sindet ønsker at forstå, som sikrer overlevelse. Det er ikke så meget, hvad sindet er som hvad sindet stræber efter at være, som medfører identifikation med ånden. Det er ikke så meget, at mennesket er bevidst om Gud som at mennesket længes efter Gud, der fører til opstigning i universet. Hvad du er i dag, er ikke så vigtigt som hvad du bliver dag for dag og i evigheden.

Sindet er det kosmiske instrument, på hvilket den menneskelige vilje kan afspille ødelæggelsens disharmonier, eller hvorpå den samme menneskelige vilje kan frembringe de udsøgte melodier af identifikation med Gud og deraf følgende evige overlevelse. Den Retter som skænkes til mennesket er, i sidste ende, uigennemtrængelig for ondskab og ude af stand til synd, men dødelige sind kan faktisk være snoet, forvrænget, og gøre det onde og forfærdelige gennem syndige rænkespil af en pervers og egoistisk menneskelige vilje. Ligeledes kan dette sind gøres ædelt, smukt, sandt og godt - faktisk stort - i overensstemmelse med den åndeoplyste vilje af et menneske som kender Gud.

Det evolutionære sind er kun fuldt ud stabilt og pålidelig, når det manifesterer sig i de kosmiske intellektualitetens to yderpunkter - den helt mekaniserede og den totale åndeliggørende. Mellem disse to intellektuelle yderpunkter af rent mekanisk kontrol og sand åndelig natur, befinder der sig denne enorme gruppe af udviklende og stigende sind, hvis stabilitet og ro er afhængig af personlighedens valg og af identifikation med ånden.

Mennesket overgiver ikke passivt, slavisk, sin vilje til Retteren. Snarere vælger han aktivt, positivt, og samarbejdsvillig at følge Retterens vejledning, når det indser, at disse bevidst adskiller sig fra de ønsker og impulser i det naturlige dødelige sind. Retterne manipulerer, men dominerer aldrig menneskets sind mod dets vilje. For Rettere er menneskets vilje øverst. De betragter og respekterer den, mens de stræber efter at opnå de åndelige mål for tankejustering og karakter transformation på det udviklende menneskelige intellekts næsten ubegrænsede arena.

Sindet er dit skib, Retteren er din lods, den menneskelige vilje er kaptajnen. Føreren af det dødelige fartøj bør have visdom til at stole på den guddommelige lods til at guide den opstigende sjæl ind i den evige overlevelsens morontiahavn. Kun ved egoisme, dovenskab, og syndighed kan menneskets vilje afviser sådan en kærlig lods vejledning og i sidste ende forlise den dødelige karriere på den afviste barmhjertigheds onde rev og på omfavnelsens synds klipper.

Med dit samtykke, vil denne trofaste lods fører dig sikkert over tidens forhindringer og rummets handicap til selve kilden til det guddommelige sind og videre, selv til Retternes Paradisfader.

2. SJÆLENS NATUR

Igennem alle sindets funktioner af kosmisk intelligens, er helheden af sindet altid dominerende over de intellektuelle funktionsområder. Sindet er i sin essens, en funktionel enhed; derfor undlader sindet aldrig at manifestere denne konstitutive enhed, selv når det er hæmmet og hindret af en vildledt jags ukloge handlinger og valg. Denne enhed i sindet søger uvægerligt for åndelig koordinering på alle niveauer, hvor det er forbundet til selvet af alle dem, der har vilje værdighed og opstignings privilegier.

Det dødelige menneskes materielle sind er den kosmiske væv, der bærer morontia-stoffet, hvor den iboende Tankeretter væver åndelige mønstre af et univers karakter af varige værdier og guddommelige betydninger - en overlevende sjæls ultimativ skæbne og endeløs karriere, en potentiel finalit.

Den menneskelige personlighed er identificeret med sind og ånd, holdt sammen i funktionelt forhold af livet i en materiel krop. Dette velfungerende forhold af et sådan sind og en sådan ånd fører ikke til nogen kombination af sindets og åndens kvaliteter eller attributter, men i stedet til en helt ny, original og enestående univers værdi som potentielt har evig varighed, nemlig *sjælen*.

Der er tre og ikke to faktorer i den evolutionære oprettelse af en sådan udødelig sjæl. Disse tre forløbere af menneskets morontielle sjæl er:

1. *Det menneskelige sind* og alle kosmiske indflydelser der går forud og påvirker derpå.
2. *Den guddommelige ånd*, iboende dette menneskelige sind, og alle potentialer, der indgår i dette fragment af absolut åndelighed sammen med alle tilknyttede åndelige påvirkninger og faktorer i menneskelivet.
3. *Forholdet mellem det materielle sind og den guddommelige ånd*, som angiver en værdi og medfører en betydning, som ikke findes i nogen af de medvirkende faktorer til en sådan sammenslutning. Dette unikke forholds virkelighed er hverken materielt eller åndeligt men morontielt. Det er sjælen.

Mellemvæsenerne har længe kaldt denne udvikling af menneskets sjæl mellemsindet, i modsætning til det lavere eller materielle sind og det højere eller kosmiske sind. Dette mellemsind er virkelig et morontia fænomen, fordi det findes i området mellem det materielle og det åndelige. Potentialet for en sådan morontia evolution er uløseligt forbundet med de to universelle drifter i sindet: impulsen i det finite væsens sind for at kende Gud og opnå Skaberens guddommelighed, og impulsen af Skaberens uendelige sind for at kende mennesket og blive en del af den skabtes *oplevelse*.

Denne himmelske transaktion for udviklingen af den udødelige sjæl er gjort mulig, fordi det dødelige sind første er personlig og for det anden er i kontakt med realiteter over dyrerigets niveau. Det besidder en overmateriel evne af kosmisk tjeneste, der sikrer udviklingen af en moralsk karakter, som kan træffe moralske beslutninger, og derved opnå en ægte kreativ kontakt med de tilknyttede åndelige ministerier og med den iboende Tankeretteren.

Det uundgåelige resultat af en sådan kontaktmæssig åndeliggørelse af det menneskelige sind er den gradvise fødslen af en sjæl, det fælles afkom af et hjulpet sind domineret af en menneskelig vilje, der længes efter at kende Gud, og som arbejder sammen med de åndelige kræfter i universet, som er under overkontrol af et egentlig fragment af hele skabelsens Gud - Mysterieledsageren. Og på denne måde transcenderer selvets materielle og dødelige virkelighed de tidsmæssige begrænsninger i den livsfysiske mekanisme og opnå et nyt udseende og en ny identitet i et udviklende befordringsmiddel til selvets kontinuitet, den morontielle - og udødelige sjæl.

3. DEN UDVIKLENDE SJÆL

Fejltagelser i det dødelige sind og fejl af menneskelig adfærd kan markant forsinke udviklingen af sjælen, selv om de

ikke kan forhindre et sådan morontia fænomen, når det en gang er blevet iværksat af den iboende Retter med samtykke fra den skabtes vilje. Men til enhver tid forud for den fysiske død er denne samme materielle og menneskelige vilje bemyndiget til at ophæve et sådant valg, og at afvise overlevelse. Selv efter overlevelse bevarer den opstigende dødelige stadig denne ret til at vælge at afvise det evige liv; på ethvert tidspunkt før fusionen med Retteren kan det udviklende og opstigende væsen vælge at forsage Paradisfaderens vilje. Fusion med Retteren indikerer, at den opstigende dødelig for evigt og uforbeholdent har valgt at gøre Faderens vilje.

Under det jordiske liv har den udviklende sjæl fået mulighed for at styrke det dødelige sinds overmaterielle beslutninger. Sjælen, som er overmateriel, er ikke selvvirkende på det materielle niveau af menneskelig erfaring. Ej heller kan denne sjæl som er under det åndelige niveau, uden samarbejde med nogle af Guddommens ånder, såsom Retteren, fungere over morontianiveau. Sjælen kan heller ikke træffe endelige beslutninger før døden eller når overførselen har afmonteret den fra dens materielle forbindelse med det dødelige sind undtagen når og dersom dette materielle sind frit og villigt delegerede denne beslutningsret til en sådan samvirkende morontia sjæl. Under livet er den dødelige vilje, personlighedens evne til at træffe valg, bosiddende i de materielle sinds kredsløb. Når den dødeliges jordiske vækst fortsætter, bliver dette selv, med dets uvurderlige evne til at træffe valg, i stigende grad identificeret med den spirende enhed, som er morontiasjælen. Efter døden og opstandelsen i mansoniaverdnerne, er den menneskelige personlighed helt identificeret med morontiaselvet. Sjælen er således kimen til fremtidens morontielle befordringsmiddel af personlighedens identitet.

Denne udødelige sjæl er til en begyndelse helt morontiel i sin natur, men den besidder en sådan kapacitet til udvikling, at den uvægerligt stiger til de sande åndelige niveauer som er af værdi for fusion med Guddommens ånder, som regel med den samme ånd af den Universelle Fader, som indledte dette skabelses fænomen i den skabtes sind.

Både det menneskelige sind og den guddommelige Retter er bevidste om den udviklende sjæls tilstedeværelse og differentierede karakter - Retteren er fuld bevidst, sindet delvis. Sjælen bliver proportional med sin egen evolutionære vækst mere og mere bevidst om både sindet og Retteren som associerede identiteter. Sjælen har del i både det menneskelige sinds og den guddommelige ånds kvaliteter, men udvikler sig vedholdende i retning af forøget åndekontrol og guddommelig dominans gennem fremme af sinds funktion, hvis betydninger søger at koordinere med sande åndelige værdier.

Den dødelige karriere, sjælens evolution, er ikke så meget en prøvetid som en uddannelse. Troen på overlevelsens øverste værdier er kernen i religionen. Den ægte religiøse oplevelse består i foreningen af højeste værdier og kosmiske betydninger som en realisering af universel virkelighed.

Sindet kender til kvantitet, virkelighed, betydninger. Men kvalitet - værdier - dem *føler* man. Det, der føles er den gensidige skabelse af sindet, der kender, og den tilhørende ånd, som virkeliggør det.

I det omfang, at menneskets udviklende morontia sjæl bliver gennemsyret af sandhed, skønhed og godhed som værdirealisering af gudsbevidsthed, i det samme omfang bliver det fremkommende væsen uforgængeligt. Hvis der ikke er overlevende evige værdier i den udviklende menneskesjæl, så er eksistensen som dødelige uden betydning, og livet i sig selv er en tragisk illusion. Men det er altid sandt: Hvad du begynder i tiden vil du sikkert slutte i evigheden - hvis det er værd at fuldføre.

4. DET INDRE LIV

Opfattelsen er den intellektuelle proces med at tilpasse sanseindtryk modtaget fra den ydre verden i individets hukommelsesmønstre. Forståelse betyder, at disse opfattede sanseindtryk og deres tilknyttede hukommelsesmønstre er blevet integreret eller organiseret i et dynamisk netværk af principper.

Betydninger stammer fra en kombination af opfattelse og forståelse. I en helt sensorisk eller materiel verden eksisterer der ingen betydninger. Betydninger og værdier opfattes først i den menneskelige erfarings indre eller overmaterielle områder.

Fremskridt i en ægte civilisation er alle født i denne menneskehedens indre verden. Det er kun det indre liv, der er

virkelig skabende. Civilisationen kan næppe gøre fremskridt, når størstedelen af de unge i enhver generation afsætter deres interesser og energier til den sensoriske eller ydre verdens materialistiske stræben.

Den indre og ydre verden har forskellige værdisæt. Enhver civilisation er i fare, hvis tre fjerdedele af dens ungdom vælger materialistiske erhverv og hellige sig til udøvelse af de sensoriske aktiviteter af den ydre verden. Civilisationen er i fare, når de unge forsømmer at interessere sig for etik, sociologi, eugenik, filosofi, skøn kunst, religion og kosmologi.

Kun i de højere niveauer af det overbevidste sind, hvor det indvirker på den åndelige verden af menneskelig erfaring kan man finde disse højere begreber i forbindelse med effektive mester-mønstre, som vil bidrage til opbygningen af en bedre og mere varig civilisation. Personlighed er i sagens natur kreativ, men den fungerer således kun i den enkeltes indre liv.

Snekrystaller er altid sekskantede i form, men ikke to er nogensinde ens. Børn kan klassificeres efter type, men ikke to er ens, selv i tilfælde af tvillinger. Personligheden følger typer, men den er altid unik.

Lykke og glæde har oprindelse i det indre liv. Du kan ikke opleve ægte glæde kun for dig selv. Et liv i ensomhed er fatal for lykke. Selv familier og nationer vil nyde livet mere, hvis de deler det med andre.

Du kan ikke helt styre den ydre verden - omgivelserne. Det er kreativitet i den indre verden, der er mest lydhør over for din retning, fordi der er din personlighed stort set befriet fra de lænker, som lovene om forudgående årsagssammenhæng medfører. Forbundet med personlighed, er der en begrænset vilje suverænit.

Da dette indre liv for mennesket er virkelig kreativ, påhviler det hver person ansvaret for at vælge, om denne kreativitet skal være spontan og helt tilfældig eller kontrolleres, instrueret, og konstruktiv. Hvordan kan en kreativ forestillingsevne producere værdige børn, når scenen hvorpå den fungerer allerede er optaget af fordomme, had, frygt, vrede, hævn, og fanatisme?

Idéer kan opstå af stimuli fra den ydre verden, men idealerne fødes kun i de kreative riger af den indre verden. I dag er verdens nationer reguleret af mennesker, der har en overflod af idéer, men de er meget fattige på idealer. Det er forklaringen på fattigdom, skilsmisse, krig og racehad.

Problemet er dette: Hvis mennesker med fri vilje er udstyret med skabende evner i det indre menneske, så må vi erkende, at den fri viljes kreativitet omfatter potentialet til destruktivitet af den fri vilje. Når kreativiteten bliver til destruktion, er du ansigt til ansigt med ødelæggelser som ondskab og synd fører til - undertrykkelse, krig og tilintetgørelse. Ondskab er en partisk kreativitet, som har en tendens til at føre mod opløsning og til sidst til destruktion. Alle konflikter er onde eftersom de hæmmer det indre livs skabende funktion - det er en form for borgerkrig i personligheden.

Den indre kreativitet bidrager til forædling af karakter gennem personlighedens integration og forening af selvet. Det er altid sandt: Fortiden er uforanderlig; kun fremtiden kan ændres gennem indflydelse af det indre selvs kreativitet i nutiden.

5. INDVIELSEN AF VALG

At gøre Guds vilje er hverken mere eller mindre end at den skabte viser sin villighed til at dele det indre liv med Gud - med selve den Gud, som har gjort et sådan indre liv af mening og værdi muligt for den skabte. Deling er at være som Gud - guddommelig. Gud deler alt med den Evige Søn og den Uendelige Ånd, mens de til gengæld deler alle ting med universernes guddommelige Sønner og Åndedøtre.

At efterligne Gud er nøglen til perfektion; at gøre hans vilje er hemmeligheden om overlevelse og perfektion i overlevelse.

De dødelige bor i Gud, og så har Gud også ønsket at leve i de dødelige. Som mennesker betror sig selv til ham, så har han også - og først - betroet en del af sig selv til at være sammen med mennesker; har givet sit samtykke til at leve i

mennesker, og til at bo i dem underordnet den menneskelige vilje.

Fred i dette liv, overlevelse i døden, perfektion i det næste liv, tjeneste i evigheden - alle disse er nået (i ånden) *nu*, når de skabtes personlighed samtykker - vælger - at underkaste den skabtes vilje til Faderens vilje. Faderen har allerede valgt at stille et fragment af sig selv under viljen hos den skabtes personlighed.

Et sådant valg, som den skabte gør, er ikke en overgivelse af sin vilje. Det er en indvielse af vilje, en udvidelse af vilje, en forherligelse af vilje, en fuldkommengørelse af vilje; og et sådan valg hæver den skabtes vilje fra niveauet af tidsmæssige betydning til de højere tilstande, hvor den skabte søns personlighed kommunikerer med ånden i Faders personlighed.

Dette valg af Faderens vilje betyder, at det dødelige menneske åndeligt har fundet ånde-faderen, selvom en tidsalder skal passere, før den skabte søn faktisk kan stå foran Guds faktuelle nærværelse i Paradiset. Dette valg består ikke så meget i en nægtelse af den skabtes vilje - "Din vilje ske, ikke min" - som den består i den skabtes positive bekræftelse: "Det er min vilje, at din vilje sker." Hvis dette valg er foretaget, så kommer den søn som har valgt Gud til før eller senere at opleve en indre forening (fusion) med det iboende Gudsfragmentet, samtidig som denne søn, som går mod fuldkommengørelse vil finde en højeste personligheds tilfredsstillelse i tilbedelsens fællesskab mellem menneskets personlighed og hans Skabers personlighed, to personligheder, hvis kreative egenskaber for evigt har forenet sig i henhold til deres egen vilje i et udtryk af gensidighed - fødslen af et nyt evigt partnerskab mellem menneskets vilje og Guds vilje.

6. MENNESKETS PARADOKS

Mange af de dødelige menneskers tidsmæssige problemer vokser ud af dets dobbelte relation til kosmos. Mennesket er en del af naturen - det eksisterer i naturen - og alligevel er det i stand til at transcendere naturen. Mennesket er begrænset, men inde i det findes en gnist af uendelighed. En sådan dobbeltsidig situation, udgør ikke kun potentiale for ondskab, men skaber også mange sociale og moralske situationer fyldt med stor usikkerhed og ikke så lidt angst.

Det mod der kræves for at erobre naturen og til at transcendere sit eget selv er et mod, der kan bukke under for selvtværfærdighedens og stolthedens fristelser. Den dødelige, der kan transcendere sig selv kan falde for fristelsen til at forherlige sin egen selvbevidsthed. Den dødeliges dilemma består i den dobbelte kendsgerning, at mennesket er bundet til naturen, mens det på samme tid, besidder en enestående frihed - frihed til åndelig valg og handling. På de materielle niveauer befinder mennesket sig underlagt naturen, mens det på åndelige niveauer triumferende over naturen og alt det timelige og begrænsende. Et sådant paradoks er uadskilleligt fra fristelse, potentiel ondskab, forkerte beslutninger, og når selvet bliver hovmodigt og arrogant, kan synden udvikle sig.

Problemet med synd eksisterer ikke af sig selv - i den begrænsede verden. Kendsgerningen, begrænsningen er ikke ond eller syndigt. Den begrænsede verden blev foretaget af en uendelig Skaber - det er et arbejde af hans guddommelige Sønner - og derfor må det være god. Det er misbrug, forvrængning, og perversion af det begrænsede, der giver oprindelse til ondskab og synd.

Ånden kan dominere sindet; så sindet kan styre energi. Men sindet kan kun styre energien gennem sin egen intelligente manipulation af konverterings potentialer, som af naturen indgår i det matematiske niveau af årsager og virkninger af de fysiske domæner. Den skabtes sind har ingen medfødt evne til selv at beherske energi; det er et guddoms privilegium. Den skabtes sind kan behandle energi, og gør det, netop i det omfang som det bliver mester over energiernes hemmeligheder i det fysiske univers.

Når mennesket ønsker at ændre den fysiske virkelighed, hvad enten det er for sig selv eller sine omgivelser, lykkes det i det omfang, det har opdaget de måder og midler til at kontrollere stof og dirigere energi. Et sind uden hjælp er ude af stand til at påvirke noget materielt undtagen sin egen fysiske mekanisme, hvormed det er uundgåeligt forbundet. Gennem intelligent udnyttelse af kroppens mekanisme, skaber sindet andre mekanismer, selv energi relationer og levende relationer, med hvilken sindet i stigende grad kan kontrollere og endda dominere sit fysiske niveau i universet.

Videnskaben er kilden til fakta, og sindet kan ikke fungere uden fakta. De er byggestenene i konstruktionen af visdom,

som er cementeret sammen af livserfaring. Mennesket kan finde Guds kærlighed uden fakta, og mennesket kan opdage Guds love uden kærlighed, men mennesket kan aldrig begynde at værdsætte den uendelige symmetri, den himmelske harmoni, den udsøgte fyldestgørelse af den Første Kilde og Centers altomfattende karakter, indtil det har fundet den guddommelige lov og den guddommelige kærlighed og erfaringsmæssigt har forenet disse i sin egen udviklende kosmiske filosofi.

Udvidelsen af den materielle viden tillader en større intellektuel forståelse for idéernes betydning og af idealernes værdier. Et menneske kan finde sandheden i dets indre oplevelse, men han har brug for en klar viden om fakta for at anvende sin personlige opdagelse af sandheden til de hensynsløse praktiske krav i dagligdagen.

Det er kun naturligt, at det dødelige menneske er plaget af en følelse af usikkerhed, som det betragter sig selv uløseligt bundet til naturen, samtidigt som det besidder åndelige kræfter som helt overstiger alt det tidsmæssige og begrænset. Kun religiøs tillid - levende tro - kan opretholde mennesket midt blandt sådanne vanskelige og forvirrende problemer.

Af alle de farer, som plager menneskets dødelige natur og truer dets åndelige integritet, er stolthed den største. At være modig er tappert, men egoisme er forfængelige og selvmorderisk. En rimelig selvtillid skal ikke beklages. Menneskets evne til at transcender sig selv er den ene ting, der adskiller det fra dyreriget.

Stolthed er bedragerisk, berusende, og fører til synd, uanset om det forekommer i et individ, en gruppe, en race eller en nation. Det er bogstaveligt talt sandt, at "stolthed kommer, før et fald."

7. RETTERENS PROBLEM

Usikkerhed i forbindelse med tryghed er, hvad Paradis eventyret i sin inderste natur er - usikkerhed i tid og i tankerne, usikkerhed angående de begivenheder som udfolder sig under opstigningen til Paradiset. Tryghed i ånden og i evigheden, tryghed i den skabte søns ubetinget tillid til den Universelle Faders guddommelige medfølelse og uendelig kærlighed. Usikkerhed som en uerfaren borger i universet; tryghed som en opstigende søn i en almægtig, alvidende, og alelskende Faders boliger i universet.

Må jeg formane dig til at lytte til det fjerne ekko af Retterens trofaste opkald til din sjæl? Den iboende Retter kan ikke stoppe eller endda væsentligt ændre de kampe der er forbundet med dit livsforløb i tiden. Retteren kan ikke mindske vanskelighederne i livet på din rejse gennem denne verden af slid. Den guddommelige beboer kan kun tålmodigt udholde, mens du kæmper livets kamp, som det leves på jeres planet; men du kunne, hvis du kun ville - mens du arbejder og bekymrer dig, mens du kæmper og slider - tillade den tapre Retter til at kæmpe med dig og for dig. Du kunne føle dig så trøstet og inspireret, så betaget og fascineret, hvis du blot tillod Retteren til hele tiden at frembringe billeder af det virkelige motiv, det endelige mål, og det evige formål med alt dette besvær, de besværlige kampe med de banale problemer i din nuværende materielle verden.

Hvorfor hjælpe I ikke Retteren med dens opgave med at vise jer dens åndelige modstykke til alle disse uophørlige materielle anstrengelser? Hvorfor tillader du ikke Retteren at styrke dig med den kosmiske styrkes åndelige sandheder, mens du kæmper med de tidsmæssige vanskeligheder i de skabtes tilværelse? Hvorfor opmuntrer du ikke den himmelske hjælper til at opmuntre dig med den klare vision af det universelle livs evige udsigter, når du i rådvildhed betragter den passerende tids problemer? Hvorfor nægter du at blive oplyst og inspireret af universet synspunkt, mens du slider midt i vanskelighedernes tid og famler i labyrinten af usikkerhed, som plager din jordiske livs rejse? Hvorfor ikke tillade Retteren at åndeliggøre din tankegang, selvom dine fødder skal betrede de materielle stier af jordiske bestræbelser?

De højerestående menneskeracer på Urantia er komplekst blandet; de er en blanding af mange racer og stammer af forskellige oprindelser. Denne sammensatte karakter gør det yderst vanskeligt for Ledsagerne at arbejde effektivt under menneskets levetid og efter døden øges disse problemer definitivt for både Retteren og serafvogter. For ikke så længe siden var jeg til stede på Salvington og hørte en skæbnevogter fremlægge en formel erklæring som en forklaring af de vanskeligheder, der er forbundet med omsorgen af sit menneskelige emne. Denne seraf sagde:

"Mange af mine vanskeligheder skyldtes den uendelige konflikt mellem de to naturer i mit emne: et ambitions niveau

behov modarbejdet af dyrisk sløvhed; et højerestående menneskets idealer krydset med en laverestående races instinkter; et storslået sinds høje formål modarbejdet af impulser fra en primitiv arv; det langtrækkende syn hos en fremsynet Overvåger modvirket af den skabtes nærsynethed i tiden; et opstigende væsens progressive planer ændret af en fysisk naturs ønsker og længsler, intelligente univers indsigter annulleret af den udviklende races kemiske energis mandat; englenes tilskyndelse i modsætning til et dyrs følelser; intellektets uddannelse annulleret af instinkt tendenser; individets erfaring i modsætning til racens akkumulerede tilbøjeligheder; de bedste mål overskygget af de værste drifter; geniets flugt neutraliseret af middelmådighedens alvor; det godes udvikling retarderet af det dårliges inert; den smukke kunst besudlet af det ondes tilstedeværelse; sundhedens opdrift neutraliseret af sygdoms svækkelse; troens springvand forurenset af frygtens giftstoffer; forårets glæde forbitret af sorgens bølger; forventningens glæde desillusioneret af virkelighedens bitterhed; glæden ved at leve altid truet af dødens sorg. Sådan et liv på sådan en planet! Og dog, på grund af den allestedsnærværende hjælp og tilskyndelse fra Tankeretteren, opnåede denne sjæl en rimelig grad af lykke og succes, og er allerede nu steget op til domshallerne på Mansonia. "

[Præsenteret af en Enlig Budbringer fra Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 112

Personlighedens Overlevelse

DE evolutionære planeter er sfærerne for menneskelig oprindelse, begyndelses verdnerne for de opstigende dødeliges karriere. Urantia er jeres udgangspunkt; det er her I og jeres guddommelige Tankeretter er forbundet i midlertidig forening. I er blevet udstyret med en perfekt vejleder; så derfor, hvis I ærligt vil deltage i tidens livsløb og nå frem til det afgørende mål af tro, så skal tidsalderens belønning være jeres; I vil blive for evigt forenet med jeres iboende Retter. Derefter vil I begynde jeres virkelige liv, det opstigende liv, til hvilket jeres nuværende dødelige tilstand kun er en forhal. Derpå vil I begynde jeres ophøjede og fremadskridende mission som finaliter i evigheden som strækker sig ud foran jer. Igennem alle disse efterfølgende tidsaldre og stadiums i evolutionær vækst, er der en del af jer som forbliver absolut uforandret, og det er personligheden - bestandig i tilstedeværelsen af forandring.

Selv om det ville blive anmassende at forsøge definitionen af personlighed, så kan det vise sig at være nyttigt at berette om nogle af de forhold som er kendt om personlighed:

1. Personlighed er den kvalitet ved virkeligheden som er overdraget af selve den Universelle Fader eller af Samforeneren, handlende for Faderen.
2. Den kan blive overdraget på ethvert levende energisystem der inkluderer sind eller ånd.
3. Den er ikke helt underkastet til båndene af forudgående årsagsforhold. Den er relativ skabende eller medskabende.
4. Når den er overdraget på evolutionære materielle skabninger, forårsager den ånden til at stræbe efter beherskelse af energi-materien gennem mægling i sindet.
5. Personligheden, selv fri for identitet, kan forene identiteten af ethvert levende energisystem.
6. Den udviser kun kvalitativ reaktion til personlighedens kredsløb i modsætning til de tre energier som fremviser både kvalitative og kvantitative reaktioner på tyngdekraft.
7. Personligheden er uforanderlig i tilstedeværelsen af forandringer.
8. Den kan give Gud en gave - helligelsen af den frie vilje til udførelsen af Guds vilje.
9. Den er kendetegnet ved moral - bevidst om relativitet i forhold til andre personer. Den skelner adfærds niveauer og udvælger særskilt imellem dem.
10. Personligheden er enestående, absolut enestående: Den er enestående i tid og rum; den er enestående i evigheden og i Paradiset; den er enestående ved overdragelse - der er ingen duplikater; den er enestående under ethvert øjeblik af sin eksistens; den er enestående i forhold til Gud - han gør ingen forskel til personer, men ej heller fjører han dem sammen, for de kan ikke sammenlægges - de kan sættes i forbindelse med hverandre men ikke opsummeres til en enhed.
11. Personligheden reagerer direkte til nærværelser af anden personlighed.
12. Den er noget af de eneste som kan blive tilføjet til ånd, og illustrer således Faderens overhøjhed i forhold til Sønnen. (Sindet behøves ikke at blive tilføjet til ånd.)

13. Personligheden kan overleve jordisk død med identitet i den overlevende sjæl. Retteren og personligheden er uforanderlige; forholdet mellem dem (i sjælen) er intet andet end forandring, fortsættende evolution; og hvis denne forandring (vækst) ophører, vil sjælen ophøre.

14. Personligheden er usædvanlig bevidst om tid, og dette er noget andet end sindets eller åndens tidserkendelse.

1. PERSONLIGHEDEN OG VIRKELIGHEDEN

Personligheden er overdraget af den Universelle Fader til hans skabninger som en potentiel evig gave. En sådan guddommelig gave er beregnet til at fungere på utallige niveauer og i på hinanden efterfølgende univers forhold rækkende fra de beskedne finite til de højeste absonitte, selv til grænserne af det absolutte. Personligheden virker således på tre kosmiske planer eller i tre univers faser:

1. *Positionstatus*. Personligheden fungerer ligelig formålstjenstlig i lokaluniverset, i superuniverset, og i det centrale univers.

2. *Hensigtsstatus*. Personligheden fungerer effektivt på niveauerne af det finite, det absonitte, selv når den griber ind i det absolutte.

3. *Værdistatus*. Personligheden kan erfaringsmæssigt realiseres i de fremadskridende områder af det materielle, det morontielle, og det åndelige.

Personligheden har en perfektioneret ydeevne af kosmiske dimensioner. Den finite personlighed har tre dimensioner, og de er tilnærmelsesvis fungerende som følger:

1. *Længde* repræsenterer retning og arten af fremgangen - bevægelse igennem rum og i følge tid - evolution.

2. *Lodret dybde* omfatter de tendenser og standpunkter, der kendetegner de forskellige organismer, de varierende niveauer af selvrealisering og det generelle fænomen til at reagere til omgivelser.

3. *Bredde* omfatter området for koordination, forening, og selv organisering.

Den type af personlighed som er overdraget til de dødelige på Urantia har en potentialitet af syv dimensioner af selvudfoldelse eller personlig virkeliggørelse. Disse dimensionale fænomener er realisable som tre på det finite niveau, som tre på det absonitte niveau, og som en på det absolutte niveau. På underabsolutte niveauer kan denne syvende eller totale dimension opleves som personlighedens *kendsgerning*. Denne højeste dimension er et forbindende absolut, og selvom det ikke er uendelig, så er det dimensionalt potentielt for underinfinitt gennemtrængning af det absolutte.

De finite dimensioner af personlighed har at gøre med kosmisk længde, dybde og bredde. Længde angiver betydning; dybde betyder værdi; bredde omfatter indsigt - evnen til at opleve den udfordrende bevidsthed om den kosmiske virkelighed.

På morontia niveauet er alle disse finite dimensioner af det materielle niveau i høj grad forøget, og visse nye dimensionale værdier kan realiseres. Alle disse forstørrede dimensionale erfaringer af morontia niveauet er på den eventyrligste måde sammenbundet med den højeste eller personligheds dimensionen gennem indflydelsen af mota og på grund af bidraget fra morontia matematikken.

Mange bekymringer som de dødelige oplever i deres studie af menneskets personlighed kunne undgås hvis de finite skabninger ville huske at dimensionelle niveauer og de åndelige niveauer ikke er koordineret i den erfaringsmæssige personligheds erkendelse.

Livet er virkelig en proces som foregår mellem organismen (selvet) og dets omgivelse. Personligheden videregiver identitets værdi og sammenhængende betydninger til denne sammenhæng mellem organisme og miljø. Således ser man, at fænomenet af stimulans-reaktion ikke blot er en ren mekanisk proces, eftersom at personligheden fungerer som en faktor i den samlede situation. Det er altid sandt, at mekanismer er medfødt passive; mens organismer, ifølge deres natur

er aktive.

Fysisk liv er en proces, der finder sted ikke så meget inden i organismen som *mellem* organismen og omgivelserne. Og enhver sådan proces stræber mod at skabe og etablere organiske reaktionsmønstre til sådan omgivelser. Og alle sådanne *styrende mønstre* har en stor indflydelse ved udvælgelse af mål.

Det er gennem mægling i sindet, at selvet og omgivelserne etablerer meningsfuld kontakt. Evnen og villigheden af organismen til at foretage sådanne betydningsfulde kontakter med omgivelserne (reaktion på en handlekraft) repræsenterer *holdningen* hos hele personligheden.

Personligheden kan ikke arbejde særlig godt i isolation. Mennesket er medfødt et socialt væsen; det er domineret af længsel efter tilhørsforhold. Det er bogstaveligt talt sand, ”Intet menneske lever ved sig selv.”

Men personlighedsbegrebet som betydningen for alt det levende og de fungerende skabninger betyder meget mere end integrering af forholdene; det betyder *forening* af alle virkeligheds faktorer såvel som koordinering af forholdene. Forholdene eksisterer mellem to objekter, men tre eller flere objekter frembringer et *system*, og sådan et system er meget mere end bare et forstørret eller kompleks forhold. Denne forskel er livsvigtig, for i et kosmisk system er de individuelle medlemmer ikke forbundet med hinanden undtagen i forhold til helheden og igennem individualiteten til helheden.

I den menneskelige organisme udgør summen af dens dele selvet - individualiteten - men en sådan proces har intet som helst at gøre med personligheden, som er foreneren af alle disse faktorer som de forholder sig til kosmiske virkeligheder.

I summen er delene sammenlagt; i systemer er delene *arrangeret*. Systemer er betydningsfulde på grund af organisation - positions værdier. I et godt system er alle faktorer i kosmisk position. I et dårligt system er noget enten manglende eller fortrængt - forvirret. I det menneskelige system er det personligheden som forener alle aktiviteter og til gengæld videregiver kvaliteterne af identitet og kreativitet.

2. SELVET

Det vil være nyttigt i studie af selvet at huske;

1. At fysiske systemer er underordnet.
2. At intellektuelle systemer er koordineret.
3. At personlighed er overordnet.
4. At den iboende åndelige kraft er potentielt vejledende.

I alle begreber om selvet bør det anerkendes at livet som en kendsgerning kommer først, dets evaluering eller fortolkning senere. Det menneskelige barn *lever* først og efterfølgende *tænker* om sit liv. I den kosmiske orden går indsigt forud for fremsyn.

Det universelle faktum, at Gud bliver menneske har for altid forandret alle meninger og ændret alle værdier af menneskets personlighed. I det sande ords betydning, indebærer kærlighed gensidig agtelse af alle personligheder, enten menneskelige eller guddommelige eller menneskelige og guddommelige. Dele af selvet kan fungere på utallige måder - tænkende, følende, ønskende - men kun de koordinerede egenskaber af hele personligheden er fokuseret i intelligens handling; og alle disse kræfter er forbundet med det dødelige sinds åndelige begavelse når et menneske ærligt og uselvvisk elsker et andet væsen, menneskelig eller guddommelig.

Alle de dødeliges opfattelser af virkeligheden er baseret på forudsætningen af den menneskelige personligheds aktuelle eksistens; alle begreber om overmenneskelige virkeligheder er baseret på den menneskelige personligheds erfaringen af de kosmiske virkeligheder som visse tilknyttede åndelige væsener og guddommelige personligheder repræsenterer. Alting som ikke er åndeligt i menneskelig erfaring, undtagen personlighed, er et middel mod en ende. Ethvert sandt

forhold mellem dødelige mennesker med andre personer - menneskelige eller guddommelige - er et formål i sig selv. Et sådan fællesskab med Guddommens personlighed er det evige mål for opstigningen i universet.

Besiddelsen af personlighed identificerer mennesket som et åndeligt væsen eftersom selvets enhed og personlighedens selvbevidsthed er evner af den overmaterielle verden. Selve den kendsgerning, at en dødelig materialist kan benægte eksistensen af overmaterielle virkeligheder viser sig i selve tilstedeværelsen, og antyder virkning af ånds syntese og kosmisk bevidsthed i det menneskelige sind.

Der eksisterer en stor kosmisk kløft mellem materie og tanke, og denne kløft er umålelig større mellem det materielle sind og den åndelige kærlighed. Bevidsthed, endnu mindre selvbevidsthed, kan ikke forklares ved hjælp af nogen teori om mekanistisk elektronisk forbindelse eller materialistiske energi fænomener.

Når sindet stræber hen imod virkelighed til dets yderste analyse, forsvinder materien for de materielle sanser men vedbliver stadig at være virkelig til sindet. Når åndelig indsigt stræber hen imod den virkelighed, der er tilbage efter materiens forsvinden og stræber hen imod den yderste analyse, forsvinder den også for sindet, men forståelsen kan stadig opfatte kosmiske virkeligheder og højeste værdier af en åndelig natur. I overensstemmelse hermed giver videnskab plads til filosofi, mens filosofi må overgive sig til de konklusioner, der naturligt indgår i ægte åndelig oplevelse. Tænkning overgiver sig til visdom, og visdom er forsvundet i oplyst og reflekterende gudsdyrkelse.

I videnskaben observerer det menneskelige selv den materielle verden; filosofi er observationen af denne observation af den materielle verden; religion, sand åndelig erfaring, er den erfaringsmæssige erkendelse af den kosmiske virkelighed observeret i observationen af alle disse relative syntese af energi materialer af tid og rum. At bygge en filosofi om universet på en eksklusiv materialisme er at ignorere det faktum at alle materielle ting i begyndelsen er undfanget som virkelige i erfaringen af den menneskelige bevidsthed. Observatøren kan ikke være det observerede forhold; evaluering kræver en vis grad af transcendens af de forhold som er evalueret.

Med tiden fører tænkning til visdom og visdom fører til gudsdyrkelse; i evigheden fører gudsdyrkelse til visdom, og visdom bliver til virkelighed i tankens afslutning.

Muligheden af en forening af det udviklende selv er iboende i kvalitetene af dets konstituerende faktorer: de grundlæggende energier, mesterstofferne, den fundamentale kemiske overkontrol, de højeste idéer, de højeste motiver, de højeste mål, og overdragelsen af Paradisets guddommelige ånd - er hemmeligheden af selvbevidstheden i menneskets åndelige natur.

Formålet med kosmisk evolution er at opnå enhed af personlighed igennem tiltagende ånds dominans, vilje reaktion til undervisning og ledelse af Tankeretteren. Personlighed, både den menneskelige og overmenneskelige, er karakteriseret ved en iboende kosmisk kvalitet som kan kaldes "udvikling af dominans," den udvidet beherskelse af både personligheden selv og dens omgivelser.

En opstigende, tidligere menneskelig personlighed passerer igennem to store faser af tiltagende vilje dominans over selvet og i universet:

1. Den præfinalite eller gudssøgende erfaring af forøgende selvrealisering gennem en teknik af identitets udvidelse og aktualisering sammen med kosmisk problem løsning og deraf følgende univers beherskelse.
2. Den postfinalite eller gudsåbenbarende oplevelse af skabende udvidelse af selvrealisering gennem åbenbarelse af erfaringens Højeste Væsen til de gudssøgende intelligenser som endnu ikke har opnået de guddommelige niveauer af lighed med Gud.

Nedstigende personligheder opnår lignende erfaringer gennem deres mange forskellige universeventyr, hvor de søger efter udvidet kvalifikation for at sikre og udføre den Højeste, den Ultimative og den Absolutte Guddoms guddommelige vilje.

Det materielle selv, ego-eksistensen af menneskets identitet, er afhængig igennem dets fysiske liv af den vedvarende funktion af det materielle livs befordringsmiddel, på den fortsatte eksistens af den ubalanceret ligevægt af energier og

intellekt som, på Urantia har fået navnet *liv*. Men et selv som har overlevelseshæder, et selv som kan transcenderer oplevelsen af døden, er kun udviklet ved etablering af en potentiel overførelse af tilholdsstedet for identiteten af den udviklende personlighed, fra det forbigående livs befordringsmiddel - den materielle krop - til den mere blivende og udødelige natur af morontia sjælen og videre udover til de niveauer, hvorpå sjælen bliver gennemtrængt med, og til sidst opnår status af, ånds virkelighed. Denne nuværende overførelse fra materiel forening til morontia identificering er effektueret af oprigtighed, ihærdighed, og trofasthed fra de gudssøgende beslutninger af de menneskelige skabninger.

3. DØDSFÆNOMENET

Urantianere anerkender almindeligvis kun en slags død, den fysiske standsning af livs energier; men vedrørende personligheds overlevelse så er der virkelig tre slags:

1. *Åndelig (sjælens) død*. Hvis og når det dødelige menneske endelig har afvist overlevelse, når Retteren og de overlevende engle i en fælles udtalelse har erklæret mennesket åndelig insolvent, morontiel bankerot, og når et sådan koordineret råd er blevet registreret på Uversa, og efter at Censorerne og deres reflekterende medarbejdere har bekræftet disse kendelser, så vil herskerne af Orvonton på dette grundlag øjeblikkelige beordre frigivelse af den iboende Ledsager. Denne frigivelse af Retteren påvirker på ingen måde de personlige eller gruppe englenes forpligtigelser, som er impliceret med dette Retter opgivet individ. Denne slags død er endelig i dens betydning uden hensyn til den midlertidige fortsættelse af de levende energier i kroppen og sindets mekanismer. Fra et kosmisk synspunkt er denne dødelige allerede død; det fortsættende liv indikerer kun bevarelsen i de kosmiske energiers materielle drivende kraft.

2. *Intellektuel (sindets) død*. Når de livsvigtige kredsløb af højere hjælpende tjenester er afbrudt gennem vildfarelser af intelligens eller på grund af delvis ødelæggelse af hjernens mekanisme, og hvis disse tilstande passerer et hvis kritisk punkt af uoprettelighed, frigives den iboende Retter øjeblikkelig for afgang til Divington. På universets optegnelser anses en dødelig personlighed at have mødt døden, hver gang det livsvigtige sinds kredsløb af menneskelig viljebestemt aktivitet er blevet ødelagt. Igen, dette er døden, uden hensyn til den fortsættende funktion af den levende mekanisme af den fysiske krop. Kroppen minus viljebestemt sind er ikke længere menneskelig, men afhængig af hvilken slags valg mennesket tidligere har truffet, så vil sjælen af et sådan individ kunne overleve.

3. *Fysisk (kroppen og sindets) død*. Når døden indhenter et menneske, forbliver Retteren i sindets citadel indtil det holder op med at fungere som en intelligens mekanisme, omkring det tidspunkt når den rytmiske livsvigtige pulsering af hjernens målbare energier ophører. Efterfølgende denne opløsning tager Retteren afsked fra det forsvindende sind, lige så uformelt som ankomsten var år tilbage, og fortsætter via Uversa til Divington.

Efter døden vender den materielle krop tilbage til den elementære verden fra hvilken den var udledt, men to ikke materielle faktorer af den overlevende personlighed består: Den præeksisterende Tankeretter fortsætter til Divington

med hukommelsesaftakten af den dødelige karriere; og tilbage bliver også, i skæbne beskytternes varetægt, det afdøde menneskes udødelige morontia sjæl. Disse sjælens faser og forme, disse engang kinetiske men nu statiske formularer af identitet, er absolut nødvendige til genpersonalisering på morontia verdnerne; og det er genforeningen af Retteren og sjælen som gensamler den overlevende personlighed, som genbevidstgøre jer på tidspunktet for morontia opvækkelse.

For dem som ikke har personlige engle beskyttere, vil gruppe vogterne trofast og effektivt udfører den samme tjeneste af identitet forvaring og personligheds genoplivelse. Englene er uundværlige til gensamlingen af personligheden.

Efter døden mister Retteren midlertidig sin personlighed, men ikke identitet; det menneskelige subjekt mister midlertidig sin identitet, men ikke personlighed; på morontia verdnerne genforenes begge to i evig manifestation. En afrejst Tankeretter vender aldrig tilbage til jorden som væsenet i hvis indre den tidligere har boet; personlighed er aldrig manifesteret uden den menneskelige vilje; og aldrig efter døden vil et menneske som Retteren har forladt manifestere sin aktive identitet eller på nogen måde etablere kommunikation med de levende væsener på jorden. Sådanne sjæle uden Rettere er helt og absolut ubevidst under den lange eller korte søvn efter døden. Der kan ikke være nogen form for fremvisning af personlighed eller evne til at engagere sig i kommunikation med andre personligheder indtil efter fuldstændiggørelse af overlevelse. Dem som går til morontia verdnerne har ikke tilladelse til at sende beskeder tilbage til deres elskede. Det er et ledende princip overalt i universerne, at forbyde en sådan kommunikation under perioden af

en for øjeblikket gældende dispensation.

4. TANKERETTERE EFTER DØDEN

Når døden af en materiel, intellektuel eller åndelig art indtræffer, byder Retteren afsked til den dødelige vært og afrejser til Divington. Fra hovedkvartererne af lokaluniverset og superuniverset etableres en reflekterende kontakt med de tilsynsførende fra begge regeringer, og Ledsageren bliver registreret ud ved samme nummer som optog ankomsten ind i domænerne af tid.

På en måde som ikke helt er forstået, er de Universelle Censorer i stand til at opnå besiddelse af et resumé af det menneskelige liv som det er udformet i Retterens genpartafskrift af de åndelige værdier og morontia betydningerne af det iboende sind. Censorerne er i stand til at tilegne sig Tankeretternes version af det afdøde menneskes overlevelses karakter og åndelige kvaliteter, og al denne data, er sammen med engle optegnelserne, tilgængelig ved fremlæggelse på tidspunktet for afgørelse, angående individet. Denne information er også brugt til at bekræfte superuniversets mandater som gør det muligt for visse opstigende øjeblikkelig at påbegynde deres morontia karriere, dvs. at efter opløsning i døden at begive sig til mansoniaverdnerne forud for den formelle ophævelse af en planetarisk dispensation.

Efter den fysiske død, bortset fra i individer som er forflyttet direkte fra de levende, begiver den frigjorte Tankeretter sig øjeblikkelig til hjemmesfæren på Divington. Detaljerne om hvad der hænder på denne verden, i ventetiden frem til den faktiske tilsynekomst på ny af den overlevende dødelige, afhænger hovedsaglig af hvorvidt personen opstiger til mansoniaverdnerne i sin egen individuelle rettighed eller afventer en dispenserende indkaldelse af de sovende overlevende af en planetarisk tidsalder.

Hvis den tilknyttet dødelige tilhører en gruppe som vil blive genpersonaliseret ved afslutningen af en dispensation, så vil Retteren ikke øjeblikkelig vende tilbage til mansoniaverden af det system, hvor den tidligere tjente, men vil, alt efter valg, påbegynde en af de efterfølgende midlertidige opgaver:

1. Blive optaget i rækkerne af forsvundne Ledsagere for uåbenbaret tjeneste.
2. Blive anvist for en periode til observation af Paradisets regering.
3. Blive indskrevet i en af de mange undervisningsskoler på Divington.
4. Blive udstationeret for et tidsrum som en student observatør på en af de andre seks indviet sfærer som udgør Faderens kredsløb af Paradis verdnerne.
5. Blive anvist til budbringertjenesten for de Personaliserede Rettere.
6. Blive en tilknyttet instruktør i Divingtons skoler som er viet til undervisning af Ledsagere tilhørende jomfrugruppen.
7. Blive anvist til at udvælge en gruppe af mulige verdner, for her at gøre tjeneste, i det tilfælde, at der er en fornuftig grund til at antage at den menneskelige partner har afvist overlevelse.

Hvis du, og når døden rammer jer, har opnået den tredje cirkel eller et højere niveau og derfor har fået anvist en personlig skæbnebeskytter, og hvis den endelige afskrift som Retteren har fremsendt af sammendraget over overlevelseskarakteren uforbeholdent bekræftes af skæbnebeskytteren - hvis begge disse engle og Retteren i alt væsentligt er enig i ethvert punkt af deres livs optegnelser og anbefalinger - hvis de Universelle Censorer og deres reflekterende medarbejdere på Uversa bekræfter disse data og gør dette uden tvetydighed og forbehold, i så fald sender Dagenes Ældste mandatet for den avancerede status over kommunikations kredsløbet til Salvington, og således frigivet, giver domstolene hos Herskeren af Nebadon ordrer om at den overlevende sjæl øjeblikkelig skal overføres til genopstandelseshallerne på mansoniaverdnerne.

Hvis det menneskelige individ overlever uden forsinkelse, så vil Retteren, således er jeg blevet undervist, registrerer sig på Divington, fortsætter til den Universelle Faders tilstedeværelsen i Paradis, vende øjeblikkelig tilbage og blive omfattet af superuniversets Personaliserede Rettere og lokaluniverset af deres mandat, modtager anerkendelse af chefen

for de Personaliserede Ledsagere på Divington, og passere så, straks, ind i ”realisering af identitets overførsel,” for i den tredje periode, og på mansoniverden at blive kaldt frem i den virkelige personlighedsform som er klargjort til modtagelse af den overlevende sjæl fra den jordiske dødelige, således som denne form er blevet projekteret af skæbnebeskytteren.

5. OVERLEVELSE AF DET MENNESKELIGE SELV

Selvet er en kosmisk virkelighed hvad enten materiel, morontiel, eller åndelig. Virkeligheden af det *personlige* er overdragelsen af den Universelle Fader handlende i og af ham selv eller igennem hans mangfoldige repræsentanter i universet. At sige at et væsen er personlig er at anerkende den relative individualitet af sådan et væsen indenfor den kosmiske organisme. Det levende kosmos er en alt men uendelig integreret samling af virkelige enheder, som alle er relativ underkastet til skæbnen af helheden. Dem som personlige har fået den reelle mulighed for at vælge mellem at acceptere skæbnen eller at afvise den.

Det som kommer fra Faderen er som Faderen evigt, og det er ligeså sand om personligheden, som Gud giver af hans eget frie viljevalg, som det er om den guddommelige Tankeretter, som er et virkelig fragment af Gud. Menneskets personlighed er evig men med hensyn til identitet en betinget evig virkelighed. Siden personligheden en gang er fremkommet som en reaktion til Faderens vilje, vil personligheden opnå Guddoms skæbne, men mennesket må vælge hvorvidt eller ej det vil være til stede ved opnåelsen af en sådan skæbne. I mangel på et sådan valg, vil personligheden opnå den erfaringsmæssige Guddom direkte, blivende en del af det Højeste Væsen. Cyklussen er forudbestemt, men menneskets deltagelse deri er valgfri, personlig, og erfaringsbaseret.

Dødelig identitet er en forbigående tilstand i det tidsmæssige liv i universet, den er kun virkelig for så vidt som at personligheden vælger at blive et fortsættende univers fænomen. Dette er den væsentligste forskel mellem mennesket og et energisystem: Energisystemet må fortsætte, det har ingen valg; men mennesket har alt at gøre med bestemmelse af sin egen skæbne. Retteren er i sandhed vejen til Paradiset, men mennesket må selv stræbe hen imod den vej af dets egen beslutning, dets frie viljevalg.

Menneskelige væsener besidder kun identitet i den materielle forstand. Sådanne kvaliteter af selvet er udtrykt af det materielle sind som det fungerer i intellektets energisystem. Når det er sagt, at mennesket har identitet, så er det anerkendt at det er i besiddelse af et sinds kredsløb, som er blevet anbragt i et underordnet forhold til handlinger og valg af den menneskelige personligheds vilje. Men dette er en materiel og ren midlertidig manifestation, på samme måde som at det menneskelige embryo er et forbigående parasitisk stadium af menneskelivet. Set fra kosmisk perspektiv, fødes, lever, og dør mennesker i et relativt øjeblik af tiden; de er ikke blivende. Den dødeliges personlighed, har gennem dets eget valg styrke til at overføre dets identitets tilholdssted fra det forbigående materielle intellektuelle system til det højere morontielle sjælesystem som, i samarbejde med Tankeretteren skaber et nyt befordringsmiddel for personlighedens manifestation.

Det er selve denne styrke til valg, universets værdighedstegn af frie vilje skabninger, som udgør menneskets største chance og dets højeste kosmiske ansvar. Af integritet, som kendetegner den menneskelige vilje afhænger den evige skæbne af fremtidens finalit. Af oprigtigheden af den dødeliges frie vilje afhænger den guddommelige Retters evige personlighed. Af trofasthed i den dødeliges valg afhænger den Universelle Fader for virkeliggørelsen af en ny opstigende søn. Af urokkelighed og visdom af beslutninger og handlinger afhænger det Højeste Væsen for at den erfaringsbaserede udvikling skal blive aktuel.

Selvom de kosmiske cirkler af personlighedens vækst i sidste instans vil blive opnået, hvis, skønt uden egen fejl, tidens ulykker og den materielle tilværelse forhindrer jeres beherskelse af disse niveauer på jeres fødselsplanet, og hvis jeres intentioner og ønsker er af overlevelseshæder, så er der udstedt forordninger om prøvetidsforlængelse. I vil blive givet yderligere tid i hvilken til at bevise jer selv.

Hvis der nogensinde er tvivl om tilrådeligheden af at forfremme en menneskelig identitet til mansoniverdnerne, så vil universets regeringer uvægerlig afsige kendelse i den personlige interesse af dette individ; uden betænkelighed forfremmer de sådan en sjæl til status af et overgangsvæsen, mens de fortsætter deres observationer af den spirende morontia hensigt og det åndelige formål. På denne måde kan man være sikker på at guddommelig retfærdighed er

opnået, og den guddommelige barmhjertighed er tildelt yderligere mulighed for forlængelse af dens tjeneste.

Regeringerne på Orvonton og Nebadon gør ikke fordring på absolut perfektion hvad angår det udførlige arbejde af den universelle plan om genpersonalisering af dødelige, men de gør gældende og gør det virkelig, at manifestere tålmodighed, tolerance, forståelse, og barmhjertig sympati. Vi taget hellere risikoen af et systemoprør end at pådrage os farerne ved at fratage en kæmpende dødelig fra nogen evolutionær verden den uendelige glæde af at forfølge den opstigende karriere.

Dette betyder ikke, at menneskerne vil få en anden mulighed til trods for afvisningen af den første, på ingen måde. Det betyder dog, at alle vilje skabninger vil opleve en sand mulighed for at gøre et utvivlsomt, selvbevidst og endeligt valg. Universernes suveræne dommere vil ikke fratage noget væsen for personlighedsstatus, som ikke endelig og fuldstændig har taget det evige valg; menneskets sjæl må og vil blive givet fuld og tilstrækkelig mulighed til at afsløre sin sande hensigt og virkelige formål.

Når de mere åndelige og kosmiske avancerede dødelige dør, begiver de sig øjeblikkelig til mansoniaverdnerne. Generelt, fungere denne bestemmelse for dem som har haft anvist personlige engle vejledere til sig. Andre dødelige kan blive tilbageholdt indtil den tid, hvor dommen af deres sag er fuldendt, hvorefter de kan begive sig til mansoniaverdnerne, eller de kan blive anvist til de sovende overlevende som vil blive genpersonaliseret i gruppe ved afslutningen af den nuværende planetariske dispensation.

Der er to vanskeligheder som hæmmer mine forsøg på at forklare lige specifikt hvad der sker til *dig* i døden, det overlevende *dig* som er tydelig adskilt fra den afrejsende Retter. En af disse vanskeligheder består i umuligheden af at overføre til jeres forståelsesniveau en dækkende beskrivelse af en transaktion i grænselandet af de fysiske og morontielle områder. Den anden vanskelighed er forårsaget af de restriktioner som de himmelske regeringsautoriteter af Urantia har pålagt min kommission som sandhedsåbenbarere. Der er mange interessante detaljer som kunne blive præsenteret, men jeg tilbageholder dem efter rådet fra jeres nuværende planetariske tilsynsførende. Men indenfor rammerne af min tilladelse kan jeg sige så meget som:

Der er noget virkeligt, noget af den menneskelige evolution, noget yderligere til den Mysterieledsager, som overlever døden. Denne nye fremkommende enhed er sjælen, og den overlever både døden af din fysiske krop og dit materielle sind. Denne essens er det fælles barn af det kombinerede liv og anstrengelser af det menneskelige dig i forbindelse med den guddommelige dig, Retteren. Dette barn af menneskelig og guddommelig herkomst udgør det overlevende element af jordisk oprindelse; det er morontia selvet, den udødelige sjæl.

Dette barn af varig betydning og overlevende værdi er fuldstændig ubevidst gennem perioden fra døden til genpersonalisering og er gennem hele denne ventetid i forvaring hos den serafiske skæbnebeskytter. Du vil ikke, efter døden, fungere som et bevidst væsen, indtil du opnår den nye bevidsthed, morontiabevidstheden i Satanas mansoniaverdner.

Ved døden er den fungerende identitet som er forbundet med den menneskelige personlighed afbrudt gennem standsning af livets bevægelse. Selvom den menneskelige personlighed transcenderer sine grundlæggende bestanddele, er den afhængig af dem for sin funktionelle identitet. Når livet ophører ødelægges de fysiske hjerne mønstre for sindets begavelse, og sindets opløsning afslutter den dødelige bevidsthed. Bevidstheden af et sådan væsen kan derefter ikke genfremstå indtil en kosmisk situation er blevet tilrettelagt som tillader den samme menneskelige personlighed til igen at fungere i forhold med levende energi.

Under den tid, hvor de overlevende dødelige overføres fra deres oprindelse verden til mansoniaverdnerne, uanset om de oplever personligheds sammenføjning i den tredje periode eller opstiger på tidspunktet for gruppe genopstandelse, så er optegnelsen af personlighedens sammensætning trofast bevaret af ærkeenglene på deres verdner for specielle aktiviteter. Disse væsener er ikke vogtere af personligheden (som engle beskytterne er for sjælen), men ikke desto mindre er det sandt at enhver identificerbar faktor af personlighed er effektivt opbevaret under opsyn af disse pålidelige forvaltere for dødelig overlevelse. Med hensyn til det nøjagtige opholdssted af dødelig personlighed under den mellemliggende tid mellem død og overlevelse, kender vi det ikke.

Den situation som gør genpersonalisering mulig er tilvejebragt i genopstandelseshallerne på morontia

modtagelsesplaneterne i et lokalunivers. Her i disse kamre for sammenføjning af liv tilvejebringer den tilsynsførende autoritet det forhold af univers energi - morontiel, mentalt, og åndelig - som gør genbevidstgørelse mulig af de sovende overlevende. Den fornyede samling af de grundlæggende dele af en engang materiel personlighed indebærer:

1. Fremstilling af en egnet form, et morontia energi mønster, i hvilken den nye overlevende kan få kontakt med den ikke åndelige virkelighed, og indeni hvilken morontia varianten af det kosmiske sind kan være i kredsløb.
2. Retterens tilbagevenden til den ventende morontia skabning. Retteren er den evige kustode af din opstigende identitet; din Ledsager er den absolutte sikkerhed for at du selv og ingen andre vil optage den morontia form som er skabt til din personligheds opvågnen. Retteren vil være til stede ved din fornyet personligheds samling for endnu engang at tage rollen som Paradis vejleder til dit overlevende selv.
3. Når disse forudsætninger for genpersonalisering er blevet samlet, overdrager engle kustoden af den slumrende udødelige sjæls potentialiteter, med assistance fra utallige andre kosmiske personligheder, denne morontia enhed på og i den ventende morontielle sinds og krops form, samtidig med at hun betror dette evolutionære barn af den Højeste til evig forening med den ventende Retter. Dette afslutter genpersonaliseringen, fornyet samling af hukommelse, indsigt, og bevidsthed - identiteten.

Kendsgerningen af genpersonaliseringen består i, at det opvågnende menneskelige selv får styr på morontia fasens omsluttende kredsløb af det nyligt adskilte kosmiske sind. Personligheden som fænomen er afhængig af selvets identitets reaktion i forhold til univers livets fortsættelse; og dette kan kun ske gennem mægling i sindet. Selvet fastholdes til trods for en vedvarende forandring i alle de faktorer som selvet består af; i det fysiske liv er forandringen gradvis; ved døden og ved genpersonalisering er forandringen pludselig. Den sande virkelighed om hele selvet (personlighed) er at kunne fungere reagerende til forholdene i universet i kraft af den uophørlige forandring af dets bestanddele; stagnation fører til den uundgåelige død. Menneskelivet er en endeløs forandring af de livsfaktorer som forenes af stabiliteten i den uforanderlige personlighed.

Når du derfor vågner op i Jerusems mansoniaverdnerne, vil du være så forandret, den åndelige forvandling vil være så stor, at var det ikke for din Tankeretter og din skæbnebeskytter, som så fuldstændig forbinder dit nye liv i de nye verdner med dit gamle liv fra den første verden, ville du som det første have svært ved at forbinde den nye morontia bevidsthed med den genoplivet hukommelse fra din tidligere identitet. Uanset fortsættelsen af det personlig selv, så vil meget af det dødelige liv først synes at være en utydelig og tåget drøm. Men tiden vil afklare mange dødelige tankeassociationer.

Tankeretteren vil kun genkalde og opregne for dig de minder og erfaringer som er en del af og væsentlig for, din univers karriere. Hvis Retteren har deltaget i udviklingen af noget i det menneskelige sind, så vil disse værdifulde erfaringer overleve i Retterens evige bevidsthed. Men meget fra dit tidligere liv og dets hukommelse, har hverken åndelig betydning eller morontia værdi, vil forsvinde med den materielle hjerne; meget af den materiel erfaring vil forsvinde som det engangsstillads, som, efter at have hjulpet dig som en bro over til morontia niveauet, ikke længere tjener noget formål i universet. Men personlighed og forholdene mellem personlighederne er aldrig stilladser; de dødeliges hukommelse af personlige forhold har kosmisk værdi og vil bestå. I mansoniaverdnerne vil du genkende og være kendt, og mere, vil du huske, og blive husket af, dine engang medarbejdere i det korte men interessante liv på Urantia.

6. MORONTIA SELVET

På samme måde, som en sommerfugl kommer til syne fra larve stadiet, således vil de sande personligheder af menneskelige væsener komme til syne på mansoniaverdnerne, for første gang åbenbart adskilt fra deres tidligere materielle kød. Morontia karrieren i lokaluniverset har at gøre med den fortsatte ophøjelse af personlighedens mekanisme fra det begyndende morontia niveau af sjæle eksistens op til det endelige morontia niveau af fremadskridende åndelighed.

Det er vanskeligt at vejlede dig vedrørende din morontia personlighedsform for din lokalunivers karriere. Du vil blive udstyret med morontia mønstre, der tillader manifestation af personlighed, og disse er investeringer som, i sidste analyse, er udover din forståelse. Sådanne forme, selvom de er ganske virkelige, er ikke energi mønstre af en materiel

orden som du på nuværende tidspunkt forstår. De tjener imidlertid det samme formål på lokaluniversets verdner som din materielle krop gør på planeterne for menneskelig fødsel.

I en vis udstrækning, så er tilsynekomsten af den materielle kropsform reagerende til karakteren af personlighedsidentiteten; den fysiske krop afspejler, i begrænset grad, noget af den iboende natur af personligheden. Endnu mere gør morontiaformen. I det fysiske liv, kan dødelige udvendig være smukke, skønt indvendige grimme; i morontia livet, og i stigende grad på dets højere niveauer, vil personlighedsformen forandre sig direkte i overensstemmelse med den indre persons natur. På det åndelige niveau, begynder den ydre form og indre natur at nærme sig komplet identificering, som vokser mere og mere perfekt på højere og højere åndelige niveauer.

I morontia stadiet er den opstigende dødelige udstyret med Nebadon modifikationen af den kosmiske sinds begavelse fra Mesterånden af Orvonton. Det dødelige intellekt, som sådan, er gået til grunde, er ophørt med at eksistere som en fokuseret univers eksistens adskilt fra den Skabende Ånds udifferentieret sindskredsløb. Men betydningerne og værdierne af det dødelige sind er ikke gået til grunde. Visse faser af sindet er fortsat i den overlevende sjæl; visse erfaringsbaseret værdier fra det tidligere menneskelige sind er fastholdt af Retteren; og der forefindes i lokaluniversets optegnelser af det menneskelige liv som det blev levet i kødet, sammen med visse levende registreringer i de utallige væsener, som har noget at gøre med den endelige evaluering af den opstigende dødelig, væsener der spænder fra engle til Universale Censorer og formodentlig udover til den Højeste.

Vilje skabninger kan ikke eksistere uden sind, men det består til trods for tabet af det materielle intellekt. I tiden umiddelbart efterfølgende overlevelse, er den opstigende personlighed i vid udstrækning vejledt af de karaktermønstre som er arvet fra det menneskelige liv og af den netop fremkommende påvirkning af morontia mota. Disse vejledninger til mansonias adfærd fungerer acceptabel i de tidlige faser af morontia livet og inden fremkomsten af morontia viljen som en fuldt udbygget forsætlig vilje udtryk af den opstigende personlighed.

Der er ingen indflydelse i lokaluniversets karriere som er sammenlignelig til de syv hjælpende sinds-ånder fra menneskelig eksistens. Morontia sindet må udvikle sig ved direkte kontakt med det kosmiske sind, eftersom at dette kosmiske sind er blevet omformet og oversat af den skabende kilde til lokaluniversets intellekt - den Guddommelige Minister.

Dødelige sind er før døden, selvbevidst uafhængig af Retterens tilstedeværelse; sind som betjenes af hjælpende sindsånder behøver kun det tilknyttet materie og energi mønster for at kunne virke. Morontiasjælen, værende over de hjælpende sindsånder, bevarer ikke selvbevidsthed uden Retteren, når den materielle sinds mekanisme er frataget. Denne udviklende sjæl, besidder imidlertid en permanent karakter, der er udledt fra beslutningerne af dets tidligere forbundet hjælpende sindsånd, og denne karakter bliver den aktive hukommelse, når mønstret derfra er fyldt med energi af den tilbagevendende Retter.

Vedvarende hukommelsen er bevis for at selvets oprindelige identitet bevarer; det er afgørende for den fuldstændige selvbevidsthed om personlighedens fortsættelse og ekspansion. De dødelige, som opstiger uden Rettere er afhængige af instruktionen fra engle medarbejdere for en rekonstruktion af den menneskelige hukommelse; i alle andre henseender er morontia sjælen i de Åndefusionerede dødelige ikke begrænset. Hukommelsesmønstret er bevaret i sjælen, men dette mønster kræver tilstedeværelsen af den tidligere Retter for at kunne blive øjeblikkelig selvrealiseret som fortsættende hukommelse. Uden Retteren, ville det kræve betydelig tid for den dødelige overlevende til at genudforske og lære, at generobre, hukommelses bevidsthed af betydninger og værdier fra en tidligere eksistens.

Sjælens overlevelses værdi afspejler trofast både de kvalitative og de kvantitative handlinger og motivationer fra det materielle intellekt, det tidligere tilholdssted for selvets identitet. I valget af sandhed, skønhed, og godhed, påbegynder det dødelige sind dets præmorontia univers karriere under formynderskab af de syv hjælpende sindsånder forenet under styringen af visdomsånden. Derefter, ved færdiggørelsen af de syv cirkler af præmorontia færdigheder, påbegyndes sammenlægningen af morontia sindets begavelse ovenpå de hjælpende sindsånder, dette initierer den præåndelige eller morontia karriere for lokaluniversets fremgang.

Når et væsen forlader sin fødselsplanet, efterlader han de hjælpende sindsånders tjeneste bag sig og bliver udelukkende afhængig af morontia intellekt. Når en opstigende forlader lokalunivers, så har han opnået det åndelige niveau for eksistens, værende passeret udover morontia niveauet. Dette nye fremkommende åndelige væsen bliver så afstemt med

den direkte tjeneste af det kosmiske sind af Orvonton.

7. FUSION MED RETTEREN

Fusion med Retteren tildeler personligheden evige aktualiteter som tidligere kun var potentielle. Blandt disse nye evner kan nævnes; fastgørelse af guddommelig kvalitet, erfaringer og hukommelse fra fortidens evighed, udødelighed, og en fase af egenskabsbestemt potentiel absolutthed.

Når din jordiske løbebane i den midlertidige form er færdig, vil du vågne op på kysten af en bedre verden, og du vil endelig blive forenet med din trofaste Retter i en evig omfavnelse. Denne fusion udgør mysteriet om at gøre Gud og menneske et, mysteriet om den finite skabnings evolution, og det er evigt sandt. Fusionen er den hellige sfære Ascendingtons hemmelighed, og intet væsen, undtagen dem som har erfaret fusion med Guddommens ånd, kan forstå den sande betydning af de virkelige værdier, der forener når identiteten af en skabning fra tiden bliver for evigt et med Paradisguddommens ånd.

Fusion med Retteren er sædvanligvis gennemført mens den opstigende er bosiddende indeni deres lokale system. Det kan ske på fødselsplaneten som en transcendens af den naturlige død; det kan finde sted på enhver af mansoniaverdnerne eller på systemets hovedkvarter; det kan endda blive udsat indtil tidspunktet for dit ophold i konstellationen; eller, i specielle tilfælde, så vil det ikke blive fuldendt indtil den opstigende befinder sig på lokaluniversets hovedstad.

Når fusionen med Retteren er blevet gennemført, så er der ikke længere nogen fremtidig fare for den evige karriere af sådan en personlighed. Himmelske væsener er testet gennem en lang erfaring, men dødelige passerer igennem en relativ kort og intensiv testning på de evolutionære og morontielle verdener.

Fusion med Retteren finder aldrig sted indtil superuniversets mandat har afgjort at den menneskelige natur har taget et endelig og uigenkaldelig valg for den evige karriere. Dette er en engang autorisation, som når den er udstedt, udgør den tilladte bemyndigelse for den fusioneret personlighed til endelig at forlade lokaluniversets område for derefter at begive sig til superuniverset hovedkvarter, fra hvilket punkt tidens pilgrim, i den fjerne fremtid, vil blive serafoamsluttet for den lange flyvetur til centraluniverset Havona og det Guddommelige eventyr.

På de evolutionære verdner, er selvet materiel; det er en ting i universet og som sådan er omfattet af loven om materiel eksistens. Det er et faktum af tiden og det reagerer til omskiftelserne derfra. *Overlevelses beslutninger skal formuleres her.* I morontia-stadiet er selvet blevet en ny og mere varig univers virkelighed, og dets fortsatte vækst er baseret på dets tiltagende tilpasning til sindet og ånds kredsløbene af universerne. *Overlevelses beslutninger bliver nu bekræftet.* Når selvet opnår det åndelige niveau, så er det blevet en sikker værdi i universet, og denne nye værdi er baseret på det faktum, at *overlevelses beslutninger er blevet taget*, og dette faktum har været bevidnet ved evig fusion med Tankeretteren. Efter at have opnået status af en sand universværdi, bliver skabningen potentiel frigivet for at søge efter den højeste universværdi - Gud.

Sådanne fusionerede væsener er tofoldige i deres univers reaktioner. De er uafhængige morontia individer ikke ulig engle, og de er væsener som potentielt tilhører Paradisfinaliternes klasse.

Men det fusionerede individ er virkelig en personlighed, et væsen, hvis enhed trods alle forsøg på analyse af nogen intelligens i universerne. Efter således at have passeret gennem alle lokaluniversernes domstole fra den laveste til den højeste, uden at nogen har været i stand til at identificere mennesket eller Retteren, den ene adskilt fra den anden, vil du til sidst blive bragt for den Suveræne af Nebadon, din Fader i lokaluniverset. Og der, ved hånden af selve det væsen hvis skabende faderskab i dette univers af tid har gjort realiteten af dit liv mulig, vil du blive bevilliget de akkreditiver som endelig berettiger dig til at fortsætte på din karriere i superuniverset i din søgen efter den Universelle Fader.

Har den triumferende Retter vundet personlighed ved den storslået tjeneste til menneskeheden, eller har det tapre menneske opnået udødelighed gennem ærlige anstrengelser for at opnå lighed med Retteren? Det er hverken det ene eller det andet; men sammen har de begge to opnået udviklingen af et medlem af en af den Højstes enestående klasser af opstigende personligheder, en som altid vil blive fundet nyttig, trofast, og effektiv, en kandidat for yderligere vækst

og udvikling, en der altid stræber opad og aldrig afbryder den himmelske opstigning indtil de syv kredse af Havona er blevet gennemkrydset og den daværende sjæl af jordisk oprindelse står i ærværdig anerkendelse foran Faderens virkelige personlighed i Paradiset.

Gennem hele denne storslået opstigning er Tankeretteren den guddommelige garanti for fremtiden og den fuldstændige åndelige stabilisering af den opstigende dødelig. I mellemtiden, vil tilstedeværelse af den dødeliges frie vilje yde Retteren en evig kanal for frigørelse af den guddommelige og infinite natur. Nu er disse to identiteter blevet en; ingen begivenhed i tiden eller fra evigheden kan nogensinde mere adskille mennesket og Retteren; de er uadskillelige, evigt fusioneret.

På Retterfusionerede verdner er Mysterieledsagerens skæbne identisk med den opstigende dødeliges - Finalitkorpset i Paradiset. Hverken Retteren eller den dødelige kan opnå dette enestående mål uden det fulde samarbejde og trofaste hjælp fra den anden. Dette ekstraordinære fællesskab er et af de mest altopslugende og forbløffende af alle de kosmiske fænomener under denne universtidsalder.

Fra tiden før fusionen med Retteren er den opstigendes status den af evolutionær skabning. Det menneskelige medlem var den første til at nyde personlighed og, derfor, har højere rang end Retteren i alle sager vedrørende genkendelse af personligheden. Paradisets hovedkvarterer for dette fusionerede væsen er Ascendington, og ikke Divington, og denne enestående kombination af Gud og menneske rangerer som en opstigende dødelig hele vejen op til Finalitkorpset.

Når først Retteren er fusioneret med en opstigende dødelig, så er Retterens nummer slettet fra superuniversets optegnelser. Hvad der sker med optegnelserne på Divington, ved jeg ikke, men jeg formoder at registreringen af Retter er flyttet til de hemmelige cirkler i Grandfandas indre retssale, den øverste fungerende for Finalitkorpset.

Med Retternes fusion har den Universelle Fader fuldført sit løfte om at give sig selv i gave til sine materielle skabninger; han har opfyldt løftet, og fuldendt planen, af den evige overdragelse af guddommelighed til menneskeheden. Nu begynder de menneskelige forsøg på at realisere og virkeliggøre de ubegrænsede muligheder som er iboende i det himmelske partnerskab med Gud, som netop er blevet en kendsgerning.

Den nuværende kendte skæbne for overlevende dødelige er Finalitkorpset i Paradiset; dette er også målet for alle Tankerettere som bliver forbundet i evig forening med deres dødelige kammerater. På nuværende tidspunkt arbejder Paradisfinaliterne i mange foretagender overalt i det store univers, men vi formoder alle, at de vil have andre og endnu flere himmelske opgaver at udføre i den fjerne fremtid efter at de syv superuniverser er blevet etableret i lys og liv, og når den finite Gud så til sidst fremkommer fra mysteriet som nu omgiver denne Højeste Guddom.

Du er i en vis udstrækning blevet instrueret om organisationen og personalet fra centraluniverset, superuniverserne, og i lokaluniverserne; du har fået noget at vide om karaktererne og oprindelse af nogle af de forskellige personligheder som nu hersker i disse vidtstrakte skabelser. Du er også blevet informeret om, at der foregår en organisering af umådelige galakser i universer langt udover periferien af det store univers, i det første ydre rum niveau. Det er også blevet antydnet i forløbet af disse beretninger at det Højeste Væsen vil åbenbare sin uafsløret tredje funktion i disse på nuværende tidspunkt ikke kortlagte regioner af ydre rum; og du er også blevet fortalt at finaliterne fra Paradiskorpset er de erfaringsmæssige børn af den Højeste.

Vi tror, at de dødelige, som er fusioneret med Retteren, sammen med deres finalit medarbejdere, er bestemt til at fungere i en eller anden sammenhæng i administrationen af universerne fra det første ydre rum niveau. Vi har ikke den ringeste tvivl om, at disse enorme galakser i rette tid vil blive beboede universer. Vi er ligeså overbeviste om, at der blandt administratorerne derfra vil være Paradisfinaliter, hvis natur er den kosmiske konsekvens af fusionen af skabning og Skaber.

Sikken et eventyr! Sikken en romantisk historie! En gigantisk skabelse som vil være administreret af den Højestes børn, disse personaliserede og humaniserede Rettere, disse tilrettede og eviggjorte dødelige, disse mystiske kombinationer og evige foreninger af det højest kendte manifestation af essensen af den Første Kilde og Center og den laveste form for intelligent liv som er i stand til at forstå og opnår den Universelle Fader. Vi forestiller os at sådanne fusionerede væsener, sådanne partnerskaber mellem Skaberen og skabning, vil blive fortrinlige herskere, mageløse administratorer, og forstående og sympatiske vejledere af nogle og alle former for intelligent liv som vil komme til at eksistere i alle

disse fremtidige universer fra det første ydre rum niveau.

Sandt er det, at I dødelige er af jordisk, dyrisk oprindelse; jeres legeme er virkelig støv. Men hvis I rent faktisk vil, hvis I virkelig ønsker, sikkert er det, at arven fra tiderne er jeres, og I vil en dag tjene over alt i universerne i jeres sande karakter - som børn af den Højeste Gud af erfaring og som guddommelige sønner af Paradisfaderen til alle personligheder.

[Præsenteret af en Enlig Budbringer fra Orvonton.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 113

DE SERAFISKE SKÆBNEVOGTERE

EFTER at have præsenteret beretningerne om Tidens Tjenende Ånder og Rummets Budbringer Værter kommer vi nu til behandlingen af de skytsengle, serafer, der er dedikeret til at tjene de enkelte dødelige, for hvis opløftende og perfektion hele den store overlevelsens plan for åndelige fremskridt er udarbejdet. I tidligere tidsaldrer på Urantia, var disse skæbnevogtere næsten den eneste gruppe af engle, der var kendt. De planetariske serafer er faktisk tjenende ånder, der sendes ud for at tjene dem, der vil overleve. Disse betjenende serafer har fungeret som de dødelige menneskers åndelige hjælpere i forbindelse med alle store begivenheder i fortiden og i nutiden. I mange åbenbarelses "blev ordet talt af engle"; mange af himlens proklamationer er "opnået ved anvendelsen af engle."

Seraferne er dem som traditionelt kaldes himlens engle. De er de tjenende ånder, der bor så tæt på dig og gøre så meget for dig. De har optrådt på Urantia, lige siden de tidligste tider af menneskelig intelligens.

1. SKYTSENGLENE

Læren om skytsengle er ikke en myte. Visse grupper af mennesker har rent faktisk personlige engle. Jesus erkendte dette, da han talte om børnene i himlen: "Se til, at I ikke foragter en eneste af disse små, for jeg siger jer, at deres engle i himlen altid ser min Faders ånds tilstedeværelse."

Oprindeligt blev seraferne udnævnt til de enkelte racer på Urantia. Men siden Mikael's overdragelse er de tildelt i overensstemmelse med menneskelig intelligens, spiritualitet, og skæbne. Intellektuelt er menneskeheden opdelt i tre klasser:

1. De under normale intelligens typer - dem, der ikke udøver almindelig viljestyrke, de, der undlader at træffe fælles beslutninger. Kategorien omfatter dem, der ikke kan fatte Gud; de mangler evnen til intelligent tilbedelse af guddommen. Under normale væsener af Urantia har et serafkorps, der består af et kompagni med en bataljon af keruber, udpeget til at tage sig af dem og sikre, at retfærdighed og barmhjertighed bliver tildelt dem i deres livskampe på jorden.
2. Den gennemsnitlige, normale menneskelige intelligens type. Set ud fra serafiske tjenester, er de fleste mænd og kvinder grupperet i syv klasser afhængigt af, hvor de står med hensyn til passage gennem de syv cirkler af menneskelige fremskridt og spirituel udvikling.
3. Over normale intelligens type - dem, der laver store beslutninger og som har et ubestridelig potentiale for åndelige resultater; mænd og kvinder, der har mere eller mindre kontakt med deres iboende Rettere. De er medlemmer af forskellige grupper kaldet skæbnens reserve korps. Uanset cirklen, hvor et menneske er, hvis personen er indskrevet i et af de forskellige reserve korps af skæbnen, ret derefter udnævnes der personlige serafer, og fra det øjeblik fremad, indtil det jordiske livskarriere ender, nyder denne dødelige konstant tjeneste og uophørlige omsorg af en skytsengel. Selv når en person tager *den* øverste beslutning, når der er en reel forlovelse med Retteren, er en personlig væрге straks tildelt sjælen.

I tjenesten rettet mod de såkaldte normale væsener finder de serafiske udnævnelsen sted i henhold til den menneskelige beherskelse af cirklerne af intellektualitet og spiritualitet. I begynder rejsen med jeres dødelige sind udstyret i den syvende cirkel og rejser indad, mens du arbejder på opgaven med at forstå dig selv, overvinde dig selv og beherske dig selv; og cirkel efter cirklen kommer du videre (hvis ikke naturlig død opsiger din karriere og overfører dit arbejde til mansoniverdnerne), indtil du når den første eller inderste cirkel af relativ kontakt og fællesskab med den iboende

Retter.

Mennesker i den oprindelige eller syvende cirkel er blevet tildelt en skytsengel sammen med et kompagni af assisterende keruber til overvågning og varetægt af tusind dødelige. I den sjette cirkel er et serafisk par med et kompagni af keruber, tildelt til at vejlede disse opstigende dødelige i grupper af fem hundrede. Når den femte cirkel er nået, er mennesker grupperet i kompagnier på ca. hundrede og et par serafiske værger med en gruppe af keruber fører tilsyn med dem. Efter at den fjerde cirkel er nået, er dødelige væsener grupperet i ti, og igen er ansvaret givet til et serafisk par bistået af et kompagni af keruber.

Når det menneskelige sind bryder gennem inertien af animalsk arvelighed og når den tredje cirkel af menneskelig intellektualitet og har erhvervet spiritualitet, vil en personlig engel (i virkeligheden to) herefter fremover og udelukkende være helliget denne opstigende dødelige. Således vil disse menneskelige sjæle, ud over at have adgang til den allestedsnærværende og stadig mere effektive iboende Tankeretter, modtage disse personlige skæbnevogters udelte støtte i alle deres bestræbelser på at fuldføre den tredje cirkel, krydse den anden, og opnå den første.

2. SKÆBNEVOGTERNE

Seraferne er ikke kendt som skæbnevogtere, indtil de er udpeget til samarbejde med en menneskelig sjæl, som har realiseret en eller flere af følgende tre præstationer: har taget sin øverste beslutning om at blive guddommelig, er trådt ind i tredje cirkel, eller er indført i et af skæbnens reserve korps.

Under udviklingen af racerne er en skæbnevogter udpeget til det allerførste væsen, der når den krævede cirkel, der skal erobres. På Urantia var den første dødelige, der fik en personlig værge Rantowoc, en klog mand, der hørte til den røde race fra en fjern fortid.

Alle udnævnelser af engle er udvalgt fra en gruppe af frivillige serafer, og disse aftaler er altid i overensstemmelse med menneskets behov og med hensyn til status af engle parret - i lyset af deres serafiske erfaring, dygtighed og visdom. Kun Serafer som længe har været i tjeneste, de mere erfarne og testede typer, er tildelt som vogtere af skæbne. Mange værger har fået meget værdifulde erfaringer i verdener, der ikke hører til serien for Retter fusion. Ligesom Retterne tjener seraferne disse væsener for en enkelt livstid og derefter frigivet til nye opgaver. Mange vogtere på Urantia har haft denne tidligere praktiske erfaring på andre verdener.

Når mennesket ikke overleve, kan deres personlige eller gruppe værger gentagne gange tjener i lignende roller på den samme planet. Serafer udvikler en følelsesmæssig tilknytning til de enkelte verdener og føler en særlig hengivenhed for visse racer og typer af dødelige skabninger, med hvem de har været så tæt og intimt forbundet.

Englene udvikler en varig hengivenhed til deres menneskelige medarbejdere; og du ville, hvis du blot kunne visualisere seraferne, udvikle en varm hengivenhed for dem. Hvis I blev frataget jeres materielle kroppe og iklædt åndelig form, ville I være meget nær englene i mange attributter af personlighed. De har de fleste af jeres følelser og føler nogle ekstra. Den eneste følelse, der driver jer, og som er lidt svært for dem at forstå, er din arv af dyrisk frygt, som optager så stor en del af en gennemsnitlig indbyggers mentale liv på Urantia. Englene finder det virkelig svært at forstå, hvorfor du så vedholdende lade dine højere intellektuelle kræfter, endda din religiøse tro, være så domineret af frygt, så grundigt demoraliseret af tankeløs panik forårsaget af frygt og angst.

Alle serafer har individuelle navne, men i registrene over deres missioner for tjeneste i verden er de ofte angivet ved deres planetariske numre. På universets hovedkontor er de registreret med navn og nummer. Skæbnevogteren af det menneske, der anvendes i denne kontakt kommunikation er nummer 3 af gruppe 17, af kompagni 126, af bataljon 4, af regiment 384, af legion 6, af hær korps 37 af den 182.314 serafariske hær i Nebadon. Det nuværende planetariske angivelses nummer af denne seraf på Urantia og til dette menneske er 3.641.852.

I forbindelse med tjenesten som personlig værge, udnævnelsen af engle som skæbnevogtere, tilbyder seraferne altid deres tjenester frivilligt. I den by, hvor udvælgelsen finder sted blev en vis dødelig for nylig inkluderet til skæbnens reserve korps, og eftersom at alle sådanne mennesker personligt er overvåget af skytsengle søgte mere end hundrede kvalificerede serafer opgaven. Den planetariske leder valgte tolv af de mere erfarne personer og udnævnte siden de

serafer som de havde valgt som de bedst egnede til at lede dette menneske under dets rejse gennem livet. Konkret valgte de et vis par af lige kvalificerede serafer; en af dette serafiske par er altid på vagt.

Serafiske opgaver kan være utrættelige, men hver seraf af engle parret kan udføre alle tjenende ansvarsområder. Ligesom keruber, tjener seraferne normalt i par, men i modsætning til deres mindre udviklede medarbejdere, arbejder serafer sommetider enkeltvis. I stort set alle deres kontakter med mennesker, kan de fungere som individer. Der er kun behov for begge engle for kommunikation og tjenester på universerne højere kredsløb.

Når et serafisk par accepterer en udnævnelse som vogtere, tjener de for resten af denne persons liv. Komplementet af at være (den ene af de to engle) bliver referent, for foretagende. Disse supplerende serafer er engle, der registrerer de dødelige af de evolutionære verdner. Optegnelserne opbevares af et par keruber (en kerub og en sanobim), som altid er forbundet til de serafiske vogtere, men en af seraferne er altid ansvarlige for disse rapporter.

Med henblik på hvile og genopladning med livsenergi af universet kredsløb, er vogteren periodisk befriet fra sin komplement, og under sit fravær fungerer de tilknyttede keruber som optagere, hvilket også er tilfældet, når den supplerende seraf tilsvarende er fraværende.

3. FORHOLDET TIL ANDRE ÅNDELIGE INDFLYDELSER

Noget af det vigtigste som en skæbnevogter gør for sin dødelige protégé er at opnå en personlig koordinering af de mange upersonlige åndelige indflydelser, som er indeni, der omgiver og påvirker det udviklende materielle væsens sind og sjæl. Mennesker er personligheder, og det er overordentlig vanskeligt for upersonlige ånder og førpersonlige enheder at få direkte kontakt med sådanne meget materielle og meget personlige sanser. I skytsenglenes tjeneste forenes alle disse påvirkninger mere eller mindre, og omformes, så de kan blive mere direkte værdsat af den ekspanderende moralske karakter af den udviklende menneskelige personlighed.

Denne serafiske væрге kan mere specifikt korrelere, og gør det, den Uendelige Ånds mangfoldige agenturer og påvirkninger, der spænder fra området af de fysiske overvågere og de hjælpende sindsånder op til den guddommelige minister for Helligånden og til den allestedsnærværende Ånds tilstedeværelsen af den Tredje Kilde og Center på Paradis. Efter således at have forenet og gjort mere personlige alle disse omfattende indflydelser af den Uendelige Ånd, forpligter seraferne sig til at korrelere denne integrerede påvirkning af Samforeneren med de åndelige tilstedeværelser af Faderen og Sønnen.

Retteren er Faderens tilstedeværelse; Sandhedens Ånd er Sønnernes tilstedeværelse . Disse guddommelige evner bliver forenet og koordineret på de lavere niveauer af menneskelig åndelig oplevelse af serafvogternes tjeneste. De tjenende engle er dygtige i at kombinere Faderens kærlighed og Sønnens nåde i deres tjeneste til dødelige skabninger.

Dette afslører årsagen til at serafvogterne ender med at blive dem, der personligt beskytter sindets mønstre, hukommelses formler og sjælens realiteter af de overlevende dødelige i perioden mellem den fysiske død og den morontielle opstandelse. Ingen andre end den Uendelige Ånds tjenende børn kunne arbejde på denne måde til gavn for det menneskelige væsen i denne overgangsfase fra et niveau af universet til et andet og højere niveau. Selv når du blunder hen i din sidste overgangs søvn, når du passerer fra tid til evigheden, deler en høj supernaf ligeledes overførsel med dig som vogter af din væsen identitet og garant for din personlige integritet.

På det åndelige plan, yder seraferne mange ellers upersonlige og førpersonlige tjenester i universet; de er koordinatore. På det intellektuelle plan, korrelerer de sindet og på det morontielle; er de tolke. På det fysiske plan manipulerer de det terrestriske miljø gennem deres forbindelse med de Ledende Fysiske Overvågere og gennem samarbejdende tjeneste med mellemvæsenerne.

Dette er en beskrivelse om de mangfoldige og komplekse funktioner som en ledsagende seraf udfører. Men hvordan sådan en underordnet engleblid personlighed, skabt kun lidt over menneskehedens universniveau, udfører sådanne vanskelige og komplekse opgaver? Vi ved det ikke, i virkeligheden, men vi har mistanke om, at denne fænomenale tjeneste understøttes på en eller anden ukendt måde af uidentificeret og uafsløret indflydelse af det Højeste Væsen, den aktualiserende Guddom af de udviklende universer af tid og rum. Overalt i hele området af den progressive overlevelse i

og af det Højeste Væsen, er serafer en væsentlig del af kontinuiteten i udviklingen af de dødelige.

4. SERAFERNES HANDLINGSOMRÅDER

De serafiske vogtere er ikke en form for sind, selvom de opstår fra den samme kilde, som også giver anledning til det dødelige sind, nemlig den Skabende Ånd. Serafer er sinds stimulatorer. De forsøger hele tiden at fremme afgørelser i det menneskelige sind, der fører til beherskelse af cirklerne. De gør dette, ikke som Retteren, der opererer indefra og gennem sjælen, men snarere ved at arbejde udefra indad gennem menneskers sociale, etiske og moralske miljø. Seraferne er ikke den guddommelige tiltrækning af den Universelle Fader, såsom Retteren, men de fungerer som personlige repræsentanter i den Uendelige Ånds tjeneste.

Det dødelige menneske, som er underlagt Retterens ledelse, er også modtagelig for serafisk vejledning. Retteren er essensen af menneskets evige natur; seraferne er lærer i menneskets udviklende natur - i dette liv til det dødelige sind, i det næste liv for morontia sjælen. På mansoniaverdnerne bliver du opmærksom og bevidst om de serafiske instruktører, men i det første liv er mennesket som regel uvidende om dem.

Seraferne fungerer som undervisere for menneskerne, ved at vejlede den menneskelige personligheds skridt ind på stier af nye og progressive erfaringer. Ved at acceptere en serafs vejledning betyder sjældent et behageligt liv. Hvis du følger disse retningslinjer, kan du være sikker på at møde - og hvis du har modet, til at krydse, de forrevne bakker af moralske valg og åndelige fremskridt.

Impulsen for tilbedelse stammer primært fra de højere sindshjælpers åndelige tilskyndelser forstærket af Retterens føring. Men trangen til at bede, som så ofte opleves af Gudbevidste dødelige opstår meget ofte som følge af serafisk indflydelse. Vogter serafer manipulerer konstant det dødelige miljø med henblik på at øge den kosmiske indsigt i det opstigende menneske, så en sådan overlevels kandidat kan opnå en forøget bevidsthed om den iboende Retters tilstedeværelse og dermed være i stand til at øge samarbejdet med det guddommelige væsens åndelige mission.

Selv om der selvfølgelig ikke er nogen kommunikation mellem den iboende Retter og serafer omkring dem, synes de altid at arbejde i perfekt harmoni og udsøgt sammenhæng. Vogterne er mest aktive på de tidspunkter, hvor Retterne er mindst aktive, men deres tjeneste er på forunderlig vis korreleret. Et sådant fremragende samarbejde kunne næppe være utilsigtet eller tilfældig.

Den tjenende personlighed af en serafisk vogter, Guds tilstedeværelse gennem den iboende Retter, den tilsluttede virkning af Helligånden og Sønnens bevidsthed ved Sandhedens Ånd er alle guddommeligt korreleret til en meningsfuld enhed af åndelig tjeneste i og til en dødelig personlighed. Selv om de kommer fra forskellige kilder og forskellige niveauer, er alle disse himmelske påvirkninger integreret i den omsluttende og udviklende tilstedeværelse af det Højeste Væsen.

5. SERAFISK TJENESTE TIL DE DØDELIGE

Englene invaderer ikke det menneskelige sinds hellighed; de manipulerer ikke den dødeliges vilje. De tager heller ikke direkte kontakt med Retteren i det menneskelige sind. Skæbnevogteren påvirker dig på alle mulige måder, som er forenelige med din personligheds ukrænkelighed; Under ingen omstændigheder blander disse engle sig i den menneskelige viljes handlefrihed. Hverken engle eller andre klasser af personligheder i universet har magt eller myndighed til at begrænse eller indskrænke beføjelser af menneskelige valg.

Englene er så tæt på dig og plejer dig så inderligt, at de billedligt "græder over din forsætlige intolerance og stædighed." Serafer græder ikke fysiske tårer; de har ingen fysiske krop, de besidder heller ikke vinger. Derimod har de åndelige følelser, og de oplever fornemmelser og følelser af åndelig natur, som kan sammenlignes med menneskelige følelser i en vis forstand.

Seraferne handler på dine vegne helt uafhængig af dine direkte appeller. De udfører ordrer fra deres overordnede, og fungerer således uanset dine midlertidige luner og skiftende stemninger. Det betyder ikke, at du ikke kan gøre deres opgaver enten lettere eller sværere, men snarere at dine appeller eller bønner, ikke påvirker dem direkte.

Mens dødelige mennesker lever i kødet er englenes intelligens ikke direkte tilgængelige for dem. Englene er ikke herremænd eller direktører; de er simpelthen vogtere. Serafer vogter dig; de forsøger ikke direkte at påvirke dig; du skal selv kortlægge din egen kurs, men derefter handler disse engle for at få mest ud af den kurs, du har valgt. De blander sig (normalt) ikke vilkårligt i de rutinemæssige anliggender af menneskets liv. Men når de modtager instrukser fra deres foresatte til at udføre en usædvanlig bedrift, kan du være sikker på, at disse vogtere vil finde en måde at håndhæve disse forordninger. De blander sig derfor ikke i det menneskelige drama, undtagen i nødsituationer, og derefter normalt på direkte ordre fra deres overordnede. De er væsener, som vil følge dig igennem tiderne, og de får på denne måde en forberedelse til deres fremtidige arbejde og deres kontakt med personlighed.

Serafer har evnen til i visse tilfælde at fungere som tjenende i fysisk form til mennesker, men det er meget sjældent, at de handler på denne måde. De kan, med bistand fra mellemvæsnerne og de fysiske Overvågere arbejde i et bredt felt af aktiviteter til gavn for mennesker og kan endda komme i kontakt med den menneskelige verden, men sådanne hændelser er meget usædvanlige. I de fleste tilfælde i den materielle verden udvikler begivenhederne sig uden at blive påvirket af serafiske indgreb, selv om der har været omstændigheder, der har truet afgørende led i den menneskelige evolutionære kæde, hvor serafiske vogter på eget initiativ har handlet på en sigtsmæssig måde.

6. SKYTSENGLENE EFTER DØDEN

Efter at have fortalt jer noget om de serafiske tjeneste aktiviteter i det fysiske liv, vil jeg forsøge at informere jer om skæbnevogternes adfærd på tidspunktet for den fysiske opløsning af deres menneskelige medarbejder. Når I død, bliver optegnelserne om dig, identitet specifikationer, og den menneskelige sjæls morontia enhed - udviklet i fællesskab af det dødelige sind og den guddommelige Retter - trofast opbevaret sammen med alle andre værdier relateret til din fremtidige eksistens, alt det, der former og danner dig, den virkelige dig, alt undtagen den fortsatte eksistens identitet repræsenteret ved den afgående Retteren og personlighedens virkelighed.

I det øjeblik, lods lyset i det menneskelige sind forsvinder, den åndelige lysstyrke som serafer associerer med tilstedeværelse af Retteren, rapporterer den fremmødte engel personligt til de kommanderende engle, først til gruppen, og derefter i rækkefølge til kompagniet, bataljonen, regimentet, legionen og det øverstbefalende korps, og efter at denne engel behørigt er registreret for det endelige eventyr af tid og rum, modtager denne engel fra de serafiske planetariske ledere et certifikat for indberetning til den Aftenstjerne (eller anden løjtnant af Gabriels), der er ansvarlig for den serafiske hær, hvor denne kandidat til univers opstigningen tilhører. Efter at have modtaget tilladelse fra den øverstbefalende for denne højeste organisatorisk enhed, fortsætter sådan en skæbnevogter til den første mansoniaverden og afventer bevidstheds genoprettelse af det tidligere jordiske emne.

I det tilfælde, at den menneskelige sjæl ikke overlever efter at den er blevet tildelt en personlig engel, skal den tjenende engel videre til hovedkvarter for lokaluniverset, for der at afgive forklaring til den fulde rapport om hendes komplementæres fuldstændige optegnelser, som tidligere præsenteret. Derefter kommer hun for Ærkeenglenes domstole for at blive frikendt fra skylden i sagen om svigt i hendes emnes overlevelse. Så går hun tilbage til verdnerne, for igen at blive tildelt en anden dødelig, der har opstignings potentiale, eller til et andet område af den serafiske tjeneste.

Men englene tjener de evolutionære væsener på mange andre måder end gennem tjenesten som personlige eller gruppe værger. Personlige værger, hvis emne ikke umiddelbart overføres til mansoniaverdnerne, bliver ikke efterladt i lediggang, afventende forsynets navneopråb; de er tildelt talrige tjeneste opgaver overalt i universet.

Den serafiske værge er administratoren, der sikrer overlevelsens værdier af de slumrende dødelige sjæle, mens den fraværende Retter er identitet af sådan et udødelig univers væsen. Når disse to samarbejder i mansoniaverdnernes opstandelseshaller i forbindelse med den nyoprettede morontielle form, opstår der er en ny sammenlægning af de indgående faktorer af personlighed i den opstigende dødelige.

Retteren vil identificere dig, serafvogteren genpersonalisere dig og derefter vender du tilbage til den trofaste ledsager fra dine jordiske dage.

Tilsvarende, når en planetarisk tidsalder er overstået, når dem, der er på de lavere cirkler af menneskelig opnåelse er

samlet, er det deres gruppe værger, der samler dem i opstandelsens haller på mansoniaverden, som jeres skrifter fortæller: "Og han skal sende sine engle med en høj stemme og samle sine udvalgte fra den ene ende af verden til den anden."

Proceduren for retfærdighed kræver, at den personlige eller gruppe værgerne skal reagere på forsynets navneopråb på vegne af alle de ikke-overlevende personligheder. Retterne fra sådanne ikke-overlevende vender ikke tilbage, når navnene kaldes, seraferne reagerer, men Rettere reagerer ikke. Dette udgør "de uretfærdiges opstandelse," og er i virkeligheden den formelle anerkendelse af ophør af skabningens eksistens. Dette navneopråb for retfærdighed følger altid umiddelbart efter navneopråb af nåde, opstandelse af de sovende overlevende. Disse forhold, vedrører ingen andre end de øverste og alvidende dommere af overlevelsens værdier. Sådanne doms spørgsmål vedrører ikke rigtig os.

Gruppe værger kan tjene på en planet tidsalder efter tidsalder og i sidste ende blive vogtere for tusinder og atter tusinder af sovende overlevende sjæle. De kan tjene på mange forskellige verdener i et givet system, fordi opstandelsens respons sker på mansoniaverdnerne.

Alle personlige og gruppe vogtere i systemet af Satania, der gik på afveje i Lucifer oprør, uanset at mange oprigtigt angrede deres dårskab, er bestemt til at blive tilbageholdt på Jerusem indtil endelig afgørelse af oprøret. De Universelle Censorer har allerede efter eget skøn, frtaget disse ulydige og utro værger alle aspekter i forbindelse med de sjæle, der tillægges dem, og overført disse morontia realiteter i sikker opbevaring og beskyttelse hos frivillige sekonafer.

7. SERAFERNE OG DEN OPSTIGENDE KARRIERE

Det er faktisk en epokegørende begivenhed i en opstigende dødeliges karriere, denne første opvågnen på bredden af mansonia verden, fordi det er der, at du for første gang faktisk ser de længe elskede og allestedsnærværende engle kammerater fra dine dage på jorden. Det er også her, at du virkelig bliver bevidst om identiteten og tilstedeværelsen af den guddommelige ledsager, der så længe har levet i dit sind på jorden. Sådant en oplevelse er virkelig en herlig opvågnen, en rigtig opstandelse.

På morontiasfæren er de medfølgende serafer (der er to af dem) åbenlyst dine kammerater. Disse engle er ikke kun din ledsager under dine fremskridt i løbet af karrieren gennem overgangs verdener, hvor de på enhver mulig måde vil hjælpe dig med at opnå morontia- og åndelig status, men benytter også muligheden for selv, at gøre fremskridt ved at studere i mansoniaverdnernes skoler for uddannelse af evolutionære serafer.

Den menneskelige race blev skabt kun en smule lavere end de mere simple former for engle klasser. Derfor er din første opgave i morontialivet at tjene som assistenter til serafer i det umiddelbare arbejde som venter dig på det tidspunkt, du genvinder din personligheds bevidsthed efter din løsladelse fra kødets lænker.

Før du forlader mansoniaverdnerne har alle dødelige modtaget permanente serafiske medarbejdere eller værger. Under din opstigning af morontiasfæren, er det i sidste ende de serafiske værger som vidner og bekræfter dekretterne af din evige forening med Tankeretteren. Sammen har de etableret din personligheds identitet, som et barn af kødet fra verdener af tid. Så når du har nået den modne morontielle tilstand ledsager de dig gennem Jerusem og de tilhørende verdener af fremskridt og kultur i systemet. Efter dette, går de med til Edentia og dets halvfjerds verdner af avanceret socialisering, og følger dig senere til Melkisedekerne og videre gennem den fremragende karriere i hovedkvartersverdnerne i universet. Når du har fået lært den Melkisedekske visdom og kultur, tager de dig videre til Salvington, hvor du står ansigt til ansigt med den suveræne af hele Nebadon. Stadig ledsager disse serafigurer dig gennem de mindre og større sektorer af superuniverset og videre til modtagelses verdnerne af Uversa, og forbliver med dig, indtil du til sidst bliver sekona-indhyllet for den lange flyvning til Havona.

Nogle af skæbnevogterne, der er blevet tilknyttet til de opstigende pilgrimme under deres jordiske karriere følger samme rute som de opstigende pilgrimme gennem Havona. Den anden tager midlertidig afsked med deres mangeårige dødelige kammerater, og derefter, mens disse dødelige rejser gennem cirklerne af centraluniverset, opnår disse skæbnevogtere cirklerne af Serafington. De vil vente på bredden af Paradis, når deres dødelige ledsagere vågne op fra den sidste overgangs søvn i tiden ind i de nye erfaringer med evigheden. Disse opstigende serafer tager efterfølgende forskellige tjenesteydelser i Finalitkorpset og i Fuldendelsens Serafiske Korps.

Mennesker og engle kan eller ikke kan blive genforenet i evig tjeneste, men uanset hvor de serafiske opgaver foregår, er de altid i kommunikation med deres tidligere protegé af de evolutionære verdner, de opstigende dødelige af tiden. Det intime forhold og de kærlige tilknytninger fra verdener af menneskelig oprindelse er aldrig glemt eller helt brudt. I de evige tidsaldre samarbejder mennesker og engle i den guddommelige tjeneste, som de gjorde i karrieren af tid.

For serafer, er den sikreste måde at nå Paradisets Guddomme, at med succes at vejlede en sjæl af evolutionær oprindelse til Paradisets porte. Derfor er opgaven som skæbnevogter den højst værdsatte serafiske pligt.

Kun skæbneværger er inkluderet i det primære eller dødelig Finalitkorps. Sådanne par har engageret sig i det øverste eventyr for at fusionere deres identitet. De to væsener har opnået dobbelt åndelig enhed på Serafington forud for deres optagelse i Finalitkorpset. I denne erfaring opnår de to englevæsener, som har suppleret hinanden i alle univers funktioner, en ultimativ tilstand, hvor de to i ånden er en, som efterfølgende i en ny evne kan modtage og fusionere med et ikke-Retter fragment af Paradisets Fader. På denne måde bliver nogle af dine serafiske kammerater med tiden også dine finalitmedarbejdere i evigheden, børn af den Højeste og perfektioneret sønner af Paradisets Fader.

Præsenteret af chefen for Seraferne stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 114

SERAERNES PLANETARISKE STYRE

DE Højeste regerer i menneskets riger gennem mange himmelske kræfter og repræsentanter, men hovedsageligt gennem serafiske tjenester.

Ved middagstid i dag var navnelisten af planetariske engle, værger og andre på Urantia 501.234.619 serafpar. Jeg havde under min kommando fået tildelt to hundrede serafisk hær korps - det er 597. 196.800 serafpar, dvs. 1.194.393.600 individuelle engle. Registret, viser imidlertid, 1.002,469.238 individer; heraf følger, at 191.924.362 engle var fraværende fra denne verden på transport, budskabs opgaver eller pligt opgaver i forbindelse med dødsfald. (På Urantia er der omtrent det samme antal keruber som serafer, og de er organiseret på samme måde.)

Seraferne og deres tilknyttede keruber har meget at gøre med detaljerne i den overmenneskelige regering af en planet, især af verdener, der er blevet isoleret som følge af oprør. Englene arbejder på Urantia, dygtigt bistået af mellemvæsenene, som de faktiske overmaterielle ministre, der udfører kommandoerne af den boende generalguvernør og alle hans medarbejdere og underordnede. Seraferne som en klasse er optaget med mange andre gøremål end at våge over enkeltpersoner og værgegruppe opgaver.

Urantia mangler ikke ordentlig og effektivt overvågning af systemets, konstellationens, og universets herskere. Men den planetariske regering, er imidlertid forskellig fra den, der findes i en anden verden i Satania systemet, selv i hele Nebadon. Det enestående i jeres overvågningsplan, skyldes en hel række usædvanlige omstændigheder

1. Urantia status som en livsmodifikations planet.
2. Vanskeligheder forårsaget af Lucifers oprør.
3. Følgevirkningerne forårsaget af Adams uagtsomhed.
4. De uregelmæssigheder, som er et resultat af, at Urantia var en af de overdragelses verdener af Universets Suveræn. hvor Mikael af Nebadon er Urantias Planetprins.
5. De fireogtyve planetariske lederes særlige funktion.
6. Placeringen af en af ærkeenglenes kredsløb på planeten.
7. Den relative nylige udnævnelsen af den engang inkarnerede Makiventa Melkisedek, som stedfortrædende Planetprins.

1. URANTIA'S SUVERÆNITET

Den oprindelige suverænitæt af Urantia blev oprindeligt forvaltet af den suveræne af Satania systemet. Han uddelegeret det først til en fælles kommission, der blev oprettet af Melkisedekerne og Livsbærerne, og denne gruppe fungerede på Urantia, indtil ankomsten af en behørigt konstitueret Planetprins. Efter faldet af Prins Caligastia på tidspunktet for Lucifers oprør havde Urantia ingen sikker og forsvarlig forhold til lokaluniverset og dets administrative opdelinger indtil afslutningen af overdragelsen af den inkarnerede Mikael, da han blev proklameret af Dagenes Forenede som Planetprins af Urantia. Denne proklamation fastsatte i princippet status af evigt sikkerhed, for din verden, men i praksis foretog den suveræne Skabersøn intet forsøg på personligt at administrere planeten, bortset fra at han etablerede

kommissionen i Jerusem bestående af fireogtyve tidligere Urantianere med autoritet til at repræsentere ham i regeringen af Urantia og alle andre planeter, der er i karantæne i dette system. Et medlem af dette råd er nu altid bosiddende på Urantia som general guvenør.

Den stedfortrædende bemyndigelse til at fungerer for Mikael som Planetprins er for nylig blevet overdraget til Makiventa Melkisedek, men denne Søn af lokaluniverset har ikke taget det mindste skridt til at ændre det nuværende planetariske regime af de skiftende administrationer af de bosiddende generalguvenører.

Det er usandsynligt, at nogen markant ændring vil blive foretaget i styringen af Urantia under den nuværende dispensation medmindre den stedfortrædende Planetprins ankommer for at overtage sit titulære ansvar. Nogle af vores medarbejdere mener, at der på et tidspunkt i den nærmeste fremtid så vil planen om at sende en af de fire og tyve rådgivere som generalguvernør til Urantia blive udskiftet med den officielle ankomst af Makiventa Melkisedek med stedfortræder mandatet for den højeste suverænitet af Urantia. Som administrerende Planetprins ville han uden tvivl fortsætte i ledelsen af planeten, indtil den endelige dom af Lucifers oprør og sandsynligvis yderligere til en fjern fremtid, hvor planeten er etableret i lys og liv.

Nogle mener, at Makiventa Melkisedek ikke vil komme inden udgangen af den nuværende dispensation for personligt at overtage styringen af Urantia anliggender. Andre er af den opfattelse, at den stedfortrædende prins ikke vil komme som sådan, indtil Mikael engang vender tilbage til Urantia som han lovede, da han stadig var i live i kødet. Atter andre, herunder denne fortælleren, forventer, at Melkisedek kan ankomme enhver dag eller time.

2. DE PLANETARISKE OVERVÅGERS RÅD

Siden tidspunktet for Mikael's overdragelse på jeres verden var den overordnede ledelse af Urantia blevet betroet en særlig gruppe på Jerusem, bestående af fireogtyve tidligere Urantianere. Hvilken kvalifikation, der er nødvendige for medlemskab af denne kommission, kender vi ikke, men vi har observeret, at de, der er blevet udnævnt til den, har været dem, der har bidraget til styrkelsen af den Højstes suverænitet i Satania systemet. Af natur var de alle reelle ledere, da de fungerede på Urantia, og (med undtagelse af Makiventa Melchizedek) er disse evner af lederskab yderligere forbedret af erfaringerne fra mansoniaverdenene og suppleret med uddannelse af Jerusems statsborgerskab. Udnævnelsen af medlemmerne af de fireogtyve er udpeget af Lanaforges kabinet, støttet af den Højeste af Edentia, de er godkendt af den Tildelte Vagt i Jerusem, og udpeget af Gabriel fra Salvington i overensstemmelse med mandatet fra Mikael. De midlertidige udnævnte fungerer lige så fuldt ud som de faste medlemmer af denne kommission af specielle vejledere.

Dette særlige råd af planetariske ledere beskæftiger sig især med overvågningen af aktiviteterne i denne verden forårsaget af det faktum, at Mikael her oplevede sin sidste overdragelse. De holdes i tæt og umiddelbar kontakt med Mikael gennem de forbindende tjenester af en Lysende Aftenstjerne, det samme væsen, der ledsaget Jesus under hans jordiske overdragelse.

I øjeblikket er en vis John, som I kalder "Døberen," formand for dette råd, når det indkalder på Jerusem. Men den officielle leder af dette råd, er den Tildelte Vagt af Satania, den direkte og personlige repræsentant for den Tilknyttende Inspektør på Salvington og Højeste Udøvende af Orvonton.

Medlemmerne af denne samme kommission af tidligere Urantianer fungerer også som rådgivende vejledere for de andre seksogtrediver verdener isolerede på grund af oprør i systemet. De udfører en meget værdifuld service, når de holder Lanaforge, den System Suveræne i tæt og sympatisk kontakt med anliggender fra disse planeter, som stadig forbliver mere eller mindre under tilsyn af Konstellations Fædrene i Norlatiadek. Disse fireogtyve rådgivere foretager hyppige rejser som enkeltpersoner til hver af disse planeter i karantæne, især til Urantia.

Hver af de andre isolerede verdener rådgives af tilsvarende og varierede størrelse af kommissioner sammensat af nogle tidligere beboere, men de andre kommissioner er underordnede Urantiagruppen på fireogtyve. Selvom medlemmerne af sidstnævnte kommission, således er aktivt interesseret i alle faser af menneskets fremskridt i enhver verden, der er i karantæne i Satania, har de en særlige og specifik bekymring for velfærd og udvikling af de dødelige racer på Urantia, fordi de ikke umiddelbart og direkte fører tilsyn med anliggender af enhver anden af planeterne end Urantia, og selv her

er deres autoritet ikke komplet, undtagen i visse områder vedrørende overlevelse af de dødelige.

Ingen ved, hvor længe disse fireogtyve Urantia rådgivere fortsætter i deres nuværende status, adskilt fra det almindelige program for universets aktiviteter. Ingen tvivl om at de vil fortsætte med at tjene i den aktuelle position, indtil en vis ændring i den planetariske status opstår, såsom afslutningen af en dispensation, at Makiventa Melkisedek påtager sig fuld myndighed, den endelige dom af Lucifers oprør er afsagt, eller at Mikael igen vender tilbage i verden hvor hans sidste overdragelse fandt sted. Den nuværende bosiddende generalguvernør af Urantia synes at hælde mod den opfattelse, at alle, men undtagelse af Melkisedek kan frigives til Paradis opstigningen i det øjeblik Satania systemet er genoprettet til konstellationens kredsløb. Der er også andre meninger.

3. DEN BOSIDDENDE GENERALGUVERNØR

Hvert hundrede år efter Urantia tid udpeger Jerusem korpset af de fireogtyve planetarisk overvågere et af deres medlemmer til at besøge din verden for at fungere som deres udøvende repræsentant, som bosiddende generalguvernør. I tiden under forberedelsen af disse beretninger blev denne udøvende administrator udskiftet, således at den nittende der havde tjent i denne egenskab blev afløst af den tyvende. Navnet på den nuværende planetariske overvåger er tilbageholdt fra jer kun fordi dødelige menneske er så tilbøjelige til at tilbede, selv ophøje til Gud, deres usædvanlige landsmænd og overmenneskelige overordnede.

Den bosiddende generalguvernør har ikke nogen egentlig personlig magtbeføjelser i forvaltningen af verdens anliggender, undtagen som repræsentant for de fire og tyve rådgivere på Jerusem. Han fungerer som koordinator af den overmenneskelig administration og er det respekteret overhovedet og den universelt anerkendte leder af de himmelske væsener, der fungerer på Urantia. Alle klasser af engleskarene betragter ham som deres koordinerende direktør, mens de Forenede Mellemvæsener siden afgang af 1-2-3 den første, til at blive en af de fireogtyve rådgivere, faktisk ser de efterfølgende generalguvernører som deres planetariske fædre.

Selvom generalguvernøren ikke besidder faktisk og personlig magtbeføjelser på planeten, vedtager han dog hver dag snesevis af afgørelser og beslutninger, der er accepteret som endelig af alle berørte personligheder. Han er meget mere som en faderlig rådgiver end en teknisk hersker. På nogle måder fungerer han som en Planetprins ville, men hans administration minder langt mere om de Materielle Sønners administration.

Urantias regering er repræsenteret i rådene i Jerusem i overensstemmelse med en ordning, hvor den hjemvendte generalguvernør sidder som et midlertidigt medlem af den System Suverænes kabinet, som består af Planetprinserne. Det var forventet, at da Makiventa blev udnævnt som stedfortrædende prins, at han straks ville tage sin plads i Planetprinsernes råd i Satania, men indtil videre har han ikke gjort noget forsøg i denne retning.

Den overmaterielle regering på Urantia opretholder ikke en særlig tæt organisk forhold med de højere enheder af lokaluniverset. På nogle måder, repræsenterer den bosiddende generalguvernør Salvington samt Jerusem siden han optræder på vegne af de fireogtyve rådgivere, der direkte repræsenterer Mikael og Gabriel. Da den planetariske generalguvernør er borger i Jerusem kan han fungerer som talsmand for den System Suveræne. Konstellationsmyndighederne er repræsenteret direkte af en Vorondadek Søn, observatøren fra Edentia.

4. DEN HØJESTE OBSERVATØR

Urantias suverænitet er yderligere kompliceret af at regeringen i Norlatiadek på eget initiativ tog den planetariske myndighed, kort efter det planetariske oprør. Der er stadig bosiddende på Urantia en Vorondadek søn, en observatør af de Højeste på Edentia og i fraværet af direkte handling af Mikael, er administrator af planetarisk suverænitet. Den nuværende Højeste observatør (og tidligere regent) er den treogtyvende som på denne måde tjener på Urantia.

Der er visse grupper af planetariske problemer, der stadig er under tilsyn af de Højeste på Edentia, siden jurisdiktion af de anholdte på tidspunktet for Lucifers oprør. Myndighed i sådanne spørgsmål udøves af en Vorondadek søn, Norlatiadek observatøren, der opretholder meget nære rådgivende forbindelser med de planetariske overvågere. Racekommissærerne er meget aktive på Urantia, og deres forskellige gruppeledere er uformelt tilknyttet den bosiddende Vorondadek observatør, der fungerer som en rådgivende leder for dem.

I en krisesituation, ville den faktiske og suveræne leder af regeringen - bortset fra i visse rent åndelige anliggender - være denne Vorondadek søn af Edentia som nu har observationspligt. (Med hensyn til disse udelukkende åndelige problemer, og i visse rent personlige forhold, synes den øverste myndighedsudøvelse at være den kommanderende ærkeengel, tilknyttet divisions hovedkvarteret af denne klasse. Dette hovedkvarter blev for nylig etableret på Urantia.)

Den Højeste observatør er bemyndiget til på eget skøn, at overtage den planetariske regering i en tid med alvorlige planetarisk krise, og optegnelserne viser, at det er sket tre og tredive gange i Urantias historie. På sådanne tidspunkter fungerer den Højeste observatør som den Højeste regent, og udøver ubestridt myndighed over alle overvågere og administratorer bosiddende på planeten med undtagelse kun af ærkeenglenes divisionsorganisation.

Vorondadek regimer er ikke noget, der kun sker på planeter, der er blevet isoleret på grund af oprør, for den Højeste kan til enhver tid gribe ind i anliggender i de beboede verdner og indføre konstellationsherskernes højerestående visdom i forvaltningen af menneskerigets anliggender.

5. DEN PLANETARISKE REGERING

Urantias nuværende administration er virkelig svært at beskrive. Der er ingen formel regering i overensstemmelse med retningslinjerne i universets organisation med dets separate lovgivende, udøvende og dømmende instanser. De fireogtyve rådgivere kommer nærmeste til at udgøre den lovgivende gren af den planetariske regering. Generalguvernøren er en midlertidig rådgivende og udøvende leder, der er underordnet den Højeste observatørs vetoret. Der er ingen absolut autoritativ retlig myndighed med kompetence som virker på planeten - kun forligs kommissionerne.

De fleste konflikter, hvor serafer og mellemvæsener er involveret, skal afgøres ved gensidig aftale med generalguvernøren. Med undtagelse af sager, hvor han fremfører påbud fra de fireogtyve rådgivere, så kan alle hans afgørelser ankes til forligskommissionen, til de lokale myndigheder, der er etableret for planetarisk aktivitet, eller endda til den System Suveræne af Satania.

Fraværet af Planetprinsens legemlig personale og en adamisk Søns og Datters materielle regime er delvist opvejet af den særlige serafiske tjeneste og af mellemvæsnernes mere usædvanlige tjenester. Fraværet af Planetprinsen kompenseres effektivt ved den tredobbelte tilstedeværelse af ærkeenglene, den Højeste observatør, og generalguvernøren.

Denne temmelig løst organiseret og noget personligt administreret planetariske regering er mere effektiv end forventet på grund af tidsbesparende hjælp af ærkeenglene og deres altid tilgængelig kredsløb, som så ofte er anvendt i planeterens nødsituationer og administrative vanskeligheder. I teknisk forstand, er planeten stadig åndeligt afskåret fra Norlatiadeks kredsløb, men i nødstilfælde kan denne begrænsning omgås ved at udnytte ærkeenglenes kredsløb. Planetarisk isolation er naturligvis af ringe betydning for de enkelte dødelige, efter at Sandhedens Ånd er udgydt over alt kød for nitten hundrede år siden.

Hver administrationsdag på Urantia begynder med en rådgivende konference, med deltagelse af generalguvernøren, ærkeenglenes planetariske leder, den Højeste observatør, de tilsynførende supernafen, lederen af de hjemmehørende Livsbærere, og inviterede gæster, som omfatter høje Sønner af universet eller nogle gæstestuderende, der tilfældigvis er på planeten

Generalguvernørens direkte kabinet består af tolv serafer, de udøvende ledere af de tolv grupper af særlige engle, som fungerer som de umiddelbare overmenneskelige ledere af planetarisk fremgang og stabilitet.

6. MESTERSERAFERNE FOR PLANETARISK OVERVÅGNING

Da den første generalguvernør ankom på Urantia, samtidig med udgydelsen af Sandhedens Ånd, blev han ledsaget af tolv korps af særlig serafer, kandidater fra Seraphington, som straks blev overdraget til visse specielle planetariske tjenester. Disse højtstående engle er kendt som mesterseraferne af planetariske tilsyn og er - bortset fra overkontrol af den Højeste observatør, under direkte ledelse af den bosiddende generalguvernør.

Disse tolv grupper af engle arbejder under generelt tilsyn af Urantias bosiddende generalguvernør, er primært styret af det serafiske råd af tolv medlemmer, de udøvende ledere for hver gruppe.

Dette råd fungerer også som den bosiddende generalguvernørs frivillige kabinet.

Som planetarisk leder for seraferne, præsidere jeg for Rådet af serafloderne. Jeg er en frivillig supernaf af første gradens klasse og tjener på Urantia som efterfølger til den tidligere chef for engleskarene på planeten, som misligholdte sin pligt på tidspunktet for Caligastias løsrivelse.

De tolv korps af mesterserafer af planetarisk tilsyn på Urantia er som følger:

1. *De epokegørende engle.* Disse er den nuværende tidsalders engle, gruppen vedrørende den respektive dispensations periode. Disse himmelske overvågere er ansvarlige for overvågning og forvaltning af anliggender i hver generation, da disse er designet til at passe ind i mosaikken af den tidsalder, i hvilken de befinder sig. Det nuværende korps af epokegørende engle som tjener på Urantia er den tredje gruppe som er tildelt planeten under den nuværende dispensation.

2. *Fremskridtets engle.* Disse serafer har til opgave at indlede den evolutionære udvikling i de på hinanden følgende sociale tidsalder. De fremmer udviklingen af den iboende progressive tendens hos evolutionære væsener. De arbejder uophørligt med at gøre tingene, hvad de burde være. Gruppen som nu er i tjeneste er den anden som er tildelt planeten.

3. *Religionsvogterne.* Disse er "kirkernes engle," de alvorlige forkæmper for, hvad der er og har været. De bestræber sig på at opretholde de idealer, der har overlevet for at sikre overførsel af moralske værdier fra den ene epoke til en anden. De er modspillere til fremskridts englene, fordi de hele tiden forsøger at overføre fra den ene generation til den anden de uforgængelige værdier af de gamle og forsvindende former ind i de nye og derfor mindre stabiliserede tanke- og adfærdsmønstre. Disse engle kæmper for åndelige former, men de er ikke kilden til ekstrem sektarisme og meningsløse kontroversielle splittelser mellem de påståede religionsudøvere. Det Korps som nu fungerer på Urantia er det femte, der tjener i denne egenskab.

4. *De nationale livets engle.* Disse er "trompet englene", lederne af det nationale livs politiske udtryk på Urantia. Gruppen som nu tjener i overvågningen af internationale relationer er det fjerde korps som tjener på planeten. Det er især gennem denne serafdivisions tjeneste at de "Højeste hersker i menneskernes riger."

5. *Englene for de forskellige racer.* De arbejder for bevarelse af de fremtidige evolutionære racer, uanset deres politiske forviklinger og religiøse grupperinger. På Urantia er der rester af ni menneskeracer som er blevet sammenblandet og kombineret til folkene i moderne tid. Disse serafer opretholder et tæt samarbejde med racekommissærerne, og gruppen som nu er på Urantia er det oprindelige korps tildelt planeten straks efter den første pinsedag.

6. *Fremtidens engle.* Det er de projekts engle, der forudser en fremtidig alder og udarbejder planer for realiseringen af det, der er bedre under en ny og progressiv dispensation; de er arkitekterne bag de efterfølgende epoker. Den nuværende gruppe på planeten har arbejdet på denne måde, siden begyndelsen af den nuværende dispensation.

7. *Oplysningstidens engle.* Urantia få nu hjælp af det tredje serafkorps dedikeret til fremme af den planetariske uddannelse. Disse engle beskæftiger sig med intellektuel og moralsk uddannelse af enkeltpersoner, familier, grupper, skoler, lokalsamfund, nationer og hele racer.

8. *Sundhedens engle.* Dette er de serafiske tjenere, som er blevet ordineret til at hjælpe de menneskelige institutioner, der arbejder for at fremme sundhed og forebygge sygdom. Det nuværende korps er den sjette gruppe til at tjene i den nuværende dispensation.

9. *Hjemmets serafer.* Urantia nyder nu tjenesterne af den femte gruppe af engle tjenere dedikeret til bevarelse og udvikling af hjemmet, den grundlæggende institution i den menneskelige civilisation.

10. *Industriens engle.* Formålet med denne serafiske gruppe er at fremme den industrielle udvikling og forbedring af de økonomiske forhold blandt folkene på Urantia. Dette korps har syv gange været skiftet siden overdragelsen af Mikael.

11. *Underholdningens engle.* Disse er engle, som fremmer værdier, der er forbundet med leg, humor og hvile. De forsøger hele tiden at hæve menneskets rekreative adspredelser og dermed fremme en mere rentable udnyttelse af menneskelig fritid. Den nuværende korps er det tredje af denne klasse, som virker på Urantia.

12. *Englene for overmenneskelig tjeneste.* Disse er englernes engle, de serafer som er tildelt tjeneste for alle andre overmenneskelig liv på planeten, midlertidigt eller permanent. Dette korps har tjent siden begyndelsen af den nuværende dispensation.

Når disse grupper af mesterserafer er uenige i spørgsmål om planetarisk politik eller procedurer, er deres forskelle, som regel afgjort af generalguvernøren, men alle hans afgørelser kan ankes i henhold til appel til højere domstole, afhængigt af arten og vægten af de sager, uenigheden gælder.

Ingen af disse engle grupper udøver direkte eller vilkårlig kontrol over de tildelte områder af deres opgave. De kan ikke helt styre anliggender inden for deres respektive områder, men de kan så manipulere planetariske forhold, og gør det også, såvel som at forbinde faktorer, der positivt kan påvirke områder af menneskelig aktivitet, som de er tilknyttet.

Mesterseraferne af planetarisk tilsyn anvender mange agenturer i udøvelsen af deres hverv. De fungerer som sortering center for idéer, som sinds fokuserere og projektledere. Selv om de ikke kan bringe nye og højere opfattelser ind i menneskesindet, virker de ofte for at intensivere nogle højere idealer, som allerede er fremherskende i en persons intellekt.

Ud over disse mange muligheder for positiv behandling sikrer mesterseraferne de planetariske fremskridt mod fatale farer ved at mobilisere, træne og vedligeholde skæbnens reservekorps. Den vigtigste funktion af disse reservister er at være en beskyttelse mod den evolutionære udviklings sammenbrud. De indgår i de foranstaltninger som de himmelske magter har vedtaget mod overraskelser. De er garantien mod katastrofer.

7. SKÆBNENS RESERVEKORPS

Skæbnens reservekorps består af levende mænd og kvinder på jorden, som er blevet optaget til specialtjeneste i den overmenneskelige administration af verdens anliggender. Dette korps omfatter de mænd og kvinder, der i hver generation er blevet udvalgt af den åndelige verdens ledere til at hjælpe med fordelingen af barmhjertighed og visdom til børn af tid på de evolutionære verdner. Det er den almindelige praksis i forvaltningen af anliggender vedrørende opstigningsplanen, at begynde denne brug af mennesker som en forbindelse, så snart de er tilstrækkeligt kompetente og troværdige til at påtage sig sådan et ansvar. Derfor, så snart mænd og kvinder med tilstrækkelig mental kapacitet, passende moralsk niveau og krævede spiritualitet således forekommer på den verdslige handlingsscene, bliver de hurtigt overført til den relevante himmelske gruppe af planetariske personligheder, som menneskelige forbindelsespersoner, dødelige assistenter.

Når mennesker er udvalgt som beskyttere af den planetariske skæbne, når de bliver nøglepersoner i de planer, som verdens administratorerne søger at gennemføre, da bekræfter serafernes planetariske ledere deres tidsmæssige forbindelse til seraforpset og udpeger personlige skæbneværger til at tjene med disse dødelige reservister. Alle reservister har selvbevidste Rettere, og de fleste af dem fungerer i de højere kosmiske cirkler af intellektuel præstation og åndelig opnåelse.

De dødelige af de beboede verdner er udvalgt til at tjene i skæbnens reservekorps af følgende grunde:

1. De har en særlig evne til i hemmelighed at kunne udføre mange mulige nødsituationsopgaver i forbindelse med forskellige aktiviteter i verdens anliggender.
2. De er helhjertet helliget nogle særlige sociale, økonomiske, politiske, åndelige, eller andre årsager, kombineret med viljen til at tjene uden menneskelig anerkendelse eller belønning.
3. De har en Tankeretter som er usædvanligt alsidig og sandsynligvis har erfaring forud for opholdet på Urantia, i at

håndtere planetariske vanskeligheder og kæmpe med truende nødsituationer i verden.

Hver afdeling af den planetariske himmelske tjeneste er berettiget til et forbindelseskorpset som består af disse dødelige med skæbnestatus. En gennemsnitlig beboet verden har halvfjerds forskellige skæbnekorpset, som er tæt forbundet med den overmenneskelige nuværende forvaltning af verdens anliggender. På Urantia er der tolv af disse skæbnens reservekorpset, et for hver af de planetariske grupper af serafisk overvågning.

De tolv grupper af skæbnereservister på Urantia er sammensat af dødelige indbyggere i områder, der er blevet uddannet for mange vigtige positioner på jorden og holdes i beredskab til at handle i mulige planetariske nødsituationer. Dette kombineret korpset består nu af 962 personer. Det mindste Korpset tæller 41 og det største 172 medlemmer. Med undtagelse af mindre end tyve kontakter er medlemmer af denne unikke gruppe helt uvidende om deres forberedelse for eventuel funktion i bestemte planetariske kriser. Disse jordiske reservister udvælges af korpset, som de henholdsvis er knyttet til, og ligeledes er de uddannet og indøvet i dybet af deres sind ved en kombineret procedure af Tankeretteren og serafværges tjeneste. Mange gange er talrige andre himmelske personligheder involveret i denne ubevidste uddannelse, og i alle disse særlige forberedelser udfører mellemvæsenene værdifulde og uundværlige tjenester.

I mange verdener, er anden gradens bedre tilpassede mellemvæsen i stand til i forskellig grad at opnå kontakt med nogle fordelsagtige dødeliges Tankerettere ved vellykket gennemtrængning ind i sindet, hvor Retteren dvæler. (Det var netop gennem en sådan tilfældig kombination af kosmiske justeringer, at disse åbenbaringer blev materialiseret på engelsk på Urantia.) Sådanne potentielle dødelige kontaktpersoner i de evolutionære verdener mobiliseres i de mange reservekorpset, og det er til en vis grad, gennem disse små grupper af fremsynede personligheder, at den åndelige civilisation bevæger sig fremad, og at de Højeste kan herske i den menneskelige verden. De mænd og kvinder af disse skæbnens reservekorpset har således varierende grader af kontakt med deres Rettere gennem mellemvæsenenes formidlende tjeneste, men disse samme dødelige er lidt kendt blandt deres medmennesker, undtagen i de sjældne sociale nødsituationer og spirituelle kriser som disse reserve personligheder fungerer i for at forhindre den evolutionære kultur fra kollaps eller det levende sandhedens lys fra at gå ud. På Urantia er disse skæbnereservister sjældent blevet herliggjort i kapitlerne af menneskets historie.

Reservisterne fungerer ubevidst som konservatorer af de væsentlige planetariske oplysninger. Mange gange, når en reservist dør sker der en overføring af visse vitale data fra sindet af den døende reservist til en yngre efterfølger via en forbindelse mellem de to Tankerettere. Der er ingen tvivl om at Retterne arbejder på mange andre måder, som for os er ukendt, i forbindelse med disse reservekorpset.

Selv om skæbnens reservekorpset på Urantia ikke har nogen permanente ledere, har det dog sine egen permanente råd, som udgør dens styrende organisation. Disse omfatter rådet for juridiske anliggender, historicitetsrådet, rådet for politisk suverænitet og mange andre. Fra tid til anden, i overensstemmelse med korpsets organisation, har disse permanente råd udnævnt (dødelige) ledere af hele reservekorpset for en bestemt opgave. Embedsperioden for sådanne reservist ledere strækker sig normalt kun over et par timer, og er begrænset til udførelsen af en specifik konkret opgave.

Urantias reservekorpset havde sit største medlemsantal i Adamiternes og Anditernes dage; og er støt faldende siden det violette blod fortyndes og nåede sit lavpunkt omkring tidspunktet for den første pinse, hvorefter antallet af medlemmer af reserve korpset er steget støt.

(Det kosmiske reservekorpset af universbevidste borgere på Urantia udgør nu over tusind dødelige, hvis indsigt i kosmisk statsborgerskab langt overstiger rammerne af deres jordiske bolig, men det er forbudt for mig at afsløre den sande natur af funktionen af denne unikke gruppe af levende mennesker.)

Urantias dødelige bør ikke tillade den relative åndelige isolering af deres verden fra visse af lokaluniversets kredsløb i at skabe en følelse af kosmisk desertering eller planetarisk forældreløshed. Der er operativ på planeten en meget konkret og effektiv overmenneskelige overvågning af verdens anliggender og menneskelige skæbner.

Det er sandt, at du, som de fleste kun kan have en svag idé om en ideel planetarisk regering. Ligesiden Planetprinsens begyndelsestid har Urantia lidt under aborten fra den guddommelige plan for verdens vækst og racemæssig udvikling. De loyale beboede verdener i Satania er ikke styret som Urantia. Sammenlignet med de andre isolerede verdener har jeres planetariske styre dog ikke været så ringe; kun en eller to verdener kan siges at være værre, og et par kan være lidt

bedre, men de fleste er på samme plan som din.

Ingen i lokaluniverset synes at vide, hvornår den uløste status af den planetariske administration ophører. Melkisedekerne af Nebadons hælder til den opfattelse, at kun små ændringer i den planetariske bestyrelse og administration vil finde sted indtil Mikael's anden personlige ankomst på Urantia. Utvivlsomt på dette tidspunkt, hvis ikke før, vil gennemgribende ændringer, blive gennemført i den planetariske ledelse. Med hensyn til arten af sådanne ændringer i den globale administration synes ingen at være i stand til at fremføre formodninger. Der er ingen præcedens for en sådan begivenhed på de beboede verdner i hele universet Nebadons historie. Blandt de mange ting, der er svære at forstå, i forbindelse med den fremtidige forvaltning af Urantia, fremstår især en placering af et kredsløb og divisions hovedkvarter af ærkeenglene på planeten.

Jeres isolerede verden er ikke glemt i universets rådsforsamlinger. Urantia er ikke en kosmisk forældreløst barn, stigmatiseret af synd og afskåret fra den guddommelige omsorg på grund af oprør. Fra Uversa til Salvington og ned til Jerusem, og endda til Havona og Paradiset, ved alle, at vi er her, og I dødelige som nu opholder sig på Urantia er lige så kærligt skattede og lige så trofast overvåget som om din verden aldrig var blevet forrådt af den troløse Planetprins, ja, i endnu højere grad. Det er evigt sandt, "Faderen selv elsker jer."

[Præsenteret af chefen for Seraferne stationeret på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 115

DET HØJESTE VÆSEN

MED Gud Fader, er slægtskab den store sammenhæng. Med Gud den Højeste, præstation er en forudsætning for status - man skal gøre noget samt være noget.

1. BEGREBSRAMMERNES RELATIVITET

Delvis, ufuldstændige og udviklende intellekt ville være hjælpeløs i mesteruniverset, ville være ude af stand til at danne det første rationelle tæknings mønster, hvis ikke det var for den medfødte evne af alle sind, høj eller lav, til at skabe en univers ramme, hvori man kan tænke. Hvis sindet ikke kan fatte konklusioner, hvis det ikke kan trænge ind til de virkelige årsager, så vil sindet uundgåeligt postulere konklusioner og opfinde oprindelsen for at have en måde til at tænke logisk indenfor rammerne af disse sinds skabte forudsætninger. Selv om sådanne univers rammer for tænkende væsener er uundværlige for rationelle intellektuelle operationer, så er de uden undtagelse mere eller mindre fejlagtige.

Begrebsrammer om universet er kun relativt sande. De er nyttige støttestrukturer, der til sidst må vige for de udvidelser som den voksende kosmisk forståelse bringer. Forståelserne om sandhed, skønhed og godhed, moral, etik, pligt, kærlighed, guddommelighed, oprindelse, eksistens, formål, skæbne, tid, rum, og selv om Guddommen er kun relativt sande. Gud er meget, meget mere end en Fader, men Faderen er menneskets højeste opfattelse af Gud. Beskrivelsen af forholdet mellem Skaberen og skabningen som et forhold mellem Faderen og Sønnen vil ikke desto mindre blive udvidet med de overmenneskelige begreber om Guddommen, som vil blive opnået i Orvonton, i Havona, og på Paradis. Mennesket må tænke i en dødelig univers ramme, men det betyder ikke, at det ikke kan forestille sig andre og højere rammer, inden for hvilke tanker kan operere.

For at lette dødeliges forståelse af universet af universer, er de forskellige niveauer af kosmisk virkelighed betegnet som finit, absonit, og absolut. Af disse er kun den absolutte ubetinget evig, sand eksistentiel. De absonitte og finite virkeligheder er derivater, modifikationer, restriktioner og dæmpninger af originalen, den oprindelige absolutte virkelighed af uendeligheden.

De endelige verdener eksisterer i kraft af den evige Guds hensigt. Finite skabninger, høje såvel som lave, kan fremføre teorier, og har gjort det, om nødvendigheden af det finite i den kosmiske orden, men i sidste ende eksisterer alt, fordi Gud har ønsket det således. Universet kan ikke forklares, og et endeligt væsen kan ikke tilbyde en rationel grund for sin egen individuelle eksistens uden henvisning til forudgående handlinger, og præeksisterende vilje af forfædres væsener, Skabere eller medskabere.

2. DET ABSOLUTE GRUNDLAG FOR OVERHERREDØMME

Fra et eksistentielt synspunkt, kan intet nyt ske nogen steder i alle galakserne, for færdiggørelsen af uendelighed som er iboende i JEG ER er evigt til stede i de syv Absolutter, er funktionelt forbundet i trefoldighederne og er overføringsmæssigt forbundet i treoderne. Det faktum, at uendelighed således er eksistentielt til stede i disse absolutte foreninger gør det dog på ingen måde umuligt at realisere nye kosmiske erfaringer. Fra et endeligt væsens synspunkt indeholder uendeligheden meget som er potentielt, meget, som hører til klassen af de fremtidige muligheder snarere end en nuværende virkelighed.

Værdi er et unikt element i den universelle virkelighed. Vi forstår ikke, hvordan værdien af noget som er uendeligt og

guddommeligt på en eller anden måde kan øges. Vi observerer imidlertid, at *betydninger* kan ændres, hvis ikke ophøjet, selv i uendelige guddommelige relationer. I de erfaringsmæssige universer stiger guddommelige værdier som aktuelle fænomener når forståelsen af de reelle betydninger øges.

Hele planen for universel skabelse og evolution på alle niveauer af erfaring er tilsyneladende et spørgsmål om potentialiteters konvertering til aktuelle fænomener; og denne transformation gælder ligeledes for rumpotensens, sindspotensens og åndepotensens områder.

Den tilsyneladende metode, hvor mulighederne for kosmos konverteres til aktuel eksistens varierer fra niveau til niveau, således at det finite er erfaringsbaseret evolution og i det absonitte erfaringsmæssige eventualisering. Eksistentiel uendelighed er faktisk ubegrænset i sin rummelighed, og denne rummelighed må nødvendigvis omfatte muligheden for evolutionære finite oplevelse. Muligheden for en sådan erfaringsbaseret vækst bliver en univers virkelighed gennem treodeforskellet som virker på og i den Højeste.

3. OPRINDELSE, AKTUEL OG POTENTIAL

Det absolutte kosmos er begrebsmæssigt grænseløst. At definere omfanget og arten af denne oprindelige virkelighed er at begrænse uendeligheden og at dæmpe det rene evigheds begreb. Idéen om den uendelige evige, den evige uendelige, er også ubegrænset i omfang og som absolut kendsgerning. Der er ikke noget sprog i fortiden, nutiden eller fremtiden på Urantia som på tilstrækkeligt måde kan udtrykke uendelighedens virkelighed eller virkelighedens uendelighed. Mennesket, et finit væsen i et uendeligt kosmos, må nøjes med forvrængede refleksioner og svækkede forestillinger om den ubegrænset, grænseløse, aldrig begyndende, aldrig ophørende eksistens, hvis forståelse faktisk er udover dets evner.

Sindet kan aldrig håbe på at forstå et begreb som en absolut uden først at forsøge at opbryde enheden i en sådan virkelighed. Sindet forener alle forskelle, men hvis sådanne forskelle helt mangler, har sindet ingen grundlag, på hvilken det kan forsøge at formulere forståelses begreber.

Den primære statiske tilstand af uendeligheden kræver segmentering inden mennesket kan forsøge at forstå den. I uendeligheden er der en enhed som i disse kapitler er udtrykt som JEG ER - det første postulat af væsen sindet. Aldrig kan et væsen forstå, hvordan det er, at denne enhed bliver en dualitet, trefoldighed, og mangfoldighed, samtidig som den forbliver en ubegrænset enhed. Mennesket støder på et lignende problem, når det stopper op for at overveje den udelte Guddom af Treenigheden parallelt med Guds personalisering i flertalsform.

Det er kun menneskets afstand fra uendeligheden, der forårsager at dette koncept udtrykkes i et enkelt ord. Mens uendelighed på den ene side, er ENHED, er den på den anden side MANGFOLDIGHED uden ende eller grænse. Uendeligheden er, som den er opfattet af finite intelligenser, det maksimale paradoks af væsen filosofi og finite metafysik. Selv om menneskets åndelige natur af tilbedelse strækker sig op til Faderen, som er uendelig, så er menneskets intellektuelle forståelses kapacitet udtømt af den maksimale opfattelse af det Højeste Væsen. Ud over den Højeste, er begreber kun i stigende grad navne; mindre og mindre er de sande betegnelser af virkeligheden; mere og mere bliver de skabningernes projektioner mod det overfinite af den finite forståelse.

En grundopfattelse om det absolutte niveau indebærer et postulat af tre faser:

1. *Den Oprindelige*. Det uindskrænket begreb om den Første Kilde og Center, er den kilde manifestation af JEG ER, hvorfra al virkelighed opstår.
2. *Den Virkelige*. Foreningen af virkelighedens tre Absolutter, som er den Anden og den Tredje Kilde og Center, samt Paradisets Kilde og Center. Denne treode af den Evige Søn, den Uendelige Ånd, og Paradisøen udgør den virkelige åbenbaring af den Første Kilde og Center.
3. *Det Potentielle*. Sammenhængen mellem de tre Absolutter af potentialitet, den Guddoms Absolutte, den Egenskabsløse Absolutte, og den Universelle Absolutte. Denne treode af eksistentiel potentialitet udgør den potentielle åbenbaring af den Første Kildes og Centers oprindelighed.

Det indbyrdes forhold mellem den Oprindelige, det Virkelige og det Potentielle fører til spændinger inden for uendeligheden, som muliggør hele universets vækst. Væksten er kendetegnende for den Syvfoldige, den Højeste, og den Ultimative.

I sammenslutningen mellem Guddomsabsoluttet, det Universelle og det Egenskabsløse Absolut er potentialiteten absolut mens virkeligheden er noget der opstår. I sammenhængen mellem den Andet og Tredje Kilde og Center samt Paradisets Kilde og Center er virkeligheden absolut mens potentialitet er ved at opstå. I den Første Kilde og Center, kan vi ikke sige, om hverken virkeligheden eller potentialiteten enten er eksisterende eller opstår - *Faderen er*.

Set ud fra et tidsperspektiv, er virkeligheden det, der var og er; det potentielle er det som er ved at blive og vil være; det Oprindelige er det, der er. Set ud fra evigheds synspunkt, er forskellene mellem det Oprindelige, det Virkelige og det Potentielle ikke så indlysende. Disse treenige kvaliteter er ikke så fremtrædende på Paradisets evigheds niveauer. Alt er allerede i evigheden - men alt er endnu ikke blevet åbnet i tid og rum.

Set ud fra et væsen synspunkt, er virkeligheden substans, potentialitet er kapacitet. Virkeligheden eksisterer i altings midte og ekspanderer derfra til den perifere uendelighed; potentialitet kommer indad fra periferien af uendeligheden og konvergerer i midten af alting. Oprindeligheden er det som først forårsager, og derefter balancerer de to bevægelser i virkelighedens forvandlings cyklus fra potentialer til virkeligheder og fra eksisterende virkeligheder til potentialisering.

De tre Absolutter af potentialitet virker på det rent evige niveau af kosmos, og de fungerer derfor aldrig som sådan på underabsolutte niveauer. På underliggende niveauer af virkeligheden opstår potentialitetens treoder med den Ultimative og efter den Højeste. Det kan hænde, at det potentielle ikke aktualiseres i tiden, når det kommer til en del af et underabsolut niveau, men aldrig når det gælder helheden. Guds vilje sejre altid i sidste ende, ikke altid når det gælder et enkelt individ, men uden undtagelse, når det kommer til helheden.

Det er i virkelighedens treoder at eksistensen i kosmos har deres center; det være sig ånd, sind, eller energi, alle har deres center i denne sammenslutning af Sønnen, Ånden, og Paradiset. Åndesønnens personlighed er urmønstret for alle personligheder i alle universerne. Paradisøens substans er det urmønster hvorfra Havona er et perfekt og superuniverserne er en perfektionerende åbenbaring. Samforeneren er på en og samme tid den kosmisk energis sinds aktivering, det begrebsmæssige udtryk for åndelige formål, og integrationen af de matematiske årsager og konsekvenser af de materielle niveauer med de viljebestemte mål og motiver af det åndelige niveau. For et endeligt univers fungerer Sønnen, Ånden og Paradiset i og over den Ultimative, så som at denne er betinget og begrænset i den Højeste.

Guddommens virkelighed er, hvad mennesket søger i Paradis opstigningen. Den menneskelige guddommeligheds potentialitet er, hvad mennesket udvikler sig til i løbet af denne søgen. Den Oprindelige er det, der gør det muligt for sameksistens og integration af det virkelige menneske, det potentielle menneske og det evige menneske.

Den endelige dynamik i kosmos har at gøre med den vedvarende overførsel af virkeligheden fra potentialitet til virkelighed. I teorien, kan denne transformation komme til en ende, men i virkeligheden er noget sådan umuligt, eftersom det Potentielle og det Virkelige, begge er indkredset i den Oprindelige (JEG ER), og denne identifikation gør det for evigt umuligt at sætte en grænse for universets udviklingsmæssige fremskridt. Uanset hvad, som end er identificeret med JEG ER kan aldrig stoppe sine fremskridt, fordi virkeligheden af potentialerne af JEG ER er absolut, og potentialitet fra virkeligheden af JEG ER er også absolut. Altid vil virkeligheden være åben for nye veje for realiseringen af hidtil umulige potentialer - enhver menneskelig beslutning forårsager ikke kun en ny virkelighed i den menneskelige erfaring, men åbner også op for ny kapacitet til menneskelig vækst. I hvert barn leve et fuldt vokset menneske, og i det modne menneske, der kender Gud, lever en morontia fremadsøgende.

Stilstand i vækst, kan aldrig forekomme i hele kosmos, siden forudsætning for vækst - de absolutte virkeligheder - er ubegrænset, og fordi mulighederne for vækst - de absolutte potentialer - er ubegrænsede. Fra et praktisk synspunkt har universets filosoffer konkluderet, at der ikke er sådan noget som en *afslutning*.

Fra et begrænset synspunkt, er der faktisk mange ender, mange afslutninger af aktiviteter, men fra en bredere vinkel, et højere niveau af universet, er der ingen ende, kun overgange fra en udviklingsfase til en anden. Den største tids opdeling i storuniverset omhandler flere univers tidsaldrer, dvs. Havona tidsalderen, superuniversernes tidsalder, og de ydre universers tidsalder. Ikke engang disse grundlæggende inddelinger af sekvens relationer kan være mere end relative

vartegn på evighedens uendelige hovedvej.

Den sidste indtrængen i det Højeste Væsens sandhed, skønhed og godhed skulle kunne åbne op for det fremadskridende væsen til de absonitte kvaliteter af ultimativ guddommelighed, der ligger ud over begrebsniveauerne af sandhed, skønhed og godhed.

4. KILDER TIL DEN HØJESTE VIRKELIGHED

Enhver overvejelse af *oprindelsen* af Gud den Højeste, skal begynde med Paradistreenigheden, for Treenigheden er oprindelige Guddom, mens den Højeste er afledt Guddom. Enhver overvejelse af den Højestes *vækst* skal tage de eksistentielle treoder i betragtning, fordi de dækker al absolut virkelighed og al uendelig potentialitet (i forbindelse med den Første Kilde og Center.) Den evolutionære Højeste er det kulminerende og personlige viljesbestemte fokus for forvandlingen - omformningen - af potentialer til virkelighed i og på det endelige niveau af eksistens. De to treoder - den virkelige og den potentielle - omfatter helheden af det indbyrdes forhold, der påvirker væksten af universerne.

Oprindelsen af den Højeste er i Paradistreenigheden - den evige, virkelige og udelte Guddom. Den Højeste er først og fremmest en åndelig person, og denne åndelige person stammer fra Treenigheden. Den Højeste er for det andet en guddom af vækst - evolutionær vækst - og denne vækst stammer fra de to treoder, den virkelige og den potentielle.

Hvis det er svært at forstå, hvordan de uendelige treoder kan fungere på det finite niveau, overvej da, at deres uendelighed skal i sig selv indeholde potentialiteten af det finite; uendelighed omfatter alle ting, lige fra den laveste og mest begrænset finite eksistens til de højeste og uindskrænkede absolutte virkeligheder.

Det er ikke så svært at forstå, at det uendelige indeholder det finite som det er at forstå, præcis hvordan det uendelige faktisk manifesterer sig for det finite. Tankeretterne, der bor i menneskets indre, er imidlertid et af de evige beviser, at selv den absolutte Gud (som absolut) kan, og rent faktisk tager direkte kontakt med selv den laveste og mindste af alle viljeskabninger i universet.

Treoderne, som tilsammen omfatter det virkelige og det potentielle, åbenbarer sig på det finite niveau i forbindelse med det Højeste Væsen. Teknikken med denne manifestation er både direkte og indirekte: direkte, for så vidt angår treode relationernes eftervirkning direkte i den Højeste og indirekte, i det omfang de er passeret gennem det absonitte eventuerede niveau.

Den højeste virkelighed, som er den totale finite virkelighed, er i en dynamisk proces med vækst mellem de egenskabsløse potentialer i det ydre rum og de egenskabsløse virkeligheder i alle tings centrum. Det finite område bliver således faktisk virkelighed gennem interaktionen mellem Paradisets absonitte agenturer og de Højeste Skaberpersonligheder af tid. Håndteringen med at bringe de egenskabsbestemte muligheder hos de tre store potentielle Absolutter til modning er den absonitte funktion af Mesteruniversets Arkitekter og deres transcendentale medarbejdere. Når disse muligheder har nået et vist niveau af modenhed fremtræder de Højeste Skaber Personligheder fra Paradiset for at påtage sig den årelange opgave med at bringe de udviklende universer i faktisk eksistens.

Væksten i Højesteheden stammer fra treoderne; den åndelige person af den Højeste stammer fra Treenigheden, men den Almægtiges magtprivilegium er baseret på Gud den Syvfoldiges guddommeligheds fremgang, mens sammenslutningen af den Almægtige Højestes magtprivilegier med Gud den Højestes åndelige person sker takket være Samforenerens tjeneste, der har skænket sindet af den Højeste som en samlende faktor i denne evolutionære Guddom.

5. DEN HØJESTES FORHOLD TIL PARADISTREENIGHEDEN

Det Højeste Væsen er, når det gælder dets personlige og åndelige naturs virkelighed, absolut afhængig af Paradistreenighedens eksistens og virkning. Mens den Højestes vækst er et spørgsmål om treode relationer, er Gud den Højestes åndelige personlighed afhængig af, og afledt fra, Paradistreenigheden, som altid forbliver det absolutte centrum og kilde af den perfekte og uendelige stabilitet omkring hvilken den Højestes evolutionære vækst gradvist udfolder sig.

Treenighedens funktion er beslægtet med funktionen af den Højeste, fordi Treenigheden er effektiv på alle (i alt)

niveauer, inklusivt niveauet for Højestehedens funktion. Så som at Havonas tidsalder giver plads til superuniversernes tidsalder, så gør den mærkbare virkning af Treenigheden som direkte skaber plads for de kreative handlinger af børn af Paradisets Guddomme.

6. DEN HØJESTES FORHOLD TIL TREODERNE

Virkelighedens treoder fortsætter med at fungere direkte i tidsperioderne efter Havona. Paradisets tyngdekraft holder de grundlæggende enheder af materiel eksistens i sit greb, den Evige Søns åndetyngdekraft virker direkte på de grundlæggende værdier i åndelig eksistens, og Samforenerens sindstyngdekraft er forsvarligt fastgjort på alle væsentlige betydninger af den intellektuelle eksistens.

Efterhånden som hvert trin i skaberaktiviteten flyttes udad gennem ubeboet rum, fungerer og eksisterer det længere og længere væk fra den direkte påvirkning af de kreative kræfter og guddommelige personligheder i alle tings midte - den absolutte Paradisets ø, hvor de uendelige Guddomme bor. Disse på hinanden følgende niveauer af kosmisk eksistens bliver derfor i stigende grad afhængige af udviklingen inden for uendelighedens tre Absolutte potentialiteter.

Det Højeste Væsen favner muligheder for kosmisk tjeneste, der tilsyneladende ikke er manifesteret i den Evige Søn, den Uendelige Ånd, eller i Paradisøens ikkepersonlige realiteter. Dette udsagn er gjort med hensyntagen til disse tre grundlæggende virkeligheders absolutthed, men den Højestes vækst bygger ikke kun på disse Guddommes og Paradisets virkeligheder, men hænger også sammen med udviklingen inden for Guddomsabsolutet, det Universelle, og det Egenskabsløse Absolut.

Den Højeste vokser ikke kun som følge af at Skabere og de skabte i de udviklende universer når guddommelighed, men denne finite Guddom oplever også vækst som følge af at den skabte og skaberne behersker de finite muligheder i storuniverset. Bevægelsen af den Højeste er dobbelt: indad mod Paradiset og Guddommen og udad mod grænseløsheden af potentialet af de Absolutte.

I den nuværende tidsalder i universet åbenbares denne dobbelte bevægelse i de nedadstigende og i de opadstigende personligheder i storuniverset. De Højeste Skaber Personligheder og alle deres guddommelige medarbejdere afspejler den Højestes udadgående divergerende bevægelse, mens de opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser angiver Højestehedens indadgående konvergerende tendens.

Den finite Guddom søger altid efter en dobbelt sammenhæng: indad mod Paradiset og dets Guddomme og udad mod uendeligheden og det absolutte. Det mægtige udbrud af Paradisets skabende guddommelighed, som personaliseres i Skabersønnerne og manifesterer sin styrke i styrkekontrollere indebærer den kraftige udgydelse af Højesteheden til potentialitetens områder, mens den endeløse procession af opstigende skabninger fra storuniverset vidner om den magtfulde indadgående strøm af Højesteheden mod enhed med Paradisguddommen.

Mennesket har lært at bevægelse af det usynlige undertiden kan skelnes ved at observere dens virkninger på det synlige; og vi i universet for længst lært at detektere bevægelser og tendenser i Højesteheden ved at observere disse eftervirkninger i storuniversets personligheder og mønstre.

Selvom vi ikke er sikre på, tror vi, at den Højeste, som et endeligt afspejling af Paradisguddommen, er engageret i en evig udvidelse mod det ydre rum, men da han er en begrænsning af det ydre rums tre Absolutte potentialer stræber dette Højeste Væsen konstant for en sammenhæng med Paradis. Disse dobbelte bevægelser synes at forklare de fleste af de grundlæggende aktiviteter i universerne, som for nuværende er organiseret.

7. DEN HØJESTES VÆSEN

I den Højestes Guddom har Faderen-JEG ER opnået relativt komplet frigørelse fra de begrænsninger som naturligt knytter sig til statusens uendelighed, til et liv i evighed og absolutthed af væsen. Men Gud den Højeste er blevet befriet fra alle eksistentielle begrænsninger ved kun at være blevet underlagt erfaringsmæssige kvalifikationer i sin universelle funktion. Opnåelse af evnen til at opleve medfører, at den finite Gud bliver omfattet af nødvendigheden dertil; i opnåelse af frigørelse fra evigheden, møder den Almægtige tidens barrierer; og den Højeste kan kunne kende vækst og

udvikling som følge af hans delvise eksistens, og hans ufuldkomne natur, dvs. at hans væsen ikke er absolut.

Alt dette må være i overensstemmelse med Faderens plan, som har forud planlagt de finite fremskridt på indsatsen, de skabtes præstationer på udholdenhed, og personligheds udvikling på tro. Ved således at have bestemt den Højestes erfarings evolution, har Faderen gjort det muligt for finite væsener at eksistere i universerne, og gennem erfaringsbaseret fremadskridelse en gang at opnå Højesthedens guddommelighed.

Al virkelighed inklusiv den Højeste og selv den Ultimative, er relativ, undtagen de syv absolutters ubegrænsede værdier. Højestheden som faktum er baseret på Paradisets styrke, Sønnens personlighed, og Samforenerens handling, men den Højestes vækst er knyttet til Guddomsabsolutet, det Egenskabsløse Absolut og det Universelle Absolut. Denne syntese og samlende Guddom - Gud den Højeste - er personificeringen af den finite skygge som kastes udover storuniverset med den infinite enhed i den uransagelige karakter af Paradisets Fader, den Første Kilde og Center.

I det omfang, at treoderne er direkte aktive på det finite niveau, påvirker de den Højeste, som er guddomsfokuseringen og den kosmisk sum af de finite begrænsninger i karakteren af den Absolutte Virkelige og den Absolutte Potentielle.

Paradistreenigheden anses for at være den absolutte uundgåelighed; de Syv Mesterånder er tilsyneladende Treenighedens uundgåelige enheder; styrke-sind-ånd-personligheds aktualiseringen af Den Højeste må være den evolutionære uundgåelighed.

Gud den Højeste synes ikke at have været uundgåelig i den ubegrænsede uendelighed, men han synes at være på alle relativitets niveauer. Han er den uundværlige fokusereren, opsummeren og inkludereren af evolutionær erfaring, og forener i sit guddomsvæsen effektivt resultaterne af denne måde at opfatte virkeligheden. Alt dette, synes han at gøre med det formål at bidrage til tilsynekomsten af den *uundgåelige eventualisering*, manifestationen af det over-erfaringsmæssige og det overfinite af Gud den Ultimative.

Det Højeste Væsen kan ikke fuldt ud blive værdsat uden at tage hensyn til kilde, funktion og skæbne: forholdet til den oprindelsesgivende Treenighed, til universet, hvor aktiviteten finder sted, og til den Ultimative Treenighed, som er den nærmeste skæbne.

Gennem processen med opsummering af den evolutionære erfaring forbinder den Højeste det finite med det absonitte, ligesom sindet af Samforeneren integrerer den personlige Søns guddommelige spiritualitet med Paradisemønstrets uforanderlige energier, og som tilstedeværelsen af den Universelle Absolutte forener Guddoms aktivering med den Egenskabsløse reaktivering. Denne enhed må være en åbenbaring af uopdaget virkning af den oprindelige enhed af den første Fader-Årsag og Kilde-Mønster af alle ting og alle væsener.

[Udarbejdet af en Mægtig Budbringer som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 116

DEN ALMÆGTIGE HØJESTE

HVIS MENNESKET erkendte, at dets skabere - hans umiddelbare vejledere - samtidig med at de er guddommelige, er de også finite, og at tidens og rummets Gud er en udviklende og ikke-absolut Guddom, så ville de uoverensstemmelser, der skyldes de tidsmæssige uligheder ophører med at være dybe religiøse paradokser. Så ville religiøs tro ikke længere blive prostitueret til at fremme social selvtilfredshed af de heldige mens den kun tjener til at fremme stoisk resignation i de uheldige ofre for social forarmelse.

Hvis man betragter de udsøgt perfekte sfærer i Havona, er det både rimeligt og logisk at tro, at de blev skabt af en perfekt, uendelig, og absolut Skaber. Den samme fornuft og logik ville dog tvinge ethvert ærligt væsen, der ser uroen, ufuldkommenheder og uligheder på Urantia, til at konkludere, at jeres verden var blevet skabt og forvaltet af Skabere, som var underabsolutte præ-uendelig, og på anden måde end perfekt.

Erfaringsbaseret vækst indebærer partnerskab mellem det skabte og Skaberen - Gud og menneske i forening. Væksten er kendetegnende for den erfaringsmæssig Guddom. Havona voksede ikke; Havona er og har altid været; det er eksistentiel ligesom de evige guder, der er kilden. Men væksten karakteriserer storuniverset.

Den Almægtige Højeste er en levende og udviklende Guddom af styrke og personlighed. Hans nuværende område, storuniverset, er også et voksende rige præget af styrke og personlighed. Hans skæbne er perfektion, men hans nuværende erfaring omfatter elementernes vækst og ufuldstændig status.

Det Højeste Væsen opererer primært i centraluniverset som en åndelig personlighed; sekundært i storuniverset, som Gud den Almægtige, en personlighed af styrke. Den tertiære funktion af den Højeste i mesteruniverset er nu latent, og eksisterer kun som et ukendt sindspotentiale. Ingen ved præcist, hvad det Højeste Væsens tredje fase af udviklingen vil afsløre. Nogle mener, at når superuniverserne er etableret i lys og liv, vil den Højeste, operere fra Uversa som den almægtige og erfaringsmæssige hersker over det store univers, samtidig med udvidelse af sin styrke som den Overalmægtige i de ydre universer. Andre spekulere, at Højestehedens tredje fase vil involvere det tredje niveau af guddommens manifestation. Ingen af os ved med sikkerhed.

1. DET HØJESTE SIND

Oplevelsen af ethvert udviklende væsens personlighedserfaring er en fase af den Almægtige Højestes erfaring. Den intelligente underordning af ethvert fysisk segment af superuniverserne er en del af den Almægtige Højestes voksende kontrol. Den kreative syntese af styrke og personlighed er en del af det Højeste Sinds skaberdrift og selve essensen af den evolutionære vækst af enhed i det Højeste Væsen.

Foreningen af Højestehedens styrke og personligheds egenskaber er det Højeste Sinds funktion, og den Almægtige Højestes fuldstændige evolution vil resultere i en samlet og personlig Guddom - ikke på nogen løst koordineret sammenslutning af guddommelige egenskaber. Fra et bredere perspektiv, vil der ikke være nogen Almægtig adskilt fra den Højeste, ingen Højeste adskilt fra den Almægtige.

Gennem alle de evolutionære tidsaldre ligger den Højestes fysiske styrkepotentiale hos de Syv Højeste Styrkeledere, og sindspotentialet hviler i de Syv Mesterånder. Det Uendelige Sind er den Uendelige Ånds funktion; det kosmiske sind, tjenesten af de Syv Mesterånder; det Højeste Sind er i færd med at aktualisere gennem koordineringen af storuniverset og i funktionel sammenhæng med åbenbaringen og opnåelsen af Gud den Syvfoldige.

Sindet af tid og rum, det kosmiske sind, fungerer forskelligt i hver af de syv superuniverser, men det koordineres af nogle ukendte forbindende teknik i det Højeste Væsen. Den Almægtiges overkontrol af storuniverset er ikke udelukkende fysisk og åndelig. I de syv superuniverser er det primært materielt og åndeligt, men der forekommer også fænomener af den Højeste, som er både intellektuelle og åndelige.

Vi ved virkelig mindre om Højesthedens sind end om noget andet aspekt af denne udviklende Guddom. Den er uden tvivl aktiv i hele storuniverset og menes at have en potentiel skæbne, der indebærer en omfattende funktion i mesteruniverset. Dette ved vi imidlertid: Mens det fysiske kan opnå en afsluttet vækst, og mens ånden kan opnå perfektion i sin udvikling, så ophører sindet aldrig med at komme videre - det er den erfaringsmæssige teknik med endeløse fremskridt. Den Højeste er en erfaringsbaseret Guddom og opnår derfor aldrig fuldstændig afsluttende sinds opnåelse.

2. DEN ALMÆGTIGE OG GUD DEN SYVFOLDIGE

Den Almægtiges styrketilstedeværelse i universet fremtræder samtidig med at de høje skabere og overvågerne af de evolutionære superuniverser fremtræder på scenen af kosmisk handling.

Gud den Højeste får sin ånd og personlighedsattributter fra Paradistreenigheden, men han styrke-aktualiseres i gerninger af Skabersønnerne, Dagenes Ældste, og Mesterånderne, hvis samlede handlinger er kilden til hans voksende styrke som den almægtige suveræne til og i de syv superuniverser.

En ubegrænset Paradisguddom er uforståelig for de skiftende skabninger af tid og rum. Evigheden og uendeligheden repræsenterer et niveau af guddomsvirkelighed, som skabninger i tid og rum ikke kan forstå. Guddommens uendelighed og overherredømmets absolutthed er forbundet med Paradistreenigheden og Treenigheden er en realitet, som ligger noget ud over forståelsen af det dødelige menneskes opfattelsesevne. Skabninger af tid og rum, har brug for oprindelse, relativiteter og skæbner for at forstå universrelationer og betydningen af guddommelighedens værdier. Det er derfor at Paradisguddommen dæmper og på anden måde kvalificerer personificeringen af guddommeligheden udenfor Paradiset, og bringer således i eksistens de Højeste Skabere og deres medarbejdere, som vedvarende bær livets lys længere og længere væk fra dets Paradis kilde indtil det finder sin mest fjerntliggende og smukke udtryk i overdragelse Sønnernes jordiske liv på de evolutionære verdner.

Dette er oprindelsen af Gud den Syvfoldige, hvis successive niveauer det dødelige menneske møder i følgende rækkefølge:

1. Skabersønnerne (og de Skabende Ånder).
2. Dagenes Ældste.
3. De Syv Mesterånder
4. Det Højeste Væsen.
5. Samforeneren.
6. Den Evige Søn.
7. Den Universelle Fader.

De første tre niveauer er de Højeste Skabere; de sidste tre niveauer er Paradisets Guddomme. Den Højeste træder altid imellem som den erfaringsbaseret åndelige personalisering af Paradistreenigheden og som det erfaringsmæssige fokus for den evolutionære almægtige styrke af Paradisguddommenes skaberbørn. Det Højeste Væsen er den maksimale åbenbaring af Guddom til de syv superuniverser og for den nuværende univers tidsalder.

I overensstemmelse med den dødelige logik kan det udledes, at den erfaringsmæssige genforening af de kollektive

handlinger af de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige ville svarer til Paradisguddommens niveau, men det er ikke tilfældet. Paradisguddom er en *eksistentiel* Guddom. De Højeste Skabere, i deres guddommelige enhed af styrke og personlighed, er grundlæggende og udtrykker et ny styrkepotentiel af en *erfaringsbaseret* Guddom. Dette styrkepotentiale af erfaringsbaseret oprindelse finder uundgåelig og ufejlbarlig forening med det erfaringsbaseret Guddom med oprindelse i Treenigheden - det Højeste Væsen.

Gud den Højeste er ikke Paradisets Treenighed, ej heller er han en eller alle af disse Skabere i superuniversernes, hvis funktionelle aktiviteter faktisk syntetiserer hans udviklende almægtige styrke. Selv om Gud den Højeste, har sin oprindelse i Treenigheden, manifesterer han sig for de evolutionære væsener som en styrkepersonlighed kun gennem de koordinerede funktioner i de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige. Den Almægtige Højeste er nu en kendsgerning i tid og rum, gennem de Højeste Skaberpersonligheders aktiviteter, ligesom Samforeneren i evigheden blev glimtet ind i tilværelsen af den Universelle Faders og den Evige Søns vilje. Disse væsener, der danner de første tre niveauer af Gud den Syvfoldige er selve karakteren og oprindelsen af den Almægtige Højestes styrke; derfor må de altid tage del i og opretholde hans administrative foranstaltninger.

3. DEN ALMÆGTIGE OG PARADISGUDDOMMEN

Paradisguddommene handler ikke kun direkte i deres tyngdekraft kredsløb i hele storuniverset, men de fungerer også gennem deres forskellige organer og andre manifestationer, såsom:

1. *Den Tredje Kildes og Centers sindsfokuseringer.* Energiens og åndens finite domæner er bogstaveligt holdt sammen af Samforenerens tilstedeværelse. Dette er sandt og gælder fra den Skabende Ånd i et lokalunivers videre til de Afspejlende Ånder i en superunivers til Mesterånderne i storuniverset. De sindskredsløb som udgår fra disse forskellige intelligensfokus repræsenterer den kosmiske arena, hvor de skabte træffer deres valg. Sindet er den fleksible virkelighed, som skabninger og skabere så let kan manipulere; det er den livsvigtige forbindelse som forbinder stof og ånd. Den Tredje Kildes og Centers sindsoverdragelse forener Gud den Højestes åndelige person med den evolutionære Almægtiges erfaringsmæssige styrke.

2. *Den anden Kildes og Centers personligheds åbenbaringer.* Samforenerens sindsnærværelse forener guddommelighedens ånd med energiens mønster. Den Evige Søn og hans Paradissønners overdragelses inkarnationer forener, fusionere faktisk, en Skabers guddommelige karakter med en udviklende natur af et væsen. Den Højeste er både skabt og skaberen; muligheden for at han er sådan, er åbenbart i den Evige Søn og hans koordinere og underordnede Sønners overdragelses handlinger. Sønnernes overdragelses klasser - Mikaelerne og Avonalerne - forøger faktisk deres guddommelige natur med en ægte skabnings natur, som er blevet deres ved at de har levet et virkelig liv som skabte væsener på de evolutionære verdner. Når guddommeligheden bliver som det menneskelige, så ligger der i dette forhold muligheden for, at det menneskelige kan blive guddommeligt.

3. *Den Første Kildes og Centers tilstedeværelse i de skabtes indre.* Sindet forener åndelige årsager med energi reaktioner. Overdragelsestjenesten forener guddommelighedens nedstigning med de skabte væseners opstigning, og den Universelle Faders fragmenter i de skabtes indre forene faktisk de udviklende væsener med Gud i Paradiset. Der findes mange sådanne tilstedeværelser af Faderen, som bor i mange klasser af personligheder, og i det dødelige mennesket er disse guddommelige fragmenter af Gud Tankeretterne. Mysterieledsagerne er for menneskerne, hvad Paradistreenigheden er for det Højeste Væsen. Retterne er det absolutte grundlag, og på absolutte grundlag kan et valg, der er lavet af fri vilje medføre en udvikling af den guddommelige virkelighed som udgør et evighedsvæsens natur, finaltnatur i menneskets tilfælde, Guddomsnaturen i tilfælde af Gud den Højeste.

Overdragelserne i de skabtes form, som disse Paradisets klasser af sønner foretager, gør det muligt for disse guddommelige Sønner, at berige deres personligheder gennem erhvervelse af den faktiske karakter af universets væsener, samtidig som disse overdragelser ufejlbarligt åbenbarer for skabninger selve Paradisets vej til guddommelighedens opnåelse. Den Universelle Faders overdragelse af Rettere gør det muligt for ham at tiltrække viljesbestemte viljeskabningers personlighed til sig. Gennem alle disse relationer i de finite universer er Samforeneren den altid tilstedeværende kilde af sindstjenesten som muliggør disse aktiviteter.

På disse og mange andre måder deltager Paradisets Guddomme i tidens udvikling, som de udfolder sig på rummets

kredsende planeter og som de kulminerer i fremkomsten af den Højeste personlighed som en konsekvens af al evolution.

4. DEN ALMÆGTIGE OG DE HØJESTE SKABERE

Enheden i den Højeste Helhed er afhængig af den stigende forening med de finite dele; den Højestes aktualisering er både et resultat af, og årsagen til selve denne forening af overherredømmets faktorer - skaberne, skabninger, intelligenser og energier i universerne.

Under de tidsaldrer, hvor Overhøjhedens suverænitet gennemgår sin udvikling i tiden, er den Højestes almægtige styrke afhængighed af Gud den Syvfoldiges guddommeligheds handlinger, mens der synes at være et særlig tæt forhold mellem det Højeste Væsen og Samforeneren samt dennes primære personligheder, de Syv Mesterånder. Den Uendelige Ånd fungerer i egenskab som Samforeneren på mange måder, som kompenserer for den evolutionære Guddoms ufuldstændighed og opretholder meget tætte relationer til den Højeste. Denne nærhed i forholdet deles i en vis grad af alle Mesterånderne men i særdeleshed af Mesterånden Nummer Syv, der taler for den Højeste. Denne Mesterånd kender - er i personlig kontakt med - den Højeste.

I de tidlige stadier af udformningen af superuniversernes skabelsesplan, sluttede Mesterånderne sig sammen med Treenighedens aner i en fællesskabelse af de niogfyrre Afspejlende Ånder, og samtidig fungerede det Højeste Væsen kreativt som en kulminerende faktor i de fælles handlinger af Paradistreenigheden og Paradisguddommens kreative børn. Majeston fremkom og har lige siden altid været omdrejningspunktet for den kosmiske tilstedeværelse af det Højeste Sind, mens Mesterånderne fortsætter som kilde og centre for det kosmiske sinds vidtstrakte tjenestegørelse.

Mesterånderne fortsætter i tilsynet med de Afspejlende Ånder. Den syvende Mesterånd er (i sin overordnede tilsyn med Orvonton fra centraluniverset) i personlig kontakt med (og har overkontrol af) de syv Afspejlende Ånder placeret på Uversa. I sin overvågning og administrationsarbejde mellem og indenfor superuniverserne er han i reflekterende kontakt med de Afspejlende Ånder af sin egen type placeret på hvert superunivers hovedstad.

Disse Mesterånder er ikke kun støtter og udvider af Overhøjhedens suverænitet, men de er ligeledes påvirket af den Højestes skabende formål. Normalt er Mesteråndernes fælles kreationer af halvmateriel art (styrkeledere, etc.), mens deres individuelle kreationer er af den åndelige klasse (supernafer, etc.). Da Mesterånderne *kollektivt* producerede de Syv Kredsløbs Ånder som reaktion på det Højeste Væsens vilje og formål, skal det bemærkes, at afkom af denne kreative handling er åndelige, ikke materielle eller halvmaterielle.

Som det forholder sig med superuniversernes Mesterånder, således forholder det sig også med de tredobbelte herskere i disse superskabelser - Dagenes Ældste. Disse Treenighedens personifikationer af retfærdighed og dom i tid og rum virker som omdrejningspunkter på feltet for den Højestes mobiliserende almægtige styrke og tjener som de Syvfoldige fokuspunkter for udvikling af trinitarisk suverænitet i tiden og rummets domæner. Fra deres udsigtspunkt midt mellem Paradis og de udviklende verdner, ser disse herskere af treenighedsoprindelse i begge retninger, de har kendskab til begge retninger og koordinerer begge retninger.

Lokaluniverserne er de virkelige laboratorier i hvilken der udarbejdes de sindseksperimenter, galaktiske eventyr, guddommeligheds udviklinger og personligheds fremskridt, som, når det kosmisk sammenregnes, udgør det faktiske grundlag, på hvilken den Højeste opnår sin guddoms evolution i og gennem erfaring.

I lokaluniverserne udvikles selv Skaberne: Samforenerens tilstedeværelse udvikler sig fra en levende styrkefokus til status for den guddommelige personlighed som Universets Moder Ånds; Skabersønnen udvikler sig fra karakteren af eksistentiel Paradisguddommelighed til den erfaringsmæssige naturs højeste suverænitet. Lokaluniverserne er udgangspunkterne for sand evolution, gydepladserne for ufuldkomne sande personligheder udstyret med fri vilje valg for at være med til at skabe sig selv om til dem, de er beregnet til at være.

Gennem deres overdragelser til de evolutionære verdner erhverver Administrationssønnerne i sidste ende egenskaber som udtrykker Paradisets guddommelighed i erfaringsmæssig forening med de højeste åndelige værdier i menneskets materielle natur. Gennem disse og andre overdragelser erhverver Mikael Skaberne ligeledes de naturlige og kosmiske

synspunkter som deres faktiske børn i lokaluniverset har. Sådanne Mester Skabersønner tilnærmer sig færdiggørelsen af underhøjeste erfaring; og når deres overherredømme i lokaluniverset udvides til at omfatte de tilhørende Skabende Ånder, kan det siges, at tilnærme sig overherredømmets grænser inden for det evolutionære storunivers nuværende potentialer.

Når overdragelsens sønner afslører nye veje for mennesket til at finde Gud, skaber de ikke disse stier til at opnå guddommelighed; det er snarere, at de belyser disse fremskridtenes evige hovedveje, som fører gennem den Højestes tilstedeværelse til Paradisfaderens person.

Lokaluniverset er startstedet for de personer, som er længst væk fra Gud, og som derfor kan opleve den største grad af åndelig opstigning i universet, kan opnå den maksimale erfaringsmæssige deltagelse i medskabelse af sig selv. Disse samme lokaluniverser tilbyder ligeledes størst mulig dybde af erfaring for de nedstigende personligheder, som derved opnår noget, der for dem er lige så meningsfuldt som Paradisopstigningen er for et udviklende væsen.

Det dødelige menneske synes at være nødvendigt for Gud den Syvfoldiges fuldstændige funktion, da dette guddommeligheds gruppering kulminerer i den aktualiserende Højeste. Der er mange andre klasser af universets personligheder, der er lige så nødvendige for udviklingen af den Højestes almægtige styrke, men denne beskrivelse præsenteres for opbyggelse af mennesker, og derfor er den stort set begrænset til de faktorer, der opererer i udviklingen af Gud den Syvfoldige, der er relateret til dødelige mennesker.

5. DEN ALMÆGTIGE OG DE SYVFOLDIGE OVERVÅGERE

I er blevet instrueret om Gud den Syvfoldiges forhold til det Højeste Væsen, og I burde nu kende til, at den Syvfoldige omfatter såvel storuniversets overvågere samt dets skabere. Disse Syvfoldige overvågere af storuniverset omfatter følgende:

1. De Ledende Fysiske Overvågere.
2. De Højeste Styrkecentre.
3. De Højeste Styrkeledere.
4. Den Almægtige Højeste.
5. Handlingens Guds - den Uendelige Ånd.
6. Paradisøen.
7. Paradisets Oprindelse - den Universelle Fader.

Disse syv grupper er funktionelt uadskillelig fra Gud den Syvfoldige og udgør det fysiske kontrol niveau af denne guddomsforening.

Todelingen af energi og ånd (som nedstammer fra samarbejdet af den Evige Søn og Paradisøen) blev symboliseret med tanke på superuniverset, når de Syv Mesterånder forenet engagerede sig i deres første fælles skabelsesgerning. Denne begivenhed frembragte de Syv Højeste Styrkeledere. Samtidig hermed blev Mesteråndernes åndelige kredsløb differentieret i modsætning til de fysiske aktiviteter af styrkeledernes tilsyn, og straks fremstod det kosmiske sind som en ny faktor koordinerende stof og ånd.

Den Almægtige Højeste udvikler sig som den ledende tilsynsførende af den fysiske styrke i storuniverset. Under den nuværende univers tidsalder synes dette potentiale af fysisk styrke at være centreret i de Syv Højeste Styrkeledere, der opererer gennem styrkecentrenes faste placeringer og gennem den mobile tilstedeværelser af de fysiske overvågere.

Universerne i tiden er ikke perfekte; det er deres skæbne. Kampen for perfektion vedrører ikke blot de intellektuelle og åndelige niveauer, men også de fysiske niveau af energi og masse. Etableringen af de syv superuniverser i lys og liv

forudsætter deres opnåelse af fysisk stabilitet. Man formoder, at når den materielle ligevægt til sidst er nået, betyder dette, at udviklingen af den Almægtiges fysisk overvågning er afsluttet.

I de første tider af universernes opbygning er selv Skaberne i Paradiset primært beskæftiget med den materielle ligevægt. Mønsteret af en lokalunivers tager form, ikke kun som følge af styrkecentrenes aktiviteter, men også på grund af den Skabende Ånds rumtilstedeværelse. Under disse tidlige epoker af lokaluniversets opbyggelse udviser Skabersønnen en mindre forstået egenskab angående den materielle kontrol og han forlader ikke sin hovedstadsplanet indtil der er etableret en stor ligevægt i lokaluniverset.

I sidste ende reagerer al energi til sindet og de fysiske overvågere er børn af sindets Gud, som er den som aktiverer Paradisets mønster. Styrkeledernes intelligens er uophørligt dedikeret til opgaven med at skabe materiel kontrol. Deres kamp for fysisk herredømme over energiens relationer og massens bevægelser ophører aldrig, indtil de opnår endelig sejr over de energier og masser, som udgør deres evige aktivitetsområder.

Åndens kampe i tid og rum gælder udviklingen af åndens herredømme over materien gennem formidling af (det personlige) sind; den fysiske (ikkepersonlige) evolution af universerne gælder om at bringe den kosmiske energi i harmoni med ligevægtsbegreberne hos sindet, som er underlagt åndens overkontrol. Den samlede evolution af hele storuniverset drejer sig om personligheds foreningen af det energi-kontrollerende sind med åndens koordinerede intellekt og vil blive åbenbaret, når den Højstes almægtige styrke fuldt ud fremkommer.

Vanskeligheden ved at nå frem til en dynamisk ligevægts tilstand ligger i det faktum, at kosmos vokser. De etablerede kredsløb af fysiske skabelse bliver løbende bragt i fare af den nye energi og ny masse. Et voksende univers er et ustabilt univers, derfor kan ingen del af den kosmiske helhed finde reel stabilitet indtil tidens fylde bevidner de syv superuniversers materielle fuldstændiggørelse.

I lysets og livets etablerede universer er der ingen uventede fysiske begivenheder af væsentlig slags. En relativt fuldstændig kontrol over den materielle skabelse er opnået, men stadigvæk involverer det problemer, men forholdet mellem stabiliserede universer og de udviklende universer, fortsætte med at udfordre dygtigheden hos Universets Styrkeledere. Disse problemer vil gradvist forsvinde med formindskelse af ny kreativ aktivitet når storuniverset nærmer sig kulminationen på evolutionære udtryk.

6. ÅNDENS DOMINANS

I de evolutionære superuniverser er energi-materien dominerende undtagen i personligheden, hvor ånden gennem sindets formidling kæmper om herredømmet. Målet med de evolutionære universer er underkastelse af energi-materien gennem sindet, at koordinere sindet med ånd, og at gøre alt dette i kraft af den kreative og samlende tilstedeværelse af personlighed. Således bliver, i relation til personlighed, de fysiske systemer underordnet, sindssystemer bliver koordineret og åndelige systemer bliver ledende.

Denne forening af styrke og personlighed kommer på guddomsniveauerne til udtryk som den Højeste. Den egentlige udvikling af åndens dominans er en vækst, som er baseret på de handlinger som storuniversets Skabere og skabninger udfører af fri vilje.

På absolutte niveauer, er energi og ånd ét. I samme øjeblik det forlader sådanne absolutte niveauer opstår imidlertid en forskel, og eftersom at energi og ånd går ud fra Paradis mod rummet udvides kløften mellem dem indtil de i lokaluniverserne er blevet helt divergerende. De er ikke længere identiske, er heller ikke ens, og sindet skal træde imellem for at relatere dem med hinanden.

Det at energien kan styres af overvågningspersonlighedernes handlinger afslører, at energi reagerer på sindspåvirkning. At masse kan stabiliseres gennem disse samme kontrollerende enheder indikerer, massens reaktionsevne til ordreproducerende tilstedeværelse i sindet. At ånden selv i den viljesbestemte personlighed gennem sindet kan stræbe for beherskelse af energi-materien afslører den potentielle enhed af al endelig skabelse.

Der er en indbyrdes afhængighed mellem alle kræfter og personligheder overalt i universernes univers. Skabersønnerne

og de Skabende Ånder afhænger af styrkecentrenes og de fysiske overvågers tilrettelæggelse af universer. De Højeste Styrkeledere er ufuldstændige uden overkontrol af Mesterånderne. I et menneske reagerer den fysiske livsmekanisme delvis på (det personlige) sinds befalinger. Det samme sind kan til gengæld blive domineret af den målrettet ånds vejledning, og som et resultat af en sådan evolutionær udvikling skabes et nyt barn af den Højeste, en ny personlig forening af flere slags kosmisk virkelighed.

Som det forholder sig med delene, således forholder det sig med helheden. Overhøjhedens åndeperson kræver den Almægtiges evolutionære styrke for at opnå færdiggørelsen af Guddommen og skæbne opnåelse, forening med Treenigheden. Tidens og rummets personligheder står for den indsats, men kulminationen og fuldbyrdelse er den Almægtige Højestes indsats. Samtidigt som helhedens vækst således er summen af delenes fælles vækst, følger det ligeledes, at delenes udvikling er en segmenteret afspejling af helhedens målrettede vækst.

I Paradiset er monota og ånd en helhed - umuligt at skelne undtagen ved navn. I Havona, er materien og ånden, selv om de kan skelnes, samtidigt naturligt harmoniske. I de syv superuniverser er der imidlertid en stor forskel. Der er en bred kløft mellem kosmisk energi og guddommelige ånd; derfor er der en større erfaringsmæssig potentiale for sindets indsats på at harmonisere og i sidste ende forener fysisk mønster med åndelige formål. I de i tiden udviklende universer i rummet er dæmpning af guddommeligheden større, problemer, der skal løses vanskeligere og mulighed for at få erfaring i at løse dem mere omfattende. Hele denne superunivers situation tillader en større arena for evolutionær eksistens til at opstå, i hvilken muligheden for kosmisk erfaring er til rådighed både for de skabte og for Skabere - endda til den Højeste Guddom.

Åndens dominans, som er eksistentielt på absolutte niveauer, bliver en evolutionær erfaring på finite niveauer og i de syv superuniverser. Denne erfaring deles lige af alle, fra det dødelige menneske til det Højeste Væsen. Alle stræber, stræber personligt, i opnåelsen; alle deltager, deltager personligt, i skæbnen.

7. DEN LEVENDE ORGANISME AF STORUNIVERSET

Storuniverset er ikke kun en materiel skabelse af fysisk storhed, åndelig ophøjethed, og intellektuel størrelsesorden, men det er også en storslået og reagerende levende organisme. Virkelige liv pulserer igennem mekanismerne som det vibrerende kosmos store skabelse udgør. Universernes fysiske virkelighed er symbolsk for den del af den Almægtige Højestes virkelighed som kan opfattes. Denne materielle og levende organisme gennemløbes af intelligente kredsløb, ligesom det menneskelige legeme gennemskæres af et netværk af sensoriske nerver. Dette fysiske univers er gennemtrængt af energi baner som effektivt aktiverer materielle skabelse, ligesom den menneskelige krop næres og aktiveres af blodomløbs distribution af energiprodukter som kan absorberes fra føden. Det vidtstrakte univers er ikke uden disse koordinerende centre i storslået overkontrol, som kan sammenlignes med menneskemekanismens følsomme kemiske kontrol. Hvis I kun vidste noget om et styrkecenters fysiske tilstand, kunne vi, analogt, fortælle dig så meget mere om det fysiske univers.

På stort set samme måde som de dødelige stoler på solenergi for livets vedligeholdelse, så er storuniverset afhængig af de aldrig svigtende energier, som strømmer ud fra nedre Paradis for at opretholde de materielle aktiviteter og kosmiske bevægelser i rummet.

Sindet er blevet givet til de dødelige så de kan blive selvbevidste om deres identitet og personlighed; og sind - er blevet tildelt til hele den finite helhed, selv til det Højeste Sind - med hvilket ånden i denne fremkommende personlighed af kosmos vedvarende tilstræber beherskelse over energi og materie.

Det dødelige menneske reagerer på åndens vejledning, ligesom storuniverset reagerer på den omfattende greb fra den Evige Søns åndelige tyngdekraft, den universelle overmaterielle kraft, som holder de evige åndelige værdier sammen i alle skabelserne i tidens og rummets finite kosmos.

Mennesker kan for evigt identificere sig med den totale og uforgængelige univers virkelighed - fusion med deres indre Tankerettere. Tilsvarende er den Højeste altid afhængig af den absolutte stabilitet af den Oprindelige Guddom, Paradistreenigheden.

Menneskelig tiltrækning til Paradisets perfektion, dets stræben efter gudsopnåelse, skaber i det levende kosmos en reel guddommeligheds spænding, der kun kan løses gennem udvikling af en udødelig sjæl; dette er hvad der sker i en enkelt dødelige væsens erfaring. Når alle skabte og alle Skabere i storuniverset ligeledes stræber efter gudsopnåelse og guddommelig perfektion, opbygges der en dyb kosmisk spænding, som kun kan få sin løsning i den sublime syntese af den almægtige styrke med åndepersonen, som er den udviklende Gud for alle skabte, det Højeste Væsen.

[Udarbejdet af en Mægtig Budbringer, som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 117

GUD DEN HØJESTE

I DET omfang, vi lever i overensstemmelse med Guds vilje, uanset hvor vi eksisterer i universet, i samme omfang er den Højestes almægtige potentiale endnu et skridt mere virkelig. Den Første Kilde og Centers formål er lig med Guds vilje, som den er potentialiseret i de tre Absolutter, personificeret i den Evige Søn, forenet til universets aktivitet i den Uendelige Ånd, og forevigt i Paradisets evige mønstre. Gud den Højeste udvikles til at blive den højeste finite manifestation af Guds totale vilje.

Hvis alle indbyggerne i storuniverset nogensinde ville komme så langt, at de lever relativt fuldstændig i overensstemmelse med Guds vilje, så vil kreationer i tid og rum blive etableret i lys og liv, og så ville den Almægtige - Overhøjhedens guddommelige potentiale - blive faktisk i og med, at Gud den Højestes guddommelige personlighed fremtræder.

Når et udviklende sind bliver afstemt ind til det kosmiske sinds kredsløb, når et udviklende univers stabiliseres efter centraluniversets mønster, når en fremrykkende ånd får kontakt med Mesteråndernes forenede tjeneste, når en opstigende dødelig personlighed til sidst bliver afstemt ind til den iboende Retters guddommelige ledelse, så er den Højestes virkelighed igen blevet en grad mere virkelig i universerne. Så har Overhøjhedens guddommelighed igen avanceret et skridt nærmere kosmisk erkendelse.

Delene og enkeltpersonerne i storuniverset udvikler sig som en afspejling af den Højestes totale udvikling, mens den Højeste til gengæld er den sammenføjede kumulative sum af alle udviklinger i storuniverset. Fra de dødeliges synspunkt er begge evolutionære og erfaringsmæssige vekselvirkninger.

1. DET HØJESTE VÆSENS NATUR

Den Højeste er skønheden i den fysiske harmoni, sandheden i den intellektuelle betydning og godheden i den åndelige værdi. Han er sødmen i den sande fremgang og glæden i den evige opnåelse. Han er storuniversets oversjæl, det finite kosmos bevidsthed, den finite virkeligheds færdiggørelse og personificeringen af Skaberen og de skabtes erfaring. Igennem al fremtidig evighed vil Gud den Højeste give udtryk for den viljebaserede erfarings virkelighed i Guddommens Treenighedsforhold.

I de Højeste Skabers personer har guderne nedsteget fra Paradiset til tidens og rummets domæner for at skabe og udvikle skabninger med evnen til at nå Paradiset og opstige i deres søgen efter Faderen. Denne universets procession af nedstigende Skabere, der åbenbarer Gud og opstigende skabninger som søger Gud åbenbarer den Højeste guddomsudvikling. I den Højeste opnår både nedstigende og opstigende gensidig forståelse, finder det evige og universelle broderskab. Det Højeste Væsen bliver således den endelige syntese af erfaringen som består af den perfekte Skabers årsager og de perfektionere skabtes svar.

Storuniverset indeholder muligheden for og stræber efter en fuldstændig forsoning, der kommer fra det faktum, at denne kosmiske eksistens er en konsekvens af de kreative handlinger og styrke mandater som udgår fra Paradistreenigheden, som er ubegrænset enhed. Selve denne trinitariske enhed er udtrykt i det finite kosmos i den Højeste, hvis virkelighed bliver mere og mere tydeligt, efterhånden som universerne når det maksimale niveau for identifikation med Treenigheden.

Skaberens vilje og de skabtes vilje er kvalitativt forskellige, men de er også erfaringsmæssigt relateret, for de skabte og

Skaberen kan samarbejde i opnåelsen af universets perfektion. Mennesket kan arbejde i forbindelse med Gud og dermed være med til at skabe en evig finalit. Gud kan endda arbejde som menneske i sine inkarnerede Sønner, som derved opnår overherredømmet af de skabtes erfaringer.

I det Højeste Væsen forenes Skaberen og skabningen i en enkelt Guddom, hvis vilje udtrykker en enkelt guddommelig personlighed. Den Højestes vilje er noget mere end både skabningens eller Skaberens vilje, ligesom Mestersønnens suveræne vilje i Nebadons nu er noget mere end en kombination af guddommelighedens og menneskeheds vilje. Foreningen mellem Paradisets perfektion og erfaringen fra tid og rum resulterer i en ny betydningsværdi på virkelighedens guddomsniveauer.

Den Højestes udviklende guddommelige natur er ved at blive en troværdig gengivelse af alle uforlignelige erfaringer af alle de skabte og Skaberen i storuniverset. I den Højeste er essensen af skaber og de skabte den samme; de er for evigt forenet af den erfaring, der blev født af vanskelighederne i forbindelse med løsning af de mange problemer, der plager alle finite skabelser på deres evige vej i søgen efter perfektion og frigørelse fra ufuldstændighedens lænker.

Sandhed, skønhed og godhed er korreleret i Åndens tjeneste, Paradisets pragt, Sønnens barmhjertighed og den Højestes erfaring. Gud den Højeste er sandhed, skønhed og godhed, for disse guddommeligheds begreber repræsenterer den finite maksimale idemæssige erfaring. De evige kilder til disse treenige guddommeligheds kvaliteter findes på overfinite niveauer, men et skabt væsen kan kun forstå disse oprindelser som super sandhed, super skønhed og super godhed.

Mikael, som er en skaber, åbenbarede Skaber-Faderens guddommelige kærlighed til sine jordiske børn. Efter at have opdaget og modtaget denne guddommelige kærlighed, kan menneskerne stræbe efter at videregive denne kærlighed til deres jordiske brødre. En sådan hengivenhed hos de skabte, er en sandt afspejling af den Højestes kærlighed.

Den Højeste omfatter alt symmetrisk. Den Første Kilde og Center er potentielt i de tre store Absolutter, aktualiseret i Paradiset, i Sønnen og i Ånden, men den Højeste er både aktuel og potentiel, et væsen af personlig overherredømme og almægtig styrke, en, der reagerer ens for det skabte væsens søgen som for Skaberens formål; en som selv fungerer og påvirker universet og selv reagerer på den totale sum af universet; og en, der på samme tid er den højeste skaber og den højeste skabning. Overhøjhedens Guddom udtrykker dermed den samlede sum af alt det finite.

2. KILDEN TIL DEN EVOLUTIONÆRE VÆKST

Den Højeste er Gud-i-tiden. Han er hemmeligheden bag de skabtes vækst i tiden. Han er også sejren over den ufuldstændige nutid, og fuldbyrdelsen af den fremtid, som går mod perfektion. De afsluttende frugter af al finit vækst er: styrke kontrolleret af ånden, i kraft af personlighedens forenende og skabende tilstedeværelse, behersket gennem sindet. Den kulminerede konsekvens af al denne vækst er det Højeste Væsen.

For det dødelige menneske er eksistens det samme som vækst. Sådan ser det virkelig ud til at være selv i en større forstand, når det kommer til hele universet, fordi eksistensen styret af Ånden synes at resultere i erfaringsbaseret vækst - øget status. Vi har længe været af den opfattelse, at den nuværende vækst, som kendetegner de skabtes eksistens i den nuværende univers tidsalder er en funktion af den Højeste. Ligeledes mener vi, at denne form for vækst er særegen for den Højeste vækst æra, og at den vil ophøre, når den Højestes vækst er afsluttet.

Overvej hvilken status de treenigede sønner af de skabte har: De er født og lever i den nuværende universtidsalder. De har personlighed og er udstyret med sind og ånd. De har erfaringer og husker dem, men de *vokser* ikke ligesom de opstigende. Det er vores tro og forståelse af, at selv om disse treenigede sønner af de skabte, findes i *denne* universtidsalder, hører de i virkeligheden til næste universtidsalder - den tidsalder, der følger efter at den Højestes vækst er afsluttet. Derfor befinder de sig ikke *i* den Højeste, som i sin nuværende status kendetegnes af ufuldstændighed og deraf følgende vækst. De deltager dermed ikke i den nuværende universtidsalders erfaringsbaseret vækst, men holdes i reserve til den næste universtidsalder.

Min egen klasse af væsener, de Mægtige Budbringere, der er blevet omfavnet af Treenigheden, deltager ikke i væksten i den nuværende universtidsalder. I en vis forstand er vi i vores position, som om vi hørte til den tidligere universtidsalder, hvilket faktisk er hvad Treenighedens Stationære Sønner gør. En ting er sikkert: Vores status er fastsat

af Treenighedens omfavnelse, og erfaring resulterer ikke længere i vækst.

Dette gælder ikke for finaliterne eller andre af de evolutionære og erfaringsmæssige klasser involveret i den Højestes vækstproces. Jer dødelige, som nu lever på Urantia, og som kan stræbe efter at opnå Paradiset og finalit status, bør forstå, at en sådan skæbne kun kan realiseres fordi I er en del af den Højeste og derfor deltager i den Højestes vækstperiode.

Der vil komme en dag, hvor den Højestes vækst vil ophøre; hans status vil opnå sin fuldstændighed (i form af energi og ånd). Når den Højestes udvikling ophører, ser vi også afslutningen af de skabtes udvikling som en del af Overhøjheden. Hvilken form for vækst, der kunne tænkes at komme til at karakterisere universerne i det ydre rum, kender vi ikke. Vi er meget overbeviste om, at der vil være noget meget forskelligt fra alt, hvad man har set i den nuværende tidsalder, hvor de syv superuniverser udvikles. De evolutionære borgere i storuniverset vil utvivlsomt få opgaven med at kompensere det ydre rums indbyggere for deres manglende deltagelse i den Højestes vækst.

Det Højeste Væsen vil, sådan som han er når den nuværende universtidsalder er fuldbyrdet, fortsætte med at tjene som en erfaringsmæssig suveræn i storuniverset. Det ydre rums beboere - medborgerne i den næste universtidsalder - vil have et potentiale for vækst, der kommer efter superuniversets forløb, en evne til evolutionær virkeliggørelse, som forudsætter den Almægtige Højestes suverænitet og dermed udelukker de skabtes deltagelse i syntesen af styrke og personlighed som dannes under den nuværende universtidsalder.

Således kan den Højestes ufuldstændighed betragtes som en fordel, fordi den muliggør den evolutionære vækst i de skabte og skabelsen af de nuværende universer. Tomrummet har helt sikkert sin fordel, for det kan blive erfaringsmæssigt fyldt.

Et af de mest fascinerende spørgsmål i filosofien på det finite niveau er dette: Aktualiseres det Højeste Væsen som en reaktion på storuniversets udvikling, eller udvikles dette finite kosmos løbende som en reaktion på den gradvise virkeliggørelse af den Højeste? Eller er det muligt, at de er gensidigt afhængige af hinanden for deres udvikling, at de er evolutionære vekselvirkende, som hver især udløser væksten i den anden? Dette er vi sikre på: Skabte væsener og universer, både høje og lave, udvikler sig indeni den Højeste, og når de udvikler sig, opstår en forenet opsummering af hele den finite aktivitet af denne universtidsalder. Dette er det Højeste Væsens fremtrædende, som for alle personligheder er udviklingen af den almægtige Guds kraft som den Højeste er i besiddelse af.

3. DEN HØJESTES BETYDNING FOR UNIVERSERNES SKABTE VÆSENER

Den kosmiske virkelighed som i forskellige sammenhænge kaldes det Højeste Væsen, Gud den Højeste, og den Almægtige Højeste er en kompliceret og universel syntese af de faser, som fremtræder i alle finite virkeligheder. Den vidtstrakte diversificering af evig energi, guddommelig ånd, og universelt sind opnår sin begrænsede kulmination i udviklingen af den Højeste, som er den samlede sum af alt finit vækst, som har selvrealiseret sig på guddomsniveauer af den finites maksimale fuldkommengørelse.

Den Højeste er den guddommelige kanal, som gennemstrømmes af treodernes skabende uendelighed, som udkrystalliseres i rummets galaktiske panorama og på baggrund af hvilket det storslåede personlighedsdrama i tiden udspilles: åndens sejr over energi-materien gennem sindets formidling.

Jesus sagde: "Jeg er den levende vej", og det er han, den levende vej fra selvbevidsthedens materielle niveau til gudsbevidsthedens åndelige niveau. Ligesom han er denne levende opstigningsvej fra selvet til Gud, så er den Højeste den levende vej fra den finite bevidsthed til transcendens af bevidstheden, selv til indsigt i det absonitte.

Din Skabersøn kan faktisk være en sådan levende kanal fra menneskeheden til guddommelighed, siden han personligt fuldt ud har oplevet turen langs denne universets vej for fremskridt, fra den ægte menneskelighed som repræsenteret af Joshua ben Joseph, Menneskesønnen, til Michael af Nebadons paradisuiddommelighed, Søn af den uendelige Gud. På tilsvarende måde kan det Højeste Væsen fungere som universets kanal for transcendens af finite begrænsninger, for han er den aktuelle udformning og personlig koncentrat af alle de skabtes evolution, fremadskridelse, og åndeliggørelse. Desuden er erfaringerne som Paradisets nedstigende personligheder erhvervet i storuniverset, udgør den del af hans

erfaring, som supplerer hans opsummering af de fra tiden kommende pilgrimmes opstigende erfaringer.

Det dødelige menneske er mere end i metaforiske betydning lavet i Guds billede. Fra et fysisk synspunkt er dette udsagn næppe sandt, men med hensyn til visse af universets potentialiteter er det en reel kendsgerning. I menneskeheden fremtræder noget af det samme drama, dog foregår det på en langt større skala i universernes univers, og det handler om evolutionær opnåelse. Mennesket, en viljesbestemt personlighed, bliver i overværelse af den Højestes finite potentialiteter, skabende i forbindelse med en Retter, som er en upersonlig enhed, og resultatet er, en udødelig sjæls udfoldelse. Tiden og rummets Skaberpersoneheder virker i universerne i forbindelse med Paradistreenighedens ikke-personlige ånd og skaber derigennem en ny styrkepotentialer i guddommelig virkelighed.

Det dødelige menneske, der er et skabt væsen, er ikke præcis ligesom det Højeste Væsen som er guddommelig, men menneskelig udvikling minder i visse henseender om den Højestes vækst. Mennesket vokser bevidst fra det materielle mod det åndelige gennem kraft, styrke og udholdenhed af deres egne beslutninger. Det vokser også når dets Tankeretter udvikler nye måder at nå ned fra det åndelige til de morontiel sjælniveauer, og når sjælen en gang fødes begynder den at vokse af sig selv.

Dette svarer i en vis grad til den måde, hvorpå det Højeste Væsen udvider sig. Hans overhøjhed vokser som følge af de Højeste Skaberpersoneheders gerninger og bedrifter; det indebærer udviklingen af hans majestætiske magt som hersker over storuniverset. Hans guddomsnatur er ligeledes afhængig af den tidligere eksisterende enhed af Paradistreenigheden. Der er endnu et andet aspekt i udviklingen af Gud den Højeste: Han er ikke kun udviklet af Skaberen og stammer fra Treenigheden; han er også selvudviklet og afledt af sig selv. Gud den Højeste er selv en viljesbestemt skabende deltager i sin egen guddomsaktualisering. Menneskets morontia sjæl er ligeledes en viljesbestemt medskabende partner i sin egen udødeligheds realisering.

Faderen samarbejder med Samforeneren i behandlingen af Paradisets energier for at gøre dem modtagelige for den Højeste. Faderen samarbejder med den Evige Søn i frembringelsen af de Skaberpersoneheder, hvis handlinger en dag vil kulminere i den Højestes overhøjhed. Faderen samarbejder med både Sønnen og Ånden i skabelsen af Treenighedspersoneheder, der fungerer som herskere i storuniverset, frem til den tid hvor den Højestes afsluttede udvikling gør ham kvalificeret til at påtage sig dette overherredømme. Faderen samarbejder med sine Guddoms- og ikke-guddoms koordinerede på disse og mange andre måder for at fremme udviklingen af Overhøjheden, men han fungerer også alene i disse sammenhænge. Hans ensomme aktivitet er måske bedst præsenteret i Tankeretterne og deres tilhørende enheders tjenestevirksomhed.

Guddom er enhed, eksistentiel i Treenigheden, erfaringsbaseret i den Højeste, og i de dødelige væsner som er realiseret i fusion med Retteren. Tankeretterens tilstedeværelse i det dødelige menneske afslører den grundlæggende enhed i universet, for mennesket, den lavest mulige type af universpersonehed, indeholder i sig selv et egentlig fragment af den højeste og evige virkelighed, af selve den oprindelige Fader til alle personeheder.

Det Højeste Væsen udviklet sig i kraft af dens samarbejde med Paradistreenigheden og som en konsekvens af den guddommeligheds succes som skaber- og administrations børnene har til denne Treenighed. Menneskets udødelig sjæl udvikler sin egen evige skæbne gennem association med Paradisfaderens guddommelige tilstedeværelse og i overensstemmelse med de personeheds beslutninger det menneskelige sind gør. Hvad Treenigheden er for Gud den Højeste, det er Retteren for det udviklende menneske.

Under den nuværende univers tidsalder er det Højeste Væsen tilsyneladende ude af stand til at fungere direkte som en skaber, undtagen i de tilfælde, hvor de finite handlingsmuligheder er udtømt af de kreative formidlere i tid og rum. Indtil videre er dette kun sket én gang i universets historie; da mulighederne for finite aktiviteter vedrørende refleksionsaktiviteter i universet var udtømt, så fungerede den Højeste som skabende kulminator af alle forhenværende skabergerninger. Vi tror, at han igen vil fungere som en kulminator i fremtidige tidsalder, når den forrige skaberkraft har fuldført en relevant cyklus af skabende aktivitet.

Det Højeste Væsen har ikke skabt mennesket, men mennesket blev bogstaveligt skabt af, og dets liv var afledt af den Højestes potentialitet. Det Højeste Væsen udvikler heller ikke mennesket; selv om den Højeste er selve den evolutionære essens. Fra et finit synspunkt, lever vi faktisk, bevæger os og har vores væren i den Højestes immanens.

Den Højeste kan tilsyneladende ikke initiere oprindelige årsagssammenhæng, men synes at være katalysator for hele universets vækst og er tilsyneladende bestemt til at skabe helhedens kulmination med hensyn til skæbnen af alle erfaringsbaserede evolutionære væsener. Faderen giver oprindelse til begrebet om et finit kosmos. Skabersønnerne virkeliggør denne idé i tid og rum med samtykke og samarbejde af de Skabende Ånder. Den Højeste er kulminationen af det samlede finite og etablerer dets forhold til den absonitte skæbne.

4. DEN FINITE GUD

Når vi betragter hele skabelsens skabningers uophørlige kampe for perfektion i status og væsens guddommelighed, kan vi ikke andet end tro, at disse endeløse bestræbelser er et udtryk for den Højestes uophørlige kamp for guddommelig selvrealisering. Gud den Højeste er den finite Guddom, og han skal håndtere disse finite problemer i ordets bredeste forstand. Vores kamp med tidens omskiftelser i udviklingen af rummet er refleksioner af hans bestræbelser på selv at blive virkelig og at fuldføre sit overherredømme i aktivitetssfæren, som hans udviklende natur er ved at udvide til de yderste grænser for hvad der er muligt.

Gennem storuniverset kæmper den Højeste for at komme til udtryk. Hans guddommelige udvikling bygger til en vis grad på visdoms handling af enhver eksisterende personlighed. Når et menneske vælger evig overlevelse, bliver det medskaber af sin skæbne; og i denne opstigende dødeliges liv, finder den finite Gud en øget realisering af sin personlighed og en udvidelse af sin erfaringsmæssige overherredømme. Hvis et væsen afviser den evige karriere, oplever den del af den Højeste, som var afhængige af dette skabte væsens valg, en uundgåelig forsinkelse, et tab, som skal kompenseres ved udskiftning eller tilsvarende erfaring; vedrørende den ikke overlevende personlighed, absorberes den i skabelsens oversjæl, og bliver en del af den Højestes Guddom.

Gud er så fuld af tillid, så kærlig, at han giver en del af sin guddommelige natur i hænderne på selve mennesket, til opbevaring og selvrealisering. Fadernaturen, Retter tilstedeværelse, er uforgængelig uanset det dødelige væsens valg. Barnet af den Højeste, det udviklende selv, kan blive ødelagt uanset at den potentielt forenede personlighed af sådanne vildledte selv overlever som en faktor af Overhøjhedens Guddom.

Den menneskelige personlighed kan virkelig ødelægge individualitet, som tilhører menneskets status som skabt væsen, og selvom alt, som var værdifuldt i sådan en kosmisk selvmorders liv bevares, *overlever disse kvaliteter ikke som en individuel skabning*. Den Højeste vil igen finde et nyt udtryk i de oprettede universer, men aldrig igen som den pågældende person. En ikke-opstigende unik personlighed vender tilbage til den Højeste som en dråbe vand vender tilbage til havet.

Gud er så fuld af tillid, så kærlig, at han giver en del af sin guddommelige natur i hænderne på selve mennesket, til opbevaring og selvrealisering. Fadernaturen, Retter tilstedeværelse, er uforgængelig uanset det dødelige væsens valg. Barnet af den Højeste, det udviklende selv, kan blive ødelagt uanset at den potentielt forenede personlighed af sådanne vildledte selv overlever som en faktor af Overhøjhedens Guddom.

Enhver isoleret handling af de personlige dele af det finite er forholdsvis irrelevant for den Højeste helheds endelige tilsynekomst, men helheden er dog afhængig af de mangfoldige deles samlede indsats. Den individuelle dødelige personlighed er ubetydelig i lyset af Overhøjhedens samlet helhed, men ethvert menneskes personlighed udgør en uerstattelig vigtig værdi i det finite. Når personligheden engang er blevet udtrykt finder den aldrig igen det samme udtryk, undtagen i den levende personligheds fortsatte eksistens.

Så mens vi stræber efter selvudfoldelse, stræber den Højeste i os og med os for at udtrykke guddommelighed. Når vi finder Faderen, så har den Højeste igen fundet Skaberen i Paradis af alle ting. Når vi mestrer problemerne med selvrealisering, så opnår erfaringens Gud det almægtige overherredømme i tid og rum universerne.

Menneskeheden stiger ikke op i universet uden anstrengelser og den Højeste udvikler sig heller ikke uden en målrettet og intelligent aktivitet. De skabte når ikke perfektion ved blot at være passiv, og Overhøjhedens ånd kan heller ikke virkeliggøre den Almægtiges styrke uden den uophørlige tjeneste til den finite skabelse.

Menneskets tidsmæssige forhold til den Højeste er fundamentet for kosmisk moral, den universelle følsomhed over for,

og accept af *pligt*. Dette er en standard, der overstiger den tidsmæssige følelse af relativt rigtigt og forkert; det er en moral baseret direkte på den selvbevidste skabnings påskønnelse af sin erfaringsmæssige forpligtelse over for den erfaringsbaseret Guddom. Det dødelige menneske og alle andre finite skabninger er skabt ud af den levende potentiale af energi, sind og ånd eksisterende i den Højeste. Det er på den Højeste, at den opstigende kombination af Retteren og den dødelige trækker for at skabe den udødelige og guddommelig karakter af en finalit. Det er af selve den Højestes virkelighed, som Retteren med samtykke fra den menneskelige vilje, væver mønstrene i den evige natur af en opstigende Guds søn.

Udviklingen af Retterens fremskridt i åndeliggørelse og forevigelse af den menneskelige personlighed fører direkte til en udvidelse af den Højestes suverænit. Sådanne resultater i den menneskelige udvikling betyder også resultater i den evolutionære aktualisering af den Højeste. Selv om det er rigtigt, at de skabte ikke kan udvikle sig uden den Højeste, er det sandsynligvis også sandt, at den Højestes udvikling aldrig fuldt ud kan opnås uafhængigt af den færdige udvikling af alle skabninger. Selvbevidste personlighedens store kosmiske ansvar ligger i det faktum, at den Højeste Guddom i en vis forstand, er afhængig af det valg, den dødelige vil træffe. Det gensidige fremskridt af de skabtes udvikling og den Højestes udvikling rapporteres til Dagenes Ældste, gennem de uransagelige mekanismer for universets refleksion.

Den store udfordring, der er blevet givet til det dødelige menneske er dette: Vil du vælge at personalisere de erfaringsmæssige værdibetydninger, der kan erfares i kosmos ind i dit egen udviklende selv? Eller vil du ved at afvise overlevelse, tillade disse af Overhøjhedens hemmeligheder, at være inaktive, afventende et andet væsens aktivitet på et andet tidspunkt, en person, der på *sin* egen måde vil forsøge sig med et væsen bidrag til udviklingen af den finite Gud? Det vil så være hans bidrag til den Højeste, ikke dit.

Den store kamp i denne universtidsalder står mellem det potentielle og aktuelle - alt det, der endnu ikke er kommet til udtryk søger en aktualisering. Hvis det dødelige menneske begiver sig ud på eventyret til Paradiset, følger det tidens bevægelser der flyder som strømme i evighedens flod. Hvis det dødelige menneske afviser den evige karriere, bevæger det sig mod strømmen af begivenheder i de finite universer. Den mekaniske skabelse bevæger sig ubønhørligt videre i overensstemmelse med Paradisfaderens udfoldelses formål, men viljesbestemt skabelse kan vælge, mellem at acceptere eller afvise den rolle som indebærer personlighedens deltagelse i evighedens eventyr. Dødeligt menneske kan ikke ødelægge de højeste værdier i menneskets eksistens, men det kan helt sikkert forhindre udviklingen af disse værdier i sin egen personlige erfaring. I den udstrækning som menneskets selv således nægter at deltage i opstigningen til Paradiset, i præcis den samme udstrækning forsinkes den Højeste i at opnå guddommeligheds udtryk i storuniverset.

Det dødelige menneske har fået forvaring ikke kun over Paradisfaderens Retter tilstedeværelse, men også kontrol over skæbnen af en lille brøkdelen af den Højestes fremtid. For som mennesket opnår sin menneskelige skæbne, således opnår den Højeste sin skæbne på guddomsniveauerne.

Så afventer afgørelsen fra hver af jer som den engang ventede for hver af os: Vil du svigte tidens Gud, som er så afhængig af det begrænsede sinds afgørelser? Vil du skuffe den Højeste personlighed i universerne gennem dovenskab og sløvhed af dyrisk tilbageskridt? Vil du forråde alle skabningers storebror, som er så afhængige af hver skabning? Kan du tillade dig selv at blive drevet ind i de uvirkeliges rige, når der foran dig åbner sig den fortryllende udsigt over en livskarriere i universet - den guddommelige opdagelse af Paradisfaderen og den guddommelige deltagelse i søgningen efter og udviklingen af Overhøjhedens Gud?

Guds gaver - hans overdragelse af virkeligheden - er ikke noget som er adskilt fra ham. Han fremmedgør ikke skabelsen fra ham selv, men han har opbygget spændinger i skabelserne, cirkulerende omkring Paradiset. Gud elsker først mennesket og giver det potentialet til udødelighed - evig virkelighed. Og når mennesket elsker Gud, bliver det evigt i virkeligheden. Her er et mysterium: Jo tættere på Gud, mennesket er gennem kærlighed, jo mere virkelig - aktuel - bliver mennesket. Jo mere mennesket trækker sig bort fra Gud, jo tættere kommer det til uvirkeligheden - ophør af eksistens. Når mennesket indvier sin vilje til at gøre Faderens vilje, når mennesket giver Gud alt, hvad det *har*, så gør Gud, det menneske, til mere end det er.

5. SKABELSENS OVERSJÆL

Den storslået Højeste er storuniversets kosmiske oversjæl. I ham, finder kvaliteterne og kvantiteterne af kosmos deres

guddoms refleksion; hans guddomsnatur er den mosaikagtige sammensætning af den totale enorme mængde af alle skabtes og Skabers natur gennem de udviklende universer. Den Højeste er også en aktualiserende Guddom med en skabende vilje, som omfatter et udviklende universformål.

Det intellektuelle, potentielt personlige selv i det finite fremkommer fra den Tredje Kilde og Center og opnår den finite Guddomssyntese af tid og rum i den Højeste. Når de skabte underordner sig Skaberens vilje, undertrykker eller overgiver de ikke deres personlighed; de individuelle personligheder, der er involveret i virkeliggørelsen af den finite Gud mister ikke deres viljesbestemte selv i sådanne handlinger. Snarere vokser sådanne personligheder efterhånden som de deltager i dette store Guddomseventyr. Gennem en pagt med det guddommelige ophøjer, beriger, åndeliggør og forener mennesket sit udviklende selv op til overherredømmets tærskel.

Menneskets udviklende udødelige sjæl, det materielle sind og Retterens fællesskabelse, opstiger som sådan til Paradiset og efterfølgende, når den er blevet mønstret ind i Finalitkorpset bliver den på en ny måde forenet med den Evige Søns kredsløb af åndetyngdekraft gennem en erfaringsbaseret proces kendt som finalit transcendens. Sådanne finaliter bliver således accepterede kandidater til erfaringsmæssige anerkendelse som Gud den Højestes personligheder. Når disse dødelige intellekt i Finalitkorpsets uåbenbarede fremtidige opgaver opnå åndeeksistensens syvende stadium, bliver disse dobbelte sind trefoldige. Disse to harmoniserede sind, det menneskelige og det guddommelige, vil blive herliggjort i forening med den daværende aktualiserede Højeste Væsens erfaringsbaseret sind.

I den evige fremtid, vil Gud den Højeste blive aktualiseret - kreativt udtrykt og åndeligt portrætteret - i det opstigende menneskes åndeliggørende sind, den udødelige sjæl, ligesom den Universelle Fader var åbenbaret i det jordiske liv Jesus levede.

Mennesket forener sig ikke med den Højeste og drukner sin personlige identitet, men universets konsekvenser af alle menneskelige erfaringer udgør dermed en del af den Højestes guddommelige erfaring. "Handlingen er vores, konsekvenserne er GUDS."

Den fremrykkende personlighed efterlader et spor af aktualiseret virkelighed på sin rejse gennem opstigningsniveauerne i universerne. De voksende skabelser af tid og rum, det være sig af sindet, ånden eller energi, er modificeret af de fremrykkende personlighedens rejse gennem deres domæner. Når mennesker handler, reagerer den Højeste, og denne transaktion udgør selve fremskridtet.

De store kredsløb af energi, sind og ånd er aldrig de permanente besiddelser af opstigende personligheder; disse typer af tjenester forbliver altid en del af Overhøjheden. I den dødeliges erfaring findes det menneskelige intellekt i de hjælpende sindsånders rytmiske pulseringer, og det træffer sine beslutninger inden for rammen, produceret af kredsløbet af denne tjeneste. Ved menneskets død adskilles dets menneskelige selv for evigt fra sindsåndernes kredsløb. Selv om disse sindsånder aldrig ser ud til at transmittere erfaringer fra den ene personlighed til et andet, kan de overføre, og gør det også, de upersonlige konsekvenser af beslutninger og handlinger gennem Gud den Syvfoldige til Gud den Højeste. (I det mindste gælder dette for tilbedelsens og visdommens sindsånder.)

Sådan er det også med de åndelige kredsløb. Mennesker bruger dem i deres opstigning gennem universerne, men de besidder dem aldrig som en del af deres evige personlighed. Disse kredsløb af åndelig tjeneste - om det er Sandhedens Ånd, Helligånden, eller superuniversets ånde tilstedeværelse - er dog modtagelige for og reagerer på de værdier, der opstår i opstigende personligheder, og disse værdier overføres trofast gennem den Syvfoldige til den Højeste.

Selv om sådanne åndelige indflydelser som Helligånden, og Sandhedens Ånd er tjenester i lokaluniverset, er deres vejledning ikke helt afgrænset til de geografiske begrænsninger af en given lokal skabelse. Når opstigende dødelige passerer ud over grænserne for lokaluniverset for deres oprindelse, fratages de ikke helt tjeneste af Sandhedens Ånd. Denne ånd som hele tiden har undervist og vejledt dem igennem de filosofiske labyrinter af materielle og morontielle verdener og under enhver krise af opstigningen ufejlbarligt har vejledt Paradisets pilgrim med ordene: "Dette er vejen." Når du forlader domænerne i lokaluniverset, gennem tjeneste af den spirende Højeste Væsen og gennem de muligheder som superuniversets refleksion tilbyder, vil du, i din Paradis opstigning være vejledt af den trøstende og førende ånd, som er overdraget af Guds Paradissønner.

Hvordan registreres betydninger, værdier og fakta om den evolutionære erfaring i den Højeste af disse mangfoldige

kredsløb af kosmisk tjeneste? Vi er ikke helt sikre, men vi mener, at denne registrering er udført af de Højeste Skaberpersoner, som har oprindelse i Paradiset, og som er de umiddelbare overdrager af disse kredsløb i tid og rum. De syv hjælpende sindsånders ophobninger af sindserfaring i deres tjeneste af intellektets fysiske niveau, er en del af den Guddommelige Ministers erfaring i lokaluniverset, og gennem denne Skabende Ånd, registreres de sandsynligvis i sindet af Overhøjheden. Ligeledes registreres de dødeliges erfaring af Sandhedens Ånd og Helligånden formentlig på samme måde i Overhøjhedens person.

Selvom menneskers og Retterens erfaring må finde ekko i Gud den Højestes guddommelighed, for når Retterne erfare, er de ligesom den Højeste, og det dødelige menneskes udviklende sjæl er skabt baseret på den præeksisterende mulighed for en sådan erfaring inden for den Højeste.

På denne måde bliver de mangfoldige erfaringer i hele skabelsen en del af Overhøjhedens evolution. De skabte bruger kun de finite kvaliteter og kvantiteter under deres opstigning til Faderen; de ikke-personlige konsekvenser af denne udnyttelse forbliver for evigt en del af det levende kosmos, den Højeste person.

Det som mennesket selv tager med som en personligheds besiddelse er karakterkonsekvenserne af erfaringen af at have brugt sindets- og åndekredsløbene af storuniverset i sin opstigning til Paradiset. Når mennesket beslutter, og når det omsætter sin beslutning i handling, da erfare det, og de betydninger og værdier af denne erfaring er for evigt en del af hans evige karakter på alle niveauer, fra det finite til finalen. Den kosmisk moralske og guddommelige åndelig karakter repræsenterer den skabtes kapitalakkumulation af personlige beslutninger, der er blevet oplyst af oprigtig tilbedelse, helliggjort af intelligent kærlighed og fuldbyrdet i broderlig tjeneste.

Den udviklende Højeste vil i sidste ende kompensere de finite skabninger for deres manglende evne til nogensinde at opnå mere end en begrænset erfaringskontakt med universernes univers. De skabte kan nå Paradisfaderen, men deres evolutionære sind, som er finit, er ude af stand til virkelig at forstå den infinite og absolutte Fader. Eftersom at alle de skabtes erfaring er registreret i den Højeste og på samme tid er en del af ham, så når alle skabte når den finite eksistens endelige niveau og derefter gør mesteruniversets udvikling det muligt for dem at nå Gud den Højeste som en aktualiserende guddoms tilstedeværelse, da der i selve denne kontakt også er kontakt med den totale erfaring. Fremtidig finite indeholder i sig selv kimen til evigheden; og vi har lært, at når udviklingens afsluttes vidner dette om, at kapaciteten for kosmisk vækst er udtømt, da vil det totale finite indlede de absonitte faser af det evige livsforløb i jagten på Faderen som den Ultimate.

6. SØGNINGEN EFTER DEN HØJESTE

Vi søger den Højeste i universerne, men vi vil ikke finde ham. "Han er den indre og ydre af alle ting og væsener, de bevægelige og stationære. Uigenkendelig i sit mysterium, selvom fjernt, er han dog nær." Den Almægtige Højeste er "formen af det endnu uformede, mønstret for den endnu uskabte." Den Højeste er dit univers hjem, og når du finder ham, er det ligesom at vende hjem. Han er din erfaringsmæssige forælder, og ligesom i den menneskelige erfaring, har han vokset i erfaring som guddommelig forælder. Han kender dig, for han er både ligesom de skabte, og skaberne.

Hvis I virkelig ønsker at finde Gud, kan I ikke undgå at der i jeres sind bliver født bevidstheden om den Højeste. Som Gud er jeres guddommelige Fader, så er den Højeste jeres guddommelige Moder, i hvilken I får næring gennem hele jeres liv som universets skabninger. "Hvor universel er den Højeste - han er på alle sider! Skabelsens utallige væsener er afhængige af hans tilstedeværelse for livet, og ingen nægtes adgang."

Hvad Mikael er til Nebadon, er den Højeste for det finite kosmos; hans guddommelighed er den store kanal, hvorigennem Faderens kærlighed flyder udad til al skabelse, og han er den store kanal, hvorigennem finite skabninger bevæger sig indad i deres søgen efter Faderen, som er kærlighed. Selv Tankeretterne er beslægtet med ham; i deres oprindelige natur og guddommelighed, er de ligesom Faderen, men når de oplever begivenhederne i tidsuniverserne i rummet, bliver de ligesom den Højeste.

Den beslutning som indebærer at den skabte vælger at gøre Skaberens vilje er en kosmisk værdi og har en universel betydning på hvilken nogle uåbenbare men overalt virkende koordinerende kraft straks reagerer, sandsynligvis fungerende som en vedvarende ekspanderende virkning af det Højeste Væsen.

Den morontielle sjæl af en udviklende dødelig er i selve virkeligheden en søn til virkningen af den Universelle Faders Retter påvirkning og et barn af den kosmiske reaktion af det Højeste Væsen, den universelle Moder. Moderens indflydelse dominerer den voksende sjæl under hele dets barndom i lokaluniverset. Guddomsforældrenes indflydelse bliver mere lige efter fusionen med Retteren og under superuniversets livskarriere, men når de skabte fra tiden, begynder deres rejse gennem evighedens central univers fremtræder Faderens natur mere og når sit højdepunkt af den finite manifestation ved anerkendelsen af den Universelle Fader og optagelse i Finalitkorpset.

I og gennem erfaringen som opnåelsen af finalitstatus indebærer, bliver de erfaringsmæssige moderkvaliteter af den opstigende selv i høj grad påvirket af kontakt med og inspiration fra den Evige Søn og den Uendelige Ånds sinds tilstedeværelse. Så opstår der, gennem alle finalittjenestens områder i storuniverset, en ny vækkelse af den Højestes latente moderpotentiale, en ny erkendelse af erfaringsmæssige betydninger, og en ny syntese af erfaringsbaseret værdier for hele opstignings karrieren. Det fremgår, at denne erkendelse af selvet vil fortsætte i universkarrieren for sjette fase finaliterne indtil moderarven fra den Højeste når den finite synkronisering med retterarven fra Faderen. Denne fascinerende periode med aktivitet i storuniverset repræsenterer den opstigende og perfektioneret dødeliges fortsatte livskarriere som voksen.

Efter afslutningen af sjette fase af eksistens, og indtrædelse i den åndelige status syvende og sidste stadium, vil der sandsynligvis opstå de avancerende tidsaldre af berigende oplevelse, modning af visdom og realisering af guddommelighed. For en finalit ville det sandsynligvis betyde at kampen for åndens selvrealisering i sindet er færdig, at koordineringen af den opstandne menneskelige natur med Retterens guddommelige natur er gennemført inden for grænserne af de finite muligheder. Sådan et storslået universselv bliver således en evig finalitsøn af Paradisfaderen såvel som det evige universbarn af den Højeste Moder, et universselv der er kvalificeret til at repræsentere både Faderen og Moder af universerne og personligheder i enhver tjeneste eller foretagende, der vedrører den finite administration af skabte, skabende eller udviklende ting og væsener.

Alle mennesker, der udvikler en sjæl er bogstaveligt talt de evolutionære sønner af Gud Faderen og Gud Moderen, det Højeste Væsen. Men frem til det tidspunkt, hvor det dødelige menneske bliver sjælsbevidst om sin guddommelige arv, må denne vished om slægtskab med Guddommen forstås gennem tro. Menneskets livserfaring er den kosmiske kokon, i hvilken det Højeste Væsens univers gaver og den Universelle Faders univers tilstedeværelse (hvoraf ingen er personligheder) udvikler morontiasjælen i tiden og den menneskelige-guddommelige finalit karakter for univers skæbnen og evig tjeneste.

Mennesker glemmer alt for ofte, at Gud er den største og højeste erfaring af den menneskelige eksistens. Andre erfaringer er begrænset i art og indhold, men oplevelsen af Gud har ingen grænser undtagen dem, som de skabtes forståelseskapacitet sætter, og selv denne oplevelse er i sig selv begrebs udvidende. Når mennesker søger Gud søger de alting. Når de finder Gud, har de fundet alt. Søgen efter Gud er en generøs overdragelse af kærlighed efterfulgt af de overraskende opdagelser af ny og større kærlighed klar til at blive skænket.

Al sand kærlighed er fra Gud, og mennesket får en del af den guddommelige kærlighed i det omfang, det selv giver denne kærlighed til deres medskabninger. Kærlighed er dynamisk. Den kan aldrig blive fanget; den er levende, gratis, spændende, og altid i bevægelse. Mennesket kan aldrig tage Faderens kærlighed og fængsle den i sit hjerte. Faderens kærlighed kan blive virkelig for det dødelige menneske, når den passerer gennem den menneskelige personlighed, når det til gengæld spreder denne kærlighed til sine medskabninger. Kærlighedens store kredsløb går fra Faderen, gennem sønner til brødre, og fra dem til den Højeste. Faderens kærlighed fremtræder i den dødeliges personlighed gennem Retterens omsorg i det indre menneske. Sådan en søn, der kender Gud åbenbarer denne kærlighed til sine univers brødre, og denne broderlige kærlighed er selve essensen af den Højestes kærlighed.

Der er ingen anden måde at nærme sig den Højeste end gennem erfaring, og i de nuværende skabelsens epoker er der kun tre veje langs hvilken de skabte kan nærme sig Overhøjheden:

1. Paradisets borgere nedstiger fra den evige Ø gennem Havona, hvor de erhverver evnen til at forstå Overhøjheden gennem observation af Paradis-Havonas virkeligheds differentiale og gennem udforskende opdagelser af de mangfoldige aktiviteter som udføres af de Højeste Skaber Personligheder, der spænder fra Mesterånderne til Skabersønnerne.

2. De opstigende af tid og rum, der kommer op fra de Højeste Skaberes evolutionære universer kommer den Højeste nærmere under deres rejse gennem Havona som et forstadium til den voksende forståelse for enheden i Paradistreenigheden.

3. Havona indfødte erhverver sig en forståelse af den Højeste gennem kontakter med nedstigende pilgrimme fra Paradiset og opstigende pilgrimme fra de syv superuniverser. Havona indfødte er i sagens natur i stand til at harmonisere de væsentlige forskellige synspunkter fra borgerne i den evige Ø og borgerne i de evolutionære universer.

For evolutionære væsener er der syv store måder at nærme sig den Universelle Fader, og hver og en af disse veje for opstigning til Paradiset går gennem en af de syv Mesterånders guddommelighed. Enhver sådan tilnærmelse er gjort mulig af at den skabtes modtagelighed for erfaring er udvidet som følge af at han har tjent i det superunivers der afspejler karakteren af sin Mesterånd. Den samlede sum af disse syv erfaringer udgør de aktuelle kendte grænser for en skabnings bevidsthed om virkeligheden og aktualiteten af Gud den Højeste.

Det er ikke kun menneskets egne begrænsninger, der forhindrer det i at finde den finite Gud. Det er også universets ufuldstændighed, selv ufuldstændigheden hos alle skabninger - tidligere, nuværende og fremtidige - der gør den Højeste utilgængelige. Gud Fader kan findes af enhver person, der har opnået guddommelighedens niveau af guddommelighed, men Gud den Højeste vil aldrig blive personligt opdaget af nogen *særskilt* skabning før det langt fjerne tidspunkt, gennem den universelle opnåelse af perfektion, hvor *alle* skabninger vil finde ham samtidigt.

Selvom I ikke i denne universtidsalder, personligt vil finde ham, så kan I og vil finde Faderen, Sønnen og Ånden, ikke desto mindre vil opstigningen til Paradiset og den efterfølgende fase af livet i universet gradvist i jeres bevidsthed skabe en erkendelse af universets tilstedeværelse og den kosmiske aktivitet som karakteriserer alle erfaringers Gud. Åndens frugt er substansen af den Højeste, så som han kan forstås i menneskelig erfaring.

Menneskets fremtidige opnåelse af den Højeste er et resultat af dets fusion med Paradisguddommens ånd. Hos Urantianerne er denne ånd den Universelle Faders tilstedeværelse. Selvom Mysterieledsageren er fra Faderen og ligesom Faderen, tvivler vi, at selv sådan en guddommelig gave kan udføre den umulige opgave at afsløre den infinite Guds natur til et finit væsen. Vi formoder, at det, som Retterne vil åbenbare for fremtidige syvende stadiets finaliter vil være Gud den Højestes guddommelighed og natur. Denne åbenbaring vil være det samme til et finit væsen som en åbenbaring af den Uendelige ville være til et absolut væsen.

Den Højeste er ikke infinit, men han indeholder sandsynligvis alle uendeligheder, som et finit væsen nogensinde virkelig kan forstå. For at forstå mere end den Højeste er at være mere end finit!

Alle erfaringsmæssige skabelser er indbyrdes afhængige i realiseringen af hinandens skæbner. Kun den eksistentielle virkelighed er selvstændig og selveksisterende. Havona og de syv superuniverser kræver hinanden for at opnå den højest mulige finite opnåelse, ligeledes vil de engang igen være afhængig af de fremtidige universer af det ydre rum for transcendens af det finite.

Et opstigende menneske kan finde Faderen. Gud er eksistentiel og dermed virkelig, uanset statuserfaringen i det samlede univers. Ingen individuelle opstigende vil nogensinde finde den Højeste, indtil alle opstigende har nået maksimale univers modenhed, der kvalificerer dem samtidigt til at deltage i denne opdagelse.

Faderen gør ingen forskel på personer, han behandler hver af hans opstigende sønner som kosmiske individer. Den Højeste gør heller ikke forskel på nogen, men forholder sig til sine erfaringsmæssige børn som en enkelt kosmisk helhed.

Mennesket kan opdage Faderen i sit hjerte, men det må søge den Højeste i hjerterne på alle andre mennesker; og når alle skabte i perfektion afslører Den Højestes kærlighed, så bliver han en universel aktuel virkelighed for alle skabte. Dette er blot en anden måde at sige, at universerne vil blive etableret i lys og liv.

Når alle personligheder har nået en perfektioneret selvrealisering og en perfekt balance er opnået overalt i universet er dette det samme som at nå den Højeste, og det bevidner, at al finit virkelighed er befriet fra begrænsningerne af

ufuldstændig eksistens. En sådan udtømmelse af alle finite potentialer betyder, at opnåelsen af den Højeste er fuldført, hvilket kan på en anden måde defineres som den færdige evolutionære aktualisering af det Højeste Væsen selv.

Menneskerne finder ikke den Højeste pludseligt og sensationelt så som et jordskælv, der sprænger huller i klipperne, men de finder ham langsomt og tålmodigt så som en flod der langsomt slæber jorden væk nedenunder.

Når du finder Faderen, finder du den store årsag til din åndelige opstigning i universerne; når du finder den Højeste, vil du finde det store resultat af din livsrejse til Paradiset.

Men ingen dødelig, der kender Gud kan nogensinde føle sig alene på deres rejse gennem kosmos, for han ved, at Faderen går ved hans siden hvert skridt på vejen, mens selve vejen, hvorpå han vandrer er den Højestes tilstedeværelse.

7. DEN HØJESTES FREMTID

Den færdige realisering af alle finite potentialer er det samme som den afsluttet realiseringen af alle evolutionære erfaringer. Dette betyder, at den Højeste endelig fremstår som en almægtig Guddoms tilstedeværelse i universerne. Vi mener, at den Højeste, i denne udviklingsfase vil være lige så uafhængig personificeret som den Evige Søn, lige så styrkefastlagt som Paradisøen, lige så fuldstændig forenet som Samforeneren, og alt dette inden for rammerne af Overhøjhedens finite muligheder ved kulminationen på den nuværende universtidsalder.

Selv om dette er et helt sagligt begreb af den Højestes fremtid ønsker vi at gøre opmærksom på visse problemer, som er forbundet med dette koncept:

1. De Egenskabsløse Vejledere for den Højeste kunne næppe være guddommeliggjort på noget tidspunkt forud for hans afsluttet udvikling, og alligevel udøver disse samme vejledere selv nu i en begrænset henseende Overhøjhedens suverænitet i forhold til de universer som er etableret i lys og liv.
2. Den Højeste kunne næppe fungere i den Ultimative Treenighed indtil han har opnået fuldstændig aktualitet af universets status og alligevel er den Ultimative Treenighed allerede nu en kvalificeret realitet, og I er blevet informeret om eksistensen af den Ultimatives Egenskabsbestemte Stedfortrædere.
3. Den Højeste er ikke helt virkelig for de skabte i universerne, men der er mange grunde til, at man kan konkludere, at han er ganske virkelig for den Syvfoldige Guddom, der spænder fra den Universelle Fader i Paradiset til Skabersønnerne og de Skabende Ånder i lokaluniverserne.

Det kan ske, at der ved de øvre grænser for det finite, hvor tiden forenes med transcenderet tid, forekommer en slags sløring og blanding af sekvensen. Det kan være, at den Højeste på forhånd kan projicere sin univers tilstedeværelse på disse super fremtidige niveauer og derefter i begrænset omfang forudse den fremtidige udvikling ved at reflektere denne fremtidige prognose af det Projicerede Ufuldstændiges immanens tilbage til de oprettede niveauer. Sådanne fænomener kan observeres overalt, hvor det finite kommer i kontakt med det overfinite, som det er tilfældet med de mennesker, som bebos af Tankerettere, som er ægte forudsigelser af menneskets fremtidige univers opnåelse i al evighed.

Når de dødelige opstigende optages i Paradisets finalitkorps aflægger de en ed til Paradisets Treenighed, og når de sværger denne troskabsed forpligter de sig dermed til evig troskab til Gud den Højeste, som *er* Treenigheden, som forstået af alle finite skabte personligheder. Senere, når finalit kompagnierne fungerer overalt i de udviklende universer, er de kun underlagt de mandater, der udgår fra Paradis, indtil de begivenhedsrige tider, hvor lokaluniverserne bliver etableret i lys og liv. Når de nye administrative organisationer i disse perfektioneret skabelser begynder at afspejle den Højestes spirende overherredømme, observerer vi, at disse afsidesliggende finalit kompagnier anerkender den retslige myndighed af disse nye administrationer. Det fremgår, at Gud den Højeste vil blive udviklet som foreneren af de evolutionære Finalitkorps, men det er højst sandsynligt, at den evige skæbne af disse syv korps vil blive instrueret af den Højeste som medlem af den Ultimative Treenighed.

Det Højeste Væsen har tre superfinite muligheder for manifestation i universet:

1. Absonit samarbejde i den første erfaringsmæssige Treenighed.

2. Medabsolut forhold i den anden erfaringsmæssige Treenighed.

3. Medinfiniit deltagelse i Treenighedernes Treenighed, men vi har ingen tilfredsstillende begreb om, hvad dette virkelig betyder.

Dette er en af de mest almindeligt accepteret hypoteser om den Højeste fremtiden, men der findes også mange spekulationer om hans forhold til det nuværende storunivers efter at det har opnået status af lys og liv.

Det nuværende mål for superuniverserne er at blive, som de er, og inden for deres potentialer, perfekt ligesom Havona er perfekt. Denne perfektion gælder fysisk og åndelig opnåelse, men også det administrative, statslige og broderskabets udvikling. Det menes, at potentialet for disharmoni, ubalance og misforhold i superuniverserne under de kommende tidsaldrer til sidst vil blive opbrugt. Energi kredsløbene vil være i perfekt balance og helt underordnet sind mens ånden i forbindelse med personlighed vil have nået herredømme over sindet.

Man antager, at den Højestes åndelige person og den Almægtiges erhvervet styrke i denne fjerne fremtid har opnået koordinerende udvikling og at begge, som forenet i og af det Højeste Sind, vil faktualisere som det Højeste Væsen, en fuldført aktualitet i universerne - en virkelighed, der kan iagttages af alle skabte intelligenser, hvoraf alle oprettede energier reagerer, som koordineres i alle åndelige enheder, og som erfares af alle universets personligheder.

Dette begreb omfatter den Højestes aktuelle suverænitet i storuniverset. Det er meget sandsynligt, at de nuværende Treenigheds administratorer vil fortsætte som hans stedfortræder, men vi mener, at de nuværende forskelle mellem de syv superuniverser gradvist vil forsvinde, og at hele storuniverset vil fungere som en perfektioneret helhed.

Det er muligt, at den Højeste derefter vil have personligt bopæl på Uversa, hovedkvarteret for Orvonton, og derfra vil lede administrationen af skabelserne af tiden, men det er virkelig kun et gæt. Sikkert er det, at det Højeste Væsens personlighed, helt definitivt vil kunne kontaktes på ethvert specifikt sted, selv om dette Guddomsvæsens allestedsnærværelse sandsynligvis fortsat gennemtrænge universernes univers. Hvad forholdet mellem superuniversernes borgere vil være i den tidsalder og den Højeste, kender vi ikke, men det kunne være noget i retning af det nuværende forhold mellem de indfødte Havonaborgere og Paradistreenigheden.

Det perfektioneret storunivers af disse fremtidige dage vil være meget anderledes end på nuværende tidspunkt. Borte er så de spændende eventyr med at organisere galakser i rummet, at plante livet i de usikre verdener af tid, at udvikle harmoni af kaos, skønhed af potentialer, sandhed af betydninger og godhed ud af værdier. Tidens universer vil have nået opfyldelsen af deres finite skæbne! Måske vil der så være et øjeblik hvile, afslapning fra den årelange kamp for evolutionær perfektion. Men ikke for længe! Bestemt, helt sikkert og ubønhørlige vil spirende Guddoms mysterium i form af Gud den ultimative udfordre disse perfektioneret borgere i de etablerede universer, lige som deres kæmpende evolutionære forgængere engang blev udfordret af jagten på Gud den Højeste. Tæppet af kosmisk skæbne går op for at afsløre den transcendent storslåethed af den lokkende absonitte søgen efter at opnå den Universelle Fader på disse nye og højere niveauer som åbenbares i de skabtes ultimative erfaring.

[Udarbejdet af en Mægtig Budbringer som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 118

HØJESTE OG ULTIMATIVE - TID OG RUM

OM Guddommens forskellige naturer kan man sige, at:

1. Faderen er et selveksisterende selv.
2. Sønnen er et sameksisterende selv.
3. Ånden er et medeksisterende selv.
4. Den Højeste er et evolutionært erfaringsbaseret selv.
5. Den Syvfoldige er selvdistributiv guddommelighed.
6. Den Ultimative er transcendental erfaringsbaseret selv.
7. Den Absolutte er eksistentiel erfaringsbaseret selv.

Mens Gud den Syvfoldige er uundværlig for den Højestes evolutionære opnåelse, er den Højeste også uundværlig for den Ultimatives endelige fremkomst. Den dobbelte tilstedeværelse af den Højeste og den Ultimative udgør den grundlæggende sammenslutning mellem underabsolut og afledt Guddom, for de supplerer hinanden i en gensidigt afhængig måde i opnåelsen af skæbne. Tilsammen udgør de den erfaringsmæssige bro som forbinder al skabende vækst begyndelse og afslutning i mesteruniverset.

Den skabende vækst er uendelig, men altid givende, endeløs i udstrækning, men altid præget af øjeblikke når ens personlighed føler tilfredsstillende af at have nået et foreløbigt mål. Disse øjeblikke tjener meget effektivt som optakter til mobilisering af nye eventyr i kosmisk vækst, udforskning af universet, og opnåelse af Guddommen.

Mens matematikkens område er plaget med kvalitative begrænsninger, giver den dog det finite sind et begrebsmæssig grundlag for at overveje uendeligheden. Der er ingen kvantitativ begrænsning til tal, selv i forståelsen af det finite sind. Uanset hvor stor et tal er, kan man altid forestille sig et mere bliver tilføjet. I kan også forstå, at dette ikke når op til uendelighed, for uanset hvor mange gange du gentager denne tilføjelse kan man altid tilføje et tal mere.

Samtidig kan de uendelige talrækker opsummeres på et givent tidspunkt, og denne samlede sum (mere korrekt, den subtotale sum) skænker en given person på et givet tidspunkt og med given status den fulde sødme som opnåelsen af målet medfører. Før eller senere, begynder denne samme person af sult og længes efter nye og større mål, og sådanne eventyr i væksten vil være for evigt tilgængelig i tidens fylde og evighedens cyklusser.

Hver efterfølgende universtidsalder er forkammer af følgende æra af kosmisk vækst, og hver universepoke giver en øjeblikkelig skæbne for alle foregående stadier. Havona er i sig selv en perfekt, men en perfektions begrænset skabelse. Havonas fuldkommenhed, når den udvider sig ud i de evolutionære superuniverser, finder ikke kun kosmisk skæbne, men også befrielse fra de begrænsninger i den præevolutionære eksistens.

1. TID OG EVIGHED

Det er nyttigt for menneskets kosmiske orientering at nå den bredest mulige forståelse af Guddommens forhold til kosmos. Mens den absolutte Guddom er evig i sit væsen, er guderne relateret til tiden som en erfaring i evigheden. I de evolutionære universer er evigheden det timelige liv - det evige *nu*.

Det dødelige væsens personlighed kan blive evig, ved at identificere sig med den iboende ånd hvilket sker gennem beslutningen til at gøre Faderens vilje. En sådan indvielse af vilje er ensbetydende med realiseringen af det evige virkeligheds formål. Dette betyder, at den skabtes formål er fastsat med hensyn til følgen af øjeblikke; med andre ord, at følgen af øjeblikke ikke vil medføre nogen ændring i den skabtes formål. En million eller en milliard øjeblikke gør ingen forskel. Antallet er ophørt med at have nogen betydning i forhold til den skabtes formål. Således resulterer den skabtes valg plus Guds valg i de evige realiteter som indebærer en aldrig ophørende forening mellem Guds ånd og menneskets natur i den evige tjeneste af Guds børn og deres Paradis Fader.

Der er en direkte sammenhæng mellem modenhed og bevidstheden om tidsenhed i enhver givet intellekt. Tidsenheden kan være en dag, et år eller en længere periode, men den er uundgåeligt det kriterium, med hvilken det bevidste selv vurderer omstændighederne i livet, og ved hvilken det tænkende intellekt måler og vurderer de faktiske omstændigheder i den timelige eksistens.

Erfaring, visdom og dømmekraft medfører, at tidsenheden i den dødeliges erfaring er forlænget. Når det menneskelige sind strækker sig baglæns ind i fortiden, evaluerer det tidligere erfaringer med henblik på at anvende dem på den nuværende situation. Når sindet strækker sig ind i fremtiden, forsøger det at vurdere den fremtidige betydning af mulige handlinger. Efter således at have taget med i betragtning både erfaring og visdom, udøver den menneskelige vilje en bedømmelses beslutning i nutiden, og den handlingsplan er dermed født af fortiden og fremtiden bliver eksisterende.

Når det voksende selv modnes, føres fortiden og fremtiden sammen for at belyse den nuværende sande betydning. Når selvet modnes, strækker det sig længere og længere tilbage i fortiden for at søge efter erfaring, mens dens visdoms prognoser søger at trænge dybere og dybere ind i den ukendte fremtid. Når det tænkende selv udstrækker denne søgen endnu længere ind i både fortid og fremtid, så bliver bedømmelsen mindre afhængig af den øjeblikkelige nutid. På denne måde begynder beslutning og handling at frigøre sig fra de bevægelige nutidens lænker, mens det begynder at fremvise aspekter af betydning fra fortiden og fremtiden.

Tålmodighed udøves af de dødelige hvis tidsenhed er kort; sand modenhed transcenderer tålmodighed med en overbærenhed født af ægte forståelse.

At modne er at leve mere intenst i nuet, samtidig med at frigøre sig fra de nuværende begrænsninger. Planerne for modenhed, der bygger på tidligere erfaringer, der kommer ind i nutiden på en sådan måde, øger værdierne for fremtiden.

Den tidsenhed, der udtrykker umodenhed koncentrerer mening og værdi i nuet på en sådan måde, som skiller nuet fra sit sande forhold til ikke-nuet - fortiden og fremtiden. Tidsenheden af modenhed er proportioneret til at afsløre det ligestillede forhold mellem fortid, nutid og fremtid på en sådan måde, at selvet begynder at få indsigt i begivenhedernes helhed, begynder at se tidens landskab fra et panoramisk perspektiv af udvidet horisont, begynder måske at ane en evig kontinuitet uden begyndelse og uden ende, en kontinuitet hvis fragmenter kaldes tid.

På det infinite og det absolutte niveau indeholder den nuværende nutid hele fortiden samt alt det fremtidige. JEG ER betyder også JEG VAR, og JEG VIL VÆRE. Dette repræsenterer vores bedste begreb om evigheden og det evige.

På det absolutte og evige niveau, er potentiel virkelighed lige så meningsfuld som aktuel virkelighed. Kun på det finite niveau og for tidsbestemte skabninger ser der ud til at være en stor forskel mellem dem. For Gud - som absolut - er en opstigende dødelig, der har taget den evige beslutning allerede en Paradisfinalit. Den Universelle Fader er gennem Tankeretteren i menneskets indre, ikke således begrænset i bevidstheden, men kan også kende, og deltage i enhver tidsmæssig kamp med problemerne i væsen opstigning fra niveauerne af dyr til gudlignende niveauer af eksistens.

2. ALLESTEDSNÆRVÆRELSE OG ALLESTEDSNÆRVÆRENDE

Den allestedsnærværende Guddom må ikke forveksles med ydersteheden af den guddommelige allestedsnærværelse.

Det er i overensstemmelse med Faderens vilje, at den Højeste, den Ultimative, og den Absolutte kompenserer, koordinerer og forener hans allestedsnærværende i tid og rum, og hans allestedsnærværelse, som transcenderer tid og rum, med sin tidløse og rumløse universelle og absolut tilstedeværelse. I bør huske, at mens Guddom allestedsnærværende ofte kan være tilknyttet rummet, er det ikke nødvendigvis betinget af tiden.

Som dødelige og morontia opstigende vil I gradvist skelne Gud bedre gennem Gud den Syvfoldiges tjeneste. Under jeres passage gennem Havona vil I opdage Gud den Højeste. I Paradiset finder I ham som person, og derefter som finalit vil I straks forsøge at kende ham som den Ultimative. Som finalit, synes der kun at være en kurs at forfølge efter at have opnået den ultimative, og det vil være at begynde jagten på den Absolutte. Ingen finalit vil blive forstyrret af usikkerheder angående opnåelsen af Guddomsabsoluttet, fordi hver enkelt af dem i slutningen af den højeste og den ultimative opstigning mødte Gud Faderen. Sådanne finaliter vil uden tvivl tro, at selv om det lykkedes dem at finde Gud den Absolutte, ville de kun opdage den samme Gud, Paradisfaderen som manifesterer sig på flere næsten uendelige og universelle niveauer. Utvivlsomt vil opnåelsen af Gud i det absolutte åbenbare den Oprindelige Forfader til universerne, samt den Ubestridelige Fader til alle personligheder.

Gud den Højeste kan ikke være et udtryk for Guddommens allestedsnærværelse i tid og rum, men han er bogstaveligt talt en manifestation af den guddommelige allestedsnærværende. Mellem Skaberens åndelige tilstedeværelse og de materielle manifestationer af skabelse findes der et stort område af allestedsnærværende *tilblivelse* - den evolutionære Guddoms fremkomst i universet.

Hvis Gud den Højeste nogensinde antager direkte styring af universerne af tid og rum, er vi overbeviste om at en sådan guddomsadministration vil fungere under tilsyn af den Ultimative. I et sådant tilfælde, ville Gud den Ultimative begynde at blive åbenbaret for universerne af tid som den transcendentale Almægtige (den Omnipotente), som i supertiden og det transcenderede rum udøver overtilsyn af den Almægtige Højestes administrative funktioner.

Det dødelige sind kan spørge, ligesom vi gør: Hvis Gud den Højestes udvikling til administrativ myndighed i storuniverset er ledsaget af forstørret manifestationer af Gud den Ultimative, vil en tilsvarende fremkomst af Gud den Ultimative i de postulerede universer i ydre rum blive ledsaget af lignende og større åbenbaringer af Guds den Absolutte? Men det ved vi virkelig ikke.

3. FORHOLDET MELLEM TID OG RUM

Kun ved allestedsnærværende kunne Guddommen forene manifestationer af tid og rum til en finit opfattelse, for tiden er en række af øjeblikke, mens rummet er et system af forbundne punkter. Efter alt, opfatter I tiden ved analyse og rummet ved syntese. I koordinerer og knytter disse to uens opfattelser ved at integrere indsigten af personligheden. Inden for hele dyreverdenen er mennesket det eneste som besidder denne evne til at opfatte tid og rum. For et dyr, har bevægelse en betydning, men bevægelse udtrykker kun værdi for en skabning som har personlighedsstatus.

Ting er betinget af tid, men sandheden er tidløs. Jo mere sandhed, I ved, jo mere sandhed er I, jo mere kan I forstå fortiden og jo mere kan I opfatte af fremtiden.

Sandheden er urokkelig - konstant fritaget for alle forbigående omskiftelser, omend aldrig død og formel, altid vibrerende og tilpasningsdygtig - strålende fuld af liv. Når sandheden bliver forbundet med virkeligheden, så betinger både tid og rum dets betydninger og korrelerer dens værdier. Sådanne sandheds realiteter knyttet til fakta bliver begreber og overføres derfor til området for relative kosmiske realiteter.

Sammenkoblingen af Skaberens absolutte og evige sandhed med de finite og tidsmæssige væsners faktiske erfaring resulterer i en ny og spirende værdi af den Højeste. Opfattelsen af den Højeste er afgørende for koordineringen af den guddommelige og uforanderlige højere verden med den finite og stadigt skiftende lavere verden.

Af alle ikke-absolutte ting kommer rummet nærmest til at være absolut. Rummet er tilsyneladende absolut ultimativt. Det egentlige problem, vi har, med forståelse af rummet på det materielle niveau skyldes det faktum, at selv om materielle legemer eksisterer i rummet, eksisterer rummet også i disse samme materielle legemer. Selv om der er meget om rummet, som er absolut, betyder det ikke, at rummet er absolut.

Det kan være nyttigt for forståelsen af rummets relationer, hvis man antager, at rummet, relativt set, i sidste ende, er en egenskab hos alle væsentlige legemer. Når en legeme bevæger sig gennem rummet, tager den også med sig alle sine egenskaber, selv det rum den er i og er en del af et sådant legeme i bevægelse.

Alle mønstre af virkeligheden optager rum på de materielle niveauer, men åndelige mønstre eksisterer kun i forhold til rummet; de indtager eller fortrænger ikke rummet, de indeholder heller ikke rum. For os vedrører rummets store gåde mønstret af en idé. Når vi træder ind i sindets område, møder vi mange et puslespil. Er mønsteret - virkeligheden - af en idé som optager rum? Vi ved det virkelig ikke, men vi er sikre på, at en idé mønster ikke indeholder rum. Det ville næppe være sikkert at postulere, at det immaterielle altid er rumløs.

4. PRIMÆR OG SEKUNDÆR ÅRSAGSSAMMENHÆNG

Mange af de dødelige menneskers teologiske vanskeligheder og metafysiske dilemmaer kommer ud af menneskets fejlplacering af Guddommens personlighed, og at det, som en konsekvens heraf tilskriver underordnede guddommelighed og udviklende Guddomme infinite og absolutte egenskaber. I bør ikke glemme, at mens der faktisk er en sand Første Årsag, er der også en række koordinere og underordnede årsager, både medarbejder og sekundære årsager.

Den grundlæggende forskel mellem primære og sekundære årsager er, at de primære årsagssammenhænge producerer originale effekter, som er fri for arv af ethvert forhold, der stammer fra nogen foregående årsagssammenhæng. Sekundære årsager giver effekter, som uvægerligt udviser arv fra andre og forudgående årsagssammenhæng.

De rent statiske potentialer, der er iboende den Egenskabsløse Absolutte reagerer til disse årsagssammenhænge som udgår fra Guddomsabsolutet som er udløst af aktionerne i Paradistreenigheden. Ved tilstedeværelse af den Universelle Absolutte bliver disse årsags imprægnerede statiske potentialer straks aktive og reagerer på påvirkning af visse transcendentale agenturer, hvis handlinger resulterer i omdannelsen af disse aktiverede potentialer til en status for sande univers muligheder for udvikling, aktualiseret vækstkapacitet. Det er på grundlag af sådanne modnede potentialer, at skabere og overvågere i storuniverset udfører den kosmiske evolutions aldrig ophørende drama.

Årsagssammenhæng, bortset fra eksistentialer, er tredobbelt i sin grundlæggende forfatning. Som den fungerer i denne universaldalder og når det gælder det finite niveau af de syv superuniverser, kan den opfattes som følger:

1. *Aktivering af statiske potentialer.* Etableringen af skæbne i den Universelle Absolutte gennem Guddomsabsolutets handlinger, der fungerer i og på den Egenskabsløse Absolutte og i konsekvens af de viljesbestemte mandater fra Paradistreenigheden.

2. *Eventualisering af universets kapacitet.* Dette indebærer omdannelsen af udifferentierede potentialer i adskilte og definerede planer. Dette er effekten af Guddommens yderstehed og de mangfoldige agenturer på det transcendentale niveau. Sådanne handlinger er i perfekt forventning om hele mesteruniversets fremtidige behov. Det er i forbindelse med potentialernes adskillelse, at Mesteruniversets Arkitekter eksisterer som de egentlige personificeringer af Guddomsbegrebet i universerne. Deres planer synes i sidste ende at være begrænset i rumomfanget af mesteruniversets begrebsmæssige periferi, men *som planer* er de ikke på anden måde betinget af tid eller rum.

3. *Skabelse og evolution af universets realiserede realiteter.* Det er i et kosmos imprægneret med kapacitetsskabende tilstedeværelse af Guddommens yderstehed at de Højeste Skabere operere for at foretage den tidsmæssige omdannelse af modnede potentialer til erfaringsbaseret realiserende realiteter. Indeni mesteruniverset er alle realiseringer af potentiel virkelighed begrænset af den ultimative kapacitet for udvikling, og i de sidste faser af fremkomsten er de betinget af tid og rum. Skabersønnerne som begiver sig ud fra Paradiset er faktisk i den kosmiske forstand, *transformative* skabere. Dette forringer på ingen måde det menneskelige begreb om dem som skabere; fra et finit synspunkt, kan de helt sikkert skabe, og gør det også.

5. ALMAGT OG KOMPATIBILITET

Guddommens almagt omfatter ikke magten til at gøre hvad der ikke kan gøres. Inden for rammerne af tid og rum, samt med de dødeliges forståelse som intellektuel referencepunkt kan den uendelige Gud ikke engang skabe firkantede cirkler eller producerer ondt, som af sagens natur er godt. Gud kan ikke gøre det som er ugudeligt. Sådant en modsigelse af de filosofiske termer er det samme som ikke-eksistens og indebærer, at intet derved skabes. Et personlighedstræk kan ikke på samme tid være guddommelig og uguddommelig. Kompatibiliteten på hvad der er muligt, er en naturlig del af den guddommelige kraft. Alt dette er afledt af, at almagten ikke kun skaber ting med en vis natur, men også giver oprindelse til karakteren af alle ting og væsener.

I begyndelsen, gør Faderen alt, men når evighedens panorama åbner sig som en reaktion på den Uendeliges vilje og mandat, bliver det mere og mere tydeligt, at skabninger, selv mennesker vil blive Guds partnere i realiseringen af endelighedens skæbne. Dette gælder også livet i kødet; når mennesket og Gud indgår partnerskab, kan ingen begrænsning placeres på de fremtidige muligheder for et sådant partnerskab. Når mennesket indser, at den Universelle Fader er hans partner i den evige udvikling, når det fusionerer med den iboende Faderen tilstedeværelse, har det, i ånden, brudt tidens lænker og har allerede påbegyndt evighedsjagten på den Universelle Fader.

De dødeliges bevidsthed går fra kendsgerning, til betydning og derefter til værdi. Skaberens bevidsthed går fra tankeværdi gennem ord betydning til handlingens kendsgerning. Altid må Gud gennem handlingens kendsgerning bryde dødvandet i den ubegrænsede enhed iboende den eksistentielle uendelighed. Altid må Guddommen tilvejebringe mønsteruniverset, de perfekte personligheder, den oprindelige sandhed, skønheden og godheden som alle underguddomme stræber efter. Altid må Gud først finde mennesket for at mennesket senere kan finde Gud. Altid må der være en Universel Fader, før der nogensinde kan være et universelt sønskab og deraf følgende universelt broderskab.

6. ALMAGT OG ALTVIRKENDE

Gud er virkelig almægtig, men han er ikke altvirkende - han gør ikke personligt alt hvad der kan gøres. Almagten omfatter styrke potentiale hos den Almægtige Højeste og det Højeste Væsen, men Gud den Højestes viljesbestemte handlinger er ikke Gud den Uendeliges personlige gerninger.

At påstå, at den oprindelige Guddoms altvirkende er ensbetydende med at fratage Paradisets næsten en million Skabersønner deres rettigheder, for ikke at nævne de utallige skarer af forskellige andre klasser af samstemmende skabende assistenter. Der er kun én uforårsaget første Årsag i hele universet. Alle andre årsager er afledt af denne ene første store Kilde og Center. Intet af denne filosofi gør nogen form for vold mod den frie vilje hos myriader af Guddommens børn spredt ud over et stort univers.

Inden for en lokal ramme, kan viljen synes at fungere som en uforårsaget årsag, men den udviser ufejlbarligt sådanne nedarvede faktorer, der etablerer forbindelsen til de unikke, originale, og absolut Første årsager.

Al viljesbestemt aktivitet er relativ. I den ophavsretsrig forstand, er det kun Faderen-JEG ER som besidder endelighed af fri vilje; i absolut forstand, er det kun Faderen, Sønnen og Ånden som fremviser vilje privilegier som er ubetinget af tid og ubegrænset af rum. Det dødelige menneske er udstyret med fri vilje, styrke til at vælge, og selvom et sådan valg ikke er absolut, er det dog relativt endelig på det finite niveau, og vedrører skæbnen for den vælgende personlighed.

På hvert niveau, bortset fra det absolutte, møder viljen begrænsninger, som er opbyggende af selve den personlig som udøver viljestyrken. Mennesket kan ikke vælge udenfor grænsen for det valgbare. Mennesket kan ikke, for eksempel vælge at være andet end et menneske, bortset fra at han kan vælge at blive mere end et menneske. Mennesket kan vælge at påbegynde opstigningsrejsen af universet, men det er fordi at det menneskelige valg og den guddommelige vilje vil være sammenfaldende på dette punkt. Hvad en søn ønsker og Faderen vil, det vil helt sikkert ske.

I det jordiske liv åbnes og lukkes veje konstant til den uensartede adfærd, og på de tidspunkter, hvor valget er muligt foretager den menneskelige personlighed konstant beslutninger mellem disse forskellige handlingsmuligheder. Den timelige vilje er knyttet til tiden, og den må afvente tidens gang for at finde udtryksmuligheder. Den åndelig vilje er begyndt at smage befrielse fra tidens lænker, at have opnået en delvis flugt fra de tidsmæssige sekvenser, og det er fordi at den åndelige vilje identificerer sig selv med Guds vilje.

Viljen, valgets handling, skal fungere indenfor den univers ramme, som har aktualiseret som reaktion på højere og tidligere valg. Hele spektret af menneskelige vilje er strengt begrænset til det finite, bortset fra i ét bestemt hensyn: Når mennesket vælger at finde Gud og at være ligesom ham, er et sådant valg superfinitisk; kun evigheden kan afsløre, om dette valg også er superabsonitisk.

At anerkende Guddommens almagt er at føle sig tryk i sin oplevelse af kosmisk statsborgerskab, til at besidde sikkerhed for sikkerheden i den lange rejse til Paradiset. Men at acceptere fejlslutning af altvirkende er at omfavne den kolossale fejl af panteisme.

7. ALVIDENHED OG FORUDBESTEMMELSE

Skaberens og de skabtes viljefunktion virker i storuniverset inden for de grænser, og de muligheder, der er blevet oprettet af Mesterarkitekterne. Denne forudbestemmelse af disse grænseværdier indskrænker ikke på nogen måde de skabtes viljesuveranitet inden for disse grænser. Heller ikke ultimativ forudviden - fuld tolerance for alle finite valg - udgør en ophævelse af den finite fri vilje. Et modent og fremsynede menneske kan tænkes at forudsige hvilken afgørelse nogle yngre medarbejdere med stor sandsynlighed vil gøre, men denne forudviden tager intet væk fra friheden og ægtheden af selve beslutningen. Guderne har klogt begrænset aktionsradius for den umodne vilje, men ikke desto mindre, er der inden for disse definerede grænser, reel vilje.

Selv den højeste korrelation af alle tidligere, nuværende og fremtidige valg forringer ikke ægtheden af disse valg. Det indikerer snarere den forudbestemte tendens i kosmos og antyder forudviden af disse viljesbestemte væsener som kan tænkes at vælge eller ikke vælge at blive bidragende dele af den erfaringsmæssige aktualisering af hele virkeligheden.

Fejl i det finite valg er bundet til tid og tidsbegrænset. De kan kun eksistere i tiden og *inden for* det Højeste Væsens udviklende tilstedeværelse. Sådanne fejlagtige valg er mulig i tiden og angiver (udover den Højestes ufuldstændighed) en vis vifte af valgmuligheder, som umodne skabninger skal være udstyret med for at kunne nyde fremskridtene i universet i kraft af deres frivillige kontakt med virkeligheden.

Synd i tidsbetinget rum beviser tydeligt den tidsmæssige frihed - selv tøjlesløshed - af den finite vilje. Synd er udtryk for umodenhed blandedt af den forholdsvis suveræne frie vilje af personligheden, mens den undlader at erkende de højeste forpligtelser og opgaver af det kosmiske statsborgerskab.

Uret i de finite områder afslører den forbigående virkelighed af enhver selvidentitet, som ikke er identificeret med Gud. Først når et væsen bliver identificeret med Gud bliver det virkelig ægte i universet. Finite personligheder har ikke skabt sig selv, men i superuniversets arena bestemmer de selv deres egen skæbne.

Overdragelsen af liv til materielle energisystemer gør det muligt for dem til at opretholde sig selv, formere sig og tilpasse sig. Overdragelsen af personlighed til levende organismer giver dem desuden retten til at bestemme, udvikle sig og selvidentificere sig med en Guddoms fusionerende ånd.

Levende ting under det personlige niveau antyder at sindet kan aktiverer energimaterien, først som fysiske overvågere, senere som hjælpende sindsånder. Personligheds begavelse kommer fra Faderen og giver unikke privilegerede valg til det levende system. Hvis en personlighed har privilegiet til at udøve et viljesbestemt valg af identifikation med virkeligheden, og hvis dette er et sandt og frit valg, så skal en udviklende personlighed også have det mulige valg, der involverer forvirring, afbrydelse og ødelæggelse af selvet. Muligheden for kosmisk selvdestruktion kan ikke undgås, hvis den udviklende personlighed skal være virkelig fri i udøvelsen af sin finite vilje.

Derfor er der øget sikkerhed når området for personlighedens valgmuligheder er begrænset på de lavere niveau af eksistens. Valg bliver mere frie, under opstigningen i universerne; valgfriheden tilnærmer sig til sidst den guddommelige frihed, når den opstigende personlighed opnår guddommeligheds status, overherredømme når det gælder indvielse til universets formål, færdiggørelse af den kosmiske visdoms opnåelse, og afslutningsvis væsen identifikation med Guds vilje og vej.

8. KONTROL OG OVERKONTROL

I skabelserne af tid og rum er den frie vilje omgivet af barrierer, med begrænsninger. Det materielle livs evolution er først mekaniske, så sindsaktiveret, og (efter overdragelsen af personligheden) kan det blive vejledt af Ånden. Den organiske evolution på de beboede verdner er fysisk begrænset af potentialerne i Livsbærernes indledende implantationer af det fysiske liv.

Det dødelige menneske er en maskine, en levende mekanisme; hvis rødder virkelig er i energiens fysiske verden. Mange menneskelige reaktioner er mekaniske i deres natur; meget af livet er maskinlignende. Mennesket, en mekanisme, er meget mere end en maskine. Mennesket er udstyret med sind, og i dets indre bor en ånd, og selv om det aldrig under sit materielle liv undslippe de kemiske og elektriske mekanismer af dets eksistens, kan det i stigende grad lære at underkaste sig denne fysiske livsmaskine til den styrende visdom som erfaringen bringer ved at indvie menneskesindet til at udføre de åndelige tilskyndelser fra den iboende Tankeretter.

Ånden frigiver, og mekanismen begrænser viljens funktion. Fejlbehæftet valg, ukontrolleret af en mekanisme og uidentificeret med ånden, er farligt og ustabilt. Mekanisk dominans sikrer stabilitet på bekostning af fremskridt; alliance med ånden frigør valget fra det fysiske niveau og sikre samtidig den guddommelige stabilitet som fremkommer af øget univers indsigte og udvidet kosmisk forståelse.

Den store fare som plager de skabte ligger i det faktum, at det ikke, selv om det har vundet frigørelse fra livsmekanismens lænker, kompenserer for dette tab af stabilitet gennem opbygning af et harmonisk samarbejde med ånden. Når de skabtes valgmuligheder er relativt befriet fra den mekaniske stabilitet, kan den skabte forsøge yderligere befrielse uafhængig af større identifikation med ånden.

Hele princippet om biologisk evolution gør det umuligt for det primitive menneske at fremtræde i de beboede verdener udstyret med nogen større begavelse af selvbeherskelse. Det er derfor, det samme skabende design, som afspejler udformningen af evolution, der ligeledes giver disse eksterne begrænsninger af tid og rum, sult og frygt, som effektivt begrænser valgfriheden i det åndelige niveau for sådanne ukultiverede skabninger. Når det menneskelige sind med succes overvinder stadig flere vanskelige barrierer, har dette samme skabende design også sørget for den langsomme ophobning af den racemæssige arv af smerteligt indsamlede erfaringsmæssig visdom - med andre ord, for opretholdelsen af en balance mellem de aftagende eksterne begrænsninger og de tiltagende interne restriktioner.

Evolutionens langsommelighed, menneskets langsomme kulturelle fremskridt, vidner om effektiviteten af denne bremse - det materiale inert - som så effektivt virker til at forsinke farlige udviklingshastigheder. Således dæmper og distribuerer tiden selv de ellers dødelige resultater af for tidlig frigørelse fra de næste omfattende barrierer for menneskelig handling. For når kultur går for hurtigt fremad, når materielle præstationer overhaler tilbedelsens og visdommens udvikling, så indeholder civilisationen kimen til sin tilbagegang, og medmindre den understøttes af den hurtige forøgelse af erfaringsmæssige visdom vil sådanne menneskelige samfund falde fra de høje, men for tidlige niveauer af opnåelse og de "mørke middelalder", af interregnum af visdom vil vidne om den ubønhørlige restaurering af ubalance mellem selvfrihed og selvkontrol.

Caligastias misgerning bestod i tilsidesættelse af den tidsfaktor som regulerer menneskets frigørelse - den umotiveret ødelæggende af fastholdende barrierer, barrierer, som de tids dødelige sind ikke erfaringsmæssigt havde overvundet.

Det sind, som kan bevirke en delvis forkortelse af tid og rum, beviser ved denne handling sig selv for at være i besiddelse af visdommens frø, som effektivt kan tjene i stedet for den transcenderede barriere af tilbageholdenhed.

Lucifer forsøgte tilsvarende at nedbryde den tidsfaktor, som virkede for at bremse en for tidlig opnåelse af visse friheder i lokalsystemet. Et lokalsystem etableret i lys og liv har erfaringsmæssigt opnået disse synspunkter og indsigter, som gør det muligt at bruge mange teknikker, der ville være forstyrrende og ødelæggende i samme område forud for tidspunkter for etableringen.

I samme omfang som mennesket ryster frygtens lænker af sig, når det forbinder kontinenter og oceaner med sine maskiner, samt generationer og århundreder med sine optegnelser, skal det erstatte hver transcenderet tilbageholdenhed med en ny og frivilligt antaget tilbageholdenhed i overensstemmelse med den ekspanderende menneskelige visdoms moral regler. Disse selvpålagte begrænsninger er på én gang de mest kraftfulde og de mest spinkle af alle faktorer i den

menneskelige civilisation - begreber om retfærdighed og broderskabs idealer. Mennesket kvalificerer sig selv for at bære barmhjertighedens diskrete klæder, når han vover at elske sine medmennesker, mens det opnår det begyndende åndelige broderskab, når det vælger at behandle dem på samme måde, som det selv ønsker at blive behandlet, ligesom det forestiller sig Gud ville behandle dem.

En automatisk universreaktion er stabil og fortsætter i en eller anden form i kosmos. En personlighed, der kender Gud og ønsker at gøre hans vilje, en der har åndelig indsigt, er guddommelig stabil og evig eksisterende. Menneskets store univers eventyr består i overflytningen af hans dødelige sind fra den mekaniske statiske stabilitet til den åndelige dynamiske guddommelighed. Mennesket opnår denne transformation gennem kraften og standhaftigheden af hans egen personligheds beslutninger, ved i alle faser af livet at erklære: "Det er min vilje, at din vilje sker."

9. UNIVERSETS MEKANISMER

Tid og rum, er en samlet mekanisme af mesteruniverset. De er de enheder, hvormed det bliver muligt for finite skabninger at sameksistere i kosmos med den Uendelige. Finite skabninger er effektivt isoleret af tid og rum fra de absolutte niveauer. Disse isolerende medier, uden hvilken ingen dødelig kunne eksistere, indvirker direkte begrænsende i omfanget af den finite handling. Uden dem kunne ingen skabning virke, men gennem dem begrænses definitivt enhver skabnings handlinger.

Mekanismer, der er blevet produceret af højere sind fungerer for at befri deres skabende kilder, men begrænser usvigeligt til en vis grad alle underordnede intelligenser. For universernes skabninger fremstår denne begrænsning som universernes mekanisme. Mennesket har ikke uahæmmet fri vilje; der er grænser for hvor langt dets valgfrihed strækker sig, men inden for en radius af denne valgfrihed er dets vilje forholdsvis suveræn.

Livsmekanismen for den dødeliges personlighed, menneskekroppen, er et produkt af et skabelses mønster over det dødelige niveau, derfor kan det aldrig fuldstændig styres af mennesket selv. Først når det opstigende menneske, i samarbejde med den fusionerende Retter, selv skaber mekanismen som udtrykker personligheden, vil det opnå perfektioneret kontrol over det.

Storuniverset er en mekanisme såvel som en organisme, mekanisk og levende - en levende mekanisme som aktiveres af det Højeste Sind, koordineres med den Højeste Ånd, og kommer til udtryk på maksimale niveauer af styrke og personlighed forenet som det Højeste Væsen. At benægte, at den finite skabelse er en mekanisme er at benægte fakta og at se bort fra virkeligheden.

Mekanismer er produkter af sindet, skabende sind som handler på og i kosmiske potentialer. Mekanismer er de faste krystallisationer af Skaberens tanke, og de fungerer altid i overensstemmelse med det viljesbestemte begreb, der gav oprindelse til dem. Men formålet med enhver mekanisme er i dens oprindelse, ikke i dens funktion.

Man skal ikke forestille sig, at disse mekanismer begrænser Guddommens handlinger; snarere, er det rigtigt, at Guddommen i selve mekanikken har opnået en fase af evigt udtryk. De grundlæggende universmekanismer er opstået som reaktion på den Første Kilde og Centers absolutte vilje, og de fungerer derfor i evigt perfekt harmoni med den Uendeliges plan; de er i virkeligheden ikke-viljesbestemte mønstre af denne selvsamme plan.

Vi forstår noget af, hvordan Paradisets mekanisme er korreleret med den Evige Søns personlighed; det er Samforenerens funktion. Vi har teorier om den Universelle Absoluttets aktiviteter i forhold til den Egenskabsløse Absoluttets teoretiske mekanismer og Guddomsabsoluttets potentielle person. I den Højestes og den Ultimatives udviklende Guddomme observerer vi, at visse upersonlige faser faktisk bliver forenet med deres viljesbestemte modparter, og dermed udvikles et nyt forhold mellem mønster og person.

I den forgangne evighed fandt Faderen og Sønnen forening i den enhed som udtrykkes af den Uendelige Ånd. Hvis Skabersønnerne og de Skabende Ånder i lokaluniverserne af tid og rum i fremtidens evighed ville opnå en skabende forening i verdnerne i det ydre rum, hvad ville deres forening skabe som den kombinerede udtryk for deres guddommelige natur? Det er meget muligt, at vi kommer til at opleve en hidtil uåbenbaret manifestation af den Ultimative Guddom, en ny type super administrator. Sådanne væsener ville indbefatte unikke personlighedsprivilegier,

fordi de var en forening af personlig Skabere, og upersonlig Skabende Ånd, et dødelige væsens erfaring og den guddommelige ministers progressive personalisering. Sådanne væsener kunne være ultimative i at de ville omfavne personlig og upersonlig virkelighed, mens de ville kombinere Skaberen og den skabtes erfaring. Hvilke egenskaber sådanne tredje personer af disse postulerede fungerende Treenigheder af det ydre rums skabelser end måtte have, vil de opretholde noget af det samme forhold til deres Skaber Fædre og deres Skabende mødre, som den Uendelige Ånd gør til den Universelle Fader og den Evige Søn.

Gud den Højeste er personaliseringen af hele universets erfaring, fokuseringen for hele den finite evolution, maksimeringen af alle de skabtes virkelighed, fuldendelsen af den kosmiske visdom, legemliggørelsen af de harmoniske skønheder i tidens galakser, sandheden af de kosmiske sinds betydninger, og godheden i de højeste åndelige værdier. Gud den Højeste vil i den evige fremtid, syntetisere disse mangfoldige finite forskelle i én erfaringsmæssigt meningsfuld helhed, lige som de nu er eksistentielt forenet på absolutte niveauer i Paradistreenigheden.

10. FORSYNETS FUNKTIONER

Forsynet betyder ikke, at Gud har besluttet alle ting for os. Gud elsker os for meget til at gøre det, for det ville være intet mindre end kosmisk tyranni. Mennesket har dog relative valgmuligheder. Den guddommelige kærlighed er heller ikke en kortsigtet hengivenhed, som vil forkæle og ødelægge menneskebørnene.

Fader, Søn og Ånd - som Treenigheden - er ikke den Almægtige Højeste, men den Almægtiges overherredømme kan aldrig manifestes uden dem. *Væksten* i den Almægtige er centreret på Absolutter af virkelighed og baseret på Absolutter af potentialitet. Den Almægtige Højestes *funktioner* er dog relateret til Paradistreenighedens funktioner.

Det ser ud til, at alle faser af universets aktivitet bliver delvist genforenet i det Højeste Væsen gennem denne erfaringsmæssige Guddoms personlighed. Så hvis vi ønsker at se Treenigheden som en Gud, og hvis vi begrænser dette koncept til det kendte nuværende og organiseret storunivers, opdager vi, at det udviklende Højeste Væsen er en delvis portrættering af Paradistreenigheden. Vi finder yderligere, at denne Højeste Guddom udvikles som personligheds syntese af finit materie, sind og ånd i storuniverset.

Guderne har attributter, men Treenigheden har funktioner, og ligesom Treenigheden, *er* forsynet en funktion, sammensætningen af andet end personlig overvågning af universet af universer, og det strækker sig fra de evolutionære niveauer af den Syvfoldige, som syntetiseres i den Almægtiges styrke, videre op gennem de transcendentale områder af Guddommens yderstehed.

Gud elsker hver skabning som et barn, og denne kærlighed overskygger hver skabning i al tid og evighed. Forsynet fungerer i forhold til helheden og berører hver skabnings aktivitet i det omfang, denne aktivitet er relateret til helheden. Forsynets indgriben med hensyn til ethvert væsen er et tegn på vigtigheden af dette væsens *aktivitet*, som vedrører den evolutionære vækst i noget af helheden. En sådan helhed kan være den samlede race, den samlede nation, den samlede planet, eller endda en højere helhed. Det er betydningen af den skabtes aktivitet som foranlediger en indgriben fra forsynet, ikke betydningen af den skabte som person.

Ikke desto mindre kan Faderen som person til enhver tid indskyde sin faderlige hånd i strømmen af kosmiske begivenheder, alle i overensstemmelse med Guds vilje, i enighed med Guds visdom, og som motiveret af Guds kærlighed.

Hvad mennesket kalder forsynet er alt for ofte et produkt af dets egen fantasi, et tilfældigt sammenfald af utilsigtede omstændigheder. Der er dog en virkelig og fremtrædende forsyn i univers eksistensens finite område, en sand og aktualiserende korrelation af rummets energier, tidens bevægelser, intellektets tanker, karakterens ideal, den åndelige naturs længsel og de udviklende personligheders formålstjenstlige viljesbestemte handlinger. Omstændighederne i de materielle verdner finder til sidst finit integration i den Højestes og den Ultimatives sammenkoblede tilstedeværelse.

Når storuniversets mekanismer gennem sindets overkontrol er blevet perfektioneret til et niveau af afsluttet præcision, og når de skabtes sind gennem perfektioneret integration med ånden stiger til guddommelighedsopnåelsens perfektion, og når den Højeste som følge heraf fremstår som en *virkelig* forener af alle disse univers fænomener, så vil forsynet

blive mere registrerbar.

Nogle af de utroligt tilfældige forhold, som til tider hersker på de evolutionære verdner kan skyldes den gradvist voksende tilstedeværelse af den Højeste, en forudsigelse af hans fremtidige univers aktiviteter. Det meste af, hvad en dødelig tilskriver forsynet, er det ikke; hans bedømmelse af sådanne sager er meget handicappet af mangel på langsigtet vision til den sande betydning af livets forhold. Meget af det, en dødelig ville kalde held og lykke kan virkelig være dårligt held. Lykkens smil som skænker ufortjent fritid og ufortjent rigdom kan være den største af de menneskelige lidelser; den tilsyneladende grusomhed af en pervers skæbne, der dynger modgang på nogle lidende dødelige kan i virkeligheden være den hærdenings brand, der forvandler den umodne personligheds bløde jern til den sande karakter af hærdet stål.

Der er et forsyn i de udviklende universer, og det kan blive opdaget af de skabte væsener i det omfang, de har opnået evnen til at forstå de udviklende universers formål. Fuldstændig kapacitet til at skelne universets formål er lig med den evolutionære færdiggørelse af det skabte væsen og kan på anden måde udtrykkes som virkeliggørelsen af den Højeste inden for rammerne af de ufuldstændige universers nuværende tilstand.

Faderens kærlighed virker direkte i individets hjerte, uafhængigt af andre individuelle handlinger eller reaktioner; forholdet er personlig - mennesket og Gud. Guddommens ikke-personlige tilstedeværelse (den Almægtige Højeste og Paradistreenigheden) reagerer i forhold til helheden, ikke til den enkelte del. Forsynet i form af overhøjhedens overkontrol bliver mere synligt, når de efterfølgende dele af universet gør fremskridt i opnåelsen af de finite skæbner. Når systemerne, konstellationerne, universerne og superuniverserne bliver etableret i lys og liv fremtræder den Højeste i stigende grad som den meningsfulde korrelation af alt det som er gjort, mens den Ultimative efterhånden fremstår som den transcendentale forener af alting.

Under de første tider i en evolutionær verden forekommer de naturlige hændelser af den materielle natur og menneskers personlige ønsker ofte at være antagonistisk til hinanden. Meget af det som foregår i en udviklende verden er temmelig svært for det dødelige menneske at forstå - naturens lov er ofte tilsyneladende grusom, hjerteløs og ufølsom med alt som i den menneskelige perception er sandt, smuk og godt. Efterhånden som menneskeheden gør fremskridt i sin planetariske udvikling, observerer vi, at dette synspunkt er modificeret af følgende faktorer:

1. *Menneskets forøgende horisont* - dets øget forståelse af den verden, det lever i; dets udvidet kapaciteten til forståelsen af de faktiske omstændigheder af tid, de meningsfulde idéer og den åndelige indsigts værdifulde idealer. Så længe mennesket kun måler med en målestok, der repræsenterer de ting som er af fysisk natur, kan de aldrig håbe på at finde enhed i tid og rum.

2. *Menneskets tiltagende kontrol* - den gradvise ophobning af viden om den materielle verdens love, med henblik på åndelig eksistens og mulighederne for den filosofiske koordinering af disse to virkeligheder. Som vilde var mennesket hjælpeløse overfor voldsomme angreb af naturlige kræfter og slave af sine egne indre frygts grusomme dominans. Det halvciviliserede menneske er begyndt at åbne dørene til naturens hemmelige skattekamre, og dets videnskab er langsomt, men effektivt ved at ødelægge hans overtro, mens den på samme tid giver et nyt og udvidet faktisk grundlag for at forstå de filosofiske betydninger og sande åndelige erfarings værdier. Det civiliserede menneske kommer en dag til at få de fysiske kræfter på hans planet så godt som under kontrol. Guds kærlighed i dets hjerte, vil blive effektivt udøst som kærlighed til sine medmennesker, mens værdierne for den menneskelige eksistens vil nærme sig grænserne for de dødeliges kapacitet.

3. *Menneskets integration i universet* - menneskets forøget indsigt samt stigningen i menneskets erfaringsmæssige præstation bringer det i en tættere samklang med Overhøjhedens forenede tilstedeværelse - Paradistreenigheden og det Højeste Væsen. Det er netop dette, som etablerer den Højestes overherredømme i verdner som længe har været stabiliseret i lys og liv. Sådanne avancerede planeter er faktisk digte af harmoni, billeder af skønheden i opnåede godhed, som er et resultat af udøvelsen af kosmisk sandhed. Hvis sådanne ting kan ske for en planet, så kan selv større ting ske i et system og de større enheder af storuniverset, når de også opnår den stabilitet, der angiver at potentialerne for finit vækst er udtømt.

På en planet af denne avancerede klasse er forsynet blevet en virkelighed, livsomstændighederne er korreleret, men det er ikke kun fordi mennesket er kommet til at dominere de materielle problemer i sin verden, men også fordi det er

begyndt at leve efter udviklingen i universerne; mennesket følger Overhøjhedens vej som fører til virkeliggørelsen af den Universelle Fader.

Guds rige er i menneskernes hjerter, og når dette rige bliver virkeligt i hvert individ på en verden, så er Guds styre blevet virkelig på den planet. Dette er den opnåede suverænitet for det Højeste Væsen.

For at realisere forsynet i tiden, må mennesket udføre sin opgave med at nå perfektion. Mennesket kan dog allerede nu få en forsmag af dette forsyn i dets evigheds betydninger, når det funderer over det faktum at alting i universet, det være sig godt eller ondt, arbejder sammen blandt de dødelige som kender Gud, i deres søgen efter Faderen af alt.

Forsynet bliver bedre registrerbar, når mennesker strækker sig opad fra det materielle til det åndelige. Opnåelsen af afsluttede åndelig indsigt gør det muligt for den opstigende personlighed til at opdage harmoni i, hvad der tidligere var kaos. Selv morontia mota repræsenterer et reelt fremskridt i denne retning.

Forsynet er en del af den ufuldstændige Højestes overkontrol manifesteret i de ufuldstændige universer, og det må derfor altid være:

1. *Delvis* - på grund af den ufuldstændige aktualisering af det Højeste Væsen, og

2. *Uforudsigelig* - på grund af udsvingene i de skabtes holdning, som vedvarende varierer fra niveau til niveau, og således forårsager tilsyneladende varierende gensidige respons i den Højeste.

Når mennesker beder for forsynets indgriben i livets omstændigheder, er svaret på deres bøn mange gange deres egen ændrede holdninger til livet. Forsynet er ikke lunefuldt, og heller ikke fantastisk eller magisk. Det, som de udviklende væsener lejlighedsvis opdager i deres fremskridt i universet er den langsomme og sikker fremkomst af den majestætiske tilstedeværelse af den mægtige suveræne af de finite universer. Forsynet er den sikre og visse march af galakserne af rummet og personlighederne i tiden mod evigheds mål, først i den Højeste, derefter i den Ultimate, og måske i den Absolutte. Vi mener, at det samme forsyn findes i uendeligheden, og at det er Paradistreenighedens vilje, handlinger og formål som således motiverer det kosmiske panorama af universer på universer.

[Udarbejdet af en Mægtig Budbringer som midlertidigt opholder sig på Urantia.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 119

KRISTUS MIKAELS OVERDRAGELSE

GABRIEL har givet mig, Gavalia, lederen af Aftenstjernerne i Nebadon, opgaven med at præsentere historien om, hvordan universets Hersker, Mikael af Nebadon, syv gange har overdraget sig selv. Ved at give denne præsentation holder jeg mig strengt til de begrænsninger, som min udnævnelse foreskriver.

Overdragelsesegenskaben er en naturlig karakteristisk for den Universelle Faders Paradissønner. I deres ønske om at komme tæt på deres underordnede levende væseners livserfaring afspejler Paradissønnernes forskellige klasser den guddommelige natur af deres Paradisforældre. Den Evige Søn, som er en del af Paradistreenigheden, indledte denne procedure, da han, på tidspunktet for opstigningen af Grandfanda og de første pilgrimme fra tid og rum, syv gange overgav sig til de syv kredse i Havona. Den Evige Søn fortsætter med at overdrage sig til lokaluniverserne i rummet i sine repræsentanters, af Mikael- og Avonalsønnernes, person.

Når den Evige Søn overdrager en Skabersøn til et projiceret lokalunivers tager denne Skabersøn det fulde ansvar for dette nye univers færdiggørelse, overvågning og rolige forhold, herunder den højtidelig ed til den evige Treenighed, at han ikke overtager den fulde suverænitæt af den nye skabelse, indtil hans syv overdragelser, som et skabt væsen er fuldført med succes og bekræftet af Dagenes Ældste i det relevante superunivers. Denne forpligtelse påtager hver Mikaelson sig, som tilbyder sig at gå ud fra Paradiset for at organisere og skabe et univers.

Formålet med disse inkarnationer i de skabtes form, er at gøre det muligt for sådanne Skabere at blive kloge, medfølende, retfærdige og forståelsesfulde herskere. Disse guddommelige Sønner er medfødt retfærdige, men de bliver forståelsesfulde barmhjertige som følge af disse efter hinanden overdragelses erfaringer. De er af natur barmhjertige, men disse erfaringer gør dem barmhjertige på nye og supplerende måder. Disse overdragelser er de sidste trin i deres uddannelse til de ædle opgaver med at regulere lokaluniverserne i guddommelig retfærdighed og retvisende bedømmelse.

Selvom mange uventede fordele tilfalder de forskellige verdener, systemer og konstellationer, samt de forskellige klasser af universintelligenser som påvirkes, og vil drage fordel af disse overdragelser, så er de primært designet til at fuldføre den personlige træning og univers undervisning af en Skabersøn selv. Disse overdragelser er ikke afgørende for den kloge, retfærdig og effektiv forvaltning af et lokalunivers, men de er absolut nødvendige for en uvildig, medfølende og forståelsesfuld administration af en sådan skabelse, som vrirler med forskellige former for liv og myriader af intelligente, men ufuldstændige væsener.

Når Mikaelsonnerne begynder deres arbejde med at organisere universet, har de en fuld og retfærdig sympati for de forskellige klasser af væsener, som de har skabt. De har et væld af barmhjertighed for alle disse forskellige skabninger, selv medlidenhed med dem, der går på afveje og vandre rundt i sumpen af selvskhed, som de selv har skabt. Ifølge Dagenes Ældstes skøn er sådan en kapacitet til ret og retfærdighed imidlertid ikke tilstrækkeligt. Disse treenige herskere i superuniverserne vil aldrig acceptere en Skabersøn som Universets Hersker, indtil han virkelig har tilegnet sig sine egen skabningers synspunkt gennem konkrete erfaringer i de omgivelser, hvor de har deres tilværelse, og som selve disse skabninger. På denne måde bliver disse Sønner intelligente og forstående herskere; de lære at *kende* de forskellige grupper, over hvilken de regerer og udøver universets myndighed. Gennem livserfaring, erhverver de sig praktisk nåde, upartisk afgørelse, og den tålmodighed som fødes af erfaringsmæssig eksistens som et skabt væsen.

Over lokaluniverset Nebadon regerer nu en Skabersøn, der har fuldført sin overdragelses tjeneste. Han hersker i retfærdighed og barmhjertigt overherredømme over alle store områder af sit udviklende og perfektionerende univers.

Mikael af Nebadon er den Evige Søns 611.121de overdragelse til universerne i tid og rum, og han påbegyndte organiseringen af jeres lokalunivers for omkring firehundrede milliarder år siden. Mikael gjorde sig klar til sit første overdragelses eventyr om det tidspunkt, hvor Urantia fik sin nuværende form for en milliard år siden. Hans overdragelser er gennemført med omkring et hundrede og halvtreds millioner år fra hinanden, og den sidste fandt sted på Urantia for nitten hundrede år siden. Jeg vil nu gå videre til at præsentere disse overdragelsers natur og karakter, så fuldstændigt, som min udnævnelse tillader.

1. DEN FØRSTE OVERDRAGELSE

Det var en højtidelig begivenhed på Salvington for næsten en milliarder år siden, da de forsamlede administratorer og ledere i universet Nebadon hørte Mikael meddele, at hans ældre bror Immanuel snart ville påtage sig lederskabet i Nebadon, mens han (Mikael) vil være fraværende på en uforklarlig mission. Ingen anden meddelelse blev givet om denne hændelse, undtagen i udsendelsen af afskedsbudskabet til Konstellationsfædrene, som blandt andre instruktioner lød: "Og for denne tidsperiode vil jeg efterlader jer i Immanuels hænder og varetægt, mens jeg forlader jer for at udføre min Paradisfaders påbud"

Efter at have udsendt sin afskedsmeddelelsen, åbenbarede Mikael sig på Salvingtons afgangsfelt, ligesom ved mange tidligere lejligheder, hvor han forberedte sig til afrejse til Uversa eller Paradiset, bortset fra, at han denne gang kom alene. Han afsluttede sin afgangstale med disse ord: "Jeg forlader jer kun for en kort tid. Jeg ved, at mange af jer gerne ville komme med mig, men der hvor jeg skal hen, kan I ikke komme. Det jeg er ved at gøre, det kan du ikke gøre. Jeg rejser for at gøre Paradisguddommenes vilje, og når jeg er færdig med min mission, og har erhvervet denne erfaring, vil jeg vende tilbage til min plads blandt jer." Da Mikael af Nebadon havde sagt dette, forsvandt han fra alle forsamledes syn og åbenbarede sig ikke igen indtil efter tyve års standard tid. I hele Salvington var det kun den Guddommelige minister og Immanuel som vidste hvad der foregik, og Dagenes Forenede delte kun denne hemmelighed med universets udøvende leder Gabriel, den Klare Morgenstjerne.

Alle indbyggerne i Salvington, og dem, der boede i konstellationernes og systemernes hovedkvarters verdener samles om deres respektive modtagestationer for universinformation, i håb om at høre noget om Skabersønnens mission og opholdssted. Først den tredje dag efter Mikael's afgang fik man et budskab, som muligvis kunne være af betydning i denne henseende. På denne dag blev en meddelelse registreret på Salvington, en besked fra Den Melkisedekske sfære, hovedkvarteret for denne klasse i Nebadon, som blot gengav denne særlige og tidligere ukendte begivenhed: "I dag ved middagstid åbenbarede der sig på modtagningsfeltet inden for denne verden en mærkelig Melkisedeksøn, ikke en af os, men helt ligesom vores klasse. Han blev ledsaget af en enlig omniaf som bragte legitimationsoplysninger fra Uversa og præsenterede ordrer rettet til vores leder, udstedt af Dagenes Ældste og tiltrådt af Immanuel af Salvington, med instruktioner om at optage denne nye Melkisedeksøn i vores orden og udnævne ham til den nødtjeneste, der drives af Melkisedekerne af Nebadon. Det er blevet således beordret; den er blevet implementeret. "

Dette er næsten alt som findes i Salvington optegnelser om Mikael's første overdragelse. Ikke mere er registreret før efter hundrede års Urantia tid, da der blev registreret den kendsgerning, at Mikael var vendt tilbage, og uden offentlig meddelelse har genoptaget forvaltningen af universets anliggender. Men en mærkelig optegnelse er at finde i Melkisedekernes verden, en beskrivelse af den tjeneste som denne unikke Melkisedeksøn udførte i nødtjenestens korps under den tidsalder. Denne optegnelse er bevaret i et enkelt tempel, som nu optager forgården i Fader Melkisedeks hjem, og den består af en historie om denne lejlighedsvis Melkisedeksøns tjenester i forbindelse med hans opgave til fireogtyve nødtjeneste situations opgaver i universet. Denne erklæring, som jeg for nylig har gennemlæst, slutter med følgende ord:

"Ved middagstid i dag, uden varsel og kun bevidnet af tre medlemmer af vores broderskab, tog denne besøgende søn, der tilhørte vores orden afsked med vores verden, på samme måde som han kom, kun ledsaget af en enlig omniaf. Denne optegnelse er nu afsluttet med en bekræftelse af, at denne besøgende levede som en Melkisedek, arbejdede som en Melkisedek, i lighed med en Melkisedek, og at han trofast udførte alle sine opgaver som en nødtjeneste Søn af vores orden. Med alles samtykke, er han blevet leder af Melkisedekerne, fordi han har vundet vores kærlighed og hengivenhed med sin mageløse visdom, højeste kærlighed, og fantastiske pligtfølelse. Han elskede os, forstod os, og tjente sammen med os, og for evigt er vi hans loyale og kærlige Melkisedekske hjælpere, for denne fremmede på vores verden er nu for evigt blevet en universminister ifølge Melkisedekernes natur. "

Det er alt, som jeg har tilladelse til at fortælle jer om Mikaels første overdragelse. Vi forstår fuldt ud, at denne mærkelige Melkisedek som så mystisk tjente med Melkisedekerne for en milliard år siden var ingen anden end den inkarnerede Mikael på sin første overdragelses mission. Optegnelserne angiver ikke udtrykkeligt, at denne unikke og effektive Melkisedek var Mikael, men det menes universelt, at det var ham. Sandsynligvis er den egentlige fremstilling af denne kendsgerning ikke at finde andre steder end i Sonaringtons arkiver, men denne hemmelige verdens arkiver er ikke åbne for os. Kun på denne hellige verden, der tilhører de guddommelige Sønner er inkarnationens og overdragelses mysteriet helt kendt. Vi kender alle de forhold, der er forbundet med Mikaels overdragelser, men vi forstår ikke, hvordan de udføres. Vi ved ikke, hvordan herskeren over et univers, skaberen af Melkisedekerne, så pludseligt og mystisk kunne blive en af dem, og som en af dem, bor iblandt dem og arbejde som Melkisedeksøn i hundrede år. Men sådan skete det.

2. DEN ANDEN OVERDRAGELSE

For næsten et hundrede og halvtreds millioner år efter overdragelsen af Mikael som en Melkisedek gik alt godt i universet Nebadon, indtil problemerne begyndte at opstå i system nummer 11 i konstellation nummer 37. Dette problem var uoverensstemmelser med en Lanonandeksøn, en Systemhersker. Sagen var blevet afgjort ved en dom af Konstellationsfædrene og godkendt af Dagenes Trofaste, Paradisets rådgiver i denne konstellation, men den protesterende Systemhersker var ikke helt tilfreds med dommen. Efter mere end hundrede års utilfredshed anførte han sine medarbejdere i et af de mest udbredte og ødelæggende oprør, der nogensinde er blevet indledt mod Skabersønnens overherredømme i universet Nebadon. Oprøret er for længst domstolsbehandlet og afsluttet af Dagenes Ældste regi i Uversa.

Denne oprørske Systemhersker, Lutentia, herskede på sin hovedkvarters planet i over tyve år efter Nebadon normaltid, hvorefter de Højeste med godkendelse fra Uversa, beordrede hans fjernelse og anmodede herskerne i Salvington om at en ny Systemhersker kunne udpeges til at overtage forvaltningen af dette strids splittede og forvirret systems beboede verdner.

Samtidig med modtagelsen af denne anmodning på Salvington udstedte Mikael den anden af disse usædvanlige meddelelser om sin hensigt om at være fraværende fra universets hovedkvarter for at "adlyde min Paradisfaders påbud." Meddelelsen indeholdt løftet om "at vende tilbage i rette tid", og koncentrerede al myndighed i hænderne på sin Paradisbroder Immanuel, Dagenes Forenede.

Derefter forlod Mikael igen sin hovedkvarterssfære på samme måde, som var blevet observeret på tidspunktet for hans afgang i forbindelse med overdragelsen som en Melkisedek. Tre dage efter denne uforklarlige afsked fremtrådte der blandt reservekorpset af første gradens Lanonandeksønner i Nebadon, et nyt og ukendt medlem. Denne nye Søn åbenbarede sig ved middagstid, uanmeldt og kun ledsaget af en enlig tertiaf som medbragte legitimationsoplysninger udstedt af Dagenes Ældste i Uversa, bekræftet af Immanuel af Salvington og som indeholdt ordrer om at denne nye søn skulle udnævnes til system 11 i konstellation 37 som efterfølger til den afsatte Lutentia og med fuld autoritet som fungerende Systemhersker indtil udnævnelsen af en ny regent.

I mere end sytten år efter universtid administrerede denne fremmede og ukendte midlertidige hersker alle anliggender og regerede med visdom de svære vanskeligheder i dette forvirrede og demoraliserede lokale system. Ingen Systemhersker var nogensinde blevet elsket varmere eller æret og respekteret mere bredt. Med retfærdighed og barmhjertighed satte denne nye hersker orden i dette urolige system mens han var med den største omhu tjente alle sine undersåtter, og endda tilbød sin oprørske forgænger det privilegium at dele tronen i systemet med ham, hvis han blot ville give Immanuel en undskyldning for sine fejltrin. Lutentia foragtede disse tilbud om nåde, vel vidende, at denne nye og fremmede Systemherskeren var ingen anden end Mikael, selve den univershersker, som han så kort tid før havde udfordret. Millioner af hans vildledte og bedragne tilhængere tog imidlertid imod tilgivelse fra denne nye hersker, der i løbet af denne æra var kendt som Frelser-Herskeren af systemet Palonia.

Så kom den mindeværdige dag, da den nyudnævnte Systemhersker ankom, han var blevet udnævnt af universets myndigheder som den regelmæssige efterfølger til den afsatte Lutentia, og hele Palonia begræd afgangens af den ædleste og mest velvillige hersker Nebadon nogensinde havde haft. Han var elsket af alle i hele systemet, og blev tilbudt af sine

kolleger i alle grupper af Lanonandeksønner. Hans afgang var ikke uden ceremonier. En stor fest blev arrangeret, da han forlod systemets hovedkvarter. Selv hans vildfarne forgænger sendte et budskab, som var: "Retvis og retfærdige er du i alle dine veje. Selv om jeg fortsætter i min afvisning af Paradisets styre, må jeg indrømme, at du er en retfærdig og barmhjertig administrator."

Derefter tog denne tilfældige hersker over dette oprørske system afsked med planeten for sit korte administrative ophold, og på tredje dagen derefter fremtrådte Mikael på Salvington og genoptog styringen af universet Nebadon. Snart fulgte den tredje Uversa proklamation fra den udvidede område af Mikael suverænitet og autoritet. Den første meddelelse blev givet på tidspunktet for hans ankomst i Nebadon, det andet blev udstedt kort efter afslutningen af overdragelsen som Melkisedek, og nu kom den tredje efter afslutningen af den anden eller Lanonandek missionen.

3. DEN TREDJE OVERDRAGELSE

Det Øverste Råd for Salvington havde lige færdigbehandlet af en anmodning fra Livsbærerne på planeten 217 af systemet 87 i konstellation 61, om afsendelse af en materiel søn for at hjælpe dem. Nu forholdt det sig således, at denne planet var beliggende i et system af beboede verdner, hvor en anden Systemherskeren var faret vild, det anden sådanne oprør i hele Nebadon indtil dette tidspunkt.

På anmodning fra Mikael, blev behandlingen af denne anmodning fra Livsbærerne af denne planet udskudt, indtil Immanuel havde taget stilling til sagen og afgivet sin rapport herom. Det var en uregelmæssig procedure, og jeg kan godt huske, hvordan vi alle forventede noget usædvanligt, og vi ventede ikke længe i spænding. Mikael satte sig for at overføre forvaltningen af universet i Immanuel hænder, mens han overdrog kommandoen over de himmelske kræfter til Gabriel. Da han havde befriet sig fra sine administrative opgaver, tog han afsked med Universets Moder Ånd og forsvandt fra afgangsfeltet i Salvington præcist som han havde gjort ved to tidligere lejligheder.

Som man kunne forvente fremtrådte der uanmeldt på den tredje dag i hovedkvartersverden af systemet 87 i konstellation 61 en fremmed Materiel Søn, ledsaget af en enlig sekona, akkrediteret af Dagenes Ældste i Uversa og godkendt af Immanuel af Salvington. Straks udnævnte den fungerende Systemhersker sin nye og mystiske materielle søn til den fungerende Planetprins af verden 217, og denne udnævnelse blev bekræftet, af de Højeste i konstellation 61.

Således begyndte denne unikke materielle Søn sit vanskelige livsforløb på denne verden, som løsrivelse og oprør havde sat i karantæne, og som befandt sig i et betrængt system uden nogen direkte kommunikation med det omgivende univers. Her arbejdede han alene for en hel generation af planetarisk tidsregning. Denne materielle nødtjeneste Søn bragte den misligholdende Planetprins og hele hans personale til anger og omvendelse og bevidnede planetens genoprettelse til den loyale tjeneste under Paradisets styre som fastsat i de lokale universer. I rette tid ankom en Material søn og datter til denne genoplivet og forløst verden, og da de var blevet behørigt installeret som synlige planetariske herskere, tog den tilfældige eller Nødtjeneste Planetprinsen formelt afsked og forsvandt en dag ved middagstid. På den tredje dag derefter fremtrådte Mikael i sin vante plads på Salvington, og meget snart derefter indeholdt superuniversets information udsendelse den fjerde proklamation af Dagenes Ældste med en proklamation om yderligere udvidelse af Mikael overherredømme i Nebadon.

Jeg beklager, at jeg ikke er autoriseret til at berette om den tålmodighed, den udholdenhed og den dygtighed, hvormed denne materielle Søn mødte de kritiske situationer på denne forvirrede planet. Genoprettelsen af denne isolerede verden er en af de smukkeste og mest rørende kapitler i annalerne for frelse i hele Nebadon. Ved afslutningen af denne mission var det blevet klart for alle i Nebadon hvorfor deres elskede hersker valgte at engagere sig i disse gentagne overdragelser i lighed med nogle underordnede klasser af intelligente væsener.

Mikael overdragelser, først som Melkisedeksøn, derefter som en Lanonandeksøn og derefter som en Material søn er alle lige mystiske og uforklarlige. I hvert tilfælde fremtrådte han *pludselig* og som et fuldt udviklet individ af den gruppe som overdragelsen omfattede. Mysteriet om disse inkarnationer vil aldrig blive kendt, bortset fra dem, der har adgang til den inderste kreds af optegnelserne på den hellige sfære Sonarington.

Aldrig siden denne vidunderlige overdragelse som Planetprins på en verden i isolation og oprør har nogen af de Materielle Sønner eller Døtre i Nebadon følt sig fristet til at klage over deres hverv eller til at finde fejl i

vanskelighederne ved deres planetariske missioner. For i al tid fremover ved disse Materielle Sønner, at de i universets Skabersøn har en sympatisk hersker og deltagende ven, som i "enhver henseende er blevet afprøvet og testet," selv som de skal afprøves.

Efter hver af disse missioner fulgte en tidsalder af øget tjenesteorientering og større troskab blandt alle himmelske intelligenser med oprindelse i dette univers, mens hver ny overdragelses tidsalder er præget af fremgang og forbedring i alle metoder til universets administration og af alle styringsanliggender. Efter denne overdragelse har ingen Materiel søn eller datter med vilje sluttet sig til oprør mod Mikael; de elsker og ærer ham for hengivent til nogensinde bevidst at afvise ham. Kun gennem bedrag og sofisteri har Adamerne i den senere tid blevet ført på vildspor af højere typer af oprørspersonligheder.

4. DEN FJERDE OVERDRAGELSE

Det skete i slutningen af en af de periodiske tusindårige navneopråb i Uversa at Mikael var beskæftiget med overgivelsen af Nebadons regering til Immanuel og Gabriels hænder, og i erindring om, hvad der i tidligere tider var sket ved en sådan handling, forberedte vi os på at se Mikael forsvinde på sin fjerde overdragelses mission. Vi behøvede ikke til at vente længe, for snart begav han sig til Salvingtons afgangsfelt og forsvandt ud af syne.

På den tredje dag efter denne overdragelses forsvinden observerede vi, i universets informationsudsendelse til Uversa, denne væsentlige nyhed fra serafhovedkvarteret i Nebadon: "Vi rapporterer den uanmeldte ankomst af en ukendt seraf, ledsaget af en enlig supernaf og af Gabriel fra Salvington. Denne uregistrerede seraf viser sig at være af nebadonklassen og medbringer legitimationsoplysninger udstedt af Dagenes Ældste i Uversa og vidnede ved Immanuel af Salvington. Denne serafer præsenterer sig selv som tilhørende den øverste engleklasse i et lokalt univers, og serafen er allerede blevet tildelt undervisningsrådgivernes korps."

Mikael var fraværende fra Salvington under denne, den serafiske overdragelse i en periode på over fyrre år af universets standard tid. I løbet af denne tid, var han tilknyttet som serafisk undervisnings rådgiver - hvad I måske ville kalde en privat sekretær - til seksogtyve forskellige mesterlærere, der fungerede på toogtyve forskellige verdener. Hans sidste eller afsluttende opgave var som rådgiver og hjælper tilknyttet en overdragelses mission af en Treenighedens Undervisende Søn på verden 462 i system 84 i konstellation 3 i universet Nebadon.

Aldrig i løbet af denne syv år lange tjeneste var denne Treenighedens Undervisende Søn helt overbevist om hans serafmedhjælperes identitet. Sandt nok, blev alle serafer i denne tidsalder betragtet med særlig interesse og spørgende blik. Vi vidste, at vores elskede Hersker var derude i universet, forklædt som en seraf, men vi kunne aldrig være sikre på hans identitet. Aldrig, blev han med sikkerhed identificeret, før tidspunktet for hans tiltrædelse til overdragelsesmissionen af denne Treenighedens Undervisende Søn. Altid under hele dette tidsforløb, observerede vi dog en særlig interesse i forhold til de højeste serafer, i tilfælde af, at nogen af os ville finde, at vi ubevidst havde været vært til universets hersker i overdragelsesmissionen, som skabt væsen. Siden er det blevet for evigt sandt, om engle, at deres Skaber og Hersker har været "i enhver henseende afprøvet og testet i lighed med en serafpersonlighed."

Når disse på hinanden efterfølgende overdragelser i stigende grad blev en del af de lavere former for liv i universet, blev Gabriel mere og mere en medarbejder i forbindelse med disse inkarnations eventyr og tjente som universets bindeled mellem den overdraget Mikael og den fungerende univers hersker, Immanuel.

Nu har Mikael gennemgået overdragelses oplevelser af treklasser fra sine skabte universssønner: Melkisedekerne, Lanonandekerne og de materielle Sønner. Derefter nedsænker han sig ind i en personificering som højeste seraf af engleagtig livsform, før han vendte sin opmærksomhed mod de forskellige faser af de opstigende karrierer af de laveste former for vilje skabninger, de evolutionære dødelige af tid og rum.

5. DEN FEMTE OVERDRAGELSE

For lidt over tre hundrede millioner år siden, ifølge tidsregningen af Urantia, var vi vidne til endnu en gang en af disse overførsler af universets myndighed til Immanuel og observerede Mikael forberedelser til afgang. Denne gang var anderledes end de tidligere, idet han meddelte, at hans destination var Uversa, hovedkvarteret for superuniverset

Orvonton. I god tid afrejse vores Hersker, men superuniversets informationsudsendelser omtalte aldrig Mikaels ankomst til Dagenes Ældstes domstole. Kort efter hans afrejse fra Salvington indeholdt udsendelser fra Uversa følgende vigtigt budskab: "I dag ankom en uanmeldt og unummererede opstigende pilgrim af dødelig oprindelse fra universet Nebadon, certificeret af Immanuel af Salvington og ledsaget af Gabriel fra Nebadon. Dette uidentificeret væsen præsenterer en ubestridelig status af sand ånd og er blevet modtaget i vores fællesskab."

Hvis du kunne besøge Uversa i dag, ville du høre historier om de tider, hvor Eventod opholdte sig der, denne særlige og ukendte pilgrim af tid og rum, som i Uversa er kendt under denne betegnelse. Denne opstigende dødelig, eller i det mindste en unik personlighed i nøjagtig lighed med de opstigende dødeliges åndelige stadium, levede og arbejdede på Uversa for en periode på elleve år af Orvonton standard tid. Dette væsen modtog de opgaver og udførte de erhverv, der påhviler en åndelig dødelig sammen med sine kolleger fra de forskellige lokaluniverser i Orvonton. I "alle henseender testet og prøvet, ligesom hans kolleger", og ved alle lejligheder, viste han sig værdig til sine overordnede fortrolighed og tillid, samtidig som han uvægerligt vandt sine åndelige kollegers respekt og loyale påskønnelse.

På Salvington fulgte vi denne åndelige pilgrims karriere med meget stor interesse, vel vidende, at ved tilstedeværelsen af Gabriel, at denne beskedne og unummererede pilgrims ånd var ingen anden end den overdraget hersker i vores lokalunivers. Denne første forekomst af Mikael inkarneret i en rollen som et stadie af dødelige evolution var en begivenhed, der begejstrede og betagede alle i Nebadon. Vi havde hørt om sådanne hændelser, men nu kunne vi se det. Han fremtrådte på Uversa som en fuldt udviklet og perfekt uddannet åndelig dødelig og fortsatte som sådan sin karriere helt frem til det øjeblik, hvor en gruppe af opstigende dødelige skulle overflyttes til Havona; derefter havde han en samtale med Dagenes Ældste og tog i selskab med Gabriel hurtigt og uceremonielt afsked med Uversa, og fremtrådte kort efter på sin sædvanlige plads på Salvington.

Først efter afslutningen af denne overdragelse, gik det op for os, at Mikael formentlig havde til hensigt at inkarnere i lighed med hans forskellige klasser af universets personligheder, fra de højeste Melkisedekerne lige ned til dødelige af kød og blod på de evolutionære verdner i tid og rum. Omkring dette tidspunkt begyndte de Melkisedekske højskoler at undervise sandsynligheden for at Mikael engang ville inkarnere som en dødelig af kødet, og der opstod mange spekulationer om den mulige teknik for denne uforklarlige overdragelse. At Mikael personligt havde optrådt i rollen som en opstigende dødelig bragte ny og øget interesse for hele arrangement af dødelige progression hele vejen op gennem både lokaluniverset og superuniverset.

Alligevel, forblev teknikken af disse på hinanden efterfølgende overdragelser et mysterium. Selv Gabriel indrømmer, at han ikke forstår den metode, som denne Paradissøn og universets hersker, når han ønskede det, kan iklæde sig personligheden og leve livet som et af sine egne underordnede væsener.

6. DEN SJETTE OVERDRAGELSE

Nu da hele Salvington allerede kendte til forberedelserne for en forestående overdragelse sammenkaldte Mikael alle dem, der boede på hovedkvartersplaneten og afslørede for første gang, resten af inkarnationsplanen, og meddelte, at han snart ville forlade Salvington for at besætte en morontia dødeliges karriere på de Højeste Fædrenes domstole på hovedkvartersplaneten i den femte konstellation. Så hørte vi for første gang, meddelelsen om, at hans syvende og sidste overdragelse vil være i en menneskelig form på en eller anden evolutionær verden.

Før Mikael forlod Salvington for sin sjette overdragelse, talte han til de forsamlede indbyggere på sfæren og afrejste i alles åsyn, ledsaget af en enlig seraf og Nebadons Klare Morgenstjerne. Mens ledelsen af universet igen var blevet betroet Immanuel, var der en bredere fordeling af det administrative ansvar.

Mikael fremtrådte på hovedkvarteret for konstellation nummer fem som en fuldt udviklet morontia dødelig med opstigningsstatus. Jeg beklager, at jeg er forbudt at afsløre detaljerne i denne unummererede morontia dødeliges fase af livet, for det var en af de mest usædvanlige og overraskende epoker i Mikaels overdragelses erfaring, ikke engang hans dramatiske og tragiske ophold på Urantia undtagen. Blandt de mange restriktioner, der er pålagt mig ved modtagelsen af denne kommission er en, der forbyder mig at afsløre detaljerne i denne vidunderlige karriere Mikael levede som morontia dødelig i Endantum.

Da Mikael vendt tilbage fra denne morontiaoverdragelse var det indlysende for os alle, at vores Skaber også var blevet en skabning som os selv, at Universet Hersker også var en ven af selv de laveste former for skabte intelligens i sit rige og som velvilligt hjalp dem. Vi havde allerede tidligere bemærket, at Mikael stadig mere havde assimileret de skabtes synspunkt i universadministrationen, for det var opstået gradvist, men det blev mere tydeligt efter overdragelsen som morontia dødelig var afsluttet, og endnu mere efter hans tilbagevenden fra karriere som tømrermesterens søn på Urantia.

Vi var blevet underrettet på forhånd af Gabriel af tiden for Mikael frigørelse fra morontia overdragelsen, og derfor arrangerede vi en passende modtagelse på Salvington. Millioner og atter millioner af væsener var samlet fra konstellations hovedkvarters verdenerne i Nebadon, og et flertal af dem, der boede i verdener i nærheden af Salvington var også samlet for at byde ham velkommen tilbage som hersker over sit univers. Som svar på vores mange velkomst hilsner og udtryk for påskønnelse af en hersker som så levende interesserede sig for sine skabte, svarede han kun: "Jeg har helt enkelt været ude i min Faders ærinde. Jeg gør kun det, der er en fornøjelse for de Paradissønner som elsker og tørster efter at forstå deres skabninger."

Fra den dag, og frem til det øjeblik, hvor Mikael begav sig ud som Menneskesønnen på hans eventyr til Urantia, fortsatte hele Nebadon med at diskutere deres suveræne Herskers mange bedrifter, da han fungerede i Endantum, som overdragelses inkarnationen af et morontia dødelig under den evolutionære opstigning, og i alle henseender testet ligesom hans kolleger forsamlet fra de materielle verdener i hele konstellationen, hvor han opholdte sig.

7. DEN SYVENDE OG SIDSTE OVERDRAGELSE

I titusinder af år så vi alle frem til Mikael's syvende og sidste overdragelse. Gabriel havde fortalt os, at denne sidste overdragelse ville være i menneskelig form, men vi var helt uvidende om tid, sted og måde for dette kulminerende eventyr.

Den offentlige meddelelse om, at Mikael havde valgt Urantia som skueplads for sin sidste overdragelse blev givet kort efter at vi havde lært om Adam og Evas uagtsomhed. Således havde jeres verden i mere end fem og tredive tusind år en meget fremtrædende plads ved rådsmøderne i hele universet. Der var ingen hemmeligheder (bortset fra inkarnationsmysteriet) forbundet med nogen fase af overdragelsen til Urantia. Fra start til slut, indtil Mikael's endelig og sejrige tilbagevenden til Salvington som højeste Univershersker, var alt, hvad der foregik i din lille, men meget bæret verden fuldt offentligt i hele universet.

Selvom vi troede, at denne metode ville blive valgt, vidste vi aldrig, indtil tidspunktet for den faktiske hændelse, at Mikael ville blive født på jorden som et hjælpeløst lille barn af denne verden. Hidtil havde han altid fremtrådt som en fuldt udviklet individ af den personligheds gruppe, der var blevet udvalgt til overdragelsen, og det var en spændende meddelelse i informationsudsendelsen fra Salvington, der meddelte, at barnet fra Betlehem var født på Urantia.

Vi indså ikke kun, at vores Skaber og ven nu tog det farligste skridt i sit liv og naturligvis risikerede sin stilling og magt i denne overdragelse som et hjælpeløst lille barn, men vi har også forstået, at hans erfaring af denne sidste dødelige overdragelse for evigt ville krone ham som den ubestridte og højeste hersker over universet Nebadon. For en tredjedel af et århundrede efter jordens tidsregning var alle øjne i alle dele af dette lokalunivers fokuseret på Urantia. Alle intelligenser indså, at den sidste overdragelse var i gang, og da vi længe havde kendt til Lucifers oprør i Satania og Caligastia oprørsånd på Urantia, forstod vi meget godt intensiteten af den kamp der ville opstå, når vores hersker nedsænkede sig til at inkarnere på Urantia i den ydmyge form og lighed som et menneske.

Det jødiske spædbarn Joshua ben Josef var undfanget og født ind i verden lige som alle andre babyer før og siden, *bortset* fra at dette særlige barn var inkarnationen af Mikael af Nebadon, en guddommelig Søn fra Paradiset og skaberen af hele dette lokalunivers af ting og væsener. Dette mysterium om Guddommens inkarnation i den menneskelige form af Jesus, som ellers var af naturlig oprindelse i denne verden, vil altid forblive uløst. Ikke engang i evigheden vil I nogensinde lære at kende den procedure og metode for Skaberens inkarnation i form og lighed af hans skabninger. Det er Sonaringtons hemmelighed, og sådanne mysterier er kun åben for de guddommelige Sønner, der har gennemgået overdragelse erfaringen.

Nogle kloge mennesker på jorden kendte til Mikael forestående ankomst. Gennem de kontakter som findes fra en

verden til en anden lærte disse vismænd med åndelig indsigt, om Mikaels forestående overdragelse på Urantia. Seraferne gav faktisk, ved mellemvæsnernes mægling, en erklæring til en gruppe af kaldæiske præster, hvis leder var Ardnon. Disse Guds mænd besøgte den nyfødte. Den eneste overnaturlige begivenhed i forbindelse med Jesu fødsel var denne besked til Ardnon og hans ledsagere, som blev givet af de serafer, som tidligere havde været knyttet til Adam og Eva i den første have.

Jesu menneskelige forældre var gennemsnitlige mennesker af deres tid og generation, og denne inkarnerede Guds søn blev således født af en kvinde og opdraget på den måde, der var almindeligt for børn af den race, og til den tid.

Historien om Mikaels ophold på Urantia, fortællingen om Skabersønnens overdragelse i dødelig form, til din verden, er en sag, som rækker ud over denne fortællings rammer og formål.

8. MIKAELS STATUS EFTER OVERDRAGELSERNE

Efter Mikaels sidste og vellykket overdragelse på Urantia blev han accepteret ikke alene af Dagenes Ældste som suveræne hersker over Nebadon, men han blev også anerkendt af den Universelle Fader som den etablerede leder af lokaluniverset, som han selv havde skabt. Efter Mikaels tilbagevenden til Salvington blev det proklameret at denne Mikael, Menneskesønnen og Guds søn, var etableret hersker i Nebadon. Fra Uversa kom den ottende proklamation af Mikaels suverænitet, mens der fra Paradiset kom den fælles proklamation af den Universelle Fader og den Evige Søn, som udnævnte denne forening af Gud og menneske som eneste overhoved for universet og anviste de i Salvington stationeret Dagenes Forenede at meddele deres hensigt om at trække sig tilbage til Paradiset. Dagenes Trofaste på konstellationernes hovedkvarter fik også besked på at trække sig tilbage fra de Højestes rådsforsamlinger. Mikael samtykkede dog ikke til at de rådgivende og samarbejdende Treenighedssønner trak sig tilbage. Han sammenkaldte dem til Salvington og anmodet personligt om, at de altid ville forblive på vagt i Nebadon. De meddelte deres overordnede i Paradiset om deres ønske til at give samtykke til denne anmodning, og kort tid derefter blev de mandater udstedt, der skilte dem fra Paradiset og for evigt knyttede disse Sønner fra centraluniverset til Mikaels domstole i Nebadon.

Det tog næsten en milliard år af Urantias tid for at færdiggøre hele Mikaels overdragelses forløb og til at gennemføre den endelige etablering af hans øverste myndighed i universet, af hans egen skabelse. Mikael blev født som skaber, uddannet som administrator, og blev trænet til dommer, men han var forpligtet til at tjene sin suverænitet ved erfaring. Således er jeres lille verden blevet kendt i hele Nebadon som arenaen, hvor Mikael afsluttede den erfaring, som er nødvendig for enhver Paradissøn før han får ubegrænset kontrol og ledelse af universet, som han selv har skabt. Når I stige op i lokaluniverset, vil I lære mere om de idealer hos de personligheder, som Mikaels tidligere overdragelser inkluderede.

I færdiggørelsen af sine overdragelser i væsen form, etablerede Mikael ikke kun sin egen suverænitet, men styrkede også den udviklende suverænitet af Gud den Højeste. I løbet af disse overdragelser engagerede Skabersønnen sig ikke kun i en nedadgående udforskning af de skabte personligheders forskellige naturer, men han opnåede også åbenbaringen af de forskellige diversificerede viljer af Paradisets Guddomme, hvis syntetiske enhed, så som den afsløres af de Højeste Skabere, er en åbenbaring af det Højeste Væsens vilje.

Disse forskellige viljesbestemte aspekter af Guddommene er for evigt personaliseret i de Syv Mesterånders uensartede naturer, og hver af Mikaels overdragelser åbenbarede specielt en af disse manifestationer af guddommelighed. Under sine overdragelser som en Melkisedek manifesterede han Faderens, Sønnens og Åndens forenede vilje, i sin Lanonandek overdragelse Faderens og Sønnens vilje; under sin Adamiske overdragelse åbenbarede han Faderens og Åndens vilje, under serafoverdragelsen Sønnens og Åndens vilje; under overdragelsen i skikkelse af en dødelig i Uversa afspejlede han Samforenerens vilje, under overdragelsen som morontia dødelig den Evige Søns vilje; og under overdragelsen i materiel form på Urantia, virkeliggjorde han sit liv af den Universelle Faders vilje, selv som en dødelig af kød og blod.

Færdiggørelsen af disse syv overdragelser resulterede i frigørelsen af Mikaels højeste overhøjhed, og selv til skabelsen af muligheden for den Højeste overhøjhed i Nebadon. Under ingen af sine overdragelser åbenbarede Mikael Gud den Højeste, men den samlede sum af alle syv overdragelser er en ny Nebadon åbenbaring af det Højeste Væsen.

I erfaringen af at nedstige fra Gud til mennesket erfarede Mikael samtidig en opstigning fra det delvise i det, der kan manifesteres til det højeste af finite handlinger og til finalen i befrielsen af sit potentiale for absonit funktion. Mikael Skabersønnen er skaberen af tid og rum, men Mikael som syvfoldige Mestersøn er medlem af et af de guddommelige korps, der udgør den Ultimative Treenighed.

Ved at Skabersønnen har gennemgået erfaringen med at åbenbare viljen hos Treenighedens Syv Mesterånder har han passeret igennem erfaringen af at åbenbare den Højestes vilje. Ved at fungere som åbenbarer af Overhøjhedens vilje har Mikael, sammen med alle andre Mestersønner, for evigt identificeret sig med den Højeste. I denne univers tidsalder åbenbarer han den Højeste og deltager i aktualisering af Overhøjhedens overherredømme. Under den næste univers tidsalder tror vi at han vil samarbejde med det Højeste Væsen i den første erfaringsbaseret Treenighed for og i universernes ydre rum.

Urantia er det sentimentale helligdom af hele Nebadon, og den forreste blandt ti millioner beboede verdner, det jordiske hjem for Kristus Mikael, herskeren over hele Nebadon, en tjenende Melkisedek for verdener, en frelser af et system, adamisk forløser, en serafkammerat, en kollega til de opstigende ånder, en morontia fremadskridende, en Menneskesøn i dødelig form og dertil Planetprins af Urantia. Jeres optegnelser fortæller sandheden, når de siger, at denne samme Jesus har lovet én dag at vende tilbage til verden for hans sidste overdragelse, til Korsets Verden.

[Dette kapitel som beskriver Kristi Mikael's syv overdragelser er det treogtresindstyvende i en række præsentationer, der er udarbejdet i regi af talrige personligheder og beskriver historien om Urantia frem til Mikael's fremtræden på jorden i skikkelse af dødeligt kød. Disse papirer blev godkendt af en Nebadon kommission af tolv medlemmer, der handlede under ledelse af Mantutia Melkisedek. Vi udarbejdede disse beretninger og oversatte dem til det engelske sprog, med en teknik, der er godkendt af vores overordnede, i 1935 e.Kr. ifølge Urantia tid.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 120

MIKAELS OVERDRAGELSE PÅ URANTIA

UDPEGET af Gabriel til at føre tilsyn med den reviderede fremstilling af det liv, som Mikael levede på Urantia i dødeligt kød, er jeg, Melkisedek lederen af åbenbarings kommissionen blevet overdraget denne opgave, er bemyndiget til at præsentere denne redegørelse om visse begivenheder som indtræf umiddelbart forud for Skabersønnens ankomst til Urantia for at indtræde i den sidste fase af hans overdragelses erfaring i universet. At leve sådanne identiske liv, som han pålægger de intelligente væsener som han selv har skabt, således at overdrage sig selv i skikkelse af sine forskellige klasser af skabte væsener, er en del af den pris, som hver Skabersøn skal betale for den fulde og højeste overhøjhed i det univers af ting og væsener, som han selv har lavet.

Før de begivenheder jeg er ved at beskrive, havde Mikael af Nebadon overdraget sig selv seks gange i skikkelse af intelligente væsener, der tilhører seks forskellige ordrer fra hans mangfoldige skabelse. Så han forberedte sig på at nedstige til Urantia i lighed med dødeligt kød - den laveste klasse af hans intelligente vilje skabninger - og som sådan et menneske af den materielle verden, til at udføre den sidste handling i dramaet om erhvervelsen af universets overhøjhed i overensstemmelse med det mandat, der var blevet givet af de guddommelige Paradisherskere i universernes univers.

I forløbet af hver af disse foregående overdragelser erhvervede Mikael ikke kun finit erfaring af hver gruppe af hans skabte væsener, men han erhvervede også en væsentlig erfaring i samarbejdet med Paradiset, der i og for sig selv, yderligere bidrog til at opbygge hans status som overhøjhed i det univers, han selv havde skabt. På ethvert tidspunkt i hele fortiden af lokaluniversets forløb kunne Mikael i egenskab af Skabersøn har hævdet personlige suverænitet som en Skabersøn og kunne som Skabersøn have regeret sit univers efter eget skøn. I et sådant tilfælde ville Immanuel og de tilknyttede Paradissønner have taget afsked med universet. Men Mikael ønskede ikke at regere Nebadon blot i sin egen isolerede ret, som en Skabersøn. Han ønskede den virkelige erfaring af et samarbejdsforhold underordnet Paradistreenigheden til at stige til det høje niveau af universets status, hvilket ville gøre ham kvalificeret til at herske over hans univers og administrere sine affærer med indsigtens perfektion og visdom i udførelsen som engang vil karakterisere det Højeste Væsens ædle styre. Han stræbte ikke efter en Skabersøns perfekte styre, men efter overherredømmets administration som en personificering af universets visdom og den guddommelige erfaring af det Højeste Væsen.

Mikael havde derfor et dobbelt formål i gennemførelsen af disse syv overdragelser på de forskellige klasser af hans univers skabninger. For det først fuldførte han den nødvendige erfaring til væsen forståelse, som er påkrævet alle Skabersønner inden de overtager den fuldstændige overhøjhed. En Skabersøn kan når som helst herske i sit univers i sin egen ret, men han kan først herske som den højeste repræsentant for Paradistreenigheden efter at have passeret gennem de syv overdragelser i skikkelsen af de skabte væsener i universet. For det andet efterstræbte han det privilegium til Paradistreenighedens maksimale myndighed, der kan udøves i direkte og personlig administration af et lokalunivers. Derfor underordnede Mikael sig frivilligt i hver af hans univers overdragelser, med succes og anerkendelse, de varierede udgjorde viljer hos de forskellige sammenslutninger af Paradistreenighedens personer. Det betyder, at han ved første overdragelse var underordnet Faderens, Sønnens og Åndens kombineret vilje, på den anden overdragelse af Faderens og Sønnens, på den tredje overdragelse af Faderens og Åndens vilje, på den fjerde overdragelse af Sønnens og Åndens vilje, på den femte overdragelse af den Uendelige Ånds vilje, på den sjette overdragelse af den Evige Søns vilje, og under den syvende og sidste overdragelse på Urantia, var han underordnet den Universelle Faderens vilje.

Mikael kombinerer derfor i hans personlige suverænitet de syv faser af den guddommelige vilje af den universelle Skaber med forståelses erfaring af de skabte væsener i hans lokalunivers. Således er hans administration blevet repræsentant for den størst mulige magt og myndighed uden at blive forbundet med nogen vilkårlig magtudøvelse. Hans

magt er ubegrænset, da den nedstammer fra erfaringen af samarbejdet med Paradisguddommene; hans autoritet er ubestridt, idet den blev erhvervet gennem konkrete erfaringer i lighed med universets skabninger; hans suverænitet er højest, da den på en og samme tid rummer den syvfoldige synsvinkel hos Paradisguddommen og de skabtes synspunkt af tid og rum.

Efter at have fastslået tidspunktet for hans sidste overdragelse og efter at have valgt planeten hvorpå denne ekstraordinære begivenhed ville finde sted, holdt han sammen med Gabriel, den sædvanlige konference før overdragelsen, og præsenterede sig derefter for sin ældre bror og rådgiver, Immanuel fra Paradis. Alle beføjelser angående universets administration, som ikke tidligere var overført til Gabriel betroede Mikael nu til Immanuel. Kort før Mikael's afgang for hans inkarnation på Urantia, fortsatte Immanuel, ved at acceptere varetægten af universet i tiden under Urantia overdragelse, med at give de overdragelses råd, som ville tjene som inkarnations vejledning til Mikael, når han ville vokse op som en dødelig på Urantia.

I denne forbindelse skal det erindres, at Mikael havde valgt at udføre denne overdragelse i menneskelig form og i underkastelse til Paradisfaderens vilje. Skabersønnen krævede ingen instruktioner fra nogen for at iværksætte denne inkarnation med det ene formål at opnå overhøjheden i universet, men han havde forpligtet sig til et program for åbenbaringen af det Højeste, som involverede et fungerende samarbejde med Paradisguddommenes forskelligartede vilje. Således at hans suverænitet, efter afslutning og personligt erhvervet, rent faktisk ville omfatte hele den syvfoldige vilje hos Guddommen, så som denne vilje kulminerer i den Højeste. Han var derfor seks gange tidligere blevet instrueret af personlige repræsentanter for de forskellige Paradisguddomme og foreningerne mellem dem. Nu blev han instrueret af Dagenes Forenede, som var Paradistreenighedens ambassadør af lokaluniverset Nebadon, der handlede på vegne af den Universelle Fader.

Der var umiddelbare fordele og enorme kompensationer resulterende fra villigheden hos denne mægtige Skabersøn til en gang mere frivilligt at underordne sig Paradisguddommens vilje, denne gang den Universelle Faders vilje. Ved denne beslutning, at effektuere en sådan associativ underkastelse, ville Mikael i denne inkarnation komme til at erfare ikke kun det dødelige menneskes natur, men også viljen hos Paradisfaderen af alle. Endvidere kunne han begive sig ind på denne unikke overdragelse med fuldstændig sikkerhed, ikke kun, at Immanuel ville udøve Paradisfaderens fulde myndighed i administrationen af hans univers i hans fravær under overdragelse på Urantia, men også med den trøstende viden om, at Dagenes Ældste i superuniverset havde dekretet sikkerheden for hans rige i hele overdragelses perioden.

Dette var baggrunden for den betydningsfulde begivenhed, hvor Immanuel præsenterede den syvende overdragelses anvisning. Fra denne Immanuels anvisning, som han før overdragelsen gav til universets hersker, som senere blev Jesus af Nazaret (Kristus Mikael) på Urantia, har jeg lov til at præsentere følgende uddrag:

1. DEN SYVENDE OVERDRAGELSES KOMMISSION

"Min Skaberbroder, jeg er ved at være vidne til din syvende og sidste univers overdragelse. Mest trofast og perfekt har du gennemført de seks tidligere kommissioner, og jeg har ingen tvivl om, at du vil være lige så triumferende på denne sidste overdragelses opnåelse af suverænitet. Hidtil har du fremtrådt på dine overdragelsessfære som et fuldt udviklet væsen af den klasse, du har valgt. Nu er du ved at træde frem på Urantia, denne af dig udvalgte uorganiserede og forstyrret planet, ikke som en fuldt udviklet dødelig, men som et hjælpeløst lille barn. Dette, min broder, vil være en ny og uprøvet erfaring for dig. Du er ved at betale den fulde pris for overdragelse og at erfare den komplette oplysning af en Skabers inkarnation i lighed med en skabning.

"Igennem hver af dine tidligere overdragelser har du frivilligt valgt at underkaste dig selv til viljen hos de tre Paradisguddomme og deres indbyrdes guddommelige forbindelser. Af de syv faser i den Højestes vilje har du i dine tidligere overdragelser været underlagt alle, bortset fra den personlige vilje af din Paradisfader. Nu hvor du har valgt at være fuldstændig underlagt din Faders vilje i hele din syvende overdragelse, påtager jeg, som den personlige repræsentant for vor Fader, den ubegrænsede myndighed over dit univers under tiden for din inkarnation.

"Når du går ind i Urantia overdragelsen, har du frivilligt givet afkald på alt undtagen den planetariske støtte og særlig hjælp, såsom nogen af dine skabninger ville være klar til at give dig. Således som dine oprettede sønner af Nebadon er helt afhængige af dig for sikker adfærd gennem hele deres univers karriere, således må du nu bliver helt og

uforbeholdent blive afhængig af din Paradisfader for sikker adfærd i alle uåbenbarede omskiftelser af din forestående jordiske karriere. Og når du er færdig med denne overdragelses erfaring, vil du i al sandhed komme til at kende den fulde mening og den rige betydning af den trostillid som du så ufejlbarligt kræver, at alle dine skabninger skal mestre som en del af deres tætte forhold til dig, deres Skaber og Fader i lokaluniverset.

"Igennem hele din Urantia overdragelse behøver du kun at beskæftige dig med én ting, nemlig at du har en ubrudt fællesskab mellem dig og din Paradisfader; og det er netop takket være perfektion af sådant et forhold, at verden af din overdragelse, selv hele universet som du har skabt, vil se en ny og mere forståelig åbenbaring af din Fader og min Fader, den Universelle Fader af alle. Du behøver således, derfor kun at bekymre dig om dit personlige liv på Urantia. Jeg vil være effektivt og fuldt ud ansvarlig for sikkerheden og ubrudt administration af dit univers fra øjeblikket af din frivillig opgivelse af autoritet, indtil du vender tilbage til os som Univershersker, bekræftet af Paradiset, og modtager tilbage fra mine hænder, ikke den stedfortrædende myndighed, som du nu overgiver til mig, men den højeste magt og jurisdiktion over dit univers.

"Og for at du kan vide med sikkerhed, at jeg er bemyndiget til at gøre alt, hvad jeg lover (vel vidende, at jeg er hele Paradisets garanti for den trofaste udførelse af mit ord), meddeler jeg dig, at der netop er blevet kommunikeret et mandat til mig fra Dagenes Ældste i Uversa, som forhindrer al åndelig fare i Nebadon under hele perioden, for din frivillige overdragelse. Fra det øjeblik du overgiver din bevidsthed efter begyndelsen af den dødelige inkarnation, indtil du vender tilbage til os som højeste og ubetinget suveræne i dette univers af din egen skabelse og organisation, kan intet af alvorlig betydning indtræffe i hele Nebadon. I løbet af denne inkarnation, holder jeg Dagenes Ældstes mandat, som ubetinget beordrer den øjeblikkelige og automatisk slukning af ethvert væsen som gør sig skyldig i oprør eller formodes at ville anstifte oprør i universet Nebadon, mens du er fraværende på denne overdragelse. Min broder, i betragtning af den fra Paradiset givet myndighed, der naturligt hører til min tilstedeværelse og suppleret med det retslige mandat fra Uversa, vil dit univers og alle dets loyale skabninger være sikkert under din overdragelse. Du kan fortsætte ind i din mission med, men en enkelt tanke - at give til de intelligente væsener af dit univers en forskønnende åbenbaring af vor Fader.

"Som i hver af dine tidligere overdragelser, ville jeg minde dig om, at jeg accepterer din univers jurisdiktion som din broder og fortrolige. Jeg praktiserer al myndighed og udøve al magt i dit navn. Jeg fungerer som vores Paradisfader ville handle og i overensstemmelse med din udtrykkelige anmodning om, at jeg dermed fungere i dit sted. Og med hensyn til denne kendsgerning, så er al denne delegeret myndighed dit igen for at udøve når som helst, du finder det passende at rekvirere dets tilbagevenden. Din overdragelse er helt frivillig. Som en dødeligt inkarneret i verden er du uden himmelsk begavelser, men al den magt, som du har givet afkald på, kan du tage tilbage, når du ønsker at geninvestere dig selv med universets myndighed. Hvis du vælge at genindsætte dig i magt og myndighed, så husk at det udelukkende sker af personlige årsager, da jeg er den levende og øverste garant, hvis tilstedeværelse og løfte garanterer for sikker administration af dit univers i overensstemmelse med din Faders vilje. Ingen oprør, som tre gange har fundet sted i Nebadon, kan finde sted under dit fravær fra Salvington på denne overdragelse. Dagenes Ældste har dekretet, at oprør i Nebadon i denne periode af Urantia overdragelsen skal være udstyret med det automatiske frø af sin egen udslettelse.

"I den tid du er fraværende på denne sidste og ekstraordinære overdragelse, lover jeg (med Gabriels samarbejde) den trofaste administration af dit univers; og når jeg opfordre dig til at udføre denne tjeneste af guddommelig åbenbaring og at gennemgå denne erfaring af perfektioneret menneskelig forståelse, handler jeg for min Fader og din Fader og tilbyde dig følgende råd, som bør vejlede dig, mens du lever dit jordiske liv, og bliver mere og mere bevidst angående den guddommelige mission i dit fortsatte ophold i kødet.

2. OVERDRAGELSENS BEGRÆNSNINGER

"1. I overensstemmelse med praksis og i overensstemmelse med Sonaringtons teknik - forenelig med mandaterne som den Evige Søn i Paradis har givet - har jeg på alle måder ordnet din umiddelbare indgang til denne dødelige overdragelse i harmoni med de planer, som du selv har udviklet og Gabriel har placeret i min varetægt. Du vil vokse op på Urantia som et barn af verden, fuldføre din menneskelige uddannelse - alt imens underlagt din Paradisfaders vilje - leve dit liv på Urantia som du har besluttet, opgive dit planetariske ophold, og forberede opstigning til din Fader for at modtage fra ham den højeste overhøjhed i dit univers.

"2. Bortset fra din jordiske mission og dens åbenbarelse til universet, men forbundet til begge, råder jeg dig, efter at du har erhvervet en tilstrækkelig bevidsthed om din guddommelige identitet - til at antage den ekstra opgave med teknisk at afslutte Lucifers oprør i systemet Satania, og at du gøre alt dette som *Menneskesønnen*; således foreslår jeg, at du som et dødeligt væsen af verden, som i svaghed er blevet mægtig ved trosunderkastelse til din Faders vilje, allernådigst udfører alt det du gentagne gange har afvist vilkårligt at opnå ved styrke og magt og da du var i besiddelse deraf på tidspunktet, hvor det syndige og uberettigede oprør brød ud. Jeg vil betragte det som en passende kulmination af din dødelige overdragelse, hvis du vendte tilbage til os som Menneskesønnen, Planetprins af Urantia, samt Guds Søn, højeste overhøjhed i dit univers. Som et dødeligt menneske, den laveste form for intelligent væsen i Nebadon, mød og døm Caligastia og Lucifers blasfemiske prætentioner, og gør det, i din antaget ydmyghed, afslut for evigt de skammelige misfortolkninger af disse faldne lysets børn. Under standhaftigt afvisning af at miskreditere disse oprørere gennem udnyttelse af dine Skaber rettigheder, ville det nu være passende at du, i lighed med de laveste skabninger af din skabelse, vristede herredømmet ud af hænderne på disse faldne Sønner; og så ville hele dit lokalunivers i al fairness klart og for evigt genkende retfærdighed af dine handlinger i rollen som dødeligt kød, gjorde det, som barmhjertighed formanet dig ikke at gøre med magt af vilkårlig autoritet. Ved således gennem din overdragelse at have etableret muligheden til den Højestes overhøjhed i Nebadon, har du i virkeligheden afsluttet de verserende sager i alle foregående oprør, på trods af den større eller mindre forsinkelse involveret i realiseringen af denne præstation. Med denne gerning vil de forestående uoverensstemmelser i dit univers i substans være afviklet. Med den efterfølgende begavelse af højeste overhøjhed over dit univers, kan lignende udfordringer til din myndighed aldrig gentage sig i nogen del af din store personlige skabelse.

"3. Når det er lykket dig at afslutte oprøret på Urantia, som du uden tvivl vil, råder jeg dig til at acceptere at Gabriel giver dig titlen 'Urantias Planetprins' som evig anerkendelse fra dit univers af din sidste overdragelses erfaring, og at du yderligere vil gøre alt muligt, i overensstemmelse med rækkevidden af din overdragelse, for at sone den sorg og forvirring som er bragt over Urantia af Caligastias forræderi og den efterfølgende Adamiske forsømmelighed.

"4. I overensstemmelse med din anmodning, kommer Gabriel og alle berørte parter, der samarbejder med dig i det udtrykte ønske om at afslutte din Urantia overdragelse med afsigelsen af en forsynets dom af riget, efterfulgt af ophøret af en tidsalder, de sovende overlevendes opstandelse og etablering af domsperioden for overdragelse af Sandhedens Ånd.

"5. Med hensyn til planeten for dit overdragelse og den umiddelbare generation af mennesker, der lever der i tiden for dit jordiske ophold, råder jeg dig til først og fremmest at fungere i rollen som lærer. Ret først din opmærksomhed på at befri og inspirere menneskets åndelige natur. Dernæst oplys det menneskelige formørket intellekt, helbrede menneskenes sjæle, og frigør deres sind fra ældgamle frygt. Og så, i overensstemmelse med din dødelige visdom, tjen dine brøders fysiske velvære og materielle komfort. Lev det ideelle religiøse liv til inspiration og opbyggelse af alt i dit univers.

"6. Sæt de oprørs isolerede mennesker åndeligt fri på din overdragelsesplanet. På Urantia, bidrag yderligere til den Højestes overhøjhed, ved at udvide oprettelsen af denne overhøjhed gennem de brede domæner i din personlige skabelse. Under din materiale overdragelse i kødelig skikkelse, er du ved at erfare den sidste oplysning som en Skaber af tid og rum kan opnå, den dobbelte erfaring med at arbejde inden for menneskets natur og i dit Paradisfaders vilje. Under dit jordiske liv, vil det finite væsens vilje og den infinite Skabers vilje blive som én, ligesom de også er forenet i det Højeste Væsens udviklende Guddom. Skænk Sandhedens Ånd ud på planeten af din overdragelse og gør dermed alle normale dødelige på denne isolerede sfære straks og fuldt modtagelige for tjeneste fra vor Paradisfaders adskilte tilstedeværelse, Tankeretterne af verdnerne.

"7. Husk altid i forbindelse med alt, hvad du kan udføre på verden af din overdragelse, at du lever et liv for oplysning og opbyggelse for hele dit univers. Du *overdrager* dette inkarnationsliv som dødelige på Urantia, men du skal *leve* et sådant liv for den åndelige inspiration af ethvert menneske og overmenneskelig intelligens, der har levet, som eksisterer nu eller en gang kan komme til at leve på alle beboede verden, som er dannet, som nu formes, eller en gang vil være en del af den store vidtstrakte galakse som *udgør* dit administrative domæne. Dit jordiske liv i dødeligt kød må ikke være levet for at være et *eksempel* for de dødelige af Urantia på tidspunktet for dit jordiske ophold eller for enhver efterfølgende generation af mennesker på Urantia eller på nogen anden verden. Snarere skal dit liv i kødet på Urantia være *inspiration* for alles liv i alle Nebadons verdener for alle generationer i de kommende tider.

"8. Din store mission som du skal realisere og opleve i din dødelige inkarnation er indeholdt i din beslutning om at leve et liv helhjertet motiveret til at gøre din Paradisfaders vilje, således at *åbenbare Gud*, din Fader, i kødet, og i særdeleshed for de kødelige skabninger. Samtidig vil du også *fortolke* på en ny forhøjet måde, vor Fader, for alle de væsener, der er højere end de dødelige i hele Nebadon. Sammen med denne tjeneste af en ny åbenbarelse og udvidet tolkning af Paradisfaderen til det menneskelige og det overmenneskelige type af sind, vil du også bringe en ny åbenbaring af mennesket til Gud. Fremvis i dit ene korte liv i kødet, det der aldrig før er set i hele Nebadon, de transcendent muligheder som i løbet af den dødelige eksistens korte karriere er opnåelige af en menneske, der kender Gud, og lav en ny og oplysende tolkning af mennesket og omskiftelser i hans planetariske liv til alle de overmenneskelige intelligenser af hele Nebadon, og for alle tider. Du er ved at gå ned til Urantia i lighed med dødelig kød, og når du der lever som et menneske af din tid og generation, vil du handle på måder, der viser hele dit univers idealet når det gælder den perfektioneret teknik i det højeste engagement af anliggender i din store skabelse: Den bedrift som består i at Gud søger mennesket og finder det og fænomenet med mennesket som søger Gud og finder ham; og til at gøre alt dette til gensidig tilfredshed og gøre det i løbet af en kort livstid i kødet.

"9. Jeg opfordrer dig til altid at huske på, at mens du rent faktisk kommer til at være et almindeligt menneske i verden, forbliver du potentielt en Skabersøn til Paradisfaderen. Selvom du i hele denne inkarnation vil leve og fungere som Menneskesønnen, vil de kreative egenskaber af din personlige guddommelighed følge dig fra Salvington til Urantia. Det vil altid være i din magt til med vilje at opsigte inkarnationen på ethvert tidspunkt efter din Tankeretter er ankommet. Forud for Retterens ankomst og modtagelse svare jeg for din personlige ukrænkelighed. Men efter at din Tankeretter er ankommet, og som du i stigende grad bliver klar over arten og betydningen af din overdragelses mission, bør du afstå fra formuleringen af enhver overmenneskelig vilje til at opnå, præstation, eller magt, da dine Skaberprivilegier vil forblive tilknyttet din dødelige personlighed på grund af at disse egenskaber ikke kan adskilles fra din personlige tilstedeværelse. Men ingen overmenneskelige påvirkninger vil deltage i din jordiske karriere bortset fra Paradisfaderens vilje medmindre du gennem en bevidst og velovervejet vilje, tager en udelt afgørelse, som ville slutte i et valg, som omfatter hele personligheden.

3. YDERLIGERE RÅD OG ANVISNINGER

"Og nu, min broder, idet jeg tager afsked med dig, mens du forbereder dig på afrejse til Urantia og efter at have rådgivet dig vedrørende den generelle adfærd af din overdragelse, tillad mig at præsentere visse råd, der er blevet nået frem til i samråd med Gabriel, og som vedrører mindre faser af dit jordiske liv. Vi foreslår yderligere:

"1. At du, samtidig som du forfølger idealet om dit jordiske liv som dødelig, også give en vis opmærksomhed til den erkendelse og eksemplificering af nogle praktiske ting af betydning og som er umiddelbart nyttige for dine medmennesker.

"2. Med hensyn til familieforhold, giver forrang til de accepterede skikke for familielivet, som du finder dem etableret i tiden og i generationen for din overdragelse. Lev dit familie og samfundsliv i overensstemmelse med praksis hos de mennesker blandt hvem du har valgt at træde frem.

"3. Når det gælder dit forhold til den sociale orden anbefaler vi, at du begrænser din indsats i høj grad til åndelig fornyelse og intellektuel frigørelse. Undgå alle forviklinger med den økonomiske struktur og de politiske forpligtelser af din tid. Dediker dig især til at leve det ideelle religiøse liv på Urantia.

"4. Under ingen omstændigheder og ikke engang i den mindste detalje, skal du forstyrre menneskeracernes normale og velordnet progressive evolution på Urantia. Men dette forbud må ikke fortolkes som en begrænsning i dine bestræbelser på at efterlade dig på Urantia en varig og forbedret system af *positiv religiøs etik*. Som forsynets Søn får du visse privilegier, når det kommer til at fremme den *åndelige* og *religiøse* status af verdens folk.

"5. Så som du finder det passende, skal du identificere dig med eksisterende religiøse og åndelige bevægelser som de forekommer på Urantia, men på alle mulige måder undgå den formelle oprettelse af en organiseret kult, en krystalliseret religion, eller en særskilt etisk gruppering af dødelige væsener. Dit liv og lære er at blive den fælles arv af alle religioner og alle folk.

"6. For at du måske ikke unødigt kommer til at bidrage til skabelsen af efterfølgende stereotype systemer af religiøs overbevisning eller andre typer af ikke-progressive religiøse loyaliteter på Urantia, råder vi dig yderligere: Efterlad intet skrevet bag dig på planeten. Afstå fra al skriftlig meddelelse på bestående materiale; indskærp dine medarbejdere til ikke at gøre nogen billeder eller andre ligheder af dig selv i kødet. Se, at intet potentielt afgudsdyrkende er tilbage på planeten på tidspunktet for din afrejse.

"7. Selv om du vil leve et planetarisk normalt og gennemsnitligt socialt liv, og som en normal person af hankøn, vil du sandsynligvis ikke indgå i et ægteskabeligt forhold, selv om et sådan forhold vil være helt hæderlig og i overensstemmelse med din overdragelse, men jeg må minde dig om, at en af Sonaringtons inkarnation mandater forbyder en overdragelses Søn med oprindelse i Paradis at efterlade menneskelige afkom på enhver planet.

"8. Som for alle andre detaljer i din forestående overdragelse vi ville henvise dig til Retterens vejledning i dit sind, den allestedsnærværende guddommelige ånds undervisning som menneskelig vejleder, og til fornuften og bedømmelsen i dit voksende menneskelige sind som du har fået i arv. En sådan sammenslutning af den skabte og Skabers attributter gør det muligt for dig at leve for os det perfekte liv for mennesket på den planetariske sfære, ikke nødvendigvis perfekt når det betragtes af et enkelt menneske i en hvilken som helst generation på en enkelt verden (meget mindre på Urantia) men helt og ekstremt fuldendt når det vurderes på de mere stærkt perfektioneret og perfektionerende verdener i dit vidtstrakte univers.

"Og nu, kan din Fader og min Fader, der altid vedholdende har støttet os i alle tidligere foretagender, vejlede og støtte dig og være med dig fra det øjeblik du forlader os og opgiver din personligheds bevidsthed, i al den tid, indtil din gradvise tilbagevenden til anerkendelse af din guddommelige identitet inkarneret i menneskelig form, og derefter videre gennem hele dit overdragelses erfaring på Urantia indtil din udfrielse fra kroppen og din opstigning til vor Faders side, overhøjhedens højre hånd. Når jeg igen får dig at se på Salvington, skal vi byde dig velkommen tilbage til os som højeste og ubetinget hersker over dette univers som du selv har skabt, tjent, og opnået fuld forståelse for.

"Jeg regerer nu i dit sted. Jeg overtager jurisdiktion i hele Nebadon som tjenestegørende suveræn i den mellemliggende tid under din syvende overdragelse, som finder sted i dødelig form på Urantia. Og til dig, Gabriel, overdrager jeg omsorgen for den kommende Menneskesøn, indtil han snart vender tilbage i magt og herlighed til mig som Menneskesønnen og Guds Søn. Og, Gabriel, jeg er din hersker indtil Mikael på denne måde vender tilbage."

Så i overværelse af hele det forsamlede Salvington, fjernede Mikael sig fra vores midte, og vi så ham ikke mere i hans vante plads, indtil han vendte tilbage som universet højeste og personlig hersker, efter at han havde fuldført sin overdragelses karriere på Urantia.

4. INKARNATIONEN - TO BLIVER EN

Og således var visse uværdige børn af Mikael, som havde anklaget deres Skaberfader for selvisk at søge herredømme og havde tilladt sig at insinuere, at Skabersønnen vilkårligt og autokratisk blev stadfæstet ved magten på grund af den ukritiske loyalitet i et illusorisk univers af underdanige væsner, bragt til tavshed for evigt og efterladt forvirret og desillusioneret af et liv i uselvisk tjeneste som Guds Sønnen, der nu trådte ind som Menneskesønnen, helt underlagt "Paradisfaderens vilje."

Men tag ikke fejl; selvom Kristus Mikael, virkelig er af dobbelt oprindelse, var han ikke en dobbelt personlighed. Han var ikke Gud i forbund *med* mennesket, men derimod Gud *inkarneret* i mennesket. Han var altid bare dette kombinerede væsen. Den eneste progressive faktor i et sådan uforståeligt forhold var den gradvise selvbevidste erkendelse og anerkendelse (af det menneskelige sind) i denne kendsgerning af, at han var Gud og menneske.

Kristus Mikael blev ikke gradvis Gud. Gud blev ikke menneske på noget afgørende øjeblik i Jesu jordiske liv. Jesus var Gud og menneske - altid og for evigt. Denne Gud og denne mand var, og er nu *en*, ligesom Paradistreenigheden af tre væsener i virkeligheden er *en* Guddom.

Mist aldrig sigtet, at det øverste åndelige formål med Mikaels overdragelse var at forbedre *åbenbaringen af Gud*.

De dødelige på Urantia har varierende opfattelser af det mirakuløse, men for os, der bor som borgere i lokaluniverset er der få mirakler, og af disse er Paradissønnernes inkarnations overdragelser langt de mest spændende. En guddommelig søns fremtræder i og på jeres verden, gennem tilsyneladende naturlige processer, betragter vi som et mirakel - driften af universelle love uden for vores forståelse. Jesus af Nazaret var en mirakuløs person.

I og gennem hele denne usædvanlige erfaring, valgte Gud Faderen, at manifestere sig som han altid gør - *på den sædvanlige måde* - i den normale, naturlige, og pålidelig måde som kendetegner den guddommelige handling.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 121

FORHOLDENE PÅ TIDEN FOR MIKAELS OVERDRAGELSE

Jeg er en anden gradens mellemvæsen, der engang var tilknyttet apostlen Andreas og arbejder under tilsyn af en kommission af tolv medlemmer af det Forenede Broderskab bestående af mellemvæsener på Urantia. Denne kommission er under fælles protektion af lederen af vores klasse og den Melkisedek som har ansvar for arkivet. Jeg er bemyndiget til at nedskrive historien om de begivenheder, der fandt sted i løbet af det liv som Jesus af Nazaret levede, sådan som de blev observeret af min klasse af jordiske væsener, og som de senere delvist blev nedskrevet af denne person, der var under min jordiske beskyttelse. Velvidende, om hvor omhyggeligt hans Mester undgik at forlade noget skrevet efter sig, nægtede Andreas ihærdigt at tage kopier af sin nedskrevne historie. En lignende holdning blandt de andre apostle til Jesus forsinkede skrivningen af evangelierne betydeligt.

1. VESTEN UNDER DET FØRSTE ÅRHUNDREDE EFTER KRISTUS

Jesus kom ikke til denne verden i en tid med åndeligt forfald. På tidspunktet for hans fødsel oplevede Urantia en sådan fornyelse af åndelig tænkning og et religiøst liv, som ikke havde fundet sted i løbet af hele sin tidligere historie siden Adam og heller ikke har oplevet i nogen tidsalder siden. Da Mikael inkarnerede på Urantia var der de mest gunstige betingelser for Skabersønnens overdragelse, der nogensinde har eksisteret før eller efter dette tidspunkt. I århundrederne lige før disse tider, havde den græske kultur og det græske sprog spredt sig til Vesten og Mellemøsten, og jøderne som var en Levantinsk race, i sin natur delvis vesterlandsk og delvis østerlandske, var særdeles velegnet til at udnytte disse kulturelle og sproglige betingelser for effektivt at sprede en ny religion til både øst og vest. Disse mest gunstige omstændigheder, var yderligere forstærket af romerne tolerante politiske herredømme i Middelhavsverden.

Hele denne kombination af verdens påvirkninger er godt illustreret af Paulus aktiviteter, som i sin religiøse kultur var den mest hebraiske blandt hebræerne, og som proklamerede evangeliet om en jødisk Messias på græsk, mens han selv var en romersk statsborger.

Intet som lignede den civilisation, der eksisterede på Jesu tid er blevet set i Vesten før eller efter denne tid. Den europæiske civilisation blev forenet og koordineret i en meget specifik tredobbelt indflydelse, som bestod af:

1. De romerske politiske og sociale systemer.
2. Det græske sprog og den græske kultur - og til en vis grad filosofi.
3. Den hastigt spredende indflydelse fra den jødiske religiøse og moralske lære.

Da Jesus blev født, var hele Middelhavsverden et fusioneret imperium. For første gang i verdenshistorien forbandt gode veje mange store centre med hinanden. Havene var blevet ryddet for pirater, og en storslået tid af handel og samfærdsel rykkede hurtigt fremad. Europa oplevede ikke en tilsvarende periode med rejser og handel, indtil det nittende århundrede efter Kristus.

På trods af freden i landet og den overfladiske velstand i den græsk-romerske verden, vansmægtede størstedelen af indbyggerne i imperium i elendighed og fattigdom. Den lille overklasse var rig; den store masse af menneskeheden tilhørte en elendig og forarmede lavere klasse. Der var ingen glad og velstående middelklasse i disse dage; den var kun lige begyndt at dukke op i det romerske samfund.

De første kampe mellem de ekspanderende romerske og parthiske stater var for nylig afsluttet, hvor Syrien gik til romerne. Under Jesu tid, nød Palæstina og Syrien en periode med velstand, relativ fred, og omfattende samhandel med lande i både Øst og Vest.

2. DET JØDISKE FOLK

Jøderne var en del af den ældre semitiske race, der også omfattede babylonierne, fønikerne og de nyere fjender af Rom, kartaginienserne. I begyndelsen af det første århundrede e.Kr. var jøderne den mest indflydelsesrige gruppe blandt de semitiske folkeslag, og de befandt sig tilfældigvis i en ekstraordinær strategisk geografisk position i verden som dengang var styret og organiseret for handel.

Mange af de store hovedveje, der forenede de gamle nationer gik gennem Palæstina, som dermed blev mødested for eller korsvej til tre kontinenter. Rejsende, varetransport og hære fra Babylonien, Assyrien, Egypten, Syrien, Grækenland, Parthien, og Rom drog efter hinanden hen over Palæstina. Siden oldtiden var mange karavaneruter fra Orienten gået gennem en del af denne region for at nå de gode havne, der fandtes ved Middelhavets østlige ende, hvorfra skibe, transporterer gods til alle de vestlige kyster. Mere end halvdelen af denne karavanetrafik passerede gennem eller i nærheden af den lille by Nazaret i Galilæa.

Selvom Palæstina var hjemsted for jødisk religiøs kultur og fødestedet for kristendommen, var jøderne spredt ud i verden. De levede blandt mange nationer og drev handel med hver provins i de romerske og parthiske stater.

Grækenland bidrog med et sprog og en kultur, Rom byggede veje og forenet et imperium, men jødernes spredning med deres mere end to hundrede synagoger og velorganiserede religiøse samfund spredt her og der i hele den romerske verden, tilbød de kulturelle centre, hvor det nye evangelium om Himmeriget først fandt indledende modtagelse og hvorfra det senere bredte sig til verdens yderste ender.

Hver jødisk synagoge tillod et mindre antal af hedenske troende, "fromme" eller "gudfrygtige" folk, og det var blandt denne udkant af proselytter, at Paulus fandt flertallet af dem, der først lod sig omvende til kristendommen. Selv templet i Jerusalem havde sin udsmykkede gårdsplads for ikke-jøderne. Der var en meget tæt forbindelse mellem kultur, handel, og tilbedelse af Jerusalem og Antiokia. I Antiokia blev Paulus disciple for første gang kaldt "kristne".

Centraliseringen af den jødiske tempel tilbedelse i Jerusalem var lige så hemmelig for bevarelsen af deres monoteisme som løftet om at værne om og sprede til verden en ny og udvidet begreb om denne Gud for alle nationer og Fader af alle dødelige. Tempeltjenesten i Jerusalem repræsenterede overlevelsen af et religiøst kulturelt koncept, set i lyset af en faldende rækkefølge af nationale hedenske herremænd og raceforfølgere.

Selvom det jødiske folk på det tidspunkt var under romersk overherredømme, nød de dog en betydelig grad af selvstyre, og fordi de huskede de seneste heroiske udfrielses bedrifter udført af Judas Mackabee og hans umiddelbare efterfølgere, så sydede de af forventning om den umiddelbare fremtræden af en endnu større befrier, den længe ventede Messias.

Hemmeligheden om overlevelsen af Palæstina, det jødiske kongerige, som en halv-uafhængig stat i den romerske regerings udenrigspolitik, hvis mål var at bevare kontrollen af den palæstinensiske hovedvej af færdsel mellem Syrien og Egypten samt kontrol over de vestlige endepunkter i karavanevejene mellem østerlandet og vesten. Rom ønskede ikke, at der i Levanten skulle opstå nogen magt, der kunne bremse dens videre ekspansion i disse regioner. Denne politik, der gik ud på intriger og havde til formål at opildne det Seleukidiske Syrien og Ptolemæiske Egypten mod hinanden, gjorde det nødvendigt at forsvare Palæstina som en selvstændig og uafhængig stat. Roms politik, Egyptens degeneration og den gradvise svækkelse af det Seleukidiske rige overfor Parthiens stigende magt forklarer, hvorfor en lille og militært underlegne jøde etnisk gruppe var i stand til at opretholde sin uafhængighed både mod Seleukider i nord og Ptolemæerne i syd. Denne tilfældige frihed og uafhængighed i forhold til de omkringliggende og mere kraftfulde folkeslags politiske herredømme tilskrev jøderne deres status som det "udvalgte folk", Jahves direkte indgriben. En sådan holdning af racemæssig overlegenhed gjorde det sværere for dem at udholde det romerske overherredømme, da det endelig faldt på deres jord. Selv i denne triste time nægtede jøderne at lære, at deres mission i verden var åndelig, ikke politisk.

Jøderne var usædvanligt ængstelige og mistænksomme på Jesu tid fordi de blev regeret af en udefrakommende, idumæeren Herodes, som havde erhvervet magt over Judæa ved behændigt at indynde sig med de romerske herskere. Selvom Herodes erklærede sin loyalitet over for de hebraiske ceremonielle skikke, begyndte han at bygge templer for mange mærkelige guder.

Herodes venskabelige forbindelser med de romerske herskere gjort verden sikker for jødernes rejser og åbnede dermed vejen for dem med det nye evangelium om Himmeriget til at trænge dybere ind i selv fjerntliggende dele af Romerriget og i fremmede lande, der var allierede. Herodes regeringstid bidrog også meget til at den hebraiske og den hellenistiske filosofi yderligere blev blandet med hinanden.

Herodes byggede havnen i Kæsarea, hvilket yderligere bidrog til at gøre Palæstina til et knudepunkt mellem den civiliserede verden. Han døde i 4 f. Kr., Og hans søn Herodes Antipas styrede Galilæa og Perea under Jesu ungdom og offentlig virke, indtil år 39 e.Kr. Antipas var ligesom sin far, en der byggede en masse. Han genopbyggede mange af byerne i Galilæa, herunder den vigtige handel center Sepphoris.

De religiøse ledere og rabbinske lærere i Jerusalem opførte sig ikke særlig venlig overfor Galilæerne. Galilæa var mere hedensk end jødisk på tidspunktet for Jesu fødsel.

3. FORHOLDENE BLANDT IKKE-JØDER

Selv om den sociale og økonomiske tilstand af den romerske stat ikke var af højeste klasse, var der fred og velstand som rådede over så store områder til gavn for Mikaels overdragelse. I det første århundrede efter Kristus bestod samfundet i Middelhavsverden af fem veldefinerede lag:

1. *Aristokratiet*. Overklassen med penge og officiel magt, de privilegerede og herskende grupper.
2. *Forretningsmæssige grupper*. Handelsfyrster og bankfolk, købmændene - de store importører og eksportører - de internationale handelsmænd.
3. *Den lille middelklasse*. Selv om denne gruppe var virkelig lille var den meget indflydelsesrig og dannede den moralske rygrad i den tidlige kristne kirke, som tilskyndede disse grupper til at fortsætte i deres forskellige håndværk og handler. Blandt jøderne hørte mange af farisæerne til denne klasse af håndværkere.
4. *Det frie proletariat*. Denne gruppe havde lidt eller ingen social status. Selvom de, der tilhørte gruppen var stolte af deres frihed, var de i en højst ufordelagtig position, fordi de skulle konkurrere med slavearbejdere. Overklassen foragtede dem og betragtede dem som ubrugelige til andet end "avl".
5. *Slaver*. Halvdelen af befolkningen i den romerske stat var slaver. Mange var overlegne personer, der hurtigt flyttet op til det frie proletariat og endda til kredsen af fagfolk. Flertallet var middelmådigt eller meget lavtstående.

Slaveri, selv af højerestående folk, var noget, der tilhørte den romerske militære erobring. Ejerens magt over sin slave var absolut. Den tidlige kristne kirke bestod stort set af de lavere klasser og disse slaver.

Højerestående slaver fik ofte løn og kunne ved at gemme deres indtjening købe sig til frihed. Mange sådanne slaver, havde befriet sig frem til høje stillinger i staten, kirken og erhvervslivet. Det var netop disse muligheder, der gjorde den tidlige kristne kirke så tolerante over for denne modificerede form for slaveri.

Der var ingen udbredte sociale problemer i Romerriget i det første århundrede efter Kristus. Det meste af befolkningen betragtede sig som tilhørende den gruppe, inden for hvilken de tilfældigvis var blevet født. Døren var altid åben, hvorigennem talentfulde og dygtige personer kunne gå videre fra lavere til højere lag af romerske samfund, men folk var generelt tilfredse med deres position i samfundet. De var ikke klassebevidste, og de betragtede ikke disse klasseforskelle som uretfærdig eller forkert. Kristendommen var på ingen måde en økonomisk social bevægelse med den hensigt at forbedre undertrykte klassers elendighed.

Selvom kvinden nød mere frihed i hele det romerske imperium sammenlignet med den begrænsede position som hun

havde i Palæstina, oversteg jødernes kærlighed til familien og deres naturlige hengivenhed langt, hvad der skete i den hedenske verden.

4. DEN IKKE-JØDISKE FILOSOFI

De som ikke var jøder, stod ud fra et moralsk synspunkt, noget lavere end jøderne, men der var i hjerterne hos deres ædlere repræsentanter en rigelig grobund af naturlig godhed og potentiel menneskelig hengivenhed, hvorfra kristendommens frø kunne spire og frembringe en rigelig høst af moralsk karakterfasthed og åndelig præstation. Den ikke-jødiske verden var dengang domineret af fire store filosofier, alle mere eller mindre afledt af tidligere platonisme blandt grækerne. Disse filosofiske skoler var:

1. *Epikuræisme*. Denne tankeskole var dedikeret i en stræben efter at være lykkelig, for lykke. De højerestående Epikuræerne helliget sig ikke til overdrevne sanselige nydelser. I det mindste hjalp denne doktrin til at befri romerne fra en værre form for fatalisme; den lærte, at mennesker kunne gøre noget for at forbedre deres jordiske status. Den førte en effektiv bekæmpelse af uvidende overtro.

2. *Stoicisme*. Stoicismen var de øverste samfundsklassers højerestående filosofi. Stoikerne mente, at en kontrollerende Årsag-Skæbne dominerede hele naturen. De lærte, at menneskets sjæl var guddommelig, at den blev fængslet i den onde krop af fysisk karakter. Menneskets sjæl vandt sin frihed ved at leve i harmoni med naturen, med Gud; således blev dyden sin egen belønning. Stoicismen opnåede en storslået moral, idealer som aldrig siden er blevet overgået af noget rent menneskelige system af filosofi. Selv om stoikerne erklæret sig for "Guds afkom" lærte de ikke at kende ham, og lykkedes derfor ikke at finde ham. Stoicisme forblev en filosofi; den blev aldrig en religion. Dens tilhængere søgte at tilpasse deres sind til harmonien i det universelle sind, men de kunne ikke se sig selv som børn af en kærlig Fader. Paul lændede sig stærkt opad stoicisme, da han skrev: "Jeg har lært at være tilfreds med de omstændigheder, i hvilken jeg finder mig selv."

3. *Kynisme*. Selvom Kynikerne sporede oprindelsen af deres filosofi til Diogenes i Athen, nedstammer meget af deres doktrin fra resterne af Makiventa Melkisedek lære. Kynismen havde tidligere været mere af en religion end en filosofi. I det mindste gjorde kynikerne deres religion-filosofi demokratisk. Ude på landet og markedspladser prædikede de vedvarende deres doktrin, at "mennesket kunne redde sig selv, hvis det ønskede det." De prædikede enkelhed og dyd og opfordrede menneskerne til at møde døden frygtløst. Disse vandrende prædikanter i kynisme gjorde meget for at forberede de åndeligt sultne mennesker til de senere kristne missionærer. Deres måde at prædike for folket fulgte stort set samme mønster og samme stil som findes i Paulus breve.

4. *Skepticisme*. Skepticismen hævdede, at viden var vildledende, og at overbevisning og sikkerhed var umuligheder. Det var en rent negativ holdning og skepticisme fik aldrig nogen større udbredelse.

Disse filosofier var halvt religiøse. De var ofte oplivende, etiske og forædlende, men generelt var de over niveauet for de almindelige mennesker. Med den mulige undtagelse af Kynisme, var de filosofier for de stærke og de kloge, ikke frelserreligioner for selv de fattige og svage.

5. DE IKKE-JØDISKE RELIGIONER

Under alle de foregående tidsaldrer havde religionen primært været stammens eller nationens affære. Den havde ikke ofte været noget individet bekymrede sig om. Guderne var stammeledere eller nationale guder, ikke personlige guder. Sådanne religiøse systemer gav ikke meget tilfredsstillelse for den individuelle åndelige længsel som det gennemsnitlige menneske havde.

Under Jesu tid bestod de vestlige religioner af:

1. *De hedenske kulturer*. Disse var en kombination af hellensk og latin mytologi, patriotisme, og tradition.

2. *Kejser tilbedelse*. Denne guddommeliggørelse af mennesket som et symbol på staten blev afvist meget kraftigt af jøderne og de tidlige kristne og førte direkte til den romerske regerings bittert forfølgelse af begge kirker.

3. *Astrologi*. Denne pseudo videnskab fra Babylons udviklede sig til en religion i hele det græsk-romerske imperium. Ikke engang i det tyvende århundrede er mennesket blevet helt fri for denne overtroiske tro.

4. *Mysteriereligionerne*. Over denne åndeligt sultne verden var en strøm af mysteriekulter dukkede op, nye og mærkelige religioner fra Levanten, der havde betaget almindelige mennesker, og havde lovet dem *individue*l frelse. Disse religioner blev hurtigt den accepterede tro, af de lavere klasser i den græsk-romerske verden. De havde stor betydning i at forberede vejen for den hurtige spredning af de langt højerestående kristne lærdomme, som udviklede en majestætisk opfattelse af guddommen, forbundet med en spændende teologi for de intelligente og et omfattende tilbud om frelse for alle, herunder de uvidende, men åndeligt sultne gennemsnitlige mennesker af disse tider.

Mysteriereligionerne indebar afslutningen på de nationale overbevisninger og førte til fremkomsten af talrige personorienterede sekter. Mysterierne var mange, men blev alle kendetegnet af følgende faktorer:

1. Nogle mytiske legende, et mysterium - deraf deres navn. Som regel var dette mysterium knyttet til historien om nogle guders liv og død, og genopvækkelse til livet, som det fremgår af Mithraskultens læren, som for en tid var samtidig med og konkurrent til Pauls spirende kult af kristendommen.

2. Mysterierne blev ikke bundet til nationerne, og de strakte sig over racemæssige grænser. De var personlige og broderlige, og gav oprindelse til religiøse broderskaber og mange sekteriske samfund.

3. Deres tilbedelse var præget af omfattende indvielsesceremonier og imponerende sakramenter. Deres hemmelige ceremonier og ritualer blev undertiden grusomme og afskyelige.

4. Uanset arten af deres ceremonier eller graden af deres udskejelser lovede disse mysterier uvægerligt deres tilhængere *frelse*, "udfrielse fra det onde, overlevelse efter døden, og et fortsat liv i salige riger uden denne verden af sorg og slaveri."

I må imidlertid ikke begå den fejl at forveksle Jesu lære med mysterierne. Mysteriernes popularitet afslører menneskets ønske om overlevelse og er således et udtryk for en reel sult og tørst efter personlig religion og individuel retfærdighed. Selvom mysterier ikke i tilstrækkeligt grad kunne opfylde denne længsel, så banede de helt sikkert vejen for den efterfølgende forekomst af Jesus, som virkelig bragte brød og livets vand til denne verden.

Paulus gjorde, i et forsøg på at udnytte den udbredte tilslutning til de højere typer af mysteriereligioner, visse ændringer af Jesu lære for at gøre dem mere acceptable for et større antal potentielle konvertitter. Men selv Pauls kompromis af Jesu lære (Kristendom) var bedre end det bedste som mysterierne havde, idet:

1. Paulus underviste om en moralsk forløsning, en etisk befrielse. Kristendommen pegede på et nyt liv og proklamerede et nyt ideal. Paul afholdt sig fra magiske ritualer og ceremonielle fortryllelse.

2. Kristendommen præsenterede en religion, der tog livtag med endelige løsninger af det menneskelige problem, fordi den ikke kun tilbød frelse fra sorg og endda fra døden, men også lovede udfrielse fra synd efterfulgt af forlængelse af en retskaffen karakter med kvaliteter til evig overlevelse.

3. Mysterierne var baseret på myter. Kristendommen, som Paulus prædikede den, var baseret på en historisk kendsgerning: Mikael, Guds søn, overdragelse til menneskeheden.

Moralen blandt ikke-jøderne var ikke nødvendigvis relateret til hverken filosofi eller religion. Uden for Palæstina var det ikke altid en selvfølge for mennesker at præsten, der repræsenterede en religion, bør forventes at leve et moralsk liv. Den jødiske religion og efterfølgende Jesu lære og senere Pauls udviklende kristendom var de første europæiske religioner som med den ene hånd, greb fat i moral og den anden i etik og insisterede på, at religionsudøvere gav en vis opmærksomhed til begge.

Blandt sådan en generation af mennesker, domineret af sådanne ufuldstændige systemer af filosofi og forvirret af sådanne komplekse religiøse kulter, blev Jesus født i Palæstina. Til denne samme generation, gav han senere sit evangelium om personlig religion - sønskab med Gud.

6. DEN HEBRAISKE RELIGION

Indtil slutningen af det første århundrede før Kristus, havde den græske kulturelle lærer og selv den græsk filosofi meget påvirket og i en vis grad modificeret den religiøse tænkning i Jerusalem. I den lange kamp mellem synspunkterne i de østlige og vestlige skoler for hebraisk tænkning overtog Jerusalem og resten af Vesten og Levanten generelt det vestlige jødiske eller modificeret hellenistiske synspunkt.

På Jesu tid var der tre sprog i Palæstina: De almindelige mennesker talte en dialekt af aramæisk; præsterne og rabbinerne talte hebraisk; de uddannede klasser og det øverste lag af jøderne talte i almindelighed græsk. Den tidlige oversættelse af de hebraiske skrifter til græsk i Alexandria, førte i høj grad til at den græske fløj af den jødiske kultur og teologi senere blev udbredt. De kristne læreres skrifter ville også snart være at læse i det samme sprog. Jødedommens renæssance stammer fra oversættelsen af de hebraiske skrifter til græsk. Dette var en væsentlig indflydelse, som senere blev afgørende for den efterfølgende spredning af Pauls kristne kult mod vest og ikke øst.

Selvom de helleniserede jødiske trosopfattelser var meget lidt påvirket af de epikuræiske doktriner, var de i betydelig grad påvirket af Platons filosofi og stoikernes doktriner om selvfornægtelse. Den største indtrængen fra stoicisme er eksemplificeret af den fjerde Makkabæerbog. Indflydelsen fra både Platons filosofi og stoikernes doktriner er synlig i Salomons visdomsbog. De helleniserede jøder indførte en sådan allegorisk fortolkning af de hebraiske skrifter, at de ikke havde nogen vanskeligheder med at få hebraisk teologi i overensstemmelse med Aristoteles filosofi, som de æret. Alt dette, førte dog til en katastrofal forvirring indtil Philo af Alexandria tog sig af disse problemer, og satte sig for at harmonisere og systematisere græsk filosofi og hebraisk teologi i et kompakt og forholdsvis sammenhængende system af religiøs tro og praksis. Det var denne senere lære, som kombinerede græsk filosofi og hebraisk teologi, der herskede i Palæstina da Jesus levede og underviste, og som Paulus anvendte som basis for at opbygge sin mere avancerede og oplysende kristendomskult.

Philo var en stor lærer. Ikke siden Moses havde der levet nogen som have udøvet sådan en stor indflydelse på den etiske og religiøse tænkning i den vesterlandske verden. Når det gjaldt om at kombinere de mere avancerede elementer af samtidens systemer af etiske og religiøse lærer, har der været syv fremtrædende menneskelige lærere: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, og Paulus.

Mange, men ikke alle, af Philos uoverensstemmelser var et resultat af bestræbelserne på at kombinere den græske mystiske filosofi og de romerske stoiske doktriner med hebræernes legalistiske teologi, Paulus observerede og fjernede dem klogt fra sin før-kristne grundteologi. Philo banede vejen for Paulus med mere fuldt ud, at genoprette begrebet om Paradistreenigheden, som længe havde været i dvale i jødisk teologi. Kun i en sag kunne Paul ikke holde trit med Philo eller at overgå denne velhavende og lærte Jøde fra Alexandria, nemlig når det kom til læren om forsoningen. Philo erklærede befrielse fra læren om at tilgivelse kun kunne opnås ved at udgyde blod. Muligvis skimtede han også Tankeretterne eksistens og tilstedeværelse klarere end Paulus. Paulus teori om arvesynden - doktrinerne om nedarvet skyld og medfødt ondskab og indløsning derfra - havde til dels sin oprindelse i Mithraskulten, der havde meget lidt til fælles med hebraisk teologi, Philos filosofi, eller Jesu lære. Nogle faser af Paulus lære om arvesynden og forsoningen opstod på baggrund af hans egne ideer.

Johannesevangeliet, den sidste af beretningerne om Jesu jordiske liv, var rettet til de vestlige befolkninger og præsenterede sit budskab i høj grad i lyset af det synspunkt af de senere alexandrinske kristne, som også var tilhængere af Philos lære.

Omkring Kristi tid fandt en bemærkelsesværdig følelsesmæssig vending i holdninger til jøder sted i Alexandria, og fra denne tidligere jødiske højborg udgik en voldsom bølge af forfølgelser, der strakte sig hele vejen til Rom, hvorfra mange tusinde blev fordrevet. Men en sådan kampagne for vildledning var kortlivet; meget snart restaurerede det kejserlige styre alle jødernes indskrænket rettigheder i hele imperiet.

Overalt i hele den vide verden, hvor jøderne end befandt sig spredt af handel eller undertrykkelse, holdt de alle enstemmigt deres hjerte fastgjort til det hellige tempel i Jerusalem. Jødisk teologi overlevede faktisk, som fortolket og praktiseret i Jerusalem, selv om den flere gange blev reddet fra glemsel ved rettidig indgriben af visse babyloniske

lærere.

Så mange som to og en halv million af disse spredte jøder plejede at komme til Jerusalem for at fejre deres nationale religiøse festivaler. Uanset de teologiske eller filosofiske forskelle, der eksisterede mellem den østlige (babyloniske) og vestlige (hellenske) jøder, var de alle enige om, at Jerusalem var centrum for deres tilbedelse, og at de hele tiden så frem til Messias komme.

7. JØDERNE OG IKKE-JØDERNE

På Jesu tid var jøderne kommet frem til en bestemt opfattelse om dens oprindelse, dens historie og dens skæbne. De havde opbygget en tæt mur, der adskilte dem fra den ikke-jødiske verden. De betragtede alle ikke-jødiske skikke med den største foragt. De tilbad lovens bogstav og hengav sig til en form for selvretfærdighed baseret på den falske stolthed over deres afstamning. De havde dannet forudfattede opfattelser om den lovede Messias, og de fleste af disse forventninger påtænkte en Messias, som ville komme som en del af deres nationale og racemæssige historie. For hebræerne i disse tider var den jødisk teologi uigenkaldeligt stabiliseret, for evigt bestemt.

Jesu lære og aktiviteter, med hensyn til tolerance og venlighed, gik imod jøderne længe etablerede holdning til andre folkeslag, som de anså for ikke-jøder. I generationer havde jøderne næret en sådan holdning til omverdenen, at det blev umuligt for dem at acceptere Mesterens lærdomme om det åndelige broderskab af mennesket. De var uvillige til at dele Jahve på lige fod med ikke-jøderne og var ligeså uvillige til at acceptere en som Guds Søn, der proklamerede sådanne nye og mærkelige lærdomme.

De skriftkloge, farisæerne og præsteskabet holdt jøderne i en forfærdelig trældom af ritualer og legalisme, en trældom som var meget mere ægte end det romerske politiske herredømme indebar. Jøderne på Jesu tid blev ikke kun holdt i underkastelse til *loven*, men var lige så bundet af slaviske krav fra *traditioner*, der involverede og invaderede alle områder af det personlige og sociale liv. Disse detaljerede standarder for adfærd forfulgte og dominerede hver loyal jøde, og det er derfor ikke mærkeligt, at de straks afviste en, der tilhørte dem, og som vovede at ignorere deres hellige traditioner, og som vovede at lade hånt om deres længe hævdvundne normer for social adfærd. De kunne næsten ikke reagere positivt på proklamationen af en, der ikke tøvede med at gå imod deres overbevisning, som de anså for at være ordineret af Fader Abraham. Moses havde givet dem deres lov og de ville ikke gå på kompromis.

Under det første århundrede efter Kristus havde de anerkendte lærere, de skriftkloges, mundtlige fortolkning af loven blevet en højere myndighed end den skrevne lov. Alt dette gjorde det lettere for nogle af de jødiske religiøse ledere at sætte folk op imod at acceptere et nyt evangelium.

Disse forhold gjorde det umuligt for jøderne at opfylde deres guddommelige skæbne som budbringere af det nye evangelium om religiøs frigørelse og åndelig frihed. De kunne ikke bryde traditionens lænker. Jeremias havde berettet om "loven som skal skrives i menneskers hjerter," Ezekiel havde talt om en "ny ånd, der vil leve i menneskets sjæl", og salmisten havde bedt til Gud om at "skabe et rent hjerte i mig, og forny i mig en ret ånd." Da den jødiske religion om gode gerninger og slaveri under loven blev ofre for den stagnerende traditionalistiske træghed, flyttede den religiøse evolutions bevægelsesmomentum vestpå til de europæiske folk.

Således blev et andet folk opfordret til at sprede en fremrykkende teologi til verden, et system af forkyndelse som involverede grækernes filosofi, romernes lov, hebræernes moral og det evangelium om personlighedens hellighed og åndelig frihed formuleret af Paul og baseret på Jesu lære.

Paulus kristendoms kult udstillede sin moral som et jødisk modernærke. Jøderne så historien som Guds forsyn - Jahve på arbejde. Grækerne bidrog til den nye lære med klarere opfattelser om det evige liv. Paulus lærdomme var påvirket i teologi og filosofi ikke kun af Jesu lære, men også af Platon og Philo. I sin etik blev han inspireret ikke blot af Kristus, men også af stoikerne.

Jesu evangelium, som det blev manifesteret i Paulus kult baseret på Antiokisk kristendom, blev blandet op med følgende lære:

1. Den filosofiske argumentation af de græske proselytter til jødedommen, herunder nogle af deres begreber om det evige liv.
2. De tiltalende lærdomme i de fremherskende mysteriekulturer, især Mithraskultens lærdomme om forløsning, forsoning og frelse gennem en opofring begået af nogen gud.
3. Den robuste moral i den etablerede jødiske religion.

Middelhavets Romerrige, det parthiske rige, og de tilstødende folk under Jesu tid havde alle usofistiskerede og primitive forestillinger om verdens geografi, astronomi, sundhed og sygdom; og selvfølgelig blev de overrasket over de nye og overraskende udsagn som tømmeren fra Nazaret fremførte. Idéerne om at blive besat af ånder, gode eller dårlige, gjaldt ikke kun mennesker, men hver en sten og træ blev anset af mange for at være besat af ånd. Det var en fortryllet tidsalder, og alle troede på mirakler, som om de var dagligdags hændelser.

8. TIDIGERE SKRIFTLIGE FREMSTILLINGER

Så vidt muligt og i overensstemmelse med vores mandat, har vi forsøgt at udnytte og til en vis grad koordinere de tidlige optegnelser om Jesu liv på Urantia. Selvom vi har haft adgang til apostlen Andreas forsvundne optegnelser, og har nydt godt af samarbejdet med en lang række himmelske væsener, der var på jorden på tidspunktet for Mikael's overdragelse (navnlig hans nuværende Personlige Retter), har det været vores hensigt at gøre brug af de såkaldte evangelier af Mattæus, Markus, Lukas og Johannes.

Disse historier i Det Nye Testamente er opstået under følgende omstændigheder:

1. *Markusevangeliet*. Johannes Markus skrev den tidligste (med undtagelse af Andreas optegnelser), korteste og enkleste historie om Jesu liv. Han præsenterede Mesteren som en tjener, en mand blandt mænd. Selvom Markus var en ung knægt, der opholdt sig i nærheden af mange af de scener, som han beskriver, er hans historie i virkeligheden evangeliet ifølge Simon Peter. Markus var tidligt i forbindelse med Peter; senere med Paul. Markus skrev denne historie på opfordring af Peter og den indtrængende anmodning af kirken i Rom. Velvidende om, hvor konsekvent Mesteren nægtede at nedskrive sin lære, da han var på jorden, i kødet, var Markus, ligesom apostlene og andre ledende disciple tilbageholdende med at sætte den på skriftlig form. Men Peter følte kirken i Rom havde støtte af en sådan skriftlig fortælling, og Markus samtykkede til at påtage sig opgaven. Han gjorde mange noter, før Peter døde i 67 e.Kr., og i overensstemmelse med det udkast, som Peter havde accepteret og givet menigheden i Rom, begyndte han sin nedskrivning kort efter Peters død. Evangeliet blev afsluttet i slutningen af året 68 e.Kr. Markus skrev helt fra hans egen hukommelse og efter hvad Peter huskede. Dette dokument er siden blevet betydeligt ændret, mange passager er udeladt og en del senere materiale er blevet tilføjet i slutningen for at erstatte den sidste femte del af det oprindelige evangelium. Denne del er forsvundet fra manuskriptet, før nogen afskrift var blevet foretaget. Historien af Markus danner tilsammen med Andreas og Mattæus noter det skriftlige grundlag for alle efterfølgende evangelieberetninger som forsøgte at beskrive Jesu liv og lære.

2. *Mattæusevangeliet*. Det såkaldte Mattæusevangeliet er historien om Mesterens liv skrevet for de jødiske kristnes opbyggelse. Forfatteren af denne fremstilling forsøger konstant at vise, at meget, som Jesus gjorde i sit liv var for at "profetens ord kunne gå i opfyldelse." Mattæusevangeliet præsenterer Jesus som en søn af David og beskriver ham som den, der viste stor respekt for loven og profeterne.

Apostlen Mattæus skrev ikke dette evangelium. Det blev skrevet af Isador, en af hans disciple, der havde som hjælp i hans arbejde ikke kun Mattæus personlige erindringer om disse begivenheder, men også en vis samling, som sidstnævnte havde gjort af citater af Jesu direkte efter korsfæstelse. Denne samling af Mattæus blev skrevet på aramæisk; Isador skrev på græsk. Der var ingen hensigt til at vildlede, ved at akkreditere produktionen til Mattæus. Det var skik i de dage for studerende på denne måde at hædre deres lærere.

Mattæus oprindelige optegnelser blev redigeret og tilføjes i AD 40 lige før han forlod Jerusalem for at dedikere sig til at forkynde evangeliet. Dette var en privat optegnelse, og det sidste kopi blev ødelagt af branden i et kloster i Syrien i 416 e.Kr.

Isador flygtede fra Jerusalem i 70 e.Kr. efter at byen var blevet omringet af Titus hære, og han tog med sig til Pella en kopi af Mattæus notater. I år 71 mens Isador boede i Pella, skrev han Mattæusevangeliet. Han havde også med sig de første fire femtedeile af Markus fortælling.

3. *Lukasevangeliet*. Lukas, en læge fra Antiokia i Pisidien var en ikke-jøde, som Paulus havde omvendt, og han skrev en ganske anden historie om Mesterens liv. Han begyndte at følge Paulus og lærte om Jesu liv og lære år 47 e.Kr. Lukas bevarer i sin fortælling meget af "venligheden hos Herren Jesus Kristus", så som han indsamlede disse kendsgerninger fra Paul og andre. Lukas præsenterer Mesteren som "ven af toldere og syndere". Han sammensatte ikke sine mange notater til et evangelium før efter Pauls død. Lukas skrev sit evangelium i år 82 i Akaja. Han planlagde tre bøger, der skulle handle om Kristus og kristendommens historie, men han døde i år 90 e.Kr. lige før han ville have afsluttet den anden af disse værker, "Apostlenes Gerninger".

Som materiale til udarbejdelse af sit evangelium, afhang Lukas i begyndelsen på historien om Jesu liv som Paulus havde beskrevet det for ham. Lukas evangelium er derfor på nogle måder evangeliet ifølge Paulus. Lukas havde andre informationskilder. Ikke kun interviewede han snesevis af øjenvidner til de mange episoder af Jesu liv, som han beskriver, men han havde også en kopi af Markus evangeliet, dvs. De første fire femtedeile, Isadors historie og en kort historie som en troende ved navn Cedus havde skrevet i 78 år i Antiokia. Lukas havde også en lemlæstet og redigeret kopi af nogle noter hvori det påstås at apostlen Andreas havde skrevet.

4. *Johannesevangeliet*. Evangeliet ifølge Johannes beskriver meget om Jesus arbejde i Judæa og omkring Jerusalem, som ikke er indeholdt i de andre optegnelser. Dette er det såkaldte Johannesevangeliet. Han var søn af Zebedæus, og selvom John ikke har skrevet evangeliet, har han inspireret det. Efter at det første gang blev skrevet, er det flere gange blevet redigeret for at få til at se ud som om, John selv havde skrevet det. Da disse optegnelser blev nedskrevet havde Johannes de andre evangelier, og han så, at meget var blevet udeladt. Derfor opfordrede han i år 101 e.Kr. hans medarbejder, Nathan, en græsk jøde fra Kesarea, at begynde at skrive. John leverede sit materiale fra hukommelsen og ved at gøre brug af de tre optegnelser, der allerede eksisterede. Han havde ingen skriftlige noter. Den epistel som er kendt som "Johannes første brev," skrev Johannes selv som et følgebrev til det arbejde, som Nathan skrev under hans lederskab.

Alle disse forfattere præsenterede ærlige skildringer af Jesus som de så ham, huskede ham, eller havde lært om ham, og som deres begreber om disse fjerne hændelser blev påvirket af deres efterfølgende opfattelse af Paulus kristendoms teologi. Selv om disse optegnelser er ufuldstændige, har de dog været tilstrækkelig til at ændre forløbet af historie om Urantia i næsten to tusind år.

[*Anerkendelse*: Under udførelsen af min opgave til at gentage den lære Jesus af Nazaret fremførte, og til at genfortælle, hvad han gjorde, har jeg frit udnyttet alle optegningskilder samt planetariske oplysninger. Min ledende motiv har været at tilvejebringe en fremstilling, som ikke kun er oplysende for den generation af mennesker som nu lever, men som også kan være til gavn for alle fremtidige generationer. Fra den enorme mængde information som er blevet stillet til rådighed for mig, har jeg valgt det, der er bedst egnet til at nå dette formål. Så langt som det har været muligt, har jeg anvendt mine oplysninger fra rent menneskelige kilder. Først når sådanne kilder manglede, har jeg tyet til arkiverne, der er overmenneskelige. Når idéer og koncepter i Jesu liv og lære er blevet acceptabelt udtrykt af et menneskeligt sind, har jeg uden undtagelse foretrukket sådanne klare menneskelige tankemønstre. Selv om jeg har forsøgt at tilpasse den sproglige udtryksform til bedre at imødekomme vores opfattelse af den virkelige mening og sande betydning af Mesterens liv og lære, har jeg i alle mine fortællinger så vidt muligt holdt mig til det egentlige menneskelige begreb og tanke mønster. Jeg ved udmærket, at de begreber, der opstod i det menneskelige sind viser sig at være mere acceptabelt og hjælpsomme for alle andre menneskelige sind. Når jeg ikke har været i stand til at finde de nødvendige begreber i de menneskelige optegnelser eller udtalelser, så tyede jeg til hukommelse ressourcer som min egen klasse af jordens skabninger, mellemvæsenene, er i besiddelse af. Når denne sekundære informationskilde viste sig utilstrækkelige, har jeg uden tøven tyet til de ovennævnte planetariske informationskilder.

De mindeoptegnelser, som jeg har samlet, og hvorfra jeg har forberedt denne fortælling om Jesu liv og lære omfatter - ud over den bevarede hukommelse materiale fra apostlen Andreas - tankeperler og højerestående begreber om Jesu lære samlet fra mere end to tusinde mennesker, der har levet på jorden fra Jesu tid, frem til tiden for udarbejdelsen af disse åbenbaringer, rettere sagt genfremstillinger. Åbenbaringstilladelsen har kun været udnyttet, når de menneskelige skrifter

og begreber ikke kunne tilvejebringe et tilstrækkeligt tankemønster. Min åbenbarings kommission forbød mig at ty til ekstra-menneskelige information, så vel som udtryks kilder, før jeg kunne vidne om, at det ikke var lykket mig i mine bestræbelser på at finde det begrebsmæssige udtryk i rent menneskelige kilder.

Selv om jeg, i samarbejde med mine elleve associerede mellemvæsen kolleger og under tilsyn af den ansvarlige Melkisedek for produktionen, har portrætteret denne beretning i overensstemmelse med min opfattelse om dens effektive disposition og som et udtryk for mit direkte ordvalg, er de fleste af de idéer og nogle af de mest effektive udtryksmåder, som jeg har brugt opstået blandt mennesker af mange folkeslag, der har levet i de mellemliggende generationer, helt op til dem, der stadig er i live på tidspunktet for dette projekt. På mange måder har jeg tjent mere som en samler og redaktør end som en original fortæller. Jeg har uden tøven anvendt disse idéer og koncepter, helst af menneskelig oprindelse, som ville gøre det muligt for mig at opnå den mest effektive beskrivelse af Jesu liv og som ville gøre mig egnet til at reproducere hans mageløse lære i den mest uimodståelig hjælpsomme og universelt opløftende sprogbrug. På vegne af broderskabet i Urantias Forende Mellemvæsener, vil jeg hermed udtrykke påskønnelse for vores store taknemmelighed til alle optegnings- og begrebsmæssige kilder som i det følgende er blevet anvendt i den videre udarbejdning med vores nye version af Jesu liv på jorden.]

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 122

Jesu fødsel og spæde barndom

DET er næppe muligt at give en fuldstændig forklaring på alle de grunde som gjorde at man valgte Palæstina som landet for Mikaels overdragelse, og ikke mindst på hvorfor det netop var Josefs og Marias familie som blev udvalgt som den umiddelbare omgivelse for tilsynekomsten af Guds Søn på Urantia.

Efter at have studeret Melkisedekernes udarbejdet specialrapport om de isolerede verdners status, bestemte Mikael sig i samråd med Gabriel til sidst for at vælge Urantia som den planet, hvor hans sidste livs overdragelse skulle udspille sig. Efter denne beslutning aflagde Gabriel et personlig besøg til Urantia, og som et resultat af hans studium af forskellige menneskegrupper og hans kortlægning af de åndelige, intellektuelle, racemæssige og geografiske særtræk rundt om i verden og blandt dens folkeslag, bestemte han sig for, at hebræerne var i besiddelse af de relative fordele som gjorde dem bedst egnede til at blive overdragelses race. Efter at Mikael havde godkendt denne beslutning, udvalgte Gabriel sin familiekommission med tolv medlemmer, udvalgt blandt de højere klasser af personligheder i universet, som fik til opgave at udforske jødernes familieliv. Da denne kommission havde færdiggjort sin opgave, var Gabriel til stede på Urantia og modtog rapporten, som udnævnte tre mulige ægteskabsforbindelser, som efter kommissionens mening var lige egnede som overdragelsesfamilier for Mikaels planlagte inkarnation.

Blandt de tre udpegede par, udvalgte Gabriel personlig Josef og Maria. Derefter åbenbarede han sig personlig for Maria, hvor han overbragte hende de glade nyheder at hun var blevet udvalgt til at blive den jordiske mor til overdragelsesbarnet.

1. JOSEF OG MARIA

Josef, den menneskelige far til Jesus (Joshua ben Josef), var en hebræer af hebræernes, selv om han bar på mange ikke-jødiske raceegenskaber som var blevet tilføjet hans stamtræ fra tid til anden via hans kvindelige forfædre. Jesu fars stamtræ strakte sig tilbage til Abrahams tid og via denne ærværdige patriark til den endnu ældre arv efter sumererne og Noditerne, og via fortidens blå menneskers sydlige folkestammer til Andon og Fonta. David og Salomon var ikke i nogen direkte linje af Josefs aner, og ej heller gik hans forfædre direkte tilbage til Adam. Josefs nærmeste forfædre var håndværkere - bygmestre, snedkere, stenhugger og smede. Selv var Josef snedker og senere en bygningsentreprenør. Hans familie tilhørte en lang og velset linje af det bedste blandt almindelige folk som nu og da havde gjort sig bemærket ved et eller andet usædvanlig enkelt individ som havde spillet en fremtrædende rolle i religionens udvikling på Urantia.

Maria, Jesu jordiske mor, nedstammede fra en lang slægtslinje med enestående personligheder, omfattende mange af mest bemærkelsesværdige kvinder i Urantias slægtshistorie. Selv om Maria var en gennemsnitskvinde for sin tid og sin generation og havde et forholdsvis normalt temperament, kunne hun blandt sine stamforældre regne sådanne velkendte kvinder som Annon, Tamar, Ruth, Batsheba, Ansie, Cloa, Eva, Enta og Ratta. Ingen jødisk kvinde på den tid havde et mere velkendt stamtræ af fælles stamforældre eller et som strakte sig tilbage til en mere lovende oprindelse. Marias stamtræ var i lighed med Josefs præget af en overvægt af stærke, men almindelige individer, med talrige sporadiske indslag af personligheder som havde gjort sig bemærket i civilisationens fremdrift og i religionens progressive udvikling. Rent racemæssig kan man knapt nok betragte Maria som en jødinde. Af kultur og tro var hun jøde, men hvad hendes arveegenskaber angik, var hun mere en blanding af syriske, hittitiske, fønikiske, græske og egyptiske folkestammer; hendes racemæssige arv var mere alsidig end Josefs.

Af alle de par som boede i Palæstina på tiden for Mikael planlagte overdragelse, var det Josef og Maria som var i

besiddelse af den mest ideelle kombination af udbredt racemæssige forbindelser og et højerestående gennemsnit af personlige evner. Det var Mikael's plan at fremtræde på jorden som et *gennemsnits* menneske, så det almindelige folk ville forstå ham og være imødekommende overfor ham; derfor valgte Gabriel netop sådanne personer som Josef og Maria til at blive overdragelsens forældre.

2. GABRIEL ÅBENBARER SIG FOR ELISABETH

Jesu livsværk på Urantia blev egentlig påbegyndt af Johannes Døberen. Zakarias, far til Johannes, tilhørte det jødiske præsteskab, mens hans mor Elisabeth var et medlem af den mere velstående familiegruppe som Maria, Jesu mor, også tilhørte. Zakarias og Elisabeth havde, til trods for at de havde været gift i mange år, ingen børn.

Det var sent i juni måned i år 8 f.Kr., omtrent tre måneder efter at Josef og Maria havde giftet sig, at Gabriel viste sig for Elisabeth i middagstimen en dag, på samme måde som han senere gav sig til kende overfor Maria, og sagde:

“Mens din mand Zakarias står foran alteret i Jerusalem, og mens forsamlingen beder for at en befrier må komme, er jeg, Gabriel, kommet for at bekendtgøre at du om kort tid vil bringe en søn til verden som skal blive forgangsmanden for denne guddommelige lærer, og du skal kalde din søn Johannes. Han vil vokse op i hengivenhed til Herren din Gud, og når han er nået en moden alder vil han glæde dit hjerte fordi han vil omvende mange sjæle til Gud, og han vil også forkynde ankomsten af dit folks sjælehelbreder og hele menneskehedens åndelige befrier. Din slægtning Maria skal blive mor til dette lovede barn, og jeg vil også vise mig for hende.”

Dette syn skræmte Elisabeth meget. Efter at Gabriel havde taget afsked, vendte hun denne oplevelse i sit sind, længe overvejende hvad denne majestætiske besøgende havde sagt, men snakkede ikke med nogen om denne åbenbaring undtaget med sin mand, før hun besøgte Maria tidlig i februar året efter.

Men i hele fem måneder undlod Elisabeth at fortælle om sin hemmelighed selv til sin mand. Da hun røbede historien om Gabriels besøg for Zakarias, blev han vældig skeptisk og tvivlede på hele hændelsen i ugevis og gik kun halvhjertet med til at tro på, at Gabriel havde opsøgt hans kone indtil han ikke længere kunne tvivle på at Elisabeth ventede et barn. Zakarias kom meget i vildrede når det gjaldt Elisabeths planlagte moderrolle, men han nærede ingen tvivl om sin kones integritet, til trods for at han jo selv var kommet godt op i årene. Først omkring seks uger før Johannes fødsel blev Zakarias, som en følge af en overvældende drøm, helt overbevist om at Elisabeth skulle være mor til en skæbnesøn, en som skulle komme til at berede vejen for den kommende Messias.

Gabriel åbenbarede sig for Maria omtrent midt i november i år 8 f.Kr. mens hun var på arbejde i sit hjem i Nazaret. Senere, efter at Maria viste at hun uden tvivl skulle være mor, overtalte hun Josef til at lade hende rejse til byen Juda i bakkerne, omkring seks kilometer vest for Jerusalem for at besøge Elisabeth. Gabriel havde fortalt begge disse vordende mødre om sin åbenbaring overfor den anden af dem. Naturligvis var de ivrige efter at møde hinanden, sammenligne deres erfaringer og snakke sammen om hvordan deres sønners fremtid antagelig ville udarte sig. Maria blev hos sin fjerne slægtning i tre uger. Elisabeth bidrog meget til at styrke Marias tro på Gabriels åbenbaring, således at hun rejste hjem igen med en stærkere hengivenhed til kaldet om at være mor til det skæbne barn som hun så snart skulle komme til at bringe til verden som et hjælpeløst spædbarn, et almindelig og normalt barn af denne verden.

Johannes blev født i byen Juda den 25. marts i år 7 f.Kr. Zakarias og Elisabeth blev meget glade, da det gik op for dem, at de havde fået en søn sådan som Gabriel havde lovet, og da de på den ottende dag præsenterede barnet til omskæring, gav de ham på formelt vis navnet Johannes, sådan som de på forhånd havde fået besked om. En nevø af Zakarias var allerede draget af sted til Nazaret med Elisabeths budskab til Maria om at hun havde fået en søn og at hans navn skulle være Johannes.

Helt fra sin tidligste barndom fik Johannes møjsommelig indprentet af sine forældre at han skulle vokse op til at blive en åndelig leder og en religiøs lærer. Og i Johannes hjerte fandtes der altid en grobund for at lade sådanne påvirkningens frø få spire. Selv som barn var han ofte at finde i templet på de tider hvor hans far holdt gudstjeneste, og alt hvad han så, gjorde et overmåde stærkt indtryk på ham.

3. GABRIELS BUDSKAB TIL MARIA

En aften ved solnedgangen og inden Josef endnu var kommet hjem, åbenbarede Gabriel sig for Maria ved siden af et lavt stenbord og efter at hun var kommet til sig selv igen, sagde han: “Jeg er kommet på opfordring fra en som er min Mester og som du skal elske og opfostre. Til dig, Maria, bringer jeg glade nyheder når jeg bekendtgøre at undfangelsen i dig er beordret fra himlen, og at du i rette tid vil blive mor til en søn; du skal kalde ham Joshua, og han skal igangsætte oprettelsen af himmelens rige på jorden, blandt menneskene. Nævn ikke disse anliggender for nogen undtagen for Josef og for Elisabeth, din slægtning, som jeg også har vist mig for og som også snart skal bære frem en søn som skal hedde Johannes, og han vil berede vejen for det befrielsens budskab som din søn med stor kraft og dyb overbevisning skal forkynde for menneskene. Og tvivl ikke på mine ord, Maria, for dette hjem er blevet valgt ud som skæbnebarnets bosted blandt de dødelige. Min velsignelse hviler over dig, den Højestes kraft vil styrke dig, og Herren over hele jorden vil beskytte dig.”

Maria undrede sig i sit hjerte i al hemmelighed over denne visitation i mange uger helt til hun med vished vidste at hun var med barn, før hun vovet at røbe disse usædvanlige hændelser til sin mand. Da Josef hørte om alt dette, blev han, selv om han havde stor tiltro til Maria, meget bekymret og kunne ikke sove mange aftener efter. Først tvivlede Josef på Gabriels visitation. Da han så blev så godt som overbevist om, at Maria virkelig havde hørt stemmen og iagttaget formen til den guddommelige budbringer, var han oprevet over at undre sig over hvordan noget sådant kunne ske. Hvordan kunne et menneskeafkom blive et guddommeligt skæbnebarn? Aldrig kunne Josef få disse modstridende idéer til at stemme overens før både han og Maria efter at have tænkt sagen igennem i flere uger kom til den slutning at de var blevet udvalgt til at blive forældrene til Messias, skønt det næppe var en del af den jødiske opfattelse at den ventede befrier skulle være af en guddommelig natur. Da de var kommet frem til denne overvældende afgørelse, begav Maria sig i al hast af sted for at besøge Elisabeth.

På tilbagevejen besøgte Maria sine forældre, Joakim og Hanna. Hendes to brødre og to søstre såvel som forældrene var altid meget skeptiske angående Jesu guddommelige mission, selv om de selvfølgelig på dette tidspunkt ikke vidste noget om Gabriels visitation. Men Maria betroede sig til sin søster Salome at hun troede at hendes søn var skæbnebestemt til at blive en stor lærer.

Gabriels budskab til Maria blev gjort på dagen efter Jesu undfangelse og var den eneste overnaturlige begivenhed forbundet med hele hendes erfaring med at bære og føde det lovede barn.

4. JOSEFS DRØM

Josef kunne ikke forlige sig med tanken om at Maria skulle være mor til et ualmindeligt barn før efter at han havde haft en meget imponerende drøm. I denne drøm viste en strålende himmelsk budbringer sig for ham og sagde blandt andet: “Josef, jeg viser mig efter ordre fra Ham som nu reagerer i det høje, og jeg har fået besked om at instruere dig angående den søn som Maria skal føde og som skal blive et stærkt lys i verden. I ham vil der være liv, og hans liv skal blive menneskehedens lys. Han skal først komme til sit eget folk, men de vil næppe tage imod ham; men til så mange som vil tage imod ham vil han åbenbare, at de er Guds børn.” Efter denne oplevelse tvivlede Josef aldrig mere helt på Marias historie om Gabriels besøg eller på løftet om at det ufødte barn skulle blive en guddommelig budbringer til verden.

Ved ingen af disse visitationer blev der sagt noget om Davids hus. Ingenting blev så meget som antydnet om at Jesus skulle blive “jødernes befrier”, ikke engang at han skulle blive den længe eftertragtede Messias. Jesus var ikke en sådan Messias som den jøderne havde ventet sig, men han var *verdens befrier*. Hans mission var overfor alle racer og folkeslag, ikke overfor en bestemt gruppe.

Josef nedstammede ikke fra kong David. Maria havde mere herkomst i sig fra David end Josef. Sandt nok, Josef drog til Davids by Betlehem for at blive indskrevet i den romerske folketælling, men det var fordi Josefs forfader på den mandlige linje, seks generationer tidligere som forældreløst barn var blevet adopteret af en vis Zadoc som var en direkte efterkommer efter David; derfor blev Josef også regnet med til “Davids hus”.

De fleste af de såkaldte messiasprofetier i det Gamle Testamente var tilpasset, til at gælde for Jesus, længe efter at han havde levet sit jordiske liv. I århundrede havde de hebraiske profeter forkyndt at en befrier skulle komme, og disse løfter var af senere generationer blevet tolket som en henvisning til en ny jødisk hersker som skulle sidde på Davids trone og,

ved hjælp af Moses antaget mirakuløse metoder, gå hen og gøre Palæstinas jøder til en mægtig nation, fri for al udenlandsk dominans. Igen blev mange billedlige tekster fra de hebraiske skrifter senere misbrugt til at skulle gælde Jesu livsopgave. Mange udsagn fra det Gamle Testamente blev så forvrænget for at de kunne indpasses til en eller anden begivenhed i Mesterens jordiske liv. Jesus benægtede selv ved en offentlig anledning at have nogen forbindelse med Davids hus. Til og med ordene “en kvinde skal føde en søn” blev givet ordlyden “en jomfru skal føde en søn.” Dette gjaldt også for både Josef og Marias mange stamtavler som blev omkonstrueret i eftertiden, efter Mikaels livsforløb på jorden. Mange af disse slægtstavler indeholder meget af Mesterens stamtræ, men alt i alt er de ikke ægte og bør ikke anses som fakta. De tidligere tilhængere af Jesus faldt alt for ofte for fristelsen til at ville få alle de gamle fortids profetiske ytringer til at fremstå som i opfyldelse af deres herre og Mesters liv.

5. JESU JORDISKE FORÆLDRE

Josef var en mand med milde manerer, ekstrem samvittighedsfuld og på alle måder trofast mod sit folks religiøse konventioner og skikke. Han snakkede ikke ret meget, men tænkte meget. Det jødiske folks bedrøvelige kår forårsagede meget tristhed hos Josef. I sin ungdomstid sammen med sine otte søskende havde han været meget munter, men i sine første år som gift mand, i Jesu barndomstid, havde han perioder med mild åndelig nedstemthed. Disse udslag i hans humør udviklede sig stærkt til det bedre lige før hans alt for tidlige død og efter at levevilkårene for hans familie var blevet bedre ved at han havde slået sig op fra at være en almindelig snedker til at fylde rollen som opblomstrende entreprenør.

Marias temperament var det modsatte af sin mands. Hun var sædvanligvis i godt humør, var sjældent nedtrykt og havde altid en solskinsfyldt natur. Maria gav efter for frie og hyppige følelsesudladninger og blev aldrig observeret i at være nedtrykt før efter Josefs pludselige død. Hun var knap kommet sig igen efter dette chok før alle ængstelserne og spørgsmål som blev vækket i hendes ved den ældste søns højst usædvanlige virksomhed som så hurtigt udfoldede sig foran hendes forbløffede blik. Men i løbet af alle disse usædvanlige erfaringer var Maria fattet, modig og rimelig klog i sit forhold til sin underlige førstefødte søn som ingen rigtig forstod sig på, og til de overlevede af hans søskendeflok.

Jesus modtog meget af sin ualmindelige mildhed og forbløffende sympatiserende indlevelse i menneskets natur fra sin far; han arvede sin begavelse som en storartet lærer og sin kraftfulde kapacitet for retscaffen indignation fra sin mor. I sine følelsesmæssige reaktioner på sit voksne livs omgivelser, var Jesus på et tidspunkt som sin far, meditativ og tilbødselsfuld, til tider præget af en tilsyneladende tristhed; men meget oftere var han mere i stil med sin mors optimistiske og beslutsomme natur. I det store og hele var det Marias gemyt som slog stærkest ud i den guddommelige Søns livsforløb efterhånden som han voksede op og gav sig i kast med sit voksne livs vigtige udfordringer. I nogen henseender var Jesus en blanding af sine forældres egenskaber; ellers kunne han være præget af den enes sider i modsætning til den andens.

Fra Josef sikrede Jesus sig den strenge oplæring i jødernes ceremonielle skik og brug og sit ualmindelig gode kendskab med de hebraiske skrifter; fra Maria tilegnede han sig et bredere perspektiv på det religiøse liv og et mere liberalt begreb om personlig åndelig frihed.

Både Josefs og Marias familier var veluddannede set i forhold til sin tid. Josef og Maria havde en langt højere uddannelse end hvad der var gennemsnittet for deres samtid og sociale stilling. Han var en tænker; hun var en planlægger, ekspert på at tilpasse sig og praktisk til at få tingene gjort på en gang. Josef var mørk og havde sorte øjne; Maria havde brune øjne og var næsten en blond type.

Om Josef havde levet, ville han utvivlsomt være kommet til at have en fast tro på sin ældste søns guddommelige mission. Maria skiftede mellem tro og tvivl og blev vældig påvirket af de standpunkter hendes andre børn og venner og slægtninge havde, men altid blev hun støttet i sin indstilling til sidst, i hukommelsen af Gabriels åbenbaring for hende umiddelbart efter at barnet var blevet undfanget.

Maria var en ekspert væver, og var over middelhøjt oplært i de fleste af sin samtids husholdningsområder; hun var en god husholderske og en udmærket husmor. Både Josef og Maria var gode lærere, og de sørgede for at deres børn fik behørig oplæring i det man måtte kunne på den tid.

Da Josef var en ung mand, fik han ansættelse af Marias far i arbejdet med at opføre en tilbygning til hans hus, og det var under et måltid midt på dagen, da Maria bragte Josef en kop vand, at indledningen til forholdet mellem de to som var bestemt til at blive Jesu forældre egentlig begyndte.

Josef og Maria giftede sig i henhold til den jødiske skik i Marias hjem i udkanten af Nazaret da Josef var enogtyve år gammel. Dette ægteskab markerede afslutningen på en næsten to år lang normal forlovelse. Lige bagefter flyttede de ind i deres nye hjem i Nazaret som var blevet bygget til Josef med hjælp fra to af hans brødre. Huset lå lige i nærheden af foden af den nærliggende forhøjning i landskabet som gav et så idyllisk udsyn over den omkringliggende egn. Dette hjem havde disse unge vordende forældre forberedt specielt til at tage imod det lovede barn, uden at ane at denne betydelige begivenhed for et helt univers skulle komme til at finde sted mens de var bortrejst til Betlehem i Judæa.

De fleste i Josefs familie kom til at tro på Jesu lære, men meget få af Marias familie troede nogen sinde på ham før efter at han havde forladt denne verden. Josef hældede mere over mod et åndeligt begreb om den forventede Messias, men Maria og hendes familie, særlig hendes far, holdt sig til idéen om Messias som en verdslig befrier og en politisk magthaver. Marias forfædre havde spillet en central rolle i de forholdsvis seneste makkabæiske aktiviteter.

Josef holdt sig ihærdig til det østlige eller babylonske syn på jødedommen; Maria hældede stærkt mod den mere liberale og vidtstrakte vestlige eller hellenistiske fortolkning af loven og profeterne.

6. HJEMMET I NAZARET

Jesu hjem lå ikke langt fra den høje bakke i den nordlige del af Nazaret, et stykke fra landsbyens vandkilde, som lå på østsiden af byen. Jesu familie boede i udkanten af byen, og dette gjorde det senere meget lettere for ham så han oftere kunne tage sig en tur ud i naturen eller op til toppen af højlandet lige ved, den højeste af alle bakkerne i det sydlige Galilæa udtagen Taborbjerget i øst og bjerget Nain, som var omtrent lige høje. Deres hjem lå lidt sydøst for det sydlige forbjerg til denne bakke og næsten midt mellem foden til denne forhøjning og vejen ud af Nazaret i retning mod Kana. Udover at klatre op på bakkekammen var Jesu ynglingstur et smal sti som snoede sig langs foden af bakken i nordøstlig retning og endte ved vejen til Sefforis.

Josefs og Marias hjem var en stenkonstruktion, der bestod af et rum med fladt tag og et tilstødende udhus til dyrene. Indretningen bestod af et lavt stenbord, lervarer og sten tallerkener og krukker, en væv, en lampestøtte, flere små stole og måtter til at sove på stengulvet. I baggården ved siden af stalden var der et tag som dækkede ovnen og kornmøllen. Det krævede to personer til at holde denne type mølle i gang, en til at kværne og en til at hælde kornet i. Som lille var det ofte Jesus som hældte kornet i møllen mens hans mor drejede møllehjulet.

I de senere år, da familien var blevet større, plejede de alle at sidde på hug rundt om det udvidede stenbord og nyde deres måltider mens de forsynede sig fra en fælles tallerken eller gryde. Om vinteren ville bordet være oplyst under aftensmåltidet af en lille, flad lampe af ler som var fyldt med olivenolie. Efter at Marta blev født, byggede Josef en tilbygning på huset, et stort rum som blev brugt som snedkerværksted om dagen og soverum om natten.

7. REJSEN TIL BETLEHEM

I marts måned, år 8 f.Kr., samme måned som Josef og Maria giftede sig, bestemte kejser Augustus at alle indbyggerne i Romerriget skulle tælles, at en folketælling skulle gennemføres for bedre at kunne gennemføre en beskatning. Jøderne havde altid næret stærke fordomme mod ethvert forsøg på at "tælle folket", og dette havde, i forbindelse med de alvorlige hjemlige vanskeligheder for kong Herodes af Judæa, forårsaget at denne folketælling i det jødiske kongerige var blevet udsat i et år. I hele Romerriget blev denne folketælling gennemført i år 8 f.kr., undtagen i Herodes kongerige i Palæstina, hvor den blev foretaget i år 7 f.Kr., et år senere.

Det var unødvendig for Maria at skulle gå til Betlehem for at indskrive sig - Josef havde jo fuldmagt til at registrere hele familien - men Maria, som den eventyrlysten og udfordrende person hun var, insisterede på at følges med ham. Hun ængstes ved tanken på at blive alene og føde barnet mens Josef var borte, og desuden, i og med at Betlehem ikke lå langt fra byen Juda, forudså Maria muligheden for et hyggeligt besøg hos sin slægtning Elisabeth.

Josef nærmest forbød Maria at følge med ham, men til ingen nytte: Da hun pakkede maden ned for den tre-fire dages lange rejsen, beregnede hun dobbelt rationer og gjorde sig klar til rejsen. Men inden de faktisk var på vej, havde Josef forsonet sig med at Maria skulle med, og de var ved godt mod da de rejste fra Nazaret ved dag gry.

Josef og Maria var fattige, og siden de kun havde et pakkdyr, var det Maria, stor med barn, som red på det sammen med oppakningen, mens Josef gik til fods og førte dyret. Bygning og indretning af et hjem havde været en stor belastning for Josef, siden han også var nødt til at bidrage til at forsørge forældrene, i og med at hans far for nylig var blevet uarbejdsdygtig. Og så drog dette jødiske par ud fra deres beskedne hjem tidlig om morgenen den 18. august, år 7 f.Kr. på deres rejse til Betlehem.

På deres første rejsedag rundede de foden af Gilboabjerget før de slog lejr ved Jordanfloden. Her gjorde de sig mange spekulationer om hvad slags søn de ville få; Josef holdt sig til opfattelsen om en åndelig lærer, mens Maria nærmede idéen om en jødisk Messias, en befrier for hebræernes nation.

Tidlig den strålende morgen 19. august var Josef og Maria igen på vej. Måltidet midt på dagen indtog de ved foden af Sartababjerget, med udsyn over Jordandalen, før de drog videre og nåede Jeriko før det blev aften, og der standsede de ved et værtshus langs hovedvejen, i udkanten af byen. Efter aftensmåltidet, og efter en lang diskussion om romervældets undertrykkelse, om Herodes og indskrivningen i folketælling, og efter en sammenligning mellem hvad slags indvirkning Jerusalem og Alexandria havde som centre for jødisk uddannelse og kultur, trak de rejsende sig tilbage for aftenen. Tidlig om morgenen den 20. august fortsatte de deres rejse og nåede Jerusalem sidst på formiddagen. Der besøgte de templet før de drog videre til deres bestemmelsessted og nåede Betlehem midt på eftermiddagen.

Herberget var overfyldt, og Josef søgte derfor husrum hos fjerne slægtninge, men hvert eneste rum i Betlehem var fyldt til trængsel. Da han kom tilbage til herbergets gårdsplads, fik han at vide at i karavanestaldene, som var hugget ud af bjergsiden og som lå lige nedenfor herberget, havde man fjernet dyrene og gjort rent for at tage imod de tilrejsende. Efterladende æslet på gårdspladsen, læssede Josef sække med klæder og proviant på sine skuldre, og gik med Maria nedad stentrapperne til sit husly nedenfor. Her fik de plads i noget som havde været et kornkammer foran båsene og krybberne. Der var hængt teltforhæng op som gardiner, og de regnede sig som heldige med en så bekvem indlogering.

Josef havde tænkt sig at gå ud med det samme for at indskrive sig i folketællingen, men Maria var træt; hun var temmelig ængstelig og bad ham om at blive hos hende, og det blev han.

8. JESU FØDSEL

Hele denne nat var Maria så urolig at ingen af dem fik sovet særlig meget. Inden morgengry havde fødselsveerne givet sig vel til kende, og midt på dagen den 21. august år 7 f.Kr. nedkom Maria, med hjælp og venlig støtte fra kvindelige medrejsende, med et gudebarn. Jesus fra Nazaret blev født ind i verden; han blev svøbt ind i de klæder som Maria havde taget med for et sådant mulig tilfælde, og lagt i en krybbe lige ved.

På akkurat samme måde som alle børn både før og efter denne dag er kommet til verden, blev det lovede barn født; og på den ottende dag blev han i henhold til jødernes praksis omskåret og formelt givet navnet Joshua (Jesus).

Dagen efter Jesu fødsel skrev Josef sig og familien ind i folketællingen. Efter at have mødt en mand som de havde snakket med to aftener i forvejen i Jeriko, blev Josef taget med af denne hen til en velstående ven som havde et rum på herberget og som sagde at han gladelig ville bytte husrum med parret fra Nazaret. Den eftermiddag flyttede de op til herberget, hvor de blev boende i næsten tre uger indtil de fandt indlogering hjemme hos en fjern slægtning af Josef.

Den anden dag efter Jesu fødsel sendte Maria besked til Elisabeth om at hendes barn var født, og hun fik besked tilbage om at Josef var inviteret op til Jerusalem for at tale om alle deres anliggender sammen med Zakarias. Ugen efter drog Josef til Jerusalem for at rådslå sig med Zakarias. Både Zakarias og Elisabeth var blevet besat af den oprigtige overbevisning om at Jesus virkelig skulle blive jødernes befrier, Messias, og at deres søn Johannes skulle blive lederen for hans medhjælpere, hans skæbnebestemte højre hånd. Og siden Maria var af samme opfattelse, var det ikke vanskelig at overtale Josef til at blive i Betlehem, Davids by, sådan at Jesus kunne vokse op til at blive Davids efterfølger til hele Israels trone. Sådan gik det til at de blev boende i Betlehem i over et år mens Josef arbejdede en del i sit erhverv som

snedker.

Ved Jesu fødsel midt på dagen sang Urantias serafer, samlet under deres ledere, lovsange over krybben i Betlehem, men disse lovprisningens ytringer blev ikke hørt af noget menneskelig øre. Hverken hyrder eller andre dødelige skabninger kom for at vise spædbarnet i Betlehem sin agtelse før den dag da der kom nogle præster fra Ur som var blevet sendt ned fra Jerusalem af Zakarias.

Disse præster fra Mesopotamien var i forvejen blevet fortalt af en underlig religiøs lærer i deres hjemland, at han havde fået at vide i en drøm at "livets lys" snart skulle vise sig på jorden som et spædbarn, hos jøderne. Og dermed drog disse tre lærere til jødernes land for at lede efter dette "livets lys". Efter mange ugers forgæves søgning i Jerusalem ville de til at vende tilbage til Ur da Zakarias mødte dem og afslørede at han mente det var Jesus som var den de ledte efter, hvorpå han sendte dem videre til Betlehem. Der fandt de barnet og overlod gaverne som de havde med, til Maria, hans jordiske mor. Barnet var næsten tre uger gammelt da de besøgte det.

Disse vismænd så ikke nogen stjerne som skulle vise vej til Betlehem. Det smukke sagn om Betlehemsstjernen blev til på følgende måde: Jesus blev født den 21. august midt på dagen, år 7 f.Kr. Den 29. maj år 7 f.Kr. fandt en helt usædvanlig sammenstilling af Jupiter og Saturn sted i stjernebilledet Fiskene. Og det er et bemærkelsesværdig astronomisk faktum at tilsvarende konjunktioner fandt sted den 29. september og den 5. december samme år. På grundlag af disse ualmindelige, men helt naturlige begivenheder konstruerede de efterfølgende generationers fanatiske forkæmpere den tiltalende legende om Betlehemsstjernen og om de hellige tre konger som blev ledet hen til krybben, hvor de beskuede og tilbad det nyfødte barn. I østen og mellemøsten elsker man fabelhistorier, og folk spinder til stadighed sådanne fantasifulde myter rundt om deres religiøse leders og politiske heltes liv. I fraværet af bogtrykkerkunsten, i en tid da det meste af folks viden blev overleveret mundtlig fra én generation til den næste, skulle der meget lidt til før myter blev til traditioner og for traditioner til at blive godtaget som faktum.

9. PRÆSENTATIONEN I TEMPLET

Moses havde lært jøderne at alle førstefødte sønner tilhørte Herren, og i stedet for den ofring som var skik blandt de hedenske nationer, skulle en sådan søn kunne få lov at leve under den forudsætning at forældrene var villige til at indløse ham ved at betale fem shekel til en autoriseret præst. Der fandtes også et mosaisk påbud om at en mor på en bestemt tid efter fødselen skulle præsentere sig selv (eller have nogen som kunne bringe en passende offergave på hendes vegne) i templet for renselse. Det var almindeligt at foretage begge disse ceremonier samtidig. Med dette for øjet drog Josef og Maria personlig op til templet i Jerusalem for at præsentere Jesus for præsterne og købe ham fri og i tillæg foretage den passende ofring for at sikre sig at Maria på ceremonielt vis blev rensat for det man betragtede som tilsmudsning ved at føde et barn.

Rundt i tempelgårdene var der til enhver tid to bemærkelsesværdige typer, sangeren Simeon og skaldkvinden Anna. Simeon var judæer mens Anna var galilæer. Dette par færders ofte i hinandens selskab, og begge var de intime venner af præsten Zakarias, som havde betroet dem hemmeligheden om Johannes og Jesus. Både Simeon og Anna længtes efter at Messias skulle komme, og deres tillid til Zakarias fik dem til at tro at Jesus var det jødiske folks eftertragtede befrier.

Zakarias vidste hvilken dag man kunne vente sig Josef og Maria til templet med Jesus, og på forhånd havde han aftalt med Simeon og Anna at vise dem, ved at hilse med løftet hånd, hvem af de førstefødte børn i optøget som var Jesus.

Til denne anledning havde Anna skrevet et digt som Simeon gav sig til at synge, til store forbløffelse for Josefs, Marias og alle de tilstedeværende i tempelgårdene. Og sådan lød hymnen til frigivelsen af den førstefødte søn:

Velsignet være herren, Israels Gud,

For han har besøgt os og aftvunget løsladelse for sit folk;

Han har opløftet et frelsens horn for os alle

I sin tjener Davids hus.

Selv når han talte ved sine hellige profeters mund -
Frelse fra vore fjender og fra hånden af dem som hader os;
For at vise vore fædre nåde, og mindes sin hellige pagt -
Eden som han sværgede til Abraham vor far,
For at skænke os at vi, løsladt fra vore fjenders hånd,
Skal tjene ham uden frygt,
I hellighed og retfærdighed frem for ham i alle vore dage.
Ja, og du, det lovede barn, skal kaldes den Højestes profet;
For du skal gå frem for herrens åsyn for at oprette hans rige;
For at give kundskab om frelsen til sit folk
I deres synders forladelse.
Glæd jer over vor Guds ømme nåde for at morgenkilden fra det høje
nu har besøgt os
For at lyse over dem som sidder i mørke og dødens skygge;
For at lede vore fødder ind på fredens vej,
Og lad nu din tjener gå med fred, O Herre, ifølge dit ord,
For mine øjne har set din frelse,
Som du har beredt frem for alle folks åsyn;
Et lys så selv hedningefolkene skal få klarhed
Og til Israels folk ære.

På vejen tilbage til Betlehem var Josef og Maria tavse - forvirret og overvældet. Maria blev meget urolig over den aldrende digter Annas afskedshilsen og Josef var ude af balance med dette alt for tidlige forsøg på at udpege Jesus til det jødiske folks eftertragtede Messias.

10. HERODES GÅR I AKTION

Men Herodes spejdere sad ikke med hænderne i skødet. Da de rapporterede om at præsterne fra Ur havde besøgt Betlehem, gav han ordre om at disse kaldære skulle føres frem for ham. Han spurgte disse vise mænd omhyggelig ud om de vidste noget om den nye "jødernes konge", men de gjorde ham ikke særlig tilfreds idet de forklarede ham at ungen var blevet født af en kvinde som var kommet til Betlehem med sin mand for at indskrives i folketællingen. Herodes, som ikke var fornøjet med det svar, sendte dem af sted med en pung og beordrede dem til at finde dette barn så at han også kunne komme og tilbede ham, siden de havde erklæret at hans rige skulle være af åndelig og ikke verdslig art. Men da vismændene ikke dukkede op igen, blev Herodes mistænksom. Mens han spekulerede over dette, kom hans stikkere tilbage og aflagde fuld rapport om det som netop havde fundet sted i templet, og de havde en kopi af den sang med som Simeon havde sunget ved Jesu frigivelsesceremoni. Men de havde ikke fulgt efter Josef og Maria, og Herodes

blev helt rasende på dem da de ikke kunne fortælle ham hvor parret var taget hen med barnet. Han afsendte derefter spejdere for at lokalisere Josef og Maria. Vel vidende, at Herodes prøvede at forfølge familien fra Nazaret, holdt Zakarias og Elisabeth sig væk fra Betlehem. Dregebarnet blev hemmeligt gemt hos nogle af Josefs slægtninge.

Josef var bange for at søge arbejde, og deres beskedne opsparede midler forsvandt hurtigt. Selv da de skulle til renselsesceremonien i templet, havde Josef anset sig som fattig nok til at stille to unge duer til rådighed ved ofringen for Maria, sådan som Moses havde anvist for renselsen af mødre blandt de fattige.

Da Herodes spioner efter at have søgt i over et år endnu ikke havde fundet ud hvor Jesus befandt sig, og fordi man mistænkte at barnet fortsat blev holdt gemt i Betlehem, udstedte han en ordre om at hver eneste husstand i Betlehem skulle gennemses systematisk, og at alle dregebørn yngre end to år skulle dræbes. På denne måde håbede Herodes at sikre sig at det barn som skulle blive "Jødernes konge" ville blive tilintetgjort. Således omkom seksten dregebørn på en enkelt dag livet i Betlehem i Judæa. Men intriger og mord, selv indenfor hans nærmeste familie, var dagligdags hændelser ved Herodes hof.

Massakren på disse småbørn fandt sted midt i oktober i år 6 f.Kr., da Jesus var lidt over et år gammel. Men selv blandt Herodes hoffolk fandtes der folk som troede på den kommende Messias, og en af dem tog efter at have fået at vide om ordren om nedslagtning af dregebørn i Betlehem kontakt med Zakarias, som til gengæld sendte en budbringer til Josef; og aftenen før massakren drog Josef og Maria fra Betlehem med barnet til Alexandria i Egypten. For at undgå at tiltrække sig opmærksomhed rejste de alene til Egypten med Jesus. De drog til Alexandria med midler som Zakarias havde skaffet til veje, og der arbejdede Josef i sit virke mens Maria og Jesus var indlogeret hos nogle velstående slægtninge af Josef. De opholdt sig i Alexandria i to hele år, og vendte ikke tilbage til Betlehem før efter at Herodes var død.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 123

JESU TIDLIGE BARNDOM

PÅ GRUND af usikkerheden og uro under deres ophold i Betlehem fravænnede Maria ikke sit barn, indtil de var ankommet sikkert til Alexandria, hvor familien kunne slå sig ned til et normalt liv. De boede hos slægtninge, og Josef var i stand til at forsørge familien godt, da han fik arbejde kort efter deres ankomst. Han arbejdede som tømrer i flere måneder og derefter ophøjet til stilling som formand for en større gruppe af arbejdstagere, der var ansat i den igangværende opførelse af en offentlig bygning. Denne nye oplevelse gav ham idéen om at blive en entreprenør og bygherre efter deres tilbagevenden til Nazaret.

I løbet af alle disse år, da Jesus var et hjælpeløst lille barn opretholdt Maria en lang og konstant vagt over deres barn, så at intet ville ske, der kunne true hans velfærd eller på nogen måde forstyrre hans fremtidige mission på jorden. Ingen mor var mere hengiven til sit barn. I hjemmet, hvor Jesus opholdt sig var der to andre børn, der var omtrent på hans alder, og blandt de nærmeste naboer var der seks andre, hvis aldre var tilstrækkeligt nær hans egen til at gøre dem til egnede legekammerater. Til en begyndelse var Maria tilbøjelig til altid at holde Jesus tæt ved sig. Hun var bange for, at noget ville ske med ham, hvis han legede i haven med de andre børn, men det lykkedes Josef, med hjælp af hans slægtninge, at overbevise hende om, at en sådan tilgang ville fratage Jesus de nyttige erfaringer med at lære at tilpasse sig børn på hans egen alder. Så Maria indså, at en sådan omsorgsfuldhed, som involverede en overdrevent afskærmning og usædvanlig beskyttelse kunne føre til, at han blev selvbevidst og noget selvcentreret, samtykkede hun til sidst til planen om at tillade det lovende barn at vokse op ligesom alle andre børn. Selv om hun holdt sig til denne beslutning, så hun det som sin opgave altid at holde øje med de små, når de legede rundt i huset eller i haven. Kun en kærlig mor kan forstå den byrde, som Maria bar i sit hjerte for sin søns sikkerhed under disse hans spædbarns- og tidlige barndomsår.

Gennem de to år, de tilbragte i Alexandria, var Jesus ved godt helbred, og fortsatte med at vokse normalt. Med undtagelse af et par venner og slægtninge fortalte man ingen, at Jesus var et "løftets barn." En af Josefs slægtninge afslørede imidlertid dette for nogle venner i Memphis, efterkommere af den gamle Ikhnaton, og de samles med en lille gruppe af troende fra Alexandria i det fornemme hjem, der var ejet af Josefs slægtninge og velgører, en kort tid, før familien fra Nazaret vendte tilbage til Palæstina, for at ønske dem fremgang og hylde barnet. Ved denne lejlighed præsenterede de forsamlede venner som en gave til Jesus en komplet kopi af den græske oversættelse af de hebraiske skrifter. Denne kopi af de jødiske hellige skrifter fik Josef ikke i hans hænder, indtil både han og Maria til sidst havde afslået invitationen fra deres venner fra Memphis og Alexandria om at bo i Egypten. Disse troende insisterede på, at skæbnebarnet kunne udøve en langt større indflydelse i verden, som hjemmehørende i Alexandria, end hvis han levede et bestemt sted i Palæstina. Disse forsøg på overtalelse forsinkede for en tid deres afrejse til Palæstina, efter at de havde modtaget nyheden om Herodes død.

Josef og Maria forlod endelig Alexandria på en båd, der tilhørte deres ven Ezraeon og som var på vej til Jaffa. De ankom til havnen i slutningen af august år 4. f.Kr. og gik direkte til Betlehem, hvor de tilbragte hele september måned for at rådføre sig med deres venner og slægtninge om de skulle forblive der eller vende tilbage til Nazaret.

Maria havde aldrig helt opgivet tanken om, at Jesus burde vokse op i Betlehem, Davids by. Josef troede ikke rigtig på, at deres søn ville blive en konge, der befriede Israel. Desuden vidste han, at han ikke selv var en sand efterkommer af David, men at han kun blev regnet til Davids efterkommere, fordi en af hans forfædre var adopteret ind i en familie som nedstammede fra David. Maria tænkte selvfølgelig at Davids by var det mest hensigtsmæssige sted at opdrage den nye kandidat til Davids trone, men Josef foretrak hellere at prøve lykken med Herodes Antipas end med hans bror Arkelaus. Han var meget bekymret for barnets sikkerhed i Betlehem eller nogen anden by i Judæa, og formodede, at Arkelaus ville være mere tilbøjelig end Antipas i Galilæa til at forfølge sin far Herodes truende politik. Ud over alle disse grunde, holdt

Josef ikke op med at mene, at Galilæa var et bedre sted at opdrage og uddanne barnet, men det tog tre uger at overvinde Marias indvendinger.

Omkring den første oktober havde Josef overbevist Maria og alle deres venner, at det var bedst for dem at vende tilbage til Nazaret. Derfor i begyndelsen af oktober i år 4 f.Kr. begav de sig på vej væk fra Betlehem til Nazaret og rejste gennem Lydda og Scythopolis. De startede ud tidligt en søndag morgen. Maria og barnet red på deres nyrehvervede lastedyr, mens Josef og fem ledsagende mandlige slægtninge rejste til fods. Josefs slægtninge nægtede at give dem mulighed for at foretage turen til Nazaret alene. De turde ikke gå til Galilæa via Jerusalem og Jordandalen, og de vestlige ruter var ikke helt sikkert for to enlige rejsende med et lille barn.

1. TILBAGE I NAZARET

På den fjerde dag af rejsen nåede gruppen sikkert frem til deres bestemmelsested. De ankom uanmeldt til hjemmet i Nazaret, der i over tre år havde været beboet af en af Josefs gifte brødre, som faktisk var overrasket over at se dem; så stille og roligt havde de håndteret deres anliggender at hverken Josef eller Marias familie vidste, at de havde forladt Alexandria. Den næste dag flyttede Josefs bror ud med sin familie, og for første gang siden fødslen af Jesus slog Maria sig ned med sin lille familie til at nyde livet i deres eget hjem. Inden for mindre end en uge fik Josef arbejde som tømrer, og de var meget glade.

Jesus var omkring tre år og to måneder gamle på tidspunktet for deres tilbagevenden til Nazaret. Han havde udholdt alle disse rejser meget godt, var i fremragende sundhed og fuld af barnets glæde og iver efter at få sit eget område at løbe rundt i og nyde. Men han savnede meget sine alexandrinske legekammeraters selskab.

Under turen til Nazaret havde Josef overtal Maria, at det ville være uklogt at sprede viden blandt deres venner og slægtninge i Galilæa, at Jesus var et løftets barn. De blev enige om ikke at sige noget om disse ting til nogen. De var begge meget tro mod dette løfte.

Hele Jesu fjerde år var en periode med normal fysiske udvikling og en usædvanlig mental aktivitet. I mellemtiden var han blevet meget knyttet til en nabo dreng, der var omkring hans egen alder ved navn Jacob. Jesus og Jakob legede altid gerne sammen, og de voksede op til at blive de bedste venner og trofaste kammerater.

Den næste vigtige begivenhed i livet i denne Nazaret familie var fødslen af deres andet barn, Jakob i de tidlige morgentimer den 2. april år 3 f.Kr. Jesus var fascineret og glad ved tanken om, at han havde en lillebror, og han kunne stå i timevis på stedet bare for at observere barnets aktiviteter.

Ved midsommertid samme år byggede Josef et lille værksted tæt ved landsbyens kilde og karavanernes hvilested. Fra da af tog han meget lidt daglønnen tømmearbejde. Han havde som medarbejdere to af sine brødre og flere andre håndværkere, som han sendte ud for at arbejde, mens han opholdt sig i værkstedet til fremstilling af åg og plove samt andet træværk. Han lavede også en del læderarbejde samt med reb og lærred. Da Jesus voksede op og ikke var i skole, delte han sin tid ligeligt mellem at hjælpe sin mor med hjemmearbejde og at være opmærksom på, hvordan hans far arbejdede i værkstedet, mens han samtidig lyttede til diskussionerne og sladderen blandt karavaneførerne og de rejsende fra de fire verdenshjørner.

I juli dette år, en måned før Jesus var fire år, sprede en ondartet tarm influenza sig over hele Nazaret, et udbrud forårsaget af smitte fra karavanerejsende. Maria blev så foruroliget over faren for at Jesus kunne være inficeret med denne epidemi sygdom, at hun pakkede begge sine børn op og flygtede til sin brors gård på landet, omkring otte kilometer syd for Nazaret på vej til Megiddo nær Sarid. De vendte ikke tilbage til Nazaret før over to måneder senere. Jesus havde stor glæde i denne hans første oplevelse på en gård.

2. DET FEMTE ÅR (2 f.Kr.)

Lidt over et år efter tilbagekomsten til Nazaret nåede drengen Jesus en alder for hans første personlige og helhjertet moralsk beslutning. Så kom Tankeretteren for at bo hos ham, en guddommelig gave fra Paradisfaderen. Denne Retter havde tidligere tjent med Makiventa Melkisedek, og dermed fået erfaring i at samarbejde med inkarnationen af en

overmenneskelig skabning, som levede i kødet. Denne begivenhed fandt sted den 11. februar i år 2 f.Kr. Jesus var ikke mere bevidst om den guddommelige Ledsagers ankomst end de millioner og atter millioner af andre børn før og efter denne dag, der også modtaget en Tankeretter til at bo i deres sind, og som arbejder for den afgørende åndeliggørelse af deres sind og den evige overlevelse af deres udviklende udødelige sjæle.

På denne dag i februar ophørte den direkte og personlig tilsyn af universets herskere i forbindelse med ukrænkeligheden af Mikaels barnlige inkarnation. Fra da af og videre under hele den menneskelige udvikling af inkarnationen var beskyttelsen af Jesus bestemt til at hvile hos denne Retter i hans sind og hos hans serafiske værger, suppleret lejlighedsvis med mellemvæseners omsorg, som har fået overdraget udførelsen af meget specifikke opgaver i henhold til instruktionerne af deres planetariske foresatte.

Jesus fyldte fem år i august dette år, og vi vil derfor henvise til dette som hans femte leveår (kalender) år. I dette år 2 f.Kr., lidt mere end en måned før hans femte fødselsdag, blev Jesus meget glad over at have fået en søster, Miriam, der blev født om natten den 11. juli. I løbet af aftenen den følgende dag havde Jesus en lang snak med sin far om, hvordan forskellige grupper af levende væsener kommer til verden som individer. Jesus modtog den mest værdifulde del af hans tidlige uddannelse fra sine forældre som svar på hans tankevækkende og søgende spørgsmål. Josef undlod aldrig at gøre sin fulde pligt i at tage besværet med at give sig selv tid til at besvare drengens mange spørgsmål. Fra det tidspunkt da Jesus var fem år, indtil han var ti, var han et kontinuerligt spørgsmålstegn. Mens Josef og Maria ikke altid kunne besvare hans spørgsmål, var de altid parate til fuldt ud at drøfte hans forespørgsler, og på alle andre mulige måde at hjælpe ham i hans søgen efter at finde en tilfredsstillende løsning på problemet, som hans vågent sind havde rejst.

Lige siden de vendte tilbage til Nazaret havde deres husstand haft nok at gøre, og Josef havde været usædvanligt optaget af at bygge sit nye værksted og få sit erhverv i gang igen. Så optaget var han, at han ikke havde haft nogen tid til at bygge en vugge til James, men denne mangel blev rettet længe før Miriam ankom, så hun havde en meget komfortabel kravleseng, hvor hun kunne holde til, mens familien beundrede hende. Barnet Jesus deltog med hele sit hjerte i disse naturlige og normale hjemlige begivenheder. Han var meget glad for sin lillebror og sin lillesøster og var til stor hjælp for Maria med at håndtere dem.

Der var få hjem i den ikke-jødiske verden på den tid, der kunne give et barn en bedre intellektuel, moralsk og religiøs opdragelse, end det jødiske hjem i Galilæa. Disse jøder havde et systematisk program til at uddanne og undervise deres børn. De delte et barns liv i syv faser:

1. Det nyfødte barn, de første otte dage.
2. Det ammende barn.
3. Det afvænnede barn.
4. Perioden, hvor barnet var afhængigt af moderen, som varede indtil udgangen af det femte år.
5. Barnets spirende uafhængighed, og når det gjaldt sønnerne, overtog faderen ansvar for deres uddannelse.
6. Ungdomstidens drenge og piger.
7. De unge mænd og unge kvinder.

Det var skik blandt jøderne i Galilæa, at moderen var ansvarlig for et barns opvækst, indtil barnet var fem år og derefter, hvis barnet var dreng, blev hans far holdt ansvarlig for drengens uddannelse fra den tid fremad. Derfor kom Jesus i år i den femte etape i en jødisk barns liv i Galilæa, og derfor overførte Maria ham formelt til Josef den 21. august for yderligere vejledning.

Selvom Josef nu overtog det direkte ansvar for Jesu intellektuelle og religiøse uddannelse, fortsatte hans mor stadig for hans uddannelse i hjemmets gøremål. Hun lærte ham at kende og passe de vinstokke og blomster, der voksede ved havens vægge, som indhegnede hele ejendomsgrunden. Hun satte også op på taget (soveværelset for sommeren) lave kasser med sand, hvor Jesus tegnede kort og gjorde mange af sine første øvelser i skriftligt aramæisk, græsk og senere

hebraisk, for med tiden lærte han at læse, skrive og tale alle tre sprog flydende.

Jesus viste sig at være fysisk tæt på et perfekt barn, og han fortsatte med at udvikle sig normalt i den mentalt og følelsesmæssigt respekt. Ved slutningen af sit femte (kalender) år fik han en mild fordøjelsesbesvær, hans første mindre sygdom.

Selvom Josef og Maria ofte talte om deres ældste søns fremtid, ville du, hvis du havde været der, kun have observeret opvæksten af et normal, sund, ubekymrede, men overordentlig nysgerrigt barn af den tid og sted.

3. HÆNDELSER UNDER DET SJETTE ÅR (1 f.Kr.)

Med hjælp fra sin mor, havde Jesus allerede lært sig den galilæiske dialekt af aramæisk sprog, og nu begyndte hans far at undervise ham i græsk. Maria talte lidt græsk, men Josef var flydende i både aramæisk og græsk. Lærebogen for studiet af det græske sprog var en kopi af de hebraiske skrifter - en komplet udgave af loven og profeterne, herunder Salmerne - som de havde modtaget som en gave, da de forlod Egypten. Der var kun to fuldstændige kopier af Skriften på græsk i hele Nazaret, og da den ene var hos tømrerens familie var Josefs hjem en efterspurgt sted og gjorde det muligt for Jesus, da han voksede op, for at møde en næsten endeløs procession af seriøse studerende og oprigtige sandhedssøgere. Inden året var omme, havde Jesus påtaget sig ansvaret af dette uvurderlige manuskript, efter at han på sin fødselsdag, da han fyldte seks år havde fået at vide, at denne hellige bog var blevet givet som en gave til ham af venner og slægtninge i Alexandria. Inden for meget kort tid kunne han nemt læse den.

Det første store chok i Jesu unge liv opstod, da han endnu ikke var fyldt seks år. Det havde forekommet drengen, at hans far - i hvert fald hans far og mor tilsammen - vidste alt. Forestil jer derfor overraskelse som dette nysgerrige barn oplevede, da han spurgte sin far om årsagen til et mindre jordskælv, der netop havde fundet sted, og hørte Josef sige: "Min søn, jeg ved det virkelig ikke." Således begyndte den lange og foruroligende desillusion, i løbet af hvilken Jesus lærte, at hans forældre ikke havde uendelig visdom og var alvidende.

Josefs første tanke var at fortælle Jesus, at jordskælvet var forårsaget af Gud, men et øjeblikks refleksion fortalte ham, at et sådant svar straks ville føre til yderligere og endnu mere bekymrende spørgsmål. Allerede under Jesu tidligste år, var det svært at besvare hans spørgsmål om fysiske og sociale fænomener ved tankeløst at sige til ham, at det nogle gange var Gud, undertiden djævelen der var ansvarlig. I tråd med den fremherskende tro, blandt det jødiske folk, var Jesus længe villig til at acceptere læren om gode og onde ånder som mulig forklaring på mentale og åndelige fænomener, men han begyndte meget tidligt at betvivle, at sådanne usete påvirkninger var ansvarlige for de fysiske begivenheder i den naturlige verden.

Før Jesus var fyldt seks år, i forsommeren år 1 f.Kr., kom Zakarias, Elizabeth, og deres søn Johannes på besøg hos familien i Nazaret. Jesus og Johannes havde det sjovt sammen under dette besøg som blev det første de kunne huske. Selvom gæsterne kun kunne bo et par dage, diskuterede forældrene meget igennem, som berørte deres sønners fremtidsplaner. Mens de således var optaget legede drengene med byggeklodser i sandet på taget og havde det sjovt på mange andre måder som drenge normalt har.

Da Jesus havde mødt Johannes, der kom fra området nær Jerusalem, begyndte han at udvise en usædvanlig interesse i Israels historie og stille meget detaljerede spørgsmål om betydningen af sabbattens ritualer og prædikener i synagogerne og tilbagevendende mindehøjtideligheder. Hans far forklarede ham alle disse højtidelige fester. Den første var den midvinter lys festival, som varede i otte dage, begyndende med et lys den første nat og stigende med et lys hver nat derefter. Det blev fejret til minde om templets indvielse, efter at Judas Mackabæus havde genoprettet den mosaiske tempeltjeneste. Så kom den tidlige forårs fejring af Purim, festen til minde om Esther og Israels udfrielse gennem hende. Derefter fulgte den højtidelige påske, som de voksne fejret i Jerusalem når det er muligt, mens børnene derhjemme ville huske, at de ingen syret brød fik at spise hele ugen. Senere kom festen for de første frugter, høstfest, og sidst, den mest højtidelige af dem alle, nytårsfesten, forsoningsdagen. Selv om en del af disse fester og ceremonier var sværere for Jesu unge sind til at forstå, overvejede han dem alvorligt og gik helt ind i glæden ved løvhyttefesten, den årlige ferietid for hele det jødiske folk, det tidspunkt, hvor de boede ude i løvhytter og gav sig hen til munterhed og glæde.

I løbet af dette år havde Josef og Maria problemer med Jesus, da det kom til hans bønner. Han holdt fast på at tale med

sin himmelske Fader meget som han ville tale til Josef, hans jordiske far. Denne afvigelse fra den mere højtidelig og ærbødig måde at kommunikere med Guddommen var noget forvirrende for hans forældre, især hans mor, men overtale ham til eventuelle ændringer kunne man ikke. Han fortsatte med at sige sine bønner ligesom han havde lært, hvorefter han insisterede på at have "bare en lille snak med min Fader i himlen."

I juni i år overgav Josef sit værksted i Nazaret til sine brødre, og begyndte officielt at arbejde som bygherre. Inden året var omme, havde familiens indkomst mere end tredoblet. Aldrig igen, før efter Josefs død, følte familien i Nazaret fattigdommens pres. Familien blev større, og de brugte mange penge på ekstra uddannelse og rejser, men altid holdt Josefs stigende indtægter trit med de voksende udgifter.

De næste par år arbejdede Josef meget i Kana, Betlehem (i Galilæa), Magdala, Nain, Sepphoris, Kapernaum, og Endor samt på mange bygninger i og i nærheden af Nazaret. Da Jakob voksede op til at være gammel nok til at hjælpe sin mor med husarbejdet og pleje af de yngre børn, foretog Jesus hyppige rejser væk fra hjemmet med sin far til disse omkringliggende byer og landsbyer. Jesus var en ivrig observatør og fik meget praktisk viden på disse ture uden for hjemmet. Han samlede ihærdigt kendskab til mennesker og deres måde at leve på jorden.

I dette år gjorde Jesus store fremskridt med at tilpasse sine stærke følelser og livlige impulser til de krav, samarbejde inden for familien og disciplinen i hjemmet krævede. Maria var en kærlig mor, men hun holdt en temmelig streng disciplin. På mange måder udøvede Josef dog en større indflydelse på Jesus, da han plejede at sidde ned med drengen og fuldt ud forklare de reelle og underliggende årsager til nødvendigheden af disciplinære begrænsninger af personlige præferencer af hensyn til hele familiens trivsel og fred. Når situationen var blevet forklaret for Jesus, var han altid intelligent og villigt til samarbejde med forældrenes ønsker og familiens regler.

Meget af sin fritid - når hans mor ikke havde brug for hans hjælp i husstanden - brugte han til at observere blomster og planter om dagen og stjernerne om natten. Han viste en besværlig forkærlighed for at ligge på ryggen og stirrede forundret op i stjernehimlen længe efter sin sædvanlige sengetid i denne velordnede Nazaret husstand.

4. DET SYVENDE ÅR (1 e.Kr.)

Dette var bestemt et begivenhedsrigt år i Jesu liv. I begyndelsen af januar, kom der en kæmpe snestorm i Galilæa. Sneen faldt over en halv meter dyb, det tungeste snefald Jesus oplevet i hans levetid og en af de mest udbredte i Nazaret i hundrede år.

De lege, som de jødiske børn legede i Jesu tid var ret begrænset. Alt for ofte bestod deres leg af de mere alvorlige gøremål som de så ældre mennesker udføre. De legede ofte bryllupper og begravelser, ceremonier, som de ofte så og som var så spektakulære. De dansede og sang, men havde få organiserede lege og spil, såsom børn af senere tider så godt kan lide.

Jesus, i selskab med en nabo dreng og senere sin bror James, kunne godt lide at lege i det fjerneste hjørne af familiens tømrer butik, hvor de havde en masse sjov blandt spåner og træklodser. Det var altid svært for Jesus at forstå den skade af visse lege, der blev forbudt på sabbatten, men han rettede sig altid efter sine forældres ønsker. Han havde en evne for humor og leg, der havde ringe mulighed for at komme til udtryk i hans tids og generations omgivelser, men op til fjorten års alder var han for det meste munter og ubekymret.

Maria havde et dueslag på taget af dyrestalden som stødte op til hjemmet, og de brugte overskuddet fra salget af duer som en særlig velgørende fond, som Jesus administrerede, efter at han først havde fratrasket tienden og overladt det til synagogens tjenestemand.

Den eneste virkelige ulykke Jesus havde op til dette tidspunkt var et fald ned af baghavens stentrappe, der førte op til soveværelset med et tag af lærred. Det skete under en uventet juli sandstorm fra øst. De varme vinde, som bragte vindstød af fint sand, blæste som regel i regntiden, især i marts og april. Det var usædvanligt at have sådan en storm i juli. Da stormen brød ud legede Jesus som sædvanlig oppe på hustaget, for i en stor del af tørketiden, var taget hans sædvanlige legeplads. Han blev blændet af sandet på vej ned ad trappen og faldt. Efter denne ulykke byggede Josef et gelænder langs begge sider af trappen.

Der var ingen måde, hvorpå denne ulykke kunne have været forhindret. Den kunne ikke henføres til de midlertidige mellemvæseners vagters omsorgssvigt - den ene en første gradens og den anden en andens gradens mellemvæsen - der var blevet udpeget til at våge over drengen; serafvogterne kunne heller ikke holdes ansvarlig for ulykken. Den kunne simpelthen ikke have været undgået. Men dette lille uheld, der indtraf mens Josef var væk fra hjemmet i Endor, forårsagede en stor angst til at udvikle sig i Maria, at hun i nogle måneder uklogt forsøgte at holde Jesus konstant tæt ved sin side.

Himmelske personligheder griber ikke vilkårligt ind i materielle ulykker, banale forekomster af en fysisk karakter. Under almindelige omstændigheder kan kun mellemvæsnerne gribe ind i materielle forhold for at beskytte de personer som er skæbnebestemte mænd og kvinder, og selv i særlige tilfælde, kan disse væsener kun handle i lydighed til deres overordnede udtrykkelige ordrer.

Dette var kun en af en række af disse mindre uheld som senere ramte denne nysgerrige og eventyrlystne unge. Hvis du forestiller dig den gennemsnitlige barndom og ungdomstid som en energisk dreng har, får du en ganske god idé om Jesu liv i en ung alder, og du kan mere eller mindre forestille sig, hvor meget angst, han forårsagede sine forældre, især hans mor.

Det fjerde barn i familien i Nazaret, Josef, blev født onsdag morgen den 16. marts i år 1 e.Kr.

5. SKOLEÅRENE I NAZARET

Jesus var nu syv år, den alder, hvor jødiske børn skulle begynde deres officielle uddannelse i synagogen. Derfor begyndte han i august dette år sin begivenhedsrige skolegang i Nazaret. Knægten kunne allerede flydende læse, skrive og tale to sprog, aramæisk og græsk. Han skulle nu i gang med opgaven at lære at læse, skrive og tale hebraisk. Med iver så han frem til det nye skoleliv, der ventede ham.

I tre år - indtil han var ti - deltog han i folkeskolen ved synagogen i Nazaret. I løbet af disse tre år studerede han de grundlæggende elementer i Lovens bog, som den blev afsagt på hebraisk. I løbet af de følgende tre år studerede han i den højere skole, og ved at gentage højt, lærte sig udenad den hellige lovs dybere betydninger. Han afsluttede sine studier ved synagogen i løbet af sin trettende år og blev overdraget til hans forældre, af synagogens ledere som en uddannet "søn af bud" - herefter en ansvarlig borger i det israelitiske samfund, som i stigende grad indebar hans tilstedeværelse ved påske festlighederne i Jerusalem. Derfor deltog han i år med sin far og mor i deres første påske.

I Nazaret sad eleverne i en halvcirkel på gulvet, mens deres lærer, chazan, som foretog tjeneste på synagogen, sad overfor dem. De startede med Tredje Mosebog, Leviticus, gik videre til at lære resten af lov bøgerne, hvorefter fulgte studiet af Profeterne og Salmerne. Synagogen i Nazaret ejede en komplet kopi af Skriften på hebraisk. Intet andet end Skriften blev studeret før det tolvte år. I sommermånederne blev skoledagen forkortet betragteligt.

Jesus lærte tidligt at mestre hebraisk meget godt, og da han var en ung mand - og hvis der ikke var prominente gæster på besøg i Nazaret - ville man ofte bede ham læse de hebraiske skrifter til de troende samlet i synagogen på de regelmæssige Sabbat gudstjenester.

Disse synagoge skoler havde naturligvis ingen lærebøger. I undervisningen ytrede chazan en sætning, mens de studerende på en gang gentog den efter ham. Når eleven havde adgang til lovens skrevne bøger, lærte han sin lektie ved at læse højt og gentage det læste hele tiden.

Ud over sin mere formelle skolegang, begyndte Jesus at komme i kontakt med den menneskelige natur fra de fire verdenshjørner, når mennesker fra mange lande passerede gennem hans fars værksted. Da han var lidt ældre bevægede han sig frit mellem karavanerne, når de standsede nær brønden for at hvile og spise. Da han talte flydende græsk, havde han ingen større vanskeligheder med at diskutere med de fleste karavanerejsende og -førere.

Nazaret var en holdeplads på karavanevejen og et mødested for rejsende, for en stort dels ikke-jødisk i sin befolkning. Mens den almindeligt var kendt som et centrum for liberal fortolkning af den traditionelle jødiske lov. I Galilæa blandede jøder sig mere frit med ikke-jøder end var sædvane i Judæa. Af alle byer i Galilæa var Nazarets jøder

kendetegnet som var mest liberale i deres fortolkning af de sociale restriktioner baseret på frykten for infektion som følge af kontakt med ikke-jøder. Disse forhold gav anledning til, at man i Jerusalem sagde, "Kan noget godt komme fra Nazaret?"

Jesus fik sin moralske undervisning og åndelig kultur hovedsageligt i sit eget hjem. Han sikrede sig meget af sin intellektuelle og teologisk uddannelse fra sin lærer, chazan. Men hans rigtige uddannelse - det udstyr som i sindet og hjertet er nødvendig for den virkelige prøve til at kæmpe med livets vanskelige problemer - fik han igennem at omgås med sine medmennesker. Det var dette tætte samarbejde med sine medmennesker, unge og gamle, jøder og ikke-jøder, som gav ham mulighed for at kende den menneskelige race. Jesus var højtuddannede i, at han grundigt forstod mennesker og hengivent elskede dem.

I løbet af sine år i synagogen, var Jesus en strålende student, som havde en stor fordel, af at han mestrede tre sprog. Chazan i Nazaret bemærkede også til Josef på det tidspunkt, hvor Jesus afsluttede sin uddannelse på skolen, at han frygtede, at "han havde lært mere fra Jesu søgende spørgsmål", end han havde "været i stand til at undervise knægten."

Gennem hele sin uddannelse lærte Jesus en masse og fik meget inspiration fra de regelmæssige Sabbat prædikener i synagogen. Det var almindeligt at spørge de vigtige gæster, der opholdt sig i løbet af sabbatten i Nazaret, at tale i synagogen. I løbet af sin barndom, hørte Jesus mange store tænkere i hele den jødiske verden udtrykke deres synspunkter, og selv mange, der næppe var ortodokse jøder, siden synagogen fra Nazaret var et avanceret og liberalt centrum i hebraisk tænkning og kultur.

Når de studerende startede skolen i syv år alderen (dengang havde jøderne for nylig indført en lov om obligatorisk undervisning), var det almindeligt, at de valgte en "fødselsdag tekst," en slags gylden regel, der ville lede dem i hele deres studier, og at de ofte ville uddybe sig om, når de holdt taler ved deres afslutning, når de var tretten år. Den tekst, som Jesus valgte var fra profeten Esajas: "Herren Gud er over mig, fordi Herren har salvet mig; Han har sendt mig for at forkynde godt budskab til de sagtnodige, for at helbrede dem, der har et knust hjerte, at forkynde frihed for de fangne og løslade dem, der er åndeligt bundet."

Nazaret var et af de fireogtyve præstecentre, der eksisterede i den hebraiske nation. Præsteskabet i Galilæa, var imidlertid mere liberale i deres fortolkning af de traditionelle love end de skriftkloge og rabbinere i Judæa. I Nazaret var de også liberale med hensyn til iagttagelsen af sabbat. Derfor havde Josef som skik at tage Jesus ud på gåture på sabbat eftermiddage, en af deres vigtigste fornøjelser var at forcere den høje bakke i nærheden af deres hjem, hvorfra de havde en fantastisk udsigt over hele Galilæa. I nordvest, kunne de på klare dage se Karmelbjergets lange bjergkæde løbe helt ned til havet. Mange gange hørte Jesus sin far fortælle historien om Elias, en af de første i den lange række af hebraiske profeter, som irettesatte Akab og afslørede Baals præster. I nord rejst Mount Hermon sin sneklædte top i majestætisk pragt og domineret horisonten, mens næsten tusind meter af de øverste skråninger glinsende hvidt af den konstante sne. Langt væk mod øst kunne de skelne Jordandalen, og endnu længere væk Moabs stenede bakker. I syd og øst, kunne de også se de græsk-romerske byer i Decapolis, med deres amfiteatre og prætentiose templer, når solen skinnede på marmor væggene. Når de dvælede mod solnedgangen kunne de skimte sejlskibene på det fjerne Middelhav i vest.

Jesus kunne observere karavane togene i fire retninger, når de bugtede sig ind og ud af Nazaret, og i syd, kunne han få et overblik over Esdraelons brede og frugtbare sletter, der strakte sig ud mod Mount Gilboa og Samaria.

Når de ikke klatrede op i højderne for at kigge over landskabet i det fjerne, strejfede de gennem landskabet og undersøgte, hvordan naturens stemninger ændrede sig efter årstiden. Den tidligste undervisning, som Jesus fik, bortset fra den der kom fra hjemmets arne, var en ærbødigt og sympatisk kontakt med naturen.

Før Jesus var otte år gammel, var han kendt af alle mødre og unge kvinder i Nazaret, der havde mødt ham og talte med ham ved brønden, som ikke lå langt væk fra hans hjem, og som var en af hele byens sociale centre for kontakt og generel snak. Dette år lærte Jesus at malke familiens ko og pleje de andre dyr. I denne og de følgende år lærte han også at lave ost og at væve. Da han var ti år gammel var han ekspert i at bruge væven. Det var omkring dette tidspunkt, at Jesus og naboens dreng Jakob blev gode venner med pottemageren der arbejdede nær den rindende kilde. Da de så Nathans behændigt fingre behandle leret på drejeskiven, besluttede de begge mange gange sig for at blive keramikere, når de voksede op. Nathan var meget glad for drengene og gav dem ofte ler til at lege med, mens han forsøgte at stimulere deres kreative fantasi ved at foreslå konkurrencedygtige opgaver på forme af forskellige objekter og dyr.

6. HANS ÅTTENDE ÅR (2 e.Kr.)

Det var et interessant år i skolen. Selvom Jesus ikke var en enestående studerende, var han flittig og tilhørte den mere progressive tredjedel af klassen, og han gjorde sit arbejde så godt, at han blev fritaget for fremmøde en uge hver måned. Den uge tilbragte han som regel enten hos sin onkel, der var fisker, ved Genesaret nær Magdala eller på gården hos en anden onkel (hans mors bror) omkring otte kilometer syd for Nazaret.

Selv om hans mor var blevet urimeligt bekymrede over hans helbred og sikkerhed, forsonede hun sig med tiden med disse ture væk fra hjemmet. Jesu onkler og tanter var meget glade for ham, og der opstod en livlig konkurrence blandt dem om at have ham hos dem på disse månedlige besøg i hele dette og de næste par år. Hans første ugelange besøg til sin onkels gård (siden spædbarnstiden) var i januar i år; den første ugelange erfaring med fiskeri på Genesaret sø, fandt sted i maj.

På dette tidspunkt mødte Jesus en underviser i matematik fra Damaskus, og lærte derefter nogle nye måder at regne, han tilbragte meget tid gennem flere år med matematik. Han udviklede en skarp sans for tal, afstande og proportioner.

Jesus begyndte at trives meget godt i sin bror Jakobs selskab, og i slutningen af året begyndte han at lære Jakob alfabetet.

Dette år indgik Jesus aftale om at udveksle mejeriprodukter mod lektioner på harpe. Han havde en usædvanlig smag for alt musikalsk. Senere, gjorde han meget for at fremme interessen for sang blandt hans unge kammerater. I en alder af elleve, var han en dygtig harpenist og kunne lide at underholde familie og venner med sine usædvanlige fortolkninger og dygtige improvisationer.

Mens Jesus fortsatte med at gøre misundelsesværdige fremskridt i skolen, så forløb alt ikke så nemt for hverken forældre eller lærere. Han fortsatte ihærdigt med at stille mange vanskelige spørgsmål om både videnskab og religion, især med hensyn til geografi og astronomi. Han var især insisterende på at finde ud af, hvorfor der var en tør sæson, og en regntid i Palæstina. Gentagne gange søgte han forklaringen på de store temperaturforskelle mellem Nazaret og Jordandalen. Han stoppede simpelthen aldrig med at spørge sådanne intelligente, men forvirrende spørgsmål.

Hans tredje bror, Simon, blev født fredag eftermiddag 14. april i år, 2 AD

I februar kom Nahor, en af underviserne ved det rabbinske akademi i Jerusalem til Nazaret for at observere Jesus, da han havde været på en lignende mission til Zacharias hjem nær Jerusalem. Han kom til Nazaret på foranledning af Johannes far. Selvom han i begyndelsen var noget chokeret over Jesu oprigtighed og utraditionel måde at forholde sig til religiøse spørgsmål, betragtede han dog dette til at Galilæa var så fjerntliggende fra centrene for hebraiske læring og kultur og rådede Josef og Maria til at lade ham tage Jesus med sig tilbage til Jerusalem, hvor han ville have fordel af undervisning og uddannelse ved det jødiske kulturcenter. Maria var næsten overtalt til at give sit samtykke. Hun var overbevist om, at hendes ældste søn ville blive Messias, den jødiske befrier. Josef tøvede. Han var lige så overbevist om, at Jesus ville vokse op til at blive en mand med skæbnen, men hvad den skæbne ville vise sig at være, var han dybt i tvivl om. Han tvivlede dog aldrig på, at hans søn ville komme til at udføre nogen stor mission på jorden. Jo mere han tænkte over Nahors råd, jo mere satte han spørgsmålstejn ved visdommen i det foreslåede ophold i Jerusalem.

På grund af denne uenighed mellem Josef og Maria, bad Nahor, om tilladelse til at præsentere hele sagen for Jesus. Jesus lyttede opmærksomt, talte med Josef, Maria og en nabo, stenhugger Jacob, hvis søn var hans bedste legekammerat, og derefter rapporterede han to dage senere, at fordi der var så delte opfattelse blandt sine forældre og rådgivere, og da han ikke selv følte sig kompetent til at tage ansvaret for en sådan beslutning, fordi han ikke føler stærkt for det ene eller det andet, havde han med hensyn til hele situationen til sidst besluttet at "tale med sin himmelske Fader." Selv om han ikke var helt sikker på svaret, føltes det næsten som om han skulle blive hjemme "med sin far og mor." Han tilføjede, at "de, som elsker mig så meget skal være i stand til at gøre mere for mig og vejlede mig sikrere end fremmede, der kun kan se min krop og observere mit sind, men næppe virkelig kender mig." De undrede sig alle, og Nahor gik sin vej tilbage til Jerusalem. Det tog mange år inden spørgsmålet, om at Jesus skulle væk fra hjemmet igen kom op til overvejelse.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 124

JESU SENERE BARNDOM

SELVOM Jesus kunne have haft en bedre mulighed for skolegang i Alexandria end i Galilæa, ville han ikke have haft sådanne fremragende omgivelser til at løse problemerne i sit eget liv med et minimum af pædagogisk vejledning, mens han havde den store fordel af kontakt med et så stort antal af alle klasser af samfundets mænd og kvinder fra alle dele af den civiliserede verden. Hvis han havde opholdt sig i Alexandria, ville hans uddannelse være blevet instrueret af jøderne og udelukkende langs jødiske linjer. I Nazaret, modtog han en undervisning og uddannelse, der gjorde ham bedre egnet til at forstå ikke-jøder, og det gav ham en bedre og mere afbalanceret opfattelse om de relative værdier i det østlige eller babyloniske, og det vestlige, eller hellenistiske synspunkter i den hebraiske teologi.

1. JESU NIENDE ÅR (3 e.Kr.)

Selvom det næsten kan sige, at Jesus nogensinde havde været alvorligt syg, havde han i år såvel som sine brødre og hans lillesøster nogle af de mindre lidelser relateret til barndommen.

Skolen fortsatte, og han var stadig en yndet elev, som hver måned havde en uge fri. Han fortsatte med at dele denne tid ligeligt mellem ture til byer i det omkringliggende område sammen med sin far, besøg på sin onkels gård syd for Nazaret, og fiskeri udflugter ud fra Magdala.

Den mest alvorlige af de vanskeligheder, der var opstået hidtil i skolen opstod mod slutningen af vinteren, da Jesus vovede at udfordre chazan om doktrinen, at alle skulpturer, billeder og tegninger var afgudsdyrkende i deres natur. Jesus fandt megen glæde i at tegne landskaber samt modellering af en række objekter lavet af ler. Alle sådanne ting var strengt forbudt i den jødiske lov, men op til dette tidspunkt var det lykkedes ham at afvæbne sine forældres indvendinger i en sådan grad, at de havde tilladt ham at fortsætte med disse aktiviteter.

Vanskeligheder opstod igen i skolen, da en af de mere tilbagestående elever opdagede, at Jesus var ved at tegne en kultegning af læreren på gulvet i klasseværelset. Der var den, klart som dag, og mange af de ældste havde set den inden udvalget gik for at besøge Josef og kræve, at der måtte gøres noget for at bremse lovløsheden hos hans ældste søn. Selv om det ikke var første gang klager var blevet bragt til Josef og Maria om, hvad deres alsidige og energiske søn havde været op til, var dette den mest alvorlige af alle de beskyldninger, der hidtil havde været mod ham. Jesus, der sad på en stor sten lige uden for bagdøren, lyttede en tid på anklagen om hans kunstneriske bestræbelser. Han følte sig indigneret, at de anklagede hans far for hans påståede ugerninger. Så han marcherede ind og frygtløs som han var, stod foran sine anklagere. De ældste blev ret forvirret. Nogle var tilbøjelige til at betragte episoden med humor, mens en eller to syntes at tænke, at drengens adfærd var helligbrøde hvis ikke blasfemisk. Josef blev forvirret, Mary indigneret, men Jesus insisterede på at blive hørt. Han sagde, hvad han havde at sige, modigt forsvarede han sin mening, og besvarede med dygtig selvkontrol, at han ville rette sig efter sin fars beslutning i denne som i alle andre stridsspørgsmål. De ældstes udvalg gik i stilhed.

Maria forsøgte at påvirke Josef til at lade Jesus forme i ler hjemme, forudsat han lovede ikke at blive involveret med nogen af disse problematiske aktiviteter på skolen, men Josef følte sig tvunget til at beslutte, at den rabbiniske fortolkning af det andet bud skulle gælde. Således tegnede eller modellerede Jesus ikke noget som helst fra denne dag, så længe han levede i sin fars hus. Men han var ikke overbevist om, at der var noget galt med, hvad han havde gjort, og at afstå fra en sådan kær beskæftigelsen var en af de store prøvelser i hans unge liv.

I den sidste del af juni klatrede Jesus op til toppen af Mount Tabor i selskab med sin far. Det var en klar dag og udsigten

var storslået. Det forekom denne ni årige dreng, som om han virkelig havde set ud over hele verden, med undtagelse af Indien, Afrika, og Rom.

Jesu anden søster, Marta, blev født torsdag nat, den 13. september. Tre uger efter at Marta blev født begyndte Josef, som var hjemme for en tid, at bygge en ekstra tilføjelse til deres hus, et kombineret værksted og soveværelse. Et lille arbejdsbord blev bygget til Jesus, og for første gang, havde han egne værktøjer. I mange år arbejdede han lejlighedsvis ved denne bæk og blev meget dygtig i fremstilling af åg.

Denne og den følgende vinter i Nazaret var den koldeste i mange årtier. Jesus havde set sne på bjergene. I Nazaret var der mange gange faldet sne som kun blev på jorden en kort tid; men ikke før denne vinter havde han set is. Det faktum, at vand kunne eksistere i fast form, som væske og som damp - han havde længe funderet over dampen, der steg fra de kogende gryder - fik drengen til at tænke en del på den fysiske verden og dens struktur, og dog var den personlighed, der blev legemliggjort i denne voksende unge mand hele tiden, skaberen og den faktiske organisator af alle disse fænomener overalt i et vidtstrakt univers.

Klimaet i Nazaret var ikke strengt. Januar var den koldeste måned, når temperaturen i gennemsnit var omkring 10° C. I løbet af de varmeste måneder, juli og august, ville temperaturen ligge mellem 24 og 32° C. Fra bjergene til dalen ved Jordanfloden og Det Døde Hav ændrede klimaet sig i Palæstina fra kulde til varme. Så på en måde var jøderne vant til at leve i næsten alle verdens forskellige klimaer.

Selv i de varmeste sommermåneder blæste der sædvanligvis en kølig brise fra havet fra vest fra klokken ti om morgenen til klokken ti om aftenen. Men lejlighedsvis blæste der dystre varme vinde fra ørkenen mod øst over hele Palæstina. Disse hede vindstød kom som regel i februar og marts, nær regntidens ophør. På den tid faldt regnen i forfriskende byger fra november til april, men det regnede ikke konstant. Der var kun to sæsoner i Palæstina, sommer og vinter, den tørre sæson, og regntiden. I januar begyndte blomsterne at vise sig, og i slutningen af april var hele landet en stor blomsterhave.

I maj dette år hjalp Jesus for første gang med kornhøsten på sin onkels gård. Før han var tretten, havde han formået at lære noget fra stort set alt, hvad mænd og kvinder arbejdede med i nærheden af Nazaret undtagen metalforarbejdning, og senere, da han var ældre, efter hans fars død, arbejdede han i flere måneder i en smedje.

Når der var mangel på arbejdskraft og karavanetrafikken var lav, tog Jesus mange korte fornøjelse eller arbejdsturer med sin far til de nærliggende Cana, Endor, og Nain. Selv som en dreng, besøgte han ofte Sepphoris, som kun var omkring fem km fra Nazaret til nordvest, og fra år 4 f.Kr. til omkring 25 e.Kr. som var Galilæa hovedstad og en af Herodes Antipas opholds byer.

Jesus fortsatte med at vokse fysisk, intellektuelt, socialt og åndeligt. Hans turer væk fra hjemmet bidrog meget til at give ham en bedre og mere generøs forståelse af sin egen familie, og på dette tidspunkt var selv hans forældre begyndt at lære af ham lige så godt, som de lærte ham. Jesus var en original tænker og en dygtig lærer, selv i sin ungdom. Han var i konstant sammenstød med den såkaldte "mundtlige lov", men han forsøgte altid at tilpasse sig familiens traditioner og skikke. Han kom temmelig god ud af det med børn i hans alder, men han var ofte modløs af deres langsomme virkende sind. Før han var ti år gammel, var han blevet leder af en gruppe på syv knægte, der dannede sig i et selskab for fremme af fysiske, intellektuelle og religiøse manddoms færdigheder. Blandt disse drenge lykkedes det Jesus at indføre mange nye lege og forskellige forbedrede metoder til fysisk rekreation.

2. DET TIENDE ÅR (4 e.Kr.)

Det var den femte juli, den første sabbat i måneden, da Jesus, mens han strejfede gennem landskabet med sin far for første gang udtrykte de følelser og tanker, der indikerede, at han var ved at blive selvbevidst om sin livsopgaves usædvanlig karakter. Josef lyttede opmærksomt til de betydningsfulde ord som hans søn sagde, men kommenterede dem ikke nævneværdigt. Han sagde ikke noget om, hvad han vidste. Næste dag havde Jesus en lignende, men længere snak med sin mor. Mary lyttede ligeledes til drengens udsagn, men hun tilbød heller ikke nogen oplysninger. Det tog næsten to år før Jesus igen talte til sine forældre om denne stigende åbenbaring inden for hans egen bevidsthed om arten af hans personlighed og arten af hans mission på jorden.

Han begyndte i synagogens højere skole i august. I skolen skabte han konstant problemer med de spørgsmål, han fortsatte med at stille. I stigende grad holdt han hele Nazaret, mere eller mindre i en tilstand af forvirring. Hans forældre var uvillig til at forbyde ham at stille disse foruroligende spørgsmål, og hans vigtigste lærer var meget fascineret af drengens nysgerrighed, indsigt og tørst efter viden.

Jesu legekammerater så intet overnaturligt i hans opførsel. I de fleste henseender, var han helt ligesom dem. Hans interesse i studierne var lidt større end gennemsnittet, men ikke usædvanligt. Han stillede flere spørgsmål i skolen end andre i sin klasse.

Måske er hans mest usædvanlige og slående træk hans uvilje til at kæmpe for sine rettigheder. Da han var sådan en veludviklet dreng sin alder, syntes hans legekammerater, det var mærkeligt, at han var så uvillig til at forsvare sig selv mod uretfærdighed, eller når han blev udsat for personlig fornærmelser. Det gjorde dog, at dette træk ikke forårsagede ham megen lidelse, idet han var gode venner med Jakob, naboens dreng, der var et år ældre. Han var søn af stenhuggeren, som var en af Josefs medarbejdere. Jakob var en stor beundrer af Jesus og tog opgaven på sig at sikre, at ingen vovede at udnytte Jesu aversion mod fysisk vold. Gentagne gange angreb de ældre og primitive unge Jesus, i forventning til hans føjelighed, som han var kendt for, men det førte altid til en hurtig og sikker gengældelse i hænderne på hans selvbestaltede beskytter og altid forberedte forsvarer, Jakob, stenhuggerens søn.

Jesus var den generelt accepterede leder af Nazaret knægtene som repræsenterede sin tid og generations højere idealer. Han var virkelig elsket af hans unge jævnaldrende, ikke kun fordi han var retfærdig, men også fordi der hos ham fandtes en usædvanlig sympati som vidnede om kærlighed og grænsende til diskret medfølelse.

Dette år begyndte han at vise en markant præference for selskab med ældre mennesker. Det var en fornøjelse for ham at diskutere de kulturelle, uddannelsesmæssige, sociale, økonomiske, politiske og religiøse spørgsmål med ældre mennesker, og dybden af hans ræsonnement og skarpheden af sine observationer, charmerede hans voksne venner, så de altid var mere end villige til at bruge tid sammen med ham. Indtil han fik ansvaret for hjemmets opretholdelse, forsøgte hans forældre konstant at få ham til at foretrække at bruge tid med dem, der var hans egen alder eller tættere på hans alder end med ældre og bedre informerede personer, for hvem han viste sådan en præference.

Mod slutningen af dette år oplevede han en to måneders fisketur med sin onkel på Genesaret sø, og han havde stor succes. Han var blevet en dygtig fisker inden han endnu havde nået manddomsalderen.

Hans fysiske udvikling fortsatte. Han var en avanceret og privilegeret elev på skolen. Han kom ret godt overens derhjemme med sine yngre søskende, da han havde fordel af at være tre og et halvt år ældre end den ældste af de andre børn. Han blev værdsat i Nazaret, undtagen af nogle af de mindre begavede børns forældre, der ofte talte om at Jesus var alt for næsvis og at han manglede den rette ydmyghed og ungdommelige generthed. Han udviste en stigende tendens til at styre sine unge kammeraters leg til mere alvorlige og tankevækkende kanaler. Han var den fødte lærer og kunne simpelthen ikke afstå fra at fungere sådan, selv når han faktisk legede.

Josef begyndte tidligt at instruere Jesus i de forskellige måder at tjene til livets ophold, og han forklarede landbrugsfordele sammenlignet med håndværk og handel. Galilæa var en mere smuk og velstående bydel end Judæa, og at leve i Galilæa koster kun omkring en fjerdedel af, hvad det kostede i Jerusalem og Judæa. Galilæa var en provins med landbrugsbyer og blomstrende håndværkerbyer og bestod af mere end to hundrede byer med over fem tusinde indbyggere og tredive med over femten tusind.

Da Jesus var på sin første tur med sin far for at observere fiskeindustrien på bredden af Genesaret sø, havde han næsten besluttet at blive en fisker, men en tæt kontakt med sin fars profession påvirkede ham senere, til at blive tømrer, mens endnu senere en kombination af påvirkninger førte ham til den endelige beslutning om at blive en ny slags religiøs lærer.

3. DET ELVTE ÅR (5 e.Kr.)

Igennem dette år fortsatte knægten med at foretage ture væk fra hjemmet med sin far, men han besøgte også ofte sin morbrors gård og gik nogle gange over til Magdala for at fiske med sin farbror, som havde sit tilholdssted i nærheden af

byen.

Josef og Maria blev ofte fristet til at vise en særlig favorisering for Jesus eller på anden måde afsløre deres viden om, at han var et barn af løfte, en skæbne søn. Men begge hans forældre var overordentlig kloge og skarpsindige i alle disse situationer. De få gange hvor de på en måde begunstigede ham, selv i den mindste grad, var knægten hurtig til at afvise alle sådanne særlige hensyn.

Jesus brugte en masse tid på værkstedet, der forsynede karavanerne, og gennem samtaler med de rejsende fra alle dele af verden fik han oplysninger om verdens anliggender i et omfang, der var overraskende for hans alder. Det var det sidste år, hvor han kunne nyde så meget sjov og ungdommelig glæde. Fra denne tid frem mangedobledes vanskelighederne og ansvarligheden hurtigt i ungdommens liv.

Onsdag aften 24. juni 5 AD blev Juda født. Komplikationer ledsaget fødslen af det syvende barn. Maria var så alvorligt syg i flere uger, at Josef blev hjemme. Jesus var meget travlt optaget af ærinder for sin far, og mange af de forpligtelser, hans mors alvorlige sygdom medførte. Aldrig igen fandt denne unge det muligt at vende tilbage til den barnlige holdning fra hans tidligere år. Fra det tidspunkt, da hans mor blev syg - lige før han var elleve år - blev han tvunget til at overtage den førstefødte søns forpligtelser og til at gøre alt dette et eller to hele år, inden disse byrder normalt burde have faldet på hans skuldre.

Chazan tilbragte en aften hver uge med Jesus, hjalp ham til at mestre de hebraiske skrifter. Han var meget interesseret i hans lovende elevs fremskridt, og derfor var han villig til at hjælpe ham på mange måder. Denne jødiske pædagog udøvede en stor indflydelse på det voksende sind, men han var aldrig i stand til at forstå, hvorfor Jesus var så ligeglad med alle hans forslag vedrørende muligheden for ham for at tage til Jerusalem for at fortsætte sin uddannelse under de lærde rabbinere.

Omkring midten af maj ledsagede knægten sin far på en forretningsrejse til Scythopolis, den vigtigste græske by i Decapolis, den gamle hebraiske by Beth Shean. Under turen, fortalte Josef meget af den gamle historie om kong Saul, Filisterne, og de efterfølgende begivenheder i Israels turbulente historie. Jesus var dybt imponeret over den rene udseende og velordnet arrangement af denne såkaldte hedenske by. Han undrede sig over friluftsteater og beundrede det smukke marmor tempel, som blev dedikeret til tilbedelsen af de "hedenske" guder. Josef var meget bekymret over knægtens begejstring og forsøgte at modvirke disse gunstige indtryk ved at rose skønheden og storheden, der prægede det jødiske tempel i Jerusalem. Jesus havde ofte fra bjergtoppen i Nazaret nysgerrigt stirret på denne pragtfulde græske by og havde mange gange rejst spørgsmål om dens omfattende offentlige faciliteter og udsmykkede bygninger, men hans far havde altid forsøgt at undgå at besvare disse spørgsmål. Nu stod de ansigt til ansigt med skønheden i denne ikke jødiske by, og Josef kunne ikke på en taktfuld måde ignorere de spørgsmål Jesus stillede.

Det skete så, at der netop på dette tidspunkt foregik de årlige konkurrencer og offentlige forestillinger i fysisk manddoms mod mellem de græske byer i Dekapolis her på amfiteatrets arena i Scythopolis, og Jesus insisterede på, at hans far skulle tage ham hen og se legene, og han var så insisterende, at Josef tøvede med at nægte ham. Knægten blev fascineret af legene og gik med hele sit hjerte op i den fremherskende stemning på opførelser af den fysiske udvikling og atletisk dygtighed. Josef var yderst chokeret over at se sin søns begejstring, da han betragtede disse "hedenske" forfængeligheder. Da legene var forbi fik Josef sit livs overraskelse, da han hørte Jesus udtrykke sin påskønnelse af dem, og forklare, at det ville være godt for de unge mænd i Nazaret hvis de på denne måde kunne nyde godt af sunde fysiske aktiviteter udendørs. Josef talte alvorligt og længe med Jesus om det onde af sådanne aktiviteter, men han vidste godt, at knægten ikke var overbevist.

Den eneste gang Jesus så sin far vred på ham, var den aften på deres værelse på kroen da knægten i løbet af deres samtale til en vis grad, glemte tendenserne i jødiske tænkning, som til at foreslå, at de skulle gå hjem og arbejde på at opbygge et amfiteater i Nazaret. Da Josef hørte sin førstefødte søn give udtryk for sådanne ujødiske følelser glemte han sin sædvanlige rolige attitude, og mens han greb fat i Jesus skuldre, udbrød vredt: "Min søn, lad mig aldrig høre dig udtrykke en sådan ond tanke så længe du lever." Jesus var rystet af sin fars følelsesmæssige udbrud. Han var aldrig før blevet konfronteret med den personlige brod fra sin fars harme, og han var usigelig overrasket og chokeret. Han svarede kun: "Meget godt, min far, det vil blive så." Aldrig igen hentydede drengen, selv på den mindste måde til grækerne lege eller andre sportsaktiviteter, så længe hans far levede.

Senere, så Jesus det græske amfiteater i Jerusalem og lærte hvor hadefulde disse ting var for det jødiske synspunkt. Ikke desto mindre, stræbte han under hele sit liv for at bringe idéen om sunde fritidsaktiviteter ind i hans personlige planer og, så vidt de jødiske skikke tillod det, ind i det senere regelmæssig aktivitetsprogram for sine tolv apostle.

I slutningen af hans ellefte år var Jesus en livlig, veludviklet, moderat humoristisk, og temmelig ubekymrede ung dreng, men fra dette år, helligede han sig mere og mere til særlige perioder med dyb meditation og alvorlige kontemplation. Han tænkte meget over, hvordan han ville opfylde sine forpligtelser til sin familie og samtidig være lydige mod hans kald som var hans mission til verden. Han havde allerede regnet ud, at hans tjeneste ikke ville begrænse sig til at reformere det jødiske folk.

4. DET TOLVTE ÅR (6 e.Kr.)

Dette var et begivenhedsrigt år i Jesu liv. Han fortsatte med at gøre fremskridt i skolen og var utrættelig i sin undersøgelse af naturen, samtidigt som han i større udstrækning søgte at fuldføre sine studier af de menneskelige metoder til at tjene til livets ophold. Han begyndte at arbejde regelmæssigt i tømrer butikken hjemme og fik lov til at håndtere sin egen indtjening, et højst usædvanligt arrangement at få i en jødisk familie. Dette år lærte han også det kloge i at holde sådanne ting hemmelige i familien. Han begyndte at blive klar over, hvorfor han havde forårsaget forstyrrelser i landsbyen, og nu blev han mere og mere diskret i at skjule alt, hvad der kunne føre til, at han blev betragtet som afvigende fra sine jævnaldrende.

Igenem dette år oplevede han mange perioder med usikkerhed, hvis ikke selv tvivl, om arten af hans mission. Hans menneskelige sind, som blev udviklet på en naturlig måde, fattede endnu ikke helt virkeligheden af sin dobbelte natur. Det faktum, at han havde en enkelt personlighed gjorde det svært for hans bevidsthed at anerkende den dobbelte oprindelse af de faktorer, der formede karakteren af den samme personlighed.

Fra dette tidspunkt fremover, blev han meget bedre til at komme overens med sine brødre og søstre. Han blev mere og mere taktfuld, altid medfølelse og hensynsfuld om deres velfærd og lykke, og han havde et godt forhold til dem, indtil han begyndte sin offentlige tjeneste. For at sige det mere klart: Han kom fremragende godt ud af det med James, Miriam, og de to yngre (endnu ufødte) børn Amos og Ruth. Med Marta kom han altid temmelig godt overens. De problemer, han havde hjemme opstod hovedsagelig af uoverensstemmelser med Josef og Juda, især sidstnævnte.

Det var en prøvende oplevelse for Josef og Maria at gennemføre opdragelsen af denne enestående kombination af guddommelighed og menneskelighed, og de fortjener al æren for så trofast og vellykket at udføre deres opgaver som forældre. Jesu forældre indså, at der var noget overmenneskeligt i deres ældste søn; men aldrig kunne de selv i den mindste måde drømme om at denne søn af løfte, i selve virkeligheden og i sandhed var den, der rent faktisk havde skabt dette lokalunivers af ting og væsener. Josef og Maria levede og døde uden nogensinde at vide, at deres søn Jesus virkelig var Universets Skaber inkarneret i kødet.

Dette år brugt Jesus mere end nogensinde sin opmærksomhed til musikken, og han fortsatte med at undervise sine brødre og søstre i sin skole i hjemmet. Omkring dette tidspunkt, blev han fuldstændig klar over meningsforskellene mellem Josef og Maria om karakteren af hans mission. Han grundede meget over sine forældres forskellige meninger og hørte ofte deres drøftelser, når de troede, han sov tungt. Han lændede sig mere til sin fars synspunkter, så det kunne ikke undgås, at hans mor blev såret, da hun indså, at hendes søn til sidst afviste hendes vejledning i spørgsmål, der vedrørte hans livsværk. Og som årene gik, blev dette brud på forståelse udvidet. Maria forstod mindre og mindre betydningen af Jesu mission, og i stigende grad blev denne gode mor såret over at hendes foretrukne søn ikke opfyldte hendes glødende forventninger.

Josef underholdt en voksende tro på, at Jesu mission var af åndelig natur. Bortset fra de andre og mere vigtige årsager synes det uheldigt, at han ikke levede til at se sin idé om Jesu overdragelse på jorden gå i opfyldelse.

I løbet af sit sidste skoleår, da Jesus var tolv år gammel, protesterede han mod sin far om den jødiske skik at røre ved et stykke pergament, der blev naglet til dørstolpen, hver gang de gik ind i huset og kom ud, og derefter kysse fingeren der havde rørt pergamentet. Som en del af dette ritual var det almindeligt at sige: "Herren skal bevare vores udgang og vores indgang fra nu og for evigt." Josef og Maria havde gentagne gange lært Jesus om årsagerne til ikke at fremstille billeder

eller tegne billeder og forklarede, at sådanne frembringelser kunne anvendes til afgudsdyrkende formål. Selvom Jesus ikke helt kunne forstå deres forbud mod afbildning og billeder, havde han en god idé om, hvad der var konsekvent og påpegede derfor for sin far, at denne vanemæssige ærbødighed for pergamentet på dørstolpen dybest set var af afgudsdyrkende natur. Josef fjernede pergamentet efter at Jesus dermed havde protesteret med ham.

Med tiden, gjorde Jesus meget for at ændre deres overholdelse af religiøse formaliteter, samt familiens bønner og andre formål. Det var faktisk muligt at gøre mange sådanne ting i Nazaret, for dens synagoge var under indflydelse af en liberal skole af rabbinere, eksemplificeret ved den berømte Nazaret lærer Jose.

Igenem dette år og de to følgende led Jesus af alvorlig psykiske smerter som følge af sine vedvarende anstrengelser for at tilpasse sine personlige synspunkter af religiøse praksis og sociale omgangsformer til sine forældre etablerede overbevisninger. Han var meget ked af konflikten mellem impulsen til at være tro mod sine egne overbevisninger og den samvittighedsfulde formaning til pligtopfyldelse overfor sine forældre. Denne hans værste konflikt stod mellem to store befalinger, som primært besatte hans ungdommelige sind. Den ene var: "Følg trofast den indre stemme, der kommer fra dine højeste overbevisninger om sandhed og retfærdighed." Den anden var: ". Ær din far og mor, for de har givet dig liv og dets næring deraf." Han trak sig dog aldrig væk fra ansvaret for at foretage de nødvendige daglige justeringer mellem disse riger af loyalitet til ens egen personlige overbevisning og pligt mod ens familie, og han opnåede tilfredshed ved at effektuere en stigende harmonisk blanding af personlige overbevisninger og familiemæssige forpligtelser i et mesterlig begreb om en gruppesolidaritet som byggede på loyalitet, ærlighed, tolerance og kærlighed.

5. HANS TRETTENDE ÅR (7 e.Kr.)

Dette år betød at drengen fra Nazaret gik fra barndom til begyndelsen af hans tidlige manddom. Hans stemme begyndte at ændre sig, og andre sinds og krops funktioner vidnede om den forestående manddom.

Søndag nat 9. januar år 7 e.Kr. blev hans bror Amos født. Judas var endnu ikke to år, og hans søster Ruth var endnu ikke født; så vi kan se, at Jesus havde en anselig familie med mange små børn at tage sig af, da hans far mødte sin død i en ulykke det følgende år.

Det var i midten af februar, at Jesus blev menneskeligt sikker på, at han var bestemt til at udføre en mission på jorden for at oplyse mennesket og åbenbare Gud. Væsentlige afgørelser i forbindelse med omfattende planer blev formuleret hos denne unge mand, som i udseende var en almindelig jødisk dreng i Nazaret. Hele Nebadons intelligente liv så på med fascination og forbløffelse, da alt dette begyndte at udvikle sig, i ord og gerninger af tømrerens søn, nu som en ung mand.

På ugens første dag den 20. marts i år 7 e.Kr. blev Jesus eksamineret fra pensummet af den lokale skole, som var knyttet til synagogen i Nazaret. Dette var en stor dag for alle ambitiøse jødiske familiers liv, den dag, hvor den førstefødte søn blev udråbt til at være en "søn af løfte", for at være Herrens, Israels Gud, forløste førstefødte, et "barn af den Højeste", og være Herrens tjener for hele jorden.

Fredagen i ugen før, var Josef kommet hjem fra Sepphoris, hvor han var ansvarlig for opførelsen af en ny offentlig bygning, for at være til stede ved denne glædelige fest. Jesus lærer var overbevist om, at hans opmærksomme og flittige elev var bestemt til nogen enestående karriere, nogen vigtige mission i livet. De ældste var meget stolt af drengen, efter alle de problemer, de havde med Jesu nonkonformistiske tendenser, og de var allerede begyndt at lægge planer, som ville gøre det muligt for ham til at fortsætte sin uddannelse i Jerusalem, på de berømte hebraiske akademier.

Da Jesus hørte disse planer drøftet, blev han mere og mere overbevist om, at han aldrig ville gå til Jerusalem for at studere under rabbinerne. Han kunne ikke forestille sig den tragedie, der snart ville forekomme, og som vil sikre, at alle sådanne planer måtte opgives, med det resultat, at han fik ansvaret for forsørgelsen og forvaltningen af en stor familie, der snart kom til at omfatte fem brødre og tre søstre samt hans mor og sig selv. Jesus havde en større og længere erfaring i at opdrage denne familie end Josef, hans far, havde; og han opfyldte det mål som han senere satte for sig selv, til at blive en klog, tålmodig, forståelse fuld og effektiv lærer og ældste bror til denne familie - hans familie - som så pludselig blev ramt af sorg og så uventet efterladt alene.

6. REJSEN TIL JERUSALEM

Da Jesus nu havde nået tærsklen til den begyndende manddom og officielt var uddannet fra synagogen, havde han tilladelse til at rejse til Jerusalem med sine forældre for sammen med dem at deltage i fejringen af hans første påske. Påsken fandt sted dette år lørdag den 9. april i år 7 e.Kr. Et anseligt selskab (103 personer) gjort sig klar til afrejse fra Nazaret til Jerusalem tidligt mandag morgen den 4. april. De rejste sydpå mod Samaria, men da de nåede Jizreel, vendte de østover og gik omkring Mount Gilboa i Jordandalen for at undgå at passere gennem Samaria. Josef og hans familie ville gerne være gået gennem Samaria via Jakobs brønd og Bethel, men fordi jøderne ikke ønskede at skulle beskæftige sig med samaritanerne, besluttede de at fortsætte med deres naboer gennem Jordandalen.

Den meget frygtede Arkelaus var blevet afsat, og de havde lidt at frygte, da de tog Jesus til Jerusalem. Tolv år var gået siden den første Herodes havde forsøgt at dræbe barnet i Betlehem, og ingen kunne nu tænke på at knytte denne begivenhed sammen med den ukendte fyr fra Nazaret.

Før de nåede vejkrydset ved Jizreel passerede de under rejsen, meget snart til venstre, den gamle landsby Shunem, og Jesus hørte igen om Israels smukkeste jomfru, der engang boede der, og også om de vidunderlige gerninger Elisa udførte der. Da de passerede Jizreel fortalte Jesu forældre om, hvad Akab og Jezabel havde gjort, og om udnyttelsen af Jehu. Under turen omkring Gilboabjerget, talte de meget om Saul, der tog sit liv på skråningerne af dette bjerg, og om kong David og de sammenslutninger, som dette historiske sted bragte.

Da de gik rundt om foden af Gilboa, kunne pilgrimmene se den græske by Scythopolis til højre. De stirrede på bygningsværkerne af marmor fra en afstand, men kom ikke tæt på den ikke-jødiske by for ikke at blive forurenset, så de ikke ville være i stand til at deltage i de kommende højtidelige og hellige ceremonier ved påskehøjtiden i Jerusalem. Maria kunne ikke forstå, hvorfor hverken Josef eller Jesus ville tale om Scythopolis. Hun vidste intet om deres kontrovers sidste år, fordi de ikke havde fortalt denne episode til hende.

Vejen førte nu lige ned i den tropiske Jordandalen, og snart åbnede der sig for Jesu vidunderlige blik den skæve og stadigt snoede Jordanflod med dens glitrende og rislende vand, der flød ned mod det Døde Hav. De tog deres overtøj af, mens de rejste sydpå i denne tropiske dal, og glædede sig over de herlige områder af majs og den smukke oleander fyldt med deres lyserøde blomster, mens det mægtige Hermonbjerg med snedækket top stod langt væk i nord og majestætisk så ned på den historiske dal. Efter lidt mere end tre timers rejse fra Scythopolis på den anden side af dalen, kom de til en boblende kilde, og her de slog lejr for natten, ud under stjernehimlen.

På deres anden rejse dag passerede de det sted, hvor Jabbok, fra øst flyder ind i Jordanfloden, og når de vendte sig mod øst langs floddalen mindes de Gideons dage, da midjanitterne strømmede ind i denne region for at erobre landet. Mod slutningen af den anden rejse dag, slog de lejr nær foden af det højeste bjerg med udsigt over Jordandalen, Sartababjerget, på hvis top lå den fæstning som Alexander havde bygget, og hvor Herodes havde fængslet en af hans koner og havde begravet sine to kvalte sønner.

Den tredje dag gik de forbi to landsbyer, som Herodes for nylig havde bygget, og bemærkede landsbyerne fine arkitektur og smukke palme haver. I skumringen, kom de til Jeriko, hvor de boede indtil morgen. Den aften vandrede Josef, Maria og Jesus, to og en halv kilometer til det sted, hvor det gamle Jeriko lå, hvilket i henhold til den jødiske tradition, Joshua, efter hvem Jesus blev opkaldt, havde udført sine berømte bedrifter.

Den fjerde og sidste dag blev vejen fyldt med en sammenhængende procession af pilgrimme. De begyndte nu at forcere bakkerne, der fører til Jerusalem. Da de nærmede sig toppen, kunne de se på tværs af Jordanfloden til bjergene langt væk og sydover til det Døde Havs stillestående vand. Omkring halvvejs op til Jerusalem, kunne Jesus for første gang se Oliebjerget (den region, der så meget ville blive en del af hans senere liv), og Josef påpegede for ham, at den hellige by lå lige over denne højderyg. Drengens hjerte hamrede af glædesfyldt forventning til snart se sin himmelske Faders by og huse.

På de østlige skråninger af Oliebjerget standsede de for at hvile i udkanten af en lille landsby som hed Bethany. De gæstfrie landsbyboere strømmede ud for at tage sig af pilgrimmene, og det skete så, at Josef og hans familie havde stoppet nær et hus, der tilhører en vis Simon, som havde tre børn på Jesu alder - Mary, Marta og Lazarus. De inviterede

Nazaret familien indenfor, og der opstod et livslangt venskab mellem de to familier. Mange gange senere tog Jesus under hans begivenhedsrige liv til dette hjem.

De skyndte sig videre og var snart på toppen af Oliebjerget. Jesus så for første gang (i hans hukommelse) den hellige by, prætentiose paladser og hans Faders inspirerende templer. Aldrig før i sit liv, var Jesus blevet ramt af et sådan rent menneskeligt gys som det, der denne gang så fuldstændig betog ham som han stod der, en eftermiddag i april på Oliebjerget og indsugede sin første udsigt over Jerusalem. Mange år senere, stod han på dette samme sted, og græd over byen, som igen var ved at afvise en profet, den sidste og største af sine himmelske lærere.

De skyndte sig videre til Jerusalem. Det var nu torsdag eftermiddag. Da de nåede byen, fortsatte de forbi templet, og aldrig havde Jesus set sådanne menneskemasser. Han funderede dyb over, at disse mennesker havde samlet sig her fra de yderste dele af den kendte verden.

Snart nåede de den på forhånd aftalte indkvartering under påskeugen. Det var et stort hus, der tilhørte en velhavende slægtning af Maria, der, af Zacharias vidste noget om både John og Jesus tidlige livshistorie. Den følgende dag, forberedelses dagen, gjorde de sig klar til den passende fejring af påskesabbaten.

Mens hele Jerusalem var i gang med forberedelserne til påske, fandt Josef tid til at tage sin søn med sig for at besøge akademiet, hvor det var blevet arrangeret for ham at genoptage sin uddannelse to år senere, så snart han havde nået en alder af femten år som var påkrævet. Josef var virkelig forundret, da han så, hvor lidt interesse Jesus viste for alle disse omhyggeligt fastsatte planer.

Templet med alle sine tilknyttede tjenester og aktiviteter gjorde et virkelig dybt indtryk på Jesus. For første gang, siden han var fire år, var han alt for travlt optaget med sine egne tanker til at stille en masse spørgsmål. Han spurgte dog sin far flere pinlige spørgsmål (som han havde gjort ved tidligere lejligheder), hvorfor den himmelske Fader krævede, at så mange uskyldige og hjælpeløse dyr skulle slagtes. Hans far, vidste dog godt fra udtrykket på drengens ansigt, at hans svar og forsøg på forklaring var utilfredsstillende for hans dybt tænkende og klart ræsonnerende søn.

Dagen før påskesabbaten fejende flodbølger af åndelig oplysning gennem Jesu menneskelige sind og fyldte hans menneskelige hjerte til bristepunktet med kærlig medfølelse for de åndelige blinde og moralsk uvidende masser, der havde samlet sig for at fejre påskens gamle mindehøjtidelighed. Dette var en af de mest specielle dage som Guds Søn tilbragte i kødet; og i løbet af natten for første gang i løbet af sin jordiske karriere viste der sig en budbringer fra Salvington, bestilt af Immanuel, som sagde: "Timen er kommet. Det er tid for dig til at begynde at styre din Faders anliggender."

Selv før det tunge ansvar for Nazaret blev placeret på hans unge skuldre, kom nu den himmelske budbringer for at minde denne, endnu ikke tretten år gammel dreng, om at tiden var kommet for ham til at genoptage sit ansvar for universet. Dette var den første akt i en lang række af begivenheder, der til sidst kulminerede i færdiggørelsen af Sønnens overdragelse på Urantia og tilbagelevering af "administrationen af et univers på hans menneskelige og samtidige guddommelige skuldre."

Som tiden gik, blev inkarnationens mysterium mere og mere uforståeligt for os alle. Vi kunne næsten ikke forstå, at denne fyr fra Nazaret var hele Nebadons Skaber. Vi forstår endnu ikke, hvordan denne samme Skabersønnens Ånd og hans Paradisfaders ånd er forbundet med menneskehedens sjæle. Med tiden gang, kunne vi se, at dette menneskelige sind i stigende grad opnåede klarhed, mens han levede sit liv i kødet, at der i ånden på hans skuldre hvilede ansvaret for et univers.

Således slutter Nazaret drengens karriere og begynder beretningen om den unge mand - det guddommelige menneske som i stigende grad bliver opmærksom på sig selv - som nu begynder at overveje sin karriere i verden, mens han bestræber sig på at integrere sit ekspanderende livs formål med sine forældres ønsker og deres forpligtelser over for sin familie og sin tid og samfundet i hans dage.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 125

JESUS I JERUSALEM

INGEN begivenhed i hele Jesus begivenhedsrige karriere på jorden var mere overbevisende, mere menneskelig fascinerende, end dette hans første besøg i Jerusalem, som han kunne huske. Det var en særdeles stimulerende oplevelse for ham helt alene at være til stede ved tempeldiskussionerne, og den erfaring, bevarede han længe i sin hukommelse som den store begivenhed af sin senere barndom og tidlige ungdom. Dette var hans første mulighed for i et par dage til at nyde et selvstændigt liv, glæden ved at komme og gå uden forhindringer og begrænsninger. Denne korte periode med udirigeret liv i løbet af ugen efter påske var for ham det første tilfælde af fuldstændig frihed fra enhver forpligtelse. Der gik mange år efter denne, før han igen havde en lignende periode, selv for en kort tid, hvor han kunne føle sig fri for enhver forpligtelse.

Kvinderne deltog sjældent i påskefestlighederne i Jerusalem; de var ikke forpligtet til at være til stede. Jesus nægtede praktisk talt at gå medmindre hans mor gik med dem. Da hans mor besluttede at komme med førte det til at mange andre kvinder i Nazaret også foretog rejsen, så i påsken processionen, var der et større antal kvinder i forhold til mænd end der nogensinde havde vandrede til påsken fra Nazaret. Under turen til Jerusalem, sang de den hundrede tredivte salme.

Fra det tidspunkt, de forlod Nazaret, indtil de nåede toppen af Oliebjerget, oplevede Jesus en lang tid af spænding fyldt med håbefulde forventning. Gennem den glade barndom havde han ærbødigt lyttet til, hvad der blev rapporteret om Jerusalem og dets tempel. Nu skulle han snart se dem i virkeligheden. Set fra Oliebjerget og ved nærmere eftersyn udefra havde templet modsvaret alt hvad Jesus havde forventet, og mere end det, men da han trådte indenfor dets hellige porte begyndte den store skuffelse.

I selskab med sine forældre gik Jesus gennem templets forgårde på vej for at tilslutte sig gruppen af nye sønner af loven, som ville blive indviet til israelske borgere. Han var noget skuffet over den generelle adfærd af folkemasserne i templet, men dagens første store chok kom, da hans mor tog afsked med dem på vej til kvindernes galleri. Det var aldrig faldet Jesus ind at hans mor ikke skulle ledsage ham til indvielsesceremonien, og han var grundigt forarget, at hun måtte lide en sådan urimelig forskelsbehandling. Selvom han blev meget krænket af dette, sagde han intet - bortset fra et par ord af protest til sin far. Men han tænkte, og tænkte dybt, som det fremgår af hans spørgsmål til de skriftkloge og lærere en uge senere.

Han gik gennem indvielsens ritualer, men var skuffet over, at de var så overfladiske og rutinemæssige. Han manglede det personlige engagement, der prægede ceremonierne i Nazaret synagogen. Han vendte derefter tilbage for at hilse på sin mor og gjorde sig parat til at ledsage sin far på hans første tur rundt i templet og dens forskellige domstole, gallerier og korridorer. Temple-området kunne rumme mere end tohundrede tusind tilbedere på samme tid, og selv om disse bygningers omfang - i sammenligning med, hvad han nogensinde tidligere havde set - meget imponeret hans sind, var han mere optaget af overvejelserne af den åndelige betydning af templets ceremonier og deres tilhørende tilbedelse.

Selvom mange af templets ritualer meget rørende imponerede hans sans for det smukke og symbolske, blev han altid skuffet over forklaringen af disse ceremoniers virkelige betydning som hans forældre anvendte til at give ham som svar på hans mange indgående spørgsmål. Jesus accepterede simpelthen ikke sådanne forklaringer på tilbedelse og religiøse andagt, som involverede en tro på Guds vrede eller den Almægtiges vrede og raseri. Efter yderligere drøftelser om disse emner, efter besøget til templet var overstået, da hans far mildt begyndte at insistere på, at hans søn bekender sig til at acceptere den ortodokse jødiske tro, vendte Jesus sig pludselig til sine forældre og sagde, mens han bedende set ind i sin fars øjne: "Min far, det kan ikke være sandt - vores Faderen i himlen kan ikke forholde sig således til hans vildfarne børn på jorden. Vores himmelske Fader kan ikke elske sine børn mindre end du elsker mig. Og jeg ved godt, uanset det

ukloge, som jeg har gjort, så ville du aldrig udgyde din vrede over mig eller øse ud din vrede på mig. Hvis du min jordiske far besidder sådanne menneskelige refleksjoner af det guddommelige, hvor meget mere bør ikke den himmelske Fader være fyldt med godhed og overfyldt med barmhjertighed. Jeg nægter at tro, at min Fader i himlen elsker mig mindre end min far på jorden."

Da Josef og Maria hørte hendes førstefødte søn taler disse ord, var de tavse. Aldrig igen, forsøgte de at ændre hans sind om Guds kærlighed og den himmelske Faders barmhjertighed.

1. JESUS BESKUER TEMPLET

Overalt hvor Jesus gik gennem tempelgårdene, blev han chokeret og ilde til mode over ånden af respektløshed, som han observerede. Han anså, at folkemassernes adfærd i templet var uforenelig med deres tilstedeværelse i "hans Faders hus." Men han fik sit unge livs ægte chok, da hans far tog ham til ikke jødernes forgård med dens støjende jargon, højtråbende og banden, det hele blandet i flæng med brægen af får og mumlen af lyde, som forrådte tilstedeværelsen af de vekselerere og sælgerne af offerdyr og alle mulige andre kommercielle fornødenheder.

Mest af alt blev hans sans for anstændighed oprørt over synet af de løsslupne kurtisaner vandrende omkring inde på templets område - netop sådanne malede kvinder, som han for nylig havde set under et besøg i Sepphoris. Denne vanhelligelse af templet vakte al hans ungdommelige harme, og han tøvede ikke med at udtrykke sig frit, hvad han følte til Josef.

Jesus beundrede atmosfæren og tjenesten i templet, men han var chokeret over den åndelige grimhed, som han så i ansigterne på så mange tankeløse deltagere i tjenesten.

De kom derefter ned til præsterne gård under klippeudspringet foran templet, til det sted, hvor alteret stod, og hvor de så, hvordan dyrene i store skarer blev dræbt og hvordan de tjenestegørende slagtepræster vaskede blodet fra deres hænder ved bronze springvandet. Den blodige sten belægning, præsternes bloddryppende hænder, og lyden af de døende dyr var mere end denne naturelskende dreng kunne klare. Dette forfærdelige syn gav Nazaret drengen kvalme. Han greb sin fars arm og bad om at blive taget væk. De gik tilbage gennem ikke jødernes forgård, og selv den rå latter og grove vittigheder, som han der hørte var en lettelse efter det, han lige havde set.

Josef så, hvordan hans søn havde følt afsky ved synet af templets ritualer og tog ham klogt bort for at se "Skønhedens port", den kunstnerisk udformet port af korintisk bronze. Men Jesus havde fået nok af sit første besøg i templet. De vendte tilbage til den øverste forgård for at møde Maria og gik omkring sammen i en time i den friske luft, væk fra folkemængderne. De inspicerede Hasmonéerpaladset, Herodes herregård, og de romerske vagters tårn. I løbet af denne tur forklarede Josef til Jesus, at det kun var Jerusalems indbyggere der havde tilladelse til at være vidne til de daglige ofringer i templet, og at dem, der boede i Galilæa kom kun tre gange om året for at deltage i tempeltjeneste, nemlig påsken, pinsen (syv uger efter påske) og løvhyttfesten i oktober. Disse fester var oprettet af Moses. Så diskuterede de derefter de to senere etablerede fester, indvielsen af templet og Purim. Bagefter gik de til deres logi og gjorde sig klar til at fejre påske.

2. JESUS OG PÅSKEN

Fem familier fra Nazaret var gæster, eller deltog i påskefestlighederne med Simon fra Bethanys familie. Simon havde købt påskelammet for selskabet. Det var slagtingen af disse lam i så enorme mængder, der havde påvirket Jesus under hans besøg i templet. De havde planlagt at holde påsken med Marias familie, men Jesus overtalte sine forældre til at acceptere invitationen til Bethany.

Samme aften samledes de til påske ritualer og spiste stegt kød med usyret brød og bitre urter. Jesus, som var en af pagtens nye sønner, blev bedt om at fortælle om påskens oprindelse, hvilket han gjorde godt, men han gjorde sine forældre noget flove over at indskyde mange bemærkninger som mildt afspejlede de indtryk, der var blevet foretaget på hans ungdommelige men tankevækkende sind ved, hvad han så for nylig havde set og hørt. Dette var begyndelsen til påskehøjtidens ceremonier, der varede i syv dage.

Selv på dette tidlige tidspunkt, begyndte Jesus at overveje det hensigtsmæssige i at fejre påsken uden det slagtede lam, selvom han ikke sagde noget til sine forældre. I sit eget sind følte han sig overbevist om, at Faderen i himlen ikke var glad ved synet af disse ofrings ceremonier, og gennem årene blev han mere og mere overbevist om sin beslutning om en dag at etablere fejringen af en påske uden blod.

Jesus sov ikke meget den nat. Hans søvn blev forstyrret meget af forfærdelige drømme om slagting og lidelse. Hans sind var uroligt, og hans hjerte blev revet fra hinanden af de teologiske uoverensstemmelser og absurditeter i hele det jødiske ceremonielle system. Hans forældre sov heller ikke meget. De var meget forvirret af begivenhederne på dagen, der netop var færdig. De var helt forstyrret i deres hjerter ved drengens holdning, der for dem virkede mærkeligt og beslutsom. Maria blev nervøst ophidset i begyndelsen af natten, men Josef forblev rolig, selvom han var lige så forundret. De var begge bange for at tale ærligt med drengen om disse problemer, selvom Jesus med glæde ville have talt med sine forældre, hvis de havde vovet at opmuntre ham til det.

Næste dags tilbedelses ceremonier i templet var mere acceptable for Jesus og gjorde meget for at afbøde de ubehagelige minder fra den foregående dag. Den følgende morgen tog den unge Lazarus Jesus ved hånden og de begyndte en systematisk udforskning af Jerusalem og dens omgivelser. Før dagen var forbi, opdagede Jesus de forskellige steder omkring templet, hvor undervisning og spørgsmålsmøder foregik. Bortset fra et par besøg til det allerhelligste, for undrende at se hvad der virkelig var bag forhængen, tilbragte han det meste af sin tid ved templet i disse undervisningskonferencer.

I hele påskeugen, holdt Jesus sin plads blandt de nye sønner, og det betød, at han måtte tage sin plads uden for rækværket, der adskilte alle personer, der ikke havde fuldt statsborgerskab i Israel, fra de øvrige. Da han således blev gjort opmærksom på, at han stadig var ung, afholdt han sig fra at stille de mange spørgsmål, der bølgede frem og tilbage i hans sind; i det mindste afstod han indtil påskefesten var overstået, og til disse begrænsninger på de nyligt indviet unge blev ophævet.

Om onsdagen i påskeugen, fik Jesus tilladelse til at gå hjem med Lazarus for at tilbringe natten i Betania. Den aften hørte Lazarus, Marta og Maria Jesus tale om timelige og evige, menneskelige og guddommelige ting, og fra den nat, holdt de alle tre af ham, som om han havde været deres egen bror.

Mod slutningen af ugen, så Jesus mindre af Lazarus, da han ikke havde adgang til selv den ydre cirkel af tempel diskussionerne, selvom han hørte en del af de offentlige forestillinger givet på de ydre forgårde. Lazarus havde samme alder som Jesus, men i Jerusalem fik de unge sjældent lov til at deltage i åbningsceremonien til lovens sønner, før de havde nået en alder af tretten.

Igen og igen under påskeugen fandt Jesu forældre ham siddende for sig selv med sit unge hoved i sine hænder, fordybet i tanker. De havde aldrig set ham opføre sig på denne måde, og fordi de ikke vidste, i hvilken grad han var forvirret i tankerne, og urolige i ånden af den erfaring, han gik igennem, var de meget forvirret; de vidste ikke, hvad de skulle gøre. De var glade for, at påskeugens dage gik og længtes efter at få deres søn, der opførte sig mærkeligt, trygt hjem i Nazaret igen.

Dag for dag gennemtænkte Jesus sine problemer. Mod slutningen af ugen, han havde gjort mange justeringer, men da tiden kom til at vende tilbage til Nazaret sværmede det stadig inde i hans unge sind med forvirrende vanskeligheder og plaget af en lang række ubesvarede spørgsmål og uløste problemer.

Før Josef og Maria forlod Jerusalem i selskab med Jesus Nazaret lærer, aftalte de med Jesus at han skulle vende tilbage, efter at han havde nået sin femten års alder. Så skulle han begynde sine lange studier ved et af rabbinerne mest berømte akademier. Jesus fulgte med sine forældre og læreren på gentagne besøg på denne skole, men de var alle utilfredse, da de så, hvor ligegyldig han syntes om alt, hvad de sagde og gjorde. Maria var i dyb smerte over hans reaktion på besøget i Jerusalem, og Josef var dybt forvirret over drengens mærkelige bemærkninger og usædvanlige adfærd.

Under alle omstændigheder havde påskeugen været en stor begivenhed i Jesu liv. Han havde haft mulighed for at møde snesevis af drenge på sin egen alder, medkandidater til indvielsesceremonien, og han udnyttede disse kontakter til at lære, hvordan folk levede i Mesopotamien, Turkestan, og Parthia, samt i de romerske provinser langt væk mod vest. Han vidste allerede temmelig godt, hvordan de unge i Egypten og andre regioner i nærheden Palæstina voksede op. Der

var tusindvis af unge i Jerusalem på dette tidspunkt, og Nazaret drengen mødte personligt og interviewet i større eller mindre grad, mere end et hundrede og halvtreds af dem. Han var især interesseret i dem, der kom fra landene i Fjernøsten og fjerntliggende vestlige lande. Som et resultat af disse kontakter begyndte drengen at nære et ønske om at rejse rundt i verden for at lære, hvordan de forskellige grupper af hans medmennesker arbejdede på at tjene til livets ophold.

3. JOSEFS OG MARIAS AFREJSE

Det var aftalt, at selskabet fra Nazaret skulle samles i nærheden af templet midt på formiddagen den første dag i ugen efter at påskehøjtiden var ovre. Så det gjorde de og startede på hjemrejsen til Nazaret. Jesus var gået ind i templet for at lytte til drøftelserne, mens hans forældre ventede på at deres medpassagerer skulle samles. Snart var selskabet klar til at gå. Mændene gik i en gruppe og kvinderne i en anden, som var deres skik, når de rejste til og fra festivalerne i Jerusalem. Jesus var gået op til Jerusalem i selskab med sin mor og de andre kvinder. Da han nu var en ung mand, der havde undergået indvielse var det forventet, at han rejste tilbage til Nazaret i selskab med sin far og de andre mænd. Men da Nazaretselskabet begav sig mod Bethany var Jesus så fuldstændig optaget i templet af diskussionen om engle, at han var helt uvidende om, at tiden var inde til forældrenes afrejse. Han var ikke klar over, at han var blevet efterladt, indtil templet møder sluttede ved middagstid.

De rejsende til Nazaret savnede ikke Jesus, fordi Maria antog at han rejste med mændene, mens Josef troede, han var med kvinderne, siden han var gået op til Jerusalem med dem og havde ført Marias æsel. De lagde ikke mærke til, at han manglede, indtil de nåede Jeriko og forberedte sig til at tilbringe natten. Efter forespørgsler hos den sidste i gruppen, der kom til Jeriko, og lærte, at ingen af dem havde set deres søn, tilbragte de en søvnløs nat og grublede over, hvad der kunne være sket med ham, mens, de mindes mange af hans usædvanlige reaktioner på påskeugens begivenheder og mildt dadlede hinanden for ikke at have set efter at han indgik i gruppen, før de forlod Jerusalem.

4. FØRSTE OG ANDEN DAG I TEMPLET

I mellemtiden havde Jesus opholdt sig i templet hele eftermiddagen, lyttet til drøftelserne og nød den rolige og værdige atmosfære efter at påskeugens store skarer næsten helt var forsvundet. Så da eftermiddagens diskussioner var afsluttet, i hvilken Jesus ikke var involveret, gik han til Bethany og ankom ligesom Simons familie gjorde klar til at indtage deres aftensmad. De tre unge var lykkelige for at se Jesus, og han forblev i Simons hus for natten. Han foretog sig meget lidt i løbet af aftenen men brugte en masse tid på at meditere for sig selv i haven.

Tidligt næste dag Jesus var oppe og på vej til templet. På Oliebjergets bakkekam standsede han og græd over det syn han så - et åndeligt forarmet folk, bundet af traditioner og som lever under de romerske legioners tilsyn. Tidligt om morgenen var han i templet, og besluttede at deltage i drøftelserne. I mellemtiden var Josef og Maria også stået tidligt op ved daggry med den hensigt at følge samme vej tilbage til Jerusalem. Først, skyndte de sig til deres pårørende hus, hvor familien havde logeret i påskeugen, men en forespørgelse gav kun som svar det faktum, at ingen havde set Jesus. Efter søgning hele dagen og ikke fundet noget spor af ham, vendte de tilbage til deres pårørende for natten.

Under det andet møde, havde Jesus vovet at stille spørgsmål, og på en meget fantastisk måde deltog han i templets diskussioner, men altid på en måde, der var i overensstemmelse med hans unge alder. Undertiden var hans spidse spørgsmål lidt besværlige for de lærde lærere i den jødiske lov, men han viste sådan en oprigtig ærlighed kombineret med en tydelig sult efter viden, at flertallet af templets lærere blev indstillet på at behandle ham med al respekt. Da han vovede at sætte spørgsmålstejn ved retfærdigheden i at dræbe en beruset ikke jøde, der havde vandret uden for ikke jødernes forgård og ved et uheld var trådt ind i det forbudte og hellige prestigefyldte tempel område, blev en af de mere intolerante lærere utålmodig over drengens underforstået kritik og spurgte, mens han stirrede vredt ned på ham, hvor gammel han var. Jesus svarede: "Tretten år manglende en bagatel over fire måneder." "Så," svarede den nu rasende læreren, "hvorfor er du her, når du ikke har nået en alder af en lovens søn?" Da Jesus forklarede, at han havde modtaget indvielse under påsken, og at han havde afsluttet sine studier på skoler i Nazaret, sagde lærerne hånligt med én stemme: "vi kunne godt have forstået, at han er fra Nazaret." Men overlæreren insisterede på, at Jesus ikke skulle bære skylden om lederne for synagogen i Nazaret havde ladet ham opgradere selvom han teknisk set var tolv i stedet for tretten år; og trods det faktum, at flere af hans modstandere stod op og gik bort, blev det bestemt, at drengen uforstyrret skulle

fortsætte som studerende ved tempeldiskussionerne.

Da hans anden dag i templet var forbi, gik han tilbage til Betania for natten. Igen gik han ud i haven for at meditere og bede. Det var tydeligt, at hans sind var besat med grublede tungtvejende problemer.

5. TREDJE DAGEN I TEMPLET

Under Jesu tredje dag i templet med de skriftkloge og lærere samledes mange tilskuere, der havde hørt om denne unge fra Galilæa, for at nyde oplevelsen at se en dreng forvirre lovens vismænd. Simon kom også ned fra Bethany for at se, hvad drengen var op til. Under hele denne dag fortsatte Josef og Maria deres ivrige søgning efter Jesus, og de gik endda flere gange ind i templet, men kom aldrig til at tænke på at undersøge de forskellige diskussionsgrupper, selvom de engang kom næsten inden for høreafstand af hans fascinerende stemme.

Før dagen var omme, havde hele opmærksomheden af den vigtigste diskussionsgruppe i templet været fokuseret på de spørgsmål, Jesus stillede. Blandt hans mange spørgsmål var:

1. Hvad er egentlig det allerhelligste, bag sløret?
2. Hvorfor skal mødre i Israel adskilles fra de mandlige tilbedere?
3. Hvis Gud er en far, der elsker sine børn, hvorfor al denne slagtning af dyr for at vinde Guds gunst - er Moses forkyndelse blevet misforstået?
4. Da templet er dedikeret til tilbedelsen af den himmelske Fader, er det så konsekvent at tillade tilstedeværelsen af dem, der er engageret i verdslige goders udveksling og handel?
5. Skal den forventede Messias komme for at være en verdslig fyrste, der sidder på Davids trone, eller han skal fungere som livets lys i etableringen af et åndeligt rige?

Hele dagen lang, lyttede de, forundrende til disse spørgsmål, og ingen var mere forbavset end Simon. For over fire timer dyngede denne unge mand fra Nazaret disse jødiske lærere med tankevækkende og sjælesøgende spørgsmål. Han kommenterede meget lidt de ældres meninger. Han befordrede sin undervisning af de spørgsmål, han stillede. Ved behændigt og subtil frasering formulerede af et spørgsmål, udfordrede han deres undervisning, mens han antydte sin egen. På den måde, som han formulerede sine spørgsmål var der en tiltalende kombination af skarpsindighed og humor, som gjorde ham vellidt selv af dem, der var mere eller mindre krænket over hans ungdom. Han var altid meget præcis og hensynsfuld, når han stillede disse gennemtrængende spørgsmål. Denne begivenhedsrige eftermiddag i templet, viste han den samme tilbageholdenhed, som senere i hele hans offentlige aktivitet, mod at skaffe sig en fordel på en modstanders bekostning. Som ung og senere som voksen, han syntes at være helt fri for alle egoistiske ønsker om at vinde et argument blot for at opleve logisk triumf over sine medmennesker, for han var først og fremmest interesseret i én ting: at forkynde evig sandhed og dermed bevirke en fyldigere åbenbaring af den evige Gud.

Da dagen var forbi, styrede Simon og Jesus deres skridt tilbage til Bethany. For det meste af turen var både manden og drengen stille. Jesus stoppede op på bjergkammen af Oliebjerget, men da han kiggede ud over byen og dens tempel, græd han ikke; han bøjede kun hovedet i stille hengivenhed.

Efter aftensmaden i Betania afslog han igen at deltage i det glade selskab, og gik i stedet ud i haven, hvor han dvælede langt ud på natten og forsøgte forgæves at tænke på en endelig plan om at nærme sig problemet med hans livsværk og afgøre, hvordan han bedst kunne arbejde for at åbenbare til sine åndeligt blinde landsmænd en smukkere vision af deres himmelske Fader og dermed frigøre dem fra deres frygtelige trældom af loven, ritualer, ceremonier, og støvede traditioner. Men den sandhedssøgende dreng fandt ikke klarhedens lysende erkendelse.

6. FJERDE DAGEN I TEMPLET

Jesus var mærkeligt uopmærksom på sine forældre. Ikke engang da Lazarus mor bemærkede ved morgenmaden, at Jesu

forældre allerede måtte være så godt som hjemme, syntes han ikke at forstå, at de ville være noget bekymret for, at han var blevet tilbage.

Igen gik han til templet, men han standsede ikke for at meditere på Oliebjergets bakkekam. Under morgenens drøftelser var meget tid afsat til loven og profeterne, og lærerne var forbavset over, at Jesus var så fortrolig med Skriften, på hebraisk samt græsk. De var imidlertid ikke overrasket over hans sandheds viden som over hans unge alder.

Ved eftermiddagens møde var de knapt begyndt at besvare hans spørgsmål om formålet med bønne, da diskussionslederen inviterede drengen til at komme frem, og sætte sig ned ved siden af ham, bad ham om at udtrykke sine egne meninger om bøn og tilbedelse.

Natten før havde Jesu forældre hørt om denne mærkelige unge, der så behændigt debatterede med lovens udøvere, men det faldt dem ikke ind, at denne dreng kunne være deres søn. De havde næsten besluttet at gå til Zacharias hus, da de tænkte at Jesus kunne være gået der for at møde Elizabeth og John. Da de troede Zakarias kunne være i templet, stoppede de der på vej til byen Juda. Forestil jer deres forbavselse og overraskelse, da de under deres vandring gennem templets gårde genkendte deres savnede drengs stemme og ser ham siddende blandt templets lærere.

Josef var målløs, men Maria gav luft for sin lange ophobet frygt og angst, så hun skyndte sig hen til drengen, der nu havde rejst sig for at hilse på sine forbløffede forældre, og sagde: "Mit barn, hvorfor har du behandlet os på denne måde? I tre dage, har din far og jeg bedrøvet søgt efter dig. Hvordan i alverden kunne du opgive os?" Det var et anspændt øjeblik. Alle øjne vendte sig mod Jesus for at høre, hvad han ville sige. Hans far så bebrejdende på ham, men sagde ikke noget.

Man skal huske på, at Jesus nu var antaget til at være en ung mand. Han havde afsluttet den almindelige skoleundervisning, forventet af et barn, var blevet anerkendt som en lovens søn og indviet som borger i Israel. På trods af dette, bebrejdede og irettesatte hans mor han ikke på en særlig mild måde og foran alle de mennesker, der havde samlet sig, og midt i hans unge livs alvorligste og ædleste indsats. Således satte hun på en uværdig måde stop for en af de største og bedste lejligheder Jesus nogensinde fik til at arbejde som lærer i sandhed, en retfærdighedens forkynner og åbenbarer af sin himmelske Faders kærlige natur.

Men drengen var situationen voksen. Når I upartisk betragter alle de faktorer som tilsammen udgjorde og førte til denne situation, har I bedre forudsætninger for at forstå visdommen i drengens svar til sin mors utilsigtet irettesættelse. Efter et øjeblik overvejelse, svarede Jesus sin mor og sagde: "Hvorfor er det, at I har søgt efter mig i så lang tid? Antog du ikke, at du kunne finde mig i min Faders hus, eftersom at tiden er kommet, hvor jeg skal varetage min Faders anliggender?"

Alle blev overrasket over drengens måde at tale på. I stilhed trak de alle sig tilbage og efterlod ham alene med sine forældre. Kort sagt, den unge mand lettede forlegenheden af alle tre, da han stille sagde: "Kom, mine forældre, ingen har gjort mere end hvad de troede var bedst. Vor himmelske Fader har besluttet disse ting; lad os gå hjem."

I stilhed gik de væk og ankom til Jeriko for natten. Kun en gang stoppede de op, på bakkekammen af Oliebjerget, hvor drengen løftede sin vandrestav og skælvende fra hoved til fod under en intens følelse og sagde: "O Jerusalem, Jerusalem, og folket deraf, hvilken slaver er I - underkastet det romerske åg og offer for jeres egne traditioner - men jeg vil vende tilbage for at rense templet derovre og befri mit folk fra denne trældom!"

Under den tre dages lange rejse til Nazaret sagde Jesus ikke meget; hans forældre sagde heller ikke meget i hans tilstedeværelse. De kunne virkelig ikke forstå deres førstefødte søns adfærd, men de bevarede hans ord i dybden af deres hjerter, selv om de ikke fuldt ud kunne forstå deres betydning.

Da de kom hjem, gav Jesus en kort redegørelse til sine forældre, forsikrede dem om sin kærlighed og antydte, at de ikke behøver at være bange for, at han igen ville give dem grund til at bekymre sig om hans opførsel. Han konkluderede denne betydningsfulde udtalelse ved at sige: "Selvom jeg er nødt til at følge min himmelske Fader, vil jeg også adlyde min far på jorden. Jeg vil vente på min tid."

Selvom Jesus i sit sind mange gange nægtede at give samtykke til sine forældres velmente, men misforståede forsøg på at diktere hans måde at tænke eller fastlægge planen for hans arbejde på jorden, føjede han sig dog i alt, som var i

overensstemmelse med hans dedikation til hans Paradisfaders vilje, mere end frivilligt efter for hans jordiske fars ønske og hans kødelige familiens skikke. Selv når han ikke kunne give sit samtykke, gjorde han alt for at tilpasse sig. Han var en mester i at tilpasse sin dedikation af pligten til familiens loyalitet og de sociale tjenesters forpligtelser.

Josef var forvirret, men da Maria reflekterede over disse oplevelser, fik hun trøst og begyndte omsider at se disse udtalelser på Oliebjerget som foregribelse af hendes søns messianske mission som Israel befrier. Med fornyet kraft begyndte hun at forme hans tanker langs de patriotiske og nationalistiske retninger og sikrede sig hjælp fra sin bror, den morbror som var Jesus favorit; og på mange andre måder tog Jesu mor opgaven på sig med at forberede sin førstefødte søn til at blive leder af dem, der ville genoprette Davids trone og for evigt afkaste det ikke jødiske åg som det politisk slaveri betød.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 126

DE TO AFGØRENDE ÅR

AF ALLE oplevelsen under Jesu liv på jorden var hans fjortende og femtende år de sværeste. Disse to år, efter at han begyndte at blive bevidst om sin guddommelighed og skæbne, og før han i stigende grad var i stand til at kommunikere med sin Retter, var de mest prøvende i hans begivenhedsrige liv på Urantia. Det er denne periode på to år, som skal kaldes den store test, den virkelige fristelse. Intet menneske har i løbet af dets tidlige ungdoms forvirring og tilpasningsproblemer oplevet en mere vanskelig test end den, som Jesus gennemlevede under hans overgang fra barndom til tidlig manddom.

Denne vigtige periode i Jesu udvikling i ungdomsårene begyndte med afslutningen af besøget i Jerusalem og hans tilbagevenden til Nazaret. Først var Maria glad ved tanken om, at hun havde sin dreng tilbage igen, at Jesus var vendt hjem for at være en pligtopfyldende søn - ikke, at han nogensinde havde været noget andet - og at han fremover ville være mere modtagelig for hendes planer for hans fremtidige liv. Men hun havde ikke lang tid at sole sig i skæret af denne moder illusion og ubevidste familie stolthed. Meget snart skulle hun blive mere fuldstændig desillusioneret. Mere og mere var drengen i selskab med sin far; mere sjældent, kom han til hende med sine problemer, mens begge forældre forstod mindre og mindre af hans hyppige vekslen mellem denne verdens opgaver og hans fordybelse af hans forhold til sin Faders anliggender. Helt ærligt, forstod de ham ikke, men de elskede ham virkelig.

Da Jesu blev ældre, blev hans medfølelse og kærlighed til det jødiske folk uddybet, men i løbet af årene udviklede der sig i ham en voksende retfærdig harme, over tilstedeværelsen i Faderens tempel af de politiske udnævnte præster. Jesus havde stor respekt for de oprigtige farisæere og de ærlige skriftkloge, men han nærede foragt for de hykleriske farisæere og de uærlige teologer. Han så med foragt på alle religiøse ledere, der ikke var oprigtig. Når han nærmere undersøgte de israelske ledere blev han nogle gange fristet til at kigge med fordel på muligheden for at blive den Messias som jøderne ventede på, men han gav aldrig efter for en sådan fristelse.

Historien om hans bedrifter blandt de vise mænd i templet i Jerusalem var glædeligt at høre for alle i Nazaret, især for hans tidligere lærere i synagogeskolen. En tid var hans ros på alles læber. Hele landsbyen, mindes hans visdom og prisværdige adfærd i barndommen og forudsagde, at han ville blive en stor leder i Israel; omsider ville en virkelig stor lærer komme fra Nazaret i Galilæa. De så alle frem mod den tid, hvor hans ville være femten, så han regelmæssigt kunne få lov til at læse højt fra de hellige skrifter i synagogen på sabbatsdagen.

1. HANS FJORTENDE ÅR (8 e.Kr.)

Dette er kalenderåret, for hans fjortende fødselsdag. Han var blevet en god åg håndværker og arbejdede godt sammen med både lærred og læder. Han udviklede sig også hurtigt til en faglært tømrer og snedker. Denne sommer foretog han hyppige ture til toppen af bakken nordvest for Nazaret til bøn og meditation. Han blev gradvis mere bevidst om karakteren af sin overdragelse på jorden.

Denne bakke, havde for lidt noget over hundrede år tidligere, været "Baalshøjen", og nu fandtes Simeons gravsted der. Han blev betragtet som en hellig mand i Israel. Fra toppen af denne Simons bakke så Jesus ud over Nazaret og det omkringliggende landskab. Han ville vende blikket mod Megiddo og genkalde historien om den egyptiske hær som vandt sine første store sejr i Asien, og hvordan senere, en anden sådan hær besejrede kong Josias af Judas. Ikke langt væk, kunne han se Tanak, hvor Deborah og Barak besejrede Sisera. I det fjerne kunne han skimte Dotans højder, om hvilken han havde lært at Josefs brødre solgte Josef til slaveri i Egypten. Så ville han flytte blikket til Ebal og Gerizim

og fortælle sig selv traditionerne om Abraham, Jakob, og Abimelek. På denne måde, genkaldte og overvejede han de historiske og traditions baserede hændelser som hans far Josefs folk havde gennemgået.

Han fortsatte sine avancerede studieforløb under vejledning af synagogelærerne, og han fortsatte også med hjemmeundervisning af sine brødre og søstre, da de voksede op til egnede aldre.

I begyndelsen af dette år arrangerede Josef henlægning af indtægterne fra sin ejendom i Nazaret og Kapernaum til at betale for Jesu lange studieforløb i Jerusalem, hvor det var planlagt, at han skulle gå til Jerusalem i august det følgende år, da han var femten år.

Ved begyndelsen af dette år underholdt både Josef og Maria ofte tvivlen om deres førstefødte søns skæbne. Han var virkelig en talentfuld og elskelige barn, men han var så svært at forstå, så svært at blive klog på, og i øvrigt skete der aldrig noget usædvanligt eller mirakuløst. Snesevis af gange havde hans stolte mor holdt vejret i åndeløs forventning, forventet at se sin søn udføre noget overmenneskeligt eller overnaturligt, men altid var hendes håb knust i en grusom skuffelse. Alt dette var nedslående, selv skræmmende. De gudfrygtige mennesker i disse dage troede virkelig, at profeter og mænd af løftet altid manifesterede deres kald og etablerede deres guddommelige autoritet ved at udføre mirakler og gøre vidundere. Jesus gjorde intet af dette, og derfor tiltog forvirringen af hans forældre støt, når de drøftede hans fremtid.

Nazaret familiens forbedrede økonomiske situation blev afspejlet på mange måder i hjemmet og især i det øgede antal af glatte hvide tavler, som blev brugt til at skrive på med trækul. Jesus fik også tilladelse til at genoptage sin musikundervisning; han holdt meget af at spille harpe.

Igennem hele dette år, kan man virkelig sige, at Jesus "voksede i velvilje for mennesker og for Gud." Familiens udsigter syntes gode; fremtiden var lys.

2. JOSEFS DØD

Alt gik godt, indtil den skæbnesvangre tirsdag 25. september, da en budbringer fra Sepphoris kom til hjemmet i Nazaret med det tragiske budskab om, at Josef var blevet alvorligt såret af en faldende lastebom under sit arbejde på guvernørens residens. Budbringeren fra Sepphoris havde stoppet ved butikken på vej til Josefs hjem og meddelte Jesus om sin fars ulykke. De gik sammen hjem til Jesus for at meddele den triste nyhed til Maria. Jesus ønskede straks at gå hen til sin far, men Maria ville ikke høre tale om noget andet end at hun måtte skynde sig hen til sin mands side. Hun besluttede, at James, der dengang var ti år skulle ledsage hende til Sepphoris mens Jesus ville blive hjemme med de yngre børn, indtil hun vendte tilbage, da hun ikke vidste, hvor alvorligt Josef var blevet såret. Josef døde af sine kvæstelser, før Maria kunne nå frem. De bragte ham til Nazaret, og den følgende dag blev han stedt til hvile hos sine fædre.

Lige på dette tidspunkt, hvor udsigterne var gode og fremtiden lys, ramte en tilsyneladende grusom hånd forsørgeren for denne Nazaret husstand. Hjemmets indre anliggender faldt i uorden, og alle planer om Jesus og hans fremtids uddannelse blev forpurret. Tømmermesterens dreng, der lige havde nået en alder af fjorten, vågnede til den erkendelse, at hans opgave ikke kun var for at opfylde sin himmelske Faders mission til at åbenbare den guddommelige natur på jorden i kødelig form, men at hans unge menneskelige natur også måtte påtage sig ansvaret for at tage sig af hans mor som var blevet enke og sine syv brødre og søstre - og en, der var på vej. Denne dreng fra Nazaret blev eneste støtte og komfort for familien, der så pludseligt var blevet efterladt. Således tillod de hændelser der fandt sted, som hører til naturen orden på Urantia, og som kom til at tvinge denne unge mand af skæbne, til så tidligt at påtage sig disse tunge, men højst udviklende og disciplinære ansvarsopgaver, der fulgte af at han blev lederen af en menneskelig familie, blev far til sine egne brødre og søstre, for at støtte og beskytte sin mor, til at fungere som vogter af sin fars hjem, det eneste hjem, han kom til at have i sit liv i denne verden.

Jesus tog med glæde ansvaret på sig og de pligter der så brat blev tvunget på ham, og han førte dem trofast til enden. Mindst ét stort problem og forventede vanskelighed i sit liv var blevet tragisk løst - det ville ikke nu forventes af ham at han skulle rejse til Jerusalem for at studere under rabbinerne. Det forblev altid sandt, at Jesus ikke "sad ved nogen menneskes fødder." Han var altid villig til at lære fra selv den ringeste af de små børn, men han fik aldrig sin autoritet til

at undervise sandheden fra menneskelige kilder.

Men han vidste intet om, at Gabriel havde besøgt hans mor før hans fødsel. Det lærte han først af Johannes på den dag han blev døbt, da hans offentlige tjeneste begyndte.

Gennem årene målte denne unge tømrer fra Nazaret i stigende hver institution i samfundet, og hver konvention i religion med samme ufravigelige dimensioner: Hvad gør det for den menneskelige sjæl? Fører det Gud til mennesket? Fører det mennesket til Gud? Selvom den unge ikke fuldstændigt forsøgte de aspekter der vedrørte rekreation og socialt samvær i livet, viet han mere og mere af sin tid og energi til kun to formål: omsorg for sin familie og forberedelse til at gøre sin Faders himmelske vilje på jorden.

I år blev det skik for naboerne at komme forbi i løbet af vinteraftener for at høre Jesus spille harpe, for at lytte til hans historier (for drengen var en mesterlig historiefortæller), og for at høre ham læse op fra de græske skrifter.

Familiens økonomiske anliggender fortsatte med at være temmelig smidige, da de havde en ikke ubetydelig sum penge på hånden på tidspunktet for Josefs død. Jesus viste tidligt, at han havde en god sans for erhvervslivet og en skarp sans for finansiering. Han var gavmild, men beskedent; Han var økonomisk, men storsindet. Han viste sig at være en klog og effektiv forvalter af sin fars ejendom.

Men på trods af alt det, som Jesus og Nazaret naboer gjorde for at bringe lidt glæde ind i hjemmet, var Maria, og selv børnene overskygget med sorg. Josef var væk. Josef var en usædvanlig mand og far, og alle savnede ham. Det syntes desto mere tragisk at tænke, at han var død, før de kunne tale til ham eller høre hans farvel velsignelse.

3. DET FEMTENDE ÅR (9 e.Kr.)

I midten af dette femtende år - og vi regner tiden i henhold til den tyvende århundredes kalender, og ikke i henhold til det jødiske år - havde Jesus fået en god forståelse af forvaltningen af sin familie. Inden året var omme, var deres opsparing stort set forsvundet, og de blev konfronteret med behovet for at afsætte et af husene i Nazaret som Josef og hans nabo Jacob ejede sammen.

Onsdag aften 17. april 9 e.Kr. blev Ruth født, den yngste i familien, og efter bedste evne forsøgte Jesus at tage sin fars plads i at trøste og tjene sin mor under denne sørgelige og særlige triste prøvelse. Ingen far kunne have elsket og plejet sin datter mere kærligt og trofast end Jesus i næsten tyve år (indtil han begyndte sin offentlige tjeneste) gjorde, da han havde omsorgen for lille Ruth. Han var en lige så god far til alle de andre medlemmer af hans familie.

I løbet af dette år formuleret Jesus for første gang den bøn, han efterfølgende lærte sine apostle, og som for mange er blevet kendt som "Fadervor." På en måde var det en evolution af familiens alter tilbedelse; de havde mange former for ros og flere formelle bønner. Efter sin fars død, søgte Jesus at undervise de ældre børn til at udtrykke sig individuelt i bøn - meget som han selv kunne lide at gøre - men de kunne ikke forstå hans tanke og faldt usvigelig tilbage på de bønneformer de havde lært og som de huskede. Det var i denne indsats for at stimulere hans ældre brødre og søstre til at bede individuelle bønner, at Jesus forsøgte at føre dem videre med de sætninger, han foreslog, og snart - og uden at det havde været hans hensigt - viste det sig, at de alle brugte en form for bøn som stort set bestod af disse foreslåede sætninger, Jesus havde lært dem.

Til sidst opgav Jesus idéen om at få hvert medlem af familien til at formulere spontane bønner, og en aften i oktober satte han sig ned ved den lille runde lampe, der stod på det lave sten bord, og på et fladt stykke cedertræ, næsten halvtreds centimeter bred, nedskrev han med et stykke kul bønnen, som derefter blev familiens standardbøn.

Dette år var Jesus meget besværet af forvirring i sin tænkning. Familieansvaret havde meget effektivt fjernet alle tanker om straks at gennemføre en plan som svar på det guddommelige besøg i Jerusalem, der opfordrede ham til at "varetage sin Faders anliggender." Jesus resonerede ganske korrekt, at omsorgen for sin jordiske fars familie skulle have forrang for alle andre pligter, at understøtte hans familie måtte blive hans vigtigste pligt.

I løbet af dette år fandt Jesus i den såkaldte Enochs bog et sted, der påvirkede ham til senere at tage udtrykket

"Menneskesønnen" i brug som en betegnelse for sin overdragelsesmission på Urantia. Han havde grundigt overvejet idéen om den jødiske Messias og var fast overbevist om, at han ikke ville være Messias. Han længtes efter at hjælpe sin fars folk, men han kunne aldrig forestille sig, at føre jødiske hære til at knuse den udenlandske dominans af Palæstina. Han vidste, at han aldrig ville sidde på Davids trone i Jerusalem. Han mente heller ikke, at hans mission var at være en åndelig befrier eller moralsk lærer udelukkende for det jødiske folk. Derfor kunne hans livsopgave på ingen måde være med til at opfylde de intense længsler og formodede messianske profetier i de hebraiske skrifter, i hvert fald ikke som jøderne forstod de profetiske forudsigelser. Ligeledes var han sikker på, at han aldrig ville fremstå som Menneskesønnen, som profeten David havde beskrevet.

Når tiden kom for ham til at fremstå som en verdens lærer, hvad skulle han kalde sig? Hvilket krav skal han udtrykke om sin mission? Hvad skulle de mennesker, der troede på hans forkyndelse kalde ham?

Mens han overvejede alle disse problemer, fandt han i synagogens bibliotek i Nazaret, blandt de apokalyptiske bøger, som han havde studeret, et manuskript kaldet "Enochs bog", og selv om han var sikker på, at det ikke var skrevet af gamle Enoch, fandt han den meget fascinerende, læste den og læste den igen flere gange. Det var et sted, der gjorde særligt indtryk på ham, et stykke, hvor udtrykket "Menneskesønnen" dukkede op. Forfatteren af denne såkaldte Enochs bog havde mere at sige om Menneskesønnen, beskrev hans arbejde på jorden og erklærede, at Menneskesønnen, før han kom ned på jorden med frelse til menneskeheden, var gået gennem de himmelske pragtens gårde med sin Fader, Faderen for alle, og at han havde vendt ryggen til al denne pragt og herlighed for at komme ned på jorden og forkynde frelse til de trængende dødelige. Altid når Jesus læste disse steder (og han forstod meget godt, at en stor del af den østlige mystik, der blev blandet med disse lærdomme var fejlagtige), følte han i sit hjerte og anerkendte i sit sind, at af alle de messianske profetier i de hebraiske skrifter og af alle de teorier om den jødiske befrier var ingen så tæt på sandheden, som denne historie gemt væk i denne kun delvist akkrediteret Enochs bog. Han besluttede derefter og der, at når han begyndte sit offentlige arbejde, ville han kalde sig "Menneskesønnen", hvilket han gjorde, da han efterfølgende begyndte sin offentlige tjeneste. Jesus havde en usvigelig evne til at erkende sandheden, og han har aldrig tøvet med at tilegne sig sandheden uanset fra hvilken kilde, den end syntes at udspringe.

På dette tidspunkt havde han allerede meget grundigt undersøgt mange henseender vedrørende sit fremtidige arbejde for verden, men han sagde ikke noget om dette til sin mor, som stadig solidt holdt fast ved tanken om, at han var den jødiske Messias.

Nu opstod den store forvirring under Jesu ungdomstid. Siden han var kommet til en slags klarhed om karakteren af hans mission på jorden, om, hvad det betød at "tage hånd om sin Faders anliggender" - for at vise sin Faders kærlige natur til hele menneskeheden - begyndte han på ny at genoverveje de mange udsagn i skriften om ankomsten af en national befrier, en jødisk lærer eller konge. Hvilken begivenhed hentydede disse profetier mod? Var han ikke en jøde? eller var han det ikke? Var han af Davids hus, eller ikke? Hans mor forsikrede ham, at han var det. Hans far var kommet til den konklusion, at han ikke var det. Han besluttede selv, at han ikke hørte til Davids hus. Men havde profeterne forvekslet Messias natur og mission?

Kunne det være muligt, at hans mor havde ret? I de fleste tilfælde, hvor tidligere meningsforskelle var opstået havde hun haft ret. Hvis han var en ny lærer og *ikke* Messias, hvordan kunne han da genkende den jødiske Messias, hvis en sådan skal vise sig i Jerusalem i den tid, hvor han udførte sin mission på jorden? Og videre, hvad ville hans relation til denne jødiske Messias være? Og hvad ville være hans forhold til sin familie, efter at han havde startet sit livsmission? Til det jødiske samfund og den jødiske religion, til Romerriget, til ikke jøderne og deres religioner? Hver og et af disse væsentlige spørgsmål vendte og overvejede denne unge galilæer alvorligt, mens han fortsatte med at arbejde ved tømrerens bæk for møjsommeligt at forsørge sig selv, sin mor og otte andre sultne munde.

Inden året var omme, så Maria familiens midler svinde ind. Hun overlod salget af duerne til James. Snart købte de en anden ko, og med Miriams hjælp begyndte de at sælge mælk til deres naboer i Nazaret.

Hans dybe meditations perioder, hans hyppige rejser til toppen af bjerget for at bede, og de mange mærkelige idéer, som Jesus lejlighedsvis udtrykte bekymrede hans mor meget. Nogle gange troede hun, at den unge mand var ude af sig selv, men så beroligede hun sin frygt, da hun huskede, at han var et barn af løfte og på nogle måder anderledes end andre unge.

Men Jesus lærte, ikke at udtrykke alle sine tanker, ikke at præsentere alle sine idéer til verden, ikke engang til sin egen mor. Fra dette år og fremefter, åbenbarede Jesus mindre af, hvad der foregik i hans sind, dvs. han talte mindre om ting, som en gennemsnitlig menneske ikke kunne fatte, som kun førte til at han blev anset for mærkeligt og anderledes end almindelige mennesker. Tilsyneladende blev han almindelig og konventionel, selvom han længtes efter nogen, der kunne forstå hans problemer. Han manglede en tillidsfuld og trofast ven, men hans problemer var for kompliceret for sine medmennesker til at forstå. Det unikke ved den usædvanlige situation, tvang ham til at bære sine byrder alene.

4. DEN FØRSTE PRÆDIKEN I SYNAGOGEN

Efter at være fyldt femten, kunne Jesus officielt indtage synagogens prædikestol på sabbatsdagen. Mange gange i fortiden, når taleren ikke var ved hånden, var Jesus blevet bedt om at læse højt fra skrifterne, men nu var dagen kommet, hvor han i overensstemmelse med loven kunne lede tjenesten. Derfor arrangeret chazan så at Jesus på den første sabbat efter at han var fyldt femten år kunne gennemføre morgentjenesten i synagogen. Og da alle de troende i Nazaret var forsamlet rejste den unge mand sig op, forberedt med sit udvalg blandt skrifterne, og begyndte at læse:

"Herrens, Guds ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at forkynde glædens budskab til de sagtmødige, for at helbrede alle der er sønderknust i hjerter, for at udråbe frihed for de fangne, og for at sætte de åndeligt bundne fri; til at forkynde Herrens år af nåde og dommens dag fra vor Gud; til at trøste alle, der sørger, til at bringe skønhed i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, en lovsang i stedet for en bedrøvet ånd, så at de kan kaldes retskaffenhedens træer, plantet af Herren, så han kan blive herliggjort dermed.

"Søg det gode, og ikke det onde, for at I må leve, og derefter vil Herren, hærskarernes Gud, være med jer. Had det onde og elsk det gode; hold retten i hævd ved porten. Det kan være, at Gud Herren vil være nådig mod Josefs efterkommere.

"Vask jer og gør jer rene; fjern det onde I gør fra mine øjne; ophør med at gøre ondt og lær at gøre godt; søg, hvad der er rigtigt, hjælp de undertrykte. Forsvar den faderløse og plæder for enken.

"Med hvad skal jeg træde frem for Herren, for at bøje mig for hele jordens Herre? Skal jeg komme for ham med brændofre, med et år gamle kalve? Er Herren tilfreds med væddere i tusindvis, får i titusindvis eller floder af olie? Skal jeg ofre min førstefødte for min overtrædelse, min livsfrugt for synden af min sjæl? Nej, for Herren har vist os, o mennesker, hvad der er godt. Hvad andet kræver Herren af dig end at du handler retfærdigt, elsker barmhjertighed, og vandre ydmygt med din Gud?

"Med hvem vil du efterligne Gud, som troner over jordens kredsløb? Løft op dine øjne mod højden og se, hvem der har skabt alle disse verdener, hvem som fører frem sine hærskarer i forhold til antallet og kalder dem alle ved navn. Han gør alt dette, for så stor er hans magt, så stor hans styrke, at ikke én mislykkes. Han giver styrke til den trætte og forstærker de svages kraft. Frygt ikke, for jeg er med dig. Mist ikke modet, for jeg er din Gud. Jeg vil styrke dig, og jeg vil hjælpe dig. Ja, jeg vil opretholde dig med min retfærdige højre hånd, for jeg er Herren din Gud. Jeg vil holde din højre hånd og siger til dig: Frygt ikke, for jeg vil hjælpe dig.

"Og du er mit vidne, siger Herren, og min tjener, som jeg har valgt, at alle kan kende mig og tro mig og forstå, at jeg er den Evige. Jeg, kun jeg er Herren, og udover mig er der ingen frelser."

Da han havde læst dette, satte han sig ned, og folk gik til sit hjem grundede over de ord, han så yndefuldt havde læst for dem. Aldrig havde landsbyboere set ham så storslået alvorlig. Aldrig havde de hørt hans stemme, så oprigtig og dybtfølt; Aldrig havde de set ham så mandig og afgørende, så autoritativ.

Denne sabbat eftermiddag klatrede Jesus sammen med James op på Nazaret bakke, og da de vendte hjem, nedskrev han de ti bud på græsk med kul på to glatte trætavler. Senere, farvede og dekoreret Marta disse tavler, og længe hang de på væggen over James lille arbejdsbord.

5. ØKONOMISKE BEKYMRINGER

Efterhånden vendte Jesus og hans familie tilbage til det enkle liv, de havde levet i løbet af deres første år. Deres tøj og

endda deres mad blev enklere. De havde masser af mælk, smør og ost. Når det var sæson, havde de adgang til forskellige produkter fra deres have, men for hver måned, der gik, var det nødvendigt at observere den største nøjsomhed. Deres morgenmad var meget enkel; de gemte det bedste mad til deres aftensmåltid. Blandt disse jøder betød fraværet af fornødenheder ikke underlegenhed i social henseende.

Denne unge havde allerede fået en ganske god idé om, hvordan folk levede i sin tid. Og hvor godt han forstod arbejdet i hjemmet, på markerne og i værkstedet fremgår af hans efterfølgende lære, som så rigt viser hans nære kendskab til alle faser af menneskelig erfaring.

Chazan i Nazaret fortsatte med at klamre sig til den tro, at Jesus skulle være en stor lærer, sandsynligvis efterfølgeren til den meget berømte Gamaliel i Jerusalem.

Det så ud, som om alle Jesu planer for fremtidens livsforløb var blevet forpurret. Så som tingene nu udviklede sig, så fremtiden ikke lys ud. Men han vaklede ikke, og blev ikke modløs. Han levede én dag ad gangen, klarede sin nuværende pligt godt, og varetog trofast de *umiddelbare* ansvar hans stilling i livet indebar. Jesus liv er den evige trøst for alle skuffede idealister.

Lønnen til en almindelig daglønnet tømrer var langsomt dalende. Ved udgangen af dette år kunne Jesus, når han arbejdede fra tidligt til sent, kun tjene hvad der svarer til omkring to kroner om dagen. I løbet af det næste år havde de svært ved at betale skat til samfundet, for ikke at nævne pligterne til synagogen og tempelskat på en halv sekel. I løbet af dette år forsøgte skatteopkræveren at få en ekstra skat fra Jesus og truede med at tage hans harpe.

Da Jesus var bange for, at skatteopkræverne kunne finde på at konfiskere hans kopi af skrifterne på græsk, gav han dem på sin femtende fødselsdag til synagogens bibliotek i Nazaret som en modenheds gave til Herren.

Den store chok under hans femtende år kom, da Jesus gik til Sepphoris for at høre Herodes afgørelse om appellen som var blevet rejst hos ham i striden om mængden af penge, som Josef havde udestående på tidspunktet for hændelsen, der førte til hans død. Jesus og Maria havde håbet at få en betydelig sum, mens kasserer i Sepphoris havde tilbudt dem en sølle beløb. Josefs brødre havde tage en appel til Herodes selv, og nu stod Jesus i paladset og hørte Herodes proklamere, at hans far intet havde udestående, da han døde. For denne uretfærdige beslutning stolede Jesus aldrig igen på Herodes Antipas. Det er derfor ikke overraskende, at han engang kaldte Herodes "den ræv."

Det konstante arbejde på tømrerens bæk i løbet af denne og efterfølgende år fratog Jesus muligheden for at socialisere med de karavanerejsende. Familiens tjenesteværksted var allerede blevet overtaget af hans farbror, og Jesus arbejdede kun i hjemme værkstedet hvor han var lige ved hånden til at hjælpe Maria med familien. På dette tidspunkt begyndte han at sende James op til kamelpladsen for at indsamle oplysninger om verdens begivenheder, og således forsøgte han at holde sig orienteret om aktuelle nyheder.

Da han voksede til manddom, gennemgik han alle de konflikter og forvirring som den gennemsnitlige unge under tidligere og efterfølgende tidsaldr har gennemgået. Den strenge erfaring med at forsørge sin familie var en sikker garanti mod ikke at have for meget tid til tankeløs meditation eller hengive sig til mystiske tendenser.

Det var året, hvor Jesus lejede et betydeligt landområde umiddelbart nord for deres hjem, som blev delt op som kolonihaver til familien. Hver og et af de større børn havde deres egen have, og de begyndte ivrigt at konkurrerer indbyrdes med deres landbrugsprojekter. Deres ældste bror brugte en del tid med dem i haven hver dag i løbet af sæsonen med den vegetabilske dyrkning. Når Jesus arbejdede i haven med sine yngre søskende, ønskede han mange gange, at de alle levede på en gård ude på landet, hvor de kunne nyde friheden og selvstændigheden i et uhindret liv. Faktum var, at de ikke voksede op på landet, og Jesus som var en grundig praktisk ung mand og idealist, tog intelligent og energisk fat på sit problem, sådan som han fandt det, og gjorde alt i sin magt for at justere sig selv og sin familie til realiteterne i deres situation og til at bruge deres forhold til den bedst mulige opfyldelse af deres individuelle og kollektive aspirationer.

En tid husede Jesus et svagt håb om, at han ville være i stand til at rejse tilstrækkelige midler til at gøre det muligt at købe en lille gård - forudsat at de kunne indsamle den betydelig sum penge hans far havde indestående fra sit arbejde på Herodes palads konstruktion. Han havde virkelig alvorligt overveje denne plan at flytte sin familie ud på landet. Men da

Herodes nægtede at betale dem nogen af de penge, som Josef havde krav på, opgav de planen om at eje et hjem på landet. Som det var, lykkedes det dem at nyde meget af livet på gården, som nu havde tre køer, fire får, en flok høns, et æsel og en hund foruden duerne. Selv de små rollinger havde deres regelmæssige opgaver at udføre i de velordnede dagsprogrammer, der karakteriserede hjemmelivet i denne Nazaret familie

Da dette femtende år var endt, havde Jesus også afsluttet den farlige og vanskelige periode i den menneskelige eksistens, den tid, der indebar overgangen fra barndommens mere sorgløse år til bevidstheden om den nærmere manddoms tid med dens voksende ansvar og større muligheder for at erhverve avanceret erfaring i udvikling af en ædel karakter. Sindets og kroppens vækstperiode var afsluttet, og nu begyndte den virkelige livskarriere af denne unge mand fra Nazaret.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 127

UNGDOMSÅRENE

DA JESUS kom ind i ungdomsårene, fandt han sig primært som overhovedet for og den eneste forsørger af en stor familie. Inden for et par år efter hans fars død var hele deres rigdom forsvundet. Med tidens gang blev han mere og mere bevidst om sin før-eksistens. Samtidig begyndte han mere klart at indse, at han var på jorden og i kødet med det udtrykkelige formål at åbenbare sin Paradisfader for menneskenes børn.

Ingen menneske i denne verden eller nogen anden verden har gennemlevet sin ungdom, eller vil nogensinde komme til at gøre det, har haft eller vil nogensinde komme til at have mere tungtvejende problemer at løse, eller mere forvirrende problemer at undersøge. Ingen unge på Urantia vil nogensinde blive bedt om at gennemgå sværere konflikter eller vanskeligere situationer end Jesus selv udholdte i disse anstrengende leveår fra femten til tyve.

Efter således at have oplevet, hvad det faktisk var at leve disse ungdoms år i en verden plaget af ondskab og forvirret af synd, fik Menneskesønnen fuldt kendskab til, hvordan livet opleves af de unge i alle Nebadons verdener, og dermed blev han for altid forståelsens tilflugtssted for nødstedte og forvirrede unge i alle aldre og i alle verdener i hele lokaluniverset.

Langsomt, men sikkert, og ved faktiske erfaringer *optjener* denne guddommelige Søn retten til at være hersker over sit univers, den ubestridte og højeste hersker over alle oprettede intelligenser i alle lokaluniversets verdener, forståelsens tilflugtssted af væsener i alle aldre og af alle grader af personlig liv og erfaring.

1. DET SEKSTENDE ÅR (10 e.Kr.)

Den inkarnerede Søn gennemlevede barndommen og oplevede en barndom uden særlige begivenheder. Så dukkede han frem fra den prøvende og vanskelig overgangsfase mellem barndommen og den gryende manddom - han blev den unge Jesus.

Dette år blev han fysisk fuldvoksen. Han var en stærk og attraktiv ung mand. Han blev mere og mere besindig og alvorlig, men han var venlig og sympatisk. Hans øjne var venlige, men søgende; hans smil var altid engagerende og beroligende. Hans stemme var melodisk, men autoritativ, hans hilsen hjertelig men upåvirket. Selv ved de mest hverdagsagtige kontakter syntes noget af hans dobbelte natur, det menneskelige og det guddommelige altid at skinne frem. Altid kom denne kombination af en forståelsesfuld ven og en autoritativ lærer ud af ham. Disse personlighedstræk begyndte tidligt at dukke op, selv i disse tidlige år.

I denne fysisk stærke og robuste ungdom blev hans menneskelige intellekt også fuldt udviklet; han havde ikke den fulde oplevelse af menneskelig tænkning, men hele kapaciteten af en sådan udvikling. Han havde en sund og velproportioneret krop, et skarpt og analytisk sind, en venlig og sympatisk disposition, en noget forskelligartet, men energisk temperament, som alle blev koordineret til en stærk, imponerende og attraktiv personlighed.

Som tiden gik, blev det stadig vanskeligere for hans mor og hans brødre og søstre at forstå ham. De tog anstød af hvad han sagde, og misfortolkede, hvad han gjorde. De var alle ude af stand til at forstå deres ældste brors liv, fordi deres mor havde givet dem forståelse af, at han var bestemt til at blive befrier af det jødiske folk. Efter at have modtaget sådanne meddelelser fra Maria om familiens hemmeligheder, forestil jer deres forvirring, når Jesus ligefrem nægtet alle sådanne idéer og intentioner.

I dette år startede Simon i skole, og de blev tvunget til at sælge et andet hus. James tog sig nu af undervisningen af sine tre søstre, hvoraf to var gamle nok til at begynde at studere for alvor. Så snart Ruth var noget ældre tog Miriam og Marta sig af hende. Normalt fik pigerne i de jødiske familier kun lidt uddannelse, men Jesus holdt fast på (og hans mor samtykkede) at pigerne skulle gå i skole ligesom drengene, og da synagogeskolen ikke ville modtage dem, var der ikke andet at gøre, end at holde skolen i hjemmet specielt til dem.

Igenom hele dette år var Jesus meget travlt optaget ved arbejdsbordet. Heldigvis havde han en masse arbejde; hans arbejde var af en sådan fineste kvalitet, at han aldrig var ledig uanset hvor lidt arbejde, der kunne være i nabolaget. Nogle gange havde han så meget arbejde, at James måtte hjælpe ham.

Ved udgangen af dette år, havde han næsten besluttet, at efter at han havde forsørget sin familie og hjulpet dem til at blive gift, ville han begynde sin offentlige tjeneste som sandhedslærer og åbenbarer af den himmelske Fader til verden. Han vidste, at det ikke var hensigten, at han skulle blive jødernes forventede Messias, og han konkluderede, at det var næsten nytteløst at diskutere disse spørgsmål med sin mor. Han besluttede at lade hende beholde sine idéer, hvad de end var, fordi alt, hvad han tidligere havde sagt, havde gjort lidt eller ingen indtryk på hende, og han huskede, at hans far heller ikke kunne sige noget, der fik hende til at skifte mening. Fra dette år og fremefter, talte han mindre om disse problemer med sin mor eller med nogen anden. Hans mission var så mærkelig, at ingen levende på jorden kunne give ham råd om, hvordan det kunne gøres.

Han var en rigtig men ung far for familien. Han tilbragte det meste af tiden sammen med sine yngre søskende, og de elskede ham faktisk. Hans mor sørgede over at se ham arbejde så hårdt. Hun sørgede over at se ham dag efter dag slide ved arbejdsbordet for at tjene til livets ophold i stedet for at være i Jerusalem, og studerer under rabbinernes ledelse, som de så kærligt havde planlagt. Selvom der var meget Maria ikke kunne forstå hos sin søn, elskede hun ham, helt sikkert, og hun værdsatte i allerhøjeste grad den villige måde, hvorpå han havde påtaget sig ansvaret for hjemmet.

2. DET SYTTENDE ÅR (11 e.Kr.)

På omkring dette tidspunkt var der, især i Jerusalem og Judæa, en udbredt agitation for oprør mod betaling af skat til Rom. Et stærkt nationalistisk parti var ved at opstå, og tilhængere blev snart kaldt for Zeloterne. Zeloterne var i modsætning til farisæerne, ikke villige til at vente på Messias. Deres hensigt var at få en afgørelse i stand gennem politisk oprør.

En gruppe af arrangører fra Jerusalem kom i Galilæa, og de havde god fremgang, før de kom til Nazaret. Da de kom for at træffe Jesus, lyttede han opmærksomt til dem og stillede mange spørgsmål, men nægtede at tilslutte sig partiet. Han afviste fuldstændig at oplyse om grundene til ikke at tilslutte sig bevægelsen, og hans afvisning betød, at mange af hans ungdommelige kammerater i Nazaret også undlod at tilslutte sig.

Maria gjorde sit bedste for at få ham til at tilslutte sig, men hun kunne ikke rokke ham. Hun gik så langt som til at foreslå, at hans afvisning af hendes kommando til at påtage sig denne nationalistiske sag var ulydighed og brød med det løfte han havde givet efter deres tilbagekomst fra Jerusalem om at være underlagt sine forældre, men som svar på denne antydning, lagde han kun en venlig hånd på hendes skulder og sagde, da han kiggede ind i hendes øjne: "Mor, hvordan kunne du?" og Maria tog sine ord tilbage.

En af Jesu onkler (Marias bror Simon) havde allerede tilsluttet sig denne gruppe, og senere blev han en funktionær i afdelingen i Galilæa. I flere år rådede der noget af en fremmedgørelse mellem Jesus og hans morbror.

Det begyndte dog at trække op til problemer i Nazaret. Jesu holdning til disse spørgsmål havde ført til, at der havde været en splittelse blandt de jødiske unge i byen. Omkring halvdelen havde tilsluttet sig den nationalistiske organisation, og den anden halvdel begyndte at danne en modgruppe af mere moderate patrioter, der havde forventet at Jesus ville påtage sig lederskab. De blev overrasket, da Jesus afviste den ære, der blev tilbudt ham. Han udtalte som årsagen sin tunge familiemæssige forpligtelser, hvilket de accepterede. Men situationen blev mere kompliceret, da en velhavende jøde, Isaac, en pengeudlåner til ikke-jøder, dukkede og tilbød at underholde Jesu familie, hvis han ville lægge sit værktøj og overtage ledelsen af disse Nazaret patrioter.

Jesus, der knap var sytten år, stod nu over for en af de mest delikate og vanskelige situationer i den tidligere del af hans liv. Det er altid svært for åndelige ledere at tage stilling til patriotiske spørgsmål, i særdeleshed når de kompliceres af udenlandske undertrykkere, der kræver skat, og i dette tilfælde var det dobbelt hårdt, fordi den jødiske religion var så involveret i alt denne agitation mod Rom.

Jesu holdning blev gjort mere vanskeligt, fordi hans mor og onkel, og selv hans yngre bror James, alle opfordrede ham til at tilslutte sig til den nationalistiske bevægelse. Alle de fornemste jøder i Nazaret var gået med, og de unge mænd, der ikke havde tilsluttet sig bevægelsen ville alle gøre det i samme øjeblik Jesus ændrede sin mening. Han havde en klog rådgiver i hele Nazaret, nemlig hans gamle lærer, chazan, der gav ham råd om, hvad han skulle svare borgerkomitéen af Nazaret, da de kom for at bede om hans svar til den offentlige appel, der var blevet foretaget. Gennem hele sit unge liv, var det første gang Jesus bevidst tyet til en social strategi. Hidtil havde han altid påberåbt sig en ærlig repræsentation af sandheden for at klare situationen, men nu kunne han ikke erklære den fulde sandhed. Han kunne ikke tilkendegive hele sandheden. Han kunne ikke antyde at han var mere end et menneske; han kunne ikke afsløre sin opfattelse om den mission, der ventede ham, når han havde nået en moden mands alder. På trods af disse begrænsninger var hans religiøse tro og nationale loyalitet nu direkte udfordret. I hans familie, var der forvirring, hans unge venner var splittede og hele byens jødiske gruppe var i oprør. Og at tro, at han fik skylden for alt dette! Og hvor uskyldig han end var, til med vilje at forårsage nogen problemer, endnu mindre forstyrrelse af denne art.

Noget må gøres. Han måtte udtrykke sin holdning, og dette gjorde han modigt og diplomatisk for mange mennesker, men ikke alle var tilfredse. Han holdt fast på de grunde, han oprindeligt havde fremsat, og hævdede, at hans første pligt var hans familie, til en mor, der var blevet enke og otte søskende havde brug for noget mere end hvad du kunne få for penge alene - livets fysiske nødvendigheder - at de var berettiget til en fars beskyttelse, omsorg og vejledning, og at han ikke med god samvittighed kunne frigøre sig fra de forpligtelser, som en grusom ulykke havde pålagt ham. Han takkede høfligt, sin mor og sin storebror, fordi de var villige til at løslade ham, men gentog, at loyalitet over for den afdøde far forhindrede ham i at forlade familien, uanset hvor mange penge der ville være til rådighed for deres materielle opretholdelse, og han fremførte den uforglemmelige opfattelse, at "penge ikke kan elske." I løbet af hans erklæring gjorde Jesus flere tilslørede henvisninger til hans "liv mission", men forklarede, at uanset om det var foreneligt med den militære modstands idé eller ej, havde han sammen med alt andet i sit liv som var blevet opgivet, for at han trofast kunne opfylde sin pligt mod hans familie. Alle i Nazaret vidste godt, at han var en god far til sin familie, og det var noget, der var så tæt på hjertet af enhver ædel jøde at Jesu anbringende fandt en anerkendende respons i hjerterne hos mange af hans lyttere. Nogle af dem, der ikke var således indstillet blev afvæbnet af en tale, som James nu holdt, selv om det ikke hørte til programmet. Chazan havde samme dag indøvet talen med James, men det var deres hemmelighed.

James sagde, at han var sikker på at Jesus ville bidrage til at befri sit folk, hvis blot han (James) var gamle nok til at påtage sig ansvaret for familien, og hvis de blot ville samtykke til, at Jesus for at forblive "med os, til at være vores far og lærer, så skal I ikke kun have en leder fra Josefs familie, men snart har I fem loyale nationalister, for er der ikke fem af os drenge som vokser op og kommer frem fra vor broder-fars vejledning til at tjene vores nation?" således bragte drengen en nogenlunde lykkelig slutning på en anspændt og truende situation.

Krisen var overstået indtil videre, men aldrig blev denne begivenhed glemt i Nazaret. Bevægelsen fortsatte; men Jesus var ikke længere alles godkendelse; de delte synspunkter blev aldrig helt overvundet. Dette sammen med den anden og efterfølgende forekomst, var en af hovedårsagerne til, at han de seneste år flyttede til Kapernaum. Fremover opretholdt Nazaret en opdelt stemning om Menneskesønnen.

James gik ud af skolen dette år og begyndte at arbejde på fuld tid hjemme i tømrer værkstedet. Han var blevet uddannet i at arbejde med værktøj og overtog nu produktionen af åg og plove, mens Jesus begyndte at gøre mere interiør arbejde og tømrerarbejde.

I dette år gjorde Jesus store fremskridt i tilrettelæggelsen af sit sind. Efterhånden havde han bragt sin guddommelige og menneskelige natur sammen, og han opnået hele denne organisering af intellektet i kraft af sine egne *beslutninger*, og kun med hjælp af Ledsageren i sit indre, netop sådanne en Ledsager som alle normale dødelige i alle verdener har i deres sind efter overdragelsen af en Søn. Hidtil var intet overnaturligt sket i den unge mands liv, undtagen budbringerens besøg, som hans ældre bror Immanuel havde sendt ud, og som engang viste sig for ham i løbet af natten i Jerusalem.

3. DET ATTENDE ÅR (12 e.Kr.)

I løbet af dette år solgte familien alt hvad den ejede undtagen huset og haven. Den sidste ejendom i Kapernaum (undtagen en andel i en anden) blev solgt, og den var allerede belånt. Indtægterne blev brugt til at betale skat, for at købe nogle nye værktøjer til James og for at foretage en afbetaling på familiens tidligere proviant og værkstedsbod nær karavaneplassen og som Jesus nu planlagde at købe tilbage, da James var gammel nok til at arbejde i hjemmeværkstedet og hjælpe Maria med huset. Da det finansielle pres således blev lettet for en tid, besluttede Jesus at tage James til påsken. De gik op til Jerusalem en dag tidligere, for at være alene, og rejste gennem Samaria. De gik til fods, og Jesus fortalte James om de historiske steder langs vejen, således som hans far havde lært ham under en lignende rejse fem år tidligere.

Under rejsen gennem Samaria, så de mange mærkelige seværdigheder. På denne rejse talte de om mange af deres problemer, personlige, familiemæssige og nationens. James var en meget religiøs dreng, og selv om han ikke var helt enig med sin mor angående den smule han vidste om planerne for Jesu livsværk, så han ivrigt frem til det tidspunkt, hvor han ville være i stand til at påtage sig ansvaret for familien, så Jesus kunne begynde sin mission. Han værdsatte meget, at Jesus tog ham op til påskefesten, og de talte om fremtiden mere detaljeret end nogensinde før.

Jesus tænkte meget, mens de rejste gennem Samaria, især i Betel og da de drak fra Jakobs brønd. Han og hans bror diskuterede traditionerne om Abraham, Isak og Jakob. Han gjorde meget for at forberede James på, hvad han ville få at se i Jerusalem, for på denne måde at reducere det chok, som han selv i det mindste havde oplevet under sit første besøg i templet. James var imidlertid ikke så følsom over for alt, hvad de så. Han kommenterede den mekaniske og hjerteløse måde, hvorpå nogle af præsterne udførte deres opgaver, men som helhed nød han meget sit ophold i Jerusalem.

Jesus tog James til Bethany for påskemåltidet. Simon var blevet stedt til hvile hos sine fædre, og Jesus styrede værtskabet af huset som leder af påskefamilie, da han havde bragt påskelammet med fra templet.

Efter påskemåltidet satte Maria sig ned for at snakke med James, mens Marta, Lazarus, og Jesus talte sammen til langt ud på natten. Den næste dag deltog de i templets gudstjenester, og James blev optaget som medlem i det israelitiske samfund. Den morgen, da de stoppede på bakkekarmen af Oliebjerget for at se templet udtrykte James sin forundring, men Jesus så på Jerusalem i stilhed. James kunne ikke forstå sin brors adfærd. Samme aften vendte de tilbage til Bethany og ville være gået hjem den følgende dag, men James insisterede på, at de skulle gå tilbage for at besøge templet, og forklarede, at han ønskede at lytte til lærerne. Selv om dette var sandt, havde han i sit hjerte en hemmelig lyst til at høre Jesus deltage i drøftelserne, hvilket hans mor havde fortalt ham om. Derfor gik de til templet og hørte diskussionerne, men Jesus stillede ingen spørgsmål. Det hele virkede så barnligt og irrelevant for hans opvågnende menneske og gudssind - han havde kun medlidenhed med dem. James var skuffet over, at Jesus ikke sagde noget. Så da han spurgte om det, svarede Jesus kun: "Min tid er endnu ikke kommet."

Den næste dag gik de hjem via Jeriko og Jordandalen, og Jesus fortalte under turen om mangt og meget, herunder hans egen tidligere rejse ad denne vej, da han var tretten.

Efter at de var vendt tilbage til Nazaret, begyndte Jesus at arbejde i familiens gamle værkstedsbod, og han var meget glad for, hver dag at kunne møde så mange mennesker fra alle dele af landet og de omkringliggende provinser. Jesus elskede virkelig mennesker - almindelige mennesker. Hver måned, betalte han sine afdrag på butikken, og med James hjælp, fortsatte han med at støtte familien.

Flere gange om året, når de besøgende ikke var til stede for at læse sabbatteksterne i synagogen, fortsatte Jesus med det, og mange gange, kommenterede han også det læste, men normalt valgte han teksterne, så det var unødvendigt at kommentere. Han var uddannet i at arrangere de forskellige sektioner, så det læste et sted fremhævede et andet. Hvis vejret tillod det, forsømte han aldrig på sabbateftermiddagene at tage sine brødre og søstre på naturvandring.

Omkring dette tidspunkt startede chazan en filosofisk diskussion klub for unge mænd, der mødtes i hjemmene hos de forskellige medlemmer, og ofte i sit eget hjem. Jesus blev et fremtrædende medlem af denne gruppe, og på denne måde, var han i stand til at genvinde en del af den lokale prestige, som han havde mistet noget tidligere i forbindelse med de nationalistiske modsætninger.

Selv om hans sociale liv var begrænset, var det ikke helt forsømt. Han havde mange gode venner og trofaste beundrere både blandt de unge mænd og de unge kvinder i Nazaret.

I september kom Elizabeth og Johannes for at besøge Nazaret familien. Johannes, der havde mistet sin far, havde til hensigt at vende tilbage til bakkerne i Judæa for at engagere sig i landbrug og fåreavl, medmindre Jesus rådede ham til at blive i Nazaret for at begynde med tømrerarbejde eller en anden form for professionelt arbejde. De vidste ikke, at Nazaret familien var næsten tomhændede. Jo mere Maria og Elizabeth talte om deres sønner, jo mere overbeviste blev de, at det ville være godt for de to unge mænd at arbejde sammen og se mere til hinanden.

Jesus og Johannes diskuterede meget med hinanden. De talte om nogle meget intime og personlige anliggender. Da besøget var forbi, besluttede de ikke at mødes igen, indtil de skulle mødes i deres offentlige tjeneste efter at "den himmelske Fader havde kaldt" dem til deres arbejde. Johannes var så imponeret af, hvad han så i Nazaret, at han besluttede at vende hjem og arbejde for sin mors forsørgelse. Han blev overbevist om, at han var en del af Jesu livsmission, men han så at Jesus i mange år ville være optaget med forsørge sin familie, så han var meget tilfreds med at vende hjem og slå sig ned for at tage sig af deres lille gård og se til sin mors behov. Og Johannes og Jesus så aldrig hinanden igen, indtil den dag ved Jordanfloden, hvor Menneskesønnen indfandt sig for at blive døbt.

Lørdag eftermiddag 3. december dette år slog døden til for anden gang i Nazaret. Den lille Amos, deres lillebror, døde efter en uges sygdom med høj feber. Efter at Maria havde gennemlevet denne sørgetid med sin førstefødte søn som den eneste støtte, anerkendte hun til sidst, og i den bredeste forstand Jesus som familiens reelle overhoved, og han var bestemt et fremragende overhoved.

I fire år havde deres levestandard været støt faldende. År efter år, følte de presset som den stigende fattigdom forårsagede. Ved udgangen af dette år, stod de over for en af deres vanskeligste erfaringer under deres hårde kamp. James var endnu ikke begyndt at tjene så meget, og udgifterne til en begravelse oven i alt det andet fik dem til at vakle. Jesus ville kun sige til sin bekymrede og sørgende mor: "Mor Maria, sorgen vil ikke hjælpe os; vi gør alle vores bedste, og mors smil kunne måske endda inspirere os til at overgå os selv. Dag for dag modtager vi styrke til disse opgaver ved vores håb om bedre dage forude." Hans standhaftige og praktisk optimisme smittede virkelig af. Alle børnene levede i en atmosfære af forventning om bedre tider og bedre vilkår. Dette håbefulde mod bidrog meget til, at der hos dem blev udviklet en stærk og ædel karakter, på trods af at deres fattigdom var deprimerende.

Jesus havde evnen til effektivt at mobilisere alle sine kræfter i sindet, sjælen og den fysiske styrke til den opgave som umiddelbart var forestående. Han kunne koncentrere sit dybt tænkende sind på netop det problem, som han ønskede at løse, og dette, kombineret med hans utrættelige *tålmodighed* gjorde det muligt for ham til stille at udholde de prøvelser, der hører til en vanskelig jordisk tilværelse - at leve, som om han "så Ham som er usynlig."

4. DET NITTENDE ÅR (13 e.Kr.)

På dette tidspunkt kom Jesus og Maria meget bedre overens. Hun så ham mindre som en søn; han var blevet mere en far til hendes børn. Livet myldrede hver dag med praktiske og umiddelbare problemer. I stigende grad talte han mere sjældent om hans livsmission, som tiden gik, var alle tanker hos dem begge optaget af at forsørge og at opdrage deres familie af fire drenge og tre piger.

I begyndelsen af dette år havde Jesus allerede fået sin mor til helt at acceptere sine metoder for børneopdragelse - den positive opfordring til at gøre godt i stedet for den ældre jødiske metode om forbud mod at gøre ondt. I sit hjem og under hele sin tid som lærer for offentligheden, anvendte Jesus altid den *positive* form for formaning. Altid og til alle i byen, sagde han: "Gør dette - du burde gøre det." Aldrig, anvendte han den negative måde at lære på som nedstammede fra de gamle tabuer. Han undgik at understrege forbuddet mod det onde, mens han ophøjede det gode ved at anbefale dets udøvelse. Bønnetiden i denne husstand var muligheden for at drøfte alt relateret til familiens velfærd.

Jesus begyndte på en klogt måde, at disciplinere sine brødre og søstre ved en tidlig alder, så lidt eller ingen straf nogensinde blev et behov for at få dem til straks og helhjertet at adlyde. Den eneste undtagelse var Juda, som Jesus lejlighedsvis fandt det nødvendigt at pålægge en straf, fordi han havde brudt reglerne i hjemmet. Ved tre lejligheder, hvor det blev anset for klogt at straffe Juda for hans selv anerkendte og bevidste overtrædelser af familiens

adfærdsnormer, fik etablerede sin straf ved en enstemmig beslutning truffet af de større børn, og Juda godkendte selv straffen før den blev påført.

Selvom Jesus var mest metodisk og systematisk i alt, hvad han gjorde, var der også i alle hans administrative afgørelser en forfriskende elasticitet i fortolkningen og en individualitets tilpasning, der i høj grad imponerede alle børnene med den ånd i retfærdighed, som motiverede deres far og bror. Han disciplinerede aldrig vilkårligt sine brødre og søstre, og en sådan ensartet retfærdighed og personlig overvejelse, gjorde Jesus meget elsket af hele familien.

James og Simon forsøgte da de voksede op at følge Jesu måde at afværges deres krigeriske og til tider vrede legekammerater ved at overtale dem og ved ikke at gøre modstand, og de var ret vellykket; men både Josef og Juda samtykkede til denne lære hjemme, så var de hurtige til at forsvare sig selv, når deres kammerater fløj på dem. I særdeleshed var Juda skyldig i at overtræde ånden i disse lærdomme. Men at afstå fra at gøre modstand var ikke en regel i familien. Ingen straf var efterfulgt af overtrædelse mod den undervisning, der var personlig.

Generelt ville alle børnene, især pigerne, konsultere Jesus om deres barndoms problemer og betro sig til ham, ligesom de ville have gjort til en kærlig far.

James voksede op til en velafbalanceret ung mand med et ligevægtig temperament, men han var ikke så åndeligt tilbøjelig som Jesus. Han var meget bedre i skolen end Josef, som, selvom han var en ihærdig arbejder, havde endnu mindre sans for det åndelige. Josef var en, der sled på, og han kom ikke op til de andre børns intellektuelle niveau. Simon var en velmenende dreng, men alt for meget en drømmer. Det tog lang tid for ham at finde sin plads i livet, og han forårsagede Jesus og Maria en masse bekymringer. Han var altid en god dreng med gode intentioner. Juda tilskyndede til uro. Han havde de højeste idealer, men han var ustabil i temperament. Han havde alt og mere end hans mors beslutsomhed og aggressivitet, men han manglede meget af hendes sans for proportioner og hensyn.

Miriam var en afbalanceret og fornuftig datter, der lidenskabeligt værdsatte alt ædelt og åndeligt. Marta var langsom i tanke og handling, men et meget pålidelig og talentfuldt barn. Lille Ruth var hjemmets solstråle, tankeløs i sin tale, men yderst ærlig i sit hjerte. Hun tilbad næsten sin storebror og far. Men de ødelagde hende ikke. Hun var et smukt barn, men ikke så køn som Miriam, som var familien - hvis ikke hele byens - skønhed.

Med tiden, gjorde Jesus meget for at liberalisere og ændre familiens tro og praksis i relation til Sabbatten og mange andre faser af religionen, og til alle disse ændringer gav Maria hjerteligt sit samtykke. På dette tidspunkt var Jesus blevet den ubestridte leder af huset.

Dette år startede Juda i skolen, og det var nødvendigt for Jesus at sælge sin harpe for at betale for disse udgifter. Således var den sidste af hans rekreative fornøjelser borte. Han holdt meget af at spille harpe, når han var svag i sindet og træt i kroppen, men han trøstede sig med tanken om, at harpen i det mindste ikke blev konfiskeret af skatteopkræveren.

5. REBEKKA, ESRAS DATTER

Selvom Jesus var fattig, var hans sociale status i Nazaret på ingen måde forringet. Han var en af byens unge mænd og højt respekteret af de fleste unge kvinder. Da Jesus var sådan en storslået eksemplar af kraftfuld og intellektuelle manddom, og i betragtning af hans ry som en åndelig leder, var det ikke underligt, at Rebekka, den ældste datter af Ezra, en velhavende grossist og forretningsmand i Nazaret, skulle opdage, at hun langsomt var ved at forelske sig i denne søn af Josef. Hun betroede sin kærlighed først til Miriam, Jesu søster, og Miriam talte til gengæld alt dette over med sin mor. Maria var yderst oprørt. Var hun ved at miste sin søn, der var blevet en uerstattelig leder for familien? Ville vanskeligheder aldrig ende? Hvad ville det næste være, der kunne ske? Så standsede hun op for at overveje hvilken effekt ægteskab ville have på Jesu fremtidige karriere. Ikke ofte, men i det mindste nogle gange, tænkte hun på, at Jesus var en "barn af løfte." Efter at hun og Miriam havde drøftet denne sag, besluttede de at forsøge at sætte en stopper for det hele, før Jesus hørte om det, ved at gå direkte til Rebekka, præsentere hele historien til hende og ærligt fortælle hende om deres tro på, at Jesus var en skæbnens søn, at han ville blive en stor religiøs leder, måske Messias.

Rebekka lyttede opmærksomt; Hun var fascineret af historien og var mere end nogensinde fast besluttet på at forene sin skæbne med den mand, hun havde valgt, og til at dele hans lederskabs karriere. Hun argumenterede (for sig selv), at en

sådan mand desto mere havde brug for en trofast og effektiv hustru. Hun fortolkede Marias bestræbelser på at afholde hende som en naturlig reaktion på frykten for at miste sin families overhoved og eneste forsørger, men så vidste hun, at hendes far havde godkendt hendes attraktion for tømmerens søn, hun regnede med rette, at han med glæde ville forsørge familien med tilstrækkelig indkomst til fuldt ud at kompensere for tabet af, hvad Jesus havde tjent. Da hendes far samtykkede til denne plan holdt Rebekka nye samtaler med Maria og Miriam, og da det ikke lykkedes hende at vinde deres støtte foreslog hun at gå direkte til Jesus. Det gjorde hun i samarbejde med sin far, der inviterede Jesus til deres hjem for at fejre Rebekkas fødselsdag, da hun fyldte sytten.

Jesus lyttede opmærksomt og sympatisk til de forslag som først faderen og derefter Rebekka selv gjorde. Jesus gav et venligt svar som gik ud på, at ingen mængde af penge kunne erstatte hans forpligtelser til personligt at opdrage sin fars familie, til at "opfylde den mest hellige af alle menneskelige ansvar - loyalitet over for ens eget kød og blod." Rebekkas far var dybt rørt af Jesu ord om hengivenhed for familien, og trak sig ud af samtalen. Til sin kone Maria, sagde han kun: "Vi kan ikke få ham til søn; han er for ædel for os."

Så begyndte den mindeværdige samtale med Rebekka. Indtil videre i sit liv, havde Jesus gjort lidt forskel i hans samarbejde med drenge og piger, unge mænd og unge kvinder. Han havde været alt for optaget af de presserende problemer som de praktiske jordiske anliggender indebar og af den spændende fordybelse af hans senere karriere "til sin Faders anliggender" til nogensinde seriøst at have overvejet den personlige kærligheds færdiggørelse af et menneskeligt ægteskab. Men nu stod han ansigt til ansigt foran endnu et af disse problemer, som ethvert gennemsnitlige menneske møder og må tage stilling til. Han var bestemt "prøvet i alle ting på samme måde, som du er."

Da han havde lyttet opmærksomt, takkede han Rebekka oprigtigt for den beundring, hun havde givet udtryk for, og tilføjede: "Det vil opmuntre og trøste mig i alle mine levedage." Han forklarede, at han ikke var fri til at etablere relationer med nogen kvinde, undtagen dem, der vedrører en fælles broderlige forhold og ren venskab. Han gjorde det klart, at hans først og fremmest pligt var at varetage hans fars familie, at han ikke kunne overveje ægteskab indtil denne opgave blev afsluttet; og så tilføjede han: "Hvis jeg er en søn af skæbne, må jeg ikke påtage mig livslange forpligtelser, indtil tiden er kommet, hvor min skæbne skal åbenbares."

Rebekkas hjerte var knust. Hun nægtede at blive trøstet og plagede sin far med bønner, at de skulle forlade Nazaret, indtil han endelig indvilligede i at flytte til Sepphoris. I årene efter Rebekka havde hun kun ét svar til de mange mænd, der søgte at vinde hende til ægteskab. Hun levede kun for ét formål - at afvente det tidspunkt, hvor han i hendes øjne den største af alle mænd, der nogensinde har levet ville begynde sin karriere som den levende sandhedslærer. Hun fulgte ham hengivent under hans begivenhedsrige år med offentlig arbejde og var til stede (ubemærket af Jesus) den dag, hvor han red i triumf ind i Jerusalem; og hun stod "blandt de andre kvinder" ved Marias side den skæbnesvangre og tragiske eftermiddag, når Sønnen hang på korset, for hende og for de utallige verdener højt oppe "den eneste alt igennem elskelige og den største blandt titusinder."

6. HANS TYVENDE ÅR (14 e.Kr.)

Historien om Rebekkas kærlighed til Jesus blev hvisket om i Nazaret og senere i Kapernaum, så mens der i de følgende år var mange kvinder som elskede Jesus selv som mænd elskede ham, så behøvede han ikke længere at afvise enhver oprigtig kvindes personlige tilbud om hengivenhed. Fra dette tidspunkt og frem var menneskelig hengivenhed for Jesus mere karakter af en ærbødighed og ærværdige påskønnelse. Både mænd og kvinder elskede ham inderligt, og for hvad han var, uden nogen antydning af tilfredshed for deres egen jeg eller ønsket om kærligt ejerskab. Men i mange år, herefter, når Jesu menneskelige personlighed blev nævnt, blev der altid talt, om Rebekkas hengivenhed.

Miriam som var vel vidende om hvad der skete med Rebekka og vidste, hvordan hendes bror havde afstået selv en smuk jomfrus kærlighed (uden at indse, at hans fremtidige skæbne havde betydning i denne sammenhæng), begyndte at idealisere Jesus og at elske ham med en rørende og dyb kærlighed som en far samt en bror.

Selv om de næppe havde råd til rejsen op til Jerusalem for påsken, havde Jesus en mærkelig længsel efter at gå der. Hans mor, der vidste, hvad han for nylig havde været igennem med Rebekka, opfordrede ham klogt til at gå derop. Han var ikke markant bevidst om det, men det, han mest havde brug for var en mulighed for at tale med Lazarus og træffe Marta og Maria. Næst efter sin egen familie elskede han disse tre mest af alt.

På vej til Jerusalem gik han gennem Megiddo, Antipatris og Lydda, dels ad den samme vej, som var blevet brugt, da han blev bragt tilbage til Nazaret fra Egypten. Han tilbragte fire dage med at vandre op til påsken og tænkte meget på de seneste begivenheder, der havde fundet sted i og omkring Megiddo, den internationale slagmark af Palæstina.

Jesus fortsatte rejse gennem Jerusalem og stoppede kun for at se ud over templet og skarerne af besøgende, der var samlet der. Han havde en mærkelig og stigende aversion mod dette af Herodes bygget tempel med dens politisk udnævnte præstedømme. Han ville først og fremmest møde Lazarus, Marta og Maria. Lazarus var den samme alder som Jesus og nu herre i huset. På tidspunktet for dette besøg var Lazarus mor også blevet lagt væk i graven. Marta var lidt over et år ældre end Jesus, mens Maria var to år yngre. Jesus var det ideal, de alle tre tilbad.

Mens dette besøg fandt sted udbrød et af de periodiske oprør mod traditionen - et udtryk for vrede over de ceremonielle skikke, som Jesus følte gav et falsk billede af sin Fader i himlen. Da de ikke vidste at Jesus ville komme, havde Lazarus arrangeret det således, at påsken skulle fejres med venner i en nærliggende landsby langs vejen til Jeriko. Jesus foreslog nu, at de skulle fejre festen, hvor de befandt sig, i Lazarus hus. "Men," sagde Lazarus, "vi har ingen påskelam." Så begyndte Jesus en lang og overbevisende foredrag om at Faderen i Himlen bestemt ikke var interesseret i sådanne barnlige og meningsløse ritualer. Efter en højtidelig og inderlig bøn rejste de sig, og Jesus sagde: "Lad dem blandt mit folk som har et barnligt og formørket sind tjene deres Gud som Moses besluttede; det er bedst for dem at gøre det, men lad os, der har set livets lys ikke længere nærme os vor Fader gennem dødens mørke. Lad os være fri i viden om sandheden i vor Faders evige kærlighed."

Den aften i skumringen satte disse fire sig ned for at fejre den første påske som fromme jøder nogensinde havde fejret uden påskelammet. Det usyrede brød og vinen var gjort klar til denne påske, og disse symboler, som Jesus kaldte "livets brød" og "livets vand" gav han til sine kammerater, og de spiste i højtidelig overensstemmelse med læren de lige havde deltaget i. Han havde for vane altid at udføre dette sakramenteritual under sine senere besøg i Bethany. Da han kom hjem, fortalte han alt dette til sin mor. Hun var chokeret i starten, men begyndte efterhånden at forstå hans synspunkt. Selv om hun var meget lettet, da Jesus forsikrede hende, at han ikke havde til hensigt at indføre denne nye måde at fejre påsken i deres familie. Hjemme med børnene fortsatte han, år efter år med at spise påskemåltidet "i henhold til Moseloven."

Det var i løbet af dette år, at Maria havde en lang snak med Jesus om ægteskab. Hun spurgte ham ligeud, om han ville giftes, hvis han var fri for hans familiemæssige forpligtelser. Jesus forklarede hende, at da de umiddelbare opgaver ikke tillod ham at gifte sig, han havde ikke mærkbart tænkt over det. Han udtrykte sin tvivl, at han nogensinde ville indgå ægteskab; Han sagde, at alle sådanne ting må afvente "min time," det tidspunkt, hvor "hans Faders arbejde skulle begynde." Da han allerede havde besluttet ikke at blive far til kødelige børn, helliget han ikke spørgsmålet om menneskelige ægteskab nogen væsentlig tanke.

I år gik han igen i gang med at væve sin dødelige og sin guddommelige natur til en enkel og effektiv *menneskelig individualitet*. Han fortsatte med at vokse i form af moralsk status og åndelig forståelse.

Selv om alle deres Nazaret ejendom (undtagen deres hjem) var solgt havde de i år lidt økonomisk hjælp, fra salg af deres andel af en ejendom i Kapernaum. Det var den sidste rest af Josefs ejendom. Denne ejendomshandel i Kapernaum var med en bådebygger som hed Zebedæus.

Joseph gik ud af synagogeskole dette år og gjorde sig parat til at begynde arbejdet på den lille tømrerbænk i hjemmets tømrerværksted. Selv boet efter deres far var tom, var der udsigt til, at de ville være i stand til at holde fattigdommen væk, da tre af dem nu arbejdede regelmæssigt.

Jesus udviklede sig nu hurtigt til en mand, ikke bare en ung mand, men en voksen mand. Han havde lært sig godt at bære ansvar. Han ved, hvordan man kommer videre på trods af skuffelser. Han holder modigt, når hans planer kuldkastes og hans formål midlertidigt forpures. Han har lært sig at være ærlig og retfærdig, selv når han mødtes med uretfærdighed. Han lærer at tilpasse sine idealer om åndeligt liv til den jordiske tilværelses praktiske krav. Han lærer at planlægge for opnåelsen af idealismens højere og fjerne mål, mens han ihærdigt arbejder for opfyldelsen af nødvendighedens nærmere og umiddelbare mål. Støt erhverver han færdigheder i at tilpasse sine forhåbninger til de verdslige krav som menneskes situation stiller. Han har næsten helt lært sig at beherske teknikken, med at udnytte

energien i den åndelige drivkraft til at vende den materielle resultat opnåelsens mekanisme. Han er langsomt ved at lære at leve det himmelske liv, mens han fortsætter med sin jordiske eksistens. Mere og mere stoler han på sin himmelske Faders ultimative vejledning, mens han påtager sig den faderlige rolle i at lede og instruere børnene i hans jordiske familie. Han er ved at blive erfaren i at fravriste sejren fra trussel om nederlag. Han lærer at omdanne tidens vanskeligheder til sejre i evigheden.

Så som årene går fortsætter denne unge mand fra Nazaret med at opleve livet, som det leves i dødeligt kød i verdnerne i tid og rum. Han lever et fuldt repræsentativt, og rigt liv på Urantia. Han forlod denne verden med modne erfaring af, hvad hans skabninger oplever under de korte og anstrengende år af deres første liv, livet i kødet. Alt denne menneskelige erfaring er noget, som Universets hersker evigt ejer. Han er vores forstående broder, sympatiske ven, erfarne hersker og barmhjertige fader.

Som barn erhvervede han en omfattende mængde viden, som en ung mand sorterede, klassificerede, og korrelerede han disse oplysninger, og nu som en mand i denne verden, begynder han at organisere disse mentale aktiver, der skal bruges i hans efterfølgende undervisning, tjeneste og formidling til gavn for hans dødelige kolleger i denne verden og i alle andre beboede sfære over hele Nebadon.

Født ind i verden som et spædbarn af denne verden, har han levet sin barndoms liv og oplevet ungdommen og tidlige manddom på hinanden følgende trin. Han står nu på tærsklen til den modne manddomsalder, rig på erfaring af menneskelivet, fuld af forståelse for den menneskelige natur og fuld af sympati for svaghederne i den menneskelige natur. Han er ved at blive dygtige i den guddommelige evne til at manifestere sin Paradisfader til dødelige væsener i alle aldre og på alle udviklingsstadier.

Nu som fuldvoksen mand, som et voksent menneske i verden, gør han sig parat til at fortsætte sin højeste mission for at åbenbare Gud for menneskerne og at føre menneskerne til Gud.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 128

JESU TIDLIGE MANDDOMSTID

DA JESUS af Nazaret kom ind i de tidlige år af sit voksne liv, havde han levet og fortsatte med at leve som en normal, gennemsnitlig person, der bor på jorden. Jesus kom ind i denne verden, ligesom alle andre børn; han havde intet at gøre med valg af sine forældre. Han valgte imidlertid denne verden, som den planet, hvor han ville påtage sig sin syvende og sidste overdragelse, hans inkarnation i lighed med dødelig kød, men ellers kom han til verden på en naturlig måde, voksede op som barn af denne verden og kæmpede med omskiftelserne i hans omgivelser lige som andre dødelige i denne og lignende verdener.

Vær altid opmærksom på det dobbelte formål med Mikael's overdragelse på Urantia:

1. At beherske oplevelsen af at leve et fuldt liv af den menneskelige tilværelse i kødet, at opfylde sin suverænitæt i Nebadon.
2. At åbenbare den Universelle Fader til de dødelige indbyggere i verdener af tid og rum og til effektivt at føre disse samme dødelige til en bedre forståelse af den Universelle Fader.

Alle andre fordele for de skabte væsener og for universet var underordnet og sekundært til hovedformålet med overdragelsen i dødelig form.

1. DET ENOGTYVENDE ÅR (15 e.Kr.)

Med det faktum, at Jesus havde nået voksenalderen, begyndte han alvorligt og med fuld bevidsthed opgaven med at færdiggøre erfaringen af at beherske viden, om hvordan hans laveste intelligente skabninger lever, og dermed endelig og fuldt optjene retten til ubegrænset herredømme i universet, som han selv havde skabt. Han gik ind i denne fantastiske opgave med fuld viden om hans dobbelte natur. Han havde allerede effektivt kombineret disse to naturer i én - Jesus af Nazaret.

Joshua ben Joseph vidste udmærket godt, at han var en mand, et dødeligt menneske født af en kvinde. Dette fremgår klart af den første titel, som han selv valgte, Menneskesønnen. Han var bestemt af kød og blod, og selv nu, da han med den suveræne myndighed leder universets skæbne bærer han stadig blandt hans talrige velfortjente titler benævnelsen Menneskesønnen. Det er bogstaveligt talt sandt, at den Universelle Faders skabende Ord - Skabersønnen - "blev kød og levede på Urantia som et menneske af den verden". Han arbejdede, blev træt, hvilede og sov. Han hungrede og tilfredsstillede sulten med mad; han tørstede og slukkede sin tørst med vand. Han oplevede hele viften af menneskelige følelser og sindsbevægelser; han var "prøvet i alle ting på samme måde, som du er", og han led og døde.

Han skaffede sig viden, opnået erfaring, og kombinerede disse i visdom, præcis ligesom andre dødelige i verden. Indtil efter sin dåb udnyttede han ingen overnaturlig kraft. Han brugte ikke nogen kraft eller eventuelle midler, som ikke var en del af hans menneskelige evne som søn af Josef og Maria.

Med hensyn til de egenskaber, han havde før sit liv som et menneske, tømte han sig selv for dem. Inden han begyndte sin offentlige tjeneste, var hans viden om mennesker og begivenheder helt begrænset til, hvad han selv havde lært. Han var en sand mand blandt mennesker.

Det er for evigt og virkelig sandt: "Vi har sådan en høj hersker, som kan sympatisere med vores svagheder. Vi har en

Hersker som blev prøvet og fristet i alle ting, som vi er, dog uden synd. "Fordi han selv har lidt, da han blev prøvet, og fristet, har han en rigelig mængde af forståelse og omsorg for dem, der er forvirrede og bedrøvet.

Tømreren i Nazaret forstod nu fuldt ud det arbejde, der ventede ham, men han valgte at leve sit liv, som det flød i sin naturlige kanal. Og i nogle af disse sager, er han faktisk et eksempel for sine dødelige væsener, således som det også er skrevet: "Lad det samme sindelag være i jer som var i Jesus Kristus, som, fordi han er af Guds væsen, ikke finder det mærkeligt at være lig med Gud. Men han gjorde sig selv ubetydelig, ikklædte sig et væsens figur og blev født i menneskelig form. Da han derfor tog form som en menneske, ydmygede han sig og blev lydighedsfuld indtil døden, ja, indtil døden på et kors."

Han levede sit jordiske liv ligesom alle andre medlemmer af den menneskelige familie kan leve deres liv, "han, som i løbet af sit liv på jorden så hyppigt fremsatte bønner og påkaldelse, selv med stærke følelser og tårer, til Ham, der kan redde os fra alt ondt og hans bønner var effektive fordi han troede." Derfor blev det sømmende for ham *i enhver henseende* at blive skabt ligesom sine brødre, for at han kunne blive en barmhjertig og forståelsesfuld suveræn hersker over dem.

Hans menneskelige natur, tvivlede han aldrig på; den var indlysende og altid til stede i hans bevidsthed. Med hensyn til hans guddommelige natur var der altid plads til tvivl og formodninger, i hvert fald var dette sandt i hvert fald frem indtil hans dåb. Hans bevidsthed om hans guddommelighed kom langsomt og var - fra det menneskelige synspunkt - en naturlig evolutionær åbenbaring. Denne åbenbaring af hans guddommelighed og hans egen forståelse af den begyndte i Jerusalem, da han endnu ikke var fyldt tretten år med den første overnaturlige begivenhed i sit liv som et menneske. Denne oplevelse gjorde at han blev opmærksom på sin guddommelige natur, blev afsluttet på tidspunktet for hans anden overnaturlige oplevelse under sit liv i kødet, nemlig den begivenhed, der knytter sig til at Johannes døber ham i Jordanfloden, og som markerede begyndelsen af hans offentlige karriere præget af tjeneste og undervisning.

Mellem disse to himmelske besøg, et i sin trettende år, og den anden ved hans dåb, skete intet overnaturligt eller overmenneskeligt i denne inkarnerede Skabersøns liv. Uanset dette var denne baby i Betlehem, denne dreng, unge knægt og mand fra Nazaret, i virkeligheden den inkarnerede Skaber af et univers; men han anvendte aldrig det mindste af denne magt, eller vejledning fra andre himmelske personligheder end sin skytsengel, i det liv han levede som et menneske, indtil den dag, hvor Johannes døbte ham. Vi, der vidner om dette, ved hvad vi taler om.

Dog var han i alle disse år af sit liv i kødet virkelig guddommelig. Han var faktisk en af Paradisfaders Skabersønner. Da han havde viet sine kræfter til sin offentlige karriere, efterfulgt den tekniske afslutning af hans rent menneskelige erfaring af at erhverve suverænitet, tøvede han ikke med offentligt at indrømme, at han var Guds Søn. Han tøvede ikke med at forkynde: "Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste" Han protesterede ikke i de senere år, når han blev kaldt Herlighedens Herre, Hersker af universet, Gud Herren af al skabelse, den Hellige Ene af Israel, Herren til alle, vor Herre og vor Gud, Gud hos os, der har et navn over alle navne, og i alle verdener, Almægtigheden i universet, denne skabelsens Universsind, Den hos hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult, Ham, hvis fylde fylder alt i alt, den evige Guds evige ord, ham der var før alle ting og i hvem alle ting består, Skaberen af himlen og jorden, Opretholderen af universet, Dommeren over hele jorden, Giveren af evigt liv, den Sande Hyrde, verdnernes Befrier og Kaptajn af vores frelse.

Han har aldrig gjort indsigelse mod nogen af disse titler, når de blev anvendt om ham, efter han var blevet befriet fra sit rent menneskelige liv til de senere år af hans selvbevidsthed om den guddommelige tjeneste i menneskelig form for menneskeheden og til gavn for menneskeheden i denne verden og for alle andre verdener. Jesus har kun gjort indsigelse til en enkelt titel om ham: Det var engang han blev kaldt Immanuel, svarede han blot: ". Det er ikke mig, det er min ældste bror."

Altid, selv efter hans fremkomst i den større sammenhæng i livet på jorden, var Jesus underdanigt underlagt Faderens vilje i himlen.

Efter sin dåb, tillod han dem, der oprigtigt troede på ham og taknemmeligt fulgte ham til at tilbede ham. Selv mens han kæmpede med fattigdom og arbejdede med sine hænder for at skaffe de livsfornødenheder for sin familie voksede hans bevidsthed om, at han var Guds Søn. Han vidste, at han havde skabt himlen og selve jorden, hvor han levede sit liv i menneskelig form. Og hærskarerne af himmelske væsener i hele det store univers, der fulgte med i begivenheder, vidste

også, at denne mand fra Nazaret var deres elskede Hersker og Skaberfader. En dyb spænding gennemsyrede Nebadon i alle disse år; alle himmelske øjne var konstant rettet mod Urantia - mod Palæstina.

Dette år gik Jesus op til Jerusalem med Josef for at fejre påsken. Da han havde taget James til templet for hans indsættelse, så han det som sin pligt også at tage Josef der. Jesus viste aldrig nogen partiskhed i hans forhold til familien. Han gik med Josef til Jerusalem, den sædvanlige rute gennem Jordandalen, men vendte tilbage til Nazaret langs vejen øst for Jordan, der førte gennem Amathus. Mens de gik ned langs Jordanfloden, fortalte Jesus om jødisk historie til Josef og på vej tilbage, fortalte han om Rubens, Gad, og Gilead velrenommerede stammer ifølge traditionen havde boet i disse områder øst for floden.

Josef stillede mange ledende spørgsmål til Jesus om hans livsmission, men til de fleste af disse forespørgelser, svarede Jesus kun: "Min time er endnu ikke kommet." Under disse intime diskussioner, faldt der imidlertid mange ord som Josef huskede i de efterfølgende års foruroligende begivenheder. Jesus fejrede påsken med Josef med sine tre venner på Bethany, som var hans skik, når han var i Jerusalem for at deltage i disse mindehøjtideligheder.

2. DET TOOGTYVENDE ÅR (16 e.Kr.)

Dette år var et af de mange hvor Jesu brødre og søstre stor over for de prøvelser der er forbundet med ungdomsårenes problemer og justeringer. Jesus havde nu søskende i alderen fra syv til atten år og han var optaget af at forsøge at hjælpe dem med at tilpasse sig den nye vækkelse af deres intellektuelle og følelsesmæssige liv. Han måtte derfor kæmpe med ungdomsårenes problemer, efterhånden som de dukkede op i sine yngre brøders og søstres liv.

Dette år afsluttede Simon skolen og begyndte at arbejde med Jesus gamle legekammerat og stadigt forberedte forsvarer fra drengeårene, stenhuggerne Jacob. Som et resultat af flere drøftelser i familien blev det besluttet, at det var uklogt at alle drengene skulle blive snedkere. Man tænkte, at hvis de diversificerede deres erhverv, kunne de gennemføre opførelsen af hele bygninger. Desuden havde der ikke været tilstrækkeligt med arbejde, da tre af dem havde arbejdet som tømrer på fuld tid.

Jesus fortsatte dette år med det indvendige arbejde i forskellige huse og finere snedkeri men tilbragte det meste af tiden i værkstedet for karavanerne. James var begyndt at afløse ham i værkstedet. Under den sidste del af dette år, da der var en mangel på tømrerarbejde i Nazaret, lod Jesus James i spidsen for værkstedet og Josef hjemme på bænken, mens han gik over til Sepphoris for at arbejde med en smed. Han arbejdede seks måneder med metaller og erhvervede betydelige evner på ambolten.

Før Jesus begyndte sit nye job i Sepphoris holdt han en af sine regelmæssige familiemøder og højtideligt installerede James, der lige var fyldt atten år, som ansvarligt overhoved for familien. Han lovede sin bror sin dybfølte støtte og alt hans hjælp, og modtog af hvert familiemedlem formelt løfte om at adlyde James. Fra denne dag tog James det fulde økonomiske ansvar for familien, og Jesus gav ugentlige betalinger til sin bror. Aldrig senere, tog Jesus tøjlerne fra James hånd. Mens han arbejdede på Sepphoris kunne han være gået hjem hver nat, hvis det havde været nødvendigt, men han holdt sig bevidst borte og erklærede vejret eller noget andet som årsag, men hans sande motiv var at træne James og Joseph i at bære ansvaret for familien. Han var begyndt en langsom proces med fravænnelse af sin familie. Hver sabbat vendte Jesus tilbage til Nazaret, og nogle gange i løbet af ugen, når situationen krævede, at se, hvordan den nye orden fungerede, at give råd og komme med nyttige forslag.

Da Jesus i seks måneder levede en stor del af tiden i Sepphoris havde han en ny mulighed for bedre at stifte bekendt med det ikke-jødiske syn på livet. Han arbejdede med hedningerne, boede med hedninger, og på alle mulige måder, studerede han indgående og omhyggeligt deres vaner og ikke-jødiske sind.

De moralske normer for Herodes Antipas hjemby var så langt under selve karavanebyen Nazarets normer at Jesus efter en seks måneders ophold i Sepphoris ikke havde noget imod at finde en grund til at vende tilbage til Nazaret. Den gruppe, han arbejdede for var ved at blive engageret i det offentlige arbejde i både Sepphoris og den nye by Tiberias, og Jesus ønskede ikke noget at gøre med nogen form for arbejde, der var under Herodes Antipas overvågning. Der var stadig andre grunde, der gjorde, at Jesus mente det var klogt at vende tilbage til Nazaret. Da han vendte tilbage til værkstedet, overtog han ikke på ny den personlige vejledning af de familiemæssige anliggender. Han arbejdede sammen

med James i værkstedet og lod ham så vidt muligt fortsætte tilsynet med hjemmet. James forvaltning af familiens udgifter og hans administration af hjemmets budget fortsatte uforstyrret.

Det var netop gennem sådan en klog og vel gennemtænkt planlægning at Jesus banede vejen for til sidst at trække sig tilbage fra at deltage aktivt i familiens anliggender. Da James havde haft to års erfaring som den hovedansvarlige for familien - og to hele år, før han (James) blev gift - blev Joseph betroet og gjort ansvarlig for husholdningsbudgettet og den generelle pleje af hjemmet.

3. DET TREOGTYVENDE ÅR (17 e.Kr.)

Dette år var det økonomiske tryk lidt afslappet, da fire arbejdede. Miriam tjente en god del ved at sælge mælk og smør. Marta var blevet uddannet i vævning. Købsprisen for værkstedet var over en tredjedel betalt. Situationen tillod, at Jesus stoppede arbejdet i tre uger for at tage Simon til Jerusalem for påsken, og det var den længste periode, han var fri fra den daglige trummerum siden hans fars død.

De rejste til Jerusalem gennem Dekapolis og gennem Pella, Gerasa, Filadelfia, Hesjbon, og Jeriko. De vendte tilbage til Nazaret langs kystvejen, der gik forbi Lydda, Joppe og Cæsarea og derfra gik de omkring Mount Carmel til Ptolemais og Nazaret. Denne tur gav Jesus et ganske godt bekendtskab til hele Palæstina nord for Jerusem området.

I Filadelfia lærte Jesus og Simon en købmand fra Damaskus at kende, der udviste en stor sympati for de to fra Nazaret, at han insisterede, at de skulle standse hos ham i hans hjem i Jerusalem. Mens Simon deltog i templets ritualer, tilbragte Jesus meget af sin tid i samtale med denne uddannede og berejste verdensmand. Denne købmand ejede over fire tusind karavanekameler. Han havde interesser i hele den romerske verden og var nu på vej til Rom. Han foreslog, at Jesus skulle komme til Damaskus for at begynde at arbejde med hans orientalske import virksomhed, men Jesus forklarede, at han ikke følte, at det var rigtigt lige nu at gå så langt væk fra sin familie. På vejen hjem tænkte han dog meget på disse fjerne byer og de endnu mere fjerne lande langt mod vest og langt mod øst, lande, som han så ofte havde hørt karavanepassagerne og førerne tale om.

Simon nød høj i grad sit besøg i Jerusalem. Han blev behørigt modtaget som medborger i det israelitiske samfund ved indvielsen af den nye pagts sønner, som det skete ved påske. Mens Simon deltog i påskeceremonierne, blandede Jesus sig med flokkene af besøgende, og havde mange interessante personlige diskussioner med mange ikke-jødiske proselytter.

Måske den mest bemærkelsesværdige af alle disse kontakter var den, han havde med en ung hellenist ved navn Stefan. Denne unge mand var på sit første besøg i Jerusalem og mødte Jesus torsdag eftermiddag i påskeugen. Mens de to gik rundt og kiggede på Hasmonéerpaladset begyndte Jesus en dagligdags samtale, der resulterede i, at de bliver interesseret i hinanden, og som førte til en fire timers diskussion om livets vej, den sande Gud og tilbedelsen af ham. Hvad Jesus sagde gjorde et dybt indtryk på Stefan, der aldrig glemte hans ord.

Det var den samme Stefan, der senere blev troende i Jesu lære, og hvis dristighed i at prædike denne tidlige evangelium resulterede i han blev stenet til døde af de rasende jøder. En del af Stefans ekstraordinære dristighed, når han prædikede sin usædvanlige opfattelse om den nye evangelium var det direkte resultat af hans tidligere samtale med Jesus. Men Stefan havde aldrig selv den mindste tanke om at den Galilæer, han omkring femten år tidligere havde talt med var den samme person, som han senere proklamerede som verdens Frelser, og for hvilken han snart ville dø, og dermed bliver den første martyr i den nyligt udviklende kristendom. Da Stefan opgav sit liv som prisen for at havde angrebet det jødiske tempel og dets traditionelle metoder, stod der ved siden af ved navn Saul, en borger i Tarsus. Da Saul så, hvordan denne græker kunne dø for sin tro blev der født i hans hjerte de følelser, som til sidst førte ham til årsagen for hvilken Stefan døde. Senere blev han den energiske og utrættelige Paul, filosofen, hvis ikke dens eneste grundlægger af den kristne religion.

På søndagen efter påskeuge begyndte Simon og Jesus deres vej tilbage til Nazaret. Simon glemte aldrig, hvad Jesus lærte ham på denne tur. Han havde altid elsket Jesus, men nu følte han, at han var begyndt at komme til at kende sin farbror. De havde mange fortrolige samtaler, som de rejste gennem landet og forberedte deres måltider ved vejen. De kom hjem torsdag ved middagstid, og Simon holdt familien vågen til sent om aftenen for at fortælle om sine oplevelser.

Maria var meget forstyrret, når Simon fortalte om, at Jesus havde tilbragt det meste af sin tid i Jerusalem "til at omgås med fremmede, især dem, der kom fra fjerne lande." Jesu familie kunne aldrig fatte hans store interesse for mennesker, at hans ønskede at tilbringe tid sammen med dem, lære om deres livsstil og finde ud af, hvad de troede.

Mere og mere blev Nazaret familien optaget af deres umiddelbare og menneskelige problemer; Jesu fremtidige mission blev ikke nævnt ofte, og sjældent talte han selv om sin fremtidige karriere. Hans mor tænkte sjældent på at han var et barn af løfte. Hun var langsomt ved at opgiver tanken om, at Jesus havde en guddommelig mission at opfylde på jorden. Men nogle gange fik hendes tro liv igen, når hun stoppede op for at mindes Gabriels besøg inden barnet blev født.

4. DAMASKUSEPISODEN

De sidste fire måneder af dette år tilbragte Jesus i Damaskus som gæst hos den købmand, som han først havde mødt i Filadelfia, da han var på vej til Jerusalem. En repræsentant for denne købmand havde på sin rejse gennem Nazaret opsoget Jesus og eskorteret ham til Damaskus. Denne delvise jødiske købmand foreslog at afsætte en usædvanlig stor sum penge til at etablere en skole for religiøs filosofi i Damaskus. Han planlagde at skabe et læringscenter, der ville overgå Alexandria. Han foreslog, at Jesus straks skulle begynde på en lang rundrejse til verdens uddannelsescentre som forberedelse til at påtage sig ledelsen af dette nye projekt. Dette var en af de største fristelser, Jesus nogensinde stod over for i løbet af sin rent menneskelige karriere.

Herefter præsenterede købmanden Jesus for en gruppe på tolv købmænd og bankfolk, der indvilligede i at støtte denne nye planlagte skole. Jesus viste en dyb interesse i den foreslåede skole og hjalp dem med at planlægge dens organisation, men han udtrykte altid sin frygt for, at hans andre og uspecificeret men tidligere indgåede forpligtelser ville forhindre ham i at modtage forvaltningen af sådan et prætentivt projekt. Hans eventuelle velgører var vedholdende, og han hyrede Jesus til et vellønnet oversættelsesarbejde hos sig selv, mens han, hans kone og sønner og døtre forsøgte at påvirke Jesus til at acceptere den tilbudte ære. Det lykkedes ikke at få Jesus til at samtykke. Han vidste godt, at det ikke var hensigten, at hans mission på jorden skulle støttes af uddannelsesinstitutioner. Han vidste, at han ikke kunne forpligte sig på mindste måde til at blive ledet af "folks rådgivning", uanset hvor velmente deres intentioner var.

Han som blev afvist af de religiøse ledere i Jerusalem, selv efter at have demonstreret sin ledelse blev anerkendt og hyldet som en mester lærer af forretningsfolk og bankfolk i Damaskus, og alt dette, mens han endnu var en ubemærket og ukendt tømrer fra Nazaret.

Han nævnte aldrig dette tilbud til sin familie, og i slutningen af året, var han atter tilbage i Nazaret og passede sine daglige pligter, som om han aldrig havde været fristet af flatterende forslag fra sine venner i Damaskus. Disse mænd i Damaskus forbandt aldrig nogensinde senere borgeren i Kapernaum der vendt op og ned på hele det jødiske samfund, med den tidligere tømrer fra Nazaret, der havde vovet at give afkald på den ære, som deres kombinerede rigdom kunne have givet ham.

Jesus lykkedes meget behændigt og bevidst at adskille forskellige begivenheder i sit liv, så de aldrig i verdens øjne var forbundet med hinanden som noget, den samme person havde gjort. Mange gange i de senere år hørte han historien om den mærkelige galilæer der afslog muligheden for at grundlægge en skole i Damaskus, der kunne konkurrere med Alexandria.

Et af formålene, som Jesus havde i tankerne, da han søgte at adskille visse funktioner i hans jordiske erfaring, var at forhindre opbygningen af sådan et alsidigt og spektakulært livsforløb, som ville få senere generationer til at ære læreren i stedet for at følge den sandhed, at han havde levet og lært. Jesus ønskede ikke at opbygge sådan en menneske historie, der ville aflede opmærksomheden fra hans undervisning. Meget tidligt erkendte han, at hans tilhængere ville være fristet til at formulere en religion *om* ham, som kunne blive en konkurrent til evangeliet om himmelriget, som han agtede at forkynde for verden. Derfor forsøgte han under sit begivenhedsrige liv konsekvent at undertrykke alt, som han mistænkte kunne tjene denne naturlige menneskelige tendens til at ophøje læreren i stedet for at forkynde hans lære.

Det samme motiv forklarer også, hvorfor han lod sig blive kendt under forskellige titler eller navne på forskellige stadier i sit mangfoldige liv på jorden. Desuden ønskede han ikke at udøve nogen utilbørlig indflydelse på sin familie eller

andre, der kunne føre dem til at tro på ham mod deres ærlige overbevisning. Han nægtede altid at modtage urimelig eller utilbørlig fordel af det menneskelige sind. Han mente ikke, at folk ville tro på ham, medmindre deres hjerter var lydhøre over for de åndelige realiteter, som han åbenbarede i sin forkyndelse.

Ved udgangen af dette år forløb alt ganske godt i hjemmet i Nazaret. Børnene voksede op, og Maria begyndte at vænne sig til, Jesus var væk fra hjemmet. Han fortsatte med at sende sin indtjening til James til vedligeholdelse af familien, han beholdt kun en lille del til hans direkte personlige udgifter.

Gennem årene blev det vanskeligere at indse, at denne mand var Guds søn på jorden. Han syntes at være helt som en af denne verdens mennesker, bare et menneske blandt mennesker. Det var besluttet af Faderen i Himlen, at overdragelsen skulle udfolde sig på netop denne måde.

5. DET FIREOGTYVENDE ÅR (18 e.Kr.)

Dette år var det første, da Jesus var forholdsvis fri for familiemæssige forpligtelser. James var meget vellykket i at tage sig af hjemmet, og Jesus hjalp med råd og økonomiske ydelser.

Ugen efter påsken i år, kom en ung mand fra Alexandria ned til Nazaret for at arrangere et møde senere på året, mellem Jesus og en gruppe af alexandrinske jøder et sted langs den palæstinensiske kyst. De enedes om at holde mødet i midten af juni, og Jesus gik til Cæsarea for at mødes med fem fremtrædende jøder i Alexandria, der opfordrede ham til at etablere sig som en religiøs lærer i deres by, og som en tillokkende, tilbød de at begynde med en stilling som assistent for chazan i deres vigtigste synagoge.

Delegerede fra dette udvalg forklarede Jesus, at Alexandria var ved at blive den jødiske kulturs hovedkvarter for hele verden, at den hellenistiske retning i jødedommen, i virkeligheden, havde efterladt den babylonske tankegang langt bagud. De mindede Jesus om den ildevarslen rumlen af oprør fra Jerusalem og i hele Palæstina og forsikrede ham om, at enhver opstand af de palæstinensiske jøder ville være det samme som national selvmord, at Roms jernnæve ville knuse oprøret inden tre måneder, at Jerusalem ville blive ødelagt, og tempel blive jævnet, så ikke én sten på sten ville blive tilbage.

Jesus lyttede til alt, hvad de havde at sige og takkede dem for deres tillid, og da han afviste at gå til Alexandria, sagde han, sammenfattet: "Min time er endnu ikke kommet." De blev forundret ved hans tilsyneladende ligegyldighed over for den ære, de havde forsøgt at bibringe ham. Før de tog afsked med Jesus, ønskede de at give ham en pose penge for at vise deres agtelse han nød hos sine alexandrinske venner og i compensation for den tid og omkostningerne ved at komme over til Cæsarea for at mødes med dem. Men han afslog også den monetære gave med ordene: "Josefs hus har aldrig modtaget almisser, og vi kan ikke spise en andens brød, så længe jeg har stærke arme og mine brødre kan arbejde."

Hans egyptiske venner sejlede hjem, og i de efterfølgende år, da de hørte rygter om bådebyggeren fra Kapernaum, som forårsagede en sådan uro i Palæstina, var der nogle af dem der formodede, at han var babyen fra Betlehem, der var vokset op og den samme mærkelige fungerende Galilæer der så ubesværet afslog invitationen til at blive en stor lærer i Alexandria.

Jesus vendte tilbage til Nazaret. Resten af dette år var de mest begivenhedsløse seks måneder i hele hans liv. Han nød denne midlertidige pause fra den sædvanlige dagsorden med at løse problemer og overvinde vanskeligheder. Han samtalede meget med sin Fader i himlen og gjort enorme fremskridt i at mestre sit menneskelige sind.

Menneskelige anliggender forløber dog ikke længe friktionsfri i tidens og rummets verdener. I december havde James en privat samtale med Jesus, og forklarede, at han var meget forelsket i Esta, en ung kvinde fra Nazaret, og fremdeles ønskede at blive gift, hvis det kunne arrangeres. James understregede, at Joseph snart ville være atten, og at det ville være en god erfaring for ham at få en chance for at tjene som den vigtigste ansvarlig for familien. Jesus gav sit samtykke til at James kunne gifte sig to år senere, forudsat at han i den mellemliggende tid ordentligt uddannede Joseph til at overtage ledelsen af hjemmet.

Nu begyndte det at røre på sig - ægteskab lå i luften. James succes med at vinde Jesu samtykke til hans ægteskab gav Miriam modet til at nærme sig sin bror-far med sine planer. Jakob den yngre stenhugger, der engang havde været den selvudnævnte forkæmper for Jesus, og nu var forretningspartner af James og Joseph, havde længe søgt at vinde Miriam for ægteskab. Da Miriam havde fremlagt sine planer for Jesus, besluttede han, at Jacob skulle komme til ham for formelt at anmode om hende til at være hans kone, og han lovede sin velsignelse til ægteskabet, så snart hun følte, at Marta havde kompetence til at påtage sig hvervet som ældste datter.

Når Jesus var hjemme, fortsatte han med at holde aftenskole tre gange om ugen, læste ofte højt af skrifterne i synagogen på sabbatten, tilbragte tid sammen med sin mor, underviste børnene og opførte sig på alle måder som en værdig og respekteret borger i Nazaret i det israelitiske samfund.

6. DET FEMOGTYVENDE ÅR (19 e.Kr.)

Da dette år begyndte, var hele familien i Nazaret ved godt helbred, og i løbet af året afsluttede alle børnene den almindelige skole, med undtagelse af visse opgaver, som Marta skulle gøre sammen med Ruth.

Jesus var en af de mest kraftfulde og raffinerede manddoms repræsentanter som siden Adams dage fremtrådte på jorden. Hans fysiske udvikling var fremragende. Hans sind var aktiv, ivrig, og gennemtrængende - i forhold til den gennemsnitlige mentalitet hos hans samtidige havde den udviklet sig til gigantiske proportioner - og hans ånd var faktisk menneskeligt guddommelig.

Familiens økonomi var i bedre form end nogensinde efter Josephs ejendom var afhændet. De sidste rater på værkstedsboden for karavanerne var blevet foretaget. De skyldte ingen noget, og for første gang i mange år havde de lidt penge til overs. Så det var det, og fordi Jesus havde taget de andre brødre til Jerusalem for deres første påskeceremonier, besluttede han at gå med Juda (der netop var gået ud af synagoge skole) på sit første besøg i templet.

De rejste op til Jerusalem og tilbage på samme måde gennem Jordandalen, da Jesus var bange for vanskeligheder, hvis han tog sin unge bror gennem Samaria. Allerede i Nazaret havde Juda gentagne gange kommet i mindre vanskeligheder på grund af sit hidsige temperament kombineret med hans stærke patriotiske følelser.

De ankom i tide til Jerusalem og var på vej til et første besøg i templet, der ved selve synet havde antændt og fascineret Juda lige dybt ind i hans sjæl, da de tilfældigt mødte Lazarus fra Bethany. Mens Jesus talte med Lazarus og søgte at arrangere en fælles påskefest for dem alle, lykkedes det Juda at sætte dem alle i virkelige vanskeligheder. Tæt ved stod en romersk soldat vagt, der gjorde nogle upassende bemærkninger om en jøde pige, der gik forbi. Juda blussede op af glødende harme og var ikke sen til direkte til soldaten, og inden for hørevidde af ham at udtrykke sin harme over en sådan uanstændighed. Nu var det, at de romerske legionærer var meget følsomme over for alt som grænsende op til jødisk respektløshed; derfor anholdte vagten straks Juda. Det var for meget for den unge patriot, og inden Jesus kunne formane ham med en advarende blik, havde han hævnnet sig ved en udførlig udgyldelse af indestængte antiromerske følelser, som kun gjort tingene værre. Juda med Jesus ved sin side blev straks taget til militærfængslet.

Jesus forsøgte at få enten en umiddelbar høring for Judas eller hans løsladelse før påskefesten den aften, men det lykkedes ikke for ham. Den følgende dag var en "Højtidsstævne" i Jerusalem og ikke engang romerne vovede at beskæftige sig med anklager mod en jøde. Således forblev Juda fængslet indtil morgenen den anden dag efter anholdelsen, og Jesus blev hos ham i fængslet. De var ikke til stede ved tempelceremonien, da lovens sønner blev optaget til fuldgyltige borgere i Israel. Juda gennemgik ikke denne officielle ceremoni indtil flere år senere, da han næste gang var i Jerusalem under en påske i forbindelse med hans propaganda arbejde for zeloterne, en patriotisk organisation, som han tilhørte, og hvor han var meget aktiv.

Om morgenen efter deres anden dag i fængslet viste Jesus sig for den militære dommer på vegne af Judas. Ved at appellere til sin brors unge alder som en undskyldning, og gennem yderligere forklaring men velovervejet fremstilling med hensyn til den provokerende karakter af den episode, der havde ført til at hans bror blev anholdt, håndteres Jesus således sagen at dommeren gav udtryk for, at den unge jøde muligvis kunne have haft en grund til hans voldsomme udbrud. Da han havde advaret Juda om ikke være skyldig i en sådan overmod igen, sagde han til Jesus, da han lod dem gå: "Det er bedst, at du holder øje med drengen. Han er en, der nemt kan forårsage mange dårlige ting for jer alle." Det

var sandt, hvad den romerske dommer sagde. Juda forårsagede betydelige problemer for Jesus, og altid var disse triste ting af samme art - konflikter med civile myndigheder som følge af hans tankeløse og ukloge patriotiske udbrud.

Jesus og Judas gik over til Bethany for natten, forklarer, hvorfor de ikke havde været i stand til at komme til det aftalte påskemåltid. Den næste dag begav de sig mod Nazaret. Jesus fortalte ikke familien om sin unge brors anholdelse i Jerusalem, men han havde en lang samtale med Juda om denne episode tre uger efter hjemkomsten. Efter denne snak med Jesus fortalte Judas selv om hændelsen for familien. Han glemte aldrig den tålmodighed og overbærenhed hans bror-far viste under hele denne prøvende oplevelse.

Dette var den sidste påske, som Jesus fejrede med et medlem af sin egen familie. I stigende grad ville Menneskesønnen komme til at frigøre sig fra tæt samarbejde med dem, der var ligesom hans eget kød og blod.

Dette år afbrød Ruth og hendes legekammerater ofte hans lange perioder med dyb omtanke. Altid, var Jesus klar til at udskyde betragtningen af hans fremtidige arbejde for verden og universet for at kunne deltage i den barnlige glæde og ungdommelig glæde over disse børn, der aldrig blev trætte af at lytte, når Jesus talte om sine oplevelser under hans forskellige ture til Jerusalem. De var også meget glad for hans historier om dyr og natur.

Børnene var altid velkomne på værkstedet. Jesus havde arrangeret sand, træklodser og sten ved siden af skuret, og skarer af børn samledes der for at have det sjovt sammen. Når de var trætte af deres spil, ville de mere modige kigge ind i butikken, og hvis dens ejer ikke var for optaget, tog de mod og gik ind og sagde: "Onkel Joshua, kom ud og fortæl en rigtig god historie for os." Så, førte de ham ud ved at trække i hans hænder, indtil han sad på sin favorit klippe ved hjørnet af butikken, med børnene på jorden i en halvcirkel foran ham. Hvor meget kunne de små lide deres onkel Joshua! De lærte at grine, at grine oprigtigt og hjerteligt. Det var almindeligt, at en eller to af de mindste børn klatrede op på hans skød og sad der og kiggede med undren på hans udtryksfulde ansigt, når han fortalte sine historier. Børnene elskede Jesus, og Jesus elskede børn.

Det var svært for hans venner at forstå bredden i hans intellektuelle aktiviteter, hvordan han så pludseligt og så helt kunne svinge omkring fra en dybtgående diskussion om politik, filosofi eller religion til den ubekymrede og muntre legesyge af disse rollinger mellem fem og ti år. Efterhånden som hans egne brødre og søstre voksede op, når han fik mere fritid og inden børnebørnene kom, helligede han en masse opmærksomhed på disse små. Han levede ikke på jorden længe nok til få meget glæde af børnebørnene.

7. DET SEKSOGTIVENDE ÅR (20 e.Kr.)

Da dette år begyndte, var Jesus stærkt bevidst om, at han havde en vidtrækkende potentiel magt. Men han var også helt overbevist om, at denne magt ikke skulle bruges af hans personlighed som Menneskesønnen, i hvert fald ikke indtil hans time var kommet.

På dette tidspunkt tænkte han meget på sit forhold til sin Fader i himlen, men talte lidt om det. Resultatet af alt denne tankegang, udtrykte han en gang i sin bøn på en bakketop, da han sagde: "Uanset hvem jeg er og hvad magt jeg kan udøve eller ikke udøve, har jeg altid været og vil altid være underordnet min Paradisfaders vilje." Dog, når denne mand gik til og fra sit arbejde i Nazaret, er det var bogstaveligt sandt - med tanke på et stort univers - "i ham var alle skatte af visdom og viden gemt.

Hele denne år gik familiens anliggender glat bortset fra Judas del. I årevis havde James problemer med sin yngste bror, som ikke ønsker at engagere sig i regelmæssig arbejde og kunne ikke have tillid til at han ville være ansvarlig for sin del af hjemmets udgifter. Selvom han ønskede at bo hjemme, var han ikke samvittighedsfuld om at tjene sin del af familiens levebrød.

Jesus var en fredens mand, og altid og indimellem var han plaget af Judas stridslystne bedrifter og mange patriotiske udbrud. James og Josef følte, at han skulle smides ud af deres hjem, men Jesus ville ikke gå med til det. Når deres tålmodighed blev alvorligt prøvet, ville Jesus kun sige, som sit råd: "Vær tålmodig. Være kloge i jeres råd og eksemplarisk i jeres liv, så jeres unge bror først må lære at kende den bedre vej og derefter føle sig tvunget til at følge jer på den." Jesu kloge og kærlige råd forhindrede en brud i familien; de forblev sammen. Juda kunne ikke overtales til

fornuft før efter hans ægteskab.

Maria talte sjældent om Jesu kommende mission. Når dette emne end blev nævnt svarede Jesus kun: "Min tid er ikke kommet." Jesus havde så godt som afsluttet den vanskelige opgave at fravænne sin familie fra afhængigheden af den dag hvor han kunne forlade hjemmet i Nazaret for at begynde den mere aktive introduktion til sin virkelige tjeneste for menneskerne.

Mist aldrig af syne, den kendsgerning at Jesus primære mission i livet under hans syvende overdragelse var at erhverve oplevelse af livet som et væsen, for at opnå suverænitet over Nebadon. Da han samlede selve denne oplevelse medførte dette samtidig den øverste åbenbaring af Paradisfaderen til Urantia og til hele hans lokalunivers. Ud over disse formål forpligtede han sig også til at udrede de komplicerede anliggender på denne planet så vidt som de var relateret til Lucifers oprør.

Dette år havde Jesus mere fritid end normalt, og han brugt meget tid til at træne James i håndteringen af værkstedet og Joseph i ledelse af hjemmets anliggender. Maria følte, at han var klar til at forlade dem. Forlade dem til at gå, hvor? At gøre hvad? Hun havde næsten opgivet tanken om, at Jesus var Messias. Hun kunne ikke forstå ham. Hun kunne simpelthen ikke komme til livs med sin førstefødte søn.

Jesus brugte en del tid i år med de enkelte medlemmer af hans familie. Han ville ofte tage dem på lange vandreture op til bakkekammen og gennem landskabet. Før høsttiden tog han Juda med sig til sin morbroders gård syd for Nazaret, men Juda blev ikke længe efter høsten. Han løb væk, og Simon fandt ham senere med fiskerne ved søen. Da Simon bragte ham hjem igen, havde Jesus en samtale med den flygtende dreng, og Juda ville nu være fisker, tog han ham til Magdalene og betroet ham til en slægtning, en fisker. Juda fungerede ganske godt og regelmæssigt fra den tid, indtil han blev gift, og han fortsatte som fisker efter sit ægteskab.

Til sidst kom dagen, da alle Jesu brødre havde valgt deres karriere vej i livet og etableret sig i dette arbejde. Alt var nu gjort klar til Jesus for at forlade hjemmet.

I november fejrede de dobbelt bryllup. Både James og Esta samt Miriam og Jacob blev gift. Det var virkelig en dybtfølt festlig fest. Selv Maria var igen glad, undtagen nu og da, når hun indså, at Jesus var klar til at forlade dem. Hun led under byrden af en stor usikkerhed: Hvis Jesus kun ville sidde ned og tale om alt åbent med hende, som han havde gjort, da han var dreng, men han var konsekvent ikke meget meddelsom. Han var fuldstændig tavs om fremtiden.

James og hans brud Esta flyttede ind en smuk lille hjem i byens vestlige del, en gave fra hendes far. Selvom James fortsatte med at støtte sin mors hjem, halveret han sin andel på grund af hans ægteskab, og Josef blev officielt installeret af Jesus som leder af familien. Juda sendte nu meget trofast hver måned sin andel tilbage til familiens kasse. Både James og Miriams bryllup havde en meget gavnlig indflydelse på Juda, og da han dagen efter dobbelt brylluppet gik ud til fiskepladserne, forsikrede han Josef, at han kunne stole på ham "gør sin fulde pligt, og mere, hvis nødvendigt." Og han holdt sit løfte.

Miriam boede ved siden af Maria i Jakob hjem, da Jakob den ældre var blevet lagt til hvile hos sine fædre. Marta tog Miriams plads i hjemmet, og den nye ordning fungerede smidigt før året var ovre.

Dagen efter dette dobbelte bryllup havde Jesus en vigtig samtale med James. Han fortalte i tillid til James, at han var klar til at forlade hjemmet. Han overførte fuldt ejerskab af værkstedet til James, fratrådte officielt og højtideligt som leder af Josefs hus og indsatte sin bror James som "hoved og beskytter af sin fars hus." Han udarbejdede en hemmelig aftale som de begge underskrev. Den stipulerede, at James som erstatning for at han i gave havde modtaget værksted herefter ville overtage det fulde økonomiske ansvar for familien og dermed befri Jesus fra alle yderligere forpligtelser i så henseende. Efter at kontrakten var blevet underskrevet og budgettet blev indrettet således, at familiens faktiske udgifter ville blive dækket uden bidrag fra Jesus, sagde han til James: "Men, min søn, jeg vil fortsætte med at sende dig noget hver måned, indtil min tid kommer, men det jeg sender skal du bruge som situationen kræver. Brug mine bidrag til familiens nødvendigheder eller fornøjelser, som du finder bedst. Brug dem ved sygdom eller andre uventede nødsituationer, som kan overgå enhver enkelt medlem af familien."

Således gjorde Jesus sig klar til at gå ind i den anden, og fra hjemmet fritliggende fase af sit voksne liv, før han

påbegyndte sin offentlige styring af sin Faders anliggender.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 129

JESU SENERE VOKSEN LIV

JESUS havde fuldstændig løsrevet sig fra ledelsen af Nazaret familiens indre anliggender og fra den direkte vejledning af dens familiemedlemmer. Han fortsatte indtil sin dåb, med at bidrage til familiens økonomi, og han nærede en levende personlig interesse i alle sine brødres og søstres åndelige velfærd. Altid var han parat til at gøre alt, hvad der var menneskeligt muligt for hans enke mors trivsel og glæde.

Menneskesønnen havde nu omhyggeligt forberedt sig på permanent løsrivelse fra hjemmet i Nazaret. Det var ikke let at gøre for ham. Jesus underholdt en naturlig kærlighed til sin familie. Han elskede sin familie, og hans naturlige hengivenhed var blevet kraftigt forstærket af hans ekstraordinære hengivenhed for dem. Jo mere vi skænker os til vore medmennesker, jo mere vil vi elske dem, og da Jesus havde givet sig så fuldt til sin familie, elskede han dem med en stor og inderlig kærlighed.

Hele familien var langsomt vågnet op til den erkendelse, at Jesus var ved at forlade dem. Den forestående afskedssorg blev kun mildnet af hans metode til gradvist at forberede dem til den dag, hvor han ville informere dem om sin hensigt om at forlade dem. I mere end fire år, mærkede de, at han havde planer for denne endelige afsked.

1. DET SYVOGTYVENDE ÅR (21 e.Kr.)

I januar dette år, 21 e.Kr., tog Jesus en regnfuld søndag morgen en simpel farvel til sin familie og sagde kun, at han var på vej til Tiberias og at han ville besøge andre byer rundt om Genesaret sø. Så forlod han dem, for aldrig igen at være et regelmæssig medlem af denne husstand.

Han tilbragte en uge i Tiberias, den nye by, som snart skulle efterfølge Sepphoris som hovedstad i Galilæa. Da han der fandt så lidt der interesserede ham, fortsatte han til Magdalene, derefter til Betsajda og derefter til Kapernaum, hvor han standsede for at hilse på sin fars ven Zebedæus. Zebedæus sønner var fiskere, han selv var en bådbygger. Jesus af Nazaret var ekspert i at forme og bygge både. Han var en mester i at arbejde med træ. Zebedæus havde længe kendt til dygtigheden af håndværkeren fra Nazaret. I lang tid havde Zebedæus tænkt på forbedringer i de både, som han byggede. Han fremlagde nu sine planer for Jesus og tilbød den besøgende tømrer at komme med i hans selskab, og Jesus accepterede med glæde.

Jesus arbejdede med Zebedæus kun lidt over et år, men i løbet af denne tid, skabte han en ny bådtype og etablerede helt nyt bådbygnings metoder. Med en ny overlegen teknik og stærkt forbedrede metoder til dampning af bådebrædderne begyndte Jesus og Zebedæus at bygge både af en meget bedre type, et fartøj, som var betydeligt mere sikkert at sejle med på søen end de ældre typer. I flere år havde Zebedæus mere arbejde med at producere disse både af den nye type end hans lille virksomhed kunne klare. På mindre end fem år var stort set alle fartøjer på søen bygget på Zebedæus værft i Kapernaum. Jesus blev kendt af fiskere i Galilæa som den, der havde konstrueret de nye både.

Zebedæus var en moderat velhavende mand. Hans bådbygnings værft lå ved søen syd for Kapernaum, og hans hjem var placeret længere nede af kysten nær fiskerihavnen i Betsajda. Jesus levede i Zebedæus hjem i løbet af året, og lidt mere, da han forblev i Kapernaum. Han havde længe arbejdet alene i verden, dvs. uden en far, og han nød i høj grad denne periode, hvor han arbejdede med en far og partner.

Zebedæus kone, Salome, var en slægtning til Annas, den tidligere ypperstepræst i Jerusalem og stadig den mest indflydelsesrige gruppe af saddukæerne, der var blevet afsat kun otte år tidligere. Salome blev en stor beundrer af Jesus.

Hun elskede ham, som hun elskede sine egne sønner, James, Johannes og David, mens hendes fire døtre betragtede Jesus som deres ældre bror. Jesus gik ofte ud og fiskede med James, Johannes og David, og de vidste, at han var en erfaren fisker samt en dygtig bådebygger.

Igennem hele dette år sendte Jesus penge hver måned til James. Han vendte tilbage til Nazaret i oktober for at deltage i Martas bryllup. Efterfølgende var han ikke i Nazaret i over to år, indtil han vendte tilbage kort før Simon og Judas dobbelt bryllup.

Igennem dette år byggede Jesus både og fortsatte med at observere, hvordan mennesker levede på jorden. Ofte gik han ned for at besøge karavanestationen, da Kapernaum, lå på den direkte rejse rute fra Damaskus til syd. Kapernaum var en stærk romersk militærpost, og garnisonens øverstbefalende var en ikke-jøde, der troede på Jahve, en "from mand", som jøderne plejede at betegne disse proselytter. Denne officer tilhørte en velhavende romersk familie, og han tog på sig opgaven at hjælpe med at opbygge en smuk synagoge i Kapernaum. Den var blevet overdraget til jøderne kort før Jesus kom til at leve med Zebedæus. Jesus, førte gudstjenesterne i denne nye synagoge i mere end halvdelen af tiden dette år, og en del af karavanefolkene, der tilfældigvis deltog, huskede ham som tømreren fra Nazaret.

Når det kom til betaling af skatter, registrerede Jesus sig selv som en "praktiserende håndværker i Kapernaum". Fra denne dag til slutningen af hans liv var han kendt som bosiddende i Kapernaum. Han anmeldte aldrig noget anden lovligt opholdssted, selv om han tillod andre, at forskellige årsager, at angive Damaskus, Bethany, Nazaret, og selv Alexandria som hans hjemsted

I synagogen i Kapernaum, fandt han mange nye bøger i bibliotekets kister, og han tilbragte mindst fem aftener om ugen med intensiv undersøgelse. En aften blev brugt til socialt samvær med ældre mennesker, og en aften tilbragte han med de unge. Det var Jesu personlighed, noget behageligt og inspirerende som ufejlbarligt tiltrak de unge. Han fik dem altid til at føle sig godt tilpas i hans selskab. Måske var den store hemmelighed, hvorfor han kom så godt overens med dem i det dobbelte faktum, at han altid var interesseret i, hvad de gjorde, mens han sjældent gav dem råd, medmindre de bad om det.

Zebedæus familie næsten tilbad Jesus, og de udeblev aldrig fra møderne med spørgsmål og svar, som han gav hver aften efter aftensmaden, inden han gik over til synagogen for at studere. Også de unge i nabolaget kom ofte ind for at deltage i disse møder efter aftensmaden. På disse små samlinger annonceret Jesus en alsidig og avanceret undervisning, lige så avanceret som de kunne forstå. Han talte ganske frit med dem, og udtrykke sine idéer og idealer om politik, sociologi, videnskab og filosofi, men han gav aldrig udtryk for en endelig autoritet, undtagen når man diskuterede religion - forholdet mellem mennesket og Gud.

En gang om ugen holdt Jesus et møde med alle, der arbejdede i husstanden, på kajen og på stranden, for Zebedæus havde mange medarbejdere. Det var blandt disse arbejdere, at Jesus først blev kaldt "Mester". Alle elskede ham. Han nød sit arbejde med Zebedæus i Kapernaum, men han savnede børnene, der plejede at spille udenfor ved siden af tømrer butikken i Nazaret.

Af Zebedæus sønner, var James den mest interesseret i Jesus som lærer, som filosof. Johannes kunne bedst lide hans religiøse undervisning og meninger. David respekterede ham som professionel, men brød sig ikke så meget om hans religiøse synspunkter og filosofiske lære.

Ofte kom Juda over på sabbatten for at høre Jesus tale i synagogen, og han plejede at blive hængende i et stykke tid sammen med ham. Jo mere Juda så sin ældste bror, des mere overbevist blev han, at Jesus virkelig var en stor mand.

Dette år gjorde Jesus store fremskridt i en stadig mere avanceret beherskelse af hans menneskelige sind og nåede nye og høje niveauer af bevidst kontakt med sin iboende Tankeretter.

Dette år var det sidste, hvor Jesus levede på ét og samme sted. Aldrig mere, tilbragte Jesus et helt år på ét sted eller i et foretagende. Tidspunktet for hans jordiske pilgrimsfærd nærmede sig hurtigt. Perioder med intens aktivitet var ikke langt ude i fremtiden, men nu var der et par år med omfattende rejser og alsidig personlig aktivitet, som kom mellem hans enkle, men intenst aktive liv i fortiden og hans stadig mere intense og anstrengende offentlig tjeneste. Hans uddannelse som et menneske i denne verden skulle være afsluttet, før han kunne begynde sin karriere i undervisning og

prædiken som den fuldkomne Gud-menneske, som han var under de guddommelige og eftermenneskelige faser i hans Urantia overdragelse.

2. DET OTTEOGTYVENDE ÅR (22 e.Kr.)

I marts år 22 e.Kr. tog Jesus afsked med Zebedæus og Kapernaum. Han bad om en lille sum penge til at dække sine udgifter til rejsen til Jerusalem. Mens han arbejdede med Zebedæus havde han kun fået små beløb hver måned, som han sendte til familien i Nazaret. En måned kom Joseph ned til Kapernaum for at hente pengene. En anden måned kunne Judas komme over til Kapernaum for at få pengene fra Jesus, og tage dem med sig til Nazaret. Judas fiskeri hovedkvarter var kun nogle kilometer syd for Kapernaum.

Da Jesus tog afsked med Zebedæus familie, indvilligede han i at blive i Jerusalem til påsken, og de lovede alle at dukke op til begivenheden. De var også enige om at spise påskemåltidet sammen. De var alle triste, da Jesus forlod dem, i særdeleshed Zebedæus døtre.

Før Jesus forlod Kapernaum, havde han en lang snak med sin nyfundne ven og tæt følgesvend, Johannes Zebedæus. Han fortalte Johannes, at han agtede at foretage en omfattende rejse, indtil "hans time ville komme" og bad Johannes om at handle i hans sted i forbindelse med hver måned at sende nogle penge til familien i Nazaret, så længe indtil de midler, han havde, var opbrugt. Johannes gav ham dette løfte: "Min lærer, gør dine ærinder, gør dit arbejde i verden. Jeg vil repræsentere dig i denne eller hvilken sag overhovedet, og jeg vil se til din familie, som jeg ville tage mig af min egen mor og omsorg for mine egne brødre og søstre. Jeg vil udbetale dine midler, som min far plejer, som du har anvist mig i henhold til de behov, der måtte opstå. Når dine penge er løber ud og hvis jeg ikke får mere af dig, og hvis din mor er i nød, så vil jeg give hende af min egen indkomst. Gå din vej i fred. Jeg vil handle i dit sted i alle disse spørgsmål."

Efter Jesus var afrejst for Jerusalem, konsulterede Johannes med sin far Zebedæus, om de penge, som Jesus havde udestående, og han var overrasket over, at det var sådan en stor sum. Da Jesus havde overladt sagen helt i deres hænder, blev de enige om, at det ville være bedst at investere disse midler i en ejendom og bruge indtægterne fra det for at hjælpe familien i Nazaret. Siden Zebedæus kendte et lille hus i Kapernaum, som blev belånt, og var til salg, foreslog han, at Johannes skulle købe huset med Jesus penge og forvalte ejerskabet til Jesus. Johannes gjorde, som hans far rådede ham. I to år blev lejeindtægten fra huset brugt til afbetalinger på lånet, og dette sammen med nogle større beløb, som Jesus kort tid efter sendte op til Johannes, der skulle bruges i overensstemmelse med familiens behov, dækkede næsten hele gælden. Zebedæus indskød forskellen, så Johannes betalte den resterende del af lånet, når det forfaldt, og sikrede dermed titel til dette toværelses hus. På denne måde blev Jesus ejer af et hus i Kapernaum, men selv vidste han endnu ikke om det.

Da familien i Nazaret hørte, at Jesus havde forladt Kapernaum, troede de, da de ikke vidste om hans finansielle aftale med Johannes, at tiden var kommet for dem til at klare sig uden yderligere hjælp fra Jesus. James huskede sin kontrakt med Jesus og tog med hjælp fra sine brødre det fulde ansvar for familien.

Men lad os gå tilbage for at se, hvad Jesus gjorde i Jerusalem. I næsten to måneder tilbragte han det meste af sin tid med at lytte til tempeldiskussionerne og besøgte lejlighedsvis de forskellige rabbinske skoler. De fleste af Sabbatdagene, fejrede han i Bethany.

Jesus havde medbragt et brev til Jerusalem fra Salome, Zebedæus kone, hvilket introducerede ham til den tidligere ypperstepræst, Annas, som "en der for mig er ligesom min egen søn." Annas brugte meget tid sammen med ham og tog ham personligt med på besøg til de mange akademier som de religiøse lærere i Jerusalem styrede. Selvom Jesus indgående undersøgte disse skoler og nøje observerede deres undervisningsmetoder, stillede han aldrig selv et enkelt spørgsmål i offentligheden. Selvom Annas så på Jesus som en stor mand, var han forundret over, hvordan han skulle råde ham. Han indså, at det ville være latterligt at antyde, at Jesus skulle begynde som elev i en af skolerne i Jerusalem, og samtidig vidste han godt, at Jesus aldrig ville have status af faste lærere, fordi han aldrig var blevet trænet i disse skoler.

Nu nærmere påsketiden sig, og sammen med flokke af mennesker fra alle sider ankom Zebedæus og hele hans familie fra Kapernaum, til Jerusalem. De rykkede alle ind i Annas rummelige hjem, hvor de fejrede påsken som en lykkelig

familie.

Før denne påskeuge var ovre, mødte Jesus, ved en tilsyneladende tilfældighed, en velhavende rejsende og hans søn, en ung mand på omkring sytten år gammel. Disse rejsende kom fra Indien, og da var de på vej til Rom og andre steder ved Middelhavet, havde de planlagt at komme til Jerusalem under påskehøjtiden, i håb om at finde nogen, de kunne ansætte som tolk for dem begge og vejleder for sønnen. Faderen insisterede på, at Jesus skulle acceptere at ledsage dem på turen. Jesus fortalte om sin familie og sagde, at det næppe var rigtigt at forlade dem i næsten to år, i hvilket tidsrum familien de kunne komme i problemer. Så foreslog denne rejsende fra Orienten, at Jesus kunne modtage et års løn i forvejen, så han kunne overdrage disse midler til sine venner for at sikre familien eventuelle behov. Så samtykkede Jesus om at foretage rejsen.

Jesus betroede denne store sum penge til Johannes, søn af Zebedæus. I har fået at vide, hvordan Johannes brugte disse penge til at afvikle lånet på ejendommen i Kapernaum. Jesus gjorde Zebedæus til sin fulde fortrolige vedrørende denne middelhavsrejse, men han pålagde ham ikke at fortælle nogen om det, ikke engang for Zebedæus nærmeste. Han afslørede aldrig, at han vidste, hvor Jesus var i disse to lange år. Før Jesu tilbagevenden fra denne tur havde familien på Nazaret næsten allerede opgivet håbet om at se ham igen i live. Kun Zebedæus forsikring, når han flere gange gik op til Nazaret med sin søn Johannes, holdt håbet i live i Marias hjerte.

I løbet af denne tid klarede nazaretfamilien sig godt. Juda havde betydeligt øget sin andel af betalingen og fortsatte med at give dette ekstra bidrag indtil han blev gift. Selvom Maria og Ruth ikke behøvede yderligere hjælp havde Johannes Zebedæus for vane hver måned bringe en gave til dem, som Jesus havde pålagt ham.

3. DET NIOGTYVENDE ÅR (23 e.Kr.)

Hele hans niogtyvende år Jesus brugte til at fuldføre rejsen i Middelhavs verden. De vigtigste begivenheder, som vi har tilladelse til at afsløre vedrørende disse oplevelser, udgør emnerne for de historier, der følger umiddelbart efter dette kapitel.

Under hele denne rejse gennem den romerske verden var Jesus, af mange årsager, kendt som den *skriftlærde fra Damaskus*. På Korinth og andre steder under tilbagereisen var han dog kendt som den *jødiske privatlærer*.

Dette var en begivenhedsrig periode i Jesu liv. Under denne rejse, knyttede han mange kontakter med sine medmennesker, men denne erfaring udgør en fase i hans liv, som han aldrig åbenbarede for noget medlem af hans familie eller nogen af apostlene. Jesus levede sit jordiske liv og forlod denne verden uden at nogen (undtagen Zebedæus af Betsajda) fik at vide, at han havde gjort denne omfattende tur. Nogle af hans venner troede, han var vendt tilbage til Damaskus, andre troede, han havde taget til Indien. Hans egen familie var tilbøjelig til at tro, at han var i Alexandria, da de vidste, at han engang var blevet inviteret til at komme der for at blive stedfortrædende chazan.

Da Jesus vendte tilbage til Palæstina, gjorde han intet for at ændre familiens opfattelse, om at han havde rejst fra Jerusalem til Alexandria. Han lod dem blive i deres tro på, at han havde brugt al den tid, han havde været væk fra Palæstina i denne lærdommens og kulturens by. Kun bådebyggeren Zebedæus af Betsajda kendte de faktiske omstændigheder i denne henseende, og Zebedæus sagde ikke noget til nogen.

I alle jeres bestræbelser på at dechiffrere betydningen af Jesu liv på Urantia, må I huske på motivationen for Mikael's overdragelse. Hvis I ønsker at forstå betydningen af mange af hans tilsyneladende mærkelige gerninger, må I indse formålet med hans ophold i jeres verden. Han var konsekvent omhyggelig med ikke at opbygge en alt for strålende og opmærksomheds-forbrugende personlig karriere. Han ville ikke appellere til sine medmennesker med nogle usædvanlige eller overvældende ressourcer. Han dedikerede sit arbejde til at åbenbare den himmelske Fader til sine medmennesker, og havde også viet sit liv til den sublime opgave at leve som en dødelig på jorden til enhver tid underlagt viljen hos samme Fader i Paradiset.

Det vil også altid være hjælpsomt at forstå Jesu liv på jorden, hvis alle dødelige, der studerer denne guddommelige overdragelse vil huske, at mens han levede dette inkarnerede liv *på* Urantia, levede han *for* hele sit univers. Der var noget særligt og inspirerende forbundet med det liv, som han i dødeligt form levede for hver eneste beboede sfære i hele

Nebadon. Det samme gælder også for alle de verdener, som siden er blevet beboet af viljevæsener efter de begivenhedsrige tider af hans ophold på Urantia. Det vil ligeledes være lige så sandt for alle verdener, som kan blive beboet af viljevæsener i hele dette lokalunivers fremtidige historie.

Under tiden af denne rundrejse i den romerske verden, og gennem de erfaringer, det gav, afsluttede Menneskesønnen praktisk taget sin uddannelse i at stifte bekendtskab med verdens mange folkeslag som levede i hans tid og i hans generation. Da han vendte tilbage til Nazaret havde han gennem denne uddannelse, som denne rejse gav, ganske godt lært, hvordan mennesket levede og tilrettelagde sin eksistens på Urantia.

Det egentlige formål med hans rejse omkring Middelhavet var at *kende mennesket*. Han kom på denne tur i meget tæt kontakt med hundredvis af repræsentanter for den menneskelige race. Han mødte og elskede alle slags mennesker: rige og fattige, ædle og enkle, sorte og hvide, lærte og ulærde, uddannede og uuddannede, kultiverede og ukultiverede, dyriske og åndelige, religiøse og irreligiøse, moralske og umoralske.

I løbet af denne Middelhavsrejse gjorde Jesus store fremskridt i hans menneskelige opgave med at mestre sit materielle og dødelige sind, og hans iboende Tankeretter havde stor succes i opløftelsen og den åndelige erobring af dette samme menneskelige intellekt. Ved slutningen af denne rejse, vidste Jesus i virkeligheden - så sikker som en menneske kan vide - at han var Guds Søn, en Skaber Søn til den Universelle Fader. Retteren kunne i stigende grad hente op til Menneskesønnens sind de tågede minder fra hans liv i Paradiset sammen med sin guddommelige Fader før han nogensinde kom til at organisere og administrere dette lokalunivers Nebadon. Således åbenbarede Retteren, lidt efter lidt, i Jesu menneskelige bevidsthed de nødvendige minder fra hans tidligere og guddommelig eksistens i de forskellige epoker i en noget nær evig fortid. Den sidste episode som Retteren bragte frem fra hans førmenneskelige eksistens var hans afskedskonference med Immanuel af Salvington lige før han opgav sin bevidste personlighed for at inkarnere på Urantia. Denne sidste erindring fra den førmenneskelige eksistens blev gjort klart i Jesu bevidsthed på selve dagen for hans dåb af Johannes i Jordanfloden.

4. MENNESKET JESUS

For lokaluniversets himmelske intelligenser, som fulgte begivenhederne, var denne Middelhavsrejse den mest fascinerende af alle Jesu jordiske erfaringer, i det mindste af alt i hans livsforløb lige op til hans korsfæstelse og jordiske død. Dette var den fascinerende periode, hvor han udførte *personlig tjeneste*, i modsætning til perioden af offentlig tjeneste, så snart fulgte. Denne unikke tidsperiode var så meget mere spændende, fordi han stadig var tømreren fra Nazaret, bådebyggeren fra Kapernaum, den skriftlærde fra Damaskus; og han var stadig Menneskesønnen. Han havde endnu ikke fået fuld kontrol over sit menneskelige sind. Retteren havde endnu ikke fuld kontrol over den dødelige identitet og ikke helt opbygget en ækvivalent til den. Han var stadig et menneske blandt mennesker.

Den rent menneskelige religiøse oplevelse - den personlige åndelige vækst - hos Menneskesønnen nåede så godt som sit højdepunkt i løbet af dette niogtyvende år. Denne oplevelse af åndelig udvikling var en konsekvent gradvis vækst fra det øjeblik hans Tankeretter ankom frem til den dag for færdiggørelse og bekræftelse af, at det naturlige og normale menneskelige forhold mellem menneskets materielle sind og åndens sindsbegavelse - det fænomen, der indebærer at disse to sind bliver et, den erfaring, som Menneskesønnen, som inkarneret dødelig på jorden, helt og i sidste ende opnåede den dag, han blev døbt i Jordanfloden.

Selv om han i disse år syntes ikke at engagere sig i så mange perioder med formel kontakt med sin Fader i himlen, perfektionerede han mere stigende effektive metoder til personlig kommunikation med den iboende ånde tilstedeværelse af Paradisfaderen. Han levede et virkeligt liv, et fuldt liv og et normal, naturlig og gennemsnitlig jordisk liv. Han ved fra personlig erfaring, hvad det egentlig og overordnede set betyder at leve det liv, som mennesker lever i tidens og rummets materielle verdener.

Menneskesønnen oplevet hele spektret af menneskelige følelser, der spænder fra ekstrem glæde til den dybeste sorg. Han var et barn af glæde og et væsen af sjælden god humor. Ligeledes var han en "lidelsesmand og kendt med sygdom." I åndelig forstand, gennemlevede han virkelig det jordiske liv op fra bunden, fra start til slut. Fra et materielt synspunkt, kan det synes, at han ikke havde behovet at gennemleve de sociale yderligheder i den menneskelige eksistens, men intellektuelt blev han grundigt bekendt med menneskeheden og alle oplevelsen af livet.

Jesus kender de tanker og følelser, instinkter og impulser, af de evolutionære og opstigende dødelige af verdnerne, fra fødsel til død. Han har levet det menneskelige liv fra det fysiske, intellektuelle og åndelige selvets begyndelse gennem den tidlige spædbarnstid, barndommen, ungdommen og voksentiden - og endda gennemgået den menneskelige oplevelse af døden. Han gennemlevede ikke kun de sædvanlige og velkendte menneskelige perioder af intellektuelle og åndelige fremskridt, men han oplevede *også* fuldt ud højere og mere avancerede faser af forsoning mellem menneske og Retteren som så få dødelige på Urantia nogensinde opnår. Således oplevede han hele det dødelige menneskes liv, ikke kun som det leves i jeres verden, men også, som det leves på alle andre evolutionære verdner i tid og rum, selv i den højeste og mest avancerede af alle verdener etableret i lys og liv.

Selv om dette perfekte liv, som Jesus levede i lighed med dødeligt kød ikke ubetinget og generelt godkendes af hans dødelige medmennesker, af dem der tilfældigvis var hans samtidige på jorden, fik det liv som Jesus af Nazaret levede i kødet og på Urantia dog den Universal Faders fulde og ubetingede accept, fordi det udgjorde på en og samme gang og under et og samme personlighedsliv en fuld åbenbaring af den evige Gud til det dødelige menneske og præsentationen af den perfektioneret menneskelige personlighed til den uendelige Skabers tilfredshed.

Dette var hans sande og højeste formål. Han kom ikke ned til Urantia for at leve som en perfekt og detaljeret eksempel for ethvert barn eller voksen, enhver mand eller enhver kvinde i den tidsalder eller nogen anden. Sandt er det, ja, det er rigtigt, at vi alle i hans fulde, rige, smukke og ædle liv kan finde meget, der er meget eksemplarisk, guddommeligt inspirerende, men det er, fordi han levede et sandt og ægte menneskeliv. Jesus levede ikke på jorden for at sætte et eksempel beregnet til at blive kopieret af alle andre mennesker. Han levede dette jordiske liv med samme nådetildeling med hvilken I alle kan leve jeres liv på jorden. Sådan som han levede sit jordiske liv i sin tid, og *sådan som han var*, så satte han dermed et eksempel for os alle til således at leve vores liv i vores tid, og *som vi er*. I bør ikke stræbe efter at leve hans liv, men I kan vælge at *leve jeres liv* på samme måde, som han levede sit. Jesus er måske ikke den formel og detaljeret eksempel for alle de dødelige i alle tidsaldre i alle verdener i lokaluniverset, men han er den evige kilde til inspiration og vejledning af alle pilgrimme på vej til Paradis fra deres oprindelige opstignings verdener op gennem universernes univers og videre gennem Havona til Paradiset. Jesus er den *nye og levende vej* fra mennesket til Gud, fra det delvise til det perfekte, fra det jordiske til det himmelske, fra tid til evighed.

Mod slutningen af det niogtyvende år havde Jesus næsten færdig levet det liv der kræves af dødelige under deres jordiske liv. Han kom til jorden, repræsenterende Guds fuldkommenhed, som ville blive åbenbaret for mennesket. Han var nu blevet så godt som et fuldkommen menneske der ventede på sin mulighed for at manifestere Gud. Han gjorde alt dette, inden han var fyldte tredive år.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 130

På vej til rom

RUNDREJSEN i den romerske verden optog det meste af det otteogtyvende og hele det niogtyvende år af Jesus liv på jorden. Jesus og de to indfødte fra Indien - Gonod og hans søn Ganid - forlod Jerusalem en søndag morgen, 26. april år 22 e.Kr. De foretog deres rejse i henhold til planen, og Jesus sagde farvel til faderen og sønnen i byen Charax ved den Persiske Golf den 10. december det efterfølgende år, 23 e.Kr.

Fra Jerusalem begav de sig til Cæsarea via Jaffa. I Cæsarea tog de en båd til Alexandria. Fra Alexandria sejlede de til Lasea på Kreta. Fra Kreta sejlede de til Kartago, med et kort ophold i Cyrus. I Kartago tog de en båd til Neapel, med ophold ved Malta, Syracuse, og Messina. Fra Neapel gik de til Capua, hvorfra de rejste via Apia vejen til Rom.

Efter deres ophold i Rom gik de over lands til Tarentum, hvor de satte sejl for Athen i Grækenland, med ophold ved Nikopolis og Korinth. Fra Athen gik de til Efesos via Troas. Fra Efesos sejlede de til Cypern med ophold på Rodos på vejen. De tilbragte en betydelig del af tiden med besøg og hvile på Cypern og sejlede så til Antiokis i Syrien. Fra Antiokis rejste de syd over til Sidon og gik så over til Damaskus. Derfra rejste de med karavane til Mesopotamien, passerende igennem Thapsacus og Larissa. De tilbragte noget tid i Babylon, besøgte Ur og andre steder, og gik så til Susa. Fra Susa rejste de til Charax, fra hvilken sted Gonod og Ganid blev indskibet til Indien.

Det var under de fire måneders arbejde i Damaskus at Jesus opsamlede grundreglerne til det sprog som Gonod og Ganid talte. Han havde, mens han var der, arbejdet det meste af tiden med oversættelser fra græsk til et af de Indiske sprog, hjulpet af en indfødt fra Gonods hjemmedistrikt.

På denne middelhavsrejse anvendte Jesus omkring halvdelen af hver dag til at undervise Ganid og fungere som tolk under Gonods forretnings konferencer og sociale kontakter. Resten af hver dag, som var til hans rådighed, viede han til at skabe de tætte personlige kontakter med sine medmennesker, de intime forbindelser med de dødelige fra området, som således karakteriserede hans aktiviteter igennem disse år som gik forud for hans offentlige kald.

Fra førstehånds observation og ved direkte kontakt gjorde Jesus sig bekendt med de højere materielle og intellektuelle civilisationer i Vesten og de østlige middelhavslande; fra Gonod og hans højt begavet søn lærte han en stor del om civilisationen og kulturen i Indien og Kina, for Gonod, som selv var en indisk statsborger, havde foretaget tre omfattende turer til den gule races rige.

Den unge mand, Ganid, lærte meget fra Jesus igennem deres lange og fortrolige forhold. De udviklede en stor hengivenhed for hinanden, og knægtens far prøvede mange gange at overtale Jesus til at vende tilbage med dem til Indien, men Jesus afslog altid, henvisende til nødvendigheden af at vende tilbage til sin familie i Palæstina.

1. I JAFFA - SAMTALEN OM JONAS

Under deres ophold i Jaffa, mødte Jesus Gadias, en palæstinensisk tolk som arbejdede for garveren Simon. Gonods repræsentanter i Mesopotamien havde gennemført mange forretninger med denne Simon; så Gonod og hans søn ønskede at aflægge ham et besøg på deres vej til Cæsarea. Mens de ventede i Jaffa, blev Jesus og Gadias gode venner. Denne unge palæstinenser var en sandheds søger. Jesus var en sandheds giver; han var sandheden for den generation på Urantia. Når en stor sandheds søger og en stor sandheds giver mødes, er resultatet en stor og befriende oplysning født af erfaringen fra den nye sandhed.

En dag efter aftensmåltidet slentrede Jesus og den unge palæstinenser ned til havet, og Gadias, uvidende om at denne "skriftkloge fra Damaskus" var så velbevandret i de hebræiske traditioner, udpegede for Jesus den kajplads, hvorfra det almindeligvis var antaget at Jonas var indskibet for hans skæbnesvangre rejse til Tarsis. Og da han havde afsluttet sine bemærkninger, stillede han dette spørgsmål til Jesus: "Men formoder du at den store fisk virkelig slugte Jonas?" Jesus fornemmede at denne tradition havde haft en voldsom indflydelse på den unge mands liv, og at dets betragtninger havde påvirket ham til den dumhed af at forsøge at løbe væk fra pligter; derfor sagde Jesus ingenting som pludselig ville ødelægge grundlaget for Gadias nuværende motivation vedrørende det praktiske liv. I besvarelse på dette spørgsmål, sagde Jesus: "Min ven, vi er alle som Jonas med et liv at leve i overensstemmelse med Guds vilje, og til alle tider, når vi forsøger at flygte fra livets nuværende pligter ved at løbe væk til fjerntliggende fristelser, så bringer vi derved os selv under øjeblikkelig kontrol af de indflydelser som ikke er styret af sandhedsmagten og retfærdighedskraften. Flugten fra pligter er ofring af sandhed. Undvigelsen fra tjeneste i lys og liv kan kun resultere i de ulykkelige konflikter med de vanskelige hvaler af egoisme som til sidst fører til mørke og død, hvis ikke sådanne gudsforladte Jonas'er vil vende deres hjerter, endda i selve fortvivlelsens dybde, for at søge efter Gud og hans godhed. Og når sådanne modløse sjæle oprigtig søger efter Gud - hungrer efter sandhed og tørster efter retfærdighed - så er der intet som kan holde dem i yderligere fangenskab. Uanset i hvor stor dybde de end falder i, når de søger lyset med et helt hjerte, vil ånden fra Herren Gud i himlen befri dem fra deres fangenskab; livets onde omstændigheder vil udspy dem på tørt land af friske muligheder for fornyet tjeneste og klogere liv."

Gadias var vældig bevæget af Jesus lære, og de talte til langt ud på natten nær ved kysten, og før de gik tilbage til deres logi, bad de sammen og for hinanden. Det var den samme Gadias som lyttede til de senere prædikener af Peter, som blev en dybtgående troende af Jesus fra Nazaret, og førte en mindeværdig drøftelse med Peter en aften i Dorcas hjem. Gadias havde meget at gøre med den rige læderhandlende Simons endelige beslutning om at tilslutte sig kristendommen.

(I denne beretning om Jesus personlige arbejde med hans medmennesker på denne tur i Middelhavet, vi vil i overensstemmelse med vores tilladelse, frit oversætte hans ord til moderne fraseologi som er almindelig udbredt på Urantia i tiden for denne præsentation.)

Jesus sidste besøg med Gadias havde at gøre med en drøftelse af godt og ondt. Denne unge palæstinenser var meget bekymret af en følelse af uretfærdighed på grund af tilstedeværelse af det onde i en verden side om side med det gode. Han sagde: "Hvordan kan Gud, hvis han er uendelig god, tillade os at lide sorgen af det onde; når alt kommer til alt, hvem skaber det onde?" På den tid troede mange stadig at Gud skaber både godt og ondt, men Jesus lærte aldrig sådanne fejltagelser. I besvarelse af spørgsmålet, sagde Jesus: "Min bror, Gud er kærlighed; derfor må han være god, og hans godhed er så stor og virkelig at den ikke kan indeholde de små og uvirkelige onde ting. Gud er så positiv god at der så absolut ikke er plads i ham for negativ ondt. Ondt er den umodne udvælgelse og det tankeløs fejltrin af dem som er modstandsdygtige til godhed, afvisende for skønhed, og troløse til sandhed. Ondt er kun umodenhedens fejlvurdering eller uvidenhedens splittende og fordrejende indflydelse. Ondt er det uundgåelige mørke som følger i hælene på den ukloge afvisning af lys. Ondt er det som er mørkt og usandt, og som, når det er bevidst omfattet og forsætlig tilsluttet, bliver synd.

"Gennem at udstyre dig med kraften til at vælge mellem sandhed og fejltagelse, skabte din Fader i himlen, det potentielle negative fra den positive vej af lys og liv; men sådanne fejltagelser af ondt er i virkeligheden ikke - eksisterende indtil den tid kommer hvor et intelligent væsen ønsker deres eksistens ved at fejludvælge livets vej. Derefter ophøjes sådant ondt senere til synd gennem det velvidende og overlagte valg af sådan en egenrådig og oprørske skabning. Det er derfor at vores Fader i himlen tillader det gode og det onde at følges ad sammen indtil enden af livet, på samme måde som naturen tillader hveden og ukrudtet at vokse side om side indtil høsten." Gadias var helt tilfreds med Jesu svar på hans spørgsmål efter at deres drøftelse havde gjort det klart for hans sind, den sande betydning af disse betydningsfulde fremstillinger.

2. I CÆSAREA

Jesus og hans venner ventede i Cæsarea udover den forventede tid fordi en af de vældige styringsårer på det skib som de havde til hensigt at indskibe sig på var opdaget til at være i fare for at flække. Kaptajnen besluttede at blive i havn mens en ny blev fremstillet. Der var knaphed på faglærte træarbejdere til denne opgave, så Jesus tilbød at hjælpe. Om

aftenerne slentrede Jesus og hans venner omkring på den flotte mur som tjente som promenade rundt om havnen. Ganid nød i høj grad Jesus forklaring om byens vandsystem og den teknik hvorved tidevandet var udnyttet til udskylning af byens gader og kloaker. Dette unge menneske fra Indien var meget imponeret over Augustus tempel, som var beliggende på en forhøjning og anbragt under en kolossal statue af den romerske kejser. Den anden eftermiddag under opholdet, overværede de tre mænd en forestilling i det enorme amfiteater hvor tyvetusinde personer kunne sidde, og denne nat gik de til et græsk skuespil i teateret. Disse var de første fremvisninger af denne slags som Ganid nogensinde havde overværet, og han spurgte Jesus mange spørgsmål om dem. Om morgen på den tredje dag aflagde de et formelt besøg i guvernørens palads, for Cæsarea var hovedstaden i Palæstina og bopæl for den romerske fuldmægtig.

På deres kro var der også indlogeret en købmand fra Mongoliet, og eftersom at denne mand fra fjernøsten talte nogenlunde græsk, havde Jesus flere lange samtaler med ham. Denne mand var meget imponeret over Jesu livsfilosofi og glemte aldrig de kloge ord med hensyn til ”at leve det himmelske liv mens man er på jorden ved hjælp af daglig underkastelse til den himmelske Faders vilje.” Denne købmand var en Taoist, og han var derved blevet en stærk troende i doktrinen om en universel Guddom. Da han vendte tilbage til Mongoliet, begyndte han at undervise sine naboer og sine forretningsforbindelser, i disse avancerede sandheder, og som et direkte resultat af sådanne aktiviteter, besluttede hans ældste søn at blive Taoist præst. Denne unge mand udøvede igennem hele hans livstid en stor indflydelse på vegne af avanceret sandhed og han var efterfulgt af en søn og en sønnesøn som ligeledes var selvopofrende tro til doktrinen om den Ene Gud - Himlens Højeste Hersker.

Mens den østlige afdeling af den tidlige kristne kirke som havde dets hovedkvarter ved Filadelfia, holdt mere trofast fast ved Jesus lære end Jerusalem brødrene, så var det beklageligt, at der ikke var en som Peter til at gå ind i Kina, eller som Poul til at gå ind i Indien, hvor den åndelige grobund var så gunstig for plantning af frøet om det nye evangelium om Guds rige. De selv samme lærdomme af Jesus, så som de blev opfattet af Filadelfianerne, ville netop havde gjort en sådan øjeblikkelig og effektiv tiltrækning på sindene af de åndelige sultne asiatiske folk som Peters og Pouls prædikener gjorde i Vesten.

En af de unge mænd som en dag arbejdede sammen med Jesus på styringsåren blev meget interesseret i ordene som han fra time til time lod falde mens de sled i det på skibsværftet. Når Jesus antydede at Faderen i himlen var interesseret i sine børns velfærd på jorden, sagde denne unge græker, Anaxand: ”Hvis Guderne er interesseret i mig, hvorfor fjerner de så ikke den ubarmhjertig og uretfærdig formand fra dette værksted?” Han blev overrasket da Jesus svarede, ”Eftersom at du kender venlighedens veje og værdsætter retfærdighed, så har Guderne måske bragt denne fejlende mand tæt på så du kan føre ham på den rette vej. Måske er du saltet som vil gøre denne bror mere acceptabel til alle andre mænd; altså, hvis du ikke har mistet din smag. Som det er, så er denne mand din mester eftersom hans onde optræden har en uheldig indflydelse på dig. Hvorfor ikke forsvare din beherskelse af det onde i kraft af godheden og således blive mester over alle forbindelserne mellem jer begge to? Jeg forudsiger at det gode i dig kan overvinde det onde i ham hvis du gav det en ærlig og levende chance. Der er intet eventyr i forløbet af dødelig eksistens som er mere fængslende end at kunne glæde sig ved opmuntringen om at blive det materielle livs deltager med åndelig energi og guddommelig sandhed i en af dets triumferende kampe mod fejltagelse og ondt. Det er en eventyrlig og forvandlende oplevelse at blive den levende kanal for åndelig lys til de dødelige som sidder i åndelig mørke. Hvis du er mere velsignet med sandhed end denne mand, skal hans nød udfordre dig. Du er helt sikker ikke den kujon som ville stå ved kysten og iagttage et medmenneske omkomme som ikke kunne svømme! Hvor meget mere af værdi er denne mands sprællende sjæl i mørke så ikke sammenlignet med hans druknende krop i vandet!”

Anaxand var meget bevæget af Jesu ord. Lidt efter fortalte han sin overordnet hvad Jesus havde sagt, og denne aften søgte de begge Jesus råd med hensyn til velfærden af deres sjæle. Senere, efter at det kristne budskab var blevet forkyndt i Cæsarea, troede begge disse mænd, den ene græker og den anden en romer, på Peters prædiken og blev fremtrædende medlemmer af kirken som han grundlagde. Senere blev den unge græker ansat som hushovmester hos en romersk høvedsmand, Cornelius, som blev en troende igennem Peters tjenester. Anaxand fortsatte med at sørge for lys til dem som sat i mørke indtil tiden for Pouls fængsling ved Cæsarea, da han omkom, ved et uheld, i den store nedslagning af tyve tusinde jøder mens han plejede de lidende og døende.

Ganid var, på dette tidspunkt, begyndt at lære hvorledes hans lærer tilbragte sin fritid i denne usædvanlige personlige tjeneste til sine medmennesker, og den unge inder gik i gang med at finde ud af motivet for disse uophørlige aktiviteter. Han spurgte, ”Hvorfor beskæftiger du dig selv vedvarende med disse besøg hos fremmede?” Og Jesus svarede: ”Ganid,

intet menneske er en fremmed til en som kender Gud. I erfaringen med at finde Faderen i himmelen vil du opdage at alle mennesker er dine brødre, og syntes det mærkeligt at man skulle nyde opmuntringen af at møde en nylig opdaget broder? At gøre sig bekendt med ens brødre og søstre, at kende deres problemer og at lære at elske dem, er livets højeste erfaring.”

Dette var et møde som varede til langt ud på natten i hvilket forløb den unge mand anmodede Jesus om at fortælle ham forskellen mellem Guds vilje og det menneskelige sinds handling af at vælge hvilket også er kaldt vilje. I det væsentlige sagde Jesus: “Guds vilje er Guds måde, fællesskab med valget af Gud overfor ethvert potentielt alternativ. At gøre Guds vilje, er derfor, den fremadskridende erfaring af at blive mere og mere som Gud, og Gud er kilden og skæbnen for alt som er godt og skønt og sandt. Menneskets vilje er menneskets måde, summen og indholdet af det som den dødelige vælger at være og gøre. Vilje er det vel overvejede valg af et selvbevidst væsen som fører til beslutning og handlemåde baseret på intelligent overvejelse.

Denne eftermiddag havde både Jesus og Ganid nydt at lege med en meget intelligent hyrdehund, og Ganid ønskede at vide om hunden havde en sjæl, om den havde en vilje, og i reaktion til hans spørgsmål sagde Jesus: “Hunden har et sind som kan kende materielle mennesker, hans herre, men den kan ikke kende Gud, som er ånd; derfor besidder hunden ikke en åndelig natur og kan derfor ikke nyde en åndelig erfaring. Hunden kan have en vilje udledt fra naturen og forøget ved træning, men sådan en sindskraft er ikke en åndelig styrke, ej heller er den sammenlignelig til den menneskelige vilje, for så vidt som at den ikke er *tænkende* - den er ikke et resultat af indsigtfulde højere og moralske betydninger eller af vælgende åndelige og evige værdier. Det er besiddelsen af sådanne evner til at skelne det åndelige og til at vælge sandheden der gør det dødelige menneske til et moralsk væsen, en skabning udstyret med kendetegnene af åndelig ansvar og potentialet for evig overlevelse.” Jesus fortsatte med at forklare at det er fraværet af sådanne mentale evner i dyret som for altid gør det umuligt for dyreverden at udvikle sprog i tiden eller at erfare noget tilsvarende til personlighedens overlevelse i evigheden. Som et resultat af denne dags undervisning nærmede Ganid aldrig igen troen på sjælevandring af menneskenes sjæle ind i dyrenes kroppe.

Den næste dag snakkede Ganid alt dette igennem med sin far, og det var som svar på Gonods spørgsmål at Jesus forklarede at “de menneske viljer som fuldstændig er beskæftiget med vedtagelser om verdslige beslutninger som kun har at gøre med midlertidig erfaring af materielle problemer af dyrisk oprindelse er dømt til udslettelse i tiden. Dem som tager helhjertede moralske beslutninger og ukvalificerede åndelige valg er derfor i stigende grad identificeret med den iboende og guddommelige ånd, og derved bliver de i stadig større udstrækning omdannet til værdierne af evig overlevelse - uendelig fremgang af guddommelig tjeneste.”

Det var på den selvsamme dag, at vi først hørte den betydningsfulde sandhed som, forfattet i moderne vendinger, ville lyde; “Vilje er den manifestation af det menneskelige sind som gør den subjektive bevidsthed i stand til at udtrykke sig selv objektivt og til at erfare fænomenet af stræben efter at være guddommelig.” Og det er i en vis forstand det samme at ethvert overvejende og åndeligt indstillet menneske kan blive *skabende*.

3. I ALEXANDRIA

Det havde været et begivenhedsrigt besøg i Kasærea, og da båden en dag var færdig, afrejste Jesus og hans to venner ved middagstid til Alexandria i Egypten.

De tre nød en meget behagelig overfart til Alexandria. Ganid var glad for rejsen og holdt Jesus beskæftigede med at besvare spørgsmål. Som de nærmede sig byens havn, blev den unge mand begejstret for det store fyrtårn af Faros, placeret på en ø som Alexander havde forbundet med en mole til hovedlandet, og således skabt to storslåede havne som gjorde Alexandria til søfartens kommercielle korsvej til Afrika, Asien, og Europa. Dette store fyrtårn var et af verdens syvende vidundere og var forløberen for alle efterfølgende fyrtårne. De stod tidlig op om morgenen for at kigge på denne storslået livsreddende menneske opfindelse, og midt iblandt Ganids begejstring sagde Jesus: “Og du, min søn vil blive som dette fyrtårn når du vender tilbage til Indien, selv efter at din far er lagt til hvile; vil du blive som livets lys til dem som sidder omkring dig i mørke, visende alle som ønsker vejen til at nå den frelsende havn i sikkerhed.” Mens Ganid klemte Jesu hånd, sagde han. “Jeg vil.”

Vi bemærker igen at de tidligere lærere af den kristne religion gjorde en stor fejltagelse da de udelukkende vendte deres

opmærksomhed mod den romerske verdens vestlige civilisation. Jesu lære, som den blev næret i det første århundrede af de mesopotamiske troende, ville være blevet beredvilligt modtaget af de forskellige asiatiske religiøse grupper.

Fire timer efter ankomst havde de slået sig ned nær den østlige ende af den lange og brede boulevard, tredive meter bred og otte kilometer lang, som strakte sig ud til den vestlige grænse af denne by på en million mennesker. Efter den første besigtigelse af denne bys hoved attraktioner - universitetet (museet), biblioteket, Alexanders kongelige mausoleum, paladset, Neptuns tempel, teateret, og gymnasiet - tog Gonod fat på forretningerne mens Jesus og Ganid gik til biblioteket, det største i verden. Her var samlet næsten en million manuskripter fra hele den civiliserede verden: Grækenland, Rom, Palæstina, Partien, Indien, Kina, og selv fra Japan. I dette bibliotek så Ganid den største samling af indisk litteratur i hele verden; og de tilbragte noget tid hver dag her under hele opholdet i Alexandria. Jesus fortalte Ganid om oversættelserne af de hebræiske skrifter til græsk på dette sted. De drøftede igen og igen alle verdens religioner, og Jesus bestræbte sig for at fremhæve sandheden i hver af dem til dette unge sind, altid med tilføjelsen: "Men Jahve er den Gud som er udviklet fra Melkisedeks åbenbaringer og pagten med Abraham. Jøderne var Abrahams efterkommere og bosatte sig i det selvsamme land hvor Melkisedek havde levet og undervist, og fra hvilket han udsendte undervisere til hele verden, og i sidste instans skildre deres religion en klarere genkendelse af Herren Israels Gud som den Universelle Fader i himmelen end nogen andet verdens religion."

Under Jesu ledelse samlede Ganid en samling af alle verdens religioner som anerkendte en Universel Guddom, selv om de også gav en mere eller mindre anerkendelse til underordnede guddomme. Efter mange drøftelser besluttede Jesus og Ganid for at romerne ikke havde nogen virkelig Gud i deres religion, at deres religion næppe var mere end kejser tilbedelse. De konkluderede at grækerne havde en filosofi, men næppe en religion med en personlig Gud. De forkastede de mystiske kulturer på grund af deres mangfoldigheds forvirring, og fordi deres varierede begreber om Guddom syntes at være udledt fra andre og ældre religioner.

Selv om disse oversættelser blev samlet i Alexandria, så bragte Ganid ikke disse i orden og tilføjede sin egen personlige konklusion førend ved afslutningen af deres ophold i Rom. Han var meget overrasket over at opdage at det bedste fra forfatterne af verdens helligste litteratur alle mere eller mindre klart anerkendte eksistensen af en evig Gud og stort set var enige med hensyn til hans karakter og hans forhold til dødelige mennesker.

Jesus og Ganid tilbragte meget tid i museet under deres besøg i Alexandria. Dette museum var ikke en samling af sjældne genstande men snarere et universitet af fin kunst, videnskab, og litteratur. Lærte professorer gav daglig foredrag her, og på den tid var det den vestlige verdens intellektuelle center. Dag efter dag forklarede Jesus foredragene til Ganid; og en dag under den anden uge udbrød den unge mand: "Lærer Joshua, du ved mere end disse professorer; du skulle stå op og fortælle dem alle de store ting du har fortalt mig; de er omtåget af for meget tænkning. Jeg vil tale med min far og få ham til at aftale det." Jesus smilede og sagde: "Du er en beundringsværdig elev, men disse lærere er ikke indstillet på at du og jeg skal undervise dem. Stoltheden af ikke åndeliggjort lærdom er en upålidelig sag i den menneskelige erfaring. Den sande lærer bevarer sin intellektuelle integritet ved altid at vedblive med at være en elev."

Alexandria var byen med de blandede kulturer fra vesten og næst efter Rom den største og mest storslået i verden. Her lå verdens største jødiske synagoge, regeringssædet for Alexandrias Sanhedrin, hvor de halvfjerds ældste herskede.

Blandt de mange mænd med hvem Gonod gennemførte forretninger var en vis jødisk bankmand, Alexander, hvis bror Filo, på den tid, var en berømt religiøs filosof. Filo var engageret i den prisværdige men yderst vanskelige opgave at harmonisere græsk filosofi og hebræisk teologi. Ganid og Jesus talte meget om Filos undervisning og forventede at være til stede ved nogle af hans foredrag, men under hele opholdet i Alexandria lå denne berømte hellenistiske jøde syg i sengen.

Jesus anbefalede meget i den græske filosofi og de stoiske læresætninger til Ganid, men han påpegede overfor knægten at sandheden i disse systemer af tro, ligesom de utydelige lærer blandt nogle af hans egne folk, kun var religioner i en vis forstand af at de førte mennesket til Gud og nød en levende erfaring i at kende den Evige.

4. SAMTALEN ON VIRKELIGHED

Natten før de forlod Alexandria havde Jesus og Ganid et langt besøg med en af regeringens professorer som holdt

foredrag på universitetet om Platons lære. Jesus tolkede for den lærte græske lærer men tilførte intet af hans egen lære i gendrivelsen af den græske filosofi. Gonod var væk i forretnings øjemed denne aften; så, efter at professoren var gået, havde læren og hans elev en lang og hjerte til hjerte samtale om Platons lære. Mens Jesus gav kvalificeret anerkendelse af noget af den græske lære som havde at gøre med teorien at de materielle ting i verden er skyggeagtige refleksioner af usynlige men mere substantielle åndelige virkeligheder, så søgte han at lægge et mere pålideligt grundlag for knægtens tænkning; så han begyndte en lang afhandling vedrørende naturen af universets virkelighed. I det væsentlige og i moderne fraseologi sagde Jesus til Ganid:

Kilden for universets virkelighed er den Uendelige. De materielle ting fra den endelige skabelse i tid og rum er eftervirkningerne fra Paradismønstret og det Universelle Sind af den Evige Gud. Årsagsforhold i den fysiske verden, selvbevidsthed i den intellektuelle verden, og udviklende selv identitet i den åndelige verden - disse virkeligheder, projicerede på en universel skala, kombineret i et evigt gensidigt forhold, og erfaret med perfektion i kvalitet og guddommelighed i værdi - udgør *virkeligheden af den Højeste*. Men i et altid forandrende univers er den Oprindelige Personlighed af årsag, intelligens, og åndelig erfaring uforanderlig, absolut. Alle ting, selv i et evigt univers af ubegrænset værdier og guddommelige kvaliteter, vil, og bliver ofte forandret undtagen de Absolutte og det som, har opnået den fysiske status, intellektuel omfavelse, eller åndelig identitet som er absolut.

Det højeste niveau som en finit skabning kan udvikle sig er til anerkendelsen af den Universelle Fader og kendskabet af den Højeste. Og selv da fortsætter sådanne væsener med endeligheds skæbne med at opleve forandringer i bevægelserne af den fysiske verden og i dets materielle fænomener. Ligeledes vedbliver de med at være opmærksomme på selvets udvikling i deres vedvarende opstigning af det åndelige univers og af den voksende bevidsthed i deres uddybende forståelse af, og reaktion til, det intellektuelle kosmos. Kun i perfektionen, harmonien, og i viljens enstemmighed kan skabningen blive som en med Skaberen; og en sådan tilstand af guddommelighed er kun opnået og opretholdt af skabningens vedvarende liv i tiden og evighed ved konsekvent tilpasning af hans finite personlige vilje til Skaberens guddommelige vilje. Ønsket om at gøre Faderens vilje skal altid være det højeste i sjælen og herskende over sindet af den opstigende søn til Gud.

En enøjet person kan aldrig håbe at visualisere perspektivets dybde. Ej heller kan enøjede materielle videnskabsmænd eller enøjede mystikere og allegorister korrekt visualisere og fyldestgørende forstå den sande dybde af universets virkelighed. Alle sande værdier af menneskets erfaring er skjult i dybden af erkendelse.

En årsag uden sind kan ikke udvikle det forfinede og komplekse fra det ubearbejdet og det ukompliceret, ej heller kan erfaring uden ånd udvikle den evige overlevende guddommelige karakter fra de materielle sind af de dødelige i tiden. Universets ene egenskab som så udelukkende karakteriserer den uendelige Guddom er den uendelige skabende overdragelse af personlighed som kan overleve i fremadskridende Guddoms opnåelse.

Personlighed er den kosmiske evne, den fase af den universelle virkelighed, som kan sameksistere med ubegrænset forandring og på samme tid bevare sin identitet i den selvsamme tilstedeværelse af alle sådanne forandringer og for evigt fremover.

Livet er en tilpasning af den oprindelige kosmiske årsag til de krav og muligheder som universets situationer stiller, og det opstår fra det Universelle Sinds påvirkning og aktivering af åndegnistens fra Gud som er ånd. Livets mening er dets tilpasningsevne; livets værdi er dets udbredelsesevne - selv til højderne af gudsbevidstheden.

Fejltilpasning af selvbevidst liv til universet resulterer i kosmisk disharmoni. Afgørende afvigelse af personligheds vilje fra universets retning ender i intellektuel isolation, personligheds adskillelse. Tab af den iboende åndelige lods indtræffer ved ophør af åndelig eksistens. Intelligent og udviklende liv bliver derfor, i og af sig selv, et ubestrideligt bevis på eksistensen af et målbevidst univers som udtrykker en guddommelige Skabers vilje. Dette liv, samlet set, kæmper mod højere værdier, havende som sit endelige mål den Universelle Fader.

Det er kun i grads forskel at mennesket besidder sind højere end dyrets niveau, med undtagelse fra de højere og tilsyneladende åndelige tjenester af forstanden. Derfor kan dyr (som ikke har gudsdyrkelse og visdom) ikke erfare overbevidsthed, bevidstheden om bevidsthed. Det dyriske sind er kun bevidst om det objektive univers.

Kundskab er virkefeltet for det materielle og realitetssøgende sind. Sandhed er området for det åndelige begavede

intellekt som er bevidst om at kende Gud. Kundskab er bevislig; sandhed er erfarende. Kundskab er en sinds besiddelse; sandhed en sjælelig erfaring af det udviklende selv. Kundskab er en funktion på det ikke åndelige niveau; sandhed er en fase af sindets og åndens niveau i universerne. Det materielle sinds øje opfatter en verden af virkelig kundskab; det åndeliggjorte intellektets øje erkender en verden af sande værdier. Når disse to synspunkter, synkroniseres og harmoniseres, afslører de virkelighedens verden, hvori visdom fortolker universets fænomen udtrykt i fremadskridende personlig erfaring.

Fejltagelse (det onde) er ufuldkommenhedens straf. Ufuldkommenhedens kvaliteter eller fejltilpasningens kendsgerning er åbenbaret på det materielle niveau gennem kritisk observation og ved videnskabelig analyse; og på det moralske niveau, gennem menneskelig erfaring. Tilstedeværelsen af det som er ondt udgør beviset på sindets unøjagtighed og det udviklende selvs umodenhed. Ondt er, derfor, også et mål for fortolkning af universets ufuldkommenhed. Muligheden for at lave fejltagelser er uløseligt forbundet med erhvervelsen af visdom, systemet med fremskridt fra det delvise og tidsmæssige til det komplette og evige, fra det relative og uperfekte til det endelige og perfekte. Fejltagelsen er skyggen af relativ ufuldstændighed som mennesket nødvendigvis må møde på dets opstigende univers vej mod Paradisets perfektion. Fejltagelsen (det onde) er ikke en virkelig univers kvalitet; den er simpelthen observationen af en relativitet i forbindelse med ufuldkommenhedens endelig af det uperfekte til den Højestes og den Ultimatives opstigende niveauer.

Skønt Jesus fortalte alt dette til knægten i et sprog som var bedst egnet for hans forståelse, så var Ganid ved afslutningen af samtalen meget søvnig og faldt hurtig i søvn. De stod tidligt op næste morgen for at gå ombord på båden bestemt for Lasea på øen Kreta. Men før de gik ombord, stillede knægten stadig flere spørgsmål om ondt, til hvilket Jesus svarede:

Ondskab er et relativitetsbegreb. Det opstår ud af observationen af det uperfekte som optræder i skyggen som kastes af et finit univers af ting og væsener som sådan et kosmos formørker det levende lys som universelt udtrykker de evige virkeligheder af den Uendelige Ene.

Potentiel ondskab indgår i den nødvendige ufuldkommenhed af Guds åbenbaring som et tid og rum begrænset udtryk af uendelighed og evighed. Det delvise faktum i tilstedeværelsen af det komplette udgør virkelighedens relativitet, gør det nødvendigt at træffe intellektuelle valg, og etablerer værdiniveauer af åndelig genkendelse og reaktion. Det ufuldstændige og endelige begreb af den Uendelige som er næret af de midlertidige og begrænsende skabningers sind er, i og af sig selv, *potentielt ondt*. Forøgelse af denne fejl gennem en uretfærdig ufuldkommenhed i fornuftig åndelig korrektion af disse oprindelige arvelige intellektuelle disharmonier og åndelige utilstrækkeligheder, er ensbetydende med virkeliggørelse af *virkelig ondskab*.

Alle statiske, døde, begreber er potentielt onde. Den endelige skygge af relativ og levende sandhed er uophørlig bevægende. Statiske begreber retarderer uundgåelig videnskab, politik, samfundet, og religion. Statiske begreber kan repræsentere en vis kundskab, men de er mangelfulde i visdom og fri for sandhed. Men tillad ikke relativitetsbegrebet at vildlede dig så du forsømmer at genkende koordinationen af universet under vejledning af det kosmiske sind, og dets stabiliserende kontrol af den Højestes energi og ånd.

5. PÅ ØEN KRETA

De rejsende havde kun et formål med at komme til Kreta, og det var for at lege, for at gå rundt på øen, og for at vandre i bjergene. På den tid nød Kretanerne ikke nogen misundelsesværdig anseelse blandt de omkringliggende folk. Ikke desto mindre, vandt Jesus og Ganid mange sjæle til de højere niveauer af tænkning og det at leve, og lagde således grundlaget for en hurtig modtagelse af den senere evangeliske lærer da de første prædikanter fra Jerusalem ankom. Jesus elskede disse Kretanere, til trods for de hårde ord som Poul senere udtalte om dem da han efterfølgende sendte Titus til øen for at omorganisere deres kirker.

Oppe på Kretas bjergside havde Jesus sin første lange samtale med Gonod angående religion. Faderen var meget imponeret, og sagde: "Det er ingen overraskelse at drengen tror på alting som du fortæller ham, men jeg vidst ikke at de havde en sådan religion selv i Jerusalem, og meget mindre i Damascus." Det var under opholdet på Kreta at Gonod først foreslog Jesus at han skulle rejse med dem tilbage til Indien og Ganid var begejstret ved tanken om at Jesus måske ville indvillige i en sådan aftale.

En dag da Ganid spurgte Jesus hvorfor han ikke havde helliget sig selv til arbejdet som en offentlig lærer, sagde han: “Min søn, alting må afvente den rette tids kommen. Du er født ind i denne verden, men ingen mængde af bekymring og ingen manifestationer af utålmodighed vil hjælpe dig med at vokse op. Du må, i alle sådanne sager, vente på tiden. Tiden alene vil modne den grønne frugt på træet. Sæson følger sæson og solnedgang følger solopgang kun i tidsforløbet. Jeg er nu på vej til Rom med dig og din far, og det er tilstrækkelig for i dag. Min dag i morgen er helt i hænderne på min himmelske Fader.” Så fortalte han Ganid historien om Moses og de fyrre år i vågent venten og vedvarende forberedelse.

Der skete en ting under besøget i Kali Limenes som Ganid aldrig glemte; mindet om denne episode forårsagede at han altid ønskede at han kunne gøre noget for at forandre kastesystemet i sit hjemland Indien. En fortrukken degenereret angreb en slave pige på den offentlige hovedvej. Da Jesus så pigens tilstand, skyndte han sig frem og trak den unge pige væk fra den gale mands overfald. Mens det skrækslagen barn holdt fast i ham, holdte han den rasende mand på sikker afstand med sin kraftige udstrakte højre arm indtil den stakkels fyr havde udmattet sig selv slående i luften med sine vrede slag. Ganid følte en stærk trang til at hjælpe Jesus med at klare affæren, men hans far forbød ham. Selvom de ikke kunne tale pigens sprog, så kunne hun forstå deres barmhjertigheds handling og gav udtryk for sin hjertelig påskønnelse mens de alle tre fulgte hende hjem. Dette var sandsynligvis det nærmeste en personlig sammenstød med hans medmennesker som Jesus nogensinde havde igennem hele sit liv i kødet. Men han havde en svær opgave den aften i forsøget på at forklare Ganid hvorfor han ikke slog den fulde mand. Ganid tænkte at denne mand skulle have haft lige så mange slag som han gav til pigen.

6. DEN UNGE MAND SOM VAR BANGE

Mens de var oppe i bjergene, havde Jesus en lang samtale med en ung mand som var bange og nedtrykt. I mangel af at opnå trøst og mod fra forbindelse med sine kammerater, havde denne unge mand søgt ensomheden i bakkerne; han var vokset op med en følelse af hjælpeløshed og mindreværd. Disse naturlige tendenser var blevet forstørret ved gentagende svære forhold som knægten var kommet ud for da han voksede op, især, tabet af faderen da han var tolv år gammel. Da de mødtes, sagde Jesus: “Vær hilst, min ven! Hvorfor så nedtrykt på sådan en skøn dag? Hvis noget er sket som har forvoldt dig sorg, så kan jeg, måske på en eller anden måde hjælpe dig. I det mindste giver det mig virkelig glæde at kunne tilbyde min tjeneste.”

Den unge mand havde ikke lyst til at tale, så Jesus fremkom med endnu en tilnærmelse til hans sjæl, sigende: “Jeg forstår at du er kommet op i disse bakker for at komme væk fra folk; så, selvfølgelig, ønsker du ikke at tale med mig, men jeg vil gerne vide om du er fortrolig med disse bakker; kender du stiens retning? og, måske, kan du fortælle mig om den bedste rute til Fenix?” Nu da dette unge menneske var meget fortrolig med disse bjerge, blev han rigtig meget interesseret i at fortælle Jesus vejen til Fenix, så meget at han begyndte at afmærke alle stierne i området og forklarede udførligt enhver detalje. Men han blev overrasket og gjort nysgerrig da Jesus, efter at have sagt farvel og gørende mine til at forlade stedet, pludselig vender sig mod ham, sigende: “Jeg ved udmærket at du ønsker at være alene med din trøstesløshed; men det ville hverken være venligt eller ærligt af mig at modtage en sådan gavmild hjælp fra dig om hvorledes jeg bedst finder vej til Fenix og så tankeløs at gå væk fra dig uden at gøre den mindste anstrengelse for at besvare din bønfoldende anmodning om hjælp og vejledning vedrørende den bedste vej til det skæbnemål som du søger i dit hjerte mens du dvæler her på bjergsiden. På samme måde som du så godt kender stierne til Fenix, havende gennemkrydset dem mange gange, således kender jeg godt vejen til byen for dit skuffet håb og forpurrede ambitioner. Og eftersom at du har spurgt mig om hjælp, vil jeg ikke skuffe dig.” Den unge mand var næsten besejret, men det lykkedes ham at fremstamme. “Men - jeg spurgte dig ikke om noget.” Og Jesus, mens han lagde en venlig hånd på hans skulder, sagde: “Nej, søn, ikke med ord men med længselsfulde øjne appellerer du til mit hjerte. Min dreng, til én som elsker sine medmennesker er der en veltalende bøn om hjælp i dit ansigtsudtryk af skuffelse og fortvivlelse. Sæt dig ned sammen med mig mens jeg fortæller dig om de tjeneste stier og lykkens hovedveje som fører fra sorg i selvet til glæden af kærlige handlinger i menneskenes broderskab og i tjeneste hos den himmelske Gud.”

På dette tidspunkt ønskede den unge mand meget at tale med Jesus, og han knælede ved hans fødder bønfoldende Jesus om at hjælpe ham, at vise ham flugtvejen fra hans verden af personlig sorg og nederlag. Jesus sagde: “Min ven, rejs dig! Stå op som en mand! Du er måske omringet af små fjender, og hæmmet af mange forhindringer, men de store ting og de virkelige ting af denne verden og universet er på din side. Solen står op hver morgen for at hilse på dig såvel som til den mest magtfulde og velstående mand på jorden. Se her - du har en stærk krop og kraftige muskler - din fysiske tilstand er bedre end gennemsnittet. Selvfølgelig, er den næsten unyttig mens du sidder her ude på bjergsiden og sørger over din

ulykke, virkelig eller fantasi. Men du kunne gøre store ting med din krop hvis du ville skynde dig hen til hvor store ting venter på at blive gjort. Du prøver at løbe væk fra dit ulykkelige selv, men dette kan ikke lade sig gøre. Du og dine problemer med at leve er virkelige; du kan ikke flygte fra dem så længe du lever. Men se her igen, dit sind er rent og egnet. Din stærke krop har et intelligent sind til at lede den. Ret dit sind mod arbejdet med at løse dets problemer; lær din intelligens at arbejde for dig; sige nej til længere at være domineret af frygt som et utænkende dyr. Dit sind bør være din modige allieret i løsningen af dit livs problemer i stedet for at du, som du har været, dets usle bange slave og trælbundne tjener af nedtrykthed og nederlag. Men det mest værdifulde af alt, dit potentiale af virkelig præstation er ånden som lever indeni dig og som vil stimulere og inspirer dit sind til at kontrollere sig selv og aktiverer kroppen hvis du vil frigive den fra frygtens lænker og således sætte din åndelige natur i stand til at begynde din forløsning fra uvirksomhedens onde ved hjælp af kraft - tilstedeværelsen af levende tro. Og straks derefter, vil denne tro besejre menneskets frygt ved den uimodståelige tilstedeværelse af denne nye og altdominerende *kærlighed til dine medmennesker* som meget snart vil fylde din sjæl til overflod på grund af bevidstheden, som er blevet født i dit hjerte, om at du er et barn af Gud.

“Denne dag, min søn, vil du blive genfødt, genetableret som en mand af tro, mod, og hengiven tjeneste til mennesket, for Guds skyld. Og når du bliver tilpasset til livet indeni dig selv, bliver du ligeledes tilpasset til universet, du er blevet åndeligt genfødt - født af ånden - og fra nu af vil hele dit liv blive et med sejrende bedrifter. Bekymringer vil styrke dig; skuffelser vil anspore dig; vanskeligheder vil udfordre dig; og forhindringer vil stimulere dig. Stå op, unge mand! Sig farvel til livet med krybende frygt og flygtende fejhed. Skynd dig tilbage til pligten og lev dit liv i kødet som en søn af Gud, en dødelig viet til den forædlede tjeneste af mennesket på jorden og bestemt til den prægtige og evige tjeneste af Gud i evigheden.”

Og denne unge mand, som hed Fortune, blev siden lederen af de kristne på Kreta og en nær medarbejder af Titus i hans arbejde med at opløfte de Kretanske troende.

De rejsende var oprigtig udhvilet og styrket da de en eftermiddag en dag gjorde sig klar til at sejle mod Kartago i Nordafrika, med ophold i to dage ved Cyrene. Det var her at Jesus og Ganid gav første hjælp til en knægt ved navn Rufus, som var blevet såret ved sammenbruddet fra en lastet oksekærre. De bar ham hjem til hans mor, og hans far, Simon, som ikke kunne drømme om, at den mands kors som han siden skulle bære på ordre fra en romersk soldat ville være den fremmed som engang hjalp hans søn.

7. I KATAGO - SAMTALEN OM TID OG RUM

Det meste af tiden under turen til Katago talte Jesus med sine medrejsende om sociale, politiske, og handelsmæssige ting; næppe et ord blev sagt om religion. For første gang opdagede Gonod og Ganid at Jesus var en god historiefortæller, og de holdt ham optaget af at fortælle om sit tidligere liv i Galilæa. De lærte også at han var opvokset i Galilæa og ikke i hverken Jerusalem eller Damascus.

Da Ganid spurgte om hvad man skulle gøre for at få venner, efter at have iagttaget at flertallet af de personer som de tilfældig mødte blev tiltrukket til Jesus, sagde hans lærer: “Bliv interesseret i dine medmennesker; lær hvordan man kan elske dem og vær opmærksom på muligheden for at gøre noget for dem som du sikkert ved de ønsker gjort,” og så citerede han et gammelt jødisk ordsprog - ”Et menneske som ønsker venner må selv udvise venlighed.”

Ved Katago havde Jesus en lang og mindeværdig samtale med en mitraisk præst om udødelighed, om tid og evighed. Denne perser var udlært i Alexandria, og han ønskede oprigtig at lære af Jesus. Udtrykt i ord af i dag, var hovedindholdet af hvad Jesus sagde som svar til hans mange spørgsmål:

Tiden er en strøm af flydende tidsmæssige begivenheder opfattet af væseners bevidsthed. Tid er et navn givet til en række foranstaltninger hvorved begivenheder er genkendt og udskilt. Universet af rum er et tidrelateret fænomen når det er betragtet fra enhver indvendig position udenfor bopælen af Paradiset. Bevægelsen af tid er kun afsløret i forbindelse med noget som ikke er i bevægelse i rummet som et tids fænomen. I universernes univers overskrider Paradiset og dets Guddomme både tid og rum. På de beboede verdner, er den menneskelige personlighed (beboet og tilpasset af Paradisfaderens ånd) den eneste fysisk relateret virkelighed som kan overskride den materielle rækkefølge af tidsmæssige begivenheder.

Dyr opfatter ikke tiden på samme måde som mennesket, og selv for mennesket, på grund af dets opdelte og afgrænset synsvinkel, forekommer tiden som en række af begivenheder; men når mennesket stiger op, når det udvikler sig indad, så er den udvidende synsvinkel af denne begivenheds proces mere og mere erkendt i dens helhed. Det som tidligere fremstod som en række af begivenheder vil nu blive set som en helhed og perfekt forbundet kredsløb; på denne måde vil kredsformet samtidighed i stigende grad fortrænge den forhenværende bevidsthed af lineære begivenheder.

Der er syv forskellige begreber af rum som er betinget af tid. Rummet er målt af tid, ikke tiden af rum. Videnskabens forvirring vokser ud af fejltagelsen af at opdage rummets virkelighed. Rummet er ikke kun et intellektuelt begreb om variationen af hvordan forskellige objekter i universet forholder sig til hinanden. Rummet er ikke tomt, og den eneste ting som mennesket kender som delvis kan overskride rummet er sindet. Sindet kan fungere uafhængig af begrebet om materielle objekters forhold til rummet. Rummet er relativt og forholdsvis endelig til alle væsener af skabende status. Desto nærmere bevidstheden tilnærmer sig bevidstheden af de syv kosmiske dimensioner, desto mere bliver begrebet af potentiel rum tilnærmet yderstheden. Men rummets potentiale er virkelig kun ultimativt på det absolutte niveau.

Det må være åbenbart at den universelle virkelighed har en udvidende og altid relativ betydning på de opstigende og perfekte kosmiske niveauer. Til syvende og sidst, opnår overlevende dødelige identitet i et syvdimensionalt univers.

Opfattelsen af tid og rum hos et sind af materiel oprindelse er bestemt til at gennemgå en række af udvidelser efter hinanden når den bevidste og opfattende personlighed stige opad i universernes niveauer. Når mennesket når op til det sind som befinder sig imellem det materielle og det åndelige niveau af eksistens, vil dets idéer om tid og rum blive overordentlig udvidet både med hensyn til begrebskvalitet og erfaringskvantitet. De udvidende kosmiske begreber af en fremadskridende åndelig personlighed skyldes forøgelse af både indsigts dybde og bevidstheds horisont. Når personligheden fortsætter, opad og indad, til de transcendentale niveauer af guddomslighed, vil tid og rum begrebet i stadig større udstrækning tilnærme sig de tidløse og rumløse begreber af den Absolutte. Relativt, og i overensstemmelse med transcendental opnåelse, vil børnene af den yderste skæbne være i stand til at danne sig en opfattelse af de absolutte niveauer.

8. PÅ VEJEN TIL NAPOLI OG ROM

Det første stop på vejen til Italien var ved øen Malta. Her havde Jesus en lang snak med en nedtrykt og modløs ung fyr som hed Claudus. Denne fyr havde overvejet at tage sit liv, men da han var færdig med at tale med den skriftkloge fra Damaskus, sagde han: “Jeg vil se livet i øjnene som en mand; Jeg er færdig med at være en kujon. Jeg vil gå tilbage til mit folk og begynde forfra.” Kort tid efter blev han en entusiastisk prædikant for Kynikerne, og senere igen sluttede han sig sammen med Peter i bekendtgørelsen af kristendommen i Rom og Napoli, og efter Peters død gik han til Spanien og prædikede evangeliet. Men han vidste ikke at den mand som inspirerede ham på Malta var den Jesus som han efterfølgende forkyndte som verdens befrier.

Ved Syracuse tilbragte de en hel uge. Den bemærkelsesværdige begivenhed ved deres stop her var rehabiliteringen af Ezra, den frafaldne jøde, som drev kroen hvor Jesus og hans følge stoppede. Ezra var charmeret af Jesus måde at gribe noget an på og spurgte ham om hjælp til at komme tilbage til Israels tro. Han udtrykte sin håbløshed ved at sige, “Jeg ønsker at være en ægte søn af Abraham, men jeg kan ikke finde Gud.” Jesus sagde: ”Hvis du virkelig ønsker at finde Gud, så er ønsket i sig selv bevis på at du allerede har fundet ham. Din bekymring er ikke at du ikke kan finde Gud, for Faderen har allerede fundet dig; din bekymring er simpelthen at du ikke kender Gud. Har du ikke læst i Profeten Jeremias bog: ‘Du skal søge mig og finde mig når du søger efter mig med hele dit hjerte’? Og igen, siger den samme profet: ‘Og jeg vil give jer et hjerte så i kan kende mig, at jeg er Herren, og i skal tilhøre mit folk, og jeg vil være jeres Gud’? Og har du ikke også læst i den hellige skrift hvor det siges: ‘Han kigger ned til mennesket, og hvis nogen vil sige; Jeg har syndet og fordærvet det som var rigtigt, og det gavnede mig ikke, så vil Gud befri denne persons sjæl fra mørket, og han skal se lyset’?” Og Ezra fandt Gud og det tilfredsstillende hans sjæl. Senere, i samarbejde med en velstående græsk proselyt, byggede denne jøde, den første kristne kirke i Syracuse.

Ved Messina stoppede de kun en dag, men det var lang tid nok til at forandre en lille drengs liv, en frugtsælger, af hvem Jesus købte frugt og til gengæld bespiste med livets brød. Knægten glemte aldrig Jesus ord og det venlige blik som fulgte med dem og idet han lagde sin hånd på drengens skulder, sagde han: “ Farvel, min knægt, vær ved godt mod

mens du vokser op til manddom og efter at du har lært at bespise kroppen lær også hvordan du bespiser sjælen. Og min Fader i himlen vil være med dig og gå foran dig.” Knægten blev en entusiast af den mitraiske religion og vendte sig senere mod den kristne tro.

Til sidst nåede de Neapel og følte at de ikke var ret langt væk fra deres rejsemål, Rom. Gonod havde mange forretninger at udføre i Neapel, og bortset fra den tid som var krævet af Jesus som tolk, tilbragte han og Ganid deres fritid med besøg og udforskning af byen. Ganid var blevet en mester i at få øje på dem som viste sig at være i nød. De fandt meget fattigdom i byen og uddelte mange almisser. Men Ganid forstod aldrig meningen af Jesus ord når han, efter at have givet en mønt til en gadetigger, nægtede at stoppe og tale trøstende til manden. Jesus sagde. “Hvorfor spillede ord på en som ikke kan opfatte meningen med hvad du siger? Faderens Ånd kan ikke lærer og redde en som ikke har evne for sønskab.” Hvad Jesus mente, var at manden ikke havde et normalt sind; han manglede evnen til at reagere på åndelig vejledning.

Der var ingen iøjefaldende oplevelser i Neapel; Jesus og den unge mand undersøgte grundig byen og spredte god opmuntring med mange smil til hundredvis af mænd, kvinder, og børn.

Herfra rejste de via Capua til Rom, efter et stop på tre dage i Capua. Via Appian Vejen rejste de sammen med deres lastedyr mod Rom og alle tre var ivrig efter at se denne kejserrigets herskerinde og den største by i hele verden.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 131

VERDENS RELIGIONER

UNDER den tid Jesus, Gonod og Ganid opholdt sig i Alexandria brugte den unge mand, meget af sin tid og ikke ringe sum af sin fars penge til at lave en samling af læren om verdensreligionernes indeholdt om Gud og hans forhold til dødelige mennesker. Ganid beskæftigede mere end tres lærde oversætter til at fremstille dette sammendrag af de religiøse doktriner i verden vedrørende Guddommene. Det bør gøres klart i denne fremstilling, at alle disse lærdomme var et udtryk for monoteisme nedstammende for en stor dels vedkommende, direkte eller indirekte, fra forkyndelse som udgik fra Machiventa Melkisedeks missionærer, som drog ud fra dets centrum i Salem for at sprede læren om én Gud - den Højeste - til alle verdens hjørner.

Vi præsenterer nedenfor et sammendrag over Ganids manuskripter, som han udarbejdede i Alexandria og Rom, og som blev bevaret i Indien i hundreder af år efter hans død. Han indsamlede dette materiale under ti overskrifter, som følger:

1. KYNIKERNE

De resterende lærdomme fra Melkisedeks disciple, med undtagelse af dem som var i den jødiske religion, var de bedst bevarede i kynikernes doktriner. Ganids valg omfattede følgende:

"Gud er øverst; Han er den Højeste i himlen og på jorden. Gud er den fuldkomne evigheds cirkel, og han hersker over universernes univers. Han er himlernes og jordens eneste skaber. Når han dekreterer noget, så bliver dette noget til. Vor Gud er den eneste Gud, og han er barmhjertig og nådig. Alt, som er højt, helligt, sandt og smukt er som vor Gud. Den Højeste er himlens og jordens lys; han er Gud over øst, vest, nord og syd.

"Selv hvis jorden skulle forgå, ville den Højestes lysende ansigt bestå majestætisk og i herlighed. Den Højeste er den første og den sidste, altings begyndelse og ende. Der er kun denne ene Gud, og hans navn er Sandhed. Gud eksisterer for sig selv, og i ham er ingen vrede og fjendtlighed. Han er udødelig og uendelig. Vor Gud er almægtig og generøs. Selvom han har mange manifestationer, tilbeder vi kun Gud selv. Gud ved alt - vores hemmeligheder og vores udtalelser. Han ved også, hvad hver enkelt af os fortjener. Intet er større end hans styrke.

"Gud er en fredsgiver og en trofast beskytter af alle, der frygter og stoler på ham. Han giver frelse til alle, der tjener ham. Hele skabelsen eksisterer i den Højestes styrke. Hans guddommelige kærlighed flyder frem fra herligheden i hans styrke, og hengivenheden er født ved styrken i hans storhed. Den Højeste har dekretet foreningen af krop og sjæl og har givet mennesket med sin egen ånd. Hvad mennesket gør, skal have en ende, men hvad Skaberen gør fortsætter for evigt. Vi får kendskab gennem den menneskelige erfaring, men visdom kommer fra betragtninger af den Højeste.

"Gud lader det regne på jorden, han får solen til at skinne på frø som spirer, og han giver os den rigelige høst af det gode i dette liv og evig frelse i den næste verden. Vor Gud er stærk, hans navn er Fremragende og hans væsen uforståelig. Når du er syg, er det den Højeste, der helbreder dig. Gud er fuld af godhed mod alle mennesker. Vi har ingen ven ligesom den Højeste. Hans nåde trænger ind overalt og hans godhed omfatter alle sjæle. Den Højeste er uforanderlig, og han er vores hjælper i hver nødens stund. Uanset hvor du end vender dig når du beder, der er den Højestes ansigt og vor Guds åbent øre. Du kan skjule dig fra mennesker, men ikke for Gud. Gud er ikke langt fra os; han er allestedsnærværende. Gud trænger ind overalt og bor i hjertet af det menneske, der frygter hans hellige navn. Skabelsen er i Skaberen og Skaberen i sin skabelse. Vi søger efter den Højeste og derefter finder vi ham i vores hjerte. Du er på udkig efter en kær ven, og så vil du finde ham i din sjæl.

"Det menneske, der kender Gud ser alle mennesker som deres ligemænd; de er hans brødre. De, der er egoistiske, dem, der ikke bekymrer sig om deres jordiske brødre, har kun træthed som deres belønning. De, der elsker deres medmennesker, og som har et rent hjerte skal se Gud. Gud glemmer aldrig oprigtighed. Han fører dem, der har et oprigtigt hjerte til sandheden, for Gud er sandhed.

"Bortkast dine fejl og overvind det onde i dit liv med den levende sandheds kærlighed. Tilbagebetal ondt med det gode i alle dine transaktioner med mennesker. Herren Gud er barmhjertig og kærlig, han er den, der tilgiver. Lad os elske Gud, fordi han elskede os først. Med hjælp fra Guds kærlighed og ved hans nåde bliver vi frelst. Rig og fattig er brødre. Gud er deres Fader. Gør ikke mod andre det onde, du ikke ønsker at man skal gøre imod dig.

"På alle tidspunkter påkald hans navn, og som du tror på hans navn, så skal din bøn blive hørt. Hvilken stor ære det er at tilbede den Højeste! Alle verdener og universerne tilbeder den Højeste. Giv tak med alle dine bønner - hæv dig til at tilbede. From tilbedelse afskyr det onde og forbyder synd. Lad os altid prise navnet på den Højeste. Det menneske, der søger tilflugt i den Højeste skjuler sine fejl i universet. Når du står foran Gud med et rent hjerte, bliver du frygtløs for hele skabelsen. Den Højeste er som en kærlig far og mor, han elsker virkelig os, hans børn på jorden. Vor Gud vil tilgive os og føre vore skridt til frelsens vej. Han tager os ved hånden og fører os til sig selv. Gud redder dem, der stoler på ham. Han tvinger ikke mennesket til at tjene sit navn.

"Hvis den Højeste tro er kommet ind i dit hjerte, forbliver du fri fra frygt i alle dage i dit liv. Forarg dig ikke over de ugudeliges velstand. Frygt ikke dem, der plotter onde planer. Lad sjælen vende sig bort fra synd og sæt hele din lid til frelsens Gud. Den vandrende dødeliges trætte sjæl finder evig hvile i armene hos den Højeste. Det kloge menneske hungre efter den guddommelige omfavelse. Jordens barn længes efter tryghed i den Universelle Faders arme. Det ædle menneske søger efter den høje tilstand, hvor den dødelige sjæl blandes med den Højestes Ånd. Gud er retfærdig: de frugter, vi ikke modtager fra vores beplantninger i denne verden, dem, får vi i den næste verden."

2. JØDEDOMMEN

Keniterne i Palæstina reddede meget af Melkisedekske lærdomme fra glemslen, og fra disse optegnelser - som de er blevet bevaret og modificeret af jøderne - gjorde Jesus og Ganid følgende valg:

"I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden og alt, der er i og på dem. Og se, alt, hvad han havde skabt var meget god. Herren, han er Gud. Der er ingen anden end ham oppe i himlen eller på jorden. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke. Jorden skal være fuld af kundskab om Herren, ligesom dybden af havet er fuld af vand. Himlen forkynder om Guds ære, hvælvingen proklamerer hans værk. Dag efter dag ytrer tale, nat efter nat viser viden. Der er ingen tale eller sprog, hvor deres stemme ikke bliver hørt. Herrens arbejde er stort, og i visdom har han gjort alt. Herrens storhed er uransagelig. Han kender stjernernes antal, han kalder dem alle ved navn.

"Stor er Herrens magt, og hans forståelse er uendelig. Dette siger Herren: "Som himlen er højere end jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer." Gud åbenbarer de dybe og hemmelige ting, for lyset bor hos ham. Barmhjertig og nådig er Herren, tålmodig og rig på godhed og sandhed. Herren er god og retvisende. Han fører de ydmyge med omdømme. Smag og se, at Herren er god! Salig er den, der stoler på Herren. Gud er vor tilflugt og styrke, en konstant hjælp i nøden.

"Herrens barmhjertighed er fra evighed til evighed over dem, der frygter ham, og hans retfærdighed endda til vores børnebørn. Nådig og barmhjertig er Herren. Herren er god mod alle, og hans barmhjertighed er over alle hans skabelser. Han helbreder dem der har knuste hjerter og deres sår forbinder han. Hvor skal jeg gå fra Guds ånd? Hvor skal jeg flygte fra den guddommelige tilstedeværelse? Thi så siger den Høje og Ophøjede Ene, som lever i evigheden og som hedder den Hellige: "Jeg bor i hellighed op i højden, men også i den med et sønderknust hjerte og en ydmyg ånd!" Ingen kan gemme sig fra vor Gud, for han fylder himmel og jord. Lad himlen være glad og jorden juble. Lad alle mennesker sige, at Herren er nu den, der regerer! Tak Herren, for hans barmhjertighed varer til evig tid.

"Himlen forkynder Guds retfærdighed, og alle folk har set hans herlighed. Det er Gud, som har gjort os, og ikke vi selv. Vi er hans folk, fårene på hans græs eng. Hans nåde er evig, og hans sandhed holder ud til alle generationer. Vor Gud er den, der styrer blandt alle folk. Lad jorden blive opfyldt med hans herlighed! O at menneskene kunne prise Herren for

hans godhed og hans vidunderlige gaver til menneskenes børn!

"Gud har gjort mennesket lidt mindre end guddommelig og kronede det med kærlighed og barmhjertighed. Herren kender de retfærdiges vej, men de ugudelige skal omkomme. Frygt for Herren er begyndelsen til visdom, at kende den Højeste er at forstå. Så siger den almægtige Gud: 'Gå foran mig og vær fuldkommen. 'Glem ikke at stolthed går før ødelæggelse og hovmod, før et fald. Den som hersker over sin ånd, er bedre end den, der indtager en by. Dette siger Gud Herren, den Hellige, "Hvis du vender om og er åndelig stille skal du blive frelst; i stilhed og tillid, vil du være stærk. 'De der håber på Herren får nye kræfter; de stiger i højde med vinger som ørne. De skal løbe og ikke blive trætte, de skal gå uden at blive svage. Herren giver dig hvile fra din frygt. Dette siger Herren: "Frygt ikke, for jeg er med dig. Mist ikke modet, for jeg er din Gud. Jeg vil styrke dig, og jeg vil hjælpe dig, jeg holder dig oppe med min retfærdige højre hånd.'

"Gud er vor Fader, Herren er vor frelser. Gud har skabt universets herskare, og han holder dem alle i live. Hans retfærdighed er ligesom enorme bjerge, og hans dom som det store dyb. Han får os til at drikke af floden af hans fornøjelser, og i hans lys ser vi lys. Det er godt at takke Herren og at lovsynge den Højeste, for at vise hengivenhed om morgenen og den guddommelige trofasthed hver aften. Guds rige er et evigt rige, og hans herredømme er fra generation til generation. Herren er min hyrde, jeg skal ikke ønske. Han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til de fredfyldte vande. Han genskaber min sjæl. Han fører mig på retfærdighedens stier. Hvis jeg går i dalen af dødens skygge, vil jeg ej frygte ondt, for Gud er med mig. Godhed og troskab følger mig i mit liv hver dag, og jeg vil bo i Herrens hus for evigt.

"Jahve er min frelses Gud, derfor stoler jeg på det guddommelige navn. Jeg stoler på Herren af hele mit hjerte. Jeg stoler ikke på min egen forståelse. I alle mine måder tror jeg på ham, og han skal lede mine veje. Herren er trofast. Han holder sit ord til dem, der tjener ham. De retfærdige skal leve af sin tro. Hvis det ikke går godt, er det fordi synden lurker ved døren. Mennesker høster det onde, de pløjer ned og den synd, de sår. Vær ikke bange på grund af de onde. Hvis du huser fordærv i dit hjerte, Herren hører dig ikke. Hvis du synder imod Gud, skader du også din egen sjæl. Gud vil bringe ethvert menneskes arbejde til dom med alt, hvad der er hemmeligt, det være sig godt eller ondt. Som en mand tænker i sit hjerte, således er han.

"Herren er nær alle dem, der kalder på ham i oprigtighed og sandhed. Gråd kan være for en nat, men glæden kommer i morgen. Et muntert hjerte er en god medicin. Herren har ikke nægtet dem noget godt som vandrer retfærdigt og ærligt. Frygt Gud og hold hans bud, det er alle menneskers fulde pligt. Så siger Herren, som skabte himlene og som dannede Jorden: "Udover mig er der ingen Gud, en retfærdig Gud og en Frelser. Vend jer til mig, så skal du blive frelst, helt til jordens ende. Hvis du søger mig, skal du finde mig, når du søger mig af hele dit hjerte." Den sagtmodige skal arve jorden, og skal glæde sig i overflod af fred. Den som sår uret, han skal høste ulykke. De, der sår vind, skal høste hvirvelvinden.

"Kom, lad os gå i rette sammen," siger Herren. 'Er jeres synder som skarlag, kan de blive hvide som sne. Om end de er røde som purpur, kan de blive som uld. "Men der er ingen fred for de ugudelige. Det er jeres egne synder, som har tilbageholdt jer fra det gode. Gud er sundheden i mit ansigt og glæden ved min sjæl. Den evige Gud er min styrke. Han er vor tilflugt, og nedenunder er de evige Arme. Herren er nær ved dem, der har et knust hjerte. Han gemmer alle, der har barnets ånd. De retfærdige må lide meget, men Herren leverer ham ud af alt. Overdrag din sag til Herren - stol på ham - han vil bringe det til at passere. Den, der bor i den Højestes hemmelige sted, han skal forblive i skyggen af den Almægtige.

"Elsk din næste som dig selv; bær ikke nag til nogen. Hvad som helst du hader, gør ikke dette mod noget menneske. Elsk din broder, for Herren har sagt, "Jeg ønsker at elske mine børn uforbeholdent. 'De retfærdiges sti er som skinnende lys, der vokser i styrke, indtil dagen når sin fuldkommenhed. Den kloge skal skinne som lysstyrken på himmelhvælvingen, og de, der vender mange til retfærdighed vil skinne som stjernerne for evigt. Lad de ugudelige forlade de onde veje, og den uretfærdige sine oprørske tanker. Herren siger: "Må de vende tilbage til mig, og jeg vil have barmhjertighed med dem. Jeg vil skænke rigeligt med tilgivelse.

"Så siger Gud, himlens og jordens skaber: 'Stor fred har de, der elsker min lov. Mine bud er: Du skal elske mig af hele dit hjerte. Du må ikke have andre guder end mig. Du må ikke misbruge mit navn. Husk at holde sabbatten hellig. Ær din far og din mor. Du må ikke slå ihjel. Du må ikke begå ægteskabsbrud. Du må ikke stjæle. Du må ikke vidne falsk. Du

skal ikke være grådig.

"Og til alle, der elsker Herren over alle ting og deres nabo som sig selv, siger himlens Gud: "Jeg vil forløse dig fra graven. Jeg vil købe dig fri fra døden. Jeg vil være barmhjertig til dine børn, og retskaffen. Har jeg ikke sagt om mine skabninger på jorden, I er sønner af den levende Gud? Og har jeg ikke elsket dig med en evig kærlighed? Har jeg ikke kaldt dig til at blive som mig og bo hos mig i Paradiset, i al evighed? "

3. BUDDHISMEN

Ganid var chokeret, da han opdagede, hvor tæt buddhismen kom til at være en storslået og smuk religion uden Gud, uden en personlig og universel Guddom. Han fandt dog nogle optegnelser om nogle tidligere overbevisninger som afspejlede noget af den indflydelse af de Melkisedeske missionærer, der fortsatte deres arbejde i Indien helt op til tidspunktet for Buddha. Jesus og Ganid indsamlede følgende fremstillinger fra den buddhistiske litteratur:

"Fra et rent hjerte, vil glæden vælte op til det uendelige. Hele mit væsen vil have fred i denne overjordiske glæde. Min sjæl er fuld af tilfredshed, og mit hjerte flyder over med den stille fredsfulde lyksalighed. Jeg har ingen frygt, jeg er fri for angst. Jeg er i sikkerhed, og mine fjender kan ikke bekymre mig. Jeg er tilfreds med frugterne af min tillid. Jeg har fundet, at det er let at nærme sig den udødelige. Jeg beder for tro til at bevare mig på den lange rejse. Jeg ved, at tro hinsides ikke vil svigte mig. Jeg ved, det går godt for mine brødre, hvis de er opfyldt af troen på den Udødelige, den samme tro, som giver beskedenhed, integritet, visdom, mod, viden og udholdenhed. Lad os afstå fra sorg og opgive frygten. Lad os med tro gribe fat i sand retfærdighed og ægte udholdenhed. Må vi lære at meditere på retfærdighed og barmhjertighed. Tro er menneskets sande rigdom; det er begavelsen af dyd og ære.

"Uretfærdighed er foragtelig, synd er elendig. Det onde er nedværdigende, uanset om den dyrkes i tanken eller udføres i handling. Smerte og sorg følger i det ondes vej som støvet følger vinden. Lykke og fred i sindet er den rene tanke og det dydige liv som skyggen følger indholdet af materielle ting. Det onde er frugten af fejlfærdig tænkning. Det er ondt at se synden hvor der ikke er synd, ikke at se nogen synd, hvor der er synd. Det onde er vejen til de falske lærdomme. De, der undgår det onde ved at se tingene som de er vinder glæde ved således at omfavne sandheden. Lav en ende på din elendighed ved at afsky synd. Når du kigger op mod den ædle, vend dig væk fra synd med hele dit hjerte. Forsvar ikke ondskab, undskyld ikke synden. Når du stræber efter at gøre det godt igen for dine tidligere synder, vil du få styrke til at modstå fremtidige fristelser til synd. Tilbageholdenhed er født af anger. Lad intet galt være ukendt for den Ædle.

"Livslyst og glæde er belønningen for gerninger godt klaret og til den Udødeliges ære. Intet menneske kan berøve dig friheden i dit eget sind. Når din religiøse tro har frigjort dit hjerte, når sindet er stabilt og ubevægeligt som et bjerg, så vil freden i sjælen flyde rolig som vandet i en flod. De, der er sikker på frelsen er for evigt fri fra begær, misundelse, had og illusioner om rigdom. Mens tro er energi til et bedre liv, skal du konsekvent arbejde for din egen frelse. Hvis du vil være sikker på din endelige frelse, så sørg for, at du oprigtigt forsøger at opfylde al retfærdighed. Dyrk hjertets forsikring, som kommer indefra, og kom dermed til at nyde ekstasen af den evige frelse.

"Ingen religionsudøvere der fortsætter med at være doven, magelig, svag, inaktiv, skamløs og egoistisk kan håbe på at blive oplyst af den udødelige visdom. Men den, der er tankevækkende, forsigtig, reflekterende, inderlig og oprigtig kan allerede under det jordiske liv nå den højeste oplysning som den guddommelige visdommens fred og frihed bringer. Husk, at enhver handling skal få sin belønning. Det onde resulterer i sorg og synd ender i smerte. Glæde og lykke udspringer af et godt liv. Selv forbryderen har en sæson af nåde før frugterne af hans onde gerninger modnes, men uundgåeligt kommer tiden for hele høsten fra de onde gerninger. Lad ingen tænke let om synd og sige i sit hjerte: "Straffen for forseelser vedrører ikke mig." Hvad du gør, vil blive gjort til dig, i henhold til visdommens dom. Uretfærdighed mod dine medmennesker skal komme tilbage til dig. De skabte kan ikke undslippe skæbnen af deres gerninger.

"Narren siger i sit hjerte: "Det onde når mig ikke," men sikkerhed findes kun når sjælen længes efter tilrettevisning og sindet søger visdom. Det kloge menneske er en ædel sjæl, som er venligt selv blandt sine fjender, rolig blandt de forargede og generøs blandt de grådige. Egen kærlighed er som ukrudt på en god eng. Selviskhed fører til sorg, konstant angst dræber. Det tæmmede sind bringer lykke. Den største er den kriger, der overvinder og underlægger sig selv. Tilbageholdenhed i alle ting er godt. Den alene er en højerestående person, der værdsætter dyden og opfylder sin pligt.

Lad ikke vrede og had mester dig. Tal ikke grimt om nogen. Tilfredshed er den største rigdom. Hvad der er givet med omtanke er godt gemt. Gør ikke mod andre, hvad du ikke ønsker, at man skal gøre mod dig. Tilbagebetal ondt med godt, overvinde det onde med det gode.

"En retfærdig sjæl er mere ønskeligt end suverænitæt over hele jorden. Udødeligheden er oprigtighedens mål; døden er slutningen af et tankeløst liv. De, der er oprigtig vil ikke dø, de tankeløse er allerede døde. Salige er de, som har indsigt i den tilstand, hvor døden ikke eksisterer. De, der torturerer de levende finder næppe lykken efter døden. De uselviske stiger til himlen, hvor de glæder sig i den uendelige gavmildhedens lyksalighed og fortsætter med at vokse i ædel generøsitet. Hver dødelig der tænker retfærdigt, taler ædelt og handler uselvsk vil ikke kun nyde dyden heraf under det korte liv her, men skal også, når kroppen er blevet opløst, fortsætte med at nyde himlens glæder."

4. HINDUISMEN

Melkisedeks missionærer bragte læren om én Gud med sig, uanset hvor de rejste. Meget af denne monoteistiske undervisning, sammen med andre og tidligere opfattelser, blev en del af den senere hinduistiske lære. Jesus og Ganid udarbejdet følgende uddrag:

"Han er den store Gud, i enhver henseende uovertruffen. Han er Herren, som omfatter alle ting. Han er skaberen og overvågeren af universernes univers. Gud er én Gud, han er alene og af ham selv, han er den eneste. Og denne ene Gud er vor Skaber og vor sjæls endelige skæbne. Den Højeste Ene er lysende ud over al beskrivelse, han er Lysets Lys. Dette guddommelige lys oplyser hvert hjerte og hver verden. Gud er vor beskytter - han står ved sine skabningers side - og dem, der lærer ham at kende blive udødelige. Gud er en stor energikilde. Han er den store sjæl. Han udøver universelt herredømme over alle. Denne ene Gud er kærlig, hæderlig og elskelig. Vor Gud er højst i styrke, og lever i det højeste sted. Denne sande Person er evig og guddommelig, han er Himlens oprindelige Herre. Alle profeterne har hyldet ham, og han har åbenbaret sig for os. Vi tilbeder ham. O Højeste Person, væsenernes oprindelse, skabelsens Herre og universets hersker, åbenbar for os, dine skabninger, den magt, der gør det muligt for dig altid at være til stede! Gud skabte solen og stjernerne. Han er genial, autentisk og selv-eksisterende. Hans evige viden er guddommeligt klog. Den Evige er uigennemtrængt af det onde. Eftersom at universet opstod fra Gud, styrer han det i overensstemmelse hermed. Han er årsagen til skabelsen, og derfor har alt sin oprindelse i ham.

"Gud er enhver god mands sikker havn i tider med nød; den Udødelige Ene bekymrer sig for hele menneskeheden. Guds frelse er stærk og hans venlighed elskelig. Han er en kærlig beskytter, en velsignet forsvarer. Herren siger: "Jeg bor i deres egen sjæl som en lampe af visdom. Jeg er den pragt af det pragtfulde og godheden af det gode. Hvor to eller tre mødes, der er selv jeg. "Den skabte kan ikke undslippe Skaberens tilstedeværelse. Hvor mange gange det dødelige øje blinker, selv det ved Herren, og vi tilbeder dette guddommelige væsen som vores uadskillelige følgesvend. Han er overalt, han er sprudlende, allestedsnærværende og uendelig god. Herren er vor Hersker, vores beskytter og vores højeste tilsynsførende, og hans urtids ånd bor i den dødelige sjæl. Det Evige Vidne til last og dyd bor i det menneskelige hjerte. Lad os længe meditere på den tilbedelsesværdige og den guddommelige Livsgiveren; må hans ånd fuldt ud lede vore tanker. Før os fra det uvirkelige til den virkelige verden! Før os fra mørke til lys! Før os fra død til udødelighed!

"Med vores hjerter rensat for alt had, lad os tilbede den Evige. Vor Gud er Herre over bøn. Han hører sine børn græde. Må alle mennesker underkaste sig deres vilje til ham, den Bestemte. Lad os glæde os i gavmildheden hos bønnens Herre, Gør bønne til din inderste ven og tilbed støtten for din sjæl. "Hvis du blot ville tilbede mig i kærlighed," siger den Evige, " vil jeg give dig visdom til at nå mig, for min tilbedelse er alle skabningers fælles dyd." Gud er den, der lyser op i det dystre, og han er styrken af dem, der er svage. Da Gud er vores stærke ven, har vi ingen frygt længere. Vi priser den aldrig besejrede Erobrerens navn. Vi tilbeder ham, fordi han er den, der er trofast og evigt hjælper mennesket. Gud er vor sikre leder og aldrig svigtende vejledning. Han er den storartet forælder af himlen og jorden, og han besidder ubegrænset energi og uendelige visdom. Hans pragt er sublim og hans skønhed guddommelig. Han er den øverste tilflugt i universet og den uforanderlige vogter af den evige lov. Vor Gud er Livets Herre og alle menneskers Trøster. Han elsker menneskeheden og hjælpe dem, der er ramt. Han er giveren af liv og den menneskelige floks gode hyrde. Gud er vor fader, bror og ven. Og vi længes efter at kende denne Gud i vores indre væsen.

"Vi har lært at vinde tro med vores hjertes længsel. Vi har nået visdom til at mestre vores sind, og med visdommen, har vi oplevet fred i den Højeste. Den, der er fuld af tro tilbeder virkelig når hans indre selv er helt fokuseret på Gud. Vor

Gud bærer himlen som en kappe. Han lever også i de andre seks udbredte universer. Han er den højeste af alle og i alle. Vi beder om tilgivelse fra Herren for alle vores forbrydelser mod vores medmennesker, og vi ønsker at løse vores ven fra det onde, han har gjort for os. Vores ånd afskyr alt ondt, derfor, o Herre, fri os fra alle spor af synd. Vi beder til Gud, som er en trøster, beskytter, og frelser - en der elsker os.

"Universvogterens Ånd kommer ind i det simple væsens krop. Det menneske er klogt, der tilbeder den Ene Gud. De, der stræber efter perfektion skal faktisk kender Herren den Højeste. Alle, som kender den Højestes salige tryghed er aldrig bange, for den Højeste siger til dem, der tjener ham, "Frygt ikke, for jeg er med dig." Forsynets Gud er vor Fader. Gud er sandhed. Og det er Guds ønske, at hans skabninger skal forstå ham - så de absolut ville komme til at kende sandheden. Sandheden er evig, den fastholder universet. Vores største ønske bør være forening med den Højeste. Den Store Overvåger er den som forårsager alle ting - alt udvikler sig fra ham. Og det er hele pligten: Lad ingen gøre til en anden, hvad der ville være frastødende på sig selv. værdsæt ikke ondskab, slå ikke den, der slår dig, besejre vrede med barmhjertighed, og overvinde had med venlighed. Og alt dette skal vi gøre, fordi Gud er en god ven og en nådig fader, der tilgiver alle vore jordiske lovovertrædelser.

"Gud er vor Fader, jorden vores mor, og universet vores fødested. Uden Gud er sjælen en fange; at kende Gud gør sjælen fri. Gennem meditation over Gud, ved forening med ham, kommer befrielsen fra ondskabens illusioner og den ultimative frelse fra alle materielle lænker. Når mennesket skal rulle rummet op som et stykke læder, så få det onde en afslutning, fordi mennesket har fundet Gud. O Gud, frels os fra den trefoldige fordærvelse af helvede - begær, vrede og grådighed! O sjæl, bind dig for åndens kamp for udødelighed! Når det jordiske liv vil ende, tøv ikke med at opgive denne krop for et mere passende og smuk form og vågne op i den Højestes og Udødeliges verdener, hvor der ikke er nogen frygt, sorg, sult, tørst, eller død. At kende Gud er at bryde dødens bånd. Den sjæl, som kender Gud stiger i universet som fløde i mælken til overfladen. Vi tilbeder Gud, altings håndværkeren, den Store Sjæl, som altid har sit hjemsted i sine væseners hjerter. Og dem, der ved, at Gud troner i det menneskelige hjerte er bestemt til at blive som ham - udødelig. Det onde skal lades i stikken i denne verden, men dyd følger sjælen til himlen.

"Det er kun de onde, der siger: Universet har hverken sandhed eller en hersker, det var kun beregnet til vores lyster. Sådanne sjæle er vildledt af deres lille intellekt. Så de udlevere sig selv til glæde for deres lyster og fratager deres sjæle glæderne af dyd og retfærdighedens nydelse. Hvad kunne være større end at opleve frelse fra synd? Enhver, der har set den Højeste er udødelig. Menneskets kødelige venner kan ikke overleve døden; kun dyden vandrer ved menneskets side, når det rejser videre mod glædesfyldte og solbeskinnede områder i Paradiset."

5. ZARATHUSTRAS LÆRE

Zarathustra selv havde direkte kontakt med efterkommerne til de tidligere Melkisedekske missionærer, og deres lære om den ene Gud blev en central undervisning i den religion, som han grundlagde i Persien. Bortset fra jødedommen indeholdt ingen af datidens religioner mere af denne lære fra Salem. Fra denne religions skrifter tog Ganid følgende uddrag:

"Alt kommer fra og tilhører den ene Gud - alvidende, god, retfærdig, hellig, skinnende og strålende. Denne vor Gud er kilden til alt lys. Han er Skaberen, alle gode formåls Gud og beskytter af retfærdighed i universet. Det er klogt at fokusere sit liv, så de handler i overensstemmelse med ånden i sandhed. Gud er altseende, og han ser både de onde og deres onde gerninger og de retfærdiges gode gerninger; vor Gud overvåger alle ting med et blinkende øje. Hans berøring er en helbredende berøring. Herren er en almægtig velgører. Gud strækker sin godtgørende hånd til både retfærdige og uretfærdige. Gud etablerede verden og besluttede belønningen for det gode og for det onde. Den alvidende Gud har lovet udødelighed til de fromme sjæle, der tror rent og handle retfærdigt. Hvad du allerhøjest ønsker, sådan skal du blive. Solens lys er som visdom for dem, der skelner Gud i universet.

"Pris Gud ved at søge de ting, der behager Den Vise. Tilbed Lysets Gud ved med glæde at vandre på stierne, der er blevet bestemt i den religion, han har åbenbaret. Der er kun én Højeste Gud, Lysets Herre. Vi tilbeder ham, som skabte vandene, planterne, dyr, jorden og himlen. Vor Gud er Herren, den mest velgørende. Vi tilbeder den skønneste, mest gavmilde Udødelige, der har det evige lys. Gud er længst væk fra os, og samtidig nærmest til os, fordi han bor i vores sjæl. Vor Gud er Paradisets guddommelige og helligste Ånd, og dog er han mere venlig mod mennesker end den venligste blandt alle skabte. Gud er mest hjælpsom mod os i denne største af alle opgaver: at lære ham at kende. Gud er

vores mest beundringsværdige og retfærdige ven. Han er vores visdom, vores liv og vitalitet i vores sjæl og krop. Gennem vores gode tanker giver den kloge Skaber os mulighed for at gøre hans vilje og dermed opnå realiseringen af alt, hvad der er guddommeligt perfekt.

"Herre, lær os at leve dette liv i kødet, mens vi forbereder det næste liv i ånden. Tal med os, Herre, og vi vil adlyde dig. Lær os de gode stier, så vi kan gå lige. Skænk os at opnå forening med dig. Vi ved, at den religion er den rette som fører til forening med retfærdighed. Gud er vor kloge natur, vores bedste tanke og vore retfærdige handlinger. Må Gud skænke os forening med den guddommelige ånd og udødelighed i sig selv!

"Den Vises religion renser den troende fra alle onde tanker og syndige gerninger. Jeg bøjer mig i anger før himlens Gud, hvis jeg har forbrudt mig i tanke, ord eller gerning - bevidst eller ubevidst - og jeg beder om nåde og ros for tilgivelse. Jeg ved, at når jeg bekender synden vil den blive fjernet fra min sjæl, hvis min hensigt er ikke at gøre ondt igen. Jeg ved, at tilgivelse løser syndens bånd. De, som gør ondt, vil blive straffet, men dem, der følger sandheden skal komme til at nyde saligheden i en evig frelse. Tag gennem din barmhjertighed styr på os og tilse vores sjæle med frelsende kraft. Vi påberåber os barmhjertighed, fordi vi stræber efter at opnå perfektion; Vi vil gerne være ligesom Gud."

6. SUDUANISMEN (JAINISMEN)

Den tredje gruppe af religiøse troende i Indien som bevarede læren om én Gud - hvad der var tilbage af den Melkisedekske undervisning - blev i de dage kaldt suduanister. Senere er disse troende blevet kendt som jainismens tilhængere. De lærte:

"Himlens Herre er den øverste. De, der synder, vil ikke stige op i højden, men dem, der går langs retfærdighedens stier vil finde en plads i himlen. Vi har vished om efterlivet, hvis vi kender sandheden. Den menneskelige sjæl kan stige op til den højeste himmel for at udvikle sin sande åndelige natur, for at opnå perfektion. Den himmelske tilstand frigør mennesket fra syndens slaveri og introducerer mennesket til de endelige lyksaligheder; den retfærdige har allerede oplevet en ende af synd og alle relaterede lidelser. Jeget er menneskets uovervindelig fjende, og jeget fremstår som menneskets fire største lidenskaber: vrede, stolthed, bedrag og grådighed. Menneskets største sejr er at erobre sig selv. Når mennesket vender sig til Gud om tilgivelse, og når det derefter tør nyde denne frihed, er det befriet fra frygt. Mennesket bør rejse gennem livet behandlende sine medskabninger som han selv ønsker at blive behandlet."

7. SHINTORELIGIONEN

Først for nylig er disse manuskripter vedrørende denne religion fra Fjernøsten blevet klassificeret i biblioteket i Alexandria. Det var den eneste verdensreligion som Ganid ikke havde hørt om. Selv denne tro indeholdt rester af Melkisedeks tidligere lære, som vist i følgende uddrag:

"Så siger Herren:" I er alle modtagere af min guddommelige kraft. Alle mennesker har adgang til min nåde. Jeg får stor glæde af at de retfærdiges antal mangedobles over hele jorden. Både i den smukke natur og i de menneskelige dyder, søger Himlens prins at åbenbare sig og vise sin retfærdige natur. Siden oldtidens folk ikke kendte mit navn, fremtræder jeg ved at blive født ind i verden som et synligt væsen og udholde en sådan ydmygelse, at mennesket ikke ville glemme mit navn. Jeg er den, der har skabt himmel og jord. Solen, månen og alle stjernerne adlyder min vilje. Jeg er hersker over alle skabninger på land og i de fire have. Selvom jeg er stor og den øverste har jeg respekt for den fattige mands bøn. Hvis nogen skabning ønsker at tilbede mig, vil jeg høre hans bøn og opfylde hans hjertes ønske."

"Hver gang mennesket giver efter for angst, tager det et skridt væk fra stien som hjertets ånd ønsker at føre det på. "Hovmod tilslører Gud. Hvis du vil opnå himmelsk hjælp, læg da væk din stolthed; hver tøddel af stolthed tilslører det frelsende lys som en stor sky. Hvis ikke alt er i orden i dit sind, er det nytteløst at bede om, hvad der er i det ydre. "Hvis jeg hører jeres bønner, er det fordi du kommer til mig med et rent hjerte, fri for løgn og hykleri, med en sjæl, der afspejler sandheden som et spejl. Hvis du ønsker at opnå udødelighed, forsag verden og kom til mig."

8. TAOISMEN

De Melkisedekske budbringere trængte langt ind i Kina, og læren om én Gud blev en del af den tidlige proklamation af flere kinesiske religioner. Den der længst bevarede og indeholdt det meste af den monoteistiske sandhed var taoisme, og Ganid indsamlet følgende fra grundlæggernes skrifter:

"Hvor ren og beroligende er den Højeste, og alligevel så stærk og kraftfuld, så dyb og uoverskuelige! Denne himlens Gud er altings æret forfader. Hvis du kender den evige, er du oplyst og klog. Hvis du ikke kender den Evige, så manifesteres uvidenheden som ondskab, og dermed opstår syndens lidenskaber. Denne vidunderlige skabning eksisterede før himlen og jorden var. Han er virkelig åndelig, han står alene og forandres ikke. Han er faktisk verdens moder, og hele skabelsen kredser omkring ham. Denne Store Ene uddeler sig til menneskerne, hvilket gør det muligt for dem at udmærke sig og for at overleve. Selv hvis man kun har lidt viden kan man dog vandre ad den Højestes veje; man kan være i overensstemmelse med himlens vilje.

"Alle gode gerninger, der er af sand tjeneste kommer fra den Højeste. Alt afhænger af den Store Kilde til livet. Den Højeste søger ingen ære for sine overdragelser. Hans kraft er den højeste, selvom han forbliver skjult fra vores blik. Han forvandler uophørligt dets egenskaber, mens han perfektionerer sine skabninger. Den himmelske fornuft er langsom og tålmodig i sine planer, men sikkert på sine endelige resultater. Den Højeste breder sig udover universet og opretholder det hele. Hvor stor og stærk er ikke hans overstrømmende indflydelse og hans tiltrækning! Ægte godhed er som vand, idet det velsigner alt og skader ingenting. Og ligesom vandet opsøger den sande godhed de laveste steder, selv de niveauer, som andre undgå, og det er fordi det er beslægtet med den Højeste. Den Højeste skaber alle ting, ernærer dem i naturen og fuldfører dem i ånden. Og det er et mysterium, hvordan den Højeste fremmer, beskytter og perfektionerer den skabte uden at tvinge det. Han vejleder og styre, men uden selvhævdelse. Han formidler fremskridtet, men uden at dominere.

"Den kloge mand gør sit hjerte universelt. Det er farligt kun at have en lille smule viden. De, der stræber efter storhed skal lære sig selv at være ydmyge. I skabelsen blev den Højeste verdens moder. At vide hvem din moder er, er at realisere ens sønskab. Vis er den, der ser alle dele fra helhedens synspunkt. Forhold dig til hver person, som hvis du var i vedkommende sted. Tilbagebetal uretfærdighed med venlighed. Hvis du elsker mennesker vil de blive tiltrukket af dig - du vil ikke have problemer med at vinde deres tillid.

"Den Allerhøjeste gennemtrænger alt; han er til venstre og til højre. Han opretholder hele skabelsen og bor i alle sande skabninger. Du kan ikke finde den Højeste, og du kan heller ikke gå til et sted, hvor han ikke er. Hvis mennesket indser sine onde veje og angrer synden i hjertet, så kan det søge tilgivelse; det kan slippe for straf; det kan det ændre ulykken til velsignelse. Den Højeste er den sikre tilflugtssted for al skabelse, han er vogter og frelser af menneskeheden. Søger du efter ham dagligt, skal du finde ham. Da han kan tilgive synder, er han virkelig den mest værdifulde for alle mennesker. Husk altid, at Gud belønner mennesket ikke for hvad det gør, men for hvad det er; derfor bør du udvide din hjælpende hånd til dine medmennesker uden tanke for belønning. Gør godt uden tanke for din egen fordel.

"De, der kender den eviges love er kloge. Uvidenhed om den guddommelige lov betyder elendighed og ulykke. De, der kender Guds love er frisindede. Hvis du kender den evige, så selvom din krop forgår, overlever din sjæl i åndens tjeneste. Du er virkelig klog, når du genkender din ubetydelighed. Hvis du forbliver i den eviges Lys, vil du blive oplyst af den Højeste. De, der dedikerer deres person til den Højeste er fyldt med glæde i denne stræben efter den Evige. Når mennesket dør, begynder ånden sin lange flyvning på sin storslåede hjemrejse."

9. KONFUTSES LÆRE

Selv de mindste Gud erkendende af de store verdensreligioner, anerkendte monoteismen fra de Melkisedekske missionærer og deres vedholdende efterfølgere. Ganids oversigt over Konfutses læring var:

"Hvad Himlen bestemmer er uden fejl. Sandheden er reel og guddommelig. Alt har sin begyndelse i himlen, og den Store Himmel laver ingen fejl. Himlen har udpeget mange underordnede til at hjælpe med uddannelse og opløftelse af de lavere skabninger. Stor, meget stor, er den ene Gud, som fra højden regerer over mennesket. Gud er majestætisk i sin styrke og forfærdelige i sin dom. Men denne Store Gud har givet en moralsk sans selv til mange ringere mennesker. Himlens dusør ophører aldrig. Godgørenhed er Himlens mest dyrebare gave til menneskeheden. Himlen har overdraget sin ædelhed til den menneskelige sjæl; menneskers dyder er frugten af denne egenskab med Himlens ædelhed. Den

Store Himmel er altseende og følger mennesket i alt, hvad det gør. Og vi gør klogt i at kalde den Store Himmel vor Fader og vor Moder. Hvis vi således tjener vore guddommelige forfædre, så kan vi trygt bede til Himlen. Lad os altid og overalt stå i ærefrygt før Himmelens Majestæt. Vi anerkender, o Gud, den Højeste og suveræne mægtige, at dommen er dit og at al nåde udgår fra det guddommelige hjerte.

"Gud er med os, derfor har vi ingen frygt i vores hjerter. Hvis der er nogen dyd i mig, er det en manifestation af himlen, som bliver i mig. Men denne Himmel i mig gør ofte hårde krav på min tro. Hvis Gud er med mig, har jeg besluttet ikke at have nogen tvivl i mit hjerte. Tro skal være meget tæt på sandheden i alt, og jeg forstår ikke, hvordan folk kan leve uden denne gode tro. Godt og ondt sker ikke til mennesker uden grund. Himlen beskæftiger sig med menneskets sjæl efter sit formål. Når du opdager, at du har fejlet, tøv ikke med at bekende din vildfarelse og skynd dig at rette op på sagen.

"En klog mand er beskæftiget med at søge sandheden, ikke kun for at søge livets opretholdelse. At opnå Himlens perfektion er menneskets mål. Det højerestående menneske forsøger at tilpasse sig, og det er fri for angst og frygt. Gud er med dig; nær ingen tvivl i dit hjerte. Enhver god gerning har sin belønning. Det højerestående menneske beklager sig ikke mod Himlen, og bær ikke nag mod mennesker. Hvad du ikke kan lide, når det gøres mod dig selv, gør ikke det til andre. Lad medfølelse være en del af en hvilken som helst straf. Prøv på alle måder at gøre straffen til en velsignelse, for det gør den Store Himmel. Selvom alle skabninger må dø og vende tilbage til jorden, går ånden af det ædle menneske videre for at lyse i højden og stige op til det endelige klarhedens herlige lys."

10. "VORES RELIGION"

Efter omhyggelige bestræbelser på udarbejdelse af verdens religionernes undervisning om Paradisfaderen tog Ganid opgave på sig at formulere, hvad han anså for at være et resumé af troen om Gud, som han var kommet til som et resultat af Jesu lære. Den unge mand havde for vane at tale om disse overbevisninger som "vores religion." Dette var hans sammendrag:

"Herren vor Gud er den eneste Herre, og du skal elske ham af hele dit sind og af hele dit hjerte, mens du gør dit bedste for at elske alle hans børn som dig selv. Denne ene Gud er vor himmelske Fader, i hvem alle ting er, og som gennem hans ånd bor i enhver oprigtig menneskesjæl. Og vi som er Guds børn skal lære at overdrage vores sjæl til ham, som er en trofast Skaber. Med vores himmelske Fader, er alt muligt. Da han er Skaberen, der har gjort alt og alle, kan det ikke være anderledes. Selvom vi ikke kan se Gud, kan vi kender ham. Og ved daglig at leve i den himmelske Faders vilje, kan vi åbenbare ham til vores medmennesker.

"De guddommelige rigdomme af Guds karakter må være uendelig dybe og evigt kloge. Vi kan ikke komme til klarhed på Gud gennem viden, men vi kan kende ham i vore hjerter ved personlig erfaring. Selvom vi ikke kan forstå hans retfærdighed, kan den ringeste skabning på jorden modtage hans nåde. Mens Faderen fylder universet, bor han også i vores hjerter. Menneskets sind er menneskeligt, dødeligt, men ånden i mennesket er guddommeligt, udødeligt. Gud er ikke kun almægtig, men også alvidende. Hvis vore jordiske forældre, med tilbøjelighed til det onde kan elske deres børn og give dem gode gaver, hvor meget mere må ikke den gode Fader i himlen så ikke vide hvor klogt det er at elske sine børn på jorden og give passende velsignelser til dem.

"Faderen i himlen vil ikke lade et enkelt barn på jorden omkomme, hvis dette barn har et ønske om at finde Faderen og oprigtigt ønsker at være ligesom ham. Vor Fader elsker selv den onde og er altid venlig mod den utaknemmelige. Hvis bare flere mennesker kunne kende Guds godhed ville det helt sikkert føre dem til at omvende sig fra deres onde veje og opgive alt deres bevidste synd. Alle gode ting kommer ned fra Lysenes Fader, som ikke udviser nogen variation eller skygge af forandring. Den sande Guds ånd er i det menneskelige hjerte. Han ønsker, at alle mennesker skal være som brødre. Når folk begynder at længes efter Gud så er det et tegn på, at Gud har fundet dem, og at de søger viden om ham. Vi lever i Gud og Gud bor i os.

"Jeg er ikke længere tilfreds med at tro, at Gud er Fader til hele mit folk. Jeg vil fremover også tro, at han er *min* Fader. Altid vil jeg forsøge at tilbede Gud med hjælp fra Sandhedens Ånd, som er min hjælper, når jeg virkelig er kommet til at kende Gud. Men frem for alt vil jeg træne mig selv til at tilbede Gud ved at lære mig at gøre Guds vilje på jorden, dvs. jeg vil gøre mit bedste for at behandle hver af mine medmennesker, præcis som jeg tror, at Gud vil have at han skal

blive behandlet. Og når vi lever et sådan jordiske liv, kan vi bede Gud om meget, og han vil opfylde vores hjerters ønsker, så vi kan være bedre i stand til at tjene vores medmennesker. Og alt denne kærlige tjeneste af Guds børn udvider vores evne til at modtage og opleve glæden ved himlen, de høje fornøjelser som de himmelske ånders tjenester skænker.

"Jeg vil hver dag takke Gud for hans uudsigelige gave. Jeg vil gerne rose ham for hans vidunderlige værker til menneskenes børn. For mig er han den Almægtige, Skaberen, Styrken og Nåden, men bedst af alt, han er min ånds Fader, og som hans barn på jorden, vil jeg engang stige op for at se ham. Min lærer har sagt, at jeg gennem at søge efter ham vil blive ligesom ham. I tro på Gud har jeg fået fred med ham. Denne vores nye religion er fuld af glæde, og den giver en varig lykke. Jeg er overbevist om, at jeg vil forblive tro indtil døden, og jeg helt sikkert vil få det evige livs krone.

"Jeg lærer at teste alt og bevare det, som er godt. Hvad som helst jeg vil, at mennesker skal gøre mod mig, det vil jeg gøre for mine medmennesker. Ved denne nye tro ved jeg, at mennesket kunne blive en Guds søn, men nogle gange er jeg rystet over tanken om, at alle mennesker er mine brødre, men det skal være sandt. Jeg kan ikke se, hvordan jeg kan glædes over, at Gud er min Fader, hvis jeg samtidig nægter at acceptere mennesket som min bror. Hvem som end påberåber sig Herrens navn, skal frelses. Hvis det er sandt, så må alle mennesker være mine brødre.

"Fremover vil jeg gøre mine gode gerninger i hemmelighed; Jeg vil også bede hovedsageligt når jeg er alene. Jeg vil ikke dømme for ikke at være urimeligt mod mine medmennesker. Jeg vil lære mig at elske mine fjender; Jeg har ikke rigtig lært denne måde at være guddommelig. Selvom jeg se Gud i andre religioner, finder jeg ham i 'vores religion' at være mere smuk, kærlig, barmhjertig, personlig og positiv. Men frem for alt, er dette store og strålende væsen min åndelige fader; jeg er hans barn. Og kun ved oprigtigt at være ligesom ham vil jeg endelig finde ham og tjene ham for evigt. Til sidst har jeg en religion med en Gud, en stor Gud, og han er en Gud til evig frelse.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 132

OPHOLDET I ROM

EFTERSOM at Gonod havde hilsener med fra fyrsterne i Indien til Tiberius, den romerske hersker, så trådte de to indere og Jesus frem for ham på den tredje dag efter deres ankomst i Rom. Den gnavne kejser var i usædvanligt godt humør denne dag og snakkede længe med de tre. Da de havde forladt ham, bemærkede kejseren, med hensyn til Jesus, til en adjutant som stod ved hans højre hånd: "Hvis jeg havde den unge mands kongelige kropsholdning og behagelig måde, så ville jeg være en rigtig kejser, ikke?"

Mens de var i Rom, havde Ganid regelmæssige timer til studier og til at besøge attraktioner i forskellige dele af byen. Hans far havde mange forretninger at foretage, og da han ønskede, at hans søn ville vokse op og blive en værdig efterfølger i forvaltningen af sine store kommercielle interesser, troede han, at tiden var inde til at introducere drengen til erhvervslivet. Der var mange indiske borgere i Rom, og ofte fulgte en af Gonods egne medarbejdere med ham som tolk, så Jesus havde hele dagen for sig selv; Det gav ham tid til grundigt bekendtskab med denne by med to millioner mennesker. Han var ofte at finde i forummet, der var centrum for det politiske, juridiske og erhvervslivet. Han gik ofte op til Capitolium, og når han så det storslåede tempel dedikeret til Jupiter, Juno og Minerva tænkte på uvidenhedens slaveri, som disse romerne blev holdt i. Han brugte også meget tid på Palatinerhøjen, hvor kejserens residens, Apollon-templet og det græske og latinske biblioteker var placeret.

På dette tidspunkt omfattede Romerriget hele Sydeuropa, Lilleasien, Syrien, Egypten og nordvest Afrika; og dens indbyggere tilhørte borgere i alle lande i den østlige halvkugle. Jesu ønske om at studere og blande sig med denne kosmopolitiske samling af de dødelige på Urantia var hovedårsagen til han samtykke om at gøre denne rejse.

Jesus lærte meget om menneskerne, mens han var i Rom, men det mest værdifulde af alle de mangfoldige erfaringer i hans seks måneders ophold i denne by var hans kontakt med og påvirkning af de religiøse ledere i imperiets hovedstad. Før den første uge i Rom var ovre, havde Jesus opsøgt og stifte bekendtskab med de anerkendte ledere af kynikerne, stoikerne og mysteriekulterne, især mitrasgruppen. Om det var indlysende eller ikke til Jesus, at jøderne ville komme til at afvise hans mission, så forudså han helt sikkert, at hans budbringere om kort tid ville komme til Rom for at proklamere Himmeriget, og så begyndte han på den mest fantastiske måde at bane vejen for en bedre og mere pålidelig modtagelse af deres budskab. Han valgte fem af de førende stoikere, elleve af kynikerne, og seksten af mysteriekultens ledere og tilbragte meget af sin fritid de næsten seks måneder i tæt samarbejde med disse religiøse lærere. Dette var hans undervisningsform: Aldrig nogensinde angreb han deres fejl eller endda nævne fejl i deres lære. I hvert tilfælde valgte han sandheden om, hvad de lærte og fortsatte derefter diskussionen med at forskønne og belyse denne sandhed i deres sind, så denne forhøjede sandhed inden for meget kort tid effektivt fortrængte den tilhørende fejl. Således blev disse mænd og kvinder som Jesus underviste, forberedt til den efterfølgende genkendelse af yderligere og lignende sandheder i de første kristne missionærers lære. Det var denne tidlige accept af evangelieprædikanternes proklamation, der gav den enorme kraft til den hurtige udbredelse af kristendommen i Rom og derfra ud over hele imperiet.

Betydningen af denne bemærkelsesværdige aktivitet kan bedre forstås, når vi bemærket, at kun to af denne gruppe af toogtredive religiøse ledere, som Jesus underviste i Rom var frugtesløs; de tredive blev betydelige personer i etableringen af kristendommen i Rom, og nogle af dem støttede også omdannelsen af det vigtigste mitras tempel til den første kristne kirke i denne by. Vi, der ser menneskelig handling fra den anden side af scenen og i lyset af en periode på nitten århundreder observere kun tre afgørende faktorer ved den første opbygning af scenen for kristendommens hurtige spredning ud over hele Europa, nemlig:

1. Valget og behandlingen af Simon Peter som apostel.

2. Samtalen i Jerusalem med Stefan, hvis død førte til at Saul fra Tarsus blev vundet for kristendommen.

3. Den indledende forberedelse af disse tredive romere til senere ledere af den nye religion i Rom og i hele imperiet.

Gennem hele deres liv erfarede hverken Stefan eller de tredive udvalgte, at de nogensinde havde talt med den mand, hvis navn blev genstand for deres religiøse undervisning. Jesu arbejde på vegne af de oprindelige toogtredive var helt personligt. I sit arbejde for disse personer mødte den skriftlærde fra Damaskus aldrig med mere end tre af dem på samme tid, sjældent mere end to, og normalt underviste han dem en ad gangen. Han kunne gøre dette store arbejde med den religiøse uddannelse, fordi disse mænd og kvinder ikke var traditionsbundne. De var ikke ofre for en forudbestemt idé om alle fremtidige religiøse udviklingsfaser.

Der var mange gange i de år, som snart fulgte, at Peter, Paulus og de andre kristne lærere i Rom hørte om denne skriftlærde fra Damaskus, der var gået forud for dem, og som så naturligvis (og som de vedtog, uforvarende) havde banet vejen for deres ankomst med det nye evangelium. Selvom Paulus aldrig rigtig anede identiteten, hos denne skriftlærde fra Damaskus, kom han på grund af ligheden mellem personlige beskrivelser for en kort tid før sin død til den konklusion, at "teltmageren i Antiokia" var den samme som "den skriftlærde fra Damaskus". På et tidspunkt mens Simon Peter prædikede i Rom gjorde han, da han hørte en beskrivelse af den skriftkloge fra Damaskus, at denne person kunne have været Jesus, men han afviste hurtigt tanken, da han udmærket godt vidste (sådan troede han) at Mesteren aldrig havde været i Rom.

1. SANDE VÆRDIER

Det var med Angamon, lederen af stoikerne at Jesus i begyndelsen af sit ophold i Rom havde en samtale, der varede hele natten. Denne mand blev senere en meget god ven af Paul og viste sig at være en af de store tilhængere af den kristne kirke i Rom. I det væsentlige, udtrykt i moderne sprogbrug, gik Jesu undervisning af Angamon ud på følgende:

Standarden for sande værdier skal søges i den åndelige verden og i den evige virkeligheds guddommelige niveauer. For en opstigende dødeligs vedkommende, må alle lavere og materielle standarder ses som forbigående, delvis, og ringere. Videnskabsmanden, som sådan, er begrænset til opdagelsen af forholdet mellem de materielle kendsgerninger. Rent teknisk har han ingen ret til at påstå at være enten en materialist eller idealist, for hvis han gør det, har han taget sig den frihed at opgive holdningen hos en sand videnskabsmand, eftersom at alle sådan påstande af en holdning er selve essensens i filosofi.

Medmindre menneskehedens moralske indsigt og åndelige opnåelse er proportionalt forstørret så kan den ubegrænsede udvikling af en rent materialistisk kultur i sidste ende blive en trussel mod civilisationen. En ren materialistisk videnskab skjuler i sig det potentielle frø til destruktion af alle videnskabelige bestræbelse, for selve denne holdning varsler den ultimative kollaps af en civilisation, som har opgivet sin sans for moralske værdier og forkastet dens åndelige udvikling.

Den materialistiske videnskabsmand og den ekstreme idealist er altid bestemt til at være på kant med hinanden. Dette gælder ikke for de forskere og idealister, der har en fælles standard for høje moralske værdier og åndelige test niveauer. I enhver tidsalder har forskerne og religionsudøverne indset, at deres skæbne er afgjort indenfor det menneskelige behovs domstol. De skal tage afstand fra al gensidig krigsførelse mens de tappert skal forsøge at retfærdiggøre deres fortsatte eksistens ved at øge deres engagement til at tjene det menneskelige fremskridt. Hvis en såkaldt videnskab eller religion i enhver tidsalder er falsk, så må den enten rense sine aktiviteter eller forsvinde før fremkomsten af en materiel videnskab eller åndelig religion af en sandere og værdigere natur.

2. GODT OG ONDT

Mardus var kynikernes anerkendte ledere i Rom, og han blev en meget god ven til den skriftlærde fra Damaskus. Dag efter dag talte han med Jesus, og nat efter nat lyttede han til hans himmelske lære. Blandt de vigtigste samtaler med Mardus hørte det der svaret til at give et svar på denne oprigtige kynikers spørgsmål om godt og ondt. I det væsentlige, og i det tyvende århundrede sprogbrug, sagde Jesus:

Min bror, godt og ondt er blot ord som symboliserer relative niveauer af menneskelig forståelse af det univers, der kan observeres. Hvis du er etisk doven og social ligeglad kan du tage som sin standard for det gode de gældende skikke i samfundet. Hvis du er åndeligt ugidelig og moralsk stagnerende kan du tage som dine standarder for det gode dine samtidige religiøse skikke og traditioner. Men den sjæl, der overlever tid og træder ind i evigheden skal gøre et levende og personligt valg mellem godt og ondt, som de er bestemt af de sande værdier af de åndelige standarder som fastsat af den guddommelige ånd, som jeres himmelske Fader har sendt til at dvæle i det menneskelige hjerte. Denne iboende ånd er standarden af personlighedens overlevelse.

Godhed er som sandhed, altid relativ og står altid i kontrast til det onde. Det er realiseringen af godhedens og sandhedens kvaliteter, der gør det muligt for menneskenes udviklende sjæle at træffe disse personlige valgbeslutninger som er væsentlige for evige overlevelse.

Den åndeligt blinde person, der konsekvent følger videnskabens diktat, samfundets konventioner og dogmer af religion udsætter sig for alvorlig fare for at ofre sin moralske frihed og miste sin åndelige uafhængighed. Sådan en sjæls skæbne er at blive en intellektuel papegøje, en social robot og en slave til religiøs autoritet.

Godhed vokser altid mod nye niveauer af større frihed for moralsk selvrealisering og åndelig personligheds opnåelse - opdagelsen af, og identifikation med den iboende Retter. En oplevelse er god, når den højner påskønnelsen af skønhed, styrker den moralske vilje, forbedrer sandhedens dømmekraft, øger evnen til at elske og tjene sine medmennesker, ophøjer de åndelige idealer og forener menneskets højeste tidsmæssige motiver med Retterens evige plan, som alle fører direkte til et øget ønske om at gøre Faderens vilje og dermed værne om den guddommelige passion for at finde Gud og blive mere som ham.

Når du stiger højere op på skalaen af de skabtes udvikling i universet, vil du finde stigende godhed og aftagende ondt i fuld overensstemmelse med din egen evne til at opleve godhed og skelne sandhed. Evnen til at foretage fejl eller opleve ondskab forsvinder ikke helt indtil den opstigende menneskelige sjæl når de endelige åndelige niveauer.

Godhed er levende, relativ, altid fremadskridende, uvægerligt en personlig oplevelse, og for evigt korreleret med dømmekraft af sandhed og skønhed. Godhed er fundet i erkendelse af det åndelige niveauets positive sandheds værdier, som i den menneskelige erfaring skal ses i modsætning til dens negative modstykke - skyggerne af potentiel ondskab.

Indtil du når Paradisets niveauer, er godhed altid mere hvad du stræber efter, end hvad du har, mere et mål end en indhøstet erfaring. Men selv når du hungrer og tørster efter retfærdighed, oplever du øget tilfredshed i den delvise opfyldelse af godhed. Godhedens og ondskabens tilstedeværelse i verden er i sig selv et positivt bevis for eksistensen og virkeligheden af menneskets moralske vilje, personligheden, der således identificerer disse værdier, og som også kan vælge mellem dem.

På tidspunktet for opnåelse af Paradiset er den opstigende dødeliges evne til at identificere selvet med ægte åndelige værdier blevet så udvidet, at det resulterer i opnåelse af perfektion i besiddelse af livets lys. En sådan perfektioneret ånds personlighed bliver så helt, guddommeligt og åndeligt forenet med godhedens, skønhedens og sandhedens positive og højeste kvaliteter, at der ikke længere findes nogen mulighed, for at en sådan retfærdig ånd vil kaste nogen negativ skygge af potentielle ondskab når den udsættes for den gennemtrængende udstråling fra det guddommelige lys af de uendelige Paradisherskere. I alle sådanne åndelige personligheder, er godhed ikke længere delvis, kontrastiv, og sammenlignende; den er blevet guddommelig komplet og åndeligt fyldt, den nærmer sig den Højestes perfektion og renhed.

Muligheden for det onde er nødvendig for moralske valg, men ikke dens realisering. En skygge er kun relativt virkelig. Virkelig ondskab er ikke nødvendig, som en personlig oplevelse. Potentiel ondskab fungerer lige godt som en beslutnings stimulans i områder af moralske fremskridt på de lavere niveauer af åndelig udvikling. Det onde bliver ikke en realitet før den personlige oplevelse af et moralsk sind vælger at gøre det onde.

3. SANDHED OG TRO

Nabon var en græsk jøde og førende blandt lederne af den vigtigste mysteriekult i Rom, Mitras tilbedelsen. Mens denne

ypperstepræst af Mitraismen havde mange drøftelser med den skriftlærde fra Damaskus, blev han mest alvorligt påvirket af deres diskussion en aften om sandhed og tro. Nabon havde tænkt sig at omvende Jesus og havde endda foreslået, at Jesus skulle vende tilbage til Palæstina som en mitras lærer. Lidt vidste han, at Jesus forberedte ham til at blive en af de første, der skulle konverteres til evangeliet om himmelriget. Udtrykt i moderne sprogbrug bestod Jesu lære hovedsagelig af følgende:

Sandheden kan ikke defineres med ord, kun gennem at den leves ud i livet. Sandheden er altid mere end viden. Viden refererer til ting som observeres, men sandheden transcenderer sådanne rent materielle niveauer i det den omgås med visdommen og omfatter sådanne usikkerhedsmomenter som menneskelig erfaring og endda åndelige og levende realiteter. Viden stammer fra videnskaben, visdommen, fra sand filosofi, sandheden fra det åndelige livs religiøse oplevelse. Viden handler med fakta, visdommen, med relationer, sandheden, med virkeligheds værdier.

Mennesket har en tendens til at krystallisere videnskaben, formulere filosofien i formler og dogmatisere sandheden, fordi det er mentalt doven med at tilpasse sig til den fortsatte kamp i livet, mens det også er frygtelig bange for det ukendte. Naturens menneske er langsomt til at ændre deres tankevaner og deres levevis.

Åbenbaret sandhed, personlig opdaget sandhed, er menneskesjælens højeste glæde; det er det materiale sind og den iboende ånds fælles skabelse. Den evige frelse af denne sandhedssøgende og skønheds elskende sjæl, er sikret af den sult og tørst efter godhed som får dette menneske til at udvikle en klar fornemmelse af formålet i at gøre Faderens vilje, for at finde Gud og at blive som ham. Der er aldrig nogen konflikt mellem sand viden og sandhed. Der kan være en konflikt mellem viden og menneskelige overbevisninger, overbevisninger farvet af fordomme, forvrænget af frygt, og domineret af rædsel for at møde nye kendsgerninger, som resulterer i materielle opdagelser eller åndelige fremskridt.

Sandheden kan aldrig blive menneskets besiddelse uden udøvelse af tro. Dette er sandt, fordi menneskets tanker, visdom, etik og idealer aldrig stiger højere end hans tro, hans sublime håb. Alt sådan sand tro er baseret på dyb refleksion, oprigtig selvkritik, og kompromisløs moralsk bevidsthed. Tro er inspirationen til den åndelliggjorte skabende fantasi.

Tro har den virkning at den frigør de overmenneskelige aktiviteters guddommelige gnist, den udødelige kim, der bor i det menneskelige sind, og som er potentialet til evig overlevelse. Planter og dyr overlever i tiden gennem den måde, hvorpå de fra den ene generation til den følgende transmitterer identiske partikler af sig selv. Den menneskelige sjæl (personlighed) overlever den jordiske død ved identitetsforbindelse med den indre guddommelighedsgnist, som er udødelig, og som fungerer for at bære den menneskelige personlighed til et fortsat og højere niveau af progressiv eksistens i universet. Det skjulte frø af den menneskelige sjæl er en udødelig ånd. Den anden generation af sjælen er den første i en række af personligheds manifestationer af åndelig og progressiv eksistens, og vil kun ophøre, når denne guddommelige enhed når oprindelsen af sin eksistens, den personlige kilden til al eksistens, Gud, den Universelle Fader.

Menneskelivet fortsætter - overlever - fordi det har en universfunktion, opgaven at finde Gud. Den af troen aktiverede sjæl kan ikke stoppe, før den har opnået dette skæbnemål. Når den engang har opnået dette guddommelige mål, kan det aldrig ophøre, fordi det er blevet ligesom Gud - evig.

Åndelig udvikling er en oplevelse, af den stigende og frivilligt valg af godhed, kombineret med en tilsvarende og progressiv reduktion af muligheden for ondskab. Når den endelige grænse i udvælgelsen af godhed og den afsluttende kapacitet til at sætte pris på sandheden er opnået, opstår der en sådan perfektion af skønhed og hellighed at den ledsagende retfærdighed for evigt forhindrer muligheden for, at selv tanken om potentiel ondskab skulle opstå. En sådan Gud alvidende sjæl kaster ikke skygge af tvivlende ondt når den fungerer på et så højt åndeligt niveau af guddommelig godhed.

Tilstedeværelsen af Paradisånden i menneskets sind udgør åbenbaringsens løfte og trosbekræftelsen af en evig eksistens af guddommelig progression for enhver sjæl, der stræber efter at identificere sig med denne udødelige og iboende ånds fragment af den Universelle Fader.

Fremskridt i universet er kendetegnet ved øget personligheds frihed, fordi den er forbundet med en progressiv opnåelse af højere og højere niveauer af selvforståelse og deraf følgende frivillig selvbeherskelse. Opnåelsen af en dyb åndelig selvbeherskelse betyder det samme som hele universets frihed og personlig uafhængighed. Tro fremmer og bevarer den

menneskelige sjæl midt i forvirringen af dets tidlige orientering som sådan et stort univers forårsager, mens bønner bliver den storslået forener af de forskellige inspirationer fra den skabende fantasi og trosimpulserne i en sjæl forsøger at identificere sig selv med åndens idealer af den iboende og tilhørende guddommelige tilstedeværelse.

Disse ord gjorde et stort indtryk på Nabon, ligesom hver samtale, han havde med Jesus. Disse sandheder fortsatte med at brænde i hans hjerte, og han var en stor hjælp for dem, der senere kom til at forkynde evangeliet om Jesus.

4. PERSONLIG TJENESTE

Jesus brugte ikke al sin fritid under sit ophold i Rom til dette arbejde med at forberede mænd og kvinder til at blive fremtidige disciple i det forestående himmelrige. Han tilbragte meget tid med at få et intimt kendskab til alle racer og klasser af mennesker, der levede i den største og mest kosmopolitiske by i verden. I hver af disse mange menneskelige kontakter havde Jesus et dobbelt formål: han ønskede at vide, hvordan folk reagerede på deres liv i kødet, og han ønskede også at sige eller gøre noget, der ville gøre dette liv rigere og mere værd at leve. Hans religiøse lære i disse uger var ikke anderledes end det, der kendetegnede hans senere liv som de tolv apostlenes lærer og prædikant til folkemasserne.

Omdrejningspunktet for hans budskab var altid at understrege den himmelske Faders kærlighed som en kendsgerning, og hans barmhjertighed, som en sandhed, i samarbejde med den gode nyhed, at mennesket er en tros søn af denne samme Gud af kærlighed. Den måde, som Jesus almindeligt anvendte til at skabe sociale kontakter, var, ved at stille spørgsmål for at få folk til at åbne op og tale med ham. Samtalen begyndte normalt med at han stillede dem spørgsmål og endte med at de spurgte ham. Han var lige så dygtig i at undervise både ved at stille spørgsmål og svare på spørgsmål. Som regel, sagde han mindst til dem som han lærte mest. De, der havde den største gavn af hans personlige tjeneste var overbebyrdet, ængstelige, og modløse dødelige, som følte sig meget trøstet af denne lejlighed til at udtømme deres sjæl for en sympatisk og forstående lytter, og det var Jesus i højeste grad, og mere end det. Når disse utilpassede mennesker havde fortalt Jesus om deres problemer, kunne han altid tilbyde praktiske og umiddelbart nyttige forslag med henblik på at korrigere deres virkelige vanskeligheder, selv om han ikke forsømte at sige de ord, som bare derefter gav en følelse af fred og en øjeblikkelig komfort. Uden undtagelse, fortalte han disse nødstedte dødelige om Guds kærlighed og på mange forskellige måder gjorde han dem opmærksomme på, at de var børn af denne kærlige himmelske Fader.

På den måde kom Jesus under sit ophold i Rom i kærlig og opløftende kontakt med over fem hundrede af denne verdens dødelige. Han fik derfor en sådan viden om de forskellige menneskeracer som han aldrig kunne have fået i Jerusalem og næppe selv i Alexandria. Han betragtede altid disse seks måneder som en af de rigeste og mest informative af alle lignende perioder i sit liv på jorden.

Som forventet kunne en sådan alsidig og energisk mand ikke virke på denne måde i seks måneder i verdens metropol uden at blive kontaktet af en lang række personer, der ønskede at sikre sig hans ydelser i forbindelse med nogle forretningsforetagende, eller oftere for nogle projekter vedrørende uddannelse, socialreform eller religiøs bevægelse. Over et dusin af sådanne tilbud blev foretaget, og han udnyttede hver enkelt som en mulighed for med velvalgte ord eller imødegående tjeneste til at udtrykke nogle åndeligt forædlende tanker. Jesus gjorde meget gerne alle slags mennesker tjenester - selv små tjenester.

Han talte med en romersk senator om politik og statsmandskunst, og denne kontakt med Jesus gjorde et sådant indtryk på denne lovgiver, at han brugte resten af sit liv til at forsøge forgæves at overtale sine kolleger til at ændre regeringens politiske retning fra tanken om, at regeringen støtter og forsyner folket, til at folket støtter regeringen. Jesus tilbragte en aften med en velhavende slave ejer, talte om mennesket som en Guds søn, og den næste dag befriede denne mand, Claudius, hundrede og sytten slaver. Han spiste middag med en græsk læge, fortalte ham, at hans patienter havde sind og sjæl såvel som krop og førte dermed denne dygtige læge til at forsøge at give sine medborgere en mere omfattende pleje. Han talte med alle slags mennesker i alle lag af befolkningen. Det eneste sted i Rom som han ikke besøgte, var de offentlige bade. Han nægtede at ledsage sine venner til badelandet på grund af seksuel promiskuitet, som herskede der.

Til en romersk soldat, sagde han, da de gik langs Tiberen: "Vær modig af hjerte samt med hånden. Vov at være fair og vær stor nok til at vise barmhjertighed. Tving din lavere natur at adlyde din højere natur, som du adlyder dine

overordnede. Ærer godheden og opløfte sandheden. Vælg det smukke i stedet for det grimme. Elsk dine medmennesker og ræk ud med hele dit hjerte efter Gud, for Gud er din Fader i himlen."

Til en taler, der optrådte på forummet sagde han: "Din veltalenhed er glædeligt, din logik beundringsværdigt, din stemme behageligt, men hvad du lærer er næppe sandt. Hvis du blot kunne nyde den inspirerende tilfredsstillelse af at kende Gud som din åndelige fader, så kunne du bruge din veltalenhed til at befri dine medmennesker fra mørkets fængsel og uvidenhedens slaveri. "Det var den Markus, som hørte Peter prædike i Rom og blev hans efterfølger. Da Simon Peter blev korsfæstet var det denne mand, der trodsede de romerske forfølgere og dristigt fortsatte med at forkynde det nye evangelium.

Da Jesus mødte en fattig mand, der var blevet falsk anklaget, gik han med ham til dommeren, og efter at have modtaget særlig tilladelse til at optræde til mandens forsvar, gav han en storslået tale, hvor han sagde: "Retfærdighed gør en nation stor, og jo større nationen er, desto mere presserende er det at sikre, at retfærdighed ikke rammer selv de ringeste borgere. Ve den nation, hvor kun dem, der har penge og indflydelse nemt kan få retfærdighed indenfor dens domstole! Det er dommerens hellige pligt at frikende uskyldige såvel som at straffe de skyldige. På retsvæsenets upartiskhed, integritet og ukrænkelighed beror en nations overlevelse. Civil regeringsførelse er baseret på retfærdighed, ligesom sand religion er baseret på barmhjertighed." Dommeren genåbnede sagen og da bevismaterialet var gennemgået, frikendte han fangen. Af alle Jesu aktiviteter i disse dage med personlig tjeneste, kom denne begivenhed nærmest til at være en offentlig fremtræden.

5. RÅD TIL DEN RIGE MAND

En rig mand, en romersk borger og stoiker, blev meget interesseret i Jesu lære, efter at Angamon havde introduceret ham til Jesus. Efter mange individuelle samtaler med Jesus spurgte denne velhavende borger Jesus, hvad han ville gøre med rigdom, hvis han havde en, og Jesus svarede ham: "Jeg ville bruge materiel rigdom til at forbedre det materielle liv, ligesom jeg ville anvende viden, visdom og åndelig tjeneste til berigelse af det intellektuelle liv, forbedre det sociale liv og fremme det åndelige liv. Jeg ville administrere materiel rigdom som en klog og effektiv administrator af en generations ressourcer til gavn for og forædling af de næste og efterfølgende generationer."

Men den rige mand var ikke helt tilfreds med Jesus svar. Han vovede at spørge igen: "Men hvad tror du en mand i min position skal gøre med sin rigdom? Skal jeg beholde den eller give den væk?" "Da Jesus så, at han virkelig ønskede at vide mere om sandheden om sin troskab til Gud og forpligtelse over for menneskerne, svarede Jesus videre:" Min gode ven, jeg kan se, at du oprigtigt søger visdom og ærligt elsker sandheden; derfor vil jeg fremlægge mine synspunkter om, hvad der er løsningen på dine problemer vedrørende det ansvar, rigdom bringer. Jeg gør det, fordi du har *bedt* om mit råd, og ved at give dig dette råd, omtaler jeg ikke nogen anden rig mands rigdom; mit råd er kun til dig og gives til din personlige vejledning. Hvis du oprigtigt ønsker at betragte din rigdom som en investering, hvis du virkelig ønsker at blive en klog og effektiv forvalter af din rigdom, så vil jeg råde dig til at gøre følgende analyse af kilderne til dine rigdomme: Spørg dig selv, og gør dit bedste for at finde det ærlige svar, hvorfra kom denne formue? Og som hjælp i udforskningen af kilderne til din store formue, vil jeg foreslå, at du huske på følgende ti forskellige metoder til at samle materiel rigdom:

"1. Arvet rigdom - rigdom som stammer fra forældre og andre forfædre.

"2. Opdagende rigdom - rigdomme som stammer fra moder jords uforarbejdede naturlige ressourcer.

"3. Forretnings rigdom - rigdom opnået som en rimelig fortjeneste fra salg og udveksling af materielle goder.

"4. Unfair rigdom - rigdom som stammer fra den illoyale udnyttelse eller slaveri af ens medmennesker.

"5. Rente rigdom - indtægter fra de berettigede og ærlige indtjeningsmuligheder af investeret kapital.

"6. Rigdom gennem genialitet - rigdom, hidrørende som belønning for menneskesindets skaber- og opfindsomhed.

"7. Utilsigtet rigdom - rigdomme som stammer fra ens medmenneskers generøsitet eller som følge af omstændighederne

i livet.

"8. Stjålet rigdom - rigdom, som er blevet sikret ved uretfærdighed, uærlighed, tyveri eller bedrageri.

"9. Betroet lån - rigdom som medmennesker har placeret i dine hænder, der skal bruges til et bestemt formål, nu eller i fremtiden.

"10. Optjent rigdom - rigdom som stammer direkte fra din egen personlige arbejdskraft, den berettigede og fair belønning for dine daglige sinds- og kropsanstrengelser.

"Og derfor, min ven, hvis du ønsker at være en trofast og retfærdig forvalter af din store formue for Gud og i tjeneste til menneskerne, skal du dybest set opdele din formue i disse ti store grupper og derefter begynde at administrere hver portion i overensstemmelse med en klog og ærlig fortolkning af, hvad der er retfærdig, retvis, rimelig og virkelig effektiv; selv om himlens Gud ikke ville fordømme dig hvis du undertiden i tvetydige situationer fejlede, til gavn for en barmhjertig og uselvisk hensyn til elendigheden for ofrene for de uheldige omstændigheder i det jordiske livs lidelse. Når du er i ærligt tvivl om, hvad der i håndgribelige situationer er berettigede og fair, lad dine beslutninger favorisere dem i nød, til gavn for dem, der har lidt ulykke af ufortjent modgang."

Da de havde talt om disse spørgsmål i flere timer, og som svar på den rige mands anmodning om yderligere og mere detaljeret instruktion, fortsatte Jesus med at udvide sin rådgivning og sagde i resumé: "Da jeg tilbyder yderligere forslag vedrørende din holdning til rigdom, formaner jeg dig til at modtage mit råd som kun gives til dig og for din personlige vejledning. Jeg taler kun for mig selv og til dig som en spørgende ven. Jeg pålægger dig til ikke være en, der ville diktere, hvordan andre rige mænd skal forholde sig til deres formue. Jeg vil gerne rådgive dig:

"1. Som forvalter af arvet rigdom, bør du overveje, hvordan den er opstået. Du har en moralsk forpligtelse til at repræsentere den forrige generation med en årlig overførsel af legitim velstand til efterfølgende generationer, efter fradrag af en rimelig andel til den nuværende generation. Men du har ingen pligt til at videregive enhver uærlighed eller uretfærdighed, der har fundet sted siden dine forfædre med de forkerte midler har akkumuleret deres rigdom. Enhver del af din arvede rigdom, som viser sig at være resultatet af svig eller uretfærdig, kan du distribuere i overensstemmelse med dine overbevisninger om retfærdighed, generøsitet, og restitution. Den resterende del af din legitime arvede rigdom kan du bruge i henhold til, hvad der er retfærdigt, og som en generations forvalter til gavn for en anden, til at føre videre i sikkerhed. Klog fordeling og god dømmekraft skal guide dine beslutninger vedrørende testamenteret arv af rigdom til dine efterkommere.

"2. Alle, der nyder rigdom som følge af opdagelse skal huske, at en person der bor på jorden kun kan leve en kort tid, og han bør derfor træffe passende foranstaltninger til at sikre en hjælpsom måde at dele disse opdagelser til så mange mennesker blandt sine medmennesker. Mens opdageren ikke skal nægtes en belønning for sin indsats, der førte til opdagelsen, bør han ikke selvisk antage at han kan tilrane sig alle de fordele og velsignelser, som står til at vinde fra opdagelsen af de aktiver, som naturen har akkumuleret.

"3. Så længe mennesker vælger at gennemføre forretningsaktiviteter i verden gennem køb og fornyelse, har de ret til en retfærdig og legitim fortjeneste. Hver købmand fortjener løn for sine tjenesteydelser; den handlende har ret til sin løn. En ærlig forretning og ærlig behandling af ens medmennesker i organiseret virksomhed i verden skabe rigdom i form af mange forskellige former for overskud, og alle disse kilder til rigdom skal bedømmes ud fra de højeste principper for, hvad der er retmæssigt, ærligt og retmæssigt. Den ærlige erhvervsdrivende bør ikke tøve med at tage den samme fortjeneste, som han gerne ville tillægge en anden erhvervsdrivende i en lignende transaktion. Selv om denne form for rigdom ikke er identisk med individuelt fortjeneste når forretningstransaktioner forekomme i stor skala, men sådan en ærlig samlet rigdom, pålægger dens ejer en betydelig beslutningsret med hensyn til den efterfølgende distribution.

"4. Ingen dødelig som kender Gud, og som ønsker at følge den guddommelige vilje kan nedlade sig til at engagere sig i undertrykkelse baseret på rigdom. Ingen ædle menneske søger at akkumulere rigdom og pengemagt ved slaveri eller urimelig brug af deres jordiske brødre. Rigdom er en moralsk forbandelse og en åndelig stigmatisering, når de stammer fra de undertrykte dødeliges sved og slid. Al sådan rigdom skal returneres til dem som på denne måde er blevet plyndret eller deres børn og børnebørn. En varig civilisation kan ikke bygges på en procedure som bedrager arbejderen hans løn.

"5. Ærligt fremkommet rigdom er berettiget til renter. Så længe folk tager og giver lån kan en rimelig rente pålægges, såfremt lånekapitalen er legitim rigdom. Rens din kapital først, før du gør krav på rente. Bliv ikke så lille og grådig at du nedlader dig til at bedrive åger. Tillad ikke dig selv at være så egoistisk at du gør brug af pengemagt til at opnå en urimelig fordel i forhold til dine kæmpende medmennesker. Fald ikke for fristelsen til at tage åger fra din bror, som er i finansielle vanskeligheder.

"6. Hvis du tilfældigvis erhverver rigdom som følge af dine kreative evner, hvis dine rigdomme stammer fra frugterne af opfindsomhed, gør ikke krav på en urimelig del af disse belønninger. Et geni skylder både sine forfædre og hans efterkommere noget. Ligeledes er han forpligtet til de mennesker, nationen og omstændighederne vedrørende hans opfindsomme opdagelse. Han bør også huske, at det var som menneske blandt mennesker at han arbejdede og udviklede sin opfindelser. Det ville være lige så uretfærdigt at fratage geniet hele hans rigdoms tilskud. Det vil altid være umuligt for menneskerne at udarbejde vedtægter og regler, som ville gælde på samme måde for alle disse problemer for fair fordeling af goderne. Du må først genkende mennesket som din broder, og hvis du oprigtigt ønsker at behandle ham, som du gerne vil have ham til at behandle dig, så vil de generelle følelser af, hvad der er retfærdigt, ærligt og fair lede dig i den rigtige og upartisk bilæggelse af eventuelle spirende problemer med økonomiske fordele og social retfærdighed.

"7. Med undtagelse af retmæssig og legitimt vederlag optjent i administrationen bør intet menneske lægge personligt krav på den formue, som tid og chance tilfældigvis falder i dets hænder. Tilfældige rigdomme bør til en vis grad ses som betroet til at blive brugt til gavn for ens sociale eller økonomiske gruppe. Ejerne af sådanne rigdomme bør tillægges hovedretten til at bestemme om den kloge og effektiv fordeling af sådanne ufortjente ressourcer. Det civiliserede menneske vil ikke altid se på alt, hvad det styrer som sin personlige og privat ejendom.

"8. Hvis du ved, at nogle dele af din formue er blevet rejst gennem bedrageri, hvis nogen del af din formue er blevet akkumuleret af uærlige praksis eller urimelige metoder, hvis dine rigdomme er resultatet af uærlige omgang med dine medmennesker, skynd dig at gendanne alle disse uretmæssige dele til de rigtige ejere. Giv fuld erstatning og ændrer så din formue på denne måde rensat for alle uærligt erhvervede rigdomme.

"9. Forvaltning af godgørende formue til gavn for andre er et alvorlig og helligt ansvar. Udsæt ikke sådanne betroet aktiver for risiko eller fare. Tag til dig selv fra en sådan betroet tillid kun det, som alle ærlige mennesker ville godkende.

"10. Den del af din formue, som repræsenterer indtjeningen fra din egen mentale og fysiske anstrengelser - hvis dit arbejde er gjort ærligt og retfærdigt - er virkelig din egen. Ingen kan modsige din ret til at eje og bruge en sådan formue på den måde, du ønsker det, forudsat din udøvelsen af denne ret ikke forårsager skade på dine medmennesker.

Da Jesus havde afsluttet sine råd til ham rejste den rige romer sig op fra sofaen og fremsatte følgende løfte, da han ønskede god nat: "Min gode ven, jeg kan se, at du er en mand med stor visdom og godhed, og i morgen vil jeg begynde at administrere al min rigdom i overensstemmelse med dine råd."

6. SOCIAL TJENESTE

Her i Rom indtræf der også en rørende episode, hvor Skaberen af et univers brugte adskillige timer med returnering af et vildfarede barn, der havde mistet sin bekymrede mor. Denne lille dreng var vandret væk hjemmefra, og Jesus fandt ham grædende i fortvivlelse. Han og Ganid var på vej til bibliotekerne, men de påtog sig opgaven med at få drengen hjem. Ganid glemte aldrig Jesu kommentar: "Du ved, Ganid, de fleste mennesker er ligesom dette fortabte barn. De tilbringer meget af deres tid med at græde i frygt og lide i sorg, når sandheden er, at de kun er en kort afstand fra sikkerhed, ligesom dette barn, der kun var en kort afstand fra hjemmet. Og alle dem, som kender sandhedens vej og nyder forvisningen om at de kender Gud burde holde det som et privilegium, ikke som en pligt, at tilbyde vejledning til deres medmennesker i deres søgen efter at finde kilderne til tilfredshed i livet. Var det ikke for os en storslået fornøjelse at genoprette dette barn til sin mor? Således oplever også de som fører mennesker til Gud, den menneskelige tjenestes højeste tilfredshed." Fra denne dag og fremefter var Ganid for resten af hans liv på udkig efter vildfarne børn, som han kunne genoprette til deres hjem.

Der var også en enke med fem børn, hvis mand var blevet dræbt i en ulykke. Jesus fortalte Ganid at han havde mistet sin

far i en ulykke, og de gik flere gange for at trøste denne mor og hendes børn, mens Ganid bad om penge fra sin far til at give dem mad og tøj. De gav ikke op i deres bestræbelser, indtil de havde fundet et job for den ældste dreng, så han kunne hjælpe med familien.

Den nat, da Gonod lyttede til historien om deres erfaringer, sagde han godmodigt til Jesus: "Jeg agter at gøre en lærer eller en forretningsmand af min søn, og nu gør du ham til en filosof eller filantrop." Jesus svarede smilende: "Måske vi kan gøre ham til alle fire. Så kan han få en firedobbelt tilfredsstillelse i livet, da hans øre for menneskets melodi kan genkende fire toner i stedet for én." Så sagde Gonod: "Jeg kan se, at du virkelig er en filosof. Du skal skrive en bog for fremtidige generationer." Jesus svarede: "Ikke en bog - min mission er at leve et liv i denne generation, og for alle generationer. Jeg - ", men han stoppede og sagde i stedet til Ganid, "Min søn, det er tid til at sove."

7. REJSER TIL ROMS OMEGN

Med Rom som udgangspunktet gjorde Jesus, Gonod og Ganid fem ture til interessante steder i det omkringliggende land. Under deres rejse til søerne i det nordlige Italien, havde Jesus en lang snak med Ganid om umuligheden af at undervise et menneske om Gud, hvis mennesket ikke ønsker at kende Gud. På deres tur til søerne havde de forbigående mødt en tankeløs hedning, og Ganid var overrasket over, at Jesus ikke fulgte sin sædvanlige procedure til at engagere manden i samtale, som naturligt ville have ført til en diskussion af åndelige spørgsmål. Da Ganid spurgte, hvorfor han viste så lidt interesse i dette hedning svarede Jesus:

"Ganid, manden hungrede ikke efter sandheden. Han var ikke utilfreds med sig selv. Han var ikke klar til at bede om hjælp, og øjnene i hans sind var ikke åben for at modtage lys for sjælen. Manden var ikke moden for frelsens høst. Han må have mere tid til prøvelser og vanskeligheder i livet for at forberede ham til at modtage visdom og videregående uddannelse. Eller, hvis han kunne leve med os, kunne vi med vores liv vise ham den himmelske Fader, og så ville han blive så betaget af vores liv som Guds sønner, at han ville føle sig tvunget til at stille spørgsmål om vor Fader. Du kan ikke åbenbare Gud til dem, der ikke søger ham. Man kan ikke føre uvillige sjæle ind til frelsens glæder. Mennesket må begynde at sulte efter sandhed som følge af oplevelse af livet, eller det må ønske at kende Gud som følge af kontakt med livet hos dem, der føler den guddommelige Fader, før et andet menneske kan fungere som den, der fører et sådan dødeligt menneske til Faderen i himlen. Hvis vi kender Gud er vores virkelige opgave på jorden at leve, så vi tillader Faderen at manifestere sig i vores liv, og således kommer alle mennesker, der søger Gud til at se Fader og bede om vores hjælp til at finde ud af mere om den Gud, som på denne måde afspejler sig i vores liv."

Under deres besøg i Schweiz, oppe i bjergene, havde Jesus en dagslang samtaler med både far og søn om buddhisme. Ganid havde mange gange stillede direkte spørgsmål om Buddha til Jesus, men havde altid fået mere eller mindre undvigende svar. Nu stillede faderen i sønnens tilstedeværelse et direkte spørgsmål om Buddha til Jesus, og han modtog et direkte svar. Gonod sagde: "Jeg vil virkelig gerne vide, hvad du synes om Buddha." Jesus svarede:

"Din Buddha var meget bedre end din buddhisme. Buddha var en stor mand, selv en profet til sit folk, men han var en forældreløs profet. Med det mener jeg, at han tidligt mistede sin åndelige Fader, Faderen i himmelen, ude af syne. Hans erfaring var tragisk. Han forsøgte at leve og undervise som en Guds sendebud, men uden Gud. Buddha styrede sit frelsens skib helt op til den sikre havn, helt op til indgangen til havnen af dødelige frelse, og der, som følge af utilstrækkelige navigationskort, grundstødte det fine skib. Der har det været i alle disse generationer, ubevægelig og næsten håbløst strandet. Og der har mange af dine folk forblevet ombord i alle disse år. De lever inden for hørevidde af de hvilens sikre farvande, men de nægter at komme ind, på grund af at den gode Buddhas ædle håndværk var involveret i ulykken lige uden for havnen. Og de buddhistiske folk kommer aldrig til at sejle ind i havnen, medmindre de opgiver deres profets filosofiske håndværk og gribe efter hans ædle ånd. Hvis dine folk var forblevet tro mod ånden i Buddha, ville de for længst være sejlet ind i havnen for åndens ro, sjælens hvile, og sikkerhed for frelse.

"Ser du Gonod, Buddha kendte Gud i ånden, men undlod klart at finde ham i tankerne. Jøderne fandt Gud i tankerne, men undlod i høj grad at kende ham i ånden. I dag traver buddhister rundt i en filosofi uden Gud, mens mine folk er ynkeligt slavebundet under Guds frygt uden en livets og frihedens frelsende filosofi. Du har en filosofi uden Gud. Jøderne har en Gud, men mangler stort set en filosofi om at leve som i overensstemmelse hermed. Da Buddha undlod at se Gud som en ånd og en Fader, kunne han ikke give sin undervisning moralsk energi og den åndelige drivkraft som en religion skal have, hvis den skal omdanne et folk og ophejse en nation."

Så udbrød Ganid: "Lærer, lad os, du og jeg opretter en ny religion, en som er god nok til Indien og stor nok til Rom, og måske kan vi få jøderne til at erstatte Jahve med den." Jesus svarede: "Ganid, religioner er ikke skabte. Menneskers religioner vokser over lange perioder, mens Guds åbenbaringer skinner tilbage på jorden i menneskers liv som Gud åbenbarer til sine medmennesker. "Men de forstod ikke betydningen af disse profetiske ord.

Den nat, efter at de havde lagt sig, kunne Ganid ikke sove. Han talte længe med sin far og sagde til sidst: "Ved du far, nogle gange tror jeg Joshua er en profet." Hans far svarede simpelthen, søvnigt: "Min søn, der er andre -"

Fra den dag, og resten af sit jordiske liv, fortsatte Ganid med at udvikle sin egen religion. Han var stærkt påvirket i sit sind af Jesus frisind, retfærdighed og tolerance. I alle deres samtaler om filosofi og religion oplevede denne unge aldrig følelser af vrede eller antagonisme.

Sikke et syn var det ikke for de himmelske intelligenser at se, denne scene, hvor den indiske dreng foreslår Skaberen af universet, at de skulle skabe en ny religion! Selvom den unge mand ikke vidste det, skabte de dengang og der en ny og evig religion - denne nye frelsens vej, åbenbaringen af Gud til mennesket igennem og i Jesus. Det som drengen mest ønskede at gøre, gjorde han i virkeligheden ubevidst. Sådan var det, og er, det vil altid forblive. Det som menneskets oplyste og reflekterende fantasi, hjulpet af spirituel undervisning og vejledning helhjertet og uselvvisk ønsker at gøre og være, bliver måleligt skabende i samme forhold som den dødelige hengiver sig til guddommeligt at følge Faderens vilje. Når mennesker er i partnerskab med Gud, kan store ting ske, og sker virkelig.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 133

TILBAGEREJSEN FRA ROM

DA JESUS gjorde sig klar til afrejse fra Rom, sagde han ikke farvel til nogen af sine venner. Den skriftlærde fra Damaskus ankom til Rom uden opmærksomhed og forsvandt på samme måde. Det gik et helt år, før de, der kendte og elskede ham opgav håbet om at se ham igen. Inden udgangen af det andet år, befandt små grupper af dem, som havde kendt ham sig trukket sammen af deres fælles interesse i hans lære og på grund af deres fælles minder fra de gode tider med ham. Disse små grupper af stoiker, kyniker og tilhængere af mysteriekulterne fortsatte med at holde uregelmæssige og uformelle møder helt op til det tidspunkt, hvor kristendommens første prædikant dukkede op i Rom.

Gonod og Ganid havde købt så meget i Alexandria og Rom, at de sendte alle deres ting forud med lastkaravanen til Tarentum, mens de tre rejsende roligt gik tværs over Italien langs den storslåede Via Appia. På denne tur mødte de alle slags mennesker. Mange ædle romerske borgere og græske kolonister levede på denne vej, men også efterkommere af et store antal laverestående slaver var begyndt at dukke op.

En dag, da de hvilede ved frokosttid, halvvejs til Tarentum, stillede Ganid et direkte spørgsmål til Jesus om, hvad han mente om kastesystemet i Indien. Jesus sagde: "Selvom folk er forskellige fra hinanden i mange henseender er alle dødelige lige for Gud og i den åndelige verden. I Guds øjne, er der kun to grupper af dødelige: dem, der ønsker at gøre hans vilje, og dem, der ikke ønsker at gøre den. Når universet betragter en beboet verden, registrerer den også to store klasser: dem, der kender Gud og dem, der ikke kender ham. De, der ikke har mulighed for at kende Gud regnes blandt dyrene i verden. Menneskeheden kan bekvemt opdeles i flere klasser i henhold til de forskellige kvalifikationer, så de kan betragtes fysisk, psykisk, socialt, fagligt eller moralsk, men når disse forskellige klasser af dødelige fremtræder for Guds dommersæde, er de ens. Gud skelner i sandhed ikke mellem mennesker. Selv om man ikke kan undgå at observere menneskernes forskelle i form af intellektuelle, sociale og moralske evner bør man ikke gøre sådanne sondringer, når menneskers åndelige broderskab samles foran Gud for at tilbede ham."

1. BARMHJERTIGHED OG RETFÆRDIGHED

En meget interessant hændelse fandt sted en eftermiddag ved vejsiden, da de nærmede sig Tarentum. De så, hvordan en rå og voldelig ung mand brutalt mobbede en lille dreng. Jesus skyndte sig at hjælpe den unge fra angrebet, og da han havde undsat ham, holdt han fast i angriberen indtil den mindre dreng var flygtet. Så snart Jesus gav slip på den lille tyrant kastede Ganid sig over drengen og begyndte at give ham en god gang prygl, men til Ganids forbavselse greb Jesus hurtigt ind. Efter at Jesus havde fået Ganid til at falde til ro, og tilladt den skræmte dreng at undslippe udbrød den unge mand oprørt, så snart han kunne trække vejret, "Jeg forstår dig ikke, lærer. Hvis barmhjertighed kræver, at du redder den mindre dreng, kræver retfærdighed så ikke, at du straffer den større og angribende unge mand?" Jesus svarede:

"Ganid, det er rigtigt, at du ikke forstår. At vise barmhjertighed påhviler altid individet, men at udmåle en retfærdig straf er altid en funktion for de sociale, statslige eller af universets administrative grupper. Som en person, er jeg forpligtet til at vise barmhjertighed; jeg må gå til den angrebne drengs redning, og det er kun logisk, at jeg kan anvende nok kraft til at holde aggressoren. Og det er lige, hvad jeg gjorde. Jeg formåede at frigøre den angrebne dreng; dermed havde jeg vist ham barmhjertighed. Så holdt jeg den voldelige aggressor længe nok til at den svage part i tvisten kunne undslippe, hvorefter jeg trak mig ud af sagen. Jeg fortsatte ikke med at dømme aggressoren, således at undersøge hans motiver - til retslig at behandle alt, som var relateret til hans angreb på hans kammerat - for derefter at påtage mig at udføre straffen, som mit sind kunne diktere som en lige gengældelse for hans ugering. Ganid, barmhjertighed kan være overdådig, men retfærdighed er præcis. Kan du ikke se, at det er svært at finde to personer, der kan blive enige om den straf, som ville

tilfredsstille retfærdighedens krav? Nogen ville pålægge fyrre piskeslag, en anden tyve, mens endnu en ville foreslå indespærring i isolation som en retfærdig straf. Kan du ikke se, at det er bedst, at sådanne forpligtelser i denne verden ligger hos gruppen eller administreres af valgte repræsentanter i gruppen? I universet ligger domsretten hos dem, der dybest set kender de faktiske omstændigheder i forbindelse med enhver overtrædelse, samt årsagerne til disse. I et civiliseret samfund, og i et organiseret univers forudsætter retsplejen leveringen af den retfærdige dom efter ærlig og fair vurdering, og sådanne beføjelser beror på de juridiske grupper i verdenerne og hos de alvidende administratorer af de højere universer i hele skabelsen."

I flere dage, talte de om dette problem med at vise barmhjertighed og administration af retfærdighed. Ganid forstod i hvert fald til en vis grad, hvorfor Jesus ikke ønskede at indgå i et personligt opgør. Men Ganid stillede et sidste spørgsmål, som han aldrig har modtaget en fuldt tilfredsstillende svar, og spørgsmålet var: "Men Mester, hvis en stærkere og mere ond skabning ville falde over dig og truer med at dræbe dig, hvad ville du gøre? Ville du ikke forsøge at forsvare dig selv?" Selv om Jesus ikke fuldt og tilfredsstillende kunne besvare drengens spørgsmål, når han ikke var villig til at afsløre, at han levede på jorden for at eksemplificere Paradisfaders kærlighed til et univers som så på, sagde han dog, så meget:

"Ganid, jeg kan godt forstå, hvordan nogle af disse problemer forvirrer dig, og jeg vil forsøge at besvare dit spørgsmål. På ethvert angreb, der måtte blive rejst mod min person ville jeg først afgøre, om angriberen var en Guds søn - min broder i kødet - og hvis jeg konkluderede, at dette væsen manglede moralsk dom og åndelig forstand, ville jeg uden tøven forsvare mig fuldt ud med alle mine kræfter til at modstå, uanset konsekvenserne for angriberen. Men jeg ville ikke dermed overfalde et medmenneske, der har en position af sønskab, ikke engang i selvforsvar. Det vil sige, at jeg ikke på forhånd og uden dom ville straffe ham for hans angreb på mig. Jeg vil på alle mulige måder forsøge at forhindre et sådant angreb, og få ham til at give afkald på det, og hvis jeg ikke lykkes at afværge det, ville jeg forsøge at afbøde det. Ganid, jeg har fuld tillid til min himmelske Faders omsorg; jeg er dedikeret til at gøre min himmelske Faders vilje. Jeg tror ikke nogen *reel* skade kan tilstøde mig. Jeg tror ikke, at min livsværk virkelig kan være i fare for noget, som mine fjender ønskede at lade gå ud over mig, og af vores venner, frygter vi ikke nogen vold. Jeg er helt sikker på, at hele universet er venligt stemt mod mig - denne overbevisende sandhed insisterer jeg at tro med hele mit hjerte, tillidsfuld selv om alle ydre omstændigheder kan synes at indikere det modsatte.

Men Ganid var ikke helt tilfreds. Mange gange talte de om disse spørgsmål, og Jesus fortalte ham om nogle af sine oplevelser fra drengeårene, og også om stenhuggerens søn Jacob. Da Ganid hørte, hvordan Jakob tog til sin opgave at forsvare Jesus, sagde han: "Ja, jeg begynder at forstå! Først og fremmest ville det være meget sjældent at et normalt menneske ønsker at angribe sådan en venlig person, som dig, og selv hvis nogen ville være så tankeløs at gøre det, er det helt sikkert, at der lige ved hånden ville være nogen anden dødelig som styrtede til din hjælp, ligesom du altid vil redde enhver, du ser til at være i nød. I mit hjerte, lærer, er jeg enig med dig, men mit sind siger stadig, at havde jeg været Jakob, ville jeg med glæde have straffet de uforskammede kammerater, der kom for at angribe dig, bare fordi de troede, du ikke ville forsvare dig selv. Jeg tror, du er temmelig sikker på din rejse gennem livet, siden du bruger så meget af din tid til at hjælpe andre og tage dig af dine medmennesker i nød -. Ja, mest sandsynligt, vil der altid være nogen på hånden til at forsvare dig." Jesus svarede: "testen er endnu ikke kommet, Ganid, og når den kommer, vil vi overholde Faderens vilje." Det var alt hvad drengen kunne få sin lærer til at sige om dette vanskelige emne som gjaldt selvforsvar og ikke-modstand. Ved en anden lejlighed lykkes det ham at få Jesus til at udtrykke den opfattelse, at organiserede samfund havde ret til at bruge magt i udførelsen af deres retmæssige beslutning.

2. PÅMØNSTRING I TARENTUM

Mens passagererne ventede i havnen, på at skibet skulle losse deres last, så de en mand, der mishandlede sin kone. Som det var hans sædvane, inter文enerede Jesus til fordel for den person som var udsat for angreb. Han gik over og stod bag den vrede mand, rørte ham let på skulderen og sagde: "Min ven, kan jeg tale med dig privat for et øjeblik?" Den vrede mand blev forvirret af en sådan tilnærmelse, og efter et øjeblik akavet tøven stammede han: "Hm - hvorfor - ja, hvad vil du med mig?" Da Jesus havde taget ham til side, sagde han: "Min ven, jeg ser, at noget forfærdeligt må være sket for dig. Jeg vil meget gerne at du fortæller mig, hvad der kunne ske for sådan en stærk mand, der får ham til at angribe hans hustru, mor til hans børn, og selv herude foran alle. Jeg er sikker på, du tror, du har en god grund til denne voldshandling. Hvad har kvinden gjort for at fortjene en sådan behandling fra sin mand? Når jeg ser på dig, tror jeg, jeg skimter kærlighed til retfærdighed i dit ansigt, hvis ikke ønsket om at vise barmhjertighed. Jeg vil sige, at hvis du fandt

mig ved vejkanterne overfaldet af røvere, ville du uden tøven haste til min redning. Jeg tør sige, at du har gjort mange sådanne modige gerninger i dit liv. Nu, min ven, fortæl mig hvad der er galt. Har kvinden gjort noget forkert, eller tabte du dumt besindelsen og begyndte tankeløst at slå hende?" Det var ikke så meget, hvad Jesus sagde, der rørte denne mands hjerte, men det venlige blik og sympatiske smil, som Jesus gav ham da han afsluttede sine bemærkninger. Manden sagde: "Jeg kan se, at du er en præst af kynikerne, og jeg er taknemmelig for, at du kølede mig ned. Min kone er ikke skyldig i nogen stor forbrydelse. Hun er en god kvinde, men hun irriterer mig med sin måde at kritisere mig i det offentlige, og jeg mister mit temperament. Jeg er ked af min manglende selvkontrol, og jeg lover at forsøge at leve op til mit tidligere løfte til en af dine brødre, der, for mange år siden lærte mig den bedre vej. Jeg lover dig."

Så sagde Jesus, da han sagde farvel til ham: "Min bror, husk altid, at manden ikke har nogen retmæssig myndighed over kvinden, medmindre kvinden villigt og frivilligt giver ham denne ret. Din kone har forpligtet sig til at gå gennem livet med dig, for at hjælpe dig med livets kampe og til at foretage den langt større del af byrden af at føde og opdrætte dine børn. Til gengæld for denne særlige service er det kun rimeligt, at hun modtager fra dig, at særlig beskyttelse, som manden kan give kvinden, som er den part, der skal bære, føde og give næring til børnene. Den kærlige omhu og omtanke, som en mand er villig til at give sin kone og deres børn er målet for menneskets opnåelse af de kreative og åndelige selvbevidsthedens højere niveauer. Ved du ikke, at mænd og kvinder er partnere med Gud i, for så vidt som at de samarbejder om skabelsen af væsener, der vokser op til at være i besiddelse af en udødelig sjæl potentiale? Faderen i himlen behandler Åndens Moder til universet børn som lige med sig selv. Det er guddommeligt at dele dit liv og alt relateret til det på lige fod med moderen som din partner, som så fuldt ud deler med dig, den guddommelige oplevelse af at reproducere jer i dit barns liv. Hvis du blot kan elske dine børn som Gud elsker dig, vil du elske og værne om din kone som Faderen i Himlen ære og forherlige den Uendelige Ånd, mor til alle de åndelige børn i hele det store univers."

Da de gik ombord på båden og kiggede tilbage, så de parret stå med tårer i øjnene, stående i stille omfavnelse. Gonod, der havde hørt den sidste del af Jesu budskab til manden, meditere hele dagen over, hvad han havde hørt, og han besluttede at reorganisere sit hjem, når han vendte tilbage i Indien.

Rejsen til Nicopolis var behagelig men langsom da vinden ikke var gunstig. De tre tilbragte mange timer på at tale om deres oplevelser i Rom og mindedes alt, hvad der var sket med dem, siden de først mødtes i Jerusalem. Ganid var ved at blive helt opfyldt med den personlige tjeneste i ånden. Han begyndte at arbejde på skibets hovmester, men da han den anden dag, kom på dybt religiøst vand, måtte han kalde på Joshua for hjælp.

De tilbragte flere dage i Nicopolis, byen, som Augustus havde grundlagt omkring halvtreds år tidligere, som "Sejrbyen" til minde om slaget ved Aktium, da dette sted var det sted, hvor han havde slået lejr med sin hær før slaget. De logerede i hjemmet hos Jeramy, en græker, som var konverteret til jødedommen og som de havde mødt på båden. Apostelen Paulus brugte en hel vinter hos Jeramys søn i samme hus under sin tredje missionsrejse. Fra Nicopolis sejlede de med samme båd til Korinth, hovedstaden i den romerske provins Achaia.

3. I KORINTH

Da de nåede Korinth var Ganid blevet meget interesseret i den jødiske religion, og det var derfor ikke mærkeligt, at han en dag, da de gik forbi en synagoge og så folk gå ind, bad Jesus om at tage ham med til gudstjeneste. Den dag, hørte de en lærd rabbiners foredrag om "Israels skæbne", og efter gudstjenesten, traf de en vis Krispos som var hovedforstander for synagogen.

De vendte tilbage mange gange til tjenesten i synagogen, men først og fremmest for at møde Krispos. Ganid fandt stor sympati for Krispos, hans kone og deres familie af fem børn. Han kunne godt lide at observere, hvordan en jøde gennemførte sit familieliv.

Mens Ganid studerede familielivet, underviste Jesus Krispos om, hvordan man bedre lever et religiøst liv. Jesus havde mere end tyve samtale med denne fremsynede jøde. Det er ikke overraskende, at da Paul mange år senere prædikede i denne samme synagoge, og da jøderne havde afvist hans budskab og stemte for at forbyde ham fra yderligere prædiken i synagogen, og da han gik derfra ud til hedningerne, så tilsluttede Krispos og hele hans familie sig til den nye religion og blev en af de vigtigste søjler i den kristne kirke, som Paulus senere organiserede på Korinth.

I løbet af de halvvandet år Paulus prædikede i Korinth - fik han senere følgeskab med Silas og Timoteus - mødte han mange andre, der var blevet undervist af den "jødiske privatlærer til en indisk købmands søn."

På Korinth mødte de folk af alle nationer fra tre kontinenter. Ved siden af Alexandria og Rom, var det den mest kosmopolitiske by i Middelhavets imperium. Der var meget, der tiltrak sig opmærksomheden fra denne by, og Ganid blev aldrig træt af at besøge fæstningen, der var næsten seks hundrede meter over havets overflade. Han brugte også en masse af sin fritid i synagogen og i Krispos hjem. Han var først chokeret, og senere charmeret af den holdning, kvinden havde i det jødiske hjem; Det var en åbenbaring for denne unge inder.

Jesus og Ganid var ofte gæster i et andet jødisk hjem, nemlig hos Justus, en hengiven købmand, der boede ved siden af synagogen. Mange gange senere, da apostelen Paulus boede i dette hjem hørte han om disse drøftelser mellem den indiske dreng og hans jødiske lærer, mens både Paul og Justus spekulerede hvad der var blevet af sådan en klog og strålende hebraisk lærer.

Da de var i Rom, bemærkede Ganid, at Jesus nægtede at ledsage dem, når de gik til det offentlige badehus. Flere gange bagefter forsøgte den unge mand at overtale Jesus til mere omfattende at fortælle, hvad han mente om forholdet mellem kønnene. Selvom Jesus besvarede drengens spørgsmål syntes han aldrig villig til at intensivere drøftelserne om disse emner. En aften, da de gik rundt i Korinth nær stedet hvor fæstningens mur løb ned til havet, kom to kvindelige prostituerede og talte til dem. Ganid havde tilegnet sig idéen, og med rette, at Jesus var en mand af høje idealer, og at han hadede alt, hvad der havde et anstrøg af urenhed eller en afsmag af det onde. Derfor talte han i stærke vendinger til disse kvinder og vinkede dem uhøfligt væk. Da Jesus så det, sagde han til Ganid: "Du mener vel, men du bør ikke tage dig frihed til at tale til Guds børn på denne måde, selv om de tilfældigvis er hans vildfarende børn. Hvem er vi til at sidde til doms over disse kvinder? Kender du tilfældigvis alle de omstændigheder, der førte dem til at ty til sådanne metoder til at få deres levebrød? Stop her med mig, mens vi taler om disse ting." Kurtisanerne var endnu mere overraskede end Ganid over, hvad han sagde.

Som de stod der i måneskinnet, fortsatte Jesus med at sige: "I hvert menneskelige sind lever en guddommelig ånd, en gave fra Faderen i Himlen. Denne gode ånd stræber konstant efter at føre os til Gud, hjælp os med at finde Gud og at kende Gud. Men de dødelige har også mange naturlige fysiske tendenser, som Skaberens har givet dem, og som er beregnet til at tjene den enkelte og racens væsen. Nu er det så, at mænd og kvinder ofte bliver forvirrede, når de forsøger at forstå sig selv og når de tumler med de mangfoldige problemer med at leve i en verden, der i så høj grad er domineret af selvished og synd. Jeg ser Ganid, at ingen af disse kvinder er bevidst onde. Jeg kan læse i deres ansigter, at de har oplevet megen sorg. De har lidt meget i hænderne på en tilsyneladende grusom skæbne. De har ikke med vilje valgt denne form for liv, de har i en modløshed som grænser til fortvivelse bukket under for den øjeblikkelige nød og accepteret denne usmagelige måde at tjene deres levebrød som den bedste vej ud af en situation, der for dem syntes håbløs. Ganid, nogle mennesker er virkelig onde i deres hjerte; de gør med vilje, fuldt bevidst, det der er ondt, men fortæl mig, når du nu ser ind disse forgrædte ansigter, ser du noget dårligt eller ond? Og da Jesus standsede for Ganids svar, kvalte hans stemme da han fremstammede sit svar: "Nej, lærer, jeg kan ikke se. Og jeg undskylder for min uhøflighed til dem - jeg beder om deres tilgivelse. " Da sagde Jesus: " Og jeg siger til dig fra dem, at de har tilgivet dig, ligesom jeg siger for min himmelske Faders del, at han har tilgivet dem. Kom alle med mig til en vens hus, hvor vi vil søge forfriskning og planlægge for et nyt og bedre liv forude." Indtil dette øjeblik havde de to overraskede kvinder ikke sagt et ord. De kiggede på hinanden og fulgte tavse efter, mens mændene førte an.

Forestil jer Justus kones overraskelse, da Jesus, på dette sene tidspunkt ankom i selskab med Ganid og disse to fremmede, og sagde: "Tilgiv os, at vi kommer på denne tidspunkt, men Ganid og jeg ønskede en bid at spise, og vi vil gerne dele det med disse vores nye venner, som også har behov for at spise. Derudover kommer vi til dig med den tanke, at du kan være interesseret i at give os rådgivning om den bedste måde at hjælpe til disse kvinder med at få en ny start i livet. De kan fortælle dig deres historie, men jeg gætte, de har haft mange problemer, og deres tilstedeværelse her i dit hus viser, hvor inderligt de tørster efter at kende nogle gode mennesker, og hvor villige de ønsker at benytte lejligheden til at vise hele verden - og selv englens i himlen - hvilken modige og ædle kvinder, de kan blive."

Da Marta, Justus kone, havde sat mad på bordet, tog Jesus uventet afsked med dem og sagde: "Da det er blevet sent, og da den unge mands far venter på os, beder vi om at være undskyldt, mens vi efterlader jer her sammen - tre kvinder - elskede børn af den Højeste. Og jeg vil bede om åndelig vejledning for jer, som I lægge planer for et nyt og bedre liv på

jorden og et evigt liv i det storslåede liv herefter."

Således tog Jesus og Ganid afsked med kvinderne. Indtil videre havde de to kurtisaner ikke sagt noget; ligeledes var Ganid målløs. For et øjeblik var Marta det også, men fik snart styr på situationen og gjort alt for disse fremmede, som Jesus havde håbet på. Den ældste af disse to kvinder døde dog kort tid senere med et klart håb om evig overlevelse, og den yngre kvinde arbejdede på Justus forretningssted og blev senere en livslang medlem af den første kristne kirke i Korinth.

I Krispos hjem mødte Jesus og Ganid flere gange en vis Gaius, som efterfølgende blev en loyal tilhænger af Paulus. I løbet af disse to måneder i Korinth havde de personlige samtaler med mange vigtige personer, og som et resultat af alle disse tilsyneladende tilfældige kontakter blev mere end halvdelen af de således berørte individer medlemmer af det kristne samfund, der senere opstod.

Da Paulus først gik til Korinth, havde han ikke til formål at gøre et længere besøg. Men han vidste ikke, hvor godt den jødiske vejleder havde beredt vejen for hans indsats. Desuden opdagede han, hvor meget interesse der allerede var blevet vakt af Aquila og Priscilla. Aquila var en af de kynikere, som Jesus var kommet i kontakt med, da han var i Rom. Dette par var jødiske flygtninge fra Rom, og de assimilerede hurtigt Pauls undervisning. Han boede sammen med dem og arbejdede med dem, for de var også teltmagere. Det var disse omstændigheder, der gjorde at Paulus forlængede sit ophold i Korinth.

4. PERSONLIGT ARBEJDE I KORINTH

Jesus og Ganid havde mange spændende oplevelser i Korinth. De havde detaljerede drøftelser med et stort antal mennesker, som havde stor gavn af den undervisning, de modtog fra Jesus.

En møller, lærte han at male korn af sandhed i møllen af levende oplevelse for således at gøre det som er hårdt i det guddommelige liv lettere at modtage selv for de svage og skrøbelige blandt ens dødelige medmennesker. Jesus sagde: "Giv mælken af sandhed til dem, der er som små børn i form af åndelig opfattelse. I din levende og kærlige tjeneste servere åndelig føde i attraktivt form, og tilpasset efter modtagelseskapaleteten hos hver og en som forhører sig hos dig."

Til den romerske centurion sagde han: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad der hører til Gud. Den oprigtige tjeneste for Gud og tro tjeneste af kejseren er ikke i modstrid med hinanden, medmindre kejseren ville tage den frihed ved hovmodigt at gøre krav på den hyldest, som kun Guddommen kan kræve. Loyalitet til Gud, hvis du skulle komme til at kende ham, ville gøre dig så meget mere loyal og trofast i din hengivenhed til en værdig kejser."

Til en oprigtig leder af Mithraskulten, sagde han: "Du gør klogt i at søge efter en religion, der giver evig frelse, men du fejler, når du er på udkig efter en strålende sandhed blandt de mysterier, som folk har skabt og blandt menneskelige filosofier. Ved du ikke, at mysteriet om evig frelse bor inden for din egen sjæl? Ved du ikke, at himlens Gud har sendt sin ånd til at leve i dig, og at denne ånd vil føre alle dødelige, der elsker sandheden og tjener Gud ud af dette liv og gennem dødens portaler op mod lyset af evige højder hvor Gud venter på at modtage sine børn? Og glem aldrig, at jer, som kender Gud, er Guds sønner, hvis I virkelig længes efter at blive som ham."

Til en epikuræisk lærer sagde han: "Du har ret til at vælge det bedste og sætte pris på det gode, men er du klog, når du undlader at skelne de større ting i det jordiske liv, der kommer til udtryk i de åndelige riger og er forårsaget af realiseringen af Guds tilstedeværelse i det menneskelige hjerte? Det, der i den menneskelige erfaring er virkelig stort, er at komme til erkendelsen, af at man kender Gud, hvis ånd lever i en og som forsøge at føre en fremad på den lange og næsten uendelige rejse for at opnå den personlige tilstedeværelse af vores fælles Fader, hele skabelsens Gud, universernes Herre."

Til en græsk entreprenør og bygherre sagde han: "Min ven, når du opfører menneskenes materielle strukturer, lad selv en åndelig natur vokse, i lighed med den guddommelige ånd i din sjæl. Lad ikke din succes som en verdslig bygherre være større end din opnåelse som en åndelig søn af Himmelfriget. Mens du er ved at opbygge de fremtidige boliger for andre, forsøm ikke at sikre retten til evighedens bolig for dig selv. Husk altid, at der er en by, hvis fundament er

retfærdighed og sandhed, og hvis bygmester og skaber er Gud."

Til den romerske dommer sagde han: "Når du dømmer mennesker, så husk at du også en dag vil gå til dom ved Universherskernes domstol. Døm retfærdigt, selv barmhjertigt, for du vil også en dag have det samme ønske om en barmhjertig behandling i den Højeste dommers hånd. Døm derfor, som du selv ville blive bedømt under lignende omstændigheder, så du lader dig styres af ånden i loven såvel som dens bogstav. Og selv når du giver retfærdighed domineret af hvad der er rimeligt i lyset af situationen for dem, der er foran dig, så har du ret til at forvente, at retfærdighed er mildnet af barmhjertighed, når du en gang står foran hele jordens Dommer."

Til en værtinde på en græsk kro, sagde han: "Vis din gæstfrihed som en, der underholder den Højestes børn. Ophøj sliddet i dit daglige arbejde til kunstens høje niveauer gennem den stigende erkendelse af, at du tjener Gud i de mennesker, som han bebor med sin ånd, som er steget ned for at leve i menneskenes hjerter, og dermed søge at omdanne deres sind og føre deres sjæle til kundskab om Paradisfaderen af alle disse overdragne gaver af den guddommelige ånd."

Jesus havde mange samtaler med en kinesisk købmand. Da han tog afsked med ham, sagde han følgende ord af formaning: "Tilbed alene Gud som er din sande åndelige forfader. Husk på, at Faderens ånd altid lever i dig og altid viser din sjæls retning mod himlen. Hvis du følger den ubevidste vejledning af denne udødelige ånd, kan du være sikker på at fortsætte videre af denne opløftende vej til at finde Gud. Og når du kommer til Faderen i himlen, er det fordi, ved at søge ham er du blevet mere og mere som ham. Farvel derfor Chang, men kun for en tid, for vi skal mødes igen i lysets verdener, hvor de åndelige sjæles Fader har mange dejlige opholdssteder for dem, der er på vej til Paradis."

Til en rejsende fra Storbritannien sagde han: "Min bror, jeg ser, at du søger sandheden, og jeg vil antyde, at den ånd, der kommer fra Faderen af al sandhed kan tænkes at bo i dig. Har du nogensinde seriøst prøvet at tale med ånden i din egen sjæl? Det er noget, der helt sikkert er svært og sjældent fører til bevidsthed af succes, men ethvert ærligt forsøg som det materielle sind gør for at kommunikere med sin indre ånd fører uundgåeligt til succes, selv om et flertal af sådan storslåede menneskelige oplevelser længe må forblive som overbevidste registreringer i sådanne gudbevidste dødeliges sjæle."

Til en ung mand, der var løbet hjemmefra, sagde Jesus: "Husk, at der er to ting, man ikke kan flygte fra - Gud og dig selv. Uanset hvor du går hen tager du dig selv og vor himmelske Faders ånd, der bor i dit hjerte med. Min søn, hold op med at narre dig selv, slå dig til ro med den modige praksis at stå ansigt med livets kendsgerninger. Tag et fast greb om forsikringen, om at du er Guds søn, og visheden om det evigt liv, som jeg har lært dig. Beslut, at fra denne dag frem vil du være en rigtig mand, en mand, der er besluttet på at møde livet modigt og intelligent."

Til en dømt kriminel sagde han ved den sidste time: "Min bror, du har faldet på onde tider. Du gik på afveje; du blev viklet ind i forbrydelsens netværk. Af vores samtale, ved jeg, at du ikke har planlagt at gøre det som nu om kort tid vil koste dig dit jordiske liv. Men du gjorde helt sikkert det onde, og dine medmennesker har dømt dig skyldig. De har besluttet, at du skal dø. Du eller jeg kan ikke nægte staten denne ret til nødværge på den måde, som den selv har valgt. Menneskelig set, synes der ikke at være nogen måde at undslippe straffen for din forbrydelse. Dine medmennesker skal dømme dig ved, hvad du gjorde, men der er en dommer, som du kan appellere til om tilgivelse og som vil dømme dig efter dine egentlige motiver og bedre intentioner. Du behøver ikke være bange for at møde Guds dom, hvis din omvendelse er ægte og din tro oprigtig. Det faktum, at din fejl bærer en dødsstraf pålagt af mennesker berører ikke chancen for din sjæl for at opnå retfærdighed og nyde barmhjertighed foran de himmelske domstole."

Jesus havde mange tillidsfulde samtaler med et stort antal af sultne sjæle, alt for mange til at finde plads i denne redegørelse. De tre rejsende nød deres ophold i Korinth. Med undtagelse af Athen, som var mere berømt som et uddannelsescenter, var Korinth den vigtigste by i Grækenland i disse romerske tider. Deres to måneders ophold i dette blomstrende kommercielle centrum gav dem alle tre mulighed for at få meget værdifulde erfaringer. Deres ophold i denne by var et af de mest interessante af alle deres ophold på vej tilbage fra Rom.

Gonod havde mange interesser i Korinth, men til sidst blev han færdig med sin virksomhed og parat til at sejle til Athen. De rejste med en lille båd, som kunne bæres over land ad en sti fra en af havnene i Korinth til en anden, en afstand på omkring seksten kilometer.

5. I ATHEN - FORELÆSNING OM VIDENSKAB

De ankom snart til det gamle centrum af græsk videnskab og læring, og det gik en gysen gennem Ganid ved tanken om at han var i Athen, Grækenland, det kulturelle centrum af det, der engang var Alexander den Stores imperium, hvis grænser havde strakt sig hele vejen til hans eget land, Indien. Der var ikke så mange ærinder, hvorfor Gonod tilbragte det meste af sin tid i selskab med Jesus og Ganid, der besøgte mange interessante steder, og ved at lytte til de mange interessante diskussioner, som drengen og hans alsidige lærer førte.

Et storslået universitet blomstrede stadig i Athen, og de tre besøgte ofte dets læsesale. Jesus og Ganid havde grundigt diskuteret Platons lære, da de deltog i foredrag i museet i Alexandria. De nød alle den græske kunst, da der stadig var eksempler her og der i byen.

Både far og søn nød meget diskussionen om videnskab, som Jesus havde en aften i deres kro med en græsk filosof. Efter at denne pedant havde talt i næsten tre timer, og nået til slutningen af sit foredrag, sagde Jesus, udtrykt som i en moderne tankegang:

Forskere kan måske en dag måle tyngdekraften, lys og elektricitets energi eller kraft manifestationer, men disse samme forskere kan aldrig (videnskabeligt) fortælle dig, hvad disse universets fænomener *er*. Videnskaben omhandler fænomener i relation til fysik og energi; religionen behandler evige værdier. Ægte filosofi vokser ud af den visdom, der gør sit bedste for at korrelere disse kvantitative og kvalitative observationer. Der er altid en fare for, at den rent fysiske videnskabsmand kan blive ramt af matematisk stolthed og statistisk egoisme, for ikke at nævne åndelig blindhed.

Logikken er gyldig i den materielle verden, og matematikken er pålidelig, når dens anvendelser er begrænset til fysiske fænomener, men ingen af dem bør betragtes som helt pålidelig eller ufejlbarlig, når de anvendes på livets problemer. For livet opfatter fænomenet som ikke er helt materielle. Aritmetikken siger, at hvis en mand kan klippe et får på ti minutter, så kan ti mænd klippe det på et minut. Der er sund matematik, men det er ikke sandt, for de ti mænd kan ikke gøre det. De ville være i vejen for hinanden så meget, at arbejdet ville tage endnu længere tid.

Matematikken hævder, at hvis en person repræsenterer en vis enhed af intellektuelt og moralsk værdi, så ville ti personer repræsentere ti gange denne værdi. Men med hensyn til den menneskelige personlighed, ville det være tættere på sandheden at sige, at en sådan sammenslutning af personligheder snarere repræsenterer en sum, som er kvadratet på antallet af personligheder, der indgår i ligningen, end den simple aritmetiske sum af dem. En social gruppe af mennesker i koordineret arbejdende harmoni repræsenterer en kraft, der er meget større end den simple sum af dens dele.

Mængde kan identificeres som et *faktum*, og bliver dermed en videnskabelig ensartethed. Kvalitet, som er afhængig af sindets fortolkning, repræsenterer et skøn af *værdier*, og må derfor forblive en oplevelse af den enkelte. Når både videnskab og religion bliver mindre dogmatisk og mere modtagelige for kritik, vil filosofien begynde at opnå *enhed* i den intelligente opfattelse af universet.

Der er enhed i det kosmiske univers hvis I blot kunne observere dens funktioner i virkeligheden. Det virkelige univers er venligt over for ethvert barn af den evige Gud. Det virkelige problem er: hvordan kan menneskets finite sind opnå en logisk, sand, og tilsvarende enhed i tanke? Denne sindstilstand som kendetegnes af virkelig viden om universet kan kun nås gennem erkendelsen om, at de kvantitative forhold og kvalitative værdier har en fælles oprindelse i Paradisfaderen. En sådan opfattelse af virkeligheden giver en bredere indsigt om univers fænomeners målrettet enhed; det åbenbare endda det åndelige mål af progressiv personligheds opnåelse. Og dette er en opfattelse om enhed, som kan fornemme den uforanderlige baggrund af et levende univers, hvor de upersonlige forhold er under konstant forandring, og de personlige relationer udvikles.

Materie og ånd samt den tilstand som eksisterer mellem dem er tre indbyrdes forbundne og tilhørende niveauer af den sande enhed i det virkelige univers. Uanset hvor divergerende universets fænomener af fakta og værdier i universet kan synes, er de trods alt, samlet i den Højeste.

Virkelighed i form af materiel eksistens omfatter ukendt energi samt synligt stof. Når hastigheden af energierne i universet reduceres, så de får den nødvendige grad af bevægelse, bliver de samme energier under gunstige vilkår masse.

Og glem ikke, at sindet som alene kan opfatte tilstedeværelsen af tilsyneladende virkelighed i sig selv også er reel. Og årsagen til dette univers af energi-masse, sind og ånd er evig - den eksisterer, og består i den Universelle Fader og hans absolutte ligeværdige.

De var alle mere end forbløffet over Jesu ord, og da grækeren tog afsked med dem, sagde han: "Til sidst mine øjne har set en jøde, der tænker noget, udover hans folks overherredømme og taler noget andet end religion." De trak sig tilbage for natten.

Opholdet i Athen var behageligt og rentabelt, men det var ikke særlig frugtbart i form af menneskelige kontakter. Alt for mange af den tids athenerne var enten intellektuelt stolte af deres ry for en anden tid eller mentalt dumme og uvidende da de nedstammede fra laverestående slaver af disse tidligere perioder, hvor der var herlighed i Grækenland og visdom i sindet hos befolkningen. Men stadig, kunne man finde mange skarpsindede borgere i Athen.

6. I EFESOS — FORELÆSNING OM SJÆLEN

Da de forlod Athen begav de rejsende sig via Troy til Efesos, hovedstaden i den romerske provins Asien. De gjorde mange ture ud til efesernes berømte tempel Artemis lidt over tre kilometer uden for byen. Artemis var den mest berømte gudinde for hele Lilleasien og en bestående ånd af oldtidens endnu tidligere modergudinde af Anatolien. Det grovhuggede idol, der blev udstillet i et enorm tempel blev påstået at være faldet fra himlen. Alt Ganids tidlige undervisning i at respektere statuer som symboler på guddommelighed var ikke helt blevet udryddet, og han syntes, det var bedst at købe et lille sølv skrin til ære for denne frugtbarhedsgudinde af Lilleasien. Samme aften havde de en lang samtale om tilbedelsen af genstande lavet af menneskehænder.

På tredje dagen på deres besøg, vandrede de ned langs floden for at observere opgravningen af havnens mund. Ved middagstid talte de med en ung fönikisk mand som havde hjemve og var meget modløs, men mest af alt var han misundelig på en vis ung mand, der havde avanceret med forfremmelse i stedet for ham selv. Jesus talte trøstende ord til ham og citerede et gammel hebraisk ordsprog: "En mands gave gør plads til ham og bringer ham for store mænd."

Af alle de store byer, de besøgte under Middelhavs rejsen udførte de her mindst af værdi til de kristne missionærers senere arbejde. Kristendommen fik sin start i Efesos i vid udstrækning gennem indsatsen fra Paulus. Han boede der i over to år, lavede telte for sin opretholdelse, og holdt hver aften foredrag om religion og filosofi i en stor festsal i Tyrannus skole.

Der var en progressiv tænker, som var knyttet til denne lokale skole i filosofi, og Jesus havde flere frugtbare møder med ham. Under samtalerne havde Jesus gentagne gange brugt ordet "sjæl". Denne lærte græker spurgte til sidst, hvad han mente med "sjæl", og Jesus svarede:

"Sjælen er den del af mennesket, som afspejler overjeget, skelner sandheden og opfatter ånden, og den hæver for evigt mennesket over niveauet for dyrenes verden. Selvbevidsthed er ikke i sig selv sjælen. Moralsk selvbevidsthed er sand menneskelig selvrealisering og udgør grundlaget for den menneskelige sjæl, og sjælen er den del af mennesket, som repræsenterer den potentielle overlevelses værdi af den menneskelige erfaring. Moralsk valg og åndelig opnåelse, evnen til at kende Gud og ønsket om at blive som ham er kendetegnende for sjælen. Menneskets sjæl kan ikke eksistere adskilt fra moralsk tænkning og åndelig aktivitet. En stagnerende sjæl er en døende sjæl. Men menneskets sjæl er ikke det samme som den guddommelige ånd, som bor i sindet. Den guddommelige ånd ankommer samtidigt som den første moralske aktivitet finder sted i det menneskelige sind, og i det øjeblik fødes sjælen.

"En sjæls frelse eller ødelæggelse har at gøre med, hvorvidt den moralske bevidsthed opnår overlevelses status gennem evig alliance med dens tilhørende udødelige ånds begavelse. Frelsen er åndeliggørelse af den moralske bevidstheds selvrealisering. Denne moralske bevidsthed får således overlevelses værdi. Alle former for sjælens konflikter skyldes manglende harmoni mellem den moralske eller åndelige selvbevidsthed og den rent intellektuelle selvbevidsthed.

"Når den menneskelige sjæl er modnet, forædlet og åndeliggjort nærmer den sig himmelske status i at den kommer tæt på at være en enhed, som er placeret mellem det materielle og det åndelige, mellem det materielle selv og den guddommelige ånd. Et menneskes udviklende sjæl er svær at beskrive og endnu sværere at bevise, for den kan ikke

bevises, for den kan ikke opdages hverken med materielle undersøgelser eller med åndelig bevisførelse. Den materielle videnskab kan ikke demonstrere at en sjæl eksisterer, ej heller kan ren ånde test gøre det. Selvom hverken materiel videnskab og åndelige målestokke kan opdage den menneskelige sjæl eksistens, så *ved* hver moralsk bevidst dødelig, at *dets* sjæl er en *virkelig* og faktisk personlig erfaring.”

7. BESØGET PÅ CYPERN — FORELÆSNING OM SINDET

Snart satte de rejsende sejl for Cypern og gjorde et ophold på Rhodos. De nød den lange sørejse og nåede øen, som var deres destination meget udhvilet i krop og opløftet i ånden.

Det var deres plan at nyde en periode med rigtig hvile og forfriskning i løbet af dette besøg på Cypern, da deres rundtur i Middelhavet var ved at være slut. De landede på Pafos og begyndte straks at samle forsyninger til flere ugers ophold i de nærliggende bjerge. På tredje dagen efter deres ankomst satte de ud mod bakkerne med deres godt læssede pakkedyr.

I en to ugers tid, nød trio'en meget deres tilværelse, og derefter, uden varsel, blev unge Ganid alvorligt syg. For to uger led han af høj feber og talte i vildelse. Både Jesus og Gonod blev holdt travlt med at pleje den syge dreng. Jesus passede drengen dygtigt og ømt, og faderen var forbløffet over både den mildhed og færdighed, der kom for dagens lys i alle Jesu gerning til den ramte unge. De var langt fra menneskelige boliger, og drengen var for syg til at blive flyttet, så de forberedte sig, så godt de kunne på at pleje ham, hvor de var i bjergene, indtil han var rask.

Under Ganids tre ugers lange rekonvalescens fortalte Jesus ham mange interessante ting om naturen og dens forskellige stemninger. Hvad sjovt de havde, da de vandrede over bjergene, drengen stillede spørgsmål, Jesus besvarede dem, og faderen var forundret over hele skuespillet.

I løbet af den sidste uge af deres ophold i bjergene havde Jesus og Ganid en lang snak om det menneskelige sinds funktioner. Efter flere timers diskussion stillede drengen dette spørgsmål: "Men, lærer, hvad mener du, når du siger, at mennesket oplever en højere form for selvbevidsthed end de højere dyr?" Udtrykt med hensyn til nutidige fraseologi, sagde Jesus:

Min søn, jeg har allerede fortalt dig meget om det menneskelige sind og den guddommelige ånd, der bor i det, men lad mig understrege, at selvbevidsthed er en realitet. Når et dyr bliver selvbevidst, bliver det et primitivt menneske. En sådan opnåelse er et resultat af en koordinering af funktionen mellem upersonlig energi og åndeligt opfattende sind, og det er dette fænomen, der berettiger til overdragelsen af et absolut samlingspunkt i den menneskelige personlighed, nemlig den himmelske Faders ånd.

Idéer er ikke kun registreret fornemmelser. Idéer er fornemmelser plus de reflekterende fortolkninger af det personlige selv, og selvet er mere end summen af sine fornemmelser. Der begynder at være noget som nærmer sig enhed i et udviklende selv, og denne enhed nedstammer fra den iboende tilstedeværelse af en del af den absolutte enhed, som åndeligt aktiverer et sådan selv-bevidst sind, som har sin oprindelse i dyreriget.

Ingen skabninger som kun er dyr kan have en tidsmæssig selvbevidsthed. Dyrene har en fysiologisk koordinering med tilhørende fornemmelser og observationer og hukommelse deraf, men ingen dyr oplever en meningsfuld opfattelse af følelse eller udviser en målrettet sammenslutning af disse kombinerede fysiske erfaringer som kommer til udtryk i konklusioner baseret på den menneskelige intelligens og reflekterende fortolkninger. Og dette faktum, at mennesket eksisterer som selvbevidst i forbindelse med virkeligheden i dets efterfølgende åndelig oplevelse, gør mennesket til en potentiel søn af universet og varsler, at det en gang vil nå den Højeste enhed i universet.

Menneskets selv er heller ikke blot summen af de progressive bevidsthedstilstande. Hvis der ikke var en effektiv fungerende sortering og associering af bevidsthed, ville der ikke være en tilstrækkelig enhed til at retfærdiggøre udtrykket af selvet. Et sådan uforenet sind kunne næsten ikke nå bevidste niveauer, af menneskelig status. Hvis sammenslutninger af bevidsthed blot var en tilfældighed, ville alle menneskers sind udvise de ukontrollerede og tilfældige sammenslutninger, der er typiske for visse faser af sindssyge.

Et menneskeligt sind, opbygget udelukkende ved bevidstheden om fysiske fornemmelser kunne aldrig opnå åndelige

niveauer. Denne form for materielle sind ville helt mangle en forståelse af moralske værdier og ville ikke have en vejledende følelse af åndelig dominans, som er så afgørende for at opnå en harmonisk personligheds enhed i tid og som er uundværlig for personlighedens overlevelse i evigheden.

Det menneskelige sind begynder tidligt at udstille kvaliteter som er overmaterielle. Det virkelig reflekterende menneskelige intellekt er ikke helt bundet af tidens begrænsninger. De store forskelle mellem individerne angående deres livs præstationer afhænger ikke kun af diverse forfædres arvelighed og de forskellige miljømæssige påvirkninger, men også af graden af forening med Faderens iboende ånd som selvet har opnået, i hvilket omfang de har identificeret sig med hinanden.

Det menneskelige sind har svært ved at bære eller håndtere den konflikt som en dobbelt loyalitet indebærer. Det er en alvorlig belastning for sjælen at gennemgå oplevelsen af at forsøge at tjene både det gode og det onde. Det højeste glade og effektive forenet sind er det der helt er dedikeret til Faderen i himlen. Uløste konflikter ødelægger enheden og kan forårsage en opsplitning af sindet. Men sjælens overlevelsesharakter fremmes ikke ved at forsøge at få fred i sindet for enhver pris: ved at opgive de ædle ambitioner, og ved at sænke de åndelige idealer. Snarere er sådan en fred opnåelig ved at man standhaftigt hævder sejren for hvad der er sandt, og sejren er opnået i overvindelse af det onde ved den godes mægtige kraft.

Den næste dag begav de sig til Salamis, hvor de gik ombord for at påbegynde en rejse til Antiokia ved den syriske kyst.

8. I ANTIOKIA

Antiokia var hovedstad i den romerske provins Syrien, og her havde kejserens guvernør sin residens. Antiokia havde en halv million indbyggere; det var imperiets tredjestørste by og den første i ondskab og åbenlys umoral. Gonod havde adskillelige forretninger at udrette, så Jesus og Ganid var meget for sig selv. De besøgte alt, hvad der var at se i denne flersprogede by undtagen Dafnes lund. Gonod og Ganid besøgte denne berygtede skammens helligdom, men Jesus afviste at ledsage dem. Sådanne scener var ikke så chokerende for inderne, men de var frastødende til en idealistisk hebræer.

Jesus var alvorlig og eftertænksom, da de kom nærmere Palæstina og slutningen af deres rejse. Han besøgte nogle få mennesker i Antiokia, men vandrede sjældent omkring i byen. Efter at Ganid havde spurgt mange gange, hvorfor hans lærer viste så lidt interesse for Antiokia, fik han endelig Jesus til at sige: "Denne by er ikke langt fra Palæstina, måske kan jeg komme tilbage her en anden gang."

Ganid havde en meget interessant oplevelse i Antiokia. Den unge mand havde vist sig at være en dygtig og lærenem elev og var allerede begyndt at gennemføre nogle af Jesu lære. Der var en vis inder, der var knyttet til hans fars forretning i Antiokia, der var blevet så ubehagelig og utilfreds, at hans afskedigelse var blevet overvejet. Da Ganid hørte dette, gik han til sin fars forretningssted og havde en lang snak med sin landsmand. Denne mand troede, at han var sat til det forkerte job. Ganid fortalte ham om Faderen i himlen og udvidet på mange måder hans syn på religion. Men af alt hvad Ganid sagde, var et citat af et hebraisk ordsprog det der gjorde mest godt, og disse visdomsord var: "Hvad dine hænder end finder at gøre, gør det med al din kraft."

Da de havde forberedt deres bagage for kamelkaravanen, fortsatte de turen ned til Sidon og derfra over til Damaskus. Tre dage senere, gjorde de sig klar til den lange og besværlige rejse gennem ørkenen.

9. I MESOPOTAMIEN

Karavaneturen gennem ørkenen var ikke en ny oplevelse for disse berejste mænd. Efter at Ganid havde set, hvordan hans lærer havde hjulpet med læsningen af deres tyve kameler og set ham tilbyde at føre deres egne dyr, udbrød han: "Mester, er der noget du ikke kan gøre?" Jesus smilede kun og sagde: "Læreren er bestemt ikke uden ære i en flittig studerendes øjne." Så begav de sig på vej mod den antikke by Ur.

Jesus var meget interesseret i Urs tidlige historie. Ur var fødestedet for Abraham, og han var lige så fascineret af Susas ruiner og traditioner, endda i en sådan grad at Gonod og Ganid forlængede deres ophold med tre uger i disse områder

for at give Jesus mere tid til at gennemføre sine undersøgelser, og også for at få mere tid at overtale ham til at gå med dem til Indien.

I Ur havde Ganid en lang snak med Jesus om forskellen mellem viden, visdom og sandhed. Han var meget fascineret af den hebraiske klog mands udtalelser: "Visdom er det vigtigste; derfor erhverv visdom. I al din søgen efter viden, så prøv at erhverve forståelse. Ophøj visdommen og hun vil fremme dig. Hun vil bringe dig til ære, hvis du bare lukker hende ind i dine arme."

Omsider kom afskedens dag. De var alle modige, især drengen, men det var en belastende prøvelse. De havde tårer i øjnene, men mod i hjertet. Da Ganid sagde farvel til sin lærer, sagde han: "Farvel, Mester, men ikke for evigt. Når jeg igen kommer til Damaskus, vil jeg se dig. Jeg elsker dig, for jeg tror, at Faderen i Himlen skal være som dig; i det mindste ved jeg, at du er meget ligesom det, du har fortalt mig om ham. Jeg vil huske din undervisning, men frem for alt vil jeg aldrig glemme dig. "Faderen sagde:". Farvel til en stor lærer, en der har gjort os bedre og hjulpet os med at kende Gud. "Jesus svarede:" Fred være med jer. og må velsignelsen fra Faderen i himmelen altid hvile på jer." Jesus stod på stranden og overvågede at den lille båd bragte dem ud til skibet, der lå for anker. Således skiltes Mesteren fra sine indiske venner i Charax, for aldrig at se dem igen i denne verden; de fik heller ikke i denne verden nogensinde at vide, at den mand, der senere viste sig som Jesus af Nazaret var denne samme ven, de lige havde taget afsked med - Joshua deres lærer.

I Indien, voksede Ganid op til en indflydelsesrig mand, en værdig efterfølger af sin eminente far, og han udsprede mange af de ædle sandheder, som han havde lært af Jesus, hans elskede lærer. Da Ganid senere i livet hørte om den mærkelige lærer i Palæstina, som endte sit liv på korset, så forekom det ham aldrig, - at selv om han indså ligheden mellem det evangelium som denne Menneskesønnen forkyndte og den lære, han havde modtaget fra sin jødiske tutor - at disse to faktisk var den samme person.

Således endte kapitlet af Menneskesønnens liv, der kunne kaldes: *Joshua mission som lærer*.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 134

MELLEMÅRENE

UNDER middelhavsrejsen havde Jesus nøje studeret de mennesker, han mødte, og de lande, som han gennemrejste, og omkring dette tidspunkt, nåede han sin endelige beslutning om resten af sit liv på jorden. Han havde fuldstændigt overvejet og nu endeligt godkendt den plan, som foreskrev, at han ville blive født af jødiske forældre i Palæstina, og han vendte derfor tilbage med vilje til Galilæa for at afvente begyndelsen af sit livsværk som en offentlig lærer af sandhed. Han begyndte at lægge planer for en offentlig karriere i landet af hans far Josephs folk, og han gjorde det af egen fri vilje.

Jesus havde gennem personlig og menneskelig erfaring konkluderet, at Palæstina var det bedste sted i hele den romerske verden til at præsentere de afsluttende kapitler, og præsentere de sidste faser af sit liv på jorden. For første gang, følte han sig fuldt ud tilfreds med programmet for åbent at manifestere sin sande natur og åbenbare sin guddommelige identitet blandt jøder og ikke-jøder i sit hjemland Palæstina. Han besluttede helt sikkert at afslutte sit liv på jorden og fuldføre sit livsforløb af jordisk tilværelse i det samme land, hvor han som hjælpeløs baby havde gjort sin indtræden i livet som et menneske. Hans karriere på Urantia begyndte blandt jøderne i Palæstina, og han valgte at afslutte sit liv i Palæstina og blandt jøderne.

1. DET TREDIVTE ÅR (24 e.Kr.)

Efter at Jesus havde taget afsked med Gonod og Ganid i Charax (i december 23 e.Kr.), vendte han tilbage gennem Ur til Babylon, hvor han sluttede sig til en ørken karavane, der var på vej til Damaskus. Fra Damaskus gik han til Nazaret og gjorde kun et par timers ophold ved Kapernaum for at besøge Zebedæus familie. Der mødte han sin bror James, der nogen tid forinden var kommet til at arbejde i hans sted i Zebedæus bådeværft. Da Jesus havde talt med James og Jude (som også tilfældigvis var i Kapernaum) og efter at have overført til sin bror James det lille hus, som John Zebedæus var lykkedes at købe, fortsatte han til Nazaret.

Ved slutningen af sin middelhavsrejse havde Jesus modtaget tilstrækkelig med penge til at opfylde sine leveomkostninger næsten op til det tidspunkt, hvor han begyndte sin offentlige tjeneste. Men bortset fra Zebedæus af Kapernaum og de mennesker, han mødte under denne tur, vidste verden aldrig, at han havde gjort denne rejse. Hans familie troede altid, at han havde tilbragt denne tid med studier i Alexandria. Jesus bekræftede aldrig disse overbevisninger, han benægtede heller ikke åbenlyst sådanne misforståelser.

I løbet af sit ophold på et par uger i Nazaret, besøgte Jesus sin familie og venner, brugte tid i værkstedet med sin bror Josef, men viet det meste af sin opmærksomhed til Maria og Ruth. Ruth var nu næsten femten år, og dette var Jesu første lejlighed til at have lange samtaler med hende, siden hun var blevet en ung kvinde.

Både Simon og Judas havde allerede i nogen tid ønsket at blive gift, men de kunne ikke lide at gøre dette uden Jesu samtykke, og havde derfor udskudt disse begivenheder, og håbet på at deres ældste bror ville vende tilbage. Selvom de alle betragtede James som leder af familien på det tidspunkt, da de blev gift, ønskede de dog at have Jesu velsignelse. Så Simon og Juda blev nu gift på en dobbelt bryllup i marts i år, 24 e.Kr. Alle de ældre børn var nu gift, kun Ruth, den yngste, blev efterladt i hjemmet hos Maria.

Jesus omgik helt normalt og naturligt med de enkelte medlemmer af sin familie, men når de alle var samlet, han havde så lidt at sige, at de kommenterede det indbyrdes. Især var Maria forundret over denne usædvanligt ejendommelige opførsel af hendes førstefødte søn.

På det tidspunkt hvor Jesus var klar til at forlade Nazaret blev føreren af en stor karavane, der passerede gennem byen alvorligt syg, og Jesus, som var en sprogkyndig mand tilbød at tage hans plads. Da denne tur ville gøre det nødvendigt for ham at være væk i et år, og i betragtning af, at alle hans brødre var gift og hans mor blev hjemme med Ruth, kaldte Jesus familien til et møde, hvor han foreslog, at hans mor og Ruth skulle flytte til Kapernaum og bo i det hus, han så for nylig havde givet til James. Således flyttede Maria og Ruth, nogle få dage efter at Jesus var taget af sted med karavanen, til Kapernaum, hvor de boede resten af Marias liv i hjemmet, som Jesus havde givet dem. Josef og hans familie flyttede ind i det gamle Nazaret hjem.

Dette år var en af de mere usædvanlige i Menneskesønnens indre liv. Han gjorde store fremskridt i opfyldelsen af en fungerende harmoni mellem hans menneskelige sind og Retteren i sit indre. Retteren havde været aktivt engageret i at reorganisere tænkningen og træne sindet for de store begivenheder, der ikke lå så langt væk i fremtiden. Jesu personlighed forberedte sig til den store ændring i holdningen til verden. Det var tiden mellem de to perioder, overgangsstadiet for det væsen, der begyndte livet som Gud, der viste sig som en mand, og som nu gjorde sig klar til at fuldføre sin jordiske karriere som menneske, der fremtræder som Gud.

2. KARAVANEREJSEN TIL DET KASPIske HAV

Det var den 1. april 24, e.Kr. da Jesus forlod Nazaret på karavanerejsen til områderne ved det Kaspiske Hav. Den karavane, som Jesus tiltrådte som dens leder gik fra Jerusalem via Damaskus og Lake Urmia gennem Assyrien, Medier og Parthia til det sydøstlige hjørne af det Kaspiske Hav. Det tog et helt år, før han vendte tilbage fra denne tur.

For Jesus blev denne karavanerejse et nyt eventyr af udforskning og personlig tjeneste. Han havde en interessant oplevelse med sin karavane familie - passagerer, vagter, og kamelførere. Snesevis af mænd, kvinder og børn, der boede langs vejen, hvor karavanen gik, levede et rigere liv som et resultat af deres kontakt med Jesus, som for dem var en usædvanlig leder af en dagligdags karavane. Ikke alle, der nød disse lejligheder af hans personlige tjeneste havde nogen nytte deraf, men det overvældende flertal af dem, der mødtes og talte med ham var bedre for resten af deres jordiske liv.

Af alle Jesu rejser i verden bragte denne rejse til det Kaspiske Hav ham nærmest til Orienten og gjorde det muligt for ham, at få en bedre forståelse af folkene i Fjernøsten. Han kom i tæt og personlig kontakt med hver eneste af de overlevende racer på Urantia, undtagen den røde race. Han udførte med lige megen glæde sin personlige tjeneste til hver af disse forskellige racer og blandede mennesker, og de var alle modtagelige for den levende sandhed, som han bragte dem. Europæerne fra længst mod vest, og asiaterne fra Fjernøsten gav samme opmærksomhed til hans ord om håb og evigt liv og var påvirket på samme måde af det liv af kærlig tjeneste og åndelig omsorg, som han så nådigt levede blandt dem.

Karavanerejsen var en succes på alle måder. Det var en meget interessant episode i Jesu liv som menneske, for han fungerede i løbet af dette år i en ledende stilling med ansvar for det materiale, der var blevet betroet ham og for sikker gennemførelse af de rejsende som karavanefolket bestod af. Han udførte sine mangeartede opgaver meget trofast, effektivt og med omtanke.

På tilbagevejen fra områderne ved det Kaspiske hav, forlod Jesus ledelsen af karavanen ved Lake Urmia, hvor han opholdt sig i lidt over to uger. Han vendte tilbage som passager med en senere karavane til Damaskus, hvor kamelejerne opfordrede ham til at blive i deres tjeneste. Han afslog dette tilbud og rejste videre med karavanetoget til Kapernaum, hvor han ankom den 1. april, 25 e.Kr. Han betragtede ikke længere Nazaret som sit hjem. Kapernaum var blevet hjemsted for Jesus, James, Maria og Ruth. Men Jesus boede aldrig mere hos sin familie; da han var i Kapernaum var hans hjem med familien Zebedæus.

3. FORELÆSNINGERNE I URMIA

På rejsen til det Kaspiske Hav, havde Jesus gjort flere dages pause for hvile og genopfriskning i den gamle persiske by Urmia på den vestlige kyst af Lake Urmia. På den største af en gruppe af øer beliggende et stykke fra stranden nær Urmia var en stor bygning - et amfiteater til foredrag - dedikeret til "religionens ånd." Dette bygningsværk var faktisk et tempel for religionsfilosofi.

Dette religionstempel var blevet bygget af en velhavende urmisk købmand og hans tre sønner. Denne mand hed Cymboyton, og hans forfædre kom fra mange forskellige folkeslag.

Forelæsningerne og diskussionerne i denne religionsskole begyndte klokken ti hver dag i ugen. Eftermiddagssessionerne begyndte klokken tre og aften debatterne klokken otte. Cymboyton eller nogen af hans tre sønner fungerede altid som ordstyrer ved disse sammenkomster for undervisning, diskussion og debat. Grundlæggeren af denne unikke skole for forskellige religioner levede og døde uden nogensinde at afsløre sin personlige religiøse overbevisning.

Jesus deltog flere gange i disse drøftelser, og før han forlod Urmia arrangerede Cymboyton i enighed med Jesus, at han skulle bo med dem i to uger under sin hjemrejse og afholde fireogtyve foredrag om "Menneskernes broderskab", og gennemføre tolv aften sessioner af spørgsmål, diskussioner og debatter, især om hans foredrag og generelt om menneskernes broderskab.

I overensstemmelse med dette arrangement, stoppede Jesus på sin tilbagerejse og holdt disse foredrag. Dette var den mest systematiske og formelle af alle Mesterens undervisning på Urantia. Aldrig før eller senere, sagde han, så meget om et og samme emne som der indgik i disse foredrag og diskussioner om menneskernes broderskab. I virkeligheden handlede disse foredrag om "Guds rige" og "Menneskernes riger."

Mere end tredive religioner og religiøse kulturer var repræsenteret på fakultetet på dette tempel for religiøs filosofi. Disse lærere blev valgt, understøttet og autoriseret hertil af deres respektive religiøse grupper. På dette tidspunkt bestod lærerstaben af omkring fem og halvfjerds lærere, og de boede i hytter, som hver indkvarteret cirka tolv personer. Ved hver nymåne blev sammensætningen af disse grupper ændret ved lodtrækning. Intolerance, stridslysten ånd eller enhver andet tilbøjelighed til at blande sig i fællesskabets friktionsfrie daglige drift førte til en øjeblikkelig bortvisning af den krænkende lærer. Han blev fyret uden videre, og hans stedfortræder i køen blev straks indsat i hans sted.

Disse forskellige religioners lærere gjort en stor indsats for at vise, hvor lignende deres religioner var i form af de grundlæggende faktorer i dette liv og det næste. Der var kun en doktrin, der skulle accepteres, for at de kunne få en plads i dette fakultet: enhver lærer skulle repræsentere en religion, der anerkendte Gud - en slags øverste Guddom. Der var fem uafhængige lærere på fakultetet, som ikke repræsenterer nogen organiseret religion, og det var som sådan en uafhængig lærer, at Jesus viste sig for dem.

(Når vi, mellemvæsenerne, først forberedte et sammendrag af Jesu lære på Urmia, var der en uenighed mellem kirkernes serafer og seraferne for fremskridt om det kloge i at medtage disse lærdomme i Urantia åbenbaringen. Forholdene i det tyvende århundrede som hersker indenfor både religion og menneskernes statsforvaltning er så forskellige fra dem, der herskede på Jesu tid, at det faktisk var svært at tilpasse Mesterens lære i Urmia til de problemer som gælder Guds rige og menneskernes riger, som disse verdens funktioner eksisterer i det tyvende århundrede. Vi var aldrig i stand til at formulere en sådan udarbejdelse af Mesterens lære, at den var acceptabelt for begge disse serafgrupper indenfor den planetariske regering. Til sidst udnævnte den Melkisedekske formand for åbenbaringskommissionen en gruppe på tre af os, så vi kunne forberede vores opfattelse af Mesterens undervisning i Urmia tilpasset det tyvende århundredes religiøse og politiske forhold på Urantia. Derfor udarbejdede vi, tre anden gradens mellemvæsener, en sådan samling af Jesu lære og fornyede hans udtalelser, som vi ville anvende dem på nutidens forhold i verden, og vi præsenterer nu disse opfattelser i deres form, efter at de er blevet redigeret af Den Melkisedekske formand for åbenbaringskommissionen.)

4. SUVERÆNITET - GUDDOMMELIG OG MENNESKELIG

Menneskernes broderskab er baseret på Guds faderskab. Guds familie nedstammer fra Guds kærlighed - Gud er kærlighed. Gud Faderen elsker guddommeligt sine børn, alle sine børn.

Himmelriget, den guddommelige regering, er baseret på at den guddommelige suverænitet er en kendsgerning - Gud er ånd. Eftersom Gud er ånd, er dette rige åndeligt. Himmelriget er hverken materielt eller kun intellektuelt; det er et åndeligt forhold mellem Gud og mennesket.

Hvis forskellige religioner anerkender Gud Faderens ånds suverænitet, så ville der råde fred mellem alle disse

religioner. Kun når en religion tror sig i enhver henseende at være bedre end alle andre, og tror, at de alene besidder myndighed over andre religioner, tager en sådan religion friheden til at forholde sig intolerant mod andre religioner eller vover at forfølge andre troende.

Religionsfred - broderskab - kan aldrig eksistere, medmindre alle religioner er villige til helt at give afkald på al kirkelige autoritet og helt opgive enhver tanke om åndelig overlegenhed. Gud alene er åndelig suveræn.

Man kan ikke have lighed mellem religionerne (religionsfrihed) uden religions krige, medmindre alle religioner samtykker til at overføre al religiøs suverænitet til et overmenneskeligt niveau, til Gud selv.

Himmelriget i menneskernes hjerter vil skabe religiøs samhørighed (ikke nødvendigvis ensartethed), fordi alle religiøse grupper bestående af sådanne troende vil være fri for alle forestillinger om kirkelige myndighed, om religiøst overherredømme.

Gud er ånd, og Gud giver et fragment af hans åndelige selv til at leve i det menneskelige hjerte. Åndeligt, er alle mennesker lige. Himmelriget er fri for kaster, klasser, sociale niveauer, og økonomiske grupper. I er alle brødre.

Men i det øjeblik du mister synet af Gud Faderens ånds suverænitet vil enhver religion begynde at hævde sin overlegenhed over andre religioner; og i stedet for fred på jorden og god vilje blandt mennesker, ville der begynde uoverensstemmelser, beskyldninger, selv religions krige, ikke mindst krige blandt religiøse.

Væsener, der er udstyret med fri vilje, og som betragter sig som ligeværdige, medmindre de gensidigt anerkender sig selv underordnet nogen højere magt udover, nogen autoritet over og højere end sig selv, fristes før eller senere til at teste deres evne til at opnå magt og myndighed over andre personer og grupper. Begrebet lighed fører aldrig til fred undtagen ved gensidig anerkendelse af en højere suverænitets tilsynsførende indflydelse.

Religionsudøverne i Urmia levede indbyrdes relativt fredelig og rolig, fordi de helt havde givet afkald alle deres forestillinger om religiøs suverænitet. Åndeligt, troede de alle på en suveræn Gud. I social henseende var den fuldstændige og ubestridelige autoritet hos deres præsiderende leder, Cymboyton. De vidste godt, hvad der ville ske med enhver lærer, der kom til at herske over sine lærerkolleger. Der kan ikke blive varig religiøs fred på Urantia, indtil alle religiøse grupper frit overgive deres idéer om at være guddommeligt begunstigede, være et udvalgt folk eller har religiøs overherredømme. Først når Gud Faderen bliver øverst vil menneskerne blive religiøse brødre, der bor i religiøs fred på jorden sammen.

5. POLITISK SUVERÆNITET

(Selvom Mesterens undervisning om Guds suverænitet er en sandhed - kun kompliceret af den efterfølgende opstået religion om ham blandt verdens religioner - kompliceres hans præsentationer om politisk suverænitet markant af den politiske udvikling af nationernes liv som igennem de seneste nittenhundrede år og mere har fundet sted. På Jesu tid var der kun to store stormagter - det romerske imperiet i vest og Han imperiet i øst - og de blev i vid udstrækning adskilt af det Parthianske rige og andre mellemliggende lande i regionerne ved det Kaspiske Hav og Turkestan. Derfor har vi i de følgende præsentationer afvejet ganske meget fra indholdet af Mesterens undervisning i Urmia om politisk suverænitet, samtidig som vi forsøger at understrege betydningen af sådanne lærdomme, i det omfang de finder anvendelse på den særlige kritiske fase af udviklingen af politisk suverænitet i det tyvende århundrede efter Kristus.)

Krig på Urantia vil aldrig ophøre, så længe nationerne klamre sig til deres illusoriske forestillinger om ubegrænset national suverænitet. Der er kun to niveauer af relativ suverænitet på en beboet verden: den åndelige frie vilje hos den enkelte dødelige og den kollektive suverænitet hos hele menneskeheden. Mellem det individuelle niveau og hele menneskehedens niveau, er alle grupperinger og foreninger relative, forbigående, og kun af værdi, for så vidt som at de forbedre velfærd, velstand og fremgang for den enkelte og den planetariske helhed - for mennesker og menneskeheden.

Religionslærerne skal altid huske på, at Guds åndelige suverænitet tilsidesætter alle lavere og mellemliggende åndelige loyaliteter. En dag, vil magthaverne i samfundet lære sig at de Højeste styre i menneskernes riger.

Den Højestes styre i menneskernes riger er ikke tilfældigvis for nogen særligt begunstiget gruppe af dødelige med nogen særlig fordel. Der findes ikke sådan noget som et "udvalgt folk". De Højestes styre, den politiske udviklings højeste overvågere, er et styre, der har til formål at bringe maksimalt nytte til det største antal af alle mennesker og i længst mulig tid.

Suveræniteten er magt, og den vokser gennem organisering. Denne vækst i organiseringen af den politiske magt er god og ordentlig, for den har en tendens til at omfatte stadig større segmenter af hele menneskeheden. Men denne samme vækst af den politiske organisation skaber problemer på alle trin mellem den indledende og naturlige organisering af den politiske magt - familien - og den politiske væksts afslutning - hele menneskehedens regering, repræsenteret af hele menneskeheden og for hele menneskeheden.

Begyndende med forældrenes magt i familiegruppen, udvikler den politiske suverænitet sig gennem organisering, når familier svulmer op til klanerne præget af blodets bånd, og som af forskellige årsager forenes til stammerne - politiske formationer, der rækker ud over blodets bånd. Siden forenes stammerne gennem vareudbytte, handel og erobringen af en nation, mens nationer selv sommetider forenes i et imperium.

Når suveræniteten overføres fra mindre til større grupper formindskes krige, dvs. de mindre krige mellem mindre nationer er aftagende, men muligheden for en større krig øges, når de nationer, der udøver deres suverænitet bliver større. Kort sagt, når hele verden er blevet udforsket og taget i besiddelse, når nationerne er få, stærke og magtfulde, når disse store og angiveligt suveræne nationer er naboer, hvor kun oceaner adskiller dem, så er scenen klar for store krige, verdensomspændende konflikter. Sådanne suveræne nationer kan ikke omgås med hinanden uden at generere konflikter og forårsage krig.

Vanskeligheden i udviklingen af politisk suverænitet, fra familien til hele menneskeheden ligger i den inerti modstand, der opstår på alle mellemliggende niveauer. Familier har lejlighedsvis trodset deres klan, mens klaner og stammer ofte har undermineret en territorialstats suverænitet. Hvert nyt skridt fremad i udviklingen af den politiske suverænitet er (og har altid været) flov og hæmmet af de "støttende stadier" som den politiske organiserings tidligere udvikling udgør. Dette skyldes at den menneskelige loyalitet er svær at ændre, efter at de først er blevet mobiliseret. Denne samme loyalitet, som gør det muligt for stammen at udvikles, forhindrer udviklingen af superstammen - den territoriale stat. Den samme loyalitet (patriotisme), som gør det muligt at udvikle den territoriale stat komplicerer enormt den evolutionære udvikling af regeringen i hele menneskeheden.

Den politiske suverænitet opstår, fordi selvbestemmelsesretten overføres, først af den enkelte i familien og derefter af familier og klaner i forhold til stammen og større grupperinger. Denne gradvise overførsel af selvbestemmelsesretten fra den mindre til stadig større politiske organisationer har generelt i Østen foregået med uformindsket styrke, siden Ming og Mogul dynastiernes grundlæggelse. I Vesten fortsatte denne udvikling mere end tusind år indtil slutningen af Anden Verdenskrig, da en uheldig tilbagegående bevægelse midlertidigt vendte denne normale udvikling ved at genetablere den underordnede politiske suverænitet af mange små grupper i Europa.

Urantia vil ikke være i stand til at nyde varig fred, indtil de såkaldte suveræne nationer intelligent og fuldt overgive deres suveræne magtbeføjelser til menneskets broderskab - til et for hele menneskeheden. Internationalisme - forskellige nationale forbund - kan aldrig give menneskeheden en varig fred. Verdensomspændende forbund mellem nationer forhindrer effektivt mindre krige og holder mindre nationer nogenlunde under kontrol, men de vil ikke forhindre verdenskrige og ikke tilbageholde de tre, fire eller fem mest magtfulde regeringer. Stillet over for alvorlige konflikter, vil en af disse stormagter trække sig ud af Forbundet og erklære krig. Man kan ikke forhindre nationer i at gå i krig, så længe de er smittet af den nationale suverænitets vildledende virus. Internationalisme er et skridt i den rigtige retning. En international politistyrke vil forhindre mange mindre krige, men den vil ikke være i stand til at forebygge større krige, konflikter mellem de store militære magter på jorden.

Når antallet af virkelig suveræne nationer (stormagter) formindskes, stiger både muligheden og behovet for en orden, der omfatter hele menneskeheden. Når der kun er et par virkelig suveræne (stor)magter, må de enten engagere sig i kampen om liv og død for national (imperisk) overherredømme, eller også må de frivilligt afstå fra nogle af de privilegier, som suveræniteten medfører, de må skabe den afgørende kerne i den overnationale magt, der tjener som grundlag for den reelle suverænitet, som udøves af hele menneskeheden.

Fred vil ikke komme til Urantia, før hver såkaldt suveræn nation overdrager sin magt til at gå i krig til en regering, der repræsenterer hele menneskeheden. Politisk suverænitet er medfødt blandt verdens folk. Når alle folk på Urantia skaber en verdensregering så har de ret og magt til at gøre en sådan regering SUVERÆN, og når en sådan repræsentant og demokratisk verdensmagt styrer verdens land-, luft- og flådestyrker, kan fred på jorden og god vilje blandt mennesker sejre - men ikke før.

For at bruge en vigtig illustration af det nittende og tyvende århundrede: De otteogfyrre stater i den amerikanske føderale union har længe haft fred. De har ikke flere krige indbyrdes. De har overgivet suverænitet til den føderale regering, og gennem godkendelse af en forligsprocedure i tilfælde af krig, har de givet afkald på alle krav til de falske forestillinger om selvbestemmelsesret. Mens hver stat regulerer sine interne anliggender er de ikke beskæftiget med udenlandske relationer, takster, indvandring, militære spørgsmål eller handel mellem forskellige stater. De enkelte stater er heller ikke beskæftiget med spørgsmål om statsborgerskab. De otteogfyrre stater udsættes kun for krigens rædsler, når den føderale regerings suverænitet på en eller anden måde er i fare.

Siden disse otteogfyrre stater har givet afkald på suverænitetens og selvbestemmelsens dobbelte spidsfindigheder råder fred og ro mellem dem. Sådan kommer også Urantias nationer til at leve i fred, når de frivilligt afstå deres suverænitet i hænderne på en global regering, det menneskelige broderskabets suverænitet. I denne verdensstat er de små nationer ligeså mægtige som de store, ligesom den lille delstat Rhode Island har sine to senatorer i den amerikanske kongres, som også den folkerige delstat New York eller den store delstat Texas.

Den begrænsede (delstatslige) suverænitet af disse otteogfyrre stater er blevet skabt af mennesker og for mennesker. Den overnationale (nationale) suverænitet som den amerikanske forbundsstat er blevet skabt af de oprindelige tretten af disse stater til deres egen fordel og til gavn for folket. En dag kommer den overnationale suverænitet som menneskehedens planetariske regime til tilsvarende at blive oprettet af nationerne til deres egen fordel og til gavn for alle mennesker.

Borgerne er ikke født til gavn for de statslige regeringer. Regeringer er organisationer, der er blevet skabt og designet til at være til gavn for folket. Udviklingen af den politiske suverænitet kan ikke ophøre før regeringen opstår som repræsenterer alle menneskers suverænitet. Alle andre former for suverænitet er relative i værdi, mellemliggende i betydning, og underordnet i sin status.

Den videnskabelige udvikling betyder, at krige bliver mere og mere ødelæggende, indtil de bliver næsten racemæssige selvmorderiske. Hvor mange verdenskrige skal bekæmpes, og hvor mange nationale forbund skal fejle før menneskerne er villige til at etablere en regering for hele menneskeheden og begynde at nyde velsignelserne ved varig fred og trives i fred af den gode vilje - den verdensomspændende gode vilje - blandt menneskerne?

6. LOV, FRIHED OG SUVERÆNITET

Hvis et mennesket længes efter frihed - uafhængighed - skal han huske, at *alle* andre mennesker længes efter den samme frihed. Grupper af sådanne frihedselskende dødelige kan ikke leve sammen i fred, uden at underkaste sig sådanne love og regler, der giver hver person samme grad af frihed og samtidig sikre den samme grad af frihed for alle hans dødelige medmennesker. Hvis noget menneske ønsker at være helt fri, da må en anden blive en absolut slave. Det faktum, at frihed er relativ til sin natur gælder ligeledes socialt, økonomisk og politisk. Frihed er civilisationens gave som er muliggjort gennem opretholdelse og håndhævelse af LOV.

Religion gør det åndeligt muligt at realisere det menneskeligt broderskab, men det kræver en regering, der omfatter hele menneskeheden til at regulere de sociale, økonomiske og politiske problemer som er forbundet til et sådant mål af menneskelig lykke og effektivitet.

Der vil være krige og rygter om krige - folk skal rejse sig mod folk og nation mod nation - og det lige så længe som verdens politiske suverænitet er opdelt og uretfærdigt holdt af en gruppe af nationalstater. England, Skotland og Wales kæmpede konstant mod hinanden, indtil de opgav deres respektive suverænitet og overførte den til det Forenede Kongerige.

En ny verdenskrig vil lære de såkaldte suveræne nationer at danne en slags føderation, således at der skabes et maskineri til at forhindre små krige, krige mellem de mindre nationer. Men de globale krige vil fortsætte indtil oprettelsen af en orden, der dækker hele menneskeheden. Global suverænitet vil forhindre globale krige - intet andet kan gøre det.

De otteogfyrre amerikanske frie delstater lever sammen i fred. Borgerne i disse otteogfyrre stater, repræsenterer alle de forskellige nationaliteter og racer, der bor i de stadigt stridende nationer i Europa. Disse amerikanere repræsenterer næsten alle religioner og religiøse sekter og kulturer, der findes i hele den vide verden, men her i Nordamerika lever de sammen i fred. Alt dette er blevet muligt, fordi disse otteogfyrre stater har opgivet deres suverænitet og har opgivet alle forestillinger om de formodede rettigheder til selvbestemmelse.

Det er ikke et spørgsmål om oprustning eller nedrustning. Heller ikke spørgsmålet om værnepligt eller frivillig militærtjeneste der indgår i disse problemer med at opretholde en verdensomfattende fred. Hvis man fjernede enhver form for moderne mekaniserede krigsudstyr og alle typer af sprængstoffer fra de stærke nationer, ville de kæmpe med knytnæver, sten, og køller, så længe de klamrer sig til deres falske overbevisninger om den guddommelige ret til national suverænitet.

Krig er ikke menneskets alvorlig og forfærdelig sygdom, krig er et symptom, et resultat. Den virkelige sygdom er den nationale suverænitetens virus.

Urantias nationer har aldrig haft en reel suverænitet. De har aldrig haft en suverænitet, som kunne beskytte dem mod verdenskrigens hærgen og ødelæggelser. I skabelsen af den globale regering for menneskeheden opgiver nationerne ikke så meget deres suverænitet, som de rent faktisk er ved at skabe en reel, ægte og varig verdens suverænitet, som derefter kan beskytte dem fuldt ud for alle krige. Lokale anliggender vil blive håndteret af lokale regeringer, nationale anliggender ved de nationale regeringer, og internationale anliggender administreret af den globale regering.

Verdensfreden kan ikke opretholdes ved traktater, diplomati, udenrigspolitik, alliancer, magtbalancer, eller enhver anden form for improviseret jonglering med nationalismens suverænitet. Verdens lov skal stiftes, og den skal håndhæves af en verdensregering - hele menneskehedens suverænitet.

Den enkelte vil nyde en langt større frihed under en verdensregering. I dag beskattes, reguleres og kontrolleres supermagternes borgere næsten på en undertrykkende måde, og meget af den nuværende inddragelse af de individuelle friheder og rettigheder vil forsvinde, når de nationale regeringer er villige til at overlade deres suverænitet med hensyn til internationale anliggender i hænderne på en global regering.

Under en global regering, får de nationale grupper en reel mulighed for at realisere og nyde de personlige friheder og rettigheder, der hører til et ægte demokrati. Selvbestemmelsens vrangforestillinger vil blive afsluttet. Med en global regulering af det monetære system og handel vil der komme en ny tid af verdensomspændende fred. Snart vil et globalt sprog udvikle sig, og der er i det mindste noget håb om, at der en dag vil være en global religion - eller religioner med et globalt udsyn.

Kollektiv sikkerhed betyder aldrig fred, indtil det kollektive omfatter hele menneskeheden.

Den politiske suverænitet, som en regering, der repræsenterer hele menneskeheden har, vil bringe varig fred på jorden, og det åndelige broderskab mellem mennesker sikrer for evigt den gode vilje blandt alle mennesker. Der er ingen anden vej hvorved fred på jorden og god vilje blandt mennesker kan realiseres.

Efter Cymboytons død stødte hans sønner på store vanskeligheder med at opretholde freden i lærerfakultetet. Eftervirkningerne af Jesu lære ville have været meget større, hvis de senere kristne lærere, der tiltrådte fakultetet i Urmia havde udøvet mere visdom, og viste større tolerance.

Cymboytons ældste søn havde appelleret til Abner i Filadelfia for at få hjælp, men Abners valg af lærere var meget uheldigt, da de viste sig at være ubøjelige og stædige. Disse lærere forsøgte at gøre deres religion dominerende over alle

andre trosretninger. De havde aldrig mistanke om, at karavaneførerens foredrag, som der ofte blev henvist til, var blevet holdt af Jesus selv.

Efterhånden som forvirringen af lærerstaben voksede, trak de tre brødre deres finansielle støtte, og efter fem år lukkede skolen. Senere blev den åbnet igen som et mithrastempel og brændte til sidst ned i forbindelse med en af deres orgiastiske fester.

7. DET ENOGTREDIVTE ÅR (25 e.Kr.)

Da Jesus vendte tilbage fra rejsen til det Kaspiske Hav, vidste han, at hans verdensrejse næsten var afsluttet. Han foretog derefter kun en tur uden for Palæstina, nemlig til Syrien. Efter et kort besøg i Kapernaum, gik han til Nazaret, og opholdt sig der på et besøg i et par dage. I midten af april begav han sig ud fra Nazaret til Tyrus. Derfra rejste han mod nord og forblev et par dage ved Sidon, men hans destination var Antiokia.

Dette er året, hvor Jesus foretog ensomme vandringer gennem Palæstina og Syrien. Gennem dette år med rejse, blev han kendt under forskellige navne i forskellige dele af landet: tømreren fra Nazaret, bådebyggeren fra Kapernaum, den skriftlærde af Damaskus, og læreren fra Alexandria.

I Antiokia levede Menneskesønnen i over to måneder, arbejdede, observerede livet, studerede, foretog besøg og tjente folk, mens han konstant lærte, hvordan mennesket lever, hvordan det tænker, føler og reagerer på det miljø, hvor det har sin eksistens. I tre uger af denne periode arbejdede han som teltmager. Han forblev længere i Antiokia end på noget andet sted, han besøgte på denne rejse. Ti år senere, da apostlen Paulus forkyndte i Antiokia og hørte hans tilhængere taler om den lære som den *skriftlærde fra Damaskus* havde forkyndt, havde han ingen anelse om, at den stemme hans elever havde hørt og den undervisningen de havde lyttet til kom fra Mesteren selv.

Fra Antiokia rejste Jesus sydpå langs kysten til Cæsarea, hvor han opholdt sig i et par uger og derefter fortsatte ned langs kysten til Joppe. Fra Joppe gik han ind i landet til Jamnia, Ashdod, og Gaza. Fra Gaza tog han vejen ind i landet til Beersheba, hvor han opholdt sig i en uge.

Jesus begyndte siden sin sidste rejse som privatperson gennem hjertet af Palæstina, og gik fra Beersheba i syd til Dan i nord. Under turen nordover, stoppede han i Hebron, Betlehem (hvor han så sin fødeby), Jerusalem (han besøgte ikke Bethany), Beerot, Lebona, Sykar, Sikem, Samaria, Geba, Engannim, Endor og Madon; gennem Magdala og Kapernaum, rejste han længere mod nord og gik øst for vandene ved Merom gennem Karahta til Dan, eller Cæsarea Filippi.

Den iboende Tankeretter førte nu Jesu til at opgive bebyggelser og gå op til Hermonbjerget, for at han kunne afslutte sit arbejde med at få fuld kontrol over sit menneskelige sind og fuldføre opgaven med at udføre sin fulde indvielse til resten af sit livsværk på jorden.

Dette var en af de sjældne og særlige epoker i Mesterens jordiske liv på Urantia. En anden og meget lignende var den oplevelse, han gik igennem, når han var alene i bjergene nær Pella umiddelbart efter sin dåb. Denne periode af afsondrethed på Hermonbjerget markerede afslutningen af hans rent menneskelige karriere, dvs. at hans dødelige overdragelse formelt blev afsluttet, mens den senere isolation markerede begyndelsen på en mere guddommelig fase af overdragelsen. I seks uger boede Jesus alene med Gud på skråningerne af Hermonbjerget.

8. OPHOLDET PÅ HERMONBJERGET

Efter at Jesus havde tilbragt noget tid i nærheden af Cæsarea Filippi, gjorde han sine forsyninger klar, og så erhvervede han et lastedyr og en dreng ved navn Tiglath, fortsatte han langs Damaskus vejen til en landsby, der engang blev kaldt Beit-Jenn ved foden af Hermonbjerget. Her i midten af august, år 25 e.Kr. oprettede han sit hovedkvarter og overlod sine fornødenheder i Tiglaths varetægt, og begav sig op ad bjergets ensomme bjergskråninger. Den første dag fulgte Tiglath med Jesus op ad bjerget til et bestemt punkt omkring 1.800 meter over havets overflade. Der byggede de af sten en opbevaringslokalitet, hvor Tiglath fik til opgave at bringe mad to gange om ugen.

Den første dag, efter at Jesus havde forladt Tiglath gik han kun en kort vej op ad bjerget, da han standsede op for at bede. Blandt andet spurgte han sin Fader om at sende skytsengel tilbage for at "være med Tiglath." Han anmodede om, at han alene måtte gå op til sin sidste kamp med realiteterne i den jordiske tilværelse. Hans anmodning blev imødekommet. Han gik ind i den store test kun med hans iboende Retter til at vejlede og støtte ham.

Jesus spiste sparsomt mens han var på bjerget; han afholdte sig fra alle fødevarer kun en dag eller to ad gangen. De overmenneskelige væsener, der konfronterede ham på dette bjerg, og med hvem han kæmpede i ånden, og som han besejrede i magten, var *virkelige*; de var hans ærkefjender i systemet Satania. De var ikke nogle fantasifostre, der var blevet udviklet af intellektuelle luner af en svækket og sultende dødelig, der ikke kunne skelne virkeligheden fra et sindsforvirret sinds visioner.

Jesus tilbragte de sidste tre uger af august og de første tre i september på Hermonbjerget. I løbet af disse uger afsluttede han den dødelige opgave med at opnå cirkler af sindsforståelse og personlighedskontrol. I hele denne periode, hvor Jesus var i intim kontakt med sin himmelske Fader, afsluttede Retteren i hans sind også sine foreskrevne opgaver. Det dødelige mål med dette jordiske væsen blev opnået. Kun den sidste fase af harmoniseringen mellem sindet og Retteren afventede fuldbyrdelse.

Efter mere end fem ugers ubrudt fællesskab med sin Paradisfader, blev Jesus helt sikker om sin natur og om visheden af hans sejr over de materielle niveauer af personlighedens manifestation i tid og rum var sikret. Han troede fuldt på sin guddommelige væsens magt over hans menneskelige natur og tøvede ikke med at påstå det.

Nær slutningen af sit ophold i bjergene, spurgte Jesus sin Fader, om han kunne få lov til at afholde en konference med sine fjender i Satania som Menneskesønnen, som Joshua ben Joseph. Denne anmodning blev imødekommet. I løbet af den sidste uge på Hermonbjerget indtraf den store fristelse, universets retssag. Satan (der repræsenterede Lucifer), og den oprørske Planetprins, Caligastia, var til stede med Jesus og blev gjort fuldt synlig for ham. Denne "fristelse", dette sidste forsøg af den menneskelige trofasthed over for de misfortolkninger af oprørernes personligheder havde intet at gøre med mad, tempel tårne eller anmassende handlinger. Det havde ikke at gøre med denne verdens riger men med suveræniteten i et mægtig og herligt univers. Symbolikken i jeres optegnelser var beregnet for de tilbagestående tidsaldre præget af verdens barnlige tænkning. Efterfølgende generationer skal forstå, hvilken storslået kamp Menneskesønnen førte denne begivenhedsrige dag på Hermonbjerget.

Til de mange forslag og modforslag som Lucifers udsendte fremførte svarede Jesus kun: "Lad min Paradisfaders vilje råde, og du, min oprørske søn, må Dagenes Ældste dømme dig guddommeligt. Jeg er din Skaberfader; jeg kan næsten ikke dømme dig retfærdigt, og min nåde har du allerede afvist. Jeg overlader dig til at blive dømt af et større univers dommere."

Til alle Lucifers foreslående kompromiser og provisorier, på alle disse besnærende forslag om inkarnations overdragelse, svarede Jesus kun: "Min Paradisfaders vilje vil ske." Da den udmattende retssag var afsluttet, returnerede den afsondret skytsengel til Jesu side og tjente ham.

En eftermiddag i sensommeren, ud mellem træerne i naturens stilhed vandt Mikael af Nebadon den ubestridte suverænitet i sit univers. Den dag afsluttede han den opgave, stillet til Skabersønnerne, for at leve et fuldt liv inkarneret i lighed med dødelig kød på de evolutionære verdner i tid og rum. Meddelelsen til universet om denne betydningsfulde bedrift blev ikke annonceret indtil den dag, han blev døbt, måneder senere, men det hele skete allerede den dag på bjerget. Da Jesus kom ned fra Hermonbjerget var Lucifers oprør i Satania og Caligastias løsrivelse på Urantia næsten overstået. Jesus havde betalt den sidste pris krævet af ham, for at han kunne vinde suverænitet i sit univers, hvilket i sig selv regulerer alle oprørernes status og medfører at alle sådanne fremtidige opstande (hvis de nogensinde opstår) kan behandles summarisk og effektivt. Således kan det ses, at Jesu såkaldte "store fristelse" indtræf nogen tid, før hans dåb og ikke umiddelbart efter denne begivenhed.

Da Jesus i slutningen af dette ophold oppe på bjerget gik ned, mødte han Tiglath der kom op med mad til mødestedet. Han sendte drengen tilbage og sagde kun: "Hvileperioden er overstået, jeg er nødt til at vende tilbage til min Faders anliggender." Han var en stille og meget forandret mand under deres rejse tilbage til Dan, hvor han tog afsked med drengen og gav ham æslet. Han gik derefter syd til Kapernaum, den samme vej, han var kommet.

9. VENTETIDEN

Sommeren var ved at være forbi, og tiden var næsten kommet for forsoningsdagen og løvhyttefesten. Jesus havde et familie møde i Kapernaum under sabbatten, og begav sig næste dag sammen med Johannes, søn af Zebedæus, på vej mod Jerusalem. De gik øst for søen via Gerasa og fortsatte ned langs Jordandalen. Mens han besøgte nogle af sine kammerater på rejsen bemærkede Johannes en stor forandring i Jesus.

Jesus og Johannes overnattede i Betania hos Lazarus og hans søstre, og tidligt den følgende morgen gik de til Jerusalem. De tilbragte næsten tre uger i Jerusalem og dens omgivelser, i hvert fald gjorde Johannes det. Mange dage gik Johannes alene ind i Jerusalem, mens Jesus vandrede omkring på de nærliggende bakker og hengav sig til mange øjeblikke af åndeligt fællesskab med sin Fader i himlen.

De var begge til stede ved de højtidelige gudstjenester under forsoningsdagen. I forhold til alle andre dage i det jødiske religiøse ritual, var Johannes især imponeret over de ceremonier, der tilhørte denne dag af alle dag, men Jesus forblev en eftertænsom og tavs tilskuer. For Menneskesønnen var denne præstation ynkelige og patetisk. Han så alt dette som en forvrængning af sin himmelske Faders karakter og træk. Han så denne dags gøremål som en parodi på de faktiske omstændigheder i den guddommelige retfærdighed og de uendelige barmhjertighedens sandheder. Han brændte med iver for at forkynde den virkelige sandhed om hans Faders kærlige natur og almennyttige aktiviteter i universet, men hans trofaste Ledsager mindede ham om, at hans tid endnu ikke var kommet. Men den aften, i Betania, lod Jesus mange udtalelser falde, som meget forstyrrede Johannes; og Johannes forstod aldrig helt den virkelige betydning af hvad Jesus sagde den aften, mens de lyttede.

Jesus planlagde at forblive hele ugen under løvhyttefesten i selskab med Johannes. Denne fest var en årlig fest i hele Palæstina, det var den jødiske ferieperiode. Selvom Jesus ikke deltog i lystigheden, der tilhørte festlighederne, var det tydeligt, at han havde det sjovt og følte tilfredshed ved at se den ubekymrede og glade eftergivenhed hos de unge såvel som gamle.

I centrum af festival ugen før festlighederne var overstået, tog Jesus afsked med Johannes og sagde, at han ønskede at trække sig tilbage til bjergene, hvor han bedre kunne kommunikere med sin Paradisfader. Johannes ville have gået med ham, men Jesus insisterede på, at han blev indtil afslutningen af festlighederne, og sagde: "Det er ikke nødvendigt, at du bærer Menneskesønnens byrde; kun at vægteren skal holde vagt, mens byen sover i fred." Jesus vendte ikke tilbage til Jerusalem. Efter næsten en uge alene i bjergene nær Betania, gik han mod Kapernaum. På vejen hjem brugte han en dag alene på Gilboa skråningerne, nær det sted hvor kong Saul havde taget sit liv. Da han ankom til Kapernaum, syntes han mere munter end da han havde taget afsked med Johannes i Jerusalem.

Næste morgen gik Jesus til kisten som indeholdt hans personlige ejendele og som var forblevet i Zebedæus værksted. Han tog sin forklæde på, meldte sig for arbejde, ved at sige: "Det påhviler mig at være beskæftiget, mens jeg venter på at min time skal komme." Han arbejdede i flere måneder, indtil januar det følgende år, på værftet side om side med sin bror James. Efter denne periode af arbejde sammen med Jesus gav James faktisk aldrig helt op med at tro på Jesu mission, uanset hvilken tvivl, der opstod i hans forståelse af Menneskesønnens livsværk.

I denne sidste periode med arbejde på værftet, tilbragte Jesus det meste af tiden med at færdiggøre de indvendige rum i ethvert større fartøj. Han var meget omhyggelig i al sit håndværk og syntes at opleve tilfredsstillelse af menneskets præstation, når han havde afsluttet et prisværdigt arbejde. Selvom han ikke spildte nogen særlig tid på bagateller, var han en meget omhyggelig håndværker, når det kom til de væsentlige elementer i hver arbejdsopgave.

Som tiden gik nået rygterne til sidst Kapernaum om en Johannes, som prædikede og samtidig døbte de angrende i Jordanfloden, og Johannes prædikede: "Himmelriget er kommet nær; omvend jer og blive døbt." Jesus lyttede til disse rapporter mens Johannes langsomt arbejdede sig op langs Jordandalen fra vadestedet nærmest Jerusalem. Men Jesus fortsatte med sit arbejde med at bygge både, indtil Johannes i januar det følgende år, dvs. år 26 e.Kr. var nået op da floden til et vadested nær Pella. Så lagde Jesus sit værktøj og bekendtgjorde: "Min time er kommet," og inden for kort tid præsenterede sig selv hos Johannes for at blive døbt.

Men en stor forandring var kommet over Jesus. Kun få af de mennesker, der havde haft gavn af hans besøg og ydelser,

da han gik frem og tilbage over hele landet kendte nogensinde senere igen den offentligt fremtrædende lærer som den samme private person som de i tidligere år havde kendt og elsket. Der var en grund til, at de, der engang havde haft gavn af hans godgørelse ikke genkendte ham i hans senere rolle som offentlig og autoritativ lærer. I mange år havde denne transformation af sind og ånd været i gang, og den blev afsluttet under det begivenhedsrige ophold på Hermonbjerget.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 135

JOHANNES DØBEREN

JOHANNES Døberen blev født 25. marts 7 f.Kr. i overensstemmelse med løftet som Gabriel havde givet Elisabet i juni det foregående år. I fem måneder holdt Elisabet Gabriels besøg hemmelig, og da hun fortalte om det til sin mand, Zakarias, blev han meget bekymret og troede ikke helt på hendes historie, indtil han havde haft en usædvanlig drøm omkring seks uger før Johannes fødsel. Med undtagelse af Gabriels besøg hos Elisabet og Zakarias drøm var der ikke noget usædvanligt eller overnaturligt i forbindelse med Johannes Døberens fødsel.

På den ottende dag blev Johannes omskåret i overensstemmelse med jødisk skik. Han voksede op som et almindeligt barn dag for dag og år for år i den lille landsby kendt i disse dage som byen Juda, omkring seks kilometer vest for Jerusalem.

Den mest markante begivenhed i Johannes tidlige barndom var besøget, som han og hans forældre gjorde hos Jesus og Nazaret familien. Dette besøg fandt sted i juni år 1. f.Kr. da han var lidt over seks år.

Efter deres tilbagevenden fra Nazaret begyndte Johannes forældre systematisk at undervise drengen. Der var ingen synagogeskole i den lille landsby, men da Zakarias var en præst, var han ganske godt uddannet, og Elisabet havde også fået en langt bedre uddannelse end kvinder i gennemsnit i Judæa. Hun var også af præsteslægt, da hun nedstammede fra "Aarons døtre." Da Johannes var deres eneste barn, anvendte de en masse tid på hans mentale og åndelige uddannelse. Zakarias havde kun korte perioder af tjeneste i templet i Jerusalem, så han viet meget af sin tid til at undervise sin søn.

Zakarias og Elisabet havde en lille gård, hvor de opdrættede får. De kunne næsten ikke forsørge sig på dette jordstykke, men Zakarias fik en regelmæssig ydelse fra den tempelfond, der var bestemt for præsteskabet.

JOHANNES BLIVER NASIRÆER

Johannes havde ingen skole, hvorfra han kunne blive uddannet i en alder af fjorten, men hans forældre havde valgt dette bestemte år, som bedst egnet til ham for at fuldføre den officielle nasiræer løfte. Derfor tog Zakarias og Elisabet deres søn til Engedi, nær ved Det Døde Hav. Det var nasiræer broderskabets sydlige hovedkvarter, hvor drengen blev behørigt og højtideligt optaget til livslangt medlem af denne orden. Efter disse ceremonier, og efter at Johannes havde givet løfterne om at afholde sig fra alle berusende drikke, for at lade håret vokse, og til at afstå fra at røre de døde, fortsatte familien til Jerusalem, hvor Johannes foran templet gav offer, som det var krævet af dem, der afgav nasiræer løftet.

Johannes gav samme løfte for livet som hans berømte forgængere, Samson og profeten Samuel, havde givet. Den som var nasiræer for livet blev betragtet som en helgen og hellig personlighed. Jøderne så på en nasiræer med næsten samme respekt og ærbødighed som på en ypperstepræst, hvilket ikke var så mærkeligt, da de som var nasiræer for livet var de eneste, undtagen ypperstepræsterne, som nogensinde fik lov til at komme ind i det allerhelligste i templet.

Johannes vendte hjem fra Jerusalem for at passe sin fars får og voksede op til at blive en stærk og ædelsindet mand.

Da Johannes var seksten, blev han, efter at have læst om Elias, dybt imponeret over Karmelbjergets profet og besluttede at anlægge dennes måde at klæde sig. Fra den dag fremad bar Johannes altid en behåret beklædningsstykke med et læderbælte. Som sekstenårig, var han over hundrede og firs centimeter høj og næsten fuldvoksen. Med sin flagrende hår og hans særegne tøjstil repræsenterede denne unge vitterlig et malerisk syn. Hans forældre forventede sig store ting af deres eneste søn, et barn af løfte og en nasiræer for livet.

2. ZAKARIAS DØD

Efter at Zakarias havde været syg i flere måneder, døde han i juli, år 12 e.Kr. da Johannes lige havde passeret sit attende år. Det var en tid med stor forlegenhed for Johannes, siden nasiræer løftet forbød kontakt med de døde, selv inden for deres egen familie. Selvom Johannes havde forsøgt at følge de restriktioner, som løftet pålagde ham angående besmittelse fra de døde, tvivlede han på, at han helt havde fulgt nasiræer bekendtgørelsens krav. Derfor gik han efter sin fars begravelse til Jerusalem og gjorde de ofre, der var påkrævet for hans renselse i nasiræernes hjørne af kvindernes tempelplads.

I september dette år foretog Elisabet og Johannes, en rejse til Nazaret for at besøge Maria og Jesus. Johannes havde næsten besluttet at komme videre med sit livsværk, men han blev formanet, ikke kun af Jesu ord, men også af hans eksempel, til at vende hjem, tage sig af sin mor, og afvente "ankomsten af Faderens time". Efter at have sagt farvel til Jesus og Maria, da det behagelige besøg var ovre, mødte Johannes ikke Jesus igen indtil det tidspunkt, hvor han døbte ham i Jordanfloden.

Johannes og Elisabet vendte tilbage til deres hjem og begyndte at lægge planer for fremtiden. Da Johannes nægtede at acceptere den præste godtgørelse han var berettiget til at modtage fra tempelfonden, havde de efter to år så godt som mistet deres hjem. Derfor besluttede de at gå sydover med fårebesætningen og som følge heraf flyttede de til Hebron, den sommer, da Johannes var tyve år. I den såkaldte "Judæa ørken" passede Johannes sine får langs en bæk, der var en biflod til en større flod, som strømmede ind i Døde Hav ved Engedi. Engedi kolonien omfattede ikke kun nasiræerne der havde helliget sig selv for livet eller for en bestemt tid, men også en lang række andre asketiske hyrder, der samledes i disse distrikter med deres flokke og socialiserede med nasiræernes broderskab. De ernærede sig ved at opdrætte får og af de gaver, velhavende jøder gav til ordenen.

Som tiden gik, vendte Johannes sjældnere tilbage til Hebron, mens han oftere besøgte Engedi. Han var så helt anderledes end størstedelen af nasiræerne, at han fandt det meget svært fuldt ud broderligt at omgås med broderskabet. Men han var meget glad for Abner, den anerkendte leder og organisator af Engedi kolonien.

3. EN HYRDES LIV

Langs dalen af denne lille bæk byggede Johannes af opstablede sten ikke mindre end et dusin sten skure og folde for natten, hvor han kunne se og beskytte sine fåre- og gedeflokke. Johannes liv som hyrde gav ham en hel del tid til eftertanke. Han talte meget med Ezda, en forældreløs dreng i Bet-Sur, som han i en vis forstand, havde adopteret og som tog sig af besætningerne, når han foretog rejser til Hebron for at se sin mor og sælge får, samt når han gik ned til Sabbatgudstjenesterne i Engedi. Johannes og drengen levede meget enkelt og ernærede sig af fårekød, gedemælk, vild honning, og de spiselige græshopper, der var i nabolaget. Denne deres almindelige kost blev suppleret med forsyninger, bragt lejlighedsvis fra Hebron og Engedi.

Elisabet holdt Johannes orienteret om begivenhederne i Palæstina og andre steder i verden, og Johannes blev mere og mere overbevist om, at tiden hurtigt nærmede hvor den gamle orden ville blive afsluttet, og at han ville blive forløberen, der proklamerede ankomsten af en ny tidsalder "himmelriget". Denne robuste hyrde havde en særlig forkærlighed for profeten Daniels skrifter. Han læste en tusind gange Davids beskrivelse af det store billede, som Zakarias havde fortalt ham repræsenterede historien af de store verdens riger, først Babylon, så Persien, Grækenland, og til sidst Roms historie. Johannes indså, at Rom allerede dengang bestod af folkeslag og racer med så mange forskellige sprog, at det aldrig kunne blive et stærkt forenet og fast konsolideret imperium. Han mente, at Rom allerede selv var opdelt i Syrien, Egypten, Palæstina, og andre provinser. Siden læste han videre: "I disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige som aldrig vil blive ødelagt. Og dette rige må ikke overlades til andre mennesker, men skal knuse og tilintetgøre alle andre riger, og det skal stå for evigt." "Og der blev givet ham herredømme og ære og et kongerige, for at alle folkeslag, nationer og sprog bør tjene ham. Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke forgår, og hans rige vil aldrig blive ødelagt." "Og riget og herredømmet og storheden af riget under himmelen, skal gives til de mennesker, som består af den Højstes hellige; og hans rige er et evigt rige, og alle magter skal tjene og lyde ham."

Johannes kunne aldrig helt overvinde den forvirring, der er opstået fra, hvad han havde hørt fra sine forældre om Jesus

og det, han læste i de steder i skrifterne. I Daniels bog, læste han: "Jeg så i visioner om natten, og se, en som Menneskesønnen kom med himlens skyer, og der blev givet ham herredømme, ære og et kongerige." Men disse ord af profeten harmoniserede ikke med, hvad hans forældre havde lært ham. Heller ikke svarede hans samtaler med Jesus, da han besøgte ham i en alder af atten, disse erklæringer i skrifterne. På trods af denne forvirring forsikrede hans mor ham konstant, når han følte sig forvirret, at hans fætter, Jesus af Nazaret, var den sande Messias, at han var kommet for at sidde på Davids trone, og at han (Johannes) ville blive forløberen som gik foran ham og hans vigtigste støtte.

Af alt, hvad Johannes hørte om det syndige gøren og laden og ondskab i Rom og den uansvarlige, og moralske åndsforladthed af riget, af alt, hvad han vidste om de onde gerninger, som Herodes Antipas og landshøvdingene for Judæa havde gjort sig skyldig i, fik han det indtryk, at slutningen af tidsalder var nært forestående. Det forekom dette robuste og ædle barn af naturen, at verden var moden til slutningen af den menneskelige æra og begyndelsen på en ny og guddommelig tidsalder - Himmelfriget. I Johannes hjerte voksede følelsen af, at han var den sidste af de gamle profeter og den første af de nye. Han skælvede virkelig af den voksende impuls til at gå ud og forkynde for alle mennesker: Omvend jer! Set tingene rigtigt med Gud! Gør jer klar til det sidste; Forbered jer på ankomsten af den nye og evige orden for jorden - himmelfriget."

4. ELISABETHS DØD

Den 17. august, år 22 e.Kr. da Johannes var otte og tyve år gik hans mor pludselig bort. Elisabeths venner, som kendte til de begrænsninger, der gælder for nasiræerne om kontakt med de døde, selv inden for deres egen familie, gjort alle ordninger for begravelsen af Elisabeth, før de sendte efter Johannes. Da han fik nyheden om sin mors død, gav han Ezra besked om at drive hans besætninger til Engedi og startede selv mod Hebron.

Da han vendte tilbage fra sin mors begravelse til Engedi skænkede han sine flokke til broderskabet og trak sig et stykke tid tilbage fra omverdenen, mens han fastede og bad. Johannes kendte kun til de gamle metoder at nærme sig guddommeligheden. Han kendte kun til protokollerne fra sådanne som Elias, Samuel, og Daniel. Elias var hans ideal af en profet. Elias var den første af Israels lærere som blev betragtet som profet, og Johannes troede virkelig, at han ville være den sidste af denne lange og strålende række af budbringere fra himlen.

I to og et halvt år boede Johannes i Engedi, og han overtalte de fleste af broderskabet, om at "tidsalderens ende var forestående"; at "Himmelfriget var ved at fremkomme." Al hans tidlige undervisning var baseret på den nuværende jødiske idé og koncept om Messias som den lovede befrier af det jødiske folk fra deres ikke-jødiske herskers herredømme.

I hele denne periode læste Johannes meget i de hellige skrifter, som han fandt i nasiræernes hjem i Engedi. Han var især imponeret af Esajas og Malakias, de sidste profeter frem til den tid. Han læste igen og igen de sidste fem kapitler af Esajas, og han troede disse profetier. Så læste han ofte af Malakias: "Se, jeg sender profeten Elias til jer, inden Herrens store og frygtelige dag. Han skal vende fædrenes hjerter til deres børn og børnenes hjerter til deres fædre, så at jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse." Det var kun dette løfte af Malakias om, at Elias ville vende tilbage som holdt ham tilbage fra at gå ud og prædike om det kommende rige og formane sine jødiske medborgere til at flygte fra den kommende vrede. Johannes var klar til at forkynde budskabet om det kommende rige, men hans forventning om Elias holdt ham tilbage i over to år. Han vidste, at han ikke var Elias. Hvad mente Malakias? Skulle profetierne forstås bogstaveligt eller symbolsk? Hvordan skulle han kende sandheden? Han vovede til sidst at tro, at siden den første af profeterne hed Elias, så ville den sidste også være kendt af samme navn. Ikke desto mindre nærmede han tvivl, tilstrækkelig tvivl til at forhindre ham fra at kalder sig selv Elias.

Det var indflydelsen af Elias, der fik Johannes til at bringe i anvendelse hans metoder til direkte og ligeud at angribe hans samtidiges synder og laster. Han forsøgte at klæde sig som Elias, og han forsøgte at tale ligesom Elias. I hvert ydre aspekt var han ligesom den tidligere profet. Han var netop sådan en gæv og malerisk barn af naturen, netop sådan en frygtløs og modig retfærdighedens forkynner. Johannes var ikke analfabet - han var godt bekendt med de jødiske hellige skrifter - men han var næppe kultiveret. Han var en klar tænkner, en kraftfuld taler og en lidenskabelig fordømmer. Han var næppe et eksempel for sin alder, men han var en veltalende irettesættelse.

Til slut, gennemtænkte han den måde, han ville forkynde den nye tidsalder, Guds rige. Han besluttede at blive

forløberen for Messias; han fejede til side al tvivl og forlod Engedi en dag i marts i år 25 e.Kr. for at begynde sin korte, men strålende karriere som offentlig prædikant.

5. GUDS RIGE

For at forstå Johannes budskab bør man tage hensyn til status af det jødiske folk på det tidspunkt, han fremtrådte på scenen for handling. For næsten hundrede år havde hele Israel været i et dilemma; de kunne ikke forklare, hvorfor de konstant levede underkuet af de hedenske herskere. Havde Moses ikke lært dem at retfærdighed altid blev belønnet med velstand og magt? Var de ikke Guds udvalgte folk? Hvorfor var Davids trone øde og tom? I lyset af Moses doktriner og profeternes forskrifter fandt jøderne det svært at forklare deres nationale fortvivlelse som havde varet så længe.

Omkring hundrede år før Jesus og Johannes tid opstod en ny skole af religiøse lærere i Palæstina, apokalyptikerne. Disse nye lærere udviklede et trossystem, der redegjorde for at jødernes lidelser og ydmygelse var, fordi de betalte straffen for nationens synd. De gik tilbage til de velkendte årsager, der blev anført for at forklare det babylonske fangenskab og andre af oldtiden fangenskab. Men ifølge apokalyptikernes lærdomme skulle Israel tage mod til sig, deres dage med lidelse var næsten forbi, tugtelse af Guds udvalgte folk var næsten færdig, Guds tålmodighed med de ikke-jødiske udlændinge var ved at slutte. Slutningen af det romerske herredømme var den samme som den endelige afslutning af tidsalderen, i en vis forstand, verdens ende. Disse nye lærere lænede sig tungt opad Daniels profetier, og, de lærte folgelig, at skabelsen var ved at passere ind i sin afsluttende fase: verdens riger ville blive Guds rige. For den tids jødiske sind var det netop, hvad der menes med udtrykket - himmelriget, et udtryk, som både Johannes og Jesus konsekvent brugte i deres forkyndelse. For jøderne i Palæstina havde udtrykket "himmelriget" kun én betydning: - en absolut retfærdig stat, hvor Gud (Messias) herskede over jordens nationer med fuldendt magt, ligesom han regerede i himlen. "Din vilje ske på jorden som i himlen."

Under Johannes dage, spurgte alle jøder forventningsfuldt: "Hvor hurtigt vil riget komme?" Der var en generel fornemmelse af, at afslutningen af de ikke-jødiske nationers imperium nærmede sig. Der var overalt blandt jøderne et levende håb og en ivrig forventning om, at fuldbyrnelsen af det, de for tidsaldre havde ønsket ville indtræffe i deres generations livstid.

Selvom der blandt jøderne var store forskelle, når det kom til at estimere det kommende riges natur, havde de alle sammen troen på, at hændelsen var under opsejling, nær forestående, selv at den stod foran døren. Mange, der læste Det Gamle Testamente kiggede bogstaveligt forventningsfuldt til en ny konge over Palæstina, mod en genoprettet jødisk nation, der var blevet befriet fra sine fjender, og regeret af kong Davids efterfølger, Messias, som snart ville blive anerkendt som den retmæssige og retfærdige hersker over hele verden. En anden, men mindre gruppe af gudfrygtige jøder havde en meget anderledes syn på dette Guds rige. De lærte at det kommende rige ikke var af denne verden, at verden nærmede sig sin ende, og at "en ny himmel og en ny jord" ville føre til etableringen af Guds rige, at dette rige ville være et herredømme for evigt, at synden ville få en ende og at borgerne i det nye rige ville blive udødelige i deres nydelse af denne endeløse lyksalighed.

Alle var enige om, at nogle drastiske oprensninger eller rensende disciplin nødvendigvis ville gå forud for etableringen af det nye rige på jorden. De bogstavtro lærte, at en verdensomspændende krig ville opstå som ødelagde alle ikke-troende, mens de troende ville komme videre til en verdensomspændende og evig sejr. Spiritualisterne lærte at riget ville begynde med Guds store dom, som ville forvise de uretfærdige til deres velfortjente straf og endelige ødelæggelse, mens det udvalgte folks troende hellige ville blive ophøjet til ærens og magtens høje sæder sammen med Menneskesønnen som i Guds navn ville herske over de frelste nationer. Sidstnævnte gruppe mente selv, at mange fromme ikke-troende kunne blive optaget til fællesskabet i det nye rige.

Nogle af jøderne holdt til den opfattelse, at Gud eventuelt kunne etablere dette nye kongerige ved direkte og guddommelig indgriben, men langt de fleste troede, at han ville indsætte en formidler, Messias, som sin repræsentant. Dette var den eneste mulige betydning som ordet Messias kunne have for de jøder, der tilhørte samme generation som Johannes og Jesus. *Messias* kunne umuligt henvise til en, der blot lærte Guds vilje eller proklamerede nødvendigheden af retscaffen levevis. Om alle sådanne hellige personer brugte jøderne titlen *profet*. Messias ville være mere end en profet; Messias ville indføre etableringen af det nye rige, Guds rige. Ingen, der undlod at gøre dette kunne være Messias i traditionel jødisk forstand.

Hvem ville denne Messias være? Igen var de jødiske lærere af forskellig mening. De ældre klyngede sig til den lære, at han ville være en søn af David. De nyere lærte at eftersom riget var et himmelsk rige, kunne den nye hersker også tænkes at være en guddommelig personlighed, en der længe havde siddet ved Guds højre hånd i himlen. Selvom det kan synes mærkeligt, at de, der på denne måde opfattede det nye riges hersker, ikke så ham som en menneskelig Messias, ikke blot som et *menneske*, men som "Menneskesønnen" - en Guds søn - en himmelsk prins, som længe havde været holdt i beredskab til således at overtage herredømmet af jorden, der var gjort ny. Sådan var den religiøse baggrund i den jødiske verden, da Johannes gik ud og proklamerede: "Omvend jer, for Himmelriget er nær!"

Det ses således, at Johannes proklamation om det kommende rige havde ikke mindre end et halvt dusin forskellige betydninger for dem, der lyttede til hans lidenskabelige prædiken. Men uanset den betydning, de knyttede til de udtryk, Johannes brugte, var hver af disse grupper, der ventede på et jødisk kongerige fascineret af proklamationen af denne oprigtige, entusiastiske, rå og klar prædikant af retfærdighed og omvendelse, der så alvorligt formanede sine tilhørere at "flygte fra den kommende vrede."

6. JOHANNES BEGYNDER AT FORKYNDE

Tidligt i marts år 25 e.Kr. rejste Johannes langs den vestlige bred af det Døde Hav og op langs Jordanfloden over til Jeriko på den modsatte bred, til det urgamle vadested, hvor Josua og israelitterne gik over, da de først kom ind i det forjættede land. Derefter gik han over til den anden side, og etablerede sig i nærheden af indgangen til vadestedet og begyndte at prædike for de mennesker, der passerede forbi i hver retning over floden. Dette var den mest anvendte af alle grænseovergange over Jordanfloden.

Det var indlysende for alle, som hørte Johannes, at han var mere end en prædikant. Langt de fleste af dem, der lyttede til denne mærkelige mand, der var kommet op fra ørkenen i Judæa gik derfra i troen, at de havde hørt stemmen af en profet. Det var ikke underligt, at et sådant fænomen dybt rørte disse trætte og forventningsfulde jøders sjæle. Aldrig tidligere i hele den jødiske historie havde Abrahams fromme børn, længtes efter "Israels trøst" eller mere glødende forventet "genoprettelsen af riget." Aldrig tidligere under jødernes historie kunne Johannes budskab om at "Himmelriget er nær" har vakt sådan en dyb og universel appel, som på netop dette tidspunkt, hvor han så mystisk var dukket op på bredden af dette sydlige overgangssted af Jordanfloden.

Han kom fra kredsen af hyrder, ligesom Amos. Han klædte sig på samme måde som oldtidens Elias, og han tordnede frem sine anmodninger og udøste sine advarsler i "Elias ånd og styrke." Det er ikke overraskende, at denne mærkelige prædikant opnået en så stor opsigt i hele Palæstina når de rejsende folk sprede nyheden om hans prædiken ved Jordanfloden.

Desuden var der endnu et *nyt* element i denne nasiræer prædikants arbejde: Hver og en, der troede ham, døbte han i Jordan "til syndernes forladelse". Selvom dåben ikke var en ny ceremoni blandt jøderne, havde de aldrig set den anvendt som Johannes nu gjorde brug af den. Det havde længe været skik på denne måde at døbe de ikke-jødiske proselytter til medlemmer af den ydre tempelgårds samfund, men aldrig før var jøderne selv blevet bedt om at underkaste sig til dåben som et udtryk for anger. Kun femten måneder gik fra det tidspunkt, hvor Johannes begyndte at prædike og døbe, indtil han blev arresteret og fængslet på foranledning af Herodes Antipas, men i løbet af denne korte tid, døbte han betydeligt mere end et hundrede tusinde angrende.

Johannes prædikede fire måneder ved Betania vadestedet før han flyttede nordpå op langs Jordanfloden. Titusinder af lyttere, nogle nysgerrige men mange ærlige og alvorlige, kom fra alle dele af Judæa, Perea, og Samaria, for at lytte til ham. Selv fra Galilæa kom der nogle.

I maj dette år, mens han stadig dvælet ved Betania vadestedet sendte præsterne og levitterne en delegation ud for at spørge Johannes om han påstod at være Messias, og med hvis tilladelse han prædikede. Johannes svarede disse spørgere ved at sige: "Gå hen og fortæl jeres mestre, at I har hørt "røsten af en, der råber i ørkenen," som profeten talte, da han sagde: "Forbered Herrens vej, gør hovedvejen lige til vor Gud. Hver dal skal opfyldes, og hvert bjerg og høj skal gøres lav; det ujævne terræn skal bliver almindelig, mens de ujævne steder skal blive en jævn dal; og alt kød skal se Guds frelse."

Johannes var en heroisk men taktløs prædikant. En dag, da han prædikede og døbte på den vestlige bred af Jordanfloden, kom en gruppe farisæere og en række saddukæerne frem og præsenterede sig selv for dåb. Før Johannes bragte dem ned til vandet, talte han til dem som en gruppe og sagde: "Hvem advarede eder at fly, som hugorme undslipper ilden, fra den kommende vrede? Jeg vil døbe jer, men jeg opfordrer jer til at bære frugten som er værdig af oprigtig anger, hvis I ønsker at blive tilgivet for jeres synder. Og fortæl mig ikke, at I har Abraham til fader. Jeg siger jer, at Gud er i stand til af disse tolv sten her foran jer, til at oprejse værdige børn til Abraham. Og allerede nu er øksen lagt til roden af træerne. Hvert træ, som ikke bærer god frugt vil blive skåret ned og kastet i ilden." (De tolv sten, som han henviste til var de berømte mindesten, som Josua havde ladet rejse til mindesmærke af de "tolv stammer" der gik over netop på dette sted, da de først kom til det forjættede land.)

Johannes gav lektioner til sine disciple, hvor han instruerede dem om detaljerne i deres nye liv og forsøgte at besvare deres mange spørgsmål. Han rådede lærerne til at undervise i lovens ånd såvel som i dens bogstav. Han opfordrede de rige til at give mad til de fattige. Til skatteopkræverne sagde han: "Du skal ikke drive mere ind end hvad der er fastsat." Til soldaterne sagde han: "Gør ingen vold og præcis ikke noget uretfærdigt, være tilfreds med din løn." Til alle, gav han rådet: "Forbered jer på tidsalderens ende - himmelriget er kommet nær."

7. JOHANNES VANDRER NORDOVER

Johannes havde stadig forvirrede idéer om det kommende rige og dets konge. Jo længere han forkyndte desto mere forvirret blev han, men aldrig mindskede denne intellektuelle usikkerhed om karakteren af det kommende rige i den mindste grad hans overbevisning om, at rigets fremtrædende sikkert var nært forestående. I tankerne kunne Johannes være forvirret, men aldrig i ånden. Han havde ingen tvivl om, at riget ville komme, men han var langt fra sikker på, om Jesus ville være hersker af dette rige eller ej. Så længe Johannes holdt sig til tanken om at genetablere Davids trone forekom hans forældres lære om Jesus, født i Davids by, den længe ventede befrier, at være konsekvens. Men i de øjeblikke, hvor han lænede sig mere mod læren om et åndeligt rige, og den verdslige ende af jordens tidsalder, var han yderst usikker om Jesus rolle i disse begivenheder. Nogle gange stillede han spørgsmålstegn ved alt, men ikke for længe. Han ønskede virkelig, han havde talt alt dette igennem med sin fætter, men det var mod deres udtrykkelige aftale.

Da Johannes vandrede nordover, tænkte han meget på Jesus. Han standsede ved mere end et dusin steder under sin rejse op langs Jordanfloden. Det var ved Adam, at han først henviste til "en anden, der vil komme efter mig" som svar på det direkte spørgsmål, som hans disciple spurgte ham: "Er du Messias?" Han fortsatte og sagde: "Efter mig kommer en, der er større end jeg, hvis sandal rem jeg ikke engang er værdig til at bøj mig ned og snøre. Jeg døber jer med vand, men han skal døbe jer med Helligånden. Og han har kasteskovlen i hånden til grundigt at rense det tærskede korn; han vil samle hveden i sin lade, men avnerne vil han brænde i dommedagens ild."

Da Johannes svarede på sine disciples spørgsmål, udvidede han hele tiden sin lære og tilføjede fra dag til dag lidt mere, der var nyttigt og betryggende i forhold til hans tidlige og kryptiske budskab: "Omvend jer og blive døbt." Ved denne tid ankom folkeskarer fra Galilæa og Dekapolis. Snesevis af alvorlige troende boede med deres beundrede lærer dag efter dag.

8. MØDET MELLEN JESUS OG JOHANNES

I december år 25 e.Kr. da Johannes nåede i nærheden af Pella på vej op langs Jordanfloden havde hans berømmelse spredt sig over hele Palæstina, og hans arbejde var blevet det vigtigste samtaleemne i alle byerne omkring Genesaret. Jesus havde udtalt sig fordelsagtigt om Johannes budskab, og dette havde fået mange fra Kapernaum til at slutte sig til Johannes kult for omvendelse og dåb. Zebedæus fiskersønner Jakob og Johannes var gået ned i december, kort efter at Johannes havde installeret sin prædiken position nær Pella, og tilbudt dåb. De besøgte Johannes en gang om ugen og bragte tilbage til Jesus friske første hånd rapporter om evangelistens arbejde.

Jesu brødre James og Jude havde talt om at gå ned til Johannes for at blive døbt. Nu da Jude var kommet over til Kapernaum for sabbatgudstjenesten besluttede både han og James, efter at have lyttet til Jesu foredrag i synagogen, at rådføre sig med ham om deres planer. Det skete lørdag aften, den 12. januar år 26 e.Kr. og Jesus bad dem om at udskyde diskussionen indtil næste dag, hvor han ville give dem sit svar. Han sov meget lidt om natten og var i tæt kontakt med

Faderen i himlen. Han havde aftalt at spise frokost ved middagstid med sine brødre og derefter rådgive dem om den dåb, som Johannes gav. Den søndag morgen arbejdede Jesus som sædvanlig på bådeværftet. James og Jude var ankommet med frokost og ventede på ham i tømmerlagret, da det endnu ikke var tid til middagspausen, og de vidste, at Jesus var meget punktlig, når det kom til det.

Kort før middagspausen lagde Jesus sit værktøj fra sig, fjernede sit arbejds forklæde, og meddelte, de tre arbejdere, der var i rummet med ham: "Min time er kommet." Han gik ud til sine brødre James og Jude, og sagde igen: "Min time er kommet - lad os gå til Johannes," og de begav sig straks på vej til Pella og spiste deres frokost undervejs. Dette skete søndag, den 13. januar. De tilbragte natten i Jordandalen og ankom den næste dag ved middagstid til det sted, hvor Johannes døbte.

Johannes var lige begyndt at døbe dagens kandidater. Snesevis af angrende stod i kø og ventede på deres tur, da Jesus og hans to brødre tog deres plads i køen af alvorlige mænd og kvinder, der var blevet troende i Johannes forkyndelse om det kommende rige. Johannes havde forhørt sig om Jesus af Zebedæus sønner. Han havde fået at vide, hvad Jesus havde sagt om hans forkyndelse, og han forventede dag for dag at se Jesus træde frem på stedet, men han havde ikke forventet at byde ham velkommen i rækken af dåbskandidaterne.

Da Johannes var optaget af detaljerne med så hurtigt at døbe et så stort antal af konvertitter, kiggede han ikke op og fik øje på Jesus, før Menneskesønnen stod lige foran ham. Da Johannes genkendte Jesus afbrød han ceremonierne for et øjeblik, mens han hilste sin kødelige fætter og spurgte: "Men hvorfor kommer du ned i vandet for at hilse på mig?" Jesus svarede: "For at underkaste mig din dåb." Johannes svarede: "men det er jeg som behøver at blive døbt af dig. Hvorfor kommer du til mig?" Jesu hviskede til Johannes: "Hav tålmodighed med mig nu, for det tilkommer os at sætte dette eksempel for mine brødre stående her hos mig, og at folk kan vide, at min time er kommet."

Der var en tone af endelighed og autoritet i Jesu stemme. Johannes skælvede med følelser da han gjorde sig klar til at døbe Jesus af Nazaret ved middagstid mandag den 14. januar år 26 e.Kr. i Jordanfloden. Så døbte Johannes Jesus og hans to brødre James og Jude. Da Johannes havde døbt disse tre, sendte han de andre væk for resten af dagen og meddelte, at han ville genoptage dåben ved middagstid den næste dag. Da folk var ved at gå bort, hørte de fire mænd, som stadig stod i vandet, en mærkelig lyd, og snart dukkede en vision et øjeblik op direkte over Jesu hoved, og de hørte en stemme sige: "Dette er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag." En stor forandring kom over Jesu ansigt, og da han kom op fra vandet, forlod han dem i stilhed og gik hen mod bakkerne mod øst. Ingen mennesker så Jesus igen i fyrre dage.

Johannes fulgte Jesus tilstrækkeligt langt nok til at fortælle ham historien om Gabriels besøg hos sin mor, før nogen af dem var født, som han så ofte havde hørt fra sin mors læber. Han lod Jesus fortsætte på sin vej, efter at han havde sagt: "Nu ved jeg med sikkerhed, at du er Befrieren." Men Jesus sagde ikke noget.

9. FYRRE DAGE MED FORKYNDELSE

Da Johannes vendte tilbage til sine disciple (han havde nu omkring femogtyve til tredive der vandrede med ham hele tiden), fandt han dem samlet i en seriøs diskussion om, hvad der lige var sket i forbindelse med Jesu dåb. De var endnu mere forbavset da Johannes nu åbenbarede for dem historien om Gabriels besøg hos Maria før Jesus blev født, og også, at Jesus ikke sagde et eneste ord til ham, efter at han havde fortalt det til Jesus. Der var ingen regn den aften, og denne gruppe af tredive folk eller flere talte til langt ind i den stjerneklare nat. De spekulerede på, hvor Jesus var gået, og hvornår de ville se ham igen.

Efter denne dags oplevelser kom der nye og sikre toner af forkyndelse i Johannes proklamationer om det kommende rige og den forventede Messias. Det var en anspændt tid, disse fyrre dages ventetid, venten på at Jesus kom tilbage. Men Johannes fortsatte med at forkynde med stor kraft, og hans disciple begyndte på dette tidspunkt at prædike for de enorme skarer, der samledes omkring Johannes i Jordanfloden.

I løbet af disse fyrre dages ventetid, spredte der sig mange rygter ud over de omkringliggende landområder og endda til Tiberias og Jerusalem. Tusinder af mennesker kom for at se den nye attraktion - som efter sigende var Messias - i Johannes lejr, men de så ingen tegn på Jesus. Da Johannes disciple hævdede, at den fremmede Guds mand var gået op i

bjergene, tvivlede mange på hele historien.

Omkring tre uger efter at Jesus havde forladt dem dukkede en ny deputation fra præsterne og farisæerne i Jerusalem op på stedet i Pella. De spurgte Johannes direkte, om han var Elias eller profeten, som Moses havde lovet, og da Johannes sagde: "Nej, det er jeg ikke," vovede de sig til spørgsmålet: "Er du Messias?" Johannes svarede: "Nej, det er jeg ikke." så sagde disse mænd fra Jerusalem: "Hvis du ikke er Elias, ikke er profeten og ikke er Messias, hvorfor døber du da folket og afstedkommer alt dette postyr?" Johannes svarede: "Det ville være bedre, hvis de, der har hørt mig og modtaget dåben af mig ville sige, hvem jeg er, men jeg siger jer, at mens jeg døber med vand, har der været blandt os, en der vil vende tilbage for at døbe jer med Helligånden."

Disse fyrre dage var en vanskelig periode for Johannes og hans disciple. Hvad ville Johannes forhold til Jesus være? Hundrede af spørgsmål kom op til diskussion. Politisk og egoistisk forfremmelse af fordele begyndte at dukke op. Intense diskussioner opstod omkring de forskellige idéer og koncepter om Messias. Ville han blive en militær leder og en konge som David? Skulle han slå de romerske hære som Josua havde slået kanaanæerne? Eller ville han komme til at etablere et åndeligt rige? Johannes var ligesom mindretallet nærmest til den opfattelse, at Jesus var kommet for at etablere Himmelriget, selv om han i sit sind ikke var helt klar over, hvad denne mission med at etablere himmelriget vil omfatte.

Disse var anstrengende dage i Johannes liv, og han bad for at Jesu kom tilbage. Nogle af Johannes disciple organiserede rekognosceringspatrulje for at lede efter Jesus, men Johannes forbød dem og sagde: "Vores tid er i den himmelske Guds hænder; han vil vejlede sin udvalgte søn. "

Det var tidligt på sabbatmorgen den 23. februar, hvor de havde samlet sig omkring Johannes, mens de spiste deres morgenmåltid, kiggede mod nord og så Jesus komme hen imod dem. Da han kom nærmere, stod Johannes op på en stor sten løftede melodisk stemmen og sagde: "Se, Guds søn, verdens befrielse! Det var om ham, jeg sagde: Efter mig kommer en, der har forrang over mig, fordi han var før mig. "Derfor kom jeg ud af ørkenen for at prædike omvendelse og døbe med vand, proklamerede, at Himmelriget er nær. Og nu kommer den, der vil døbe jer med Helligånden. Og jeg så den guddommelige ånd sænke sig ned over denne mand, og jeg hørte Guds stemme erklære, 'Dette er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.'"

Jesus bad dem vende tilbage til deres mad, mens han satte sig til at spise med Johannes, for hans brødre James og Jude var vendt tilbage til Kapernaum.

Tidligt næste morgen sagde han farvel til Johannes og hans disciple og vendte tilbage til Galilæa. Han gav dem ingen løfte om, hvornår de igen ville se ham. Til Johannes, som spurgte om hans egen forkyndelse og mission sagde Jesus kun: "Min Fader vil vejlede dig nu og i fremtiden, ligesom han har gjort i fortiden." Disse to store mænd skiltes samme morgen på strandbredden ved Jordanfloden, for aldrig igen at mødes i kødelig figur.

10. JOHANNES VANDRER SYDOVER

Da Jesus var gået mod nord til Galilæa, følte Johannes sig tvunget til at vende tilbage mod syd, hvorfra han var kommet. Derfor søndag morgen den 3. marts påbegyndte Johannes og resten af hans disciple deres vandring mod syd. Omkring en fjerdedel af Johannes umiddelbare tilhængere havde i mellemtiden begivet sig til Galilæa i søgen efter Jesus. Der var en forvirret sorg i Johannes. Han prædikede aldrig som han havde gjort før han døbte Jesus. På en eller anden måde følte han, at ansvaret for det kommende rige ikke længere hvilede på hans skuldre. Han følte, at hans arbejde næsten var afsluttet; han var fortvivlet og ensom. Men han prædikede, døbte, og vandrede sydoover.

Johannes opholdt sig i flere uger i nærheden af landsbyen Adam, og det var her, at han gjorde sit mindeværdige angreb på Herodes Antipas for ulovligt at have taget en anden mands kone. I juni dette år (26 e.Kr.) var Johannes tilbage ved Jordanflodens vadested i Betania, hvor han havde begyndt sin prædiken om det kommende rige mere end et år tidligere. I ugerne efter at han havde døbt Jesus ændrede Johannes prædiken sig gradvist ind i en proklamation af nåde for de almindelige mennesker, mens han med fornyet heftighed fordømte de korrupte politiske og religiøse ledere.

Herodes Antipas, på hvis område Johannes havde holdt sine prædikener begyndte at bekymre sig, for at Johannes og

hans disciple skulle starte et oprør. Herodes var også fornærmet over Johannes offentlige kritik af hans indre anliggender. På baggrund af alt dette, besluttede Herodes at sætte Johannes i fængsel. Derfor anholdte Herodes agenter Johannes tidligt om morgenen den 12. juni, før folkemængderne kom for at høre ham prædike, og at se ham døbe. Som ugerne gik, og han ikke blev frigivet spredtes hans disciple over hele Palæstina, mange af dem gik til Galilæa for at slutte sig til Jesu tilhængere.

11. JOHANNES I FÆNGSEL

Johannes tid i fængsel var en ensom og noget af en bitter oplevelse for ham. Kun få af hans tilhængere fik lov til at besøge ham. Han længtes efter at se Jesus, men måtte nøjes med at høre om hans arbejde gennem de af hans tilhængere, som var blevet tilhængere af Menneskesønnen. Han var ofte fristet til at tvivle på Jesus og hans guddommelige mission. Hvis Jesus var Messias, hvorfor gjorde han ikke noget for at befri ham fra dette uudholdelige fængsel? For over halvandet år sygnede denne hærdede mand, som tilhørte Guds natur, hen i dette elendige fængsel. Denne oplevelse var en stor test på hans tro og loyalitet over for Jesus. Faktisk var hele denne oplevelse en stor test selv for hans tro på Gud. Mange gange var han fristet til at tvivle selv ægtheden af hans egen mission og erfaring.

Efter at Johannes havde været i fængsel flere måneder, kom en gruppe af hans disciple til ham, og efter af de havde fortalt om Jesu offentlige tjeneste, sagde de: "Så du ser, lærer, at den, som var hos dig ved det øverste løb af Jordanfloden, for ham går det godt, og han modtager alle, der kommer til ham. Han sidder til og med til bords med toldere og syndere. Du vidnede modigt om ham, og dog gør han intet for at få dig frigivet." Men Johannes svarede sine venner: "Denne mand kan ikke gøre noget, medmindre det blev givet til ham af hans Fader i himlen. I husker, at jeg sagde, "Jeg er ikke Messias, men jeg er den, der er blevet udsendt for at forberede vejen for ham. Og det gjorde jeg. Brudgommen er den, der har bruden, men brudgommens ven, som står tæt på og hører ham glæder sig meget over brudgommens røst. Den glæde er nu blevet min helt og holdent. Han skal blive større, og jeg må blive mindre. Jeg kommer fra denne verden, og jeg har fortalt min besked. Jesus af Nazaret kommer ned på jorden fra himlen og er over os alle. Menneskesønnen nedstammer fra Gud, og Guds ord, vil han forkynde for jer. For Faderen i himlen giver ikke ånden ved foranstaltning til sin egen søn. Faderen elsker sin søn og vil snart sætte alting i denne Søns hænder. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv. Og disse Ord, som jeg taler, er sande og bestående."

Disse disciple var forbløffet over Johannes erklæring, så meget, at de forlod ham uden et ord. Johannes var også meget ophidset, fordi han indså, at han havde sagt en profeti. Aldrig mere tvivlede han helt på Jesu tjeneste og guddommelighed. Men det var en svær skuffelse for Johannes, at Jesus ikke sendte nogen ord til ham, at han ikke kom for at møde ham, og at han ikke brugte noget af sin store magt til at befri ham fra fængslet. Men Jesus vidste om alt dette. Han havde en stor kærlighed til Johannes, men nu, da han var helt klar over sin guddommelige natur og godt klar over de store ting, der blev udarbejdet for Johannes, når han havde forladt denne verden, og han vidste også, at Johannes arbejde på jorden var afsluttet, tvang han sig selv til ikke at blande sig i den naturlige udvikling af den store prædikant og profet karriere.

Denne lange uvished i fængslet var menneskeligt uudholdelig. Kun få dage før sin død sendte Johannes igen betroede budbringere til Jesus for at spørge, "Er mit arbejde færdig? Hvorfor sygne jeg hen i fængsel? Er du virkelig Messias, eller skal vi vente på en anden?" Da de to disciple fremførte denne besked til Jesus siger Menneskesønnen: "Gå tilbage til Johannes og fortælle ham, at jeg ikke har glemt ham, men at han må lide selv dette for mig, for det forekommer os at opfylde al retfærdighed. Fortæl Johannes hvad du har set og hørt - at de fattige får glædens budskab forkyndt - og endelig fortæl den elskede forløber af min jordiske mission, han skal blive rigt velsignet i den kommende tidsalder forbi han på intet tidspunkt tvivlede og snublede over mig." Dette var de sidste ord Johannes modtog fra Jesus. Budskabet trøstede ham meget, og gjorde meget for at styrke hans tro og forberede ham for hans kødelige livs tragisk ende, der fandt sted kort tid efter denne mindeværdige begivenhed.

12. JOHANNES DØBERENS DØD

Da Johannes arbejdede i det sydlige Perea da han blev arresteret, blev han straks taget til fængslet i fæstningen Machaerus, hvor han blev indespærret, indtil hans henrettelse. Herodes regerede over Perea samt Galilæa, og på dette tidspunkt holdt han bopæl i Perea både i Julias og i Machaerus. I Galilæa var den officielle residens blevet flyttet fra

Sepphoris til den nye hovedstad Tiberias.

Herodes turde ikke frigive Johannes, af frygt for, at denne kunne anstifte oprør. Han turde ikke lade ham dræbe af frygt for folkemasserne i hovedstaden kunne gøre oprør, for tusinder af Pereas borgere troede, at Johannes var en hellig mand, en profet. Derfor holdt Herodes nasiræer prædikanten i fængsel, da han ikke vidste, hvad han ellers skulle gøre med ham. Flere gange havde Johannes været stillet for Herodes, men aldrig gik han med på aftalen om enten at forlade Herodes område eller afstå fra alle offentlige aktiviteter, hvis han blev løsladt. Den nye agitation, vedrørende Jesus af Nazaret, der konstant voksede, mindede Herodes om, at det ikke var det rigtige tidspunkt at frigive Johannes. Derudover var Johannes også et offer for Herodias, Herodes ulovlige kones, voldelige og brændende had.

Ved talrige lejligheder førte Herodes samtale med Johannes om Himmelfarigheden, men selv om dennes budskab undertiden gjort et dybt indtryk på Herodes, turde han ikke løslade ham fra fængslet.

Da der foregik meget bygningsarbejde i Tiberias, tilbragte Herodes en stor del af tiden i sine boliger i Perea, og han havde en særlig kærlighed for fæstningen Machaerus. Det tog flere år, før alle offentlige bygninger og den officielle residens i Tiberias var fuldt gennemført.

For at fejre sin fødselsdag arrangerede Herodes en stor fest for sine vigtigste officerer og andre højtstående administratorer af Galilæa og Perea på slottet i Machaerus. Da det ikke var lykkedes Herodias at få Johannes henrettet ved en direkte appel til Herodes, påtog hun sig nu opgaven ved hjælp af en snedig plan for at få Johannes dræbt.

I løbet af aftenens festligheder og underholdning førte Herodias sin datter frem som dansede for selskabets deltagere. Herodes var meget glad for den unge piges optræden, kaldte hende frem foran sig og sagde: "Du er sød. Jeg er meget tilfreds med dig. Spørg mig på denne min fødselsdag for hvad du ønsker, og du skal modtage det, indtil halvdelen af mit rige." Herodes gjorde alt dette, mens han var stærkt påvirket af de mange bæger af vin han drak. Den unge dame trak sig til side og spurgte sin mor, hvad hun skal spørge Herodes. Herodias sagde: "Gå til Herodes og bed om Johannes Døberens hoved." Den unge kvinde gik tilbage til banket bordet, sagde til Herodes: "Jeg beder dig straks give mig Johannes Døberens hoved på et fad."

Herodes var fyldt med frygt og sorg, men på grund af sin ed og på grund af alle dem, der sad til bords med ham, ville han ikke afvise anmodningen. Herodes Antipas sendte en soldat, befalede ham at bringe Johannes hoved. Så blev Johannes den nat halshugget i fængslet, og soldaten kom med profetens hoved på et fad og rakte det til den unge kvinde i festsalens fjerneste ende. Den unge pige gav fadet til sin mor. Da Johannes disciple hørte om dette, kom de til fængslet for at få Johannes krop, og efter at de havde lagt det i en grav, gik de og underrettede Jesus.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 136

Dåben og de fyrre dage

Jesus begyndte sit offentlige virke mens den folkelige interesse for Johannes forkyndelse var på sit højeste, i en tid da Palæstinas jødiske befolkning var ivrig på udkig efter at Messias skulle vise sig. Johannes og Jesus var store modsætninger. I sin måde at arbejde på var Johannes ivrig og oprigtig, mens Jesus var rolig og lykkelig; kun nogle få gange i løbet af hele sit liv havde han hastværk. Jesus var en betryggende trøst for verden og lidt af et eksempel. Johannes var næppe hverken nogen trøst eller noget eksempel. Han forkyndte himmelens rige, men tog næppe del i den lykke som det skulle medføre. Selv om Jesus omtalte Johannes som den største blandt profeterne af den gamle skole, så sagde han også at den mindste af dem som så den nye vejens lys og ved hjælp derfra indtræder i himmelriget, såmænd var større end Johannes.

Når Johannes forkyndte rigets komme, var hovedbudskabet: "Omvend jer! Flygt fra den kommende vrede!" Da Jesus begyndte at forkynde, var tilskyndelsen om at angre stadig til stede; men et sådan budskab ville altid blive efterfulgt af evangeliet, de gode nyheder om det nye rigets glæder og frihed.

1. FORESTILLINGERNE OM DEN VENTEDE MESSIAS

Blandt jøderne verserede der mange idéer om den forventede befrier, og hver af disse forskellige skoler som befattede sig med messias tanken, havde sine udtalelser i de hebræiske skrifter som de kunne pege på for at bevise deres påstande. Almindeligvis anså jøderne at deres nationale historie begyndte med Abraham og kulminerede med Messias og Guds riges nye tidsalder. Før i tiden havde de forstillet sig denne befrier som 'Herrens tjener', derefter som 'Menneskesønnen', mens der i senere tider, til og med var nogen som gik så langt som at henvise til Messias som 'Guds søn'. Men uanset om han blev kaldt 'Abrahams sæd' eller 'Davids søn', var alle enige om, at han kom til at blive Messias, 'den salvede'. Opfattelsen voksede således fra at være 'Guds tjener' til 'Davids søn', 'Menneskesønnen' og 'Guds søn'.

På Johannes og Jesu tid havde de mere lærde jøder udviklet en idé om den kommende Messias som den perfekte og repræsentative Israelit som både var 'Guds tjener' og samtidig besatte de tre poster som profet, præst og konge.

Jøderne troede inderligt på at, som Moses havde befriet deres forfædre fra trældom i Egypten ved hjælp af mirakuløse under, på samme måde ville den kommende Messias befri det jødiske folk fra det romerske overherredømme ved hjælp af endog mægtigere mirakler og opsigtsvækkende tegn på racemæssig triumf. Rabbierne havde samlet næsten femhundrede uddrag af skrifterne som de, rent bortset fra deres åbenlyse selvmodsigelse, højt og helligt påstod, var profetier om den kommende Messias. Og blandt alle disse detaljer om tidspunktet, teknikken og funktionen, tabte de næsten den levende Messias *personlighed* helt af syne. De så frem mod en genoprettelse af den jødiske nations ære - Israels ophøjelse - i stedet for at verden skulle reddes. Derfor er det indlysende at Jesus fra Nazaret aldrig kunne leve op til denne materialistiske messiasforestilling i jødernes tanker. Mange af deres formodede messiasforudsigelser, ville såfremt de bare havde set disse profetier fra en anden synsvinkel, på en helt naturlig måde havde forberedt dem mentalt på at anerkende Jesus som afslutteren af en tidsalder og igangsætter af en ny og bedre tidsforordning med nåde og frelse for alle nationer.

Jøderne var blevet opdraget til at tro på Shekinah-doktrinen. Men dette, som gik for at være et symbol på det Guddommelige Nærvær, kunne man ikke se i templet. De troede at Messias komme ville medføre at det blev genindsat. De havde forvirrede idéer om racens synd og menneskets påstået onde natur. Nogle underviste i at Adams synd havde

kastet en forbandelse over menneskeslægten og at Messias ville fjerne denne forbandelse og bringe mennesket tilbage til anseelse i Guds øjne. Andre underviste om at Gud, i det han skabte mennesket, forsynede sine skabninger med både den gode og den onde natur, men da han så hvad dette medførte, blev han frygtelig skuffet, og “han angrede at han havde skabt mennesket.” Og de som underviste dette, troede at Messias skulle komme og forløse mennesket fra dets iboende onde natur.

Flertallet af jøderne troede at de fortsat skulle sygne hen under det romerske overherredømme på grund af deres nationale synder og på grund af de halvhjertede ikke jødiske proselytter. Den jødiske nation havde ikke helhjertet *angret*, derfor var Messias afventende med sin ankomst. Der var meget snak om anger; derfor denne voldsomme og umiddelbare appel i Johannes forkyndelse: “Omvend jer og lad jer døbe, for himmelens rige er nær.” Og for enhver troende jøde kunne himmelens rige kun betyde én ting: Messias ankomst.

Der var et kendetegn ved Mikaels overdragelse som var yderst fremmed for den jødiske forestilling om Messias, og det var *foreningen* af de to egenskaber af at være både menneskelig og guddommelig. Jøderne havde gjort sig forskellige tanker om Messias som det perfekte menneske, som overmenneske og til og med som guddommelig, men begrebet om en *forening* af det menneskelige og det guddommelige havde de aldrig haft i tankerne. Og dette var den store anstødssten for Jesu disciple i begyndelsen. De forstod det menneskelige begreb om Messias som Davids søn som de første profeter havde fremstillet det; som Menneskesønnen, som var Daniels og nogle af de senere profeters idé om et overmenneske; og til og med som Guds søn; som forfatteren af Enoks bog og enkelte af hans samtidige beskrev det; men aldrig for ét eneste øjeblik underholdt de det sande begreb om at de to egenskaber, det menneskelige og det guddommelige, kunne forenes i én jordisk personlighed. Inkarnationen af Skaberen i form af en skabning var ikke blevet åbenbart på forhånd. Den blev først åbenbart ved Jesus; verden viste ingenting om noget sådan før Skabersønnen blev kødeliggjort og befandt sig blandt de dødelige i verden.

2. JESU DÅB

Jesus blev døbt mens Johannes forkyndervirksomhed var på sit højdepunkt, og Palæstina var optændt af forventningen om hans budskab - “Guds rige er nær” - og hele det jødiske samfund var engageret i en seriøs og højtidelig selvransagelse. Jødernes sans for racesolidaritet gik vældig dybt. Ikke bare troede jøderne at en fars synder kunne ramme hans børn, men de troede fuldt og fast på, at et individs synd kunne blive en forbandelse for hele nationen. Derfor var det ikke alle som lod sig døbe af Johannes som anså sig for at være skyldige i de syndere som Johannes udtrykkelig tog afstand fra. Mange hengivne sjæle blev døbt af Johannes for Israels bedste skyld. De var bange for at have begået en eller anden uvidenhedssynd som på grund af dem ville udsætte Messias ankomst. De følte sig som en del af en skyldig og syndsforbandet nation, og de fremstod for at døbes for at tilkendegive følgen (frugterne, viljen) af deres races kollektive anger. Det fremgår derfor at Jesus ikke på nogen måde lod sig døbe som et ritual for at vise anger eller at modtage syndernes forladelse. Ved at godtage at lade Johannes døbe ham, fulgte Jesus bare mange fromme israelitters eksempel.

Da Jesus fra Nazaret gik ud i Jordanfloden for at døbes, var han en jordisk dødelig som havde nået det maksimale af hvad et menneske kan stige i sin udvikling når det gælder alt som vedrører erobringen af sindet og selv-identificering med ånden. Han stod den dag i Jordanfloden som en perfektioneret dødelig fra tidens og rummets evolutionære verdener. Perfekt synkronisering og fuldstændig kommunikation var blevet etableret mellem Jesu dødelige sind og hans iboende åndens Tankeretter, den guddommelige gave fra hans Fader i Paradis. Og netop sådan en Tankeretter har bolig i alle normale væsener som har levet på Urantia siden Mikaels opstigning til lederpositionen i sit univers, bortset fra at Jesu Tankeretter tidligere var blevet forberedt til denne specielle opgave ved på samme måde at have boet i et andet overmenneskeligt væsen som havde inkarneret sig ind i lighed med kødelig skikkelse: Makiventa Melkizedek.

Sædvanligvis vil der, når en jordisk dødelig når sådanne højder af perfektionering af sin personlighed, indtræffe de indledende fænomener af åndelig ophøjelse som til sidst fører til fusion mellem den dødeliges modnede sjæl og dens guddommelige tilknyttede Tankeretter. Og det så ud til at være en sådan forandring som nu kom til at ske i Jesus fra Nazarets personlighedsoplevelse netop på denne dag, da han gik ud i Jordanfloden sammen med sine to brødre for at blive døbt af Johannes. Denne ceremoni var den sidste handling i hans rent menneskelige liv på Urantia, og mange overmenneskelige observatører forventede at blive vidne til fusionen mellem Tankeretteren og det sind hvori den boede, men de skulle alle komme til at blive skuffet. Noget nyt og endnu større indtræf. I det Johannes lagde sine hænder på

Jesus for at døbe ham, tog den iboende Tankeretter sin endelige afsked med Joshua ben Josefs perfektionerede menneskesjæl. Og efter nogle få øjeblikke kom dette guddommelige væsen tilbage fra Divinington som en Personaliseret Tankeretter, leder for sin slags i hele lokaluniverset Nebadon. Således så Jesus sin egen forhenværende guddommelige ånd komme tilbage ned til ham i personliggjort form. Og nu hørte han denne samme ånd med oprindelse fra Paradis tale med disse ord: ”Dette er min elskede Søn, og i ham finder jeg stort velbehag.” Og Johannes, sammen med Jesu to brødre, hørte også disse ord. Johannes disciple, som stod ved vandkanten, hørte dem ikke, og de så heller ikke åbenbaringen af den Personaliseret Tankeretter. Det var kun Jesu øjne som så den Personaliseret Tankeretter.

Da den tilbagevendte og nu ophøjede Personaliseret Tankeretteren havde talt, blev der helt stille. Og mens de fire blev stående ude i vandet, vendte Jesus blikket op mod Tankeretteren, som befandt sig lige ved, og bad: ”Min Fader som hersker over himmelen, helliget være dit navn. Komme dit rige! Må din vilje blive udført på jorden, som det sker i himmelen.” Da han havde bedt. ’åbnede himlen sig’ og Menneskesønnen så visionen som blev vist ham af den nu Personaliseret Tankeretter, af ham selv som en Guds Søn som han var før han kom til jorden i skikkelse af dødelig kød, og som han ville blive når det inkarnerede liv var færdigt. Denne himmelske vision blev kun set af Jesus.

Det var stemmen til den Personaliseret Tankeretter som Jesus og Johannes hørte; den talte på vegne af den Universelle Fader, for Tankeretteren er af, og som, Paradisfaderen. Gennem resten af Jesu jordiske liv ledsagede den Personaliserede Tankeretter ham gennem alle hans bestræbelser, Jesus var i konstant samkvem med denne ophøjede Tankeretter.

Da Jesus blev døbt, angrede han ingen misgerninger, han bekendte ingen synd. Hans dåb var for at vie sig til at udføre den himmelske Faders vilje. Da han blev døbt, hørte han sin Faders umiskendelige opfordring, den endelige indkaldelse for at tage sig af sin Faders anliggender, og han drog af sted for at trække sig tilbage i ensom afsondrethed i fyrre dage for at gennemtænke disse mangfoldige problemer. Ved på denne måde at trække sig tilbage for en tid fra aktiv personlighedskontakt med sine jordiske følgesvende fulgte Jesus, som han var på Urantia, den selvsamme procedure som gælder på morontiaverdnerne når en opadstigende dødelig fusioneres med den Universelle Faders indre tilstedeværelse.

Denne dåbsdag afsluttede Jesu det rent menneskelige liv. Den guddommelige Søn har fundet sin Fader, den Universelle Fader har fundet sin inkarneret Søn, og de taler med hinanden.

(Jesus var næsten enogtredivet et halvt år gammel da han blev døbt. Mens Lukas siger at Jesus blev døbt i det femtende år under Tiberius Cæsars styre, som ville blive i år 29 e.Kr. i og med at Augustus døde i år 14 e.Kr., bør der erindres om at Tiberius var kejser sammen med Augustus i to og et halvt år før Augustus død, efter at der i hans ære var slået mønt i hans favør i oktober i år 11 e.Kr. Det femtende år i hans faktiske regeringstid var derfor netop det samme år 26 e. Kr. som da Jesus blev døbt. Og det var også i det år at Pontius Pilatus blev indsat som guvernør i Judæa.)

3. DE FYRRE DAGE

Jesus havde klaret sig gennem sit dødelige livsforløbs store fristelser før dåben mens han havde været våd af Hermonbjergets dug i seks uger. På Hermonbjerget havde han, som en dødelig af denne verden uden at modtage hjælp, mødt og nedkæmpet Urantias hykler Caligastia, denne verdens prins. I følge universets nedskrivelser var det på denne begivenhedsrige dag at Jesus fra Nazaret blev Urantias Planetprins. Og denne Prins af Urantia, som meget snart skulle erklæres som den ypperste suveræne hersker for hele Nebadon, trak sig nu tilbage i fyrre dage for at udarbejde planerne og bestemme sig for hvilken teknik han skulle benytte sig af for at forkynde det nye Guds rige i menneskenes hjerter.

Efter dåben begyndte han sine fyrre dage med at tilpasse sig de ændrede relationer i verden og universet som følge af at hans Tankeretter var blevet personaliseret. I løbet af denne isolation i Pereas bakker bestemte han sig for hvilken fremgangsmåde han skulle følge og hvilken metoder han skulle benytte sig af i den nye og ændret fase af livet på jorden som han var i færd med at påbegynde.

Jesus trak sig ikke tilbage med den hensigt at faste og plage sin sjæl. Han var ingen asket, og han kom for al fremtid til at udrydde sådanne forestillinger om det at tilnærme sig Gud. Hans bevæggrunde for at søge afsondring var helt forskellige fra dem som havde drevet Moses og Elias, og til og med Johannes Døberen. Jesus var da fuldt selvbevidst

når det gjaldt hans forhold til det univers han selv havde skabt, og også til universernes univers, under opsyn af Paradisfaderen, hans Fader i himlen. Nu mindes han til fulde det overdragelsesarbejde og de instruktioner som fulgte med, foreskrevet af hans ældre bror, Immanuel, før han trådte ind i Urantia inkarnationen. Nu forstod han klart og til fulde alle disse vidtrækkende relationer, og han ønskede at være bortrejst for en tid i stille meditation, så han kunne udtænke de planer og beslutte fremgangsmåden om hvordan han skulle gennemføre sit offentlige arbejde til det bedste for denne verden og alle de andre verdener i hans lokalunivers.

Mens han strejfede omkring i bakkerne, i søgning efter et passende ly, mødte Jesus sin øverstkommanderende for universet, Gabriel, Nebadons Klare Morgenstjerne. Gabriel genoprettede nu sin personlige forbindelse med universets Skabersøn; de mødtes direkte for første gang siden Mikael tog afsked med sine følgesvende på Salvington da han drog til Edentia for at forberede sin indtræden i Urantia overdragelsen. Gabriel, efter retningslinjer fra Immanuel og med autoritet fra Dagenes Ældste på Uversa, fremlagde nu for Jesus oplysninger som indikerede at hans overdragelsesarbejde på Urantia praktisk taget var afsluttet hvad angik hans optjening af den perfekte suverænitet over sit univers og afslutning af Lucifers oprør. Det første opnåede han på sin dåbsdag da personaliseringen af hans Tankeretter demonstrerede perfektionen og fuldbyrdelsen i de dødeliges kødelige skikkelse, og det sidste blev et historisk faktum den dag han kom ned fra Hermonbjerget for at slå følge med den ventende knægt Tiglat. Jesus blev nu informeret, fra lokaluniversets og superuniversets øverste autoritet, at hans overdragelsesarbejde var afsluttet for så vidt som at det skulle få indflydelse på hans personlighedsstatus i forhold til suveræniteten og til oprøret. Han havde allerede fået denne forsikring direkte fra Paradiset i dåbsvisionen og ved det fænomen at hans iboende Tankeretter blev personaliseret.

Mens han opholdt sig på bjerget og talte med Gabriel, trådte Konstellationsfaderen af Edentia frem for Gabriel og Jesus i egen person og sagde: “Nedskrivningen er fuldført. Suveræniteten til Mikael nr. 611 121 over hans univers Nebadon hviler i sin fuldbyrdelse ved den Universelle Faders højre hånd. Jeg bringer dig overdragelsesfritagelsen fra Immanuel, din sponsor-broder for Urantia inkarnationen. Du har nu din frihed eller når som helst siden, på den måde du selv måtte vælge det, til at afslutte din inkarnations overdragelse, stige op til din Faders højre hånd, modtage din suverænitet og overtage din velfortjente, betingelsesløse herredømme over hele Nebadon. Jeg bekræfter også at superuniversets nedskrivninger, autoriseret af Dagenes Ældste, er færdig udarbejdet angående det som har at gøre med afslutningen af hele syndsoprøret i dit univers, og at du er udstyret med fuld og ubegrænset autoritet til at håndtere enhver slags oprør i dit univers i fremtiden. Teknisk set er dit arbejde på Urantia i en dødelig skabnings skikkelse afsluttet. Din videre kurs er overladt til dit eget valg.”

Da den Højeste Faderen af Edentia havde taget afsked, havde Jesus en lang samtale med Gabriel om universets velfærd og, i det han sendte sine hilsener til Immanuel, tilbød han sin forsikring om at han, i det arbejde han var i færd med at udføre på Urantia, altid ville tage hensyn til de råd han havde fået i forbindelse med før overdragelsesinstruksen som var foreskrevet ham på Salvington.

I løbet af alle disse fyrre dage fortsatte James og Johannes, Zebedæus sønnerne med at lede efter Jesus. Mange gange kom de ganske nær hans tilholdssted, men de fandt ham aldrig.

4. PLANER FOR DET OFFENTLIGE ARBEJDE

Dag for dag, oppe i bakkerne, udarbejdede Jesus planerne for det som var tilbage af hans overdragelse på Urantia. Først bestemte han sig for ikke at undervise samtidig med Johannes. Han planlagde at holde sig forholdsvis tilbagetrukket helt til Johannes arbejde havde opfyldt sin hensigt, eller til der blev sat en pludselig stopper for Johannes ved at han havnede i fængsel. Jesus var klar over at Johannes med sin frygtløse og taktløse prædiken før eller siden ville vække frygt og fjendtlighed hos de politiske myndigheder. Med Johannes risikable situation for øjet begyndte Jesus at tage endelige afgørelser om hvordan han skulle tilrettelægge sit offentlige arbejde til det bedste for sit folk og verden, til det bedste for hver eneste beboede verden i hans kæmpemæssige univers. Mikaels overdragelse som dødelig foregik *på* Urantia, men *for* alle verdener i Nebadon.

Det første Jesus gjorde efter at have gennemtænkt den generelle plan for hvordan han skulle samordne sit program med Johannes bevægelse, var at gennemtænke Immannuels instruktioner på ny. Nøje gennemtænkte han rådene som han havde fået om sine arbejdsmetoder, og på at han ikke burde efterlade sig nogle bevarede skrevne ord på planeten. Aldrig

mere skrev Jesus på noget andet end i sandet. Ved sit næste besøg til Nazaret ødelagde Jesus, til sin bror Josefs store fortvivelse, alt som var bevaret af det som han havde skrevet på tavlerne i og rundt i snedkerværkstedet og på væggene i deres gamle hjem. Jesus grublede også grundig over de råd fra Immanuel som havde at gøre med hans økonomiske, sociale og politiske holdning til verden som han skulle komme til at møde den.

Jesus fastede ikke under sine fyrre dages isolation. Den længste periode han tilbragte uden mad, var de to første dage oppe i bakkerne mens han var så opslugt af sin tankevirksomhed at han helt glemte at tænke på mad. Men den tredje dag gik han ud og ledte efter føde. Heller ikke blev han fristet i løbet af denne tid af nogen onde ånder eller oprørspersonligheder med tilhold på denne verden eller fra nogen anden verden.

Disse fyrre dage var anledningen for den endelige konference mellem det menneskelige og det guddommelige sind, eller snarere første gang disse to sind nu fungerede som et. Resultaterne af denne afgørende meditationperiode viste med alt afgørende klarhed at det guddommelige sind sejrende og åndelig dominerede det menneskelige intellekt. Menneskesindet var blevet til Guds sind fra nu af, og selv om menneskesindets jeg altid er til stede, siger dette åndelliggjorte menneskesind altid: "Ikke min vilje, men må din ske."

Det som foregik i løbet af denne begivenhedsrige tid var ikke fantastiske visioner i et udsultet og svækket sind, og heller ikke de forvirrede og barnlige symbolismer som efterfølgende havnede i nedskrivningerne som "Jesu fristelser i ørkenen." Snarere var dette en tid for at gennemtænke hele Urantia overdragelsens begivenhedsrige og foranderlige livsforløb og for nøje at planlægge den videre tjenestevirksomhed som bedst ville tjene denne verden og samtidig bidrage med at forbedre tilstanden for alle de andre oprørs isolerede kloder. Jesus gennemtænkte hele forløbet af menneskehedens liv på Urantia, fra Anton og Fontas dage, videre gennem Adams forsømmelse og frem til Melkisedek af Salems tjenestevirksomhed.

Gabriel havde mindet Jesus om, at der fandtes to måder som han kunne manifestere sig selv for verden på såfremt han skulle vælge at opholde sig på Urantia endnu et stykke tid. Og det blev gjort klart for Jesus at hans valg i denne sag ikke ville have nogen som helst at gøre hverken med hans suverænitæt over universet eller med at få bragt Lucifers oprør til ophør. Disse to måder at tjene på var:

1. Hans egen måde - den måde som nok ville synes som den mest glædelig og formålstjenlig set ud fra denne verdens umiddelbare behov og ud fra hvad der på kort sigt var opbyggelig for hans eget univers.
2. Faderens måde - ved at gå foran med et eksempel i henhold til det fremsynet ideal for skabningers liv som de høje personligheder i Paradisadministrationen af universernes univers forestillede sig det.

Det blev dermed klart for Jesus at der fandtes to måder som han kunne ordne det som var tilbage af hans jordiske liv på. Hver af disse måder havde noget som kunne siges til deres fordel i betragtning af lyset af den foreliggende situation. Menneskesønnen så klart at hans valg mellem disse to måder at optræde på ikke ville have noget som helst at gøre med hans modtagelse af suverænitæten over sit univers, den sag var allerede afgjort og beseglet i annalerne for universernes univers og ventede bare på at han i egen person skulle gøre krav på den. Men det blev antydnet overfor Jesus at det ville være til stor tilfredsstillelse for hans Paradisbror Immanuel om han, Jesus ville finde det passende at fuldende sin jordiske inkarnations løbebane så ædelt som han havde begyndt den, altid underlagt sin Faders vilje. På sin tredje dag i isolation lovet Jesu sig selv at han ville vende tilbage til verden for at afslutte sin jordiske løbebane, og at i en situation som involverede enten den ene eller den anden af de to måder, ville han altid vælge Faderens vilje. Og mens han levede resten af sit jordiske liv, var han altid tro mod denne afgørelse. Helt til den bitre ende underordnede han altid sin suveræne vilje efter den himmelske Faders.

De fyrre dage i bjergenes vildmark var ikke en periode med store fristelser, men snarere perioden for Mesterens store beslutninger. I løbet af disse dage med ensomt samkvem mellem ham selv og Faderens umiddelbare nærvær - den Personaliseret Tankeretter (han havde ikke længere nogen personlig serafisk vogter) - kom han, en efter en, frem til de store beslutninger som han i sine fremgangsmåder og i sin optræden gennem resten af sit jordiske livsforløb kom til at rette sig efter. Senere blev traditionen om den store fristelse forbundet med denne tilbagetræknings periode gennem forvirringen med brudstykker af beretningen om hans kamp på Hermonbjerget, og desuden fordi det var sædvane at alle store profeter og ledere for menneskene skulle begynde deres offentlige virke ved at gennemleve de formodede tidsrum med faste og bøn. Det havde altid været Jesus fremgangsmåde, at når han stod overfor en hvilken som helst ny og

alvorlig beslutning, at trække sig tilbage for at have samkvem med sin egen ånd for at finde ud af hvad der var Guds vilje.

Gennem hele denne planlægning af resten af hans jordiske liv blev Jesus altid sønderrevet i sit hjerte over at måtte vælge mellem to modstridende måder at optræde på:

1. Han nærede et stærkt ønske om at vinde sit folk - og hele verden - til at tro på ham og godtage hans nye åndelige rige. Og han kendte godt til deres idéer om den kommende Messias.
2. At leve og arbejde som han vidste at hans Fader ville anerkende, at indrette sit arbejde efter andre trængende verdner og, fortsætte med at etablere riget, med at åbenbare Faderen og synliggøre hans guddommelige kærlighedsvæsen.

I løbet af disse begivenhedsrige dage boede Jesus i en ældgammel klippehule, et beskyttelsessted på siden af en bakke ikke langt fra en landsby som engang hed Beit Adis. Han drak fra en lille bæk som udsprang på siden af bakken nær hans opholdssted.

5. DEN FØRSTE STORE BESLUTNING

På tredje dagen efter at have begyndt denne konference mellem sig selv og hans Personaliserede Retter, blev Jesus præsenteret for en vision af de fremmødte himmelske skarer fra Nebadon som var sendt af deres anførere for at afvente deres elskede Herskers vilje. Disse mægtige herskarakter omfattede tolv legioner serafer og tilsvarende store antal af alle slags intelligensvæsener i universet. Den første store beslutning Jesus tog i isolation, havde at gøre med hvorvidt han skulle benytte sig af disse kraftfulde personligheder i forbindelse med programmet for hans forestående offentlige virke på Urantia.

Jesus besluttede at han *ikke* ville benytte en eneste personlighed af denne kæmpemæssige forsamling medmindre det skulle komme frem at dette var hans *Faders vilje*. På trods af denne generelle beslutning, holdt den kæmpemæssige skare sig hos ham gennem den resterende, mest tungtvejende del af hans jordiske liv, altid beredte til at adlyde den mindste antydning fra deres Herskers vilje. Selv om Jesus ikke så disse deltagende personligheder hele tiden med sine menneskelige øjne, kunne hans tilsluttede Personaliserede Retter til enhver tid se og kommunikere med dem alle sammen.

Før han kom ned fra disse fyrre dages tilbagetrækning oppe i bakkerne, overlod Jesus den umiddelbare kommando over den tilstedeværende skare af personligheder i Universet til sin nylig Personaliserede Retter, og i mere end fire år efter Urantias tidsregning fungerede disse udvalgte personligheder fra hver eneste division af intelligenser i universet lydig og respektfuld under den kloge vejledning af denne ophøjede og erfarne Personaliserede Mysterieledsager. I det Retteren overtog kommandoen over denne mægtige forsamling, forsikrede Retteren, som en gang var en del af og essensen af Paradisfaderen Jesus om, at der ikke i nogen tilfælde ville blive givet disse overmenneskelige magter tilladelse til at tjene eller manifestere sig i forbindelse med eller til fordel for hans jordiske livsforløb med mindre det skulle udvikle sig således at Faderen ville at en sådan indgriben skulle ske. Dermed frasagde Jesus sig frivillig tilgang til alt overmenneskelig medvirkning angående alt som havde at gøre med det som var tilbage af hans dødelige livsforløb, medmindre Faderen uafhængig af ham skulle vælge at deltage i en eller andet bestemt gerning eller episode i Sønnens arbejde på jorden.

Da den accepterede denne kommando over skarerne fra universet som kunne betjene Kristus Mikael, gjorde den Personaliserede Retter sig store anstrengelser med at påpege overfor Jesus at, mens en sådan forsamling af skabninger fra universet kunne begrænses i deres aktiviteter i *rummet* af deres skabers delegeret autoritet, var sådanne begrænsninger ikke virkende i forbindelse med deres funktion i *tiden*. Denne begrænsning var afhængig af det faktum at Rettere ikke er tidsvæsener så snart de bliver personaliseret. I henhold til dette blev Jesus advaret om at, mens Retterens kontrol over de levende intelligente væsener som var placeret under hans kommando, ville være fuldstændig og perfekt når det gjaldt alle affærer som involverede *rum*, kunne der ikke pålægges nogen en sådan perfekt begrænsning hvad angik *tiden*. Retteren sagde: "Jeg vil, som du har anvist, forbyde brugen af denne deltagende skare af intelligente væsener fra universet på enhver måde i forbindelse med dit jordiske livsforløb, undtagen i de tilfælde hvor Paradisfaderen giver mig instrukser om at frigøre sådanne repræsentanter for at hans guddommelige vilje efter dit eget

valg skal kunne fuldbyrdes, og i de tilfælde hvor du vil kunne engagere dig i et eller andet valg eller en handling ud fra din guddommelige og menneskelige vilje som kun kommer til at involvere afvigelser fra den naturlige jordiske forordning når det gælder *tiden*. Ved alle sådanne begivenheder er jeg magtesløs, og dine skabninger som her er samlet i perfektion og magtens enhed, er lige så hjælpeløse. Så snart dit forende væsen nærer sådanne ønsker, vil disse mandater som du har valgt, med et blive effektueret. Dit ønske i alle sådanne anliggender vil indebære at tiden kortes ned, og det som er projekteret *er* eksisterende. Under min kommando indebærer dette den mest fuldstændige begrænsning som det er muligt at pålægge din potentielle suverænitet. I min selvbevidsthed er tid ikkeeksisterende, og derfor kan jeg ikke lægge nogen begrænsning på dine skabninger når det gælder noget som er forbundet med den.”

Dermed blev Jesus underrettet om hvordan hans beslutning om at fortsætte med at leve som et menneske blandt mennesker ville virke. Han havde med en eneste beslutning udelukket alle sine tilstedeværende skarer af forskellige intelligente væsener fra universet i at deltage i hans forestående offentlige tjenestevirksomhed undtagen i sådanne anliggender som kun angik *tiden*. Det bliver derfor indlysende at enhver mulig overnaturlig eller formodentlig overmenneskelig bidrag til Jesu tjenestevirksomhed kun havde med ophævelse af tiden at gøre medmindre den himmelske Fader bestemte noget andet. Intet mirakel, ingen nådens tjeneste eller nogen anden handling i forbindelse med resten af Jesu jordiske virke kunne overhovedet være af en natur eller have karakter af en gerning som overskred de etablerede naturlove som virker regelmæssig i menneskenes anliggender mens de lever på Urantia, undtagen i dette eftertrykkelige fastsatte spørgsmål om *tiden*. Ingen begrænsninger kunne selvsagt pålægges manifestationerne af ‘Faderens vilje’. Ophævelsen af tiden i forbindelse med det udtalte ønske fra denne potentielle Hersker over et univers kunne kun undgås gennem en direkte eller udtrykkelige *vilje* handling hos dette Gud-menneske med den virkning at tiden, som den var forbundet med gerningen eller hændelsen som det drejede sig om, *ikke skulle kortes ned eller ophæves*. For at forhindre at der skulle opstå synlige tidsmirakler var det nødvendigt for Jesus at holde sig konstant tidsbevidst. Ethvert afbræk i tidsbevidstheden for hans del, i forbindelse med at have bestemte ønsker om noget, var lig med gennemførelse af det som blev opfattet i sindet hos denne Skabersøn, og uden indblanding af tid.

Ved hjælp af hans tilknyttede og Personaliserede Tankerettets overvågende kontrol var det mulig for Mikael på perfekt vis at begrænse sine personlige jordiske aktiviteter i forhold til rum, men det var ikke mulig for Menneskesønnen på samme måde at få begrænset sin nye status på jorden som Nebadons Hersker hvad angik *tid*. Dette var den faktiske status Jesus fra Nazarets havde da han drog ud for at begynde sin offentlige tjenestevirksomhed på Urantia.

6. DEN ANDEN BESLUTNING

Efter at have fastlagt sin linje overfor alle intelligensvæsener som han selv havde skabt, i den grad dette lod sig bestemme i lyset af det iboende potentiale i hans guddommelighedsstatus, vendte Jesus nu tankerne mod sig selv. Hvad ville han, nu som fuld selvbevidst skaber af alle ting og væsener som fandtes i dette univers, gøre med disse skaberprivilegier i de stadig tilbagevendende livssituationer som han umiddelbart ville konfronteres med, når han vendte tilbage til Galilæa for at genoptage sit virke blandt menneskene? Faktisk havde dette problem allerede, akkurat der hvor han nu befandt sig i disse øde bakker, tvunget sig ind på ham i form af at han måtte se at skaffe sig noget mad. På tredje dagen med disse ensomme meditationer blev menneskekroppen sulten. Skulle han drage ud og lede efter mad på samme måde som et hvilken som helst almindelig menneske, eller skulle han simpelthen bare bruge sine normale skaberkræfter og frembringe passende næring for kroppen lige for hånden? Denne store beslutning af Mesteren er blevet beskrevet for jer som en fristelse - som en udfordring fremsat af formodede fjender at han “befalede at disse sten skal blive til brød.”

Dermed fastlagde Jesus endnu en konsekvent fremgangsmåde for den tilbageværende del af sit virke på jorden. Angående hans personlige behov, og også generelt i forhold til andre personligheder, valgte han nu med overlæg at følge den normale jordiske tilværelsens vej; han bestemte sig definitivt imod en fremgangsmåde som ville overskride, bryde med eller vise ringeagt for hans egne fastlagte naturlove. Men han kunne ikke love sig selv at de naturlove, som han allerede var blevet advaret af sin Personaliserede Retter om, under visse tænkbare omstændigheder ikke skulle kunne blive kraftig accelereret. I princippet besluttet Jesus at hans livsværk skulle organiseres og iværksættes i henhold til naturlovene og i harmoni med den rådende sociale struktur. Mesteren valgte derved et program for sin livsførelse som var ensbetydende med at bortvælge mirakler og vidunder. Igen bestemte han sig i ‘sin Faders viljes’ favør, igen overlod han alt til Paradisfaders hænder.

Jesus menneskelige natur dikterede at den første pligt var selvopholdelsen; det er den normale indstilling hos det

naturlige menneske på verdnerne af tid og rum; og den er derfor en legitim reaktion hos den dødelige på Urantia. Men Jesus var ikke kun optaget af denne verden og dens skabninger, han levede et liv som var beregnet på at skulle instruere og inspirere mangfoldige skabninger i et vidtstrakt univers.

Før sin oplysning i forbindelse med dåben havde han levet i perfekt underkastelse til sin himmelske Faders vilje og ledelse. Med eftertryk besluttede han at fortsætte videre i netop denne dødeliges betingelsesløse afhængighed af Faderens vilje. Han gjorde det til sit formål at følge den unaturlige vej - han bestemte sig for ikke at søge selvopholdelse. Han valgte at fortsætte med at følge en fremgangsmåde om at han skulle nægte at forsvare sig. Han formulerede sine konklusioner med ordene fra skriften som var velkendte for hans menneskesind: "Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert et ord som kommer ud af Guds mund." Ved at komme til denne konklusion om den fysiske naturlige appetit som nu gav sig udtryk i at han blev sulten, kom Menneskesønnen til sin endelige erklæring angående alle andre former for kødelig trang og menneskelige naturlige tilbøjeligheder.

Hans overmenneskelige kraft kunne han muligvis komme til at bruge til gavn for andre, men for sig selv - aldrig! Og han fulgte denne fremgangsmåde konsekvent til sidste ende, da det hånlige blev sagt til ham: "Han frelste andre, men sig selv kan han ikke frelse" - for det ville han ikke.

Jøderne forventede sig en Messias som kunne udføre endnu større undere end Moses, om hvem man sagde, at han skulle have fået vandet til at flyde ud af stengrunden på et sted midt i ørkenen og som skulle have brødfødt deres forfædre med manna ude i vildmarken. Jesus viste hvad for en slags Messias hans landsmænd forventede sig, og han havde al den kraft og de fuldmagter som skulle til for at leve op til deres mest opskruede forventninger. Men han besluttede sig imod et sådan storslået program af magt og ære. Jesus så på en sådan kurs som gik ud på at udrette forventede mirakler, som et tilbagefald til gamle dages uvidende menneskers magi og til primitive medicinmænds ikke længere anerkendte metoder. Muligvis ville han, for at redde sine skabninger, accelerere naturlovene, men at overskride sine egne love, enten for at drage fordel af det selv eller for at gøre et overvældende indtryk på sine medmennesker - nej, det ville han ikke gøre. Og Mesterens beslutning var endelig.

Jesus sørgede over sit folk; han forstod fuldt ud hvordan de var blevet ledt frem til at forvente at Messias skulle komme, den tid da "jorden skal give afgrøde i titusindvis, og der på 'en vinranke skal være tusinde grene, og hver gren vil frembringe tusinde klaser, og hver klase vil indeholde tusinde druer, og hver drue vil frembringe en krukke med vin." Jøderne troede Messias ville indlede en æra med mirakuløs overflod. Hebræerne havde længe været flasket op på mirakeltraditioner og legender om undere.

Han var ikke en Messias som kom for at mangfoldiggøre brød og vin. Han kom ikke kun for at imødekomme verdslige behov; han kom for at åbenbare sin Fader i himmelen til sine børn på jorden, mens han søgte at lede sine jordiske børn til at slutte sig til ham i et helhjertet forsøg på at leve i tråd med Faderen i himmelens vilje.

Med denne beslutning portrætterede Jesus fra Nazaret sig for et univers af tilskuere hvor dumt og syndig det er at prostituere guddommelige talenter og Gudgivne egenskaber for at gøre sig selv større eller høste ren selvisk gavn og forherligelse. Det var det som var Lucifers og Caligastias synd.

Denne store beslutning som Jesus tog, giver et dramatisk portræt af sandheden om at selvisk tilfredsstillelse og sanselig fornøjelse, alene og af sig selv, ikke er i stand til at tilføre mennesker i udvikling nogen lykke. Der er højere værdier i den dødelige tilværelse - intellektuel beherskelse og åndelig præstation - som i høj grad overgår den nødvendige behovs tilfredsstillelse af menneskets rent fysiske appetitter og drifter. Menneskets naturlige talenter og evner burde for det meste vies til at udvikle og forædle dets højere sinds- og åndskræfter.

Således åbenbarede Jesus for sine skabninger i universet den nye og bedre vej foretagender, de højere moralske livsværdier og den dybere åndelige tilfredsstillelse i den evolutionære menneskelige tilværelse i verdnerne i rummet.

7. DEN TREDJE BESLUTNING

Efter at han havde truffet sine beslutninger om sådanne ting som mad og den fysiske vedligeholdelse af hans materielle legeme og sin egen og sine følgesvendenes sundhed, var der stadig flere problemer at løse. Hvad slags holdning skulle han

indtage når han blev stillet overfor fysiske farer? Han bestemte sig for at vise almindelig påpasselighed overfor sin tryghed som menneske og rimelig forsigtighed for at forhindre et utidig ophør af hans livsforløb i kødet, men at afholde sig fra al overmenneskelig indblanding når krisen i hans liv i kødet ville komme. Mens han formulerede denne beslutning, sad Jesus i skyggen af et træ på en fremspringende klippeafsats med en afgrund lige foran sig. Han var fuld ud klar over at han kunne kaste sig ret ud i afgrunden og ud i luftrummet og at der intet kunne ske ham, forudsat at han omgjorte sin første beslutning om ikke at påkalde sine himmelske tænkende væseners indgriben i udførelsen af hans livsværk på Urantia og forudsat at han også ville gå imod sin anden beslutning om hvilken holdning han skulle indtage overfor det at tage vare på sig selv.

Jesus viste at hans landsmænd ventede sig en Messias som ville være hævet over naturlovene. Grundig havde han lært det skriftsted som sagde: "Intet ondt skal overgå dig, og ingen plage skal komme nær dit telt. For han skal give sine engle befaling om at de skal bevare dig på alle dine veje. De skal bære dig på hænderne, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten." Ville en sådan antagelse, det at trodse sin Faders tyngdelove på denne måde, kunne retfærdiggøre om det var for at beskytte ham mod mulig skade eller for den sags skyld for at vinde tillid hos hans vildledte, forvirrede folk? En sådan fremgangsmåde ville, uanset hvor opmuntrende det ville være for jøderne i deres søgen efter under og tegn, ikke være nogen åbenbaring af hans Fader, men snarere en tvivlsom måde at omgå de etablerede love i universernes univers.

Ved at forstå alt dette og vide at Mesteren, hvad hans egen optræden angik, i sit arbejde nægtede at trodse sine etablerede naturlove, ved I med sikkerhed at han aldrig gik på vandet eller foretog sig noget andet som var en krænkelse til hans materielle forordning for at administrere verden; selv om der altid må tænke på at man endnu ikke havde fundet nogen måde hvorpå han helt kunne befris fra den mangel på kontrol som han havde over tidsfaktoren med de anliggender af tid som er i forbindelse med de sager som hører under hans Personaliserede Retters ansvarsområder.

I løbet af hele sit liv på jorden var Jesus konsekvent loyal overfor denne beslutning. Uanset om det var farisæerne som spottende ville afkræve ham at vise et tegn, eller tilskuerne ved Golgata som udfordrede ham til at komme ned fra korset, så holdt han sig trofast til beslutningen fra denne tid oppe på bjergsiden.

8. DEN FJERDE BESLUTNING

Det næste store problem som dette Gud-menneske havde at strides med og som han nu tog sin beslutning om i overensstemmelse med sin himmelske Faders vilje, angik spørgsmålet om hvorvidt nogen af hans overmenneskelige kræfter skulle benyttes for at tiltrække sig opmærksomhed og vinde tilslutning fra hans medmennesker. Skulle han på nogen måde stille sine kræfter fra universet til disposition for at tilfredsstille den jødiske længsel efter det spektakulære og det eventyrlige? Han besluttede, at han ikke skulle. Han fastsatte som fremgangsmåde at han skulle udelukke al sådan praksis som en metode til at få folk til at lægge mærke til hans mission. Og han levede konsekvent op til denne beslutning. Selv når tillod manifestationer af tidsforkortende nådetjenester, formanede han næsten altid modtagerne af hans helbredende virksomhed om ikke at fortælle nogen om det de havde modtaget. Og altid afslog han når hans fjender spottende opfordrede ham til at 'vise os et tegn' som bevis på og synliggørelse af hans guddommelighed.

Jesus forudså med stor visdom at det at gøre mirakler og udføre under kun ville fremkalde overfladisk tilslutning ved at han gjorde et overvældende indtryk på folks materielle sind; sådanne optrin ville hverken åbenbare Gud eller frelse mennesker. Han nægtede ganske enkelt at blive en mirakelmager. Han bestemte sig til kun at beskæftige sig med en eneste opgave - at etablere himmelens rige.

I løbet af hele denne afgørende dialog, hvor Jesus var fordybet i sig selv, var det menneskelige element som fik ham til at stille spørgsmål og næsten tvivle tilstede, for Jesus var et menneske såvel som Gud. Det var tydeligt at han aldrig ville blive modtaget blandt jøderne som Messias hvis han ikke udførte under. Og desuden, hvis han ville gå med til at gøre en eneste unaturlig ting; ville det menneskelige sind vide med sikkerhed at dette skete i underdanighed til et virkelig guddommeligt sind. Ville det være i overensstemmelse med 'Faderens vilje' for det guddommelige sind at give efter for det menneskelige sinds tvivlende natur på denne måde? Jesus bestemte at det ville det ikke og henviste til tilstedeværelse af den Personaliserede Retter som tilstrækkelig bevis på det guddommelige i partnerskab med det menneskelige.

Jesus havde rejst meget; han mindes Rom, Alexandria og Damaskus. Han kendte denne verdens metoder - hvordan folk opnåede hvad de ville i politik og forretningslivet ved hjælp af kompromisser og diplomati. Ville han drage nytte af denne kundskab i gennemføringen af sin mission på jorden? Ligeledes besluttede han ikke at indgå i nogen kompromisser med al verdslig klogskab og med indflydelse fra de velbeslåede for at etablere Guds rige. Igen bestemte han sig for udelukkende at være afhængig af Faderens vilje.

Jesus var fuldt ud klar over hvilke genveje som lå åben som følge af en med hans evner. Han viste mange måder hvorpå nationer og hele verdens opmærksomhed umiddelbart kunne fokuseres mod ham selv. Snart skulle påsken fejres i Jerusalem; byen ville blive overfyldt med besøgende. Han kunne stige op på tempeltårnet og spadserere ret ud i luften foran den desorienteret menneskemængde; det ville være den slags Messias de ventede på. Men efterfølgende ville han komme til at skuffe dem siden han ikke var kommet for at genrejse Davids trone. Han kendte til det unyttige i Caligastias metoder for at prøve at få et forspring på den naturlige, langsomme og sikre måde for fuldførelsen af det guddommelige formål. Igen bøjede Menneskesønnen sig lydig ned for Faderens vej, Faderens vilje.

Jesus valgte at etablere himlens rige i menneskers hjerter ved hjælp af naturlige, almindelige, vanskelige og prøvelsesbelagte metoder, de samme procedurer som hans jordiske børn efter ham må følge i deres arbejde for at bringe vækst og udvide dette himmelske rige. For Menneskesønnen viste udmærket godt at det ville være "gennem store prøvelser at mange af hans børn fra alle tidsaldre ville træde ind i Guds rige." Jesus gennemgik nu det civiliserede menneskets store prøvelse, at have magt og ufravigelig nægte at bruge den for rent selviske og personlige formål.

Når I tager Menneskesønnens liv og erfaringer i betragtning, burde I altid have i tankerne, at Guds søn var inkarneret i sindet hos et menneske i det første århundrede, ikke i et dødeligt sind fra det tyvende eller noget andet århundrede. Ved at sige dette prøver vi at få frem, at Jesus menneskelige evner var af en naturlig beskaffenhed. Han var et produkt af de arvelige og miljømæssige faktorer i sin samtid plus påvirkningen fra hans oplæring og uddannelse. Hans menneskelighed var ægte, naturlig, helt og holdent udsprunget fra og fostret indenfor rammerne af den intellektuelle status og de sociale og økonomiske forhold som rådede på den tid og i den generation. Mens muligheden for at det guddommelige sind ville overgå det menneskelige intellekt, altid var til stede i denne Gud-menneskes erfaring, ikke desto mindre, så fungerede hans menneskesind alligevel, når det var aktivt på samme måde som et virkelig dødeligt sind på de vilkår som samtidens miljøbetingelser gav for mennesket.

Jesus portrætterede for alle verdnerne i sit kæmpemæssige univers hvor tåbelig det er at skabe kunstige situationer med den hensigt at fremvise vilkårlig autoritet eller at gå med på at bruge sine ualmindelige kræfter for at skulle ophøje moralske værdier eller for at accelerere åndelige fremskridt. Jesus besluttede at han ikke ville lade sin missionstid på jorden blive brugt til at gentage skuffelsen fra Makkabæernes regeringstid. Han nægtede at prostituere sine guddommelige egenskaber til det formål at tilegne sig ufortjent popularitet eller oparbejde sig politisk prestige. Han ville ikke godtage at lade guddommelig og kreativ energi omdannes til national magt eller international prestige. Jesus fra Nazaret nægtede at indgå kompromisser med *ondskaben*, langt mindre ville han harmonisere sig med synden. Sejrrig satte Mesteren loyaliteten til sin Faders vilje højere end alle andre jordiske og verdslige spørgsmål.

9. DEN FEMTE BESLUTNING

Efter at have løst spørgsmålene om fremgangsmåder som havde at gøre med hvordan han skulle forholde sig til naturlovene og åndelig kraft, vendte han sin opmærksomhed mod hvilke metoder han skulle vælge i forkyndelsen og etableringen af Guds rige. Johannes havde allerede begyndt sit arbejde; hvordan skulle han føre budskabet videre? Hvordan skulle han overtage Johannes mission? Hvordan skulle han organisere sine tilhængere sådan at de fik mest mulig ud af deres anstrengelser og fungerede i et intelligent samarbejde? Jesus nået nu den endelige beslutning som ville forhindre ham fremover at betragte sig selv som den jødiske Messias, i det mindste den Messias som man populært tænkte sig på den tid.

Jøderne så for sig en befrier som ville komme med mirakuløs kraft for at styrte Israels fjender og indsætte jøderne som verdens herskere, fri fra nød, savn og undertrykkelse. Jesus viste, at dette håb aldrig ville blive virkelighed. Han vidste at himlens rige havde at gøre med at omvælte ondskaben i menneskenes hjerter og at dette kun var et åndeligt anliggende. Han udtænkte hvor tilrådelig det ville være at lade det åndelige rige gøre sin indtræden med en strålende og glansfuld opvisning af magt - og sådan en fremgangsmåde ville være tilladelig og være helt indenfor rammerne af

Mikaels myndighed - men han besluttede helt og holdent at tage afstand fra en sådan plan. Han ville ikke indgå nogen kompromisser med Caligastias revolutionære teknikker. Han havde potentielt vundet verden ved at underordne sig Faderens vilje, og han gik ind for at afslutte sit arbejde som han havde begyndt det, som Menneskesønnen.

I kan næppe forestille jer hvad der ville være hændt på Urantia hvis dette Gud-menneske, som nu var i potentiel besiddelse af al magt i himmelen og på jorden, først havde bestemt sig for at hejse selvbestemmelsesfanen, at opstille sine mirakeludrettende bataljoner på geled i militær formation! Men han ville ikke indgå noget kompromis. Han ville ikke tjene det onde på grundlag af at man kunne regne med at det ville føre til at Gud kom til at blive tilbedt. Han ville holde sig til Faderens vilje. Han ville erklære til et univers af tilskuere: "Du skal tilbede Herren din Gud og kun ham skal du tjene."

Efterhånden som dagene gik, blev det stadig tydeligere klart for Jesus hvad slags sandhedsåbenbarer det var han skulle blive. Han erkendte at Guds vej ikke kom til at blive nogen let vej. Han begyndte at indse at hans tilbageværende menneskelige erfaringers kop nok ville være bitter, men han besluttede at drikke den.

Selv hans menneskesind siger nu farvel til Davids trone. Skridt for skridt følger dette menneskesind den guddommelige vej. Menneskesindet fortsætter med at stille spørgsmål, men godtager ufravigelig de guddommelige svar som endelige afgørelser i dette kombinerede liv hvor han lever som et menneske i verden mens han hele tiden ubetinget underordner sig det at udføre Faderens evige og guddommelige vilje.

Rom var bestyrerinden i den vestlige verden. Menneskesønnen, nu i isolation og i færd med at nå frem til disse betydningsfulde beslutninger, med himmelens hærskarer under sin kommando, repræsenterede jødernes sidste chance til at opnå magt over verden, men denne jordbunden jøde, som var i besiddelse af en sådan enorm visdom og kraft, afslog at bruge sine universelle begavelser for at gøre sig stor eller for at sætte sit folk på tronen. Han så for sig "denne verdens kongeriger" og han var mægtig nok til at indtage dem. De Højeste på Edentia havde overgivet hele denne magt i hans hænder, men han ville ikke have den. Jordens kongeriger var for ubetydelige sager til at interessere Skaberen af og Herskeren over et univers. Han havde kun et formål, den videre åbenbaring af Gud til mennesket, etablering af Guds rige og den himmelske Faders herredømme i menneskenes hjerter.

Tanken om våbenkamp, strid og drab var frastødende for Jesus; han ville ikke have noget af den slags. Han ville vise sig på jorden som Fredsprinsen som skulle åbenbare kærlighedens Gud. Før han blev døbt, havde han nok engang afslået tilbuddet fra Zeloterne om at lede dem i oprør mod de romerske undertrykkere. Og nu træf han sin endelige beslutning angående de skriftsteder hans mor havde lært ham, som sagde: "Herren sagde til mig: Du er min søn, jeg har født dig i dag. Spørg mig! Og jeg vil give dig hedningerne til arv og jordens ender til eje. Du skal knuse dem med jernstav; som en pottemagers kar skal du sønderslå dem."

Jesus fra Nazaret kom til den konklusion at sådanne ytringer ikke refererede til ham. Endelig og uigenkaldelig havde menneskesønnens menneskelige sind bortfejlet alle disse Messias relaterede vanskeligheder og modsigelser - hebræiske skriftsteder, forældrenes opdragelse, chazan undervisningen, de jødiske forventninger samt menneskelige ambitiøse længsler; en gang for alle udstak han sin fremgangsmåde. Han ville vende tilbage til Galilæa og stiltfærdig begynde at forkynde Guds rige og stole på sin Fader (den Personaliserede Retter) i udarbejdelsen af detaljerne i fremgangsmåden dag for dag.

Med disse beslutninger gjorde Jesus sig til et værdigt eksempel for alle mennesker på alle verdener i et vældigt univers, da han nægtede at anvende materiel bevisførelse overfor åndelige problemer, da han nægtede at sætte sig selv dumdristig over naturens love. Og han statuerede et inspirerende eksempel når det gjaldt loyalitet til universet og moralsk ædelhed, da han nægtede at tilegne sig verdslig magt som en indledning til åndelig storhed.

Om menneskesønnen havde haft nogen tvivl angående sin mission og dens natur da han begav sig op i bakkerne efter at være blevet døbt, så havde han i hvert fald ingen tvivl da han kom tilbage til sine venner efter de fyrre dage med isolation og fattede beslutninger.

Jesus havde formuleret et program for at etablere Faderens rige. Han agtede ikke at gøre noget for at behage folket i fysisk henseende. Han agtede ikke at uddele brød til folkemængden som han for nylig havde set at man gjorde det i Rom. Han agtede ikke at tiltrække sig opmærksomhed ved at iværksætte undere, selv om det netop var den slags jøderne

forventede sig. Og ej heller agtede han at vinde accept for et åndelig budskab ved at fremvise politisk autoritet eller verdslig magt.

Ved at afvise disse metoder til at ophøje Guds kommende riges anseelse i jødernes øjne sørgede Jesus for at disse selvsamme jøder sikkert og definitivt ville afvise alle hans påberåbelser af autoritet og guddommelighed. Vel vidende om dette forsøgte Jesus længe, at forhindre sine tilhængere i at omtale ham som Messias.

Op gennem sin offentlige tjenestevirksomhed blev han konfronteret med nødvendigheden af at tackle med tre slags konstant tilbagevendende situationer; at folk råbte efter mad, at de insisterede på, at der måtte ske mirakler, og den sidste begæring, at han blev spurgt om at tillade sine tilhængere at gøre ham til konge. Men Jesus afveg aldrig fra de beslutninger han tráf i løbet af disse dage i isolation i Perea's bakker.

10. DEN SJETTE BESLUTNING

Den sidste dag i denne mindeværdige isolations periode, før han startede på vej ned for at møde Johannes og sine disciple, fattede Menneskesønnen sin sidste beslutning. Denne beslutning kommunikerede han til sin Personaliserede Retter med disse ord: "Og i alle andre anliggender, så som i disse beslutninger som nu er nedfældet, lover jeg overfor dig, at jeg vil underkaste mig min Faders vilje." Og da han havde sagt dette, begav han sig ned fra bjerget. Og hans ansigt strålede af åndelig sejr og moralsk præstation.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 137

VENTETID I GALILÆA

Tidlig lørdag morgen den 23. februar år 26 e.Kr. kom Jesus ned fra bakkerne for igen at slutte sig til Johannes følge som havde sin lejrplads ved Pella. Hele den dag blandede Jesus sig med hele folket. Han ydede hjælp til en knægt som havde skadet sig i et fald og drog til landsbyen Pella som lå lige i nærheden for at aflevere knægten trygt til hans forældres forvaring.

1. UDVÆLGELSEN AF DE FØRSTE FIRE APOSTLE

Under denne sabbat tilbragte to af Johannes ledende disciple meget tid sammen med Jesus. Af alle Johannes tilhængere var der en som hed Andreas som var den som Jesus gjorde det stærkeste indtryk på; han havde slået følge med ham på turen til Pella sammen med den skadede knægt. På vejen tilbage til Johannes samlingssted stillede han Jesus mange spørgsmål, og lige før de var fremme, standsede de begge to for en kort samtale da Andreas sagde: "Jeg har lagt mærke til dig lige siden du kom til Kapernaum og jeg tror du er den nye Læreren, og selv om jeg ikke forstår hele din lære, er jeg fast besluttet på at følge dig; jeg vil sidde ved dine fødder og lære hele sandheden om det nye rige." Og Jesus ønskede, med en hjertelig bekræftelse, Andreas velkommen som den første af sine apostle, den gruppe på tolv som skulle virke sammen med ham i arbejdet med at etablere Guds nye rige i menneskenes hjerter.

Andreas var en stilfærdig observatør af og oprigtig troende på Johannes arbejde, og han havde en meget dygtig og entusiastisk bror ved navn Simon som var en af Johannes fremmeste disciple. Det ville ikke være forkert at sige at Simon var en af Johannes hovedstøtter.

Lidt efter at Jesus og Andreas var vendt tilbage til lejren, gik Andreas og fandt sin bror Simon, som han trak til siden og meddelte at han selv var blevet overbevist i sit sind om at Jesus var den store Læreren og at han havde stillet sig til rådighed som disciple. Han fortsatte med at sige at Jesus havde taget imod hans tilbud om at stå til tjeneste, og foreslog at han også, Simon, på samme vis skulle gå til Jesus og tilbyde sig til fællesskabet for at tjene det nye rige. Da sagde Simon: "Lige siden denne mand kom for at arbejde i Zebedæus værksted, har jeg troet at han var sendt af Gud, men hvad med Johannes? Skal vi bare vende ham ryggen? Er det rigtig at gøre dette?" Hvorpå de blev enige om at bringe sagen frem for Johannes med det samme. Johannes tog tanken om at miste to af sine dygtigste rådgivere og mest lovende disciple tungt, men tappert svarede han på deres forespørgelse og sagde: "Dette er kun begyndelsen; snart vil mit arbejde være færdig, og da skal vi alle blive hans disciple." Da trak Andreas Jesus til side og bekendtgjorte at hans bror ønskede at tilslutte sig tjenesten for det nye rige. Og i det han ønskede Simon velkommen som sin anden apostel, sagde Jesus: "Simon, din entusiasme er prisværdig, men det er farligt at arbejde for Guds rige. Jeg beder dig udvise større omtanke i din tale. jeg vil gerne forandre dit navn til Peter."

Forældrene til den skadede knægt som boede i Pella, havde opfordret Jesus til at overnatte hos dem og lade deres hjem være hans eget, og det havde han lovet. Før han forlod Andreas og hans bror, sagde Jesus. "I morgen tidlig drager vi ind i Galilæa."

Efter at Jesus var vendt tilbage til Pella for natten, og mens Andreas og Simon fortsatte med at diskutere hvordan deres tjeneste for at oprette det kommende rige ville udarte sig, dukkede James og Johannes, Zebedæus sønnerne op efter at være vendt tilbage fra deres lange, mislykkede gennemsøgning efter Jesus oppe i bakkerne. Da de hørte Simon Peter fortælle hvordan han og broderen Andreas havde været de første til at blive godtaget som rådgivere for det nye rige, og at de skulle drage af sted med deres nye mester til Galilæa næste morgen, blev både James og Johannes kede af det. De

havde kendt Jesus en tid, og de elskede ham. De havde ledt efter ham i mange dage oppe i bakkerne, og nu kom de tilbage bare for at finde ud af at andre var blevet foretrukket før dem. De spurgte hvor Jesus var gået hen, og skyndte sig af sted for at finde ham.

Jesus sov da de nåede frem til hans tilholdssted, men de vækkede ham og sagde: "Hvordan kan det være at, mens vi som har levet så længe sammen med dig, ledt efter dig oppe i bakkerne, så foretrækker du andre frem for os og vælger Andreas og Simon som dine første følgesvende i det nye rige?" Jesus svarede dem: "Vær rolig i jeres hjerter og spørg jer selv: "Hvem gav jer besked på at I skulle lede efter Menneskesønnen mens han var i sin Faders ærinde?" Efter at de havde skildret detaljerne i deres søgning oppe i bakkerne, instrueret Jesus dem videre: "I burde lære at lede efter det nye riges hemmelighed i jeres hjerter og ikke oppe i bakkerne. Det I ledte efter, var allerede til stede i jeres sjæle. I er virkelig mine brødre - I behøvede ikke at blive modtaget af mig - I tilhørte allerede riget, og I burde være glade og gøre jer klar til at gå med os i morgen ind i Galilæa." Johannes tog mod til sig og spurgte: "Men, Mester, vil James og jeg blive dine følgesvende i det nye rige ligesom Andreas og Simon?" Og Jesus, idet han lagde en hånd på skulderen af hver af dem, sagde: "Mine brødre, I var allerede med mig i rigets ånd, selv før disse andre spurgte om at blive modtaget i det. I, mine brødre, behøver slet ikke at spørge om at måtte komme ind i riget; I har været med mig i riget lige fra begyndelsen af. Overfor andre mennesker kan det hænde at andre kan komme til at få forrang frem for jer, men i mit hjerte regner jeg jer blandt rigets rådgivere til og med før I tænkte på at bringe spørgsmålet op for mig. Og I kunne endda have været blevet de første frem for de andre hvis I ikke havde været et andet sted, i gang med det velmenende, men egenrådige forsøg på at lede efter en som ikke var gået vild. Tænk ikke, i det kommende rige, på det som gør jer bekymret, men interessere jer hellere for at udføre den himmelske Faders vilje."

James og Johannes tog irettesættelsen til sig med godt humør; aldrig mere blev de misundelige på Andreas og Simon. Og sammen med deres to medapostle gjorde de sig klar til at begive sig til Galilæa næste morgen. Fra denne dag af blev betegnelsen apostel brugt for at skille Jesu udvalgte familie af rådgivere fra den kæmpestore skare af troende disciple som senere kom til at følge ham.

Sent samme aften havde James, Johannes, Andreas og Simon en samtale med Johannes døberen, og med tårer i øjnene, og med rolig stemme overgav den modige judæiske profet to af sine ledende disciple til at blive apostle for den galilæiske Prins af det kommende rige.

2. UDVÆLGELSE AF FILIP OG NATANIEL

Søndag morgen den 24. februar år 26 e.Kr. tog Jesus afsked med Johannes døberen ved floden nær Pella for aldrig mere at se ham levende igen.

Den dag, da Jesus og hans fire disciple-apostle drog af sted mod Galilæa, opstod der stort postyr i lejren med Johannes tilhængere. Den første store splittelse var i færd med at udspille sig. Dagen før havde Johannes udtalt sig bekræftende overfor Andreas og Ezra om at Jesu var Befrieren. Andreas bestemte sig for at følge Jesus, men Ezra afviste den beskedne og godhjertet snedker fra Nazaret og erklærede til sine følgesvende: "Profeten Daniel fastslår at Menneskesønnen vil komme med himlens skyer, med kraft og pragtfuld herlighed. Denne galilæiske snedker, denne bådebygger fra Kapernaum, kan ikke være befrieren. Kan sådan en gave fra Gud komme fra Nazaret? Denne Jesus er en slægtning af Johannes, og på grund af sit gode hjerte er vor lærer blevet ført på vildspor. Lad os bevare afstanden til denne falske Messias." Da Johannes irettesatte Ezra for disse udtalelser, trak denne sig væk sammen med mange disciple og skyndte sig sydover. Og denne gruppe fortsatte med at døbe i Johannes navn og dem som troede på Johannes grundlagde omsider en sekt, men nægtede at acceptere Jesus. En levning af denne gruppe har fortsat holdt sig gående i Mesopotamia helt til vore dage.

Mens denne forstyrrelse gærede blandt Johannes tilhængere, var Jesus og hans fire disciple-apostle kommet et godt stykke af vejen mod Galilæa. Før de krydsede Jordanfloden for at tage vejen omkring Nain til Nazaret, så Jesus som kiggede fremad langs vejen en vis Filip fra Betsaida som sammen med en ven kom mod dem. Jesus havde kendt Filip før, og alle de fire nye apostle kendte ham også godt. Han var på vej til Pella med sin ven Nataniel for at besøge Johannes og lære mere om det kommende Guds rige som han havde hørt om, og han blev meget glad for at møde Jesus. Filip havde været en beundrer af Jesus lige siden han var kommet til Kapernaum. Men Nataniel, som boede i Kana i Galilæa kendte ikke Jesus. Filip trådte frem for at hilse på sine venner mens Nataniel hvilede sig i skyggen af et træ i

vejkanten.

Peter tog Filip til side og gik i gang med at forklare at de, det vil sige ham selv, Andreas, James og Johannes, alle var blevet Jesu følgesvende i det nye kongerige og han kom med en indtrængende opfordring til Filip om at melde sig til tjeneste. Filip kom helt i vildrede: Hvad skulle han gøre? Her, på et øjeblikks varsel - i vejkanten nær Jordanfloden - blev han afkrævet at skulle tage en lynhurtig afgørelse om det vigtigste spørgsmål i livet. Snart befandt han sig i en oprigtig samtale med Peter, Andreas og Johannes mens Jesus skitserede rejsen gennem Galilæa og videre til Kapernaum for James. Til sidst foreslog Andreas for Filip: "Hvorfor spørger du ikke Læreren?"

Pludselig gik det op for Filip, at Jesus var en virkelig storartet mand, muligvis Messias, og han bestemte sig for at rette sig efter Jesu beslutning i denne sag; så han gik direkte hen til ham og spurgte: "Lærer, skal jeg gå ned til Johannes, eller skal jeg slutte mig til mine venner som følger dig?" Og Jesus svarede: "Følg mig." Filip blev begejstret over visheden om at han havde fundet Befrieren.

Filip gjorde nu tegn til gruppen om at blive hvor de var, mens han skyndte sig tilbage for at fortælle nyheden om sin beslutning til sin ven Nataniel, som fortsat holdt sig i baggrunden under morbærtræet, gennemtænkende de mange udsagn han havde hørt om Johannes Døberen, det kommende rige og den forventede Messias. Filip afbrød disse funderinger og udbrød: "Jeg har fundet Befrieren, ham som Moses og profeterne skrev om og som Johannes har forkyndt om." Nataniel så op og spurgte: "Hvor kommer denne læreren fra?" Og Filip svarede: "Det er Jesus fra Nazaret, Josefs søn, snedkeren, som i den senere tid har boet i Kapernaum." Da spurgte Nataniel, lettere chokeret: "Kan noget som er så godt komme fra Nazaret?" Men Filip tog ham i armen og sagde: "Kom og se."

Filip førte Nataniel til Jesus som med et mildt blik kiggede direkte ind i ansigtet på denne oprigtige tvivler, og sagde: "Se, en ægte israelit, i hvem der ikke er noget falsk. Følg mig." Og Nataniel, i det han drejede sig mod Filip, sagde: "Du har ret. Han er virkelig en menneskenes mester. Jeg vil også følge ham, hvis jeg er værdig til det." Og Jesus nikkede til Nataniel og sagde på ny: "Følg mig."

Jesus havde nu samlet halvdelen af sit fremtidige korps af fortrolige følgesvende, fem som havde kendt ham en stund og en fremmed. Uden at dvæle længere krydsede de Jordanfloden og, efter at have taget vejen ved landsbyen Nain, nåede de Nazaret sent om aftenen.

De overnattede alle hos Josef i Jesu barndomshjem. Jesu følgesvende forstod ikke særlig meget af hvorfor læreren som de netop havde fundet, var så optaget af at tilintetgøre alt af det som han havde skrevet, så som de ti bud og andre mottoer og ordsprog. Men dette optrin, i tillæg til at de efter dette faktisk aldrig mere så ham skrive noget - undtagen i jord eller sand - gjorde et dybt indtryk på dem.

3. BESØGET I KAPERNAUM

Næste dag sendte Jesus sine apostle videre til Kana, siden de alle var inviteret til bryllup hos en prominent ung kvinde i denne by, mens han selv planlagde et hurtigt besøg hos sin mor i Kapernaum, samt at stoppe i Magdala for at træffe sin bror Juda.

Før de drog fra Nazaret, fortalte Jesu nye følgesvende Josef og andre medlemmer af Jesu familie om den sidste tids fantastiske begivenheder og gav frit udtryk for deres tro på at Jesus var den længe eftertragtede befrieren. Og disse familiemedlemmer til Jesus snakkede sammen om alt dette, og Josef sagde: "Måske havde mor alligevel ret - måske vores mærkelige broder er den kommende konge."

Juda var til stede ved Jesu dåb og havde sammen med sin bror James fået en klippefast tro på Jesu mission på jorden. Selv om både James og Juda var temmelig meget i vildrede om hvad deres brors mission gik ud på, så havde deres mor genoplivet alle sine gamle forhåbninger til Jesus som Messias, Davids søn, og hun opfordrede sine sønner til at have tro på at deres bror var Israels befrier.

Mandag aften kom Jesus til Kapernaum, men gik ikke til sit eget hjem hvor James og hans mor boede. Han gik direkte til Zebedæus hjem. Alle hans venner i Kapernaum lagde mærke til en stor og glædelig forandring hos ham. Igen så han

ud til at være i forholdsvis godt humør og mere som han plejede at være før mens han boede i Nazaret. I flere år før han blev døbt og under perioderne lige før og efter, var han blevet stadig mere alvorlig og lidt meddelsom. Nu gav han dem alle indtryk af at være sit gamle jeg. Det var noget majestætisk og ophøjet over ham, men nu var han blevet sorgløs og glad igen.

Maria var forventningsfuld af spænding. Hun forudså at Gabriels løfte nærmede sig fuldbyrdelsen. Hun antog at hele Palæstina snart skulle forbløffes og overvældes af at hendes søn på mirakuløst vis skulle åbenbare sig som jødernes overnaturlige konge. Men til alle de mange spørgsmål som hans mor, James, Juda og Zebedæus stillede ham, smilte han bare og svarede: ”Det er bedre at jeg opholder mig her en stund; jeg må rette mig efter min himmelske Faders vilje.”

Næste dag, tirsdag, drog de alle over til Kana til Naomis bryllup, som skulle finde sted dagen efter. Og til trods for Jesu gentagne formaninger om at de ikke skulle fortælle om ham til nogen ”før Faderens time kommer,” kunne de ikke dy sig for stiltfærdig at sprede nyheden om at de havde fundet Befrieren. Hver for sig forventede de troskyldig at Jesus skulle indvarsle sin påberåbelse af Messiasautoritet ved det forestående bryllup i Kana og at han skulle gøre det med stor kraft og ophøjet storslåethed. De mindes det som var blevet fortalt dem om fænomenerne i forbindelse med hans dåb, og de troede at hans fremtidige jordiske karriere ville blive markeret ved stadig stærkere manifestationer af overnaturlige vidunder og mirakuløse opvisninger. Som følge heraf forberedte alle beboere i hele egnen sig på at mødes i Kana til bryllupsfesten for Naomi og Johab, Natans søn.

Aldrig i flere år havde Maria været så glad. På vejen til Kana følte hun sig som selveste dronningemoderen på vej til at overvære kroningen af sin søn. Ikke siden han var tretten år gammel, havde Jesu familie og venner set ham så bekymringsløs og lykkelig, så betænksom og forståelsesfuld overfor sine nærmestes ønsker og begær, og med en så rørende medfølelse. Og derfor hviskede de imellem sig, i små grupper, og undrede sig på hvad der mon kom til at ske. Hvad ville blive det næste som denne mærkelige person kom til at gøre? Hvordan ville han indvarsle det kommende riges herlighed? Og de var alle begejstret ved tanken på at de ville komme til at være til stede for at se åbenbaringen af Israels Guds magt og kræfter.

4. BRYLLUPPET I KANA

Midt på onsdagen var næsten tusinde gæster kommet til Kana, mere end fire gange så mange som de indbudte til bryllupsfesten. Det var skik blandt jøderne at fejre bryllup på en onsdag, og invitationerne var blevet udsendt en måned i forvejen. Formiddagen og den tidlige eftermiddag fremstår mere som en offentlig modtagelse af Jesus end et bryllup. Alle ville hilse på denne næsten berømte galilæeren, og han var meget hjertelig overfor alle, unge som gamle, jøder som ikke-jøder. Og alle blev glade da Jesus gik med til at føre an i den indledende brudemarch.

Jesus var nu grundig selvbevidst om sin menneskelige tilværelse, sin guddommelige forud tilværelse og statussen af hans kombineret, eller sammensmeltede, menneskelige og guddommelige væsenegenskab. Med perfekt målrettethed kunne han når som helst indtage den menneskelige rolle eller pludselig påberåbe sig det guddommelige væsens personlige særfortrin.

Efterhånden som dagen gik, blev Jesus stadig mere klar over at folk forventede at han skulle udføre et eller andet under; særlig lagde han mærke til at hans familie og de seks disciple-apostle ventede sig at han på tilbørlig vis skulle kundgøre sit kommende rige i form af et eller andet forbløffende og overnaturlig optrin.

Tidlig på eftermiddagen rådslog Maria sig med James, og sammen tog de mod til sig og gik til Jesus for at spørge om han ville vise dem den tillid at fortælle dem på hvilket klokkeslæt og i forbindelse med hvilket del af bryllupsfesten han havde planlagt at give sig til kende som "den overnaturlige". Ikke så snart havde de bragt dette tema frem for Jesus før de så at de havde udløst hans karakteristiske indignation. Han sagde bare: ”Hvis I elsker mig, så vær da villige til at blive hos mig mens jeg venter på at min Fader i himmelen skal tilkendegive sin vilje.” Men uanstændigheden i hans irrettesættelse lå i hans ansigtsudtryk.

Dette skridt fra hans mor var en stor skuffelse for den menneskelige Jesus, og hans egen reaktion på hendes forsøg på at påvirke ham til at give efter for ønsket om en eller anden udadrettet opvisning af sin guddommelighed, gjorde at han straks genvandt besindigheden. Det var jo netop en af de ting han havde bestemt sig for ikke at gøre da han for nylig

havde trukket sig tilbage op i bakkerne. I flere timer var Maria temmelig nedtrykt. Hun sagde til James: ”Jeg forstår ham ikke; hvad kan alt dette betyde? Skal hans mærkelige opførsel ingen ende tage?” James og Juda forsøgte at trøste deres mor, mens Jesus trak sig tilbage for sig selv en times tid. Men så sluttede han sig igen til forsamlingen og var på ny sorgløs og glad.

Brylluppet fortsatte i en atmosfære af tavs forventning, men hele ceremonien var overstået uden så meget som et udspil eller et eneste ord fra hædersgæsten. Da blev der hvasket om at snedkeren og bådebyggeren, forkyndt af Johannes som ”Befrieren”, ville give sig til kende under aftens festligheder, måske ved bryllupsmåltidet. Men alle forventninger om en sådan opvisning blev effektivt drevet ud af tankerne på hans seks disciple-apostle da Jesus kaldte dem sammen lige før aftensmåltidet og med stor oprigtighed sagde: ”Tænk ikke at jeg er kommet til dette sted for at udrette noget under for at tilfredsstille de sensationslystne eller for at overbevise dem som tvivler. Snarere er vi her for at vente på vor himmelske Faders vilje.” Men da Maria og de andre så ham rådføre sig med sine følgesvende, blev de helt overbevist om at noget usædvanligt snart skulle ske. Og de satte sig alle ned for at nyde bryllupsmåltidet og aftenens gode, feststemte fællesskab.

Brudgommens far havde fremskaffet store mængder vin til alle de gæster som var budt til bryllupsfesten, men hvordan skulle han kunne have vidst at hans egen søns ægteskabsindgåelse skulle blive en begivenhed, som var så nært forbundet med forventningen til at Jesus skulle tilkendegive sig som den messianske befrier? Han følte sig beæret over at kunne regne de ærede galilæere blandt sine gæster, men før bryllupsmåltidet var over, bragte tjenerne ham de nedslående nyheder at vinen var ved at løbe tør. Idet det formelle måltid var over og gæsterne spadserede omkring i haven, betroede brudgommens mor sig til Maria og fortalte at vinforrådet var opbrugt. Og Maria sagde betryggende: ”Bare tag det med ro - jeg skal snakke med min søn. Han vil nok hjælpe os.” Og sådan kunne hun finde på at udtale sig til trods for irettesættelsen kun nogle få timer forinden.

I mange år havde Maria altid vendt sig til Jesus om hjælp i hver eneste krise i deres hjemlige liv i Nazaret, så det var kun naturligt for hende at tænke på ham nu. Men denne ærgerrige mor havde endda et andet motiv for at appellere til sin ældste søn ved denne anledning. Mens Jesus stod for sig selv i et hjørne af haven, opsøgte moderen ham: ”Min søn, de har ikke mere vin,” sagde hun. ”Min gode kvinde, hvad har det med mig at gøre?” svarede Jesus. ”Men jeg tror jo at din tid er kommet.” sagde Maria. ”Kan du ikke hjælpe os?” Da svarede Jesus: ”Nok en gang slår jeg fast at jeg ikke er kommet for at gøre tingene på denne måde. Hvorfor bekymre du mig igen med alt dette?” Maria brast i gråd: ”Men min søn, jeg lovede dem at du ville hjælpe os, kan du ikke være sød at gøre noget for mig?” bad hun ham indtrængende. ”Kvinde” sagde Jesus, ”hvad har du med at afgive sådanne løfter? Sørg for at du ikke gør det engang igen. Vi må i ét og alt afvente Faderen i himmelens vilje.”

Maria, Jesu mor var sønderknust; hun var helt lamslået! Mens hun stod der urørlig foran ham, med tårerne strømmende nedover ansigtet, blev Jesus i sit menneskehjerte overvældet af medfølelse for den kvinde som havde båret ham frem i kødet. Han bøjede sig forover, lagde hånden ømt på hendes hovedet og sagde: ”Så så, moder Maria vær ikke bedrøvet over mine tilsyneladende hårde udtalelser, for har jeg ikke mange gange fortalt dig at jeg er kommet kun for at udføre min himmelske Faders vilje? Jeg ville gladelig gøre det du bad mig om, hvis det var en del af Faderens vilje -” og så afbrød han sig selv; han tøvede. Maria så ud til at mærke at noget var ved at ske. Hun sprang op, kastede armene om halsen på Jesus, kyssede ham og løb af sted til tjenernes rum og sagde: ”Hvad min søn end siger; så lad det blive sådan.” Men Jesus sagde ingenting. Han indså nu at han allerede havde sagt - eller snarere ønsketænkt - for meget.

Maria dansede af glæde. Hun viste ikke hvordan vinen ville blive lavet, men tillidsfuld troede hun at hun endelig havde overtalt sin førstefødte søn til at tilkendegive sin autoritet og vågede at træde frem og tage sin position i hævd og vise sin messianske kraft. Og på grund af tilstedeværelsen og forbindelser mellem visse af universets magter og personligheder, som alle de tilstedeværende var fuldstændig uvidende om, ville hun ikke blive skuffet. Den vin som Maria begærede og som Gudemennesket Jesus på menneskelig og medfølelse vis ønskede sig, var på vej.

Lige ved siden stod seks stenkar fyldt med vand, indeholdende omkring halvfjerds liter. Dette vand var tænkt brugt til bryllupsfestens afsluttende renselsesceremonier. Tjenernes postyr omkring disse kæmpe stenbeholdere, under ihærdig ledelse af hans mor, tiltrak sig Jesus opmærksomhed, og da han gik derover, så han at de øste vin op, kande efter kande, fra dem.

Gradvis gik det op for Jesus hvad der var sket. Af alle tilstedeværende personer ved bryllupsfesten i Kana var Jesus den som blev mest overrasket. Andre havde forventet at han ville udrette et under, men det var jo akkurat det han havde sat sig for ikke at gøre. Og da kom Menneskesønnen til at tænke på advarslerne fra hans Personaliserede Retter oppe i bakkerne. Han fremkaldte mindet af hvordan Retteren havde advaret ham angående den mangel på mulighed som nogen kraft eller personlighed havde til at fratage ham den tidsuafhængighedsevne han havde som skaber. Ved denne anledning var styrkeomformere, mellemvæsener og alle andre nødvendige personligheder samlet nær vandet og andre nødvendige elementer, og stillet overfor Universets Skaber og herskers udtalte ønske fandtes der ingen mulighed for at undgå den øjeblikkelige tilsynekomst af *vin*. Og denne hændelse blev dobbeltsikkert i og med at den Personaliserede Retter havde meddelt at iværksættelsen af Sønnens ønske ikke på nogen måde stod i nogen modsætning til Faderens vilje.

Men dette var på ingen måde noget mirakel. Ingen naturlove blev hverken modificeret, ophævet eller ikke engang overskredet. Ingenting hændte udover at *tiden* blev ophævet i forbindelse med den himmelske sammensætning af de kemiske stoffer som behøvedes for at fremstille vinen. I Kana fremstillede Skaberens agenter vin akkurat på samme måde som de gør det ved hjælp af almindelige, naturlige processer *undtagen* at de gjorde det uafhængig af tid og med indgriben fra overmenneskelige medvirken når det gjaldt sammensætning i rummet af de nødvendige kemiske ingredienser.

Ydermere var det tydelig at udførelsen af dette såkaldte mirakel ikke var i modstrid med Paradisfaders vilje; ellers ville det ikke have indtruffet, i og med at Jesus allerede havde underlagt sig i alle henseende at udføre Faderens vilje.

Da tjenerne øste op af denne nye vin og bragte den til hædersmanden, 'festens herre', og da denne havde smagt på den, kaldte han på brudgommen og sagde: "Det er traditionen først at sætte den gode vin frem for så, når gæsterne har drukket godt, at sætte vinens dårligere frugter frem; men I har gemt den bedste vin til slutningen af festen."

Maria og Jesu disciple blev vældig glade over det de mente var et mirakel som de troede Jesus havde udrettet med vilje, men Jesus trak sig tilbage til en skærm af afkrog af haven og gav sig til at tænke det hele alvorlig igennem for en kort stund. Han kom til sidst frem til at episoden var udover hans personlige kontrol, omstændighederne taget i betragtning, og at den, i og med at den ikke stred mod hans Faders vilje, var uundgåelig. Da han kom tilbage til forsamlingen, betragtede folk ham med ærefrygt; alle troede på ham som Messias. Men Jesus kom smertelig i vildrede; han vidste at de troede på ham bare på grund af den usædvanlige hændelse som de uforvarende havde været vidne til. Igen trak Jesus sig tilbage, op på hustaget for en stund, for at tænke det hele igennem.

Jesus forstod nu til fulde at han hele tiden måtte være på vagt om ikke hans eftergivende sympati og medlidenhed skulle komme til at forårsage gentagende episoder af denne slags. Ikke desto mindre forekom der mange lignende begivenheder før Menneskesønnen tog sin egentlige afsked med sit dødelige kødelige liv.

5. TILBAGE I KAPERNAUM

Skønt mange af gæsterne blev hele ugen til bryllupsfesten, drog Jesus med sine nyudvalgte disciple-apostle - James, Johannes, Andreas, Peter, Filip og Nataniel – meget tidlig næste morgen mod Kapernaum; de forsvandt uden at tage afsked med nogen. Jesu familie og alle hans venner i Kana blev temmelig skuffet over at han forlod dem så pludselig, og Juda, lillebroderen til Jesus gik ud for at søge efter ham. Jesus og hans apostle drog direkte til Zebedæus hjem i Betsaida. På denne tur omtalte Jesus mange sager af betydning for det kommende rige med sine nyudvalgte følgesvende og advarede dem specielt mod at nævne at vand var blevet gjort til vin. Han rådet dem også til at undgå byerne Sefforis og Tiberias i deres fremtidige arbejde.

Efter aftenmåltidet hjemme hos Zebedæus og Salome blev der samme aften afholdt et af de vigtigste møder i hele Jesu jordiske livsforløb. Kun de seks apostle var til stede; Juda kom netop som de skulle af sted. Disse seks udvalgte havde gået fra Kana til Betsaida sammen med Jesus, og det var som om de gik på luft. De var livlige af forventning og henrykte ved tanken på at de var blevet udplukket til at være Menneskesønnens nære følgesvende. Men da Jesus gav sig til at redegøre for hvem han var, hvad hans jordiske mission gik ud på og hvordan den muligvis ville ende, blev de lamslået. De kunne ikke fatte hvad det var han fortalte dem. De var målløse; selv Peter var helt ubeskrivelig knust. Kun den dybtstående Andreas vovede at besvare de vejledende råd som Jesu gav. Da Jesus erkendte at de ikke opfattede

hans budskab, da han indså hvor fuldstændig fastlåste deres tanker om den jødiske Messias var, gav han dem fri for at hvile ud mens han gik en tur og snakkede med sin bror Juda. Og før Juda tog afsked med Jesus, sagde han med stor indlevelse: ”Min faderbror, jeg har aldrig forstået mig på dig. jeg ved ikke med sikkerhed om du er det min mor har fortalt os at du er, og jeg forstår ikke helt hvad det kommende rige går ud på, men jeg ved i hvert fald at du er en kraftfuld Guds mand. Jeg hørte stemmen ved Jordan, og jeg tror på dig, uanset hvem du er.” Og da han havde sagt dette, drog han af sted og hjem til sig selv i Magdala.

Den nat sov Jesus ikke. Indsvøbt i sit aftenklæde sad han ude ved søbredden og tænkte og tænkte, helt til begyndelse af næste morgen. I sine lange, natlige meditative funderinger kom Jesus til en klar forståelse af at han aldrig ville kunne få sine tilhængere til at se ham i noget andet lys end som den længe forventede Messias. Til sidst indså han at der ikke fandtes nogen anden måde at lancere sit budskab om Guds rige end som opfyldelsen af Johannes spådom og i rollen som den som jøderne ventede på. Trods alt var han, selv om han ikke var nogen Davidlignende Messias, fuldbyrdelsen af de profetiske ytringer fra de mere åndelig bevidste blandt de ældre tiders seere. Aldrig mere nægtede han helt at han var Messias. Han bestemte sig for at overlade den endelige udredning af denne komplicerede situation til Faders vilje.

Næste morgen sluttede Jesus sig til sine venner ved morgenmaden, men de var en trøstesløs forsamling. Han holdt sig hos dem, og ved slutningen af måltidet samlede han dem rundt om sig og sagde: ”Det er min Faders vilje at vi holder os heromkring for en stund. I har hørt Johannes sige at han kom for at forberede vejen for rigets kommen; derfor er det nødvendig at vi afventer at Johannes gør sig færdig med sin forkyndervirksomhed. Når Menneskesønnens forløber har afsluttet sit arbejde, vil vi begynde at forkynde de glade nyheder om Guds rige.” Han sendte apostlene tilbage til deres fiskegarn, gjorde sig klar til at gå til bådværkstedet sammen med Zebedæus og lovede at mødes med dem dagen efter i synagogen, hvor han skulle tale, og han aftalte et møde med dem denne sabbateftermiddag.

6. EN SABBATSDAGS HÆNDELSER

Jesu første offentlige fremtræden efter at han blev døbt, var i synagogen i Kapernaum på sabbatten den 2 marts år 26 e.Kr. Synagogen var helt overfyldt med folk. Historien om dåben i Jordanfloden var nu blevet forøget med de friske nyheder fra Kana om vandet og vinen. Jesus lod sine seks apostle få æressiddepladser, og ved siden af dem sad hans kødelige brødre James og Juda. Hans mor, som var vendt tilbage til Kapernaum sammen med James aftenen før, var også til stede og sat i synagogens kvindesektion. Hele forsamlingen var på mærkerne; de forventede at få et eller anden ualmindelig opvisning af overnaturlig kraft at se som skulle være et passende vidnesbyrd om hans natur og autoritet, han som den dag skulle tale til dem. Men de skulle uundgåelig komme til at blive skuffet.

Da Jesus rejste sig, rakte synagogens øverste ham skriftrullen, og han læste fra profeten Isaja: ”Så siger Herren: ‘Himmelen er min trone, og jorden mine fødders skammel; hvad hus kunne I bygge mig, og hvor skulle der findes et hvilested for mig? Alt dette har min hånd gjort, og således blev alt dette til, ‘ siger Herren. ‘Men den jeg vil se til, er den elendige, og den som har en sønderknust ånd og er forfærdet over mit ord.’ Hør Herrens ord, I som er forfærdet over hans ord! Eders brødre som hader eder, som støder eder fra sig for mit navns skyld, ‘ Lad Herren vise sin herlighed, så vi kan få hans glæde at se! Men de skal blive til skamme. En lyd fra byen, en røst fra templet, en stemme fra Herren siger: ”Før hun fik fødselsveer, har hun født; før hendes smerte kom, havde hun født et menneskebarn. ‘Hvem har hørt sådan noget? Skal jorden frembringes på en dag? Eller fødes et folk på en gang? For således siger Herren: Se, jeg lader fred komme som en flod, og selv de fremmedes herlighed skal være som en overstrømmende bæk. Som en mor trøster sit barn, således vil jeg trøste eder, i Jerusalem skal I få trøst. Og I skal se det, og eders hjerte skal fryde sig.”

Da Jesus var færdig med at læse, afleverede han rullen tilbage til dens vogtere. Før han satte sig, sagde han bare: ”Vær tålmodige, og I skal få Guds herlighed at se; således skal det endda være for alle dem som holder sig ved min side og således lærer at udføre min himmelske Faders vilje.” Og folk gik hjem til deres huse undrende sig på hvad alt dette skulle betyde.

Den eftermiddag gik Jesus og hans apostle, sammen med James og Juda, om bord i en båd og roede et lille stykke ned langs kysten hvor de ankede op mens han snakkede med dem om det kommende rige. Og de forstod mere end de havde gjort torsdags aften.

Jesus beordrede dem til at tage sig af deres sædvanlige pligter indtil ”rigets tid skal komme.” Og for at opmuntre dem,

gik han foran med et eksempel ved at vende tilbage til sit sædvanlige arbejde i bådværkstedet. I det han forklarede at de skulle tilbringe tre timer hver aften på at studere og forberede sig på deres fremtidige arbejde, sagde Jesus yderligere: ”Vi vil alle holde os her til Faderen beder mig om at kalde på jer. Hver og en af jer må nu vende tilbage til sit sædvanlige arbejde som om ingenting har hændt. Fortæl ingen om mig og husk at mit rige ikke vil komme med støj og stads, men snarere må det komme gennem den store forandring som min Fader vil have tilberedt i jeres egne hjerter og i hjerterne til dem som skal tilkaldes for at slutte sig til jer i Guds riges rådsforsamling. I er nu mine venner, jeg stoler på jer og jeg elsker jer; I kommer snart til at blive mine personlige følgesvende. Vær tålmodige, vær venlige. Vær altid lydige overfor Faderens vilje. Gør jer klar for Guds riges anråbelse. Selv om I vil opleve stor glæde ved at tjene min Fader, burde I også være forberedte på vanskeligheder, for jeg advarer jer om at det kun er gennem hårde prøvelser at mange vil træde ind i Guds rige. Men de som har fundet Guds rige, vil fyldes med glæde, og de vil blive kaldt jordens velsignede. Men gå ikke omkring med falske forhåbninger; verden vil komme i vildrede over mine ord. Selv I, mine venner, fatter ikke helt hvad det er jeg åbenbarer for jeres forvirrede sind. Begå ikke fejl; vi begiver os ud for at arbejde for en generation af mirakelsøgere. De vil afkræve under som bevis på at jeg er sendt af min Fader, og de vil være tungnemme til at erkende at det som giver min mission troværdighed er åbenbaringen af min Faders kærlighed.”

Denne aften, efter at de var gået i land igen, blev Jesus, før de gik videre, stående ved vandkanten og bad: ”Min Fader, jeg takker dig for disse små som trods al deres tvivl allerede tror. Og for deres skyld har jeg sat mig selv til side for at udføre din vilje. Og måtte de nu lære at være som én, sådan som vi er én.”

7. FIRE MÅNEDER MED OPLÆRING

I fire lange måneder - marts, april, maj og juni - fortsatte denne ventetid; Jesus havde over et hundrede lange og seriøse, men alligevel muntre og glædespredende sammenkomster med sine seks følgesvende og sin egen bror James. På grund af sygdom hjemme hos familien havde Juda sjælden nogen mulighed for at deltage i disse undervisningstimer. James mistede ikke troen på sin bror Jesus, men i løbet af disse afventende måneder, hvor de ikke foretog sig noget særlig, blev Maria næsten fortvivlet over sin søn. Hendes tro, som havde nået stor højde i Kana, faldt nu ned til nye bundniveauer. Hun kunne ikke andet end igen at ty til sit samme fortærpet udbrud: ”Jeg forstår ham ikke. Jeg begriber ikke hvad alt dette skal betyde.” Men James kone bidrog meget til at styrke Marias mod.

I løbet af disse fire måneder blev de syv troende, den ene hans egen kødelige bror, bedre kendt med Jesus; de vænnede sig efterhånden til tanken om at leve sammen med dette gudemenneske. Selv om de kaldte ham Rabbi, lærte de ikke at være bange for ham. Jesus havde en uforlignelig mildhed over sin personlighed som gjorde ham i stand til at leve blandt dem uden at hans guddommelighed virkede afskrækkende på dem. De fandt det vældig let at være ‘venner med Gud’, Gud inkarneret i det dødelige kødets skikkelse. Denne ventetid satte hele gruppen af troende på en alvorlig prøve. Ingenting, overhovedet intet mirakuløst skete. Dag efter dag fortsatte de med deres sædvanlige arbejde, mens de aften efter aften sat ved Jesus fødder. Og det var hans enestående personlighed og de bevingede ord han meddelte dem på disse aftener, som holdt dem sammen.

Denne periode med ventetid og undervisning var specielt vanskelig for Simon Peter. Stadigvæk forsøgte han at overtale Jesus til at gå i gang med at forkynde Guds rige i Galilæa mens Johannes fortsatte sin forkyndelse i Judæa. Men Jesus svar til Peter var altid: ”Vær tålmodig, Simon. Gør fremskridt. Vi kan knapt nok få forberedt os godt nok inden Faderen kalder på os.” Og Andreas ville af og til berolige Peter med sine mere sindige og filosofiske tanker. Andreas var voldsomt imponeret over den naturlige menneskelighed hos Jesus. Han blev aldrig træt af at undres over hvordan en som kunne leve så nær Gud, også kunne være så venlig og hensynsfuld overfor andre mennesker.

I løbet af hele dette tidsrum talte Jesus kun to gange i synagogen. Den imod slutningen af alle disse uger med ventetid var der begyndt at blive mindre snak om hans dåb og vinen i Kana. Og Jesus sørgede i denne periode for at der ikke længere skete noget mere som ville blive opfattet som mirakler. Men selv om de levede så stilfærdig i Betsaida, var rapporter om Jesu mærkelige foreteelser kommet Herodes Antipas for øret, hvorpå han sendte spioner ud for at finde ud af hvad det var han var i gang med. Men Herodes var mere optaget af Johannes og hans forkyndelse. Han bestemte sig for ikke at genere Jesus, som arbejdede så stilfærdig i Kapernaum.

I denne ventetid satte Jesus sig for at lære sine følgesvende om hvilken holdning de skulle indtage overfor de forskellige religiøse grupperinger og politiske partier i Palæstina. Jesu sagde altid: ”Vi prøver at trække dem alle til os, men vi

tilhører ingen af dem.”

Farisæerne var fællesbetegnelse på rabbinere og de skriftlærte. De omtalte sig selv som ”embedsbrødrene.” På mange måder var de den progressive gruppe blandt jøderne, og de havde taget mange læresætninger til sig som ikke havde nogen klar parallel i de hebræiske skrifter, såsom troen på de dodes opstandelse, en lære som kun var nævnt af den senere profet, Daniel.

Saddukæerne bestod af præsteskabet og visse velstående jøder. De tog ikke detaljerne omkring håndhævelsen af loven så nøje. Farisæerne og saddukæerne var egentlig religiøse partier snarere end sekter.

Essenserne var virkelig en religiøs sekt som var opstået under Makkabeeroprøret, og deres påbud var i nogle henseender strengere end farisæernes. De havde taget mange persiske trosforstillinger og udøvelsesformer til sig og levede som et broderskab i klostre, afholdt sig fra ægteskab og ejede alt fælles. De specialiserede sig i undervisning om engle.

Zeloterne var en gruppe ihærdige jødiske patrioter. De støttede det syn at alle mulige slags metoder kunne retfærdiggøres i kampen for at løsrive sig fra trældommen under det romerske åg.

Herodianerne var et rendyrket politisk parti som støttede løsrivelsen fra romernes direkte overherredømme ved at man skulle genrejse Herodesdynastiet.

Midt i blandt folket i Palæstina boede samaritanerne som ”jøderne ikke havde noget at gøre med,” selv om deres synspunkter ofte kunne have meget til fælles med den jødiske lære.

Alle disse partier og sekter, deriblandt det noget mindre Nazaræer broderskab, troede at Messias en dag skulle komme. Alle ventede de på en national befrier. Men Jesus gjorde det ganske udtrykkelig klart at han og hans disciple ikke skulle blive allieret med nogen af disse skolers udøvelses- eller tankeretninger. Menneskesønnen var hverken Nazaræer eller Essener.

I det Jesus senere anmodede apostlene om at gå ud, sådan som Johannes havde gjort det, og fortælle om evangeliet og lære de troende op, lagde han vægt på at det var ”de gode nyheder om himmelriget” som skulle forkyndes. Han lod aldrig være med at indprente overfor sine følgesvende at de måtte ”vise kærlighed, medfølelse og sympati.” Tidlig lærte han sine tilhængere at himmelriget var en åndelig erfaring som havde at gøre med at indsætte Gud i menneskenes hjerter.

Mens de altså ventede før de skulle begive sig ud på deres aktive forkyndelse overfor offentligheden, tilbragte Jesus og de syv to aftener hver uge i synagogen hvor de studerede de hebræiske skrifter. I de senere år efter perioder med intens arbejde overfor offentligheden, så apostlene tilbage på disse fire måneder som de bedste og mest værdifulde af al deres tid sammen med Mesteren. Jesus lærte disse mennesker alt det de var i stand til at tage ind. Han begik ikke den fejl at prøve at lære dem for meget. Han drev dem ikke til forvirring ved at præsentere sandheder langt over deres fatteevne.

8. PRÆDIKEN OM GUDS RIGE

På sabbatten den 22. juni, lige før de drog ud på deres første forkyndelsesrejse og omtrent ti dage efter at Johannes var kastet i fængsel, talte Jesus fra prædikestolen i synagogen for anden gang siden han kom med apostlene til Kapernaum.

Nogle få dage før denne prædiken om ”Guds rige,” mens Jesus arbejdede i bådværkstedet, bragte Peter ham nyheden om at Johannes var blevet arresteret. På ny lagde Jesus redskaberne fra sig, tog sit forklæde af og sagde til Peter: ”Faderens time er kommet. Lad os gøre os klar til at bekendtgøre evangeliet om Guds rige.”

Jesus arbejdede ved snedkerbænken for sidste gang på denne tirsdag den 18. juni i år 26 e.Kr. Peter stormede ud af værkstedet, og hen på eftermiddagen havde han samlet alle sine følgesvende. Og mens han efterlod dem i en lund ved stranden, gik han for at lede efter Jesus. Men han kunne ikke finde ham, for Jesus var gået til en anden lund for at bede. Og de fik ham ikke at se før sent den aften da han vendte tilbage til Zebedæus hjem og bad om mad. Næste dag sendte han sin bror James for at spørge om det privilegium at tale i synagogen næste sabbatdag. Og synagogens øverste blev meget glad over at Jesus igen var villig til at lede gudstjenesten.

Før Jesus holdt denne mindeværdige prædiken om Guds rige, som var det første fordringsfulde fremstød i hans offentlige virke, læste han følgende uddrag af skriften op: ”I skal være for mig som et rige af præster, et helligt folk. Jahvé er vores dommer. Jahvé er vores lovgiver, Jahvé er vores konge; han skal frelse os. Jahve er min konge og min Gud. Han er en stor konge over hele jorden. Kærligfuld godhed er over Israel i hans rige. Velsignet være Guds herlighed, for han er vores konge.”

Da han var færdig med at læse, sagde Jesus:

”Jeg er kommet for at forkynde oprettelsen af Faderens rige. Og med i dette rige er de tilbedende sjæle hos jøder og ikke jøder, rige og fattige, frie og trælbundne, for min Fader deler ikke personlig respekt ud; hans kærlighed og hans nåde er over alle.

”Faderen i himlen sender sin ånd for at dvæle i menneskesindene, og når jeg har fuldført mit arbejde på jorden, skal Sandhedens Ånd på samme vis udøses over alt kød. Og min Faders Ånd og Sandhedens Ånd skal føre dem ind i det kommende rige af åndelig forståelse og guddommelig retskaffenhed. Mit rige er ikke af denne verden. Menneskesønnen vil ikke lede hærstyrker i strid for at oprette en magts trone eller et rige af verdslig pragt. Når mit rige er kommet, skal I kende Menneskesønnen som Fredsprinsen, åbenbaringen af den evige Fader. Denne verdens børn slås for at oprette og udvide denne verdens riger, men mine disciple skal træde ind i himmelriget i kraft af sine moralske beslutninger og sine åndelige sejre; og når de først er trådt ind i det, skal de finde glæde, retfærdighed og evig liv.

”De som først søger at træde ind i riget og derved begynder at stræbe efter en ædel karakterstyrke lig den min Fader kendes ved, skal herefter få alt hvad de behøver. Men jeg siger til jer i al oprigtighed; Om I ikke søger adgang til Guds rige med en tro og et tillidsfuld afhængighedsforhold som hos et lille barn, skal I på ingen måde få adgang.

”Lad jer ikke bedrage af dem som kommer og siger at riget er her eller riget er der, for min Faders rige angår ikke med det som er synlig og materielt. Og selv nu er dette rige hos jer, for der hvor Guds Ånd retleder menneskets sjæl, der findes i virkeligheden himmelriget. Og dette Guds rige er retskaffenhed, fred og glæde i den Hellige ånd.

”Johannes døbte jer som tegn på omvendelse og jeres synders forladelse, men når I træder ind i det himmelske rige, vil I blive døbt med den Hellige Ånd.

”I min Faders rige skal der hverken findes jøder eller ikke jøder, kun dem som søger at blive perfekte gennem at tjene, for jeg erklærer at den som vil blive stor i min Faders rige må først blive alles tjener. Hvis I er villige til at tjene jeres medmennesker, skal I også kunne sætte jer sammen med mig i mit rige, selv som jeg, ved at tjene dem som er af skabelsens skikkelse, herved skal sætte mig ved min Fader i hans rige.

”Dette nye rige er som et frø som vokser i god agerjord. Det bringer ikke sine frugter frem så hurtigt. Der ligger en tidsinterval mellem dets oprettelse i menneskesjælen og det tidspunkt hvor riget modnes og giver frugt i form af retskaffenhed i evig tid og evig frelse.

”Og dette rige som jeg bekendtgør for jer er ikke et regime af magt og velstand. Himmelriget drejer sig ikke om mad og drikke, men heller om et liv i øgende retskaffenhed og tiltagende glæde i stadig mere fuldkommen tjeneste for min Fader i himmelen. For har ikke Faderen sagt om denne verdens børn: ‘Det er min vilje at de med tiden bliver perfekte, ligesom jeg selv er perfekt.’

”Jeg er kommet for at forkynde de glade nyheder om Guds rige. Jeg er ikke kommet for at lægge flere tunge byrder på dem som ønsker at træde ind i riget. Jeg bekendtgør den nye og bedre vej, og de som klarer at træde ind i det kommende rige skal nyde den guddommelige udhvilethed. Og hvad det end skal koste jer af det som hører denne verden til, uanset hvilken pris I betaler for at træde ind i himmelens rige, skal I få igen mange gange mere glæde og åndelig fremskridt i denne verden og i den tid som kommer, det evige liv.

”For at træde ind i Faderens rige behøver man ikke vente på marcherende hærstyrker eller at riget af denne verden skal styrtes i grus, eller at undertrykkernes åg skal sønderbrydes. Himmelens rige er for hånden, og alle de som træder ind i det, skal kende friheden i overflod og den glædelige frelse.

”Dette Guds rige er et evigvarende herredømme. De som træder ind i riget skal stige op til min Fader, de vil så afgjort nå hans herligheds højre hånd i Paradis. Og alle som træder ind i himmelriget skal blive Guds sønner, og i tiden som kommer, skal de således stige op til Faderen. Og jeg er ikke kommet for at kalde på de selvudnævnte retfærdige, men på synderne og alle som hunger og tørster efter den guddommelige perfektions retskaffenhed.

”Johannes kom og opfordrede til omvendelse for at forberede jer på Guds rige; nu er jeg kommet for at forkynde troen, Guds gave, som er prisen for at komme ind i himmelriget. Hvis I bare vil tro at min Fader elsker jer med en uendelig kærlighed, da er I inde i Guds rige.”

Da han havde sagt dette, satte han sig ned. Alle som hørte på, blev forbløffet over hans ord. Hans disciple forundrede sig. Men folk var ikke forberedt på at modtage de gode nyheder fra læberne af dette Gud-menneske. Omtrent en tredjedel af dem som hørte ham, troede på budskabet selv om de ikke helt kunne forstå det; omtrent en tredjedel forberedte sig i deres hjerter på at afvise en sådan rendyrket åndelig forestilling om det ventende rige, mens den sidste tredjedel ikke forstod hvad han sagde, og mange af dem troede at han ”ikke var ved sine fulde fem.”

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 138

TRÆNINGEN AF RIGETS BUDBRINGERE

Efter at have holdt sin prædiken om "Riget" sammenkaldte Jesus de seks apostle om eftermiddagen og begyndte at præsentere sine planer, om at de ville besøge byerne omkring og i nærheden af Genesaret Sø. Hans brødre James og Jude var meget såret over, at de ikke blev kaldt til dette møde. Hidtil havde de betragtet sig som tilhørende inderkredsen af Jesu medarbejdere. Men Jesus havde ikke til hensigt at have nogen nære slægtninge som medlemmer af dette korps af apostolske ledere. Denne udeladelse af James og Jude fra de få udvalgte, sammen med sin tilsyneladende reserverthed over for sin mor, siden hændelsen i Kana, var starten på en stadig voksende kløft mellem Jesus og hans familie. Denne situation fortsatte i hele hans offentlige tjeneste - de næsten afviste ham - og disse forskelle forsvandt først efter hans død og opstandelse. Hans mor vaklede konstant mellem holdninger af skiftende tro og håb, og stigende følelser af skuffelse, ydmygelse og fortvivlelse. Kun Ruth, den yngste, forblev urokkeligt loyal over for sin farbror.

Frem til tiden efter opstandelsen havde hele familien meget lidt at gøre med Jesu tjeneste. Hvis en profet kun bliver æret i sit eget land så nyder han dog stadigvæk en vis agtelse, bortset fra hos sin egen familie, der måske ikke evner at forstå ham.

1. DE SIDSTE INSTRUKTIONER

Den næste dag, søndag, 23. juni år 26 e.Kr. gav Jesus sine sidste instrukser til de seks. Han instruerede dem til at gå ud to og to, for at undervise det glade budskab om riget. Han forbød dem at døbe og rådede dem til at afstå fra at forkynde offentligt. Han forklarede, at han senere ville tillade dem at prædike offentligt, men han ville at de for en tid, og af mange grunde, skaffede sig praktisk erfaring med personligt udveksling med deres medmennesker. Jesus agtede, at deres første tur kun skulle omfatte *personligt arbejde*. Selv om denne beslutning var noget af en skuffelse for apostlene, indså de, i det mindste delvist, hvilken årsager Jesus havde for at starte rigets forkyndelse på denne måde, og de gik ud i godt humør og med selvsikker entusiasme. Jesus sendte dem ud i par, så James og Johannes gik til Kheresa, Andreas og Peter til Kapernaum, mens Filip og Nathaniel gik til Tariaea.

Før de begyndte disse første to uger af tjeneste meddelte Jesus dem at han ønskede at ordinere tolv apostle til at fortsætte rigets arbejde efter hans afrejse, og han bemyndigede hver af dem til at vælge blandt deres første konvertitter et medlem til det planlagte apostolske korps. Johannes talte derefter, og spurgte: "Men, Mester, vil disse seks mænd komme ind i vor midte og dele alle ting lige med os, der har været med dig, siden Jordanfloden og har hørt al din undervisning som forberedelse til dette, vores første job til gavn for riget?" Jesus svarede: "Ja, Johannes, de mænd, I vælger, skal blive ét med os, og I kan lære dem noget om riget, ligesom jeg har lært jer." Efter at Jesus havde sagt dette, forlod han dem.

De seks skiltes ikke for at gå til deres opgaver, førend de havde udvekslet mange ord i diskussionen af Jesu undervisning, at hver af dem skulle vælge en ny apostel. Andreas råd blev endelig sejrede, og de begav sig alle til deres arbejde. I alt væsentligt sagde Andreas: "Mesteren har ret; vi er for få til at klare dette arbejde. Vi har brug for flere lærere, og Mesteren har vist os stor tillid, som han har betroet os at vælge disse seks nye apostle." Da de denne morges skiltes for at gå til deres arbejde, var der en anelse skjult sorg i alles hjerte. De vidste, at de ville savne Jesus, og udover at de følte sig bange og genert, var dette ikke den måde, de havde forestillet sig himmelriget ville blive indført.

Det blev aftalt, at de seks skulle arbejde i to uger og derefter vende tilbage til Zebedæus hjem til et møde. Imens gik Jesus over til Nazaret for at besøge Joseph, Simon og andre familiemedlemmer, der boede i nabolaget. Jesus gjorde alt,

hvad der var menneskeligt muligt, og det var i overensstemmelse med hans dedikation til at gøre Faderens vilje, for at bevare sin families tillid og hengivenhed. I denne forbindelse gjorde han sin fulde pligt og mere.

Mens apostlene var ud på denne mission, tænkte Jesus meget på Johannes, der nu var i fængsel. Det var en stor fristelse for ham at bruge sine potentielle beføjelser til at frigive Johannes, men igen, han holdt sig til "vente på Faderens vilje".

2. VALGET AF DE SEKS APOSTLE

Denne første missionsrejse, som de seks gjorde var overordentlig vellykket. De opdagede alle den store værdi af direkte og personlig kontakt med mennesker. De vendte tilbage til Jesus med en fyldigere erkendelse af, at religion i sidste ende er et spørgsmål om *personlig erfaring*. De begyndte at fornemme, hvordan almindelige mennesker hungrede efter at høre ord af religiøs trøst og åndelig opmuntring. Da de samledes omkring Jesus, ønskede de alle at tale på én gang, men Andreas tog føringen og da han kaldte dem efter tur gav de deres formelle rapporter til Mesteren og præsenterede deres forslag til seks nye apostle.

Efter at hver mand havde præsenteret sit valg af en ny apostel, bad Jesus alle de andre at stemme om forslaget. Således accepterede de seks nye apostle formelt af de seks ældre apostle. Så meddelte Jesus, at de alle skulle besøge disse kandidater og opfordre dem til tjeneste.

De nyligt udvalgte apostle var:

1. *Mattæus Levi*, tolderen fra Kapernaum, som havde sit kontor lige øst for byen, nær grænsen til Batanea. Han blev valgt af Andreas.
2. *Thomas Didymus*, en fisker fra Tarikea og tidligere tømrer og stenhugger i Gadara. Han blev valgt af Filip.
3. *James Alpheus*, en fisker og landmand fra Kheresa; Han blev valgt af James Zebedæus.
4. *Judas Alpheus*, tvillingebror til James Alpheus, også en fisker; Han blev udvalgt af John Zebedæus.
5. *Simon Zelotes* havde en høj position i den patriotiske organisation zeloterne, en position, som han opgav for at forene sig med Jesu apostle. Forud for sin tilslutning til zeloterne havde Simon været købmand. Han blev udvalgt af Peter.
6. *Judas Iskariot* var den eneste søn af velhavende jødiske forældre, der borede i Jeriko. Han var blevet knyttet til Johannes Døberen, og hans forældre, der tilhørte saddukæerne havde forladt ham. Han søgte efter beskæftigelse i disse områder, da Jesu apostle fandt ham, og hovedsagelig på grund af hans erfaring i monetære transaktioner inviterede Nathaniel ham til at slutte sig til dem. Judas Iskariot var den eneste judæer blandt apostlene.

Jesus brugte en hel dag med de seks apostle, svarede på deres spørgsmål og lyttede til detaljerne i deres rapporter, for de havde mange interessante og nyttige erfaringer at fortælle om. De så nu det kloge i Mesterens plan for at sende dem ud til arbejde på en rolig og personlig måde, inden de begyndte deres mere prætentiose offentlige indsats.

3. UDNÆVNELSEN AF MATTÆUS OG SIMON

Den næste dag gik Jesus og de seks for at besøge Mattæus, tolderen. Mattæus ventede på dem. Han var færdig med revisionen af sine bøger og var klar til at overgive ledelsen af hans kontor til sin bror. Da de nærmede sig toldhuset gik Andreas frem med Jesus, som så Mattæus i øjnene og sagde: "Følg mig." Mattæus stod op og gik med Jesus og apostlene til sit hus.

Mattæus fortalte Jesus om banketten, han havde arrangeret for den aften, at han i det mindste ønskede at give sådan en middag til hans familie og venner, hvis Jesus ville acceptere og samtykke til at være æresgæst. Jesus nikkede sit samtykke. Peter tog derefter Mattæus til side og forklarede, at han havde bedt en vis Simon om at slutte sig til apostlene og modtog Mattæus anerkendelse til at Simon også blev inviteret med til festen.

Efter middagens frokost i Mattæus hus gik de alle med Peter for at søge efter Simon Zelotes, som de fandt på hans tidligere forretningssted, som nu blev drevet af hans nevø. Da Peter førte Jesus op til Simon, hilste Mesteren på den brændende patriot og sagde kun, "Følg mig."

De vendte alle tilbage til Mattæus hjem, hvor de før aftensmaden talte meget om politik og religion. Familien af Levi havde længe været engageret i erhvervslivet og skatteopkrævning; derfor ville mange af de gæster, som Mattæus havde inviteret til denne banket blive betegnet som "toldere og syndere" af farisæerne.

I disse dage, når der blev arrangeret en reception og banket af denne slags til ære for en fremtrædende person var det skik for alle interesserede til at opholde sig omkring banket rummet for at observere gæsterne under måltidet og lytte til de ærede mænds samtaler og taler. Derfor var de fleste af Kapernaum farisæere til stede ved denne lejlighed for at iagttage Jesu adfærd på denne usædvanlige sociale sammenkomst.

Som middagen skred frem, steg middagsgæsternes glæde til højder af godt humør, og alle følte de havde en god tid, så farisæerne, der kiggede på, begyndte i deres hjerter at kritisere Jesus for deltagelse i sådan en munter og sorgløs affære. Senere på aftenen, når gæsterne begyndte at holde taler gik en af de mere onde farisæerne så langt som til at kritisere Jesu adfærd til Peter og sagde: "Hvor vover du at undervise, at denne mand er retfærdig, når han spiser med toldere og syndere og derved med sin tilstedeværelse støtter sådanne scener af sorgløs sjov." Peter hviskede denne kritik til Jesus, før denne gav sin afskeds velsignelse til alle de forsamlede. Da Jesus begyndte sin tale sagde han: "Da jeg kom her i aften for at byde velkommen til Mattæus og Simon til vores fællesskab, var jeg glad for at være vidne til jeres lette og gode sociale stemning, men I bør glæde jer endnu mere over at mange af jer vil finde adgang til det kommende åndens rige, hvor du meget mere vil være i stand til at nyde alle de gode ting i himmelriget. Og til jer, som står rundt her og kritisere mig i jeres hjerter, fordi jeg er kommet her for at have det sjovt med disse venner, lad mig sige, at jeg er kommet for at forkynde glæde til de socialt undertrykte og åndelig frihed til de moralske fanger. Behøver jeg minde om, at de, der er sunde ikke behøver en læge, men snarere dem, der er syge? Jeg er ikke kommet for at kalde på de retfærdige, men syndere."

Faktisk var dette et usædvanligt syn hos hele det jødiske folk: at se en mand med retfærdig karakter og ædle følelser blande sig frit og glædesfyldt med de almindelige mennesker, selv med en irreligiøs og fornøjelses søgende skare af toldere og ansete syndere. Simon Zelotes ønskede at holde en tale for denne samling i Mattæus hus, men Andreas, vel vidende, at Jesus ikke ønskede det kommende rige skulle forveksles med zeloternes bevægelse, overtalte ham til at afstå fra at fremsætte offentlige udtalelser.

Jesus og apostlene forblev denne nat i Mattæus hus, og efterhånden som folk gik hjem, talte de kun om én ting: hvor god og venskabelig Jesus var.

4. UDNÆVNELSEN AF TVILLINGERNE

Næste morgen tog de alle ni med båd over til Kheresa for formelt at udføre kaldet af de næste to apostle, James og Judas, Alpheus tvillingsønner, der var blevet udpeget af James og Johannes Zebedæus. Fisker tvillingerne havde forventet Jesus og hans apostle, og ventede derfor på dem, nede på stranden. James Zebedæus præsenterede Mesteren for disse fiskere fra Kheresa, og Jesus så intenst på dem, nikkede og sagde: "Følg mig."

Om eftermiddagen, som de tilbragte sammen, instruerede Jesus dem omhyggeligt angående deltagelse i festlige sammenkomster, og han afsluttede sin tale med at sige: "Alle mænd er mine brødre. Min Fader i himlen foragter ingen skabning, som vi har gjort. Himmelriget er åbent for alle mænd og kvinder. Intet menneske kan lukke nådens dør i ansigtet af nogen sulten sjæl, som kan tænkes at søge at få adgang til det. Vi vil sidde til bords med alle, som ønsker at høre om riget. Når vor Fader i himlen ser ned til menneskerne, er de alle lige. Nægt derfor ikke at bryde brød med farisæer eller synder, saddukæere eller toldere, romere eller jøder, rig eller fattig, frie eller slaver. Døren til riget er vidt åben for alle, der ønsker at kende sandheden, og at finde Gud."

Den aften over et simpelt måltid i Alpheus hjem blev tvillingebrødrene optaget i den apostoliske familie. Senere på aftenen gav Jesus sine apostle deres første lektion om urene ånders oprindelse, natur og skæbne, men de kunne ikke forstå betydningen af det, han fortalte dem. De fandt det meget let at elske og beundre Jesus, men meget svært at forstå

mange af hans lærdomme.

Efter en nats hvile tog hele selskabet af elleve mennesker en båd over til Tarikea.

5. UDNÆVNELSEN AF THOMAS OG JUDAS

Fiskeren Thomas og vandringsmanden Judas mødte Jesus og apostlene ved fiskerbådernes landingssted i Tarikea, og Thomas førte selskabet til sit nærliggende hjem. Filip præsenterede nu Thomas som sin kandidat til apostel og Nataniel præsenterede Judas Iskariot fra Judæa for en lignende hædersbevisning. Jesus så på Thomas og sagde: "Thomas, du mangler tro; alligevel vil jeg acceptere dig. "Følg mig." Til Judas Iskariot sagde Mesteren: "Judas, vi er alle ét kød, og som jeg nu modtager dig i vores midte beder jeg en bøn, om at du altid vil være loyal over for dine brødre fra Galilæa. Følg mig."

Da de havde forfrisket sig, tog Jesus de tolv til side for en tid til at bede sammen med dem og undervise om Helligåndens natur og arbejde, men igen var det stort set umuligt for dem at forstå betydningen af disse vidunderlige sandheder, som han forsøgte at undervise dem. En forstod et punkt, og en anden et andet punkt, men ingen af dem var i stand til at erhverve hele hans undervisning. Altid lavede de fejlen af at forsøge at tilpasse Jesu nye evangelium i deres gamle former for religiøs overbevisning. De kunne ikke forstå tanken om, at Jesus var kommet for at forkynde en ny frelsens evangelium og etablere en ny vej til at finde Gud. De var ikke klar over, at han var en ny åbenbaring af Faderen i himlen.

Næste dag forlod Jesus sine tolv apostle ganske alene. Han ville have dem til at komme i nærkontakt med hinanden og ønskede at de var alene for at tale om, hvad han havde lært dem. Mesteren vendte tilbage til aftenmad, og i timerne efter måltidet fortalte han dem om serafernes tjeneste, og nogle af apostlene forstod hans undervisning. De hvilede for en nat og begav sig næste dag med båd til Kapernaum.

Zebedæus og Salome var flyttet for at bo med deres søn David, så deres store hjem kunne overdrages til Jesus og hans tolv apostle. Her tilbragte Jesus en stille sabbat med hans udvalgte budbringere. Han skitserede omhyggeligt hovedtrækkene i planerne for at forkynde riget, forklarede i detaljer vigtigheden af at undgå ethvert sammenstød med de civile myndigheder, og sagde: "Hvis de civile herskere skal rettesættes, overlad denne opgave til mig. Sørg for, at I ikke offentligt fordømmer kejseren og hans embedsmænd." Det var denne samme aften, Judas Iskariot tog Jesus til side for at spørge, hvorfor intet blev gjort for at få Johannes ud af fængslet. Judas var ikke helt tilfreds med den holdning, som Jesus havde.

6. EN UGE AF INTENSIV UDDANNELSE

Den næste uge var afsat til et program for intens træning. Hver dag var de seks nye apostle i hænderne på deres respektive forslagsstillere for en grundig gennemgang af alt som apostlene havde lært og oplevet som forberedelse for rigets arbejde. De ældre apostle gennemgik omhyggeligt til gavn for de nye apostle, hvad Jesus tidligere havde lært dem. Om aftenen, samledes de alle i Zebedæus have for at modtage instruktioner fra Jesus.

Det var på dette tidspunkt, at Jesus indførte en fridag midt i ugen for hvile og rekreation. De fulgte denne plan for afslapning en dag hver uge i resten af Jesu materielle liv. Som hovedregel, beskæftigede de sig aldrig med deres regelmæssige aktiviteter om onsdagen. I løbet af denne fri dag i ugen, ville Jesus normalt bevæge sig væk fra dem og sige, "Mine børn, gå ud og frisk jer op for en dag. Hvil jer fra rigets vanskelige arbejde og nyd den forfriskning, som I får af at vende tilbage til jeres tidligere job eller finde nye rekreative former." Selv om Jesus i denne periode af sit jordiske liv faktisk ikke krævede denne hviledag, fulgte han denne plan, fordi han vidste at det var bedst for hans menneskelige medarbejdere. Jesus var læreren - Mesteren. Hans medarbejdere var hans elever - disciple.

Jesus bestræbte sig på at gøre det klart for sine apostle forskellen mellem hans lære og *hans liv blandt dem* og de lærdomme, som senere kunne tænkes at opstå om ham. Jesus sagde: "Mit rige og evangeliet i forbindelse hermed skal være det vigtigste indhold af jeres budskab. Forvild jer ikke ud på et sidespor ved at prædike *om* mig og om *min* undervisning. At forkynde evangeliet om riget, og beret om min åbenbaring af Faderen i himlen, men bliv ikke vildledt ind på afveje hvilket betyder at skabe legender og opbygge en kult relaterede tro og lærdomme *om* min tro og

lærdomme." Men igen forstod de det ikke, hvorfor han talte således, og ingen vovede at spørge, hvorfor han underviste dem om dette.

I denne tidlige undervisning søgte Jesus så vidt muligt at undgå konflikter med sine apostle, undtagen i tilfælde af urigtige opfattelser om hans Fader i himlen. I alle sådanne tilfælde, tøvede han aldrig med at korrigere fejlagtige overbevisninger. Der var kun én motiv i Jesu liv på Urantia efter dåben, nemlig en bedre og sandere åbenbaring af hans Paradisfader. Han var pioner inden for den ny og bedre vej til Gud, troens og kærlighedens vej. Konstant, formanede han apostlene: "Gå ud og søg efter syndere, find den modløse og trøst den ængstelige."

Jesus havde en perfekt forståelse af situationen. Han havde ubegrænset magt, som han kunne have brugt for at fremme sin mission, men han var helt tilfreds med de midler og personligheder, som de fleste mennesker ville have anset for at være utilstrækkelig, og betragtet som ubetydelig. Han var engageret i en mission af enorme dramatiske muligheder, men han insisterede på, at gøre sin Faders anliggender i den roligste og mest uddramatisk måde. Han undgik omhyggeligt al opvisning af magt. Hans plan var nu, i hvert fald i flere måneder at arbejde stille og roligt med sine apostle i området omkring Genesaret Sø.

7. EN NY SKUFFELSE

Jesus havde lagt planer for en afdæmpet missionskampagne omfattende fem måneder af personligt arbejde. Han havde ikke fortalt apostlene, hvor længe dette arbejde ville vare, men de arbejdede en uge ad gangen. Tidligt denne første dag i ugen, lige da han ville meddele dette til sine tolv apostle, kom Simon Peter, James Zebedæus, og Judas Iskariot for at diskutere privat med ham. Peter tog Jesus til side og vovede at sige: "Mester, vi kommer på foranledning af vores medarbejdere for at spørge, om tiden er moden til at komme ind i riget. Og vil du proklamere riget i Kapernaum, eller skal vi bevæge os til Jerusalem? Og hvornår vil vi kende stillingen for hver enkelt af os, vi skal indtage med dig ved rigets grundlæggelse -" og Peter ville have fortsat med at stille flere spørgsmål, men Jesus rejste en formanende hånd og stoppede ham. Og så vinkede han til de andre apostle, der stod i nærheden for at slutte sig til dem, og sagde: "Mine små børn, hvor længe skal jeg have mere tålmodighed jer! Har jeg ikke gjort det klart for jer, at mit rige ikke er af denne verden? Jeg har fortalt jer mange gange, at jeg ikke er kommet for at sidde på Davids trone, og hvordan er det nu, at I spørger om, hvilken plads hver enkelt af jer vil indtage i Faderens rige? Kan I ikke se, at jeg har kaldt jer som ambassadører for et åndeligt rige? Forstår I ikke, at I snart, meget snart, vil repræsentere mig i verden og i forkyndelsen af riget, ligesom jeg nu repræsentere min Fader, som er i himlen? Er det muligt, at jeg har valgt jer og instrueret jer som budbringere af riget, og at I stadig ikke forstår karakteren og betydningen af dette kommende riges guddommelige forrang i menneskenes hjerter? Mine venner, lyt til mig igen. Forvis fra jeres sind denne idé om, at mit rige er et magts styre eller herlighedens regime. Ganske vist vil al magt i himlen og på jorden snart blive givet i mine hænder, men det er ikke Faderens vilje, at vi bruger denne guddommelige gave, til i løbet af denne tidsalder at forherlige os selv. I en anden tidsalder skal I faktisk sidde med mig i magt og herlighed, men det påhviler os nu at underkaste os Faderens vilje og at gå ud i ydmyg lydighed til at udføre hans påbud på jorden."

Endnu en gang blev hans medarbejdere chokerede, bedøvet. Jesus sendte dem bort to og to for at bede, og bad dem om at vende tilbage til ham ved middagstid. Denne afgørende formiddag søgte hver og en at finde Gud, og hver forsøgte at opmuntre og styrke den anden, og de vendte tilbage til Jesus, som han havde bedt dem.

Jesus berettede nu til dem om Johannes ankomst, dåben i Jordan, bryllupsfesten i Kana, den seneste udvælgelse af de seks, og hans egne kødelige brøders afvisning af dem, og advarede dem om, at rigets fjender også ville forsøge at trække dem væk. Efter denne korte, men alvorlige snak rejste alle apostlene sig under Peters ledelse for at tilkendegive deres udødelige hengivenhed til deres Mester og afgive et løfte om urokkelig troskab til riget - som Thomas udtrykte det, "Til det kommende rige, uanset hvad det er, og selv om jeg ikke forstår det helt." De *troede* alle oprigtigt på Jesus, selvom de ikke fuldt ud forstod hans undervisning.

Jesus spurgte dem nu, hvor mange penge, de havde indbyrdes. Han spurgte også om forsørgelsen i deres familier var blevet arrangeret. Da det viste sig, at de knap havde tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv i to uger, sagde Jesus: "Det er ikke Faderens vilje, at vi begynder vores arbejde på denne måde. Vi vil bo her ved søen i to uger til at fiske eller hvad vores hænder finder på at gøre. I mellemtiden, under vejledning af Andreas, den første valgte apostel, skal I organisere jer, så I har alt hvad I har brug for i jeres fremtidige arbejde, både for jeres nuværende personlige tjeneste og

også for den senere tid, hvor jeg ordinerer jer til at forkynde evangeliet og instruere troende." De var alle meget opmuntret af disse ord; det var for dem det første klare og positive antydning om, at Jesus planlagde senere at begynde en mere aggressiv og krævende offentlig indsats.

Apostlene tilbragte resten af dagen med at forbedre deres organisation og sørge for både og net for næste morgen at begive sig ud og fiske, da de alle havde besluttet at vie sig til fiskeri. De fleste af dem havde været fiskere, og selv Jesus var en erfaren bådfører og fisker. Mange af bådene, som de kom til at bruge i de kommende år, havde Jesus personligt bygget. De var gode og sødygtige både.

Jesus pålagde dem at vie sig til fiskeri i to uger, og tilføjede: "Og siden skal du gå ud for at blive menneskefiskere." De fiskede i tre grupper, og Jesus gik ud hver aften med en forskellig gruppe. De værdsatte alle Jesus rigtig meget! Han var en dygtig fisker, en munter følgesvend, og en inspirerende ven. Jo mere de arbejdede med ham, jo mere holdt de af ham. Mattæus sagde en dag: "Jo mere du forstår nogle mennesker, jo mindre sætter du pris på dem, men når det kommer til denne mand, jo mindre jeg forstår ham, jo mere elsker jeg ham."

Dette program, med at fiske i to uger og gå ud for at gøre personligt arbejde på vegne af riget i to uger blev fulgt i mere end fem måneder frem til udgangen af dette år, 26 e.Kr., indtil efter de særlige forfølgelser ophørte som var blevet rettet mod Johannes disciple efter hans indespærring.

8. DE TOLVS FØRSTE ARBEJDE

Efter at have afhændet to ugers fangst af fisk tog Judas Iskariot, som var blevet valgt til kasserer for de tolv, og delte de apostolske midler i seks lige store portioner, efter at levebrød til familier, der afhang af dem allerede var sikret. Så nær midten af august, år 26 e. Kr. gik de ud to og to til det arbejde, som Andreas havde tildelt dem. De første to uger gik Jesus ud med Andreas og Peter, de næste to uger med James og Johannes, og så videre med de andre par i den rækkefølge, de var blevet udvalgt. På denne måde kunne han gå ud mindst en gang med hvert par, før han kaldte dem sammen til at begynde sin offentlige tjeneste.

Jesus lærte dem at forkynde syndernes forladelse gennem *troen på Gud* uden bodsøvelser og ofre, og at Faderen i himlen elsker alle sine børn med den samme evige kærlighed. Han pålagde sine apostle til at afstå fra at diskutere følgende:

1. Johannes Døberens arbejde og fængsling.
2. Stemmen ved dåben. Jesus sagde: "Kun dem, der hørte stemmen kan nævne det. Tal kun om, hvad du har hørt fra mig, ikke rygter."
3. Vandets omdannelse til vin i Kana. Jesus pålagde dem alvorligt med ordene: "Du skal ikke sige nogen om vand og vin."

Det var en herlig tid for dem disse fem eller seks måneder, hvor de arbejdede som fiskere hver fjortende dag og derefter tjente penge nok til at forsørge sig selv på arbejdsområdet i hver efterfølgende periode på to ugers missionsarbejde for riget.

De almindelige mennesker undrede sig over den undervisning og tjeneste som Jesus og hans apostle bedrev. Rabbinerne havde længe lært jøderne at de uvidende ikke kunne være fromme eller retfærdige. Men Jesu apostle var både fromme og retfærdige, og alligevel var muntert uvidende om meget af rabbinernes lærdomme og verdens visdom.

Jesus gjorde det klart for apostlene forskellen mellem omvendelse gennem de såkaldte gode gerninger, som undervist af jøderne, og ændringen i sindet ved tro - den nye fødsel - hvilket Jesus krævede som prisen for indgangen til riget. Han lærte sine apostle, at *troen* var den eneste forudsætning for at komme ind i Faderens rige. Johannes havde lært dem "omvendelse - at flygte fra den kommende vrede." Jesus sagde: "Tro er den åbne dør for at træde ind til Guds nuværende, perfekte og evige kærlighed." Jesus talte ikke som en profet, som en, der kommer for at forkynde Guds ord. Han syntes at tale om sig selv som en, der har myndighed. Jesus søgte at vende deres sind fra mirakel søgende til at

finde en ægte og personlig erfaring i tilfredsstillelsen og sikkerheden for, den iboende Guds ånd af kærlighed og frelsende nåde, i mennesket.

Disciplene lærte tidligt, at Mesteren havde en dyb respekt og sympatisk forståelse for *ethvert* menneske, han mødte, og de blev voldsomt imponeret af denne ensartet og uforanderlig hensyn, som han så konsekvent viste alle former for mænd, kvinder og børn. Han kunne holde op midt i en dyb debat til at gå ud på vejen og sige et par opmuntrende ord til en forbipasserende kvinde som i krop og sjæl var tyngt af sin byrde. Han ville afbryde en alvorlig konference med sine apostle for at tilbringe tid med et barn, der antastede sig selv. Intet syntes nogensinde så vigtigt for Jesus som lige det *individuelle menneske*, der tilfældigvis befandt sig i hans umiddelbare nærhed. Han var mester og lærer, men han var mere end det - han var også en ven og pårørende, en forstående kammerat.

Selvom Jesu offentlige undervisning hovedsageligt bestod i lignelser og korte foredrag, underviste han altid sine apostle gennem spørgsmål og svar. I sine senere offentlige foredrag holdt han altid pause for at besvare oprigtige spørgsmål.

Apostlene blev først chokeret over, hvordan Jesus behandlede kvinderne, men de vænnede sig tidligt til det. Han gjorde det meget klart for dem, at kvinderne havde de samme rettigheder som mænd i riget.

9. FEM PRØVENDE MÅNEDER

Den noget ensformige periode, med skiftevis fiskeri og personligt arbejde viste sig at være en opslidende oplevelse for de tolv apostle, men de udholdt denne prøvelse. Selv om de knurrede, tvivlede og lejlighedsvis udtrykte utilfredshed, forblev de tro mod deres løfter om hengivenhed og loyalitet til Mesteren. Det var deres personlige tilknytning til Jesus i disse prøvende måneder, der gjorde ham så elsket for dem, at de alle (undtagen Judas Iskariot) forblev loyal og tro mod ham selv under det retslige forsøg og korsfæstelsens mørke timer. Rigtige mænd kunne simpelthen ikke forlade en æret lærer, der havde levet så tæt på dem, og været så kærlig, som Jesus havde været. I de mørke øjeblikke, ved Mesterens død, i hjerterne på disse apostle, flyttede al fornuft, al dom og al logik til fordel for en enkelt meget speciel menneskelig følelse - den højeste følelse af venskabs loyalitet. Disse fem måneders arbejde med Jesus fik hver af apostlene til at betragte Jesus som den bedste *ven*, de havde i hele verden. Det var denne menneskelige følelse, ikke hans fremragende lærdom eller forunderlige gerninger, der holdt dem sammen for tiden efter opstandelsen og genoplivning af forkyndelsen om rigets evangelium.

Disse måneders roligt arbejde var ikke kun en stor prøvelse for apostlene, en prøve, som de bestod, men denne periode uden offentlig aktivitet, var en stor prøvelse selv for Jesu familie. På det tidspunkt, hvor Jesus var klar til at begynde sit offentlige arbejde, havde hele hans familie (undtagen Ruth) næsten forladt ham. Kun et par gange forsøgte de senere at kontakte ham, og da for at overtale ham til at vende hjem med dem, for de kom nær til at tro, at han ikke var ved sin fulde forstand. De kunne simpelthen ikke fatte hans filosofi eller forstå hans undervisning. Det var bare for meget for dem, der var af hans eget kød og blod.

Apostlene udførte deres arbejde i Kapernaum, Betsaida-Julias, Horasin, Gerasa, Hippos, Magdala, Kana, Betlehem i Galilæa, Jotapata, Ramah, Safed, Gishala, Gadara og Abila. Udover disse byer, arbejdede de i mange landsbyer og på landet. Ved slutningen af denne periode havde de tolv apostle udarbejdet temmelig tilfredsstillende planer for omsorgen af deres respektive familier. De fleste af apostlene var gift, nogle havde flere børn, men de havde arrangeret sådanne ordninger for forsørgelsen af deres familiehjem at med lidt hjælp fra de apostoliske midler, kunne de afsætte hele deres energi til Mesterens arbejde uden at skulle bekymre sig om deres familiers økonomiske velfærd.

10. DE TOLVS ORGANISATION

Apostlene organiserede sig tidligt på følgende måder:

1. Andreas, den først valgte apostel, blev udpeget som formand og leder for de tolv.
2. Peter, James og Johannes, blev udnævnt personlige ledsagere af Jesus. De skulle tjene ham dag og nat, sikre hans fysiske og andre behov, og til at ledsage ham på hans natlige bøn og hemmelighedsfulde fællesskab med Faderen i Himlen.

3. Filip blev gjort til proviantmester for gruppen. Det var hans pligt at sørge for mad og at se til, at de besøgende, og nogle gange endda et stort publikum, fik noget at spise.

4. Nataniel overså behovet hos de tolv familier. Han modtog regelmæssige rapporter om, hvad hver apostel familie behøvede, bad om penge hos Judas, som var kassereren, og sendte hver uge penge til dem, der var i nød.

5. Mattæus var finansbestyreren for det apostoliske korps. Det var hans pligt at se, at budgettet blev holdt i balance, at pengekonten blev genopfyldt. Hvis midlerne ikke kom ind fra den fælles forsyning, hvis der ikke blev modtaget tilstrækkelig med donationer til selskabets underhold, var Mattæus bemyndiget til at bestille de tolv tilbage til deres net for en tid. Men dette var aldrig nødvendigt efter at de begyndte deres offentlige arbejde; han havde altid tilstrækkelige midler til kassererens hånd for at kunne finansiere deres aktiviteter.

6. Thomas håndterede rejseplanerne. Det tilfaldt ham at arrangere logi og på en almindelig måde at vælge pladsen for undervisning og forkyndelse, og derved sikre dem en praktisk og tidsbesparende rejse tidsplan.

7. James og Judas, Alpheus tvillingerne, blev tildelt forvaltningen af folkemængderne. Det var deres opgave at udpege et tilstrækkeligt stort antal ordenshjælpere, så de kunne holde orden blandt folkemængderne under prædiken.

8. Simon Zelotes fik ansvaret for rekreation og afslapning. Han sørgede for onsdag programmerne og forsøgte også at tilgodese en times afslapning og adspredelse hver dag.

9. Judas Iskariot blev udnævnt kasserer. Han bar pengeposen. Han betalte alle udgifter og holdt bøgerne. Han lavede et budgetoverslag for Mattæus hver uge og gav også ugentlige rapporter til Andreas. Judas udbetalte penge med tilladelse fra Andreas.

På denne måde fungerede de tolv fra da de første organiserede sig indtil tidspunktet for reorganiseringen som blev nødvendiggjort af den deserterede Judas, forræderen. Mesteren og hans disciple og apostle fortsatte på denne enkle måde indtil søndagen den 12. januar år 27 e.Kr., da han indkaldte dem og officielt ordineret dem til at være ambassadører for riget og forkyndere af dets glade budskab. Snart derefter gjorde de sig klar til at begive sig til Jerusalem og Judæa på deres første offentlige prædiketur.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 139

De tolv apostle

Det er et velformuleret vidnesbyrd om hvad slags tiltrækningskraft Jesu jordeliv havde og hvor retskaffen han levede det, skønt det at selv om han gentagende gange knuste håbet hos sine apostle og rev hver eneste af deres ambitioner om personlig begejstring i stykker, var der kun en af dem som svigtede ham.

Apostlene lærte af Jesus om himmelens rige, og Jesus lærte meget af dem om menneskenes rige; menneskenaturen som den udfolder sig på Urantia og på de andre udviklingsverdner i tid og rum. Disse tolv mænd repræsenterede mange forskellige temperamentstyper, og de var ikke gennem skolegang blevet gjort *lige*. Mange af disse galilæiske fiskere var til en stor grad af ikke jødisk blod som følge af den tvangsmæssige omvendelse af den ikke jødiske befolkning i Galilæa over et hundrede år tidligere.

Gør ikke den fejltagelse at betragte apostlene som værende aldeles uvidende eller uskoledede. De var alle, undtagen Alfeus tvillingerne, blevet eksamineret ved synagogeskolerne og var blevet grundigt oplært i de hebraiske skrifter og i meget af den tids almene kundskab. Syv af dem havde gået på synagogeskolerne i Kapernaum, og der fandtes ingen bedre jødiske skoler i hele Galilæa.

Når jeres skrifter refererer til disse Guds riges budbringere som “uvidende og uskoledede,” var det ment for at give et indtryk af at de var lægfolk, uskoledede i rabbiernes tankeverden og utrænede i metoderne for rabbinsk tolkning af skrifterne. De manglede en såkaldt højere uddannelse. I moderne tid ville de bestemt kunne beskrives som uskoledede og i nogle samfundsklasser til og med som kulturløse. Men en ting er sikkert: De var ikke alle sammen blevet kørt gennem det samme stivbenet og standardiseret skolepensum. Fra ungdomstid af havde de kunne glæde sig over at have lært forskelligartede erfaringer når det gjaldt om hvordan man burde leve.

1. ANDREAS, DEN FØRST UDVALGTE

Andreas, formand for riges apostelkorps, var født i Kapernaum. Han var det ældste barn i en familie på fem: ham selv, hans bror Simon og tre søstre. Hans far, som nu var død, havde været en partner af Zebedæus i fisketørrings virksomheden i Betsaida, som var Kapernaums fiskerihavn. Da Andreas blev en apostel, var han ugift og boede hos sin gifte bror Simon Peter. Begge var fiskere og partnere med Zebedæus sønnerne James og Johannes.

I år 26 e.Kr. da han blev udvalgt til apostel, var Andreas 33 år, et helt år ældre end Jesus og den ældste af apostlene. Han udgik fra et udmærket stamtræ og var den bedst egnede af de tolv. Bortset fra manglende talegaver, var han den bedste blandt sine følgesvende i næsten alle tænkelige discipliner. Jesus gav aldrig Andreas noget øgenavn, en broderlig betegnelse. Men eftersom apostlene snart begyndte at kalde Jesus for Mester, brugte de også et navn på Andreas som svarer til chef.

Andreas var en god organisator men en endnu bedre administrator. Han var en af den indre kerne af fire apostle, men fordi Jesus havde udpeget ham som lederen for gruppen af apostle, blev det i denne stilling nødvendig for ham at blive i tjeneste med sine brødre mens de andre tre kunne nyde godt af et meget nært samkvem med Mesteren. Andreas forblev lederen for apostelkorpset helt til slutningen.

Selv om Andreas aldrig var nogen vellykket prædikant, var han en dygtig personlig arbejder og blev en pioner missionær for riget ved at han som den først udvalgte apostel straks bragte sin bror frem for Jesus, og denne bror Simon blev senere en af rigets mest effektive forkyndere. Andreas var hovedstøtten for Jesus fremgangsmåde ved at bruge det

personlige arbejde som en måde til at optræne de tolv til at blive budbringere for Guds rige.

Hvad enten Jesus gav apostlene privat oplæring eller forkyndte overfor masserne, var Andreas som regel fortrolig med det som foregik; han var en forstående iværksætter og en effektiv administrator. Han tog altid en hurtig afgørelse når en sag blev lagt frem for ham, med mindre han vurderede at problemet lå udenfor hans autoritetsområde; i så fald ville han straks bringe det videre til Jesus.

Andreas og Jesus var meget forskellige i karakter og temperament, men det hører for altid, til deres ære, med i beretningen at de kom særdeles storartet overens. Andreas blev aldrig misundelig over Peters oratoriske evner. Ikke så ofte vil man kunne se en ældre mand af Andreas type have en dybtgående indflydelse over en yngre og talentfuld bror. Andreas og Peter så aldrig ud til at blive det allermindste misundelige på den andens evner eller præstationer. Sent på pinsedagsaftenen da to tusinde sjæle, for en stor dels vedkommende takket være Peters energiske og inspirerende forkyndelse, blev føjet til Guds rige, sagde Andreas til sin bror: "Jeg kunne aldrig have gjort det der, men jeg er glad for at have en bror som kunne." Hvorpå Peter svarede: "Og havde det ikke været fordi at du førte mig til Mesteren og med beslutsomhed sørgede for at *holde* mig hos ham, ville jeg ikke have været her for at gøre dette." Andreas og Peter var undtagelse fra reglen, et bevis på at selv brødre kan leve sammen i fred og arbejde effektivt sammen.

Efter pinsen var Peter blevet berømt, men det irriterede aldrig den ældre Andreas at tilbringe resten af livet med at blive introduceret som "Simon Peters bror."

Af alle apostlene var Andreas den bedste menneskekender. Han vidste, at der var bekymring i gære i Judas Iskariots hjerte før nogen af de andre havde nogen mistanke om at noget var galt med deres kasserer; men han fortalte ingen af dem om sin frygt. Andreas store tjeneste for Guds rige lå i at være rådgiver for Peter, James og Johannes når det gjaldt om at udvælge de første missionærer som blev sendt ud for at forkynde evangeliet, og også i at give disse første ledere råd om de administrative sider ved Guds rige. Andreas havde et stort talent for at opdage de skjulte ressourcer og den latente evne rigdom hos unge mennesker.

Meget snart efter Jesus opstigning til det høje, begyndte Andreas at skrive en personlig optegnelse over mange af hans afdøde Mesters udsagn og gerninger. Efter Andreas død blev der lavet flere kopier af disse private nedskrivninger som cirkulerede frit blandt de første lærere i den kristne kirke. Disse uformelle notater fra Andreas hånd blev senere redigeret, bearbejdet, ændret og pudset på indtil de blev til en nogenlunde sammenhængende beretning om Mesterens liv på jorden. Den sidste af disse ændrede og bearbejdede kopier blev ødelagt i en brand i Alexandria omtrent hundrede år efter at originalen blev skrevet af den først udvalgte af de tolv apostle.

Andreas var en mand med klar indsigt, logisk sans og fast beslutsomhed. Hans stærkeste karaktertræk var hans fortræffelige stabilitet. Hans temperaments handicap var hans mangel på begejstring; mange gange undlod han at give sine følgesvende kloge opmuntringer. Og denne tilbageholdenhed når det gjaldt at give ros til sine venner for det positive de havde opnået, kom sig fra hans afsky for smiger og mangel på oprigtighed. Andreas var en af disse alsidige, følelsesmæssig afbalanceret, selvstændige og vellykkede mennesker som arbejdede i beskedne forhold.

Hver eneste af apostlene elskede Jesus, men det forbliver sandt at hver af de tolv var tiltrukket af ham på grund af et eller anden iøjnefaldende personlighedstræk som appellerede specielt til den enkelte apostel. Andreas beundrede Jesus på grund af hans gennemførte oprigtighed, hans uanfægtede værdighed. Når folk først var blevet kendt med Jesus, blev de ivrige efter at dele ham med deres venner; de ønskede virkelig at hele verden skulle kende ham.

Senere, da forfølgelserne til slut fik apostlene til at drage i forskellige retninger bort fra Jerusalem, tog Andreas vejen gennem Armenia, Lilleasien og Makedonien, og efter at have bragt mange tusinder ind i Guds rige, blev han til sidst pågrebet og korsfæstet i Patrae i Akaia. Der gik hele to dage før denne robuste mand udåndede på korset, og i løbet af disse tragiske timer fortsatte han med virkningsfuldt at forkynde himmelrigets glade budskab om frelse.

2. SIMON PETER

Da Simon sluttede sig til apostlene, var han tredive år gammel. Han var gift, havde tre børn og boede i Betsaida i nærheden af Kapernaum. Hans bror Andreas og hans svigermor boede hos ham. Både Peter og Andreas arbejdede som

fiskere sammen med Zebedæus sønnerne.

Mesteren havde kendt Simon nogen tid før Andreas præsenterede ham som den anden apostel. Da Jesus gav Simon navnet Peter, gjorde han det med et smil; det kom til at blive et slags øgenavn. Simon var godt kendt blandt alle sine venner som en uberegnelig og impulsiv fyr. Sandt nok fæstede Jesus senere en ny og meningsfuld betydning til dette øgenavn som han så uhøjtidelig havde givet ham.

Simon Peter var en impulsiv mand, en optimist. Han var vokset op som en der frit tillod sig selv at give efter for stærke følelser; han rodede sig altid ind i vanskeligheder fordi han fortsatte med at tale uden at tænke sig om. Denne form for tankeløshed forårsagede ustandselig bryderi for alle hans venner og følgesvende og gjorde at han pådrog sig mange milde irettesættelser fra sin Mester. Den eneste grund til at Peter ikke havnede i endnu mere bryderi på grund af sine tankeløse udtalelser var at han meget tidlig lærte at snakke med sin bror Andreas om mange af sine planer før han gik ud med dem offentlig.

Peter var en dygtig taler; velformuleret og dramatisk. Han havde også naturlige leder-egenskaber og var god til at inspirere folk; han var hurtigtænkter, men ingen dybsindige tanker. Han stillede mange spørgsmål, flere end alle de andre apostle sammenlagt, og selv om de fleste af disse spørgsmål var gode og relevante, var mange af dem tankeløse og tåbelige. Peter havde ikke et dybtgående sind, men han kendte sit sind ganske godt. Derfor var han en mand som tog raske beslutninger og umiddelbart gik i aktion. Mens de andre gav verbalt udtryk for hvor overrasket de blev over at se Jesus på stranden, hoppede Peter i og svømmede i land for at komme Mesteren i møde.

Den egenskab Peter beundrede mest hos Jesus, var hans enestående mildhed. Peter blev aldrig træt af at undre sig over Jesu overbærenhed. Han glemte aldrig lektie om at tilgive ugerningsmanden ikke bare syv gange, men heller syvoghalvfjerds gange. Han tænkte meget på disse indtryk af Mesterens tilgivende egenskaber under de tunge og bedrøvelige dage som fulgte umiddelbart efter at han tankeløst og umotiveret havde fornægtet Jesus på ypperstepræstens gårdsplads.

Simon Peter var frustrerende holdningsløs; han kunne pludselig svinge fra den ene yderlighed til den anden. Først nægtede han Jesus at vaske hans fødder for så, da han hørte Mesterens svar, at bønfalde ham om at blive vasket over det hele. Men trods alt vidste Jesus at Peters svage sider lå i hans hoved og ikke i hjertet. Han var en af de mest uforklarlige kombinationer af mod og fejhed som nogensinde har levet på jorden. Hans stærke karaktertræk var hans loyalitet og venskabsånd. Peter elskede virkelig Jesus oprigtig. Og alligevel var han på trods af denne kraftige styrke i hans hengivelse så ustabil og inkonsekvent at han lod en tjenestepige lokke ham til at fornægte sin Herre og Mester. Peter kunne modstå forfølgelse og en hvilken som helst anden form for direkte angreb, men han blev bragt til tavshed og veg tilbage når han blev latterliggjort. Han var en tapper soldat når han blev angrebet forfra, men han var en forskræmt kujon når han blev overrumplet bagfra.

Peter var den første af Jesu apostle som stod frem og forsvarede Filips arbejde blandt samaritanerne og ikke jøderne, og alligevel gjorde han senere det modsatte i Antiokia efter at have været blevet konfronteret med latterliggørelse af dem som forsvarede de jødiske skikke. Da trak han sig midlertidig tilbage fra ikke jøderne for kun så at påtage sig Paulus uforfærdet fordømmelse.

Han var den første af apostlene som helhjertet bekendte sin tro på Jesus kombinerede menneskelighed og guddommelighed og den første; bortset fra Judas; til at fornægte ham. Peter var ikke så meget en drømmer, men han brød sig ikke om at komme ned fra ekstasens skyer og entusiasmen af den sensationelle nydelse til den jordnære og prosaiske virkelighed.

Når han fulgte Jesus, både bogstavelig og i billedlig forstand, var han enten den som ledede processionen eller den som kom traskende bagefter; "i følge på lang afstand." Men han var den mest fremtrædende forkynder blandt de tolv; han gjorde mere end nogen anden enkeltperson bortset fra Paulus for at etablere Guds rige og sende dets budbringere til alle jordens yderkanter i løbet af en generation.

Efter at han så ubesindigt havde fornægtet Mesteren, kom han til hægterne igen, og med hjælp fra Andreas sympatiserende og forstående ledelse tog han igen ledelsen for at få apostlene tilbage til fiskegarnene da de afventede og lurede på hvad der ville ske efter korsfæstelsen. Da han følte sig helt sikker på at Jesus havde tilgivet ham, og da han

vidste at han var modtaget tilbage i Mesterens flok igen, brændte Guds riges flammer så kraftig i hans sjæl at han blev et stort og frelsende lys for tusinder som sad i mørket.

Efter at have forladt Jerusalem og før Paulus blev den ledende ånd blandt de ikke jødiske kristne kirker, foretog Peter omfattende rejser og besøgte alle kirkerne fra Babylon til Korinth. Han besøgte til og med og tjenestegjorde i mange af de kirker som Paulus havde rejst. Selv om Peter og Paulus var temmelig forskellige både når det gjaldt temperament og uddannelse selv i teologisk overbevisning, arbejdede de på deres senere dage harmonisk sammen for at opbygge kirkesamfundene.

Lidt af Peters stil og lære kommer til syne i de prædikener som delvis er nedskrevet af Lukas, og i Markus evangeliet. Hans livskraftige stil kommer tydeligere til udtryk i hans brev som er kendt som Peters Første Brev; i det mindste gjorde det før det senere blev ændret af en af Paulus disciple.

Men Peter fortsatte med at begå den fejl at prøve at overbevise jøderne om at Jesus til syvende og sidst var den sande jødiske Messias. Helt til sin dødsdag næret Simon Peter forvirring i sit sind mellem begreberne om Jesus som den jødiske Messias, Kristus som verdens befrier og Menneskesønnen som åbenbaringen af Gud, hele menneskeheds kærlige Fader.

Peters kone var en dygtig kvinde. I flere år gjorde hun en kærdommen indsats som medlem af kvindekorpset, og da Peter blev drevet ud af Jerusalem, fulgte hun med ham på alle rejserne til menighederne såvel som på hans missionsudflugter. Samme dag som hendes berømmelige mand gav afkald på sit liv, blev hun kastet for vilddyrene på arenaen i Rom.

Så drog denne mand Peter, fra Jesu inderste kreds, ud fra Jerusalem for at forkynde riges glade budskab med kraft og herlighed helt til hans tjenestetid havde nået sin fuldbyrdelse; og han betragtede sig selv som modtageren af høje æresbevisninger da de som tog ham til fange informerede ham om at han skulle dø som hans Mester var død; på korset. Og dermed blev Simon Peter korsfæstet i Rom.

3. JAMES ZEBEDÆUS

James, den ældste af Zebedæus to apostle sønner, og som Jesus gav øgenavnet "torden sønner," var tredive år da han blev en apostel. Han var gift, havde fire børn og boede lige ved sine forældre i udkanten af Kapernaum, Betsaida. Han var fisker og fulgte sit kald sammen med sin yngre bror Johannes og med Andreas og Simon. James og bror Johannes nød fordelene af at have kendt Jesus længere end nogen af de andre apostle.

Denne dygtige apostel var en temperamentsfuld modsigelse; han så virkelig ud til at være af dobbelt natur, og begge sider af ham blev udløst af stærke følelser. Han blev specielt heftig når hans indignation først var blevet udløst til fulde. Han havde et voldsomt temperament når det blev behørig fremkaldt og når stormen var over, ville han altid prøve at retfærdiggøre og undskylde sit raseri under foregivende af at det fuldt ud var en manifestation af retfærdig vrede. Bortset fra disse periodiske vredesudbrud var James personlighed meget lig Andreas. Han havde ikke Andreas sans for diskretion eller hans indsigt i menneskenaturen, men han var en meget bedre offentlig talsmand. Udover Peter var det James, når det ikke var Mattæus, som var den bedste folketaler af de tolv.

Selv om James ikke på nogen måde var humørsyg, kunne han være stilfærdig og indadvendt den ene dag og meget god til at snakke og fortælle historier den næste. Han plejede at snakke frit ud med Jesus, men ud af de tolv var han i dagevis den tavse blandt dem. Hans ene store svaghed var disse perioder af uforklarlig tavshed.

Det mest enestående træk ved James personlighed var hans evne til at se alle sider af en sag. Af alle de tolv var han den som kom nærmest det at fatte den virkelige mening med Jesu lære og hvilken påvirkningskraft den kom til at få. Han havde også i begyndelsen svært ved at opfatte Mesterens mening, men før de var færdige med deres oplæring, havde han tilegnet sig en indgående forståelse af Jesu budskab. James var i stand til at forstå et bredt spektrum af menneskenaturen; han kom godt overens med den alsidige Andreas, den fremfusende Peter og hans selvbeherskede bror Johannes.

Selv om James og Johannes nok havde deres problemer med at forsøge at samarbejde, var det inspirerende at observere hvor godt de kom overens. De klarede det ikke fuldt ud så godt som Andreas og Peter, men de klarede sig meget bedre end man sædvanligvis kunne vente sig af to brødre, særlig så pågående og beslutsomme brødre som dem. Men, hvor underligt det end måtte synes, var disse to Zebedæus sønner meget mere tolerante overfor hinanden end overfor fremmede. De havde stor omtanke for hinanden; de havde altid været lykkelige legekammerater. Det var disse ‘torden sønner’ som ønskede at påkalde ild ned fra oven for at tilintetgøre de samaritanere som vovede at vise respektløshed overfor deres Mester. Men James alt for tidlig død lagde en kraftig dæmper på den yngre bror Johannes heftige temperament.

Det karaktertræk ved Jesus som James beundrede mest, var Mesterens venlige medmenneskelighed. Jesu forstående interesse for de små og de store, de rige og de fattige, appellerede stærkt til ham.

James Zebedæus var en afbalanceret tænkere og planlægger. Sammen med Andreas var han en af de besindigste blandt apostlene. Han var et livskraftigt menneske, men havde aldrig travlt. Han fungerede udmærket som et afbalancerende element for Peter.

Han var beskeden og udramatisk, en dagliglivets tjener, en uprætentiøs arbejder, som ikke prøvede at opnå nogen speciel belønning når noget af Guds riges virkelige mening først var gået op for ham. Selv i beretningen om James og Johannes mor som bad om at hendes sønner skulle tildeles plads ved Jesu højre og venstre hånd, må man huske på at det var moderen som kom med denne forespørgsel. Når de tilkendegav at de var rede til at påtage sig et sådan ansvar, bør man være klar over at de kendte til hvilke farer det medførte at deltage i Mesterens formodede oprør mod Romerriget, og at de var villige til at betale prisen. Da Jesus spurgte om de var villige til at tømme bægeret, svarede de at det var de. Og hvad James angår, var det bogstavelig talt sandt; han tømte faktisk bægeret sammen med Mesteren og han blev siden den første af apostlene til at lide martyrdøden; han mistede tidligt livet under Herodes Agrippas sværd. James var den første af de tolv som ofrede livet i Guds riges nye frontlinje. Herodes Agrippa frygtede meget mere for James end for alle de andre apostle. Han var faktisk ofte stilfærdig og tavs, men han var modig og beslutsom når hans overbevisninger blev tændt og udfordret.

James levede sit liv til fulde, og da slutningen kom, optrådte han med en sådan elskværdighed og indre styrke at selv ham som anklagede ham og angav ham og som var til stede under retssagen mod ham og under eksekutionen, blev så dybt grebet at han hastede af sted fra James dødsscene for at slutte sig til Jesu disciple.

4. JOHANNES ZEBEDÆUS

Da Johannes blev apostel var han fireogtyve år gammel og den yngste af de tolv. Han var ugift og boede hos sine forældre i Betsaida; han var fisker og arbejdede sammen med sin bror James i partnerskab med Andreas og Peter. Både før og efter at han blev en apostel, fungerede Johannes som Jesu personlige hjælper i anliggender som vedrørte Mesterens familie, og han fortsatte med at påtage sig dette ansvar så længe Jesu mor Maria var i live.

Siden Johannes var den yngste af de tolv og så nært tilknyttet Jesus i hans familieanliggender, var han en meget kær person for Mesteren, men man kan ikke hævde at han var “den discipel som Jesus elskede”. I ville næppe mistænke en så storsindet personlighed som Jesus for at gøre sig skyldig i at favorisere ved at holde mere af den ene af apostlene frem for de andre. Det faktum at Johannes var den ene af Jesu tre nærmeste medarbejdere, bidrog videre til at holde liv i denne fejlslagne idé, for ikke at nævne at Johannes sammen med sin bror James havde kendt Jesus længere end de andre.

Peter, James og Johannes blev sat til at være Jesu personlige medhjælpere lige efter at de var blevet apostle. Kort tid efter udvælgelsen af de tolv, og samtidig som Jesus udnævnte Andreas til gruppens leder, sagde han til ham: “Og nu ønsker jeg at du udnævner to eller tre af dine følgesvende til at være hos mig og holde sig ved min side, til at trøste mig og tage hånd om mine daglige behov.” Og Andreas fandt det bedst at udpege de andre tre først udvalgte apostle til denne specielle opgave. Han skulle selv gerne have stillet sig til rådighed for en så velsignet tjeneste, men Mesteren havde allerede givet ham hans opgave; så umiddelbart beordrede han Peter, James og Johannes til at være tilknyttet Jesus.

Johannes Zebedæus havde mange elskelige karaktertræk, men et som ikke var så elskelig, var hans uforholdsmæssig stærke, men sædvanligvis godt kamufleret selvforherligelse. Hans langvarige samkvem med Jesus udløste mange og store ændringer i hans karakter. Denne selvforherligelse aftog betydelig, men efter at han blev gammel og mere eller mindre barnlig, dukkede denne selvophøjelsen til en vis grad op igen, som at, da han engagerede sig i at vejlede Nataniel i nedskrivelsen af det evangelium, som nu bære hans navn efter ham, tøvede denne aldrende apostel ikke med at henvise til sig selv som den “discipel som Jesus elskede.” I hensyn til det faktum, at Johannes var den som kom nærmest til at blive Jesu yndling blandt alle jordiske dødelige, at han var hans udvalgte repræsentant i så mange henseender, er det ikke så mærkeligt at han skulle komme til at anse sig selv som den “discipel som Jesus elskede” siden han så udmærket godt vidste at han var den discipel som Jesus så ofte gav sin tillid.

Det stærkeste karaktertræk ved Johannes var hans pålidelighed; han var direkte og modig, stærk i troen og hengiven. Hans største svaghed var denne karakteristiske selvforherligelse. Han var den yngste i søskendeflokken og den yngste blandt apostlene. Måske var han bare lidt spoleret; måske var han blevet forkælet lidt for meget. Men den Johannes som bestod i årene efter var en meget anderledes person end den selvbeundrende og vilkårlig anlagte unge mand som sluttede sig til Jesu rækker da han var fireogtyve år gammel.

De karaktertræk ved Jesus som Johannes værdsatte højest, var Mesterens kærlighed og uselviskhed; disse egenskaber gjorde et så stærkt indtryk på ham at følelsen af kærlighed og broderlig hengivelse kom til at dominere ham for hele resten af hans liv. Han snakkede om kærlighed og skrev om kærlighed. Denne “torden søn” blev en “kærlighedens apostel”; og i Efesos, da den aldrende biskop ikke længere var i stand til at stå på prædikestolen og prædike, men måtte bæres til kirken i en stol, og da han ved afslutningen på gudstjenesten blev bedt om at sige nogle få ord til de troende, var hans eneste udsagn i flere år bare: “Mine små børn, elsk hinanden.”

Johannes var en fåmælt mand så længe han ikke blev tirret. Han tænkte meget, men sagde lidt. Efterhånden som han blev ældre, blev han mere i stand til at beherske sit temperament, men han overvandt aldrig sin tilbøjelighed til ikke at sige noget; han blev aldrig helt herre over denne tilbageholdenhed. Men han var begavet med en bemærkelsesværdig og kreativ fantasi.

Johannes havde en anden side som man ikke ville vente at finde hos denne stilfærdige og indadvendte type. Han var noget snæversynet og umådelig intolerant. I denne henseende var han og James ganske lige; de ønskede begge at påkalde ild ned ovenfra over hovederne på de respektløse samaritanere. Da Johannes stødte på nogen fremmede som underviste i Jesu navn, forbød han dem omgående at gøre det. Men han var ikke den eneste af de tolv som var arveligt belastet med denne type selvgothed og overlegenhedstankegang.

Johannes liv var meget stærkt påvirket af indtrykket af Jesus som vandrede omkring uden noget hjem mens han samtidig vidste hvor trofast han havde sørget for at tage vare på sin mor og øvrige familie. Johannes følte også en dyb sympati med Jesus på grund af hans families manglende forståelse for ham; han var klar over at de gradvis var i færd med at trække sig tilbage fra ham. Hele denne situation, sammen med det at Jesus altid bøjede selv det mindste af sine ønsker til sin Fader i himmelens vilje og med den umiddelbare tiltro han nærede i sit dagligliv, gjorde et så dybt indtryk på Johannes, at det frembragte vedvarende forandringer i hans karakter, forandringer som kom til udtryk gennem hele resten af hans liv.

Johannes havde et koldsindigt og vovet mod som få af de andre apostle var i besiddelse af. Han var den af apostlene som fulgte Jesus lige i hælene den aften han blev arresteret, og som vovede at ledsage sin Mester lige ind i dødens gab. Han var til stede og ved hånden helt til sidste jordiske time og han viste sig trofast i at udføre sit tillidshverv overfor Jesu mor og i at være rede til at modtage det som måtte blive givet af tillægsinstrukser under de sidste øjeblikke af Mesterens dødelige tilværelse. En ting er sikkert, og det er, at Johannes var gennemgribende pålidelig. Johannes sad sædvanligvis ved Jesu højre hånd når de tolv spiste sammen. Han var den første af de tolv til helt og fuldt at tro på opstandelsen, og han var den første til at kende Mesteren igen da han kom til dem ved stranden efter opstandelsen.

Denne søn til Zebedæus var meget nært forbundet med Peter under den kristne kirkens første aktiviteter og blev en af hovedstøtterne for kirken i Jerusalem. Han var Peters højre hånd på pinsedagen.

Mange år efter at James blev martyr, giftede Johannes sig med sin brors enke. De sidste tyve år af sit liv blev han plejet af et kærligt kvindeligt barnebarn.

Johannes havnede i fængsel mange gange og blev forvist til øen Patmos for en fireårs periode, indtil der kom en ny kejser til magten i Rom. Hvis Johannes ikke havde været taktfuld og skarpsindig, ville han utvivlsomt være blevet dræbt som hans mere højtrøstede bror James blev det. Efterhånden som årene gik, lærte Johannes, sammen med James, Herrens bror at mægle på en klog måde når de blev stilet overfor de civile domstole. De fandt ud at “et blødt svar får vreden til at forsvinde.” De lærte sig også at beskrive kirken som et “åndelig broderskab viet til medmenneskelig tjeneste” heller end som “himmelens rige”. De underviste hellere om kærlig tjenestevilje end at beskrive herskende magt – rige og konge.

Mens han var i foreløbig eksil på Patmos, skrev Johannes sin Åbenbaringsbog, som I nu har i stærkt forkortet og forvrænget udgave. Denne Åbenbaringsbog indeholder de overlevende brudstykker af en stor åbenbaring, men store dele af den gik tabt og andre blev udeladt efter at Johannes skrev dem ned. Den er kun bevaret i brudstykkeagtig og omarbejdet form.

Johannes rejste meget, arbejdede uophørligt og efter at være blevet biskop over kirkerne i Asien, slog han sig ned i Efesos. Han instruerede sin medarbejder Nathan i nedskrivningen af det såkaldte Johannesevangeliet i Efesos da han var nioghalvfems år gammel. Af alle de tolv apostle var det Johannes som omsider blev den store teolog. Han afgik ved døden på naturlig vis i Efesos i år 103 e.Kr. i en alder af ethundredeogto år.

5. FILIP DEN NYSGERRIGE

Filip var den femte apostel som blev udvalgt og blev hvervet da Jesus og hans fire første apostle var på vej fra Johannes tilholdssted ved Jordan til Kana i Galilæa. Siden han boede i Betsaida, havde Filip i noget tid vidst om Jesus, men det var ikke gået op for ham at Jesus virkelig var et menneske af dimensioner før den dag i Jordandalen da han sagde: “Følg mig.” Filip var også noget påvirket af at Andreas, Peter, James og Johannes havde godtaget Jesus som Befrieren.

Filip var syvogtyve år da han sluttede sig til apostlene; han havde netop giftet sig, men havde ingen børn på dette tidspunkt. Øgenavnet som apostlene gav ham, betød “nysgerrighed”. Filip ville altid at man skulle vise ham ting. Han så aldrig ud til at forestille sig så meget af det som blev foreslået. Han var ikke nødvendigvis kedelig, men han manglede fantasi. Denne mangel på fantasi var den store svaghed ved hans karakter. Han var en højst almindelig og jordbunden person.

Da apostlene blev organiseret for tjeneste, blev Filip udnævnt til forrådsforvalter; det var hans pligt at se til at de til enhver tid var forsynet med fornødenheder. Han var en god forvalter. Hans stærkeste karaktertræk var hans metodemæssige grundighed; han var både matematisk og systematisk.

Filip kom fra en børneflok på syv, tre drenge og fire piger. Han var den næst ældste, og efter opstandelsen døbte han hele sin familie ind i riget. Filip var af fiskerfamilie; hans far var meget dygtig og dybtgående i sin tænkning, men hans mor kom fra en meget middelmådig familie. Filip var ikke en mand man kunne forvente store gerninger af, men han var en mand som kunne udføre små gerninger på en storslået måde, gøre dem ordentligt og acceptable. Kun nogle få gange i løbet af de fire år lykkedes det han ikke at opdrive mad nok til alle. Selv de mange nødsituations behov som opstod i forbindelse med den måde de levede på, overrumplende ham sjælden. Apostelfamiliens forrådsafdeling blev håndteret på en intelligent og effektiv måde.

Filips stærke side var hans metodiske pålidelighed. Hans svage træk var at han slet ikke ejede fantasi; han manglede evnen til at få to plus to til at blive fire. Han havde matematiske evner på det abstrakte plan, men var ikke konstruktiv i sin forestillingsevne. Nogen former for fantasi manglede han næsten helt. Han var et typisk almindelig og hverdagsagtig gennemsnitsmenneske. Det fandtes ganske mange sådanne mænd og kvinder i de menneskemængder som kom for at høre Jesus undervise og forkynde, og de fandt stor trøst i at lægge mærke til at en af deres ligesindede var blevet ophøjet til en ærefuld stilling i Mesterens råd; det gav dem mod at en som faktisk var som dem selv, allerede havde fundet sig en fremtrædende stilling i rigets affærer. Jesus lærte meget om hvordan enkelte menneskesind fungerer mens han så tålmodig lyttede til Filips fjollede spørgsmål og så ofte føjede sig efter sin forrådsforvalters forespørgsel om at “få at se.”

Den ene egenskab ved Jesus som Filip så uophørlig beundrede, var Mesterens ufejlbarlige generøsitet. Aldrig kunne

Filip finde noget hos Jesus som var smålig, gnieragtig eller nærig, og han tilbød denne altid nærværende og ufejlbarlige storsindethed.

Der var ikke så meget ved Filips personlighed som gjorde indtryk. Han blev ofte omtalt som “Filip fra Betsaida, byen hvor Andreas og Peter bor.” Han var næsten blottet for skelnende klarsyn; han var ude af stand til at fatte de dramatiske muligheder i en given situation. Han var ingen pessimist, han var simpelthen bare prosaisk. Han viste også en stor mangel på åndelig indsigt. Han ville ikke nøle med at afbryde Jesus midt i en af Mesterens mest dybtgående udredninger for at stille et tilsyneladende fjollet spørgsmål. Men Jesus irettesatte ham aldrig for en sådan tankeløshed; han var tålmodig med ham og hensynsfuld overfor hans manglende evne til at fatte lærens dybere mening. Jesus vidste udmærket godt at om han bare en eneste gang irettesatte Filip for at have stilet disse plagsomme spørgsmål, ville han ikke bare såre denne ærlige sjæl, men en sådan reprimande ville såre Filip så meget at han aldrig mere ville føle sig fri til at stille spørgsmål. Jesus vidste at der på hans verdner ude i rummet fandtes millioner på millioner af lignende sendrægtige dødelige, og han ønskede at opmuntre dem alle til at henvende sig til ham med deres spørgsmål og problemer. Og når det kom til stykket, var Jesus egentlig mere interesseret i Filips fjollede spørgsmål end i den prædiken han var midt inde i. Jesus var overmåde optaget af *mennesker*, alle slags mennesker.

Forrådsforvalteren for apostlene var ikke god til at holde offentlige taler, men han var meget overbevisende og vellykket når det gjaldt om at arbejde på det personlige plan. Han mistede ikke så let modet; han var en slider, meget udholdende i alt hvad han foretog sig. Han havde en stor og sjælden gave at når det gjaldt kunne han sige “kom.” Da Nataniel som den første han omvendte, ville til at argumentere over temaet Jesu fortrin og mangler og om Nazaret, lød Filips virkningsfulde svar: “Kom og se selv.” Han var ikke nogen dogmatisk prædikant som formanede sine tilhængere til at “gå” gøre dit og dat. Han imødegik alle situationer som de kom, med sit “kom”; “Kom med mig; jeg skal vise dig vejen.” Og dette er altid den effektive måde at gøre det på i alle undervisnings former og faser. Selv forældre kan lære af Filip en bedre måde at sige til deres børn; ikke “at gøre dit og gøre dat,” men heller “Kom med os mens vi viser og deler med dig, den bedre måde at gøre det på.”

Filips manglende evne til at tilpasse sig en ny situation kom tydelig frem da nogen grækere kom til ham i Jerusalem og sagde: “Min herre, vi ønsker at se Jesus.” Nu ville Filip have sagt til en hvilken som helst jøde som kom og spurgte et sådan spørgsmål, “Kom.” Men disse mænd var udlændinge, og Filip kunne ikke huske nogen instrukser fra sine overordnede om hvad man skulle gøre i sådanne tilfælde; så det eneste han kunne komme på, var at rådføre sig med chefen Andreas, og så ledsagede de sammen disse interesserede grækere til Jesus. På samme måde afholdte han sig fra, da han drog ind i Samaria for at forkynde og døbe troende, som han var blevet instrueret af hans Mester, om at lægge sine hænder på dem, han havde bragt til omvendelse, som et tegn på at de havde modtaget Sandhedens Ånd. Dette blev udført af Peter og Johannes, som i den forbindelse kom ned fra Jerusalem for at føre tilsyn med hans arbejde i moderkirkens regi.

Filip fortsatte gennem prøvelsestiden, da Mesteren blev dræbt, han deltog i omorganiseringen af de tolv, og han var den første af dem som drog ud for at vinde sjæle for riget udenfor jødernes egne rækker, hvor han opnåede sit mest vellykkede arbejde blandt samaritanerne og i alle sine senere bestræbelser på at fremme evangeliet.

Filips kone, som var et effektivt medlem af kvindekorpset, blev aktivt tilknyttet sin mand i hans evangeliserings arbejde efter at de var flygtet fra forfølgelserne i Jerusalem. Hans kone var en tapper kvinde. Hun stod ved foden af Filips kors og opmuntrede ham til at forkynde de glade nyheder selv til sine mordere, og da hans kræfter ikke strakte længere, gav hun sig til at berette historien om frelse ved tro på Jesus, og hun blev ikke bragt til tavshed før de rabiater stormede løs på hende og stenede hende til døde. Deres ældste datter Lea fortsatte deres arbejdet og blev senere til den berømte kvindelige profet af Hierapolis.

Filip, som en gang var forrådsforvalter for de tolv, var en kraftfuld mand for Guds rige som vandt sjæle hvor han end drog hen; og han blev til slut korsfæstet for sin tro og begravet i Hierapolis.

6. DEN ÆRLIGE NATANIEL

Nataniel, den sjette og sidste af de apostle som Mesteren selv valgte, blev bragt til Jesus gennem sin ven Filip. Han havde været i partnerskab med Filip i en række forretningsforetagender, og var sammen med ham på vej ned for at

træffe Johannes Døberen da de støtte på Jesus.

Da Nataniel sluttede sig til apostlene, var han femogtyve år og næst yngst i gruppen. Han var den yngste i en søskendeflok på syv, ugift, og eneste forsørger for sine aldrende og svagelige forældre, som han boede sammen med i Kana; hans søskende var enten gifte eller ikke længere i live, og ingen af dem boede der. Nataniel og Judas Iskariot var de to bedst uddannede blandt de tolv. Nataniel havde tænkt sig at blive handelsmand.

Jesus selv gav ikke Nataniel noget øgenavn, men de tolv begyndte snart at omtale han i vendinger som gik på ærlighed og oprigtighed. Han var "uplettet". Og i dette lå hans store styrke: han var både ærlig og oprigtig. Den svage side ved hans karakter var hans stolthed; han var meget stolt af sin familie, sin hjemby, sit renommé og sit folk, noget som alt sammen er prisværdig nok hvis det ikke bliver trukket for langt. Men Nataniel havde let ved at gå til yderligheder med sine personlige domme. Han var tilbøjelig til at dømme folk på forhånd i henhold til sine personlige meninger. Han var ikke sen til at stille spørgsmålet, selv lige før han mødte Jesus: "Kan der komme noget godt fra Nazaret?" Men Nataniel var ikke påståelig selv om han var stolt. Han var hurtig til at ombestemme sig da han først havde set Jesus i ansigtet.

På mange måder var Nataniel det sjældne kloge hoved blandt de tolv. Han var filosofen og drømmeren blandt apostlene, men som drømmer var han af den praktiske slags. Han vekslede mellem perioder med dybe filosoferinger og perioder med en sjælden og klovneagtig humor. Når han var i sit rette hjørne, var han antagelig den bedste historiefortæller blandt de tolv. Jesus havde stor glæde af at høre på Nataniel når han talte ud om ting, enten det var i fuldt alvor eller mere løssluppet. Nataniel tog i stigende grad Jesus og Guds rige mere alvorlig, men han tog aldrig sig selv alvorlig.

Alle apostlene elskede og havde respekt for Nataniel, og han kom udmærket over ens med dem, undtagen med Judas Iskariot. Judas mente at Nataniel ikke tog sin apostelgerning alvorlig nok og blev en gang så dumdristig at han i al hemmelighed gik til Jesus for at fremføre sin klage mod ham. Men da sagde Jesus: "Judas, hold nøje øje med dine skridt; overdriv ikke betydningen af din opgave. Hvem af os har forudsætninger for at dømme sin broder? Det er ikke Faderens vilje at hans børn kun skal tage del i livets alvorlige sider. Lad mig gentage: Jeg er kommet for at mine brødre i kødet skal fryde sig og være glade og leve et rigere liv. Gå så, Judas, og tag dig vel af det som er givet dig i opgave, men lad Nataniel, din broder, selv gøre rede for sig selv overfor Gud." Og mindet om dette og mange lignende erfaringer holdt sig længe levende i Judas Iskariot selvbedrageriske hjerte.

Mange gange, når Jesus var oppe i bjergene sammen med Peter, James og Johannes og der opstod gnidninger og forviklinger blandt apostlene, når selv Andreas var i tvivl om hvad han skulle sige til sine trøstesløse brødre, var det Nataniel som ville løse op for anspændtheden med en smule filosofi eller med en hurtig vits; og vel og mærket også en god vits.

Nataniels pligt var at sørge for familierne til de tolv. Han var ofte ikke til stede ved apostlenes samlinger, for når han hørte at sygdom eller noget udover det sædvanlige havde ramt en af dem han havde ansvaret for, var han ikke sen til at begive sig til det hjem. De tolv kunne slappe af i rolig forvisning om at deres familiers velfærd var i Nataniels trygge hænder.

Nataniel værdsatte Jesus mest på grund af hans tolerance. Han blev aldrig træt af at undre sig over Menneskesønnens storsindethed og ædelmodige sympati.

Nataniels far (Bartolomeus) døde kort tid efter pinsedagen, hvorpå denne apostel drog ind i Mesopotamia og Indien og forkyndte de glade nyheder om Guds rige og døbte troende. Hans brødre fik aldrig at vide hvordan det gik med denne fordums filosof, poet og humorist. Men han var også en kraftfuld mand for riget og gjorde meget for at sprede sin Mesters lære, selv om han ikke deltog i den senere organisering af den kristne kirke. Nataniel døde i India.

7. MATTÆUS LEVI

Mattæus, den syvende apostel, blev valgt af Andreas. Mattæus tilhørte en familie af skatteopkrævere, men var selv tolder i Kapernaum, hvor han boede. Han var enogtredive år, gift, og havde fire børn. Han var en moderat velstående

mand, den eneste blandt apostlene som ejede noget særlig. Han var en god forretningsmand, let omgængelig, og havde en egen evne til at få venner og en behagelig måde at kunne omgås mange forskellige slags mennesker på.

Andreas udnævnte Mattæus til apostlenes finansielle repræsentant. På en måde var han apostel organisationens finansforvalter og den offentlige talsmand. Han var en skarp menneskekender og en meget effektiv propagandist. Hans personlighed er det ikke let at danne sig et billede af, men han var en meget oprigtig discipel som styrket i sin tro på Jesu mission og på at riget sikkert ville komme. Jesus gav aldrig Levi noget øgenavn, men de andre apostle omtalte ham ofte som “pengemageren”.

Levis stærke side var hans helhjertede hengivelse til deres sag. Det at han, en skattefoged, var blevet taget imod af Jesus og hans apostle, gav grund til en overvældet taknemmelighed hos denne tidligere afgiftsindkræver. Det tog imidlertid lidt tid for resten af apostlene, særlig for Simon Zeloden og Judas Iskariot, at slå sig til tåls med en skattefogeds nærværelse i deres midte. Svagheden hos Mattæus lå i hans kortsynede og materialistiske syn på livet. Men i alle disse sager gjorde han store fremskridt efterhånden som månederne gik. Han var selvfølgelig også nødt til at være borte fra mange af de mest værdifulde læretider, i og med at det var hans pligt at holde pengebeholdningen ved lige.

Det var Mesterens tilgivende egenskab som Mattæus satte størst pris på. Han ville aldrig holde op med at gentage at tro var det eneste nødvendige i forehavende med at finde Gud. Han holdt altid af at tale om riget som “dette forehavende med at finde Gud.”

Selvom Mattæus var en mand med en vis fortid, gjorde han et udmærket indtryk på de andre, og som tiden gik, blev hans følgesvende stolte over hvad han kunne få udrettet. Han var en af de apostle som tog omfattende notater af hvad Jesus sagde, og disse notater blev brugt som grundlag for Isadors senere beretning om Jesu udsagn og gerninger, som er blevet kendt som Mattæusevangeliet.

Det storartede og nyttige liv af Mattæus, denne forretningsmand og toldindkræver fra Kapernaum, har været et middel til at lede tusindvis af andre forretningsfolk, offentlige tjenestefolk og politikere op gennem de efterfølgende tidsaldre til også at høre Mesterens engagerende røst som siger: “Følg mig.” Mattæus var egentlig en dreven politiker, men han var intenst loyal overfor Jesus og overordentlig hengiven til sin opgave med at sørge for at det kommende rigets budbringere blev behørig finansieret.

Nærværet af Mattæus blandt de tolv var midlet til at holde dørene til riget på vid gab for skarer af nedtrykte og udstødte sjæle som for længst havde betragtet sig selv som udenfor den religiøse opmuntringens rækkevidde. Udstødte og trøstesløse mænd og kvinder flokkes for at høre Jesus og han afviste aldrig en eneste en.

Mattæus modtog frivillige gaver fra troende disciple og fra de nærmeste kredse af tilhørere til Mesterens undervisning, men han gik aldrig åbent ud og bad om bidrag fra tilhørerskarerne. Han gennemførte alt sit finansieringsarbejde på en stilfærdig og personlig måde og skaffede de fleste af pengene til veje fra de mere velstående blandt de interesserede troende. Han skænkede praktisk talt hele sin beskedne formue til Mesterens og hans apostlenes arbejde, men de fik aldrig noget at vide om denne gavmildhed udover Jesus, som vidste alt om det. Mattæus tøvede med åbent at bidrage til apostlenes fond af frygt for at Jesus og hans følgesvende skulle komme til at betragte hans penge som besudlede; så han gav meget i andre troendes navn. I løbet af de første måneder, mens Mattæus var klar over at hans nærvær i blandt dem mere eller mindre var en prøvelse, var det meget fristende for ham at lade dem få at vide at det var hans midler som ofte skaffede dem det daglige brød, men han gav ikke efter. Når nogen viste tegn på foragt over at han var myndighedernes håndlanger, brændte Mattæus i sin iver efter at fortælle dem om sin gavmildhed, men han klarede altid at holde tæt.

Når ugens kassebeholdning var mindre end de forventede fornødenheder, ville Levi ofte trække et stort indskud fra sin egen formue. Det hændte nogle gange at han blev så interesseret i at lytte til Jesus at han foretrak at blive for at høre på undervisningen selv om han vidste at han personlig blev nødt til at gøre op for underskuddet. Men Levi ønskede at Jesus skulle få at vide at mange af pengene kom fra hans egen lomme! Det gik ikke op for ham at Jesus vidste alt om det. Alle de andre apostlene døde uden at vide at Mattæus i så stor grad var deres velgører at da han drog ud for at forkynde Guds riges evangelium efter at forfølgelserne var i gang, var han praktisk talt pengeløs.

Da disse forfølgelser fik de troende til at forlade Jerusalem, rejste Mattæus nordover, hvor han forkyndte rigets evangelium og døbte troende. Hans tidligere apostelvenner fik ikke noget at vide om hvad der var blevet af ham, men

han rejste omkring og forkyndte og døbte, gennem Syria, Kappadokien, Galatien, Bitynien og Trakien. Og det var i Lysimakia i Trakien at enkelte troløse jøder rottede sig sammen med de romerske soldater for at få ham af dage. Og denne genfødte tolder døde sejrende i troen på den frelse han i løbet af de senere år af sit jordeliv var kommet til en så sikker overbevisning om gennem Mesterens lære.

8. THOMAS DIDYMUS

Thomas var den ottende apostel, og han blev valgt af Filip. I eftertiden er han blevet kendt som “tvivleren Thomas”, men de andre apostle anså ham næppe for at være nogen kronisk tvivler. Sandt nok var han af den logisk tænkende og skeptiske type, men hans form for tapper loyalitet gav ikke dem som stod ham nær, nogen anledning til at betragte ham som en ubetydelig skeptiker.

Da Thomas sluttede sig til apostlene, var han niogtyve år, gift og havde fire børn. Tidligere havde han været snedker og stenhugger, men i det senere var han blevet fisker og boede i Tarigea, som lå på Jordans vestbred ved udløbet af Galilæasøen, og han blev betragtet som en lederskikkelse for denne lille landsby. Han havde næsten ingen uddannelse, men var i besiddelse af et skarpt og ræsonnerende sind og havde forældre med storartede egenskaber; der boede i Tiberias. Thomas var den af de tolv som havde det virkelig analytiske sindelag; han var den egentlige forsker i apostelgruppen.

Thomas havde haft en uheldig opvækst; hans forældre var ikke særlig lykkelige i deres ægteskab, og dette gav sig udslag i Thomas voksne liv. Han pådrog sig en ganske ubehagelig og krakilsk tilbøjelighed gennem opvæksten. Selv hans kone blev glad over at se han slutte sig til apostlene; hun blev lettet ved tanken om at hendes pessimistiske mand skulle være hjemmefra det meste af tiden. Thomas havde også et anstrøg af mistænksomhed som gjorde det meget vanskelig at komme godt og fredelig overens med ham. Peter blev i begyndelsen temmelig chokeret over ham og klagede til sin bror Andreas over at Thomas var “tarvelig, styg og altid mistænksom.” Men jo bedre apostlene blev kendt med Thomas, jo bedre kunne de lide ham. De fandt ud at han var overmåde ærlig og urokkelig loyal. Han var fuldstændig oprigtig og uden tvivl sandfærdig, men han var en naturskabt fejlfinder og han voksede op til at blive en virkelig pessimist. Hans analytiske sindelag var blevet forbandet med en hang til mistænkeliggørelse. Han var hurtig i færd med at miste troen på sine medmennesker da han blev tilknyttet de tolv, og dermed kom i kontakt med Jesu ædle karakter. Dette samkvem med Mesteren begyndte straks at omdanne hele Thomas sindelag og udløse store forandringer i hans mentale reaktionsmønster til sine medmennesker.

Thomas store styrke lå i hans uovertræffelige analytiske tænkeevne koblet sammen med hans urokkelige mod; når han først havde bestemt sig for noget. Hans store svaghed var hans mistænksomme tvivlende tilbøjelighed som han aldrig helt overvandt i løbet af sin levetid i kødet.

Da de tolv blev organiseret til deres opgaver, fik Thomas til opgave at planlægge og forberede rejseruterne, og han var en god administrator for apostelkorpsets virksomhed og deres forflytninger. Han var god til at få ting gennemført og en fremragende forretningsmand, men han var hæmmet af sine humørsvingninger; han var et menneske den ene dag og et helt andet dagen efter. Han havde tilbøjelighed for at gå og ruge på sine melankolske tanker da han sluttede sig til apostlene, men kontakten med Jesus og apostlene kurerede ham for en stor del af denne dystre indadvendthed.

Jesus havde stor glæde af Thomas og havde mange lange personlige samtaler med ham. Hans tilstedeværelse blandt apostlene var til stor trøst for alle ærlige tvivlere og opmuntrede mange med tunge tanker til at træde ind i guds rige, selv om de ikke helt kunne forstå alt det åndelige og filosofiske i Jesu forkyndelse. Thomas medlemskab i gruppen var en stående erklæring om at Jesus elskede selv de ærlige tvivlere.

De andre apostle holdt Jesus i højagtelse på grund af et eller andet særskilt og fremtrædende træk ved hans opfyldte personlighed, men Thomas satte sin Mester højt på grund af hans overmåde afbalancerede karakter. I øgende grad beundrede og ærede Thomas en som kunne vise så stor kærlig nåde og samtidig være så ufravigelig retfærdig og reel; så fast, men aldrig stædig; så rolig, men aldrig ligegyldig; så hjælpsom og sympatiserende, men aldrig plagsom eller diktatorisk; så stærk, men samtidig så mild; så positiv, men aldrig hård eller uforskammet; så øm, men aldrig ubeslutsom, så ren og uskyldig, men samtidig så mandig, aggressiv og kraftfuld; så virkelig modig, men aldrig fremfusende eller dumdristig; som en naturelsker, men så fri fra alt hang til naturtilbedelse; så humørfyldt og munter,

men så fri for letsindighed og overfladiskhed. Det var denne uovertræffelige personlighedssymmetri der gjorde Thomas så betaget. Han var antagelig den af alle de tolv som nød godt af den bedste intellektuelle forståelse af Jesus og den som bedst kunne sætte pris på hans personlighed.

Når de tolv rådslog sig sammen, udviste Thomas altid forsigtighed og anbefalede at man skulle prioritere sikkerheden, men hvis hans konservative holdning blev nedstemt eller afføjet, var han altid den første til at drage frygtløst ud for at iværksætte det program man havde bestemt sig for at gennemføre. Om og om igen ville han stå fast på at et projekt var alt for dumdristig og ambitiøst; han ville argumentere helt til han måtte bide i græsset, men når så Andreas havde bragt forslaget til afstemning og de tolv havde stemt for at gøre netop det som Thomas så ihærdigt havde modsat sig, var det ham som var den første til at sige: "Lad os gå!" han var en god taber. Han gik ikke og bar nag eller gav næring til sårede følelser. Gang på gang tog han til genmæle mod at lade Jesus udsætte sig for fare, men når Mesteren selv bestemte sig for at tage risikoen, var det altid Thomas som gik i spidsen for apostlene med sine tapre ord: "Kom igen kammerater, lade os gå og dø sammen med ham."

Thomas lignede i nogen henseende Filip; han var også en som helst ønskede at "få at se," men de af hans ytringer som tilkendegav tvivl, var baseret på helt andre tankebaner. Thomas var en analytiker, ikke bare en skeptiker. Hvad hans fysiske hovmod angik, var han en af de tapreste blandt de tolv.

Thomas havde sine forfærdelige dage; han var trist og nedtrykt til tider. Tabet af sin tvillingsøster da han var ni år gammel, havde givet ham meget ungdomssorg og havde forøget hans problemer med at holde humøret oppe senere i livet. Når Thomas var nedtrykt, var det Nataniel som hjalp ham, eller af og til Peter, og ikke så sjældent var det en af Alfeus tvillingerne. Når han var mest deprimeret, prøvede han desværre altid at undgå at komme i direkte kontakt med Jesus. Men Mesteren vidste alt om dette og nærrede en forstående sympati for denne apostel når han var plaget af depressioner og forpint af tvivl.

Nogen gange ville Thomas få tilladelse af Andreas til at drage af sted for at være alene en dag eller to. Men han lærte hurtigt at en sådan måde at gøre det på, ikke var særlig klog; han fandt tidlig ud af at det bedste når han var nedstemt, var at holde sig i nærheden af sit arbejde og apostlene. Men uanset hvad som skete i hans følelsesliv, opgav han aldrig sin apostelgerning. Når det var på tide at tage et nyt skridt fremad, var det altid Thomas som sagde: "Lad os gå!"

Thomas er det store eksempel på et menneske som har sine tvivl, konfronterer sig med dem og vinder over dem. Han var af et fortræffelig sindelag; han var ikke den som kom med smålig kritik. Han tænkte logisk; han var holdbarhedstesten for Jesus og de andre apostle. Om Jesus og hans virksomhed ikke havde været ægte, ville han aldrig have klaret at holde på en mand som Thomas fra begyndelse til afslutningen. Thomas havde en skarpsindig og sikker sans for det faktiske. Ved første tilløb til svindel eller bedrageri ville Thomas have vendt dem alle ryggen. Forskere kan have problemer med at forstå alt om Jesus og hans virksomhed på jorden fuldt ud, men sammen med Mesteren og hans menneskelige følgesvende var der en mand som levede og arbejdede og havde en forskers mentalitet, og det var Thomas Didymus. Og han troede på Jesus fra Nazaret.

Thomas oplevede en prøvelsens tid i dagene omkring domfældelsen og korsfæstelsen. Han nåede en stund bunden af modløshed, men han fik samlet mod til sig, holdt sig sammen med apostlene og var til stede sammen med dem for at ønske Jesus velkommen på Galilæasøen. For en tid gav han efter for sin tvivlende depression, men fik efterhånden samlet sin tro og sit mod. Han var klog i sin rådgivning til apostlene efter pinsen, og da forfølgelserne spredte de troende for alle vinde, drog han til Kypros, Kreta, kysten af Nordafrika og Sicilien og forkyndte Guds riges glade budskab og døbte troende indtil han blev arresteret af de romerske myndigheder og henrettet på Malta. Kun nogle få uger før han døde, var han begyndt at skrive om Jesu liv og lære.

9. og 10. JAMES OG JUDAS ALFEUS

Alfeus sønner James og Judas, fiskertvillingerne som boede i nærheden af Kheresa, var den niende og tiende apostel og blev valgt af James og Johannes Zebedæus. De var seksogtyve år og gifte. James havde tre børn, og Judas havde to.

Det er ikke så meget som kan siges om disse helt almindelige fiskere. De elskede deres Mester, og Jesus elskede dem, men de afbrød aldrig hans foredrag med spørgsmål. De forstod meget lidt af de andre apostles filosofiske diskussioner

eller teologiske debatter, men de var glade over selv at have en plads blandt sådan en gruppe af kraftfulde mennesker. Disse to mænd var næsten helt lige både når det gjaldt udseende, mentale kendetegn og grad af åndelig fatteevne. Det som kan siges om den ene, kunne man også skrive om den anden.

Andreas tildelte dem arbejdet med at holde orden på menneskemængderne. De var overvogterne når det blev holdt prædikener og stod egentlig også generelt til tjeneste eller gik ærinder for de tolv. De hjalp Filip med forsyningerne, de bragte penge til familierne for Nataniel og var altid rede til at træde til med en hjælpende hånd for hvem det måtte være af apostlene.

Menneskemængderne af almindelige folk blev meget opmuntret af at finde to som var som dem selv i den ærefulde position som apostle. Ved deres blotte godkendelse som apostle var disse middelmådige tvillinger midlet til at bringe en skare af forsagte troende ind i Guds rige. Og i tillæg tog de fleste folk sig mere velvillig til tåls med idéen om at blive anvist og holdt i orden af officielle vogtere som var så meget lig dem selv.

James og Judas, som også blev kaldt Taddæus og Lebbæus, havde hverken stærke eller svage sider. Øgenavnene som var givet til dem af disciplene, var godmodige betegnelser på deres middelmådighed. De var “de mindste blandt apostlene”; det både vidste de og følte sig glade over.

James Alfeus elskede Jesus særlig på grund af Mesterens enkelhed. Disse tvillinger kunne ikke forstå Jesu tankegang, men de opfattede det bånd af sympati som fandtes mellem dem og deres Mesters hjerte. Deres sind var ikke af nogen høj orden; man kan til og med, med alt respekt, godt kalde dem dumme, men de fik sig en virkelig erfaring i deres åndelige natur. De troede på Jesus; de var Guds sønner og medlemmer af riget.

Judas Alfeus blev tiltrukket af Jesus på grund af Mesterens uprætentiøse ydmyghed. En sådan ydmyghed koblet sammen med en sådan værdighed appellerede stærkt til Judas. Det faktum at Jesus altid indskærpede at man forholdt sig tavs om hans usædvanlige gerninger, gjorde et stærkt indtryk på dette enkle naturbarn.

Tvillingerne var godmodige hjælpere, enkle i deres tankegang, og alle var glade for dem. Jesus ønskede disse enfoldige unge mænd velkommen til at indtage ærefulde positioner ved hans personlige stab i Guds rige fordi der findes utallige millioner af andre sådanne enkle og forskræmte sjæle på verdnerne ude i rummet som han ligeledes ønsker at få med sig i aktivt trosfællesskab med ham selv og hans udøste Sandhedsånd. Jesus så ikke ned på det at være lille, men kun på ondskab og synd. James og Judas var små, men de var også trofaste. De var enkle og uvidende, men hjertegode, venlige og gavmilde.

Og hvor taknemmelig stolte var ikke disse ydmyge mænd på den dag da Mesteren nægtede at godkende en vis rig mand som evangelist medmindre han solgte sit gods for at hjælpe de fattige. Når folk hørte om dette og lade mærke til tvillingerne blandt hans rådsmænd, vidste de med sikkerhed at Jesus ikke uddelte respekt til personer. Men kun en guddommelig institution - Guds rige i himmelriget - kunne overhoved lade sig bygge på et så middelmådigt menneskeligt fundament!

Bare en eller to gange i løbet af hele deres samkvem med Mesteren vovede tvillingerne at stille spørgsmål offentlig. Nysgerrigheden fik en gang Judas til at stille Jesus et spørgsmål efter at Mesteren havde snakket om åbent at give sig til kende for hele verden. Han følte sig lidt skuffet over at det ikke kom til at være nogle flere hemmeligheder i mellem de tolv, og han tog mod til sig og spurgte: “Men, Mester, når du giver dig til kende for hele verden på den måde, hvordan vil du da tilgodese os med specielle tilkendegivelser af din godhed?”

Tvillingerne var trofaste i deres tjeneste til sidste stund, helt til domfældelsens, korsfæstelsens og håbløshedens mørke tid. De mistede aldrig deres hjerters tro på Jesus, og de var de første (næst efter Johannes) til at tro på hans opstandelse. Men de kunne ikke begribe det med oprettelsen af Guds rige. Ikke længe efter at deres Mester var blevet korsfæstet, vendte de tilbage til deres familier og deres fiskegarn; de havde gjort deres arbejde. De havde ikke evner nok til at fortsætte med de mere indviklede stridigheder knyttet til Guds rige. Men de levede og døde ved bevidsthed om at de var blevet bæret og velsignet med fire år med nært og personlig samkvem med en Guds Søn, den selvstyrende skaber af et univers.

11. SIMON ZELOTEN

Simon Zeloten, den elvte apostel, blev valgt af Simon Peter. Han var en evnerig mand med gode aner og boede med sin familie i Kapernaum. Han var otteogtyve år da han blev tilknyttet apostlene. Han var en brændende agitator og var også en mand som sagde meget uden at tænke sig om. Han havde været købmand i Kapernaum før han viede hele sin opmærksomhed på zeloternes patriotiske organisation.

Simon Zeloten fik til opgave at tage sig af apostelgruppens adspredelses- og afslapningsaktiviteter og han var en meget effektiv organisator for de tolv lege og fritidsaktiviteter.

Simons styrke var hans inspirerende loyalitet. Når apostlene fandt en mand eller kvinde som svævede i ubeslutsomhed hvad angik det at tage stilling til om de skulle træde ind i Guds rige, sendte de bud efter Simon. Det tog normalt kun et kvarters tid før denne begejstrede talsmand for frelse ved tro på Gud havde ryddet enhver tvivl af vejen og fjernet alt ubeslutsomhed for så at se en ny sjæl fødes ind i "troens frihed og frelsens lyksalighed."

Simons store svaghed var hans materialistiske tankegang. Han kunne ikke hurtig ændre sig fra at være en jødisk nationalist til at blive en åndeligsindet internationalist. Fire år var alt for kort en tid til at foretage en sådan intellektuel og følelsesmæssig forvandling, men Jesus var altid tålmodig med ham.

Det ene træk ved Jesus som Simon beundrede så stærkt, var Mesterens sindsro, hans selvtillid, ligevægt og uforklarlige selvbeherskelse.

Selv om Simon var en rabiat revolutionær, en uforfærdet agitations brandbombe, tæmmede han gradvis sin brændende natur indtil han blev en kraftfuld og effektiv forkynner af "fred på jord og god vilje mellem mennesker." Simon var en ypperlig debattør; han elskede at argumentere. Og når det gjaldt om at hamle op med velskolede jødernes regelrytteri eller med grækerne og deres intellektuelle spidsfindigheder, var det altid Simon som blev sat til det.

Han var en oprører af natur og en billedstormer af oplæring, men Jesus vandt ham over til himmelrigets højerestående begreber. Han havde altid følt sig hjemme på de protesterendes side, men nu sluttede han sig til de progressives side, i åndens og sandhedens ubegrænsede og evige fremskridts tjeneste. Simon var en mand med intense loyalitetsbånd og varm, personlig hengivenhed, og han elskede virkelig Jesus højt.

Jesus var ikke bange for at identificere sig med hverken forretningsfolk, arbejdsfolk, optimister, pessimister, filosoffer, skeptikere, skattefogder, politikere eller patrioter.

Mesteren havde mange samtaler med Simon, men det lykkedes ham aldrig helt at gøre en internationalist ud af denne glødende jødiske nationalist. Jesus fortalte ofte Simon at det var på sin plads at ville se til at de sociale, økonomiske og politiske forhold forbedrede sig, men han ville altid tilføje: "Dette er ikke en sag som angår himmelriget. Vi må vie os til at udføre Faderens vilje. Vort anliggende er at være ambassadører for en åndelig regering i det høje, og vi bør ikke beskæftige os direkte med noget andet end at repræsentere viljen og karakteregenskaberne til den guddommelige Fader som står som den øverste af den regering som vi er fuldmagtsindehavere for." Alt dette var det vanskelig for Simon at begribe sig på, men gradvis dæmrede lidt af meningen med Mesterens ord for ham.

Efter opløsningen som en følge af forfølgelserne i Jerusalem trak Simon sig midlertidig tilbage. Han var simpelthen knust. Som en nationalistforkæmper havde han overgivet sig i ærbødighed til Jesu lære, og nu var alt tabt. Han var trøstesløs, men efter nogle få år fik han vækket sit håb til live igen, og han drog ud og forkyndte Guds riges evangelium.

Han rejste til Alexandria, og trængte, efter at have arbejdet sig op langs Nilen, ind i hjertet af Afrika, og hvor han end færdedes forkyndte han Guds riges evangelium og døbte troende. Således arbejdede han indtil han var en skrøbelig gammel mand. Og han døde og blev gravlagt i hjertet af Afrika.

12. JUDAS ISKARIOT

Judas Iskariot, den tolvte apostel, blev valgt af Nataniel. Han var født i Keriot, en lille landsby i det sydlige Judæa. Da

han var knægt, flyttede hans forældre til Jeriko, hvor han boede og havde været beskæftiget i sin fars forskellige forretningsforetagender indtil han blev interesseret i Johannes Døberens forkyndelse og arbejde. Forældrene til Judas var saddukæere, og da deres søn slog sig sammen med Johannes disciple, vendte de ham ryggen.

Da Nataniel mødte Judas i Tarigea, var han i færd med at søge arbejde ved en fisketørringsbedrift ved udløbet af Galilæasøen. Han var tredive år og ugift da han sluttede sig til apostlene. Han var antagelig den bedst uddannede af de tolv og den eneste fra Judæa i Mesterens apostelfamilie. Judas havde ikke nogen fremtrædende stærk egenskab, selv om han havde mange ydre tegn på dannelse og indlærte vaner. Han havde et godt hoved, men var ikke altid helt sandfærdig i sin tænkning. Judas forstod sig ikke rigtig på sig selv; han var ikke ordentlig oprigtig overfor sig selv.

Andreas udnævnte Judas til kasserer for de tolv, en stilling han passede overordentlig godt og frem til da han forrådte sin Mester, tog han ansvaret for sit erhverv på en ærlig, trofast og meget effektiv måde.

Det var ikke noget specielt træk ved Jesus som Judas beundrede udover Mesterens generelt tiltrækkende og udsøgt tiltalende personlighed. Judas blev aldrig i stand til at hæve sig over sine judæiske fordomme mod sine galilæiske følgesvende; han ville i sit stille sind til og med kritisere mange sider ved Jesus. Han som de elleve af apostlene betragtede som det perfekte menneske, som den "en alt i alt elskelige og den ypperste blandt titusinde," vovede denne selvtilfredse judæer ofte at kritisere i sit hjerte. Han nærrede virkelig forestillingen om at Jesus var frygtsom og mere eller mindre bange for at tilkendegive sin egen magt og ære.

Judas var en god forretningsmand. Det krævede taktfølelse, gode evner og tålmodighed såvel som samvittighedsfuld hengivelse at holde orden på en sådan idealist som Jesus finansielle anliggender, for ikke at tale om de vildt forvirrede forretningsmetoder af hans apostle. Judas var virkelig god til at få sagerne gennemført, fremsynet og dygtig til at finansiere. Han var pinlig nøjagtig til at organisere. Ingen af de tolv kritiserede nogensinde Judas. Så langt som de kunne se, var Judas Iskariot en uovertruffen kasserer, en lærd mand, en loyal apostel (selv om han rigtignok af og til kom med kritik) og i alle betydninger af ordet en rigtig så vellykket person. Apostlene elskede Judas; han var virkelig en af dem. Han må have *troet* på Jesus, men vi tvivler på om han virkelig *elskede* Mesteren helhjertet. Tilfældet Judas illustrerer sandhedsværdien af udtalelse: "Der findes en vej som ser rigtig ud for mennesket, men den ender i døden." Det er for så vidt mulig at falde som offer for det fredelige selvbedrag som ligger i at tilpasse sig bekvemmelig efter syndens og dødens veje. Tvivl ikke på at Judas altid var ærlig i pengespørgsmål overfor både sin Mester og de andre apostle. Penge kunne aldrig have været noget motiv for hans forræderi af Mesteren.

Judas var enebarn og havde ubetænksomme forældre. Da han var ung, blev han forvænt og forkælet; han var et spoleret barn. Efterhånden som han voksede op, gjorde han sig overdrevne tanker om sin egen betydningsfuldhed. Han var en dårlig taber. Han havde udsvævende og forvrængede idéer om retfærdighed; han havde en hang til at give efter for had og mistænksomhed. Han var en ekspert i at opfatte sine venners udsagn og gerninger i den værste mening. Gennem hele livet havde Judas gjort sig for vane at hævne sig mod dem som han indbildte sig havde behandlet ham dårlig. Hans sans for værdier og loyaliteter var tilbagestående.

For Jesus var Judas et troseventyr. Fra første stund forstod Mesteren fuldt ud denne apostels svaghed og var helt klar over farerne ved at slippe ham ind i fællesskabet. Men det er af Guds Sønners natur at give hver eneste skabt væsen en fuld og jævnbyrdig chance til at frelses og overleve. Jesus ønskede ikke bare de dødelige i denne verden, men også tilskuerne på utallige andre verdner, skulle få at vide at når der hersker tvivl om en skabnings oprigtighed og helhjertethed i sin hengivelse til Guds rige, er det menneskenes Dommeres konsekvente praksis fuldstændig at tage imod den tvivlsomme kandidat. Døren til det evige liv står åben for alle; "den som vil det, kan komme ind;" der findes ingen restriktioner eller kvalifikationer udover troen hos den som kommer.

Dette er netop grunden til at Jesus lod Judas få lov til at fortsætte til vejs ende; han gjorde alt hvad han kunne for at omforme og redde denne svage og forvirrede apostel. Men når lys ikke modtages med oprigtighed og bliver levet op til, så har det let ved at blive til mørke inde i sjælen. Judas styrkede sin intellektuelle forståelse af Jesu lære om Guds rige, men han gjorde ikke fremskridt med at tilegne sig en åndelig karakter som de andre apostle gjorde. Han undlod at gøre tilstrækkelig personlig fremskridt i åndelig indlevelse.

Judas blev i stigende grad en grubler over sine personlige skuffelser, og han blev til sidst et offer for bitterheden. Hans følelser var mange gange blevet såret, og han var abnormt mistænksom overfor sine bedste venner, selv overfor

Mesteren. Efterhånden blev han besat af tanken, hvad som helst for at hævne sig, ja, til og med at forråde sin Mester.

Men disse ondsksfulde og farlige tankene fandt ikke sin endelige form før den dag en taknemlig kvinde knuste en dyr æske med røgelse foran Jesu fødder. Dette syntes Judas var sløseri, og da hans åbenlyse protest på stedet blev så fejende tilbagevist af Jesus mens alle hørte det, blev det for meget for ham. Denne hændelse var afgørende for alt det som havde hobet sig op af had, sårede følelser, nag, fordomme, jalousi og hævnlyst gennem et helt liv, og han bestemte sig for at få hævn over hvem det nu end kunne være. Men han lod alt det onde i sin natur udkrystallisere sig overfor den ene uskyldige person i hele sit ulyksalige livs makabre drama kun fordi Jesus kom til at spille hovedrollen i den episode som markerede hans overgang fra lysets fremadskridende rige og ind i det selv valgte mørkets domæne.

Mesteren havde mange gange, både privat og i al offentlighed, advaret Judas om at han stod på gyngende grund, men guddommelige advarsler er sædvanligvis nytteløse når man har med en forbitret menneskenatur at gøre. Jesus gjorde alt som stod i hans magt i overensstemmelse med menneskets moralske frihed for at hindre at Judas valgte at gå i den forkerte retning. Til slut kom den store prøve. Hævnnergerrighedens søn bestod den ikke; han gav efter for de bitre og frastødende impulser fra et stolt og hævnlysten sind med en overdreven sans for egen betydningsfuldhed, og styrtede hurtig nedad og ind i en forvirret, trøstesløs og demoraliseret tilstand.

Judas begav sig så ind i det nedrige og skammelige intrigespil med at forråde sin Herre og Mester og satte hurtig sit ondsksfulde forehavende ud i livet. Under udarbejdelsen af sin vredes udklækket plan af troløs forræderi, oplevede han øjeblikke med anger og skam, og i disse klare øjeblikke gjorde han sig forknyttede forestillinger, som en forsvarsmekanisme i sit eget sind, om at Jesus muligvis ville benytte sig af sin magt og befri sig selv i sidste øjeblik.

Da hele denne makabre og syndige affære var over, skyndte denne frafaldne dødelig, der så let havde solgt sin ven for tredive sølvstykker for at tilfredsstille den hævnlyst han så længe havde givet næring til, af sted i alt hast og fuldførte sidste akt i dramaet om at flygte fra den dødelige tilværelsens virkelighed - selvmord.

De elleve apostlene var skrækslagne; lamslået. Jesus betragtede kun forræderen med medlidenhed. Verdnerne har fundet det vanskelig at tilgive Judas, og hans navn har vækket afsky rundt om i et vidtstrakt univers.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 140

ORDINATIONEN AF DE TOLV

KORT før middagstid søndag, 12. januar år 27 e.Kr. sammenkaldte Jesus apostlene for at ordinere dem til offentlige forkyndere af rigets evangelium. De tolv forventede at blive kaldt næsten hvilken som helst dag, så denne morgen, havde de ikke begivet sig særlig langt ud fra kysten for at fiske. Flere af dem opholdt sig nær stranden og reparerede deres net og rodede med deres fiskegrej.

Da Jesus gik ned langs stranden for at kalde på apostlene, råbte han først til Andrew og Peter, som fiskede nær stranden. Så signalerede han til James og Johannes, som befandt sig i en båd tæt på, hvor de talte med deres far Zebedæus, og passede deres garn. Han samlede også de andre apostle sammen, to og to, og da han havde samlet alle tolv, gik han op med dem til højsletten nord for Kapernaum, hvor han begyndte at lære dem i forberedelse til deres formelle ordination.

For en gangs skyld var alle tolv apostle stille; selv Peter var i en eftertænksom stemning. Endelig, var det længe ventede øjeblik kommet! De var på vej særskilt med Mesteren for at være involveret i en form for højtidelig ceremoni af personlig indvielse og fælles dedikation til den hellige opgave at repræsentere deres Mester i proklamationen af at hans Faders rige er nær.

1. FORBEREDENDE INSTRUKTIONER

Før den højtidelige ordinations bekendtgørelse, sagde Jesus til de tolv, som havde sat sig omkring ham: "Mine brødre, denne time i riget er nu kommet. Jeg har taget jer af sides med mig her for at introducerer jer for Faderen som ambassadører for riget. Nogle af jer har hørt mig tale om dette rige i synagogen, da I først blev kaldt. Hver af jer har lært mere om Faderens rige, siden du har været med mig og arbejdede i byer rundt om Genesaret sø. Men lige nu har jeg noget mere at fortælle jer om dette rige.

"Det nye rige, som min Fader snart vil oprette i hjerterne hos sine jordiske børn, vil være et evigt herredømme. Der er ingen ende på min Faders styre i hjerterne hos dem, der ønsker at gøre hans guddommelige vilje. Jeg siger jer, at min Fader ikke er jødernes eller hedningernes Gud. Mange skal komme fra øst og fra vest for at sætte sig med os i Faderens rige, mens mange af Abrahams børn vil nægte at gå ind i dette nye broderskab, hvor Faderens ånd hersker i børnenes hjerter.

"Kraften i dette rige vil bestå, ikke af hærenes styrke eller rigdommenes magt, men i pragt og herlighed af den guddommelige ånd, der skal komme til at undervise sindene og styre hjerterne hos dette himmelske riges genfødte borgere, Guds sønner. Dette er kærlighed, broderskab, hvor retfærdighed hersker, og hvis kampråb skal være: Fred på jorden og god vilje mod alle mennesker. Dette rige, som du så snart vil gå ud og forkynde, er det som gode mennesker i alle tider har længtes efter, hvad hele verden håber på, og det er opfyldelsen af alle profeternes kloge løfter.

"Men for jer, mine børn, og for alle andre, der ønsker at følge dig ind i dette rige, er der en alvorlig prøve. Kun tro vil tage dig gennem portene, men du er nødt til at bære min Faders ånds frugt, hvis du ønsker at fortsætte din opstigning til det guddommelige fællesskabs progressive liv. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Ikke enhver, som siger: Herre, Herre, skal komme ind i Himmelryket, men dem, der gør min himmelske Faders vilje.

"Jeres budskab til verden, skal være: Søg først Guds rige og hans retfærdighed, og når I finder dem, kommer alt andet, som er afgørende for evig overlevelse at sikres derigennem. Og nu vil jeg gøre det klart for jer, at min Faders rige ikke kommer med nogen ydre styrke fremvisning eller uautoriseret demonstration. I skal ikke gå ud og forkynde riget med

ordene "det er her" eller "det er der, 'for dette rige, som I forkynnder er Gud i jer.

"Dem som ønsker at være stor i min Faders rige skal blive alles tjener og ministre, og lad den, der vil være den første blandt jer være sine brødres tjener. Men når du er optaget som borgere i det himmelske rige, er du ikke længere tjenere, men sønner, sønner af den levende Gud. Og så skal dette rige gå fremad i verden, indtil det nedbryder alle barrierer og gøre alle opmærksomme på min Fader, og få dem til at tro på den frelsende sandhed, jeg er kommet for at forkynnde. Selv nu er riget nært forestående, og nogle af jer vil ikke dø, før I har set Guds rige kommer med stor styrke.

"Og det, som dine øjne nu ser, denne lille begyndelse, som består af tolv almindelige mænd, skal formere sig og vokse, indtil til sidst hele jorden er fyldt med lovprisning af min Fader. Og det vil ikke være så meget ved de ord, du taler som ved livet du lever, at folk vil vide, at du har været med mig og lært om rigets realiteter. Og selv om jeg ikke ønsker at lægge nogen tunge byrder på jeres sind, står jeg beredt til at lægge det alvorlige ansvar på jeres sjæle, at når jeg snart forlader jer, til at repræsentere mig i verden, ligesom jeg nu repræsentere min Fader i dette liv, som jeg lever i kødet. "Da han var færdig med at tale, rejste han sig op.

2. ORDINATIONEN

Jesus instruerede nu de tolv dødelige, som netop havde lyttet til hans proklamation af riget til at knæle i en cirkel omkring ham. Derefter lagde Mesteren sine hænder på hver apostel hoved begyndende med Judas Iskariot og sluttede med Andrew. Da han havde velsignet dem, strakte han sine hænder ud og bad:

"Min Fader, jeg bringer dig nu disse mænd, mine budbringere til dig. Blandt vores børn på jorden har jeg valgt disse tolv til at gå ud for at repræsentere mig, således som jeg kom ud for at repræsentere dig. Elsk dem og vær med dem, som du har elsket mig og været med mig. Og nu, min Fader, giv disse mænd visdom, når jeg sætter alle det kommende riges forhold i deres hænder. Og jeg ville, hvis det er din vilje, blive et stykke tid på denne jord for at hjælpe dem i deres bestræbelser for riget. Og igen, min Fader, jeg takker dig for disse mænd, og jeg vil overlade dem i din varetægt, når jeg går for at færdiggøre det arbejde, som du har givet mig at udføre."

Da Jesus var færdig med at bede forblev hver af apostlene knælende på sin plads. Det tog flere minutter før selv Peter turde løfte sine øjne til at se Mesteren. Den ene efter den anden, omfavnede de Jesus, men ingen sagde noget. En stor stilhed opfyldte stedet, mens en stor skare af himmelske væsener beskuede denne højtidelige og hellige scene - Skaberen af universet overlader menneskets guddommelige broderskabs anliggende, under ledelse af de menneskelige sind.

3. ORDINATIONSPRÆDIKEN

Så talte Jesus og sagde: "Nu hvor I er ambassadører for min Faders rige, er du hermed blevet en særskilt og fra alle andre jordiske mennesker afvigende menneskelig klasse. Du er ikke længere ligesom alle andre mennesker, men oplyste borgere i et andet, himmelsk land blandt de uvidende skabninger i denne mørke verden. Det er ikke nok, at du lever som du var før dette øjeblik, men fra nu af skal du leve som dem, der har smagt herligheder fra et bedre liv og som er blevet sendt tilbage til jorden som ambassadører for herskeren af denne nye og bedre verden. Af læreren forventes mere end af eleven; af husejeren forventes mere end af tjeneren. Af borgerne i det himmelske rige kræver mere end af borgere i den jordiske styrelse. En af de ting, som jeg er ved at fortælle jer kan synes hårdt, men du har valgt at repræsentere mig i verden, ligesom jeg nu repræsenterer Faderen, og som mine repræsentanter på jorden er du forpligtet til at følge læren og den praksis, som afspejler mine idealer for det jordiske liv i rummets verdener, og som jeg eksemplificere i mit jordiske liv, der afslører den himmelske Fader.

"Jeg sender jer ud for at forkynnde frihed for dem, der er fanget åndeligt, glæde til dem, der er slaver af frygt, og til at helbrede de syge ifølge min Faders vilje i himlen. Når I finder mine børn i nød, tal opmuntrede til dem og sig:

"Lykkelig er de fattige i ånden, de ydmyge, for til dem tilhører Himmelrigets skatte.

"Lykkelige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes.

"Lykkelige er de sagtmødige, for de skal arve jorden.

"Lykkelige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.

"Og tal yderligere disse ord af åndelig trøst og åndelig løfte til mine børn:

"Lykkelige er de, som sørger, for de skal trøstes. Lykkelige er de, der græder, for de skal få glædes ånd.

"Lykkelige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.

"Lykkelige er fredsstifterne, for de skal kaldes Guds børn.

"Lykkelige er de, som er forfulgte for retfærdighedens skyld, for deres er himmelriget. Lykkelige er I, når mennesker håner og forfølger jer, og falsk anklager jer for alt muligt ondt. Glæd jer og være glad, for stor er din belønning i himlen.

"Mine brødre, når jeg sender jer ud, er du jordens salt, salt med en frelsende smag. Men hvis saltet mister sin smag, hvordan skal det da blive salt igen? Det er ikke godt for noget undtagen at blive smidt ud og trampet ned af mennesker.

"I er verdens lys. En by på en bakke kan ikke skjules. Mennesker tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage, så det giver lys til alle, der er i huset. Lad dit lys skinne på samme måde for menneskene, at de må se jeres gode gerninger og blive ført til at prise jeres Fader, som er i Himlen.

"Jeg sender jer ud i verden for at repræsentere mig og til at fungere som ambassadører for min Faders rige, og når I går ud for at forkynde den gode nyhed, sæt jeres tillid i Faderen, hvis budbringere I er. Modstå ikke uretfærdighed med vold, læg ikke tilliden i kroppens styrke. Hvis din nabo slår dig på den højre kind, vend den anden til ham. Vær villig til at lide uretfærdighed i stedet for at føre dom indbyrdes. I venlighed og medfølelse tjen alle, der er fattige og nødlidende.

"Jeg siger jer: Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader dig, velsigne dem, der forbander dig, og bed for dem, der ondskabsfuldt forfølger dig. Og uanset hvad du tror, jeg ville gøre for menneskene, gør I også til dem.

"Din Fader i himlen, lader solen skinne på de onde såvel som de gode; ligeledes, han lader det regne på både retfærdige og uretfærdige. I er Guds børn, og mere end det, du er nu ambassadører for min Faders rige. Vær barmhjertige, som Gud er barmhjertig, og i rigets evige fremtid, vil du være perfekt, som din himmelske Fader er fuldkommen.

"I er forordnet til at redde mennesker, ikke til at dømme dem. Ved slutningen af jeres jordiske liv, vil i alle forvente barmhjertighed, og derfor forlanger jeg, at i under jeres liv som en dødelig viser barmhjertighed til alle dine jordiske brødre. Begå ikke den fejl at forsøge at tage splinten ud af din broders øje, når der er en bjælke i dit eget øje. Når du først har kastet bjælken ud af dit eget øje, kan du bedre se at tage splinten ud af din broders øje.

"Udskil klart sandheden, lev det retfærdige liv frygtløst, og så skal I være mine apostle og min Faders ambassadører. I har hørt det sagt: "Hvis en blind leder en blind, falder begge i et hul." Hvis du ønsker at lede andre ind i riget, skal I selv vandre i den levende sandheds klare lys. I alt, hvad I gør vedrørende riget, opfordre jeg jer til at udvise retfærdig og klog visdom. Giv ikke det der er helligt til hundene, og smid ikke dine perler for svin, så de tramper på jeres skatte og vender sig om og river jer i stykker.

"Jeg advarer dig mod falske profeter, som kommer til jer forklædt som får, mens de indadtil er som glubske ulve. Ved deres frugter skal I kende dem. Samler man måske druer af tjørn eller figner fra tidsler? Så hver godt træ bærer gode frugter, men et dårligt træ bærer dårlig frugt. Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, heller ikke kan et dårligt træ bære god frugt. Hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Hvad angår adgang til himmelriget er det motivet, der tæller. Min Fader ser ind i menneskenes hjerter og bedømmer dem efter deres indre længsel og oprigtige hensigter.

"På den store dommens dag i riget vil mange sige til mig: "Profeterede vi ikke i dit navn, og gjorde vi ikke mange mægtige gerninger i dit navn?" Men jeg må sige til dem: "Jeg har aldrig kendt jer; gå væk fra mig, jer som er falske lærere." Men enhver, som hører denne indkaldelse og ærligt udfører sit mandat og repræsenterer mig for menneskene, så

som jeg har repræsenteret min Fader til jer, vil finde indgangen vidt åben til tjeneste hos mig og inde i vor himmelske Faders rige."

Aldrig før havde apostlene hørte Jesus tale på denne måde, for han havde talt til dem som en, der har øverste myndighed. De kom ned fra bjerget ved solnedgang, men ingen stillede et spørgsmål til Jesus.

4. I ER JORDENS SALT

Den såkaldte "Bjergprædiken" er ikke evangeliet om Jesus. Den indeholder sikkert meget nyttige instruktion, men det var Jesu ordinations instrukser til de tolv apostle. Det var Mesterens personlig aftale for dem, der skulle gå ud for at forkynde evangeliet og stræbe efter at repræsentere ham i menneskenes verden, ligesom han så udtryksfuldt og perfekt repræsenterede sin Fader.

"I er jordens salt, salt med en frelsende smag. Men hvis saltet mister sin smag, hvordan skal det da blive salt igen? Det er ikke godt for noget undtagen at blive smidt ud og trampet ned af mennesker."

I Jesu tid, var salt dyrt. Det blev endda brugt som penge. Det nuværende engelske ord for løn, "salary" er afledt af ordet salt. Saltet er ikke kun et krydderi men også et konserveringsmiddel. Det gør andre stoffer mere velsmagende og tjener således ved at blive brugt.

"I er verdens lys. En by på en bakke kan ikke skjules. Mennesker tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage, så det giver lys til alle, der er i huset. Lad dit lys skinne på samme måde for menneskene, at de må se jeres gode gerninger og blive ført til at prise jeres Fader, som er i Himlen."

Mens lys fordriver mørke, kan det også være så "blændende", at det forvirrer og frustrerer. Vi er opfordret til at lade vores lys skinne, således, at vore medmennesker ledes ind i nye og gudelige veje i et bedre liv. Vores lys bør skinne på en sådan måde, ikke at tiltrække opmærksomhed til sig selv. Selv en profession kan bruges som en effektiv "genspejling" for at sprede livets lys.

Stærke karaktertræk hidrører ikke fra ikke at gøre det forkerte, men snarere fra faktisk at gøre det rigtige. Uselviskhed er den menneskelige storheds kendetegn. De højeste niveauer af selvrealisering nås gennem tilbedelse og tjeneste. Den glade og effektiv person er motiveret ikke af frygt for at begå fejl, men af kærlighed til at gøre det rette.

"Ved deres frugter skal I kende dem." Personligheden er dybest set uforanderlig; det som forandres - vokser - er den moralske karakter. De moderne religioners største fejl er negativitet. Det træ som ikke bærer frugt "hugges ned og kastes i ilden." Moralske værdier kan ikke opnås kun fra undertrykkelse - fra at adlyde påbuddet "Du må ikke". Frygt og skam er uværdige motivationer for det religiøse liv. Religion er kun berettiget, når den afslører Guds faderskab og øger menneskenes broderskab.

En effektiv livsfilosofi er formet af en kombination af kosmisk indsigt og ens sammenlagte følelsesmæssige reaktioner på det sociale og økonomiske miljø. Husk på, at mens de medfødte instinkter ikke fundamentalt kan ændres, kan de følelsesmæssige reaktioner på sådanne drifter ændres. Derfor kan den moralske natur ændres, karakteren kan forbedres. I den stærke karakter er de følelsesmæssige reaktioner integreret og koordineret, således at der skabes en forenet personlighed. Manglende forening svækker den moralske natur og skaber ulykkelighed.

Uden et værdigt mål, bliver livet formålsløst og ubrugeligt, med megen ulykke som resultat. Jesu tale ved ordinationen af de tolv udgør en mesterlig livsfilosofi. Jesus opfordrede sine tilhængere til at udøve erfaringsbaseret tro. Han advarede dem om ikke udelukkende at stole på intellektuelt samtykke, godtroenhed, og etableret myndighed.

Uddannelse bør være en teknik til at lære (opdage) de bedre metoder til tilfredsstillelse af vores naturlige og medfødte drifter, og lykke er, det samlede resultat af disse forbedrede teknikker til følelsesmæssig tilfredshed. Lykke er meget lidt afhængig af miljø, selvom behagelige forhold i høj grad bidrage til det.

Enhver dødelig længes virkelig efter at være en perfekt person, at være perfekt som Faderen i himlen er perfekt, og en sådan opnåelse er mulig, for i sidste ende "er universet virkelig faderlig".

5. FADERLIG OG BRODERLIG KÆRLIGHED

Alt fra Bjergprædiken til sin tale ved den sidste nadver, lærte Jesus sine disciple at vise *faderlig* kærlighed snarere end *broderlig kærlighed*. Broderlig kærlighed angiver, at du elsker din næste som du elsker dig selv, og mere end dette er ikke nødvendigt for at følge den "gyldne regel". Men faderlig kærlighed kræver, at du elsker dine dødelige medmennesker som Jesus elsker dig.

Jesus elsker menneskeheden med en dobbelt hengivenhed. Han levede på jorden som en dobbelt personlighed - menneskelig og guddommelig. Som Guds Søn elsker han mennesker med en faderlig kærlighed - det er ham, der har skabt mennesket, han er menneskenes Universfader. Som Menneskesønnen, elsker Jesus de dødelige som en broder - han var bestemt et menneske blandt mennesker.

Jesus forventede ikke at hans tilhængere skulle opnå en urimelig manifestation af broderlig kærlighed, men han forventede faktisk, at de ville stræbe efter at blive som Gud - at være perfekt som Faderen i himlen er perfekt - for at de kunne begynde at se på mennesket som Gud ser på sine skabninger, og derfor kunne begynde at elske menneskerne som Gud elsker dem - til at fremvise begyndelsen på faderlig kærlighed. I løbet af disse opfordringer til sine tolv apostle, søgte Jesus at åbenbare dette nye koncept om *faderlig kærlighed* som det forholder sig til visse følelsesmæssige holdninger, i tilslutning til talrige justeringer i ens sociale omgivelser.

Mesteren startede denne betydningsfulde tale med at henlede opmærksomheden på fire *tros* holdninger som en optakt til den efterfølgende beskrivelse af hans fire transcendentale og øverste reaktioner af faderlig kærlighed i modsætning til begrænsningerne af blot broderlig kærlighed.

Han talte først om dem, der var fattige i ånden, hungrende efter retfærdighed, som var vedholdende i deres ydmyghed og som var rene af hjertet. Man kunne forventes at disse ånd skelnede dødelige kunne opnå sådanne niveauer af guddommelig uselvished, at de kunne forsøge en fantastisk udøvelse af *faderlig* kærlighed; at selv som sørgende kunne vise barmhjertighed, fremme fred og udholde forfølgelser og under alle disse prøvende situationer med faderlig kærlighed til også at elske selv den uelskelige menneskehed. En faders kærlighed kan opnå niveauer, der overskrider umådelig hengivenhed hos en broder.

Troen og kærligheden i disse saligheder styrker den moralske karakter og skaber glæde. Frygt og vrede svækker karakteren og ødelægger lykken. Denne betydningsfulde prædiken begyndte på lykkens tone.

1. *"Lykkelige er de fattige i ånden - de ydmyge."* For et barn betyder lykken at få tilfredsstillet det umiddelbare behov for nydelse. Den voksne er villig til at så selvfornegetelsens frø for senere at kunne høste en større lykke. I Jesu tid og senere er lykke alt for ofte blevet forbundet med tanken om at eje rigdom. I historien om farisæeren og tolderen, der bad i templet, den ene følte sig rig i ånden - selvoptaget; den anden følte sig "fattige i ånden" - ydmyg. Den ene var selvforsynende, den anden lærevillig og sandhedssøgende. De, der er fattige i ånden søger den åndelige rigdommens mål - Gud. Sådanne sandhedssøgere behøver ikke at vente på at modtage deres belønning i en fjern fremtid; de bliver belønnet *nu*. De finder himmelriget i deres eget hjerte og opleve denne lykke *nu*.

2. *"Lykkelige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal mættes."* Kun dem, der føler sig fattige i ånden hungre nogensinde efter retfærdighed. Kun den ydmyge søger guddommelig kraft og længsel efter åndelig styrke. Men det er yderst farligt bevidst at engagere sig i åndelig faste for at øge sin appetit for åndelige begavelse. Fysisk faste bliver farlig efter fire eller fem dage; man kan let miste al appetit. Langvarig faste, enten fysisk eller åndelig, har en tendens til helt at ødelægge sult.

Erfaringsbaseret retfærdighed er en fornøjelse, ikke en pligt. Jesu retfærdighed er en dynamisk kærlighed - faderlig-broderlig hengivenhed. Det er ikke det negative, eller du-skal-ikke-typen af retfærdighed. Hvordan kunne man nogensinde hunge efter noget negativt - for noget "man ikke skal"?

Det er ikke let at lære et barnesind disse to første saligheder, men det modne sind bør kunne fatte deres betydning.

3. *"Lykkelige er de sagtmødige, for de skal arve jorden.* Ægte ydmyghed har ingen relation til frygt. Det er snarere et spørgsmål om holdning, ifølge hvilken mennesket samarbejder med Gud - "Din vilje ske". Det indebærer tålmodighed og overbærenhed, og er motiveret af en urokkelig tro på et retsgyldigt og venligt univers. Den modstår alle fristelser til at gøre oprør mod den guddommelige ledelse. Jesus var det ideelle sagtmødige menneske på Urantia, og han arvede et stort univers.

4. *"Lykkelige er de rene af hjertet, for de skal se Gud."* Åndelig renhed er ikke en negativ kvalitet, bortset fra at der ikke er mistanke og hævn-gerrighed i den. Da Jesus talte om renhed mente han ikke kun menneskelige seksuelle holdninger. Han henviste mere til den tillid, som mennesket skal have til sin nabo, den tillid, som en forælder har til deres barn, og som gør det muligt for dem at elske deres medmennesker som en far ville elske dem. En fars kærlighed behøver ikke at forkæle, og den godkender ikke det onde, men den er altid antikynisk. Faderlig kærlighed har en udelt og samlet formål, og altid på udkig efter det bedste i mennesket; dette er en sand forældres holdning.

At se Gud - ved tro - betyder at erhverve ægte åndelig indsigt. Åndelig indsigt øger Rettens vejledning, og dette øger den endelige bevidsthed om Gud. Når du kender Faderen, er du bekræftet i forsikringen af dit guddommelige sønskab, og du kan i stigende grad elske hver af dine jordiske brødre, ikke kun som en bror - med broderlig kærlighed - men også som en far - med faderlig hengivenhed.

Det er let at lære denne formaning til et barn. Børn er af naturen tillidsfulde, og forældre bør sikre, at børn ikke mister denne enkle tro. Når det kommer til børn, undgå al bedrag og giv ikke anledning til mistillid og mistro. Hjælp dem klogt til at vælge deres helte og finde deres livsværk.

Derefter fortsatte Jesus med at instruere sine tilhængere om realiseringen af hovedformålet med al menneskelig stræben - perfektion - selv guddommelig opnåelse. Altid formanede han dem: "Vær fuldkommen, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." Han opfordrede ikke de tolv til at elske deres næste som de elskede sig selv. Det ville have været en værdig opnåelse; der havde indikeret en præstation af broderlig kærlighed. Han formanede sine apostle til at elske mennesker, som han havde elsket dem - til at elske med en *faderlig samt broderlig hengivenhed. Han illustrerede dette ved at henvise til de fire øverste udtryk for faderlige kærlighed:*

1. *"Lykkelige er de, som sørger, for de skal trøstes."* Såkaldt sund fornuft eller den bedste logik ville aldrig foreslå, at lykke kan være afledt af sorg. Men Jesus henviste ikke til en udvendig eller spektakulær sørgende. Han henviste til ømhed som en følelsesmæssig holdning. Det er en stor fejl at undervise drenge og unge mænd, at det er umandigt at vise ømhed eller på anden måde at lade følelser eller fysisk lidelse komme til udtryk. Medfølelse er en værdig træk ved både mænd og kvinder. Det er ikke nødvendigt at være ufølsom for at være mandlig. Det er den forkerte måde at skabe modige mænd. Store mænd i verden har ikke været bange for at sørge. Moses, sørgeren, var en større mand end Samson eller Goliath. Moses var en fremragende leder, men han var også en beskeden mand. At være følsom og forstående for menneskelige behov bringer ægte og varig lykke, mens sådanne venlige holdninger beskytter sjælen fra de destruktive påvirkninger i form af vrede, had og mistænksomhed.

2. *"Lykkelige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed."* Barmhjertighed betyder i denne sammenhæng det mest ægte venskab i hele dets højde, bredde og dybde - kærlig venlighed. Barmhjertigheden kan undertiden være passiv, men her er den aktivt og dynamisk - øverste faderlighed. For en kærlig forælder, er det ikke svært at tilgive sit barn, endda mange gange. Og i et barn, som ikke er ødelagt, er der et stærkt ønske om at lindre lidelse naturligt. Børn er normalt venlige og medfølende, når de er gamle nok til at sætte pris på de faktiske forhold.

3. *"Lykkelige er fredsstifterne, for de skal kaldes Guds sønner."* De, der lyttede til Jesus længtes efter befrielse med militære midler, ikke efter fredsstiftere. Men Jesu fred er ikke af den pacifistiske og negative slags. Stillet over for prøvelser og forfølgelser sagde han: "Min fred giver jeg jer." "Lad ikke jeres hjerte være bekymret og mist ikke modet." Dette er den fred, der forhindrer ødelæggende konflikter. Personlig fred integrerer personligheden. Social fred forhindrer frygt, grådighed og vrede. Politisk fred forhindrer racemæssige modsætninger, nationale mistanker og krig. Fredsskabelse er kuren mod mistillid og mistro.

Børn kan nemt lære at fungere som fredsstiftere. De har stor glæde i gruppeaktiviteter; de kan lide at lege sammen. Ved en anden lejlighed sagde Mesteren: "Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den som er villig til at miste sit liv, skal finde det."

4. *"Lykelige er dem, der forfølges for retfærdighedens skyld, for deres er Himmelriget. Lykelige er du, når mennesker håner og forfølger jer, og på alle mulige måder falsk bagtaler dig. Glæd jer og være glad, for stor er din belønning i himlen."*

Så ofte følges freden af forfølgelse. Men unge mennesker og modige voksne afskyr aldrig vanskeligheder eller fare. "Ingen har større kærlighed end den, der giver sit liv for sine venner." Den faderlige kærlighed er fri til at gøre alt dette - sådan som den broderlige kærlighed næppe kan omfatte. Fremskridtene har altid været den sidste høst af forfølgelse.

Børn reagerer altid på en udfordring, som kræver dristighed. Ungdommen er altid villig til at "acceptere en udfordring." Ethvert barn bør tidligt lære at yde ofre.

Således er det åbenbart, at salighederne i Bjergprædiken, er baseret på tro og kærlighed, ikke på lov - etik og pligt.

Faderlig kærlighed tilbagebetaler det onde med det gode, og gør det med glæde - den gør godt som gengældelse for uretfærdighed.

6. ORDINATIONENSAFTENEN

Da Jesus og de tolv apostle søndag aften var kommet ned fra højsletterne nord for Kapernaum og nåede Zebedæus hjem, indtog de et enkelt måltid. Bagefter, mens Jesus gik en tur langs stranden, diskuterede de tolv indbyrdes. Efter et kort møde, mens tvillingerne byggede et lille bål til at give dem varme og mere lys, gik Andreas ud for at søge efter Jesus, og da han havde indhentet ham, sagde han: "Mester, mine brødre forstår ikke, hvad du har sagt om riget. Vi føler, at vi ikke kan begynde denne proces, indtil du har givet os yderligere instruktioner. Jeg er kommet for at bede dig om at slutte dig til os i haven og hjælpe os med at forstå betydningen af dine ord. "Og Jesus vendte tilbage med Andreas til apostlene.

Da han var kommet ind i haven, samlede han apostlene omkring ham og underviste dem yderligere, hvor han sagde: "I finder det svært at modtage mit budskab, fordi I forsøger at bygge den nye undervisning direkte på den gamle, men jeg fortæller dig, at du skal fødes på ny. Du er nødt til at starte på en frisk som små børn og være villige til at stole på min undervisning og tro på Gud. Det nye evangelium om riget kan ikke tilpasses til det som er. I har unøjagtige opfattelser af Menneskesønnen og hans mission på jorden. Men begå ikke den fejl at tro, at jeg er kommet for at tilsidesætte loven og profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedrive, men for at opfylde, udvide og belyse. Jeg har ikke tænkt mig at bryde loven, men snarere at skrive disse nye bud på tavlerne i jeres hjerter.

"Jeg forlanger af jer en retfærdighed, der er større end retfærdigheden hos dem, der forsøger at vinde Faderens tjeneste ved almisser, bøn og faste. For at komme ind i riget, skal du have en retfærdighed, der omfatter kærlighed, barmhjertighed og sandhed - et oprigtigt ønske om at gøre min Faders vilje i himlen."

Så sagde Simon Peter: "Mester, hvis du har en ny befaling, så ønsker vi at høre den. Åbenbar den nye vej for os. "Jesus svarede Peter: "I har hørt det sagt af dem, der underviser om loven: Du må ikke slå ihjel; den, der dræber er underlagt dom. "Men jeg ser ud over handlingen for at finde motivet. Jeg siger jer, at enhver, der er vred på sin broder er i fare for fordømmelse. Den, som i sit hjerte plejer had og i sit sind planlægger hævn er i fare for dom. Du er nødt til at bedømme dine medmennesker efter deres gerninger. Faderen i himlen dømmer efter hensigten.

"I har hørt dem, der underviser om loven sige, "Du må ikke begå ægteskabsbrud. "Men jeg siger jer, at den mand, der ser på en kvinde med hensigt af begær efter hende har allerede i sit hjerte begået ægteskabsbrud. Du kan kun dømme folk efter deres gerninger, men min Fader ser ind i hjerterne på sine børn, og dømmer dem i barmhjertighed, i henhold til deres reelle hensigter og ønsker."

Jesu hensigt var at fortsætte drøftelserne om de andre bud, da James Zebedæus afbrød ham og spurgte: "Mester, hvad skal vi lære folket om skilsmisse? Skal vi tillade en mand at skille sig fra sin hustru som Moses har foreskrevet?" Da Jesus hørte dette spørgsmål, sagde han: "Jeg er ikke kommet for at lovgive, men at oplyse. Jeg er ikke kommet for at reformere denne verdens riger, men snarere at etablere Himmelriget. Det er ikke Faderens vilje, at jeg giver efter for fristelsen til at lære jer reglerne for forvaltning, handel og social adfærd, som, selv om de kan være gode i dag, vil være

langt fra egnet til samfundet i en anden tidsalder. Jeg er på jorden udelukkende for at trøste menneskenes sind, befri deres ånd og redde deres sjæle. Men på spørgsmålet om skilsmisse, vil jeg sige, at mens Moses så med fordel på en sådan, så var det ikke således i Adams dage og i haven."

Efter at apostlene havde talt for en kort tid indbyrdes, fortsatte Jesus med at sige: "Du skal altid overholde de to måder at anskue den dødelige adfærd - den menneskelige og den guddommelige, kødets veje og åndens vej, den tidsmæssige vurdering og evighedens synspunkt." Selvom de tolv ikke kunne forstå alt, hvad han lærte dem, var denne instruktion virkelig en stor hjælp for dem.

Da sagde Jesus: "Men I snubler over min undervisning, fordi I er vant til at fortolke mit budskab bogstaveligt. I er langsomme til at skelne ånden i min undervisning. I skal også huske, at I er mine budbringere. I er forpligtet til at leve jeres liv, som jeg i ånden har levet mit. I er mine personlige repræsentanter, men gør ikke den fejl, at forvente, at alle mennesker ville leve som jer i alle detaljer. I skal også huske, at jeg har få som ikke er af denne flok, og jeg har også forpligtelser over for dem, i den forstand, at jeg er nødt til at give dem en model for, hvordan man gør Guds vilje, mens de lever det jordiske liv."

Så spurgte Nataniel: "Mester, skal vi ikke give nogen plads til retfærdighed? Moseloven siger: "Øje for øje og tand for tand." Hvad skal vi sige?" Jesus svarede: "Du skal gengælde ondt med det gode. Mine budbringere må ikke strides med menneskerne, men skal være venlige mod alle. At måle med samme mål må ikke være jeres regel. Menneskernes herskere kan have sådanne love, men sådan er det ikke i riget; lad barmhjertigheden altid være afgørende for dine vurderinger og kærligheden i din opførsel. Og hvis disse ord synes barske, kan I stadig vende tilbage. Hvis I finder kravene til en apostel for svære, kan I vende tilbage til disciplens mindre krævende vej."

Da apostlene hørte disse opsigtsvækkende ord, trak de sig tilbage for et øjeblik for sig selv, men de vendte snart tilbage, og Peter sagde: "Mester, vi ønsker at gå videre med dig; ikke en eneste af os ønsker at vende tilbage. Vi er fuldt parate til at betale den ekstra pris, vi ønsker at tømme bægeret. Vi ønsker at være apostle, ikke blot disciple."

Da Jesus hørte det, sagde han: "Vær så villig til at tage dit ansvar og følge mig. Gør dine gode gerninger i hemmelighed. Når du giver almisse, lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør. Og når du beder, gå fra hinanden for jer selv og brug ikke overflødige gentagelser og meningsløse sætninger. Husk altid, at Faderen ved, hvad du har brug for, før I beder ham. Og når I faster, se da ikke dystre ud for at mennesker kan se, at du er fastende. Som mine udvalgte apostle, som nu er indsat for forkyndelse af riget, samle ikke skatte på jorden, men samle jer med jeres uselviske tjeneste skatte i himlen, for hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.

"Øjet er legemets lys; Derfor hvis dit øje er generøst fyldes hele din krop med lys. Men hvis dit øje er egoistisk fyldes hele kroppen af mørket. Nu, hvis lyset i dig bliver mørkere, hvor stort bliver da dette mørke!"

Derefter spurgte Thomas Jesus om de skulle "fortsætte med at have alt til fælles." Mesteren sagde: "Ja, mine brødre, jeg ønsker at vi skal leve sammen som en forstående familie. Du er betroet et stort arbejde, og jeg har brug for din udelte tjeneste. Du kender det rammende udtryk: "Ingen kan tjene to herrer. 'Du kan ikke oprigtigt tilbede Gud og samtidig helhjertet tjene mammon. Nu da I ubetinget har forpligtet jer i rigets arbejde, vær så ikke bekymret for jeres liv, og bekymre jer endnu mindre om, hvad I skal spise og drikke, eller hvad tøj til at sætte på kroppen. Allerede har I lært, at villige hænder og oprigtige hjerter ikke skal gå sultne. Og nu når du forbereder dig til at bruge alle dine energier til arbejdet i riget, vær forsikret om, at Faderen ikke glemmer dine behov. Søg først Guds rige, og når du har fundet indgangen dertil, skal I få alt andet, der er behov for. Så I skal ikke være unødigt bekymret for i morgen. Hver dag har nok af sine egne problemer."

Da Jesus så, at de var klar til at blive oppe hele natten for at stille spørgsmål, sagde han: "Mine brødre, I er som skrøbelige lertøj det er bedst for jer at gå til hvile for at være klar til morgendagens arbejde." Men søvnen var forsvundet fra deres øjne. Peter vovede at bede sin Mester at "få en lille privat samtale med dig. Ikke at jeg har nogen hemmeligheder for mine brødre, men jeg har bekymringer i mit sind, og hvis jeg skulle fortjene en irrettesættelse fra min Mester, kunne jeg bedre holde det ud alene med dig." Jesus sagde: "Kom med mig, Peter"- og han gik forrest ind i huset. Da Peter meget stærkt opmuntret vendte tilbage, fra samtalen med hans Mester besluttede James at gå i for at tale med Jesus. Og så videre gennem de tidlige morgentimer gik de andre apostle i, den ene efter den anden, for at tale med Mesteren. Da de alle undtagen tvillinger, der var faldet i søvn, havde haft personlige samtaler med ham gik Andreas ind

til Jesus og sagde: "Mester, tvillingerne er faldet i søvn ved ilden i haven; skal jeg vække dem og spørge, om de også ønskede at tale med dig?" Jesus sagde smilende til Andreas: "De har det fint, forstyr dem ikke." Nu var natten næsten forbi; en ny dag gryede

7. UGEN EFTER ORDINATIONEN

Da de tolv efter et par timers søvn blev samlet til en sen morgenmad med Jesus, sagde han: "Nu skal i begynde jeres arbejde med at forkynde evangeliet og undervise de troende. Gør jer klar til at begive jer til Jeruslem." Da Jesus havde talt tog Thomas mod til sig og sagde: "Mester, jeg ved, at vi nu burde være klar til at begynde at arbejde, men jeg frygter, at vi endnu ikke er i stand til at udføre dette store projekt. Kan du acceptere, at vi opholder os her i et par dage før vi begynder arbejdet i riget?" Da Jesus så, at alle hans apostle var besat af den samme frygt, sagde han: "Det skal være i henhold til din anmodning, vil vi forblive her over sabbatdagen."

Uge efter uge havde små grupper af alvorlige sandhedssøgere og nysgerrige tilskuere kommet til Betsajda for at se Jesus. Allerede var rygtet om ham spredt ud over landskabet. Spørgende grupper var kommet fra så fjerne byer som Tyrus, Sidon, Damaskus, Kesarea og Jerusalem. Indtil nu havde Jesus mødt disse mennesker og lært dem om riget, men Mesteren overlod nu dette arbejde til de tolv. Andreas ville vælge en af apostlene og tildele ham til en gruppe besøgende, og nogle gange var de alle tolv engageret på denne måde.

For to dage arbejdede de med undervisningen om dagen og holde private møder til langt ud på natten. På den tredje dag besøgte Jesus Zebedæus og Salome, og sendte samtidig sine apostle ud for at "fiske, søge ubekymrede afveksling, eller måske besøge jeres familier." Torsdag vendte de tilbage til tre yderligere dage af undervisning.

I løbet af denne øvelses uge gentaget Jesus mange gange til sine apostle de to vigtige årsager til hans mission på jorden efter sin dåb:

1. At åbenbare Faderen til folket.
2. At lede mennesker til at blive bevidste om deres sønskab - at indse gennem tro og virkeliggøre, at de er børn af den Højeste.

En uge med disse forskellige erfaringer betød meget for de tolv; nogle var endda alt for selvsikker. På det sidste møde på aftenen efter sabbatten, kom Peter og James til Jesus og sagde: "Vi er klar - lad os nu gå ud og tage riget i besiddelse." Til dette svarede Jesus: "Må jeres visdom modsvarer jeres iver og dit mod godt gøre for jeres uvidenhed."

Selvom der i Jesu lære var meget som apostlene ikke kunne forstå, indså de den sande betydning af det charmerende smukke liv, han levede med dem.

8. TORS DAG EFTERMIDDAG PÅ SØEN

Jesus vidste godt, at hans apostle ikke helt havde forstået hans lære. Han besluttede at give Peter, James og Johannes, noget specialundervisning i håb om, at de ville være i stand til at afklare idéerne med deres kollegaer. Han så, at selv om de tolv forstod visse dele af begrebet om et åndeligt rige, fortsatte de stædigt med at binde denne nye spirituelle undervisning direkte sammen med deres gamle og velkendte konkrete forestillinger om himmelriget som genoprettelse af Davids trone og en fornyet oprettelsen af Israel som en verdslig magtfaktor på jorden. Derfor gik Jesus torsdag eftermiddag ud fra stranden i en båd med Peter, James og Johannes for at tale om rigets anliggender. Dette var en fire timers undervisnings konference som omfattede snesevis af spørgsmål og svar, og kan måske bedst indgå i denne rapport ved at omorganisere sammendraget af denne betydningsfulde eftermiddag sådan som Simon Peter den følgende morgen gav det til sin bror Andreas:

1. *At gøre Faderens vilje.* Jesu underviste om at have tillid til at den himmelske Faders over omsorg ikke var en blind og passiv fatalisme. Han citerede denne eftermiddag med godkendelse et gammelt hebraisk ordsprog: "Den, der ikke vil

arbejde, må ikke spise." Han henviste til hans egne erfaringer som en fyldestgørende forklaring på hans prædiken. Hans instruktioner om at stole på Faderen må ikke bedømmes efter de sociale eller økonomiske forhold i moderne tid eller noget andet tidspunkt. Hans instruktioner omfatter de ideelle principper for at leve nær Gud i alle tidsaldre og i alle verdener.

Jesus gjorde det klart for de tre forskellen mellem kravene, som en apostel og en discipel. Ikke engang da forbød han de tolv at udvise forsigtighed og forudseenhed. Det han prædikede imod var ikke omtanke, men angst, bekymring. Han proklamerede en aktiv og vågen underkastelse til Guds vilje. Som svar på de mange spørgsmål om nøjsomhed og sparsommelighed henviste han deres opmærksomhed på sit liv som tømrer, bådebygger og fisker, og deres omhyggelige organisering af de tolv. Han søgte at gøre det klart, at verden ikke skulle betragtes som en fjende, at omstændighederne i livet udgør en guddommelige orden, der fungerer sammen med Guds børn.

Jesus havde store vanskeligheder med at få dem til at forstå hans personlige praksis af ikke-vold, til ikke at sætte sig til modværge. Han nægtede helt at forsvare sig selv, og det syntes for apostlene at han ville være tilfreds, hvis de fulgte de samme principper. Han lærte dem til ikke at gøre modstand mod det onde, ikke at kæmpe mod uretfærdighed, eller skader, men han lærte dem til ikke passivt at tolerere forseelser. Han gjorde det klart, denne eftermiddag, at han indvilligede i at samfundet straffede skurke og kriminelle, og at myndighederne undertiden var nødt til at ty til vold for at opretholde orden i samfundet, og i udførelsen af retfærdigheden.

Han ophørte aldrig med at advare sine disciple mod den onde vane af *gengældelse*; han tog ikke hensyn til hævn, tanken om at give tilbage. Han beklagede anvendelse af vrede. Han afviste tanken om øje for øje og tand for tand. Han afviste hele begrebet individuel og personlig hævn og henførte sådanne tilfælde på den ene side til håndtering af civile myndigheder og på den anden til at blive dømt af Gud. Han gjorde det klart for de tre, at hans undervisning vedrørte *individet*, ikke staten. Han opsummerede sine instruktioner, indtil dette tidspunkt vedrørende disse spørgsmål, som:

Elsk jeres fjender - husk de moralske krav som det menneskelige broderskab stiller.

Det meningsløse i ondskab: En uret kan ikke korrigeres ved hævn. Begå ikke den fejl at bekæmpe det onde med dets egne våben.

Hav tro - tro på, at den guddommelige retfærdighed og evig godhed i sidste ende vinder.

2. *Politik indstilling.* Jesus opfordrede sine apostle til at være diskret med deres klager, når det kom til de anstrengte relationer, der eksisterede mellem det jødiske folk og den romerske regering. Han forbød dem at blive på nogen måde involveret med disse vanskeligheder. Han var altid omhyggelig med at undgå sine fjenders politiske fælder og svarede altid: "Giv Cæsar, hvad kejserens er, og Gud det, som tilhører Gud." Han nægtede at lade sin opmærksomhed afledes fra sin mission om at etablere en ny vej til frelse; Han ville ikke tillade sig at være bekymret over noget andet. I hans personlige liv fulgte han altid, som det burde være, alle love og bestemmelser. I alle hans offentlige belæringer, tilsidesatte han de civile, sociale og økonomiske områder. Han fortalte de tre apostle, at han beskæftigede sig kun med principperne i menneskets indre og personlige åndelige liv.

Jesus var derfor ikke en politisk reformator. Han kom ikke for at reorganisere verden. Selv hvis han havde gjort det, ville det kun have været gældende på det tidspunkt og i denne generation. Ikke desto mindre viste han mennesket, den bedste måde at leve, og ingen generation er fri for besværet med at finde ud af, hvordan man bedst anvender Jesu liv på deres egne problemer. Men gør aldrig den fejl, at identificerer Jesu lærdomme med politisk eller økonomisk teori, med noget socialt eller industrielt system.

3. *Social holdning.* De jødiske rabbinere havde længe diskuteret spørgsmålet om, hvem der er ens næste. Jesus kom med idéen om en aktiv og spontan venlighed, sådan en ægte kærlighed til ens medmennesker til at den udvidede nabolaget til hele verden, og dermed gjorde alle mennesker til ens næste. Men i hele denne sammenhæng, var Jesus kun interesseret i den enkelte, ikke masserne. Jesus var ikke en sociolog, men han anstrengte sig meget for at nedbryde alle former for egoistisk isolation. Han underviste om ren sympati, medfølelse. Mikael af Nebadon er en Søn som domineres af barmhjertighed; medfølelse er selve hans natur.

Mesteren sagde ikke, at mennesker aldrig skulle invitere deres venner til middag, men han sagde rent faktisk, at hans

tilhængere skulle tilrettelægge fester for de fattige og nødlidende. Jesus havde en stærk retfærdighed, men retfærdighed var altid blødgjort af nåde. Han underviste ikke sine apostle, at de skulle lade samfundets parasitter eller professionelle almissetiggere udnytte dem. Det nærmeste han kom til at gøre sociologiske udtalelser var at sige: "Døm ikke, for at du ikke selv skal dømmes."

Han gjorde det klart, at vilkårlig venlighed kan skylden for mange sociale onder. Den følgende dag gav Jesus klare instruktioner til Judas, om at intet fra apostlenes investeringsfond blev givet som almisse undtagen på sin egen, eller to af apostlene fælles anmodning. I alle disse sammenhænge brugte Jesus altid at sige, "Vær klog som slanger men harmløse som duer." Det syntes at være hans formål i alle sociale situationer at undervise i tålmodighed, tolerance og tilgivelse.

Familien var i centrum for Jesu livsfilosofi - livet her og herefter. Han byggede sin lære om Gud på familien, mens han forsøgte at rette den jødiske tendens til at overdrive æren af deres forfædre. Han roste familielivet som menneskets højeste pligt, men gjorde det klart, at familieforhold ikke må være en hindring for religiøse forpligtelser. Han gjorde opmærksom på, at familien er en tidsmæssig institution, at den ikke eksisterer efter døden. Jesus tøvede ikke med at opgive sin familie, da familien gik mod Faderens vilje. Han underviste om menneskernes nye og større broderskab - Guds sønner. På Jesu tid var skilsmissegikkene slappe i Palæstina og i hele det romerske imperium. Han nægtede gentagne gange at fastsætte regler om ægteskab og skilsmisse, men mange af Jesu første disciple havde stærke meninger om skilsmisse og tøvede ikke med at tillægge ham disse udtalelser. Alle det Nye testaments forfattere fastholdt de mere strengere og avancerede idéer om skilsmisse undtagen Johannes Markus.

4. *Økonomisk indstilling.* Jesus arbejdede, levede, handlede i verden som han fandt den. Jesus var ikke her for at reformere økonomien, selv om han ofte gjorde opmærksom på den uretfærdige og ulige fordeling af rigdom. Men han kom ikke med nogen forslag til, hvordan situationen kunne afhjælpes. Han gjorde det klart for de tre, at selv om hans apostle ikke skulle holde ejendom, prædikede han ikke mod rigdom og ejendom, kun på dens ulige og uretfærdig fordeling. Han så behovet for retfærdighed i samfundet og erhvervslivet, men han tilbød ingen regler for at nå disse mål.

Han lærte aldrig sine tilhængere at undgå jordiske ejendele; Det var kun hans tolv apostle. Luke, der var en læge, var en stor tilhænger af social lighed, og han tolkede gerne Jesu udsagn i lykkelig harmoni med sine personlige synspunkter. Jesus instruerede aldrig personligt sine tilhængere til at vedtage en fælles form for livsstil, der indebar at leve sammen i en gruppe; han gjorde ingen udtalelser om sådanne spørgsmål.

Jesus advarede ofte sine tilhørere mod begærlighed og sagde, at "et menneskes lykke består ikke i overflod af ejendele." Han gentog konstant: "Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden og bøder med sit liv?" Han angreb aldrig direkte besiddelse af ejendom, men han insisterede altid på at det for evigt er vigtigt, at åndelige værdier kommer først. Under hans senere lære søgte han at rette mange af de falske forestillinger om livet på Urantia ved at fortælle mange lignelser, som han gjorde i løbet af hans offentlige tjeneste. Jesus havde aldrig til hensigt at opstille økonomiske teorier. Han vidste godt, at hver tidsalder skal udvikle deres egne løsninger til eksisterende problemer. Hvis Jesus var på jorden i dag, og levede sit jordiske liv, ville han for de fleste gode mænd og kvinder være en stor skuffelse af den simple grund, at han ikke ville tage stilling til nutidige politiske, sociale eller økonomiske tvister. Han ville holde sig på værdig afstand fra dem, mens han ville lære jer at perfektionere jeres indre åndelige liv for at gøre jer mange gange mere kvalificerede i at finde løsningen på jeres rent menneskelige problemer.

Jesus ville gøre alle mennesker guddommelige og derefter empatisk følge med, når disse Guds sønner løser deres egne politiske, sociale og økonomiske problemer. Det var ikke rigdom, han fordømte, men hvad rigdom gør ved de fleste af dens tilbedere. Denne torsdag eftermiddag, sagde Jesus for første gang til sine medarbejdere, at "det er saligere at give end at modtage."

5. *Personlig religion.* I burde ligesom apostlene bedre kunne forstå Jesu lære gennem hans liv. Han levede et perfektioneret liv på Urantia, og hans enestående lære kan bedst forstås, når dette liv ses mod dets umiddelbare baggrund. Det er hans liv - og ikke hans undervisning af de tolv eller hans prædikener til folkemasserne - som er den største hjælp til at åbenbare Faderens guddommelige karakter og kærlig personlighed.

Jesus angreb ikke de hebraiske profeter eller de græske moralisters lære. Mesteren anerkendte alt det gode, disse lærere stod for, men han var kommet ned til jorden for at forkynde noget *dertil*, "menneskets frivillige tilpasning af sin vilje til

Guds vilje." Jesus ville ikke blot skabe et *religiøst menneske*, en dødelig som helt var besat af religiøse følelser og kun drevet af åndelige impulser. Hvis du kunne kaste et blik på ham, ville du have vidst, at Jesus var en rigtig mand med stor erfaring i denne verdens anliggender. Jesu lære er i denne henseende blevet groft perverteret og stort set forvansket gennem århundreder i den kristne epoke. I har haft forvrængede opfattelser af Mesterens beskedenhed og ydmyghed. Hvad han henviste til i sit liv synes at have været en *fremragende selvrespekt*. Han rådede hver eneste menneske til at ydmyge sig selv, så det kunne blive virkelig ophøjet. Hvad han virkelig sigtede mod var sand ydmyghed i forhold til Gud. Han lagde stor vægt på ærlighed - et rent hjerte. Troskab var en af de vigtigste dyder i hans vurdering af den karakter, mens *mod* var selve hjertet i hans undervisning. "Frygt ikke" var hans slagord, og tålmodig udholdenhed var hans ideal i form af karakterstyrke. Jesu lære udgør en religion af dristighed, mod og heltmod. Det er netop derfor, at han som sine personlige repræsentanter valgte tolv almindelige mænd, hvoraf de fleste var hærdet, mandlige og virile fiskere.

Jesus sagde ikke meget om laster i samfundet i sin tid; Han talte sjældent om moralske lovovertrædelser. Han underviste positivt om den sande dyd. Han undgik omhyggeligt den negative form for undervisning; han nægtede at være talerør for det onde. Han var heller ikke en moralsk reformator. Han vidste godt, og det lærte han selv sine apostle, at hverken religion-baserede irettesættelser eller lovbestemte forbud kunne undertrykke de sanselige begær hos menneskeheden. Hans få fordømmelser rettede sig primært mod stolthed, grusomhed, undertrykkelse og hykleri.

Jesus fordømte ikke engang farisæerne voldsomt, som Johannes gjorde. Han kendte mange af de skriftkloge og farisæerne var oprigtige i deres hjerter. Han forstod deres slavebunde trældom til religiøse traditioner. Jesus lagde stor vægt på først at "gøre træet godt." Han indprentede hos de tre, at han værdsatte hele livet, ikke bare et par specielle dyder.

Det særlige, som Johannes lærte af denne dags undervisning var, at hjertet af Jesu religion bestod i erhvervelse af en medfølelse karakter i forbindelse med en personlighed, der var motiveret til at gøre den himmelske Faders vilje.

Peter fattede idéen til evangeliet, som de var ved at proklamere, i selve virkeligheden, repræsenterede en ny begyndelse for hele menneskeheden. Han formidlede senere denne opfattelse til Paulus, som derfra formulerede sin lære om Kristus som "den anden Adam".

James fattede den spændende sandhed, at Jesus ville at hans børn på jorden skulle leve, som om de allerede var borgere i det færdige himmelske rige.

Jesus vidste, at mennesker er forskellige, og det lærte han sine apostle. Han opfordrede dem konstant til ikke at forsøge at forme disciple og troende efter nogle eksisterende mønstre. Han forsøgte at lade enhver sjæl udvikle sig på sin egen måde, en fuldkommengørende og særskilt individ på vej til Gud. Som svar på et af Peters mange spørgsmål sagde Jesus: "Jeg ønsker at gøre menneskerne frie, så de kan starte på en frisk som små børn på det nye og bedre liv." Jesus understregede altid, at ægte godhed skal være ubevidst, at når man praktiserer velgørenhed ikke at lade den venstre hånd vide, hvad den højre gør.

De tre apostle var chokerede denne eftermiddag, da de indså, at der i deres Mesters religion ikke var nogen plads for åndelig selvvransagelse. Alle religioner før og efter Jesu tid, selv kristendommen, sørgede omhyggeligt for samvittighedsfuld selvvransagelse. Men sådan er det ikke med Jesu religion. Jesu livsfilosofi indeholder ingen religiøs introspektion. Tømrerens søn lærte aldrig karakter *opbygning*, han lærte karaktertilvækst, og erklærede, at Himmelfriget er ligesom et sennepsfrø. Men Jesus sagde heller ikke noget, der ville fordømme selvanalyse som en måde at forhindre en indbildsk egoisme.

Retten til at komme ind i riget er betinget af tro, personlig overbevisninger. Prisen for at forblive i den progressive opstigning af riget er den dyrebare perle, der får mennesker til at sælge alt, hvad det har.

Jesu lære er en religion for alle, ikke kun for svæklinge og slaver. Hans religion blev aldrig krystalliseret (under hans tid) i trosbekendelser og teologiske love; han efterlod ikke en eneste skriftlig linje bag sig. Hans liv og lære blev testamenteret universet som en inspirerende og idealistisk gave, velegnet til åndelig vejledning og moralsk instruktion af alle tidsaldre i alle verdener. Selv i dag adskiller Jesu lære sig som sådan ud fra alle religioner, omend det er det levende håb hos hver enkelt af dem.

Jesus underviste ikke sine apostle at religionen er menneskets eneste jordiske beskæftigelse; det var den jødiske idé om at tjene Gud. Men han understregede, at religionen faktisk var det eneste, de tolv skulle beskæftige sig med. Jesus lærte ikke sådan noget, der ville have afskrækket hans troende fra at deltage i ægte kultur; han afledte kun opmærksomheden fra de traditionsbundne religiøse skoler i Jerusalem. Han var frisindet, godhjertet, lærd og tolerant. Selvbevidst fromhed havde ingen plads i hans filosofi om retscaffen levevis.

Mesteren tilbød ingen løsninger for de ikke-religiøse problemer i hans tid eller enhver nyere tid. Jesus ønskede at udvikle åndelig indsigt af evige realiteter og stimulere initiativet til at leve originalt; han beskæftigede sig udelukkende med de underliggende og varige åndelige behov hos menneskeheden. Han åbenbarede en godhed, der var Gud lig. Han ophøjede kærlighed - sandhed, skønhed og godhed - til det guddommelige ideal og den evige virkelighed.

Mesteren kom til mennesker for at skabe en ny ånd, en ny vilje - for at give en ny kapacitet til at kende sandheden, opleve medfølelse, og vælge godhed - ønsket om at være i harmoni med Guds vilje, i samarbejde med den evige trang til at blive perfekt, som Faderen i himlen er perfekt.

9. INDVIELSESDAGEN

Den næste sabbatdag viet Jesus til sine apostle. De rejste tilbage til højlandet, hvor han havde ordineret dem. Efter en lang og dybt bevæger personlig og opmuntrende tale, hvori han forrettede den højtidelige handling at indvie de tolv. Denne sabbateftermiddag samlede Jesus apostlene omkring sig på bjergsiden og gav dem i sin himmelske Faders hånd i forberedelse til den dag, hvor han ville være tvunget til at lade dem alene i verden. Der var ingen ny lære ved denne lejlighed, kun samvær og åndeligt fællesskab.

Jesus gennemgik igen mange dele af ordinations prædiken, han havde holdt på dette samme sted, og derefter, kaldte han dem til sig en ad gangen og beordrede dem til at gå ud i verden som hans repræsentanter. Mesterens indvielses påbud var: "Gå ud i hele verden og forkynd rigets glade budskab. Befri de åndeligt fangne, trøst de undertrykte og giv omsorg for dem, der lider. Frit har du fået, giv frit videre."

Jesus rådede dem til ikke at tage hverken penge eller ekstra tøj med, og han sagde: "Arbejderen er sin løn værd." Til sidst, sagde han: "Se, jeg sender jer som får blandt ulve. Vær derfor klog som slanger og enfoldige som duer. Men pas på, for dine fjender vil tage dig til deres møder, og i deres synagoger vil de gennemhegle dig. De bringer dig for guvernører og herskere, fordi du tror på dette evangelium, og selv dit vidnesbyrd vil være et vidne om mig til dem. Og når de sidder til dom over dig, vær da ikke bekymret for, hvad du vil sige, for min Faders Ånd bor i dig og vil tale gennem dig på dette tidspunkt. Nogle af jer vil blive dræbt, og inden i etablerer riget på jorden, vil du blive hadet af mange folkeslag på grund af dette evangelium. Men frygt ikke; jeg vil være med dig, og min Ånd skal gå forud for eder til hele verden. Og min Faders nærhed vil forblive med dig, når du først går til jøderne og derefter til de fremmede."

Da de kom ned fra bjerget, gik de tilbage til deres hjem i Zebedæus hus.

10. AFTENEN EFTER INDVIELSEN

Den aften, da underviste Jesus i huset - for det var begyndt at regne - talte han i lang tid og forsøgte at vise de tolv, hvad de må *være*, ikke hvad de skal *gøre*. De kendte kun en religion, som foreskrev *udførelsen* af visse opgaver som en måde at opnå retfærdighed - frelse. Men Jesus gentog igen og igen: "I riget skal du *være* retfærdig for at gøre arbejdet." Mange gange gentog han: "*Vær* perfekt, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." Alt i mens Mesteren forklarede sine desorienterede apostle, at den frelse, som han havde bragt til verden kun kunne modtages ved *tro*, gennem en enkel og oprigtig tro. Jesus sagde: "Johannes prædikede en omvendelsens dåb, sorg over den tidligere levemåde. I skal forkynde en dåb som indebærer fællesskab med Gud. Prædike omvendelse til dem, der har brug for en sådan proklamation, men for dem, der allerede oprigtigt søger indgangen ind i riget, åbne dørene på vid gab og bede dem om at træde ind i det glade fællesskab blandt Guds sønner." Men det var en vanskelig opgave at overbevise disse galilæiske fiskere, at i riget, *må mennesket først være retfærdigt gennem tro, må gå forud for retfærdighed i det dødelig daglige liv på jorden.*

En anden vanskelig hindring i dette arbejde med at undervise de tolv var deres tendens til at tage meget idealistiske og spirituelle principper for religiøs sandhed og omdanne dem til konkrete regler for personlig adfærd. Jesus kunne påpege over for dem den vidunderligt smukke ånd, der gav udtryk for sjælens holdning, men de insisterede på, at omdanne en sådan proklamation til reglerne for personlig adfærd. Mange gange, når de virkelig forsøgte at huske, hvad Mesteren sagde, var det så godt som sikkert, at de havde glemt, hvad han *ikke* havde sagt. Men langsomt assimilerede de hans undervisning, fordi Jesus *var* alt det, som han lærte dem. Hvad de ikke kunne få ud af den uddannelse, som han meddelte i ord, fik de i sidste ende ved at leve sammen med ham.

Det var ikke klart for apostlene, at deres Mester levede et liv, der var tænkt som åndelig inspiration for hver person af enhver tidsalder, i hver verden i et fjerntliggende univers. På trods af hvad Jesus fortalte apostlene fra tid til anden, kunne de ikke fatte at han udførte et arbejde *i* denne verden, men *for* alle andre verdener i hans vidtstrakte skabelse. Jesus levede sit liv på Urantia, ikke for at give et personligt eksempel for mænd og kvinder i denne verden til at leve deres liv som en dødelig, men snarere at skabe *et høj åndelig og inspirerende ideal* for alle dødelige væsener i alle verdener.

Thomas spurgte samme aften, Jesus: "Mester, du siger, at vi skal blive som børn, før vi kan komme ind i Faderens rige, og på trods af det, har du advaret os ikke at lade os narre af falske profeter eller gøre os skyldige ved at kaste vores perler for svin. Nu er jeg ærligt talt forvirret. Jeg kan ikke forstå din undervisning." Jesus svarede Thomas: "Hvor længe skal jeg bære over med dig! Konstant insisterer du på at tage alt hvad jeg underviser bogstaveligt. Når jeg som en pris for at komme ind i riget beder jer blive som små børn, henviste jeg ikke til tilbøjeligheden til at være godtroende, til den blotte vilje at tro, ej heller på hurtigheden til at stole på tiltalende fremmede. Hvad jeg virkelig ønskede, var at I skulle forstå denne illustration af forholdet mellem barnet og dets far. Du er barnet, og det er *din* Faders rige du søger at komme ind i. Mellem hvert normalt barn og dets far findes en naturlige hengivenhed, som garanterer et forståelsesfuldt og kærlighedsfyldt forhold, og som for altid udelukker enhver tendens til at købslå om Faderens kærlighed og barmhjertighed. Og det evangelium som i går ud for at prædike handler om en frelse, som vokser ud af trosvirkeligheden om dette samme og evige forhold mellem barn og far."

Det enestående ved Jesu lære var, at *moralen* i hans filosofi var baseret på den enkeltes personlige forhold til Gud - netop fra dette forhold mellem barn og far. Jesus lagde vægt på *individet*, ikke racen eller nationen. Da de indtog deres aftensmad, havde Jesus en samtale med Mattæus og forklarede, at moralen af en handling er bestemt af individets motiv. Jesu moral var altid positiv. Den gyldne regel, som er formuleret på ny af Jesus kræver aktiv social kontakt; den ældre negative regel kunne adlydes selv i isolation. Jesus afklædte moralen alle regler og ceremonier og ophøjede den til det åndelige tænkningens og det virkelige retfærdige livs majestætiske niveauer.

Jesu nye religion var ikke uden praktiske konsekvenser, men uanset hvad som er at findes af praktisk politisk, social eller økonomisk værdi i hans lære, er den naturlige konsekvens af denne indre oplevelse af sjælen, når den frembringer åndens frugter i den spontane daglige tjeneste som udtryk for ægte personlig religiøs oplevelse.

Efter at Jesus og Mattæus var færdig med at tale, spurgte Simon Zelotes: "Men, Mester, er *alle* mennesker Guds sønner?" Jesus svarede: "Ja, Simon, alle mennesker er Guds sønner, og det er den gode nyhed, som I skal forkynde." Men apostlene kunne ikke fatte sådan en doktrin, det var en ny, mærkelig og overraskende erklæring. Netop på grund af hans ønske om at indprente denne sandhed på dem, lærte han dem at behandle alle mennesker som deres brødre.

Som svar på et spørgsmål fra Andreas gjorde Mesteren det klart, at moralen i hans undervisning var uadskillelig fra religionen i hans liv. Han underviste at moral, ikke er baseret på menneskets *natur*, men fra menneskets *forhold* til Gud.

Johannes spurgte Jesus: "Mester, hvad er himmelriget?" Jesus svarede: "Himmelriget består af disse tre væsentligheder: for det første, erkendelse af Guds suverænitæt som en kendsgerning, for det andet, at tro den sandhed, at mennesket er søn til Gud, og for det tredje, at man tror på effektiviteten af det øverste menneskelige ønske om at gøre Guds vilje - at være som Gud. Og det er de gode nyheder om evangeliet: at enhver dødelig ved tro kan have alt dette, som er afgørende for hans frelse. "

Nu var ugen, med at vente forbi, og de gjorde sig klar til næste morgen for at gå til Jerusalem.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 141

BEGYNDELSEN AF DET OFFENTLIGE ARBEJDE

PÅ UGENS første dag den 19. januar, år 27 e.Kr., gjorde Jesus og de tolv apostle sig klar til at forlade deres operationsbase i Betsaida. De tolv vidste intet om Mesterens planer, bortset fra at de var på vej til Jerusalem for at fejre påsken i april og at hensigten var at rejse via Jordandalen. De kom ikke væk fra Zebedæus hus førend tæt på middagstid, fordi familierne til apostlene og andre disciple var kommet for at sige farvel og ønske dem held og lykke i det nye arbejde, som de snart skulle begynde.

Lige før de skulle af sted, bemærkede apostlene, at Mesteren manglede, og Andreas gik ud for at søge efter ham. Efter en kort søgning fandt han Jesus i en båd nede på stranden, hvor han sad og græd. De tolv havde ofte set deres Mester, når han syntes at sørge, og de havde iagttaget hans korte perioder, hvor han blev alvorligt fordybet i sine tanker, men ingen af dem havde nogensinde set ham græde. Andreas var noget overrasket over at se Mesteren således påvirket på tærsklen til deres afrejse til Jerusalem, og han vovede at nærme sig Jesus og spurgte: "Mester, hvorfor græder du på denne store dag, hvor vi skal af sted mod Jerusalem for at forkynde Faderens rige? Hvem af os har fornærmet dig?" Jesus svarede Andreas, mens han gik tilbage med ham for at tilslutte sig til de tolv: "Ingen af jer har gjort mig ked af det. Jeg er kun ked af det fordi ingen af min fars Josefs familie har husket at komme for at ønske os held og lykke på vores rejse." På dette tidspunkt var Ruth på besøg hos sin bror Josef i Nazaret. De øvrige medlemmer af hans familie holdt sig væk af stolthed, skuffelse, misforståelser, og smålig vrede som følge af sårede følelser.

1. AFREJSEN FRA GALILÆA

Kapernaum var ikke langt fra Tiberias, og rygtet om Jesus var allerede begyndt at sprede sig i hele Galilæa og endda til områder længere væk. Jesus vidste, at Herodes snart ville begynde at lægge mærke til hans arbejde. Derfor mente han, at det var bedst at gå syd og ind i Judæa med sine apostle. Et selskab af over hundrede troende ønskede at rejse med dem, men Jesus talte til dem, og bad dem om ikke at ledsage den apostoliske gruppe på vej ned langs Jordanfloden. Selvom de indvilligede i at blive tilbage, fulgte mange af dem inden for få dage efter Mesteren.

Den første dag rejste Jesus og apostlene kun så langt som til Tarikea, hvor de hvilede natten over. Den næste dag vandrede de til det sted ved Jordanfloden nær Pella, hvor Johannes havde prædiket omkring et år tidligere, og hvor Jesus blev døbt. Her opholdt de sig i mere end to uger, mens de underviste og prædikede. Ved slutningen af den første uge havde flere hundrede mennesker samlet sig i en lejr tæt på hvor Jesus og de tolv boede, og de var kommet fra Galilæa, Fønikien, Syrien, Dekapolis, Peræa, og Judæa.

Jesus holdt ingen offentlige prædikener. Andreas opdelte folkemængderne og ordinerede prædikanter ved formiddags- og eftermiddags møderne. Efter aftensmaden talte Jesus med de tolv. Han lærte dem ikke noget nyt, men gennemgik igen hans tidligere undervisning og besvarede deres mange spørgsmål. Under en af disse aftener fortalte han de tolv noget om de fyrre dage, han tilbragte i bjergene nær dette sted.

Mange af dem, der kom fra Peræa og Judæa var blevet døbt af Johannes, og de var interesseret i at finde ud af mere om Jesu lære. Apostlene havde stor succes i deres undervisning af Johannes disciple, da de på ingen måde forringede Johannes prædiken og fordi de på dette tidspunkt ikke selv døbte deres nye disciple. Men det var altid en anstødssten for tilhængerne af Johannes, at Jesus, hvis han var alt, hvad Johannes havde annonceret, intet gjorde for at få ham ud af fængslet. Johannes disciple kunne aldrig forstå, hvorfor Jesus ikke forhindrede deres elskede leders grusomme død.

Aften efter aften instruerede Andreas sine medapostle i den fine og vanskelige opgave at komme overens med

tilhængerne af Johannes Døberen. I løbet af dette første år af Jesu offentlige tjeneste havde mere end tre fjerdedele af hans tilhængere tidligere fulgt Johannes og havde modtaget hans dåb. Hele denne år 27 e.Kr. blev brugt til stille og roligt at overtage Johannes arbejde i Peræa og Judæa.

2. GUDS LOV OG FADERENS VILJE

Natten før de forlod Pella gav Jesus apostlene nogle yderligere instruktion med hensyn til det nye rige. Mesteren sagde: "Du er blevet undervist i at vente på ankomsten af Guds rige, og nu vil jeg meddele at dette længe ventede rige er lige ved hånden, selvom at det allerede er her og i vor midte. I hvert rige skal der være en konge siddende på sin trone og dekretere riges love. Og dermed har I udviklet et koncept af himmelriget som det jødiske folks glorificerede hersker over hele jorden, med Messias siddende på Davids trone og fra dette sted med mirakuløs magt stiftende love for hele verden. Men mine børn, I se ikke med troens øjne, og hører ikke med åndens forståelse. Jeg erklærer, at himmelriget er realiseringen og anerkendelse af Guds herredømme i menneskenes hjerter. Det er rigtigt, at der er en Konge i dette rige, og at Kongen er min Fader og din Fader. Vi er faktisk hans troende undersåtter, men dette faktum overskrides langt af den transformerende sandhed, at vi er hans sønner. I mit liv skal denne sandhed åbenbares for alle. Vor Fader sidder også på en trone, men ikke på en trone, som hænder har gjort. Den Uendeliges trone er Faderens evige bolig i himlernes himmel. Han fylder alle ting og forkynnder sine love for universer efter universer. Og Faderen hersker også i hjertet hos sine børn på jorden gennem den ånd, som han har sendt til at leve i de dødelige sjæle.

"Når du er undersåtter i dette rige, er du rent faktisk skabt til at høre denne Univers herskers lov; men når du, på grund af evangeliet om riget, som jeg er kommet for at erklære, i tro erkender, at I er som sønner, betragter i jer ikke længere som en almægtig kongens lovbundne undersåtter, men som en kærlig og guddommelige Faders privilegerede sønner. Sandelig, sandelig siger jeg jer, at når Faderens vilje er jeres *lov*, er i næppe i riget. Men når Faderens vilje virkelig bliver din *vilje*, så er du virkelig i riget, fordi riget derved er blevet en etableret oplevelse i dig. Når Guds vilje er din lov, er i ædle slave undersåtter; men når I tror på dette nye evangelium om guddommelig sønskab, bliver min Faders vilje jeres vilje, og i ophøjes til den høje status af Guds frie børn, kongerigets befriede sønner."

Nogle af apostlene forstod noget af denne lære, men ingen, måske med undtagelse af James Zebedæus, fattede den fulde betydning af denne enorme meddelelse. Men disse ord sank ind i deres hjerter og steg derfra op til glæde for deres aktiviteter i løbet af de sidste år af tjeneste.

3. OPHOLDET I AMATHUS

Mesteren og hans apostle stoppede i nærheden af Amathus i næsten tre uger. Apostlene fortsatte med at prædike to gange dagligt til de mange, og Jesus prædikede hver sabbateftermiddag. Det blev umuligt at fortsætte med at have fri om onsdagen, så Andreas arrangerede, at to apostle til gengæld skulle hvile hver dag af de seks dage i ugen, mens alle var på vagt under Sabbatgudstjenesterne.

Peter, James og Johannes holdt de fleste af de offentlige prædikener. Filip, Nataniel, Thomas og Simon gjorde meget af det personlige arbejde og holdt klasser for særlige grupper af søgende; tvillingerne fortsatte med at varetage den offentlige orden, mens Andreas, Mattæus, og Judas udviklede sig til en tremands udvalg for den generelle administration, selv om hver af dem også markant udførte religiøst arbejde.

Andreas var meget optaget af at forene de konstante tilbagevendende misforståelser og uoverensstemmelser mellem Johannes disciple og nyere Jesu disciple. Alvorlige situationer opstod næsten hver dag, men Andreas lykkedes med hjælp fra sine apostolske medarbejdere at overtale de stridende partnere til, i hvert fald midlertidigt, at komme til en form for enighed. Jesus nægtede at deltage i nogen af disse møder. Heller ikke ville han give nogen råd om, hvordan disse vanskeligheder kunne overvinde. Han kom Ikke engang med forslag til, hvordan apostlene skulle løse disse forvirrende problemer. Da Andreas kom til Jesus med disse spørgsmål, svarede han altid: "Det er ikke klogt for værten at deltage i sine gæsters familiebekymringer. En klog forælder tager aldrig side i deres egne børns mindre skænderier."

Mesteren udviste stor visdom og manifesterede en total upartiskhed i alle hans forhandlinger med sine apostle og alle disciplene. Jesus var virkelig en mester i at omgås mennesker. Han udøvede en stor indflydelse på sine medmennesker

på grund af den kombinerede charme og kraft i hans personlighed. Hans robuste, nomadiske, og hjemløse liv havde en subtil ærefrygtindgydende effekt. Der var en intellektuel tiltrækningskraft og åndelig dragende kraft i hans autoritative måde at undervise, i hans klare logik, styrken af hans ræsonnement, hans kloge forståelse, vågne sind, uforlignelige kropsholdning og sublime tolerance. Han var single, mandlig, ærlig og frygtløs. Samtidig med alle disse fysiske og intellektuelle påvirkninger, som manifesterede sig i Mesterens holdning fandtes der også i hans væsen alle de åndelige behagligheder, der er blevet forbundet med hans personlighed: tålmodighed, ømhed, sagtnodighed, venlighed og ydmyghed.

Jesus af Nazaret var faktisk en stærk og kraftfuld personlighed. Han var en intellektuel kraft og en åndelig højborg. Hans personlighed appellerede ikke blot til de åndeligt indstillede kvinder blandt sine tilhængere, men også til den uddannede og intellektuelle Nikodemus og den hårdføre romerske soldat, kaptajnen som var stationeret på vagt ved korset, og som, da han havde set Mesteren dø, sagde: "Sandelig, dette var en Guds søn." Og hærdede, robuste galilæiske fiskere kaldte ham Mester.

Billederne af Jesus har været mest uheldige. Disse malerier af Kristus har udøvet en ødelæggende indflydelse på ungdommen; templets købmænd ville næppe være flygtet fra Jesus, hvis han havde været sådan som jeres kunstnere normalt har afbildet ham. Hans var en værdig manddom, han var god, men naturlig. Jesus udgav sig ikke for at være en mild, sød, blid og venlig mystiker. Hans prædiken var spændende dynamisk. Han ikke kun *mente godt*, men gik omkring og faktisk *gjorde godt*.

Mesteren sagde aldrig, "Kom til mig, alle I, som er ugidelig og alle, der er drømmere." Men han sagt mange gange: "Kom til mig alle I, som *arbejder*, og jeg vil give jer hvile - åndelig styrke." Mesterens åg er helt sikkert nemt, men alligevel, han tvinger det aldrig på nogen. Ethvert individ skal af sin egen fri vilje tage dette åg på sig.

Jesus viste sejren ved opofrelse, ofringen af stolthed og egoisme. Ved at vise barmhjertighed, ønskede han at illustrere åndelig befrielse fra al mulig grund til ond vilje, utilfredshed, vrede og egoistisk magt og hævn. Da han sagde: "Modstå ikke det onde," forklarede han senere, at han ikke havde til hensigt Da han sagde: "Må ikke modstå ondt", forklarede han senere, at han ikke havde til hensigt at finde undskyldninger eller at rådgive for synd for at gøre sig skyldig i uretfærdighed. Snarere var det hans hensigt at undervise i tilgivelse, "ikke at modstå ondsindet behandling af ens personlighed, ondsindet skade af ens følelser af personlig værdighed."

4. UNDERVISNING OM FADEREN

Mens de opholdt sig i Amathus, brugte Jesus meget tid med apostlene for at instruere dem om den nye opfattelse af Gud. Igen og igen understregede han til dem, at *Gud er en Fader*, ikke en stor og mægtige bogholder, der hovedsagelig beskæftiger sig med at indføre skadevoldende notater om sine fejlende børn på jorden, anmærkninger om synd og ondskab for at blive brugt imod dem, når han efterfølgende som hele skabelsens retscaffen Dommer sidder til dom over dem. Jøderne havde længe forestillet sig Gud som en konge over alle, selv som en Fader af nationen, men aldrig før havde et stort antal mennesker opfattet Gud som en kærlig Fader til *individet*.

Som svar på Thomas spørgsmål: "Hvem er denne rigets Gud?" svarede Jesus: "Gud er *din* Fader, og religion - mit evangelium - er hverken mere eller mindre end den trobaserede forståelse af sandheden, at du er hans søn. Og jeg er her blandt jer i kødet for at afklare begge disse opfattelser i mit liv og min lære."

Jesus forsøgte også at frigøre apostlenes sind fra tanken om, at tilbyde dyre ofringer som en religiøs pligt. Men disse mænd, uddannet i den daglige ofrets religion, var langsomme til at forstå, hvad han mente. På trods af dette blev Mesteren ikke træt i sin undervisning. Da han ikke nåede alle apostlenes sind ved hjælp af en bestemt illustration, omformulerede han sit budskab og brugte en anden type lignelse for at belyse det.

På samme tid begyndte Jesus mere indgående at undervise de tolv vedrørende deres mission "at trøste de plagede og tjene de syge." Mesteren lærte dem meget om hele mennesket - foreningen af krop, sind og ånd, der tilsammen udgør den individuelle mand eller kvinde. Jesus beskrev for sine medarbejdere, de tre former for lidelse, som de ville møde og fortsatte med at forklare, hvordan de skulle passe alle, som lider af de trængsler, som sygdom bringer mennesket. Han lærte dem at genkende:

1. Kropslige sygdomme - disse lidelser som almindeligvis anses for at være fysiske sygdomme.
2. Problemfyldte sind - de ikke fysiske lidelser, som senere blev anerkendt som følelsesmæssige og mentale vanskeligheder og forstyrrelser.
3. Besættelse af onde ånder.

Ved flere lejligheder, forklarede Jesus sine apostle, hvordan disse onde ånder, som ofte på det tidspunkt, også blev kaldt urene ånder var af natur og også noget om deres oprindelse. Mesteren vidste godt forskellen mellem at blive besat af onde ånder, og at være sindssyg, men hans apostle vidste det ikke. Det var heller ikke muligt for Jesus på grund af deres begrænsede kendskab til Urantias tidlige historie, at forpligte sig til at gøre dette spørgsmål fuldt forståeligt. Men han sagde mange gange til dem med hentydning til disse onde ånder: "De vil ikke længere chikanere menneskene, når jeg er steget op til min himmelske Fader, og efter at jeg har udgydt min ånd over alt kød, på det tidspunkt, hvor riget kommer med stor kraft og åndelig herlighed."

Uge efter uge og måned efter måned gennem hele dette år var apostlene stadig mere opmærksomme på den helbredende pleje af syge.

5. ÅNDELIG ENHED

En af de mest begivenhedsrige af alle aften sammenkomsterne i Amathus var mødet som havde at gøre med diskussionen om åndelig enhed. James Zebedæus havde spurgt: "Mester, hvordan skal vi lære at se ens og derved opnå større harmoni mellem os?" Da Jesus hørte dette spørgsmål, blev han rørt i sin ånd, så meget, at han svarede: "James, hvornår har jeg lært jer, at I alle skal se ens? Jeg er kommet til verden for at forkynde åndelige frihed for at gøre det muligt for de dødelige at leve et oprindeligt og frit individuelt liv for Gud. Jeg ønsker ikke, at social harmoni og broderlig fred skal købes ved at ofre fri personlighed og åndelig originalitet. Hvad jeg kræver af jer, mine apostle, er *åndens enhed* - og den kan I opleve i glæden ved din forenet dedikation til helhjertet at gøre min himmelske Faders vilje. I behøver ikke at se på samme måde, eller at føle på samme måde, eller endda at tænke på samme måde for åndeligt at *være identiske*. Åndelig enhed udspringer af bevidstheden om, at i det indre af hver og en af jer er åndens gave, der kommer fra vor himmelske Fader, der i stigende grad dominerer dig. Jeres apostolske harmoni skal vokse ud af, at åndens håb hos hver og en af jer er identisk i oprindelse, natur og skæbne.

"På denne måde kan I opleve, hvordan en perfektioneret enhed i spørgsmålet om åndens formål og åndens forståelse vokser ud af jeres gensidige bevidsthed om Paradisånderne der bor i hver og en af jer er ensartede; og I kan alle glæde jer til denne dybe åndelige enhed på trods af den største forskel mellem jeres individuelle holdninger vedrørende intellektuel tænkning, temperamentsfuld følelse, og social adfærd. Jeres personligheder kan være forfriskende forskelligartede og væsentligt anderledes, mens jeres åndelige natur og åndens frugter i form af tilbedelse og broderkærlighed kan være så forenet og ensartet, at alle, der ser jeres liv helt sikkert vil bemærke denne ånde identitet og sjæle enhed; de vil indse, at I har været med mig og derefter lært - og lært godt - at gøre den himmelske Faders vilje. I kan nå enhed i Guds tjeneste, selv om I udfører denne tjeneste i overensstemmelse med den måde, som bestemmes af jeres egen oprindelige udrustning i form af sind, krop og sjæl.

"Jeres åndelige enhed indebærer to ting, som man finder, der altid er i harmoni i den enkelte troendes liv: Først har du et fælles motiv for tjeneste i livet: I ønsker alle især at gøre den himmelske Faders vilje. For det andet, har I alle et fælles mål i livet: I har alle intentioner om at finde Faderen i himlen, og dermed at bevise for universet, at I er blevet ligesom ham."

Mange gange i løbet af uddannelsen af de tolv vendte Jesus tilbage til dette tema. Gentagne gange fortalte han dem, at han ikke ønskede, at de, der troede på ham, skulle blive dogmatiserede og standardiserede i overensstemmelse med de religiøse fortolkninger af selv gode mennesker. Igen og igen advarede han sine apostle mod formuleringer af overbevisninger og etablering af traditioner som en måde at styre og udøve kontrol over dem, som troede på evangeliet om riget.

6. SIDSTE UGE I AMATHUS

Mod slutningen af den sidste uge i Amathus, bragte Simon Zelotes en vis Teherma, en perser der drev forretning i Damaskus, til Jesus. Teherma havde hørt om Jesus og var kommet til Kapernaum for at se ham, og da han her får at vide, at Jesus sammen med sine apostle var gået ned til Jordanfloden på vej til Jerusalem, begav han sig på vej for at finde dem. Andreas havde præsenteret Teherma til Simon for instruktion. Simon så perseren som en "ild tilbeder", selvom Teherma grundig forklarede, at ilden kun var det synlige symbol på den Rene og Hellige Ene. Efter at havde talt med Jesus, udtrykte perseren sin hensigt om at blive i flere dage for at deltage i undervisningen og lytte til forkyndelsen.

Da Simon Zelotes og Jesus var alene, spurgte Simon Mesteren: "Hvordan kommer det sig at jeg ikke kunne overbevise ham? Hvorfor var han så imod mig og var så klar til at lytte til dig?" Jesus svarede: "Simon, Simon, hvor mange gange har jeg ikke instrueret dig til at afstå fra ethvert forsøg på at tage noget *ud* af hjerter hos dem, der søger frelse? Hvor ofte har jeg ikke fortalt dig at arbejde kun for at sætte noget *ind* i disse sultne sjæle? Led mennesker ind i riget, og rigets store og levende sandheder vil snart drive ud alle alvorlige misforståelser. Når du har præsenteret for det dødelige menneske den gode nyhed, at Gud er hans Fader, kan du jo lettere overbevise ham om, at han i virkeligheden er en Guds søn. Og når du har gjort det, har du bragt lyset af frelse til dem, der sidder i mørke. Simon, da Menneskesønnen først kom til dig, kom han da og fordømte Moses og profeterne og proklamere en ny og bedre måde at leve på? Nej. Jeg kom ikke for at tage det væk, som du havde fået fra dine forfædre, men for at vise dig den perfektionerede vision af det, som jeres fædre kun så delvist. Gå derfor, Simon, for at undervise om riget og forkynde det, og når du har en menneske trygt og sikkert ind i riget, så er tiden inde, når det kommer til dig med deres spørgsmål, at undervise om sjælens gradvise fremskridt i det guddommelige rige."

Simon blev overrasket over disse ord, men han gjorde, som Jesus havde pålagt ham, og perseren Teherma blev regnet blandt dem, der kom ind i riget.

Den aften, talte Jesus til apostlene om det nye liv i riget. Han sagde blandt andet: "Når I træder ind i riget fødes i på ny. Du kan ikke lære åndens dybsindigheder til dem, der kun er blevet født af kødet. Se først til, at mennesker er født af ånden, før du forsøger at lære dem om åndens avancerede veje. Forsøg ikke at vise menneskerne templets herligheder, indtil du først har bragte dem ind i templet. Præsenter menneskerne for Gud og *som* Guds sønner, før du diskuterer lærerne om Guds faderskab og menneskernes sønskab. Strid Ikke med menneskerne - vær altid tålmodig. Det er ikke dit rige; du er kun ambassadør. Gå kun ud og forkynd: Dette er himmelriget - Gud er din Fader, og i er hans sønner, og denne gode nyhed, hvis i helhjertet tro det, *er* jeres evige frelse."

Apostlene gjort store fremskridt i løbet af deres ophold i Amathus. Men de var meget skuffet over, at Jesus ikke gav dem nogle gode råd om hvordan man skulle håndtere Johannes disciple. Selv i det vigtige spørgsmål om dåben så var alt det, Jesus sagde: "Johannes døbte virkelig med vand, men når I træder ind i himmelriget skal I døbes med Ånden."

7. I BETANIA VED JORDAN

Den 26. februar rejste Jesus, hans apostle, og en stor gruppe af tilhængere ned langs Jordanfloden til vadestedet nær Betania i Perea, det sted, hvor Johannes først havde prædikeret om det kommende rige. Jesus opholdt sig her med sine apostle, underviste og prædikede i fire uger, før de gik op til Jerusalem.

Under den anden uge af deres ophold i Betania ved Jordan, tog Jesus Peter, James og Johannes med sig for et tre dages hvile i bjergene på den anden side af floden og syd for Jeriko. Mesteren underviste disse tre om mange nye og avancerede sandheder om himmelriget. Med henblik på denne redegørelse omorganiserer og klassificerer vi disse lærdomme som følger:

Jesus forsøgte at gøre det klart for dem, at han ønskede at hans disciple, som havde fået en smag af rigets gode åndelige virkeligheder, ville leve i verden så at mennesker, når de *så*, hvordan de levede skulle bliver bevidst om riget, og således føre til, at de forhørte sig hos de troende om riget. Alle sådanne oprigtige sandhedssøgere er altid glade for at *høre* de gode nyheder om troens gave, der sikrer adgang til riget med dets evige og guddommelige åndelige virkeligheder.

Mesteren forsøgte at indprente alle, der underviste i evangeliet om riget, at deres eneste opgave var at for det enkelte menneske at åbenbare Gud som dets Fader - at føre denne person til at blive bevidst om sin sønskab, og derefter at

præsentere dette samme menneske for Gud som hans tros søn. Begge disse væsentlige åbenbaringer er realiseret i Jesus. Han blev faktisk "vejen, sandheden og livet." Jesu religion var udelukkende baseret på at han levede sin overdragelse på jorden. Da Jesus forlod denne verden efterlod han ikke nogen bøger, love eller andre former for menneskelig organisation, der ville påvirke den individuelle religiøse liv.

Jesus gjorde det klart, at han var kommet for at etablere personlige og evige relationer med mennesker, og at disse relationer altid bør gå forud for alle andre menneskelige relationer. Han understregede, at dette intime åndelige fællesskab var ment for alle mennesker i alle aldre og fra alle sociale forhold blandt alle folkeslag. Den eneste belønning, han lovede sine børn var: i denne verden - åndelig glæde og guddommelig fællesskab, i den næste verden - det evige liv, som indebar udviklingen af Paradisfaders guddommelige åndelige virkeligheder.

Jesus lagde stor vægt på, hvad han kaldte de to sandheder, som er af afgørende betydning i undervisningen om riget, nemlig: opnåelse af frelse ved tro, og gennem tro alene, i samarbejde med den revolutionerende undervisning i opnåelsen af menneskelig befrielse gennem en oprigtig erkendelse af sandheden. "Du skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie." Jesus var sandheden åbenbart i kødet, og han lovede at sende sin Sandhedens Ånd, for at leve i hjertet på alle sine børn, efter at han var vendt tilbage til Faderen i himlen.

Mesteren underviste disse apostle i de væsentligste punkter i sandhed, som var bestemt til en hel tidsalder på jorden. De lyttede ofte til hans lære, når det han faktisk sagde, var beregnet til inspiration og opbyggelse af andre verdener. Han eksemplificerede en ny og original livsplan. Fra det menneskelige synspunkt var han faktisk en jøde, men han levede sit liv som en dødelig i denne verden til gavn for hele verden.

For at sikre, at hans Fader blev kendt og accepteret under udviklingen af rigets plan, forklarede Jesus, at han med vilje havde ignoreret "jordens mægtige mænd". Han begyndte sit arbejde hos de fattige, netop den klasse, der havde været så forsømt af de fleste af de evolutionære religioner i fortiden. Han foragtede ikke nogen mennesker. Hans plan var verdensomspændende, selv universel. Han var så dristig og eftertrykkelig i disse erklæringer, at selv Peter, James og Johannes blev fristet til at tro, han muligvis kunne være ude af sig selv.

Han søgte omhyggeligt at bibringe disse apostle den sandhed, at han ikke var kommet i denne overdragelsesmission for at sætte et eksempel for et par jordiske skabninger, men at etablere og demonstrere en standard for menneskeliv for alle mennesker i alle verdener gennem hele hans univers. Denne standard nærmede sig den højeste perfektion, selv den endelige godhed hos den Universelle Fader. Men apostlene kunne ikke forstå betydningen af hans ord.

Han meddelte, at han var kommet for at arbejde som lærer, en lærer sendt fra himlen for at præsentere åndelig sandhed til det materielle sind, og det er præcis, hvad han gjorde. Han var lærer, ikke en prædikant. Fra et menneskeligt synspunkt var Peter en meget mere effektiv prædikant end Jesus. Jesu forkyndelse var så effektiv på grund af hans unikke personlighed, ikke så meget på grund af hans uimodståelige veltalenhed eller følelsesmæssige tiltrækningskraft. Jesus talte direkte til menneskernes sjæle. Han underviste menneskets ånd, men gennem sindet. Han levede med menneskerne.

Det var ved denne lejlighed, at Jesus antydte til Peter, James og Johannes, at hans arbejde på jorden i nogle henseender var begrænset af anvisninger fra hans "medarbejdere i himlen", hvor han henviste til sin Paradisbroder Immanuels anvisninger før overdragelsen. Han fortalte dem, at han var kommet for at gøre sin Faders vilje og kun hans Faders vilje. Han var derfor stærkt motiveret af et enkelt formål, og han var ikke ængstelig bekymret over det onde i verden.

Apostlene var begyndte at erkende den upåvirkede venlighed hos Jesus. Selv om det var let at nærme sig Mesteren, levede han altid uafhængigt af, og over for alt mennesker. Ikke et øjeblik, var han nogensinde domineret af nogen rent menneskelig påvirkning, eller var genstand for en mangel på menneskelig vurdering. Han ænsede ikke den offentlige mening, og han var ikke påvirket af, at han blev rost. Sjældent, stoppede han for at rette misforståelser eller blev fornærmet af en forvanskning. Han spurgte aldrig nogen til råds. Han bad aldrig nogen om at bede for ham.

James var forbløffet over, hvordan Jesus fornemmede at se enden allerede fra begyndelsen. Mesteren syntes sjældent at blive overrasket. Han var aldrig ophidset, vred eller forvirret. Han undskyldte aldrig til noget menneske. Han var til tider bedrøvet, men aldrig modløs.

Johannes indså mest tydeligt, at Jesus, på trods af alle sine guddommelige egenskaber i alle tilfælde var et menneske. Jesus levede som et menneske blandt mennesker og forstod, elskede og kunne håndtere mennesker. I hans personlige liv var han så menneskelig, men alligevel så fejlfri, og han var altid uselvvisk.

Selv om Peter, James og Johannes ikke kunne forstå meget af det, Jesus sagde ved den lejlighed, dvælede hans elskværdige ord i deres hjerter, og efter korsfæstelsen og opstandelsen dukkede de op for i høj grad at berige og glæde deres efterfølgende aktiviteter. Ikke underligt at disse apostle ikke fuldt ud forstod Mesterens ord, for han projicerede for dem planen for en ny tidsalder.

8. ARBEJDET I JERIKO

Under de fire ugers ophold i Betania ved Jordan tildelte Andreas flere gange om ugen de apostolske par til at gå op til Jeriko for en dag eller to. Johannes havde mange troende i Jeriko, og de fleste af dem hilste de mere avanceret lærdomme velkommen fra Jesus og hans apostle. Under disse besøg i Jeriko begyndte apostlene mere specifikt at udføre Jesu instruktioner, om at hjælpe de syge. De besøgte hvert hus i byen og forsøgte at trøste hver lidende person.

Apostlene gjorde en del offentligt arbejde i Jeriko, men deres indsats var hovedsageligt af en roligere og personligere karakter. De gjorde nu den opdagelse, at den gode nyhed om riget var en stor trøst for de syge, at deres budskab bragt helbredelse til de ramte. Det var i Jeriko, at Jesu anvisninger til de tolv om at prædike det glade budskab om riget og at drage omsorg for dem, der lider for første gang blev fuldt gennemført.

De stoppede i Jeriko på vej op til Jerusalem, og blev overhalet af en delegation fra Mesopotamien, der var kommet for at konferere med Jesus. Apostlene havde planlagt kun at bo én dag her, men da disse sandhedssøgere fra Østen ankom, tilbragte Jesus tre dage med dem, og de vendte tilbage til deres hjem langs Eufrat lykkelige i viden om himmelrigets nye sandheder.

9. AFREJSE TIL JERUSALEM

Mandagen, den sidste dag i marts begyndte Jesus og apostlene deres rejse op ad bakkerne mod Jerusalem. Lazarus fra Betania havde to gange været nede ved Jordanfloden for at møde Jesus, og alt var blevet gjort klar til Mesteren og hans apostle til at have deres hovedkvarteret hos Lazarus og hans søstre i Betania, så længe de ønskede at bo i Jerusalem.

Johannes disciple blev i Betania ved Jordan, hvor de underviste og døbte folkemasserne, så Jesus kun blev ledsaget af de tolv, da han ankom til Lazarus hjem. Her boede Jesus og apostlene i fem dage for at hvile og komme sig, før de vandrede til Jerusalem for at fejre påsken. Det var en stor begivenhed i Martas og Marias liv at have Mesteren og hans apostle i deres brors hjem, hvor de kunne tjene deres behov.

Søndag morgen, den 6. april, gik Jesus og apostlene ned til Jerusalem, og det var første gang, Mesteren og alle tolv var der sammen.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 142

PÅSKEN I JERUSALEM

HELE april måned arbejdede Jesus og apostlene i Jerusalem, og hver aften gik de ud af byen for at tilbringe natten i Betania. Jesus selv brugte hver uge en eller to nætter i Jerusalem hos Flavius, en græsk jødes hjem, hvor mange prominente jøder kom i hemmelighed for at tale med ham.

Den første dag i Jerusalem besøgte Jesus sin ven fra tidligere år, Hannas, der var en tidligere præst og slægtning til Salome, Zebedæus kone. Hannas havde hørt om Jesus og hans lære, og da Jesus besøgte ypperstepræstens hjem, blev han modtaget med stort forbehold. Da Jesus så Hannas kulde, tog han straks afsked, og sagde da han gik: "Frygt er menneskets primære slavebinder og stolthed dets største svaghed. Vil du forråde dig selv ind i trældom til begge disse ødelæggere af glæde og frihed?" Men Hannas svarede ikke. Mesteren så ikke Hannas igen indtil det tidspunkt, hvor han, sammen med sin svigersøn sad til doms over Menneskesønnen.

1. UNDERVISNING I TEMPLET

I hele denne måned underviste Jesus, eller nogen af apostlene dagligt i templet. Når påske festlighedernes folkemængder blev for store til at få plads til undervisningen i templet, gennemførte apostlene mange undervisningsgrupper udenfor de hellige indhegnede områder. Hovedvægten i deres budskab var:

1. Himmelryket er nær.
2. Ved tro på Guds faderskab, kan du træde ind i himmelryket, og dermed blive Guds sønner.
3. Kærlighed er levereglen i riget - øverste hengivenhed til Gud, mens man samtidig elsker sin næste som sig selv.
4. Lydighed til Faderens vilje, at bære åndens frugt i ens personlige liv, er rigets lov.

De skarer, der kom for at fejre påsken hørte Jesu lære, og hundredvis af dem glædede sig i den gode nyhed. Ypperstepræsterne og jødernes herskere blev meget bekymret over Jesus og hans apostle og drøftede indbyrdes, hvad de skulle gøre med dem.

Ud over apostlene og andre troende der underviste i og omkring templet, udførte de meget personligt arbejde blandt påskeflokkene. Disse interesserede mænd og kvinder tog nyheden om Jesu budskab fra denne påskefest til de fjerneste egne af Romerriget, og selv til østen. Dette var begyndelsen på udbredelsen af evangeliet om riget til omverdenen. Jesu arbejde ville ikke længere være begrænset til Palæstina.

2. GUDS VREDE

Under påskefestlighederne i Jerusalem deltog i en vis Jakob, en velhavende jødisk købmand fra Kreta, og han kom til Andreas og bad om at træffe Jesus privat. Den følgende aften arrangerede Andreas et hemmeligt møde med Jesus i hjemmet hos Flavius. Denne mand kunne ikke forstå Mesterens lære, og han kom, fordi han ønskede at få mere detaljerede oplysninger om Guds rige. Jakob sagde til Jesus: "Men, Rabbi, Moses og de gamle profeter fortæller os, at Jahve er en jaloux Gud, en Gud, med stor vrede og rasende udbrud. Profeterne siger han hader misdædere og tager hævn over dem, der ikke adlyder hans lov. Du og dine disciple lærer os, at Gud er en venlig og medfølelse Fader, som så

elsker alle mennesker, at han byder dem velkommen ind i dette nye himmelriget, som du proklamere er så nær ved.

Da Jakob var færdig med at tale, svarede Jesus: "Jakob, du har rigtigt udtrykt, hvad de gamle profeter prædikede. De lærte deres generations børn i overensstemmelse med det lys, der var på deres tid. Vor Fader i Paradiset er uforanderlig. Men opfattelsen af hans natur er udvidet og vokset fra Moses dage frem til Amos tid og videre til profeten Esajas generation. Og nu er jeg kommet i kødet for at åbenbare Faderen i ny herlighed og for at vise hans kærlighed og medfølelse for alle mennesker i alle verdener. Når dette evangelium om riget med hans budskab om godt mod og god vilje mod alle mennesker spredes ud over hele verden, vil der vokse forædlede og bedre relationer frem inden for og blandt alle nationers familier. Over tid, kommer fædre og deres børn til at elske hinanden mere, og dermed opstår en bedre forståelse af den himmelske Faders kærlighed til sine børn på jorden. Husk, Jakob, at en god og ægte far ikke kun elsker sin familie som helhed - som en familie - men han elsker også sandt og kærligt bekymre sig for hvert *enkelt* familiemedlem."

Efter en temmelig omfattende diskussion af den himmelske Faders karakter, gjorde Jesus en pause og sagde: "Du Jakob, som er far til mange børn, vil let genkende sandheden i mine ord." Jakob sagde, "Men, Mester, hvem fortalte dig, at jeg er far til seks børn? Hvordan vidste du det om mig?" Mesteren svarede: "Lad det være nok at sige, at Faderen og Sønnen kender alle ting, for de ser faktisk alle. Når du elsker dine børn som far på jorden, skal du nu acceptere som en realitet den himmelske Faders kærlighed til *dig* - *ikke kun for alle Abrahams børn, men for dig, din individuelle sjæl.*"

Derefter fortsatte Jesus med at sige: "Når dine børn er meget unge og umodne, og når du skal tugte dem, kan de opleve, at deres far er vred og fyldt med hævngherrig vrede. I deres umodenhed, kan de ikke se ud over straffen for at skelne faderens fremsynede og korrigerende hengivenhed. Men ville det ikke være dumt af disse samme børn, når de bliver voksne mænd og kvinder at klamrer sig til disse tidligere og fejlagtige overbevisninger om deres far? Som mænd og kvinder bør de nu indse deres fars kærlighed i alle disse tidligere discipliner, som de fik, da de var unge. Og burde menneskeheden ikke gennem århundreder bedre begynde at forstå den himmelske Faders sande natur og kærlig karakter? Hvilken fordel har du af efter hinanden følgende åndelige oplyste generationer, hvis du insisterer på at se Gud som Moses og profeterne så ham? Jeg fortæller dig Jakob, at du under denne times klare lys burde se Faderen som ingen af dem, der er gået forud nogen sinde har set ham. Og da du således ser ham, skal du glædes over at komme ind i det rige hvor sådan en barmhjertig Fader hersker, og du bør forsøge at få hans kærlige vilje til at dominere dit liv fremover."

Jakob sagde: "Rabbi, jeg tror; jeg ønsker, at du fører mig ind i Faderens rige."

3. OPFATTELSEN OM GUD

De tolv apostle, hvoraf de fleste havde lyttet til denne diskussion af, hvad Gud er, stillede denne aftenen mange spørgsmål om Faderen i himlen til Jesus. Mesterens svar på disse spørgsmål kan bedst blive præsenteret af følgende sammendrag udtrykt i moderne fraseologi:

Jesus irettesatte mildt de tolv og sagde i det væsentlige: Kender du ikke til Israels traditioner vedrørende udviklingen i idéen om Jahve, og er du uvidende om, hvad skriften siger angående læren om Gud? Derefter begyndte Mesteren at undervise sine apostle om udviklingen af guddomsopfattelsen gennem hele udviklingen af det jødiske folk. Han gjorde opmærksom på følgende faser af gudsbegrebets vækst:

1. *Jahve* - Sinaiklanernes gud. Dette var den primitive guddomsopfattelse som Moses ophøjede til et højere niveau, til Herren, Israels Gud. Faderen i himlen afviser aldrig en oprigtig tilbedelse af sine børn på jorden, uanset hvor primitiv deres opfattelse af Guddommen er, eller hvad navn de bruger som et symbol på hans guddommelige natur.

2. *Den Højeste*. Denne idé om Faderen i himlen blev proklameret af Melkisedek til Abraham og blev spredt af dem, der efterfølgende troede på denne større og udvidede guddommelig koncept, langt væk fra Salem. Abraham og hans bror forlod Ur på grund af at man der havde etableret soltilbedelsen, og de begyndte at tro på Melkisedeks undervisning om El Elyon - den højeste Gud. De havde en sammensat opfattelse om Gud, som bestod af en blanding af deres ældre mesopotamiske idéer og læren om den Højeste.

3. *El Shaddai*. I de gamle tider tilbad mange hebræer El Shaddai, det egyptiske koncept for himmelens Gud, som de

havde lært om under deres fangenskab i landet ved Nilen. Længe efter Melkisedeks tid blev disse tre gudsbegreb sammenføjet og dannede læren om Skaberguddommen, Israels Herre og Gud.

4. *Elohim*. Lige siden Adams tid, har læren om Paradistreenigheden eksisteret. Kan du ikke huske, hvordan skrifterne begynder med at hævde: "I begyndelsen skabte guderne himlene og jorden"? Dette indikerer, at da denne optegnelse blev gjort vandt idéen om tre Guder i én Gud fodfæste i vores forfædres religion.

5. *Den Højeste Jahve*. På Esajas tid var disse overbevisninger om Gud udvidet til begrebet om en Universel Skaber, som på samme tid var almægtig og alt barmhjertig. Dette fremvoksende og udvidende gudsbegreb fortrængte næsten alle tidligere gudsopfattelser fra vores fædres religion.

6. *Faderen i himlen*. Nu kender vi Gud som vor Fader i himlen. Vores undervisning tilbyder en religion, hvor den troende *er* en Guds søn. Det er de gode nyheder i himmelrigets evangelium. Sønnen og Ånden er sameksisterende med Faderen, og åbenbaringen af disse Paradisguddommers natur og aktiviteter vil fortsat blive udvidet og præciseret i de endeløse tidsaldre af evig åndelig progression af de opstigende Guds sønner. Med hensyn til individuelle åndelige fremskridt opfatter ånden i det indre menneske til alle tider og alle tidsaldre ethvert menneskes sande tilbedelse som en hyldet viet til Faderen i himlen.

Aldrig før havde apostlene været så chokeret som de var efter at have hørt denne erklæring om gudsbegrebets udvikling af tidligere generationer af jøder; de var alt for forvirret til at stille spørgsmål. Så da de sad i stilhed foran Jesus, fortsatte Mesteren: "Du ville have kendt disse sandheder havde du læst skrifterne. Har du ikke læst det sted i Samuels bog, hvor der står: "Og Herrens vrede blussede op mod Israel, og han flyttede David mod dem og sagde: Gå hen og optæl Israel og Juda."? Det var ikke underligt, for i Samuel dage troede Abrahams børn virkelig, at Jahve havde skabt både det gode og det onde. Men da en senere forfatter skitserede de samme begivenheder, efter at den jødiske opfattelse om Guds karakter var udviklet, turde han ikke tilskrive Jahve ondskab. Derfor sagde han: "Og Satan trådte op mod Israel og provokerede David til at optælle Israel." Kan du ikke se, at sådanne optegnelser i skrifterne tydeligt viser, hvordan opfattelsen om Guds væsen fortsatte med at vokse fra den ene generation til den anden?

"Derudover burde du have observeret, hvordan forståelsen af den guddommelige lov voksede helt i takt med de voksende opfattelser af guddommelighed. Da israelitterne drog ud af Egypten, i perioden før den udvidede åbenbaring af Jahve, havde de ti bud, som tjente som deres lovgivning helt op til de tidspunkter, hvor de boede i lejren ved foden af Sinai. Disse ti bud var:

"1. Du må ikke tilbede nogen anden gud, for Herren er en nidkær Gud.

"2. Du må ikke lave støbte guder.

"3. Du må ikke forsømme at holde det usyrede brøds højtid.

"4. Den førstefødte af alle hankøn blandt mennesker eller husdyr er mine, siger Herren.

"5. Seks dage skal du arbejde, men på den syvende skal du hvile.

"6. Du må ikke forsømme at holde de første frugters højtid og festen for indhøstningen ved årets udgang.

"7. Du må ikke ofre blodet af noget offer sammen med syret brød.

"8. Påskehøjtids offer må ikke efterlades, indtil morgenen.

"9. Den første af din marks første frugter skal du bringe til Herrens hus, din Gud.

"10. Du må ikke koge et kid i dets moders mælk.

"Og så, midt i torden og lyn af Sinai, gav Moses dem de ti nye bud, som I alle nok indrømmer, at være værdige udtalelser til at ledsage de udvidede Jahve opfattelser om Guddommen. Og bemærkede du aldrig at disse befalinger,

som to gange er optegnet i skrifterne, at der i det første tilfælde er anført udfrielse fra Egypten som årsag til at holde sabbatten, mens vores forfædres fremrykkende religiøse overbevisning krævede, at dette i sidstnævnte optegnelse blev ændret til anerkendelse af skabelsens faktum som årsag til helligholdelse af sabbatten?

"Og så vil du huske, at disse ti negative bud, i større åndelig oplysning under Esajas tid, igen blev ændret til den storslåede og positive kærlighedens lov, til påbuddet om at elske Gud over alt og din næste som dig selv. Og det er denne øverste lov om kærlighed til Gud og til mennesket, som jeg også erklære til dig udgør menneskets hele pligt."

Da han var færdig med at tale, stillede ingen ham flere spørgsmål. De gik hver og en til deres hvile.

4. FLAVIUS OG DEN GRÆSKE KULTUR

Flavius, en græsk jøde, var en tilhænger ved porten, der hverken var omskåret eller døbt. Da han var en stor elsker af det smukke i kunst og skulptur var også det hus, hvor han boede under sit ophold i Jerusalem, en smuk bygning. Dette hjem var udsøgt prydet med kostbare skatte, han havde samlet her og der på hans rejser i verden. Da han først tænkte på at invitere Jesus til sit hjem, var han bange for, at Mesteren ville tage det ilde op ved synet af disse såkaldte billeder. Men Flavius var behageligt overrasket, da Jesus kom ind i hjemmet og i stedet for irettesætter ham for at have disse angiveligt afgudsdyrkende objekter spredt i hele huset, viste stor interesse for hele samlingen og stillede mange anerkendende spørgsmål om hvert objekt mens Flavius eskorterede ham fra rum til rum, og viste ham alle hans foretrukne statuer.

Mesteren så, at hans vært var forvirret over hans venlige holdning til kunst. Derfor sagde Jesus, da de var gået igennem hele samlingen: "Hvorfor ville du forvente at blive irettesat fordi du værdsatte skønheden i ting skabt af min Fader, og formet af menneskers kunstneriske hænder? Hvorfor skal alle mennesker rynke på panden på reproduktion af glæde og skønhed fordi Moses i sin tid forsøgte at bekæmpe afgudsdyrkelse og tilbedelsen af falske guder? Jeg siger dig, Flavius, Moses børn har misforstået ham, og nu gør de falske guder selv af hans forbud mod statuer og sager der ligner ting, der er i himlen og på jorden. Men selv om Moses foreskrev sådanne restriktioner for den tids formørkede sind, hvad har det at gøre med denne dag, hvor Faderen i himlen er åbenbaret som den universelle Ånd der hersker over alle? Og, Flavius, jeg fortælle dig, at man i det kommende rige ikke længere skal undervise, "Du må ikke tilbede dette og ikke tilbede det." De skal ikke længere bekymre sig om kommandoen til at afholde sig fra dette og undgå det, men snarere bør alle være berørt med en højeste pligt. Og denne menneskelige forpligtelse udtrykkes i to store privilegier: oprigtig tilbedelse af den uendelige Skaber, Paradisfaderen, og kærlig tjeneste til gavn for ens medmennesker. Hvis du elsker din næste som du elsker dig selv, så vil du virkelig vide, at du er en af Guds sønner.

"I en tidsalder hvor min Fader var utilstrækkeligt forstået, blev Moses berettiget i hans forsøg på at bekæmpe afgudsdyrkelse, men i den kommende tidsalder vil Faderen blive åbenbaret i Sønnens liv; og denne nye åbenbaring af Gud vil gøre det for evigt unødvendigt at forveksle Skaberfaderen med afguder af sten eller statuer af guld og sølv. Fremover kan intelligente mennesker nyder kunstskatte uden at forveksle sådant materielle påskønnelser af skønhed med tilbedelsen og tjeneste af Faderen i Paradis, alle tings Gud og alle skabningers Gud."

Flavius troede på alt, som Jesus lærte ham. Næste dag gik han til Betania ved Jordan og blev døbt af Johannes disciple. Dette gjorde han, fordi Jesu apostle endnu ikke døbte troende. Da Flavius vendte tilbage til Jerusalem, arrangerede han en stor fest for Jesus og inviterede tres af sine venner. Mange af disse gæster begyndte også at tro på budskabet om det kommende rige.

5. FORELÆSNINGEN OM SIKKERHED

En af de storslåede prædikener, som Jesus holdt i templet denne påskeuge var som svar på et spørgsmål fra en af hans tilhørere, en mand fra Damaskus. Denne mand spurgte Jesus: "Men, Rabbi, hvordan kan vi vide med sikkerhed, at du er sendt af Gud, og at vi faktisk kan træde ind i dette rige som du og dine disciple erklærer, er nær ved hånden?" Jesus svarede:

"Hvad angår mit budskab og mine disciples undervisning, skal du dømme dem på deres frugter. Hvis vi forkynnder for jer åndens sandheder, vil ånden vidne i jeres hjerter, at vores budskab er ægte. Når det gælder riget, og din sikkerhed

for, at den himmelske Fader modtager dig, lad mig spørge, hvilken værdig og godhjertet far iblandt jer vil holde sin søn i angst eller usikkerhed om deres status i familien, eller om hans sikkerhed i sin fars kærlige hjerte? Er det for dig, der er jordiske fædre, en fornøjelse at torturere dine børn med usikkerhed om, hvorvidt de har et sted af vedvarende kærlighed i jeres menneskelige hjerte? Ej heller lader jeres Fader i himlen sine åndelige troede børn i tvivlende usikkerhed om deres position i riget. Hvis du modtager Gud som din Fader, så ja, og i sandhed er du Guds sønner. Og hvis du er sønner, så er du sikker på din plads og position i alle spørgsmål vedrørende dit evige og guddommelige sønskab. Hvis du tror mine ord, tror du dermed på ham, som sendte mig, og når du dermed tror på Faderen, har du sikret din position som himmelske medborgere. Hvis du gør den himmelske Faders vilje vil du aldrig mislykkes i at opnå det evige liv for fremskridt i det guddommelige rige.

"Den Højeste Ånd skal vidne med din egen ånd, at du virkelig er Guds børn. Og hvis du er Guds sønner, så er du født af Guds ånd; og hvad der er født af ånden har i sig selv styrke til at overvinde enhver tvivl, og dette er den sejr, som overvinder al usikkerhed, selv din tro.

"Profeten Esajas sagde, da han talte om disse tider, "Når ånden fra det høje hældes ud over os, da skal retfærdighedens arbejde bliver fred, ro og sikkerhed for evigt." Og for alle, der virkelig tror dette evangelium, vil jeg blive kautionist for deres modtagelse i de evige herligheder og evigt liv i min Faders rige. Derfor er du som hører dette budskab og tror dette evangelium om riget, Guds sønner, I har evigt liv, og beviset for verden, at du er blevet født af ånden er, at du oprigtigt elsker hinanden."

Mængden af publikum opholdt sig mange timer hos Jesus, spurgte ham spørgsmål og lyttede opmærksomt til hans trøstende svar. Jesu undervisning gjorde selv apostlene dristigere i at prædike evangeliet om riget med større kraft og overbevisning. Denne erfaring i Jerusalem var en stor inspiration for de tolv. Det var deres første kontakt med sådanne enorme folkemasser, og de lærte mange værdifulde erfaringer, som viste sig til stor hjælp i deres senere arbejde.

6. SAMTALEN MED NIKODEMOS

En aften kom en vis Nikodemus, en velhavende og alderen medlem af jødernes Sanhedrin råd, til Flavius hjem for at møde Jesus. Han havde hørt meget om denne galilæers forkyndelse, og derfor gik han en eftermiddag for at høre ham, da han underviste i tempelgårdene. Han ville have gået oftere for at høre Jesus undervise, men han var bange for at blive set af de mennesker, der fulgte Jesu lære, for allerede var jødernes herskere i modstrid med Jesus, at intet medlem af jødernes råd åbent ønskede at blive identificeret med ham. Derfor havde Nikodemus aftalt med Andreas at se Jesus privat, og efter mørkets frembrud på denne særlige aften. Peter, James og Johannes var i Flavius have, da samtalen begyndte, men senere gik de alle ind i huset, hvor diskussionen fortsatte.

Da Jesus modtog Nikodemus, viste han ingen særlig ærbødighed. I samtalen med ham, var der intet kompromis eller unødigt overbevisende. Mesteren gjorde intet forsøg på at afvise sin hemmelighedsfulde besøgende, og han var heller ikke sarkastisk. I al sin omgang med den fornemme gæst, var Jesus rolig, seriøs og værdig. Nikodemus var ikke en officiel repræsentant for jødernes råd. Han kom for at se Jesus kun på grund af sin personlige og oprigtige interesse i Mesterens belæring.

Da Flavius havde præsenteret ham sagde Nikodemus: "Rabbi, vi ved, at du er en lærer sendt fra Gud, for ingen, der kun er et menneske kunne undervise sådan medmindre Gud er med ham, og jeg vil gerne vide mere om din forkyndelse om det kommende rige."

Jesus svarede Nikodemus: "Sandelig, sandelig siger jeg dig Nikodemus: den, der ikke er født ovenfra kan ikke se Guds rige." Så svarede Nikodemus: "Men hvordan kan en mand blive født igen, når han er gammel? Han kan jo ikke komme tilbage ind i livmoderen for at blive født."

Jesus sagde: "Men ikke desto mindre siger jeg til dig, at den som ikke bliver født af ånden kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af ånden, er ånd. Men vær ikke overrasket over, at jeg sagde, at du må fødes ovenfra. Når vinden blæser, kan du høre bladene rasle, men du kan ikke se vinden - hvorfra den kommer, og hvor den går - og sådan er det med alle født af ånden. Med kroppens øjne kan du se manifestationer af ånden, men ånden, kan du faktisk ikke skelne."

Nikodemus svarede: "Men jeg forstår ikke - hvordan er dette muligt?" Jesus sagde: "Er det muligt, at du er lærer i Israel og dog uvidende om alt dette? Det bliver derefter en pligt for dem, der kender til åndens virkeligheder at åbenbare disse ting til dem, der kun skelne manifestationer af den materielle verden. Men vil du tro os, hvis vi fortæller dig om de himmelske sandheder? Er du modig nok, Nikodemus, at tro på en, der nedstiger fra himlen, nemlig Menneskesønnen?"

Og Nikodemus sagde, "Men hvordan kan jeg begynde at få styr på denne ånd, der vil omskabe mig som forberedelse til at indgå i riget?" Jesus svarede: "Selv nu, lever den himmelske Faders Ånd i dit indre. Hvis du lader dig blive ledet af denne ånd ovenfra, begynder du meget snart at se med åndens øjne, og gennem et helhjertet valg af åndens vejledning vil du blive født af ånden, eftersom dit eneste formål i livet er at gøre din himmelske Faders vilje. Og når du finder dig selv født af ånden og lykkelig i Guds rige, begynder du i dit daglige liv at bære rigelig med åndens frugter."

Nikodemus var grundigt oprigtig. Han var dybt imponeret, men gik væk forvirret. Nikodemus var kommet langt i selvudvikling, selvbeherskelse, og havde også høje moralske kvaliteter. Han var raffineret, egoistisk og altruistisk; men han forstod ikke, hvordan han skulle *underordne* sin vilje til den guddommelige Faders vilje, som et lille barn, der er villig til at underkaste sig en klog og kærlig jordisk fars vejledning og styring, for på denne måde i virkeligheden at blive en Guds søn, en progressiv arving i det evige rige.

Men det lykkede Nikodemus at mønstre nok tro til at få styr på riget. Han protesterede svagt, da hans kolleger i jødernes råd forsøgte at fordømme Jesus uden at han blev hørt; og sammen med Josef af Arimatæa, indrømmede han senere frimodigt sin tro og gjorde krav på Jesu legeme, selv da, de fleste af disciplene var flygtet i frygt fra scenerne af deres Mesters endelige lidelse og død.

7. LEKTIONEN OM FAMILIEN

Efter den travle periode med undervisning og personligt arbejde under påskeugen i Jerusalem, tilbragte Jesus den følgende onsdag sammen med sine apostle i Betania for at hvile. Om eftermiddagen, stillede Thomas et spørgsmål, som fremkaldte et langt og lærerigt svar. Thomas sagde: "Mester, den dag vi blev indsat som ambassadører for riget, havde du en masse at sige til os. Du instruerede os om vores personlige livsstil, men hvad skal vi underviser folkemasserne? Hvordan skal disse mennesker leve, når riget kommer for alvor? Skal dine disciple eje slaver? Skal de, der tror på dig efterstræbe fattigdom og undgå ejendom? Skal barmhjertighed alene være til stede, så vi ikke længere har nogen lov og ret? Jesus og de tolv tilbragte hele eftermiddagen og hele aftenen, efter aftensmaden, med at diskutere Thomas spørgsmål. Med henblik på denne redegørelse præsenterer vi følgende sammendrag af Mesterens undervisning:

Jesus forsøgte først at gøre det klart for sine apostle, at han selv levede et enestående liv i kødet på jorden, og at de, de tolv, var blevet kaldet til at deltage i denne overdragelses erfaring af Menneskesønnen; og som sådanne medarbejdere, må de også dele mange af de særlige restriktioner og forpligtelser i forbindelse med overdragelseserfaringen i sin helhed. Der var en tilsløret tilkendegivelse, at Menneskesønnen var den eneste person, der nogensinde havde levet på Jorden, som samtidig kunne se direkte ind i selve Guds hjerte og ind i selve dybet af den menneskelige sjæl.

Jesus forklarede meget tydeligt, at himmelriget er en evolutionær oplevelse, begyndende her på jorden, og fortsætter op gennem successive livsstationer til Paradiset. I løbet af aftenen, erklærede han absolut, at han under en senere fase i udviklingen af riget igen ville besøge denne verden, i åndelig styrke og guddommelig herlighed.

Han forklarede derefter, at "idéen om riget var" ikke var den bedste måde at illustrere menneskets forhold til Gud, at han brugte sådanne talemåder, fordi det jødiske folk forventer riget, og fordi Johannes havde prædikeret i form af det kommende rige. Jesus sagde: "Folk i en anden tidsalder vil bedre kunne forstå evangeliet om riget, når det præsenteres i form, som udtrykker relationer i familien - når mennesket forstår religionen som undervisning i Guds faderskab og menneskets broderskab, sønskab med Gud." Derefter underviste Mesteren ret detaljeret om den jordiske familie som en illustration af den himmelske familie og gentog livets to grundlæggende love: det første bud af kærlighed til faderen, lederen af familien, og det andet bud af gensidig kærlighed blandt børnene, til at elske din broder som dig selv. Så forklarede han, at en sådan broderlig hengivenhed uundgåeligt ville manifestere sig i uselvsk og kærlig social tjeneste.

Herefter kom den mindeværdige diskussion af de grundlæggende karakteristika for familielivet og deres anvendelse til bestående forhold mellem Gud og mennesket. Jesus erklærede, at en sand familie er baseret på følgende syv fakta:

1. *Tilværelsen som et faktum.* De relationer som findes i naturen, og fænomenet med de dødeliges ligheder er tæt forbundet i familien: Børn arver visse træk af deres forældre. Børn har deres oprindelse i forældrene; personligheds eksistensen er afhængig af forældrehandling. Forholdet mellem far og barn er indbygget i hele naturen, og gennemstrømmer alle levende eksistenser.
2. *Sikkerhed og fornøjelse.* For rigtige fædre, er det en stor fornøjelse at sørge for deres børns behov. Mange fædre er ikke tilfreds med blot at opfylde deres børns behov, men sikre også gerne deres fornøjelser.
3. *Uddannelse og træning.* Vise fædre planlægger omhyggeligt for uddannelse og passende træning af deres sønner og døtre. Når disse er unge, forberedes de for de større forpligtelser senere i livet.
4. *Disciplin og tilbageholdenhed.* Fremsynede fædre fastsætter også den nødvendige disciplin, vejledning, rettelse, og nogle gange tilbageholder deres unge og umodne afkom.
5. *Venskab og loyalitet.* Den hengivne far har et tæt og kærligt forhold til sine børn. Hans øre er altid åben for deres ønsker. Han er altid klar til at dele deres strabadser og hjælpe dem over deres vanskeligheder. En far er ekstremt interesseret i sit afkoms progressive velfærd.
6. *Kærlighed og barmhjertighed.* En medfølelse far er klar til at tilgive. Fædre gemmer ikke hævngherrige erindringer mod deres børn. Fædre er ikke som dommere, fjender eller kreditorer. Rigtige familier er bygget på tolerance, tålmodighed og tilgivelse.
7. *Omsorg for fremtiden.* Jordiske fædre ønsker at efterlade nogen arv til sine sønner. Familien fortsætter fra generation til generation. Døden ender kun én generation, og indikerer begyndelsen af en anden. Døden afslutter et individuelt liv, men ikke nødvendigvis familien.

For timer diskuterede Mesteren, hvordan man anvender disse grundlæggende funktioner i familielivet til mennesket, jordbarnets, forhold til Gud, Paradisfaderen. Dette var hans konklusion: "Hele denne sammenhæng af Sønnens forhold til Faderen, kender jeg til perfektion, for alt det, du i den evige fremtid skal opnå af sønskab, har jeg allerede nu opnået. Menneskesønnen er parat til at stige op til Faderens højre side, så at vejen i mig nu er endnu bredere for jer alle til at se Gud, og inden du har afsluttet jeres herlige progression, for at blive perfekt, som jeres himmelske Fader er fuldkommen."

Da apostlene hørte disse opsigtsvækkende ord, huskede de udtalelserne, som Johannes havde gjort ved Jesu dåb, og de kunne også tydeligt huske denne oplevelse i forbindelse med deres forkyndelse og undervisning efter Mesterens død og opstandelse.

Jesus er en guddommelig Søn, en i hvem den Universelle Fader har fuld tillid. Han havde været med Faderen, og forstod ham helt. Han havde nu levet sit jordiske liv til Faderens fulde tilfredshed, og denne inkarnation i kødet havde gjort det muligt for ham helt at forstå mennesket. Jesus var et menneske, der havde opnået fuldkommenhed i menneskelig henseende. Han havde nået netop sådan en perfektion som alle sande troende er bestemt til at nå i ham og gennem ham. Jesus åbenbarede en fuldkommenhedens Gud for mennesker og præsenterede i sig selv til Gud en perfektioneret søn af verdenerne.

Selvom Jesus underviste i flere timer, var Thomas endnu ikke tilfreds, for han sagde: "Men, Mester, vi finder ikke at Faderen i himmelen altid handler venligt og barmhjertigt med os. Mange gange lider vi vanskeligt på jorden, og ikke altid får vi svar på vore bønner. Hvori mangler vores evne til at forstå betydningen af din undervisning? "

Jesus svarede: "Thomas, Thomas, hvor lang tid vil det tage, før du får mulighed for at lytte med åndens øre? Hvor længe før du indser, at dette rige er et åndeligt rige, og at min Fader også er et åndeligt væsen? Forstår du ikke, at jeg underviser jer som åndelige børn i himlens åndefamilie, hvis faderoverhoved er en uendelig og evig ånd? Hvorfor tillade du mig ikke at bruge den jordiske familie som en illustration af guddommelige relationer uden så bogstaveligt at anvende min undervisning til materielle forhold? Kan I ikke i jeres sind skelne rigets åndelige realiteter fra denne tidsalders materielle, sociale, økonomiske og politiske problemer? Når jeg taler åndens sprog, hvorfor insisterer du på at

oversætte, hvad jeg mener med sproget i kødet, bare fordi jeg vover at bruge som illustrationer verdslige og konkrete relationer? Mine børn, jeg beder jer inderligt om at ophører med at anvende undervisningen om ånde verdenen i sådanne elendige situationer som slaveri, fattigdom, huse, og jorderområder, eller på de materielle problemer af menneskelig lighed og retfærdighed. Disse jordiske forhold vedrører denne verdens mennesker, og mens de på en måde påvirker alle mennesker, er du imidlertid blevet kaldet til at repræsentere mig i verden, ligesom jeg repræsenterer min Fader. I er åndelige ambassadører for et åndeligt rige, særlige repræsentanter for Åndefaderen. På dette tidspunkt bør det være muligt for mig at instruere jer som fuldvoksne mænd i åndens rige. Skal jeg altid tale til jer som børn? Vil du aldrig vokse op i åndens opfattelse? Ikke desto mindre, jeg elsker dig og vil bære over med dig lige til slutningen af vores tid sammen i kødet. Og selv da skal min ånd gå forud for jer ud til hele verden.”

8. I DEN SYDLIGE DEL AF JUDÆA

I slutningen af april var opposition mod Jesus blandt farisæerne og saddukæerne blevet så udtalt, at Mesteren og hans apostle besluttede for en tid at forlade Jerusalem og gå sydover for at arbejde i Betlehem og Hebron. Hele maj måned blev brugt til personligt arbejde i disse byer og blandt folk i de omkringliggende landsbyer. Ingen offentlige prædikener blev holdt under denne tur, men kun besøg fra hus til hus. Noget af denne tid, mens apostlene underviste i evangeliet og plejede de syge, tilbragte Jesus og Abner i Engedi, hvor de besøgte nasiræer kolonien. Johannes Døberen var gået frem fra dette sted, og Abner havde været leder af denne gruppe. Mange medlemmer af nasiræer broderskabet begyndte at tro på Jesus, men de fleste af disse asketiske og excentriske mænd nægtede at acceptere ham som en lærer sendt fra himlen, fordi han ikke forkyndte faste og andre former for selvfornektelse.

De mennesker, der levede i denne region vidste ikke, at Jesus var blevet født i Betlehem. De antog altid, at Mesteren var blevet født i Nazaret, som langt de fleste af hans disciple gjorde, men de tolv kendte den virkelige situation.

Dette ophold i det sydlige Judæa var en afslappende og frugtbar arbejdsperiode; mange sjæle blev tilføjet til riget. I begyndelsen af juni havde agitationen imod Jesus i Jerusalem faldet til ro, så Mesteren og apostlene vendte tilbage for at undervise og trøste de troende.

Selvom Jesus og apostlene tilbragte hele juni måned i eller i nærheden af Jerusalem, underviste de ikke offentligt i denne periode. De levede for det meste i telte, som de opsatte i en skyggefuld park eller have, som på det tidspunkt hed Getsemane. Denne park lå på den vestlige skråning af Olivenbjerget, ikke langt fra bækken Kidron. Sabbatweekenderne tilbragte de som regel sammen med Lazarus og hans søstre i Betania. Kun et par gange gik Jesus indenfor Jerusalems murer, men et stort antal interesserede søgende kom ud til Getsemane for at besøge ham. En fredag aften vovede Nikodemus og en vis Josef fra Arimatæa sig ud for at møde Jesus, men af frygt vendte de tilbage, selvom de allerede stod foran indgangen til Mesterens telt. Selvfølgelig, indså de ikke, at Jesus vidste alt om deres forehavende.

Da jødernes herskere hørte, at Jesus var vendt tilbage til Jerusalem, gjorde de sig klar til at anholde ham. Da de imidlertid bemærkede, at han ikke prædikede offentligt, så konkluderede de, at han var blevet skræmt af deres tidligere agitation og besluttede at tillade ham at fortsætte undervisningen på denne private måde uden yderligere at forulempe ham. Således gik alt stille indtil de sidste dage af juni, da en vis Simon, der var medlem af jødernes råd, offentligt tilsluttede sig til Jesu lære efter at have forklaret sig overfor de jødiske herskere. Straks begyndte en ny agitation for at arrestere Jesus, og den blev så stærk, at Mesteren besluttede at trække sig tilbage til byerne i Samaria og Dekapolis.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 143

PÅ VEJ GENNEM SAMARIA

PÅ GRUND AF den voksende modstand fra de jødiske religiøse magthavere, begav Jesus og de tolv sig bort fra Jerusalem i slutningen af juni år 27 e.Kr, efter at de først havde sendt deres telte og deres få personlige ejendele til opbevaring i hjemmet hos Lazarus i Betania. På vej nordpå til Samaria, stoppede de over sabbatten i Betel. Her prædikede de i flere dage for mennesker, der kom fra Gofna og Efraim. En gruppe af borgere fra Arimatæa og Tamna kom over for at bede Jesus om at besøge deres landsbyer. Mesteren og hans apostle brugte mere end to uger med at undervise jøderne og samaritanerne i denne region, og mange kom hele vejen fra Antipatris for at høre den gode nyhed om Guds rige.

Befolkningen i det sydlige Samaria lyttede med glæde til Jesus og apostlene lykkedes, med undtagelse af Judas Iskariot, at overvinde meget af deres fordomme mod samaritanerne. Det var meget svært for Judas at elske disse samaritanere. Den sidste uge af juli gjorde Jesus og hans medarbejdere sig klar for afrejse til de nye græske byer Fasaelis og Arkelais nær Jordanfloden.

1. FORKYNDELSEN I ARKELAIS

Den første halvdel af august måned havde det apostolske selskab hovedkvarter i de græske byer Arkelais og Fasaelis, hvor de havde deres første erfaringer af at prædike for samlinger af næsten udelukkende ikke-jøder - grækere, romere og syrere - for ganske få jøder boede i disse to græske byer. I kontakten med disse romerske borgere stødt apostlene på nye problemer med at forkynde budskabet om det kommende rige, og de mødtes med nye indsigelser mod Jesu lære. På et af de mange aftenmøder, som Jesus holdt sammen med sine apostle, lyttede han opmærksomt til disse indvendinger mod rigets evangelium da de tolv berettede, hvad de havde oplevet i deres personlige kontakter med mennesker.

Et spørgsmål som Filip stillede var typisk for deres vanskeligheder. Filip sagde: "Mester, disse grækere og romere tager let på vores budskab, og siger, at sådan en lære kun er egnet til svæklinge og slaver. De hævder, at den hedenske religion er overlegen i forhold til vores undervisning, fordi den inspirerer mennesket til at erhverve en stærk, solid og energisk karakter. De hævder, at vi ønsker at konvertere alle mennesker til de svage uduelige, der passivt underkaster sig alt og snart ville forsvinde fra jordens overflade. De kan lide dig, Mester, og indrømmer, at din undervisning er himmelsk og idealistisk, men de vil ikke tage os alvorligt. De hævder, at din religion ikke er for denne verden, at folk ikke kan leve, som du underviser. Og nu, Mester, hvad skal vi sige til disse hedninger?"

Efter at Jesus havde hørt lignende indvendinger mod rigets evangelium blive præsenteret af Thomas, Nataniel, Simon Zelotes, og Mattæus, sagde han til de tolv:

"Jeg er kommet til denne verden for at gøre min Faders vilje og for hele menneskeheden at åbenbare hans kærlige karakter. Det, mine brødre, er min mission. Og det er lige hvad jeg agter at gøre, uanset hvordan jøder og ikke-jøder i denne generation eller nogen anden generation misforstå min undervisning. Men du bør ikke overse det faktum, at selv i guddommelig kærlighed forekommer streng disciplin. En fars kærlighed til sin søn, tvinger ham ofte til at begrænse sine tankeløse afkoms ukloge handlinger. Barnet forstår ikke altid de kloge og kærlige motiver af faderens fastholdende disciplin. Men jeg fortæller jer, at min Fader i Paradiset udelukkende styre et univers af universer ved overbevisende kraft af hans kærlighed. Kærlighed er den største af alle åndelige virkeligheder. Sandheden er en befriende åbenbaring, men kærlighed er det øverste forhold. Og uanset hvilken brøler dine medmennesker gør i forvaltningen af dagens verden, i den kommende tidsalder, vil evangeliet som jeg forkynder til dig styre selve denne verden. Det endelige mål

for menneskelig udvikling er den ærbødige erkendelse af Guds faderskab og kærlig realisering af menneskeligt broderskab.

"Men hvem fortalte dig, at mit evangelium kun var beregnet til slaver og svæklinge? Ligner I, mine udvalgte apostle, svæklinge? Lignede Johannes en svækling? Har du bemærket, at jeg ser ud til at være gjort til slave af frygt? Sandt nok, at evangeliet bliver forkyndt til denne generation af fattige og undertrykte. Religionerne i denne verden har forsømt de fattige, men min Fader gør ingen forskel på personer. Desuden er dagens fattige de første til at følge opfordringen til omvendelse og til at acceptere sønskapet. Rigets evangelium skal prædikes for alle mennesker - jøder og ikke-jøder, grækere og romere, rige og fattige, frie og slaver- og lige til unge og gamle, mænd og kvinder.

"Fordi min Fader er kærlighedens Gud og finder behag i at vise barmhjertighed, må I ikke tilegne jer den opfattelse, at rigets tjenester vil være ensformige og lette. Opstigningen til Paradiset er det øverste eventyr under al tid, en hårdtarbejdende opnåelse af evigheden. Tjenesten af riget på jorden vil kræve al den modige manddom, som du og dine medarbejdere kan mønstre. Mange af jer vil blive dræbt for jeres loyalitet til dette evangelium om riget. Det er let at dø i kamplinjen ved fysisk konfrontation, når modet styrkes af tilstedeværelsen af ens kampberedte kammerater, men det kræver en højere og dybere form for menneskelig mod og hengivenhed roligt og helt alene at nedlægge sit liv for kærligheden til en sandhed, der er indeholdt i ens dødelige hjerte.

"I dag, håner skeptikerne dig for at prædike et evangelium om ikke at gøre modstand og at du lever et liv uden vold, men du er de første frivillige i den lange række af dem, der oprigtigt tror på dette riges evangelium og som vil forbyde hele menneskeheden ved deres heroiske hengivenhed til denne proklamation. Ingen af denne verdens hære har nogensinde vist mere mod og tapperhed, end du og dine trofaste tilhængere vil vise, når du går ud i verden for at forkynde den gode nyhed - Guds faderskab og menneskets broderskab. Kødets mod er den laveste form for tapperhed. Sindets tapperhed er en højere form for menneskelig mod, men det højeste og øverste mod består af en urokkelig loyalitet til de oplyste overbevisninger af dybtgående åndelige realiteter. Og et sådan mod er det heltmod af det menneske, der kender Gud. Og i er alle mænd, der kender Gud; i er i sandhed de personlige associerede til Menneskesønnen."

Det var ikke alt, hvad Jesus sagde ved denne lejlighed, men det er begyndelsen af hans tale, og han fortsatte stadig lang tid med at udvide og illustrere denne erklæring. Dette var en af de mest lidenskabelige taler, som Jesus nogensinde holdt til de tolv. Sjældent talte Mesteren med tydelig stærke følelsesmæssige engagement til sine apostle, men det var en af de få gange, hvor han talte med åbenbar alvor ledsaget med markant følelse.

Indvirkningen på apostlenes offentlige forkyndelse og personlige tjeneste var øjeblikkelig. Fra den dag fik deres budskab en ny tone af modig dominans. De tolv fortsatte med at erhverve en ånd af positiv aggression i det nye evangelium om riget. Fra denne dag fremad, holdt de ikke længere så meget på at forkynde de negative dyder og de passive påbud som indgik i deres Mesters alsidige forkyndelse.

2. LEKTION OM SELVKONTROL

Mesteren var et perfektioneret eksemplar af menneskelig selvkontrol. Når han blev hånet, hånede han ikke, når han led ytrede han ingen trusler mod sine plageånder, når han blev fordømt af sine fjender, svarede han ved kun ved at overgive sig til den himmelske Faders retfærdige dom.

På et af aftenmøderne, spurgte Andreas Jesus: "Mester, skal vi udøve selvfornægtelse som Johannes lærte, eller skal vi stræbe efter selvbeherskelse i overensstemmelse med din undervisning? I hvilket omfang adskiller din undervisning sig fra, hvad Johannes lærte?" Jesus svarede: "Johannes lærte jer ganske rigtig retfærdighed i overensstemmelse med hans fædres oplysninger og love, og det var selvransagelsens og selvfornægtelsens religion. Men jeg kommer med et nyt budskab af uselvished og selvkontrol. Jeg viser dig den livsform, så som min Fader i himlen har åbenbaret den for mig.

"Sandelig, sandelig, siger jeg jer, at den som hersker over sit eget selv, er større end den, der indtager en by. Selvkontrol er et mål for menneskets moralske natur og indikator for hans åndelige udvikling. Under den gamle orden, fastede du og bad. Som en af ånden genfødt ny skabning vil du lære at tro og glædes. I Faderens rige skal du blive nye skabninger; alt det gamle vil forgå. Se, jeg viser dig, hvordan alt vil blive nyt. Og ved jeres kærlighed til hinanden vil i overbevise

verden om, at I er gået fra slaveri til frihed, fra død til evigt liv.

"På den gamle vej prøver du at undertrykke, adlyde og rette dig ind efter levereglerne; på den nye vej forvandles du først af Sandhedens Ånd og styrkes dermed i din indre sjæl af den konstante åndelig fornyelse af dit sind, og så beriges du med evnen til sikkert og med glæde at udføre Guds gode, velkomne og perfekte vilje. Glem ikke, at det er din personlige tro på Guds umådelige og dyrebare løfter, der garanterer din deltagelse i den guddommelige natur. Således bliver du, gennem din tro og gennem åndens forvandling, i virkeligheden Guds tempel, og hans ånd bor virkelig i dig. Hvis ånden derfor bor i dig, er du ikke længere slave af kødet men åndens frie og befriede sønner. Åndens nye lov giver dig frihed til at mestre dig selv i stedet for den gamle lov, som var baseret på frygten for selvundertrykkelse og slaveri, som selvornægtelsen indebar

"Mange gange, hvor du har gjort noget ondt har du ville tilskrive dine handlinger til den ondes indflydelse, når du i virkeligheden kun er blevet vildledt af dine egne naturlige tendenser. Fortalte profeten Jeremias ikke for længe siden, at det menneskelige hjerte er falsk over alle ting og nogle gange endda desperat ondskabsfuldt? Hvor let er det for dig at blive involveret i selvbedrag og dermed blive offer for tåbelig frygt, mangeartede lyster, slavebindende fornøjelser, ondskab, misundelse, og endda hævngrerrig had!

"Frelsen er gennem åndens nyskabelse og ikke gennem kødets selvretfærdige gerninger. Du er begrundet i troen og optaget i fællesskabet gennem nåde, ikke af frygt og selvornægtelse af kødet, selvom Faders børn, som er blevet født af ånden vedvarende og altid *behersker* deres jeg og alt vedrørende de kødelige begær. Når du ved, at troen har frelst dig, har du virkelig fred med Gud. Og alle, som følger denne vej af himmelsk fred er bestemt til at blive helliggjort til den evige tjeneste som den evige Guds stadigt fremrykkende sønner udføre. Fremover er det ikke en pligt, men snarere dit høje privilegium at rense dit sind og krop fra alt ondt, mens du søger perfektion i Guds kærlighed.

"Din sønskab er forankret i troen, og du skal forblive uberørt af frygt. Din glæde er født af din tillid til det guddommelige ord, og du skal derfor ikke forledes til at tvivle på at Faderens kærlighed og barmhjertighed er virkelig. Det som leder folk til sand og ægte omvendelse er Guds godhed. Hemmeligheden med at I har kontrol over jer selv, er forbundet med at du tror på din medfødte ånd, som altid virker gennem kærlighed. Selv denne frelsende tro, har du ikke af dig selv; også den er en gave fra Gud. Og hvis I er børn af denne levende tro, er I ikke længere slaver af selv men snarere den sejrende mester over jer selv, de befriede Guds sønner.

"Hvis man derfor mine børn, er født af ånden, er du altid fri for selvbevidst trældom af et liv i selvornægtelse og overvågning af kødet, og du er overført til åndens glade rige, hvorfra du spontant videreføre åndens frugter i dit daglige liv; og frugten af ånden er essensen af den højeste form for underholdende og forædlende selvkontrol, selv de højeste dødelige kan opnå på jorden - ægte selvbeherskelse."

3. ADSPREDELSE OG AFSLAPNING

På dette tidspunkt udvikledes en vældig nervøs og følelsesmæssige spænding blandt apostlene og disciplene, og deres nærmeste medarbejdere. De havde næppe haft tid til at vænne sig til at leve og arbejde sammen. De oplevede stigende vanskeligheder med at opretholde harmoniske relationer med Johannes disciple. Kontakten med ikke jøderne og samaritanerne var en stor prøvelse for disse jøder. Ud over alt dette, havde de seneste udtalelser af Jesus forøget deres forstyrrede sindstilstand. Andreas var næsten ude af sig selv. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre, og så gik han til Mesteren med sine problemer og rådvildhed. Da Jesus havde hørt apostlenes leder forklare deres vanskeligheder, sagde han: "Andreas, du kan ikke tale folk fri fra deres rådvildhed, når de bliver så kompliceret, og når de berører så mange mennesker med stærke følelser. Jeg kan ikke gøre, hvad du spørger mig - jeg ønsker ikke at deltage i disse personlige vanskeligheder i relationer mellem mennesker - men jeg vil tilslutte mig til jer til nydelsen af en tredages hvileperiode og afslapning. Gå til dine brødre og lad dem vide, at de alle skal gå op på Sartababjerget med mig hvor jeg ønsker at hvile i et par dage.

"Gå nu til hver af dine elleve brødre, og tal med dem og sig, 'Mesteren vil at vi går væk for os selv med ham for at hvile og slappe af i et stykke tid. Da vi alle for nylig har oplevet meget angst i ånden og stress i sindet, foreslår jeg at ingenting nævnes om vore prøvelser og vanskeligheder i løbet af vores tid væk. Kan jeg stole på dig til at samarbejde med mig i denne sag? 'Henvend dig på denne måde individuelt og personligt til hver af dine brødre.' Andreas gjorde

som Mesteren havde instrueret ham.

Det var en storslået begivenhed for hver og en af dem at opleve. De glemte aldrig den dag, de vandrede op på bjerget. Under hele rejsen blev der næppe sagt et ord om deres vanskeligheder. Da de var nået bjergtoppen, bad Jesus dem sætte sig omkring ham og sagde: "Mine brødre, I må alle lære værdien af hvile, og effektiviteten af afslapning. I må indse, at den bedste metode til at løse visse komplekse problemer er, at for en tid at glemme dem. Når i siden vender tilbage forfrisket fra jeres hvile eller tilbedelse, kan i tackle jeres problemer med et klarere hoved og en rolig hånd, for ikke at nævne et mere resolut hjerte. Derudover finder i mange gange, at jeres problem er faldet i omfang og proportioner, mens I har hvilet jeres sind og krop."

Den næste dag, gav Jesus hver af de tolv et emne for diskussion. Hele dagen var afsat til erindringer og til at tale om spørgsmål, der ikke var relateret til deres religiøse arbejde. Et øjeblik, blev de chokerede, da Jesus ikke - med ord - takkede, da han brød brødet til deres frokost. Det var første gang, de nogensinde havde set ham forsømme sådanne formaliteter.

Da de gik op på bjerget havde Andreas sit hoved fuld af problemer. Johannes var grundigt forvirret i sit hjerte. Jakob var dybt bekymret i sin sjæl. Mattæus var hårdt presset af penge problemer, fordi de havde levet blandt ikke-jøder. Peter var overspændt og havde for nylig været mere temperamentsfuld end normalt. Judas led af et periodisk angreb af overfølsomhed og egoisme. Simon var usædvanlig irriteret i hans bestræbelser på at få sin patriotisme forenelig med kærlighed ifølge menneskeligt broderskab. Filip var mere og mere forundret over, hvordan tingene udviklede sig. Nataniel havde været mindre humoristisk, siden de var kommet i kontakt med de ikke jødiske befolkningsgrupper, og Thomas var midt i en alvorlig depressiv episode. Kun tvillingerne var normale og uanfægtet. Alle var meget forvirret om, hvordan de skulle komme fredeligt overens med Johannes disciple.

Den tredje dag på vej ned fra bjerget tilbage til deres lejr var en stor forandring kommer over dem. De havde gjort den vigtige opdagelse, at mange menneskelige rådvildheder i virkeligheden ikke eksisterer, at mange presserende problemer skabes af overdreven frygt og opstår af forstørret frygt. De havde lært, at alle sådanne rådvildheder håndteres bedst ved at blive forladt. Ved at gå væk havde de overladt sådanne problemer til at løse sig selv.

Deres tilbagevenden fra denne orlov markerede begyndelsen på en periode med stærkt forbedrede forbindelser med tilhængere af Johannes. Mange af de tolv blev virkelig morsomme, da de så, hvordan alles humør havde ændret sig, og bemærket, hvordan de var blevet befriet for den nervøse irritabilitet som følge af dens tre feriedage væk fra livets rutineopgaver. Der er altid en fare for, at ensformighed i kontakten mellem mennesker i høj grad vil mangfoldiggøre rådvildheder og forstørre vanskeligheder.

Der var ikke mange, der troede på evangeliet blandt ikke jøderne i de to græske byer Arkelais og Fasaelis, men de tolv apostle fik en værdifuld erfaring i denne deres første omfattende arbejde udelukkende blandt ikke jødiske befolkningsgrupper. En mandag morgen i midten af måneden, sagde Jesus til Andreas: "Vi går ind i Samaria." Og de begav sig på vej til byen Sykar, nær Jakobs brønd.

4. JØDERNE OG SAMARITANERNE

I over sekshundrede år levede jøderne i Judæa og senere jøderne i Galilæa i fjendskab med samaritanerne. Denne syge følelse mellem jøder og samaritanere skete på følgende måde: Omkring syvhundrede år f.Kr. havde den assyriske konge Sargon, da han neddæmpede et oprør i det centrale Palæstina, bortført i fangenskab over femogtyve tusinde jøder fra det nordlige kongerige Israel, og installeret i deres sted næsten det samme antal efterkommere af kutiter, sefarviter og hamatiter. Senere, sendte Ashurbanipal stadig andre grupper af kolonister til at bosætte sig i Samaria.

Det religiøse fjendskab mellem jøderne og samaritanerne daterede sig fra det tidspunkt, hvor de første vendte tilbage fra det babylonske fangenskab og samaritanerne forsøgte at forhindre genopbygningen af Jerusalem. Senere ophidsede de jøderne ved at give venlig hjælp til Alexanders hære. For at gengælde samaritaneres venskab gav Alexander dem tilladelse til at bygge et tempel på Gerizimbjerget, hvor de tilbad Jahve, og deres stammeguder og forrettede ofringer stort set under samme ordning som blev anvendt til tempeltjenesten i Jerusalem. De fortsatte denne tilbedelse i det mindste frem til Makkabæertiden, da Johannes Hyrkanos ødelagde deres tempel på Gerizimbjerget. Apostlen Filip, i

hans arbejde for samaritanerne efter Jesu død, holdt mange møder på dette sted for samaritanernes gamle tempel.

Modsætningerne mellem jøderne og samaritanerne var hævdvundne og historiske. Siden Alexanders dage havde de ikke haft noget at gøre med hinanden. De tolv apostle havde ikke noget imod at forkynde i de græske og andre ikke jødiske byer i Dekapolis og Syrien, men det var en alvorlig test af deres loyalitet til Mesteren, da han sagde: "Lad os gå ind i Samaria." Men under det år og mere, som de havde tilbragt med Jesus, havde de udviklet en form for personlig loyalitet, som oversteget selv deres tro på hans lære og deres fordomme mod samaritanerne.

5. KVINDEN FRA SYKAR

Da Mesteren og de tolv ankom til Jakobs brønd, blev Jesus træt efter rejsen ved brønden, så tog Filip apostlene med sig til at hjælpe med at skaffe mad og telte fra Sykar, for de havde til hensigt for en tid at bo i denne region. Peter og Zebedæus sønner ville være blevet med Jesus, men han bad dem om at slutte sig til deres brødre og sagde: "Vær ikke bange for mig. Disse samaritaner er venskabelige, kun vore brødre, jøderne, søger at skade os." Klokkeren var næsten seks denne sommeraften, når Jesus satte sig ved brønden for at afvente apostlene tilbagekomst.

Vandet i Jakobs brønd var mindre mineralholdigt end vandet i de andre brønde i Sykar og var derfor højt værdsat som drikkevand. Jesus var tørstig, men der var ingen måde at hente vandet op fra brønden. Derfor, da en kvinde fra Sykar kom hen med sin vandkrukke, og var ved at hente vand fra brønden, sagde Jesus til hende: "Giv mig noget at drikke." Denne samaritanske kvinde vidste fra Jesu udseende og påklædning, at han var en jøde, og hun formodede at han var en galilæisk jøde fra hans accent. Hendes navn var Nalda og hun var en smuk skabning. Hun var meget overrasket over, at en jøde på denne måde talte til hende ved brønden og bad om vand, for det blev anset på den tid som upassende for en mand med selvrespekt at tiltale en kvinde i det offentlige, meget mindre for en jøde at tale med en samaritaner. Nalda spurgte derfor Jesus: "Hvordan kan du, som er jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om vand?" Jesus svarede: "Jeg har faktisk bedt dig om noget at drikke, men om du blot kunne forstå, ville du bede mig om en drik af det levende vand." Så sagde Nalda: "Men, herre, du har intet at hente det op med, og brønden er dyb; hvorfra får du da dette levende vand? Er du større end vor fader Jakob, som gav os brønden og selv drak deraf og hans sønner, og hans kvæg?"

Jesus sagde: "Den, som drikker af dette vand, skal tørste igen, men dem som drikker af den levende åndens vand, skal aldrig mere tørste. Og dette levende vand bliver en forfriskende kilde i ham, som flyder op til evigt liv." Nalda sagde derefter: "Giv mig dette vand, så at jeg aldrig vil være tørstig, og behøver at gå hele vejen her for at hente. Desuden hvad en samaritansk kvinde kunne få fra sådan en prisværdig jøde ville være en fornøjelse."

Nalda vidste ikke, hvordan hun skulle tage Jesu villighed til at tale med hende. Hun så i Mesterens ansigtstræk en from og hellig mand, men hun forvekslede venlighed for dagligdags fortrolighed, og hun misfortolkede hans talemåde som en måde at gøre tilnærmelser til hende. Hun var en kvinde med en løs moral og derfor klar til åbent at flirte da Jesus så hende lige i øjnene og med en kommanderende stemme sagde: "Kvinde, gå og hent din mand." Denne befaling bragte Nalda til fornuft. Hun så, at hun havde fejlbundet Mesterens venlighed. Hun indså, at hun havde misforstået hans måde at tale. Hun blev bange. Hun begyndte at indse, at hun stod over for en usædvanlig person og famlede i sit sind efter en passende svar, i stor forvirring sagde hun: "Men, herre, jeg kan ikke hente min mand, for jeg har ingen mand." Da sagde Jesus: "Det er sandt hvad du siger, for mens du engang havde haft en mand er den, du nu lever med, ikke din mand. Det ville være bedre, hvis du ophører med at spøge med mine ord og søgte det levende vand, som jeg i dag har tilbudt dig."

Nalda var nu igen rolig og hendes bedre selv blev vakt. Hun var ikke en umoralsk kvinde helt af eget valg. Hun havde været hensynsløs og uretfærdigt smidt ud af sin mand og i alvorlige vanskeligheder da hun indvilligede i at leve med en vis græker som hans kone men uden ægteskab. Nalda følte sig nu meget flov over, at hun havde talt så hensynsløs til Jesus, og hun vendte sig meget angerfuld til Mesteren og sagde: "Herre, jeg angrer min måde at tale til dig, fordi jeg er klar over, at du er en hellig mand eller måske en profet. "Og hun var lige ved at søge direkte og personlig hjælp fra Mesteren, da hun gjorde, hvad så mange før og efter hende har gjort - undgik spørgsmålet om personlig frelse ved at skifte til en diskussion om teologi og filosofi. Hun vendte hurtigt samtalen fra hendes egne behov til en teologisk kontrovers. Pegende over mod Gerizimbjerget, fortsatte hun: "Vore fædre tilbad på dette bjerg, men alligevel siger I, at stedet, hvor man bør tilbede er i Jerusalem. Hvad er så det rigtige sted at tilbede Gud?"

Jesus indså, at kvindens sjæl forsøgte at undgå direkte og søgende kontakt med sin Skaber, men han så også at der i

hendes sind var et ønske om at kende en bedre livsstil. Efter alt, var der i Naldas hjerte en sand tørst efter det levende vand. Derfor behandlede han hende med tålmodighed og sagde: "Kvinde, lad mig fortælle dig, at den dag snart vil komme, hvor du hverken på dette bjerg eller i Jerusalem, vil tilbede Faderen. Men nu tilbeder du hvad du ikke kender, en blanding af mange hedenske guders religion og fremmede filosofier. Jøderne ved i det mindste, hvem de tilbeder. De har fjernet al forvirring ved at koncentrere al deres tilbedelse til én Gud, Jahve. Men du bør tro mig når jeg siger, at tiden snart vil komme - den er faktisk allerede her - da alle sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed, for det er netop sådanne tilbedere Faderen søger. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed. Din frelse kommer ikke af, at du ved, hvordan eller hvor andre skal tilbede, men ved at modtager ind i dit eget hjerte dette levende vand, som jeg nu tilbyder selv dig."

Men Nalda ville gøre yderligere et forsøg for at undgå en diskussion af det pinlige spørgsmål som galt hendes personlige liv på jorden og status for hendes sjæl overfor Gud. Endnu engang tyede hun tilflugt i spørgsmål om religion i almindelighed, og siger: "Ja, jeg ved, herre, at Johannes har prædikeret om at Omvenderen skal komme, han, som vil blive kaldt Befrieren, og når han kommer, vil han forklare alt til os" - og Jesus afbrød Nalda og sagde med overraskende forsikring: "Jeg, som taler til dig er han."

Dette var den første direkte, positive og utilslørret tilkendegivelse om hans guddommelige natur og hans guddommelige sønskab som Jesus gjorde på jorden, og det var rettet til en kvinde, en samaritansk kvinde, og en kvinde i menneskernes øjne frem til dette øjeblik havde haft en tvivlsom karakter men en kvinde som det guddommelige øje så, at der var syndet mere mod, end hun havde syndet af eget ønske, og som *nu* var en menneskelig sjæl, der ønskede frelse, ønskede det oprigtigt og helhjertet, og det var nok.

Netop da Nalda ville udtrykke hendes virkelige og personlige længsel efter noget bedre, og efter en mere ædel livsform, ligesom hun var klar til at udtrykke sit hjertes sande ønske, vendte de tolv apostle tilbage fra Sykar, og da de kom på tværs af denne scene, hvor Jesus talte så intimt med denne kvinde - denne samaritanske kvinde, og alene - blev de mere end overrasket. De satte hurtigt deres forsyninger væk og trak til side, uden at nogen vovede at bebrejde ham, mens Jesus sagde til Nalda: "Kvinde, gå din vej, Gud har tilgivet dig. Fremover vil du leve et nyt liv. Du har modtaget det levende vand, og en ny glæde vil springer op i din sjæl, og du vil blive en datter af den Højeste. "Kvinden, der så misbilligelse af apostlene, efterlod sin vandkrukke og flygtede ind i byen.

Da hun kom ind i byen, proklamerede hun til alle hun mødte: "Gå ud til Jakobs brønd og gå hurtigt, for der vil du se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort. Kan han være Omvenderen?" Inden solen gik ned var en stor skare samlet ved Jakobs brønd for at høre Jesus. Mesteren talte mere til dem om livets vand, gaven fra ånden i menneskets indre.

Apostlene ophørte aldrig med at være chokeret over at Jesus var villig til at tale med kvinder, kvinder af tvivlsom karakter, selv umoralske kvinder. Det var meget svært for Jesus at lære sine apostle, at kvinder, selv såkaldte umoralske kvinder, har sjæle, der kan vælge Gud til sin Fader og dermed blive Guds døtre og kandidater til evigt liv. Selv nitten århundreder senere viser mange den samme uvilje mod at forstå Mesterens belæringer. Selv den kristne religion er vedholdende opbygget omkring det faktum, om Kristi død i stedet for sandheden om hans liv. Verden bør beskæftige sig mere med hans glade og Gud åbenbarende liv end med hans tragiske og sørgelige død.

Den næste dag fortalte Nalda hele denne historie til apostlen Johannes, men han åbenbarede den aldrig helt til de andre apostle, og Jesus talte aldrig om den i detaljer til de tolv.

Nalda fortalte Johannes, at Jesus havde fortalt hende "alt det, hun havde gjort". Johannes ville mange gange spørge Jesus om denne samtale med Nalda, men han gjorde det aldrig. Jesus havde kun fortalt hende én ting om hende selv, men hans blik ind i hendes øjne, og den måde, han behandlede hende havde bragt op i hendes sind for et øjeblik hele hendes brogede liv som en panoramaoverblik, så hun tilknyttede hele denne selvåbenbaring af hendes tidligere liv med Mesterens øjne og ord. Jesus sagde aldrig til hende, at hun havde haft fem mænd. Hun havde levet med fire forskellige mænd, efter hendes mand havde smidt hende ud, og dette, sammen med hele hendes fortid kom så levende op i hendes sind det øjeblik, hvor hun indså Jesus var en Guds mand, at hun efterfølgende gentog for Johannes at Jesus havde fortalt hende alt om hende selv.

6. DEN SAMARITANSKE VÆKKELSE

Om aftenen, da Nalda trak folkemassen ud fra Sykar for at se Jesus, var de tolv lige vendt tilbage med mad og bad Jesus om at spise med dem i stedet for at tale med menneskerne, for de havde været uden mad hele dagen og var sultne. Men Jesus vidste, at mørket snart ville være over dem; derfor fortsatte han med sin beslutning om at tale med folk, før han sendte dem væk. Da Andreas forsøgte at overtale ham til at spise en bid før han talte til forsamlingen, sagde Jesus: "Jeg har mad at spise, som du ikke kender." Da apostlene hørte det, sagde de til hinanden: "Har nogen bragte ham mad? Kan det være, at kvinden gav ham mad samt noget at drikke?" Da hørte Jesus dem tale med hinanden, før han talte til folket, så trådte han til side og sagde til de tolv: "Mit mad er at gøre hans vilje, som har sendt mig og at fuldføre hans værk. Du bør ikke længere sige, at der er sådan og sådan en lang tid indtil høsten. Se disse mennesker som er kommet ud fra en samaritansk by for at høre os; jeg fortæller dig at markerne allerede er klar til at blive høstet. Den som høster får sin løn, og samler denne frugt til evigt liv. Derfor kan dem, der sår, og de, som høster glæde sig sammen. For heri er det sagte sandt: "En sår og en anden høster" Jeg sender jer nu til at høste det, du ikke har arbejdet; andre have arbejdet, og du vil snart tage deres arbejde." Han sagde dette med hensyn til Johannes Døberens prædiken.

Jesus og apostlene gik ind i Sykar og prædikede i to dage før de etablerede deres lejr på Gerizimbjerget. Mange af dem, der boede i Sykar troede evangeliet og bad om at blive døbt, men Jesu apostle døbte endnu ikke.

Den første nat i lejren på Gerizimbjerget forventede apostlene, at Jesus ville irettesætte dem for deres holdning til kvinden ved Jakobs brønd, men han sagde ikke noget om det. I stedet gav han dem, den mindeværdig tale om "De realiteter, som er centrale i Guds rige." I enhver religion er det meget nemt at tillade værdier at blive uforholdsmæssig og at lade kendsgerningerne indtage sandhedens plads i ens egen teologi. Korsets kendsgerning blev selve centret i den senere opstået kristendom; men det er ikke den centrale sandhed af den religion, som kan udledes fra Jesus af Nazarets liv og lære.

Temaet for Jesu lære på Gerizimbjerget var: At han ønskede, at alle mennesker skal se Gud som deres Fader og ven, ligesom han (Jesus) er en bror og ven. Igen og igen indprentede han i dem, at kærlighed er det vigtigste forhold i verden - i universet - ligesom sandheden er det fineste udtryk for iagttagelsen af disse guddommelige relationer.

Jesus tilkendegav sig så fuldt ud til samaritanerne, fordi han trygt kunne gøre det, og fordi han vidste, at han ikke igen ville besøge hjertet af Samaria for at forkynde rigets evangelium.

Jesus og de tolv slog lejr på Gerizimbjerget indtil slutningen af august. De prædikede den gode nyhed om riget - Guds faderskab - til samaritanerne i byerne om dagen og tilbragte aftenen i lejren. Det arbejde, som Jesus og de tolv gjorde i disse Samaritanske byer vandt mange sjæle for riget og gjorde meget for at bane vejen for det storslåede arbejde, som Filip gjorde i disse regioner efter Jesu død og opstandelse, efter at apostlene blev spredt til alle jordens hjørner af den bitre forfølgelse af de troende i Jerusalem.

7. LÆRDOMME OM BØN OG GUDSTILBEDELSE

Under aftenmøderne på Gerizimbjerget, lærte Jesus mange store sandheder, og især understregede han følgende:

Sand religion er en individuel sjæls aktivitet i dens bevidste relationer med Skaberen. Organiseret religion er menneskets forsøg på at *socialisere* tilbedelsen af de enkelte religionsudøvere.

Tilbedelse - Betragtningen af det åndelige - skal veksle med tjeneste, kontakt med den materielle virkelighed. Arbejdet bør veksle med afslapning. Religion bør afbalanceres af humor. Gennemgribende filosofi bør afhjælpes ved rytmisk poesi. Livets stress - den spænding som personligheden udsættes for i tiden - bør løses af afslappelse i tilbedelse. De følelser af usikkerhed som følger af frykten for personlighedens isolation i universet bør modvirkes af at man i troen overvejer Faderen og forsøger at forstå den Højeste.

Bøn er designet til at gøre mennesket mindre tænkende, men mere *indsigtsfuld*. Den er ikke designet til at øge viden, men snarere at udvide indsigten.

Tilbedelse er beregnet til at give et glimt af fremtidens bedre liv og derefter at afspejle disse nye åndelige betydninger tilbage til det nuværende liv. Bøn er åndelig vedligeholdelse, men tilbedelse er guddommelig skabende.

Tilbedelse er teknikken med at se til den *Ene* for inspiration til at tjene de *mange*. Tilbedelse er den målestok, som måler omfanget af sjælens løsrivelse fra det materielle univers og dens samtidige og sikker fastgørelse til de åndelige realiteter i hele skabelsen.

Bøn er selvpåmindelse - sublim tænkning. Tilbedelse er selvforglemmelse - super tænkning. Tilbedelse er ubesværet opmærksomhed, sand og ideel hvile for sjælen, en form for afslappende åndelig øvelse.

Tilbedelse er den handling, hvor en del identificere sig med Helheden, den finite med det uendelige, Sønnen med Faderen, tiden på vej til harmoni med evigheden. Tilbedelse er den aktivitet, hvor sønnen personligt kommunikere med den guddommelige Fader, hvor den menneskelige sjæl-ånd indtager forfriskende, kreative, broderlige, og romantiske holdninger

Selvom apostlene kun forstod nogle få af hans lære i lejren, var der andre verdener som gjorde, og andre generationer på jorden vil komme til at forstå.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 144

I GILBOA OG DEKAPOLIS

SEPTEMBER og oktober blev tilbragt i afsondrethed i en afsides lejr på skråningerne af Gilboabjerget. September måned tilbragte Jesus her alene med sine apostle, undervisende og instruerende dem i rigets sandheder.

Der var en række grunde til, at Jesus og apostlene på dette tidspunkt var i afsondrethed på grænsen mellem Samaria og Decapolis. De religiøse magthavere i Jerusalem var meget fjendtlige. Herodes Antipas holdt stadig Johannes i fængsel, og turde hverken frigive eller henrette ham, mens han stadig nærede mistanke om, at Johannes og Jesus på en eller anden måde var forbundet med hinanden. Disse forhold gjorde det uklogt at lægge planer for et meget synligt arbejde, hvad enten i Judæa eller Galilæa. Der var også en tredje grund: den langsomt voksende spænding mellem lederne af Johannes disciple og Jesus apostle, en spænding, der blev værre med det stigende antal troende.

Jesus vidste, at tiden for det forberedende arbejde til at undervise og prædike var så godt som ovre, at den næste fase markerede begyndelsen på hans altomfattende og afgørende indsats af hans liv på jorden, og han ønskede ikke at iværksætte dette engagement på nogen måde som enten ville være prøvende eller pinligt for Johannes Døberen. Jesus havde derfor besluttet at tilbringe noget tid i afsondrethed med at øve sine apostle og derefter at gøre noget afdæmpet arbejde i byerne i Dekapolis indtil Johannes enten blev henrettet eller frigivet, i hvilket tilfælde han kunne slutte sig til dem i en fælles bestræbelse.

1. LEJREN VED GILBOA

Med tiden blev de tolv mere hengiven til Jesus og i stigende grad engageret rigets arbejde. Deres hengivenhed var stort set et spørgsmål om personlig loyalitet. De havde ikke fattet hans alsidige undervisning. De forstod ikke fuldt ud Jesu karakter eller betydningen af hans overdragelse på jorden.

Jesus gjorde det klart for sine apostle, at de var i afsondrethed af tre grunde:

1. For at styrke deres forståelse af og tro på rigets evangelium.
2. For at lade modstanden til deres arbejde i både Judæa og Galilæa falde til ro.
3. For at afvente Johannes Døberens skæbne.

Mens de opholdt sig på Gilboa, fortalte Jesus de tolv meget om sit liv i sin unge alder og hans oplevelser på Hermonbjerget. Han afslørede også noget af det, der skete i bakkerne i de fyrre dage umiddelbart efter hans dåb, og han beordrede dem direkte til ikke at fortælle nogen om disse erfaringer, før efter at han var vendt tilbage til Faderen.

Under disse uger i september hvilede de, hængte ud og talte om deres oplevelser, siden Jesus først kaldte dem til tjeneste, og forsøgte alvorligt at koordinere, hvad Mesteren hidtil havde lært dem. På en måde fornemmede de alle, at dette var deres sidste mulighed for længere tids hvile. De indså, at deres næste offentlige indsats i enten Judæa eller Galilæa ville markere begyndelsen på den endelige proklamation af det kommende rige, men de havde lidt eller ingen idé om, hvad riget ville være, når det kom. Johannes og Andreas mente riget allerede var kommet; Peter og James mente, at det endnu ikke var kommet. Nataniel og Thomas tilstod ærligt de var forundret. Mattæus, Filip, og Simon Zelotes var usikker og forvirret. Tvillingerne var lykkeligt uvidende om kontroversen, og Judas Iskariot var tavs og uforpligtende.

En stor del af denne tid var Jesus alene på bjerget nær lejren. Nogle gange tog han Peter, James og Johannes, men oftere gik han ud alene for at bede eller kommunikere. Efter Jesu døb og de fyrre dage på bakkerne i Perea, er det næppe korrekt at kalde disse perioder af fællesskab med sin Fader som bøn, det er heller ikke rigtigt at sige, at Jesus tilbad, men det er helt korrekt at kalde disse tider som personlige fællesskab med sin far.

Det centrale tema i drøftelserne i hele september måned var bøn og tilbedelse. Efter at de havde diskuteret tilbedelse i nogle dage, holdt Jesus til sidst sin mindeværdige forelæsning om bøn som svar på Thomas anmodning: "Mester, lær os at bede."

Johannes havde lært sine disciple en bøn, en bøn for frelse i det kommende rige. Selvom Jesus aldrig forbød sine tilhængere at bruge Johannes bøn, opfattede apostlene meget tidligt, at deres Mester ikke fuldt ud godkendte den praksis at ytre færdige og formelle bønner. Ikke desto mindre bad de troende hele tiden om at lære at bede. De tolv havde et behov for at vide, hvilken bønneform Jesus ville godkende. Og det var først og fremmest på grund af dette behov for nogle enkle bønner for de almindelige mennesker, at Jesus samtykkede denne gang som svar på Thomas anmodning om at lære dem en suggestiv form for bøn. Jesus gav denne lektion en eftermiddag i den tredje uge af deres ophold på Gilboabjerget.

2. FORELÆSNINGEN OM BØN

"Johannes lærte dig ganske vist en simpel form for bøn: "Fader, rens os fra synd, vis os din herlighed, åbenbar din kærlighed, og lad din ånd hellige vore hjerter evindeligt, Amen." Han lærte jer denne bøn, for at I ville have noget at lære de mange. Han mente ikke, at I skulle bruge en sådan færdig og formel andragende som et udtryk for jeres egne sjæle i bøn.

"Bøn er udelukkende et personligt og spontant udtryk for sjælens holdning til ånden. Bøn bør være sønskabets fællesskab og udtryk for samhørighed. Bøn, når den er udtrykt af ånden, fører til samvirkende åndelige fremskridt. Den ideelle bøn er en form for åndeligt fællesskab, som fører til intelligent tilbedelse. Sand bøn er den oprigtige holdning af at søge mod himlen for at opnå sine idealer.

"Bøn er sjælens åndedræt og bør føre dig til at være vedholdende i dit forsøg på at fastslå Faderens vilje. Hvis nogen af jer har en nabo, og går til ham midt om natten og siger, 'Kære ven, lån mig tre brød, for en ven, der er på en rejse er kommet til mig, og jeg har intet at tilbyde', og naboen svarer: "Lad mig være; døren er allerede låst, og børnene og jeg har lagt os i seng. Derfor kan jeg ikke stå op og give dig brød, "du vil fortsætte, forklarer, at din ven er sulten, og at du ingen mad har at tilbyde. Men jeg fortæller dig, at selvom din nabo ikke står op og giver dig brød for venskabets skyld, så gør han det, fordi du er så insisterende, og han vil give dig så mange brød som du har brug for. Hvis altså, vedholdenhed betaler sig selv i tilfælde af dødelige mennesker, hvor meget mere vil din vedholdenhed i ånden da ikke give jer af livets brød fra vor himmelske Faders villige hænder. Derfor siger jeg jer: Bed og der skal gives jer. Søg, og du skal finde. Bank, og så skal der lukkes op. For enhver, som beder, får, og den, som søger, finder, og for den, som banker skal frelsens dør blive åbnet.

"Er der nogen far iblandt jer, som hvis hans søn spørger uklogt, ville tøve med at give efter forældrenes visdom i stedet for at opfylde hans fejlagtige anmodning? Hvis barnet har behov for et brød, vil du give ham en sten, bare fordi han uklogt beder om det? Hvis din søn har brug for en fisk, vil du give ham en vandslange, bare fordi den tilfældigt kom op i nettet med fiskene og barnet tåbeligt beder om slangen? Derfor, hvis du, som dødelig og finite, kan besvare bønnen og give gode og hensigtsmæssige gaver til dine børn, hvor meget mere skal da ikke jeres himmelske Faderen give af ånden og mange ekstra velsignelser til dem, der beder ham? Mennesker burde altid bede og ikke blive modløse.

"Lad mig fortælle dig en historie om en bestemt dommer, der boede i en ond by. Denne dommer frygtede ikke Gud eller havde ingen respekt for mennesker. I samme by var der en trængende enke, og hun kom flere gange til denne uretfærdige dommer, og sagde: "Beskyt mig fra min fjende." Først ville han ikke lytte til hende, men efter en tid tænkte han: "Ikke at jeg frygter Gud eller tager hensyn til mennesker, men fordi denne enke ikke stopper med at generer mig, vil jeg forsvare hende, så hun ikke piner livet ud af mig med sin uophørlige kommen." Disse historier, fortæller jeg dig for at opfordre dig til at holde ud i bønnen og ikke for at antyde, at dine bønner vil ændre den retskaffen og retfærdige

Fader ovenfor. Din vedholdenhed er ikke beregnet til at vinde fordele hos Gud, men at ændre jeres jordiske holdning og at forstørre din sjæls evne til modtagelighed af ånden.

"Men når du beder, har du så lidt tro. Ægte tro vil fjerne bjerge af materielle vanskelighed, som kan stå i vejen for sjælens ekspansion og åndelige fremskridt."

3. DEN TROENDES BØN

Apostlene var endnu ikke tilfredse; de ønskede at Jesus ville give dem en modelbøn, de kunne lære de nye disciple. Efter at James Zebedæus havde lyttet til denne forelæsning om bøn, sagde han: "Meget godt, Mester, men vi ønsker ikke en form for bøn så meget for os selv som for de nyere troende, som så ofte bønfalder os:" Lær os, hvordan vi på en acceptabel måde skal bede til Faderen i himlen.' "

Da James var færdig med at tale, sagde Jesus: "Hvis du stadig ønsker en sådan bøn, vil jeg præsentere den, som jeg lærte mine brødre og søstre i Nazaret":

Fader vor, du som er i himlen,

Helliget være dit navn,

Må dit rige komme, må din vilje ske,

På jorden som i himmelen.

Giv os i dag vort brød til i morgen.

Opfrisk vore sjæle med livets vand.

Og forlad os vor skyld,

Som også vi forlader vores skyldnere.

Frels os fra fristelsen, fri os fra det onde.

Og gør os mere og mere så perfekt, som du er.

Det er ikke mærkeligt, at apostlene ønskede at Jesus lærte dem en model for de troende. Johannes Døberen havde lært sine tilhængere flere bønner; alle store lærere havde formuleret bønner for deres elever. Jødernes religiøse lærer havde femogtyve eller tredive sæt bønner, som de reciterede i synagogerne og endda på gadehjørnerne. Jesus var særlig tilbøjelig til at bede i offentligheden. Indtil dette tidspunkt havde apostlene kun et par gange hørt ham bede. De observerede ham tilbringe hele nætter på bøn eller tilbedelse, og de var meget nysgerrig efter at vide, måden eller formen af hans bønner. De var virkelig hårdt presset for at vide, hvad de skulle svare folkemasserne når disse bad om at blive undervist om hvordan de skulle bede som Johannes havde lært sine disciple.

Jesus lærte de tolv altid at bede i hemmelighed; at gå af sides for sig selv til naturens fredelige omgivelser, eller for at gå ind i deres værelser og lukke dørene, når de agtede at bede.

Efter Jesu død og opstigningen til Faderen blev det skik hos mange troende at afslutte denne såkaldte Herrens bøn ved tilsætning af - I Herrens, Jesu Kristi navn." Endnu senere blev to linjer tabt i kopiering og bønnen blev forsynet med en ekstra klausul, som lyder: " for dit er riget og magten og æren, for evigt."

Jesus gav apostlene bønnen i samlet form, som de havde bedt den i hjemmet i Nazaret. Han lærte aldrig en formel personlig bøn, kun bønner for grupper, familier eller større samlinger. Og han tilbød sig aldrig frivilligt at gøre det.

Jesus lærte, at en effektiv bøn skal være:

1. Uselvisk - ikke alene for en selv.
2. Troende - ifølge tro.
3. Oprigtig - med ærligt hjerte.
4. Intelligent - i enighed til forståelsen.
5. Tillidsfuld - underordnet Faderens alvidende vilje.

Når Jesus tilbragte hele nætter på bjerget i bøn, var det primært for sine disciple, især for de tolv. Mesteren bad meget lidt for sig selv, selv om han engagerede sig i megen tilbedelse af karakteren af forstående fællesskab med sin Paradisfader.

4. MERE OM BØN

I flere dage efter forelæsningen om bøn fortsatte apostlene med at stille spørgsmål til Mesteren om denne vigtige og ærværdige praksis. Jesu undervisning til apostlene under disse dage, om bøn og tilbedelse, kan sammenfattes og udtrykkes i moderne formulering som følger:

Den alvorlige og længselsfulde gentagelse af enhver andragende, når en sådan bøn er oprigtigt udtryk hos et Guds barn og sagt i tro - uanset hvor uklogt eller umuligt direkte det er at besvare den - undlader den aldrig at udvide sjælens evne til åndelig modtagelighed.

Husk, i alle bønner er sønskab en *gave*. Intet barn har noget at gøre med at *optjene* status som søn eller datter. Det jordiske barn bliver til af viljen af sine forældre. Selv således kommer gudsbarnet ind i nåden og åndens nye liv ved den himmelske Faderens vilje. Derfor må himmelriget - det guddommelige Sønskab - blive *modtaget* som af et lille barn. Du optjener retfærdighed - gradvis karakterudvikling - men du får sønskab af nåde og gennem tro.

Bønnen førte Jesus op til hans sjæls superfællesskab med de Øverste Herskere over universernes univers. Bøn vil føre jordens dødelige op til den sande tilbedelses fællesskab. Sjælens åndelige kapacitet til modtagelighed bestemmer mængden af himmelske velsignelser, som personligt kan tegnes og bevidst realiseret som et svar på bøn.

Bønnen og dens tilhørende tilbedelse er en måde til at løsrive sig fra livets daglige rutine, fra den monotone trummerum af materiel eksistens. Det er en måde at nærme sig en spirituel selvrealisering og individualitet i den intellektuelle og religiøse opnåelse.

Bønnen er en modgift mod skadelig introspektion. I det mindste, er bønnen som Mesteren lærte det, sådan en godgørende omsorg af sjælen. Jesus beskæftigede sig konsekvent af den gavnlige indflydelse af at bede for sine medmennesker. Mesteren bad normalt i flertal, ikke i ental. Kun i de store kriser i sit jordiske liv bad Jesus nogensinde for sig selv.

Bønnen er åndslivets vejtrækning midt i menneskeracernes materielle civilisation. Tilbedelse er frelse fra de forlystelsessøgende generationer.

Ligesom bønnen kan sammenlignes med genopladning af sjælens åndelige batterier, så kan tilbedelse sammenlignes med at tune sjælen ind til at fange univers udsendelserne af den Universelle Faders uendelige ånd.

Bønnen er barnets oprigtig og længselsfulde blik mod sin ånde Fader; det er en psykologisk proces med udveksling af den menneskelige vilje for den guddommelige vilje. Bønnen er en del af den guddommelige plan for at omdanne det som er til det som burde være.

En af grundene til, at Peter, James og Johannes, som så ofte ledsagede Jesus på hans lange natlige vigils, aldrig hørte Jesus bede, var fordi deres Mester så sjældent ytrede sine bønner i talte ord. Stort set alle Jesu bønner blev gjort i ånden og i hjertet - i stilhed.

Af alle apostlene kom Peter og James nærmest til forstå Mesterens undervisning om bøn og tilbedelse.

5. ANDRE TYPER AF BØNNER

Fra tid til anden i den resterende del af Jesu ophold på jorden, gav han apostlene kendskab til flere andre typer af bønner, men han gjorde det kun for at illustrere andre forhold, og han instruerede dem at de ikke skulle undervise disse "sammenlignelige bønner" til folkemængderne. Mange af disse bønner nedstammede fra andre beboede planeter, men dette faktum afslørede Jesus ikke til de tolv. Blandt disse bønner var følgende:

Vores Fader i hvem universets virkelighed består,

Ophøjet være dit navn og herligheden af din karakter.

Din tilstedeværelse omgiver os og din ære er åbenbaret

Ufuldkommen igennem os som det fuldkomment er vist i det høje.

Giv os på denne dag lysets livsgørende kraft,

Og lad os ikke forvildes ind på de onde sideveje af vores indbildningskraft,

For din er den berømmelige iboelse, den evige styrke,

Og til os, den evige gave af din Søns uendelige kærlighed.

For altid og for evigt sandt.

* * *

Vores Skabende Forældre, som er i universets center,

Skænk os din natur og giv os din karakter.

Gør os gennem din nåde til dine sønner og døtre.

Og ære dit navn igennem vores evige opnåelse.

Giv din rettende og kontrollerende ånd at leve og bo i os,

Så vi kan gøre din vilje på denne klode som englenerne adlyder din befaling i lyset.

Støt os på denne dag i vores fremskridt ad sandhedens vej.

Befri os fra slaphed, ondskab og alle syndefulde overtrædelser.

Vær tålmodig med os som vi udviser kærlig-venlighed til vores medmennesker.

Udbred overalt din barmhjertigheds ånd i dine skabningers hjerter.

Før os med din egen hånd, skridt for skridt igennem livets usikre labyrint.

Og når vores tid kommer, modtag da vores trofaste ånd i dit skød.

For altid, ikke vores ønsker men må din vilje ske.

* * *

Vores fuldkomne og retfærdige himmelske Fader,
Vejled og før os i dag på vores rejse.
Indvi vores skridt og koordiner vores tanker.
Før os altid ad den evige fremgangs vej.
Fyld os med visdom af al din styrke
Og levendegør os med din uendelige energi.
Inspirer os med den guddommelige bevidsthed om
De serafiske hærskarers nærværelse og vejledning.
Vejled os for altid opad lysets vej;
Retfærdiggør os fuldstændig på den store dommens dag.
Skab os som dig selv i evig ære
Og modtag os ind i din endeløse tjeneste i det høje.

* * *

Vores Fader som er i det skjulte,
Åbenbar for os din hellige karakter.
Giv i dag dine børn på jorden
At se vejen, lyset og sandheden.
Vis os den evige fremadskridende vej
Og giv os viljen til at gå derpå.
Opret i os din guddommelige kongeværdighed
Og overdrag derved på os den fuldkomne selvbeherskelse.
Lad os ikke komme på afveje af mørke og død;
Før os for altid langs livets vand.
Hør disse vores bønner for din egen skyld;
Vær tilfreds med at skabe os mere og mere som dig selv.
Og til sidst af hensyn til den guddommelige Søn,
Modtag os i dine evige arme,
For altid, ske ikke vores vilje men din.

* * *

Ærede Fader og Moder, kombineret i en forælder,
Vi vil være trofaste til din guddommelige natur,
Så dit eget selv igen kan leve i og igennem os
Ved hjælp af gaven og overdragelsen af din guddommelige ånd,
For på denne måde at genskabe dig ufuldkommen på denne klode
Som du fuldkommen og majestætisk fremtræder i det høje.
Giv os dag efter dag din smukke tjeneste af broderskab
Og før os øjeblik efter øjeblik på vejen af kærlig tjeneste.
Vær altid og ufejlbarlig tålmodig med os
Som vi fremviser vores tålmodighed til vores børn.
Giv os den guddommelige visdom som gør alting godt
Og den uendelige kærlighed som er nådig til enhver skabning.
Overdrag på os din tålmodighed og kærlige venlighed
Så vores næstekærlighed kan omfavne denne verdens svage.
Og når vores karriere er slut, lad den da være en ære i dit navn,
En fornøjelse for din gode ånd og en tilfredsstillelse for vores sjæle hjælpere.
Ikke som vi ønsker det, vores elskede Fader, men som du ønsker det evige gode for dine jordiske børn,
For altid skal det således være.

* * *

Vores altid trofaste Kilde og almægtige Center,
Ærbødigt og helligt være din ærede Søns navn.
Din gavmildhed og velsignelser er kommet ned til os,
For at give os kraften til at opfylde din vilje og udføre dit bud.
Giv os øjeblik efter øjeblik næringen fra livets træ;
Forfrisk os daglig med det levende vand fra floden.
Før os skridt for skridt ud af mørket og ind i det guddommelige lys.
Forny vores sind ved forvandlingen af den iboende ånd,

Og når den jordiske afslutning endelig nærmer sig,
Modtag os da selv og send os ind i evigheden.
Kron os med himmelske diademer af frugtbar tjeneste,
Og vi vil ære Faderen, Sønnen og den Hellige Indflydelse,
For altid, igennem et univers uden ende.

* * *

Vores Fader, som bor på universets hemmelige steder,
Æret være dit navn, din barmhjertighed er ærbødig og respekteret er din dømmekraft.
Lad retfærdighedens sol skinne på os ved middagstid,
Mens vi indtrængende beder dig om at vejlede vores uberegnelige skridt i
tusmørket.

Før os ved hånden på vejen af dit eget valg
Og svigt os ikke når vejen er hård og timerne er mørke.
Glem os ikke, som vi så ofte tilsidesætter og glemmer dig.
Men vær barmhjertig og elsk os, som vi ønsker at elske dig.
Kig på os med venlighed og tilgiv os i nåde

Som vi i retfærdighed tilgiver de som bedrøver og sårer os.
Må den majestætiske Søns kærlighed, hengivenhed og overdragelse
Tilvejebringe et evigt liv med din endeløse nåde og kærlighed.
Må universernes Gud overdrage os det uindskrænkede omfang af sin ånd;
Giv os nåde til at følge denne ånds ledelse.

Gennem de hengivne serafiske hærskarers kærlighedsfulde tjeneste
Må Sønnen vejlede og føre os til tidsalderens ende.

Skab os altid og i stadig større udstrækning som dig selv
Og ved vores afslutning modtag os da ind i Paradisets evige omfavnelse
For altid, i den overdraget Søns navn
Og til den Højeste Faders ære og berømmelse.

* * *

Selvom apostlene ikke havde lov til at præsentere disse bønne lektioner i deres offentlige lære, var alle disse

åbenbarelsen til gavn for dem i deres personlige religiøse liv. Jesus anvendte disse og andre bønne modeller som illustrationer i forbindelse med den intime instruktion af de tolv, og særlig tilladelse er givet for at kopiere disse syv bønne eksempler ind i denne rapport.

6. KONFERENSE MED JOHANNES APOSTLE

Omkring den første oktober var Filip og nogle af hans kolleger apostle i en nærliggende landsby for at købe mad, da de mødte nogle af Johannes Døberens apostle. Resultatet af denne tilfældige møde på markedet blev en tre ugers konference i lejren ved Gilboa mellem Jesu apostle og Johannes apostle, for Johannes havde for nylig udnævnt tolv af sine ledere til at være apostle, efter præcedens af Jesus. Johannes havde gjort dette på opfordring af Abner, lederen for hans loyale tilhængere. Jesus var til stede ved Gilboa lejren hele den første uge af denne fælles konference, men udeblev de sidste to uger.

I begyndelsen af den anden uge af denne måned, havde Abner samlet alle sine medarbejdere i lejren ved Gilboa og var parat til at gå i rådsforsamling med Jesu apostle. I tre uger holdt disse fireogtyve mænd møder tre gange om dagen, seks dage om ugen. I den første uge blandede Jesus sig med dem mellem deres formiddag, eftermiddag og aften møder. De ønskede at Mesteren ville mødes med dem og lede deres fælles overvejelser, men han nægtede standhaftigt at tage del i deres diskussioner, selvom han samtykkede til ved tre tilfælde at tale til dem. Disse samtaler med Jesus til de fireogtyve var om sympati, samarbejde og tolerance.

Andreas og Abner vekslede i at lede disse fælles møder mellem de to apostoliske grupper. Disse mænd havde mange vanskeligheder at diskutere og mange problemer at løse. Igen og igen ville de tage deres problemer til Jesus, blot for at høre ham sige: "Jeg bekymrer mig kun med dine personlige og rent religiøse problemer. Jeg repræsenterer Faderen til den enkelte, ikke for gruppen. Hvis du er i personlig vanskeligheder i dine relationer med Gud, kom til mig, og jeg vil lytte til dig og rådgive dig for at løse dine problemer. Men når du begynder at koordinere forskellige menneskelige fortolkninger af religiøse spørgsmål og påbegynder at tilpasse religionen socialt, er du bestemt til at løse alle disse problemer ved dine egne beslutninger. På trods af det er min indstilling altid sympatisk og interesseret, og når I kommer frem til jeres konklusioner vedrørende disse spørgsmål af ikke åndelig betydning, forudsat at I alle er enige, så lover jeg på forhånd min fulde godkendelse og hjertelig støtte. Og for at I skal være uforstyrret i jeres overvejelser, forlader jeg jer i to uger. Vær ikke bekymret for mig, jeg vender tilbage til jer. Jeg vil se til min Faders anliggender, for vi har andre riger udover dette."

Efter at Jesus havde sagt dette, gik han ned ad bjergsiden, og de så ham ikke i to hele uger. De har aldrig vidst, hvor han gik eller hvad han gjorde i disse dage. Det tog nogen tid, før de fireogtyve kunne slå sig ned til den alvorlige overvejelse af deres problemer, så forvirret var fraværet af Mesteren. Inden for en uge, var de igen midt i deres diskussioner, og de kunne ikke gå til Jesus for at bede om hjælp.

Det første punkt gruppen aftalte var vedtagelsen af den bøn, som Jesus så for nylig havde lært dem. Det blev enstemmigt vedtaget at acceptere denne bøn som begge grupper af apostle skulle undervise de troende.

Derefter besluttede de, at så længe Johannes levede, hvad enten i fængsel eller ude, vil begge grupper af tolv apostle fortsætte deres arbejde, og at fælles møder i en uge ville blive afholdt hver tredje måned på steder som aftaltes fra gang til gang.

Det mest alvorlige af alle deres problemer var spørgsmålet om dåben. Deres vanskeligheder var mere forværret, fordi Jesus havde nægtet at udtale sig om spørgsmålet. Endelig blev de enige, at så længe Johannes levede, eller indtil de i fællesskab ændrede denne beslutning, vil kun Johannes apostle døbe de troende, og kun Jesus apostle ville give de nye disciple deres endelige instruktioner. Derfor fra dette tidspunkt til efter Johannes død ledsagede to af Johannes apostle Jesus og hans apostle for at døbe de troende, for fælles rådet havde enstemmigt vedtaget, at dåben skulle blive det første skridt i den ydre alliance med rigets anliggender.

Efterfølgende blev det aftalt, at Johannes apostle, i tilfælde af Johannes død, ville præsentere sig til Jesus og blive underlagt hans ledelse, og at de ikke længere ville døbe, medmindre det var godkendt af Jesus eller hans apostle.

Derefter stemte man for at Jesus apostle, i tilfælde af Johannes død, ville begynde at døbe med vand som et tegn på dåben af den guddommelige ånd. Hvorvidt *omvendelse* skulle tilknyttes forkyndelsen af dåben blev efterladt valgfrit; ingen beslutning blev truffet bindende for gruppen. Johannes apostle prædikede, "Omvend jer og bliv døbt." Jesu apostle forkyndte, "Tro og bliv døbt."

Dette er historien om, hvordan tilhængere af Jesus for første gang forsøgte at koordinere divergerende indsats, forlige meningsforskelle, organisere gruppe foretagender, lovgive om ydre ceremonier, og socialisere personlige religiøse praksis.

Mange andre mindre sager blev overvejet og beslutningen om dem blev truffet enstemmigt. Disse fireogtyve mænd havde i løbet af disse to uger en virkelig bemærkelsesværdig oplevelse, når de var tvunget til at stå over for problemer og vanskeligheder uden Jesus. De lærte at afvige, at debattere, at argumentere, at bede, og gå på kompromis, og hele tiden at forblive sympatisk med den andens synspunkt og til at opretholde en vis grad af tolerance for hans ærlige meninger.

Om eftermiddagen, da de havde deres sidste drøftelse af finansielle spørgsmål, vendte Jesus tilbage, hørte om deres overvejelser, lyttede til deres beslutninger, og sagde: "Det er jeres konklusioner, og jeg vil hjælpe hver enkelt af jer til at handle i en ånd af jeres fælles beslutninger."

To og en halv måned fra dette tidspunkt blev Johannes henrettet, og i hele denne periode forblev Johannes apostle med Jesus og de tolv. De arbejdede alle sammen og døbte troende under denne arbejdsperiode i byerne i Decapolis. Lejren ved Gilboa blev brudt op den 2. november år 27 e.Kr.

7. I BYERNE I DEKAPOLIS

Gennem månederne november og december, arbejdede Jesus og de fireogtyve stille og roligt i de græske byer i Decapolis, hovedsageligt i Skytopolis, Gerasa, Abila og Gadara. Dette var virkelig afslutningen af den forberedende periode, hvor Johannes aktiviteter og organisation blev overtaget. En ny åbenbarelses socialt tilpasset religion betaler altid prisen for et kompromis med de etablerede former og sædvaner af den foregående religion, som den søger at redde. Dåben var den pris som Jesu tilhængere betalte for at bringe Johannes Døberens disciple med sig, som en social religiøs gruppe. Når Johannes tilhængere forenede sig med Jesu disciple, opgav de næsten alt undtagen vanddåben.

Jesus gennemførte lidt offentlig undervisning i løbet af denne mission til byerne i Decapolis. Han brugte lang tid på at undervise de fireogtyve og havde mange særskilte sammenkomster med Johannes tolv apostle. Med tiden blev de mere forstående for, hvorfor Jesus ikke gik og besøgte Johannes i fængselet, og hvorfor han ikke gjorde noget for at få ham frigivet. Men de kunne aldrig forstå, hvorfor Jesus ikke gjorde forunderlige gerninger, hvorfor han nægtede at producere ydre tegn på sin guddommelige autoritet. Før de kom til lejren ved Gilboa, havde de troet på Jesus mest på grund af Johannes vidnesbyrd, men snart begyndte de at tro, som resultatet af deres egen kontakt med Mesteren og hans lære.

I løbet af disse to måneder arbejdede gruppen for det meste af tiden i par, således at en af Jesu apostle gik ud med en af Johannes apostle. Johannes apostel døbte, Jesus apostel underviste mens de begge prædikede rigets evangelium sådan som de forstod det. De vandt mange sjæle blandt disse ikke jøder og frafaldne jøder.

Lederen for Johannes apostlene, Abner blev en from troende på Jesus og blev senere leder af en gruppe af halvfjerds lærere hvem Mesteren forordnede til at forkynde evangeliet.

8. I LEJREN NÆR PELLA

I den sidste del af december gik de alle over nær Jordanfloden, tæt ved Pella, hvor de igen begyndte at undervise og prædike. Både jøder og ikke jøder kom til denne lejr for at høre evangeliet. Det skete, at mens Jesus en eftermiddag underviste folkemasserne, så kom nogle af Johannes særlige venner til Mesteren, med hvad der var den sidste besked fra Døberen.

Johannes havde nu været i fængsel i et og et halv år, og det meste af denne tid havde Jesus arbejdet meget stille og

roligt, så det var ikke mærkeligt, at Johannes var begyndt at spekulere på, hvordan det stod til med riget. Johannes venner afbrød Jesu undervisning for at sige til ham: "Johannes Døberen har sendt os for at spørge, om du virkelig er Befrieren, eller om skal vi vente på en anden?"

Jesus standsede for at sige til Johannes venner: "Gå tilbage og fortæl Johannes, at han ikke er glemt. Fortæl ham, hvad du har set og hørt, at den gode nyhed forkyndes til de fattige." Da Jesus havde talt yderligere en tid med Johannes sendebud, vendte han tilbage til folkemængden og sagde: "Du skal ikke tro, at Johannes tvivler på evangeliet om riget. Han spørger kun for at forsikre sine disciple, som også er mine disciple. Johannes er ingen svækling. Lad mig spørge jer, der hørte Johannes prædike før Herodes satte ham i fængsel: Hvad så du i Johannes - en rør som svajede for vinden? En vankelmodig mand klædt i fint tøj? Som regel finder man dem, der er klædt så smukt og lever fint ved kongernes hof og i de riges palæer. Men hvad så du, da du beskuede Johannes? En profet? Ja, siger jeg, og mere end en profet. Om Johannes står der skrevet: "Se, jeg sender min budbringer foran dit ansigt; han skal berede vejen for dig."

"Sandelig, sandelig siger jeg jer, at ingen der er født af en kvinde er opstået større end Johannes Døberen, men selv den mindste i Himmelriget er større, fordi han er født af ånden og ved, at han er blevet en Guds søn."

Mange af dem, der hørte Jesus, denne dag blev døbt med Johannes dåb og bekendte sig dermed offentligt til indtræden i riget. Johannes apostle var fra den dag fast sammenknyttet til Jesus. Denne begivenhed markerede den virkelige forening mellem Johannes og Jesu tilhængere.

Efter de budbringere havde talt med Abner, begav de sig på vej til Machaerus for at fortælle alt dette til Johannes. Det var en stor trøst for ham, og hans tro blev styrket ved Jesu ord og Abners budskab.

Samme eftermiddag fortsatte Jesus med at undervise, og siger: "Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt? Mange af jer vil hverken modtage Johannes budskab eller min undervisning. I er som børn, der leger på markedet, og kalder på deres kammerater og siger: "Vi spiller for jer, og i danser ikke. Vi jamrede os og i sørger ikke. Og sådan er det med nogle af jer. Johannes kom, og han hverken spiste eller drak, og da sagde man, at han var besat. Menneskesønnen kommer, og han spiser og drikker, og de samme mennesker siger, "Se, en fråser og dranker, ven med toldere og syndere!" Sandelig, er visdom retfærdiggjort ved sine børn.

"Det ser ud som om Faderen i himlen har skjult nogle af disse sandheder fra den kloge og hovmodige, mens han har åbenbaret dem til de små børn. Men Faderen gør alting godt; Faderen åbenbarer sig for universet ved den måde han selv vælger. Kom derfor til mig, alle jer, som arbejder og bærer tunge byrder, og i skal finde hvile for jeres sjæle. Påtag dig det guddommelige åg, og du vil opleve Guds fred, som overgår al forstand."

9. JOHANNES DØBERENS DØD

Johannes Døberen blev henrettet om aftenen den 10. januar år 28 e.Kr. på ordre fra Herodes Antipas. Den næste dag fik nogle af Johannes disciple, der var gået til Machaerus, hørt om henrettelsen. De gik til Herodes og bad om Johannes krop, som de placerede i et gravkammer for senere at begrave det i Sebaste, Abners hjemsted. Den næste dag, den 12. januar, begav de sig nordover til Johannes og Jesu apostlenes lejr nær Pella, og fortalte Jesus om Johannes død. Da Jesus hørte deres rapport, sendte han folkemængden bort, sammenkaldte de fireogtyve, og sagde: "Johannes er død. Herodes har halshugget ham. Hold et fællesmøde i aften og arrangere dine anliggender i overensstemmelse hermed. Nu venter vi ikke længere. Timen er kommet til at forkynde riget åbent og med fuld kraft. I morgen går turen til Galilæa."

Således kom Jesus og apostlene, ledsaget af omkring femogtyve disciple, tidligt næste morgen, den 13. januar, år 28 e.Kr. til Kapernaum og indlogerede sig den nat i Zebedæus hus.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 145

FIRE BEGIVENHEDSRIGE DAGE I KAFARNAUM

JESUS og apostlene ankom til Kapernaum tirsdag aften den 13. januar. Som sædvanlig havde de deres hovedkvarter i hjemmet hos Zebedæus i Betsaida. Nu hvor Johannes Døberen var blevet dræbt var Jesus klar til at gå i gang med den første åbne og offentlig forkyndelse i Galilæa. Nyheden om, at Jesus var vendt tilbage spredte sig hurtigt i byen, og tidligt næste morgen skyndte Jesu mor Maria sig væk fra byen og gik til Nazaret for at besøge sin søn Josef.

Onsdag, torsdag og fredag tilbragte Jesus i Zebedæus hus med at instruere sine apostle som forberedelse til deres første omfattende offentlige prædiken tur. Han tog også imod og underviste mange alvorlige søgende, både individuelt og i grupper. Gennem Andreas, arrangerede han at tale i synagogen den kommende sabbatsdag.

Sent fredag aften besøgte Jesu lillesøster Ruth ham i hemmelighed. De brugte næsten en time sammen i en båd, der var forankret en kort afstand fra stranden. Ingen mennesker undtagen John Zebedæus fik nogensinde noget at vide om dette besøg, og han blev instrueret om ikke at fortælle nogen om det. Ruth var det eneste medlem af Jesu familie, der konsekvent og uden vaklen troede, at hans jordiske mission var guddommelig, fra tidspunktet for hendes første åndelig bevidsthed og i hele hans begivenhedsrige tjeneste, død, opstandelse og himmelfart; og hun gik til sidst videre til verdener på den anden side uden nogensinde at have tvivlet på, at hendes farbroders jordiske mission var af overnaturlig karakter. Med hensyn til Jesu jordiske familie var lille Ruth hans største trøst under de svære prøvelser som hans retssag, afvisning og korsfæstelse udgjorde.

1. FISKEFANGSTEN

Fredag morgen i denne samme uge, da Jesus underviste folk ved bredden, trængte folket ham så tæt på vandet, at han gav tegn til nogle fiskere i en nærliggende båd om at komme ham til undsætning. Han steg op i båden og fortsatte med at undervise den samlede mængde i mere end to timer. Denne båd hed "Simon"; Det var Simon Peters tidligere fiskerbåd, og Jesus havde bygget den med sine egne hænder. Netop denne morgen blev båden brugt af David Zebedæus og to medarbejdere, der lige var kommet tæt på kysten efter en resultatløs nat med fiskeri på søen. De var i gang med rengøring og lapnings af deres garn, da Jesus bad dem om at komme ham til hjælp.

Efter Jesus havde afsluttet undervisningen af folket, sagde han til David: "Da du blev forsinket af at komme til min hjælp, lad mig nu arbejde sammen med dig. Lad os gå ud og fiske. Gå ud til dybet derover og sænk dine garn for en fangst." Men Simon, en af Davids medhjælpere, svarede: "Mester, det er nytteløst. Vi sled hele natten uden at få noget; men da du siger det, vil vi gå ud og sænke nettene." Simon gik med til at følge Jesu anvisninger på grund af en gestus som hans værkfører David gjorde. Da de var kommet til det sted, som Jesus havde angivet sænkede de deres net og trak sådan en stor mængde fisk sammen, at de frygtede at nettene ville bryde, så meget, at de signalerede til deres partnere på stranden om at komme og hjælpe dem. Da de havde fyldt alle tre både med fisk, næsten indtil de sank, faldt denne Simon ned foran Jesu knæ og sagde: "Forlad mig, Mester, for jeg er en syndig mand." Simon og alle, der var involveret i denne hændelse var forbløffet over fiskefangsten. Fra den dag lagde David Zebedæus, denne Simon og deres medarbejdere deres net og fulgte Jesus.

Dette var imidlertid på ingen måde en mirakuløs fiskefangst. Jesus tilhørte dem som detaljeret undersøgte naturen. Han var en erfaren fisker og kendte til fiskenes vaner i Genesaret søen. Ved denne lejlighed førte han kun disse mænd til det sted hvor fiskene normalt holder til på denne tid af dagen, men Jesu disciple anså altid, at dette var et mirakel.

2. EFTERMIDDAGEN I SYNAGOGEN

Den næste sabbat på eftermiddags gudstjeneste i synagogen, holdt Jesus sin prædiken om "Den himmelske Fader vilje." Om morgen havde Simon Peter prædiker om "Riget." Ved torsdag aftenmødet i synagogen havde Andreas undervist, og hans emne havde været "Den nye vej" Netop på dette tidspunkt var der flere mennesker som troede på Jesus i Kapernaum end i nogen anden by på jorden.

Da Jesus på denne sabbat eftermiddag, underviste i synagogen, tog han, som han plejede, den første tekst fra loven, og han læste fra Anden Mosebog: "Og I skal tjene Herren din Gud, og han vil velsigne dit brød og dit vand, og al sygdom vil blive taget væk fra dig." Han valgte den anden tekst fra profeterne, og læste fra Esajas: "Stå op og skin, for dit lys er kommet, og Herrens herlighed er brudt frem over dig. Mørket dækker jorden, og mulmet dækker folkene, men Herrens ånd vil stige over dig, og den guddommelige herlighed ses hos dig. Selv hedningerne skal komme til dette lys, og mange store sind skal overgive sig til lysstyrken af dette lys."

Med denne prædiken, forsøgte Jesus at præcisere, at religion er en *personlig erfaring*. Mesteren sagde blandt andet:

"Du ved godt, at mens en godhjertet far elsker sin familie som helhed, holder han således af dem som en gruppe på grund af hans stærke kærlighed til hvert enkelt medlem af familien. Du bør ikke længere nærme dig din Fader i himlen, som et barn af Israel, men som *Guds barn*. Som en gruppe, er du faktisk Israels børn, men som individer, hver enkelt af jer er et Guds barn. Jeg er kommet, ikke for at åbenbare Faderen til Israels børn, men snarere for at bringe denne viden om Gud og åbenbaringen af hans kærlighed og nåde til den enkelte troende som en ægte personlig erfaring for denne. Profeterne har alle lært dig at Jahve bekymrer sig for sit folk, at Gud elsker Israel. Men jeg er kommet til dig for at forkynde en større sandhed, en sandhed, som mange af de senere profeter også forstod, nemlig at Gud elsker dig - hver af jer - som individer. Under alle disse generationer har du haft en national eller racemæssig religion; nu er jeg kommet for at give dig en personlig religion.

"Men selv dette er ikke en ny idé. Mange af de åndeligt sindede blandt jer har kendt denne sandhed, da nogle af profeterne har instrueret dig om den. Har du ikke læst i skrifterne, hvor profeten Jeremias siger: "På det tidspunkt skal de ikke længere sige, at fædrene har spist sure druer, og børnenes tænder bliver ømme af det. Enhver skal dø for sin egen uretfærdighed; enhver, der spiser sure druer, hans tænder vil blive ømme af det. Se, dagene skal komme, da jeg vil lave en ny pagt med mit folk, ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, da jeg førte dem ud af Egypten, men en pagt med den nye vej. Jeg vil også skrive min lov i deres hjerter. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Så skal de ikke mere sige, den ene til den anden, kender du Herren? Nej! For de skal alle kende mig personligt, fra den mindste til den største."

"Har du ikke læst disse løfter? Tror du ikke på skrifterne? Forstår I ikke, at profetens ord gå i opfyldelse i, hvad du ser den dag i dag? Og bad Jeremias jer ikke om at gøre religionen en affære af hjertet, at forholde jer til Gud som enkeltpersoner? Sagde profeten ikke, at himlens Gud ville undersøge hver og ens eget hjerte? Og var du ikke advaret om at det naturlige menneskelige hjerte er falsk over alt andet og ofte desperat korrupt?

"Har du ikke læst det sted, hvor Ezekiel underviste selv jeres fædre, at religionen skal blive en realitet i din egen personlige oplevelse? Du bør ikke længere bruge ordsproget som siger: "Fædrene har spist sure druer, og børnenes tænder er ømme af det." "Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Se, alle sjæle er mine; faderens sjæl såvel som sønnens er min. Kun den sjæl, der synder skal dø. "Og så forudså Ezekiel selv denne dag, da han talte for Gud og sagde: "Jeg vil også give dig et nyt hjerte og en ny ånd, som jeg vil sætte i dig."

"Du skal ikke længere være bange for at Gud straffer en hel nation for en persons synd. Heller ikke vil Faderen i himlen straffe et af sine troende børn for nationens synder, selv om hvert enkelt medlem af en familie ofte må lide de materielle konsekvenser af familiens fejl og gruppens overtrædelser. Indser du ikke, at håbet om en bedre nation - for en bedre verden - er knyttet til den enkeltes fremskridt og oplysning?"

Derefter forklarede Mesteren at Faderen i himlen, efter at mennesket bliver opmærksom på denne åndelige frihed, ønsker at hans børn på jorden begynder den evige opstigning til Paradiset, den livsfase, som består i den skabtes bevidste reaktion på den iboende ånds guddommelige opfordring til at finde Skaberen, at kende Gud og søge at blive som

ham.

Apostlene blev stærkt hjulpet af denne prædiken. De indså alle desto tydeligere, at evangeliet om riget er et budskab rettet til den enkelte, ikke til nationen.

Selvom Jesu lære var kendt for folket i Kapernaum blev de overraskede ved hans prædiken, denne sabbatdag. Han underviste virkelig som en, der havde myndighed, og ikke som de skriftkloge.

Netop da Jesus havde fuldendt talen, fik en ung mand, der hørte til forsamlingen, og som var blevet meget ked af hans ord, et epileptisk anfald og skreg højt. Ved afslutningen af angrebet, da han var ved at komme til bevidsthed, talte han i en drømmende tilstand, og sagde: "Hvad har vi med dig at gøre, Jesus af Nazaret? Du er Guds hellige; Er du kommet for at ødelægge os?" Jesus bad folk om at være stille, tog den unge mand ved hånden og sagde: "Kom ud af det"- og han vågnede op med det samme.

Denne unge mand var ikke besat af en uren ånd eller dæmon. Han var offer for almindelig epilepsi, men havde lært, at hans lidelse var forårsaget af, at han var besat af en ond ånd. Han troede, at det forholdt sig således og opførte sig derefter i alt, hvad han tænkte og sagde om sin sygdom. Menneskerne troede alle, at sådanne fænomener var direkte forårsaget af tilstedeværelsen af urene ånder. Derfor troede de, at Jesus havde uddrevet en dæmon fra den mand, men Jesus helbredte ikke ved denne lejlighed hans epilepsi. Først senere på dagen, ved solnedgang, var denne mand virkelig helbredt. Længe efter den første pinse undgik apostelen Johannes, som var den sidste person, der skrev om hvad Jesus gjorde, enhver henvisning til disse såkaldte "uddrivelses af onde ånder", og det gjorde han med hensyn til at sådanne tilfælde af dæmon besiddelse aldrig indtræf efter den første pinse.

Som et resultat af denne dagligdags hændelse spredtes rygtet hurtigt over hele Kapernaum, at Jesus havde kastet en dæmon ud af en mand og mirakuløst helbredt ham i slutningen af hans eftermiddag prædiken i synagogen. Sabbatten var det helt rigtige tidspunkt for en hurtigt og effektivt spredning af sådan et sensationelt rygte, Denne beretning blev også sendt til alle de mindre bygder omkring Kapernaum, og mange mennesker troede det.

Madlavningen og husarbejdet i Zebedæus store hus, hvor Jesus og de tolv havde deres hovedkvarter blev for det meste håndteret af Simon Peters kone og hendes mor. Peters hjem var nær ved Zebedæus hus, og Jesus og hans venner stoppede der på vej fra synagogen da Peters mor i flere dage havde været syg med kulderystelser og feber. Nu skete det at på omkring det tidspunkt, da Jesus lændede sig over den syge kvinde, holdt hendes hånd og strøg hendes pande, mens han talte trøstende og opmuntrende ord til hende, faldt feberen. Jesus havde endnu ikke haft tid til at forklare sine apostle, at det ikke var udført noget mirakel i synagogen; og med denne hændelse så frisk og levende i deres sind, og minder om vin og vand i Kana, greb de dette sammenfald som yderligere et mirakel, og nogle af dem skyndte sig at sprede nyheden i hele byen.

Peters svigermor Amatha, led af malaria feber. Hun var ikke mirakuløst helbredt af Jesus på dette tidspunkt. Først flere timer senere, efter solnedgang, var hendes opsving i forbindelse med den usædvanlige begivenhed, der fandt sted i gården foran Zebedæus hjem.

Disse sager er typisk for den måde, hvorpå en generation, der søger efter underværker og et folk, der var mirakelsindet ufejlbarligt greb alle sådanne tilfældigheder som påskud til at proklamere, at Jesus igen havde udført et mirakel.

3. HELBREDELSEN VED SOLNEDGANGEN

På det tidspunkt, hvor Jesus og hans apostle havde gjort sig klar til at indtage deres aftensmad, ved afslutningen af denne begivenhedsrige sabbatdag var hele Kapernaum og omegn i opstandelse over disse ansete mirakelhelbredelser. Alle, der var syge eller plaget forberedte sig til at gå til Jesus eller blive båret der af deres venner, så snart solen gik ned. Ifølge jødisk lære var det ikke tilladt selv at søge sundhedshjælp under sabbattens hellige timer.

Så snart solen sank under horisonten begyndte, en masse lidende mænd, kvinder og børn at søge mod Zebedæus hjem i Betsaida. En mand begav sig på vej med sin lammede datter lige så snart solen var sunket ned bag naboens hus.

Begivenhederne i løbet af denne dag havde opbygget rammerne af denne mærkelige scene ved solnedgang. Selv teksten som Jesus havde brugt til hans eftermiddag prædiken havde antydnet, at sygdommen skal forvises, og han havde talt med en sådan kraft og myndighed, der var uden fortilfælde! Hans budskab var så overbevisende! Uden at stole på nogen menneskelig autoritet, talte han direkte til menneskenes samvittighed og sjæle. Uden at ty til logik, juridiske spidsfindigheder eller smarte vendinger appellerede han stærk, direkte, klar og personlige til sine lytters hjerter.

Denne sabbat var en stor dag i Jesu liv på jorden, ja, i livet i et univers. For hele lokaluniverser var den lille jødiske by Kapernaum praktisk taget Nebadons virkelige hovedstad. Det lille antal jøder i Kapernaum synagogen var ikke de eneste skabninger, som hørte de vigtige afsluttende ord i Jesu prædiken: "Had er frygtens skygge, hævn er fejhedens forklædning." Heller ikke kunne hans tilhørere glemme hans velsignede ord, der proklamerede: "Mennesket er en søn til Gud, ikke et barn af djævelen."

Kort efter solnedgangen, mens Jesus og apostlene stadig dvælede ved aftensbordet hørte Peters kone stemmer i gården foran huset, og da gik hun hen til døren, så hun, at en stor skare af syge mennesker var forsamlet, og at vejen fra Kapernaum var fyldt med dem, der var på vej til at søge helbredelse hos Jesus. Da hun så det, gik hun straks og underrettede sin mand, der fortalte Jesus.

Da Mesteren trådte ud af døren på forsiden af Zebedæus hus mødte hans øjne et opbud af ulykkesramte og plagede menneskehed. Han så ud over næsten tusind syge og lidende mennesker; det var i det mindst det antal af mennesker, der havde forsamlet sig foran ham. Ikke alle tilstedeværende var syge; nogle var kommet for at hjælpe deres kære i deres forsøg på at blive helbredt.

Synet af disse lidelsesramte dødelige, mænd, kvinder og børn, som i høj grad led som følge af de fejl og ugerninger hans egne betroede Sønner of universets administration havde begået, rørte på en særlig måde Jesus menneskelige hjerte og udfordrede den guddommelige nåde af denne godgørende Skabersøn. Jesus vidste udmærket godt, at han aldrig kunne bygge en varig åndelig bevægelse på grundlag af rent materielle vidundere. Det havde været hans konsekvente princip at afstå fra at udøve sine Skaber privilegier. Ikke siden Kana havde det overnaturlige eller mirakuløse haft berøring med hans undervisning. Denne plagede folkemasse, rørte imidlertid hans sympatiske hjerte og appellerede kraftigt til hans forståelsesfulde hengivenhed.

En stemme fra gårdspladsen, råbte: "Mester, tal ordet, giv os vores helbred, helbred vores sygdomme, og frels vores sjæle." Næppe var disse ord blev sagt før end en enorm samling af serafer, fysiske overvågere, Livsbærere og mellemvæsener, som altid var ved hånden af deres inkarnerede Skaber af et univers, klar til at gribe ind med den skabende kraft om deres Hersker gav tegn. Dette var et af disse øjeblikke i Jesu jordiske livsforløb hvor guddommelig visdom og menneskelig medfølelse var så sammenflettet i Menneskesønnens bedømmelse, at han søgte tilflugt i en appel til sin Faders vilje.

Da Peter bønfuldt Mesteren til at lytte til deres råb om hjælp svarede Jesus, da han så ud over den lidende forsamling: "Jeg er kommet til denne verden for at åbenbare Faderen og etablere hans rige. Til dette formål har jeg levet mit liv op til dette øjeblik. Hvis det derfor ville være i overensstemmelse med hans vilje, som sendte mig, og ikke i modstrid med min dedikation til at forkynde evangeliet om himmelriget, ønsker jeg at se mine børn helbredt - og - " men de ord, som Jesus siden sagde, gik tabt i tumulten.

Jesus havde overdraget ansvaret for at træffe denne beslutning for helbredelse til sin Fader. Åbenbart stillede Faderens vilje ingen hindring i vejen, for næppe var Mesterens ord udtalt før en kraftfuld bevægelse opstod blandt samlingen af himmelske personligheder, der tjente under kommando af Jesu Personaliserede Tankeretter. Det vældige følge sænkede sig ned midt blandt denne samling af lidende dødelige, og på et øjeblik blev 683 mænd, kvinder og børn gjort hele, fuldstændig helbredt for alle deres fysiske sygdomme og andre materielle lidelser. En sådan scene var aldrig oplevet på jorden, før den dag, og heller ikke siden. For dem af os, der var til stede og så denne skabende bølge af helbredelse, var det virkelig et rørende syn.

Af alle de skabninger som blev overrasket over dette pludselige og uventede udbrud af overnaturlig helbredelse, var Jesus imidlertid den mest overrasket. Da hans menneskelige bekymring og medfølelse for et stykke tid var rettet mod scenen af plagede og lidende, som åbnede sig foran ham, forsømte han i sin menneskelige sind at holde sin Personaliseret Retters advarsler om umuligheden, under visse forhold, og under visse omstændigheder af at begrænse

tidselementet i skaberprivilegier hos en Skabersøn. Jesus ønskede at se disse lidende dødelige helbredt hvis hans Faders vilje ikke derved blev krænkede. Jesu Personaliserede Retter besluttede straks, at sådan en handling af skabende energi på det tidspunkt ikke ville krænke Paradisfaderens vilje, og på grundlag af denne beslutning - under hensyntagen til Jesu tidligere udtrykt ønske om helbredelse - den skabende handling var *en kendsgerning*. Hvad en *Skabersøn* ønsker og hans Fader *vil*, det ER. Under hele Jesu senere jordiske liv opstod der ingen anden sådan fysisk massehelbredelse af dødelige.

Som man kunne have forventet spredte rygter sig om denne healing ved solnedgang i Betsaida i Kapernaum over Galilæa og Judæa og videre. Endnu engang blev Herodes frygtet, og han sendte iagttagere ud for at rapportere om Jesu arbejde og forkyndelse og for at finde ud af, om han var den tidligere tømrer fra Nazaret eller Johannes Døberen som var opstået fra de døde.

Hovedsageligt på grund af denne utilsigtede demonstration af fysisk helbredelse, var Jesus nu lige så meget en læge som prædikant i resten af hans jordiske livsforløb. Det er sandt, at han fortsatte sin undervisning, men hans personlige arbejde bestod hovedsageligt af sygepleje til de syge og lidende, mens hans apostle foretog den offentlige forkyndelse og døbte de troende.

Men de fleste af dem, der var en del af den overnaturlige eller skabende fysisk helbredelse ved denne demonstration af guddommelig energi ved solnedgang, havde ingen varige åndelige fordele ved denne ekstraordinære manifestation af barmhjertighed. For et lille antal blev denne fysiske tjeneste til virkelig opbyggelse, men dette fantastiske udbrud af tidløs skabende helbredelse førte ikke til fremskridt i det åndelige rige i menneskenes hjerter.

De underværker i form af helbredelse, der lejlighedsvis opstod i forbindelse med Jesu mission på jorden var ikke en del af hans plan for at forkynde riget. De optrådte lejlighedsvis som en naturlig del af at der på jorden var et guddommeligt væsen med noget nær ubegrænset skaberprivilegier i forbindelse med en hidtil uset kombination af guddommelig nåde og menneskelig sympati. Disse såkaldte mirakler, gav imidlertid Jesus meget besvær i at de førte til en offentlig omtale som vakte fordomme og medførte meget usøgt berygtethed.

4. SENERE SAMME AFTEN

Under hele aftenen efter denne store udbrud af helbredelse tog den jublende og glade folkemasse Zebedæus hjem i besiddelse, og Jesu apostlene blev optændt til højdepunktet af følelsesmæssig begejstring. Fra et menneskeligt synspunkt, var denne dag sandsynligvis den største blandt alle de store dage, de tilbragte med Jesus. Aldrig før eller efter steg deres håb til sådanne højder af selv sikker forventning. Jesus havde kun et par dage før, mens de endnu befandt sig indenfor grænserne af Samaria, fortalt dem, at timen var kommet, hvor riget ville blive proklameret med *kraft*, og nu havde deres øjne set, hvad de formodede var opfyldelsen af dette løfte. De var begejstret ved tanken om, hvad der ville komme, hvis denne fantastiske manifestation af helbredende kraft kun var en begyndelse. Deres tilbageværende tvivl om Jesu guddommelighed var forsvundet. De blev bogstaveligt beruset af ekstase fra deres forvirrede glæde.

Men da de søgte efter Jesus, kunne de ikke finde ham. Mesteren var meget forstyrret af hvad der var sket. Disse mænd, kvinder og børn, som var blevet helbredt for forskellige sygdomme dvælede til langt ud på natten i håb om at Jesus ville vende tilbage, så de kunne takke ham. Apostlene kunne ikke forstå Mesterens adfærd, som timerne gik, og han forblev i afsondrethed. Deres glæde ville have været komplet og perfekt, hvis ikke for hans fortsatte fravær. Da Jesus endelig vendte tilbage til dem, var det sent og næsten alle dem, der havde været en del af den helbredende episode var gået hjem. Jesus afviste lykønskninger og hyldest fra de tolv, og de andre, som havde ventet på at møde ham, og sagde kun: "Glæd dig ikke over, at min Fader er mægtig nok til at helbrede kroppen, men snarere over, at han er mægtig til at frelse sjælen. Lad os gå til hvile, for i morgen skal vi beskæftige os om Faderens anliggender."

Igen gik tolv skuffede, forvildede mænd med sorg i hjertet til hvile. Kun få af dem, bortset fra tvillingerne, sov meget den nat. Så snart Mesteren gjorde noget, som glædede sjælen og begejstrede hjertet hos hans apostle, førend at han straks syntes at slå deres håb i stykker og aldeles ødelægge grundlaget for deres mod og entusiasme. Når disse forvirrede fiskere kiggede hinanden i øjnene, havde de alle kun én tanke: "Vi kan ikke forstå ham. Hvad skal alt dette betyde?"

5. TIDIGT SØNDAGMORGEN

Heller ikke Jesus sov meget denne lørdag aften. Han forstod, at verden var fyldt med fysisk nød og oversvømmet med materielle vanskeligheder, og han overvejede den store fare for at blive tvunget til at afsætte meget af sin tid til pleje af de syge og de plagede, at hans mission for at etablere det åndelige rige i menneskenes hjerter ville blive forstyrret eller i det mindste underordnet forvaltningen af fysiske ting. På grund af disse og lignende tanker, som i løbet af natten optog Jesu dødelige sind, stod han op søndag morgen, længe før daggry og gik alene til en af hans foretrukne steder for fællesskab med Faderen. Emnet for Jesu bøn denne tidlige morgen var for visdom og dømmekraft til ikke at tillade hans menneskelige sympati i forbindelse med sin guddommelige nåde, til at fortage en sådan appel til ham i overværelse af de dødeliges lidelse, at alt hans tid ville blive forbrugt til den fysiske pleje og åndelig omsorgssvigt. Selvom han ikke helt ønskede at undgå at tjene de syge, vidste han, at han også måtte gøre det mere vigtige arbejde som den åndelige undervisning og religiøse uddannelse repræsenterede.

Jesus gik så ofte ud til bakkerne for at bede, fordi han ikke havde adgang til nogen private rum, der var egnet til hans personlige andagt.

Peter kunne ikke sove om natten. Så derfor meget tidligt, kort efter Jesus at var gået ud for at bede, vækkede han James og Johannes, og de tre gik ud for at søge efter deres Mester. Efter mere end en times søgen fandt de Jesus og bad ham fortælle dem grunden til hans mærkelige opførsel. De ønskede at vide, hvorfor han syntes at være plaget af den mægtige udgyldelse af helbredelsens ånd, når alle mennesker var lykkelige og hans apostle således glædede sig.

I over fire timers tid forsøgte Jesus at forklare disse tre apostle, hvad der var sket. Han lærte dem om, hvad der var sket og forklarede farerne ved sådanne manifestationer. Jesus betroede dem grunden til, at han var gået ud for at bede. Han forsøgte at forklare hans personlige medarbejdere de virkelige årsager, hvorfor Faderens rige ikke kunne bygges videre på vidunder-arbejde og fysisk helbredelse, men de kunne ikke forstå hans undervisning.

I mellemtiden, tidligt søndag morgen, begyndte andre skarer af lidende sjæle og mange nysgerrigheds søgende at samles omkring Zebedæus hus. De fordrede højlydt at se Jesus. Andreas og apostlene var så forvirret, at mens Simon Zelotes talte til forsamlingen gik Andreas sammen med flere af sine medarbejdere ud for at søge efter Jesus. Da Andreas fandt Jesus i selskab med de tre, sagde han: "Mester, hvorfor lader du os alene med folkemængden? Se, alle de mennesker leder efter dig; Aldrig før har så mange ønsket at høre din prædiken. Selv nu, er huset omgivet af dem, som er kommet fra nær og fjern på grund af dine mægtige handlinger. Ville du ikke vende tilbage med os for at tjene dem?"

Da Jesus hørte det, svarede han: "Andreas, har jeg ikke lært dig, og disse andre, at min mission på jorden er at åbenbare Faderen, og at forkynde mit budskab om Himmelriget? Hvordan er det da, at du ønsker at få mig til at vende mig væk fra mit arbejde for at gøre de nysgerrige tilfredse og tilfredsstille dem, der søger efter tegn og undere? Har vi ikke levede blandt disse mennesker alle disse måneder, og har de samledes i skarer for at høre den gode nyhed om riget? Hvorfor er de nu kommer og bestormet os? Er det ikke for at få den fysiske krop helbredt i stedet for at modtage åndelig sandhed for at frelse deres sjæle? Når mennesker er tiltrukket af os på grund af de mærkelige manifestationer kommer mange af dem, ikke for at søge sandhed og frelse, men snarere at søge efter helbredelse for deres fysiske lidelser og udfrielse fra deres materielle vanskeligheder.

"Hele denne tid har jeg været i Kapernaum, og både i synagogen og søbredden, har jeg prædikeret rigets gode nyheder for alle der havde ører at høre og hjerter til at modtage sandheden med. Det er ikke Faderens vilje, at jeg skal vende tilbage med dig for at underholde disse nysgerrig og blive optaget af omsorgen af fysiske ting med udelukkelse af det åndelige. Jeg har ordineret dig til at forkynde evangeliet og tjene de syge, men jeg må ikke blive opslugt af helbredelse, at jeg forsømmer min undervisning. Nej, Andreas, jeg vender ikke tilbage med dig. Gå og fortælle folket at de skal tro på det, vi har lært dem, og at glæde sig i friheden som Guds sønner nyder, og gør jer klar, så vi kan begive os til de øvrige byer i Galilæa, hvor vejen allerede er forberedt til at prædike gode nyhed om riget. Det var for det formål jeg kom fra Faderen. Gå derfor hen og gør jer klar til øjeblikkelig afgang, mens jeg afventer jeres tilbagekomst hertil."

Da Jesus havde talt gik Andreas og hans medapostle bedrøvet tilbage til Zebedæus hus, og sendte forsamlingen væk og gjorde sig hurtigt klar til rejsen, som Jesus havde besluttet. Og så begav Jesus og apostlene sig ud søndag eftermiddag, den 18. januar, år 28 e.Kr., på deres første virkelige offentlige og åben forkyndelsestur til byerne i Galilæa. Under denne første tur, prædikede de evangeliet om riget i mange byer, men de besøgte ikke Nazaret.

Denne søndag eftermiddag, kort efter at Jesus og hans apostle havde begivet sig til Rimmon, kom hans brødre James og Jude for at mødes med ham i Zebedæus hus. Ved middagstid den dag havde Juda opsøgt sin bror James og insisterede på, at de skulle gå til Jesus. Da James endelig indvilligede i at gå med Juda, var Jesus allerede taget af sted.

Apostlene var tilbageholdende med at forlade den store interesse, der var blevet vakt i Kapernaum. Peter beregnede, at ikke mindre end tusind troende kunne være blevet døbt ind i riget. Jesus lyttede tålmodigt til dem, men var ikke enige om at vende tilbage. Der var et øjebliks stilhed, og derefter vendte Thomas sig mod hans medapostle og sagde: "Lad os gå! Mesteren har talt. Selvom vi ikke fuldt ud kan forstå Himmelrigets mysterier, er vi sikre på én ting: Vi følger en lærer, der ikke søger nogen ære for sig selv." Modvilligt, gik de ud for at forkynde den gode nyhed i byerne i Galilæa.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 146

DEN FØRSTE PRÆDIKETUR I GALILÆA

DEN første prædiketur i Galilæa begyndte søndag den 18. januar år 28 e.Kr., og fortsatte i omkring to måneder og sluttede med en tilbagevenden til Kapernaum den 17. marts. På denne tur prædikede Jesus og de tolv apostle, bistået af Johannes tidligere apostle evangeliet og døbte troende i Rimmon, Jotapata, Rama, Zebulon, Jireon, Giskala, Korazin, Madon, Kana, Nain, og Endor. I disse byer, stoppede de og underviste, mens de i mange mindre byer prædikede evangeliet om riget på deres gennemrejse.

Det var første gang, at Jesus lod sine medarbejdere prædike uden forbehold. I løbet af denne tur formanede han dem kun tre gange: han opfordrede dem til at holde sig væk fra Nazaret og at være diskret, når de passerer gennem Kapernaum og Tiberias. Det var en kilde til stor tilfredshed for apostlene endelig at føle, at de var fri til at prædike og undervise uden begrænsninger, og de kastede sig med stor seriøsitet og stor glæde ind i arbejdet med at forkynde evangeliet, tjenende de syge og døbe troende.

1. FORKYNDELSEN I RIMMON

Den lille by Rimmon havde engang hengivent tilbudt en babylonisk luftens gud, Ramman. Mange af de tidligere babyloniske og senere Zarathustras lærdomme indgik stadig blandt rimmoniternes trosforestillinger; derfor helligede Jesus og de fireogtyve meget af deres tid til at afklare forskellen mellem disse ældre overbevisninger og rigets nye evangelium. Peter holdt her en af hans tidlige karrieres store prædikener om "Aron og den Gyldne Kalv."

Selv om mange af borgerne i Rimmon troede på Jesu lære, forårsagede de i de senere år, meget besvær for deres brødre. Det er vanskeligt indenfor et kort tidsrum i løbet af en enkelt livstid at omvende naturdyrkere til fuldt fællesskab i ærbødighed for et åndeligt ideal.

Mange af de bedre babyloniske og persiske ideer om lys og mørke, godt og ondt, tid og evighed blev senere medtaget i den såkaldte kristendommens lære, og deres optagelse gjorde den kristne forkyndelse umiddelbart mere acceptabel for befolkningerne i Mellemøsten. På samme måde, blev inddragelsen af mange af Platons teorier om den ideelle ånd eller de usynlige mønstre af alle ting synlige og materielle, da Filo senere tilpassede disse teorier til den hebraiske teologi, gjorde Paulus på samme måde den kristne lære mere acceptable for grækerne i vest.

Det var i Rimmon at Todan første gang hørte om rigets evangelium, og han førte senere dette budskab til Mesopotamien og langt der udover. Han var blandt de første til at forkynde den gode nyhed for dem, der levede bagved Eufrat.

2. I JOTAPATA

Mens almindelige mennesker i Jotapata meget gerne lyttede til Jesus og hans apostle, og mange modtog rigets evangelium, var det Jesus forelæsning til de fireogtyve den anden aften under deres ophold i denne lille by, der især adskilte Jotapata missionen. Nataniel var forvirret i sit sind over Mesterens undervisning om bøn, taksigelse og tilbedelse, og som svar på hans spørgsmål holdt Jesus en meget detaljeret tale for yderligere at afklare sin undervisning. Sammenfattet i moderne terminologi, kan denne forelæsning præsenteres med vægt på følgende punkter:

1. Hvis mennesket bevidst og vedholdende huser fordærv i sit hjerte, vil dette i sidste ende ødelægge den menneskelige sjæls bønne forbindelse med åndens kredsløb af kommunikation mellem mennesket og hans Skaber. Naturligvis hører

Gud sit barns andragende, men når det menneskelige hjerte bevidst og vedholdende huser onde tanker går det personlige fællesskab mellem jordens barn og sin himmelske Fader gradvist tabt.

2. Den bøn, som er i modstrid med Guds kendte og etablerede love er en vederstyggelighed for Paradisguddommene. Hvis mennesket ikke vil lytte til guderne når de taler til deres skabelse i åndens, sindets og materiens love, får selve denne meget gennemtænkte og bevidste foragt hos den skabte, åndepersonlighederne til at lukke deres ører til disse lovløse og ulydige dødeliges bønner. Jesus citerede for apostlene fra profeten Zakarias: "Men de nægtede at lytte, og vendte sig bort og lukker deres ører for at undgå høreelse. Ja, de gjorde deres hjerter hårde som sten for at undgå at høre loven og de ord, som jeg med hjælp af min ånd sendte gennem profeterne; derfor kom resultaterne af deres onde tanker som en stor vrede over deres skyldige hoveder. Og det skete, at de skreg om nåde, men intet lyttede til dem." Senere citerede Jesus den kloge mands ordsprog, der sagde: "Den der vender sit øre bort hører ikke Guds lov, så selv hans bøn vil være en vederstyggelighed."

3. Ved at åbne den menneskelige ende af kommunikationskanalen mellem Gud og mennesket, får de dødelige umiddelbart adgang til den stadigt flydende strøm af guddommelig tjenester til de skabte i verdnerne. Når mennesket hører Guds ånd tale inde i deres hjerte indgår der som en naturlig del af denne oplevelse, at Gud samtidigt hører menneskets bøn. Selv syndernes forladelse fungerer på denne samme ufejlbarlige måde. Faderen i himlen har tilgivet dig selv før du har tænkt at spørge ham om det, men denne tilgivelse er ikke tilgængelig i din personlige religiøse oplevelse, indtil du selv tilgiver dine medmennesker. Guds tilgivelse som *virkelighed*, er ikke betinget af at du tilgiver dine medmennesker, men som *oplevelse* er den lige så bestemt. Dette faktum, at den guddommelige og menneskelige tilgivelse er synkroniseret blev således anerkendt og knyttet sammen i den bøn, som Jesus lærte apostlene.

4. I universet er der et grundlæggende princip for retfærdighed, som barmhjertighed er magtesløs til at omgå. Paradisets uselviske herligheder kan ikke modtages af et alt igennem egoistisk væsen i tidens og rummets verdener. Ikke engang Guds uendelige kærlighed kan tvinge den evige overlevelsens frelse af en dødelig skabning, der ikke vælger at overleve. Barmhjertighed skænket i overflod, men trods alt, er der mandater af retfærdighed, som ikke engang kærlighed kombineret med barmhjertighed effektivt kan annullere. Jesus citerede igen fra de hebraiske skrifter: "Jeg har kaldt, og du nægtede at høre; Jeg rakte min hånd ud, men ingen lagde mærke til det. Du ødelagde alle mine råd og ville ikke vide af min tilrettevisning, og på grund af denne oprørske holdning bliver det uundgåeligt, at du vil kalde på mig og undlader at modtage et svar. Efter at have afvist livets vej kan du flittigt søger efter mig, når tiden for din lidelse er inde, men du vil ikke finde mig."

5. De, der ønsker at modtage barmhjertighed skal vise barmhjertighed; døm ikke, så skal I ikke blive dømt. Med den ånd, som du dømmer andre, vil du også selv blive dømt. Barmhjertighed kan ikke fuldstændig ophæve retfærdighed i universet. I sidste ende viser det sig at være sandt: "Den som lukker sine øre for de fattiges råb, han vil selv en dage råbe om hjælp uden at få et svar." Oprigtigheden i en bøn er det, som sikrer, at den bliver hørt; den åndelige visdom og universelle konsistens i en bøn bestemmer tiden, måden og omfanget af svaret. En klog far besvarer ikke ordret hans uvidende og uerfarne børns dumme bønner, selv om børnene får meget glæde og ægte sjælelig tilfredshed fra at bringe sådanne absurde anmodninger.

6. Når du er blevet helt dedikeret til at gøre den himmelske Faders vilje, får du svar på alle dine bønner, fordi de er i fuld overensstemmelse med Faderens vilje, og Faderens vilje manifesteres overalt i hans vidtstrakte univers. Hvad en sand søn ønsker og den uendelige Fader vil have ER. En sådan bøn kan ikke forblive ubesvaret, og ingen andre former for ønsker kan nogensinde blive fuldt besvaret.

7. De retfærdiges skrig er en troshandling af et Guds barn, som åbner døren til Faderens forråds-kammer for godhed, sandhed og barmhjertighed, og disse gode gaver har længe ventet på at sønnen skulle komme og personligt tilegne sig dem. Bønnen ændrer ikke Guddommens holdning til mennesker, men den ændrer menneskets holdning til den uforanderlige Fader. *Motivet* for bøn er, hvad der driver den til det guddommelige øre, ikke de sociale, økonomiske eller ydre religiøse status af den som beder.

8. Bønnen kan ikke anvendes til at undgå forsinkelser i tiden eller overstiger forhindringer i rummet. Bønnen er ikke beregnet til at være en måde at opnå selvforherligelse eller for at opnå en urimelig fordel i forhold til ens medmennesker. En gennemgående egoistisk sjæl kan ikke bede i den sande betydning af ordet. Jesus sagde: "Lad din

højeste glæde være i Guds karakter, og han vil give dig hvad dit hjerte virkelig ønsker." "Overlad din vej til Herren; stol på ham, og han vil handle." "For Herren hører de trængendes råb, og han vil give den nødlidendes bøn opmærksomhed."

9. "Jeg er kommet frem fra Faderen; hvis du derfor nogensinde er usikker på, hvad du vil bede Faderen om, bed i mit navn, og jeg vil introducere din bøn i overensstemmelse til dine reelle behov og ønsker og til min Faders vilje." Pas på den store fare for at blive selvcentreret i dine bønner. Undgå at bede meget for dig selv; bed mere for den åndelige status for dine brødre. Undgå materialistiske bønner; bed i ånden og for en overflod af åndens gaver.

10. Når du beder for de syge og lidende forvent ikke, at dine bønner vil erstatte en kærlig og fornuftig omsorg, om hvad disse lidende behøver. Bed for jeres familiers, venners og kammeraters velstand, men bed især for dem, der forbander dig, og gør kærlige andragender for dem, der forfølger jer." "Men hvornår I skal bede, om det, siger jeg ingenting. Kun den ånd, som bor i dig kan få dig til at ytre de bønner, som udtrykker din indre forhold til åndernes Fader."

11. Mange søger tilflugt i bøn, først når de er i vanskeligheder. En sådan måde er tankeløs og vildledende. Sandt nok, det er godt, at du beder når du bliver chikaneret, men du skal også huske at tale som en søn til din Fader, når alt er godt med din sjæl. Lad altid dine virkelige andragender være i hemmelighed. Lad ikke mennesker høre dine personlige bønner. Taksigelsesbønner er egnet til grupper af tilbedere, men sjælens bøn er en personlig sag. Der er kun én form for bøn, som er velegnet til alle Guds børn, og den lyder: "Efter alt, din vilje ske,"

12. Alle, som tror på dette evangelium bør oprigtigt bede for himmelriget udbredelse. Af alle bønner i de hebraiske skrifter udtrykte han den største påskønnelse for salmistens anmodning: "Skab i mig, o Gud, et rent hjerte, og forny den rette ånd i mig. Rens mig fra hemmelige synder, og hold din tjener væk fra anmassende overtrædelse." Jesus kommenterede indgående bønnens relation til skødesløs og sårende tale, og citerede: "Sæt, o Herre, en vagt for min mund, bevogt mine læbers dør." "Menneskets tunge " sagde Jesus:" er en kropsdel, som kun få mennesker kan tæmme, men ånden i mennesket kan omdanne denne uregerlige kropsdel til en venlig stemme af tolerance og en inspirerende udøvere af barmhjertighed."

13. Jesus lærte, at bøn om guddommelig vejledning langs livets vej på jorden var i prioriteret rækkefølge kun overgået af anmodningen om at kende Faderens vilje. I virkeligheden betyder dette en bøn om guddommelig visdom. Jesus lærte aldrig at menneskelig viden og særlige færdigheder kunne opnås gennem bøn, men han lærte, at bøn er en faktor, der udvider ens evne til at modtage den guddommelige tilstedeværelse. Da Jesus lærte sine medarbejdere at bede i ånden og i sandhed, forklarede han, at hans hensigt var at bede oprigtigt og i overensstemmelse med ens oplysning, at bede helhjertet og intelligent, alvorligt og trofast.

14. Jesus advarede sine tilhængere til at tro, at deres bønner ville være mere effektive ved udsmykkede gentagelser, veltalende vendinger, faste, bodsøvelser og offergaver. Men han opfordrede dem, der troede på ham til at bruge bøn som en måde, der fører op gennem taksigelse til sand tilbedelse. Jesus beklagede, at der var så lidt af taksigelsens ånd i hans tilhængers bønner og tilbedelse. Han citerede fra skriften ved denne lejlighed og sagde: "Det er godt at takke Herren og at lovsynge den Højestes navn, anerkende hans kærlighedsfulde venlighed hver morgen, og hans trofasthed hver nat, fordi Gud har gjort mig glad gennem sine gerninger. I alt vil jeg takke i overensstemmelse med Guds vilje."

15. Så sagde Jesus, "Vær ikke konstant overdrevent bekymret for dine daglige behov. Vær ikke bekymret for de problemer som vedrører din jordiske eksistens, men læg dine behov i alle disse ting ved bøn og påkaldelse, i en ånd af oprigtig taksigelse, for din Fader, som er i himlen." Så citerede han fra skrifterne: "Jeg vil prise Guds navn med en sang, og vil forstørre ham med taksigelse. Og det skal behage Herren bedre end offer af en okse eller tyr med horn og hove."

16. Jesus lærte sine tilhængere, at når de havde fremført deres bønner til Faderen, skulle de forblive i en tid i stille modtagelighed for at give deres iboende ånd en bedre mulighed for at tale med den lyttende sjæl. Faderens ånd taler bedst til mennesket, når det menneskelige sind er fokuseret på sand tilbedelse. Vi tilbeder Gud med hjælp af Faderens iboende ånd og med oplysning i det menneskelige sind, gennem tjeneste af sandheden. Tilbedelse, lærte Jesus, gør en i stigende grad ligesom det væsen som bliver tilbedt. Tilbedelse er en transformerende oplevelse, hvor den endelige gradvist nærmer sig og i sidste ende opnår tilstedeværelsen af den Uendelige.

Også mange andre sandheder om menneskets forhold til Gud fortalte Jesus sine apostle, men kun få af dem kunne fuldt ud forstå hans undervisning.

3. OPHOLDET I RAMA

I Rama, havde Jesus en mindeværdig diskussion med en aldrende græske filosof, der lærte at videnskab og filosofi var tilstrækkelig til at opfylde den menneskelige erfarings behov. Jesus lyttede med tålmodighed og medfølelse til denne græske lærer, erkendte sandheden om meget af det, han sagde, men påpegede, da filosofen havde stoppet, at denne i sit foredrag om den menneskelige eksistens ikke havde forklaret "hvorfra, hvorfor og hvorhen" og tilføjede: "der hvor du ender, der begynder vi. Religionen er en åbenbaring til den menneskelige sjæl og den beskæftiger sig med åndelige realiteter, som sindet aldrig alene kunne opdage eller helt forstå. Intellektuel stræben kan afsløre de faktiske omstændigheder i livet, men rigets evangelium udfolder *sandheden om at være. Du har behandlet de materielle skygger af sandheden; vil du nu lytte, mens jeg fortælle dig om de evige og åndelige realiteter, som kaster disse flygtige tidsmæssige skygger i form af materielle kendsgerninger i de dødeliges eksistens?*" For mere end en time underviste Jesus denne græker om de frelsende sandheder i rigets evangelium. Den gamle filosof var modtagelig for Mesterens måde at nærme sig ham, og da han var oprigtigt ærlig i sit hjerte troede han snart på dette evangelium om frelse.

Apostlene var en anelse desorienteret over hvor villigt Jesus samtykkede til at mange af grækerens udsagn, men Jesus sagde bagefter privat til dem: "Mine børn, forundre jer ikke, at jeg var tolerant over for den græske filosofi. Sand og ægte indre sikkerhed frygter ikke det mindste en ydre analyse, heller ikke harmes sandheden af ærlig kritik. Du bør aldrig glemme, at intolerance er den forklædning, der skjuler hemmelig tvivl om sandheden af ens egne overbevisninger. Intet menneske er på noget tidspunkt forstyrret af naboens holdning, hvis det er fuldstændig overbevist om sandheden af det, som det helhjertet tror. Mod er en tillid, som kendetegnes ved en gennemgående ærlighed om de ting, som man erkender at tror på. Oprigtige mennesker er ikke bange for en kritisk gennemgang af deres sande overbevisning og ædle idealer."

Under den anden aften i Rama, stillede Thomas følgende spørgsmål til Jesus: "Mester, hvordan kan en som er ny i troen på din undervisning virkelig vide, virkelig være sikker på, at dette evangelium om riget er sandt?"

Jesus sagde til Thomas: "Din sikkerhed for, at du er blevet medlem af Faderens familie i riget, og at du evigt overleve med rigets børn er helt et spørgsmål om personlig erfaring - tillid til sandhedens ord. Åndelig sikkerhed er lig med din personlige religiøse oplevelse af de guddommelige sandheders evige realiteter og er i øvrigt lig med din intelligente forståelse af sandheds realiteter plus din åndelige tro og minus din ærlige tvivl.

"Sønnen er naturligvis udstyret med Faderens liv. Da I er blevet velsignet med Faderens levende ånd, er I derfor Guds sønner. I overlever jeres liv i kødets materielle verden, fordi du er identificeret med Faderens levende ånd, det evige livs gave. Mange havde faktisk fået dette liv, før jeg kom frem fra Faderen, og mange flere har modtaget denne ånd, fordi de troede mit ord, men jeg fortælle dig, at når jeg vender tilbage til Faderen, skal han sende sin ånd ind i hjerterne på alle mennesker.

"Selvom du ikke kan observere den guddommelige ånd i sit arbejde i dit sind, er der en praktisk metode til at opdage, i hvilket omfang I har overladt kontrollen over jeres sjæleformåen til at blive undervist og vejledt af den himmelske Faders Ånd i dig, nemlig graden af din kærlighed til dine medmennesker. Denne Faderens ånd er en del af Faderens kærlighed, og når den dominerer mennesker fører det ufejlbarligt mod guddommelig tilbedelse og kærlige omtanke og respekt for ens medmennesker. Til en begyndelse tror I at I er Guds sønner, fordi min undervisning har gjort jer mere bevidst om den indre vejledning af Faderens iboende tilstedeværelse; men snart bliver Sandhedens Ånd udøst over alt kød, og den vil leve blandt mennesker og lærer alle mennesker, ligesom jeg nu bor iblandt jer og taler sandhedens ord til jer. Og denne Sandhedens Ånd, som taler for jeres sjæls åndelige fakulteter, vil hjælpe dig til at vide, at I er Guds sønner. Den vidner ufejlbarligt sammen med Faderens tilstedeværelse i dig, med din ånd, som bor i alle mennesker, som den nu lever i nogle, og fortæller dig at du i virkeligheden er Guds sønner.

"Hvert jordisk barn, der følger denne ånds ledelse vil i sidste ende vide, hvad der er Guds vilje, og den som underkaster sig min Faders vilje vil forblive for evigt. Vejen fra jordens liv til den evige tilstand er ikke blevet gjort klart for dig, men der er en måde, det har der altid været, og jeg er kommet for at gøre den vej ny og levende. De, der komme ind i riget, har allerede det evige liv - han skal aldrig forgå. Men meget af dette vil I bedre forstå, når jeg er vendt tilbage til Faderen, og I kan se tilbage på jeres nuværende erfaringer."

Alle, der hørte disse velsignede ord blev meget opmuntret af dem. Jødernes forkyndelse om de retfærdiges overlevelse havde været forvirret og usikker, og det var spændende og inspirerende for Jesu disciple at høre disse meget konkrete og positive ord af sikkerhed for den evige overlevelse for alle sande troende.

Apostlene fortsatte med at prædike og døbe troende, mens de fortsatte deres praksis med at gå fra hus til hus for at trøste de plagede og betjene de syge og lidende. Den apostolske organisation blev udvidet således at hver af Jesu apostle nu havde en af Johannes apostle som medarbejder; Abner var Andreas medarbejder; og denne plan bestod, indtil de vandrede ned til Jerusalem for den næste påske.

Den særlige instruktion givet af Jesus under deres ophold i Zebulon bestod hovedsageligt af yderligere drøftelser af de gensidige forpligtelser til riget og omfattede undervisning, der søgte at tydeliggøre forskellene mellem personlig religiøs erfaring og venskabelige forbindelser, der udspringer af sociale religiøse forpligtelser. Dette var en af de få gange, hvor Mesteren overhovedet diskuterede de sociale aspekter af religion. Gennem hele sit jordiske liv gav Jesus sine disciple meget lidt instruktion om social tilpasning af religionen.

I Zebulon var folk racemæssigt meget blandet, næppe jøde eller ikke jøde, og kun få af dem troede virkelig på Jesus, selvom de havde hørt om, hvordan de syge blev helbredt i Kapernaum.

4. EVANGELIET I JIREON

I Jireon, som i mange af selv de mindre byer i Galilæa og Judæa, fandtes der en synagoge, og i de tidligere forløb af Jesu gerning var det hans sædvane, at tale på sabbatsdagen i disse synagoger. Nogle gange talte han ved morgenen tjeneste, mens Peter eller andre af apostlene prædikede eftermiddags timen. Jesus og apostlene underviste og prædikede ofte i synagogen under aftenmøder i løbet af ugen. Selvom de religiøse ledere i Jerusalem blev mere og mere fjendtlig over for Jesus, havde de ingen direkte kontrol over synagogerne uden for byen. Først senere, i løbet af Jesu offentlige tjeneste kunne de oprette sådan en udbredt stemning mod ham så næsten alle synagoger blev lukket for hans undervisning. På dette tidspunkt var alle synagoger i Galilæa og Judæa åben for ham.

I Jireon var der på den tid omfattende mineralske miner, og da Jesus aldrig var blevet bekendt med minearbejdernes liv, tilbragte han det meste af sin tid under deres ophold i Jireon i minerne. Mens apostlene besøgte hjem og prædikede på de offentlige steder, arbejdede Jesus i minerne blandt disse underjordiske minearbejdere. Rygtet om Jesus som healer havde spredt sig selv til denne fjerntliggende landsby, og mange syge og plagede søgte hjælp hos ham, og hans helbredende pleje var til stor gavn for mange. I ingen af disse tilfælde gjorde Mesteren nogen såkaldte helbredelsesmirakler, undtagen i tilfældet om den spedalske.

Sent på eftermiddagen den tredje dag i Jireon da Jesus vendte tilbage fra minerne, passere han tilfældigt på vej hjem igennem en lang smal sidegade. Da han kom tæt på en vis spedalsk mands elendige skur tog den lidende mand, som havde hørt om Jesus ry som en helbreder, mod til sig og talte til ham, da Jesus gik forbi hans dør og sagde da han faldt på knæ foran ham: "Herre, hvis du blot ville, så kan du gøre mig ren. Jeg har hørt dine lærers budskab, og jeg vil gerne komme ind i riget, hvis jeg kunne blive rensset." Den spedalske talte på denne måde, fordi de spedalske jøder var forbudt selv at besøge synagogen eller i andre sammenhænge at deltage i den offentlige tilbedelse. Denne mand troede virkelig, at han ikke kunne modtages i riget, hvis han ikke kunne helbredes for sin spedalskhed. Da Jesus så ham i hans lidelse og hørte hans ord af fast forankret tro, blev hans menneskelige hjerte rørt og hans guddommelige sind var bevæget af medfølelse. Jesus så på ham, manden faldt ned på sit ansigt og tilbad. Så rakte Mesteren sin hånd ud, rørte ved ham, og sagde: "Jeg vil - vær ren." Straks blev han helbredt; spedalskheden plaget ham ikke længere.

Da Jesus havde løftet manden på benene, instruerede han ham: "Sørg for, at du ikke fortælle nogen om din helbredelse, gå stille med dine gøremål, vis dig selv for præsten, og tilbyd som et tegn på din udrensning de ofre, som Moses har besluttet." Manden gjorde dog ikke, som Jesus havde pålagt ham. I stedet begyndte han at råbe ud over hele byen, at Jesus havde helbredt ham fra hans spedalskhed, og da hele landsbyen kendte ham, kunne folk se for sig selv, at han var blevet rensset fra sin sygdom. Han gik ikke til præsterne som Jesus havde pålagt ham. Som et resultat af, at manden sprede nyheden om, at Jesus havde helbredt ham, var Mesteren så hårdt presset af de syge, at han var nødt til at stå tidligt op næste dag og forlade landsbyen. Selvom Jesus ikke igen kom ind i byen, opholdt han sig to dage i udkanten nær minerne, hvor han fortsatte med at videreuddanne de troende minearbejdere om rigets evangelium.

Denne udrensning af den spedalske var det første såkaldte mirakler som Jesus indtil dette tidspunkt forsættligt og bevidst havde udført. Og det var et tilfælde af ægte spedalskhed.

Fra Jireon gik de til Giskala, hvor de tilbragte to dage med at forkynde evangeliet, derefter gik til Korazin, hvor de tilbragte næsten en uge med at forkynde den gode nyhed, men i Korazin, kunne de ikke vinde mange troende for riget. Intetsteds hvor Jesus havde undervist havde han mødt en sådan generel afvisning af hans budskab. Opholdet i Korazin var meget deprimerende for de fleste af apostlene, og Andreas og Abner havde meget svært ved at holde modet oppe hos deres medarbejdere. Så gik de videre, stille og roligt gennem Kapernaum, landsbyen Madon, hvor det lykkedes lidt bedre. De fleste af apostlene troede, at deres manglende succes i disse byer, som de lige havde besøgt, skyldtes at Jesus insisterede på, at de i deres undervisning og prædiken afholdte sig fra at tale om ham som en helbreder. De ønskede stærkt at han ville rense en anden spedalsk eller på anden måde manifestere sin magt for at tiltrække folks opmærksomhed! Mesteren blev dog uberørt af deres insisterende krav.

5. TILBAGE I KANA

Det apostolske selskab var meget opmuntret, da Jesus annoncerede: "I morgen tager vi til Kana." De vidste, at tilhørerne i Kana ville vise medfølelse, for Jesus var velkendt der. De havde fremgang i deres arbejde med at bringe folk ind i riget indtil den tredje dag, da en prominent indbygger i Kapernaum, Titus, som var delvis troende, og hvis søn var alvorligt syg, ankom til Kana. Han havde hørt, at Jesus var i Kana, og skyndte sig over for at møde ham. De troende i Kapernaum troede at Jesus kunne helbrede enhver sygdom.

Da denne adelsmand havde fundet Jesus i Kana, bad han ham om at skynde sig over til Kapernaum og helbrede hans lidende søn. Mens apostlene stod næste i åndeløs forventning, sagde Jesus, da han kiggede på den syge drengs far: "Hvor længe skal jeg bære over med dig? Guds kraft er midt iblandt jer, men hvis du ikke se tegn og undere, så nægter du at tro." Men adelsmanden appellerede til Jesus og sagde: "Herre, jeg tror helt sikkert, men kom før mit barn går til grunde, for da jeg forlod ham var han allerede ved at dø." Da Jesus havde bøjet hovedet et øjeblik i stille kontemplation sagde han pludselig: "Gå hjem, din søn lever." Titus troede Jesu ord og skyndte sig tilbage til Kapernaum. Da han ankom, blev han mødt af sine tjenere, der sagde: "Glæd dig, for din søn er forbedret - han lever." Titus spurgte, på hvilket tidspunkt drengen var begyndt at komme sig, og da tjenerne svarede "i går omkring den syvende time forlod feber ham," og faderen huskede, at det var ved den time Jesus havde sagt: "Din søn vil leve." Titus troede herefter af hele sit hjerte, og hele hans familie blev også troende. Denne søn blev en mægtig tjener i riget, og gav senere sit liv op med dem, der led i Rom. Selvom alle i Titus hus, deres venner og selv apostlene anset denne begivenhed som et mirakel, så var den det ikke. I det mindste var dette ikke et mirakel i helbredelse af en fysisk sygdom. Det var kun et tilfælde af forudgående kendskab vedrørende naturlovens gang, netop sådan en viden som Jesus ofte tyede til efter sin dåb.

Igen blev Jesus tvunget til at skynde sig væk fra Kana på grund af den unødige opmærksomhed som denne den anden begivenhed af denne art tiltrak i forbindelse med hans aktiviteter i denne landsby. Byens borgere huskede vandet og vinen, og derefter, da han blev anset for at have helbredt adelsmandens søn på en stor afstand, kom de til ham, ikke kun med de syge og lidende, men de sendte også budbringere, der spurgte, at han skulle helbredte plagede på afstand. Da Jesus så, at hele området var vakt, sagde han: "Lad os gå til Nain."

6. NAIN OG ENKENS SØN

Disse mennesker troede på tegn. De var en generation, der søgte mirakler. På dette tidspunkt var folk i det centrale og sydlige Galilæa blevet mirakelsindet, når det kom til Jesus og hans personlige virke. Snesevis, hundreder, af oprigtige mennesker, der led af rent nervøse lidelser og plaget af følelsesmæssige forstyrrelser kom tæt på Jesus og vendte derefter hjem til deres venner og bekendtgjorde, at Jesus havde helbredt dem. Disse tilfælde af mental helbredelse betragtede disse uvidende og enfoldige mennesker for fysisk helbredelse, mirakuløse helbredelser.

Da Jesus forsøgte at forlade Kana og gå til Nain fulgte en stor skare af troende og mange nysgerrige folk efter ham. De var opsat på at se mirakler og undere, og de skulle ikke blive skuffet. Da Jesus og hans apostle nærmede sig byporten,

mødte de en begravelse procession på vej til den nærliggende begravelsesplads og bærende den eneste søn af en enke fra Nain. Denne kvinde var meget respekteret, og halvdelen af landsbyen fulgte bærebererne med denne dreng, som man antog, var død. Da begravelsesfølget var kommet frem til Jesus og hans tilhængere, genkendte enken og hendes venner Mesteren og bad ham om at bringe sin søn tilbage til livet. Deres mirakel forventning var steget så højt, at de mente at Jesus kunne helbrede enhver sygdom hos mennesker, og hvorfor kunne sådan en helbreder ikke også opvække de døde? Da Jesus på denne måde blev trængt trådte han frem, løftede bæreklædet og undersøgte drengen. Da han opdagede, at den unge mand faktisk ikke var død, indså han den tragedie, som hans tilstedeværelse kunne afværge; derfor vendte han sig til moderen og sagde: "Du skal ikke græde. Din søn er ikke død, han sover. Han vil blive returneret til dig." Mens han tog den unge mand ved hånden og sagde: "Vågn op og stå op." Den unge mand, der var formodet død satte sig op et øjeblik og begyndte at tale, og Jesus sendte dem tilbage til deres hjem.

Jesus gjorde sit bedste for at berolige de mange og forsøgte forgæves at forklare, at drengen virkelig ikke var død, at han ikke havde bragt ham tilbage fra graven, men det var nytteløst. Folkemængden, der fulgte ham og hele landsbyen Nain blev vakt til den højeste stigning af følelsesmæssigt vanvid. Frygten greb mange, andre gik i panik, mens andre begyndte at bede og jamrer over deres synder. Først længe efter mørkets frembrud, kunne man få den larmende folkemængde til at spredes. Selvom Jesus havde sagt, at drengen ikke var død, hævdede alle, at et mirakel var sket, at selv en, der var død var blevet opvækket. Selvom Jesus fortalte dem at drengen blot var i en dyb søvn, forklarede de, at det kun var hans måde at tale og fremhævede, at han altid i stor beskedenhed har forsøgt at skjule sine mirakler.

Så spredtes ordet, at Jesus havde opvækket enkens søn fra de døde ud over hele Galilæa og til Judæa, og mange, der hørte denne rapport troede på det. Jesus kunne aldrig selv få alle sine apostle fuldt ud til at forstå, at enkens søn faktisk ikke var død, da han bad ham vågne og stå op. Han formåede at påvirke dem nok til at holde begivenheden uden for alle efterfølgende optegnelser, bortset fra det der er skrevet af Lukas, der nedskrev episoden som den var blevet fortalt til ham. Igen blev Jesus belejret som læge i en sådan grad, at han tidligt den næste dag begav sig til Endor.

7. I ENDOR

I Endor undslap Jesus for et par dage fra de højlydte folkeskarer som søgte fysisk helbredelse. Under deres ophold på dette sted berettede Mesteren, for at undervise apostlene om kong Saul og heksen i Endor. Jesus fortalte klart for sine apostle, at de omstrejfende og oprørske mellemvæsener, som ofte havde efterlignet de afdødes påståede ånder snart ville blive bragt under kontrol, så at de ikke længere kunne engagere sig i disse mærkelige spøgefuldheder. Han fortalte sine ledsagere, at efter at han var vendt tilbage til Faderen, og efter at de havde udøst deres ånd over alt kød, kunne sådanne halvåndelige væsener - såkaldte urene ånder - ikke længere tage de svage og ondsindede blandt de dødelige i deres vold.

Jesus forklarede videre til sine apostle, at afdøde menneskers ånder ikke kommer tilbage til deres oprindelige verden for at kommunikere med deres levende medmennesker. Først under tidsalderen med en ny dispensation, vil det være muligt for den dødelige menneskers fremrykkende ånd at vende tilbage til jorden og da kun undtagelsesvis og som en del af planetens åndelige administration.

Da de havde hvilet i to dage, sagde Jesus til sine apostle: "Lad os i morgen vende tilbage til Kapernaum for at vente og undervise der, mens landområderne stilner af. Derhjemme, har folk allerede genvundet en smule fra denne form for ophidselse."

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 147

ET KORT BESØG I JERUSALEM

JESUS og apostlene ankom til Kapernaum onsdag den 17. marts og tilbragte to uger i deres hovedkvarter i Betsaida før de gik mod Jerusalem. I løbet af disse to uger underviste apostlene folk ved søbredden, mens Jesus brugte meget tid alene i bjergene vedrørende hans Faders anliggender. Under denne periode foretog Jesus, ledsaget af James og Johannes Zebedæus, to hemmelige ture til Tiberias, hvor de mødte de troende, og underviste dem om rigets evangelium.

Mange i Herodes husstand troede på Jesus og deltog i disse møder. Indflydelsen fra disse troende i Herodes officielle familie havde været med til at mindske herskerens fjendskab mod Jesus. Disse troende i Tiberias havde grundigt forklaret til Herodes, at det "rige", som Jesus forkyndte var åndeligt i karakter, og ikke et politisk initiativ. Herodes var tilbøjelig til at tro disse medlemmer af hans egen husholdning og havde derfor ikke unødigt bekymret sig over historierne om Jesu forkyndelse og helbredelse spredt over hele landet. Han havde ingen indvendinger mod Jesu arbejde som helbreder og religiøs forkynder. På trods af den positive holdning af mange af Herodes rådgivere, og endda hos Herodes selv, var der en gruppe af hans underordnede, som var så påvirket af de religiøse ledere i Jerusalem, at de forblev bitter og truende fjender til Jesus og apostlene og gjorde senere meget for at hæmme deres offentlige aktiviteter. De religiøse ledere i Jerusalem, ikke Herodes, udgjorde den største fare for Jesus. Netop på grund af denne årsag brugte Jesus og apostlene så meget tid i Galilæa, og udførte de fleste af deres offentlige forkyndelse der, snarere end i Jerusalem og Judæa.

1. OFFICERENS TJENERE

Dagen før de gjorde sig klar til at gå til Jerusalem for at fejre påsken, kom Mangus, en officer eller kaptajn for den romerske vagtstyrke stationeret i Kapernaum, til synagogens forstandere, og sagde: "Min trofaste ordonnans er syg og ved at dø. Kan du derfor gå til Jesus på mine vegne og bønfalde ham om at helbrede min tjener?" Den romerske kaptajn gjorde dette, da han troede, de jødiske ledere ville have mere indflydelse hos Jesus. Derfor gik de ældste for at se Jesus og deres talsmand sagde: "Mester, vi anmoder dig indtrængende om at du går over til Kapernaum for at redde den romerske officers øverste tjener. Denne officer er værdig til din opmærksomhed, fordi han elsker vores folk og har endda bygget til os den synagoge, hvor du så mange gange har talt."

Da Jesus hørte, hvad de havde at sige, sagde han: "Jeg vil komme med dig." Og så gik han med dem til officerens hus og endnu før de var kommet ind på hans gård, sendte den romerske soldat, sine venner ud for at byde Jesus velkommen og med instruktioner om at sige: "Herre, besvær dig ikke med at gå ind i mit hus, for jeg er ikke værdig, at du skal træde ind under mit tag. Heller ikke tænkte jeg mig værdig til at komme til dig; derfor sendte jeg de ældste fra dit eget folk. Men jeg ved, du kan sige ordet, der hvor du står, så min tjener blive helbredt. For jeg er selv en, der er under kommando, og jeg har soldater under mig, og siger jeg til den ene, 'Gå', så går han, og til en anden: Kom, "og kommer han, og siger jeg til min tjener 'gør dette, eller dette, så gør de det."

Da Jesus hørte disse ord, vendte han sig om og sagde til sine apostle og de, der fulgte med: "Jeg forundres over troen hos denne ikke jøde. Sandelig, ikke hos nogen i Israel har jeg fundet så stor en tro." Jesus vendte sig bort fra huset og sagde: "Lad os gå herfra." Officerens venner gik ind i huset og fortalte Mangus hvad Jesus havde sagt, og fra den time begyndte tjeneren at komme sig og genvandt til sidst sit normale helbred og duellighed.

Men vi har aldrig vidst hvad der virkelig skete ved denne lejlighed. Optegnelserne indeholder intet andet, og hvorvidt usynlige væsener behandlede eller ikke behandlede helbredelsen af officerens tjener var ikke åbenbart for dem, der

ledsagede Jesus. Vi kender kun den kendsgerning, at tjeneren blev fuldstændig rask.

2. REJSEN TIL JERUSALEM

Tidligt tirsdag morgen den 30. marts begyndte Jesus og det apostoliske selskab deres rejse til Jerusalem, langs Jordanfloden, for at fejre påske. De ankom fredag eftermiddag den 2. april, og etablerede som sædvanlig deres hovedkvarter i Betania. Under sin rejse gennem Jeriko, standsede de for at hvile, mens Judas deponeret nogle af deres fælles midler i en bank, der ejes af en ven af hans familie. Dette var første gang, Judas havde et overskud af penge, og dette indestående blev efterladt uforstyrret, indtil de passeret Jeriko igen på den sidste og oplevelsesrige rejse til Jerusalem lige før retssagen mod Jesus og hans død.

Selskabet havde en begivenhedsløs tur til Jerusalem, men de havde knap nok installeret sig i Betania, førend de som søgte helbredelse af deres kroppe, trøst for deres plagede sind og frelse for deres sjæle begyndte at samles fra nær og fjern, så mange, at Jesus knap havde tid til at hvile. Derfor satte de telte op i Getsemane, og Mesteren gik frem og tilbage mellem Betania og Getsemane for at undgå folkemængderne, der konstant stimlede sammen om ham. Det apostoliske selskab tilbragte næsten tre uger i Jerusalem, men Jesus pålagde dem ikke at engagere sig i den offentlige forkyndelse, kun privat undervisning og personligt arbejde.

De fejrede en fredelig påske i Betania. Det var første gang, at Jesus og alle tolv apostle deltog i påskehøjtiden, som blev fejret uden blodsudgydelser. Johannes apostle spise ikke påskemåltidet med Jesus og hans apostle; de fejrede højtiden med Abner og mange af dem der i de tidlige stadier havde omfattet Johannes forkyndelse. Det var den anden påske Jesu havde sammen med sine apostle i Jerusalem.

Da Jesus og de tolv begav sig tilbage til Kapernaum vendte Johannes apostlene ikke tilbage sammen med dem. Under ledelse af Abner opholdt de sig i Jerusalem og det omkringliggende landskab og arbejdede der i stilhed for rigets udbredelse, mens Jesus og de tolv vendte tilbage til arbejdet i Galilæa. Aldrig igen var de fireogtyve alle samlet, bortset fra en kort tid, inden udnævnelse og udsendelsen af de halvfjerds evangelister. Men de to grupper arbejdede sammen, og de opretholdt de bedste følelser for hinanden på trods af deres indbyrdes forskelle.

3. VED DAMMEN I BETESDA

Om eftermiddagen den anden sabbat i Jerusalem, mens Mesteren og apostlene var ved at deltage i tempelandagterne, sagde Johannes til Jesus: "Kom med mig, det er noget, jeg vil vise dig." Johannes førte Jesus ud gennem en af Jerusalems porte til en vanddam kaldet Betesda. Dammen var omgivet af en struktur med fem indgangspartier, og i dem var en stor gruppe lidende mennesker, der søgte helbredelse. Det var en varm kilde, hvis rødligfarvet vand med uregelmæssige mellemrum boblede op på grund af ophobning af gas i klippehulerne under dammen. Mange troede at disse periodiske forstyrrelser af det varme vand beroede på overnaturlige kræfter, og der var en populær tro på, at den første person, der kom ned i vandet efter sådan en forstyrrelse ville blive helbredt uanset hvad svagelighed den end var.

Apostlene var noget urolig under de begrænsninger, Jesus havde pålagt dem, og Johannes som var den yngste af de tolv var især rastløs under en sådan tilbageholdenhed. Han havde bragt Jesus til dammen med tanken om, at synet af de lidelser, der var samlet der, ville vække Mesterens medfølelse, så han ville blive berørt til at udføre et mirakel: en helbredelse, og så ville hele Jerusalem blive forbavset og kort efter vindes til troen på rigets evangelium. Johannes sagde til Jesus: "Mester, se alle disse lidende mennesker; er der ikke noget, vi kan gøre for dem?" Jesus svarede: "Johannes, hvorfor frister du mig til at afvige fra den vej jeg har valgt? Hvorfor insisterer du på at ville erstatte forkyndelsen af evangeliet om den evige sandhed med udførelsen af undere og helbredelse af de syge? Min søn, jeg kan ikke gøre hvad du ønsker, men samle disse syge og plagede, så at jeg kan tale opmuntrende ord og evig trøst til dem."

Da Jesus talte til forsamlingen, sagde han: "Mange af jer her er syge og lider som følge af jeres mange års forkerte levemåde. Nogle lider af de ulykker, der sker i tiden, andre, som følge af fejlene fra deres forfædre, mens nogle af jer kæmper med det handicap, der kommer fra de ufuldkomne betingelser for jeres jordiske eksistens. Men min Fader arbejder, og jeg vil gerne arbejde, for at forbedre jeres jordiske eksistens, men især for at sikre jeres evige liv. Ingen af os kan gøre meget for at ændre de vanskeligheder i livet, hvis vi ikke finder, at Faderen i himlen ønsker det. Vi er alle i sidste ende forpligtet til at gøre den Eviges vilje. Hvis I alle kunne blive helbredt for jeres fysiske lidelser, ville i

vitterlig forundre jer, men det er endnu bedre, at I skal blive renset for al åndelig sygdom og finde jer helbredt for alle moralske defekter. I er alle Guds børn; I er sønner af den himmelske Fader. Tidens lænker kan synes at plage jer, men evighedens Gud elsker jer. Og når tiden for dommen kommer, frygt ikke, I skal alle finde, ikke kun retfærdighed, men også en overflod af barmhjertighed. Sandelig siger jeg jer: Den, der hører rigets evangelium og tror på denne forkyndelse, om at han er en af Guds sønner, har evigt liv; allerede nu går sådanne troende fra dom og død til lys og liv. Og den time nærmer sig når selv dem, der hviler i gravene vil høre opstandelsens stemme."

Mange af dem, der hørte troede på rigets evangelium. Nogle af de syge blev så inspireret og åndeligt genoplivet, at de gik omkring og proklamere, at de også var blevet helbredt for deres fysiske lidelser.

En mand, der i mange år havde været deprimeret og alvorligt plaget af hans forstyrret sinds svagheder var så glad over Jesu ord, at han tog sin seng og gik hjem, selv om det var sabbatdag. Denne plagede mand havde ventet alle disse år for *nogen* skulle hjælpe ham. Han var i en sådan grad, et offer for følelsen af sin egen hjælpeløshed, at det aldrig var faldet ham ind at hjælpe sig selv, som viste sig at være det eneste, han havde brug for at gøre for at blive rask - at tage sin seng og gå.

Så sagde Jesus til Johannes: "Lad os gå, før ypperstepræsterne og de skriftkloge observerer os og tager anstød af, at vi talte livets ord til disse lidende." De vendte tilbage til templet for at slutte sig til deres kammerater, og snart derefter begav de sig alle af sted for at tilbringe natten i Betania. Men Johannes fortalte aldrig de andre apostle om hans og Jesu besøg denne sabbateftermiddag ved dammen i Betesda.

4. LEVEREGLEN

Om aftenen den samme sabbatdag, i Betania, mens Jesus, de tolv, og en gruppe af troende var samlet om bålet i Lazarus have, stillede Natanael dette spørgsmål til Jesus: "Mester, selvom du har lært os den positive version af den gamle leveregel, og pålagt os til at gøre mod andre, som vi vil have dem til at gøre for os, kan jeg ikke helt skelne hvordan vi altid kan følge sådan et påbud. Lad mig illustrere min pointe med at nævne et eksempel med en liderlig mand der med begær ser på sin potentielle gemalinde i synd. Hvordan kan vi lære denne mand med onde hensigter, at han skal gøre mod andre, som han ville, at de skulle gøre med ham?"

Da Jesus hørte Nataniel spørgsmål, stod han straks op, pegede finger ad apostlen, og sagde: "Nataniel, Nataniel, hvilken slags tanker huser du i dit hjerte? Har du ikke modtaget min undervisning som en, der er født af ånden? Kan du ikke høre sandheden ligesom mænd af visdom og åndelig forståelse? Da jeg bad dig om at gøre mod andre, som du ville have dem til at gøre mod jer, talte jeg til folk med høje idealer, ikke til dem, der ville blive fristet til at forvrænge min undervisning til frihed til at tilskynde til at gøre det, som er ondt."

Da Mesteren havde talt stod Natanael op og sagde: "Men, Mester, du skal ikke tro, at jeg godkender en sådan fortolkning af din undervisning. Jeg stillede spørgsmålet, fordi jeg formoder, at mange af sådanne mænd kunne tænkes at misfortolke din anmodning på denne måde, og jeg håbede, du ville give os yderligere instruktion i disse spørgsmål." Da Nathaniel havde sat sig, fortsatte Jesus med at tale: "Jeg ved meget godt, Nataniel, at du ikke godkender en sådan ond tanke i dit sind, men jeg er skuffet over, at I alle så ofte forsømmer at sætte en virkelig åndelig fortolkning på mine daglige udtryk, at min undervisning skal meddeles jer i menneskeligt sprog og som mennesker bør tale det. Lad mig nu lære dig om de forskellige niveauer af betydning knyttet til fortolkningen af denne leveregel, denne formaning om at "gøre mod andre, hvad du vil have dem til at gøre for dig":

"1. *Kødets niveau*. Sådan en rent egoistisk og lysten fortolkning ville være godt eksemplificeret ved den antagelse i dit spørgsmål.

"2. *Følelsernes niveau*. Dette plan er et niveau højere end kødet og indebærer, at sympati og medlidenhed vil hæve ens fortolkning af denne leveregel.

"3. *Sindets niveau*. Nu indvirker sindets fornuft og intelligensens erfaring. En god dømmekraft dikterer, at en sådan leveregel skal fortolkes i samklang med den højeste idealisme udtrykt i ædelheden af dyb selvrespekt.

"4. *Det broderlige kærlighedens niveau.* Endnu højere opdages niveauet af uselviske hengivenhed til ens medmennesker. På dette højere plan for helhjertet social tjeneste, som vokser ud af bevidstheden om, at Gud er vor Fader, og som et resultat af den erkendelse, at mennesket er vores bror, opdages en ny og langt mere smuk fortolkning af denne grundlæggende leveregel.

"5. *Det moralske niveau.* Når du derefter når de sande filosofiske niveauer af fortolkning, når du får en reel forståelse af, hvad der er *rigtigt* og hvad der er *forkert*, når du indser, hvad der er evigt rigtigt i menneskelige relationer, begynder du at betragte et sådan fortolkningsproblem, som I forestiller jer, at en højsindet, idealistisk, klog og upartisk tredje person ville se og fortolke et sådan påbud, som gælder for jeres personlige tilpasningsproblemer til jeres livssituationer.

"6. *Det åndelige niveau.* Og så sidste, men den ædleste af dem alle, vil vi opnå niveauet af åndeindsigt og åndelig fortolkning, der får os til at genkende i denne leveregel den guddommelig kommando til at behandle alle mennesker, som vi forestille Gud ville behandle dem. Sådan er idealet af de menneskelige relationer i universet. Og sådan er din holdning til alle disse problemer, når dit største ønske er konstant at gøre Faderens vilje. Jeg vil derfor at I skal gøre for alle mennesker, det som du kender at jeg under lignende omstændigheder ville gøre."

Intet Jesus havde sagt til apostlene op til dette tidspunkt havde overrasket dem mere end dette. De fortsatte med at diskutere Mesterens ord længe efter at han havde trukket sig tilbage. Selvom det tog lang tid for Nataniel at komme sig over sin formodning om, at Jesus havde misforstået den sande ånd i hans spørgsmål, var de andre mere end taknemmelige for, at deres filosofiske medapostel havde haft modet til at spørge sådan et tankevækkende spørgsmål.

5. BESØGET HOS FARISÆREN SIMON

Selvom Simon ikke var medlem af jødernes råd, var han en indflydelsesrig farisæer i Jerusalem. Han troede halvhjertet, og uanset at han kunne blive alvorligt kritiseret herfor, lovede han at invitere Jesus og hans personlige medarbejdere, Peter, James og Johannes, til sit hjem for et måltid sammen. Simon havde længe observeret Mesteren, og han var meget imponeret over hans lære og endnu mere af hans personlighed.

De velhavende farisæere engagerede sig i at give almisser, og de undgik ingen offentlig omtale i forbindelse med deres filantropi. Nogle gange ville de endda blæse i en trompet, når de var ved at udøve næstekærlighed for eventuelle tiggere. Det var skik blandt disse farisæere, når de organiserede en banket for fornemme gæster, at lade dørene til huset stå åbne, så at selv tiggere fra gaden kunne komme ind og stå langs væggene bagved middagsgæsternes liggesofaer, for at være i stand til at få del i maden, som middagsgæsterne måske kunne kaste til dem.

Ved denne særlige lejlighed i Simons hus var der blandt dem, der kom ind fra gaden en berygtet kvinde, som for nylig var blevet en, der var begyndt at tro på de gode nyheder om rigets evangelium. Denne kvinde var godt kendt i hele Jerusalem som en tidligere indehaver af en af de såkaldte høj klasse bordeller, som lå tæt på ikke jødernes tempelplads. Da hun accepterede Jesu lære, havde hun lukket sit skændige forretningssted og overtalt størstedelen af de kvinder, der var blevet knyttet til hende til at acceptere evangeliet og ændre deres levevis. På trods af dette, blev hun holdt i stor foragt af farisæerne og blev tvunget til at lade sit hår hænge løst - tegnet på prostitution. Denne unavngivne kvinde havde medbragt en stor flaske parfumeret salvelsesolie og da hun stod bag Jesus mens han lå tilbagelænet ved bordet begyndte hun at salve hans fødder, mens hun også vædede dem med sine tårer af taknemmelighed og tørrede dem med sit hår. Da hun var færdig med denne salvelse, fortsatte hun med at græde og kyssede hans fødder.

Da Simon så alt dette, sagde han til sig selv: "Hvis denne mand var en profet, ville han have vidst, hvem og hvad slags kvinde det er der på denne måde rørte ved ham: At hun er en berygtet synder." Jesus, som vidste, hvad der bevægede sig i Simons sind, hævdede stemmen og sagde: "Simon, jeg har noget at fortælle dig." Simon svarede: "Sig det, lærer." Jesus sagde: "To mænd var i gæld til en vis velhavende pengeudlåner. Den ene skyldte fem hundrede denarer, og den anden halvtreds. Da ingen af dem kunne betale, eftergav han dem begge. Hvilke af dem tror du, Simon, ville elske ham mest?" Simon svarede: "Den, der fik mest tilgivet, ville jeg tænke." "Du har dømt med rette," sagde Jesus, og fortsatte mens han pegede mod kvinden: "Simon, se nøje på denne kvinde. Jeg kom ind i dit hus som en indbudt gæst, men du gav mig ikke vand til mine fødder. Denne taknemmelig kvinde har vasket mine fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår. Du gav mig ingen velkomstkys, men denne kvinde har ikke stoppet med at kysse mine fødder, siden hun kom ind. Du salvede ikke mit hoved med olie, men hun har salvet mine fødder med ædle olier. Og hvad betyder alt dette? Simpelthen

at hun har fået tilgivelse for sine mange synder, og det har fået hende til at vise stor kærlighed. Men de, der kun har fået lidt tilgivelse viser undertiden kun lidt kærlighed." Han vendte sig mod kvinden, tog hende ved hånden, løftede hende op og sagde: "Du har virkelig angret dine synder, og de er tilgivet. Bliv ikke mismodig af den tankeløse og uvenlige holdning hos dine medmennesker; gå videre i himmelrigets glæde og frihed."

Da Simon og hans venner, som sad til bords med ham hørte disse ord, blev de mere end overrasket, og de begyndte at hviske indbyrdes: "Hvem er denne mand, som til og med selv vover at tilgive synder?" Og da Jesus hørte hvordan de mumlede vendte han sig for at sende kvinden væk og sagde: "Kvinde, gå i fred; din tro har frelst dig."

Da Jesus rejste sig med sine venner for at sige farvel, vendte han sig mod Simon og sagde: "Jeg kender dit hjerte, Simon, hvordan du er splittet mellem tro og tvivl, hvordan du er fortvivlet af frygt og plaget af stolthed. Men jeg beder for dig, at du må bøje dig for lyset og at du i din position i livet må opleve sådanne mægtige omdannelser af sind og ånd, at de kan sammenlignes med de enorme forandringer, som rigets evangelium allerede har afstedkommet i hjertet af din ubudne og uvelkomne gæst. Og jeg erklærer til jer alle, at Faderen har åbnet dørene til himlen for alle, der har tro til at komme ind, og ingen person eller gruppe af mennesker kan lukke disse døre for selv de ringeste sjæle eller den angiveligt mest åbenlyse synder på jorden hvis de oprigtigt ønsker at komme ind." Jesus, Peter, James og Johannes, tog afsked med deres vært og gik for at slutte sig sammen med de andre apostle i lejren i Getsemane have.

Samme aften, holdt Jesus en uforglemmelig tale til apostlene om den relative værdi af ens position i forhold til Gud og af ens fremskridt i den evige opstigning til Paradiset. Jesus sagde: "Mine børn, hvis der er en sand og levende forbindelse mellem barnet og Faderen, er det sikkert, at barnet er i konstant udvikling mod Faderens idealer. Sandt nok, at barnet til en begyndelse gør langsomme fremskridt, men fremskridtene er ikke desto mindre sikker. Det er ikke vigtigt, hvor hurtigt dine fremskridt går men deres sikkerhed. Jeres faktiske opnåelse er ikke så vigtigt som det faktum, at dine fremskridt sker i *retningen* mod Gud. Hvad du bliver fra dag til dag, er, af uendeligt meget mere betydning end hvad du er i dag.

"Den forvandlede kvinde, som nogle af jer har set i dag i Simon hus lever i dette øjeblik på et niveau, der er meget langt under Simons og hans velmenende venners niveau; men mens farisæerne er engageret i de falske fremskridts illusioner om gennemførelse af vildledende cirkler af meningsløse ceremonielle ritualer, har denne kvinde med dødens alvor begyndt den lange og begivenhedsrige søgen efter Gud, og hendes vej til himlen er ikke blokeret af åndelig stolthed og moralsk selvretfærdighed. Menneskelig talt, kvinden er meget længere fra Gud end Simon, men hendes sjæl er i bevægelse fremad; hun er på vej mod et evigt mål. Der er i denne kvinde enorme spirituelle muligheder for fremtiden. Nogle af jer står måske ikke så højt i form af sjælens og åndens faktuelle niveau, men du gør daglige fremskridt på den levende vej som troen har åbnet op til Gud. Der er store muligheder i hver enkelt af jer for fremtiden. Det er langt bedre at have en lille, men levende og voksende tro end en stor intellekt med dens døde lager af verdslig visdom og åndelig vantro."

Men Jesus advarede inderligt sine apostle mod tåbeligheden hos det Guds barn, som forudsætter sig for meget på Faderens kærlighed. Han erklærede, at Faderen ikke er en slap, ubestemt eller tåbeligt overbærende forælder, der altid er klar til at tolerere synd og tilgive hensynsløshed. Han advarede sine tilhørere om ikke at anvende hans eksempel med far og søn fejlagtigt, så det virker som om Gud er ligesom nogle overbærende og ukloge forældre, der interagerer med verdens tåbelige for at skabe en moralsk løsning hos sine tankeløse børn, og derigennem sikre og direkte bidrager til kriminalitet og tidlig demoralisering af deres eget afkom. Jesus sagde: "Min Fader tolererer ikke overbærende de handlinger og praksis hos sine børn, der er selvdestruktive og selvmorderiske for alt moralsk vækst og alle åndelige fremskridt. Sådanne syndige handlinger er en vederstyggelighed i Guds øjne."

I mange andre halvprivate møder og banketter deltog Jesus sammen med høj og lav, rig og fattig, i Jerusalems før han og hans apostle endelig vendte tilbage til Kapernaum. Og mange var det, i hvert fald, som blev troede på rigets evangelium og som senere blev døbt af Abner og hans medarbejdere, som blev tilbage for at fremme interessen for riget i Jerusalem og dens omgivelser.

6. TILBAGEREJSEN TIL KAFARNAUM

Den sidste uge i april, forlod Jesus og de tolv deres hovedkvarter i Betania nær Jerusalem og begyndte deres rejse

tilbage til Kapernaum ved Jeriko og Jordanfloden.

De jødiske ypperstepræster og religiøse ledere holdt mange hemmelige møder for at beslutte, hvad de skulle gøre med Jesus. De var alle enige om, at der bør gøres noget for at sætte en stopper for hans undervisning, men de kunne ikke blive enige om metoden. De havde håbet, at de civile myndigheder ville skaffe sig af med ham som Herodes havde sat en stopper for Johannes, men de bemærkede, at Jesus udførte sine aktiviteter på en sådan måde, at de romerske myndigheder ikke var særlig bekymret over hans prædikener. Derfor blev det besluttet på et møde dagen før Jesu afgang for Kapernaum, at han skulle pågribes under en anklage om religion og dømmes af det jødiske råd. Derfor blev en kommission på seks hemmelige spioner udnævnt, der skulle følge Jesus, for at observere hans ord og gerninger, og når de havde samlet tilstrækkelig med beviser for overtrædelse af loven og blasfemi, ville de vende tilbage til Jerusalem med deres rapport. Disse seks jøder indhentede det apostoliske selskab, som bestod af tredive medlemmer i Jeriko og under påskud af, at de ønskede at blive disciple sluttede de sig til Jesu familie af tilhængere og forblev med gruppen indtil begyndelsen af anden prædiketur i Galilæa. Så vendte tre af dem til Jerusalem for at rapportere til ypperstepræsterne og jødernes råd.

Peter prædikede til de forsamlede menneskemængde ved overgangsstedet over Jordanfloden, og næste morgen flyttede de op ad floden mod Amathus. De ønskede at gå direkte videre til Kapernaum, men sådan en menneskemængde var samlet her at de opholdt sig i tre dage, mens de prædikede, underviste og døbte. Først tidligt sabbatsmorgen, den første dag i maj, rejste de videre hjemad. Spionerne fra Jerusalem var sikre på, at de nu ville få deres første sigtelse mod Jesus - anklagen om sabbattens brud - siden han vovede at starte sin rejse på sabbatsdagen. Men de blev dømt til skuffelse, fordi lige før deres afrejse, kaldte Jesus Andreas til sig og instruerede ham foran dem alle til at flytte sig en strækning af knap tusind meter, den juridiske dagsrejse under den jødiske sabbat.

Men spionerne behøvede ikke at vente i lang tid på en mulighed for at beskyldte Jesus og hans medarbejdere for at bryde sabbatten. Da selskabet gik langs den smalle vej, var den vejrende hvede, som lige var modnet, lige ved hånden på hver side, og nogle af apostlene, der var sulten, plukkede de modne sædekorn og spiste dem. Det var almindeligt for rejsende at hjælpe sig selv til et par kornaks når de gik langs vejen, og det blev derfor ikke anset for at være forkert i en sådan adfærd. Men spionerne greb dette som et påskud til at komme til Jesus. Da de så Andreas gnide sædekornet i hånden gik de op til ham og sagde: "Ved du ikke, at det er ulovligt at plukke og gnide sædekorn på sabbatten" Andreas svarede: "Men vi er sultne, og vi gnider kun tilstrækkelige til vores behov; og siden hvornår er det blevet syndigt at spise korn på sabbatten?" Farisæerne svarede: "Du gør ikke noget forkert i at spise, men du bryder loven, når du plukker aksene og gnider kornet ud mellem hænderne. Din mester ville helt sikkert ikke acceptere sådanne handlinger." Så sagde Andreas: "Men hvis det ikke er forkert at spise kornet, så er det næppe mere arbejde at gnide dem ud mellem hænderne end at tygge dem, som du tillader; Hvorfor hænger du dig i sådanne bagateller?" Da Andreas antydede, at farisæerne var ordkløvere blev de fornærmet, skyndte sig tilbage til det sted, hvor Jesus gik og talte med Mattæus langs vejen og protesterede med ordene: "Se Lærer, dine apostle gøre det, som ikke er tilladt på sabbatten; de vælger, gnider, og spiser korn. Vi er sikkert på at du vil befale dem til at stoppe det." Og så sagde Jesus til anklagerne: "Du er virkelig nidkær for loven, og det er godt, at du husker at holde sabbatten, men har du aldrig læst i skrifterne, at en dag, da David var sulten, gik han og dem, som var med ham ind i Guds hus og spiste skuebrødene, som i henhold til loven ingen andre end præsterne fik lov til at spise? Og David gav også dette brød til dem, der var med ham. Og har du ikke læst i vores lov, at det er tilladt at gøre mange nødvendige ting på sabbatten? Og skal jeg ikke inden dagen er omme se dig spise det, som du har bragt med dig for denne dags behov? Kære mænd, I gøre klogt i at være nidkær for sabbatten, men du ville gøre det bedre ved at pleje din medmenneskers sundhed og velvære. Jeg siger jer, at sabbatten blev til for mennesket, ikke mennesket for sabbatten. Og hvis du er her sammen med os for at se mine ord, så vil jeg åbenlyst forkynde, at Menneskesønnen er Herre også over sabbatten."

Farisæerne var forbavsede og forvirret over hans dømmekraft og visdom. Under resten af dagen holdt de sig for sig selv og turde ikke stille flere spørgsmål.

Jesu modstand mod de jødiske traditioner og slaviske ceremonier var altid *positiv*. Den bestod i, hvad han gjorde, og hvad han bekræftede. Mesteren spildte ikke meget tid på negative fordømmelser. Han lærte, at dem, der kender Gud kan nyde livets frihed uden at bedrage sig selv ved at tro, at de har licens til at synde. Jesus sagde til apostlene: "Mænd, hvis du er oplyst af sandheden og virkelig ved, hvad du gør, er du velsignet. Men hvis du ikke kender den guddommelige vej, er du uheldig og allerede lovbryder."

7. TILBAGE I KAFARNAUM

Ved middagstid mandag den 3. maj kom Jesus og de tolv fra Tarichea med båd til Betsaida. De rejste med båd for at undgå dem, der fulgte efter dem. Men den næste dag havde de andre, herunder de officielle spioner fra Jerusalem, igen fundet Jesus.

Tirsdag aften holdt Jesus en af sine sædvanlige klasser med spørgsmål og svar, da lederen af de seks spioner sagde til ham: "Jeg talte i dag med en af Johannes disciple, som er her for at følge din undervisning, og vi kunne ikke forstå, hvorfor du aldrig befalede dine disciple at faste og bede, som vi farisæer faster og som Johannes bad sine tilhængere gøre." Og Jesus, der henviste til en erklæring fra Johannes, svarede spørgeren: "Kan sønnerne i brudens hjem faste, mens brudgommen er med dem? Så længe de har brudgommen hos sig, kan de næppe faste. Men den tid nærmer sig da brudgommen tages fra dem, og i de tider kan børnene i brudens hjem uden tvivl, faste og bede. At bede er naturligt for lysets børn, men fasten er ikke en del af himmelrigets evangelium. Husk, at en klog skrædder ikke syr et nyt stykke og ukrympet klud på et gammelt klædestykke, så det ikke når det bliver vådt, krymper og forårsager en værre revne. Og heller ikke hælder man ny vin på gammelt vin skind, fordi vinen sprænger skindene og både vin og skind ødelægges. Den kloge mand hælder den ny vin på friske vin skind. Det er derfor klogt for mine disciple ikke at overføre for meget fra den gamle orden til den nye forkyndelse af rigets evangelium. For dem af jer, der har mistet jeres lærer kan det være berettigede at faste for en tid. Fasten kan være en passende del af Moseloven, men i det kommende rige, skal Guds børn opleve frihed fra frygt og glæde i den guddommelige ånd." Da de havde hørt disse ord, følte Johannes disciple sig trøstede mens farisæerne selv blev mere forvirrede.

Så fortsatte Mesteren med at advare sine tilhørere mod at underholde en sådan opfattelse, at alle de gamle lære helt skulle erstattes af nye doktriner. Jesus sagde: "Det, der er gamle og tillige *sandt* skal forblive. Ligeledes må det, der er nyt, men falsk forkastes. Men, have tro og mod til at acceptere det der er nyt og tillige sandt. Husk der er skrevet: "Forlad ikke en gammel ven, for den nye kan ikke sammenlignes med ham. En ny ven er som ny vin hvis det bliver gammel drikker du det med glæde."

8. DEN ÅNDELIGE GODHEDENS FEST

Den aften, fortsatte Jesus, længe efter de sædvanlige lyttere havde trukket sig tilbage, med at undervise sine apostle. Han begyndte denne særlige instruktion ved at citere profeten Esajas:

"" Hvorfor er du fastende? Hvorfor pine jeres sjæle; mens du fortsætter med at finde glæde i undertrykkelse, og glæde i uretfærdighed. Se du faster af hensyn til stridigheder og splittelse og til at slå med knytnæve af ondskab. Men du bør ikke faste på sådan en måde for at gøre din stemme hørt i det høje.

"" Er det sådan en faste, som jeg vil have - en dag, hvor man plager sin sjæl? At man hænger med hoved som et siv, og at krybe i sæk og aske? Tør du kalde dette en faste og en acceptabel dag i Herrens øjne? Nej, dette er ikke den faste, jeg skal vælge: at løse ondskabens lænker og løsne de tunge byrders knuder, at lade de undertrykte gå fri og bryde hvert åg? Er det ikke at bryde brød med de sultne og skaffe de fattige og hjemløse husly hos mig? Og når jeg ser dem, der er nøgne, vil jeg klæde dem.

"" Da skal dit lys bryde frem som om morgenen, og dit helbred bare springe frem pludseligt. Din retfærdighed vil gå foran jer, mens Herrens herlighed skal bevogte dine spor. Så vil Herren svare, når du kalder på ham; når du græder, og han vil sige: Her er jeg. Og alt dette vil han gøre, hvis du afstå fra at undertrykke og fordømme, og fra forfængelighed. Faderen ønsker snarere at du deler dit hjerte med de sultne, og at du tjener de lidende sjæle; da skal jeres lys skinne i ubemærkethed, og endda dit mørke vil blive som højlys dag. Så Herren vil løbende føre dig; han vil tilfredsstille din sjæl og forny din styrke. Og du skal være som en vandrig have, som en kilde, hvis vand ikke svigter. Og de, der gør således vil genoprette den tabte herlighed; de skal opbygge grundlaget for mange generationer; de skal kaldes genopbygger af kollapsede vægge, genoprettere af sikre stier, som du kan leve på.""

Jesus understregede til langt ud på natten til sine apostle den sandhed, at det var deres tro, der gjorde dem sikkert i rigets nutid og den kommende fremtid, ikke deres lidelser af sjælen og faste for kroppen. Han opfordrede sine apostle til i det

mindste at leve op til den gamle profets tanker og udtrykte håb om, at de ville udvikle sig langt ud over selv Esajas og de ældre profeters idealer. Hans sidste ord den nat var: "Voks i nåde ved hjælp af den levende tro, der omfavner det faktum, at I er Guds sønner, samtidigt som den anerkender hvert menneske som en bror."

Først efter klokken to om morgenen, afsluttede Jesus sin diskussion, og hver mand gik til sit sted for at sove.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 148

UNDERVISNING AF EVANGELISTER I BETSAIDA

FRA den 3. maj til den 3. oktober, år 28 e.Kr. boede Jesus og det apostoliske selskab i Zebedæus hjem i Betsaida. Under hele denne fem måneders periode af tørketiden blev en enorm lejr opretholdt ved søbredden nær Zebedæus hus, som var blevet betydeligt forlænget for at imødekomme Jesus voksende familie. Denne strandlejr, beboet af en stadigt skiftende samling af sandhedssøgere, dem, der søgte helbredelse og nysgerrige, husede mellem fem hundrede og femten hundrede mennesker. Denne teltby var under den generelle overvågning af David Zebedæus, bistået af Alpheus tvillinger. Lejren var en model af orden, sanitet og i sin generelle administration. De, der havde forskellige sygdomme blev holdt adskilt og overvåget af en troende læge, en syrer som hed Elman.

Under hele denne periode ville apostlene gå ud at fiske mindst en dag om ugen, og de solgte deres fangst til David til forbrug i strandlejren. De modtagne penge blev overført til gruppens kasse. De tolv fik hver måned en uge til at tilbringe med sin familie eller venner.

Mens Andreas fortsatte med det generelle ansvar for apostlenes aktiviteter var Peter ansvarlig for evangelisternes skoler. Alle apostlene udførte hver morgen deres del af undervisningen af evangelistgrupperne og både lærere og elever underviste folket om eftermiddagen. Efter aften måltidet, fem nætter om ugen holdt apostlene en spørgetime til fordel for evangelisterne. En gang om ugen, præsiderede Jesus denne spørgetime, og besvarede derefter spørgsmål som ved tidligere møder havde været ubesvaret.

I løbet af disse fem måneder kom og gik flere tusinde i denne lejr. Interesserede personer fra alle dele af Romerriget og fra landområderne øst for Eufrat var ofte blandt deltagerne. Dette var den længste etablerede og velorganiseret periode i Mesterens undervisning. Medlemmerne af Jesu nærmeste familie tilbragte det meste af denne tid enten i Nazaret eller Kana.

Lejren blev ikke forvaltet på samme måde som den apostolske familie, dvs. som et fællesskab af fælles interesser. David Zebedæus styrede denne store teltby, så det blev en selvberende virksomhed, selvom ingen nogensinde blev afvist. Denne stadigt skiftende lejr var en uundværlig del af Peters skole for evangelisterne.

1. EN NY PROFETSKOLE

Peter, James og Andreas var det udvalg, som Jesus havde udpeget til at prøve dem, der søgte optagelse i skolen for evangelister. Alle racer og nationaliteter i den romerske verden og øst, så langt som Indien, var repræsenteret blandt de studerende i denne nye profetskole. Skolen blev bygget på ideen om, at lære og gøre. Hvad de studerende lærte i løbet af formiddagen, underviste de menneskemængden på stranden om eftermiddagen. Efter aftensmaden, drøftede de uformelt både indlæringen om formiddagen og undervisningen om eftermiddagen.

Hver af de apostolske lærere underviste, i henhold til deres egen opfattelse af rigets evangelium. De forsøgte ikke at undervise lige ens. Der var ingen standardiseret eller dogmatisk formulering af teologiske doktriner. Selv om de alle underviste den *samme sandhed*, præsenterede hver apostel sin egen fortolkning af Mesterens lære. Jesus gav sin støtte til denne præsentation af mangfoldigheden af de personlige erfaringer, i det der tilhørte himmelriget, og under spørgetimerne hver uge harmoniserede og koordinerede, han ufejlbarligt disse mange forskellige synspunkter på evangeliet. På trods af denne store grad af personlig frihed, når det kom til undervisning, havde Simon Peter tendens til at dominere teologien i skolen for evangelisterne. Ved siden af Peter, udøvede James Zebedæus den største personlige indflydelse.

De over hundrede evangelister som blev uddannet i løbet af disse fem måneder ved søbredden repræsenterede det menneskelige materiale, fra hvilket (med undtagelse for Abner og Johannes apostle) de senere halvfjerds lærere og prædikanter af evangeliet blev udvalgt. I skolen af evangelister havde man ikke alt tilfælles i samme omfang som blandt de tolv.

Selv om disse evangelister underviste og prædikede evangeliet, døbte de ikke de troende indtil senere, da Jesus havde ordineret og udvalgt dem som landets halvfjerds budbringere. Kun syv af det store antal mennesker, som blev helbredt ved solnedgang på dette samme sted, var blandt de evangeliststuderende. Adelsmandens søn fra Kapernaum var en af dem, som var uddannet til evangelietjeneste i Peters skole.

2. SYGEHUSET I BETSAIDA

I tilslutning til lejren ved søbredden, organiserede og gennemførte Elman, den syriske læge, med hjælp fra et korps af femogtyve unge kvinder og tolv mænd i fire måneder, det som skal betragtes som landets første hospital. På dette hospital, som lå en kort vej syd fra den faktiske teltby, behandlede de syge i overensstemmelse med alle kendte materielle metoder samt med de åndelige praksis såsom bøn og opmuntring i troen. Jesus besøgte de syge i denne lejr mindst tre gange om ugen og tog personlig kontakt med hver patient. Så vidt vi ved, var der ingen såkaldte mirakler af overnaturlig helbredelse blandt de tusindvis af syge og lidende mennesker som, da de forlod hospitalet, var forbedret eller helbredt. Langt de fleste af disse personer som havde nydt godt af behandlingen, fortsatte imidlertid med at proklamere, at Jesus havde helbredt dem.

Mange af de helbredelser, som Jesus udførte i forbindelse med sin omsorg for Elman patienter, så virkelig ud til at ligne udførelsen af mirakler, men vi er blevet instrueret, at de kun var sådanne sinds og ånds forvandlinger, som kan forekomme i oplevelsen af forventningsfulde og tro dominerede personer, der er under den umiddelbare og inspirerende indflydelse af en stærk, positiv, og godgørende personlighed, hvis omsorg bandlyser frygt og ødelægger angst.

Elman og hans medarbejdere forsøgte at undervise disse syge i sandheden om "at blive besat af onde ånder", men de havde ringe succes. Troen på, at fysiske sygdomme og psykiske lidelser kan være forårsaget af en såkaldt uren ånd, som boede i den lidende persons sind eller krop, var næsten verdensomfattende.

I al sin kontakt med de syge og lidende, når det kom til teknikken med behandlingen eller åbenbaringen af ukendte årsager til sygdom, tilsidesatte Jesus aldrig de anvisninger som hans Paradisbroder Immanuel havde givet, inden han påbegyndte inkarnationen på Urantia. Uanset dette, så lærte dem, der tog sig af de syge mange nyttige ting ved at observere den måde, hvorpå Jesus inspirerede troen og tilliden hos de syge og lidende.

Lejren blev opløst kort før sæsonen af forkølelser og feber accelererede.

3. FADERENS ANLIGGENDER

I hele denne periode holdt Jesus mindre end et dusin offentlige gudstjenester i lejren og talte kun én gang i Kapernaum synagoge, den næstsidste sabbat før deres afrejse med de nyuddannede evangelister på deres anden offentlige forkyndelses rundtur i Galilæa.

Ikke siden sin dåb havde Mesteren været så meget alene som i denne periode af evangelisternes træningslejr ved Betsaida. Når en af apostlene vovede at spørge Jesus, hvorfor han var fraværende så meget fra deres midte, svarede han altid, at han "passede sin Faders anliggender."

I disse fraværperioder, blev Jesus kun ledsaget af to af apostlene. Han havde midlertidigt løst Peter, James og Johannes fra deres opgave som hans personlige følgesvende så de kunne deltage i arbejdet med at uddanne de nye evangelister, der udgjorde over hundrede kandidater. Når Mesteren ønskede at gå op i bjergene for at passe sin Faders anliggender, brugte han at tilkalde to apostle, som tilfældigvis var til rådighed, til at ledsage ham. På denne måde, havde hver og en af de tolv mulighed for et tæt samarbejde og fortrolig kontakt med Jesus.

Det er ikke blevet åbenbart i forbindelse med denne fremstillings formål, men vi er kommet til den konklusion, at Mesteren under mange af disse ensomme perioder i bjergene var i direkte og udøvende forbindelse med mange af sine øverste ledere af universets anliggender. Lige siden tidspunktet for sin dåb, havde denne inkarnerede Hersker over vores univers begyndte at blive mere og mere bevidst aktivt i at styre visse faser af universets administration. Og vi har altid været af den opfattelse, at i disse uger, hvor han deltog mindre i begivenhederne på jorden, på en måde, der ikke var blevet åbenbart for hans nærmeste medarbejdere, var involveret i ledelsen af de høje åndelige intelligenser der havde ansvaret for forvaltningen af et stort univers, og at mennesket Jesus for sin del ønskede at beskrive sådanne aktiviteter som "at passe sin Faders anliggender."

Mange gange, når Jesus var alene i timevis, men når to af hans apostle var i nærheden, bemærkede de, hvordan hans funktioner undergik hurtige og mangfoldige ændringer, selv om de ikke hørte ham sige et par ord. De observerede heller ikke nogen synlige manifestation af himmelske væsener, der kunne have været i kommunikation med deres Mester, således som nogle af dem var vidne til ved et senere tilfælde.

4. ONDSKAB, SYND OG URETFÆRDIGHED

Jesus havde for vane at to aftener om ugen, at afholde særlige samtaler med personer, der ønskede at tale med ham i et bestemt afsondret læ hjørne af Zebedæus have. Ved en af disse private aftensamtaler stillede Thomas følgende spørgsmål til Mesteren: "Hvorfor er det nødvendigt for folk at blive født af ånden for at komme ind i riget? Er genfødsel nødvendigt for at komme ud af djævelens vold? Mester, hvad er ondskab?" Da Jesus hørte disse spørgsmål, sagde han til Thomas:

"Du må ikke begå den fejl at forvirre ondskab med den onde, mere korrekt med den uretfærdige ene. Ham som du kalder den onde er en søn, der har forelsket sig i sig selv, en høj administrator, der bevidst startede et bevidst oprør mod min Fader og hans loyale Sønners styre. Men jeg har allerede besejret disse syndige oprørere. Gør det klart for dig, at der er forskellige indstillinger til Faderen og hans univers. Glem aldrig disse love vedrørende forholdet til Faderens vilje:

"Ondskab er den ubevidste og utilsigtet krænkelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Ondskab er ligeledes et mål for ufuldstændig lydighed mod Faderens vilje.

"Synd er den bevidste, forstået og forsætlige overtrædelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Synd er et mål for manglende vilje til at blive guddommeligt ført og åndeligt styret.

"Skyld er den overlagte, beslutsomme og vedvarende overtrædelse af den guddommelige lov, Faderens vilje. Skyld er et mål for den fortsatte afvisning af Faderens kærlige plan af personlighedens overlevelse og Sønnernes barmhjertige frelsende tjeneste.

"Det dødelige menneske er af naturen, før genfødsel af ånden, underlagt medfødte onde tilbøjeligheder, men sådanne naturlige ufuldkommenheder for adfærd er hverken synd eller uretfærdighed. Det dødelige menneske er lige begyndt sin lange opstigning til perfektion hos Faderen i Paradiset. At være ufuldkommen eller delvis i naturlig begavelse er ikke syndigt. Mennesket er faktisk underlagt det onde, men det er på ingen måde barn af den onde, medmindre det bevidst og tilsigtet har valgt syndens vej og et liv i uretfærdighed. Det onde er uløseligt forbundet med den naturlige orden af denne verden, men synd er en holdning af bevidst oprør, som blev bragt til denne verden af dem, der faldt fra det åndeligt lys ind i det tætte mørke.

"Du er forvirret, Thomas, af grækernes læresætninger og persernes misforståelser. Du forstår ikke de indbyrdes forhold mellem ondskab og synd, fordi du mener, at den menneskelige race på jorden fik sin begyndelse med en perfekt Adam og derefter hurtigt udartede sig som en konsekvens af synd ind i menneskets nuværende beklagelige tilstand. Men hvorfor nægter du at forstå betydningen af den optegnelse, som beskriver, hvordan Kain, søn af Adam, gik til landet Nod, og der tog sig en hustru? Og hvorfor nægter du at fortolke betydningen af den optegnelse, som beskriver, hvordan Guds sønner tog hustruer blandt menneskernes døtre?

"Mennesker er helt sikkert af naturen onde, men ikke nødvendigvis syndige. Den nye fødsel - åndens dåb - er afgørende

for befrielsen fra det onde og nødvendig for indtræden i himmelriget, men intet af dette svækker det faktum, at mennesket er Guds søn. Heller ikke denne iboende tilstedeværelse af potentiel ondskab, at mennesket på en eller anden mystisk måde er fremmedgjort fra Faderen i himlen, så som en udlænding, en fremmed, eller et stedbarn eller der på anden måde skal søge at blive lovligt adopteret af Faderen. Alle sådanne opfattelser er født, først, i din misforståelse af Faderen og for det anden af din uvidenhed om menneskets oprindelse, natur og skæbne.

"Grækerne og andre har lært dig, at mennesket er støt faldende fra guderne perfektion ned mod glemsel og udslettelse. Jeg er kommet for at vise, at mennesket ved at træde ind i riget, sikkert og støt er stigende op til Gud og guddommelig perfektion. Enhver skabning, som på en eller anden måde ikke lever op til de guddommelige og åndelige idealer, i henhold til den evige Faders vilje er potentiel ond, men sådanne væsener er på ingen måde syndig, meget mindre uretfærdig.

"Thomas, har du ikke læst om dette i skrifterne, hvor der står: "Du er Herrens, din Guds, barn." "Jeg vil være hans Fader, og han skal være min søn." "Jeg har valgt ham til at være min søn - jeg vil være hans Fader." Bring mine sønner fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende; alle, der kaldes ved mit navn, for jeg har skabt dem til min ære." "Du er den levende Guds sønner." "De, der har Guds ånd er faktisk Guds børn." Mens der er en væsentlig del af den menneskelige far i det naturlige barn, findes der en åndelig del af den himmelske Fader i enhver troende søn af riget."

Alt dette og meget mere sagde Jesus til Thomas, og meget af det forstod apostlen, men Jesus formanede ham til "ikke at tale med de andre om sådanne spørgsmål, før han er vendt tilbage til Faderen." Og Thomas nævnede ikke dette interview til efter Mesteren havde forladt denne verden.

5. FORMÅLET MED LIDELSE

Ved en andet af disse private samtaler i haven spurgte Natanael Jesus: "Mester, selvom jeg begynder at forstå, hvorfor du nægter at praktisere helbredelse i flæng, forstår jeg stadig ikke hvorfor den kærlige Fader i himlen tillader så mange af hans børn på jorden at have så mange lidelser." Mesteren svarede Natanael og sagde:

"Nataniel, du og mange andre er på denne måde forundret, fordi du ikke forstår, hvordan visse oprørske forrædere mod Faderens vilje så mange gange med deres syndige eventyr har undergravet den naturlige orden af denne verden. Og jeg er kommet for at begynde at sætte alt dette i orden. Men det vil kræve mange tidsaldre til at genoprette denne del af universet til sin tidligere vej og dermed frigive menneskenes børn fra de ekstra byrder som synd og oprør har forårsaget. Tilstedeværelse af det onde er i sig selv en tilstrækkelig prøvesten for menneskets opstigning - synd er ikke afgørende for overlevelse.

"Men min søn, du bør vide, at Faderen ikke bevidst plager sine børn. Mennesker pådrager sig unødvendig lidelse som følge af, at det vedholdende nægter at gå langs den guddommelige viljes bedre veje. Lidelse er potentielt i det onde, men meget af det er forårsaget af synd og uretfærdighed. Mange usædvanlige begivenheder er indtruffet i denne verden, og det er ikke mærkeligt, at alle tænkende mennesker er forvirrede over de visioner af lidelse og elendighed, som de bevidner. Men om én ting kan du være sikker: Faderen sender ikke lidelse som en vilkårlig straf for forseelser. De ufuldstændigheder og handicap som indgår i det onde er indbygget. Straffen for synd er uundgåelig; de ødelæggende konsekvenser af uretfærdighed er ubønhørlig. Mennesket bør ikke bebrejde Gud for de lidelser, der er den naturlige konsekvens af det liv, det har valgt at leve. Mennesket bør heller ikke klager over de oplevelser, som er en del af livet, som det leves i denne verden. Det er Faderens vilje, at det dødelige menneske bør arbejde ihærdigt og konsekvent for at forbedre deres tilstand på jorden. Intelligent anvendelse vil gøre det muligt for mennesket at overvinde meget af sin elendighed på jorden.

"Nataniel, det er vores mission at hjælpe menneskerne med at løse deres åndelige problemer og dermed levendegøre deres sind, så de bedre er forberedt og inspireret til at løse deres mangfoldige materielle problemer. Jeg forstår din forvirring, som du har læst i skrifterne. Alt for ofte har der hersket en tendens til at tilskrive Gud ansvaret for alt, som det uvidende menneske ikke forstår. Faderen er ikke personligt ansvarlig for noget, du ikke forstår. Tvivl ikke på Faderens kærlighed, bare fordi nogle tilfældige og kloge love, som han har ordineret, kan medføre, at du lider, når du uskyldigt eller bevidst har overtrådt et sådan guddommeligt påbud.

"Men, Nataniel, der er meget i skrifterne, som ville have oplyst dig, hvis du kun havde læst dem med dømmekraft. Kan du ikke huske, at der står skrevet: "Min søn, foragt ikke Herrens disciplin, og bliv ikke fornærmet, når du bliver irettesat af ham. For hvem Herren elsker, han irettesætter, som en far der korrigerer sin søn, i hvem han tager glæde." "Herren plager ingen af et villigt hjerte." "Før jeg havde lidelse var jeg forvildet men nu holder jeg mig til loven. Det gjorde mig godt, at jeg blev plaget, så jeg derved kunne lære de guddommelige love." "Jeg kender dine sorger. En tilflugt er han, den evige Gud, og under dig hviler hans evige arme." "Herren er også et tilflugtssted for de undertrykte, et tilflugtssted i tider med problemer." "Herren vil styrke ham på sygesengen. Herren glemmer ikke de syge." "Som en fader viser medfølelse for sine børn, så har Herren medfølelse for dem, der frygter ham. Han kender din krop; han husker, at du er støv." "Han helbreder dem som har knuste hjerter og deres sår forbinder han." "Han er et håb for de fattige, en styrke til de trængende i deres nød, et tilflugtssted fra stormen og en skygge fra den ødelæggende varme." "Han giver styrke til den trætte og forøger styrken hos de magtesløse." "Et knækket rør skal han ikke brække, og rygende hør vil han ikke slukke." "Når du passerer gennem plagernes vande, så er jeg er med dig, eller gennem modgangens strømme, skal de ikke drukne dig." "Han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at forkynde frihed for de fangne, og at trøste alle, der sørger." "Der er korrektion i lidelse; ulykke springer ikke op fra støvet."

6. MISFORSTÅElsen OM LIDELSE — TALEN OM JOB

Det var denne samme aften i Betsaida at Johannes også spurgte Jesus, hvorfor så mange tilsyneladende uskyldige mennesker led af så mange sygdomme og oplevede så mange lidelser. Da Mesteren besvarede Johannes spørgsmål, sagde han blandt andet:

"Min søn, du forstår ikke betydningen af modgang og lidelsens opgave. Har du ikke læst den semitiske litteraturs mesterværker - skriftens historie om Jobs lidelse? Kan du ikke huske, hvordan denne vidunderlige lignelse begynder med en præsentation af materiel velstand hos Herrens tjenere? Du kan sikkert godt huske, at Job var velsignet med børn, rigdom, værdighed, social status, sundhed, og alt andet, som mennesker sætter pris på i dette timelige liv. Ifølge Abrahams børns hævdevundne lærdomme var en sådan materiel velstand tilstrækkeligt bevis for Guds gunst. Men sådanne materielle besiddelser, og sådan verdslig velstand er ikke tegn på Guds gunst. Min Fader i himlen elsker de fattige lige så meget som de rige; han skelner ikke mellem personer.

"Selv om overtrædelse af den guddommelige lov før eller senere fører til høst i form af straf, selv om folk med sikkerhed i sidste ende høster, hvad de sår, bør du dog vide, at menneskelig lidelse ikke altid er en straf for fortidens synder. Hverken Job eller hans venner lykkedes at finde det rigtige svar for deres rådvildhed. Og med den indsigt, du nu har, ville du næppe overdrage til enten Satan eller Gud de roller, de har i denne unikke lignelse. Selvom Job ikke gennem lidelse fandt en løsning på sine intellektuelle problemer eller udvej af hans filosofiske problemer, nåede han ganske vist store sejre. Selv før sammenbruddet af hans teologiske forsvar, steg han til de åndelige højder, hvor han oprigtigt kunne sige, "Jeg afskyr mig selv." Så fik han frelse som en *vision af Gud*. Så selv gennem en fejlagtig opfattelse af lidelse steg Job op til det overmenneskelige plan af moralsk forståelse og åndelig indsigt. Når den lidende tjener, opnår en vision af Gud følger der en sjæls fred, som overstiger al menneskelig forståelse.

"Den første af Jobs venner, Elifas, opfordrede den lidende Job til at udstille sine trængsler med samme styrke og standhaftighed, som han under hans velstand dage havde ordineret til andre. Denne falske trøster sagde: "Stol på din religion, Job; husk, at det er de onde, ikke de retfærdige, som lider. Du må have gjort dig fortjent til denne straf, ellers ville du ikke blive plaget. Du ved udmærket godt, at ingen kan være retfærdig i Guds øjne. Du ved, at de onde aldrig har virkelig fremgang. Under alle omstændigheder ser mennesket ud til at være forudbestemt til problemer, og måske Herren kun tugter dig for dit eget bedste." Intet under at den stakkel Job ikke fik meget trøst fra en sådan fortolkning af problemet med menneskelig lidelse.

"Men rådet fra hans anden ven, Bildad, var endnu mere skuffende, uanset dens soliditet ud fra den daværende accepterede teologi. Bildad sagde: "Gud kan ikke være uretfærdig. Dine børn må have været syndere, da de omkom; du må have fejlet, ellers ville du ikke være så plaget. Og hvis du virkelig er retfærdig, vil Gud helt sikkert befri dig fra dine trængsler. Du bør lære af historien om, hvordan Gud behandler mennesket, det er, at den Almægtige kun ødelægger de onde."

"Og så husker du, hvordan Job svarede sine venner og sagde: "Jeg ved godt, at Gud ikke hører mit råb om hjælp.

Hvordan kan Gud være retvis og på samme tid, se helt bort fra min uskyld? Jeg begynder at forstå, at jeg ikke kan få nogen tilfredshed fra at appellere til den Almægtige. Kan du ikke se, at Gud tolererer forfølgelse af det gode med det onde? Og da mennesket er så svagt, hvad chance har det til overvejelse i hænderne på en almægtig Gud? Gud har gjort mig, som jeg er, og når han på denne måde vender sig mod mig, er jeg forsvarsløs. Og hvorfor skabte Gud mig overhovedet bare for at lide på denne elendige måde?"

"Og hvem kan sætte spørgsmålstegn ved Jobs holdning med hensyn til rådgivningen af hans venner og de fejlagtige idéer om Gud som besatte hans eget sind? Kan du ikke se, at Job længtes efter en *menneskelig* Gud, at han hungrede efter fællesskab med et guddommeligt væsen, der kender menneskets jordiske tilværelse og forstår, at de retfærdige ofte må lide uskyldigt som en del af dette første liv under den lange opstigning til Paradiset? Derfor er Menneskesønnen kommer fra Faderen for at leve et sådant liv i kødet, at han kan trøste og hjælpe alle dem, der efterfølgende skal kaldes til at udholde Jobs trængsler.

"Jobs tredje ven, Zophar, talte derefter endnu mindre trøstende ord, da han sagde: "Det er dumt af dig at påstå, at du er retfærdig, når du se, hvordan du er plaget. Men jeg indrømmer, at det er umuligt at forstå Guds veje. Måske er der nogle skjulte formål i alle dine lidelser." Og da Job havde lyttet til alle tre af sine venner, appellerede han direkte til Gud om hjælp, påberåbte sig at 'mennesket, født af kvinde, er af få dage og fuld af problemer.'

"Så begyndte det andet møde med hans venner. Elifas blev mere hård, anklagende og sarkastisk. Bildad blev indigneret over Jobs foragt for sine venner. Zophar gentog sin melankolske rådgivning. På dette tidspunkt var Job blevet vred på sine venner og appellerede igen til Gud, og han appellerede nu til en retfærdig Gud imod den uretfærdighed Gud som kom til udtryk i hans venners filosofi og skjult selv i hans egen religiøse holdning. Derefter tog Job tilflugt i trøsten af et fremtidigt liv, hvor ulighederne i den dødelige eksistens kan blive mere retfærdigt udbedret. Da Job ikke formåede at få hjælp fra mennesker, presser det ham til Gud. Derefter følger den store kamp mellem tro og tvivl i hans hjerte. Endelig begynder den lidende person at se livets lys; hans tortureret sjæl stiger til nye højder af håb og mod; han kan lide og endda dø, men hans oplyste sjæl udstøder nu sejrsråbet: "Min Forløser lever!"

"Job havde helt ret, da han udfordrede den lære, at Gud rammer børn for at straffe deres forældre. Job var altid klar til at indrømme, at Gud er retfærdig, men han længtes efter nogle sjæletilfredsstillende åbenbaringer af den Eviges personlige karakter. Og det er vores mission på jorden. Ikke længere skal lidende dødelige nægtes trøst af at kende Guds kærlighed og forståelse af den himmelske Faders nåde. Selvom Guds tale fra hvirvelvinden var en majestætisk koncept for den tid, hvor det blev fremført, har du allerede lært, at Faderen ikke afslører sig selv på denne måde, men at han taler i menneskets hjerte som en stille, sagte stemme, der siger, "Dette er vejen; gå langs den." Forstår du ikke, at Gud bor i dig, at han er blevet, hvad du er for at gøre dig til, hvad han er!"

Så sagde Jesus denne sidste erklæring: "Faderen i himlen plager ikke forsætligt menneskenes børn. Mennesket lider for det første af ulykkerne af tiden og af det ufuldstændige i det onde fra en umoden fysisk eksistens. For det andet, lider mennesket af de ubønhørlige konsekvenser af synd - overtrædelse af livets og lysets love. Og endelig, høster det frugterne af sin egen skadelige vedholdenhed i oprøret mod himlens retfærdige styre på jorden. Men menneskets elendighed er ikke en *personlig* målrettet guddommelig prøvelse. Mennesket kan, og vil, gøre meget for at reducere deres timelige lidelser. Men frigør dig selv en gang for alle fra overtroen, at Gud plager mennesket på foranledning af den onde. Undersøg Jobs bog bare for at opdage, hvor mange falske begreber om Gud selv gode mænd ærligt kan underholde, og læg derefter mærke til, hvordan selv den smerteramte Job fandt trøstens og frelsens Gud på trods af sådanne fejlagtige lære. Til sidst gennemtrængte hans tro lidelsens skyer for at opdage livets lys, der strømmer ud fra Faderen som helbredende barmhjertighed og evig retfærdighed."

Johannes overvejede i mange dage disse ord i sit hjerte. Hele hans efterfølgende liv ændret sig markant som følge af denne samtale med Mesteren i haven, og han gjorde senere meget, der bidrog til at de andre apostle ændrede deres syn på oprindelsen, naturen og formålet med hensyn til almindelig menneskelig lidelse. Men Johannes talte aldrig om denne samtale, indtil Mesteren havde forladt jorden.

7. MANDEN MED DEN VISNE HÅND

Den anden sabbat før apostlene og det nye korps af evangelister gik ud på den anden prædiketur i Galilæa, talte Jesus i

Kapernaums synagoge om "Det retfærdige livs glæder." Da Jesus var færdig med at tale, trængte en stor gruppe af lemlæstede, lamme, syge og lidende op omkring ham for at blive helbredt. Blandt denne gruppe var også apostlene, mange af de nye evangelister, og de farisæiske spioner fra Jerusalem. Hvor end Jesus gik, (undtagen når han var i bjergene for at varetage sin Faders anliggender), var det helt sikkert at de seks spioner fra Jerusalem fulgte ham.

Da Jesus stod og talte til folket overtalte lederen af de spionerende farisæere en mand med en vissen hånd til at nærme sig Jesus og spørge, om det ville være lovligt at blive helbredt på sabbatten, eller hvis han skulle søge hjælp på en anden dag. Da Jesus så manden, hørte hans stemme og vidste, at han var blevet sendt af farisæerne, sagde han: "Kom frem, mens jeg stiller dig et spørgsmål. Hvis du havde et får, og det faldt i en grav på sabbatten, ville du bøje dig ned, tage fat i det og løfte det op? Er det lovligt at gøre sådan på sabbatten?" Og manden svarede: "Ja, Mester, det ville være lovligt at således at gøre godt på sabbatten." Så sagde Jesus, henvendt til dem alle: "Jeg ved, hvorfor du har sendt denne mand til mig. De ville finde anledning til overtrædelse i mig, hvis du kunne friste mig at vise barmhjertighed på sabbatten. I stilhed er i alle enige om, at det var lovligt at løfte det uheldige får op fra graven, selv på sabbatten, og jeg kalder jer til at vidne, at det er lovligt at vise barmhjertighed på sabbatten, ikke blot mod dyr, men også til mennesker. Hvor meget mere værdifuld er et menneske end et får! Jeg proklamerer, at det er tilladt at gøre godt til mennesker på sabbatten. "Mens de alle stod stille foran ham, sagde Jesus, henvendt til manden med den visne hånd: "Kom op her ved min side, så alle kan se dig. Og for at du nu kan vide, at det er min Faders vilje, at du gør godt på sabbatten, spørger jeg dig, hvis du har tro til at blive helbredt, så stræk din hånd ud."

Og mens manden stræk sin visne hånd frem blev det helet. Folk tænkte på at gå løs på farisæerne, men Jesus bad dem om at være rolig og sagde: "Jeg har lige fortalt dig, at det er tilladt at gøre godt på sabbatten, for at redde liv, men jeg lærte dig ikke at forårsage skade og give efter for trangen til at dræbe." De vrede farisæere gik bort, og selv om det var sabbat, skyndte de sig direkte til Tiberias for at konferere med Herodes. De gjorde alt i deres magt for at vække hans fordomme og sikre herodianerne som allierede imod Jesus. Men Herodes nægtede at gribe ind over for Jesus, og rådede dem til at tage deres klager til Jerusalem.

Dette var det første mirakel, som Jesus gjorde som svar på sine fjender udfordring. Mesteren udførte dette såkaldte mirakel, ikke som en demonstration af sin evne til at helbrede, men som en effektiv protest mod at gøre religionens sabbathvile til en veritabel trældom med meningsløse restriktioner for hele menneskeheden. Denne mand vendte tilbage til sit arbejde som stenhugger, og han viste sig at være en af dem, hvis helbredelse blev efterfulgt af et liv i taksigelse og retfærdighed.

8. SIDSTE UGE I BETSAIDA

I løbet af den sidste uge af deres ophold i Betsaida var spionerne fra Jerusalem meget delt i deres holdning til Jesus og hans lære. Tre af disse farisæere var voldsomt imponeret over, hvad de havde set og hørt. I mellemtiden, havde Abraham, en ung og indflydelsesrigt medlem af jødernes råd i Jerusalem, offentlig gået ind for Jesu forkyndelse, og var blevet døbt af Abner i Siloamdammen. Hele Jerusalem var i opstandelse over denne begivenhed, og budbringere blev straks sendt til Betsaida for at tilbagekalde de seks spionerende farisæer.

Den græske filosof, der under den foregående tur i Galilæa var vundet for riget, vendte tilbage med visse velhavende jøder fra Alexandria, og endnu engang inviterede de Jesus til at komme til deres by for at etablere en fælles skole i filosofi og religion samt et hospital for de syge. Men Jesus afslog høfligt deres invitation.

Omkring dette tidspunkt ankom der til lejren ved Betsaida, en trance profet, Kirmeth, fra Bagdad. Denne formodede profet havde ejendommelige visioner, når han var i en trance og havde fantasifulde drømme, når han blev forstyrret i sin søvn. Han afstedkom en betydelig bekymring i lejren, og Simon Zelotes ønskede at tage den hårde linje med denne selvbedrageriske charlatan, men Jesus greb ind og gav ham et par dages fuld handlefrihed. Alle, der hørte hans prædiken indså hurtigt, at hans undervisning ikke var holdbar når den blev bedømt efter evangeliet om riget. Han vendte kort efter tilbage til Bagdad, ledsaget af kun en halv snes ustabile og uberegnelige sjæle. Men inden Jesus greb ind til fordel for profeten fra Bagdad, havde David Zebedæus, bistået af et selvbestaltet udvalg taget Kirmeth ud i søen, og efter at de gentagne gange havde sænket ham under vandet, rådede ham til at gå væk derfra - til at organisere og bygge sin egen lejr.

Samme dag var Beth-Marion, en fønisk kvinde så fanatisk, at hun tabte fatningen, og næsten druknede, da hun forsøgte at gå på vandet, blev hun sendt væk af sine venner.

Den nye tilhænger fra Jerusalem, farisæeren Abraham, gav alt sit jordiske gods til apostlenes kasse, og dette bidrag gjorde meget for at gøre det muligt straks at udsende de hundrede nyuddannede evangelister. Andreas havde allerede bebudet, at lejren ville blive lukket, og hver var klar til enten at gå hjem eller at følge evangelisterne til Galilæa.

9. HELBREDELSEN AF DEN LAMME

Fredag eftermiddag, den 1. oktober da Jesus holdt sit sidste møde med apostlene, evangelisterne og andre ledere af lejren, der var ved at bryde op, og mens de seks farisæer fra Jerusalem sad på første række i denne samling i det rummelige og forstørrede forreste rum af Zebedæus hjem, skete en af de mærkeligste og mest unikke episoder under hele Jesu jordiske liv. Mesteren talte ved denne lejlighed stående i dette store rum, der var blevet bygget til at rumme disse sammenkomster i regntiden. Huset blev fuldstændig omgivet af en stor menneskemængde, der anstrengt deres ører for at opfatte en del af Jesu tale.

Mens huset på denne måde var fyldt til bristepunktet med mennesker og helt omgivet af ivrige lyttere, var en mand, der længe havde lidt af lammelser, blevet båret ned fra Kapernaum på en lille seng af hans venner. Den lamme havde hørt, at Jesus var ved at forlade Betsaida, og da han havde talt med Aron, stenhuggeren, der for nylig var blevet helbredt, besluttede han at lade sig blive båret til Jesus for at søge helbredelse. Hans venner forsøgte at komme ind i Zebedæus hus ved både for- og bagdøren, men trængselen var al for stor. Men den lamme nægtede at affinde sig med fiasko. Han rådede sine venner til at skaffe nogle stiger langs hvilken de klatrede op på taget af det rum, hvor Jesus talte, og efter at have løsnet fliserne, sænkede de med reb frimodigt den syge mand ned på hans seng indtil den lidende hvilede på gulvet lige foran Mesteren. Da Jesus så, hvad de havde gjort, stoppede han med at tale, mens de, der var med ham i værelset undrede sig over den syge mand og hans venners udholdenhed. Den lamme sagde: "Mester, jeg ville ikke forstyrre din undervisning, men jeg er fast besluttet på at blive helbredt. Jeg er ikke lige som dem, der blev helbredt og straks glemte din undervisning. Jeg vil gerne blive helbredt for at tjene i himmelriget." På trods af at denne mand havde pådraget sig sine lidelser som følge af sin egen forspildte liv, sagde Jesus til den lammede, da han så hans tro: "Min søn, vær ikke bange; dine synder er tilgivet. Din tro skal frelse dig."

Da farisæerne fra Jerusalem og andre lærde og juridiske medlemmer, der sad ved siden af dem hørte dette udsagn af Jesus, begyndte de at sige til hinanden: "Hvor vover denne mand at tale på denne måde? Forstår han ikke, at sådanne ord er blasfemi? Hvem andre end Gud kan tilgive synder?" Jesus, som i sin ånd opfattede at de ræsonnerede således i deres eget sind og blandt dem selv, sagde til dem: "Hvorfor ræsonnerer du således i jeres hjerter? Hvem er I til at sidde til doms over mig? Hvad er forskellen hvis jeg siger til ham den lamme 'Dine synder er tilgivet,' eller, 'Stå op, tag din seng og gå? Men for jer, der er vidne til alt dette endelig kan vide, at Menneskesønnen har myndighed og magt på jorden til at tilgive synder, siger jeg til denne lidende mand: Stå op, tag din seng, og gå til dit eget hus." Og da Jesus havde talt disse ord rejste den lamme sig op, og mens de banede vejen for ham, gik han ud foran dem alle. Og dem, der så alt dette var forbløffet. Peter opløste mængden, mens mange bad, priste Gud og bekendte, at de aldrig før havde set sådanne mærkelige hændelser.

Det var omkring dette tidspunkt, at budbringerne fra jødernes råd ankom med ordrer til de seks spioner om at vende tilbage til Jerusalem. Da de hørte dette budskab, begyndte de for alvor at argumentere indbyrdes. Efter at de var færdige med deres drøftelser, returnerede lederen og to af hans medarbejdere sammen med budbringerne til Jerusalem, mens tre af de spionerende farisæer bekendte deres tro på Jesus og gik straks ned til søen, hvor Peter døbte dem og apostlene optog dem som sønner af riget i deres fællesskab.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 149

DEN ANDEN PRÆDIKETUR

Den anden offentlige prædiketur i Galilæa begyndte søndag, 3. oktober år 28 e.Kr. og varede i næsten tre måneder og sluttede den 30. december. I dette projekt deltog Jesus og hans tolv apostle, bistået af det nyansatte korps af 117 evangelister og af mange andre interesserede. I løbet af denne rejse, besøgte de Gadara, Ptolemais, Jafia, Dabaritta, Megiddo, Jizre'el, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, og mange andre byer og landsbyer.

Før de gik bort denne søndag formiddag bad Andreas og Peter Jesus om at give de nye evangelister de sidste instrukser, men Mesteren afslog og sagde, at det ikke var hans opgave at gøre, hvad andre acceptabel kunne udføre. Efter moden overvejelse blev det besluttet, at James Zebedæus ville give dem deres anvisninger. Efter James afsluttende bemærkninger sagde Jesus til evangelisterne: "Gå ud og gøre arbejdet, som du er blevet betroet, og senere, når I har vist jer kompetent og trofast, vil jeg ordinere jer til at prædike rigets evangelium."

Under denne tur gik kun James og Johannes med Jesus. Peter og de andre apostle tog hver med sig omkring et dusin evangelister og holdt tæt kontakt med dem, mens de udførte deres forkyndelse og undervisnings arbejde. Så snart troende var klar til at komme ind i riget forrettede apostlene dåben. Jesus og hans to ledsagere rejste vidt omkring løbet af disse tre måneder, og besøgte ofte to byer på én dag for at observere evangelisternes arbejde, og opmuntre dem i deres bestræbelser på at etablere riget. Hele denne anden prædiketur var hovedsageligt et forsøg på at give praktisk erfaring til dette korps af 117 nyuddannede evangelister.

Under hele denne periode, og derefter frem til det tidspunkt, hvor Jesus og de tolv for sidste gang gik til Jerusalem, opretholdt David Zebedæus et permanent hovedkvarter for rigets arbejde i sin fars hus i Betsaida. Dette var informationscenter for Jesu arbejde på jorden og relæstationen for budbringertjenesten, som David opretholdt mellem dem, der arbejdede i forskellige dele af Palæstina og tilstødende regioner. Han gjorde alt dette på eget initiativ, men med Andreas godkendelse. David havde fyrrer til halvtreds budbringere i tjeneste indenfor denne informations afdeling for det hastigt voksende og stadigt mere omfattende arbejde i riget. Mens han havde travlt med dette, forsørgede han sig selv delvis ved at bruge noget af sin tid på hans tidligere fisker erhverv.

1. JESUS UDBREDTE BERØMMELSE

Frem til det tidspunkt hvor lejren ved Betsaida blev opløst havde Jesu ry, især som helbreder, spredt sig til alle dele af Palæstina og hele Syrien og nabolandene. I ugerne efter de forlod Betsaida, fortsatte de syge med at ankomme, og da de ikke fandt mesteren, men fik at vide af David, hvor han var, gik de ud for at finde ham. I løbet af denne rejse, udførte Jesus ingen bevidste såkaldte helbredelsesmirakler. Trods det genvandt snesevis af lidende deres egen sundhed og lykke som et resultat af den fornyende kraft af den intense tro, som tvang dem til at søge for helbredelse.

På omkring tidspunktet for denne missionsrejse begyndte en mærkelig og uforklarlig række af helbredelsesfænomener at opstå, og disse begivenheder fortsatte gennem resten af Jesu liv på jorden. I løbet af denne tre måneders rejse blev mere end hundrede mænd, kvinder og børn fra Judæa, Idumæa, Galilæa, Syrien, Tyrus og Sidon, og fra områder uden for Jordanfloden modtagere af denne ubevidste helbredelse af Jesus, og når de vendte tilbage til deres hjem sørgede de for, at Jesu berømmelse blev yderligere udvidet. De gjorde dette på trods af, at Jesus, hver gang han observerede et af disse tilfælde af spontan helbredelse, direkte beordrede modtageren til "ikke at fortælle nogen om det."

Det blev aldrig åbenbart for os, hvad der virkelig skete i disse tilfælde af spontan eller ubevidst helbredelse. Mesteren forklarede aldrig sine apostle, hvordan disse helbredelser skete, bortset fra at han ved flere lejligheder blot sagde: "Jeg

føler, at kraften er gået ud fra mig." Ved en lejlighed, bemærkede han, da et sygt barn rørte ved ham: "Jeg føler, at livet er gået ud fra mig."

I mangel af nogle direkte ord fra Mesteren om arten af disse tilfælde af spontan helbredelse, ville det være anmassende af os at begynde at forklare, hvordan det skete, men det er tilladt at udtrykke vores egen mening om alle disse helbredende fænomener. Vi mener, at mange af disse tilsyneladende helbredelsesmirakler, da de fandt sted i løbet af Jesu gerning på jorden, var et resultat af sameksistensen af følgende tre kraftfulde, aktive og tilhørende påvirkninger:

1. Tilstedeværelsen af en stærk, dominerende og levende tro i hjertet af det menneske, som ihærdigt søgte helbredelse, i forbindelse med denne helbredelse var ønsket mere for åndelige velsignelser end blot fysiske restaurering.
2. Eksistensen, samtidig med en sådan menneskelig tro, af den store sympati og medfølelse på Guds inkarnerede og barmhjertigheds dominerede Skabersøn, som i sin person faktisk besad en næsten ubegrænsede og tidløs skabende evne og retten til helbredelse.
3. Ud over den skabtes tro og Skaberens liv bør det også bemærkes, at denne Gud og mennesket var den personificerede udtryk for Faderens vilje. Hvis der i kontakten mellem det menneskelige behov og den guddommelige kraft til at opfylde det, og hvis Faderen ikke ønskede det anderledes, blev disse to til et, og helbredelsen opstod ubevidst for mennesket Jesus, men blev straks anerkendt af hans guddommelige natur. Forklaringen på mange af disse tilfælde af helbredelse skal derfor søges i den store lov, som vi længe har kendt, nemlig: Hvad Skabersønnen ønsker og som er den evige Faders vilje, ER.

Det er derfor vores opfattelse, at når Jesus var personligt nærværende, var visse former for dyb menneskelig tro bogstaveligt og virkelig *overbevisende* i manifestationen af helbredelse fra nogle af universets kreative kræfter og personligheder, som på det tidspunkt var tæt forbundet med Menneskesønnen. Det bliver derfor en kendsgerning, at Jesus ofte lod mennesker helbrede sig selv i hans tilstedeværelse gennem deres stærke personlige tro.

Mange andre søgte helbredelse for rent selviske formål. En rig enke fra Tyrus, kom med sit følge for at blive helbredt for sine lidelser, som var mange: Når hun fulgte efter Jesus gennem Galilæa, fortsatte hun med at tilbyde flere og flere penge, som om Guds kraft var noget, der kunne købes af den person, der gav det højeste bud. Men hun var aldrig interesseret i rigets evangelium; hun søgte kun helbredelse for sine fysiske lidelser.

2. FOLKETS INDSTILLING

Jesus forstod det menneskelige sind. Han vidste, hvad der skjulte sig i menneskets hjerte, og hvis hans lærdomme havde været efterladt, således som han præsenterede dem, med den inspirerede fortolkning som hans jordiske liv udgjorde, ville alle nationer og alle religioner i verden hurtigt have omfattet rigets evangelium. De velmente bestræbelser, som Jesu første tilhængere havde, at omformulere hans lære for at gøre den mere acceptabel for visse nationer, racer og religioner, resulterede kun i, at denne lære blev mindre acceptabel for alle andre nationer, racer og religioner.

I sine forsøg, på at få nogle af datidens grupper til at sikre en fordelsagtig opmærksomhed på Jesu lære, skrev apostelen Paulus mange breve med instruktioner eller anmodninger. Andre, der underviste i Jesu evangelium gjorde det samme, men ingen af dem indså, at nogle af disse skrifter efterfølgende ville blive sammensat af dem, der ville lægge dem frem som Jesu lære i en håndgribelig form. Og mens den såkaldte kristendom således ganske vist indeholder mere af Mesterens evangelium end nogen anden religion, omfatter den også meget, som Jesus ikke lærte. Bortset fra inkorporeringen af mange lærdomme fra de persiske mysterier og meget af den græske filosofi i den tidlige kristendom, blev to store fejltagelser gjort:

1. Indsatsen for at forbinde evangeliets undervisning direkte med den jødiske teologi, som illustreret ved de kristne doktriner om forsoningen - læren, om at Jesus var den ofrede søn, som ville tilfredsstille Faderens strenge retsopfattelse og formilde den guddommelige vrede. Disse belæringer opstod i en prisværdig indsats for at gøre rigets evangelium mere acceptabelt for de tvivlende jøder. Selv om disse bestræbelser mislykkedes, når det kom til at vinde jøderne for sagen, lykkedes det dem at forvirre og fremmedgøre mange ærlige sjæle i alle fremtidige generationer.

2. Den anden store bommert, som Mesterens tidlige tilhængere gjorde, og alle senere generationer vedvarende ihærdigt har ført videre, var at organisere den kristne forkyndelse så fuldstændig omkring Jesu *person*. Denne overbetoning af Jesu personlighed i kristen teologi har ført til at hans forkyndelse er blevet oversat, og alt dette har gjort det stadig vanskeligere for jøder, muhamedanere, hinduer og andre østlige religiøse til at acceptere, hvad Jesus underviste i. Vi vil ikke forringe den plads, som tilkommer Jesu person i en religion, som kunne bære hans navn, men vi ville ikke tillade dette hensyn til at overskygge hans inspirerede liv eller til at erstatte hans frelsende budskab: Faderskab i Gud og menneskers broderskab.

De, der underviser i Jesu religion bør nærme sig andre religioner med anerkendelsen af de sandheder, der er fælles (hvoraf mange direkte eller indirekte stammer fra Jesu budskab) og afstå fra at fæstne så meget vægt på forskellene.

Selvom Jesu ry netop på dette tidspunkt primært hvilede på hans ry som en helbreder, betyder det ikke, at det fortsatte med at være det. Som tiden gik, blev han mere og mere søgt for åndelig hjælp. Men det var de fysiske helbredelser som mest direkte og umiddelbart talte til de almindelige mennesker. Jesus blev i stigende grad kontaktet af folk, der var moralske slaver og mentalt plagede, og han lærte dem uvægerligt vejen til befrielse. Fædre søgte hans råd om, hvordan de skulle forvalte deres sønner, og mødre kom om hjælp til at vejlede deres døtre. De, der var i mørke kom til ham, og han afslørede livets lys for dem. Hans ører var altid åbne for menneskehedens sorger, og han hjalp altid dem, der søgte omsorg hos ham.

Når Skaberen selv var på jorden, inkarneret i kødelig form, var det uundgåeligt, at nogle usædvanlige hændelser skulle indtræffe. Men du bør aldrig nærme dig Jesus gennem disse såkaldte mirakuløse begivenheder. Lær at nærme jer mirakler gennem Jesus, men begå ikke den fejl at nærme jer Jesus gennem mirakler. Og denne formaning er berettiget uanset at Jesus af Nazaret er den eneste grundlægger af en religion, der har udført overmaterielle handlinger på jorden.

Det mest forbløffende og det mest revolutionerende træk ved Mikael's mission på jorden var hans holdning til kvinder. I en tid og generation hvor en mand ikke på et offentligt sted måtte hilse selv på hans egen kone, vovede Jesus at tage kvinder med som lærere i evangeliet på hans tredje tur til Galilæa. Og han havde det udsøgte mod til at gøre dette på trods af, at rabbinerne lærte, at det var "bedre at brænde lovens ord, end at præsentere dem for kvinderne."

Under en generation løftede Jesus kvinden ud fra tidsalderen af respektløs glemsel og trældom. Og der hviler en stor skam over den religion, der dristede sig til at tage Jesu navn, at den manglede det moralske mod til at følge hans ædle eksempel i den efterfølgende holdning til kvinder.

Når Jesus omgik menneskerne, fandt de, at han var helt fri for tidens overtro. Han var fri for religiøse fordomme; han var aldrig intolerant. I sit hjerte, havde han intet som lignede social antagonisme. Mens han overholdte, hvad der var godt i hans fædres religion, tøvede han ikke med at ignorere de traditioner af overtro og trældom, som mennesket havde skabt. Han vovede at forkynde, at naturkatastrofer, tidsmæssige ulykker og andre katastrofale begivenheder ikke er guddommelige domme eller Forsynets mystiske tildelinger. Han fordømte slavisk hengivenhed til meningsløse ceremonier og afslørede fejlslutninger af den materialistiske tilbedelse. Han forkyndte frimodigt menneskets åndelige frihed og vovede at undervise at dødelige af kødet virkelig og i sandhed er sønner af den levende Gud.

Jesus overskred alle sine forgængeres lærdomme, når han dristigt erstattede rene hænder med et rent hjerte som et tegn på sand religion. Han satte virkelighed i stedet for traditionen og fejede bort alle påstande om forfængelighed og hykleri. Og alligevel gav denne frygtløse Guds mand ikke udtryk for destruktiv kritik eller viste komplet foragt for sin tids religiøse, sociale, økonomiske og politiske skikke. Han var ikke en militant revolutionær; han var en progressiv evolutionær. Han beskæftigede sig med at rive det ned, der kun *var*, mens han samtidig tilbød sin medmennesker noget bedre, noget, *der bør være*.

Jesus modtog lydighed af sine tilhængere, uden at han forlangte det. Kun tre af de mænd, der fik hans personlige kald nægtede at acceptere invitationen til discipelskab. Han udøvede en unik tiltrækningskraft på mennesker, men han var ikke diktatorisk. Han befalede tillid, og ingen blev nogensinde fornærmet, når han gav en ordre. Han tog absolut myndighed over sine disciple, men ingen gjorde nogensinde indsigelse mod det. Han tillod sine tilhængere at kalde ham Mester.

Alle, der mødte Mesteren beundrede ham, undtagen dem, der nærede dybtliggende religiøse fordomme eller dem, der

troede, de så politiske farer i hans lære. Folk var forbavset over originaliteten og myndigheden i hans undervisning. De forundrede sig over hans tålmodighed, når han beskæftigede sig med tilbagestående og besværlige spørgende. Han bragte håb og tillid i hjertet på alle, der kom under hans tjeneste. Kun de, der ikke havde mødt ham frygtede ham, og han blev kun hadet af dem, der betragtede ham som talsmand for den sandhed, som var bestemt til at besejre det onde og bedraget, som de for enhver pris havde besluttet at holde i deres hjerter.

Han udøvede en stærk og ejendommeligt fascinerende indflydelse på både venner og fjender. Menneskeskarerne kunne følge ham i ugevis bare for at høre hans elskværdige ord og overveje hans enkle liv. Fromme mænd og kvinder elskede Jesus med en næsten overmenneskelig hengivenhed. Jo bedre de kendte ham jo mere elskede de ham. Alt dette gælder stadig: jo mere mennesket kommer til at kende denne Gud og menneske, i dag og i alle fremtidige tidsaldre, jo mere elsker man ham, og følger ham.

3. DE RELIGIØSE LEDERES FJENDTLIGHED

Selvom de almindelige mennesker positivt modtog Jesus og hans lære, blev de religiøse ledere i Jerusalem mere og mere alarmerede og antagonistiske. Farisæerne havde formuleret en systematisk og dogmatisk teologi. Jesus var en lærer, der underviste i henhold til det som tilfældet bød sig. Han underviste ikke systematisk. Jesu lære, lignelserne, berørte ikke så meget loven som livet. (Og når han brugte en lignelse til at illustrere sit budskab, beregnede han kun at bruge *en* del af historien til dette formål. Mange forkerte opfattelser om Jesu lære kan udledes når man forsøger at gøre allegorier ud af hans lignelser.)

De religiøse ledere i Jerusalem begyndte at være næsten rasende på grund af den unge Abrahams seneste omvendelse og desertering af de tre spioner, som Peter havde døbt, og som nu var ude med evangelisterne på denne anden prædiketur i Galilæa. De jødiske ledere blev i stigende grad blændet af frygt og fordomme, mens deres hjerter blev hårdet ved den fortsatte afvisning af de tiltalende sandheder i rigets evangelium. Når mennesker udelukker appellen til den ånd, der er i dem, er der ikke meget der kan gøres for at ændre deres holdning.

Da Jesus først mødtes med evangelisterne i lejren ved Betsaida, sagde han, da han sluttede sin tale: "Du skal huske, at mennesker i krop og sind - følelsesmæssigt - reagerer individuelt. Det eneste *ensartet* hos mennesker er ånden i deres indre. Selvom de guddommelige ånder kan variere noget i arten og omfanget af deres erfaringer, reagerer de ensartet på alle åndelige appeller. Kun gennem, og ved appellen til denne ånd, kan menneskeheden nogensinde opnå enighed og broderskab."

Men mange af de jødiske ledere havde lukket deres hjerters døre til den åndelige appel af evangeliet. Fra og med denne dag, ophørte de ikke med at planlægge og konspirerede for at tilintetgøre Mesteren. De var overbevist om, at Jesus skulle anholdes, dømmes og henrettet som en religiøs lovbrøder, en krænker af de centrale lærdomme i jødernes hellige lov.

4. PRÆDIKETURENS FREMSKRIDT

Jesus gennemførte næsten ingen offentlig arbejde under denne prædiketur, men han udførte mange aftenmøder med de troende i de fleste byer og landsbyer, hvor han tilfældigvis opholdt sig med James og Johannes. Ved en af disse aften sammenkomster spurgte en af de yngre evangelister et spørgsmål til Jesus om vrede, og da Mesteren svarede, sagde han blandt andet:

"Vrede er en materiel manifestation som generelt indikerer i hvilket omfang menneskets åndelige natur har undladt at få kontrol over sine kombinerede intellektuelle og fysiske natur. Vrede indikerer endda manglende tolerant broderkærlighed, og endda en mangel på selvrespekt og selvkontrol. Vrede dræner sundhed, nedværdiger sindet og handikapper menneskesjælens åndelærer. Har du ikke læst i skrifterne, at "tåben dræbes af sin vrede", og at mennesket "river sig selv i sin vrede? At 'den der er langsom med vrede har stor forståelse' mens 'den der er hurtig til vrede ophøjer tåbelighed'? I ved alle, at "et blødt svar vender vreden væk" og at "hårde ord vækker vrede". "Diskretion udsætter vrede", mens 'de, der ikke kan styre deres sind er som en forsvarsløs by, der ingen mure har.' 'Forbitrelse er grusom, og vrede er skandaløst.' 'Vrede mænd starter ufred, og de rasende forøger deres overtrædelser.' "Vær ikke hastig i ånden, for vrede lurker i tåbernes bryst." Inden Jesus sluttede med at tale, sagde han yderligere: "Lad jeres hjerter

være domineret af kærlighed, så din åndevejleder kun har lidt besvær med at skille dig af med tendensen til at give luft for sådanne udbrud af bestialsk vrede som er uforenelig med din position som Guds sønner."

Ved samme lejlighed talte Mesteren også til gruppen om det ønskelige i at have en velafbalanceret karakter. Han indrømmede, at det var nødvendigt for de fleste mennesker at vie sig til at blive dygtige i et bestemt erhverv, men han beklagede enhver tendens til overspecialisering, mod at blive snæversynet og afgrænset i livets aktiviteter. Han gjorde opmærksom på, at enhver dyd, der er drevet til yderligheder, kan blive en skruestik. Jesus prædikede altid mådehold og stabilitet - forholdsmæssig tilpasning af livets problemer. Han påpegede, at overdreven deltagelse og medlidenhed kan udarte sig til alvorlig følelsesmæssig ubalance, og at begejstringen kan føre til fanatisme. Han diskuterede en af deres tidligere medarbejdere, hvis fantasi havde ført ham ind i visionære og upraktiske foretagender. Samtidig advarede han dem om farerne ved sløvheden af den overforsigtige middelmådighed.

Derefter talte Jesus om farerne som mod og tro indebærer, hvordan de undertiden fører tankeløse sjæle til hensynsløshed og dristighed. Han påviste også, hvordan forsigtighed og beskedenhed, når de udføres for vidt, vil føre til fejhed og fiasko. Han opfordrede sine tilhørere til at stræbe efter originalitet, mens de skyede alle tendenser til excentricitet. Han anmodede for sympati uden sentimentalitet, fromhed uden hykleri. Han underviste i ærbødighed, fri for frygt og overtro.

Det som gjorde indtryk på Jesu medarbejdere var ikke så meget det, han lærte om den afbalancerede karakter, som det faktum, at hans eget liv, var sådan en veltalende eksemplificering af hans undervisning. Han levede midt i stress og storm, men han har aldrig vaklet. Hans fjender lagde løbende fælder ud for ham, men de fangede ham aldrig. Den kloge og lærte forsøgte at få ham til at miste fodfæste, men han snublede ikke. De forsøgte at inddrage ham i debatten, men hans svar var altid oplysende, værdige, og endelige. Når han blev afbrudt i sine taler med de mangeartede problemstillinger var hans svar altid betydelige og afgørende. Aldrig tog han tilflugt til uædle taktiker, når han mødte det konstante pres fra sine fjender, som ikke tøvede med at bruge alle former for falsk, uretfærdig måde at angribe ham.

Selv om det er rigtigt, at mange mænd og kvinder utrætteligt har viet sig til en bestemt profession for at opretholde deres levebrød, er det alligevel meget ønskeligt, at mennesker dyrker et bredt kulturelt bekendtskab med livet, som det leves på jorden. Virkelige uddannede mennesker er ikke tilfredse med at forblive uvidende om deres medmenneskers liv og gerninger.

5. LEKTION OM TILFREDSHED

Da Jesus var på besøg i gruppen af evangelister, der arbejder under tilsyn af Simon Zelotes, spurgte Simon under deres aftenmøde Mesteren: "Hvorfor er nogle mennesker så meget gladere og mere tilfredse end andre? ? Er tilfredshed et spørgsmål om religiøs oplevelse? "Som svar på Simons spørgsmål, sagde Jesus blandt andet:

"Simon, nogle mennesker er naturligvis mere lykkelige end andre. Meget, rigtig meget, afhænger af menneskets vilje til at blive ledet og styret af Faderen ånd, der lever indeni dem. Har du ikke læst i skrifterne, om den kloge mands ord: "Ånden i mennesket er Herrens lys som søger i dets indre"? Og sådanne af ånden ledede dødelige siger også: "Denne slægtslinje er tilfaldet mig på en behagelig måde, ja, jeg har en fin arv." Den smule, som den retfærdige har, er bedre end mange af de ondes rigdomme," for "en god mand finder tilfredsstillelse i sit indre." et glad hjerte gør ansigtet lyst og er en kontinuerlig fest. Bedre er lidt ærbødighed for Herren end store skatte med bekymring. Bedre er et måltid urter med kærlighed end en opfedet okse og had. Bedre er lidt med retfærdighed end store indtægter med uretfærdighed." Et muntert hjerte er en god medicin." "Bedre er en håndfuld med ro end en overflod af sorg og åndsfortærelse."

"En stor del af menneskets sorg er født af skuffelse i deres ambitioner og såret af deres stolthed. Selvom menneskerne skylder sig selv pligten til at få det bedste ud af deres liv på jorden, burde de siden de således alvorligt har anstrengt sig, med glæde acceptere deres skæbne og med opfindsomhed få det bedste ud af det, der er givet til dem. Alt for mange af menneskets problemer opstår i frygtens grobund i dets eget naturlige hjerte. "De ugudelige flygter, selvom ingen forfølger dem." Den ugudelige er som det urolige hav, som ikke kan stoppes, og hvis farvande kaster skarn og snavs op; den onde har ingen fred, siger Gud."

"Søg derfor ikke falsk fred og forbigående glæde, men snarere for forsikringen om tro og det guddommelige sønskabets garantier som giver tryghed, tilfredshed og højeste glæde i ånden."

Jesus betragtede næppe denne verden som en "tårenes dal". Han så den snarere som fødselssfare af de evige og udødelige sjæle på vej til Paradiset, som "dalen, hvor sjæle bliver til."

6. "HERRENS FRYGT"

Det var i Gamala, under aftensmødet, at Filip sagde til Jesus: "Mester, hvordan er det, at skrifterne lærer os at "frygte Herren, "mens du ville have os til at se op til Faderen i himmelen uden frygt? Hvordan kan vi harmonisere disse belæringer? Og Jesus svarede Filip, og sagde:

"Mine børn, jeg er ikke overrasket over, at du spørger sådanne spørgsmål. I begyndelsen var det kun gennem frygt, at mennesket kunne lære ærbødighed, men jeg er kommet for at åbenbare Faderens kærlighed til dig, så du vil blive tiltrukket til tilbedelse af den Evige af indflydelsen som en søns kærlige anerkendelse og gengældelse af Faderens dybe og fuldkomne kærlighed udøver. Jeg ønsker at frigøre dig fra trældom, som det er, når du af slavisk frygt presser dig selv til den kedelige tjeneste af en mistænkelig og vred konge-Gud. Jeg ønsker at lære dig om Fader-søn forholdet mellem Gud og mennesket, så du med glæde kan ledes ind i den sublime og overjordiske frivillig tilbedelse af en kærlig, retfærdig og barmhjertig Fader-Gud.

"Udtrykket 'frygt for Herren' har haft forskellige betydninger i rækken af tidsaldr, lige fra frygt gennem angst og terror - til ærefrygt og ærbødighed. Og nu vil jeg føre jer op fra ærbødighed gennem anerkendelse, realisering og påskønnelse, til *kærlighed*. Når mennesket kun opfatter Guds arbejde, bliver han ført til at frygte den Højeste, men når mennesket begynder at forstå og opleve den levende Guds personlighed og karakter, ledes det i stigende grad til at elske sådan en god og perfekt, universel og evig Fader. Og det er netop denne ændring i menneskets forhold til Gud, som er Menneskesønnens mission på jorden.

"Intelligente børn frygter ikke deres far for at få gode gaver fra hans hånd. Men når de allerede har modtaget den overflod af gode ting, som deres far i hengivenhed for sine sønner og døtre har skænket, føres disse meget elskede børn, som en reaktion på anerkendelse og påskønnelse af en sådan rundhåndet generøsitet, til at elske deres far. Guds godhed fører til omvendelse; Guds godgørenhed fører til tjeneste, Guds barmhjertighed fører til frelse, mens Guds kærlighed fører til intelligent og åbenhjertig tilbedelse.

"Jeres forfædre frygtede Gud, fordi han var mægtig og mystisk. Du skal tilbede ham, fordi han er storslået i kærlighed, rig på barmhjertighed og herlig i dens sandhed. Guds kraft i menneskets hjerte udløser frygt, men værdighed og retfærdighed i hans personlighed avler ærbødighed, kærlighed og frivillig tilbedelse. En pligtopfyldende, lydige og kærlige søn, hverken frygter, eller gyser, for en mægtig og ædel far. Jeg er kommet til verden for at erstatte frygt med kærlighed, sorg til glæde, frygt med tillid, slavisk trældom og meningsløse ceremonier med kærlig tjeneste og anerkendende tilbedelse. Men det er stadig sandt for dem, der sidder i mørke, at "Herrens frygt er visdommens begyndelse". Men senere, når der er mere lys, ledes Guds sønner til at rose den Uendelige for hvad han *er* i stedet at frygte ham for, hvad han *gør*.

"Når børn er unge og tankeløse, er det nødvendigt at opfordre dem til at respektere deres forældre; men når de bliver ældre og lidt mere begynder at sætte pris på fordelene ved forældrenes omsorg og beskyttelse, kommer de gennem forstående respekt og øget hengivenhed op til det niveau af oplevelse, hvor de rent faktisk elsker deres forældre for hvad de er mere end for hvad de har gjort. En far elsker af naturen sit barn, men barnet skal udvikle sin kærlighed til faderen fra frygten for, hvad faderen kan gøre, gennem ærefrygt, skræk, afhængighed, og ærbødighed, til den anerkendende og kærlige agtelse af kærlighed.

"Du har lært, at du bør" frygte Gud og holde hans bud, for dette er menneskets eneste pligt. "Men jeg er kommet for at give dig et ny og højere bud. Jeg vil gerne lære dig, at du skal "elske Gud og lære at gøre hans vilje, for det er Guds befriede sønners højeste privilegium." Jeres fædre lærte at "frygte Gud - den almægtige konge." Jeg lærer dig: 'Elsk Gud - den alt igennem barmhjertige Fader.'

"I himmelriget, som jeg er kommet for at forkynde, er der ingen høj og mægtig konge; dette rige er en guddommelig familie. Det universelt anerkendte og uforbeholdent tilbedelses centrum og overhoved af dette vidtstrakte broderskab af intelligente væsener er min Fader og din Fader. Jeg er hans søn, og du er også hans sønner. Derfor er det evigt sandt, at

du og jeg i de himmelske forhold er brødre, og så meget desto mere, da vi er blevet brødre i kødet i livet på jorden. Stop derfor med at frygte Gud som en konge eller tjene ham som en herre. Lær at ære ham som Skaberen og ære ham som Faderen i tiden af din ånde ungdom, elsk ham som en barmhjertig forsvarer og tilbed ham endelig som en kærlig og klog Fader til din mere modne åndelige erkendelse og værdsættelse.

"Dine fejltagtige idéer om Faderen i himmelen giver anledning til dine falske forestillinger om ydmyghed og forårsager også meget af dit hykleri. Mennesket kunne, ved deres natur og oprindelse være en orm af støvet, men når min Faders ånd fylder dets bolig bliver dette menneske guddommelig i sin skæbne. Min Faders frigivet ånd vil sikkert vende tilbage til den guddommelige kilde og niveauet af sin oprindelse i universet, og det dødelige menneskes sjæl, som er blevet det genfødte barn af denne iboende ånd skal helt sikkert stige op sammen med den guddommelige ånd til selve den evige Fader.

"Ydmyghed sømmer sig for det dødelige menneske, som modtager alle disse gaver fra Faderen i himlen, men der er også en guddommelig værdighed tilknyttet alle dem, der gennem deres tro er kandidater til den evige opstigning i det himmelske rige. De meningsløse og sjuskede praksis, af en pralende og falsk ydmyghed er uforenelige med påskønnelsen af kilden til din frelse og anerkendelsen af din af ånden fødte sjæls skæbne. Ydmyghed for Gud er helt passende i dybet af jeres hjerter; sagtnodighed foran mennesker er prisværdigt, men selvbevidst hykleri og opmærksomhedskrævende ydmyghed er barnlig og uværdig til rigets oplyste børn.

"Det er godt, at du er ydmyg for Gud og behersket foran mennesker, men lad din sagtnodighed være af åndelig oprindelse og ikke en selvbedragerisk præsentation af selvbevidst følelse af selvretfærdig overlegenhed. Profeten talte forsigtig, da han sagde: "Gå ydmygt med Gud," for selvom Faderen i himlen er den Uendelig og den Evige, bor han også "med ham, som er af et angerfuld sind og har en ydmyg ånd." Min Fader foragter stolthed, væmmes ved hykleri og afskyr ødelæggelse. Og bare for at understrege værdien af oprigtighed og fuldstændig tillid i den himmelske Faders kærlige støtte og trofaste vejledning har jeg så ofte henvist til små børn for at illustrere den mentale indstilling og åndens reaktion, der er så afgørende for det dødelige menneske for at nå himmelrigets åndelige virkeligheder.

"Godt nok beskrev profeten Jeremias mange dødelige, når han sagde: "I din mund, er du tæt på Gud, men langt fra ham i dit hjerte." Og har du ikke også læst den grusomme advarsel fra profeten, som siger: 'disse præster underviser for betaling, og profeterne spår for penge. På samme tid, hævder de at være fromme og forkynde, at Herren er med dem. "E du ikke blevet godt advaret mod dem, der "taler fred med deres naboer, men har ondt i deres hjerte, "dem, der 'smigre med sine læber, mens hjertet er uhæderligt'? Af alle sorger hos et tillidsfuldt menneske er ingen så forfærdeligt som at blive "såret i en betroet vens hus."

7. TILBAGE TIL BETSAIDA

Efter at Andreas havde konfereret med Simon Peter og fået godkendelse af Jesus, havde han instrueret David i Betsaida til at afsende budbringere til de forskellige prædikegrupper med instruktioner til at afslutte turen og vende tilbage til Betsaida i løbet af torsdag den 30. december. Ved aftensmåltidet på denne regnvejrsdag var alle de apostoliske selskaber og de undervisende evangelister ankommet til Zebedæus hjem.

Gruppen forblev samlet over sabbatten og fik husly i hjemmene af Betsaida og nærvæd liggende Kapernaum; hvorefter hele forsamlingen fik to uger fri, så alle kunne gå hjem til deres familie, besøge deres venner eller gå ud at fiske. De to eller tre dage, hvor de var sammen i Betsaida var faktisk opløftende og inspirerende. Det var opbyggende for selv de ældre lærere at høre de unge prædikanter taler om deres erfaringer.

Af de 117 evangelister, der deltog i denne anden prædiketur i Galilæa klarede kun omkring femoghalvfjerds testen af den faktiske erfaring og var klar til at blive overdraget til tjeneste, når de to ugers orlov var forbi. Jesus blev hos Andreas, Peter, James og Johannes i Zebedæus hjem og brugte meget tid i diskussioner om rigets velfærd og udbredelse.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 150

DEN TREDJE PRÆDIKETUR

Søndag aften, den 16. januar, år 29 e.Kr. kom Abner sammen med Johannes apostlene til Betsaida, og den følgende dag holdt de et fælles møde med Andreas og Jesu apostle. Abner og hans medarbejdere havde deres hovedkvarter i Hebron, og de havde for vane fra tid til anden at komme op til Betsaida for disse sammenkomster.

Blandt de mange emner, man drøftede på denne fælles konference var brugen af at salve de syge med en slags olie, i forbindelse med bønner for deres helbredelse. Jesus afviste igen at deltage i deres drøftelser eller til at kommentere deres konklusioner. Johannes apostle havde altid brugt salvelsesolie i deres tjeneste til de syge og lidende, og de ønskede at gøre denne praksis til en ensartet anvendelse inden for begge grupper, men Jesus apostle nægtede at forpligte sig til en sådan regel.

Om tirsdagen den 18. januar fik de fireogtyve følgeskab af de testede evangelister, omkring femoghalvfjerds i antal, i Zebedæus hus i Betsaida, som forberedelse før de blev sendt ud på den tredje prædiketur i Galilæa. Denne tredje mission fortsatte i en periode på syv uger.

Evangelisterne blev sendt ud i grupper af fem, mens Jesus og de tolv det meste af tiden rejser sammen, men apostlene gik ud to og to for at døbe troende som lejligheden krævede. Over en periode på næsten tre uger arbejdede Abner og hans medarbejdere også sammen med de evangeliske grupper, rådgav dem og døbte troende. De besøgte Magdala, Tiberias, Nazaret og alle de vigtigste byer og landsbyer i det centrale og sydlige Galilæa, alle de steder de tidligere havde besøgt og mange andre. Dette var deres sidste budskab til Galilæa, bortset fra de nordlige dele.

1. KVINDERNES EVANGELISTKORPS

Af alle de dristige ting, som Jesus gjorde under sin jordiske karriere var hans uventet erklæring om aftenen den 16. januar den som vakte mest forbavselse: "I morgen vil vi udnævne ti kvinder til tjenende arbejde af riget." I begyndelsen af den to ugers periode hvor apostlene og evangelister ville være fraværende fra Betsaida på deres orlov, anmodede Jesus David om at kalde sine forældre hjem, og til at udsende budbringere for at kalde til Betsaida ti fromme kvinder, der havde været involveret i ledelsen af den tidligere lejr og telthospitalet. Disse kvinder havde alle lyttet til instruktionen som de unge evangelister havde fået, men det var aldrig faldet hverken dem selv eller deres lærere ind at Jesus vil vove at udnævne kvinder til at undervise i rigets evangelium og tage omsorg for de syge. Disse ti kvinder, som Jesus udvalgte og bemyndigede var: Susanna, datter af den tidligere Chazan ved synagogen i Nazaret; Joanna, hustru til Kusas, forvalter til Herodes Antipas; Elizabeth, datter af en velhavende jøde fra Tiberias og Sepphoris; Marta, den ældre søster til Andreas og Peter; Rachel, svigersøster af Mesterens kødelige broder Juda; Nasanta, datter af Elman, den syriske læge; Milka, en kusine af apostlen Thomas; Ruth den ældste datter af Mattæus Levi; Celta, datter af en romersk officer og Agaman, en enke fra Damaskus. Senere udvidede Jesus denne gruppe med to kvinder: Maria Magdalene og Rebecca, datter af Josef af Arimatæa.

Jesus gav disse kvinder frie hænder til at opbygge deres egen organisation og instruerede Judas til at skaffe dem støtte til udstyr og pakkedyr. De ti valgte Susanna som deres leder og Johanna til deres kasserer. Fra dette tidspunkt frem erhvervede de selv deres midler; aldrig mere behøvede de støtte fra Judas.

Det var højst forbløffende i de dage, hvor kvinder ikke engang havde adgang til den vigtigste del af synagogen (de blev begrænset til kvindernes galleri), at se dem anerkendt som autoriserede lærere i rigets nye evangelium. Den instruktion som Jesus gav disse ti kvinder, da han ordinerede dem til undervisning og sygepleje var en frigørelses proklamation,

som satte alle kvinder fri og som til alle tider, ikke mere skulle mænd betragte kvinden som hans havde hørt Mesteren siger, at "i himlen er der hverken rig eller fattig, fri eller slave, mand eller kvinde, men alle er ligeværdige Guds sønner og døtre," var de virkelig overvældet, da han nævnte, at han officielt tænkte at forordne disse ti kvinder til religiøse lærere og endda give dem mulighed for at rejse rundt med Jesus og apostlene. Hele landet var i opstandelse over denne procedure, og Jesu fjender udnyttede med stor fordel denne procedure, men overalt var de kvinder, der troede på den gode nyhed trofaste bag deres valgte søstre og gav entydigt deres samtykke til denne sene erkendelse af kvinders plads i det religiøse arbejde. Denne kvindefrigørelse, der gav dem deres retmæssige anerkendelse, blev praktiseret af apostlene umiddelbart efter at Mesteren havde forladt verden, om end de seneste generationer fald tilbage til de gamle skikke. Under den kristne kirkes tidlige tider blev de kvindelige lærere og præster kaldt *diakonisser*, og de blev tillagt generelt anerkendelse. Men selv om Paulus, i teorien, godkendte alt dette, indarbejdede han det aldrig rigtig med sin egen holdning og fandt det personligt vanskeligt at gennemføre i praksis.

2. OPHOLDET I MAGDALA

Da det apostoliske selskab forlod Betsaida, rejste kvinderne bagerst. Under møderne sad de altid i en gruppe foran, til højre for taleren. Flere og flere kvinder var blevet troende i rigets evangelium, og det havde givet anledning til mange vanskeligheder og forlegenhed uden ende da de havde ønsket at holde personlige samtaler med Jesus eller nogen af apostlene. Nu var alt dette ændret. Når en af de kvindelige troende ønskede at se Mesteren eller tale med apostlene, gik hun til Susanna, og i selskab med en af de tolv kvindelige evangelister, gik hun derefter straks for at møde mesteren eller en af hans apostle.

Det var i Magdala, at kvinderne først beviste deres nytte og viste, hvor klogt det havde været at tage dem med. Andreas havde indført en temmelig streng adfærdskodeks for sine medarbejdere, når det kom til at udføre personligt arbejde blandt kvinder, især blandt kvinder af tvivlsom karakter. Da selskabet kom til Magdala, var der ingen hindringer for disse ti kvindelige evangelister til at gå til de berygtede områder og prædike evangeliet direkte til alle dem, der var der. Og da de besøgte de syge kunne disse kvinder kommer meget tæt i plejen af deres lidende søstre. Som et resultat af disse ti kvinders aktiviteter (senere kendt som de tolv kvinder) på dette sted, var Maria Magdalene vundet for riget. Gennem en række uheldige omstændigheder, og som et følge af den indstilling, som det respektable samfund havde til kvinder, der er skyldige i sådan en fejlbedømmelse var denne kvinde havnet i et af de mest afskyelige opholdssteder i Magdala. Det var Marta og Rachel, der gjorde det klart, for Maria, at dørene til riget var åbne selv for sådan en, ligesom hende. Mary troede på den gode nyhed og blev døbt den næste dag af Peter.

Maria Magdalene blev den mest effektive lærer i evangeliet i denne gruppe af tolv kvindelige evangelister. Hun blev udtaget til denne service, sammen med Rebecca, i Jotapata omkring fire uger efter sin omvendelse. Mary og Rebecca fortsatte sammen med de andre i denne gruppe under resten af Jesu liv på jorden trofast og effektivt med at arbejde for oplysning og opløftelse af deres undertrykte søstre og da den sidste og tragiske episode i Jesu livsdrama udspillede sig, og selv om alle apostlene undtagen en, var løbet væk, forblev disse kvinder til stede, og ingen benægtede eller forrædt ham.

3. SABBAT I TIBERIAS

Andreas havde ifølge Jesu anvisninger givet kvinderne til opgave at organisere det apostoliske selskabs sabbatgudstjenester. Dette betød selvfølgelig, at de ikke kunne holdes i den nye synagoge. Kvinderne valgte Johanna som ansvarlig for denne lejlighed, og mødet blev holdt i festlokalet i Herodes nye palads, Herodes levede i Julias i Perea. Johanna læste skriften om kvinders arbejde i det religiøse liv i Israels med henvisning til Miriam, Deborah, Esther og andre.

Sent den aften gav Jesus for den samlet gruppe et mindeværdigt foredrag om "Magi og overtro". På den tid anså man fremkomsten af en klar, og som man troede en ny stjerne for at være et tegn på, at en stor mand var født på jorden. Da en sådan stjerne for nylig var blevet observeret, spurgte Andreas Jesus, om disse overbevisninger var velbegrundede. I sit lange svar på Andreas spørgsmål gik Jesus grundigt ind i hele emnet om menneskelig overtro. Den erklæring, som Jesus gjorde på dette tidspunkt kan sammenfattes i moderne formulering som følger:

1. Stjernernes baner på himlen har intet at gøre med begivenhederne i menneskets liv på jorden. Astronomi er en behørig udøvelse af videnskab, men astrologi er et masse overtroisk fejltagelser der ikke har nogen plads i rigets evangelium.
2. En undersøgelse af de indre organer i et nyligt dræbt dyr kan ikke afsløre noget om vejret, fremtidige begivenheder eller menneskers livsforløb.
3. De dodes ånder vender ikke tilbage for at tage kontakt med deres familier eller deres tidligere venner blandt de levende.
4. Amuletter og relikvier kan ikke helbrede sygdommen, afværge ulykker eller påvirke onde ånder. Troen på, at sådanne materielle midler kan påvirke de åndelige værdier er ikke andet end grov overtro.
5. At trække lod er ikke en metode til at fastslå den guddommelige vilje, selvom det kan være en praktisk måde at løse mange mindre problemer. Sådanne resultater er udelukkende et spørgsmål om materielle tilfældigheder. Den eneste måde at kommunikere med den åndelige verden er inkluderet i menneskehedens åndsbeğavelse, i Faderen ånd i menneskets indre, sammen med Sønnens udøste Ånd og den Uendelige Ånds allestedsnærværende indflydelse.
6. Spådomskunst, trolddom og hekseri er overtro af uvidende sind, ligesom magiens falske overbevisninger. Troen på magiske tal, varsler om held og lykke og forvarsler af uheld, er ren og ubegrundet overtro.
7. Fortolkning af drømme er stort set en overtroisk og grundløst system for uvidende og fantasifulde spekulationer. Rigets evangelium skal ikke have noget til fælles med den primitive religions spåmands præster.
8. Gode eller onde ånder kan ikke eksistere i materielle symboler af ler, træ eller metal. Afguder er intet mere end det materiale de er lavet af.
9. Den procedurer som, sandsigere, tryllekunstnere, magikere og troldmænd anvender, nedstammer fra overtro blandt egypterne, assyrerne, babylonierne og de gamle kanaanæere. Amuletter og alle mulige besværgelser og formler er nytteløse både for at vinde de gode ånders beskyttelse og for at afværge formodede onde ånder.
10. Han blottede og fordømte deres tro på magi, prøvelser, fortryllelse, forbandelser, varsler, kærlighedsblomster, knyttede snore, og alle andre former for uvidende og slavebindende overtro.

4. APOSTLERNE SENDES UD PARVIS

Den næste nat efter at have indkaldt de tolv apostle, Johannes apostle og den nyudnævnte kvindeggruppe, sagde Jesus: "Du ser, at høsten er stor, men arbejderne er få. Lad os alle derfor bede til høstens Herre om at sende endnu flere arbejdere ind i sine marker. Mens jeg forbliver her for at trøste og instruere de yngre lærere, vil jeg udsende de ældre to og to, så de kan bevæge sig hurtigt over hele Galilæa og prædike rigets evangelium mens det endnu er lovligt og fredeligt." Så udpegede han de apostle par som han ønskede dem til at gå ud, og de var: Andreas og Peter, James og Johannes Zebedæus, Philip og Nathaniel, Thomas og Mattæus, Jakob og Judas Alpheus, Simon Zelotes og Judas Iskariot.

Jesus aftalte hvilken dag han ville mødes med de tolv i Nazaret, og da de skiltes, sagde han: "På denne missions tur skal du ikke gå til en nogen ikke- jødiske byer eller Samaria, men gå i stedet til de fortabte får af Israels hus. Forkynd rigets evangelium og forkynd den frelsende sandhed, at mennesket er en Guds søn. Husk, at disciplen næppe er over sin lærer, eller en tjener over sin herre. Det er tilstrækkelig for disciplen, at være lig med sin lærer og for tjeneren at blive som sin mester. Hvis nogle har vovet at kalde husets herre for Belsebubs medarbejdere, hvor meget mere vil de ikke sige, om dem som er i hans husstand? Men frygt ikke disse forræderiske fjender. Jeg fortæller dig, at der ikke er noget skjult, som ikke vil komme for en dag, intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg privat har lært dig, prædike det med visdom i offentligheden. Hvad jeg har åbenbaret for dig i det indre kammer, det skal I med tiden forkynde fra hustagene. Og jeg siger jer, mine venner og disciple, vær ikke bange for dem, der kan dræbe kroppen, men som ikke er i stand til at ødelægge sjælen. Sæt hellere din tillid til ham, som kan opretholde kroppen og redde sjælen.

"Sælges to spurve ikke for en kobber mønt? Og alligevel siger jeg jer, at ikke én af dem er glemt i Guds øjne. Ved du ikke, at selve dine hår på hovedet er alle talte? Så vær ikke bange; du er mere værd end mange spurve. Vær ikke flov over min undervisning; gå ud og forkynd fred og god vilje, men tag ikke fejl - fred er ikke altid ledsaget din prædiken. Jeg kom for at bringe fred på jorden, men når mennesker afviser min gave bliver resultatet splittelse og forvirring. Når alle i familien modtager evangeliet om riget bliver der virkelig fred i huset; men når nogle i familien træder ind i riget og andre afviser evangeliet, kan en sådan opdeling kun føre til sorg og bekymring. Arbejd flittigt for at redde hele familien så at ingen af en mands husstand vil være hans fjender. Men når du har gjort dit yderste for alle i hver familie, fortælle jeg dig, at den, der elsker far eller mor mere end dette evangelium ikke er værdig til riget."

Da de tolv havde hørt disse ord, gjorde de sig klar til afgang. De kom ikke sammen igen, inden de samledes i Nazaret for at mødes med Jesus og de andre disciple, som Mesteren havde besluttet.

5. HVAD SKAL JEG GØRE FOR AT BLIVE FRELST?

En aften i Shunem efter at Johannes apostle var vendt tilbage til Hebron, og Jesu apostle var blevet sendt ud to og to, da Mesteren var engageret i at undervise en gruppe af tolv unge evangelister, der arbejdede under ledelse af Jacob, sammen med de tolv kvinder, spurgte Rachel dette spørgsmål til Jesus: "Mester, hvad skal vi svare, når kvinder spørger os, hvad skal vi gøre for at blive frelst?" da Jesus hørte dette spørgsmål, svarede han:

"Når mænd og kvinder spørge 'hvad skal vi gøre for at blive frelst?', skal du svare, tro dette rigets evangelium, accepter den guddommelige tilgivelse. Ved tro anerkend Guds iboende ånd, hvis accept gør dig til et barn af Gud. Har du ikke læst i skrifterne, hvor der står: 'I Herren har jeg retfærdighed og styrke' eller det sted, hvor Faderen siger, 'Min Retfærdighed er nær; min frelse er blevet udstedt, og mine arme skal omslutte mit folk.' 'Min sjæl skal glæde sig i kærlighed til min Gud, for han har klædt mig med frelsens klæder og dækkede mig i hans retfærdighedens kåbe. 'Har I ikke læst om Faderen at hans navn skal kaldes 'Herren vor retfærdighed'? Tag væk selvretfærdighedens beskidte klude og klæd min søn i den guddommelige retfærdighed og den evige frelse. 'Det er for evigt sandt at, 'den retfærdige skal leve gennem sin tro.' Indgangen til Faderens rige er helt gratis, men fremskridt - vækst i nåde - er afgørende for at opretholde den.

"Frelsen er en gave fra Faderen, og den er åbenbaret af hans Sønner. Accepten gennem tro på din side gør dig til en del af den guddommelige natur, gør dig til en søn eller datter af Gud. I tro, er du berettiget, gennem tro bliver du frelst og ved denne samme tro føres du evigt fremad på vejen af udvikling og den guddommelige perfektion. Gennem tro var Abraham berettiget og gennem Melkisedeks lære, blev han opmærksom på frelse. Under alle tidsaldre har denne samme tro frelst menneskernes sønner, men nu er en søn kommer fra Faderen for at gøre frelsen mere virkelig og acceptabel."

Da Jesus var færdig med at tale, brød en stor glæde ud blandt dem, der havde lyttet til disse elskværdige ord, og alle fortsatte i de følgende dage med at forkynde rigets evangelium med ny kraft og med fornyet energi og entusiasme. Kvinderne glædede sig desto mere af at vide, at selv kvinder indgik i planerne for etableringen af riget på jorden.

Som en sammenfatning af sin sidste udtalelse, sagde Jesus: "Du kan ikke købe frelse; du kan ikke optjene retfærdighed. Frelsen er en gave fra Gud, og retfærdighed er den naturlige frugt af det af ånden fødte liv som rigets børn lever. Du bliver ikke frelst, fordi du lever et retfærdigt liv, men du lever et retfærdigt liv, fordi du allerede er blevet frelst, har erkendt, at dit sønskab er en gave fra Gud og tjeneste i riget er det jordiske livs højeste glæde. Når mennesker tror dette evangelium, som er en åbenbaring af Guds godhed, bliver de ført til en frivillig omvendelse af alt det, de ved er synd. Erkendelsen om ens sønskab er uforeneligt med ønsket om at synde. Rigets troende sulter efter retfærdighed og tørster efter guddommelig fuldkommenhed."

6. AFTENLEKTIONERNE

Ved aftenen diskussionerne talte Jesus om mange emner. Under resten af denne tur - før de alle blev genforenet i Nazaret - diskutererede han "Guds kærlighed", "drømme og visioner", "ondskabsfuldhed", "ydmyghed og sagtnodighed", "mod og loyalitet", "musik og tilbedelse", "tjeneste og lydighed", "stolthed og arrogance", "tilgivelse i forhold til konvertering", "fred og perfektion", "bagvaskelse og misundelse", "det onde, synden og fristelse", "tvivl og vantro,"

”visdom og tilbedelse.” Under de ældre apostles fravær deltog disse yngre grupper af både mænd og kvinder mere uhæmmet i disse drøftelser med Mesteren.

Efter at have tilbragt to eller tre dage med en gruppe af tolv evangelister, gik Jesus videre for at slutte sig til en anden gruppe, for Davids sendebud havde holdt ham underrettet hvor alle disse arbejdere var, og hvor de bevægede sig hen. Da dette var kvindernes første tur, tilbragte de det meste af tiden i selskab med Jesus. Gennem budbringertjenesten blev hver af disse grupper holdt fuldt informerede om, hvordan forkyndelsen skred frem, og at få nyheder fra andre grupper var altid en kilde til opmuntring for disse spredte og adskilte arbejdere.

Inden de skiltes, havde de aftalt at de tolv apostle, sammen med evangelisterne og kvindernes korps ville samles i Nazaret for at møde Mesteren fredag den 4. marts. Følgelig omkring dette tidspunkt, begyndte disse forskellige grupper af apostle og evangelister fra alle dele af det centrale og sydlige Galilæa at bevæge sig i retning af Nazaret. Om eftermiddagen, ankom Andreas og Peter, som var de sidste, frem til lejren, der var placeret i bjerglandet nord for byen, som var blevet udarbejdet af dem, der kom tidligt. Det var første gang Jesus besøgte Nazaret efter begyndelsen af hans offentlige tjeneste.

7. OPHOLDET I NAZARET

Denne fredag eftermiddag vandrede Jesus omkring i Nazaret uden at nogen opdagede eller genkende ham. Han passerede sit barndom og snedkerværksted og tilbragte en halv time på bjergbakke, som under drengeårene havde været et kært sted for ham. Ikke siden Johannes døbte ham i Jordanfloden havde sådan en strøm af menneskelige følelser rørt op i hans sjæl. Da han kom ned fra bjergbakke, hørte han den velkendte lyd af trompetstødene som tilkendegav solnedgangen, ligesom han så mange, mange gange havde hørt det, da han som dreng voksede op i Nazaret. Før han vender tilbage til lejren, gik han ned forbi synagogen, hvor han havde gået i skole og lod sit sind gennemstrømmes af de mange minder fra barndom dagene. Tidligere på dagen havde Jesus sendt Thomas for at arrangere med synagogens forstander, så han kunne prædike på sabbatmorgens gudstjeneste.

Befolkningen i Nazaret havde aldrig været kendt for fromhed og retscaffen levevis. Gennem årene blev denne landsby i stigende grad forurennet af de lave moralske standarder fra det nærliggende Sepphoris. Gennem Jesu ungdom og yngre manddomsår havde der i Nazaret været en delt opfattelse om ham. Mange følte sig fornærmet, da han flyttede til Kapernaum. Selv om indbyggerne i Nazaret havde hørt meget om, hvad deres tidligere tømrer havde gjort, var de såret over, at han aldrig havde inkluderet sin fødeby i nogen af sine tidligere prædiketure. De havde faktisk hørt om Jesus berømmelse, men de fleste af beboerne var vrede over, at han ikke havde gjort nogen af hans store gerninger i sin ungdom by. I månedsvis havde folk i Nazaret, ofte diskuteret Jesus, men generelt, var deres meninger om ham negative.

Således befandt mesteren sig ikke i en indbydende atmosfære på sin hjemkomst, men i en decideret fjendtlig og yderst kritisk atmosfære. Men dette var ikke alt. Hans fjender, der vidste, at han ville tilbringe sabbatten i Nazaret og formodede, at han ville tale i synagogen, havde hyret mange rå og uhøflige mænd til at chikanere ham og på enhver mulig måde lave ballade.

De fleste af Jesu ældre venner, herunder den beundrende chazan-lærer fra sin ungdom, var døde eller havde forladt Nazaret, og den yngre generation var tilbøjelig til at være fornærmet over hans berømmelse. De huskede ikke hans kærlighed til sin fars familie tidligt i hans liv, og de var bitter i deres kritik af hans forsømmelse til at besøge sin bror og sine gifte søstre som boede i Nazaret. Holdningen hos Jesu familie imod ham havde også en tendens til at øge denne uvenlige stemning blandt beboerne. De ortodokse blandt jøderne vovede endda at kritisere Jesus fordi han gik for hurtigt på vej til synagogen denne sabbatmorgen.

8. SABBATSGUDSTJENSTEN

Denne sabbat var en smuk dag, og hele Nazaret - venner såvel som fjender - kom for at høre denne tidligere borger i deres by forelæse i synagogen. Mange fra det apostoliske følge måtte forblive udenfor synagogen; der var ikke plads til alle, der var kommet for at lytte til ham. Da Jesus var en ung mand, havde han ofte talt på dette sted for tilbedelse, og da synagogens forstander denne morgen rakte ham rullen med hellige tekster, hvorfra han skulle læse skriftstedets tekst, synes ingen af de tilstedeværende at kunne huske at denne rulle var det samme manuskript som han havde doneret til

synagogen.

Gudstjenesten blev afholdt denne dag på præcis samme måde, som da Jesus havde deltaget i den som dreng. Han steg op på talerpodiet sammen med synagogens forstander og gudstjenesten begyndte med oplæsning af to bønner: "Velsignet er Herren, verdens Konge, som former lyset og skaber mørket, som stifter fred og skaber alt; som i sin barmhjertighed giver lys til jorden, og til dem, der bor på den, og i godhed, dag for dag, og hver dag fornyer skabelsens værk. Velsignet er Herren vor Gud for herligheden i hans hænders værk og for de lysgivende kilder som han har gjort til sin ære. Selah. Velsignet er Herren vor Gud, som skabte lys."

Efter et øjeblik pause, bad de igen: "Med stor kærlighed har Herren vor Gud elsket os, og med meget overfyldt medlidenhed har han, vor Fader og vor Konge, forbarmet sig over os af hensyn til vore fædre, der havde tillid til ham. Du lærte dem livets vedtægter; forbarm dig på os og undervis os. Oplys vores øjne, så vi kan se ind i loven; overtal vore hjerter til at klamre sig til dine bud; foren vore hjerter til at elske og frygte dit navn, og vi skal ikke blive til skamme i verden uden ende. For du er en Gud, som forbereder frelse, og os har du udvalgt blandt alle nationer og tungemål, og i sandhed har du bragt os i nærheden af dit store navn - Selah - for at vi kærligt kan prise dig den eneste. Velsignet være Herren, som i kærlighed valgte sit folk Israel."

Forsamlingen reciterede derefter Shema, den jødiske trosbekendelse. Dette ritual bestod i at gengive mange passager fra loven og indikerede, at deltagerne i tjenesten påtog sig himmelriget åg, og også budene åg, således som disse gælder dag og nat.

Og så fulgte den tredje bøn: "Sandelig, er du Jahve, vores Gud og vores fædres Gud; vor konge og kongen af vore fædre; vores Frelser og vore fædres Frelser; vores Skaber og vores frelsende klippe; vores hjælp og vores befrier. Dit navn er fra evigheden, og der er ingen anden Gud end dig. En ny sang blev sunget af de befriede til dit navn ved kysten; sammen roste de alle dig og anerkendte dig som Kongen og sagde: Jahve skal herske i verden uden ende. Velsignet være Herren, som redder Israel."

Synagoge forstanderen tog derefter sin plads foran arken, eller kisten, som indeholdt de hellige skrifter, og begyndte recitationen af de nitten lovprisende bønner eller velsignelser. Men ved denne lejlighed var det ønskeligt at forkorte denne del af tjenesten for at give det værdsatte gæst mere tid til hans foredrag. Derfor blev kun den første og sidste af velsignelserne læst. Den første var: "Velsignet er Herren vores Gud og vore fædres Gud, Abrahams Gud, og Isaks Gud og Jakobs Gud; den store, vældige, forfærdelige Gud, som viser barmhjertighed og venlighed, der skaber alt der er, der husker alle de elskværdige løfter til fædrene, og som i sin kærlighed giver deres børnebørn en frelser for sit eget navns skyld. Åh konge, hjælper, frelser, og skjold! Velsignet er du, Jahve, Abrahams skjold."

Derefter fulgte den sidste velsignelse: "Åh, giv dit folk Israel en storslået fred for evigt, for du er Konge og Herre over alt fred. Og det er godt i dine øjne, altid og i ethvert øjeblik at velsigne Israel med fred. Velsignet er du, Jahve, som velsigner dit folk Israel med fred." Menigheden kiggede ikke på forstanderen, når han læste velsignelserne. Efter velsignelserne, udførte han en uformel bøn egnet til lejligheden, og da den var færdig istemmende hele forsamlingen i at sige Amen.

Derefter gik chazan over til arken og tog en rulle ud, som han gav til Jesus, så han kunne læse skriftens tekst. Det var almindeligt at opfordre syv personer til at læse mindst tre vers fra loven, men på dette tidspunkt blev denne skik afstået for at gæsten kunne læse den tekst, han selv valgte. Jesus tog rullen, stod op og begyndte at læse fra Femte Mosebog: "For disse bud, som jeg giver dig i dag, er ikke skjult for dig, de er heller ikke langt væk. Det er ikke i himlen, at du skal sige, hvem skal gå op for os til himlen, og bringe det ned til os og lad os høre det, så at vi kan gøre efter det? Det er heller ikke hinsides havet, at du skal sige, hvem ønsker os krydse over til den anden side af havet og bringe det til os og lad os høre det, så at vi kan gøre efter det? Nej, livets ord er meget tæt på, hvor du er, og i dit hjerte, så du kan vide og adlyde det."

Og da han var færdig med at læse fra loven, overgik han til Esajas og begyndte at læse: "Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde glædens budskab til de fattige. Han har sendt mig for at forkynde befrielse for de fangne og genvinding af synet for de blinde, for at frigøre de undertrykte og til at forkynde Herrens nådeår."

Jesus rullede bogen op, gav den tilbage til forstanderen for synagogen, satte sig ned og begyndte at tale til folket. Han

indledte med at sige: "I dag er dette skriftsted opfyldt." Så talte Jesus i næsten femten minutter om emnet "Guds sønner og døtre." Mange var tilfredse med foredraget, og de forundrede sig over hans venlighed og visdom.

Det var sædvane i synagogen, at taleren blev tilbage efter den officielle gudstjeneste var forbi, så de, der kunne være interesserede kunne stille ham spørgsmål. Derfor på denne sabbatsmorgen trådte Jesus ned blandt de mennesker, der pressede sig frem for at stille spørgsmål. I denne gruppe var mange uregerlige mennesker, hvis sind var indstillet på fortræd, mens der omkring kanten af publikum cirkulerede de forringede mænd, der var blevet hyret til at skabe vanskeligheder for Jesus. Mange af disciplene og evangelister, der havde opholdt sig udenfor, pressede sig ind i synagogen og indså straks, at problemer var under opsejling. De forsøgte at føre Mesteren væk, men han ville ikke gå med dem.

9. NAZARET AFVISER JESUS

Jesus fandt sig omringet i synagogen af et stort antal af fjender, og nogle få af hans egne tilhængere, og som svar på deres uhøflige spørgsmål og grimme spydigheder sagde han noget humoristisk: "Ja, jeg er søn af Josef; jeg er tømrer, og jeg er ikke overrasket over, at du minder mig om ordsproget, 'Læge, helbred dig selv', og at du udfordre mig til at gøre i Nazaret, hvad du har hørt jeg har gjort i Kapernaum; men jeg tager jer til at være vidne, at selv skriften erklærer, at 'en profet er ikke uden ære, undtagen i sit eget land og blandt sit eget folk.'"

Men de skubbede til ham, pegede anklagende fingre på ham og sagde: "Du tror du er bedre end befolkningen i Nazaret; du flyttede væk fra os, men din bror er en almindelig arbejder, og dine søstre bor stadig blandt os. Vi kender din mor, Maria. Hvor er de i dag? Vi hører gode ting om dig, men vi bemærker, at du ikke gør nogen underværker, når du kommer tilbage." Jesus svarede dem: "Jeg elsker menneskerne i den by, hvor jeg voksede op, og det ville glæde mig at se jer alle træde ind i Himmelriget, men det er ikke for mig at afgøre, om udførelsen af Guds gerninger. De forvandlinger, som sker af nåde udgår som reaktion på den levende tro hos dem, der er dens modtagere."

Jesus ville have håndteret mængden med velvilje og endda effektivt afvæbnede hans mest voldelige fjender hvis ikke en af hans egne apostle, Simon Zelotes, havde lavet en taktisk bommert. Simon Zelotes, havde nemlig i mellemtiden med hjælp fra Nakor, en af de yngre evangelister, samlet en gruppe af Jesu venner blandt publikum, indtaget en krigerisk holdning og opfordrede Mesterens fjender til at forsvinder derfra. Jesus havde længe lært apostlene, at et blød svar vender vreden væk, men hans tilhængere var ikke vant til at se deres elskede lærer, som de så lykkeligt kaldte Mester, behandlet med sådan en uhøflighed og en sådan foragt. Det var for meget for dem, og de kunne ikke andet end udtrykke en lidenskabelig og intens vrede, som kun havde en tendens til at vække en lynch stemning i denne ugudelige og uhøflige forsamling. Så greb disse bøller under ledelse af de lejede skurke fat i Jesus og styrtede med ham ud af synagogen til kanten af et nærliggende stejlt

bjerg, hvor de var på vej til at kaste ham ud over klippekanten til hans død nedenfor. Men netop som de ville skubbe ham ud over klippekanten, vendte Jesus sig pludselig mod sine fangevogtere, så på dem og foldede roligt sine arme. Han sagde ikke noget, men hans venner var mere end overrasket, da han begyndte at bevæge sig fremad, delte pøbelen sig, for at lade ham passere uantastet.

Efterfulgt af sine apostle, gik Jesus til lejren, hvor de gik igennem alt dette. De gjorde sig denne aften klar til tidligt næste dag at vandre tilbage til Kapernaum, som Jesus havde besluttet. Denne turbulente afslutning på den tredje offentlige prædiketur havde en tankevækkende effekt på alle Jesu disciple. De begyndte at indse betydningen af nogle af Mesterens udtalelser. De begyndte at vågne op til den bevidsthed, at riget kun ville komme gennem megen sorg og bitter skuffelse.

De forlod Nazaret denne søndag morgen, og efter at have rejst langs forskellige veje blev de alle til sidst samlet i Betsaida ved middagstid torsdag den 10. marts. De kom sammen som en sober og seriøs gruppe af desillusionerede forkyndere af evangeliets sandhed, og ikke som en entusiastisk og uovervindelige gruppe af sejrende korsfarere.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 151

VENTEN OG UNDERVISNING VED SØEN

FREM TIL den 10. marts var alle grupper af forkyndere og lærere samlet i Betsaida. Torsdag aften og fredag tog mange af dem ud for at fiske, men på sabbatten besøgte de synagogen for at høre en gammel jøde fra Damaskus forelæse om fader Abrahams lyksalighed. Jesus brugte det meste af denne sabbat alene i bjergene. Lørdag aften talte Mesteren i over en time til de forsamlede grupper om "modgangens betydning og åndelig værdi af skuffelse." Det var en mindeværdig lejlighed, og hans tilhørere glemte aldrig den lektie, han gav dem.

Jesus havde ikke fuldt kommet sig over sorgen, af hans nylige afvisning i Nazaret. Apostlene bemærkede en mærkelig sorg blandet med hans sædvanlige muntre attitude. James og Johannes var med ham meget af tiden, mens Peter var mere end fuldt besat med de mange forpligtelser i forbindelse med de mange ansvarsområder som galt de nye evangelisters velfærd og ledelse. Denne ventetid inden de begav sig på vej til påsken i Jerusalem, brugte kvinderne til at gå fra hus til hus, undervise i evangeliet og betjene de syge i Kapernaum og de omkringliggende byer og landsbyer.

1. LIGNELSEN OM SÆDEMANDEN

Omkring dette tidspunkt begyndte Jesus at anvende metoden med lignelser til at undervise folkeskarerne, som så ofte samledes om ham. Eftersom at Jesus havde talt med apostlene og andre til langt ud på natten, var meget få af dem denne søndag morgen oppe til morgenmad, så han gik ned til stranden og sad alene i en båd, Andreas og Peter gamle fiskekutter, der altid stod til hans rådighed og mediterede over, hvad der skulle være det næste træk i arbejdet med rigets udbredelse. Men Mesteren fik ikke lang tid til at være alene. Meget snart begyndte folk fra Kapernaum og de nærliggende landsbyer at ankomme, og klokken ti om formiddagen havde næsten tusind mennesker samlet sig på stranden nær båden, hvor Jesus sad og de råbte efter opmærksomhed. Peter var nu oppe, og da han nåede frem til båden, sagde han til Jesus: "Mester, skal jeg tale til dem?" Men Jesus svarede: "Nej, Peter, jeg vil fortælle en historie for dem." Og så begyndte Jesus at fortælle lignelsen om sædemanden, en af de første i en lang række af sådanne lignelser, som han underviste menneskemængden, der fulgte efter ham. Denne båd havde en forhøjet sæde, som han sad på (for det var skik at sidde, når man underviste), mens han talte til de mennesker, der havde samlet sig langs stranden. Efter at Peter havde sagt et par ord, sagde Jesus:

"En mand gik ud for at så, og da han såede, faldt noget på vejkanten, hvor det blev trådt på, og fugle fra himlen kom og spiste det op. Andre frø faldt på stenede steder, hvor det ikke var megen jord; og det kom op hurtigt, når jorden ikke var så dyb. Men så snart solen skinnede, visnede det, fordi det ikke havde rod til at suge fugt op med. Og nogle frø faldt iblandt tidslerne, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det bar ikke afgrøde. Men en del frø faldt i god jord, hvor det voksede og bar frugt, en del tredivede, en del tres og nogle hundrede fold." Og da Jesus havde fremført denne lignelse, sagde han til de mange, "Hør, du der har ører at høre."

Når apostlene og de, der var med dem hørte Jesus undervise folket på denne måde, blev de meget forvirret, og efter at de havde diskuteret en masse indbyrdes sagde Mattæus den aften i Zebedæus have: "Mester, hvad er meningen med disse obskure udtalelser, som du præsenterer til folket? Hvorfor taler du i lignelser til dem, der søger sandheden?" Og Jesus svarede:

"Med tålmodighed, har jeg undervist jer al denne tid. For dig er det blevet givet at kende himmelrigets hemmeligheder, men til de ukritiske og vildledte masser og for dem, der søger at ødelægge os, skal rigets hemmeligheder herefter blive præsenteret i lignelser. Og det gør vi for at dem, der virkelig ønsker at komme ind i riget kan skelne betydningen af

undervisningen og dermed finde frelse, mens de, der kun lytter for at fange os skal blive endnu mere forvirret, når de ser uden at se og høre uden høreelse. Mine børn, opfatter du ikke åndens lov som fastslår, at den person som har, han vil få, og det i overflod, men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Derfor taler jeg herefter ofte i lignelser til folket for at vores venner og dem, der ønsker at lære sandheden at kende, kan finde det, de søger efter, mens vores fjender og dem, der ikke elsker sandheden kan høre uden forståelse. Mange af disse mennesker følger ikke sandhedens vej. Profeten beskrev faktisk alle disse ukritisk sjæle, da han sagde: "For dette folks hjerte er sløvet, og med ørene hører de tungt og lukker øjnene for ikke at skelne sandheden og forstå den i deres hjerter. "

Apostlene forstod ikke fuldt ud betydningen af mesterens ord. Mens Andreas og Thomas fortsatte samtale med Jesus trak Peter og de andre apostle sig tilbage til en anden del af haven, hvor de havde en seriøs og langvarige diskussion.

2. TOLKNING AF LIGNELSEN

Peter og gruppen omkring ham kom til den konklusion, at lignelsen om sædemanden var en allegori, at hver del af den havde nogle skjulte betydninger, og derfor besluttede de at gå til Jesus for at få en forklaring. Derfor henvendte Peter sig til Mesteren og sagde: "Vi er ikke i stand til at trænge ind i betydningen af denne lignelse, og vi ønsker, at du forklare det for os, når du siger, at vi har fået lært riges hemmeligheder." Og da Jesus hørte dette, sagde han til Peter: "Min søn, jeg ønsker ikke at tilbageholde noget fra dig, men først, kan du fortælle mig, hvad i har talt om. Hvad er din fortolkning af lignelsen? "

Efter et øjeblik stilhed, sagde Peter: "Mester, vi har talt meget om lignelsen, og det er den fortolkning, jeg er kommet op med: Sædemanden er den, der forkynner evangeliet; frøet er Guds ord. Frøet der faldt i vejkanthen repræsenterer dem, der ikke forstår evangelieundervisningen. Fuglene der fløj bort med frøene der faldt på den hærdede jord repræsenterer Satan eller den onde, som stjæler hvad der er blevet sået i hjertet på disse uvidende. Frøene som faldt på stenede steder, og som hurtigt kom op, repræsenterer de overfladiske og tankeløse mennesker, der hører ordet og straks modtager det med glæde; men fordi sandheden ikke har nogen virkelig rod faste i deres dybere forståelse, er deres hengivenhed kortvarig når den møder prøvelser og forfølgelse. Når problemerne kommer, snubler disse troende; de falder væk når de bliver fristet. Frøene som faldt iblandt tidsler repræsenterer dem, der gerne hører ordet, men lader verdslige bekymringer og fristelser af rigdom kvæle sandhedens ord, så det ikke bærer frugt. Men frøene der faldt på god jord, som sprang op til at bære, noget tredive, nogle tres, og hundredfold repræsenterer dem, der, når de har hørt sandheden, modtager den med varierende grader af påskønnelse - på grund af deres forskellige intellektuelle begavelse - og derfor udviser disse varierende grader af religiøs erfaring."

Efter at Jesus havde lyttet til Peters fortolkning af lignelsen, spurgte han de andre apostle, om de også havde forslag til fortolkninger. Kun Natanael svarede på denne invitation. Han sagde: "Mester, selv om jeg indrømmer, at Peters fortolkning af lignelsen har mange gode punkter, er jeg ikke helt enig med ham. Min idé om lignelsen er som følger: Frøet repræsenterer evangeliet om riget, mens sædemanden står for rigets budbringere. Frøet der faldt i vejkanthen på den hærdede jord repræsenterer dem, der kun har hørt en lille del af evangeliet, sammen med dem, der er ligeglade med det budskab, og som har forhærdet deres hjerter. Fuglene i himlen, der snupper, hvad der falder i vejkanthen repræsenterer ens vaner, fristelsen af det onde og kødets lyster. Frøet der faldt blandt klipperne står for de følelsesmæssige sjæle, som er hurtige til at modtage nye undervisning og lige så hurtig til at opgive sandheden, når de konfronteres med de vanskeligheder og realiteter, det er at leve op til denne sandhed; de mangler åndelig opfattelsesevne. Frøene som faldt iblandt tidslerne repræsenterer dem, der er tiltrukket af evangeliets sandheder; de er sat til at følge dens lære, men forhindres af stoltheden i deres liv og af mistro, misundelse og af den menneskelige eksistens bekymringer. Frøet på god jord, der gav høstudbytte på tredive, nogle tres, og nogle hundredfold repræsenterer de naturlige og varierende grader af kapaciteten hos mænd og kvinder, som er udstyret med forskellige åndelig oplysning, for at forstå sandheden og blive påvirket af dens åndelige lære."

Da Nataniel havde talt færdigt kom apostlene og deres medarbejdere i en seriøs diskussion og livlig debat, hvor nogle argumenterede, at Peters fortolkning var korrekt, mens næsten lige så mange søgte at forsvare Nataniel fortolkning af lignelsen. Imens trak Peter og Nataniel sig tilbage ind i huset, hvor de blev engageret i en livlig og beslutsom forsøg på at overbevise hinanden for at få den anden til at skifte mening.

Mesteren lod denne forvirring fortsætte indtil den passerede sin mest intense fase; så klappede han i hænderne og kaldte

dem alle til sig. Da de alle igen, var samlet omkring ham, sagde han: "Har nogen af jer noget at sige, før jeg fortælle jer om denne lignelse?" Efter et øjeblik stilhed, tog Thomas ordet: "Ja, Mester, jeg vil gerne sige et par ord. Jeg kan huske du engang fortalte os at passe på netop dette. Du lærte os, at når vi brugte illustrationer i vores forkyndelse, skulle vi bruge sande historier, ikke fabler, og at vi skulle vælge en historie bedst egnet til at illustrere den centrale og afgørende sandhed, som vi ønskede at lære menneskerne, og efter at vi har brugt historien på denne måde skulle vi ikke forsøge at gøre en åndelig tilpasning af alle små detaljer i den berettede historie. Jeg tror, at både Peter og Nataniel er forkert i deres forsøg på at fortolke denne lignelse. Jeg beundrer deres evne til at gøre ting, men jeg er lige så sikker på, at alle sådanne forsøg på at få en naturlig lignelse i alle detaljer tilpasset til åndelige analogier, kun kan føre til forvirring og en alvorlig misforståelse om det egentlige formål med en sådan lignelse. At jeg har ret bevises helt af det faktum, at mens vi alle for en time siden var enige, er vi nu opdelt i to separate grupper, der har forskellige meninger om denne lignelse, og fastholder sådanne udtalelser, som, efter min mening forstyrrer vores evne til fuldt ud at forstå den store sandhed, som du havde i tankerne, da du udførte denne lignelse til de mange og efterfølgende bad os om at kommentere den."

De ord, som Thomas sagde, havde en beroligende effekt på dem. Han fik dem til at huske, hvad Jesus havde lært dem ved tidligere lejligheder, og inden Jesus fortsatte med at tale, rejste Andreas sig og sagde: "Jeg er overbevist om, at Thomas har ret, og jeg vil gerne høre ham fortælle os, hvad betydning han tillægger lignelsen om sædemanden." Og da Jesus havde lavet en gestus til Thomas om at tale, sagde Thomas: "Mine brødre, jeg ønsker ikke at forlænge diskussionen, men hvis du ønsker det, vil jeg sige, at jeg tror, denne lignelse blev udført for at lære en stor sandhed, nemlig at uanset hvor trofast og effektivt vi end udføre vores guddommelige mission, kommer vores forkyndelsen af rigets evangelium til at føre til varierende grader af succes, og at alle sådanne forskelle i resultaterne er direkte afhængig af de betingelser, som er en del af vores omstændigheder, og som vi har lidt eller ingen kontrol over."

Da Thomas var færdig med at tale, var de fleste af hans kolleger prædikanter næsten klar til at blive enige med ham, selv Peter og Nathaniel var på vej over til at tale med ham, da Jesus stod op og sagde: "Godt gået, Thomas; du indser den virkelige betydning af lignelsen, men både Peter og Nataniel har gjort jer alle lige så meget godt, idet de så tydeligt har vist faren for at lave en allegori ud af mine lignelser. I jeres egne hjerter kan du ofte med fordel indgå i at lade den spekulative fantasi flyve, men du laver en fejl, når du forsøger at tilbyde sådanne konklusioner som en del af din offentlige undervisning."

Nu, hvor spændingen var over, lykønskede Peter og Nathaniel hinanden gensidigt for deres fortolkninger, og med undtagelse af Alpheus tvillingerne vovede hver af apostlene at udtrykke en fortolkning af lignelsen om sædemanden, før de trak sig tilbage for natten. Selv Judas Iskariot kom op med en meget rimelig fortolkning. De tolv ville ofte i deres egen kreds forsøge at finde ud Mesterens lignelser, som om de var allegorier, men aldrig igen betragtede de sådanne spekulationer alvorligt. Dette var et meget nyttigt møde for apostlene og deres medarbejdere, eftersom at Jesus fra dette tidspunkt mere og mere anvendte lignelser i forbindelse med hans offentlige undervisning.

3. MERE OM LIGNELSER

Apostlene i særdeleshed var meget interesse i spørgsmålet om lignelser, så hele den næste aften blev afsat til yderligere at drøfte lignelser. Jesus indledte aftensmødet ved at sige: "Min kære, du skal altid differentiere din undervisning, så din præsentation af sandhed egner sig til de sind og hjerter, du har foran dig. Når du står foran en flok med varierende intellekt og temperamenter, kan du ikke tale forskellige ord for hver gruppe af lyttere, men du kan fortælle en historie som formidler din undervisning; og så har hver gruppe, selv enkelte, mulighed for at lave deres egen fortolkning af din lignelse i overensstemmelse med deres egne intellektuelle og åndelige begavelse. I bør lade jeres lys skinne, men gør det med visdom og diskretion. Ingen tænder en lampe og skjuler den med en krukke eller sætter den under en seng, men sætter den på en holder, så alle kan se lyset. Lad mig fortælle dig, at intet er skjult i himmelriget, som ikke skal åbenbares; heller ikke er der nogen hemmeligheder, der ikke i sidste ende bliver kendt. I sidste ende skal alle disse ting komme frem i lyset. Tænk ikke kun på folkemængderne og hvordan de hører sandheden; tag også dig selv i agt hvordan du hører. Husk, at mange gange har jeg sagt til dig: Den, der har, skal gives mere, mens den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han tror, han har."

Den fortsatte diskussion af lignelser og yderligere instruktion om deres fortolkning kan sammenfattes og udtrykkes i moderne formulering som følger:

1. Jesus frarådede brugen enten af fabler eller allegorier i undervisningen af evangeliets sandheder. Han anbefalede dog, frit brug af lignelser, især naturens lignelser. Han understregede værdien af at bruge den *analogi*, der eksisterer mellem den naturlige verden og den åndelige verden som en hjælp i at undervise i sandheden. Han hentydede ofte til den naturlige verden som "den uvirkelige og flygtige skygge af ånde virkeligheder."

2. Jesus fortalte tre eller fire lignelser fra de hebraiske skrifter og henledte opmærksomheden på at denne undervisningsmetode ikke var helt ny. Den blev imidlertid næsten en ny metode til undervisning, som han anvendte den fra dette tidspunkt fremad.

3. Når Jesus underviste sine apostle om værdien af lignelser, gjorde han opmærksom på følgende punkter:

Lignelsen henvender sig samtidigt til meget forskellige niveauer af sind og ånd. Lignelsen stimulerer fantasien, udfordrer diskrimination og fører til kritisk tænkning; den fremmer sympati uden at vække antagonisme.

Lignelsen udgår fra det velkendte og fører til viden om det ukendte. Lignelsen udnytter det materielle og naturligt som et middel til at introducere det åndelige og det overnaturlige.

Lignelser gør det nemmere at tage uvildige moralske beslutninger. Lignelsen undgår mange fordomme, og sætter nye sandhed yndefuldt ind i sindet og gør alt dette på en måde, der rejser et minimum af selvforsvar forårsaget af personlig vrede.

For at afvise den sandhed, som den parabolske analogi indeholder, kræver en bevidst intellektuel handling, som direkte foragter ens ærlige mening og upartiske afgørelse. Lignelsen bidrager til at tvinge tanken gennem høresansen.

Når læreren anvender lignelser som undervisning form bliver det muligt for ham at præsentere nye og endnu overraskende sandheder, mens han i høj grad undgår al polemik og ekstern kollision med tradition og etablerede myndighed.

Lignelsen har også den fordel at den stimulerer hukommelsen af den lærte sandhed, når de samme velkendte situationer senere mødes.

På denne måde søgte Jesus at informere sine tilhængere om mange af de underliggende årsager til hans praksis med i stigende grad at bruge lignelser i sin offentlige undervisning.

Mod slutningen af aftenens undervisning kommenterede Jesus for første gang lignelsen om sædemanden. Han sagde, at lignelsen henviste til to ting: For det første var det en redegørelse for sin egen tjeneste hidtil, og en prognose for, hvad der lå forude for ham i resten af hans liv på jorden. Og for det andet, var det også en antydning af, hvad apostlene og andre budbringere af riget kunne forvente i deres tjeneste fra generation til generation under tidens gang.

Jesus tyede også til anvendelse af lignelser som den bedst mulige måde at tilbagevise Jerusalems religiøse leders udsøgte anstrengelser, at alt hans arbejde blev udført med hjælp fra dæmoner og djævlens prins. Henvisningen til naturen var i strid med sådanne forklaringer, fordi folk dengang troede, at alle naturfænomener var resultatet af direkte påvirkning fra åndelige væsener og overnaturlige kræfter. Han besluttede sig også for at denne måde at undervise på, fordi det gjorde det muligt for ham at forkynde de væsentlige sandheder for dem, der ønskede at kende den bedre vej, mens det gav hans fjender mindre mulighed for at finde grund for lovovertrædelse, og for anklager mod ham.

Før Jesus lod gruppen sprede sig for natten, sagde han: "Nu vil jeg fortælle dig den sidste del af lignelsen om sædemanden. Jeg vil teste dig, for at vide, hvordan du modtager følgende: Himmelriget er også som en mand, der så god frø i jorden; og mens han sov om natten og passede sine gøremål om dagen, spirede frøene og voksede, og selv om han ikke vidste, hvordan det gik til, modnede planterne og bar frugt. Først var der strået, så aks, så det fulde korn i øret. Og da kornet var moden tog han segl i hånden, og høsten blev bragt ind. Hør, du der har ører at høre med."

Mange gange vendte og drejede apostlene disse ord i deres sind, men Mesteren nævnt aldrig igen denne tilføjelse til lignelsen om sædemanden.

4. FLERE LIGNELSER VED SØBREDDEN

Den følgende dag underviste Jesus igen folk fra båden og sagde: "Himmelriget ligner en mand, der såede god sæd i sin mark; men mens han sov, kom hans fjender og såede ukrudt blandt hveden og gik sin vej. Da de unge blade voksede op og senere var ved at bære frugt, dukkede ukrudtet også op. Da gik de ansatte til deres herre, og sagde: Herre, var det ikke god sæd du såede i din mark? Hvorfra kommer ukrudtet?" og han svarede tjenerne, 'det er en fjende som har gjort dette.' Tjenerne spurgte deres herre: 'Skal vi så gå og rense ukrudtet ud?' Han svarede dem og sagde: "Nej, mens du udrydder ukrudtet, rydder du også hveden. Lad dem begge vokse sammen indtil tidspunktet for høst; hvor jeg vil sige til høstfolket 'saml først ukrudtet og bind det i bundter for at brænde det, og saml derefter hveden, der skal opbevares i min lade.'"

Efter at folk havde spurgt et par spørgsmål, fortalte Jesus en anden lignelse: "Himmelriget ligner et sennepsfrø, som en mand såede i sin mark. Det er det mindste af alle frø, men når det er fuldt udvokset, er det større end alle urter og bliver som et træ, så fuglene kan komme til at hvile på dets grene."

"Himmelriget er også som en surdej, som en kvinde tog og lagde ned i tre mål mel, og på den måde blev alt melet syret."

"Himmelriget er også som en skat skjult i en mark, som en mand finder. I sin glæde gik han hen og solgte alt, hvad han ejede for at få penge til at købe marken."

"Himmelriget er også ligesom en købmand på udkig efter fine perler; og da han fandt en meget kostbar perle, gik han ud og solgte alt, hvad han ejede for at købe den ekstraordinære perle."

"Igen, himmelriget er også som et net kastet i søen, og der var fisk af alle slags i det. Nu, når nettet var fyldt med fisk trak fiskermændene det op på stranden, hvor de satte sig for at sortere fiskene; de gode fisk, indsamlede de i kurve og de dårlige, smed de væk."

Mange andre lignelser fremførte Jesus for folkemængderne. Faktisk fra dette tidspunkt underviste han dem sjældent på nogen anden måde. Efter at have talt i lignelser til den brede offentlighed, brugte han aftenundervisningen, til mere fuldstændigt og udtrykkeligt at udlægge sin lære til apostlene og evangelisterne.

5. BESØGET I HERESA

Folkemængden fortsatte med at vokse i løbet af ugen. På sabbatten skyndte Jesus sig op til bakkerne, men da søndag morgen kom, vendte folkemængderne tilbage. Jesus talte til dem i den tidlige eftermiddag efter at Peter havde prædikeret, og når han var færdig, sagde han til apostlene: "Folkemængden har gjort mig træt; lad os gå over til den anden side, så vi kan hvile for en dag."

På vej over søen, mødte de en af disse voldsomme og pludselige storme som er typiske for Genesaret sø, især på denne tid af året. Denne vandmasse er lidt over to hundrede meter under havets overflade og er omgivet af høje banker, især i vest. Der er dybe kløfter, der fører op fra søen i bjergene, og når den opvarmede luft i løbet af dagen stiger og forbliver over søen, er der en tendens efter solnedgang for den koldere luft i kløfterne til at styrte ned mod søen. Disse storme opstår pludseligt og forsvinder til tider lige så hurtigt.

Det var netop sådan en aftenstorm, der fangede den båd, der førte Jesus til den anden side på denne søndag aften. Tre andre både med nogle af de yngre evangelister fulgte efter. Stormen var kraftig, selvom den holdt sig til denne del af søen, og ingen tegn på storm dukkede op på den vestlige bred. Stormen var så voldsom, at bølgerne begyndte at skylle ind over båden. Den stærke vind havde revet sejlet løs før apostlene kunne nå at folde det, og de var nu helt afhængige af deres årer, mens de møjsommeligt arbejdede sig frem mod stranden som lå i næsten tre kilometers afstand.

Imens lå Jesus og sov i agterstavnen af båden under en lille baldakin. Mesteren var træt, da de forlod Betsaida, og det var for at få hvile, at han havde bedt dem om at tage ham over til den anden side af søen. Disse tidligere fiskere var stærke og erfarne roere, men det var en af de værste storme de nogensinde havde mødt. Selvom vinden og bølgerne

kastede deres båd frem og tilbage som var det et legetøjsskib, sov Jesus uforstyrret. Peter sad ved den højre åre nær agterstavnen. Da båden begyndte at blive fyldt med vand, forlod han sin åre, skyndte sig over til Jesus, rystede ham kraftigt for at vække ham, og da Jesus vågnede sagde Peter: "Mester, ved du ikke, at vi er midt i en voldsom storm? Hvis du ikke redder os, gå vi alle under."

Da Jesus kom ud i regnen, så han først på Peter, og skimtede så ind i mørket de kæmpende roere, vendte igen øjnene tilbage mod Simon Peter, som i sin ophidselse endnu ikke var vendt tilbage til sin åre, og sagde: "Hvorfor er i alle så fulde af frygt? Hvor er din tro? Fred, vær stille." Jesus havde næppe sagt denne irettesættelse til Peter og de andre apostle, han havde knap bedt Peter søge fred, for at berolige hans ophidsede sjæl, da den forstyrrede atmosfæren, havde etableret sin ligevægt, stillende ned til en stor ro. De vrede bølger ophørte næsten øjeblikkeligt, mens de mørke skyer, der havde tømt sig i en kort brusebad, forsvandt, og stjernerne skinnede på himlen over. Så vidt vi kan bedømme, var alt dette bare tilfældigheder, men apostlene, især Peter, holdt altid denne begivenhed for et naturligt mirakel. Det var især let for den tids mennesker at tro på naturmirakler, da de var fast overbevist om, at hele naturen var et fænomen, som direkte blev styret af kræfter og overnaturlige væsener.

Jesus forklarede tydeligt til de tolv, at han havde talt til deres ophidsede ånd og henvendt sig til deres frygt baseret sind, at han ikke havde befalet elementer til at adlyde hans ord, men det var til ingen nytte. Mesterens efterfølgere gav altid stædigt deres egen fortolkning på alle sådanne begivenheder, der afhang af tilfældigheder. Fra denne dag, insisterede de definitivt på, at Mesteren havde absolut magt over naturens elementer. Peter blev aldrig træt af at fortælle, hvordan "selv vindene og bølgerne adlyder ham."

Det var sent om aftenen, da Jesus og hans medarbejdere nåede kysten, og da det var en rolig og smuk aften, tilbragte de alle natten i bådene og gik først i land kort efter solopgang næste morgen. Da de var samlet, omkring fyre i alt, sagde Jesus: "Lad os gå ind i bjergene derovre og bo i et par dage, mens vi tænker på problemerne i Faderens rige."

6. DEN VANVITTIGE I HERESA

Selv om de fleste af de nærliggende østlige strande steg let op mod højlandet længere væk, var der lige på dette sted en stejl bjergskråning ved stranden, hvor den nogle steder faldt stejlt ned i søen. Jesus pegede op mod siden af den nærliggende bjerg bakke og sagde: "Lad os gå op på denne bjergside for vores morgenmad og tage hvile og tale på et beskyttet sted."

Hele denne bjergskråning var fuld af huler, der var blevet hugget ud af klippen. Mange af disse nicher var ældgamle gravkamre. Omtrent halvvejs op ad bjergsiden på et lille, relativt jævnt sted var den lille landsby Heresas kirkegård. Da Jesus og hans medarbejdere passerede denne gravplads styrtede en galning, der boede i disse bjerghuler hen til dem. Denne gale mand var kendt i nabolaget og havde tidligere været bundet med lænker og kæder i en af hulerne. Han var for længst brudt sine lænker og strejfede nu frit omkring gravene og de forladte gravkamre.

Denne mand, hvis navn var Amos, led af en periodisk form for sindssyge. Der var lange perioder, hvor han kunne erhverve sig noget tøj og klare sig ganske godt blandt sine medmennesker. Under en af disse lysere mellem perioder, havde han gået over til Betsaida, hvor han havde hørt Jesus og apostlene prædike, og på det tidspunkt var blevet en halvhjertet troende på rigets evangelium. Men snart begyndte en stormfuld fase igen af hans lidelser, og han flygtede til gravene, hvor han jamrede sig, skreg højt og opførte sig så skrækkeligt at han jagede frygt i alle der tilfældigvis mødte ham.

Da Amos genkendte Jesus, faldt han ned foran hans fødder og udbrød: "Jeg kender dig, Jesus, men jeg er besat af mange djævlé, og jeg beder dig om ikke at pine mig." Denne mand troede virkelig, at hans lejlighedsvis psykiske lidelse var forårsaget af den onde eller urene ånder, der på sådanne tidspunkter trængte ind i ham og dominerede hans sind og krop. Hans problemer var for det meste følelsesmæssige - hans hjerne var ikke alvorligt skadet.

Jesus kiggede ned på den mand, der lå krøllet op som et dyr ved hans fødder, bøjede sig ned, tog ham ved hånden, løftede ham op og sagde: "Amos, du er ikke besat af en djævel; du har allerede hørt den gode nyhed, at du er Guds søn. Jeg befaler dig at komme ud af denne magi." Og da Amos hørte Jesus tale disse ord skete der en sådan forandring i hans intellekt, at han straks genvandt sine fulde sind og den normale kontrol over sine følelser. På dette tidspunkt havde en

betydelig menneskemængde samlet sig fra den nærliggende landsby, og disse mennesker, forøget med svinehyrderne fra højlandet overfor dem, blev overrasket over at se den vanvittige sidde sammen med Jesus og hans tilhængere, i besiddelse af sit fulde sind og i fri samtale med dem.

Da svinehyrderne styrtede ind i landsbyen for at sprede nyheden om tæmningen af den sindssyge, gik hundene til angreb mod en lille og ubevogtet besætning på omkring tredive svin og drev de fleste af dem ud over afgrunden i havet. Det var denne tilfældige begivenhed, i samarbejde med tilstedeværelsen af Jesus og den formodede mirakuløse helbredelse af den sindssyge, der gav anledning til den legende, at Jesus havde helbredt Amos ved at drive en legion af djævlé ud fra ham, og at djævléne var gået ind i svinene, og fået dem til straks hovedkulds at springe til deres undergang i havet nedenfor. Før dagen var ovre havde svinehyrderne spredt oplysninger om denne episode, og hele landsbyen troede på det. Amos troede meget på denne historie. Han så svinene tumle ud over klippekanten kort efter hans urolige sind var faldet til ro, og han mente altid, at de tog med sig selve de onde ånder, der så længe havde pint og plaget ham. Dette havde en hel del at gøre med hans permanente helbredelse. Det er også sandt, at Jesu apostle (undtagen Thomas) mente, at episoden med svinene var direkte relateret til, at Amos blev helbredt.

Jesus fik ikke den hvile han søgte. For det meste af dagen, blev han opsøgt af mennesker, der kom, fordi de havde hørt, at Amos var blevet helbredt, og tiltrukket af historien, om at dæmonerne var gået ud af den gale og ind i svineflokkén. Så efter kun en nats hvile, tidligt tirsdag morgen, blev Jesus og hans venner vækket af en delegation af disse svineopdrættende ikke jøder, som var kommet for at opfordre ham til tage bort derfra. Deres talsmand sagde til Peter og Andreas: "Fiskere fra Galilæa, fjern jer fra os og tage jeres profet med jer. Vi ved, han er en hellig mand, men guderne i vores land kender ham ikke, og der er risiko for, at vi mister mange svin. Frygten for jer er kommet over os, og vi beder dig om at gå væk herfra. "Da Jesus hørte dem, sagde han til Andreas," Lad os vende tilbage til vores sted."

Da de var klar til at gå deres vej bad Amos inderligt Jesus om at følge med dem tilbage, men Mesteren ville ikke samtykke. Jesus sagde til Amos: "Glem ikke, at du er en Guds søn. Vend tilbage til dit folk og vis dem, hvad store ting Gud har gjort for dig." Og Amos vandrede omkring og fortalte at Jesus havde kastet en legion af djævlé ud fra hans tortureret sjæl, og at disse onde ånder var gået ind i en flok svin og drevet dem til en hurtig ødelæggelse. Og han stoppede ikke, før han var gået ind i alle byerne i Decapolis, og forkyndt hvilken store ting Jesus havde gjort for ham.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 152

HÆNDELSERNE SOM FØRTE FREM TIL KRISEN I KA FERNAUM

HISTORIEN om helbredelsen af Amos, den vanvittige i Kheresa, havde allerede nået Betsaida og Kapernaum, således at en stor skare af mennesker ventede på Jesus, da hans båd denne tirsdag morgen lagde til ved stranden. Blandt denne skare var også nye observatører fra det jødernes Sanhedrin råd i Jerusalem, som var kommet ned til Kapernaum for at finde en grund til at anholde og dømme Mesteren. Mens Jesus talte med dem, der havde samlet sig for at byde ham velkommen, banede Jairus, en af synagogeforstanderne sig gennem menneskemængden, faldt ned for Jesu fødder, tog ham i hånden og bad ham om straks at følge med, da han sagde: "Mester, min lille datter, vores eneste barn, er hjemme i dødens greb. Jeg bønfalder dig om at komme og helbrede hende. "Da Jesus hørte faderens anmodning, sagde han: "Jeg vil gå med dig."

Da Jesus gik med Jairus fulgte den store folkemængde efter, som havde hørt faderens anmodning, for at se, hvad der ville ske. Lige før de nåede forstanderens hus, langs en smal gade, og da skaren pressede på Jesus, standsede han pludselig og udbrød: "Nogen rørte ved mig." Da dem, der var tæt på ham nægtede at have rørt ham, sagde Peter: "Mester, du kan se, hvordan denne skare presser dig og truer med at knuse os, og alligevel siger du "nogen rørte ved mig." Hvad mener du?" Jesus sagde: "Jeg spurgte, hvem der rørte mig, for jeg opfattede, at levende energi gik ud af mig." Da Jesus så sig omkring, faldt hans øjne på en kvinde i nabolaget, og hun kom frem, faldt knælende ved hans fødder og sagde: "I mange år jeg har lidt af smertefulde blødninger. Jeg har lidt mange ting fra mange læger; jeg har brugt alt, hvad jeg ejede, men ingen har været i stand til at helbrede mig. Så hørte jeg om dig, og så tænkte jeg, at hvis jeg bare kunne røre en flig af hans klædedragt, ville jeg helt sikkert blive rask. Derfor pressede jeg mig frem med skaren på dens vej, indtil jeg stod i nærheden af dig, Mester, jeg rørte kanten af din kappe og blev helbredt; jeg ved, jeg er blevet helbredt for min elendighed."

Da Jesus hørte det, tog han hende ved hånden, løftede hende op og sagde: "Datter! Din tro har frelst dig; gå i fred." Det var hendes *tro* og ikke hendes *berøring*, som helbredte hende. Dette tilfælde illustrerer godt de mange tilsyneladende mirakuløse helbredelser, der hændte i Jesu jordiske liv, men som på ingen måde blev fremkaldt af hans bevidste vilje. Tidens gang viste, at denne kvinde virkelig var blevet helbredt for sin sygdom. Hendes tro var af en sådan karakter, at den fik et direkte greb om den skabende kraft, som tilhørte Mesterens person. Med den tro hun havde behøvede hun kun at nærme sig Mesterens person. Det var slet ikke nødvendigt at røre ved hans klædedragt; dette var kun den overtroiske del af hendes tro. Jesus kaldte denne kvinde til sig, Veronica af Cæsarea Filippi, for at rette to fejl, som kunne have opholdt sig i hendes sind eller i dem, der var vidne til denne helbredelse: Han ønskede ikke at Veronica ville gå væk i den tro, at hendes frygt, da hun forsøgte at stjæle hendes helbredelse, havde modtaget sin belønning, eller at hendes overtro, da hun knyttede berøringen af hans klædedragt med sin helbredelse, havde været effektiv. Jesus ønskede at alle skulle vide, at det var hendes rene og levende *tro*, der havde udført helbredelsen..

1. I JAIROS HUS

Jairus var naturligvis meget utålmodig af denne forsinkelse i at nå sit hjem; derfor skyndte de sig nu fremad med endnu raskere skridt. Selv før de kom ind i forstanderens gård kom en af tjenerne ud og sagde: "Besvær ikke Mesteren, din datter er død." Men Jesus syntes ikke at bekymre sig om tjenerens ord, for han tog Peter, James og Johannes, vendte sig mod den sorg ramte far og sagde: "Vær ikke bange, tro kun." Da han kom ind i huset, fandt han fløjtespillerne, der sammen med de sørgende, frembragte en upassende tumult; de pårørende var allerede begyndt deres gråd og jammer. Da han havde fået alle de sørgende ud af rummet, gik han derind med faderen, moderen og hans tre apostle. Han havde fortalt de sørgende, at pigen ikke var død, men de spottede ham. Jesus vendte sig nu til moderen og sagde: "Din datter er

ikke død; hun sover kun." Da der var blevet mere stille i huset, gik Jesus hen til det sted, hvor barnet lå, tog hendes hånd og sagde: "Datter, jeg siger dig vågn op og stå op!" Da pigen hørte disse ord, rejste hun sig og gik tværs over lokalet. Efter et øjeblik, da hun var kommet sig fra hendes forvirring, sagde Jesus til dem at de skulle give hende noget at spise, for hun havde været lang tid uden mad.

Da der i Kapernaum var meget agitation imod Jesus, kaldte han familien sammen og forklarede, at pigen havde været i koma efter en længere feber, at han kun havde bragt hende ud fra denne tilstand og ikke rejst hende fra de døde. Ligeledes forklarede han alt dette til sine apostle, men det var forgæves. De troede alle, at han havde rejst den lille pige fra de døde. Hvad Jesus sagde som forklaring til mange af disse tilsyneladende mirakler havde ringe effekt på hans tilhængere. De var mirakelsindede og undlod ingen mulighed igen for at tilskrive Jesus et nyt mirakel. Jesus og apostlene vendte tilbage til Betsaida, efter at han specifikt havde indskærpede dem ikke at fortælle om hændelsen til nogen.

Da han kom ud fra Jairus hus gik to blinde ført af en døvstum dreng, efter ham og råbte på helbredelse. På omkring dette tidspunkt var Jesu omdømme som en helbreder størst. Hvor han end gik ventede de syge og lidende på ham. Mesteren ser nu meget slidt ud, og alle hans venner begynder at blive bekymret for, om han kan fortsætte sit arbejde med undervisning og helbredelse, indtil det punkt hvor han faktisk bryder sammen.

Jesu apostle, endsige de almindelige mennesker, kunne ikke forstå denne Gud-menneskets natur og egenskaber. Ingen anden efterfølgende generation har nogensinde været i stand til at vurdere, hvad der skete på jorden i skikkelse af Jesus af Nazaret. Og der kan aldrig forekomme en mulighed for enten videnskaben eller religionen til at tjekke op på disse bemærkelsesværdige begivenheder af den simple grund, at en sådan ekstraordinær situation aldrig kan opstå, det være sig i denne verden eller en anden verden i Nebadon. Aldrig mere vil der på nogen verden i hele dette univers, fremtræde et væsen i lighed med dødeligt kød, der samtidig rummer alle egenskaber hos den skabende energi i kombination med åndelige evner, der transcenderer tid og de fleste andre materielle begrænsninger.

Aldrig før Jesus var på jorden, og siden da har det været muligt, så direkte og tydeligt at opnå de resultater, der følger af en stærk og levende tro hos dødelige mænd og kvinder. For at gentage disse fænomener, ville vi være nødt til at gå tilbage til den umiddelbare tilstedeværelse af Mikael, Skaberen, og finde ham, som han var på det tidspunkt - som Menneskesønnen. På samme måde bør i nu, da hans fravær forhindrer sådanne materielle manifestationer, afholde jer fra at sætte nogen form for begrænsning for hans eventuelle manifestationer af hans *åndelige styrke*. Selvom Mesteren er fraværende som et materielt væsen, er han til stede som en åndelig indflydelse i menneskernes hjerter. Ved at forlade denne verden, gjorde Jesus det muligt for sin ånd at leve sammen med sin Faders Ånd, som bor i sindet på alle mennesker.

2. MAD TIL FEM TUSINDE MENNESKER

Jesus fortsatte med at undervise folket om dagen, mens han om aften instruerede apostlene og evangelisterne. Om fredagen, erklærede han en uge fri, så alle hans tilhængere kunne gå hjem eller til deres venner i mange dage, før de gjorde sig klar til at vandre op til Jerusalem for påsken. Men mere end halvdelen af hans disciple nægtede at forlade ham, og folkemængden voksede fra dag til dag til det punkt, hvor David Zebedæus ønskede at etablere en ny lejr, men Jesus nægtede at give sit samtykke. Mesteren havde så lidt hvile over sabbatten, at han søndag morgen den 27. marts forsøgte at komme væk fra folket. Nogle af evangelisterne blev overladt til at tale til de mange, mens Jesus og de tolv planlagde ubemærket at flygte til den modsatte bred af søen, hvor de i en smuk park syd for Betsaida-Julias forsøgte at få den tiltrængte hvile. Dette område var et populært rekreativt sted for folk fra Kapernaum; de kendte alle til disse parker på den østlige bred.

Men folket ville ikke gå med til dette. De så hvilken retningen båden med Jesus tog, lejede alle de tilgængelige fartøjer og fulgte efter. De, der ikke har fået fat i en båd begav sig til fods på en vandretur omkring den nordlige ende af søen.

Sent på eftermiddagen, havde mere end tusind mennesker lokaliseret Mesteren i en af parkerne, og han holdt en kort tale til dem, hvorefter Peter talte. Mange af disse mennesker havde bragt mad med sig, og efter at de havde spist aftensmad

samledes de i små grupper, mens Jesu apostle og disciplene underviste dem.

Mandag eftermiddag, havde folkemængden vokset til mere end tre tusind mennesker, og stadig - indtil langt ud på aften - strømmede folk ind og medbragte alle former for sygdom. Hundredvis af interesserede havde planlagt på deres vej til påsken at gøre ophold i Kapernaum for at se og høre Jesus, og de nægtede simpelthen at blive skuffet. Ved middagstid om onsdagen havde omkring fem tusinde mænd, kvinder og børn samlet sig her i denne park syd for Betsaida-Julias. Vejret var behagelig, fordi regntiden snart var forbi i dette område.

Filip havde reserveret mad til tre dage, for Jesus og de tolv, og madforsyningen blev forvaltet af den unge knægt Mark, som var deres stik i rend dreng. Denne eftermiddag, som var den tredje dag for næsten halvdelen af folkemængden, begyndte den mad, som folk havde medbragt at være opbrugt. David Zebedæus havde ikke en teltby her, der kunne fodre og huse folkemængden. Filip havde heller ikke provianteret for sådan en menneskemængde. Men selvom folk var sultne, ville de ikke gå. Der blev stille og roligt hvisket om Jesus, at da han ønskede at undgå problemer med både Herodes og lederne i Jerusalem, havde valgt dette rolige sted, uden for alle hans fjenders forvaltningsområde, som et egnet sted for at blive kronet konge. Folkets begejstring steg time for time. Ikke et ord blev sagt til Jesus, men selvfølgelig, han vidste alt om, hvad der foregik. Selv de tolv apostle var påvirket af sådanne følelser, især de yngre evangelister. De apostle som forholdt sig positivt til dette forsøg på at forkynde Jesus konge var Peter, Johannes, Simon Zelotes og Judas Iskariot. De, der var imod planen var Andreas, James, Nataniel og Thomas. Mattæus, Filip, og Alpheus tvillingerne tog ikke stilling. Lederen af denne hemmelige plan om at gøre Jesus til konge var Joab, en af de unge evangelister.

Dette var situationen ved femtiden onsdag eftermiddag, da Jesus bad James Alpheus om at kalde på Andreas og Filip. Jesus sagde: "Hvad skal vi gøre med de mange? De har nu været hos os i tre dage, og mange af dem er sultne. De har ingen mad." Filip og Andreas udvekslede blikke, og derefter svarede Filip: "Mester, du bør sende disse mennesker væk, så de kan gå til landsbyer i nærheden og købe sig noget mad." Andreas, der frygtede, at den kongelige plan blev realiseret, forenede sig hurtigt med Filip og sagde: "Ja, Mester, jeg tror det er bedst, at du afviser de mange, så de kan gå deres vej og købe mad, mens du får hvilet for en tid." Ved denne tid havde andre af apostle allerede sluttet sig til konferencen. Så sagde Jesus: "Men jeg ønsker ikke at sende dem væk sultne; kan vi ikke skaffe mad til dem?" Det var for meget for Filip, han sagde rent ud: "Mester, hvor skulle vi her i landet kunne købe brød for denne folkemængde? og to hundrede denarer ville ikke være nok til at købe mad til frokost."

Før apostlene havde mulighed for at udtale sig, vendte Jesus sig til Andreas og Filip og sagde: "Jeg ønsker ikke at sende disse mennesker væk. Her er de, som får uden hyrde. Jeg vil gerne give dem noget at spise. Hvad mad har vi med os?" Mens Filip talte med Mattæus og Judas, opsøgte Andreas knægten Mark for at finde ud af, hvor meget der var tilbage af deres madforsyning. Han vendte tilbage til Jesus og sagde: "Knægten har kun fem bygbrød og to tørrede fisk" - og Peter tilføjede straks: "Vi har endnu ikke spist i aften."

Et øjeblik stod Jesus stille. Der var et fjernt blik i øjnene. Apostlene sagde ikke noget. Jesus vendte sig pludselig til Andreas og sagde: "Bring brød og fisk til mig." Da Andreas havde bragt kurven til Jesus, sagde Mesteren: "Fortæl folk at de skal sætte sig ned på græsset i grupper på hundrede, udpeg en leder for hver gruppe og bring samtidig alle evangelisterne her til os."

Jesus tog brødet i sine hænder, og efter at havde sagt taksigelsen, brød han brødet og gav det til apostlene, som gav det videre til deres medarbejdere, som på tur bragte det ud til de mange. På samme måde, brød og distribuerede Jesus fiskene, og alle spiste og blev mætte. Når alle havde spist, sagde Jesus til sine disciple: "Saml de tiloversblevne stykker, så at intet går tabt." Da de havde indsamlet resterne havde de tolv fulde kurve. De, der har deltaget i dette usædvanlige festmåltid var omkring fem tusinde mænd, kvinder og børn.

Dette er den første og eneste natur mirakel, som Jesus udførte som et resultat af hans bevidste forhånds planlægning. Det er sandt, at hans disciple var forud indtaget for at kalde mange hændelser for mirakler, selv om dette ikke var tilfældet, men dette var en ægte overnaturlig uddeling. I dette tilfælde - som vi har lært - mangedoblede Mikael fødevarer elementerne som han altid gør, bortset fra at han eliminerede tidsfaktoren og den synlige livskanal.

3. KONGE SKABELSES EPISODEN

Bespisningen af de fem tusinde mennesker ved hjælp af overnaturlige energi var en anden af de tilfælde, hvor menneskelig medlidenhed i samarbejde med den kreative kraft resulterede i, hvad der skete. Nu da folket havde fået nok at spise, og da dette forbløffende mirakel straks forstærkede Jesu berømmelse, behøvede projektet med at gribe Mesteren og udråbe ham til konge ikke længere nogen personlig styring. Idéen syntes at sprede sig gennem mængden som en steppebrand. Folkemængdens reaktion på denne pludselige og spektakulære opfyldelse af deres fysiske behov var dyb og overvældende. I lang tid var jøderne blevet undervist, at når Messias, Davids Søn, kom, ville han igen få landet til at flyde med mælk og honning, og livets brød ville blive skænket til dem ligesom manna fra himlen formodede at have regnet ned over deres forfædre i ørkenen. Og gik denne forventning nu ikke i opfyldelse lige foran deres øjne? Da denne sultne, underernærede menneskemængde var færdig med at proppe sig med vidunderkosten, fulgte en enstemmig reaktion: "Han er vor konge." Israels mirakuløse befrier var kommet. I øjnene på disse simple tænkende mennesker bragte evnen til at bespise dem retten til at herske med sig. Det var derfor ikke underligt, at folkemængden efter bespisningen rejste sig som en mand og råbte: "Gør ham til konge!"

Dette mægtige råb begejstrede Peter og apostlene, der stadig håbede at se Jesus hævde sin ret til at herske. Men disse falske forhåbninger ville ikke være langlivede. Ekkot af dette mægtige råb fra mængden var knapt stoppet med at give genlyd fra bjergene i nærheden da Jesus gik op på en stor sten, løftede sin højre hånd for at påkalde sig deres opmærksomhed og sagde: "Mine børn, i mener det godt, men i er kortsigtet og materielt fokuseret." En kort pause fulgte; denne smukke galilæer stod der med majestætisk kropsholdning i den fortryllende skær af tusmørket i øst. Han så virkelig ud som en konge på enhver måde, som han fortsatte med at tale til folkemængden der holdt vejret: "I ønsker at gøre mig til konge, ikke fordi jeres sjæle er blevet oplyst af en stor sandhed, men fordi jeres maver er fyldt af brød. Hvor mange gange har jeg fortalt jer, at mit rige ikke er af denne verden? Dette Himmelrige som vi forkynnder, er et åndelig broderskab, og ingen mennesker, der sidder på en materiel trone hersker over det. Min Fader i himlen er den alvidende og almægtig hersker over dette broderskab af Guds sønner på jorden. Har jeg så mislykkes med at åbenbare åndernes Fader for jer, når I gerne vil gøre hans kødelige Søn til konge! Gå nu alle herfra til jeres eget hjem. Hvis du skal have en konge, lad Lysets Fader trone i hjertet på hver eneste af jer som åndeherskeren over alle ting."

Disse ord fra Jesus fik de forsamlede mennesker til at forstumme og modløse begive sig væk. Mange, der havde troet på ham vendte tilbage, og fulgte ham ikke længere fra den dag. Apostlene var målløse. De stod i tavshed samlet om de tolv kurve med de tiloversblevne madrester; kun stik i rend drengen, den unge Mark sagde: "Og han nægtede at være vores konge" Før Jesus gik for at være alene i bjergene, vendte han sig til Andreas og sagde: "Tag dine brødre med dig tilbage til Zebedæus hus og bed sammen med dem, i særdeleshed for din bror Simon Peter."

4. SIMON PETERS NATLIGE VISION

Apostlene, uden deres Mester - blev sendt væk, klatrede op i båden og begyndte lydløst at ro mod Betsaida på den vestlige bred af søen. Ingen af de tolv var så knust og nedslået som Simon Peter. Næppe et ord blev sagt; de tænkte alle på Mesteren, der var alene i bjergene. Havde han forladt dem? Han havde aldrig før sendt dem alle væk og nægtede at gå med dem. Hvad kunne alt dette betyde?

Mørket faldt over dem, for det havde blæst op til en stærk modvind, der gjorde det næsten umuligt at komme fremad. Efterhånden som de mørke timer og hårdt roning gik, blev Peter træt og faldt i en dyb søvn af udmattelse. Andreas og James lagde ham til hvile på det bløde sæde i bådens agterstavn. Mens de andre apostle sled mod vinden og bølgerne, havde Peter en drøm; han så et syn af Jesus der kom gående på søen mod dem. Da Mesteren syntes at gå forbi båden, råbte Peter: "Frels os, Mester, red os." De, der var i den bageste del af båden hørte ham sige nogle af disse ord. Da dette natlige syn fortsatte i Peters sind, drømte han, at han hørte Jesus sige: "Vær ved godt mod; det er mig, frygt ikke." Det var som Gilead balsam til Peters bekymret sjæl; det lindrede hans urolige ånd, så han (i sin drøm) råbte til Mesteren: "Herre, hvis det virkelig er dig, da bed mig om at komme og gå med dig på vandet." Da Peter begyndte at gå på vandet skræmte de mægtige bølger ham, så da han var ved at synke, råbte han: "Herre, frels mig!" Mange af de tolv hørte ham råbe dette. Så drømte Peter, at Jesus kom til hans hjælp, rakte ud, greb ham, løftede ham op og sagde: "Åh, dig med en svag tro, hvorfor tvivlede du?"

Under den sidste del af hans drøm rejste Peter sig fra sædet, hvor han sov og steg faktisk overbord ned i vandet. Han vågnede op fra sin drøm da Andreas, James og Johannes nåede ned og trak ham op fra søen.

For Peter var denne erfaring altid ægte. Han troede oprigtigt, at Jesus kom til dem den aften. Han overbeviste kun delvis Johannes Mark, hvilket forklarer, hvorfor Mark undlod en del af historien fra hans beretning. Lukas, lægen, der omhyggeligt forskede i disse begivenheder, konkluderede, at episoden var en vision, Peter havde, og nægtede derfor at medtage historien, da han var ved at forberede sin egen redegørelse.

5. TILBAGE I BETSAIDA

Torsdag morgen før daggry, forankrede de deres båd et lille stykke ude fra stranden nær Zebedæus hus og søgte søvn indtil omkring middagstid. Andreas var først oppe, og da han derefter gik en tur ved søen, fandt han Jesus siddende på en klippe ved vandkanten med deres stik i rend dreng. Uanset at mange i mængden og blandt de unge evangelister havde søgt efter Jesus hele natten og meget af den næste dag i bakkerne mod øst, begyndte han og den unge knægt Mark kort efter midnat at gå rundt om søen og floden tilbage til Betsaida.

Af de fem tusinde, der var blevet mættet på en mirakuløs måde, og som, da deres maver var fulde, og deres hjerter tomme, ville have gjort ham til konge, fortsatte kun omkring fem hundrede med at følge ham. Men før disse modtog ord, om at han var tilbage i Betsaida, bad Jesus Andreas om at samle de tolv apostle og deres medarbejdere, herunder kvinderne og sagde: "Jeg ønsker at tale med dem", og da alle var klar, sagde Jesus:

"Hvor længe skal jeg have tålmodighed med jer? Har i alle svært ved at fatte det åndelige og svaghederne i levende tro? Alle disse måneder, jeg har undervist jer i rigets sandheder, og alligevel er du domineret af materielle motiver i stedet for åndelige overvejelser. Har i ikke selv læst den passage i skriften, hvor Moses formanede Israels troløse børn, med ordene: "Frygt ikke, stå stille og du vil se Herrens frelse"? Salmisten sagde: "Sæt din tillid til Herren." "Vær tålmodig, tjen Herren og være ved godt mod. Han skal styrke dit hjerte." Kast din byrde på Herren, og han skal bevare dig. Stol altid på ham, og udøs dit hjerte til ham, for Gud er din tilflugt." "Dem, der bor i den Højstes hemmelige sted, han hviler i den Almægtiges skygge." "Bedre at søge sin tilflugt hos Herren end at stole på menneskelige fyrster."

"Og nu har i alle set, at udførelsen af mirakler og materielle vidundere ikke vil vinde sjæle for det åndelige rige? Vi bespiste de forsamlede mennesker, men det gjorde dem ikke sultne for livets brød eller tørste efter den åndelig retfærdighedens vand. Da deres sult blev tilfredsstillet, søgte de ikke indtræden i himmelriget, men de forsøgte at forkynde Menneskesønnen konge blandt verdens konger, bare for at være i stand til at fortsætte med at spise brød uden at skulle arbejde for det. Og alt dette, som mange af jer havde mere eller mindre taget del i, åbenbarer ikke på nogen måde den himmelske Fader eller fremmer hans rige på jorden. Har vi ikke nok fjender blandt de religiøse ledere i landet uden at gøre ting, som sandsynligvis også vil få de civile myndigheder til at tage afstand fra os? Jeg beder til, at Faderen vil salve dine øjne, så du kan se og åbne dine ører så du kan høre, for til sidst at du kan have fuld tro på evangeliet, som jeg har lært dig."

Jesus oplyste så, at han ønskede at trække sig tilbage med sine apostle for et par dages hvile, før de gjorde sig klar til at vandre op til Jerusalem for påsken, og han forbød alle disciplene og folket om at følge efter ham. Derfor sejlede de med båd til regionen Genesaret for to eller tre dages hvile og søvn. Jesus var ved at forberede en stor krise i sit liv på jorden, og derfor tilbragte han meget tid i fællesskab med Faderen i himlen.

Nyheden om bespisningen af de fem tusind og forsøget på at forkynde Jesus konge vakte udbredt nysgerrighed og ophidsede frygten blandt både de religiøse ledere og civile myndigheder i hele Galilæa og Judæa. Mens dette store mirakel på ingen måde fremmede rigets evangelium i sjælene af de materielt sindede og halvhjertede troende sjæle, tjente det formålet med at fremkalde en krise i Jesu familie af apostle og nære disciple, som havde en tendens til at kigge efter mirakler og længtes efter en konge. Denne spektakulære begivenhed markerede afslutningen på den tidlige fase af uddannelse, træning og helbredelse og banede vejen for begyndelsen af det sidste år, med forkyndelsen af de højere og mere åndelige faser af rigets nye evangelium - Guds Søn, åndelig frihed og evig frelse.

6. I GENESARET

Mens Jesus hvilede i hjemmet hos en velhavende tilhænger af Genesaret regionen holdt han hver eftermiddag uformelle møder med de tolv. Rigets ambassadører var nu en alvorlig, sober og disciplineret gruppe desillusionerede mænd. Men

selv efter alt det der var sket - og de efterfølgende begivenheder viste - var disse tolv mænd endnu ikke helt fri for deres nedarvede og længe næret forestillinger om den kommende jødiske Messias. Begivenhederne i nogle af de seneste uger havde udviklet sig alt for hurtigt for disse forbløffede fiskere til at forstå deres fulde betydning. Det kræver tid for mænd og kvinder til at foretage radikale og omfattende forandringer i deres grundlæggende og væsentlige begreber om social adfærd, filosofiske holdninger, og religiøse overbevisninger.

Mens Jesus og de tolv hvilede i Genesaret, spredtes folkemængderne, da nogle gik hjem og andre op til Jerusalem til påske. Inden for mindre end en måned, mindskedes antallet af dem, der entusiastisk og åbent fulgte Jesus, og som i Galilæa beløb sig til over halvtreds tusind til mindre end fem hundrede. Jesus ønskede at give sine apostle sådan en oplevelse med folks uberegnelighed af populære anerkendelser, så de ikke ville blive fristet til at stole på manifestationer af forbigående religiøst hysteri efter at han havde forladt dem alene i rigets arbejde, men han lykkedes kun delvis i denne bestræbelse.

Den anden aften under deres ophold i Genesaret fortalte Mesteren igen apostlene lignelsen om sædemanden og tilføjede disse ord: "Du ser, mine børn, at appellen til folks følelser er forbigående og fører altid til skuffelse; den eksklusive appel til menneskets forstand er ligeledes tom og forgæves. Det er kun ved at appellere til den ånd, som bor i det menneskelige sind, at man kan håbe på at opnå varig succes og opnå de vidunderlige forandringer i folks karakter, som snart vises i rigelig mængde af autentiske frugter af ånden i det daglige liv hos alle, der således befries fra fortvivlelsens mørke gennem fødsel af ånden ind i troens lys - Himmelriget."

Jesus lærte, at man kunne appellere til følelserne som en måde at arrestere og fokusere den intellektuelle opmærksomhed. Han betegnede sindet som hermed var vakt og stimuleret som porten til sjælen, hvor menneskets åndelige natur er, den, der må erkende sandheden og reagerer på den åndelige appel af evangeliet for at kunne give de varige resultater i form af sande karakter transformationer.

Jesus forsøgte på denne måde at forberede sine apostle for det forestående chok - krisen i den offentlige holdning til ham og som kun var et par dage væk. Han forklarede de tolv, at de religiøse magthavere i Jerusalem ville konspirere med Herodes Antipas for at opfylde deres ødelæggelse. De tolv begyndte at indse, mere klart (dog ikke endelig), at Jesus ikke ville komme til at sidde på Davids trone. De så tydeligt, at åndelig sandhed ikke kunne fremmes med materielle vidundere. De begyndte at indse, at bespisningen af de fem tusind og den folkelige bevægelse med at gøre Jesus konge var højdepunktet i folks søgen efter mirakler og forventninger og toppen af Jesu anerkendelse af folket. De indså vagt og fornemmede dunkelt, at tider med åndelig sigtning og grusom modgang nærmede sig. Disse tolv mænd begyndte langsomt at vågne op til den sande natur af deres opgave som rigets ambassadører, og de begyndte at forberede sig til de krævende og vanskelige prøver i det sidste år af Mesterens tjeneste på jorden.

Før de forlod Genesaret instruerede Jesus dem om den mirakuløse bespisning af de fem tusind og fortalte dem netop, hvorfor han indledte denne usædvanlige manifestation af skabende kraft, og forsikrede dem om, at han ikke på denne måde gav efter for sin medfølelse for publikum, indtil han var overbevist om, at det var "Faderens vilje."

7. I JERUSALEM

Søndag, den 3. april begyndte Jesus, kun ledsaget af de tolv apostle, sin rejse fra Betsaida til Jerusalem. For at undgå folkemængderne og tiltrække så lidt opmærksomhed som muligt, rejste de gennem Gerasa og Philadelphia. Han forbød dem at udføre enhver offentlig undervisning på denne tur. Han tillod dem heller ikke at undervise eller prædike, mens de var i Jerusalem. De ankom til Betania, nær Jerusalem, sent onsdag aften, 6. april. For denne ene aften, stoppede de i Lazarus, Martas og Marias hjem, men den næste dag delte de sig op. Jesus boede med Johannes i hjemmet hos en troende ved navn Simon, i nærheden af Lazarus hus i Betania. Judas Iskariot og Simon Zelotes tog ind til nogle venner i Jerusalem, mens de øvrige apostle opholdt sig to og to i forskellige hjem.

Jesus gik kun én gang i løbet af denne påsken ind til Jerusalem, og det var under den store festdag. Abner tog mange af de troende i Jerusalem ud til Betania for at træffe Jesus. Under dette ophold i Jerusalem lærte de tolv, hvor bitter stemningen mod deres Mester var ved at blive. Da de gik fra Jerusalem, troede de alle, at en krise var nært forestående.

Søndag den 24. april forlod Jesus og apostlene Jerusalem til Betsaida, og de rejste via kystbyerne Joppe, Cæsarea, og

Ptolemais. Derfra gik de over land via Rama og Korazin til Betsaida, hvor de ankom fredag den 29. april. Så snart de var kommet hjem sendte Jesus Andreas for at bede forstanderen for synagogen om tilladelse til at tale den næste dag, som var sabbat, ved eftermiddagsgudstjenesten. Jesus vidste godt, at det ville være sidste gang, han nogensinde fik lov til at tale i synagogen i Kapernaum igen.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 153

KRISEN I KAFARNAUM

FREDAG AFTEN, dagen, hvor de ankom til Betsaida, og på sabbatsmorgen, bemærkede apostlene, at Jesus blev alvorligt optaget med nogle kritiske problemer. De var klar over, at Mesteren tænkte usædvanligt intenst på noget vigtigt. Han spiste ingen morgenmad og kun lidt til frokost. Under hele sabbatsmorgen og natten før var de tolv og deres medarbejdere samlet i små grupper rundt omkring i huset, i haven og langs stranden. Der var en spænding af usikkerhed og en uvis ængstelse, som hvilede på dem alle. Jesus sagde ikke mange ord til dem, da de forlod Jerusalem.

Ikke i måneder havde de set Mesteren så fordybet i tanker og så lidt meddelsom. Selv Simon Peter var deprimeret, hvis ikke nedslået. Andreas vidste ikke, hvad han skulle gøre for sine modløse medarbejdere. Nataniel sagde, at de var midt i "stilhed før stormen". Thomas udtrykte den opfattelse, at "noget usædvanligt snart vil finde sted." Filip gav David Zebedee rådet til at "glemme alt om planer om kost og logi til folkemængderne, indtil vi ved, hvad der foregår i Mesterens tanker." Mattæus planlagde nye bestræbelser på at fylde kassen. James og Johannes drøftede den kommende prædiken i synagogen og spekulerede meget om dens sandsynlige indhold og omfang. Simon Zelotes udtrykte sin tro - faktisk hans håb - at "Faderen i himlen, kan tænkes at gribe ind på en uventet måde for at forsvare og støtte sin søn", mens Judas Iskariot vovede at forkæle den tanke, at Jesus muligvis var tynget med beklagelse, at "han ikke havde haft mod og frækhed til at lade de fem tusinde udråbe ham til jødernes konge."

Det var fra en sådan gruppe af deprimerede og trøstesløse tilhængere, at Jesus, denne smukke sabbat eftermiddag gik ud for at holde sin epokegørende prædiken i synagogen i Kapernaum. Den eneste muntre hilsen eller ønske om alt det bedste fra hans nærmeste tilhængere kom fra en af de intetanende Alpheus tvillinger, der så Jesus forlade huset på vej til synagogen, hilste ham med glæde og sagde: "Vi beder til, at Faderen vil hjælpe dig og at vi skal få større skarer end nogensinde."

1. SCENEN GØRES KLAR

En ærværdig menighed mødte Jesus denne udsøgte sabbat eftermiddag klokken tre i den nye synagoge i Kapernaum. Jairus præsiderede og rakte Jesus skrifterne til at læses. Den foregående dag var treoghalvtreds farisæere og saddukæere ankommet fra Jerusalem. Mere end tredive leder og forstandere for de omkringliggende synagoger var også til stede. Disse jødiske religiøse ledere handlede under direkte ordre fra det jødiske Sanhedrin råd i Jerusalem, og de udgjorde den ortodokse fortrap, der var kommet for at indlede den åbne krig mod Jesus og hans disciple. Ved siden af disse jødiske ledere, på hæderspladserne i synagogen, sad Herodes Antipas officielle observatører, som var blevet bestilt til at undersøge sandheden om de foruroligende rapporter om, at folket havde gjort et forsøg på at forkynde Jesus til jødernes konge over i de områder, der var styret af Herodes bror Filip.

Jesus forstod, at han stod over for den umiddelbare erklæring om en anerkendt og åben krig fra deres mere talrige fjender, og han valgte dristigt at gå til angreb. Ved bespisningen af de fem tusinde havde han udfordret deres idéer om den materielle Messias. Nu valgte han igen åbent at angribe deres koncept af den jødiske befrier. Denne krise, som begyndte med bespisningen af de fem tusind og sluttede med prædiken denne sabbatseftermiddag, var det yderste vendepunkt for folkets gunst og hyldest. Efterfølgende vil rigets arbejde blive mere koncentreret om den vigtige opgave at vinde varige åndelige konvertitter for menneskehedens sande religiøse broderskab. Denne prædiken markerer krisen i overgangen fra perioden for diskussion, kontrovers, og beslutning til perioden med åben krigstilstand og endelig accept eller endeligt afslag.

Mesteren vidste godt, at mange af hans tilhængere langsomt men sikkert forberedte deres sind for endelig at afvise ham. Han vidste også, at mange af hans disciple langsomt men sikkert gennemgik den sindstræning og den sjæledisciplin, der ville gøre det muligt for dem at triumfere over tvivl og modigt at hævde deres fuldgyldigt tro på rigets evangelium. Jesus forstod helt hvordan mennesker gennem en langsom proces med gentagende valg mellem de tilbagevendende situationer med godt og ondt, forberedte sig på at træffe beslutninger i en krisesituation og til at udføre pludselige modige handlinger. Han udsatte sine udvalgte budbringere til gentagne øvelser i skuffelse og gav dem mange muligheder og forsøg på at vælge mellem den rigtigt og forkerte måde at møde åndelige udfordringer. Han vidste, han kunne stole på sine tilhængere, når de mødte den sidste retssag, for at gøre deres vitale beslutninger i overensstemmelse med tidligere erhvervede og vanemæssige mentale holdninger og åndelige reaktioner.

Denne krise i Jesu jordiske liv begyndte med bespisningen af de fem tusind og endte med denne prædiken i synagogen. Krisen i livet for apostlene begyndte med denne prædiken i synagogen og fortsatte i et helt år, indtil retssagen mod mesteren og hans korsfæstelse.

Som de sad der i synagogen den eftermiddagen før Jesus begyndte sin tale, var der kun et stort mysterium, blot ét stort spørgsmål i alles sind. Både hans venner og hans fjender overvejede kun en tanke, nemlig: "Hvorfor vendte han selv så overlagt og helt bestemt folkets bølge af populær begejstring?" Og det var umiddelbart før og umiddelbart efter denne prædiken, at tvivlen og skuffelsen i sine utilfredse tilhængere voksede først til en ubevidst opposition og senere til direkte had. Det var efter denne prædiken i synagogen, at Judas Iskariot for første gang bevidst legede med idéen om desertering. Men indtil videre, kunne han reelt beherske alle sådanne tilbøjeligheder."

Alle var i en tilstand af rådvildhed. Jesus havde efterladt dem lamslået og forvirret. Han havde for nylig gennemført den største demonstration af overnaturlig magt som kom til at karakterisere hele sin karriere. Bespisningen af de fem tusinde var den begivenhed i hans jordiske liv, som gjorde størst appel til det jødiske begreb om den forventede Messias. Men denne ekstraordinære fordel blev straks og uforklaret opvejet af hans hurtige og utvetydige afvisning af at blive konge.

Fredag aften og igen lørdag morgen, havde lederne fra Jerusalem længe og alvorligt bearbejdet Jairus for at forhindre Jesus i at tale i synagogen, men til ingen nytte. Jairus svar på alle disse appeller var kun: "Jeg har givet ham tilladelse, og jeg vil ikke bryde mit ord."

2. DEN EPOKEGØRENDE PRÆDIKEN

Som indledning til denne prædiken, læste Jesus fra loven følgende passage fra Femte Mosebog: "Men det skal ske, at hvis folk ikke ønsker at lytte til Guds stemme, at alle disse overtrædelsens forbandelser sikkert skal indhente dem. Herren vil lade dig blive slået af jeres fjender; du skal føres bort til alle jordens riger. Herren vil levere dig og den konge du sætter over dig i hænderne på en nation, som du ikke kender. Du skal blive genstand for rædsel, spot og berygtet blandt alle folkeslag. Dine sønner og døtre vil blive taget i fangenskab. De fremmede blandt jer skal stige højt i autoritet over dig, men du vil synke dybt ned. Og alt dette skal hele tiden være på dig og din sæd, fordi du ikke ønsker at lytte til Herrens ord. Derfor skal du tjene dine fjender, der skal komme imod dig. Du skal udholde sult og tørst og bære dette fremmede åg af jern. Herren sender over dig en nation langvejs fra, fra jordens ende, et folk, hvis sprog du ikke forstår, en nation med grumme ansigter, en nation, der tager lidt hensyn til dig. Og de skal angribe dig i alle dine byer, indtil de høje, forstærkede mure, som du stoler på kollapse; og hele landet skal falde i deres hænder. Og det vil ske, at du er tvunget til at spise frugten af din egen krop, kødet af dine sønner og døtre, under denne belejringstid fordi dine fjender sætter dig i sådanne alvorlige vanskeligheder."

Og da Jesus havde fuldenendt denne læsning, overgik han til profeterne og læste fra Jeremias: "Hvis du ikke ønsker at høre, hvad der blev sagt af mine tjenere profeterne, som jeg har sendt dig, så vil jeg gøre med dette hus som med Silo, og jeg vil gøre denne by til en forbandelse for alle jordens nationer." Og præsterne og lærerne hørte Jeremia tale disse ord i Herrens hus. Og da Jeremias var færdig med at sige alt hvad Herren havde befalet ham at sige til alle mennesker, arresterede præsterne og lærerne ham og sagde: "Du skal visselig dø." Og alle mennesker samledes omkring Jeremias i Herrens hus. Og da Judas fyrster hørte dette, satte de sig til doms over Jeremias. Derefter talte præsterne og lærerne til fyrsterne og til alle mennesker og sagde: "Denne mand fortjener døden, fordi han har profeteret mod vores by, som du har hørt med dine egne ører." Så talte Jeremia til alle fyrsterne og alt folket og sagde: "Det er Herren, som har sendt mig til at profetere mod dette hus og denne by alle de ord du har hørt. Så derfor ændre nu dine veje og reformer jeres

gerninger, og lyt til Herren din Guds stemme, så du kan undgå det onde, der er blevet udtalt imod dig. Og hvad mig angår, se, jeg er i dine hænder. Gør med mig, hvad du synes godt og ret. Men du kan vide, at hvis du dræber mig, bringer du uskyldigt blod over jer selv og over dette folk. For i sandhed er det Herren, som har sendt mig for at sige alt dette til dine ører."

"Den tids præster og lærere forsøgte at dræbe Jeremia, men dommerne ville ikke samtykke, men for hans advarende ords skyld, sænkede de ham ned med reb i et grimt fangehul, hvor han sank ned i mudderet op til armhulerne. Det er hvad dette folk gjorde til profeten Jeremia, da han adlød Herrens befaling til at advare sine brødre i deres forestående politiske undergang. I dag, vil jeg gerne spørge dig: Hvad vil dette folks ypperstepræsterne og religiøse ledere gøre med den mand, der vover at advare dem om deres kommende åndelige ødelæggelse? Vil du også prøve at dræbe den lærer, der vover at forkynde Herrens ord og som ikke er bange for at pege på, hvor det er, du nægter at gå langs lysets sti, som fører til himmelrigets port?

"Hvad er det, du søger som bevis for min mission på jorden? Vi har ladet dig forblive uforstyrret i dine holdninger af indflydelse og magt, mens vi prædikede den gode nyhed til de fattige og udstødte. Vi har ikke gjort nogen fjendtlige angreb mod det, som du holder i ære, men snarere proklamerede ny frihed for menneskets frygtplaget sjæl. Jeg er kommet til verden for at åbenbare min Fader og for at etablere på jorden det åndelige broderskab af Guds sønner, himmelriget. Og selvom jeg mange gange har mindet jer om, at mit rige ikke af denne verden, har min Fader dog givet dig mange manifestationer af materielle vidundere ud over flere beviselige stærke spirituelle forvandlinger og fornyelser.

"Hvad er det nye tegn, du søger fra mig? Jeg fortæller dig, at du allerede har nok beviser til at træffe din beslutning. Sandelig, sandelig, siger jeg til mange, der sidder foran mig i dag, at du står overfor nødvendigheden for at vælge, hvilken vej du vil gå; og jeg siger til jer, som Josva sagde til jeres forfædre: "Vælg i dag, hvem I vil tjene." Mange af jer står i dag ved skillevejen.

"Nogle af jer, kunne ikke finde mig efter festmåltidet af menneskemængde på den anden side af søen, så i lejede en del af Tiberias fiskerflåde, som en uge tidligere havde søgt tilflugt i nærheden under en storm, for at lede efter mig, og hvorfor? Ikke for sandhed og retfærdighed, eller at du bedre kunne lære at forstå dine medmennesker og tjene dem! Nej, men for at du kunne få mere brød du ikke havde arbejdet for. I vil ikke fylde jeres sjæle med livets ord, men kun maven med bekvemmelighedens brød. Og længe har i lært, at når Messias kommer, vil han gøre de mirakler, der gør livet behageligt og nemt for alle de udvalgte folk. Det er derfor ikke mærkeligt, at I, som er blevet således undervist længes efter brød og fisk. Men jeg siger jer, at dette ikke er Menneskesønnens mission. Jeg er kommet for at forkynde åndelig frihed, undervise evig sandhed, og fremme levende tro.

"Mine brødre, længes ikke efter den føde, som er forgængelig, men søg snarere efter den åndelige føde, der nærer selv til det evigt liv; og dette er livets brød, som Sønnen giver til alle, som vil modtage det og spise det, for Faderen har givet Sønnen dette liv i overflod. Og når du spurgte mig, "Hvad skal vi gøre for at opnå Guds gerninger?" sagde jeg, rent ud til dig: "Dette er Guds værk, at I tro på den, som han har sendt."

Så sagde Jesus, mens han pegede op på et billede af en gryde med manna, der dekorerede overliggeren af døren af denne nye synagoge, og som var prydet med drueklaser: "I har troet, at jeres forfædre i ørkenen spiste manna - himmelsk brød - men jeg fortæller jer at det var jordiske brød. Selvom Moses ikke gav jeres fædre brød fra himlen, min Fader står nu klar til at give dig livets sande brød. Det himmelske brød er det brød, som kommer ned fra Gud og giver evigt liv til mennesker i verden. Og når du siger til mig: Giv os dette levende brød, svarer jeg: Jeg er dette livets brød. Han, som kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. Du har set mig, levet med mig og set mine gerninger, men du tror ikke, at jeg kom fra Faderen. Men til dem, der virkelig tror, siger jeg - frygt ikke. Alle dem som er ført af Faderen skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil på ingen måde vises bort.

"Og lad mig fortælle dig en gang for alle, at jeg er kommet ned på jorden, ikke for at gøre min egen vilje, men for at gøre viljen af Ham, som sendte mig. Og dette er den endelige vilje af Ham, som sendte mig: at jeg ikke skal miste noget af alt det, han har givet mig. Thi dette er min Faders vilje: alle, der ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv. Så sent som i går bespiste jeg jer med brød til jeres kroppe; I dag tilbyder jeg jer livets brød til jeres sultne sjæle. Vil du nu tage imod åndens brød lige så villige som du spiste af denne verden brød? "

Da Jesus holdt en kort pause for at kigge ud over forsamlingen rejste en af lærerne fra Jerusalem (medlem af Sanhedrin) sig op og sagde: "Skal jeg forstå, at du siger, du er det brød, som kommer ned fra himlen, og at den manna Moses gav vore fædre i ørkenen ikke gjorde det?" Jesus svarede farisæeren, "Du forstod korrekt." Så sagde farisæeren: "Men er du ikke Jesus af Nazaret, tømreren Josefs søn? Er ikke din far og mor og dine brødre og søstre velkendt for mange af os? Hvordan er det så at du fremtræder her i Guds hus og erklærer, at du er kommet ned fra himlen?"

På dette tidspunkt var der meget mumlende i synagogen, og det truede med at blive sådan en larm, at Jesus stod op og sagde: "Lad os være tålmodig; sandheden lider aldrig af en ærlig undersøgelse. Jeg er alt, hvad du siger, men mere end det. Faderen og jeg er ét. Sønnen gør kun det, som Faderen lærer ham, mens alle dem der er giver til Sønnen af Faderen, vil Sønnen modtage til sig selv. Du har læst fra profeterne, hvor der står skrevet: "Gud vil undervise jer alle", og at "de som Faderen underviser, skal også høre hans Søn." Alle, der modtager undervisning fra Faderens iboende ånd i sit indre vil i sidste ende komme til mig. Ikke at nogen mennesker har set Faderen, men Faderens ånd lever i mennesket. Og Sønnen, der kom ned fra himlen, han har garanteret set Faderen. Og dem, der virkelig tror på denne Søn har allerede evigt liv.

"Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og er døde. Men hvis mennesket spiser af det brød, som kommer ned fra Gud, skal det aldrig dø i ånden. Jeg gentager, at jeg er det levende brød, og enhver sjæl, som opnår indsigt af denne forenede Guds natur og menneske skal leve evigt. Og dette livets brød, som jeg giver til alle, der modtager det, er min egen levende og kombineret natur. Faderen i Sønnen og Sønnen ét med Faderen - det er mit livgivende åbenbaring til verden og min frelsende gave til alle mennesker."

Da Jesus var færdig med at tale, bad synagogens forstander forsamlingen om at forlade stedet, men menneskerne, ønskede ikke at tage af sted. De pressede sig frem omkring Jesus for at stille flere spørgsmål, mens andre mumlede og skændtes indbyrdes. Situationen fortsatte for mere end tre timer. Klokken var langt over syv, før publikum endelig spredte sig.

3. MØDET BAGEFTER

Mange var de spørgsmål som blev stillet til Jesus på dette møde bagefter. Nogle blev stillet af hans forvirrede disciple, men endnu flere blev stillet af kværulerende ikke-troende, som kun forsøgte at gøre ham flov og fange ham.

En af de besøgende farisæere klatrede op på en lampeholder og råbte sit spørgsmål: "Du fortæller os, at du er livets brød. Hvordan kan du give os dit kød at spise eller dit blod at drikke? Hvad tjener din undervisning, hvis den ikke kan anvendes?" Jesus besvarede spørgsmålet ved at sige: "Jeg har ikke lært dig at mit kød er livets brød, eller at mit blod er livets vand. Men jeg har helt sikkert sagt, at mit liv i den kødelige krop er en offentliggørelse af det himmelske brød. Det faktum, at Guds ord er blevet udgivet i kødet og fænomenet med Menneskesønnen underlagt Guds vilje udgør en virkelig oplevelse, som svarer til den guddommelige næring. Du kan ikke spise mit kød og drikke mit blod, men du kan i ånden blive ét med mig, da jeg i ånd er ét med Faderen. Du kan blive næret af den evige Guds ord, som faktisk er livets brød, og som er udgivet i lighed med dødeligt kød; og du kan vandes i sjælen af den guddommelige ånd, som virkelig er livets vand. Faderen sendte mig til verden for at vise, hvordan han ønsker at bo i alle mennesker og lede dem; og jeg har så levet dette legemlige liv, der ville inspirerer alle mennesker som desuden hele tiden søger at vide og gøre, hvad der er den himmelske Faders vilje i deres sind."

Da sagde en af spionerne fra Jerusalem, som havde observeret Jesus og hans apostle: "Vi observerer, at hverken du eller dine apostle vasker jeres hænder ordentligt, før i spiser brød. Du er naturligvis klar over, at en sådan praksis som at spise med besmittet og uvaskede hænder er en krænkelse af de ældstes lov. I vasker heller ikke ordentligt jeres kopper og køkkengrej. Hvordan er det, at du viser sådan en mangel på respekt for fædrenes traditioner og de ældstes love?" Og da Jesus havde hørt ham tale, svarede han: "Hvordan er det, at du bryder Guds bud ved dine traditions love? Buddet lyder: "Ær din fader og din moder," og det betyder, at du om nødvendigt må dele af din velfærd med dem; men du vedtager en traditionslov, som tillader pligtforsømmende børn at sige, at de penge, som forældrene kunne have været hjulpet med er "givet til Gud." De ældstes lov fritager således sådanne snedige børn for deres ansvar, selv om børnene efterfølgende bruger alle disse penge for deres egen velbefindende. Hvordan er det, at I dermed ugyldiggør buddet med jeres egne traditioner? Retteligt profeterede Esajas om jer hyklere, da han sagde: "Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig. Forgæves, dyrker de mig, da deres lære består af lærde regler udtænkt af folk."

"Du kan se, hvordan det er, at du opgiver buddet, mens du holder fast i menneskers traditioner. Helt igennem villig er du til at afvise Guds ord, mens du vedligeholder dine egne traditioner. Og på mange andre måder opretter I jeres egen lære over loven og profeterne."

Jesus rettede derefter sine ord til alle tilstedeværende. Han sagde: "Men lyt i alle til mig. Det er ikke hvad der kommer ind i munden, der gør mennesker åndeligt urene, men det, som kommer ud af munden, og fra hjertet. "Men selv apostlene kunne ikke fuldt ud forstå betydningen af hans ord, for Simon Peter spurgte ham: "Vil du forklare os betydningen af disse ord, så ingen del af dit publikum unødigt føler sig såret?" Og så sagde Jesus til Peter: "Har du også svært ved at forstå? Ved du ikke, at enhver plante, der ikke er plantet af min himmelske Fader vil blive rykket op med rodet? Vend nu din opmærksomhed til dem, der ønsker at kende sandheden. Man kan ikke tvinge folk til at elske sandheden. Mange af disse lærere er blinde vejledere. Og du ved, at når en blind leder en blind, falder de begge i graven. Men lyt når jeg fortæller dig sandheden om, hvad der moralsk besmitte og åndeligt forurener menneskerne. Jeg fortæller dig, at det ikke er det, der kommer ind i kroppen gennem munden eller får adgang til sindet gennem øjne og ører, der gør mennesket urent. Mennesket forurenes kun af det onde, der kan opstå i sit hjerte, og som kommer til udtryk i ord og gerninger hos sådanne uheldig personer. Ved du ikke, at det er fra hjertet, at der kommer onde tanker, forbryderiske planer om mord, tyveri og ægteskabsbrud og jalousi, stolthed, vrede, hævn, fornærmelser og falsk vidnesbyrd? Og det er netop sådanne ting, der forurener mennesker, og ikke, at de spiser brød med ceremonielt urene hænder."

De farisæiske kommissærer fra jødernes råd i Jerusalem var nu næsten overbevist om, at Jesus skulle pågribes på en anklage for blasfemi eller for at have vist foragt for jødernes hellige lov; derfor forsøgte de på at få ham til at diskutere og muligvis angribe nogle af de ældste traditioner, de såkaldte nationens mundtlige love. Uanset hvor knap vandet kunne være, undlod disse traditionelle slavebundne jøder aldrig at udføre den nødvendige ceremonielle håndvask før hvert måltid. De mente, at "det er bedre at dø end at overtræde de ældste befalinger." Spionerne stillede dette spørgsmål, fordi det var blevet rapporteret, at Jesus havde sagt: "Frelsen er et spørgsmål om rene hjerter i stedet for rene hænder." Men sådanne overbevisninger, når de bliver en del af ens religion, er svære at slippe af med. Selv mange år efter denne dag var apostlen Peter bundet af frygtens lænker til mange af disse traditioner om, hvad var rent og urent, og blev til sidst frigjort efter at have haft en usædvanlig og levende drøm. Alt dette kan bedre forstås, når man husker, at disse jøder betragtede spisning med uvaskede hænder på samme måde som at besøge en prostitueret, og begge blev straffet på samme måde, med udelukkelse fra samfundet.

På denne måde valgte Jesus at diskutere og eksponere idioti, i hele det rabbinske system af regler og bestemmelser, som er repræsenteret ved den mundtlige lov - de ældste traditioner, som alle blev anset for mere hellige og mere bindende for jøderne end selv skrifternes lære. Jesus udtalte sig nu med mindre reservation, fordi han vidste, at tiden var kommet, da han ikke længere kunne gøre noget for at forhindre et åbent brud med de religiøse ledere.

4. DE SIDSTE ORD I SYNAGOGEN

Midt i drøftelserne på dette møde efter gudstjenesten kom en af farisæerne fra Jerusalem til Jesus med en forvirret unge, der var besat af en voldsom og oprørske ånd. Han førte denne demente unge mand hen til Jesus og sagde: "Hvad kan du gøre ved en lidelse som denne? Kan du uddrive djævlene?" Og da Mesteren så på den unge, blev han bevæget af medlidenhed, vinkede drengen hen til sig, tog ham i hånden og sagde: "Du ved, hvem jeg er; kom ud fra ham; og jeg oplader en af dine trofaste følgesvende til at se, at du ikke vende tilbage." Straks blev drengen normal igen, og ved fuld forståelse. Dette er den første sag, hvor Jesus virkelig uddrev en "ond ånd" fra et menneske. I alle de tidligere tilfælde havde man kun formodet, at personen var besat af djævelen, men dette var et ægte tilfælde af dæmonisk besiddelse; sådan som det undertiden skete på det tidspunkt og indtil den første pinsedag, da Mesterens ånd blev udgydt over alt kød, hvilket gjorde det for evigt umuligt for disse få himmelske oprørere på denne måde at drage fordel af visse ustabile mennesketyper.

Mens folket forundrede sig trådte en af farisæerne frem og hævdede, at Jesus kun kunne gøre dette, fordi han var i ledtog med djævlene, at Jesus med de ord, han brugte, da han drev djævelen ud havde indrømmet, at de kendte hinanden. Han fortsatte med at sige, at de religiøse lærere og ledere i Jerusalem havde besluttet, at Jesus gjorde alle hans såkaldte mirakler med Belsebubs, djævlens prinsens, kraft. Farisæeren sagde: "Hav intet at gøre med denne mand; han er i ledtog

med Satan."

Så sagde Jesus: "Hvordan kan Satan uddrive Satan? Et rige i splid med sig selv, kan ikke bestå; hvis en husstand er splittet i sig selv, står huset snart øde. Kan en by modstå en belejring, hvis den ikke er forenet? Hvis Satan uddriver Satan, kæmper han mod sig selv. Hvordan vil hans rige da kunne bestå? Men du skal vide, at ingen kan gå ind i huset hos en stærk mand og plyndre hvad han ejer, medmindre han først overmandes og bindes. Og således, hvis jeg ved Belsebubs kraft uddriver djævl, med hjælp fra hvem driver jeres sønner dem så ud? Derfor skal de være jeres dommere. Men hvis det er med Guds Ånd, at jeg uddriver dæmoner, så har Guds rige virkelig nået jer. Hvis du ikke var forblændet af fordomme og vildledt af frygt og stolthed, ville du med lethed kunne forstå, at en, der er større end djævl, står i jeres midte. Du tvinger mig til at erklære, at den som ikke er med mig, er imod mig, og at den, der ikke samler med mig, spreder. Lad mig udtrykke en advarsel til dem, der vover, at med åbne øjne og overlagt ondskab at tilskrive Guds arbejde til djævlens gerninger! Sandelig, sandelig, siger jeg jer, alle jeres synder får du tilgivet, selv alle dine bespottelser, men den, der overlagt og med onde hensigter bespottet Gud vil aldrig blive tilgivet. Da sådanne hårdnakkede udådsmænd aldrig vil søge eller modtage tilgivelse, er de skyldige i den synd, at de for evigt afviser guddommelig tilgivelse.

"Mange af jer er nu kommet til en korsvej; kommet til det punkt, hvor du er nødt til at begynde at gøre det uundgåelige valg mellem Faderens vilje, og jeres selvvalgte mørke veje. Og som du nu vælger, sådan vil du blive i sidste ende. Du må enten gøre træet godt og dets frugter gode, eller træet vil blive ubrugeligt og dets frugt uduelig. Jeg siger jer, at i min Faders evige rige kendes træet på frugten. Men nogle af jer, der er som hugorme, hvordan kan I, som allerede har valgt det onde frembringe gode frugter? For det onde, som jeres hjerter er fulde af, det udtaler jeres munde."

Så rejste endnu en farisæer sig, som sagde: "Mester, vi vil have dig til at gøre en forudbestemt tegn, som vi er enige om som etablerer din myndighed og ret til at undervise. Går du med til et sådant arrangement?" Da Jesus hørte det, sagde han: "Denne troløse og tegnsøgende generation kræver et bevis, men du vil ikke få noget anden tegn end hvad du allerede har, og hvad du vil se, når Menneskesønnen går væk fra dig."

Da han var færdig med at tale, samledes apostlene omkring ham og førte ham bort fra synagogen. I stilhed gik de hjem med ham til Betsaida. De var alle overrasket og noget foruroliget over den pludselige ændring i Mesterens undervisning taktik. De var helt uvant over at se ham optræde på sådan en militant måde.

5. LØRDAG AFTEN

Igen og igen havde Jesus tilintetgjort forhåbningerne hos sine apostle, gentagne gange havde han knust deres mest skattede forventninger, men ingen tid af skuffelse eller periode af sorg havde nogensinde været så alvorlig som den som nu kom over dem. Desuden blandede der sig nu med deres modløshed en reel frygt for deres sikkerhed. De var alle overraskende forskrækket over, hvor pludseligt og fuldstændigt folket havde forladt dem. De var også noget bange og flove på grund af den uventede dristighed og beslutsomhed som farisæerne fra Jerusalem udviste. Men mest af alt, var de forundret, over at Jesus pludselig havde ændret taktik. Under normale omstændigheder ville de have bifaldet fremkomsten af denne mere militante holdning, men da den nu kom samtidig med så meget uventet, blev de skræmt af den.

Og nu, oven i alle disse bekymringer, nægtede Jesus nu også at spise, da de kom hjem. For timer forblev han isoleret i et af værelserne på øverste etage. Nær midnat vendte Joab tilbage, lederen af evangelisterne, og meddelte, at omkring en tredjedel af hans medarbejdere havde deserteret dem. Under hele aftenen havde loyale disciple kommet og gået, rapporteret at følelser af afsky i Kapernaum havde vendt sig mod Mesteren. Lederne fra Jerusalem var ikke sene til at forstærke denne følelse af utilfredshed, og på alle mulige måder forsøge at fremme en afvisning af Jesus og hans lære. Under disse svære timer samledes de tolv kvinder til møde i Peters hus. De var uhyre ked af det, men ingen af dem deserterede.

Lidt efter midnat kom Jesus ned fra kammeret ovenpå og stod blandt de tolv og deres medarbejdere, omkring tredive i alt. Han sagde: "Jeg kan se, at denne sigtning af riget, bekymre jer, men det er uundgåeligt. Men på trods af dette, trods alt den uddannelse, du har modtaget, var der ingen god grund til at du bør snuble over mine ord? Hvorfor er det at du er fyldt med frygt og bestyrkelse, når du ser riget befriet fra disse lunkne skarer, og disse halvhjertede disciple? Hvorfor

sørger du, når en ny dag er ved at bryde frem, hvor himmelrigets åndelige lære vil skinne med en ny glans? Hvis du finder det svært at udholde denne test, hvad vil du gøre, når Menneskesønnen skal vende tilbage til Faderen? Hvornår og hvordan vil du forberede dig til tiden, når jeg stiger op til det sted, hvorfra jeg kom til denne verden?

"Min kære, du skal huske, at det er ånden, der levendegøre; kødet og alt som er relateret dertil er af ringe værdi. De ord, jeg har talt til jer er ånd og liv. Vær ved godt mod! Jeg har ikke forladt dig. Mange vil blive krænket af de direkte ord i disse dage. Du har allerede hørt at mange af mine disciple har vendt om; de går ikke længere med mig. Fra begyndelsen vidste jeg, at disse halvhjertede troende ville falde væk på vejen. Valgte jeg ikke jer, de tolv mænd, og udnævnte jer til rigets ambassadører? Og nu, i en tid som denne, ville du også svigte? Se hver til sin egen tro, for en af jer er i alvorlig fare." Da Jesus var færdig med at tale, sagde Simon Peter: "Ja, Herre, vi er triste og forvirrede, men vi vil aldrig svigte dig. Du har lært os det evige livs ord. Vi har troet på dig og fulgt dig hele denne tid. Vi vil ikke vende om, fordi vi ved, at du er blevet sendt af Gud." Og ligesom Peter tav, nikkede de alle enstemmigt deres godkendelse af hans løfte om loyalitet.

Så sagde Jesus: "Gå hen og hvil jer, for vi står overfor travle tider; aktive dage er lige foran os."

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 154

DE SIDSTE DAGE I KAFARNAUM

MENS Jesus på den begivenhedsrige lørdag aften den 30. april talte trøstende og opmuntrende ord til sine nedslagne og forvirrede disciple blev der holdt forhandlinger i Tiberias mellem Herodes Antipas og en gruppe af særlige udsendinge, der repræsenterede det jødiske råd i Jerusalem. Disse skriftkloge og farisæere forsøgte at overtale Herodes til at arrestere Jesus. De forsøgte på alle måder at overbevise ham om, at Jesus ansporede folket til uenighed og endda oprør. Men Herodes nægtede at gribe ind over for Jesus som en politisk forbryder. Herodes rådgivere havde korrekt gengivet begivenhed på den anden side af søen, da folket forsøgte at forkynde Jesus konge og hvordan han havde afvist forslaget.

Et medlem af Herodes officielle familie, Kusas, hvis kone tilhørte kvinderne tjenende korps, havde meddelt ham, at Jesus ikke havde til hensigt at blande sig i det verdslige styres anliggender, at han kun var interesseret i at etablere et åndeligt broderskab af sine troende, et broderskab som han kaldte himmelriget. Herodes havde tillid til Kusas rapporter i det omfang, at han nægtede at gribe ind over for Jesu aktiviteter. Herodes var også på dette tidspunkt meget påvirket i hans holdning til Jesus af hans overtroiske frygt for Johannes Døberen. Herodes var en af disse frafaldne jøder, der ikke troede på noget, men frygtede alting. Han havde en dårlig samvittighed, fordi han været nødt til at dræbe Johannes, og han ønskede ikke at blive involveret i disse intriger mod Jesus. Han vidste af mange tilfælde af sygdom, der tilsyneladende var blevet helbredt af Jesus, og han betragtede ham som enten en profet eller en relativt harmløs religiøs fanatiker.

Da jøderne truede med at rapportere til Cæsar, at Herodes beskyttede en forræderisk undersåt, beordrede han dem ud af mødelokalet. Så her hvilede spørgsmålet i en uge, i hvilket tidsrum Jesus forberedte sine tilhængere for den forestående spredning.

1. EN UGES DRØFTELSE

Fra den 1. til den 7. maj holdt Jesus tillidsfulde samtaler med sine tilhængere i Zebedæus hus. Kun de afprøvede og betroede disciple deltog i disse møder. På dette tidspunkt var der kun omkring et hundrede disciple, der havde moralsk mod til at trods oppositionen af farisæerne og åbent erklærer deres tilslutning til Jesus. Med denne gruppe, holdt Jesus møder formiddag, eftermiddag og aften. Små grupper af søgende samledes hver eftermiddag på stranden, hvor nogle af evangelisterne eller apostlene underviste dem. Disse grupper bestod sjældent af mere end halvtreds mennesker.

Om fredagen denne uge besluttede synagogeforstanderne i Kapernaum officielt at lukke Guds hus til Jesus og alle hans tilhængere. Denne handling blev taget på foranledning af farisæerne i Jerusalem. Jairus fratrådte som ledende forstander og tilsluttede sig åbent til Jesus.

Det sidste af møderne på stranden blev afholdt sabbat eftermiddag, den 7. maj. Jesus talte til mindre end hundrede og halvtreds tilhørere, som havde samlet sig på det tidspunkt. Denne lørdag aften markerede det laveste punkt i offentlighedens agtelse for Jesus og hans lære. Derefter begyndte en konstant og langsomt, men mere sund og pålidelig udvikling af en menneskekærlig stemning; en ny tilhænger skare blev opbygget som var bedre funderet i åndelig tro og ægte religiøs erfaring. Den mere eller mindre sammensatte og kompromittere overgangsperiode fra de materialistiske begreber om riget hos Mesterens efterfølgere og de mere idealistiske og åndelige ideer, som Jesus underviste var nu afgjort afsluttet. Fra nu af var der en mere åben proklamation af rigets evangelium i sit større omfang og i sine fjerntliggende åndelige implikationer.

2. EN UGES HVILE

Søndag den 8. maj i år 29 e.Kr. udstedte jødernes råd, Sanhedrinen i Jerusalem et dekret om at lukke alle synagogerne i Palæstina til Jesus og hans tilhængere. Det var en nyt og hidtil uset magtindgreb af jødernes råd i Jerusalem. Hidtil havde hver eksisterende synagoge virket som en selvstændig menighed af tilbedere og var under regler og styring af sin egen bestyrelse. Kun synagogerne i Jerusalem havde været underlagt Sanhedrinens myndighed. Som følge af denne summariske handling af Sanhedrinen fratrådte fem af medlemmerne. Et hundrede budbringere blev sendt væk med det samme for at meddele og håndhæve påbuddet. Indenfor to korte uger havde hver synagoge i Palæstina, undtagen i Hebron, bøje sig for det jødiske råds manifest. Synagogeforstanderne i Hebron nægtede at anerkende rådets ret til at udøve en sådan jurisdiktion over deres forsamling. Deres afvisning af at adlyde påbuddet fra Jerusalem var baseret på menighedens påstand om selvbestemmelsesret snarere end sympati til Jesu forkyndelse. Kort tid derefter blev synagogen i Hebron ødelagt ved ild.

Denne samme søndag morgen, erklærede Jesus en uges ferie og opfordrede alle sine disciple til at vende hjem eller til deres venner for at hvile deres sjæle og tale opmuntrende ord til deres kære. Han sagde: "Gå hver til sit hjem for at slappe af eller fiske, mens du beder for rigets udvidelse."

Denne ledige uge gjorde det muligt for Jesus at besøge mange familier og grupper, der levede langs søbredden. Han gik også ud for at fiske ved flere lejligheder med David Zebedæus, og mens han en stor del af tiden gik rundt alene, var der altid tæt på to eller tre af Davids mest betroede sendebude, som havde klare ordrer fra deres chef om at beskytte Jesus. Der var absolut ingen offentlig undervisning i løbet af denne uges hvile.

I løbet af denne uge led Nataniel og James Zebedæus af en temmelig alvorlig sygdom. I tre dage og nætter var de plaget af en pludselige og smertefuldt fordøjelsesproblem. På den tredje nat sendte Jesus Salome, James mor, væk for at hvile, mens han tog sig af hans lidende apostle. Selvfølgelig kunne Jesus øjeblikkeligt have helbredt disse to mænd, men det er hverken Sønnens, eller Faderens måde at håndtere sådanne banale vanskeligheder og trængsler for menneskenes børn på de evolutionære verdner i tid og rum. Gennem hele sit begivenhedsrige jordiske liv, indlod Jesus sig ikke engang i nogen form for overnaturlig omsorg for ethvert medlem af hans jordiske familie eller nogen af hans umiddelbare efterfølgere.

Vanskelighederne i universet og de planetariske forhindringer skal behandles som en del af oplevelsens uddannelse til vækst og udvikling, den gradvise perfektion, af de dødeliges udviklende sjæle. Åndeliggørelse af den menneskelige sjæl kræver grundig erfaring i uddannelsesmæssige løsninger af en bred vifte af reelle universelle problemer. Dyreverden og de lavere former for viljevæsener udvikler sig ikke positivt i en for let miljø. Problematiske situationer kombineret med incitamenter til at gøre en indsats, går sammen om at frembringe de aktiviteter i sindet, sjælen og ånden, der i høj grad bidrager til at nå værdifulde mål for den menneskelige udvikling og højere niveauer af åndelig skæbne.

3. DEN ANDEN KONFERENCE I TIBERIAS

Den 16. maj blev det andet møde afholdt i Tiberias mellem myndighederne i Jerusalem og Herodes Antipas. Både de religiøse og politiske ledere fra Jerusalem deltog i mødet. De jødiske ledere var i stand til at rapportere til Herodes, at praktisk talt alle synagoger i både Galilæa og Judæa var lukket for Jesu lære. Et nyt forsøg blev gjort for at få Herodes til at arrestere Jesus, men han nægtede at udføre deres anmodning. Den 18. maj, godkendte Herodes imidlertid en plan om at lade Sanhedrin myndighederne arrestere Jesus og bringe ham til Jerusalem for at blive prøvet af religiøse grunde, forudsat at den romerske statholder i Judæa samtykkede om et sådant arrangement. I mellemtiden, arbejdede Jesu fjender ihærdigt i hele Galilæa med at sprede det rygte, at Herodes var blevet fjendtlig over for Jesus, og at hans hensigt var at udrydde alle, der troede på Jesu lære.

Lørdag aften den 21. maj nåede beskeden til Tiberias, at de civile myndigheder i Jerusalem ikke havde nogen indvendinger mod aftalen mellem Herodes og farisæerne, om at Jesus skulle blive arresteret og taget til Jerusalem for at blive prøvet foran jødernes råd for bagvaskelse af det jødiske folks hellige love. Derfor underskrev Herodes kort før midnat denne dag dekretet, som bemyndigede det jødiske råds tjenestemænd til at gribe Jesus indenfor Herodes forvaltningsområde og med magt føre ham til Jerusalem for retssagen. Herodes blev udsat for intenst pres fra mange retninger inden han samtykkede om at give denne tilladelse, og han vidste godt, at Jesus ikke kunne forvente en

retfærdig rettergang, foran hans bitre fjender i Jerusalem.

4. LØRDAG AFTEN I KAFARNAUM

Denne samme lørdag aften samledes i synagogen i Kapernaum en gruppe på halvtreds førende borgere for at diskutere det skæbnesvangre spørgsmål: "Hvad skal vi gøre med Jesus?" De talte og diskuterede indtil efter midnat, men de kunne ikke finde nogen fælles grundlag for en aftale. Bortset fra et par mennesker, der var tilbøjelig til at tro på at Jesus kunne være Messias, i det mindste en hellig mand eller måske en profet, blev mødet opdelt i fire næsten lige store grupper med forskellige opfattelser af Jesus:

1. At han var en vildledt og harmløs fanatiker.
2. At han var en farlig agitator med onde hensigter, der kunne tilskynde folk til oprør.
3. At han var i ledtog med djævlene, at han faktisk kunne være deres prins.
4. At han var ude af sig selv, gal, mentalt ubalanceret.

Der var meget snak om Jesus prædikede doktriner, der gjorde de almindelige mennesker forvirrede. Hans fjender hævdede, at hans lære var upraktisk, at alt ville gå i stykker, hvis hver og en gjorde et seriøst forsøg på at leve efter hans idéer. Mange generationer senere, har folk sagt det samme. Mange intelligente og velmenende mennesker, selv i mere oplyste tidsalder for disse åbenbaringer, fastholder, at den moderne civilisation ikke kunne have været bygget på Jesu lære - og de har delvist ret. Men alle disse tvivlere glemmer, at en langt bedre civilisation kunne have været bygget på grundlag af hans lære - og en gang vil blive bygget. Denne verden har aldrig for alvor forsøgt at realisere Jesu lære i stor skala, på trods af halvhjertede forsøg ofte er blevet gjort for at følge læresætningerne i den såkaldte kristendom.

5. DEN BEGIVENHEDSRIGE SØNDAG MORGEN

Den 22. maj var en begivenhedsrig dag i Jesu liv. Før daggry denne søndag morgen ankom en af Davids sendebude med stor hast fra Tiberias, med beskeden, at Herodes havde godkendt, eller var ved at godkende, det jødiske råds tjenestemænd til at arrestere Jesus. Da David Zebedæus modtog nyheden om denne forestående fare fik det ham til at vække sine budbringere og sende dem ud til alle de lokale grupper af disciple for at kalde dem til et hastemøde klokken syv om morgenen. Da Judas (Jesu brors) svigerinde hørte dette alarmerende budskab sendte hun hastigt bud til alle medlemmer af Jesu familie, der boede i nærheden, og kaldte dem til straks at samles i Zebedæus hus. Og som svar på denne forhastede indkaldelse ankom snart Maria, James, Josef, Juda og Ruth.

På dette tidlige morgenmøde gav Jesus sine farvel instrukser til de forsamlede disciple, dvs. han tog en tidsubegrænset afsked med dem, da han vel vidste, at de snart ville blive spredt fra Kapernaum. Han opfordrede dem alle til at søge Guds vejledning og til at fortsætte med rigets arbejde uanset konsekvenserne. Evangelisterne skulle arbejde efter eget skøn, indtil de muligvis blev kaldt sammen. Han valgte tolv af evangelisterne til at ledsage ham. De tolv apostle, instrueret han til at blive hos ham, uanset hvad der skete. De tolv kvinder, bad han om at forblive i Zebedæus hus og Peters hus, indtil han ville kalde på dem.

Jesus gav samtykke til at David Zebedæus fortsatte sin landsdækkende budtjeneste, og derefter tog David hurtigt afsked med Mesteren, og sagde: "Gå ud til dit arbejde, Mester. Lad ikke fanatikerne fange dig, og tvivl aldrig på, at budbringerne vil følge dig. Mine mænd vil aldrig miste kontakten med dig, og gennem dem, ved du, hvordan det står til med riget i andre områder, og gennem dem, får vi alle besked om dig. Intet, der kunne tænkes at ske for mig kan forstyrre denne tjeneste, for jeg har udnævnt første og anden reserveledere, selv en tredje. Jeg er hverken lærer eller prædikant, men jeg ønsker af hele mit hjerte at gøre dette, og ingen kan stoppe mig."

Omkring 7:30 denne morgen begyndte Jesus sin afskedstale til næsten et hundrede troende, som havde stuvet sig sammen indendørs for at høre ham. Det var en højtidelig begivenhed for alle tilstedeværende, men Jesus syntes at være i usædvanligt godt humør. Han var tilbage i sin sædvanlige selv. Flere ugers alvor var væk, og han inspirerede dem alle med hans ord om tro, håb og mod.

6. JESU FAMILIE ANKOMMER

Klokken var omkring otte denne søndag morgen, da fem medlemmer af Jesu jordiske familie ankom til skuepladsen som reaktion på den indtrængende opfordring af Judas svigerinde. Af alle i hans kødelige familie tænkte kun én, nemlig Ruth, helhjertet og vedholdende på at hans mission på jorden var guddommelig. Judas og James, og selv Josef havde stadig meget tilbage af deres tro på Jesus, men de havde ladet stolthed forstyrre deres gode dømmekraft og deres virkelige åndelige tilbøjeligheder. Maria var også splittet mellem kærlighed og frygt, mellem moderkærlighed og familie stolthed. Selv om hun var plaget af tvivl, kunne hun aldrig helt glemme alt om Gabriel besøg før Jesus blev født. Farisæerne havde været flittig i at få Maria til at tro, at Jesus var ude af sig selv, dement. De opfordrede hende til at gå med sine sønner for at forsøge at afholde ham fra yderligere offentlig uddannelse. De forsikrede Maria om at Jesu helbred snart ville svigte, og at kun vanære og skam kunne komme over hele familien som følge af, at lade ham fortsætte. Så da meddelelsen kom fra Judas svigerinde, gik de alle fem straks til Zebedæus hus; de havde været samlet i Marias hjem, hvor de havde mødtes med farisæerne aftenen før. De havde talt med lederne fra Jerusalem til langt ud på natten, og de var alle mere eller mindre overbevist om, at Jesus opførte sig mærkeligt, at han allerede i nogen tid havde gjort det. Selv om Ruth ikke kunne forklare alle hans handlinger, insisterede hun på, at han altid havde behandlet sin familie retfærdigt og nægtede at gå med til planen om at forsøge at få ham til at afstå fra at fortsætte det videre arbejde.

På vej til Zebedæus hus talte de om alt dette og blev gensidigt enige om at forsøge at overtale Jesus til at komme hjem med dem, for, som Maria sagde: "Jeg ved, at jeg kan påvirke min søn, hvis han bare kom hjem og lyttede til mig." James og Jude havde hørt rygter om planerne om at arrestere Jesus og føre ham til Jerusalem for rettergang. De frygtede også for deres egen sikkerhed. Så længe Jesus var en populær person i offentligheden lod familien hændelserne tage deres egen kurs, men nu, da befolkningen i Kapernaum og lederne i Jerusalem pludselig havde vendt sig imod ham, begyndte de stærkt at føle presset af den pinlige situations formodede vanære.

De havde forventet at møde Jesus, tage ham til side og bede ham om at komme hjem med dem. De havde tænkt sig at forsikre ham om, at de ville glemme, at han havde forsømt dem - de ville tilgive og glemme - hvis han blot ville ophøre med dumheden om at forsøge at prædike en ny religion, som kun kunne skabe problemer for ham selv og trække vanære på sin familie. Til alt dette sagde Ruth kun: "Jeg vil sige til min bror, at jeg tror, han er en mand af Gud, og at jeg håber, at han vil være villig til at dø i stedet lade disse onde farisæere stoppe hans forkyndelse." Joseph lovede at sikre at Ruth var tavs, mens de andre bearbejdede Jesus.

Da de nåede Zebedæus hus, var Jesus midt i sin afskedstale til sine disciple. De forsøgte at komme ind i huset, men det var fyldt til bristepunktet. Til sidst besluttede de at vente på verandaen bag huset og sendte bud til Jesus, fra person til person, så beskeden til sidst blev hvisket til Jesus af Simon Peter, som af hensyn til formålet afbrød hans tale og sagde: "Se, din mor og dine brødre er derude, og de er meget ivrige efter at tale med dig." Jesu mor tænkte ikke på, hvor vigtigt det var for ham at overbringe dette afskedsbudskab til sine tilhængere, hun vidste heller ikke, at hans tale til enhver tid kunne få en hurtig afslutning ved ankomsten af dem som ville anholde ham. Hun troede virkelig, efter så lang tids af et kølig forhold og i betragtning af, at hun og hans brødre havde vist ham velvilje til rent faktisk at finde ham, at Jesus ville ophøre med at tale og komme til dem det øjeblik han modtog budskabet om at de ventede.

Det var igen et af disse tilfælde, hvor Jesu jordiske familie ikke kunne forstå, at han måtte tage sig af sin Faders anliggender. Så derfor blev Maria og hans brødre dybt såret, da de hørte ham, selv om han afbrød sin tale for at modtage beskeden, i stedet for at skynde sig ud og hilse på dem, løftede sin melodiske stemme og sagde: "Sig til min mor og mine brødre, at de ikke skal frygte for mig. Faderen, som sendte mig ind i denne verden forlader mig ikke; og heller ikke skal nogen skade komme over min familie. Byd dem at være ved godt mod, og at stole på rigets Fader. Men trods alt, hvem er min mor, og hvem er mine brødre?" I det at han strakte hænderne ud mod alle sine disciple, som var samlet i lokalet, sagde han: "Jeg har ingen mor, jeg har ingen brødre. Se, min mor og se mine brødre! For enhver, som gør min himmelske Faders vilje er min mor, min bror og min søster."

Da Maria hørte disse ord, kollapsede hun i Judas arme. De bar hende ud i haven for at få hende til at komme sig, mens Jesus sluttede sit afskedsbudskab. Han ville så have gået ud for at tale med sin mor og hans brødre, men en budbringer kom i al hast fra Tiberias, med ord om at Sanhedrinens mænd var på vej bemyndiget til at arrestere Jesus og tage ham til Jerusalem. Andreas modtog denne besked, og afbrød Jesus for at fortælle det til ham.

Andreas kunne ikke huske, at David havde indsat omkring femogtyve vagter omkring Zebedæus hus, så ingen kunne overraske dem; så han spurgte Jesus, hvad de skulle gøre? Mesteren stod der i stilhed, mens hans mor, som havde hørt ordene, "Jeg har ingen mor," var ved at komme sig over chokket i haven. Lige i dette øjeblik rejste en kvinde sig i rummet og udbrød: "Velsignet er det moderliv, som bar dig, og velsignede er de bryster, der har ammet dig." Jesus vendte sig et øjeblik væk fra samtalen med Andreas og sagde: "Nej. snarere er den velsignet der hører Guds ord og vover at adlyde det."

Maria og Jesu brødre troede, at Jesus ikke forstod dem, at han havde mistet interessen for dem, uden nogensinde at indse, at det var dem, der ikke forstod Jesus. Jesus forstod fuldt, hvor svært det er for mennesker at bryde med deres fortid. Han vidste, hvordan mennesker lader sig påvirke af prædikantens veltalenhed, og hvordan samvittigheden reagerer på følelsesmæssig appel ligesom sindet gør ved logik og fornuft, men han vidste også, hvor meget sværere det er at overtale mennesker til at tage afstand fra og *frigøre sig fra fortiden*.

Det er for evigt sandt, at alle, som tror, at de er misforstået eller ikke værdsat har i Jesus en sympatiserende ven og en forstående rådgiver. Han havde advaret sine apostle, at et menneskets fjender kan være dem, der tilhører hans egen husholdning, men han havde næppe indset, hvor tæt denne forudsigelse ville komme til at gælde for sin egen erfaring. Jesus havde ikke forladt sin jordiske familie for at udføre sin Faders arbejde - de forlod ham. Senere, efter Mesterens død og opstandelse, da James blev forbundet med den tidlige kristne bevægelse, led han forfærdeligt over at han ikke havde haft gavn af dette tidligere samarbejde med Jesus og hans disciple.

Da Jesus gennemlevede disse begivenheder, valgte han at være styret af den begrænsede viden i hans menneskelige sind. Han ønskede at gennemleve denne oplevelse sammen med sine medarbejdere, kun som menneske. Og det var i hans menneskelige sind, at Jesus havde tanker om at se sin familie, før han begav sig af sted. Han ønskede ikke at stoppe midt i sin tale og således gøre deres første møde, efter et langt fravær til en offentlig affære. Hans hensigt var at afslutte sin tale og derefter mødes med dem, før han gik bort, men planen blev forpurret af de begivenheder, der umiddelbart fulgte efter.

Deres flugt blev fremskyndet af, at en del af Davids sendebud ankom til bagindgangen af Zebedæus hjem. Opstandelsen som disse mænd forårsagede, skræmte apostlene til at tro, at disse nyankomne kunne være deres fjender, og af frygt for straks at blive anholdt, skyndte de sig ud gennem den forreste indgang og hen til den ventende båd. Og alt dette forklarer, hvorfor Jesus ikke träf sin familie som ventede på bagsidens veranda.

Men han sagde til David Zebedæus da han steg ned i båden ved den forhastede flugt: "Sig til min mor og mine brødre, at jeg værdsætter at de kom og at min hensigt var at møde dem. Bed dem om ikke at føle sig såret på grund af mig, men snarere at søge viden om Guds vilje og velvilje og mod til at gøre denne vilje."

7. DEN FORHASTEDE FLUGT

Således kom det sig, at Jesus, med sine tolv apostle og de tolv evangelister denne søndag morgen den 22. maj, år 29 e.Kr. hastigt flygtede fra det jødiske råds officerer, der var på vej til Betsaida med autoritet fra Herodes Antipas til at arrestere Jesus og tage ham med til Jerusalem for at blive retsforfulgt for blasfemi og andre forbrydelser mod den jødiske hellige lov. Klokken var næsten halv ni denne smukke morgen, da dette selskab af femogtyve mennesker bemandede årerne og roede mod den østlige bred af Genesaret Sø.

Efter Mesterens båd fulgte et anden, mindre fartøj med seks af Davids sendebud, der havde instruktioner om at opretholde kontakt med Jesus og hans medarbejdere og sikre, at oplysninger om deres færden og sikkerhed regelmæssigt blev overført til Zebedæus hjem i Betsaida, som i lang tid havde tjent som hovedkvarter for rigets arbejde. Men Jesus kom aldrig mere til at have sit hjem i Zebedæus hus. Fra nu og resten af sit jordiske liv, havde Mesteren virkelig "intet sted at lægge sit hoved." Han havde ikke længere noget, der blot antydede en fast bopæl.

De roede over i nærheden af landsbyen Gerasa, placeret deres båd under tilsyn af venner og begyndte deres vandringer i det sidste begivenhedsrige år i Mesterens liv på jorden. For en tid forblev de indenfor Filippos forvaltningsområde og vandrede fra Kheresa op til Cæsarea Filippi. Derfra rejste de over til Fønikiens kyst.

Folkemængden dvælede omkring Zebedæus hjem og fulgte de to bådes rejse over søen mod den østlige bred, og bådene var godt på vej, da embedsmændene fra Jerusalem styrtede frem og begyndte deres søgen efter Jesus. De nægtede at tro, at han var sluppet fra dem, og mens Jesus og hans selskab rejste nordpå gennem Batanea tilbragte farisæerne og deres medarbejdere næsten en hel uge af forgæves søgen efter ham nær Kapernaum.

Jesu familie vendte tilbage til deres hjem i Kapernaum og tilbragte næsten en uge med at diskutere, debattere og bede. De var fyldt med forvirring og bestyrtelse. De havde ingen ro i sindet indtil torsdag eftermiddag, da Ruth vendte tilbage fra et besøg i Zebedæus hus, hvor hun fik at vide af David, at hendes far-bror var i sikkerhed, at han var ved godt helbred, og på vej mod den fønikiske kyst.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 155

Flugten gennem nord Galilæa

SNART efter at de var kommet i land nær Kheresa på denne begivenhedsrige søndag, begav Jesus og de fireogtyve sig et lille stykke nordover hvor de tilbragte natten i en smuk park nær Betsaida-Julias. De var kendt med denne lejrplads som de ved tidligere lejligheder havde gjort ophold ved. Før de trak sig tilbage for natten, kaldte Mesteren sine tilhængere rundt om sig for at diskutere planerne med dem for den planlagte tur gennem Batanea og det nordlige Galilæa til den Fønikiske kyst.

1. HVORFOR ER HEDNINGERNE SÅ RASENDE?

Jesus sagde: "I burde alle sammen huske hvordan salmisten omtalte disse tider ved at sige: 'Hvorfor er hedningerne så rasende og hvorfor laver folkene forgæves sammensværgelser? Jordens konger rejser sig, og folkets herskere rådfører sig med hinanden, mod Herren og mod hans salvede og siger: Lad os brække nådens lænker fra hinanden, og lad os kaste kærlighedens bånd væk.'"

"I dag ser i dette med egne øjne blive opfyldt. Men I skal ikke se resten af salmistens profeti gå i opfyldelse, for han nærrede fejlagtige tanker om Menneskesønnen og hans mission på jorden. Mit rige er grundlagt på kærlighed, forkyndt i nåde og etableret ved uselvvisk tjeneste. Min Fader sidder ikke i himmelen og ler hånlige af hedningerne. Han bliver ikke vred i sin store misfornøjelse. Sandt er løftet om at Sønnen skal få disse såkaldte hedninger (i virkeligheden hans uvidende og ulærde brødre) i arv. Og jeg vil modtage disse ikke jøder med nådefulde og medfølelse åbne arme. Al denne godhjertethed vil blive vist til de såkaldte hedninge, på trods af den uheldige erklæring i optegnelserne som antyder at den sejrende Søn "skal knuse dem med en jernstang og slå dem i småstykker som en pottemagers kar." Salmisten formanede jer til at 'tjene Gud med frygt' - jeg byder jer at træde ind i det guddommelige sønskab ved tro; han befaler jer at glæde sig med bæveren; jeg byder jer at glæde sig i sikkerhed. Han siger: 'Kys Sønnen, så han ikke bliver vred, for I vil dø om hans vrede bliver optændt.' Men jer som har levet sammen med mig, ved udmærket godt at vrede og forbitrelse ikke udgør nogen del af det grundfæstede himmelrige i menneskenes hjerter. Men salmisten af denne salme så et glimt af det sande lys da han afsluttede sin formaning ved at sige: 'Velsignet er de som sætter deres tiltro til denne Søn.'

Jesus fortsatte med at undervise de fireogtyve og sagde: "Det er ikke uden formildende omstændigheder at hedningerne raser mod os. Fordi de har et kort og snæversynet perspektiv, er de i stand til at koncentrere deres energier entusiastisk. Deres mål er nært og mere eller mindre synlig; derfor går de tappert og effektivt til værks. I som har bekendt jer til at træde ind i himmelriget, er for det meste alt for nølende og ubestemte i jeres lærergerning. Hedningerne slår til direkte når de skal opnå noget; I gør jer skyldige i for meget kronisk længsel. Hvis I ønsker at træde ind i Guds rige, hvorfor indtager i det så ikke ved at gå åndeligt til angreb sådan som hedningerne indtager den by de har belejret? I er knapt nok værdige for Guds rige når jeres tjeneste i så stor grad består i en holdning som går ud på at beklage sig over det forgangne, jamre sig over nuet og gøre sig falske forhåbninger om det fremtidige. Hvorfor raser hedningerne? Fordi de ikke kender sandheden. Hvorfor går i og vantrives i nytteløs længsel? Fordi I ikke retter jer efter sandheden. Giv slip på jeres nytteløse længsler og tag mod til jer for så at tage fat på det som har at gøre med at oprette Guds rige.

"I alt hvad i foretager jer, bliv ikke ensopret og overspecialiseret. Farisæerne som søger at tilintetgøre os tror vitterlig de tjener Gud. De er blevet så indsnævrede af traditionen at de er blevet forblændet af deres fordomme og hærdet af deres angst. Tænk på grækerne, som har en videnskab uden religion, mens jøderne har en religion uden videnskab. Og når menneskerne på denne måde bliver vildledt til at godtage en snæver og forvirret opløsning af sandheden, så bliver deres

eneste håb om redning at blive sandheds koordineret - omvendt.

“Lad mig eftertrykkelig slå denne evige sandhed fast: Hvis I ved at koordinere sandheden lærer at gå foran som gode eksempler for denne skønne helheds retfærdighed, så vil jeres medmennesker opsøge jer så de også kan opnå det samme som I på denne måde har tilegnet jer. Det er jeres grad af sandfærdighed og retfærdighed som udgør målestokken for det som får sandhedssøgere til at tiltrækkes af jer. I den grad som det er jer selv der må gå ud til folk med jeres budskab, bliver det på en vis måde et mål på hvorvidt I undlader at leve helheden eller det retskafne liv, det sandheds koordineret liv.”

Og meget andet lærte Mesteren sine apostle og evangelister før de ønskede ham godnat og lagde sig til hvile på deres puder.

2. EVANGELISTERNE i CHORAZIN

Mandag morgen den 23. maj sendte Jesus Peter af sted til Chorazin sammen med de tolv evangelister mens han selv sammen med de elleve drog af sted til Caesarea-Philippi. De gik via Jordanfloden til vejen mellem Damaskus og Kapernaum og derfra mod nordøst til krydset med vejen til Caesarea-Philippi, før de kom til byen, hvor de opholdt sig og underviste i to uger. De kom frem tirsdag eftermiddag den 24. maj.

Peter og evangelisterne blev i Chorazin i to uger, hvor de forkyndte evangeliet om Guds rige til en lille, men oprigtig interesseret forsamling af troende. Men de var ikke i stand til at vinde så mange nye tilhængere. I ingen anden by i hele Galilæa vandt man så få sjæle for Guds rige som i Chorazin. I overensstemmelse med Peters anvisninger, havde de tolv evangelister ikke noget særlig at sige om helbredelse - fysiske forhold - mens de forkyndte og underviste mere opglødet end nogensinde sandheden om det himmelske rige. Disse to uger i Chorazin blev virkelig til en modgangens dåb for de tolv evangelister i og med at det var den vanskeligste og mindst produktive periode så langt i deres virksomhed. Det at de gik glip af tilfredsstillelsen ved at vinde nye sjæle til Guds rige, fik hver og en af dem til nu at tage sin egen sjæl og dens fremgang med det nye levesæts åndelige vej nærmere og mere oprigtig i øjesyn.

Da det blev klart, at der ikke fandtes flere mennesker som var indstillet på at søge indtrædelse i Guds rige, kaldte Peter tirsdag den 7. juni sine medarbejdere sammen og afrejste til Caesarea-Philippi for at slutte sig til Jesus og apostlene. De kom frem onsdag midt på dagen og tilbragte hele denne aften med at gennemgå deres erfaringer blandt de ikke troende i Chorazin. I løbet af aftenens diskussioner kom Jesus med endnu en henvisning til lignelsen om sædemanden, og lærte dem meget om meningen med livets tilsyneladende fejlslået foretagende.

3. I CAESAREA-PHILIPPI

Selv om Jesus ikke var offentlig virksom under dette to ugers lange ophold i Caesarea-Philippi, holdt apostlene i al stilhed mange møder i byen, og mange af de troende kom ud til lejren for at snakke med Mesteren. Meget få nye sjæle blev vundet til gruppen af troende under dette besøg. Jesus talte med apostlene hver dag, og de fik nu en klarere forståelse af at en ny fase i arbejdet med at forkynde himmelriget var begyndt. De var i færd med at forstå at “himmelriget ikke er mad og drikke, men at virkeliggøre den åndelige glæde ved at godtage det guddommelige sønskab.”

Opholdet i Caesarea-Philippi var en virkelig prøvelse for de elleve apostle; det var to vanskelige uger for dem at gennemleve. De var næsten deprimeret, og de savnede den periodiske stimulering af Peters entusiastiske personlighed. I denne tid var det virkelig et prøvelsens store eventyr at tro på Jesus og fortsætte med at følge ham. Selv om de vandt få nye tilhængere i løbet af disse to uger lærte de meget i løbet af deres daglige møder med Mesteren som de havde stort udbytte af.

Apostlene lærte at jøderne var i åndelig stagnation og døende fordi de havde krystalliseret sandheden til en trosretning; at når sandheden bliver formuleret som en grænseovergang af selvretfærdig eksklusivitet i stedet for at tjene som pejlemærke for åndelig vejledning og fremgang, så mister en sådan lære sin kreative og livgivende kraft og bliver til sidst bare konserverende og forstenende.

I stigende grad lærte de af Jesus at betragte de menneskelige personligheder i lyset af deres muligheder som de havde i tid og i evighed. De lærte at mange sjæle bedst kan ledes til at elske den usynlige Gud ved først at blive oplært i at elske sine medmennesker, som de kan se. I denne sammenhæng fik Mesterens udtalelser om uselvsk tjeneste for ens medmennesker en ny betydning: "For så vidt som at I gjorde det for en af de mindste af mine brødre, gjorde I det for mig."

Noget af det vigtigste de lærte under dette ophold i Caesarea handlede om oprindelsen af de religiøse traditioner og den alvorlige fare for at forbinde en følelse af hellighed med uhellige fænomener, almindelige godtagne idéer eller dagligdags begivenheder. Fra et af møderne lærte de, at sand religion er menneskets inderlige trofasthed mod sine egne højeste og oprigtigste overbevisninger.

Jesus advarede sine tilhængere om, at hvis deres religiøse længsler kun var materielle, ville øget kundskab om naturen, ville den gradvis fortrænge antagelserne om tingenes overnaturlige oprindelse for til slut at tage deres tro på Gud fra dem. Men hvis deres religion var åndelig, ville den fysiske videnskabs fremskridt aldrig kunne forstyrre deres tro på evige realiteter og guddommelige værdier.

De lærte at, når religionen helt er åndelig motiveret, får den al liv til at blive mere værdifuldt, mens den fylder det med høje formål, giver det værdighed med sine ophøjede værdier og inspirerer det med storartede motiver samtidig med at den opmuntrer menneskesjælen med et ophøjet og udholdenhedsgivende håb. Sand religion er designet for at mindske belastningen af eksistensen; den frigiver tro og mod til at mestre dagliglivet og stiller sig uselvsk til tjeneste for andre. Troen giver åndelig vitalitet og bringer retfærdig frugtbarhed.

Jesus gentog overfor sine apostle at ingen civilisation længe kunne overleve tabet af det bedste i sin religion. Og han blev aldrig træt af at understrege overfor de tolv hvor uhyre farlig det var, at acceptere religiøse symboler og ceremonier som erstatning for den religiøse oplevelse. Hele hans jordiske liv var konsekvent viet til opgaven med optøning af religionens tilfrosne former til det oplyste sønskabets flydende friheder.

4. PÅ VEJ TIL FØNIKIEN

Torsdag morgen den 9. juni efter at have modtaget nyheder fra Betsaida om Guds riges fremgang via Davids budbringere, forlod denne gruppe af femogtyve sandhedslærere Caesarea-Philippi, for at begynde deres rejse til den Fønikiske kyst. De lagde vejen rundt om moseområdet ved Luz og videre til knudepunktet mellem Magdala og Libanonbjerget; derfra nåede de et vejkryds hvor de drejede af til Sidon, hvor de ankom fredag eftermiddag.

Under frokostpausen i skyggen af en klippeafsats lige ved Luz holdt Jesus en af sine mest bemærkelsesværdige foredrag som hans apostle fik at høre i løbet af alle årene de var sammen med ham. Næppe havde de sat sig for at dele brødet, før Simon Peter spurgte Jesus: "Mester, siden den himmelske Fader ved alt, og siden ånden er vor støtte i at oprette himmelriget på jorden, hvordan kan det da være at vi må flygte fra vore truende fjender? Hvorfor nægter vi at tage konfrontationen med sandhedens modstandere?" Men før Jesus var begyndt at svare på Peters spørgsmål, brød Thomas ind og spurgte: "Mester, jeg ville virkelig sætte pris på nøjagtig at få at vide hvad det er som er i vejen med vore fjenders religion i Jerusalem. Hvad er den egentlige forskel på deres religion og vores? Hvordan kan det være at vi har så forskellig en tro når vi alle påberåber os at tjene den samme Gud?" Og da Thomas var færdig, sagde Jesus: "Selv om jeg ikke vil ignorere Peters spørgsmål, for jeg er nemlig fuldt ud klar over hvor let det er at misforstå mine grunde til at undgå en åbent konflikt med de jødiske magthavere akkurat på dette tidspunkt, vil det alligevel være til større hjælp for jer alle sammen såfremt jeg i stedet for vælger at svare på Thomas spørgsmål. Og det vil jeg så gøre når I er færdige med at spise frokost."

5. FOREDRAGET OM SAND RELIGION

Dette mindeværdige foredrag om religion er opsummeret og genfortalt i moderne fraseologi, gav udtryk for følgende sandheder:

I og med at verdens religioner har en dobbelt oprindelse - en naturlig og en åbenbaret - vil der til enhver tid og blandt et hvilket som helst folkeslag findes tre særskilte former for religiøs hengivelse. Og disse tre manifestationer for det

religiøse behov er:

1. *Primitiv religion.* Den instinktive og delvis naturlige trang til at blive bange for gådefulde energier og tilbedelse af højere kræfter; i hovedsagen den fysiske naturs religion, frygtens religion.
2. *Civilisationens religion.* De mere udviklede begreber og udøvelsesformer hos de civiliserede folkeslag - sindets religion - den intellektuelle teologi af den etablerede autoritets religiøse traditioner.
3. *Sand religion - åbenbarings religion.* Åbenbaringen af overnaturlige værdier, en delvis indsigt i evige realiteter, et glimt af godhed og skønhed i den himmelske Faders uendelige karakter - åndens religion sådan som den kommer til udtryk i den menneskelige erfaring.

Mesteren nægtede at bagatellisere de fysiske sansers religion og naturmenneskets overtroiske frygt, selv om han syntes det var beklageligt, at så meget af denne primitive form for tilbedelse fortsat fandt sit religiøse udtryk hos de mere intelligente folkeslag. Jesus gjorde det klart at den store forskel mellem sindets religion og åndens religion er at den førstnævnte opretholdes af kirkelig autoritet mens den sidstnævnte helt er baseret på menneskers egne erfaringer.

Og så fortsatte Mesteren, i denne undervisningstime, med at fastslå følgende sandheder:

Indtil folkeracerne bliver mere intelligente og fuldstændig civiliserede, vil man fortsætte med mange af de barnlige og overtroiske ceremonier som er så typiske for de primitive og tilbagestående folkegrupperes udviklingsstadium af religionsudøvelse. Så længe menneskeslægten ikke har nået det niveau hvor den åndelige livserfaringens realiteter får en bedre og mere almen anerkendelse, vil et stort antal mænd og kvinder fortsætte med at vise deres personlige præference for de autoritetsreligioner som kun fordrer intellektuelt samtykke, til forskel fra åndens religion, som medfører at sindet og sjælen aktivt deltager i det troseventyr som ligger i at måtte kæmpe med de barske realiteter ved menneskelige erfaringers fremgang.

Når mennesker accepterer de traditionelle autoritetsreligioner, vælger de den letteste måde for at tilfredsstille deres længsler i deres åndelige natur. De fasttømrede, stivnede og etablerede autoritetsreligioner fungerer som let tilgængelige tilflugtssteder hvor den forstyrrede og fortvivlede menneskesjæl kan gemme sig når den plages af angst og pines af usikkerhed. En sådan religion kræver af sine tilhængere, som den pris der må betales for dens tilfredsstillelse og forsikring, kun et passivt og helt intellektuelt samtykke af sine udøvere.

Og i lang tid fremover vil der på jorden leve sådanne forsagte, forskræmte og nølende individer som foretrækker på denne måde at prøve at sikre sig deres religiøse trøst, skønt de ved at satse på sådanne autoritetsreligioner, dermed lader det gå ud over personlighedens suverænitet, underminerer værdigheden af deres selvrespekt og blankt giver afkald på retten til at deltage i det mest spændende og inspirerende af alt hvad mennesket kan opleve: nemlig den personlige søgen efter sandhed, stimuleringen ved at blive stillet overfor de intellektuelle opdagelsers farer, beslutsomheden til at udforske den personlige religiøse erfaringens realiteter, den ophøjede tilfredsstillelse af personlig triumf idet den åndelige tro faktisk sejrer over den intellektuelle tvivl, sådan som man på redelig vis vinder i den menneskelige tilværelsens mest fantastiske eventyr - mennesket som søger Gud, på egen hånd og som sig selv, og finder ham.

Åndens religion betyder anstrengelse, kamp, konflikt, tro, beslutsomhed, kærlighed, loyalitet og fremskridt. Sindets religion - autoriteternes teologi - fordrer lidt eller ingen ting af disse anstrengelser fra dem som formelt bekender sig til den. Traditioner er et trygt tilflugtssted og en let vej at gå for de forskræmte og halvhjertede sjæle som instinktivt undgår de åndskampe og den mentale usikkerhed som er forbundet med de vovede, eventyrlige troens rejser ud på det uudforskede sandhedens åbne hav, i søgning efter de åndelige realiteters fjerne kyster sådan som de lader sig opdage af det fremadskridende menneskesind og kan erfares af den udviklende menneskesjæl.

Og Jesus fortsatte med at sige: "I Jerusalem har de religiøse ledere formuleret de forskellige doktriner fra deres traditionelle lærere og fra tidligere tiders profeter til at blive et etableret system af intellektuelle trosforestillinger, en autoritetsreligion. En sådan religion appellerer først og fremmest til sindet. Og nu er vi på vej til at havne i en dødelig konflikt med en sådan religion idet vi meget snart vil begynde frimodig at forkynde en ny religion - en religion som ikke er nogen religion i vore dages betydning af ordet, en religion som retter sin hovedappel til min Faders guddommelige ånd som har bolig i menneskesindet; en religion som får sin autoritet i kraft af de frugter som så visselig vil bæres frem

af dem som godtager den, gennem den personlige erfaring hos alle som virkelig helt og holdent bliver troende i sandheden af dette højere åndelige fællesskab.”

Idet han udpegede hver og en af de fireogtyve og kaldte på dem ved navns nævnelse, sagde Jesus: “Og nu, hvem af jer ville foretrække denne lette vej med en tilpasning til en etableret stivnet religion, som den forsvares af farisæerne i Jerusalem, i stedet for at plages af vanskelighederne og forfølgelserne som følger med opgaven at forkynde en bedre vej til frelse for menneskene, samtidig som i oplever tilfredsstillelsen som det er på egen hånd at opdage det smukke ved den virkelighed som hører med til den levende og personlige oplevelsen i Guds riges evige sandheder og ophøjede storslåethed? Er i forskræmte, svage og bekvemmelighedssøgende? Er i bange for at have tiltro til jeres fremtid i hænderne af sandhedens Gud, som i er sønner af? Er i mistroiske overfor jeres Fader hvis børn i er? Vil i vende tilbage til den skråsikre og intellektuelle fasttømrede traditionelle autoritetsreligions lette vej, eller vil i gøre jer rede til at tage skridtet fremover sammen med mig ind i den usikre og problemfyldte fremtid for at forkynde nye sandheder af åndens religion, om himmelriget i menneskernes hjerter?

Alle de fireogtyve som hørte på, rejste sig op for derved at vise deres forenet og loyale respons til denne, en af de få følelsesladede appeller som Jesus nogensinde kom med til dem, men han løftede hånden og standsede dem og sagde: “Gå nu og vær for jer selv, hver og en alene med Faderen for så at finde et ikke følelsesmæssigt svar på mit spørgsmål, og når du har fundet frem til en sådan sandfærdig og oprigtig sjælelig holdning, sig så svaret med frimodighed til min Fader og jeres Fader, hvis uendelige liv i kærlighed er selve nerven i den religion vi forkynnder.”

Evangelisterne og apostlene gik hver til sit for en kort stund. Deres ånd havde fået et løft, deres sind var inspireret, og følelsesmæssig var de kraftig opildnede over det som Jesus havde sagt. Men da Andreas kaldte dem sammen, sagde Mesteren blot: “Lad os fortsætte rejsen. Vi drager ind i Fønicien for at opholde os der en tid, og i burde alle bede til Faderen om at omdanne jeres følelser i sind og krop til de højere sindsloyaliteter og de mere tilfredsstillende oplevelser af ånden.”

Mens de fortsatte ned ad vejen, var de fireogtyve først tavse, men så begyndte de at snakke sammen, og ved tretiden den eftermiddagen kunne de ikke gå længere; de standsede op, og Peter gik til Jesus og sagde: “Mester, du har talt livets og sandhedens ord. Vi vil gerne høre mere; vi bønfaller dig om at tale mere til os om disse anliggender.”

6. DET ANDET FOREDRAG OM RELIGION

Og så, mens de tog en pause i skyggen af et skrænt, fortsatte Jesus med at undervise dem om åndens religion, og det han sagde, kan opsummeres sådan:

I har trådt frem fra blandt dem af jeres medmennesker som vælger at dvæle i tilfredshed med en sindets religion, som forventer sig tryghed og foretrækker ensartethed. I har valgt at bytte jeres følelser af autoritativ sikkerhed med åndens forsikringer om eventyrlig og fremadskridende tro. I har vovet at protestere mod den institutionelle religions udmattende trældom og fornægte de nedskrevne traditioners autoritet, de som nu bliver betragtet som Guds ord. Vor Fader talte vitterlig gennem Moses, Elias, Jesaja, Amos og Hosea, men han ophørte ikke med at bistå med sandhedens ord til verden da disse gamle tiders profeters ophørte med deres ytringer. Min Fader gør ingen forskel mellem racer eller generationer i den forstand at han forunder en tidsalder med sine sandhedens ord for så at holde dem tilbage fra en anden. Begå ikke den tåbelighed at kalde det guddommelig som vitterlig er menneskeskabt, og undlad ikke at lægge mærke til sandhedens ord som ikke kommer via de traditionelle, antaget inspirerede orakler.

Jeg har kaldt på jer for at I kan blive født igen, født i ånden. Jeg har kaldt jer frem fra det autoritære mørke og fra traditionens sløvhed og ind i lyset af en anden verden som har at gøre med, på egen hånd at benytte muligheden til at gøre den største opdagelse som menneskesjælen kan gøre - den overjordiske oplevelse af at finde Gud på egen hånd, i jer selv og af egen vilje, og gøre alt dette som en faktisk del af jeres egen livserfaring. Og sådan kan I forflytte jer fra døden til livet, fra traditionens autoritet til oplevelsen af at kende Gud; sådan vil I forflytte jer fra mørket til lyset, fra en nedarvet folketro til en personlig tro som opnås gennem faktisk erfaring; og derved vil I tage skridtet fremover fra en sindets teologi som er overleveret fra jeres forfædre, til en sand åndelig religion som skal bygges op i jeres sjæle som en evig begavelse.

Jeres religion skal forandre sig fra den rent intellektuelle tro på den traditionelle autoritet til en faktisk erfaring af den levende tro som gør jer i stand til at fatte Guds virkelighed og alt som er forbundet med Faderens guddommelige ånd. Sindets religion binder jer håbløst til fortiden; åndens religion består af tiltagende åbenbaring og kalder altid på jer til at nå højere og helligere mål når det gælder åndelige idealer og evige realiteter.

Mens autoritetsreligionen godt kan give en foreløbig følelse af beroligende tryghed, så betaler i prisen for en sådan forbigående tilfredsstillelse ved at miste jeres åndelige og religiøse frihed. Min Fader fordrer ikke en pris af jer for at komme ind i himmelriget, for at I skal tvinge jer selv til at bekende jer til en tro på det åndelig frastødende, det vanhellige og det falske. Det fordres ikke af jer at jeres egen sans for nåde, retfærdighed og sandhed skal kunne krænkes ved at I underkaster jer et udrangeret system for religiøse udøvelsesformer og ceremonier. Åndens religion tillader jer for altid frit at følge sandheden hvor nu end ånden måtte lede jer hen. Og hvem kan dømme - måske har denne ånd noget at formidle til denne generationen som andre generationer har nægtet at lytte til?

Skam over de falske religiøse lærere som søger at trække hungrende sjæle tilbage ind i den tågelagte og fjerne fortid og lade dem blive der! På den måde bliver disse ulyksalige mennesker dømt til at lade sig skræmme af enhver ny opdagelse, mens de bringes ud af fatning over hver eneste nye sandhedsåbenbaring. Profeten som sagde: "Den som vil blive holdt i en perfekt fred er den som holder fast ved Gud i sine tanker," var ikke kun en intellektuel troende på den autoritative teologi. Dette sandhedskyndige mennesket havde opdaget Gud; han snakkede ikke kun om Gud.

Jeg formaner jer til at give afkald på den praksis altid at citere de gamle profeter og lovprise Israels helte, og i stedet bestræbe jer for at blive den Højstes levende profeter og til at blive det kommende rigets åndelige helte. At ære fortidens Gud-bevidste ledere kan være umagen værd, men hvorfor, når I gør dette, skulle i ofre mennesketilværelsens ophøjede oplevelse af at finde Gud på egen hånd og lære ham at kende i jeres egne sjæle?

Hvert af menneskehedens folkeslag har sin egen måde at se mennesketilværelsen på; derfor må sindets religion altid være i overensstemmelse med disse ulige etniske synspunkter. Autoritetsreligionerne kan aldrig komme i overensstemmelse med hverandre. Menneskelig enhed og broderskab mellem de dødelige kan kun opnås af og ved hjælp af den evne som åndens religion udstyrer en med. Folk af forskellig racer kan godt have forskellige opfattelser, men hos alle folkeslag har den samme guddommelige og evige ånd bolig i folks sind. Håbet om det menneskelige broderskab kan kun realiseres når og ved at sindets divergerende autoritetsreligioner bliver befrugtet med og overskygget af åndens forenende og forædlende religion - den personlige åndelige erfaringens religion.

Autoritetsreligionerne kan kun splitte menneskerne og sætte dem i samvittighedskonflikt med hverandre; åndens religion vil i tiltagende grad trække folk sammen og få dem til at vise hverandre medmenneskelig forståelse. Autoritetsreligionerne fordrer at menneskerne har samme tro, men dette lader sig ikke gennemføre sådan som verden ser ud i dag. Åndens religion fordrer kun enheds erfaring - ensartet målsætning - mens den giver fuld godtgørelse for mangfoldighed af tro. Åndens religion fordrer kun den samme indsigt, ikke samme synspunkter og virkelighedsopfattelse. Åndens religion kræver ikke at man har de samme intellektuelle opfattelser, kun enhedsfølelse med det åndelige. Autoritetsreligionerne stivner og bliver til livløse trosretninger; åndens religion vokser og bliver til stigende glæde over og frihed til at yde kærlige tjenester og give barmhjertig omsorg.

Men pas nu på, at ingen af jer se med foragt på Abrahams børn fordi de er faldet ned i denne traditionalistiske tomhedens onde tid. Vore forfædre gav deres liv til en udholdende og lidenskabelig søgen efter Gud, og de fandt ham sådan som ingen anden hel befolkningsgruppe nogensinde har kendt ham siden Adams tid, som selv vidste meget om dette i og med at han selv var en Guds Søn. Min Fader har ikke undladt at sætte sit præg på Israels lange og utrættelige kamp lige siden Moses tid for at finde og blive kendt med Gud. Gennem trættende generationer har jøderne ikke opgivet at arbejde hårdt, svede, stønne, slide og slæbe, udholde lidelser og opleve sorgerne af et misforstået og foragtet folk, alt sammen bare for at de skulle kunne komme en lille smule nærmere opdagelse af sandheden om Gud. Og til trods for alle Israels mislykkede og vaklende forsøg har vore forfædre i stigende grad, fra Moses og frem til Amos og Hoseas dage, fortsat med at åbenbare for verden et stadig klarere og mere sandfærdig billede af den evige Gud. Og dermed blev vejen forberedt til en endnu bedre åbenbaring af Faderen som I nu er blevet kaldet til at tage del i.

Glem aldrig at der kun er et eventyr som giver mere tilfredsstillelse og spænding end forsøget på at opdage hvad den levende Guds vilje er, og det er den ophøjede erfaring at på ærlig vis at forsøge at udføre denne guddommelige vilje. Og

glem ikke at huske at Guds vilje kan udføres uanset hvad for en slags jordisk beskæftigelse man har. Nogle kald er ikke hellige, og andre verdslige. Alt er hellig i de menneskers liv som ledes af ånden; det vil sige underordnet sandheden, forædlet af kærligheden, præget af nåden og tæmmet af retfærdigheden. Den ånd som min Fader og jeg skal sende ind i verden, er ikke kun Sandhedens Ånd, men også den idealistiske skønhedens ånd.

I må ophøre med kun at lede efter Guds ord i den teologiske autoritets gamle skrifter. De som er født i Guds ånd skal herefter kunne få øje på Guds ord uanset hvor det måtte vise sig at komme fra. Guddommelig sandhed må ikke blive overse blot fordi den ser ud til at være skænket os gennem menneskelige kanaler. Mange af jeres brødre godtager teorien om Gud i deres sind mens de åndelig set går glip af at mærke Guds nærvær. Og det er netop derfor at jeg så ofte har lært jer at man bedst kan virkeliggøre himmelriget ved at tilegne sig den åndelige holdning man finder hos et oprigtigt barn. Det er ikke den mentale umodenhed hos barnet jeg fremhæver for jer, men snarere den *åndelige enkelhed* hos sådan en lettroende og helt tillidsfuld lille en. Det er ikke lige vigtig om i kender til kendsgerningen om Gud som det at i mere og mere vokser i jeres evne til at *føle nærværet af Gud*.

Når I først begynder at finde Gud i jeres egen sjæl, vil i snart begynde at opdage ham i andre menneskers sjæle og efterfølgende også i alle skabninger og skaberværk i hele det storslåede univers. Men hvilken mulighed har Faderen til at fremtræde som de ophøjede loyaliteters og guddommelige idealers Gud hos de menneskesjæle som ikke eller næsten ikke vier nogen tid til betænksomme betragtninger af sådanne evige realiteter? Selv om sindet ikke er sædet for den åndelige natur, så er det så absolut din port dertil.

Men begå ikke den fejl at forsøge at bevise overfor andre at I har fundet Gud; I kan ikke bevidst frembringe et sådan gyldigt bevis, selv om der findes to positive og kraftfulde demonstrationer af det faktum at I kender Gud, og de er:

1. Guds ånds frugter kommer til syne i jeres daglige rutinemæssige liv.
2. Det faktum at hele jeres livsplan udgør et bekræftende bevis på at I uden forbehold har risikeret alt hvad i er og er på eventyret for overlevelse efter døden i forfølgelsen af håbet om at finde evighedens Gud, hvis tilstedeværelse du har fået en forsmag af i tiden.

Nu, misforstå mig ikke, min Fader vil altid reagerer til det mindste uanselige glimt af tro. Han lægger mærke til det primitive menneskets kropslige og overtroiske følelser. Og til og med hos de ærlige, men forskræmte sjæle hvis tro er så svag at det ikke drejer sig om stort mere end en intellektuel overensstemmelse hvor man giver sit samtykke til autoritetsreligionerne, vil Faderen altid årvågen anerkende og fostre alle sådanne ynkelige forsøg på at strække sig ud efter ham. Men jer som er blevet kaldt frem fra mørket og ind i lyset, forventes det at I skal tro af hele jeres hjerter; jeres tro skal dominere kroppens, sindets og åndens kombinerede holdninger.

I er mine apostle, og for jer skal religionen ikke blive et teologisk læskur hvortil I kan flygte i frygt for at møde de barske realiteter af åndelige fremskridt og idealistisk eventyr; men hellere skal jeres religion blive det faktum i det virkelige liv som bærer vidnesbyrd om at Gud har fundet jer, gjort jer til et ideal, forædlet og åndeliggjort jer og at I har meldt jer til den evige eventyrrejse for at finde den Gud som har fundet jer og gjort jer til sine sønner.

Og da Jesus var færdig med at tale, vinkede han Andreas hen til sig, og idet han pegede vestover mod Fønikien, sagde han: “Lad os komme videre på vores vej.”

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 156

TUREN TIL TYRUS OG SIDON

FREDAG EFTERMIDDAG den 10. juni kom Jesus og hans medarbejdere til Sidons udkant, hvor de standsede hjemme hos en velstående kvinde som havde været patient på Betsaidas sygehus på den tid da Jesu popularitet havde været på sit højeste. Evangelisterne og apostlene var indkvarteret hos hendes venner i det nærmeste nabolag, og de hvilede sig hele sabbatdagen i disse forfriskende omgivelser. De tilbragte næsten to og en halv uge i Sidon og i omegnen før de gjorde sig klar til at besøge kystbyerne længere mod nord.

Denne sabbatdag i juni holdt alle sig helt i ro. Evangelisterne og apostlene var for det meste opslugt af deres meditationer over Mesterens foredrag om religion som de havde lyttet til på vejen til Sidon. De fik alle et vist udbytte af det han havde fortalt dem, men ingen af dem fattede hele meningen med hans lære.

1. DEN SYRISKE KVINDE

I nærheden af hjemmet til Karuska, hvor Mesteren var indlogeret, boede der en syrisk kvinde som havde hørt meget om Jesus som en stor helbreder og lærer, og på denne sabbateftermiddag kom hun med sin lille datter. Barnet, som var i tolvårsalderen, var ramt af en frygtelig nervelidelse som gav sig udslag i krampetrækninger og andre plagsomme symptomer.

Jesus havde pålagt sine medarbejdere ikke at fortælle til nogen at han befandt sig hjemme hos Karuska, med den forklaring at han ønskede at få hvilet ud. Mens de havde fulgt deres Mesters anvisning, var Karuskas tjener gået hjem til Norana, denne syriske kvinde, for at fortælle hende at Jesus var indlogeret hjemme hos hendes husfrue, og hun havde opfordret denne ængstelige moder til at bringe sin lidende datter for at få hende helbredt. Denne mor troede selvsagt at hendes barn var besat af en dæmon, en uren ånd.

Da Norana kom med sin datter, forklarede Alfeus tvillingerne via en tolk at mesteren hvilede sig og ikke kunne forstyrres; hvorpå Norana svarede at hun og hendes barn ville vente indtil Mesteren var færdig med at hvile sig. Peter gjorde også et forsøg på at snakke hende til fornuft og overbevise hende om at gå hjem. Han forklarede at Jesus var træt efter meget undervisning og helbredelse og at han var kommet til Fønikien for at en periode med ro og hvile. Men det var forgæves; Norana ville ikke gå. Som svar på Peters ihærdige opfordringer sagde hun bare: "Jeg går ikke herfra før jeg har fået jeres Mester at se. Jeg ved at han kan drive dæmonen ud af mit barn, og jeg går ikke min vej før helbrederen har set til min datter."

Så prøvede Thomas at sende kvinden bort, men det gik ikke spor bedre for ham. Til ham sagde hun: "Jeg har tro på at din Mester kan drive den dæmon bort som piner mit barn. Jeg har hørt om hans mægtige gerninger i Galilæa, og jeg tror på ham. Hvad er det som er sket med jer, hans disciple, som får jer til at sende dem bort som kommer for at få hjælp af jeres Mester?" Og da hun havde sagt dette, trak Thomas sig tilbage.

Da trådte Simon Zelotes frem for at tilbagevise Norana og sagde: "Kvinde du er en græsktalende hedning. Det er ikke rigtig af dig at forvente at Mesteren skal tage det brød som er beregnet på barnet fra hans mest yndede husstand og kaste det til hundene." Men Norana nægtede at lade sig fornærme af Simons fremstød. Hun svarede bare: "Ja, lærer, jeg forstår hvad du siger. I jødernes øjne er jeg bare en hund, men hvad din Mester angår, så er jeg en troende hund. Jeg er fast besluttet på at lade ham se min datter, for jeg er overbevist om at han, såfremt han bare ser hende, vil helbrede hende. Og selv du, min gode mand, vil vel ikke fratage hundene det privilegium at opsamle de krummer som måtte falde ned fra barnets bord?"

Akkurat i dette øjeblik blev den lille pige ramt af en voldsom krampetrækning foran øjnene på dem alle sammen, og moderen skreg ud: “Der kan i se at mit barn er besat af en ond ånd. Hvis vores nød ikke gør indtryk på jer, så vil den nok appellere til jeres Mester, som jeg er blevet fortalt elsker alle mennesker og som vover at helbrede selv de hedninge som tror. I er ikke værdige til at være hans disciple. Jeg går ikke herfra før mit barn er helbredt.”

Jesus som havde hørt hele denne samtale gennem et åbent vindue, kom nu til deres store overraskelse ud og sagde: “Å, kvinde, stor er din tro, så stor at jeg ikke kan tilbageholde det du ønsker, gå til dit hjem med fred. Din datter er allerede blevet gjort hel.” Og fra denne dag var den lille pige frisk. Da Norana og barnet tog afsked, bad Jesus dem om ikke at fortælle nogen om denne hændelse; og mens hans medarbejdere efterkom denne opfordring, holdt moderen og barnet ikke op med at bekendtgøre kendsgerningen om den lille piges helbredelse rundt om i hele egnen og til og med inde i Sidon, i en sådan grad at Jesus fandt det tilrådelig at skifte opholdssted efter nogle få dage.

Næste dag, mens Jesus underviste sine apostle, sagde han som en kommentar til den syriske kvindes datters helbredelse: “Og sådan har det været hele tiden; her får i at se for jer selv hvordan ikke jøderne er i stand til at udøve frelsende tro på det de lærer af evangeliet om himmelriget. Sandelig, sandelig, siger jeg jer at Faderens rige skal overtages af ikke jøderne om ikke Abrahams børn går ind for at vise tro nok til at kunne træde der ind.”

2. UNDERVISNING I SIDON

I det de drog ind i Sidon, passerede Jesus og hans følgesvende over en bro, for mange af dem den første de nogensinde havde set. Mens de gik over broen, sagde Jesus blandt andet: "Denne verden er kun en bro; i kan passere over den, men i burde ikke tænke på at bygge jeres bolig på den.”

Da de fireogtyve begyndte deres arbejde i Sidon, gik Jesus for at indlogere sig i et hjem lige nord for byen, huset som tilhørte Justa og hendes mor Bernice. Jesus underviste de fireogtyve hver morgen hjemme hos Justa, og om eftermiddagen og aften drog de ud i byen for at undervise og forkynde.

Apostlene og evangelisterne blev utrolig opmuntret over hvordan ikke jøderne i Sidon modtog deres budskab; i løbet af deres korte ophold var der mange som sluttede sig til Guds rige. Denne periode på omtrent seks uger i Fønicien var en meget frugtbar tid i arbejdet med at vinde nye sjæle, men de senere jødiske evangelieforfattere lagde af gammel sædvane ikke så stor vægt på den varme modtagelse som Jesu lære fik blandt disse ikke jøder akkurat på dette tidspunkt, da et så stort antal af deres eget folk var fjendtlig stillet mod ham.

På mange måder værdsatte disse ikke jødiske troende Jesu lære mere fuldstændigt end jøderne. Mange af disse græsktalende syriske fønikere kom til den forståelse at Jesus var lig Gud, men også at Gud var lig Jesus. Disse såkaldte hedninge tilegnede sig en god forståelse af Mesterens lære om lovenes ensartethed i denne verden og i hele universet. De forstod læren om at Gud ikke deler respekt ud til personer, racer eller nationer; at der ikke findes nogen favorisering hos den Universelle Fader; at universet er helt tilregneligt og aldeles lovlydig og ufejlbarlig pålidelig. Disse hedningefolk var ikke bange for Jesus; de vovede at acceptere hans budskab. Op gennem historien har menneskerne ikke været i stand til at forstå Jesus; de har været bange for at gøre det.

Jesus gjorde det klart for de fireogtyve at han ikke var flygtet fra Galilæa fordi han manglede mod til at konfrontere sine fjender. De forstod at han ikke var rede til en åben konfrontation med den etablerede religion, og at han ikke var ude efter at blive en martyr. Det var under et af disse møder hjemme hos Justa at Mesteren først fortalte sine disciple at “selv om himmel og jorden forsvinder, så vil mine sandhedens ord ikke gøre det.”

Temaet for Jesu undervisning under opholdet i Sidon var åndelig fremgang. Han fortalte dem at de ikke kunne stå stille, de må gå videre i retfærdighed eller gå tilbage mod det onde og synden. Han opfordrede dem til at “glemme det som hører fortiden til mens de ser til at komme fremad for at forstå de større virkeligheder om Guds rige.” Han bad dem ikke om at være tilfreds med deres barndom i evangeliet, men at stræbe efter at vokse til fuld højde i det guddommelige sønskab i samkvem med ånden og i de troendes fællesskab.

Jesus sagde: “Mine disciple må ikke kun lære sig at holde op med at begå onde gerninger, men at gøre det som er af det

gode; i må ikke kun rense jer for al bevidst synd, men I må til og med nægte at bære på følelsen af skyld. Hvis i bekender jeres synder, er de tilgivet; derfor må i opretholde en uskadt samvittighed.

Jesus morede sig meget over den kvikke sans for humor som kom til udtryk hos disse ikke jøder. Når det gjaldt Norana, den syriske kvinde, var det, i tillæg til hendes stærke og standhaftige tro, hendes humor som rørte ved Mesterens hjerte og appellerede til hans nåde. Jesus syntes det var vældig synd at hans eget folk jøderne var så humørløst. En gang sagde han til Thomas: "Mit folk tager sig selv alt for højtidelig; de er næsten fuldstændig uden sans for humor. Farisæernes byrdefulde religion kunne aldrig have været opstået hos et folk med sans for humor. Og ej heller er de konsekvente; de hænger sig i småting og sluger kameler."

3. REJSEN OPAD KYSTEN

Tirsdag den 28. juni rejste Mesteren og hans medarbejdere fra Sidon. De vandrede opad kysten til Porfyreon og Heldua. De blev godt modtaget af hedningefolket, og mange sluttede op om Guds rige i løbet af denne uge med forkyndelse og undervisning. Apostlene forkyndte i Porfyreon, og evangelisterne underviste i Heldua. Mens de fireogtyve var engageret i deres arbejde, forlod Jesus dem i tre-fire dage for at besøge kystbyen Beirut, hvor han besøgte en syrer ved navn Malach, som var en troende og som havde været i Betsaida året i forvejen.

Onsdag den 6. juli vendte de alle tilbage til Sidon og holdt sig hjemme hos Justa til søndag morgen hvor de lagde vejen sydover mod Tyrus, langs kysten via Sarepta. De ankom til Tyrus mandag den 11. juli. Nu havde apostlene og evangelisterne efterhånden vænnet sig til at arbejde blandt de såkaldte hedningefolk, som i virkeligheden hovedsagelig nedstammede fra de tidligere Kananittiske stammer som havde en endnu tidligere semitisk oprindelse. Alle disse folk snakkede græsk. Det var en stor overraskelse for apostlene og evangelisterne at se hvor ivrige disse ikke jøder var efter at høre evangeliet, og hvor klar mange af dem var til at tro.

4. I TYRUS

Fra den 11. til den 24. juli underviste de i Tyrus. Hver af apostlene tog med sig en af evangelisterne, og således underviste og forkyndte de to og to i alle områder af Tyrus og omegn. Den mangesprogede befolkning i denne travle havneby lyttede med glæde til dem, og mange blev døbt ind i Guds riges udadgående fællesskab. Jesus opretholdt hovedkvarter hjemme hos en jøde som hed Josef, en troende som boede fem til seks kilometer syd for Tyrus, ikke langt fra Hiram's grav, som havde været konge over bystaten Tyrus på Davids og Solomons tid.

Hver dag i denne to ugers periode drog apostlene og evangelisterne ind i Tyrus over Alexanders havnedæmning for at gennemføre små møder, og hver aften ville de fleste af dem vende tilbage til lejrpladsen ved Josefs hus syd for byen. Daglig kom de troende ud fra byen for at snakke med Jesus på hans hvilested. Mesteren talte kun i Tyrus en gang, den 20. juli om eftermiddagen da han underviste de troende om Faderens kærlighed for hele menneskeheden og om Sønnens mission for at åbenbare Faderen til alle folkeslag. Der var så stor interesse for evangeliet om Guds rige blandt disse ikke jøder at ved denne anledning blev dørene til Melkarts tempel åbnet for ham, og det er en interessant tilføjelse i beretningen at i årene som fulgte, skulle en kristen kirke blive bygget på nøjagtig det samme sted hvor dette ældgamle tempel havde stået.

Mange af lederne som styrede purpurfremstillingen i Tyrus; det farvestof som gjorde Tyrus og Sidon verdensberømt og som bidrog så meget til disse byers verdensomspændende handel og derved til deres rigdomme, troede på Guds rige. Da bestanden af de sødyr som dette farvestof blev udvundet fra, kort tid efter begyndte at formindskes, drog disse farvestofs fabrikanter af sted for at lede efter nye bestande af dette skaldyr. Og i deres udrejse til alle verdens hjørner medbragte de budskabet om Guds Faderskab og menneskenes broderskab – evangeliet om riget.

5. JESU UNDERVISNING I TYRUS

Da Jesus tog ordet denne onsdag eftermiddag, indledte han med at fortælle sine tilhængere historien om den hvide lilje som løfter sin rene og snehvide blomst op i solskinnet mens dens rødder er velfunderet i dynd og møg i den formørkede jord nedenunder. "Ligeledes" sagde han. "kan det dødelige menneske, samtidig som han har sine oprindelses rødder i

menneskenaturens dyriske grobund, ved tro løfte sin åndelige natur op i den himmelske sandhedens solskin og faktisk frembringe åndens ædle frugter.”

Det var under denne samme prædiken at Jesus gjorde brug af den eneste lignelse som havde at gøre med hans egen profession – tømmerhåndværk. Som en del af sin opfordring om at “lægge et solidt fundament som åndsbegavelsens ældste karakter kan vokse videre på,” sagde han: “For at bringe åndens frugter frem, må I fødes i ånden. I må læres op af ånden og ledes af ånden hvis I vil leve et åndsfyldt liv blandt jeres medmennesker. Men begå ikke den samme fejl som den uduelige tømmer som kastede værdifuld tid bort med at rette op på vinklen og måle og høvle sin ormstukne bjælke som er i færd med at rådne indefra, og så når han har overdraget alt sit arbejde til denne ubrugelige bjælke, må vrage den som uegnet til brug i fundamentet til den bygning han bygger for at kunne modstå vejr og vind og tidens tand. Lad hver og en forsikre sig om at det intellektuelle og moralske fundament for hans karakter er sådan at det vil give behørig støtte for overbygningen af den åndelige natur som vokser og forædler ham, noget som igen omformer hans dødelige sind og så, i forening med dette genskabte sind, skal frembringe udviklingen af en sjæl med en udødelig skæbne. Jeres åndelige natur - sjælen som er skabt af disse to i forening – er en levende vækst, men individets sind og moral er grobunden som disse højere manifestationer af menneskets udvikling og guddommelige skæbne må udspringe fra. Grobunden for den udviklende sjæl er menneskelig og materiel, men skæbnen for denne kombineret væsen af sind og ånd er åndelig og guddommelig.”

Om aftenen samme dag spurgte Nataniel Jesus: “Mester, hvorfor beder vi om at Gud ikke må lede os ind i fristelse når vi så godt ved fra din åbenbaring af Faderen at han aldrig vil gøre noget sådan?” Jesus svarede Nataniel:

“Det er ikke underligt at du stiller sådanne spørgsmål set i lyset af at du er begyndt at kende Faderen som jeg kender ham, og ikke som de hebræiske profeter så dunkelt så ham. Du er vel bekendt med hvordan vores forfædre var tilbøjelige til at se Gud i næsten alt som skete. De så efter Guds indgriben i alle naturens hændelser og i alle usædvanlige episoder som tilhører den menneskelige erfaring. De forbandt Gud med både det gode og det onde. De troede at han blødgjorte Moses hjerte og hærdede Faraos hjerte. Når mennesket fik en stærk trang til at foretage sig et eller andet, godt eller ondt, havde han for vane at gøre rede for disse usædvanlige følelser ved at bemærke: 'Herren talte til mig og sagde, gør således og sådan, eller gå her og der.' Og eftersom at folk så ofte og på voldelig vis løb ind i fristelse, lagde de for vane at tro at Gud ledede dem her eller der for at stille dem på en prøve, straffe dem eller styrke dem. Men I ved jo så afgjort bedre. I ved at mennesker alt for ofte ledes ind i fristelsen af sine egne egoistiske indskydelser eller af sin dyriske naturs drifter. Når I bliver fristet på denne måde, vil jeg opfordre jer, mens I genkender fristelsen ærlig og oprigtig for akkurat det den er, til på en intelligent måde at om dirigere åndens, sindets og kroppens energier, som søger at komme til udtryk, til højere baner og mod mere idealistiske mål. På denne måde omformer I jeres fristelser til de højere former for opløftende tjenestevirksomhed, mens I næsten helt undgår disse unødvendige og svækkende konflikter mellem den dyriske og den åndelige natur.

“Men lad mig advare jer mod det tåbelige forehavende at overvinde fristelser ved at anstrenge sig med at erstatte et begær med et andet og formodentlig højere begær ved hjælp af ren og skær viljestyrke. Hvis I virkelig vil sejre over fristelserne af en ringere, laverestående natur, må I komme til det punkt af åndeligt fortrin hvor I virkelig og med ægthed har udviklet en faktisk interesse og kærlighed for de højere og mere idealistiske adfærdsmønstre som jeres sind ønsker at erstatte disse lavere og mindre idealistiske adfærdsvaner som I kender som fristelser. På denne måde vil I frigøres gennem åndelig omformning i stedet for end ved i stigende grad at blive tynget gennem en bedragerisk undertrykkelse af de begær man har som dødelig. Det gamle og det lavere vil blive glemt gennem kærligheden til det nye og højerestående. Skønheden sejrer altid over det grimme i hjerterne hos alle dem som bliver oplyst af kærlighed til sandheden. Der ligger en mægtig kraft i den uddrivende energi som et nyt og oprigtig åndelig engagement bringer. Og igen siger jeg til jer: Lad jer ikke overvældes af det onde, men overvind hellere det onde med det gode.”

Til langt ud på natten fortsatte apostlene og evangelisterne med at stille spørgsmål, og fra de mange svar præsenterer vi, omformuleret til moderne fraseologi, følgende tanker:

Ihærdige ambitioner, klogt omdømme og moden visdom er de vigtigste kriterier for at opnå materiel succes. Godt lederskab beror på naturlige evner, diskretion, viljestyrke og beslutsomhed. For at nå det åndelige mål kræves der tro, kærlighed og hengivenhed til sandheden – hunger og tørst efter retfærdighed – det helhjertede ønske efter at finde Gud og blive som ham.

Mist ikke modet over at opdage at I er mennesker. Menneskenaturen kan have tilbøjelighed mod det onde, men den er ikke i sig selv syndig. Bliv ikke nedslået af at I ikke helt er i stand til at glemme oplevelser, i helst havde været foruden. De fejltrin I ikke kan glemme efter en tid, vil blive glemt i evigheden. Gør sjælens byrder lettere ved hurtig at oparbejde et langsigtet perspektiv på jeres skæbne, en univers udvidelse af jeres karriere.

Begå ikke den fejl at lade sindets mangler eller kroppens lyster bestemme værdsættelsen af sjælen. Døm ikke sjælen eller vurder dens skæbne udefra en enkelt ulykkelig livserfaring. Jeres åndelige skæbne afhænger kun af jeres åndelige længsler og formål.

Religion er udelukkende en åndelige erfaring i et gudkendende menneskets udviklende udødelige sjæl, men moralsk kraft og åndelig energi er stærke kræfter som kommer til udnyttelse når man skal takle vanskelige sociale situationer og indviklede økonomiske problemer. Disse moralske og åndelige evner gør menneskets liv rigere og mere meningsfyldt på alle niveauer.

I kan ikke undgå at leve et indsnævret og usselt liv hvis I kun lærer at elske dem som elsker jer. Menneskets kærlighed kan godt være gensidig, men den guddommelige kærlighed er udadrettet i al sin søgen efter at tilfredsstille. Jo mindre kærlighed som findes i en skabnings natur, jo større er behovet for at blive elsket, og desto mere søger den guddommelige kærlighed at tilfredsstille det behov. Kærligheden er aldrig selvopsøgende, og den kan ikke rettes mod en selv. Guddommelig kærlighed kan ikke holdes indenfor rammerne af en selv; den må gives uselvisk.

De som tror på Guds rige, burde besidde en iboende tro, en overbevisning af hele den troendes sjæl, på at retfærdigheden helt sikkert vil sejre. De som bygger Guds rige må ikke tvivle på sandheden om det evige frelsens evangelium. De troende må i stigende grad lære sig at træde tilbage fra livets travlhed – flygte fra den materielle tilværelsens plagerier – mens de forfrisker sjælen, inspirerer sindet og fornyer ånden ved at have et tilbedende samkvem med den.

Gudkendende individer mister ikke modet af at være uheldige, og de bliver ikke nedtrykte af at møde skuffelse. Troende er immune mod den depression som er en følge af de rent materielle omvæltninger; de som lever i ånden bliver ikke foruroliget af den naturlige verdens hændelser. Kandidaterne til det evige liv er udøvere af en livgivende og konstruktiv teknik for at møde alle det dødelige livs omskiftelige eller plagsomme situationer. For hver dag den sande troende lever, vil han finde det *lettere* at gøre det som er rigtig.

Et åndeligt levesæt øger kraftig den sande selvrespekt. Men selvrespekt vil ikke sige at man beundrer sig selv. Selvrespekten er altid i overensstemmelse med ens kærlighed til og tjenestevilje for ens medmennesker. Det er ikke muligt at respektere sig selv mere end man elsker sin næste; det ene er målestokken for evnen til det andet.

Som dagene går, bliver hver sand troende mere egnet i at tiltrække sine medmennesker til at elske den evige sandhed. Er du i dag bedre skikket til at åbenbare godheden for menneskeheden end du var i går? Er I bedre til at anbefale retfærdigheden i år end I var sidste år? Bliver I mere kunstneriske i jeres teknik for at lede sultne sjæle ind i det åndelige rige?

Er jeres idealer høje nok til at sikre jer den evige frelse mens jeres idéer er så praktiske at I gør jer til nyttige borgere i måden at fungere på jorden i samarbejde med jeres dødelige medmennesker? I ånden er i borgere af himmelen; i kødet er i fortsat borgere af de jordiske riger. Overlad det som er materielt til kejseren og det som er åndeligt til Gud.

Målestokken på den voksende sjæls åndelige kapacitet er jeres tro på sandheden og jeres kærlighed til mennesket, men målestokken for jeres menneskelige karakterstyrke er jeres evne til at lade være med at bære nag og til at gå og ruge over en dyb sorg. Nederlaget er det sande spejl i hvilket I oprigtigt kan se jeres virkelige selv i.

Efterhånden som I bliver ældre i år og mere erfarne med henhold til Guds riges anliggender, er du da i færd med at blive mere taktfulde i jeres omgang med besværlige dødelige og mere tolerante når det gælder at leve sammen med genstridige medborgere? Takt er omdrejningspunktet for social indflydelse og tolerance er kendetegnet for en stor sjæl. Hvis i besidder disse sjældne og charmerende gaver, så vil i efterhånden som tiden går blive mere årvågne og dygtige i jeres værdige bestræbelser efter at undgå alle unødige sociale misforståelser. Sådanne kloge sjæle er i stand til at undgå mange af de ubehageligheder, som helt sikkert vil være en del af alle dem, som mangler social tilpasningsevne, dem

som nægter at blive voksne og de som nægter at blive gamle med ydmyg værdighed.

Undgå uærlighed og uretfærdighed i alle jeres bestræbelser for at fortælle sandheden og forkynde evangeliet. Søg ikke ufortjent anerkendelse og forvent ingen ufortjent sympati. Tag villigt imod kærlighed, både fra guddommelige og menneskelige kilder uberørt af jeres fortjeneste, og elsk frit tilbage. Men når det gælder alt andet som har med hæder og ære at gøre, så søg kun det som tilkommer jer.

Den gudbevidste dødelig er sikker på frelse; han er ikke bange for livet; han er ærlig og konsekvent. Han ved hvordan han med mod skal udholde uundgåelige lidelser, han klager ikke når han får læsset byrder på sig som han ikke kan undslippe.

Den sande troende bliver ikke træt af at udføre gode gerninger bare fordi resultaterne udebliver. Vanskeligheder er en stimulus for den som elsker sandheden, mens forhindringer kun udfordre udholdenheden hos den som med liv og lyst bygger Guds rige.

Og meget andet lærte Jesus dem før de gjorde sig klare til at bryde op fra Tyrus.

Dagen før Jesus forlod Tyrus for at drage tilbage til området ved Galilæa søen, kaldte han sine medarbejdere sammen og gav de tolv evangelister besked om at tage en anden vej tilbage end den som han selv og de tolv apostle skulle tage. Og efter at evangelisterne forlod Jesus her, skulle de aldrig mere komme til at arbejde så tæt sammen med ham.

6. TILBAGEVEJEN TIL FØNIKIEN

Midt på dagen søndag den 24. juli forlod Jesus og de tolv Josefs hjem syd for Tyrus og gik ned langs kysten til Ptolemais. Her opholdt de sig en dag og talte opløftende ord til den forsamling af troende som boede der. Peter prædikede for dem om aftenen den 25. juli.

Om tirsdagen forlod de Ptolemais og lade vejen østover og indover i landet langs vejen til Tiberias, til et sted i nærheden af Jotapata. Onsdag standsede de i Jotapata og gav yderligere vejledning til de troende om sager som havde med Guds rige at gøre. Torsdag forlod de Jotapata og drog nordover langs vejen fra Nazaret til Libanonbjergene via Ramah til landsbyen Zebulun. De holdt møder i Ramah om fredagen og blev der sabbatten over. De nåede Zebulun søndag den 31. juli, holdt et møde den aften og vandrede videre næste morgen.

Fra Zebulun rejste de over til vejrydset for Magdala og Sidon nær Gishala og derfra videre til Genesaret på vestbredden af søen i Galilæa, syd for Kapernaum, hvor de havde aftalt at møde David Zebedæus, og hvor de havde tænkt at diskutere hvad deres næste træk i arbejdet skulle være med at forkynde riges evangelium.

Under et kort møde med David erfarede de fra ham at mange ledere netop var samlet på den anden side af søen nær Kheresa og derfor rejste de derover med båd samme aften. De tog sig en fredelig hviledag i bakkerne, og dagen efter drog de til parken i nærheden hvor Mesteren en gang bespiste de fem tusinde. Her slappede de af i tre dage og holdt daglige møder for omkring halvtreds mænd og kvinder, resterne af det engang talrige følge af troende som boede i Kapernaum og omegn.

Mens Jesus var borte fra Kapernaum og Galilæa under turen til Fønikien, var hans fjender begyndt at tro at hele bevægelsen var gået i opløsning, og de trængte til en beslutning, at med det hastværk som Jesus havde haft med at fjerne sig derfra var et tegn på at han havde været så grundigt skræmt at han næppe mere ville vende tilbage og genere dem. Næsten al aktiv modstand mod hans lære var ophørt. De troende begyndte igen at holde offentlige møder, og der foregik en langsom, men virkningsfuld konsolidering af de prøvede og sande overlevende som nu havde bestået deres prøve efter den store udskillelse som de evangelietroende netop havde gennemlevet.

Filip, Herodes bror, var blevet en halvhjertet troende på Jesus og sendte besked om at Mesteren var fri til at bo og arbejde indenfor hans domæne.

Befalingen om at lukke alle jødiske synagoger for Jesu lære og alle hans tilhængere havde virket mod sin hensigt for de skriftkloge og farisæerne. Straks efter at Jesus havde fjernet sig fra rollen som stridstema, var der en negativ reaktion

blandt hele det jødiske folk mod farisæerne og lederne af Sanhedrinen i Jerusalem. Mange af lederne for synagogerne begyndte i smug at åbne deres synagoger for Abner og hans medarbejdere, med den begrundelse at disse lærere var tilhængere af Johannes og ikke Jesu disciple.

Selv Herodes Antipas ændrede holdning, og da han hørte at Jesus rejste rundt på den anden side af søen i hans bror Filips område, sendte han besked om at selv om han havde underskrevet arrestordren for ham i Galilæa, havde han ikke udstedt nogen tilsvarende for Perea. Dermed antydet han at der ikke ville blive langt hånd på Jesus så længe han holdt sig udenfor Galilæa, og han gav også besked om denne befaling til jøderne i Jerusalem.

Sådan var situationen omkring 1. august år 29 e.Kr., da Mesteren vendte tilbage fra sit ophold i Fønikien og begyndte at reorganisere sine spredte, prøvede og efterhånden fåtallige styrker før det sidste og begivenhedsrige år af hans jordiske mission.

Stridsspørgsmålet er tydelig trukket op i det Mesteren og hans medarbejdere forbereder sig på at begynde at forkynde en ny religion – religionen om den levende Guds ånd som lever i menneskesindene.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 157

I CAESAREA FILIPPI

FØR Jesus tog de tolv til et kort ophold i nærheden af Cæsarea Filippi, tilrettelagde han gennem Davids sendebud at gå over til Kapernaum om søndagen den 7. August for at mødes med sin familie. Ifølge aftalen på forhånd kunne dette møde finder sted i Zebedæus bådeværft. David Zebedæus havde aftalt med Jesu bror Jude at hele Nazaret familien - Maria og alle af Jesu brødre og søstre - ville være til stede, og Jesus gik med Andreas og Peter for at komme på det aftalte tidspunkt for mødet. Det var bestemt Marias og børnenes hensigt at holde denne aftale, men det hændte, at en gruppe af farisæere, som vidste, at Jesus var på den anden side af søen i Filips område, besluttede at besøge Maria for at finde ud af så meget som muligt om hvor han var. Ankomsten af disse udsendinge fra Jerusalem gjorde Maria betydeligt vred, og da de bemærkede, hvordan spændt og nervøs alle i familien var, konkluderede de, at Jesus var forventet for et besøg. Derfor installerede de sig i Marias hjem, og efter at have kaldt forstærkninger begyndte de tålmodigt at vente ankomsten af Jesus. Dette forhindrede naturligvis alle i familien til at komme til mødet med Jesus. Flere gange i løbet af dagen forsøgte både Juda og Ruth at undslippe farisæerne årvågenhed for at sende bud til Jesus, men det var forgæves.

Tidligt på eftermiddagen kom Davids sendebud og fortalte Jesus, at farisæerne havde slået sig ned på trappen af hans mors hus, og derfor gjorde Jesus intet forsøg på at besøge sin familie. Og igen, uforskyldt som det var, fik Jesus og hans jordiske familie, ikke kontakt med hinanden.

1. TEMPELSKATTEOPKRÆVEREN

Da Jesus sammen med Andreas og Peter ventede på stranden nær bådebyggeriet fik en tempelskatteopkræver øje på dem, og da han genkendte Jesus kaldte ham Peter til side og sagde: "Betal din Mester ikke nogen tempelskat?" Peter var tæt på at vise forargelse over forslaget om, at Jesus var forventet at bidrage med støtte til sine svorne fjenders religiøse aktiviteter, men så bemærkede han en mærkelig udtryk i skatteopkræverens ansigt, så antog han ganske rigtigt, at hensigten var at fange dem for at nægte at betale den sædvanlige halve sølv mønt til støtte af tempeltjenesterne i Jerusalem. Derfor svarede Peter: "Ja, selvfølgelig, betaler Mester tempelskat. Vent du der ved porten. Jeg er straks tilbage med skatten."

Men Peter havde udtalt sig forhastet. Judas bar deres midler, og han var på den anden side af søen. Hverken Peter selv, hans bror, eller Jesus havde bragt nogle penge med sig, og da de vidste, at farisæerne søgte efter dem, kunne de ikke gå til Betsaida for at skaffe penge. Da Peter fortalte Jesus om opkræveren og da han havde lovet ham pengene, sagde Jesus: "Hvis du har lovet, så bør du betale. Men hvormed vil du indløse dit løfte? Vil du igen blive en fisker for at være i stand til at holde dit ord? Ikke desto mindre, Peter, under disse betingelser, er det godt, at vi betaler skat. Lad os ikke give disse mennesker en mulighed for at tage anstød af vores holdning. Vi venter her, mens du går ud med båden for at fange fisk, og når du har solgt fisk på markedet derovre, betal som skatteopkræveren for os alle tre."

Alt dette var blevet opfanget af en af Davids hemmelige budbringere, der stod i nærheden og som signalerede til en kollega, der fiskede nær kysten, til hurtigt at komme ind. Da Peter gjorde klar til at gå ud med båden, så kom denne budbringer og hans fiskerven op og præsenterede ham med flere store kurve af fisk og hjalp ham med at bære dem til fiskehandleren tæt på, som betalte tilstrækkelig for fangsten, så det sammen med, hvad David budbringer gav, var nok til at betale tempelskat for de tre. Opkræveren accepterede skatten, og undlod tillæg af for sent betaling, fordi de havde været væk fra Galilæa i nogen tid.

Det er ikke underligt, at I har en optegnelse af Peter, der fangede en fisk med en sølv mønt i munden. På det tidspunkt

var der mange historier i omløb om skatte fundet i munden på fisk; sådanne historier om nærpå mirakel var helt almindelige. Så da Peter forlod dem for at gå til båden, bemærkede Jesus halvt humoristisk: "Det er mærkeligt, at kongesønnerne er nødt til at betale skat; normalt er det den fremmede, der beskattes for opretholdelsen af retten, men det påhviler ikke os at blive en anstødssten for myndighederne. Gå derfor! Måske vil du fange fisken med en sølv mønt i munden." Da Jesus havde talt således, og da Peter, viste sig så hurtigt med tempelskatten, er det ikke overraskende, at episoden senere blev udvidet til et mirakel i den optegnelse, som forfatteren af Mattæusevangeliet gjorde.

Jesus ventede sammen med Andreas og Peter på stranden næsten til solnedgang. Budbringeren kom med nyheden om, at Marias hus stadig var under opsyn; så da mørket faldt på, gik de tre ventende mænd derfor ombord i deres båd og roede langsomt væk mod den østlige bred af Genesaret Sø.

2. I BETSAIDA JULIAS

Mandag, den 8. august mens Jesus og de tolv apostle lå i lejren i Magadan Park nær Betsaida Julias kom over hundrede troende, evangelisterne, kvindernes korps, og andre med interesse i etableringen af riget over fra Kapernaum til en konference. Mange af farisæerne, der havde fået at vide, at Jesus var der, kom også. På dette tidspunkt, var nogle af saddukæerne forenet med farisæerne i forsøget på at fælde Jesus. Før Jesus begyndte det lukkede møde med de troende, holdt han et offentligt møde, hvor farisæerne var til stede, og de kom med forstyrrende tilråb til Mesteren og forsøgte på andre måder at forstyrre mødet. Lederen af urostifterne sagde: "Mester, vi vil have dig til at give os et tegn på din myndighed til at undervise, og så når det sker, vil alle mennesker vide, at du er blevet sendt af Gud." Jesus svarede dem: "Når det er aften siger du, at vejret bliver smuk fordi himlen er rød, og om morgenen vil det være dårligt vejr, fordi himlen er rød og dyster. Når du ser en sky stige op i vest, siger du, at regnen kommer, når vinden blæser fra syd, siger du, at den brændende varme vil komme. Hvordan er det at du så godt ved, hvordan man tyder himlens udseende, men er så aldeles ude af stand til at tyde tidens tegn? For dem, der ønsker at kende sandheden er et tegn allerede givet; men for en ondsindet og hyklerisk generation skal ingen tegn gives."

Da Jesus havde sagt dette, trak han sig tilbage og forberedte sig til aftenmøde med sine tilhængere. På dette møde blev det besluttet at foretage en fælles missionsrejse til alle byer og landsbyer i Dekapolis, så snart Jesus og de tolv var vendt tilbage fra det planlagte besøg i Cæsarea Filippi. Mesteren deltog i planlægningen af missionen til Dekapolis og han sagde, da han sendte selskabet på vej: "Jeg siger jer: pas på farisæerne og saddukæerne surdej. Lad jer ikke narre af deres show for megen læring og dyb hengivenhed til religionens ydre former. Vær kun beskæftiget med den levende ånds sandhed og den sande religions kraft. Det er ikke frygten i en død religion, der frelser dig men din tro på en levende oplevelse i rigets åndelige realiteter. Lad jer ikke blive forblændet af fordomme og lammet af frygt. Lad hverken ærbødighed for traditioner, således forvanske din forståelse, at dine øjne ikke kan se, og dine ører ikke høre. Det er ikke formålet med sand religion, kun at bringe fred, men snarere at sikre fremskridt. Og der kan ikke være nogen fred i hjertet eller fremskridt i tankerne, medmindre du helhjertet forelsker dig i sandhed, den evige virkeligheds ideal. Livets og dødens spørgsmål står foran dig - fremtidens syndige fornøjelser mod evighedens retfærdige realiteter. Selv nu vil du begynde at finde udfrielse fra frygtens og tvivlens trældom når du begynder at leve et nyt liv i tro og håb. Og når følelser af ønske om at tjene dine medmennesker stiger i jeres sjæle, undertryk dem ikke. Når følelser af kærlighed til din nabo gøre godt i jeres hjerter, giv da udtryk for sådanne behov for at vise hengivenhed gennem intelligent tjeneste af de reelle behov i dine medmennesker."

3. PETERS BEKENDELSE

Tidlig tirsdag morgen forlod Jesus og de tolv apostle Magadan Park til Cæsarea Filippi, hovedstaden i tetrarken Filips forvaltningsområde. Cæsarea Filippi var beliggende i et usædvanligt smukt område. Det var i en dejlig dal mellem maleriske bakker, hvor Jordanfloden strømmede frem fra en underjordisk hule. I nord var Hermonbjergets højder fuld synlig i sin helhed, mens man fra bjergene umiddelbart syd for, havde en storslået udsigt over Jordanflodens øvre løb og Genesaret Sø.

Jesus var gået op på Hermonbjerget i forbindelse med hans tidlige erfaringer af himmelrigets anliggender, og nu, da han var på vej ind i den sidste periode af sit arbejde, ønskede han at vende tilbage til dette prøvningens og sejrens bjerg, hvor han håbede apostlene måtte få en ny syn på deres ansvar og nye kræfter til de svære tider, der lå lige foran dem. Da

de gik langs vejen, og omtrent som da de passerede syd for Meroms kilder begyndte apostle at diskutere indbyrdes deres nyligt vundne erfaringer i Fønicien og andre steder, og at berette, hvordan deres budskab var modtaget og hvordan de forskellige folk betragtede deres Mester.

Da de standsede til frokost, konfronterede Jesus pludselig de tolv med det første spørgsmål, han nogensinde havde stillet om sig selv. Han spurgte dette overraskende spørgsmål: "Hvem siger menneskene, at jeg er?"

Jesus havde tilbragt mange lange måneder med at lære apostlene om himmelrigets natur og karakter, og han godt vidste, at tiden var kommet, hvor han måtte begynde at lære dem mere om sin egen natur og hans personlige forhold til riget. Nu, da de sad under morbærtræer, gjorde Mesteren sig klar til at holde en af de mest betydningsfulde møder i hele sit lange samarbejde med de udvalgte apostle.

Over halvdelen af apostlene besvarede Jesus spørgsmål. De fortalte ham at alle, der kendte ham betragtede ham en profet eller en usædvanlig mand, at selv hans fjender var meget bange for ham, og at de forklarede hans magt ved at beskyldte ham for at være i ledtog med djævlens prins. De fortalte ham, at nogle i Judæa og Samaria, der ikke personligt havde mødt ham troede, han var Johannes Døberen, der var opstået fra de døde. Peter forklarede, at Jesus på forskellige tidspunkter og med forskellige mennesker var blevet sammenlignet med Moses, Elias, Esajas og Jeremias. Da Jesus hørte dette udsagn, stod han op, så på de tolv som sad i en halvcirkel omkring ham, og med forbløffende eftertrykkelighed pegede på dem med en fejende gestus og sagde: "Men hvem siger I, at jeg er? Der var et øjeblikks anspændt tavshed. De tolv tog ikke et øjeblik deres øjne væk fra deres herre, og derefter sprang Peter op og udbrød: "Du er Befrieren, den levende Guds Søn." De elleve siddende apostle stod op som en mand, og angav dermed, at Peter havde talt for dem alle.

Da Jesus havde tilkendegivet til dem om igen at sætte sig, og mens han stadig stod foran dem, sagde han: "Dette har min Fader åbenbaret for dig. Tiden er kommet, hvor du skal kende sandheden om mig. Men indtil videre forpligter jeg jer, til ikke at berette dette for nogen mennesker. Lad os gå videre herfra."

Og så fortsatte de rejsen til Cæsarea Filippi, hvor de ankom sent om aftenen og tog hen til Celsus, der ventede dem. Apostlene sov ikke meget den nat. De syntes at fornemme, at en stor begivenhed havde fundet sted i deres liv og i rigets arbejde.

4. DISKUSSIONEN OM RIGET

Lige siden de begivenheder, da Jesus blev døbt af Johannes, og da vandet blev forvandlet til vin i Kana, havde apostlene på forskellige tidspunkter, nærmest accepteret ham som Messias. I korte perioder, havde nogle af dem virkelig troede, at han var den forventede Befrier. Men næppe var sådanne forhåbninger steget op i deres hjerter, førend Mesteren slog dem i stykker med nogle knusende ord eller nogen handling, der gjorde dem skuffet. De havde længe været i en tilstand af forvirring på grund af konflikten mellem de overbevisninger, som de havde i deres sind om den forventede Messias og oplevelsen af deres særegne forhold til denne mest bemærkelsesværdige mand, som de holdt i deres hjerter.

Det var sent om formiddagen, denne onsdag, da apostlene samledes til deres middag måltid i Celsus have. For det meste af natten, og siden de var stået op denne morgen, havde Simon Peter og Simon Zelotes alvorligt bearbejdet deres brødre for at få dem alle til helhjertet at acceptere Mesteren, ikke kun som Messias, men også som guddommelige Søn af den levende Gud. De to Simon apostle var så godt som enige i deres opfattelse om Jesus, og de arbejdede ihærdigt på at bringe deres brødre til fuldt ud at acceptere deres synspunkter. Mens Andreas stadig fungerede som formand for den apostoliske korps, blev hans bror Simon Peter mere og mere, og med alles samtykke, talsmand for de tolv.

De blev alle siddende i haven til omkring middagstid, da Mesteren ankom. De bar et udtryk for værdig højtidelighed over sig, og alle rejste sig op, da han nærmede sig dem. Jesus udløste spændingen ved det venlige og broderlige smil, som var så karakteristisk for ham, når hans tilhængere tog sig selv, eller nogle begivenhed, der rørte ved dem, alt for alvorligt. Med en kommanderende gestus anførte han, at de skulle blive siddende. Aldrig igen hilste de tolv på deres Mester ved at rejse sig når han nærmede sig dem. De så, at han ikke kunne lide sådanne ydre hædersbevisninger.

Da de havde spist deres måltid, og mens de var engageret i at diskutere planerne for den kommende rundtur i Decapolis,

kiggede Jesus pludselig op på dem og sagde: "Nu da en hel dag er gået, efter at I samtykkede med Simon Peters udsagn om Menneskesønnen identitet, vil jeg gerne spørge, om I stadig står ved jeres beslutning?" Da de hørte det, rejste de tolv sig op og Peter, som tog et par skridt frem mod Jesus, sagde: "Ja, Mester, det vi gør. Vi mener, at du er Søn af den levende Gud. "Peter satte sig sammen med sine brødre.

Jesus sagde til de tolv, mens han stadig stod: "I er min udvalgte ambassadører, men jeg ved, at I under disse omstændigheder ikke kunne underholde denne tro som et resultat af simpel menneskelig viden. Dette er, hvad min Faders ånd har åbenbaret for jeres inderste sjæl. Og når I således fremfører denne bekendelse, i henhold til den indsigt, at min Faders ånd er i dig, giver det mig grund til at erklære, at jeg på dette grundlag vil bygge himmelrigets broderskab. På denne klippe af åndelig virkelighed, vil jeg bygge det levende tempel af åndeligt fællesskab med de evige realiteter i min Faders rige. Ingen onde kræfter og ingen syndens herskere vil være i stand til at besejre dette den guddommelige ånds menneskelige broderskab. Og mens min Faders ånd altid vil være den guddommelige ledsager og rådgiver for alle, der kommer ind i dette åndelige fællesskabs pagt, overlader jeg nu til jer og jeres efterfølgere nøglerne til det udadgående rige - bestemmelsesretten over jordiske ting - de sociale og økonomiske aspekter af denne sammenslutning af mænd og kvinder, der er medlemmer af riget. "Igen, beordrede han dem til ikke at fortælle nogen, at han var Guds Søn.

Jesus begyndte at have tillid til sine apostles loyalitet og integritet. Mesteren så for sig at en tro, der kunne udholde det som hans udvalgte repræsentanter for nylig havde gennemgået, uden tvivl også ville udholde de ildprøver, som snart forestod, og at de ville komme igennem deres tilsyneladende forlis af alle deres håb på det nye lys af en ny dispensation, og dermed kunne gå ud for at oplyse verden i mørke. Denne dag begyndte Mesterens tillid til sine apostles tro, undtagen i en af dem.

Lige siden den dag har denne samme Jesus fortsat med at bygge dette levende tempel på samme evige grundlag, som hans guddommelige sønskab udgør, og dem, der derved blive bevidste Guds sønner er de menneskelige sten, der danner dette sønskabets levende tempel, som opføres i ærbødighed og til ære for visdommen og kærligheden hos åndernes evige Fader.

Da Jesus havde sagt dette, bad han de tolv om at gå op i bjergene og alene for at søge visdom, styrke og åndelig vejledning, indtil tidspunktet for aftensmaden. De gjorde, som Mesteren havde opfordret dem.

5. DEN NYE OPFATTELSE

Det nye og afgørende element i Peters bekendelse var den markant erkendelse, at Jesus var Guds søn, hans ubestridte guddommelighed. Lige siden hans dåb og brylluppet i Kana havde disse apostle på forskellige måder betragtet ham som Messias, men det var ikke en del af den jødiske opfattelse om Messias, at han ville være guddommelig. Jøderne ikke havde lært at Messias ville have en guddommelig stamtavle; han ville være den "salvede", men næppe havde de forestillet sig, at han ville være "Guds Søn". I den anden tilståelse blev der lagt mere vægt på den *kombinerede natur*, det overjordiske faktum, at han var en Menneskesøn og en Guds søn, og det var netop på denne store sandhed om foreningen af den menneskelige natur og guddommelige natur, at Jesus erklærede at han ville bygge himmelriget.

Jesus havde søgt at leve sit liv på jorden og fuldføre sin overdragelses mission som Menneskesønnen. Hans tilhængere var tilbøjelig til at betragte ham som den forventede Messias. Da han vidste, at han aldrig ville kunne opfylde deres messianske forventninger, forsøgte han at ændre deres messias opfattelse så det ville være muligt for ham delvist at opfylde deres forventninger. Men han indså nu, at en sådan plan næppe kunne gennemføres med succes. Han valgte derfor dristigt at afsløre den tredje plan - åbent at annoncere sin guddommelighed, erkende, at Peters bekendelse var sandfærdig og direkte proklamere til de tolv, at han var Guds Søn.

I tre år havde Jesus erklærede, at han var "Menneskesønnen", mens apostlene i de samme tre år i stigende grad havde insisteret på, at han var jøderne eftertragtede Messias. Han afslørede nu, at han var Guds Søn, og på begrebet om den *kombinerede natur* af Menneskesønnen og Guds søn besluttede han at bygge himmelriget. Han havde besluttet at afstå fra yderligere indsats for at overbevise dem om, at han ikke var Messias. Han ville nu frimodigt åbenbare for dem, hvad han *er*, og derefter ignorere deres bestemte insisteren på at betragte ham som Messias.

6. DEN FØLGENDE EFTERMIDDAG

Jesus og apostlene opholdt sig en dag mere i Celsus hjem, mens de ventede på at budbringeren ville ankomme med penge fra David Zebedæus. Efter at Jesu popularitet med masserne var kraftig faldende blev også indtægterne betydeligt reduceret. Da de kom til Cæsarea Filippi var kassen tom. Mattæus var tilbageholdne med at forlade Jesus og hans brødre på et sådant tidspunkt, og han havde ingen egne penge til at udlevere til Judas, som han så mange gange før havde gjort. David Zebedæus havde dog forudsagt, at omsætningen sandsynligvis ville falde, og dermed havde han instrueret sine budbringere, at de på deres rejser gennem Judæa, Samaria og Galilæa skulle indsamle penge for at blive videresendt til de landflygtige apostle og deres Mester. Så disse budbringere ankom hen imod aften, denne dag fra Betsaida og bragte tilstrækkelig med penge til at holde apostlene indtil deres tilbagevenden for at gå i gang med turen i Decapolis. Mattæus forventede, at på det tidspunkt at have penge fra salg af sin sidste ejendom i Kapernaum, og han havde arrangeret for pengene til anonymt overgivelse til Judas.

Hverken Peter eller de andre apostle havde en særlig reel idé om Jesu guddommelighed. De indså næppe, at dette var begyndelsen på en ny æra i Mesterens jordiske karriere, det tidspunkt, hvor læreren og helbrederen ville blive til det nye koncept for Messias - til Guds søn. Fra dette tidspunkt viste der sig en ny tone i Mesterens budskab. Fremover var hans eneste livsideal at åbenbare Faderen mens hans eneste store undervisningsidé var, at præsentere for hans univers personificeringen af den højeste visdom, som kun kan forstås ved at leve den. Han kom, for at vi alle må have liv, liv i overflod.

Jesus trådte nu ind i sin fjerde og sidste etape af hans menneskelige liv i kødet. Den første etape var hans barndom, de år, hvor han kun var svagt bevidst om sin oprindelse, natur, og skæbne som menneske. Den anden fase omfattede ungdommens og de stigende manddoms års stadig større selvbevidsthed, hvor han klart begyndte at forstå sin guddommelige natur og menneskelig mission. Denne anden etape sluttede med erfaringerne og åbenbarelserne forbundet med hans dåb. Tredje fase af Mesterens jordiske erfaring strakte sig fra hans dåb gennem årene af hans virke som lærer og helbreder, frem til dette betydningsfulde øjeblik, hvor Peter får sin bekendelse i Cæsarea Filippi. Denne tredje periode af sit jordiske liv omfattede de tidspunkter, hvor hans apostle og umiddelbare tilhængere kendte ham som Menneskesønnen og betragtede ham som Messias. Den fjerde og sidste periode af hans jordiske livskarriere begyndte her i Cæsarea Filippi og strækker sig frem til korsfæstelsen. Denne fase af hans virke var præget af, at han erkendte sin guddommelighed og omfattede hans arbejde i det sidste år i kødet. Selv om de fleste af hans tilhængere stadig betragtede ham som Messias, var han i fjerde periode kendt af apostlene som Guds Søn. Peters bekendelse angivet begyndelsen på en ny periode, af en mere fuldstændig realisering af sandheden om hans højeste arbejde som en overdragelse Søn på Urantia, og for et helt univers og anerkendelse af denne omstændighed, i det mindste dunkelt af hans udvalgte ambassadører.

Således eksemplificerede Jesus i sit liv, hvad han underviste i sin religion: den åndelige naturens vækst med hjælp af et levende fremskridt. Han understregede ikke, som hans senere tilhængere, den konstante kamp mellem sjælen og kroppen. Snarere lærte han, at ånden let sejrede over begge og effektivt kunne forlige meget af denne intellektuelle og instinktive krigsførelse.

En ny betydning tillægger sig fra dette tidspunkt til al Jesu lære. Før Cæsarea Filippi præsenterede han rigets evangelium som dets hovedlære. Efter Cæsarea Filippi fremtrådte han ikke kun som en lærer, men som den guddommelige repræsentant for den evige Fader, som er dette åndelige riges centrum og omkreds, og det blev nødvendigt, at han gjorde alt dette som et menneske, som Menneskesønnen.

Jesus havde inderligt bestræbt sig på at føre sine tilhængere ind i det åndelige rige, først som lærer og derefter som lærer og helbreder, men de ville ikke have det sådan. Han vidste godt, at hans jordiske mission umuligt kunne opfylde de messianske forventninger hos det jødiske folk; de gamle profeter havde skabt billedet af en sådan Messias, som han aldrig kunne være. Han forsøgte at etablere Faderens rige som Menneskesønnen, men hans tilhængere ønskede ikke at deltage i dette eventyr. Da Jesus så dette, besluttede han at møde sine troende på en del af vejen og forberedte sig derefter til åbent at påtage sig rollen som Guds overdragelse Søn.

Derfor hørte apostlene meget, der var nyt, da Jesus denne dag talte til dem i haven. Nogle af disse erklæringer virkede bemærkelsesværdigt selv i deres ører. Blandt mange forbløffende udsagn som de fik at høre, er følgende:

"Herefter, hvis nogen ønsker at have fællesskab med os, lad ham påtage sig sønskabets forpligtelserne og følge mig. Og når jeg ikke længere er med dig, tro ikke, at verden vil behandle dig bedre, end den har behandlet din Mester. Hvis du elsker mig, gør dig klar til at bevise denne hengivenhed ved din vilje til at gøre det højeste offer."

"Og mærk vel mine ord: Jeg er ikke kommet for at kalde de retfærdige, men syndere. Menneskesønnen kom ikke for at blive betjent, men for at tjene og give sit liv som en gave til alle. Jeg siger jer, at jeg er kommet for at søge og frelse dem, som er fortabt."

"Ingen i denne verden ser nu Faderen undtagen Sønnen, der kom fra Faderen. Men hvis Sønnen blive løftet op, vil han drage alle mennesker til sig, og til enhver, som tror denne sandhed om Sønnens sammensatte natur skal udstyres med liv, som er mere end tids blivende."

"Vi kan endnu ikke proklamere åbent, at Menneskesønnen er Guds Søn, selv om det er blevet åbenbaret for jer; derfor taler jeg uforbeholdent til jer om disse mysterier. Selvom jeg står foran jer i denne fysiske form, er jeg kommet fra Gud Fader. Før Abraham var, er jeg. Jeg kom virkelig fra Faderen ind i denne verden, som I har kendt mig, og jeg erklærer, at jeg snart skal forlade denne verden og vende tilbage til min Faders arbejde."

"Og kan jeres tro nu forstå sandheden i disse udtalelser, i betragtning af at jeg advarede dig, at Menneskesønnen ikke vil opfylde jeres fædre forventninger, således som de forestiller sig Messias? Mit rige er ikke af denne verden. Kan du tro på sandheden om mig, at uanset at ræve har huler, og himlens fugle har reder, har jeg ikke noget sted at hvile mit hoved?"

"På trods af alt vil jeg sige til jer, at Faderen og jeg er ét. Enhver, der har set mig, har set Faderen. Min Fader arbejder med mig i alle disse anliggender, og han vil aldrig forlade mig alene i min mission, og ligesom jeg aldrig vil svigte dig, når du om kort tid gå ud for at forkynde evangeliet i hele verden.

"Og nu har jeg taget jer afsides med mig og for jer selv en lille stund, så i kan forstå den herlighed og forstå storheden af det liv, som jeg har kaldt jer til: troseventyret for at etablere min Faders rige i menneskehedens hjerter, opbyggelse af min fællesskab af levende forening med sjælene af alle dem, som tror dette evangelium."

Apostlene lyttede i tavshed til disse dristige og sensationelle udsagn; de blev forbløffet. Og de spredte sig i små grupper for at diskutere og overveje mesterens ord. De havde tilstået, at han var Guds Søn, men de kunne ikke forstå den fulde betydning af, hvad de var blevet ført til at gøre.

7. ANDREAS KONFERENCE

Denne aften påtog Andreas sig opgaven med at holde en personlig og indgående konference med hver af sine brødre, og han førte frugtbare og opmuntrende samtaler med alle hans medarbejdere undtagen Judas Iskariot. Andreas havde aldrig haft sådan en tæt personligt forhold til Judas som til de andre apostle, og derfor havde han aldrig tænkt at det var af reel betydning, at Judas ikke frit og fortroligt havde relateret til lederen af det apostolske korps. Men nu var Andreas så bekymret for Judas holdning, at han senere på natten efter at alle apostlene sov dybt, opsøgte Jesus og erklærede grunden til sin bekymring for Mesteren. Jesus sagde: "Der er intet galt i, at du kommer til mig med denne sag, Andreas, men vi kan ikke gøre mere; bare fortsætte med at vise denne apostel den største tillid. Og sig ikke noget til hans brødre vedrørende denne snak med mig."

Det var alt Andreas kunne få Jesus til at sige. Altid havde der været noget mærkværdige mellem denne mand fra Judæa og hans brødre fra Galilæa. Judas var blevet chokeret over Johannes Døberens død, dybt såret af Mesterens irettesættelser ved flere lejligheder, skuffet, da Jesus nægtede at blive udråbt til konge, ydmyget, da han flygtede fra farisæerne, irriteret, når han nægtede at vedtage farisæerne udfordring for et tegn, forvirret af hans Mesters afvisning af at ty til demonstrationer af magt, og nu for nylig, deprimeret og til tider modløs af at kassen var tom. Judas savnede også stimulus fra folkemasserne.

Hver og en af de øvrige apostle var også påvirket ligeledes i nogen grad af disse selvsamme prøvelser og bedrøvelse men de elskede Jesus. I det mindste må de have elsket Jesus mere end Judas gjorde, for de fulgte ham til den bitre ende.

Da Judas var fra Judæa, blev han personligt fornærmet over, at Jesus netop havde advaret apostlene til at "passe på farisæernes surdej"; han var tilbøjelig til at se denne erklæring som en skjult reference til sig selv. Men Judas store fejl var, at i stedet for at hengive sig i oprigtigt fællesskab med de åndelige kræfter i universet, når Jesus sendte sine apostle ud for at bede særskilt, hengav han sig igen og igen til tanker om menneskets frygt, mens han fortsatte i at opretholde en subtil tvivl om Jesus mission og gav efter for hans uheldige tendens til følelser af hævn.

Nu ville Jesus tage sine apostle med sig til Hermonbjerget, hvor han havde besluttet sig for, som Guds Søn at begynde den fjerde fase af sin jordiske tjeneste. Nogle af dem havde været til stede ved hans dåb i Jordan og havde været vidne til begyndelsen af hans karriere som Menneskesønnen, og han ønskede at nogle af dem også ville være til stede for at høre, når han fik myndighed til at påtage sig den nye og offentlige rolle som en Guds søn. Derfor sagde han fredag morgen den 12. august til de tolv: "Bring forsyninger og gør jer klar til en tur til bjerget derovre, hvor ånden byder mig at gå for at blive udstyret til færdiggørelsen af mit arbejde på jorden. Og jeg ønsker at tage mine brødre med mig, så de kan blive styrket i de svære tider for at gå igennem denne oplevelse med mig."

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 158

FORKLARELSENS BJERG

DET VAR nær solnedgang fredag eftermiddag, den 12. august, år 29 e.Kr. da Jesus og hans medarbejdere nåede foden af Hermonbjerget, nær det samme sted, hvor drengen Tiglat engang ventede, mens Mesteren alene gik op ad bjerget for at afvikle Urantias åndelige skæbner og teknisk afslutte Lucifers oprør. De opholdt sig her i to dage og forberedte sig åndeligt til de begivenheder, som så snart fulgte.

Jesus vidste i store træk på forhånd, hvad der ville ske på bjerget, og han ønskede meget at alle hans apostle kunne være en del af denne oplevelse. Det var for at gøre dem klar til denne åbenbaring af sig selv, at han ventede med dem ved foden af bjerget. Men de kunne ikke nå de åndelige niveauer, som ville have berettigede deres eksponering for den fulde besøgsoplevelse i forbindelse med de himmelske væsener som så snart skulle vise sig på jorden. Da Jesus ikke kunne tage alle sine apostle med sig, besluttede han kun at tage de tre, der som regel ledsaget ham på sådanne særlige natlige vagter. Derfor var det kun Peter, James og Johannes som delte selv kun en del af denne unikke oplevelse med Mesteren.

1. FORKLARELSEN

Tidligt om morgenen mandagen den 15. august begyndte Jesus og de tre apostle bestigningen af Hermonbjerget, og dette var seks dage efter Peters mindeværdige bekendelse midt på dagen ved vejkanterne under morbærtræerne.

Jesus var blevet kaldt til at gå op på bjerget, alene og af sides, for at udføre de vigtige ting, der havde at gøre med udviklingen af hans overdragelse i kødet, da denne oplevelse var relateret til universet, af hans egen skabelse. Det er ikke uden betydning, at denne ekstraordinære begivenhed var planlagt til at finde sted, mens Jesus og apostlene befandt sig i hedningernes landområde, og at det rent faktisk fandt sted på et bjerg, der ikke tilhørte jøderne.

De nåede deres bestemmelsessted omkring halvvejs op ad bjerget, lidt før middag, og mens de spiste frokost, fortalte Jesus de tre apostle noget fra hans erfaring i bakkerne øst for Jordanfloden kort efter sin dåb, og endda noget mere om sin oplevelse på Hermonbjerget i forbindelse med hans tidligere besøg på dette ensomme sted.

Da Jesus var dreng, plejede han at vandre op ad bakken nær sit hjem og drømme om de slag som imperiernes hære havde kæmpet på Esdraelons slette. Nu var han gået op ad Hermonbjerget for at få begavelsen, der ville gøre ham klar til at gå ned til Jordans sletter for at fremføre de afsluttende scener i dramaet om hans overdragelse på Urantia. Mesteren kunne denne dag på Hermonbjerget have givet afkald på kampen og vendt tilbage for at styre sine univers domæner, men han valgte ikke kun at opfylde kravene til sin klasse af guddommelige Sønner efter den Evige Paradis Søns mandat, men han besluttede også at møde den sidste ende og det fulde omfang af hans Paradis Faders nuværende vilje. På denne dag i august så tre af hans apostle ham afstå fra at blive investeret med fuldt univers myndighed. De så på i forbløffelse da de himmelske budbringere tog afsked og efterlod ham alene til at afslutte sit jordiske liv som Menneskesønnen og Guds Søn.

Apostlenes tro havde nået sit højdepunkt ved den tid, da de fem tusinde mennesker blev bispist, og derefter faldt den hurtigt til nær nul. Nu, som et resultat af Mesterens indrømmelse af sin guddommelighed, steg den aftagende tro af de tolv i de næste par uger til dens højeste punkt, kun for at falde tilbage støt. Den tredje fornyelse af deres tro skete efter Mesterens opstandelse.

Klokken var omkring tre denne smukke eftermiddag, da Jesus tog afsked med de tre apostle og sagde: "Jeg går af sides for mig selv for et øjeblik af fællesskab med Faderen og hans budbringer. Jeg beder jer om at vente her, og mens du

venter på, at jeg vender tilbage, bed til at Faderens vilje må ske i alle din oplevelse i forbindelse med Menneskesønnens fortsatte overdragelse mission." Efter at Jesus havde sagt dette til dem, trak han sig tilbage for en lang drøftelse med Gabriel og Fader Melkisedek, og han vendte først tilbage omkring klokken seks. Da Jesus så deres angst over hans længerevarende fravær, sagde han: "Hvorfor var du bange? Du ved godt, at jeg må se til min Faders anliggender; hvorfor tvivler du, når jeg ikke er hos dig? Jeg erklærer nu, at Menneskesønnen har valgt at gennemleve sit liv i dets fulde længde midt iblandt jer, som en af jer. Vær ved godt mod; jeg vil ikke forlade dig, før mit arbejde er færdigt."

Da de indtog deres sparsomme aftenmåltid stillede Peter et spørgsmål til Mesteren: "Hvor længe skal vi blive på dette bjerg borte fra vore brødre?" Jesus svarede: "Indtil du skal se Menneskesønnens herlighed og vide, at alt, hvad jeg har sagt til dig er sandt." Som de sad der omkring de glødende kul fra bålet, talte de om spørgsmål i forbindelse med Lucifers oprør indtil mørket faldt på og apostlenes øjne blev tunge, for de havde begyndt deres rejse meget tidligt denne morgen.

Da de tre havde sovet dybt i cirka en halv time, blev de pludselig vækket ved en knitrende lyd i nærheden, og da de så sig omkring, så de til deres overraskelse og forfærdelse, Jesus involveret i en fortrolig kommunikation med to strålende væsener ikklædt lysbeklædning fra den himmelske verden. Jesu ansigt og form, skinnede med lysstyrke fra et himmelsk lys. Disse tre talte i et fremmed sprog, men fra visse ting som blev sagt, antog Peter fejlagtigt, at skabningerne i selskab med Jesus var Moses og Elias; i virkeligheden, var de Gabriel og Fader Melkisedek. De fysiske overvågere havde på anmodning af Jesus sørget for at apostlene ville være vidne til denne scene.

De tre apostle blev så grundigt bange, at det tog dem lang tid at genvinde fatningen, men Peter, som var den første, der kom sig, sagde, da den blændende vision tonede bort, foran dem, og de så Jesus stå alene: "Jesus, Mester, det er godt at have været her. Vi glæder os til at se denne herlighed. Vi er tilbageholdende med at gå tilbage til den lidet ærefulde verden. Hvis du ønsker, så lad os blive her, og vi vil sætte tre telte op, et til dig, et til Moses og et til Elias." Peter sagde dette på grund af hans forvirring, og fordi intet andet kom ind i hans sind i netop dette øjeblik.

Mens Peter endnu talte nærmede en sølvskinnende sky sig og overskyggede dem alle fire. Apostlene blev nu meget bange, og da de faldt ned på deres ansigter for at tilbede, hørte de en stemme, den samme stemme, som havde talt på det tidspunkt, da Jesus blev døbt, og stemmen sagde: "Dette er min elskede søn; lyt til ham." Da skyen forsvandt, var Jesus igen alene med de tre, og han bøjede sig ned, rørte ved dem og sagde: "Stå op og vær ikke bange; du skal se større ting end dette." Men apostlene var virkelig bange; de var en stille og eftertænksom trio som gjorde sig klar til kort før midnat, at gå ned fra bjerget.

2. NEDSTIGNINGEN FRA BJERGET

Ikke et ord blev sagt før cirka halvvejs nede ad bjerget. Jesus begyndte samtalen med at sige: "Se til, at du ikke fortælle nogen, ikke engang til dine brødre, hvad du har set og hørt på dette bjerg, indtil Menneskesønnen er opstået fra de døde." De tre apostle blev chokerede og forvirrede af Mesterens ord, "indtil Menneskesønnen er opstået fra de døde." De havde for nylig bekræftet deres tro på ham som Befrieren, Guds Søn, og de havde lige set ham forvandlet i herlighed og ære for deres øjne, og nu begyndte han at tale om at "opstå fra de døde"!

Peter gøs ved tanken om Mesterens død - det var en alt for ubehageligt tanke at underholde - og fordi han var bange for, at James eller Johannes ville stille spørgsmål i forbindelse med denne erklæring, mente han det var bedst at starte en samtale om andre ting, og da han ikke vidste, hvad han skulle talte om gav han udtryk for den første bedste idé som opstod i hans sind, nemlig: "Mester, hvorfor siger de skriftkloge, at Elias skal komme før Messias?" Jesus vidste, at Peter søgte at undgå henvisning til hans død og opstandelse, svarede: "Sandelig kommer Elias for at bane vejen for Menneskesønnen, som skal gennemgå mange lidelser og til sidst blive afvist. Men jeg siger jer, at Elias allerede er kommet, og de modtog ham ikke, men gjorde med ham, hvad de ville." Da indså de tre disciple, at han talte om Johannes Døberen som Elias. Jesus vidste, at hvis de insisterede på at overveje ham til at være Messias, så skal Johannes være profetiens Elias.

Jesus påbød tavshed om, hvad de havde set af forsmag på hans herlighed til efter opstandelsen, fordi han ikke ønskede at fremme den tanke, at han nu, da han blev modtaget som Messias, ville på nogen som helst måde opfylde deres fejlagtige opfattelser af et vidunderarbejdende Befrier. Selv om Peter, James og Johannes overvejede alt dette i deres

sind, fortalte de ikke om dette til nogen før efter Mesterens opstandelse.

Da de fortsatte ned ad bjerget, sagde Jesus til dem: "I ville ikke modtage mig som Menneskesønnen; derfor indvilliget jeg i at blive modtaget i jeres faste overbevisning, men tag ikke fejl, min Fader vilje har forrang. Hvis I derfor vælger at følge jeres egen vilje tendens, må I forberede jer på at lide mange skuffelser og opleve mange prøvelser, men den uddannelse, som jeg har givet jer, burde være fyldestgørende nok til at bringe jer triumferende gennem selv disse sorger af jeres eget valg."

Jesus tog ikke Peter, James og Johannes med sig op til forklarelsens bjerg, fordi de på en eller anden måde var bedre forberedt end de øvrige apostle til at være vidne til, hvad der skete, eller fordi de var åndeligt mere egnet til at drage fordel af et sådan sjældent privilegium. Overhovedet Ikke. Han vidste godt, at ingen af de tolv var åndeligt kvalificeret til denne oplevelse; derfor tog han kun med sig de tre apostle, der var blevet tildelt til at ledsage ham på de tidspunkter, hvor han ønskede at være alene for at kommunikere i ensomhed.

3. HVAD FORKLARELSEN BETYDER

Det, som Peter, James og Johannes bevidnede på forklarelsens bjerg var et flygtigt glimt af et himmelsk festspil, som denne oplevelsesrige dag fandt sted på Hermonbjerg. Forklarelsen var i anledning af:

1. Den Evige Moder-Søn i Paradiset accepterede fuldt ud Mikael's overdragelse af sit inkarnerede liv på Urantia. Hvad angik den Evige Søns krav, havde Jesus nu modtaget forsikring om, at de var opfyldt. Og det var Gabriel, der kom med denne forsikring.
2. Vidnesbyrd blev givet om den Uendelige Ånds tilfredshed med overdragelsen i menneskelig form på Urantia. Den Uendelige Ånds, univers repræsentant, den nærmeste samarbejdspartner til Mikael på Salvington og hans altid tilstedeværende partner, talte ved denne lejlighed gennem Fader-Melkisedek.

Jesus glædede sig over dette vidnesbyrd, som blev udført af den Evige Søns og den Uendelige Ånds sendebude, om at hans mission på jorden havde været en succes, men han lagde mærke til, at hans Fader ikke havde antydnet, at Urantia overdragelsen var færdig; Faderens usynlige tilstedeværelse bevidnede kun gennem Jesu Personaliserede Retter og sagde: "Dette er min elskede søn; lyt til ham." Dette blev sagt med ord, som selv de tre apostle kunne høre.

Efter dette himmelske besøg forsøgte Jesus at forstå Faderens vilje og besluttede at fortsætte sin dødelige overdragelse til sin naturlige ende. Dette var forklarelsens betydning for Jesus. For de tre apostle var det en begivenhed, der angav Mesterens indtræden i den afsluttende fase af sin jordiske livskarriere som Guds Søn og Menneskesønnen.

Efter Gabriel og Fader Melkisedeks formelle besøg førte Jesus uformelle samtaler med sine tjenende Sønner og kommunikerede med dem om universets anliggender.

4. DEN EPILEPTISKE DRENG

Kort før morgenmaden denne tirsdag morgen ankom Jesus og hans tilhængere til apostlenes lejr. Da de kom tættere fornemmede de en betydelig menneskemængde som var samlet omkring apostlene og snart begyndte de at høre højlydte argumenterende og stridende ord fra denne gruppe på omkring halvtreds mennesker, som bestod af de ni apostle og en samling, som fordelte sig ligeligt mellem de skriftkloge fra Jerusalem og troende disciple, som havde fulgt Jesus og hans medarbejdere på deres rejse fra Magadan.

Selvom mængden var engageret i talrige udvekslinger, var den vigtigste uoverensstemmelse om en borger fra Tiberias som var ankommet dagen før for at møde Jesus. Denne mand, James af Safed, havde en fjorten år gammel søn, hans eneste barn, der led af svær epilepsi. Ud over denne nervøse lidelse var drengen blevet besat af en af disse omvandrende, drillesyge og oprørske mellemvæsener, som på daværende tid eksisterede på jorden og var ude af kontrol, så den unge var både epileptisk og dæmonbesat.

For næsten to uger havde denne urolige far, en af Herodes Antipas lavere embedsmænd, vandret omkring i de vestlige

regioner i Filips forvaltningsområde og søgt efter Jesus for at få ham til at helbrede sin lidende søn. Han indhentede ikke det apostoliske selskab indtil omkring middagstid på denne dag, hvor Jesus var op på bjerget med de tre apostle.

De ni apostle var meget overrasket og betydeligt forstyrret da denne mand, ledsaget af næsten fyrre andre personer, der søgte Jesus, pludselig kom til dem. På det tidspunkt, hvor denne gruppe ankom, havde de ni apostle, i hvert fald de fleste af dem bukket under for deres gamle fristelse - at diskutere hvem der ville være størst i riget. De var ivrige efter at udveksle synspunkter om status som de enkelte apostle måske kunne få. De kunne simpelthen ikke helt slippe fri fra det længe næret idé om Messias materielle mission. Nu, hvor Jesus selv havde accepteret deres tilståelse, at han faktisk var Befrieren - i hvert fald havde han tilstået sin guddommelighed - hvad var da mere naturligt end, at der i denne periode, da de var adskilt fra Mesteren, begyndte at tale om de håb og forventninger, der var tættest på deres hjerter. De var dybt engageret i disse drøftelser da James af Safed og hans ledsagere som søgte Jesus fandt dem.

Andreas trådte frem for at hilse denne far og hans søn og sagde: "Hvem søger du?" James sagde "Gode mand, jeg søger din herre. Jeg leder efter en kur mod min plagede søn. Jeg ønsker, at Jesus vil uddrive denne djævel, der har besat mit barn." Så fortalte faderen apostlene, hvordan hans søn var så ramt, at han mange gange næsten havde mistet livet som følge af disse ondsksfulde angreb.

Mens apostlene lyttede trådte Simon Zelotes og Judas Iskariot frem til faderen og sagde: "Vi kan helbrede ham; du behøver ikke at vente på at Mesteren vender tilbage. Vi er ambassadører for riget; vi holder ikke længere disse ting hemmelige. Jesus er Befrieren, og rigets nøgler er blevet overladt til os." På dette tidspunkt var Andreas og Thomas i samråd lidt væk fra de andre. Nataniel og de andre kiggede på i forbløffelse. De blev alle rystet over Simon og Judas pludselig dristighed, hvis ikke formodning. Så sagde faderen: "Hvis du har mulighed for at gøre disse ting, så beder jeg dig udtale de ord som frigør mit barn fra denne trældom." Så trådte Simon frem og lagde hånden på barnets hoved, kiggede ham lige i øjnene og befalede: "Kom ud af ham, du urene ånd; i Jesu navn adlyd mig." Men drengen havde kun et mere voldelig anfald, mens de skriftkloge latterliggjorde apostlene i hån, og de skuffede troende led spydigheder fra disse uvenlige kritikere.

Andreas var dybt fortørnet over dette ubetænksomme forsøg og dets dystre fiasko. Han kaldte apostlene til side til drøftelse og bøn. Efter dette øjeblik af omtanke følte Andreas, stærkt brodden af deres nederlag og ydmygelse som hvilede over dem alle, til et nyt forsøg på at uddrive dæmonen, men kun fiasko kronede hans indsats. Andreas tilstod ærligt sit nederlag, anmodede faderen til at blive hos dem natten over, eller indtil Jesus vendte tilbage og sagde: "Måske er det en slags, der kun går ud på Mesterens personlige kommando."

Og så, mens Jesus gik ned ad bjerget med den overstrømmende glade og entusiastiske Peter, James og Johannes var deres ni brødre søvnløse i deres forvirring og nedslået ydmygelse. De var en modløs og revset gruppe. Men James af Safed ville ikke give op. Selvom apostlene ikke kunne give ham nogen idé om, hvornår Jesus muligvis kunne vende tilbage, besluttede han at blive indtil Mesteren kom tilbage.

.

5. JESUS HELBREDER DRENGEN

Da Jesus nærmede sig var de ni apostle mere end lettet over at byde ham velkommen, og de var meget opmuntret over at se det gode humør og den usædvanlige begejstring, som spejlede sig i ansigterne af Peter, James og Johannes. De styrkede alle frem for at hilse Jesus og deres tre brødre. Da de udvekslede hilsener kom publikum tættere og Jesus spurgte: "Hvad var det i bestridte om da vi nærmede os?" Men før de forvirrede og ydmygede apostle kunne besvare Mesterens spørgsmål trådte den ængstelige far til den ramte dreng frem, knælede ved hans fødder og sagde: "Mester, jeg har en søn, mit eneste barn, der er besat af en ond ånd. Ikke kun råber han af angst, med fråde om munden, og falder som en død til jorden under angrebet, men denne onde ånd, der besætter ham, fortsætter ofte med ham selv i kramper og nogle gange har kastet ham i vandet og selv ind i ilden. Med megen tænders knusning og som et resultat af mange blå mærker svinder mit barn væk. Hans liv er værre end døden; hans mor og jeg har en trist hjerte og en brækket ånd. Omkring middagstid i går, da jeg søgte efter dig, fandt jeg dine disciple, og mens vi ventede forsøgte dine apostle at uddrive denne dæmon, men de kunne ikke gøre det. Og nu, Mester, vil du gøre det for os, vil du helbrede min søn?"

Da Jesus havde lyttet til denne rapport, rørte han den knælende far og bad ham rejse sig, mens han kastede et søgende blik på apostlene som stod i nærheden. Da sagde Jesus til alle dem, som stod foran ham: "Åh vantro og korrupte generation! Hvor længe skal jeg bære med dig? Hvor længe vil jeg være med dig? Hvor længe vil det være, før du lærer at troens gerninger ikke virker på foranledning af en tvivlende vantro?" Derefter sagde Jesus og pegede på den forvirrede far: "Bring din søn." Da James havde bragt drengen foran Jesus sagde denne: "Hvor længe har drengen lidt på denne måde?" faderen svarede, "siden han var et lille barn." Mens de talte fik den unge mand et voldsomt anfald, og faldt midt iblandt dem med sammenbidte tænder og fråde om munden. Efter en række af voldsomme kramper lå han der foran dem som en død. Nu knælede faderen igen ved Jesu fødder, mens han bønfuldt Mesteren og sagde: "Hvis du kan helbrede ham, beder jeg inderligt, at du har medlidenhed med os og befrier os fra denne lidelse." Da Jesus hørte disse ord, kiggede han ind i faders bekymrede ansigt og sagde: "Du skal ikke sætte spørgsmålstejn ved styrken af min Faders kærlighed, kun oprigtighed og omfanget af din egen tro. Alle ting er mulige for dem, der virkelig tror." Derefter udtalte James af Safed de uforglemmelige ord af blandet tro og tvivl, "Herre, jeg tror. Jeg beder dig hjælpe min vantro."

Da Jesus hørte disse ord, trådte han frem, tog drengen ved hånden og sagde: "Jeg skal gøre dette i min Fader, og til den levende tros ære. Min søn, stå op! Kom ud af ham, du ulydige ånd, og gå ikke ind i ham igen." Jesus satte drengens hånd i sin faders hånd og sagde: "Gå jeres vej. Faderen har opfyldt din sjæls ønske." Alle de tilstedeværende, selv Jesus fjender, var forbavset over, hvad de så.

Det var virkelig skuffende for de tre apostle, der så nylig havde nydt den åndelige ekstase af begivenhederne og oplevelserne på forklarelsens bjerg, at så snart at vende tilbage til denne scene af nederlag og modløshed hos deres medapostle. Men sådan var det altid med disse tolv ambassadører for riget. De undlod aldrig at veksle mellem ophøjelse og ydmygelse i deres livserfaringer.

Dette var en sand helbredelse af en dobbelt lidelse, en fysisk lidelse og en åndelig svøbe. Drengen var i det øjeblik permanent helbredt. Da James var gået med sin restaurerede søn, sagde Jesus: "Vi går nu til Cæsarea Filippi; gøre jer straks klar." Det var en stille gruppe, der vandrede sydpå, mens folkemængden fulgte dem.

6. I CELSUS HAVE

De opholdt sig natten over hos Celsus, og efter at de havde spist og hvilede, samledes de tolv i haven omkring Jesus, og Thomas sagde: "Mester, mens vi der blev tilbage og ventede, stadig ikke ved, hvad der skete på bjerget og som så vores glade brødre, som var med dig, længes vi efter at få dig til at diskutere med os om vores nederlag og instruere os i disse spørgsmål, da vi forstår, at det, der skete på bjerget, ikke nu kan blive afsløret."

Jesus svarede Thomas og sagde: "Alt, som jeres brødre hørte på bjerget skal i god tid blive åbenbaret for dig. Men jeg vil nu vise jer årsagen til jeres nederlag i det, som i så uklogt forsøgte jer på. Mens jeres Mester og hans ledsagere, jeres brødre, i går gik op ad bjerget derovre for at søge yderligere viden om Faderens vilje, og at bede om en større tildeling af visdom til effektivt at gøre den guddommelige vilje, havde i, som forblev på vagt her med instruktioner om at forsøge at tilegne sig den åndelige indsigt sind og at bede sammen med os for en fyldigere åbenbaring af Faderens vilje, undladt at praktisere den tro, du havde kommando over, men i stedet gav i efter for fristelsen og faldt i jeres gamle onde tendenser til for jer selv at søge privilegerede steder i himmelriget - i det materielle og tidsmæssige rige, som du konstant har i tankerne. Og I klamrer jer til disse fejlagtige overbevisninger trods gentagne forklaringer, om at mit rige ikke er af denne verden.

"Ikke så snart har jeres tro forstået Menneskesønnens identitet førend jeres egoistiske ønsker om verdslig fremgang kommer over dig igen, og i forfalder til indbyrdes at diskutere, hvem der skal være den største i himmelriget, et rige, der ikke eksisterer og aldrig vil eksistere så som i fortsætter med at forestille jer det. Har jeg ikke fortalt jer, at han, som vil være størst i min Faders åndelige broderskab af riget skal være lille i deres egne øjne og dermed blive sine brødres tjener? Åndelig storhed består i en forståelse af den fulde kærlighed, som er guddommelig og ikke i en nydelse af udøvelsen af materiel magt til ophøjelse af hans eget selv. I det som i forsøgte jer på, og som i så fuldstændigt mislykkedes, var jeres formål ikke rent. Jeres motiv var ikke guddommeligt. Jeres ideal var ikke åndeligt. Jeres ambition var ikke altruistisk. Jeres tilgang var ikke baseret på kærlighed, og målet for jeres bestræbelser var ikke Faderens vilje i himlen.

"Hvor længe vil det tage jer, før I lærer at man ikke kan forkorte tidsforløbet af etablerede naturfænomener, undtagen når det er i overensstemmelse med Faderens vilje? I kan heller ikke gøre åndeligt arbejde uden åndelig kraft. Og I kan ikke gøre noget af dette, selv når potentialet for dem er tilgængelig, uden den tredje og afgørende menneskelige faktor: den personlige oplevelse af at have en levende tro. Skal I altid have materielle manifestationer som en attraktion til rigets åndelige realiteter? Kan I ikke forstå åndens betydning af min mission uden synlige præsentation af usædvanlige gerninger? Hvornår kan man være i stand til at stole på jer, at I vil forblive tro mod de højere og åndelige realiteter af riget, uberørt af hvordan alle de eksterne materielle manifestationer synes at fremstå?"

Da Jesus havde sagt dette til de tolv, tilføjede han: "Gå nu og hvil, fordi vi i morgen vender tilbage til Magadan for der at rådføre os om vores mission til byerne og landsbyer i Decapolis. Og som afslutningen af denne dags oplevelse, lad mig sige til hver enkelt af jer, hvad jeg sagde til dine brødre på bjerget, og lad disse ord synke dybt i jeres hjerter: Menneskesønnen vil nu begynde den sidste fase af sin overdragelse. Vi er ved at begynde det arbejde, som snart vil føre til den store og endelige afprøvning af jeres tro og hengivenhed, når jeg skal overlades i hænderne på de mennesker, der søger min ødelæggelse. Og husk, hvad jeg siger til jer: Menneskesønnen vil blive dræbt, men han vil opstå igen."

De trak sig tilbage for natten, bedrøvet. De var forvirret; de kunne ikke forstå disse ord. Selv om de var bange for at spørge noget om, hvad han havde sagt, huskede de stadig alt efter hans opstandelse.

7. PETERS PROTEST

Tidligt denne onsdags morgen begav Jesus og de tolv fra Cæsarea Filippi sig mod Magadan Park nær Betsaida Julias. Apostlene havde sovet meget lidt den nat, så de var tidligt oppe og klar til at gå. Selv de kedeligste Alpheus tvillinger var blevet chokeret over denne snak om Jesu død. På deres rejse sydpå, kom de straks efter Merom kilder til Damaskus vejen, og da Jesus ønskede at undgå de skriftkloge og andre, han vidste snart ville følge efter dem, gav han ordre til at fortsætte til Kapernaum langs Damaskus vej, som passerer gennem Galilæa. Han gjorde dette, fordi han vidste, at de, der fulgte efter ham ville vandre videre langs vejen øst for Jordanfloden, fordi de regnede med, at Jesus og apostlene var bange for at passere gennem Herodes Antipas territorium. Jesus forsøgte at undgå sine kritikere og den folkemængde, der fulgte efter ham for at være alene med sine apostle denne dag.

De vandrede gennem Galilæa indtil godt efter frokosttid før de stoppede i skyggen for at opfriske sig selv. Efter at de havde spist deres mad, sagde Andreas vendt mod Jesus: "Mester, mine brødre forstå ikke dine dybe udsagn. Vi var helt begyndt at tro, at du er Guds søn, og nu hører vi disse mærkelige ord om at forlade os, om at dø. Vi forstår ikke din undervisning. Taler du til os i lignelser? Vi beder dig tale til os ligeud og utilsløret."

Da Jesus svarede Andreas sagde han: "Mine brødre, er det fordi du har tilstået, at jeg er Guds Søn, så jeg føler mig tvunget til at begynde at forklare dig sandheden om afslutningen af Menneskesønnens overdragelse på jorden. Du hænger stædigt til den tro, at jeg er Messias, og du ønsker ikke at opgive tanken om, at Messias skal sidde på en trone i Jerusalem; derfor fortsætter jeg med at fortælle dig, at Menneskesønnen snart skal gå til Jerusalem, lide meget, blive afvist af de skriftkloge, de ældste og ypperstepræsterne, og efter alt dette blive dræbt og oprejst fra de døde. Og jeg taler ikke i lignelser til dig; jeg fortæller dig sandheden, så du kan være forberedt på disse begivenheder, når de pludselig kommer over os." Mens han endnu talte styrtede Peter utålmodigt op til ham, lagde sin hånd på Mesterens skulder og sagde: "Mester, det være sig langt fra os at diskutere med dig, men jeg erklærer, at sådan noget aldrig vil ske for dig."

Peter talte således, fordi han elskede Jesus, men Mesterens menneskelige natur opfattede i disse ord af velment hengivenhed en subtil antydning om at friste ham til at ændre hans linje om at forfølge vejen til enden for at fuldføre sin overdragelse på jorden ifølge hans Paradis Faders vilje. Og det var netop fordi han opdagede faren for at lade selv hans kærlige og loyale venners forslag til at afskrække sig, at han vendte sig mod Peter og de andre apostle og sagde: "Bliv bag mig. Du lugten af din modstander, fristerens ånd. Når du taler på denne måde, er du ikke på min side, men snarere på vores fjenders side. På denne måde gør du din kærlighed til mig til en anstødssten, når jeg skal gøre Faderens vilje. Bekymrer dig ikke om menneskers måde, men snarere om Guds vilje."

Efter at de var kommet sig fra det første chok over den stikkende irettesættelse, som Jesus gav dem, og før de fortsatte deres rejse, sagde Mesteren videre: "Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv, dagligt at påtage sig sit ansvar og følge mig. For den, der selvisk vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der mister sit liv for min skyld, og

evangeliets vil frelse det. Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden men mister sin egen sjæl? Med hvad kan mennesket give i bytte for evigt liv? Skam jer ikke over mig og mine ord i denne syndige og hykleriske generation, ligesom jeg heller ikke skammer mig over at anerkende dig, da jeg i ære og herlighed mødte min Fader i overværelse af alle de himmelske herskare. Men sandelig, mange af jer som nu står foran mig, skal ikke smage døden, indtil du ser dette Guds Rige komme med kraft."

Således gjorde Jesus det klart for de tolv den smertefulde og modstridende sti, som de skal betræde, hvis de ville følge ham. Hvilken chok var disse ord ikke for disse galilæiske fiskere, der vedvarende drømte om et jordisk kongedømme med hæderspladser for sig selv! Men deres loyale hjerter blev rørt af denne modige appel, og ikke en af dem var indstillet på at forlade ham. Jesus sendte dem ikke alene ind i kampen; han anførte dem. Han bad kun, at de tappert fulgte ham.

Langsomt begyndte de tolv at forstå den idé, at Jesus fortalte dem noget om muligheden for, at han ville dø. De forstod kun svagt, hvad han sagde om sin død, mens hans ord, om at rejse sig op fra de døde, blev ikke registreret i deres sind. Som dagene gik, og Peter, James og Johannes, mindes deres erfaringer på forklarelsens bjerg, fik de en bedre forståelse af nogle af disse ting.

Under hele den tid hvor de tolv var sammen med deres Mester, så de kun et par gange, de lynende øjne og hørte sådanne hurtige ord af irettesættelse, der kom Peter og resten af dem til dels ved denne lejlighed. Jesus havde altid været tålmodig med deres menneskelige mangler og fejl, men ikke så da han stod over for en overhængende trussel mod sit program for ubetinget at følge sin Faders vilje for resten af sin jordiske karriere. Apostlene blev bogstaveligt bedøvet; de var forbløffet og forfærdet. De kunne ikke finde ord til at udtrykke deres sorg. Langsomt begyndte de at indse, hvad Mesteren måtte udholde, og at de skal gå gennem disse erfaringer med ham, men de vågnede ikke op til virkeligheden af disse kommende begivenheder førend længe efter disse tidlige antydninger af den forestående tragedie under hans sidste dage.

I stilhed begav Jesus og de tolv sig på vej igennem Kapernaum til deres lejr ved Magadan Park. Selvom de ikke i løbet af eftermiddagen diskuterede med Jesus, talte de meget indbyrdes, mens Andreas talte med Mesteren.

8. I PETERS HUS

De ankom i Kapernaum ved tusmørke og vandrede langs de mindre besøgte veje direkte til Simon Peters hjem for deres aftensmad. Mens David Zebedæus gjorde klar til at tage dem tværs over søen, opholdt de sig ved Simons hus og Jesus, som kiggede op på Peter og de andre apostle, spurgte: "Da i gik ud sammen i eftermiddag, hvad var det, i så alvorligt talte om indbyrdes?" Apostlene blev stille, fordi mange af dem havde fortsat den diskussion de begyndte på Hermonbjerget om de hæderspositioner, de ville have i det kommende rige; hvem der skal være den største, etc. Jesus som vidste, hvad som denne dag havde optaget deres tanker, vinkede til en af Peters små, satte barnet ned iblandt dem og sagde: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, med mindre i vender rundt og blive mere som dette barn, vil I ikke komme langt i himlen. Den der ydmyger sig og bliver som denne lille, vil være den største i himmelriget. Og den som modtager en sådan lille modtager mig. Og den, der modtager mig modtager også Ham, som udsendte mig. Hvis du ønsker at være den første i riget, så prøv at dele disse gode sandheder til dine brødre i kødet. Men for dem, der forfører en af disse små, for ham ville det være bedst, hvis han havde en møllesten hængt om halsen og kastet i havet. Hvis de ting du gør med hænderne eller ser med dine øjne er en krænkelse for rigets udvikling, ofrer disse skattede idoler, for det er bedre at komme ind i riget, minus mange af dette livs kære ting end at klynge sig til disse afguder og finde sig låst ude af riget. Men frem for alt, så sørg for at du ikke foragter en eneste af disse små, for deres engle ser altid ansigterne på de himmelske værter."

Da Jesus var færdig med at tale, gik de i båden og sejlede over til Magadan.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 159

TUREN GENNEM DEKAPOLIS

Da Jesus og de tolv kom til Magadan park, fandt de en gruppe som ventede på dem; der var næsten hundrede evangelister og disciple, deriblandt kvindekorpset, og de var alle klar til umiddelbart at begynde undervisnings- og forkyndelsesrejsen til byerne i Dekapolis.

På denne torsdags morgen den 18. august kaldte Mesteren sine tilhængere sammen og gav besked om at hver af apostlene skulle slutte sig sammen med en af de tolv evangelister, mens nogle evangelister skulle drage ud i tolv grupper for at arbejde i Dekapolis områdets byer og landsbyer. Kvindekorpset og nogen af de øvrige disciple fik besked om at blive sammen med ham. Jesus afsatte fire uger til denne tur og bad sine tilhængere om at være tilbage i Magdala inden fredag den 16. september. Han lovede at besøge dem ofte i løbet af denne tid. I løbet af denne måned arbejdede disse tolv grupper i Gerasa, Gamala, Hippos, Zafon, Gadara, Abila, Edrei, Filadelfia, Heshbon, Dium, Skythopolis og mange andre byer. På denne tur forekom der ingen helbredelsesmirakler eller andre usædvanlige begivenheder.

1. PRÆDIKEN OM TILGIVELSE

En aften i Hippos, som svar på spørgsmålet fra en discipel, holdt Jesus et foredrag om tilgivelse. Mesteren sagde:

“Hvis en godhjertet mand har hundrede får og et af dem bliver borte, vil han da ikke øjeblikkelig gå fra de nioghalvfems og drage ud for at lede efter den ene bortkomne? Og hvis han er en god hyrde, vil han da ikke fortsætte med at lede efter det bortkomne får indtil han finder det? Og så, når hyrden har fundet sit bortkomne får, lægger han det over sine skuldre, og når han kommer glad hjem, råber han på sine venner og naboer: Glæd jer med mig, for jeg har fundet mit får som var forsvundet. Jeg erklærer at der bliver større glæde i himmelen over en synder som vender om end over nioghalvfems retfærdige personer som ikke behøver nogen omvendelse. Således er det ikke min himmelske Faders vilje at en eneste af disse små skal gå bort, langt mindre at de skal gå tabt. I jeres religion kan Gud godt tage imod angrende syndere; i Guds rigets evangelium er det Faderen som drager ud for at finde dem endnu før de har gjort sig seriøse tanker om at omvende sig.”

“Den himmelske Fader elsker sine børn, og derfor burde I lære at elske hverandre; den himmelske Fader tilgiver jer jeres synder, derfor burde I lære at tilgive hverandre. Hvis din bror synder mod dig, gå da til ham for så med takt og tålmodighed at påpege hans forseelse for ham. Og gør alt dette mellem dig og ham alene. Hvis han vil høre på dig, har du vundet din bror tilbage. Men hvis din bror ikke vil høre på dig, hvis han fastholder sin fejlagtige måde at optræde på, gå da til ham igen og tag en eller to fælles venner med så du har to eller tre vidner som kan bekræfte dit vidne udsagn og fastslå at du har optrådt retfærdig og skånsomt overfor din bror som har begået overtrædelsen. Hvis han nu nægter at høre dine brødre, kan du så fortælle hele historien til forsamlingen, og da, hvis han nægter at høre broderskabet, lad dem da foretage sig det de anser for at være klogt; lad et sådan uregerlig medlem blive en som er udstødt fra riget. Selv om I ikke kan lade som om at I sidder som dommere over jeres medmenneskers sjæle, og selv om I ikke må tilgive syndere eller på anden måde prøve at tilrane jer de rettigheder som tilhører de himmelske skarers tilsynsførende, er det overladt til jer at opretholde verdslig orden i det jordiske rige. Selv om I ikke må blande jer i de guddommelige dekret vedrørende det evige liv, skal I have myndighed over de procedurer som angår det jordiske broderskabs verdslige velfærd. Og således, når det gælder alle de sager som er forbundet med broderskabets disciplin, skal hvad I end beslutter på jorden, anerkendes i himmelen. Selv om I ikke kan afgøre individets evige skæbne, kan I bestemme reglerne for gruppens adfærd, for, er der to eller tre af jer som bliver enige om noget af disse sager og spørger mig om det, skal dette blive bevilget jer hvis jeres forespørgsel ikke er i strid med min himmelske Faders vilje. Og alt dette er for al tid sandt,

for hvor to eller tre troende har samlet sig, der er jeg midt i blandt dem.”

Simon Peter var den af apostlene som havde ansvaret for medarbejderne i Hippos, og da han hørte Jesus sige dette, spurgte han: “Herre, hvor mange gange skal min bror kunne synde mod mig og få min tilgivelse? Op til syv gange?” Og Jesus svarede Peter: “Ikke kun syv gange men gerne syvoghalvfjerds gange. Derfor kan himmelens rige sammenlignes med en vis konge som beordrede en gennemgang af finanserne med sine forvaltere, og da de var begyndt denne undersøgelse af det indestående, blev en af hovedmændene i hans stab bragt frem for ham for at bekende at han skyldte kongen ti tusinde talenter. Denne tjenestemand ved kongens hof gav sig til at bede om forståelse for at hårde tider var tilstødt ham og at han ikke havde midlerne til at betale sin gæld med. Og da befalede kongen at hans ejendele skulle beslaglægges og at hans børn skulle sælges for at betale hans gæld. Da denne chefforvalter hørte denne strenge befaling, faldt han ned på ansigtet foran kongen og bønfuldt ham om at vise ham nåde og give ham mere tid. ‘Herre, ’ sagde han, ‘hav lidt mere tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig alt sammen.’ Og da kongen så på denne pligtforsømmende tjener og hans familie, blev han bevæget af medfølelse. Han gav ordre om at han skulle løslades og at hele gælden skulle eftergives.

“Og denne chefforvalter som hermed var blevet vist nåde og tilgivelse af kongen, fortsatte i sit arbejde, og da han fandt en af sine underordnede forvaltere som kun skyldte ham hundred denarer, tog han fat i ham og greb ham om halsen og sagde: ‘Betal mig alt det du skylder.’ Og da faldt denne medforvalter ned foran chefforvalteren og sagde mens han tryglede og bad: ‘Bare vis mig lidt tålmodighed, så vil jeg snart være i stand til at betale dig.’ Men chefforvalteren ville ikke vise sin medforvalter nogen nåde, men fik ham derimod fængslet til han havde efterkommet sin gæld. Da de andre tjenere så hvad der var sket, blev de så ilde til mode at de gik og fortalte det til deres herre og mester, kongen. Da kongen hørte hvad hans chefforvalter havde gjort, kaldte han denne utaknemmelige og utilgivende mand frem for sig og sagde: ‘Du er en slem og uværdig forvalter. Da du bad om medfølelse, eftergav jeg rask væk din gæld. Hvorfor viste du ikke også nåde overfor din medforvalter, således som jeg viste nåde overfor dig?’ Og kongen blev så rasende at han udleverede sin utaknemmelige chefforvalter til fangevogterne og bad dem holde på ham til han havde tilbagebetalt alt hvad han skyldte. Og på samme måde skal min himmelske Fader være mere generøs i sin nåde overfor dem som er villige til at vise nåde overfor sine medmennesker. Hvordan kan du komme til Gud og spørge om forståelse for dine ufuldkommenheder når du selv gerne straffer dine brødre som gøre sig skyldige i de samme menneskelige svagheder? Jeg siger til jer alle: Frit har i modtaget rigets gode gaver; giv derfor frivilligt til jeres medmennesker på jorden.”

Således underviste Jesus om farerne og illustrerede det uretfærdige ved at sætte sig som personlig dommer overfor ens medmennesker. Disciplin må opretholdes, retfærdighed må administreres, men i alle disse anliggender bør fællesskabets visdom være fremherskende. Jesus placerede lovgivende og dømmende autoritet i *gruppen*, ikke hos *individet*. Selv denne placering af autoritet i gruppen må ikke kunne udøves i form af en persons autoritet. Der ligger altid en fare i at et enkelt menneskes bedømmelse vil blive skæv af fordomme og fordrejet af lidenskaber. Når en gruppe står for bedømmelse, vil det være meget mindre sandsynligt at personlig forudindtagethed sker på bekostning af retfærdigheden. Jesus forsøgte altid at formindske uretfærdighed, gengældelse og hævn.

[Brugen af betegnelsen syvoghalvfjerds som en illustration på nåden og selvbeherskelsen var afledt af Skrifternes henvisning til Lameks jubel på grund af hans søns Tubal-Kains metalvåben, som sammenlignede disse overlegne redskaber med hans fjenders og udbrød: “Hvis Kain, uden våben i hånd, var hævnnet syv gange, så skal jeg nu hævnnes syvoghalvfjerds gange.”]

2. DEN FREMMEDE PRÆDIKANT

Jesus drog over til Gamala for at besøge Johannes og de andre som arbejdede sammen med ham der. Den aften, efter runden med spørgsmål og svar, sagde Johannes til Jesus: ”Mester, i går drog jeg over til Ashtarot for at se en mand som underviste i dit navn og til og med påberåbte sig at kunne uddrive djævlene. Men denne fyr havde aldrig været sammen med os, og han følger heller ikke med os; derfor forbød jeg ham at gøre sådanne ting.” Da sagde Jesus: “Forbyd ham ikke. Har du ikke opfattet at dette Guds rigets evangelium snart skal forkyndes over hele verden? Hvordan kan du forvente dig at alle som vil tro på evangeliet skal lade sig lede af jer? Vær hellere glad over at vores lære allerede har begyndt at manifestere sig ud over grænserne for vores personlige indflydelse. Ser du ikke, Johannes, at de som påberåber sig at udføre store gerninger i mit navn før eller siden kommer til at støtte vores sag? De vil helt sikkert ikke være de første til at snakke ondt om mig. Min søn, i anliggender af denne slags vil det være bedre om du regner alle som

ikke er mod os, som for os. I de kommende generationer er der mange som ikke er fuldt ud værdige til det, som vil gøre mange mærkelige ting i mit navn, men jeg vil ikke forbyde dem det. Jeg skal fortælle dig at selv når en kop koldt vand bliver givet til en tørstig sjæl, skal Faderens budbringere altid holde regnskab med en sådan kærlig tjeneste.”

Denne instruks gjorde Johannes helt rådvild. Havde han ikke hørt Mesteren sige: “Den som ikke er med mig, er mod mig”? Han opfattede ikke at Jesus i dette tilfælde henviste til mandens forhold til den åndelige lære om Guds rige, mens det i det andet tilfælde drejede sig om de udadrettede og vidtrækkende sociale relationer mellem troende når det gjaldt spørgsmål om en vis gruppe af troendes administrative kontrol og råderet over arbejdet udført af andre grupper som med tiden ville blive en del af det fremvoksende verdensomspændende broderskab.

Men Johannes fortalte ofte om denne oplevelse i forbindelse med sit senere arbejde for Guds rige. Alligevel blev apostlene mange gange fornærmet over at se andre være frimodige nok til at undervise i Mesterens navn. For dem virkede det altid upassende at de som aldrig havde siddet ved Jesu fødder, skulle vove at undervise i hans navn.

Denne mand som Johannes havde forbudt at undervise og arbejde i Jesu navn, tog ikke apostelens påbud til følge. Han fortsatte umiddelbart med sit virke og frembragte en betydelig forsamling af troende i Kanata før han drog videre til Mesopotamia. Denne mand, Aden, var blevet ledet til at tro på Jesus gennem vidnesbyrdet fra den sindslidende mand som Jesus havde helbredt i nærheden af Kheresa og som så tillidsfuldt troede at de onde ånder som han troede Mesteren havde drevet ud af ham, var blevet overført til svineflokkene i stedet for og derefter fik dem til at løbe deres undergang hovedkulds i møde udover bjergvæggen.

3. FORHOLDSREGLER FOR LÆRERE OG TROENDE

I Edrei, hvor Thomas og hans medarbejdere arbejdede, tilbragte Jesus en dag og en nat, og i løbet af aftenens diskussion gav han udtryk for hvilken principper de som sandhedsforkyndere skulle rette sig efter og hvilke som skulle motivere alle som underviste i Guds rigets evangelium. Genfortalt i moderne sprogbrug kan det Jesus sagde, opsummeres således:

Vis altid respekt overfor menneskers personlighed. Aldrig bør en retfærdig sag fremmes ved hjælp af magt, åndelige sejre kan kun vindes med åndelig kraft. Dette påbud om at afstå fra materielle påvirkningsmetoder gælder for psykisk såvel som fysisk magt. Overvældende argumenter og mental overlegenhed må ikke benyttes for at tvinge mænd og kvinder ind i Guds rige. Menneskets sind bør ikke sammenpresses af ren og skær logisk overvægt eller imponeres af skarpsindig veltalenhed. Mens følelser ikke helt kan tilsidesættes som en faktor i menneskelige beslutningsprocesser, bør de som ønsker at fremme Guds rigets sag, ikke i deres undervisning appellere direkte til dem. Ret jeres appeller direkte til den guddommelige ånd som bor i menneskesindet. Appeller ikke til frygten, medlidenheden eller kun det følelsesmæssige. Vær rimelige når I appellerer til folk, udøv selvkontrol og vis en sømmelig tilbageholdenhed; vis en passende respekt for jeres elevers personlighed. Husk at jeg har sagt: “Se, jeg står ved døren og banker, og hvis nogen vil åbne, kommer jeg ind.”

Når I bringer folk ind i Guds rige, så svæk eller ødelæg ikke deres selvrespekt. Mens for meget selvrespekt let kan nedbryde den nødvendige ydmyghed og ende op som stolthed, selvforherligelse og arrogance, vil tabet af selvrespekt ofte ende i handlingslammelse. Det er dette evangeliums hensigt at genoprette selvrespekten hos dem som har mistet den og nedtone den hos dem som har den. Begå ikke den fejl kun at fordømme misgerningerne i jeres elevers liv; husk også generøst at give udtryk for anerkendelse for det i deres liv som er mest prisværdig. Glem ikke at jeg ikke vil vige tilbage for noget for at genoprette selvrespekten hos dem som har mistet den og som virkelig ønsker sig den tilbage.

Pas på at I ikke sårer selvrespekten hos de forlegne og angstfyldte sjæle. Giv ikke efter for lysten til at blive sarkastisk på mine enfoldige brøders bekostning. Bliv ikke kyniske overfor mine angsttyngede børn. Lediggang ødelægger selvrespekten. Giv derfor jeres brødre den opfordring at holde sig beskæftiget med de opgaver de har valgt sig, og gør alt hvad I kan for at skaffe arbejde til de som ikke har noget at tage sig til.

Gør jer aldrig skyldige i en så uvenlig taktik som at forsøge at skræmme mænd og kvinder ind i Guds rige. En kærlig Fader skræmmer ikke sine børn til at føje sig efter hans retfærdige påbud.

En dag vil det gå op for Guds rigets børn at stærke følelsesudladninger ikke er det samme som ledelse fra den

guddommelige ånd. At nogen gør et så kraftig og mærkelig indtryk på en at det får en til at gøre et eller andet eller drage til et bestemt sted, så betyder det ikke nødvendigvis at sådanne impulser er ledelse fra den iboende ånd.

Giv alle troende et varsel på forhånd om den konfliktfyldte gråzone som alle som forflytter sig fra livet som man lever det i kødet, til det højere liv som det leves i ånden, må bevæge sig igennem. Dem som fuldstændig lever det ene eller det andet af livene, oplever lidt konflikt eller forvirring, men alle er skæbnebestemt til at gennemleve en større eller mindre usikkerhed i overgangen mellem de to livsniveauer. I det du træder ind i Guds rige, kan du ikke undslippe det ansvar og de forpligtelser det fører med sig, men husk: Evangeliets åg er let at bære, og sandhedens byrde vejer lidt.

Verden er fyldt med sultne sjæle som er udhungret selv i nærheden af livets brød; mennesker dør mens de leder efter den Gud som har bolig indeni dem. Mennesker leder efter rigets skatte med længselsfulde hjerter og trætte fødder mens de alle befinder sig indenfor den levende tros umiddelbare rækkevidde. Troen er det samme for religionen som sejlene er for et skib; den er en tillægskraft, ikke en ekstra byrde i livet. Der findes kun én kamp for dem som træder ind i Guds rige, og det er at udkæmpe troens gode kamp. For den troende er der kun én strid, og den udkæmpes mod tvivlen – manglen på tro.

Når I forkynder rigets evangelium, underviser i ganske enkelt om venskabet med Gud. Og denne samhørighed vil appellere lige meget til mænd og kvinder, i og med at de begge vil finde det, som mest virkelighedsnært tilfredsstillende deres karakteristiske længsler og idealer. Fortæl mine børn at jeg ikke kun er følsom overfor deres følelser og har tålmodighed med deres svagheder, men jeg er også skånselsløs overfor synden og intolerant overfor uretfærdighed. Jeg er ganske vist godtroende og ydmyg overfor min Fader, men jeg er lige så kompromisløs ubarmhjertig når der er vel overvejet ondskab og syndig oprør mod min himmelske Faders vilje.

I skal ikke fremstille jeres lærer som en sorgens mand. Fremtidige generationer skal også kende udstrålingen fra vores glæde, ukueligheden i vores gode vilje og inspirationen fra vores gode humør. Vi forkynder et budskab af gode nyheder som er smitsom i sin forvandlende kraft. Vores religion pulserer af nyt liv og ny mening. De som godtager denne forkyndelse, fyldes med glæde og drives i deres hjerter til at fryde sig endnu mere. Stigende lyksalighed er altid en erfaring hos alle, som er sikre på Gud.

Lær alle troende at undgå at læne sig opad den falske sympatis vaklevorne krykker. I kan ikke udvikle en stærk karakter ved at give efter for selvmedlidenheden; forsøg ærligt at undgå den selvbedrageriske indflydelse som er i sammenholdet ved at lide samme bedrøvelig skæbne. Udvid jeres sympati til de tapre og modige mens I er tilbageholdne med at overøse de feje sjæle som kun halvhjertet går løs på livets prøvelser. Tilbyd ikke medlidenhed til dem der giver efter for deres svagheder uden at kæmpe. Vis ikke sympati overfor jeres brødre simpelthed fordi I regner med at de skal gengælde sympatien.

Når mine børn først bliver bevidste om den guddommelige tilstedeværelse, vil en sådan tro udvide sindet, forædle sjælen, styrke personligheden, forstærke lykken, give den åndelige fatteevne større dybde og forbedre evnen til at elske og blive elsket.

Lær alle troende, at de som træder ind i riget ikke dermed bliver gjort immune mod tidens ulykker eller mod naturens almindelige katastrofer. Troen på evangeliet vil ikke afværge at man får problemer, men den vil sikre at I ikke bliver *bange* når vanskelighederne tager overhånd. Hvis I vover at tro på mig og helhjertet går videre for at følge mig, skal I dermed sikkert og vist begive jer ud på den sikre vej mod problemer. Jeg lover ikke at befri jer fra modgangens bølger, men jeg lover at rejse sammen med jer gennem dem alle sammen.

Og meget mere lærte Jesu denne gruppe af troende før de gjorde sig klar til nattens søvn. Og de som hørte disse udtalelser beholdt dem som skatte i deres hjerter og genfortalte dem ofte i opbyggeligt øjemed for de apostle og disciple som ikke var til stede for at høre dem.

4. SAMTALEN MED NATANIEL

Og så drog Jesus over til Abila, hvor Nataniel og hans medarbejdere holdt til. Nataniel var temmelig bekymret over nogle af Jesu udtalelser som så ud til at svække de anerkendte hebræiske skrifers autoritet. Derfor tog Nataniel, efter

den sædvanlige runde med spørgsmål og svar denne aften, og trak Jesus væk fra de andre og spurgte: “Mester, vil du betro mig at få sandheden at vide om skrifterne? Jeg har lagt mærke til at du kun underviser os i en del af de hellige skrifter - det bedste af dem efter mit skøn - og jeg udleder at du afviser rabbinernes lære i den forstand at de mener lovens ord er Guds egne ord som har været hos Gud i himmelen helt fra før Abrahams og Moses dage. Hvad er sandheden om skrifterne?” Da Jesus hørte denne rådvilde apostels spørgsmål, svarede han:

“Nataniel, du har bedømt rigtig; jeg deler ikke rabbinernes syn på skrifterne. Jeg vil snakke med dig om denne sag på den betingelse at du ikke fortæller disse ting videre til dine brødre, som ikke er beredte til at modtage denne lærdom. Ordene i Moseloven og skrifternes lære fandtes ikke før Abraham. Det er kun i de senere tider at skrifterne er blevet samlet sammen sådan som vi nu har dem. Selv om de indeholder det bedste af det jødiske folkets højeste tanker og længsler, indeholder de også meget som langt fra er repræsentativ for den himmelske Faders væsen og lære, og derfor må jeg altså blandt de bedste læresætninger vælge dem som indeholder sandheder som kan hentes ud til at blive en del af Guds rigets evangelium.

“Disse skrifter er menneskers værk; nogle af dem var hellige mænd, andre ikke helt så hellige. Læresætningerne fra disse bøger repræsenterer de syn og den grad af oplysthed som gjorde sig gældende da de blev til. Som en sandhedsåbenbaring er de sidste mere pålidelige end de første. Skrifterne indeholder fejl og er af helt menneskeligt ophav, men tag ikke fejl, de udgør alligevel den bedste samling af religiøs visdom og åndelig sandhed som findes i hele verden i vore dage.

“Mange af disse bøger blev ikke skrevet af de personer som de har fået navn efter, men det underminerer på ingen måde værdien af de sandheder de indeholder. Selv om historien om Jonas skulle vise sig faktisk ikke at have fundet sted, selv om Jonas aldrig skulle have levet, ville denne beretnings dybe sandhed, om Guds kærlighed til Ninive og de såkaldte hedninger, alligevel være lige så værdifulde for alle dem som elsker sine medmennesker. Skrifterne er hellige fordi de fremstiller tanker og gerninger af mennesker som søgte Gud og som i disse skrifter efterlod sig optegnelser om deres højeste begreber om retfærdighed, sandhed, og hellighed. Skrifterne indeholder meget som er sandt - vældig meget, men med tanke på din nuværende lære, ved du også at disse skrifter indeholder meget som den himmelske Fader, den levende Gud som jeg er kommet for at åbenbare for alle verdnerne, ikke kan stå inde for.

“Nataniel, tillad ikke dig selv et øjeblik at tro på de optegnelser i skriften som fortæller dig at kærlighedens Gud beordrede dine forfædre til at gå i krig og dræbe alle sine fjender - mænd, kvinder og børn. Sådanne optegnelser er ord fra mennesker, ikke særlige hellige mennesker, og de er ikke Guds ord. Skrifterne har altid genspejlet og vil altid genspejle, den intellektuelle, moralske og åndelig status hos dem som skaber dem. Har du ikke lagt mærke til at forestillingerne om Jahve vokser i skønhed og herlighed efterhånden som profeterne gør deres optegnelser fra Samuel til Esaias? Og du burde huske at skrifterne er ment for religiøs oplæring og åndelig vejledning. De er ikke værker af hverken historikere eller filosoffer.

“Det mest beklagelige er ikke kun denne fejltagtige opfattelse om skriftsamlingens absolutte perfektion og ufejlbarligheden i dens lære, men snarere den forvirrede fejlfortolkning af disse hellige skrifter hos de traditions-slavebundne skriftlærde og farisæerne i Jerusalem. Og nu er de begyndt at anvende både doktrinen om at skrifterne er inspirerede og deres egne fortolkninger af dem i deres hårdnakkede bestræbelser på at modsætte sig disse nyere læresætninger om Guds rigets evangelium. Glem aldrig, Nataniel, at Faderen ikke begrænser sin åbenbaring af sandheden til nogen enkelt generation eller noget enkelt folkeslag. Mange oprigtige sandhedssøgende er blevet og vil fortsætte med at blive forvirret og frustreret på grund af disse doktriner om at skrifterne er perfekte.

“Sandhedsautoriteten ligger i selve den ånd som har bolig i dem som manifesterer den i levende live, og ikke i de døde ord af de mindre oplyste og formodede inspirerede mænd af en anden generation. Og selv om disse fordums tiders hellige mænd levede et inspireret og beåndet liv, betyder det ikke at deres ord var ligeså åndelig inspireret. I dag gør vi ingen optegnelser om dette rigets evangeliums læresætninger, for så ville I temmelig snart, efter at jeg er borte, blive delt op i konkurrerende grupperinger af sandhedsforvaltere som en følge af de forskellige fortolkninger af min lære. For denne generations vedkommende er det bedst at vi *lever* efter disse sandheder mens vi undgår at nedskrive noget som helst.

“Læg vel mærke til mine ord, Nataniel, intet som menneskenaturen har berørt, kan betragtes som ufejlbarligt.

Guddommelig sandhed kan faktisk skinne igennem menneskesindet, men altid kun med relativ renhed og mangelfuld guddommelighed. En skabning kan hige efter ufejlbarlighed, men kun Skaberne er i besiddelse af den.

“Men den største fejl i læren om skrifterne er doktrinen om at de er mysteriernes og visdommens forseglede bøger som kun landets kloge hoveder tør vove at tolke. Åbenbarelsene af den guddommelige sandhed er ikke forseglet med noget andet end menneskets uvidenhed, hykleri og snæversynet intolerance. Lyset fra skrifterne er kun blevet tågelagt af fordomme og svækket af overtro. En falsk frygt for det hellige har forhindret religionen i at blive bevogtet af den sunde fornuft. Frygten for fortidens hellige skrifers autoritet sætter en effektiv stopper for at dagens ærlige sjæle kan godtage evangeliets nye lys, det lys som disse selvsamme gudbevidste mænd af en anden generation har længtes så intenst efter at få at se.

“Men det sørgeligste af alt ved denne situation er det faktum at nogle af lærerne som underviser i denne traditionalismens hellighed kender til netop denne sandhed. De har en mere eller mindre fuld forståelse for disse begrænsninger ved skrifterne, men de er moralsk feje, intellektuelt uærlige. De kender til sandheden om de hellige skrifter, men de foretrækker at holde sådanne urovækkende fakta skjult for folket. Og dermed forvrider og forvrænger de skrifterne og gør dem til instrukser for slaviske detaljer som hører dagliglivet til, og til en autoritet på ikke åndelige emner i stedet for at henvise til de hellige skrifter som et skattekammer af moralsk visdom, religiøs inspiration og åndelig undervisning fra en anden generations gudbevidste mennesker.”

Der gik et lys op for Nataniel, samtidig med at han også blev chokeret over Mesterens udtalelser. Han gik længe og grublede i dybet af sin sjæl over denne samtale, men fortalte ingen om denne betoelse før efter Jesu opstigning, og selv da var han bange for at delagtiggøre i sin helhed alt det mesteren havde lært ham.

5. JESU RELIGIONS POSITIVE KARAKTER

I Filadelfia, hvor James arbejdede, underviste Jesus disciplene om den positive karakter af rigets evangelium. Da han i løbet af udredningen hentydede til at nogle dele af skrifterne havde et større sandhedsindhold end andre og opfordrede sine tilhørere til at lade deres sjæle næres af det bedste af den åndelige føde, afbrød James mesteren og spurgte: “Mester, vil du være så venlig, at foreslå os hvorledes vi kan vælge de bedste skriftsteder ud for vores personlige opbyggelse? Og Jesus svarede: “Ja, James, når du læser i skrifterne, så se efter de evige sande og guddommelige skønne lærdomme så som:

“Skab i mig et rent hjerte, o Herre’

“Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle noget.

“Du burde elske din næste som dig selv.

“For jeg Herren din Gud, vil holde dig i din højre hånd og siger, frygt ikke; jeg skal hjælpe dig.

“Og ej heller skal nationerne lære at føre krig.”

Og dette viser måden hvorpå Jesus, dag for dag, benyttede sig af cremen af de hebræiske skrifter til at instruere sine tilhængere og til indføring i læren af det nye evangelium om riget. Andre religioner har foreslået tanken om Guds nærhed til menneskene, men Jesus fremstillede Guds omsorg for sine børn som en kærlig Faders omhyggelighed med at tage vare på sine børn som var afhængige af ham, og så gjorde han denne lære til hjørnesten i sin religion. Og på denne måde gjorde doktrinen om Guds Faderskab det påskrevet at praktisere menneskenes broderskab. Det at tilbede Gud og tjene mennesket blev til summen og substansen i hans religion. Jesus tog det bedste af den jødiske religion og overførte det til en værdig sammenhæng i den nye forkyndelse om rigets evangelium.

Jesus placerede den positive handlingens ånd ind i den jødiske religions passive doktriner. I stedet for en negativ overholdelse af ceremonielle påbud indskærpede Jesus dem som godtog den nye religion at gøre det positive som den krævede. Jesu religion bestod ikke kun i at *tro*, det som evangeliet krævede men faktisk at *gøre* det. Han lærte ikke folk at essensen i hans religion bestod i social tjeneste, men snarere at sociale tjenester var noget af det som helt sikkert

fulgte med for den som tilegnede sig den sande religions ånd.

Jesus tøvede ikke med at gøre brug af den bedste halvdel af et skriftsted mens han forkastede den ringeste del. Hans stærke formaning "Elsk din næste som dig selv," tog han fra skriftstedet som siger: "Du skal ikke hævne dig på dit folks børn, men du skal elske din næste som dig selv." Jesus tilegnede sig den positive del af dette skriftsted mens han vragede den negative del. Han var til og med modstander af negativ eller rent passiv modstandsløshed. Han sagde: "Når en fjende slår dig på den ene kind, så bliv ikke stående måbende og passivt, men vend med en positiv holdning den anden kind til; det vil sige, gør det bedst mulige ved aktivt at lede din vildfarende bror væk fra de onde veje og over i de bedre, retskaffen måder at leve på." Jesus ville have sine tilhængere til at reagere positivt og aggressivt på alle livssituationer. Det at vende den anden kind til, eller hvad nu end for en slags handling det står som eksempel på, kræver at man viser initiativ, fordrer et livskraftig, aktivt og modig udtryk for den troendes personlighed.

Jesus gjorde sig ikke til talsmand for at praktiserer modstandsløshed mod onde gerninger af dem, som måske med vilje kunne tænkes at udnytte sådanne som ikke bruger vold mod ondskab men heller at hans tilhængere skulle være kloge og årvågne i deres hurtige og positive besvarelse af det onde med godhed, med det formål effektivt at kunne overvinde det onde med det gode. Glem ikke at det virkelig gode uden undtagelse er mere kraftfuld end den værste ondskab. Mesteren underviste i en positiv standard for retfærdighed: "Hvem som end ønsker at blive min discipel, lad ham sætte sig selv til side og påtage sig sit fulde ansvar hver dag og følge mig." Og han levede selv sådan at han "vandrede omkring og gjorde det gode." Og dette aspekt ved evangeliet blev grundig belyst i de mange lignelser han senere fortalte til sine tilhængere. Han prøvede aldrig at få sine tilhængere til at bære deres forpligtelser med tålmodighed, men heller med energi og begejstring at leve fuldt og helt op til deres menneskelige ansvar og deres guddommelige privilegier i Guds rige.

Da Jesus lærte sine apostle at om nogen uretmæssig tog deres frakke, så at tilbyde dem et andet klædningsstykke også, mente han ikke så bogstavelig en anden frakke, men heller at man skulle finde på noget *positivt* for at redde den vildfarende, i stedet for det gamle råd om at gøre gengæld - "et øje for et øje" og så videre. Jesus afskyede idéen om enten gengældelse eller bare lide passivt eller lade sig blive et offer for uretfærdigheden. Ved denne anledning lærte han dem om de tre måder at hamle op med og gøre modstand imod ondskaben på:

1. At gengælde ondt med ondt - den positive, men uretfærdige måde.
2. At lade det onde gå ud over sig uden hverken at klage eller sætte sig til modværge – den helt negative måde.
3. At gengælde det onde med det gode, at lade sin vilje komme til udtryk for at blive mester over situationen, for at overvinde ondt med godt – den positive og retfærdige måde.

En af apostlene spurgte en gang: "Mester, hvad burde jeg gøre hvis en fremmed tvinger mig til at gå en mil med hans oppakning på ryggen?" Jesus svarede: "Sæt dig ikke ned og støn over at ingen kommer dig til undsætning mens du skælder den fremmede ud efter bedste evne. Der kommer ingen retfærdighed ud af sådanne passive holdninger. Hvis du ikke kan finde på noget som har en mere positiv virkning, så kan du i det mindste gå med hans oppakning endnu en mil til. Det vil helt sikkert udfordre den uretfærdige og ugudelige fremmed."

Jøderne havde hørt om en Gud som ville tilgive angrende syndere og forsøge at glemme deres ugerninger, men ikke før Jesus kom, hørte folk om en Gud som drog ud og ledte efter bortkomne får, som tog initiativet til at opsøge synderne og fryde sig når han så at de var villige til at vende tilbage til deres Faders hus. Denne positive tone i det religiøse liv videreførte han til og med til sine bønner. Og han forvandlede den negative gyldne regel til en positiv formaning af menneskelig retfærdighed.

I al sin undervisning undgik Jesus altid at komme med distraherende detaljer. Han undgik blomstrende sprogbrug og undveg i ordspillene den rent poetiske billedbrug. Han havde for vane at lægge en stor betydning i små udtryk. I illustrations øjemed vendte han op og ned på den almindelige betydning af mange begreber så som salt, surdej, fisk og små børn. På en højst virkningsfuld måde brugte han modsætninger, ved at sammenligne det allermindste med uendeligheden, og så videre. Hans billedbrug var slående, som for eksempel ved "den blinde som leder den blinde." Men det stærkeste træk ved hans billedlige læremetode var at den var så naturlig. Jesus bragte religionsfilosofien fra himlen ned på jorden. Han skildrede de elementære behov i sjælen med en ny indsigt og en ny overdragelse af hengivenhed.

6. TILBAGE TIL MAGADAN

Den fire ugers lange mission til Dekapolis var mere eller mindre vellykket. Hundredvis af sjæle blev optaget i riget, og apostlene og evangelisterne skaffede sig værdifulde erfaringer ved at fortsætte deres arbejde uden inspirationen fra Jesu umiddelbare personlige tilstedeværelse.

Fredag den 16. september samlede hele medarbejderkorpset sig som aftalt i Magadan parken. På sabbatdagen holdtes en rådslagning med over hundrede troende, hvor de fremtidige planer for at udvide arbejdet i riget blev indgående behandlet. Davids budbringere var til stede og aflagde rapporter om hvordan de troende rundt om i Judæa, Samaria, Galilæa og tilstødende områder havde det.

Der var ikke mange af Jesu tilhængere som endnu indså hvor værdifuldt budbringerkorpsets indsats var. Budbringerne holdt ikke kun de troende over hele Palæstina i forbindelse med hverandre og med Jesus og apostlene, men i løbet af disse dystre tider gjorde de også nytte som pengeindsamlere. Ikke kun for at brødføde Jesus og hans medarbejdere, men også for de tolv apostlenes og de tolv evangelisters familier.

Omtrent på denne tid flyttede Abner basen for sin virksomhed fra Hebron til Betlehem, som også var hovedkvarteret for Davids budbringere i Judæa. David holdt en fireogtyve timers stafetbudbringertjeneste i gang mellem Jerusalem og Betsaida. Disse løbere forlod Jerusalem hver aften, og nåede, med etapeskift i Sykar og Skythopolis, frem til Betsaida ved morgenmaden næste morgen.

Jesus og hans medarbejdere forberedte sig nu på at hvile ud i en uge før de gjorde sig klar til at tage fat på den sidste runde med arbejde på vegne af riget. Dette blev deres sidste hvilepause, for missionsrejsen til Perea udviklede sig til at blive en kampagne med forkyndelse og undervisning som fortsatte helt frem til den tid da de kom til Jerusalem, hvor de sidste episoder i Jesu jordiske liv udspillede sig.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 160

RODAN FRA ALEXANDRIA

SØNDAG morgen den 18. september bekendtgjorte Andreas at man ikke ville planlægge noget arbejde for den næste uge. Alle apostlene undtagen Nataniel og Thomas drog hjem for at besøge deres familier eller være sammen med vennerne. Denne uge nød Jesus en periode hvor han næsten kunne hvile helt ud, men Nataniel og Thomas var svært optaget med at diskutere med en vis græsk filosof fra Alexandria som hed Rodan. Denne græker var for nylig blevet en discipel af Jesus efter at have lært om ham fra en af Abners folk som havde været på missionsrejse til Alexandria. Rodan var nu oprigtig engageret i at få sin egen livsfilosofi til at stemme overens med Jesu nye religiøse lære, og han var kommet til Magadan i håb om at få Mesteren til at snakke med ham om disse problemer. Han ønskede også at sikre sig en førstehånds autoritativ version af evangeliet enten fra Jesus eller fra en af hans apostle. Selv om Mesteren afslog at indgå i en sådan meningsudveksling med Rodan, tog han imødekommende imod ham og beordrede straks Nataniel og Thomas til at høre på alt hvad han havde at sige, og til gengæld fortælle ham om evangeliet.

1. RODANS GRÆSKE FILOSOFI

Tidlig mandag morgen begyndte Rodan sin serie på ti foredrag for Nataniel, Thomas og en gruppe på et kvart hundrede troende som tilfældigvis befandt sig i Magadan. Disse foredrag præsenterer, i sammendrag og i moderne sprogbrug, følgende tanker til overvejelse:

Menneskelivet består af tre store drivkræfter: trangen, ønsker og tillokkelser. En stærk karakter, en kraftfuld personlighed, opnås kun ved at omdanne livets naturlige trang til en social livskunst, ved at omdanne de nuværende ønsker til sådanne højere længsler som er af vedvarende tilfredsstillelse, mens tilværelsens dagligdags tillokkelser må overføres fra de konventionelle og fastsatte idéer man har, til de uudforskede idéers og de uopdagede idealers højere virkelighed.

Jo mere kompleks civilisationen bliver, jo vanskeligere bliver kunsten at leve. Jo hurtigere de sociale sædvaner ændre sig, jo mere kompliceret bliver det at udvikle karakterstyrken. For hver tiende generation må menneskeheden lære sig kunsten at leve på ny hvis fremskridtet skal fortsætte. Og hvis mennesket bliver så opfindsom at det derved endnu hurtigere bidrager til at øge samfundets kompleksitet, vil kunsten til at leve skulle mestres på ny i løbet af kortere tid, måske for hver ny generation. Hvis udviklingen af livskunsten ikke er i stand til at holde trit med den tekniske eksistens, vil menneskeheden hurtig falde tilbage til den enkle livsdrift - til at tilfredsstille sine nuværende begær. Dermed vil menneskeheden forblive umoden, og samfundet vil ikke kunne modnes videre.

Den sociale modenhed svarer til graden af menneskets vilje til at give afkald på at få tilfredsstillet sine mere forbigående og umiddelbare begær til fordel for de mere ophøjede længsler som fører til den rigere tilfredsstillelse det giver at komme stadig nærmere de blivende mål. Men den sociale modenheds virkelige hæderstegn er et folks vilje til at overgive retten til at leve rolig og bekvemt efter de fastsatte trosforestillingerens bekvemmeligheds normers tiltrækning og de konventionelle idéer og i stedet følge de foruroligende og energikrævende tillokkelser som ligger i søgningen efter de uudforskede muligheder til at nå de idealistiske åndelige realiteters uopdagede mål.

Dyr reagerer ædelt på trangen til at leve, men kun mennesket kan gøre livet til en kunst, selv om størstedelen af menneskeheden kun oplever den dyriske trang til at leve. Dyr kender kun denne blinde og instinktive trang; mennesket er i stand til at transcendere denne trang i henhold til sine naturlige funktioner. Mennesket kan vælge at leve op til den intelligente kunsts højere niveau, til og med på et niveau af himmelsk glæde og åndelig ekstase. Dyr stiller sig ingen

spørgsmål om hensigten med livet; derfor er de aldrig bekymret, og ej heller begår de selvmord. Selvmord blandt mennesker vidner om at sådanne væsener har hævet sig over det rent dyriske stadium i tilværelsen og videre om det faktum at sådanne mennesker i deres udforskende bestræbelser ikke har klaret at nå den dødelige tilværelsens artistiske niveauer. Dyr kender ikke til nogen mening med livet; menneskene har ikke kun evnen til at genkende værdier og forstå betydninger, men det er sig også bevidst om meningen med meningerne - det er sig sin indsigts bevidst.

Når mennesker vover at give afkald på et liv som er baseret på dets naturlige behovstilfredsstillelse til fordel for eventyrlystens kunst og et liv i ubestemt logik, må de forvente at de rammes af følelseskriser - konflikter, elendighed og usikkerhed - i det mindste frem til de har nået en vis grad af intellektuel og følelsesmæssig modenhed. Modløshed, bekymring og dovenskab er positive beviser på moralsk umodenhed. Menneskelige samfund står over for to problemer: opnåelse af modenhed hos individerne og det at få menneskeheden til at modnes. Det modne menneske begynder snart at betragte alle andre dødelige med følelser af ømhed og tolerance. Modne mennesker ser på de umodne med den kærlighed og omtanke som forældre nærer for deres børn.

Det at have et vellykket liv vil sige at mestre kunsten i at bruge pålidelige teknikker for at løse almindelige problemer - hverken mere eller mindre. Det første skridt mod at løse ethvert problem er at lokalisere vanskelighederne, at isolere problemet og i al oprigtighed at finde ud af hvad det drejer sig om og hvor alvorlig det er. Den store fejl ligger i at nægte at erkende problemerne når de udløser vores dybeste angst. Ligeledes når indsigten om vores vanskeligheder nødvendiggør at vi må reducere på selvbedraget som man kært og længe har holdt i live, indrømme at man er misundelig, eller må give slip på dybt rodfæstet fordomme, vil et gennemsnits menneske foretrække at klamre sig til sine gamle sikkerhedsillusioner og de længe næret falske følelser af tryghed. Kun en modig person er villig til ærligt at indrømme og frygtløs at se i øjnene det som et oprigtig og logisk sind opdager.

Den kloge og effektive løsning på ethvert problem fordrer at sindet er frit for forudindtagethed, lidenskab og alle andre rent personlige fordomme som kan komme til at forstyrre den upartiske undersøgelse over de faktiske faktorer til det problem som præsenterer sig selv til løsning. At løse livets problemer fordrer mod og oprigtighed. Kun ærlige og modige individer er i stand til tappert at holde kursen tværs gennem livets forvirrede labyrint til der hvor de logiske, frygtløse tanker leder en. Og denne frigørelse af sindet og sjælen kan aldrig iværksættes uden drivkraften fra en intelligent begejstring som grænser til religiøs iver. Et storslået ideals tillokkelse er nødvendigt for at drive mennesket videre mod et mål som er plaget med svære materielle problemer og mangfoldige intellektuelle usikkerhedsmomenter.

Selv om I er vel udrustet til at tackle livets vanskelige situationer, kan I næppe forvente at det lykkes såfremt I ikke er udstyret med den klogskab og personlige overbevisningskraft som gør jer i stand til at vinde jeres medmenneskers hjertelige støtte og samarbejde. I kan ikke gøre jer noget håb om at noget lykkes i særlig grad hverken med sekulære eller religiøse arbejdsopgaver hvis I ikke lære hvordan man overbeviser sine medmennesker, hvordan man omgås folk. I må simpelthen vise taktfuldhed og tolerance.

Men den bedste af alle metoder til problemløsning har jeg lært af Jesus, jeres Mester. Jeg siger dette med tanke på det som han så konsekvent praktiserer, og som han så trofast har lært jer, den tilbedende meditations tilbagetrækkethed. I den vane Jesus har med at trække sig så ofte tilbage for sig selv for at have samkvem med den himmelske Fader kan man finde teknikken for ikke kun at samle styrke og visdom til at løse de almindelige konflikter i livet, men også for at tilegne sig energien til at løse problemer af højere art, af moralsk og åndelig karakter. Men selv korrekte metoder for problemløsning vil ikke kompensere for iboende svagheder i personligheden eller opveje fraværet af sult og tørst for sand retfærdighed.

Jeg er dybt imponeret over den vane Jesus har med at tage sig tid til at trække sig tilbage for sig selv for i ensomhed at skaffe sig overblik over livets problemer; for at prøve at finde nye forråd af visdom og energi til at leve op til de mangfoldige krav som det at stå til tjeneste for det andre stiller til en; for at skærpe og uddybe indsigten om livets overordnede hensigt ved faktisk at hengive hele personligheden til bevidstheden om at tage kontakt med det guddommelige; for at finde frem til nye og bedre måder at tilpasse sig livets stadige nye situationer; for at iværksætte de vitale genopbygninger og nye tilpasninger af ens egne holdninger som er så væsentlige for at nå en højere indsigts om alt som er værd at stræbe efter og som er virkelig; og for at gøre alt dette med sigte på Guds ære - at trække vejret i oprigtighed til jeres Mesters ynglingsbøn: "Ikke min vilje, men må din ske."

Denne tilbodels praksis fra jeres Mesters side bringer den afspænding som fornyer sindet; den oplysthed som inspirerer sjælen; det mod som gør en i stand til tappert at give sig i kast med problemerne; den selvforståelse som får den hæmmede angst til at fordufte; og bevidstheden om enhed med det guddommelige som forsyner mennesket med den faste overbevisning som gør det i stand til at vove at være Gudlignende. Den afspænding ved tilbodels, eller åndelig samkvem som praktiseres af Mesteren, løser spændinger, fjerner konflikter og kraftig forøger personlighedens totale resurser. Og hele denne filosofi, plus evangeliet om himmelens rige, udgør den nye religion som jeg forstår den.

Fordomme gør sjælen blind så den ikke genkender sandheden, og fordomme kan kun ryddes af vejen ved at sjælen hengiver sig til oprigtig tilbodels af en sag som er altomfattende og inkluderer alle ens medmennesker. Fordomme er uadskillelig forbundet med egoisme. Fordomme kan kun elimineres ved at man giver afkald på selvoptagethed og i stedet søger tilfredsstillelsen ved at tjene en sag som ikke kun er større end selvet, men som til og med er større end hele menneskeheden - at man søger Gud, higer mod det guddommelige. Beviset for personlighedens modenhed består i omdannelsen af det menneskelige ønske således at den hele tiden søger at realisere de højeste og mest guddommelige virkelige værdier.

I en verden som stadig er i forandring, i et samfund som stadig udvikler sig, vil det være umulig at opretholde fastlagte mål på forhånd. Stabilitet i personligheden kan kun erfares af dem som har opdaget og taget til sig den levende Gud som det evige mål for uendelig opnåelse. Og for at flytte ens mål fra tid til evighed, fra jorden til Paradiset, fra det menneskelige til det guddommelige, kræver at mennesket regenereres, omvende sig, blive født på ny; så det skal blive et genskabt barn af den guddommelige ånd; så det skal vinde indpas i himmelrigets broderskab. Alle filosofier og religioner som kommer til kort i forhold til disse idealer, er umodne. Den filosofi som jeg underviser i, forbundet med det evangelium som I forkynnder, repræsenterer modenhedens nye religion, idealet for alle fremtidige generationer. Og dette er sandt fordi vores ideal er endelig, ufejlbarlig, evig, universelt, absolut og uendelig.

Min filosofi gav mig trangen til at søge efter de realiteter som virkelig var opnåelig, målet for modenhed. Men min trang var impotent; min søgning manglede drivkraft; min søgen var hæmmet af mangelen på en sikker retningssans. Og disse ufuldkommenheder er i overflod blevet opvejet gennem dette nye evangelium fra Jesus, med sin forbedring af indsigter, ophøjelse af idealerne og fasthed i sine mål. Uden tvivl og betænkeligheder kan jeg helhjertet begive mig ud på det evige eventyr

2. KUNSTEN AT LEVE

Der findes kun to måder hvorpå de dødelige kan leve sammen på: den materielle eller dyriske måde eller den åndelige og menneskelige måde. Ved at bruge signaler og lyde er dyrene i stand til at kommunikere med hverandre på en begrænset måde. Men en sådan måde at kommunikere på formidler ikke betydninger, værdier og idéer. Det ene som skiller mennesket fra dyrene, er at menneskene kan kommunikere med hverandre ved hjælp af *symboler* som så absolut udtrykker og genkender både betydninger, værdier, idéer og til og med idealer.

Siden dyrene ikke kan formidle idéer til hverandre, kan de ikke udvikle nogen personlighed. Mennesket udvikler personlighed fordi det således kan kommunikere med sine medmennesker både idéer og idealer.

Det er denne evne til at kommunikere og dele opfattelse som danner grundlaget for den menneskelige kultur og som gør mennesket, gennem sine sociale forbindelser, i stand til at bygge civilisationer op. Kundskab og visdom akkumuleres på grund af menneskets evne til at formidle disse besiddelser videre til efterfølgende generationer. Og derved opstår menneskeslægtens kulturelle aktiviteter: kunst, videnskab, religion og filosofi.

Symbolsk kommunikation mellem mennesker gør at sociale grupperinger opstår. Den mest effektive af alle sociale grupper er familien, og da i særdeleshed de *to forældre*. Personlig hengivenhed er det åndelige bånd som holder disse materielle forbindelser sammen. Et sådan virkningsfuld forbindelse er også mulig mellem to personer af samme køn, som det så tydelig kommer til udtryk i de ægte venskabers hengivenhed.

Disse venskabsforbindelser og denne gensidige hengivenhed forædler og gør individet mere socialt fordi de opmuntrer til og understøtter de efterfølgende væsentlige faktorer for livskunstens højere niveauer:

1. *Gensidig selvudfoldelse og selvforståelse.* Mange ædle menneskelige impulser dør hen fordi der ikke er nogen til at høre dem komme til udtryk. Sandelig, det er ikke godt for mennesket at være alene. En vis grad af anerkendelse og opmuntring må til for at udvikle menneskets karakterstyrke. Uden den ægte kærlighed fra et hjem vil intet barn kunne udvikle sin normale karakterstyrke fuldt ud. Karakterstyrke er noget mere end bare sind og moral. Af alle de sociale forbindelser som man kan regne for udviklende for karakterstyrken, er det tilgivne og forståelsesfulde venskab mellem mand og kvinde i en gensidig omfavnelser af intelligent ægteskab. Ægteskabet, med dets mangfoldige relationer, er det som er bedst udformet til at fremlokke de ædle impulser og de højere motiver som er uundværlige i udviklingen af en stærk karakter. Jeg tøver derfor ikke med at forherlige familielivet på denne måde, for jeres Mester har klogt udvalgt sig forholdet mellem far og søn som selve hjørnesteinen i rigets nye evangelium. Og et sådan uovertruffen fællesskabs forhold, mand og kvinde i tidens højeste ideals lykkelige omfavnelser, er en så værdifuld og tilfredsstillende erfaring, at det er værd en hvilken som helst pris, et hvilken som helst offer, for at kunne opnås.

2. *Foreningen af sjæle - mobilisering af visdom.* Ethvert menneske gør sig før eller siden visse tanker om denne verden og har en vis version om den næste. Nu er det mulig, gennem personligheds forbindelse med hverandre, at forene den tidsbegrænsende synsvinkel med de evige perspektivers synsvinkel. På denne måde vil den enes sind forøge sine åndelige værdier ved at tilegne sig meget af den andens indsigt. På denne måde beriger menneskene sjælen ved at samle deres respektive åndelige rigdomme. Ligeledes, på samme måde, bliver mennesket i stand til at undgå den altid tilstedeværende tendens til at blive offer for fordrejninger i sine betragtninger, forudindtaget i synspunkter og snæversynet i sin dømmekraft. Frygt, misundelse og selvforherligelse kan kun forhindres ved en intim kontakt med andre menneskesind. Lad mig gøre jer opmærksom på det faktum at Mesteren aldrig sender jer ud alene for at arbejde for at udbrede Guds rige; han sender jer altid ud to og to. Og siden visdom er overordnet kundskab, følger det at det er når visdommen samles, så vil den sociale gruppe, lille eller stor, få gensidig del i al kundskab.

3. *Begejstringen for livet.* Isolation har en tilbøjelighed til at udbrænde sjælens energiladning. Samkvem med ens medmennesker er nødvendig for at forny livsappetitten og uundværlig for at beholde det mod som skal til for at begive sig ud i de kampe som følger i kølvandet af at skulle stige op mod menneskelivets højere niveauer. Venskab bringer glæde til et højere niveau og kaster glans over livets sejre. Kærlige og intime menneskelige forbindelser har en tendens til at fjerne sorgen fra lidelsen og meget af bitterheden fra de smertelige erfaringer. Nærværet af en ven beriger al skønhed og ophøjer al godhed. Ved hjælp af intelligente symboler er mennesket i stand til at skærpe og udvide sine venners evner til at sætte pris på ting. En af kronjuvelerne i venskabet mellem mennesker er denne kraft og mulighed til gensidig at stimulere fantasien. Der ligger en stor åndelig kraft i bevidstheden om helhjertet at vie sig til en fælles sag, til gensidig loyalitet til en kosmisk Guddom.

4. *Et forbedrede forsvar mod alt ondt.* Personlige forbindelser og gensidig hengivenhed er en virkningsfuld forsikring mod alt ondt. Vanskeligheder, sorg, skuffelser og nederlag er mere smertefulde og nedslående når de må bæres alene. Samvær forvandler ikke det onde til retfærdighed, men det bidrager stærkt til at dulme smerten. Mesteren sagde: "Lyksalig er de som sørger" - hvis en ven er til stede for at give trøst. Der findes en positiv styrke i det at vide at du lever for andres ve og vel, og at disse andre ligeledes lever for dit ve og vel og din fremgang. Mennesket sygner hen i isolation. Mennesker vil nødvendigvis miste modet når de kun ser de tidsbundne forbigående begivenheder. Nutiden bliver, når den løsrives fra fortiden og fremtiden, irriterende trivial. Bare et glimt af evighedens cirkel kan inspirere mennesket til at gøre sit bedste og udfordre det bedste i det til at gøre sit yderste. Og når mennesket således er på sit bedste, lever det mest uselvvisk til glæde for andre, for sine medmennesker i tiden og i evigheden.

Jeg gentager, en sådanne inspirerende og forædlende forening finder sine ideelle muligheder i menneskets ægteskabsforbindelse. Sandt nok er der meget man opnår udenfor et ægteskab, og mange, mange ægteskaber fejler i vid udstrækning når det gælder om at frembringe disse moralske og åndelige frugter. Alt for mange gange indgår ægteskab af dem som higer efter andre, lavere værdier end dette højere tilhører til menneskets modenhed. Det ideelle ægteskab må grundlægges på noget mere stabilt end følelsessvingninger og den skiftende rent seksuelle tiltrækning; det må baseres på ægte og gensidige personlig hengivenhed. Og dermed, hvis I kan opbygge sådanne pålidelige og velfungerende små enheder af menneskelige foreninger, når disse føjes sammen i hobetal, vil verden få at se en storartet social struktur, den menneskelige modenhedens civilisation. En sådan menneskeslægt kan begynde at virkeliggøre et og andet af deres Mesters ideal om "fred på jord og velvilje blandt menneskene." Selv om et sådan samfund ikke vil være perfekt eller helt fri for ondskab, ville det i det mindste komme i nærheden af en stabiliseret modenhed.

3. MODENHEDENS TILLOKKELSER

Bestræbelsen efter at opnå modenhed kræver arbejde, og arbejde kræver energi. Hvor får man kræfter fra til at opnå alt dette? Det som er fysisk, kan man tage for givet, men Mesteren har da også sagt: "Mennesket kan ikke leve af brød alene." Forudsat at vi har en normal krop og et rimelig godt helbred, er de tillokkelser som vil kunne stimulere mennesket til at fremkalde sine slumrende åndelige kræfter, det næste vi må lede efter. Jesus har lært os at Gud lever i mennesket: Hvordan kan vi da påvirke mennesket til at slippe løs disse sjælebundne kræfter af guddommelighed og uendelighed? Hvordan skal vi påvirke folk til at slippe Gud løs, så han på vejen ud af os, kan vokse frem for at forfriske vore egne sjæle, og for så, at tjene den hensigt at oplyse, give et løft til og velsigne utallige andre sjæle? Hvordan kan jeg bedst vække disse latente gode kræfter som ligger der ubenyttede i jeres sjæle? En ting er jeg sikker på: Følelsesmæssig ophidselse er ikke den ideelle åndelige stimulus. Ophidselse øger ikke energien; snarere udbrænder den kræfter i både sindet og kroppen. Hvor kommer så energien til at gøre disse store ting fra? Se på jeres Mester. Selv nu er han ude i bakkerne og indsuge kraften mens vi er her og giver energien fra os. Hele dette problems hemmelighed er hyllet ind i det åndelige samkvem, i tilbedelsen. Set fra menneskets ståsted er det et spørgsmål om kombineret meditation og afspænding. Meditationen får sindet til at komme i kontakt med ånden; afspændingen bestemmer evnen til at modtage den. Og denne udveksling af styrke for svaghed, mod for angst, Guds vilje for selvets vilje, er det som ligger til grund for tilbedelsen. I det mindste er det sådan en filosof ser det.

Når disse oplevelser gentages ofte, udkrystalliseres de som vaner - styrkegivende og tilbedende vaner, og sådanne vaner vil før eller siden komme til udtryk i form af en åndelig karakterstyrke. Og en sådan karakterstyrke bliver til sidst anerkendt blandt ens medmennesker som en *moden personlighed*. Disse fremgangsmåder er vanskelige og tidskrævende i begyndelsen, men når de først er indarbejdet som en vane, giver de straks hvile og får en til at spare tid. Jo mere komplekst samfundet bliver, jo mere vil civilisationens tillokkelser mangfoldiggøre sig, og desto vigtigere bliver det for gudkendende enkeltpersoner at danne sig sådanne beskyttende vanehandlinger med tanke på at bevare og forøge deres åndelige energier.

Et andet krav som må til for at nå modenheden, er de sociale grupperingers samvirkende tilpasning til de stadig skiftende omgivelser. Det umodne individ vækker modvilje hos sine medmennesker, det modne menneske vinder sine medmenneskers hjertelige samarbejdsvilje, og vil derved mange gange mangfoldiggøre frugterne af sit livs bestræbelser.

Min filosofi fortæller mig, at der findes situationer hvor jeg må kæmpe om nødvendigt for at forsvare mit retfærdighedsbegreb, men jeg tvivler ikke på at Mesteren, med sin mere modne personlighedstype med lethed og elegance vil vinde en tilsvarende sejr med sin overlegne og vindende taktfulde og tolerante fremfærd. Alt for ofte sker det når vi strides for det som er ret, at både sejrherren og den besejrede lider nederlag. Så sent som i går hørte jeg Mesteren sige at det "vise menneske, når det prøver at begive sig ind igennem en låst dør, ikke ville ødelægge døren, men heller give sig til at lede efter nøglen som man kan åbne den med." Alt for ofte begiver vi os ind i en strid bare for at overbevise os selv om at vi ikke er bange.

Dette nye evangelium om riget tilføjer livskunsten en stor tjeneste ved at bidrage med en ny og rigere opmuntring for at leve en mere ophøjet tilværelse. Det præsenterer et nyt og ophøjet mål for tilværelsen, en overophøjet hensigt med livet. Og disse nye begreber om det evige og guddommelige mål for tilværelsen er i sig selv transcendent stimuli som fremmaner reaktionen fra det allerbedste af det som har bolig i menneskets højere natur. På hver af den intellektuelle tænkningens tinder finder man afspænding for sindet, styrke for sjælen og samkvem for ånden. Fra sådanne gunstige udgangspunkter som det højere liv giver, er mennesket i stand til at forbigå de lavere tankeniveaues materielle irritationer - bekymring, jalousi, hævnlyst og den umodne personligheds hovmod. Disse højt klatrende sjæle befrier sig fra en mængde indbyrdes interesse modsætninger af livets trivialiteter og bliver på den måde frie til at nå den bevidsthed som udgår fra de højere åndelige begrebsverdens strømninger og den himmelske kommunikation. Men livets formål må nidkært bevogtes mod den fristelse som ligger i at søge de lette og midlertidige resultater, ligeledes må det plejes så det ikke bliver immun overfor fanatismens katastrofale trusler.

4. MODENHEDENS LIGEVÆGT

Samtidig som I har de evige realiteternes målsætning for øje, må I også tage forbehold om det verdslige livs krav. Ånden er vort mål, men kødet er et faktum. Af og til kan det man trænger til for at leve, falde ens vej forbi ved et

tilfælde, men stort set er vi nødt til at arbejde med klogskab for at skaffe det til veje. Livets to hovedproblemer er: at mestre det verdslige liv samt at opnå sin evige overlevelse. Og selv til det at finde den ideelle løsning på problemet med at opfylde de verdslige behov behøver man religionen. Begge disse problemer er svært personlige. Sand religion fungerer egentlig ikke som noget adskilt fra individet.

De væsentlige faktorer for det verdslige liv, som jeg ser dem, er:

1. Godt fysisk helbred.
2. Klar og ren tænkning.
3. Evner og færdigheder.
4. Velstand - goderne i livet.
5. Evnen til at modstå nederlag.
6. Kultur - uddannelse og visdom.

Selv de fysiske problemer med at holde kroppen sund og arbejdsdygtig lader sig bedst løse når man ser dem fra det religiøse ståsted i vor Mesters lære: at menneskets krop og sind er bopæl for Gudernes gave, Guds ånd som bliver til menneskets ånd. Menneskesindet bliver derved mellemlæddet mellem materielle ting og åndelige realiteter.

Det kræver intelligens for at sikre sig sin andel af alt som man ønsker sig i livet. Det er helt fejlagtig at antage at pligtopfyldenhed i ens daglige arbejde er nok til at garantere velstandens belønninger. Hvis vi ser bort fra tilfældigheder eller specielle anledninger for erhvervelse af rigdom, finder vi at det verdslige livs materielle belønninger flyder langs visse velorganiserede kanaler, og kun de som har adgang til disse kanaler kan forvente at blive godt belønnet for deres verdslige indsatser. Fattigdom vil altid blive de menneskers lod som søger velstand langs isolerede og individuelle kanaler. Klog planlægning bliver derfor den ene væsentlige forudsætning for rigdom af denne verden. Fremgang forudsætter ikke kun hengivenhed til ens arbejde, men også at man bør fungere som en del af den ene eller anden kanal for materiel velstand. Hvis du er uklog, kan du komme til at forære din generation et hengivent livsværk uden nogen materiel belønning; hvis du tilfældigvis er en som strømmen af goder har begunstiget, kan du komme til at vælte dig i luksus selv om du ikke har gjort noget af betydning for dine medmennesker.

Evner er det du arver, mens færdigheder er det du tilegner dig. Livet er ikke virkelig for en som ikke kan udføre et eller andet godt - dygtigt. Færdigheder er en af de virkelige kilder til tilfredsstillelse ved at leve. Evner tyder på forudseende begavelse, en fremsynet vision. Lad dig ikke bedrage af de fristende belønninger som følger af at man har opnået noget på uærlig vis; vær villig til at slide for den senere kommende fortjeneste som kendetegner ærlig virksomhed. Det kloge menneske er i stand til at skelne mellem mål og midler, ellers vil alt for meget fremtidsplanlægning modarbejde sin egen ophøjede hensigt. Som en livsnnyder burde du altid være opmærksom på at være både producent såvel som konsument.

Optræn din hukommelse til at give de styrkebringende og værdifulde episoder i livet en hellig plads, så du kan hente dem frem fra mindet til din glæde og opbyggelse. Byg på denne måde for dig selv og i dig reservegallerier af skønhed, godhed og kunstnerisk storslåethed. Men de ædleste af alle minder er de højt beskattede erindringer om et vældig godt venskab. Og alle disse erindringsskatte udstråler deres mest værdifulde og opløftende påvirkninger i forbindelse med den åndelige tilbedelsens forløsende berøring.

Men livet ville blive en jammerdal hvis du ikke lære hvordan man falder graciøst. Kunsten at lide nederlag er noget som ædle sjæle altid lærer; du må vide hvordan man taber med munterhed; du må ikke være bange for at møde skuffelser. Tøv aldrig med at indrømme at du har fejlet. Gør ikke noget forsøg på at gemme fejlen bag selvbedrageriske smil og opstemt optimisme. Det føles godt altid at kunne påberåbe sig succes, men slutresultaterne er forfærdende. En sådan teknik fører direkte til at man skaber en uvirkelig verden, og til den uundgåelige nedtur som følge af at illusionerne til sidst brister.

Fremgang kan udvikle mod og fremmer selvtillid, men visdom kommer kun fra erfaringerne af at have tilpasset sig

følgerne af ens fejlgreb. Mennesker som foretrækker optimistiske illusioner frem for virkeligheden, kan aldrig blive vise. Kun de som ser kendsgerningerne i øjnene og gør det mest ideelle ud af dem, kan opnå visdom. Visdommen omfatter både fakta og idealer og redder derfor sine tilhængere fra begge disse ufrugtbare filosofiske yderligheder - mennesket som med sin idealisme overser fakta, og materialisten som helt mangler det åndelige perspektiv. De forskræmte sjæle som kun kan opretholde livets kamp ved hjælp af falske illusioner om at alt skal gå godt, vil nødvendigvis mislykkes og lide nederlag når de til slut vågner op fra deres egne indbildningers drømmeverden.

Og det er i denne sammenhæng, med at se i øjnene at man har fejlet og kunne tilpasse sig, at man har lidt nederlag, at religionens langtrækkende vision udøver sin ophøjede indvirkning. Det at fejle er simpelthen en opdragelses episode - et kulturelt eksperiment i processen med at tilegne sig visdom - i erfaringen for det gudssøgende menneske som har indledt det evige eventyr med at udforske universet. For sådanne mennesker er et nederlag slet og ret et nyt redskab for at nå univers virkelighedens højere erkendelsesniveauer.

Det gudssøgende menneskets livsløb kan, set i evighedens lys, vise sig at være en stor succes selv om hele dets verdslige livsværk fortøner sig som en dundrende fiasko, forudsat at hver fiasko i livet frembragte visdommens og de åndelige præstationers kultur. Begå ikke den fejl at forveksle kundskab, kultur og visdom. De er forbundet i livet med hverandre, men de repræsenterer højst forskellige åndelige værdier; visdommen vil altid dominere kundskaben og kaste glans over kulturen.

5. IDEALETS RELIGION

I har fortalt mig at jeres Mester anser menneskets ægte religion for at være individets erfaring med de åndelige realiteter. Jeg har betragtet religionen som menneskets erfaring med at reagere på noget som det ser på som værende værdig til hele menneskehedens hyldelse og hengivelse. I henhold til denne betydning er religionen et symbol på vores højeste hengivelse til det som repræsenterer vort højeste begreb om virkelighedens idealer, og det nærmeste vores sind kommer i retning af de evige muligheder til at nå nye åndelige højder.

Når mennesker opfatter religionen som noget stammemæssig, nationalt eller racemæssig, er det fordi de betragter dem som er udenfor gruppen som om de ikke var helt ordentlige mennesker. Vi anser altid det som er genstand for vor religiøse loyalitet som noget som er værdigt for alle menneskers agtelse. Religionen kan aldrig kun være en intellektuel trossag eller et filosofisk ræsonnement; religionen er for al fremtid en måde at reagere på livssituationerne på; det er en form for adfærd. Religionen omfatter det at tænke, føle og optræde ærbødig overfor en virkelighed som vi anser for værdig til en universel tilbedelse.

Hvis noget er blevet til en religion i din erfaring, er det selvindlysende at du allerede er blevet en aktiv evangelist af den religion, siden du anser de højeste begreber af din religion som værende værdig til tilbedelse af hele menneskeheden, alle universets intelligensvæsener. Hvis du ikke er en positiv og missionerende evangelist af din religion, bedrager du dig selv i og med at det du kalder religion, kun er en traditionel trosretning eller et intellektuelt filosofisk system. Hvis din religion er en åndelig erfaring, må det være de universelle åndelige virkeligheder og idealer for alle dine åndeliggjorte begreber som er genstand for din tilbedelse. Alle religioner som baserer sig på frygt, følelser, traditioner og filosofi, regner jeg som de intellektuelle religioner, mens de som baserer sig på sand åndelig erfaring ville jeg regne for sande religioner. Det som er genstand for den religiøse hengivelse, kan være materielt eller åndeligt, sandt eller fejlagtig, virkelig eller uvirkelig, menneskelig eller guddommelig. Religioner kan derfor være enten gode eller onde.

Moral og religion er ikke nødvendigvis det samme. Et moralsystem kan, ved at tage noget man kan tilbede, blive til en religion. En religion kan, ved at miste sin almene appel om loyalitet og højeste hengivenhed, udvikle sig til at blive et filosofisk system eller et sæt moralske koder. Denne ting, væsen, tilstand, eller rækkefølge af eksistens eller muligheden for opnåelse som udgør den religiøse loyalitets højeste ideal og som er modtageren af den religiøse hengivelse hos dem som tilbeder, er Gud. Uanset hvad man kalder dette ideal for åndelig virkelighed, så er det Gud.

De sociale kendetegn på en sand religion hænger sammen med det faktum at den uden undtagelse vil forsøge at omvende individet og omskabe verden. Religion antyder forekomsten af uopdagede idealer som langt overskrider de kendte etiske og moralske normer indeholdt i selv de højeste sociale adfærdsmønstre af civilisationens mest modne institutioner. Religionen strækker sig ud efter uopdagede idealer, udforskede virkeligheder, overmenneskelige værdier,

guddommelig visdom og sande åndelige opnåelser. Sand religion gør alt dette; alle andre trosretninger er ikke betegnelsen værdig. Du kan ikke have en ægte åndelig religion uden det overophøjede og overjordiske ideal om en evig Gud. En religion uden denne Gud er et menneskelig påfund, en menneskelig institution af livløse intellektuelle overbevisninger og meningsløse følelsesmæssige ceremonier. En religion kan påberåbe sig at have et højt ideal som genstand for al hengivelse. men sådanne uvirkeligheds idealer er ikke opnåelige; sådan en koncept er illusorisk. De eneste idealer som er tilgængelige for menneskelig opnåelse er de guddommelige realiteters uendelige værdier som gemmer sig i den evige Gud som er et åndeligt faktum.

Ordet Gud, idéen om Gud, set i modsætning til idealet om Gud, kan blive en del af en hvilken som helst religion, uanset hvor umoden og fejltagtig religionen viser sig at være. Denne idé om Gud kan blive til hvad som helst som de som tror på den, vælger at gøre den til. De laverestående religioner udformer deres idéer om Gud med sigte på at imødekomme menneskehjertets naturlige tilstand; de højerestående religioner kræver at menneskehjertet må forandres for at møde kravene fra den sande religions idealer.

Jesu religion overskrider alle vore tidligere forestillinger om tilbedelsestanken, ved at han ikke kun fremstiller sin Fader som idealet af den uendelige virkelighed, men går videre med at erklære af denne guddommelige kilde til værdierne og det evige centrum for universet virkelig er personlig opnåelig for alle dødelige skabninger som vælger at træde ind i himmelriget på jorden og derved erkender sit sønskab med Gud og broderskab med menneskene. Det er efter min mening det højeste begreb om hvad religion er, som nogensinde har været kendt, og jeg hævder at det aldrig kan blive endnu højere, siden dette evangeliet omfatter uendeligheden af virkeligheder, værdiernes guddommelighed og evigheden for universal opnåelse. En sådan koncept udgør grundlaget for at kunne erfare idealismen i den højeste og det ultimative.

Jeres Mesters religions fuldendte idealer vækker ikke kun min nysgerrighed; det rører mig også dybt at kunne bekende min tro på hans bekendtgørelse om at disse idealer for åndelig virkelighed er opnåelige; at du og jeg kan begive os ud på dette lange og evige eventyr med hans garanti om at vi er sikre på at nå frem til Paradisets port til sidst. Kære brødre, jeg er en troende, jeg har begivet mig ud på færd; jeg er på vej sammen med jer ind i dette evige foretagende. Mesteren siger at han kom fra Faderen og at han vil vise os vejen. Jeg er helt overbevist om at han taler sandt. Jeg er nået en endelig overbevisning om at der ikke findes nogen opnåelige idealer for virkeligheden eller værdier for perfektionering udenom den evige og Universelle Fader.

Dermed kommer jeg til at tilbede ikke kun eksistensernes Gud, men Gud af alle mulige fremtidige eksistenser. Derfor må din hengivenhed til et overophøjede ideal, for at dette ideal skal være virkelig, være en hengivelse til denne Gud over fortiden, nutiden og fremtidens universer af ting og væsener. Og der findes ingen anden Gud, for det er ikke mulig at der kan findes nogen anden Gud. Alle andre guder er kun tankespind, illusioner i den dødeliges sind, fornuftstridige forvrængninger og selvbedrageriske idoler for dem som skaber sig dem. Ja, du kan have en religion uden denne Gud, men det giver ingen mening. Og hvis du forsøger at erstatte den virkelighed som dette ideal om den levende Gud repræsenterer, med ordet Gud, har du kun ført dig selv bag lyset ved at fremsætte en idé i stedet for et ideal, i stedet for en guddommelig realitet. Sådanne trosforestillinger er kun en religion af ønskefulde fantasifostre.

I Jesu lære ser jeg religionen når den er sit bedste. Dette evangelium gør os i stand til at søge efter den sande Gud og finde ham. Men er vi villige til at betale prisen for at slippe ind i himmelriget? Er vi villige til at blive født på ny, til at genskabes? Er vi villige til at underlægge os denne frygtelige og prøvelsesfulde proces med at nedbryde selvet og genopbygge sjælen? Har Mesteren ikke sagt: "Den som søger at redde sit liv, skal miste det. Tro ikke at jeg er kommet for at bringe fred, men heller en kamp for sjælen"? Sandt nok, efter at vi betaler prisen ved at hengive os til Faderens vilje, oplever vi en vidunderlig fred hvis vi fortsætter med at vandre langs de gudsindviede levende åndelige veje.

Nu giver vi virkelig afkald på den velkendte tilværelsesforms tillokkelser mens vi uden reservation vier vores søgen til det tillokkende ved den ukendte og uudforsket tilværelsesform som drejer sig om et eventyrlig fremtidigt liv i den guddommelige virkeligheds højere idealismes åndelige verdner. Og vi leder efter de meningssymboler med hvilken vi kan formidle til vore medmennesker disse begreber om idealismes realiteter i Jesu religion, og vi vil ikke stoppe med at bede for den dag hvor hele menneskeheden skal begejstres af den kollektive vision af denne overophøjede sandhed. Akkurat nu er vores fokuserede koncept om Faderen så som vi har den i vore hjerter, at Gud er ånd; som vi viderebefordre til vores medmennesker, at Gud er kærlighed.

Jesu religion afkræver levende og åndelig oplevelse. Andre religioner kan bestå af traditionelle trosforestillinger, følelser, filosofisk bevidsthed og alt det der, men Mesterens lære fordrer at man faktisk når nye højder af real åndelig fremgang.

Bevidstheden om impulsen til at blive lig Gud er ikke sand religion. Følelserne af at få lyst til at tilbede Gud er ikke sand religion. Kendskabet til overbevisningen om at give afkald på selvet og tjene Gud er ikke sand religion. Visdommen om at denne argumentation, at denne religion er den bedste af alle, er ikke religion som en personlig og åndelig erfaring. Sand religion har sin reference til skæbne og opnåelsens virkelighed såvel som til virkeligheden og idealismen i det man helhjertet i tro har accepteret. Og alt dette må personliggøres for os gennem åbenbaring af Sandhedens Ånd.

Og sådan endte udredningerne af den græske filosof, en af sit folks største, som var kommet til troen på Jesu evangelium.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 161

VIDERE SAMTALER MED RODAN

SØNDAGEN den 25. september i år 29 e.Kr. samlede apostlene og evangelisterne sig i Magadan. Efter et langt møde med sine medarbejdere overraskede Jesus alle ved at meddele at han og de tolv apostle næste morgen ville begive sig til Jerusalem for at deltage i løvhyttefesten. Han instruerede evangelisterne til at besøge de troende i Galilæa og kvindekorpsen til at vende tilbage til Betsaida for en tid.

Da det blev tid for at drage af sted til Jerusalem, var Nataniel og Thomas fortsat fuld optaget med deres diskussioner med Rodan fra Alexandria, og de sikrede sig Mesterens tilladelse til at blive i Magadan i endnu nogle dage. Og dermed, mens Jesus og de ti var på vej til Jerusalem, var Nataniel og Thomas engageret i en alvorlig debat med Rodan. Ugen i forvejen, da Rodan havde redegjort for sin filosofi, havde Thomas og Nataniel delt opgaven med at præsentere rigets evangelium for den græske filosof. Rodan fandt ud af at han var blevet vel instrueret i Jesu lære af en af de forhenværende apostle til Johannes Døberen som havde været hans lærer i Alexandria.

1. GUDS PERSONLIGHED

Der var én sag hvor Rodan og de to apostle havde forskellige syn, og det var angående Guds personlighed. Rodan godtog villig alt som blev lagt frem for ham om Guds egenskaber, men han bestred at den himmelske Fader var eller kunne være en person i den forstand mennesket opfatter personligheden. Mens apostlene fik problemer med at påvise at Gud er en person, blev det endnu vanskeligere for Rodan at påvise at han ikke er en person.

Rodan indvendte at personlighedsfaktumet består i det sameksisterende faktum om ligeværdige væsener som fuldstændig og gensidig kommunikerer med hverandre, væsener som er i stand til at vise hinanden sympatisk forståelse. Rodan sagde: "For at kunne være en person, ville Gud skulle bruge symboler for kommunikation i ånden som vil gøre ham i stand til at blive fuldt forstået af dem som tager kontakt med ham. Men i og med at Gud er uendelig og evig, skaberen af alle andre væsener, følger det at med hensyn til hvad ligeværdige væsener angår, så er Gud alene i universet. Der er ingen som er hans lige; der findes ingen som han kan kommunikere med som en ligeværdig partner. Gud er ganske vist kilden til al personlighed, men som sådan overskrider han det personlige, på samme måde som Skaberen står over og ud over den skabte."

Denne indvending gav Thomas og Nataniel meget hovedbrud, og de havde bedt Jesus om at komme til deres undsætning, men Mesteren nægtede at blande sig i deres diskussioner. men han sagde til Thomas: "Det spiller ingen rolle hvad slags *idé* man har om Faderen så længe man har åndeligt kendskab til *idealet* om hans uendelige og evige natur."

Thomas indvendte at Gud faktisk kommunikerer med mennesket og at Faderen derfor er en person, selv ifølge Rodans egen definition. Dette afviste grækeren på grundlag af at Gud ikke åbenbarer sig personlig; at han fortsat er et mysterium. Da trak Nataniel sin egen personlige erfaring med Gud frem, og selv om Rodan lod ham få ret i det og bekræfter at han selv for nylig havde haft lignende erfaring, indvendte han at dette kun var et bevis på at Gud er *virkelig*, ikke at han har *personlighed*.

Mandag aften gav Thomas op. Men tirsdag aften havde Nataniel fået Rodan til at tro på Faderens personlighed, og han fik grækeren til at forandre syn ved hjælp af følgende tankerække:

1. Faderen i Paradiset nyder kommunikativ ligeværdighed med mindst to andre væsener som til fulde står på lige linje

med ham selv og som er helt som ham: den Evige Søn og den Uendelige Ånd. I lyset af doktrinen om treenigheden blev grækeren nødt til at indrømme at det var muligt at den Universelle Fader havde personlighed. (Det var ved en senere gennemgang af disse diskussioner som førte til at apostlenes idéer om treenigheden blev beriget. Selvfølgelig var det den almene opfattelse at Jesus var den Evige Søn.)

2. I og med at Jesus var lige med Faderen, og i og med at denne Søn havde præsteret at manifestere personlighed overfor sine jordiske børn, udgjorte et sådan fænomen bevis på det faktum, og en demonstration af muligheden for at alle de tre Øverste Guddomme havde personlighed, og afgjorte for al fremtid spørgsmålet om Guds evne til at kommunikere med mennesket og muligheden for mennesket til at kommunikere med Gud.

3. At Jesus i sit forhold til mennesker havde en gensidig og perfekt kommunikation; at Jesus var Guds Søn. At forholdet mellem Sønnen og Faderen forudsætter ligeværdighed i kommunikationen og gensidighed i deres sympatiske forståelse for hverandre; at Jesus og Faderen var én. At Jesus opretholdt på en og samme tid en forståelsesfuld kommunikation med både Gud og mennesket, og eftersom at både Gud og mennesket forstod meningen i symbolerne som Jesus brugte for at kommunikere, besad både Gud og mennesket personlighedens egenskab hvad angik kriterierne for kommunikationsevner. At Jesu personlighed viste Guds personlighed, samtidig som den udgjorte et endelig bevis på Guds nærvær hos mennesket. At to ting som er forbundet med den samme ting er forbundet med hinanden.

4. At personligheden repræsenterer menneskets højeste begreb om menneskets virkelighed og de guddommelige værdier; at Gud også repræsenterer menneskets højeste begreb om guddommelig virkelighed og uendelige værdier, derfor må Gud være en guddommelig og uendelig personlighed, en personlighed som tilhører virkeligheden selv om den på uendelig og evig vis overskrider menneskets begreb om og definition af personlighed, men ikke desto mindre altid og i universel forstand er en personlighed.

5. At Gud må være en personlighed siden han er Skaberen af al personlighed og skæbne for al personlighed. Jesu lære "Vær fuldkomne, sådan som den himmelske Fader er fuldkommen." havde gjort et enormt indtryk på Rodan.

Da Rodan hørte disse argumenter, sagde han: "Jeg er overbevist. Jeg vil bekende mig til Gud som en person hvis du vil tillade mig at kvalificere min bekendelse til en sådan tro ved at knytte en gruppe udvidede værdier til betydningen af personlighed, så som: overmenneskelig, transcendent, overophøjet, uendelig, evig, endelig og universel. Jeg er nu overbevist om at, i og med at Gud nødvendigvis er uendelig meget mere end en personlighed, så kan han ikke være noget som er mindre end det. Jeg er tilfreds med at kunne afslutte diskussionen og godtage Jesus som den personlige åbenbaring af Faderen og som den som tilfredsstiller alle utilfredsstillede faktorer i logik, fornuft og filosofi."

2. JESU GUDDOMMELIGE NATUR

Eftersom Nataniel og Thomas så fuldstændig havde godkendt Rodans synspunkter på rigets evangelium, var der kun et punkt tilbage som man måtte se nærmere på, nemlig forkyndelsen om Jesu guddommelige natur, en doktrin som for ganske nylig var blevet fremsat offentlig. Nataniel og Thomas præsenterede sammen deres synspunkter angående Mesterens guddommelige natur, og den følgende beretning er en sammenfattet, omarrangeret og tilrettet præsentation af deres undervisning:

1. Jesus har indrømmet sin guddommelighed, og vi tror på ham. Mange bemærkelsesværdige ting som er hændt i forbindelse med hans tjenestevirksomhed kan vi kun forstå ved at tro på at han er Guds Søn såvel som Menneskesønnen.

2. Hans livs samkvem med os står som et eksempel på idealet for menneskelig venskab; kun for et guddommelig væsen er det mulig at være en så menneskelig ven. Han er den mest ægte uselviske person vi nogensinde har kendt. Til og med er han venner med synderne; han vover at elske sine fjender. Han er meget loyal mod os. Selv om han ikke tøver med at irretesætte os, står det klart for os alle at han virkelig elsker os. Jo bedre du bliver bekendt med ham, jo mere vil du elske ham. Hans usvigelig hengivelse vil gøre indtryk på dig. Gennem alle disse år af vores manglende evne til at forstå hans mission, har han været en trofast ven. Uden at gøre brug af smiger behandler han os alle med den samme venlighed; han er altid øm og medfølelse. Han har delt sit liv og alt andet med os. Vi er et lykkelig samfund; vi deler alt mellem os. Vi har ingen tro på at et venlig menneske ville kunne leve et så ulastelig liv under så udfordrende omstændigheder.

3. Vi tror Jesus er guddommelig fordi han aldrig gør noget galt; han begår ingen fejl. Hans visdom er højst usædvanlig; hans fromhed overgår alle forventninger. Han lever dag for dag i perfekt harmoni med Faderens vilje. Han angrer aldrig nogen ugerninger, for han overskrider ingen af Faderens love. Han beder for os og med os, men han spørger aldrig os om at bede for ham. Vi tror han er gennemgående fri for synd. Vi tror ikke at nogen som kun er et menneske, nogensinde har erklæret at leve et sådan liv. Han påberåber sig at leve et perfekt liv, og vi anerkender at det er det han gør. Vores fromhed udspringer fra ønsket om at rette op på vores ugerninger, men hans fromhed udspringer fra hans retfærdighed. Han påberåber sig til og med at tilgive synder, og han helbreder sygdomme. Intet almindelig menneske ved sine fulde fem ville kunne påberåbe sig at kunne tilgive synder; det er et guddommelig privilegium. Og for alt hvad vi kan bedømme, så har han været lige perfekt i sin retfærdighed helt fra vi mødte ham for første gang. Vi vokser i vor tilgivelsesevne og i vor kendskab til sandheden, men vor Mester udviser retfærdighedens modenhed helt fra starten af. Alle mennesker, gode som onde, anerkender disse elementer af godhed i Jesus. Og alligevel er hans fromhed aldrig påtrængende eller pralende. Han er både ydmyg og frygtløs. Han ser ud til at anerkende vores tro på hans guddommelighed. Enten er han det han udgiver sig for at være, eller også er han den største hykler og bedrager som verden nogensinde har set. Vi er overbevist om at han er akkurat det han giver sig ud for at være.

4. Det enestående ved hans karakter og hans perfektionerede følelsesmæssige kontrol overbeviser os om at han er en kombination af menneskelighed og guddommelighed. Han reagerer altid ufejlbarligt ved synet af menneskers nød; lidelser lader ham aldrig upåvirket. Hans medfølelse vækkes lige meget enten det drejer sig om fysisk lidelse, mental trængsel eller åndelig sorg. Han erkender hurtig og er generøs med at anerkende nærværet af tro eller andre former for storsindethed hos sine medmennesker. Han er så retfærdig og rimelig og samtidig så barmhjertig og hensynsfuld. Han sørger over menneskers åndelige stædighed og fryder sig når de åbner sig for sandhedens lys.

5. Han giver indtryk af at vide hvad folk tænker og forstå deres hjerters længsler. Og han er altid medfølgende overfor vore sjælekvaler. Han ser ud til at være i besiddelse af alle vore menneskelige følelser, men de er så pragtfuld forfinede. Han nærer en stærk kærlighed til godheden og hader synden lige intenst. Han har en overmenneskelig bevidsthed om Guddommens nærvær. Han beder som et menneske, men optræder som en Gud. Han ser ud til at kunne forudse ting; selv nu vover han at snakke om sin død, en slags mystik reference til sin fremtidige forherligelse. Samtidig som han er venlig, er han også pågående og modig. Han undlader aldrig at gøre sin pligt.

6. Vi bliver konstant imponeret over fænomenet af hans overmenneskelige kundskab. Der går næsten ikke en dag uden at der sker noget som afslører at Mesteren ved hvad der foregår langt væk fra hans umiddelbare nærhed. Han ser også ud til at have kendskab til sine medmenneskers tanker. Han har uden tvivl kontakt med himmelske personligheder; det kan ikke være et spørgsmål om andet end at han lever på et åndeligt plan langt højere end resten af os. Alt ser ud til at være tilgængelig for hans enestående forståelse. Han stiller os spørgsmål for at få os til at udtale os, ikke for at skaffe sig informationer.

7. I den senere tid har Mesteren ikke tøvet med at bekræfte sin overmenneskelighed. Fra den dag da vi blev ordineret som apostle og helt frem til for ganske nylig har han aldrig benægtet at han kom fra Faderen i det høje. Han taler med en guddommelig lærers autoritet. Mesteren tøver ikke med at tilbagevise dagens religiøse læresætninger og forkynde det nye evangelium med en sikker autoritet. Han er sikker i sin sag, positiv og autoritativ. Selv Johannes Døberen erklærede da han hørte Jesus tale, at han var en Guds Søn. Han ser ud til at være sig selv nok. Han er ikke afhængig af støtte fra folket; han er uberørt af hvad folk mener. Han er modig og alligevel så blottet for stolthed.

8. Han taler altid om Gud som en stadig tilstedeværende medarbejder i alt hvad han gør. Han går omkring og gør godt, for Gud ser ud til at være i ham. Han kommer med de mest overvældende erklæringer om sig selv og sin mission på jorden – udsagn som ville være absurde hvis han ikke var guddommelig. En gang erklærede han at "Før Abraham levede, fandtes jeg." Han har absolut påberåbt sig guddommelighed; han siger han er i partnerskab med Gud. Han udtømmer næsten sproget og dets muligheder når han gør rede for sin intime forbindelse med den himmelske Fader. Han vover til og med at slå fast at han og Faderen er som én. Han siger at den som har set ham, har set Faderen. Og han siger og gør alle disse fabelagtige ting med en så barnlig naturlighed. Han henviser til sit samkvem med Faderen i samme åndedræt som han henviser til sit samkvem med os. Han ser ud til at være så sikker når det gælder Gud og taler om disse forbindelser på en så ligefrem og selvoplevet måde.

9. I hans bønneliv ser han ud til at kommunikere direkte med sin Fader. Vi har ikke hørt mange af hans bønner, men

efter de få vi har hørt, virker det som om han taler med Gud som om det skete ansigt til ansigt. Han ser ud til at kende til fremtiden såvel som fortiden. Han ville simpelthen ikke kunne være alt dette og gøre disse højst usædvanlige ting såfremt han ikke var noget mere end et menneske. Vi ved han er et menneske, vi er sikre på det, men vi er næsten lige så sikre på at han også er guddommelig. Vi tror at han er guddommelig. Vi er overbeviste om at han er Menneskesønnen og Guds Søn.

Da Nataniel og Thomas havde afsluttet deres møder med Rodan, skyndte de sig på vej i retning af Jerusalem for at slutte sig til de andre apostle; og de nåede frem om fredagen samme uge. Dette havde været en stor oplevelse i alle de tre troendes liv, og de andre apostle lærte meget af at høre disse oplevelser genfortalt af Nataniel og Thomas.

Rodan vendte tilbage til Alexandria, hvor han længe underviste i sin filosofi ved Meganta skolen. Han blev en betydelig mand for den senere udbredelse af himmelriget; han var en trofast troende helt til det sidste af hans dage på jorden, og han gav sit liv op i Grækenland sammen med flere andre da forfølgelserne var på sit højeste.

3. JESU MENNESKELIGE OG GUDDOMMELIGE NATUR

Bevidstheden om hans guddommelighed voksede sig gradvis frem i Jesu sind op til da han blev døbt. Efter at han blev fuldt bevidst om sin guddommelige natur, sin førmenneskelige tilværelse og sine privilegier i universet, ser det ud til at han har været i stand til at begrænse den menneskelige bevidsthed om sin guddommelighed i vekslende grad. Det forekommer os, at fra hans dåb indtil korsfæstelsen var det helt op til ham selv om han skulle være afhængig kun af menneskesindet eller om han skulle drage nytte af kundskaben fra både sit menneskelige og sit guddommelige sind. Til tider gav han indtryk af at han kun have tilgang til den information som befandt sig i hans menneskelige intellekt. Ved andre anledninger så han ud til at handle ud fra en så fuldstændig kundskab og visdom som kun kunne være mulig ved at han benyttede sig af det overmenneskelige indhold i sin guddommelige bevidsthed.

Vi kan kun forstå hans enestående præstationer ved at godtage den teori at han kunne, af egen vilje, selv begrænse sin egen guddommelige bevidsthed. Vi er fuldt ud kendt med at han ofte tilbageholdte fra sine medarbejdere hans forhåndskendskab til kommende begivenheder og at han var klar over karakteren af deres tænkning og planlægning. Vi forstår at han ikke ønskede at hans tilhængere alt for godt skulle vide at han var i stand til at skelne deres tanker og gennemskue deres planer. Han ønskede ikke at hæve sig alt for meget over deres idé om det menneskelige, sådan som apostlene og disciplene forestillede sig i deres sind.

Vi er fuldstændig ude af stand til at skelne mellem hans praksis med selv at begrænse sin guddommelige bevidsthed og hans teknik for at dække over sin forudviden og tankelæsning overfor sine menneskelige medarbejdere. Vi er overbevist om at han brugte begge disse teknikker, men vi er ikke altid i stand til, ved et givet tilfælde, at påpege hvilken af metoderne han skulle have benyttet sig af. Ganske ofte så vi ham kun handle ud fra det menneskelige bevidsthedsindhold; dernæst kunne vi betragte ham i samtale med lederne for universets himmelske skarer og lægge mærke til at det guddommelige sind utvivlsomt var i funktion. Og ellers var vi ved utallige anledninger vidne til at den kombinerede personlighed af menneske og Gud var i virke, aktiveret af den tilsyneladende perfekte forening af det menneskelige og det guddommelige sind. Dette er begrænsningen i vor kundskab om sådanne fænomener, egentlig kender vi faktisk ikke den fulde sandhed om dette mysterium.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 162

VED LØVHYTTEFESTEN

DA Jesus gik til Jerusalem, havde han planer om at vandre gennem Samaria, fordi det var den korteste rute. Derfor gik de ned langs den østlige bred af søen og kom gennem Scythopolis til grænsen til Samaria. Nær mørkets frembrud sendte Jesus Filip og Mattæus over til en landsby på den østlige skråning af Gilboabjerget for at skaffe overnatning til gruppen. Det skete således at disse landsbyboere var særdeles fordomsfulde indstillet til jøderne, endnu mere end samaritanerne i almindelighed, og disse følelser var især stærke netop på denne tid, hvor så mange var på vej til løvhyttefesten. Disse mennesker vidste ikke meget om Jesus, og de nægtede ham logi, fordi han og hans medarbejdere var jøder. Da Mattæus og Filip viste deres vrede og bekendtgjorde til disse samaritanere, at de nægtede at modtage Israels Hellige, jagede de rasende landsbyboere dem ud af den lille by med kæppe og sten.

Efter at Filip og Mattæus var vendt tilbage til deres venner og fortalte, hvordan de var blevet drevet ud af landsbyen gik James og Johannes hen til Jesus og sagde: "Mester, vi beder dig om tilladelse til at kalde ild ned fra himlen for at ødelægge disse uforskammede og forstokkede samaritanerne. "Men da Jesus hørte disse ord om hævn, vendte han sig mod Zebedæus sønner og alvorligt irettesatte dem: "Du ved ikke, hvad slags attitude du lægger for dagen. Hævn er uforenelig som tilgang til Himmelfriget. Snarere end at argumentere, så lad os gå over til den lille landsby ved vadestedet af Jordanfloden." Således på grund af sekterisk fordomme, berøvede disse samaritanere sig selv æren af at vise universets Skabersøn gæstfrihed.

Jesus og de ti apostle overnattede i landsbyen nær vadestedet ved Jordanfloden. Tidligt næste morgen krydsede de floden og fortsatte videre mod Jerusalem langs vejen øst for floden og kom sent onsdag aften til Betania. Thomas og Nataniel ankom om fredagen, da de var blevet forsinket af deres drøftelser med Rodan.

Jesus og de tolv opholdt sig omkring Jerusalem indtil udgangen af næste måned (oktober), dvs. omkring fire og en halv uge. Jesus selv gik ind i byen kun et par gange, og disse korte besøg blev foretaget i løbet af løvhyttefestens dage. Han tilbragte en stor del af oktober sammen med Abner og hans medarbejdere i Betlehem.

1. FARERNE VED BESØGET I JERUSALEM

Længe før de flygtede fra Galilæa havde Jesu disciple indtrængende bønfalet ham om at gå til Jerusalem, og forkynde rigets evangelium for at hans budskab ville have prestige af at være blevet prædikeret i centrum af jødisk kultur og læring. Men nu, da han rent faktisk var kommet til Jerusalem for at undervise frygtede de for hans liv. Da apostlene vidste, at jødernes råd havde forsøgt at bringe Jesus til Jerusalem for rettergang, og da de huskede Mesterens nylig gentaget erklæringer om, at han skulle gennemgå døden, var de bogstaveligt blevet bedøvet af hans pludselige beslutning om at deltage i løvhyttefesten. På alle deres tidligere bønner, om at han skulle gå til Jerusalem havde han svaret: "Tiden er endnu ikke kommet" Nu da de protesterede af frygt svarede han kun: "Men tiden er kommet."

Under løvhyttefesten gik Jesus dristigt ind i Jerusalem flere gange og underviste offentligt i templet. Han gjorde det på trods af hans apostle forsøg på at fraråde ham. Selvom de længe havde opfordret ham til at forkynde sit budskab i Jerusalem, var de nu bange for at se ham gå ind i byen, da de udmærket godt vidste, at de skriftkloge og farisæerne var opsat på at dræbe ham.

Jesus frygtløse optræden i Jerusalem gjorde mere end nogensinde hans tilhængere forvirret. Mange af hans disciple, og selv apostlen Judas Iskariot, havde vovet at tænke, at Jesus hastigt var flygtet ind Fønicien fordi han frygtede de jødiske ledere og Herodes Antipas. De forstod ikke betydningen af Mesterens forehavende. Hans tilstedeværelse i Jerusalem

ved løvhyttefesten, selv i opposition med sine tilhængers råd, var nok til permanent at sætte en stopper for al hvisken om frygt og fejhed.

Under løvhyttefesten oplevede tusindvis af troende fra alle dele af det romerske imperium, Jesus, hørte ham undervise, og mange rejste endda ud til Betania for at konferere med ham om rigets udbredelse i deres respektive hjemlande.

Der var mange grunde til, at Jesus kunne forkynde offentligt på tempelpladsen under festdagene, og hovedårsagen var frygten, der var kommet over herskerne i det jødiske råd som følge af den hemmelige deling af stemningen inden for deres egne rækker. Det var en kendsgerning, at mange af medlemmer af jødernes råd enten hemmeligt troede på Jesus ellers var afgørende mod hans arrestation under festen, når der var så stort et antal mennesker i Jerusalem, og mange af dem enten troede på ham eller i det mindste var venligt indstillet til den åndelige bevægelse, som han støttede.

Abner og hans medarbejderes indsats i hele Judæa havde også gjort meget for at opbygge en positiv stemning for riget, selv til det punkt, at Jesu fjender ikke turde være alt for frimodige i deres modstand. Det var en af grundene til, at Jesus offentligt kunne besøge Jerusalem og komme derfra med livet i behold. En eller to måneder tidligere, var han sikkerhed blevet dræbt.

Men Jesus dristige dristighed til offentligt optræder i Jerusalem indjagede frygt i hans fjender. De var ikke forberedt på sådan en dristig udfordring. Flere gange i løbet af denne måned gjorde jødernes råd halvhjertede forsøg på at anholde Mesteren, men disse bestræbelser mislykkedes. Jesu fjender var så forbløffet over hans uventede offentlige optræden i Jerusalem, at de antog, at de romerske myndigheder havde lovet ham sin beskyttelse. Vel vidende, at Filip (Herodes Antipas bror) næsten var en tilhænger af Jesus, gættede rådets medlemmer at Filip havde sikret Jesus løftet om beskyttelse mod sine fjender. Jesus havde forladt deres retskreds, før de vågnede til den erkendelse, at de havde taget fejl i den tro, at hans pludselige og dristige optræden i Jerusalem havde været på grund af en hemmelig forståelse med de romerske embedsmænd.

Kun de tolv apostle havde vidst, at Jesus havde til hensigt at deltage i løvhyttefesten, da de gik fra Magadan. Mesterens øvrige tilhængere blev meget overrasket, da han viste sig på tempelpladsen og begyndte offentligt at undervise, og de jødiske myndigheder var overraskede udover al beskrivelse, da det blev rapporteret, at han underviste i templet.

Selvom Jesu disciple ikke havde forventet, at han ville deltage i festen, underholdt det overvældende flertal af de langvejs fra kommende pilgrimme, der havde hørt om ham, håb om, at de ville se ham i Jerusalem. Og de blev ikke skuffet, for flere gange, underviste han i Salomons Søjlegang og andre steder i templets gårde. Disse lærdomme var virkelig den officielle eller formelle meddelelse om Jesu guddommelighed til det jødiske folk og til hele verden.

Folkemasserne, der lyttede til Mesterens forkyndelser var delte i deres opfattelser. Nogle sagde, at han var en god mand, en del, at han var en profet, en del, at han virkelig var Messias. Andre sagde, at han var en drilagtig anstifter af uro, at han førte folket på afveje med sine mærkelige doktriner. Hans fjender tøvede af frygt for hans venligt sindede tilhængere til åbent at fordømme ham, mens hans venner af frygt for de jødiske ledere ikke åbenlyst turde anerkende ham, for de vidste, at det jødiske råd var indstillet på at slå ham ihjel. Men selv hans fjender forundrede sig over hans undervisning, fordi de vidste, at han ikke havde fået undervisning i de rabbinske skoler.

Hver gang Jesus gik ind i Jerusalem, blev hans apostle fyldt med terror. De blev dag for dag mere og mere bange, når de lyttede til hans stadig mere dristige udtalelser om arten af hans mission på jorden. De var ikke vant til at høre Jesus fremføre så positive udtalelser og sådanne fantastiske påstande, selv når han prædikede blandt sine venner.

2. DEN FØRSTE TEMPELTALE

Den første eftermiddag, da Jesus underviste i templet sad en anselig forsamling og lyttede til hans ord om den frihed, som det nye evangelium bringer og glæden ved dem, der tror den gode nyhed, da en nysgerrig lytter afbrød ham og spurgte: "Mester, hvordan kommer det sig, at du så flydende citerer skrifterne og underviser folket, da jeg har hørt, at du ikke er blevet undervist i rabbinernes lære?" Jesus svarede: "Ingen mennesker har lært mig de sandheder, som jeg forkynder til jer. Og denne lære er ikke min, men Hans, som sendte mig. Hvis nogen virkelig ønsker at gøre min Faders vilje, skal han sikkert forstå, hvad enten min undervisning kommer fra Gud, eller om jeg taler på egne vegne. De, der

taler på egne vegne, søger deres egen ære, men når jeg proklamerer Faders ord, søger jeg derfor hans herlighed, som har sendt mig. Men før du forsøger at træde ind i det nye lys, bør du ikke hellere følge det lys, du allerede har? Moses gav jer loven, men hvor mange af jer forsøger ærligt at opfylde dens krav? Moses påbyder jer i denne lov, "Du må ikke slå ihjel. Men trods dette bud søger nogle af jer at dræbe Menneskesønnen."

Da mængden hørte disse ord, begyndte de at skændes indbyrdes. Nogle sagde, at han var gal, og nogle, at han var besat af en djævel. Andre sagde dette virkelig var profeten fra Galilæa som de skriftkloge og farisæerne længe havde forsøgt at dræbe. Nogle sagde at de religiøse myndigheder var bange for at forulempe ham. Andre mente, at de ikke ville anholde ham, fordi de var begyndt at tro på ham. Efter en betydelig debatteren trådte en fra forsamlingen frem og spurgte Jesus: "Hvorfor vil magthaverne dræbe dig?" Jesus svarede: "De religiøse magthavere ønsker at dræbe mig, fordi de føler sig krænket af min undervisning om rigets gode budskab, et evangelium, der frigør mennesket fra belastende traditioner i en formel religion af ceremonier, som disse lærere for enhver pris har besluttet at vedligeholde. De omskære i overensstemmelse med loven på sabbatsdagen, men de vil dræbe mig, fordi jeg engang på sabbatten frigjorde en mand fra lidelsens lænker. De følger efter mig på sabbatten for at udspionere mig, men vil dræbe mig fordi jeg ved en anden lejlighed besluttede at gøre en svær alvorlig ramt mand helt rask på sabbatsdagen. De ønsker at dræbe mig, fordi de godt ved, at hvis du tror helt ærligt og turde acceptere min undervisning, går deres system af traditionel religion under, ødelagt for altid. På den måde mister de magt over det, som de har viet deres liv, da de standhaftigt nægter at acceptere denne nye og mere strålende evangelium om Guds rige. Og nu appellerer jeg til hver eneste af jer: Døm ikke efter det ydre udseende, men døm efter den sande ånd i disse lærdomme; døm retfærdigt."

Da spurgte en anden: "Ja, Mester, vi venter på Messias, men når han kommer, ved vi, at hans fremtræden er omgivet af et mysterium. Vi ved, hvor du er. Du har været blandt dine brødre fra begyndelsen. Befrieren skal komme med magt til at genoprette Davids kongerige. Påstår du virkelig at være Messias?" Jesus svarede: "Du siger du kender mig og ved, hvor jeg er fra. Jeg ville ønske, at dine påstande var sande, for i denne viden, ville du sikkert finde liv i overflod. Men jeg vil fortælle dig, at jeg ikke er kommet af mig selv; jeg er blevet sendt af Faderen, og han, som sendte mig, er sand og trofast. Når I nægter at lytte til mig, nægter I at acceptere ham, som har sendt mig. Hvis I ønsker at modtage dette evangelium skal I kende ham, som sendte mig. Jeg kender Faderen, for jeg er kommet fra Faderen for at forkynde og åbenbare ham til jer."

De skriftkloges agenter ville arrestere ham, men de frygtede mængden, for mange troede på ham. Jesus arbejdede efter sin dåb var blevet godt kendt blandt hele det jødiske folk, og når mange af disse mennesker fortalte om hvad der var sket, sagde de til hinanden: "Selvom denne lærer er fra Galilæa, og selv om han ikke opfylder alle vores forventninger til Messias spekulerer vi på, om den befrier, der når han kommer virkelig vil gøre noget mere forunderligt end denne Jesus af Nazaret allerede har gjort."

Når farisæerne og deres agenter hørte folk taler på denne måde rådførte de sig med deres ledere og besluttede, at noget måtte gøres for at sætte en stopper for Jesu offentlige optrædener i tempel gårdene. Generelt ville de jødiske ledere undgå et sammenstød med Jesus, fordi de troede, at de romerske myndigheder havde lovet ham immunitet. De kunne ikke finde nogen anden forklaring på hans dristighed til på dette tidspunkt at komme til Jerusalem; men herskerne i det jødiske råd troede ikke helt på dette rygter. De begrundede, at de romerske magthavere ikke ville gøre noget sådan hemmeligt og uden at den jødiske nations højeste ledelsesorgan vidste om det.

Derfor blev Eber, en kompetent embedsmand i det jødiske råd, sammen med to assistenter sendt ud for at arrestere Jesus. Da Eber banede sig vej frem mod Jesus, sagde Mesteren: "Vær ikke bange for at nærme dig. Kom tættere mens du lytter til min undervisning. Jeg ved, at du er blevet sendt for at arrestere mig, men du skal forstå, at intet kan ske for Menneskesønnen indtil hans tid kommer. Du er ikke fjendtlig indstillet mod mig. Du kommer bare for at udføre dine overordnede befaling, og selv disse jødernes herskere tror sandelig at de tjener Gud, når de i al hemmelighed stræber efter at ødelægge mig."

"Jeg har ingen ond vilje mod nogen af jer. Faderen elsker jer, og fordi jeg længes efter din udfrielse fra fordomsfuldhedens trældom og traditionens mørke. Jeg tilbyder jer livets frihed og glæden ved frelsen. Jeg proklamerer den nye og levende måde, befrielse fra det onde og bruddet af syndens lænker. Jeg er kommet for at I kan have liv og have det for evigt. I forsøger at slippe af med mig og min bekymrende forkyndelse. Hvis I kun kunne indse, hvor lidt tid jeg stadig har med jer! Om ganske kort tid, begiver jeg mig til ham, som sendte mig ind i denne verden. Og så vil mange

af jer flittigt søge efter mig, men I vil ikke finde mig, for hvor jeg snart vil være kan du ikke komme. Men alle, der virkelig forsøger at finde mig, skal en gang opnå det liv, der fører til min Fader."

Nogle af hans spottere sagde indbyrdes: "Hvor vil denne mand gå, at vi ikke skulle finde ham? Vil han gå for at leve blandt grækerne? Vil han ødelægge sig selv? Hvad kan han mene, når han siger, at han snart vil gå væk fra os, og at vi ikke kan gå, hvor han går?"

Eber og hans assistenter nægtede at arrestere Jesus; de vendte tilbage til deres mødested uden ham. Da ypperstepræsterne og farisæerne derfor bebrejdede Eber og hans assistenter, fordi de ikke havde bragt Jesus med dem, svarede Eber kun: "Vi var bange for at anholde ham i midten af forsamlingen, fordi mange tror på ham. Desuden har vi aldrig hørt en mand tale, som denne mand. Der er noget ekstraordinært over denne lærer. Det ville gøre jer alle noget godt at gå over og høre ham." Da de førende råds mænd hørte disse ord, blev de overrasket og sagde hånligt til Eber: "Er du også ført på vildspor? Er du begyndt at tro på denne bedrager? Har du hørt, at nogen af vores lærde mænd eller nogen af herskere ville tro på ham? Er nogen af de skriftkloge eller farisæerne blevet bedraget af hans kloge forkyndelse? Hvordan er det at denne uvidende folkesamling som ikke kender loven eller profeterne påvirker dig med deres adfærd? Ved du ikke, at sådanne ulærte mennesker er forbandet? Da svarede Eber: "Alligevel, mine herrer, men denne mand taler ord om barmhjertighed og håb til mennesker. Han opmuntrer de nedslået, og hans ord trøstede selv vores sjæle. Hvad kunne være galt med denne forkyndelse, selv om han ikke kan være skrifternes Messias? Desuden kræver vores lov da ikke retfærdighed? Vi fordømmer en mand uden at høre ham?" Lederen af det jødiske råd blev vred mod Eber, vendte sig mod ham og sagde: "Er du blevet gal? Måske er du også fra Galilæa? Søg i skrifterne, og du vil finde, at ingen profet, langt mindre Messias kommer fra Galilæa."

Jødernes råd blev opløst i forvirring, og Jesus trak sig tilbage til Betania for natten.

3. KVINDEN SOM ER GREBET I ÆGTESKABSBRUD

Det skete i løbet af dette besøg i Jerusalem, at Jesus havde at gøre med en vis berygtet kvinde som blev ført frem til ham af hendes anklagere og hans fjender. Den forvrængede optegnelse, I har af denne episode tyder på, at kvinden var blevet ført frem for Jesus af de skriftkloge og farisæerne, og at Jesus behandlede dem på en måde, der antydte, at disse religiøse ledere for jøderne selv kunne have gjort sig skyldig i umoral. Jesus vidste godt, at selv om disse skriftkloge og farisæerne var åndeligt blinde og intellektuelt fordomsfulde på grund af deres loyalitet til traditionen, så blev de regnet til den tids og generations mest grundige moralske mænd.

Hvad der virkelig skete var følgende: Tidligt på festens tredje morgen, da Jesus nærmede sig templet, blev han mødt af en gruppe agenter ansat af jødernes råd, og de trak en kvinde med sig. Da de kom nærmere, sagde deres talsmand, "Mester, denne kvinde blev fanget på fersk gerning, da hun begik ægteskabsbrud. Moseloven foreskriver, at vi skal stene sådan en kvinde. Hvad siger du der bør ske med hende?"

Jesu fjender havde planlagt, at hvis han støttede Moseloven, som krævede, at selverklærede lovovertrædere, skulle stenes, ville han få problemer med de romerske herskere, som havde nægtet jøderne ret til at idømme dødsstraf uden en romersk domstols godkendelse. Hvis han forbød at stene kvinden, ville de anklage ham for jødernes råd, for at sætte sig over Moses og den jødiske lov. Hvis han ingenting sagde, ville de anklage ham for fejhed. Men Mesteren klarede situationen, således at hele planen kollapsede på sin egen usle vægt.

Denne en gang takkelig kvinde var gift med en skrupelløs borger i Nazaret, en mand, der havde været en ballademager for Jesu under hele hans ungdom. Manden, der havde giftet sig med denne kvinde, tvang hende til højeste skammeligt at tjene til livets ophold ved at sælge sin krop. Han var kommet op til festen i Jerusalem så hans kone på denne måde kunne prostituerer sin fysiske charme for økonomisk vinding. Han havde indgået en aftale med de jødiske herskers lakajer således på denne måde at forråde sin egen kone i hendes kommercialiserede last. Så kom de med kvinden og hendes kriminelle medskyldig for at narre Jesus til at gøre enhver erklæring, der kunne bruges imod ham, hvis han blev arresteret.

Jesus så ud over forsamlingen og observerede hendes mand stående bag de andre. Han vidste, hvad slags mand han var, og indså, at han var en del af den foragtelige transaktion. Jesus gik først rundt til nær det sted hvor den fordærvede mand

stod og skrev nogle få ord i sandet, hvilket fik manden til hurtigt at forlade stedet. Så kom han tilbage, foran kvinden og skrev igen på jorden beregnet til hendes potentielle anklagere. Da de læste hans ord, begav de sig også bort, en efter en. Da Mesteren for tredje gang, havde skrevet i sandet fjernede kvindens kriminelle partner sig også, så da Mesteren rejste sig fra denne skrivning, så han kvinden stå der alene foran sig. Jesus sagde: "Kvinde, hvor er dine anklagere? Blev ingen tilbage for at stene dig?" Kvinden kiggede op og svarede: "Nej, Herre." Da Jesus sagde: "Jeg ved, hvordan det er med dig, jeg fordømmer dig heller ikke. Gå din vej i fred." Denne kvinde, Hildana, opgav sin onde mand og sluttede sig til rigets disciple.

4. LØVHYTTEFESTEN

Tilstedeværelsen af mennesker fra hele den kendte verden, fra Spanien til Indien, gjorde løvhyttefesten til en ideel anledning for Jesus at for første gang offentligt at proklamere hele sit evangelium i Jerusalem. Under denne højtid levede folket stort set udendørs, i løvhytter. Det var en høstfest, og da den faldt i de kølige efterårsmåneder deltog jøder, der boede spredt i verden mere generelt i denne fest end påsken i slutningen af vinteren eller pinsen i begyndelsen af sommeren. Apostlene fik endelig at se deres Mester frimodigt forkynde sin mission på jorden til hele verden, så at sige.

Dette var højtidernes højtid, for i denne tid kunne ethvert offer foretages, der ikke var foretaget ved de andre fester. Ved denne lejlighed modtog templet offergaver. Det var en kombination af ferie fornøjelser og højtidelige ritualer for religiøs tilbedelse. Det var en tid med glæde, som omfattede hele slægten, blandet med ofre, levitiske sange og de højtidelige blæs i sølvtrumpeterne af præsterne. Hver aftenen var dette imponerende skue af templet og dets skarer af pilgrimme, smukt belyst af de store kandelabre, der brændte klart i kvindernes gårdhave og skæret fra de mange fakler, der blev sat omkring templets gårde. Hele byen var demonstrativt dekoreret undtagen den romerske borg Antonia som i dyster kontrast så ned på denne festlige og ærværdige scene. Og hvordan jøderne hadede denne allestedsnærværende påmindelse om det romerske åg!

Under festen blev halvfjerds tyre ofret, som symboliserede de halvfjerds hedenske nationer. Ceremonien med vandudgydelse symboliserede udgydelsen af den guddommelige ånd. Vand ceremonien fulgte præsternes og levitternes procession i solopgangen. De tilbedende gik ned af trin der førte fra Israels gård til kvindernes gård, mens gentagende stød blev blæst på sølvtrumpeterne. Så vandrede de trofaste videre mod den smukke port, som åbnede sig mod ikke jødernes gård. Her vendte de sig om mod vest, gentog deres salme sange og fortsatte deres march mod det symbolske vand.

Under festens sidste dag blev den liturgiske ceremoni ledet af næsten fire hundrede præster og et tilsvarende antal levitter. Ved daggry, samledes pilgrimme fra alle dele af byen, og hver bar i højre hånd en neg af myrter, pil, og palmegrene, mens hver i den venstre, bar en kvist af paradisæblet - citronen, den "forbudte frugt". Disse pilgrimme delte sig i tre grupper for denne tidlige morgen ceremoni. En gruppe forblev i templet for at deltage i morgen ofringen; den anden gruppe marcherede ud fra byen til nær Maza nedenfor Jerusalem for at skære pilegrene til at dekorere alteret med, mens den tredje gruppe dannede en procession, der marcherede fra templet, efter vandpræsten, som til lyden fra sølvtrumpeterne bar det gyldne bæger, som skulle fyldes med det symbolske vand, ud gennem Ophel til et sted i nærheden Siloam, hvor Kildeporten var placeret. Da det gyldne bæger var fyldt ved Siloamdammen, marcherede processionen tilbage til templet ind gennem vandporten og lige til præsterne gård, hvor præsten, som havde båret vandbægeret fik følgeskab af den præst, som bar vinen til drikkeofringen. Begge præster gik derefter til sølvtragten, der førte til alterets fødder og hældte indholdet af bægrene i tragten. Udførelsen af vin og vandtømningsritual var signalet til de forsamlede pilgrimme til at begynder at synge salmerne fra 113 inklusive 118 på skift sammen med levitterne. Når de gentog disse vers, ville de vifte deres neg ved alteret. Derefter fulgte dagens ofringer, mens dagens salme blev læst. Salmen for festens sidste dag var den toogfirsindstyvende, begyndende med det femte vers.

5. PRÆDIKEN OVER VERDENS LYS

Om aftenen den næstsidste dag i festen, da scenen blev klart oplyst af lyset fra kandelaberne og faklerne, stod Jesus op midt i den samlede skare og sagde:

"Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys. Samtidigt som i tager jer

frihed til at retsforfølge mig og under forudsætning af at sidde som mine dommere, erklærer du, at hvis jeg vidner om mig selv, så er mit vidnesbyrd ikke gyldigt. Men aldrig kan den skabte sidde til doms over Skaberen. Selv hvis jeg vidner om mig selv, mit vidne er evig sandt, for jeg ved, hvorfra jeg kom, hvem jeg er og hvor jeg skal hen. Men jer, der ønsker at dræbe Menneskesønnen ved ikke, hvorfra jeg kom, hvem jeg er, eller hvor jeg skal hen. Du dømmer kun efter kødets udseende; du ser ikke de åndelige realiteter. Jeg dømmer ingen, ikke engang min ærkefjende. Men hvis jeg besluttede at dømme, ville min bedømmelse være sand og retfærdig, for jeg ville ikke dømme alene men i samråd med min Fader, som sendte mig til verden, og det er kilden til al sand dom. Du tillader endda, at vidneudsagn fra to pålidelige personer kan accepteres - godt godt, jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder; så også gør min himmelske fader. Og da jeg fortalte dig dette i går, spurgte du i dit mørke: "Hvor er din Fader?" Sandelig, du kender hverken mig eller min Fader, for hvis I havde kendt mig, ville du også have kendt Faderen.

"Jeg har allerede fortalt dig, at jeg går bort, og I vil søge mig, men I vil ikke finde mig, for hvor jeg går, kan I ikke komme. Jer, som vil afvise dette lys hører til hernede; Jeg er ovenfra. I, som foretrækker at sidde i mørket tilhører denne verden; jeg tilhører ikke denne verden, og jeg lever i det evige lys af lysenes Fader. I har alle haft rigelig mulighed for at lære, hvem jeg er, men du vil stadig få beviser, der bekræfter Menneskesønnens identitet. Jeg er livets lys, og hver eneste der bevidst og med fuld forståelse afviser dette frelsende lys skal dø i deres synder. Meget har jeg at fortælle dig, men du kan ikke modtage mine ord. Men han, som sendte mig, er sand og trofast; min Fader elsker selv sine vildfarende børn. Og alt, som min Fader har talt, har jeg også forkyndt til verden.

"Når Menneskesønnen løftes op, så skal alle forstå at jeg er ham, og at jeg ikke har gjort noget af mig selv, men kun som Faderen har lært mig. Jeg taler disse ord til dig og dine børn. Og han, som sendte mig, er selv nu med mig. Han har ikke ladet mig alene, for jeg gør altid det, der behager ham."

Når Jesus på denne måde underviste pilgrimmene i tempelgårdene, begyndte mange at tro på ham. Ingen vovede at lægge hænderne på ham.

6. FORELÆSNINGEN OM LIVETS VAND

Den sidste dag, den store festdag, da processionen fra Siloamdammen passeret gennem tempelpladsen, og umiddelbart efter at præsterne havde hældt vandet og vinen op på alteret, sagde Jesus, da han stod blandt pilgrimmene: "Hvis nogen er tørstig, lad ham komme til mig, og drikke. Fra Faderen i det høje kommer jeg med livets vand til denne verden. Den, der tror på mig, vil blive fyldt med den ånd, som dette vand repræsenterer, for selv skriften siger: "Ud af ham skal flyde strømme af levende vand." Når Menneskesønnen er færdig med sit arbejde på jorden, skal den levende Sandhedens Ånd udgydes over alt kød. De, som modtager denne ånd skal aldrig mere kende åndelig tørst."

Jesus afbrød ikke tjenesten for at sige disse ord. Han tiltalte tilbederne straks efter at de havde sunget Hallelu, den responderende skiftelæsning af salmerne ledsaget af viften med kviste foran alteret. Lige her var en pause, mens ofrene var under forberedelse, og det var i det øjeblik, at pilgrimmene hørte Mesterens fascinerende stemme erklærer, at han var den, der giver levende vand til enhver sjæl som tørster efter ånden.

Da de tidlige morgentimers gudstjeneste var forbi, fortsatte Jesus med at undervise folkesamlingen og sagde: "Har I ikke læst i skriften: Se, så som vandet hældes ud på den tørre jord og spredes ud over den brændte jord, så vil jeg udgyde hellighedens ånd over jeres børn, en velsignelse også for dine børnebørn? Hvorfor vil du stadig tørste efter indflydelse, mens du forsøger at vande jeres sjæl med menneskelige traditioner, som hældes ud fra den ceremonielle tempeltjenestens knækkede kop? Det, som du ser, der foregår forskellige steder af dette tempel er den måde, som jeres fædre søgte at symbolisere udgivelsen af den guddommelige ånd til troens børn, og du har gjort klogt i at holde disse symboler i live, indtil denne dag. Men nu er åbenbaringen om åndernes Faderen kommer til denne generation gennem overdragelse af hans Søn, og alt dette vil helt sikkert blive efterfulgt af overdragelsen af ånden i Faderen og Sønnen på menneskebørnene. For enhver, som har tro, vil denne overdragelse af ånden blive den sande lærer, der underviser om vejen til evigt liv, til livets sande vande i himmelriget på jorden og i Faderens Paradis derover."

Jesus fortsatte med at besvare spørgsmål fra både mængden og farisæerne. Nogle mente, at han var en profet, nogle troede, at han var Messias. Andre sagde, at han ikke kunne være Kristus, fordi han var fra Galilæa, og at Messias skal genoprette Davids trone. Men de turde ikke arrestere ham.

7. FORELÆSNINGEN OM ÅNDELIG FRIHED

Om eftermiddagen den sidste festival dag, efter at apostlene havde mislykkedes i deres forsøg på at overtale Jesus til at flygte fra Jerusalem, gik han igen tilbage til templet for at undervise. Da han fandt en stor gruppe af troende samlet i Salomons Søjlegang, talte han til dem og sagde:

"Hvis mine ord bliver i jer, og i ønsker at gøre min Faders vilje, så er I sandelig mine disciple. Du skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie. Jeg ved, hvordan du vil svare mig: Vi er Abrahams børn, og vi er ikke slaver af nogen; hvordan skal vi da blive fri? Selv da, men jeg taler ikke om ydre undertvingelse til en anden regel; jeg henviser til sjælens friheder og rettigheder. Sandelig, sandelig, siger jeg jer, alle, der synder er en slave til synden. Og du ved, at slaven sandsynligt ikke forbliver i sin herres hus for evigt. Du ved også, at sønnen altid forbliver i sin faders hus. Hvis Sønnen derfor skal gøre dig fri, gøre jer til sønner, bliver I virkelig frie.

"Jeg ved, at du er Abrahams sæd men jeres ledere ønsker at dræbe mig, fordi mit ord ikke har fået lov til at have sin transformerende indflydelse i deres hjerter. Deres sjæle er forseglet af fordomme og blændet af hævngherrig stolthed. Jeg forkynder for jer den sandhed, som den evige Fader viser mig, mens disse vildledte lærere søger at gøre, hvad de har lært kun af deres jordiske fædre. Og når du svarer, at Abraham er din far, fortæller jeg dig, at hvis du var Abrahams børn, ville du gøre, hvad Abraham gjorde. Nogle af jer tror på min undervisning, men andre søger at ødelægge mig, fordi jeg har fortalt dig sandheden, som jeg har modtaget fra Gud. Men sådan behandlede Abraham ikke Guds sandhed. Jeg er klar over, at nogle af jer har besluttet at gøre den ondes gerninger. Hvis Gud var jeres Fader, ville du kender mig og elsker den sandhed, som jeg åbenbarer. Kan du ikke se, at jeg kom ud fra Faderen, at Gud har sendt mig, at jeg ikke gør dette arbejde af mig selv? Hvorfor forstår du ikke mine ord? Er det fordi du har valgt at være den ondes barn? Hvis du er børn af mørke, vil du næsten ikke gå i lyset af den sandhed, som jeg åbenbarer. Onde børn følger kun i fodsporene efter deres far, der var en bedrager, og ikke stod for sandheden, fordi ingen sandhed i sidste ende var i ham. Men nu kommer Menneskesønnen, der taler og lever efter sandheden og mange af jer nægter at tro.

"Hvem af jer erklærer mig skyldig i synd? Hvis jeg forkynder således og i mit liv levede sandheden, som Faderen har vist mig, hvorfor tror du mig så ikke? Den, der tilhører Gud lytter med glæde til Guds ord. Derfor lytter mange af jer ikke til mine ord, fordi du ikke tilhører Gud. Dine lærere har endda vovet at sige, at jeg udfører mine værker med djævlens kraft. En tæt ved har netop sagt, at jeg er en djævel, at jeg er et barn af djævelen. Men alle jer, der er ærlige mod jeres egne sjæle ved godt, at jeg ikke er nogen djævel. I ved, at jeg ærer Faderen selv når du vanærer mig. Jeg søger ikke min egen ære, kun min Paradisfaders ære. Og jeg vil ikke dømme dig, for der er en, der dømmer for mig.

"Sandelig, sandelig, siger jeg til jer, som tror på evangeliet, at den som bevarer sandhedens ord levende i sit hjerte aldrig vil se døden. Og nu, siger en skriftklog her ved min side, at denne erklæring viser, at jeg er besat af en djævel, fordi Abraham er død, og profeterne ligeså. Og han spørger: "Er du så meget større end Abraham og profeterne, at du vover at stå her og sige, at den, der bevarer dit ord ikke skal se døden? Hvem påstår du, at være, at du vover at ytre sådanne gudsbespottelser?" Og jeg siger til alle sådan, at hvis jeg forherliger mig selv, min herlighed er intet værd. Men det er Faderen, som vil forherlige mig, den samme Fader, som du kalder Gud. Men du har ikke formået at lære at kende at denne er din Gud og min Fader, og jeg er kommet for at bringe jer sammen, for at vise jer, hvordan du virkelig bliver Guds sønner. Selvom du ikke kender Faderen, kender jeg ham virkelig. Selv Abraham frydede sig over at se min dag, og ved tro han så det og var glad."

Da de vantro jøder og agenter for det jødiske råd, der nu havde samlet sig hørte disse ord, igangsatte de en tumult, da de råbte: "Du er endnu ikke halvtreds år, og alligevel siger du at du har set Abraham; du er et barn af djævelen!" Jesus kunne ikke fortsætte foredraget. Da han forlod, sagde han kun: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, før Abraham blev til, er jeg," Mange af dem, der ikke troede skyndte sig frem for at finde sten til at stene ham med, og agenterne for jødernes råd forsøgte at arrestere ham, men Mesteren formået hurtigt at finde vej gennem tempel korridorerne og flygtede til et hemmeligt mødested nær Betania, hvor Marta, Maria og Lazarus ventede på ham.

8. SAMTALEN MED MARTA OG MARIA

Det havde været arrangeret, at Jesus sammen med Lazarus og hans søstre skulle indlogeres i en vens hus, mens

apostlene blev spredt her og der i små grupper. Disse forholdsregler var blevet taget, fordi de jødiske myndigheder igen var blevet frække i deres planer om at arrestere Jesus.

I årevis havde disse tre haft for vane at slippe alt og lytte til Jesu lære, når han tilfældigvis besøgte dem. Da de havde mistet deres forældre, havde Marta overtaget ansvaret for hjemmet gøremål, og derfor gjorde hun nu forberedelse til at servere aftensmad, mens Lazarus og Maria satte sig ved Jesu fødder og indåndede hans forfriskende undervisning. Det skal nævnes, at Marta var unødigt distraheret af mange unødvendige opgaver og tynget af mange trivielle bekymringer; sådan var hendes disposition.

Mens Marta beskæftigede sig med alle disse formodede pligter, forstyrrede det hende, at Maria intet gjorde for at hjælpe. Derfor gik hun til Jesus og sagde: "Mester, er du ligeglad med, at min søster har ladet mig alene for at arrangere aftensmad? Kan du ikke bede hende om at komme og hjælpe mig?" Jesus svarede: "Marta, Marta, hvorfor er du altid bekymret for så meget og plaget af så mange småting? Kun én ting er virkelig vigtigt, og da Maria har valgt denne gode og nødvendig del, vil jeg ikke tage det fra hende. Men hvornår vil I begge lære at leve, som jeg har lært jer: at tjene i samarbejde og begge genopfriske jeres sjæle i fællesskab? Kan du ikke lære, at der er en tid til alt - at de mindre ting i livet bør vige for Himmelrigets større ting?"

9. I BETLEHEM HOS ABNER

I løbet af ugen efter løvhyttefesten samledes snesevis af troende i Betania og modtog undervisning fra de tolv apostle. Jødernes råd gjort ingen forsøg for at forulempe disse møder, da Jesus ikke var til stede. Han arbejdede under hele denne tid sammen med Abner og hans medarbejdere i Betlehem. Dagen efter festens afslutning var Jesus taget til Betania, og han underviste ikke igen i templet under denne tur til Jerusalem.

På dette tidspunkt, havde Abner sit hovedkvarter i Betlehem, og fra dette center var mange arbejdere blevet sendt til byerne i Judæa og sydlige Samaria og endda til Alexandria. Inden for få dage efter ankomsten af Jesus, afsluttede han sammen med Abner ordninger til at forlige de to apostlegruppers arbejde.

Gennem hele sit besøg ved løvhyttefesten havde Jesus delt sin tid om ligeligt mellem Betania og Betlehem. I Betania brugte han megen tid med sine apostle. I Betlehem gav han Abner og de andre tidligere apostle til Johannes meget instruktion. Det var denne intim kontakt, som til sidst førte dem til at tro på ham. Disse tidligere apostle til Johannes Døberen var imponeret over det mod, som Jesus viste i hans offentlige undervisning i Jerusalem samt af den empatiske forståelse, de oplevede i hans private undervisning i Betlehem. Disse faktorer vandt endeligt og fuldstændigt hver og en af Abners medarbejdere til helhjertet at acceptere riget og alt som sådant et skridt indebar.

Før Mesteren for sidste gang forlod Betlehem, tilrettelagde han for dem at de alle skulle slutte sig til ham i den fælles indsats, der ville gå forud for hans afslutning af hans jordiske karriere i kødet. Det blev aftalt, at Abner og hans medarbejdere i den nærmeste fremtid, skulle slutte sig til Jesus og de tolv til Magadan Park.

I overensstemmelse med denne aftale forenede Abner og hans elleve kammerater deres skæbne med Jesus og de tolv i begyndelsen af november og arbejdede sammen med dem som én organisation helt frem til korsfæstelsen.

I slutningen af oktober, trak Jesus og de tolv sig tilbage fra Jerusalems umiddelbare omgivelser. Søndagen den 30. oktober forlod Jesus og hans medarbejdere byen Efraim, hvor han havde ligget i afsondrethed i et par dage. De vandrede langs hovedvejen vest for Jordanfloden direkte til Magadan Park og ankom sent på eftermiddagen onsdag den 2. november.

Apostlene følte sig stærkt lettet over at have Mesteren tilbage på venlige jord. De opfordrede ham ikke længere til at gå op til Jerusalem for at forkynde evangeliet om riget.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 163

ORDINATIONEN AF DE HALVFJERDS I MAGADAN

ET PAR dage efter at Jesus og de tolv var vendt tilbage fra Jerusalem til Magadan ankom Abner og en gruppe på omkring halvtreds disciple fra Betlehem. På dette tidspunkt var der samlet i lejren ved Magadan det evangeliske korps, kvindernes korps, og omkring et hundrede og halvtreds andre sande og prøvede disciple fra alle dele af Palæstina. Da Jesus og de tolv havde tilbragt et par dage til socialt samvær og omorganisering af lejren, lancerede de et intensivt kursus for denne særlige gruppe af troende, og fra denne højt uddannede og erfarne samling af disciple valgte Mesteren senere halvfjerds lærere og sendte dem ud for at forkynde rigets evangelium.. Denne regelmæssige instruktion begyndte fredag den 4. november og fortsatte indtil sabbatten den 19. november.

Jesus gav en tale til denne gruppe hver morgen. Peter underviste i metoder til offentlig forkyndelse. Nataniel instruerede dem i kunsten at undervise. Thomas forklarede, hvordan man besvarer spørgsmål, mens Mattæus gav instruktioner om, hvordan man organiserer gruppernes økonomi. Også de andre apostle deltog i denne uddannelse i overensstemmelse med deres særlige erfaring og naturlige talenter.

1. ORDINATIONEN AF DE HALVFJERDS

De halvfjerds blev ordineret af Jesus på sabbateftermiddagen den 19. november i lejren ved Magadan, og Abner blev udnævnt til leder af disse evangeliske forkyndere og lærere. Dette korps af halvfjerds bestod af Abner og ti af Johannes tidligere apostle, halvtreds af de tidligere evangelister, og otte andre disciple, som havde udmærket sig i tjeneste for riget.

Omkring klokken to på denne sabbateftermiddag mellem regnbyger, samledes en gruppe af troende, suppleret med ankomsten af David og de fleste af hans budbringer, og samlet var der over fire hundrede mennesker, ved bredden af Genesaret Sø til at bevidne ordinationen af de halvfjerds.

Før Jesus lagde sine hænder på de halvfjerds hoveder for at ordinere dem til evangeliske forkyndere, leverede han en tale til dem og sagde: "Høsten er faktisk stor, men arbejderne er få; derfor vil jeg opfordre jer alle til at bede til høstens Herren om at sende flere arbejdere til sin høst. Jeg er ved at udsende jer som budbringere af riget; jeg vil snart sende jer til jøder og ikke-jøder som lam midt iblandt ulve. Når I går ud, to og to, råder jeg dig til ikke at tage pung eller ekstra tøj med jer, for denne første mission opgave, du går ud på er kun for en kort tid. Stands ikke på jeres vej for at hilse, men afsæt kun dig selv til dit arbejde. Når I kommer ind i et hjem for at bo, så sig først: 'Fred være med dette hjem. Og hvis de der elsker fred lever der, skal du blive; hvis ikke, så skal du fjerne dig. Og når, du har valgt dette hjem, bliv der, mens du opholder dig i byen, og spis og drik, hvad der tilbydes jer. Og du gør dette fordi arbejderen er værdig til hans næring. Flyt ikke fra hus til hus, fordi et bedre logi kan tilbydes. Husk, når du går ud og forkynder fred på jorden og god vilje blandt mennesker, skal du kæmpe med bitre fjender, som har bedraget sig selv; vær derfor klog som slanger, mens I også er harmløse som duer.

"Og uanset hvor du går, prædike og sige: Himmelriget er nær." Og tjen alle der kan være syg i enten sind eller krop. Frit har du fået del i rigets gode ting; giv derfor rigeligt videre. Hvis folk i enhver by modtager dig, skal de finde en rigelig indgang ind i Faderens rige; men hvis folk i enhver by nægter at modtage dette evangelium, skal I stadig forkynde jeres budskab, når du forlader dette vantro samfund og som en afsked sige til dem, der afviser din undervisning: "På trods af at du afviser sandheden, er det et faktum, at Guds rige er kommet tæt på dig. 'Den, der hører jer, hører mig. Og dem, der lytter til mig, lytter til ham, som sendte mig. Enhver, der afviser jeres evangeliske budskab afviser mig. Og den, der

afviser mig afviser ham, som har sendt mig."

Da Jesus havde sagt dette til halvfjerds, begyndte han med Abner og lagde sine hænder på hver ens hoved, mens de knælede i en cirkel omkring ham.

Tidligt næste morgen sendte Abner de halvfjerds ud til alle byer i Galilæa, Samaria og Judæa. Disse femogtrediven par gik ud og prædikede og underviste i omkring seks uger, hvorefter alle kom tilbage til den nye lejr nær Pella, i Perea, fredag den 30. december.

2. DEN RIGE UNGE MAND OG ANDRE

Over halvtreds disciple, der ønskede at blive ordineret og udnævnt som medlemmer af de halvfjerds gruppe blev afvist af det udvalg, som Jesus havde udpeget til at vælge disse kandidater. Udvalget bestod af Andreas, Abner, og den fungerende leder af det evangeliske korps. I alle tilfælde, hvor disse tre personers udvalg ikke var enstemmig i deres beslutning førte de kandidaten til Jesus, og selv om Mesteren aldrig afviste en enkelt person, der ønskede at blive ordineret til at forkynde evangeliet, var der mere end et dusin, der, efter at de havde talt med Jesus, ikke længere ønskede at være evangeliske budbringere.

En oprigtig discipel kom til Jesus og sagde: "Mester, jeg vil gerne være en af dine nye apostle, men min far er meget gammel og døden nær; kan jeg få tilladelse til at vende hjem for at begrave ham?" Til denne mand sagde Jesus: "Min søn, ræve har huler og himmelens fugle har reder, men Menneskesønnen har intet sted, hvor han kan hvile sit hoved. Du er en trofast discipel, og du kan forblive sådan, selvom du vender hjem for at tage dig af dine kære, men det er ikke sådan med mine evangeliske budbringere. De har forladt alt for at følge mig og forkynde riget. Hvis du ønsker at være en ordineret lærer, skal du lade andre begrave de døde, mens du går ud for at sprede de gode nyheder." Manden gik bort i store skuffelse.

En anden discipel kom til Mesteren og sagde: "Jeg vil gerne blive ordineret til budbringer, men jeg vil gerne gå hjem for en kort tid for at trøste min familie." Jesus svarede: "Hvis du vil blive ordineret, skal du være villig til at forsvare alt. De evangeliske budbringere kan ikke have delte følelser. Den, der vender tilbage, når han har lagt sin hånd på ploven, han er ikke værdig til at være budbringer af riget."

Så kom Andreas til Jesus med en rig ung mand, der var en from troende, og som ønskede at blive ordineret. Denne unge mand, Matadormus, var medlem af jødernes råd i Jerusalem. Han havde hørt Jesus undervise og havde senere modtaget undervisning i evangeliet om riget af Peter og de andre apostle. Jesus talte med Matadormus vedrørende kravene i ordinationen og bad ham om at udsætte sin afgørelse, indtil han havde omhyggeligt tænkt det igennem. Tidligt næste morgen, mens Jesus gik en tur, tiltalte den unge mand ham og sagde: "Mester, jeg ville gerne vide fra dig, hvad der giver sikkerhed for evigt liv. I betragtning af at jeg har holdt alle budene, siden jeg var ung, ville jeg gerne vide, hvad mere jeg skal gøre for at opnå evigt liv." Som svar på dette spørgsmål, sagde Jesus: "Hvis du holder alle budene - må du ikke begå ægteskabsbrud, ikke dræbe, ikke stjæle, ikke vidne falsk, ikke bedrage, ære dine forældre - gør du godt, men frelsen er belønningen for tro, ikke kun for gerninger. Tror du på rigets evangelium?" Matadormus svarede: "Ja, Mester, jeg tror alt hvad du og dine apostle har lært mig." Jesus sagde: "Så er du virkelig min discipel, og et barn af riget."

Så sagde den unge mand: "Men, Mester, jeg er ikke tilfreds med at være din discipel; jeg ønsker at være en af dine nye budbringere." Da Jesus hørte dette, kiggede han på ham med stor kærlighed og sagde: "Jeg vil have dig som en af mine budbringere, hvis du er villig til at betale prisen, hvis du vil levere den ene ting, du mangler." Matadormus svarede: "Mester, jeg vil gøre hvad som helst, hvis jeg bare får lov til at følge dig." Jesus, kyssede den knælende unge mand på panden og sagde: "Hvis du ønsker at være min budbringer, gå bort, sælg, hvad du har, og når du har givet provenuet heraf til de fattige eller til dine brødre, kom og følg mig; så har du en skat i himmelriget."

Da Matadormus hørte dette, blev han modløs. Han rejste sig og gik bedrøvet bort; for han havde meget gods. Denne velhavende unge farisæer var blevet opdraget til at tro, at rigdom var tegn på Guds gunst. Jesus vidste, at han ikke var fri for kærlighed til sig selv og sin rigdom. Mesteren ønskede at befri ham fra *kærlighed* til rigdom, ikke nødvendigvis fra rigdom. Mens Jesu disciple ikke afstod fra alt deres jordiske gods, gjorde apostlene og de halvfjerds det. Matadormus ønskede at være en af de halvfjerds nye budbringere, og det var grunden til, at Jesus krævede, at han skulle afstå alle

sine jordiske ejendele.

Næsten hver person har noget særligt ondt, som vedkommende holder fast ved og værner om, og som Himmelriget kræver som en del af prisen for optagelse. Hvis Matadormus havde givet afkald på sin rigdom ville den sandsynligvis straks været givet tilbage i hans hænder til forvaltning af ham som de halvfjerds kasserer. For senere, da Jerusalem kirken var blevet grundlagt, adlød han Mesterens anmodning, selv om det da var for sent til at blive medlem af de halvfjerds, og han blev kasserer i Jerusalem kirke, hvor Herrens kødelige broder James var forstander.

Således har det altid været og vil altid være: Mennesker skal komme til deres egne beslutninger. Menneskerne har en vis frihed i deres valg. De åndelige kræfter i verden tvinger ikke mennesket; de lader det gå den vej, det selv vælger.

Jesus forudså, at Matadormus med sine rigdomme umuligt kunne blive en ordineret medarbejder med de mennesker, der havde forladt alt for evangeliet; samtidig så han, at uden hans rigdomme, ville han blive den definitive leder af dem alle. Men ligesom Jesu egne brødre blev han aldrig stor i riget, fordi han berøvede sig selv det nære og personlige forhold til Mesteren, som han kunne have oplevet, hvis han havde været villig til at gøre præcis, hvad Jesus bad ham om, og som han flere år senere faktisk gjorde.

Rigdomme har intet direkte at gøre med adgang i Himmelriget, men *kærlighed til rigdomme har*. Rigets åndelige loyaliteter er uforenelige med underdanighed til materialistiske mammon. Mennesket kan ikke dele sin højeste loyalitet over for et åndeligt ideal med en materiel hengivenhed.

Jesus har aldrig undervist, at det var forkert at eje formue. Han krævede kun at de tolv og de halvfjerds gav alle deres jordiske ejendele til den fælles sag. Selv da han beordrede den indbringende afvikling af deres ejendom, som i tilfældet med apostlen Mattæus. Jesus gav mange gange råd til sine velhavende disciple, ligesom da han lærte den rige mand i Rom. Mesteren betragtede en klog investering af overskydende indtjening som en legitim form for forsikring mod fremtiden og uundgåelig modgang. Når der var et overskud af penge i den apostoliske kasse deponerede apostle Judas midler, der kunne bruges senere, når de blev ramt af betydeligt reducerede indtægter. Dette gjorde Judas efter samråd med Andreas. Jesus havde aldrig personligt noget at gøre med de apostoliske finanser, undtagen når det kom til fordelingen af almisser. Men der var dog et økonomisk misbrug, som han mange gange fordømte, nemlig den uretfærdigt udnyttelse af de fattige, uuddannede og mindre heldige mennesker af deres stærke, snue og intelligente medmennesker. Jesus erklærede, at en sådan umenneskelig behandling af mænd, kvinder og børn var uforenelig med de idealer som gælder for himmelrigets broderskab.

3. DISKUSSIONEN OM RIGDOM

Da Jesus var færdig med sin samtale med Matadormus havde Peter og nogle andre apostle samledes omkring ham, og mens den rige unge mand gik bort vendte Jesus sig til sine apostle og sagde: "Du ser, hvor svært det er for dem, som har rigdom til helt at trække ind i Guds rige! Åndelig tilbedelse kan ikke forenes med materiel hengivenhed; ingen kan tjene to herrer. Du har et ordsprog, der siger, at det er "lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for hedningerne at arve evigt liv." Og jeg siger dig, at det er lige så let for denne kamel at gå gennem nåleøjet som for disse selvtilfredse rige at komme ind i Himmelriget."

Da Peter og apostlene hørte disse ord, blev de overordentlige forbløffede, så meget, at Peter sagde: "Herre, hvem kan da blive frelst? Skal alle, som har rigdom holdes uden for riget?" Jesus svarede: "Nej, Peter, men alle, der sætter deres lid til rigdomme går næppe ind i det åndelige liv, der fører til evigt fremskridt. Men alligevel, meget, som er umuligt for mennesket er ikke uden for rækkevidde af Faderen i himlen; snarere bør vi indse, at for Gud er alle ting mulige."

Da de sammen gik bort derfra, var Jesus bedrøvet over at Matadormus ikke blev hos dem, for han elskede ham meget. Da de var gået ned til søen, sad de der ved vandet, og Peter, som talte for de tolv (som alle nu var til stede) sagde: "Vi er bekymrede over dine ord til den rige unge mand. Skal vi kræver af dem, der vil følge dig, at de giver afkald på alle deres jordiske ejendele?" Jesus sagde: "Nej, Peter, kun af dem, der ønsker at blive apostle, og som ønsker at leve med mig som du lever, og som en enkelt familie. Men Faderen kræver at hengivenheden hos hans børn er ren og udelt. Hvad eller hvem som er kommet mellem mennesker og deres kærlighed til rigets sandheder, skal opgives. Hvis ens rigdom ikke griber ind på sjælens enemærker er det uden betydning for det åndelige liv af dem, der ønsker at komme ind i riget."

Da sagde Peter: "Men, Mester, vi har forladt alt og fulgt dig. Hvordan vil det da være for os?" Jesus sagde til alle de tolv: "Sandelig, sandelig siger jeg jer, der er ikke nogen, som for min skyld og for Himmelrigets skyld har forladt rigdom, hjem, kone, brødre, forældre eller børn, der ikke modtager mange gange mere i denne verden måske med nogen forfølgelser, og i den kommende verden et evigt liv. Men mange af de første skal blive de sidste, mens mange, der er de sidste skal ofte blive først. Faderen behandler sine skabninger i overensstemmelse med deres behov og i lydighed med hans retvisende love om barmhjertig og kærlig overvejelse for universets bedste.

"Himmelriget ligner en jordejer, som gav arbejde til mange, og ved dagens begyndelse gik ud for at leje arbejdere til sin vingård. Da han havde aftalt med dem om at betale dem en denar om dagen, sendte han dem til vingården. Så gik han ud klokken ni og så andre som stod ledige på markedet. Til dem sagde han, "Gå i også og arbejde i min vingård, og hvad er rigtigt, vil jeg betale dig." De gik straks på arbejde. Så gik han ud ved middagstid og klokken tre, og gjorde det samme. Klokken fem gik han tilbage ud på markedet, og da så han endnu andre stående, og han spurgte dem: "Hvorfor står i her hele dagen uden arbejde?" Og mændene svarede: "Fordi ingen har lejet os." Da svarede, jordejeren: "Gå i også på arbejde i min vingård, og hvad er rigtigt, vil jeg betale dig."

"Da det blev aften, sagde ejeren af vingården til sin forvalter "Kald arbejderne sammen og giv dem deres løn. Start med dem, der blev ansat sidste og slut med de første." Da de, som var lejede ved femtiden kom, fik de en denar hver, og så videre for hver arbejdstager. Så, da de mænd, der var blevet ansat i begyndelsen af dagen så, hvad dem der var kommet senere blev betalt, forventede de at få mere end de havde aftalt. Men ligesom de andre fik hver mand kun en denar. Da alle havde fået deres løn, protesterede de og sagde til ejeren, "De mænd, der var ansat sidst arbejdede kun en time, men på trods af det, gav du dem samme løn som for os, der har slidt hele dagen i den brændende sol."

"Da svarede jordejeren: "Mine venner, jeg gør jer ikke noget forkert. Kom ikke hver og en af jer overens med mig om at arbejde en dag for en denar? Tag nu, hvad der er dit, og gå væk, for det er mit ønske at give dem, der kom sidst ligeså meget, som jeg har givet dig. Har jeg ikke ret til at gøre, som jeg ønsker med det, der er mit? Eller er du misundelig på min gavmildhed, fordi jeg ønsker at være god og vise barmhjertighed?"

4. FARVEL TIL DE HALVFJERDS

Det var en spændende og travl tid omkring lejren ved Magadan på den dag, da de halvfjerds gik ud på deres første missionsopgave. Tidligt om morgenen, under sin sidste samtale med de halvfjerds, fremhævede Jesus følgende:

1. Rigets evangelium skal prædikes i hele verden, for ikke jøder såvel som for jøder.
2. Når du betjener de syge, afstå fra at lære dem at forvente nogle vidundere.
3. Forkynd et åndeligt broderskab bestående af Guds sønner, ikke en ydre rige af verdslig magt og materiel herlighed.
4. For at undgå at miste tid på alt for meget samvær og andre trivialiteter, som kan reducere din helhjertede hengivenhed til at forkynde evangeliet.
5. Hvis det første hus, som du har valgt til hovedkvarter viser sig at være en værdig hjem, bo der for varigheden af dit ophold i byen.
6. Gør det klart for alle trofaste troende, at tiden er inde til et åbent brud med jødiske religiøse ledere i Jerusalem.
7. Forkynd, at menneskets hele forpligtelse er opsummeret i dette ene bud: Du skal elske Herren din Gud af hele dit sind og af hele din sjæl og din næste som dig selv. (De skulle lære, at dette er menneskets hele pligt i stedet for de 613 leveregler farisæerne fremførte.)

Da Jesus i overværelse af alle apostlene og disciplene havde sagt dette til de halvfjerds tog Peter dem afsides og holdt ordinationsprædiken for dem; hvilket var en uddybning af Mesterens undervisning, som han havde givet, da han lagde sine hænder på dem og udnævnte dem som budbringere af riget. Peter formanede de halvfjerds til at værne i deres livserfaring følgende dyder:

1. *Indviet hengivenhed.* Bed altid om at mange arbejdere kan blive sendt ud til evangeliehøsten. Han forklarede, at når du beder, er du mere tilbøjelige til at sige: "Her er jeg, send mig." Han opfordrede dem til ikke at forsømme deres daglige tilbedelse.
2. *Ægte mod.* Han advarede dem om, at de ville blive udsat for fjendtlighed og at de ville være sikre på at blive forfulgt. Peter fortalte dem, at deres mission ikke var nogen foretagende for kujoner og rådede dem, der var bange til at træde ud, før de begyndte. Men ingen trak sig tilbage.
3. *Tro og tillid.* De skulle gå ud på denne korte missionsopgaver helt uforsørget; de måtte have tillid til Faderen for mad, husly og alt andet bestemt behov.
4. *Iver og initiativ.* De skulle være ivrige og intelligent entusiastiske; de måtte strengt hellige sig Mesterens anliggender. Orientalisk hilsen var en langtrukken og omstændelig ceremoni; derfor var de blevet instrueret om "ikke at hilse på nogen under rejsen," som var en almindelig måde at formane nogen til at styre deres anliggender uden at spille tid. Det betød ikke, at man ikke skal hilse venligt på mennesker.
5. *Venlighed og høflighed.* Mesteren havde instrueret dem om at undgå unødvendige tab af tid i sociale ceremonier, men han indskærpede høflighed over for alle dem, som de kom i kontakt med. De skulle vise al mulig venlighed mod dem, der havde dem som gæster i deres hjem. De blev strengt advaret mod at forlade et beskedent hjem for at være gæster i en mere behageligt eller indflydelsesrigt hus.
6. *Omsorgen af de syge.* De halvfjerds blev pålagt af Peter til at opsøge dem, der var syge i deres sind eller deres krop og til at gøre alt i deres magt for at lindre deres smerte eller helbrede deres sygdomme.

Da de således var blevet kaldt, og instrueret, begav de sig bort, to og to, på deres mission i Galilæa, Samaria og Judæa.

Selvom jøderne nærede en særlig hensyn til tallet halvfjerds - nogle gange følte de, at hedninge nationerne var halvfjerds i antal - og selv om disse halvfjerds budbringere skulle gå med evangeliet til alle mennesker, var det i henhold til det, vi kan se, kun en tilfældighed, at denne gruppes styrke tilfældigvis var halvfjerds. Det var helt sikkert, at Jesus ville have accepteret ikke mindre end en halv snes andre, men de var uvillige til at betale prisen, for at give afkald på deres rigdom og deres familie.

5. LEJREN FLYTTES TIL PELLA

Jesus og de tolv gjort nu forberedelser til at etablere deres sidste hovedkvarter i Perea, nær Pella, hvor Mesteren blev døbt i Jordanfloden. De sidste ti dage af november blev tilbragt med drøftelserne i Magadan, og ved daggry tirsdag 6. december startede hele selskabet af næsten tre hundrede mennesker ud med alle deres ejendele og slog den aften lejr ved floden nær Pella. Det var det samme sted, ved siden af kilden, hvor Johannes Døberen flere år tidligere havde haft sin lejr.

Efter afslutning af lejren i Magadan vendte David Zebedæus tilbage til Betsaida og begyndte straks at begrænse budbringertjenesten. Riget gik ind i en ny fase. Daglig ankom pilgrimme fra alle dele af Palæstina og endda fra fjerntliggende dele af Romerriget. Sommetider kom troende også fra Mesopotamien og landområderne øst for Tigris. Derfor om søndagen den 18. december begyndte David, med hjælp fra hans budbringer korps, at læsse pakæslerne med lejrens udstyr, som var blevet opbevaret i hans fars hus, og med hvem han tidligere havde vedligeholdt lejr ved bredden af Betsaida. Han tog indtil videre afsked med Betsaida og gik ned langs søen og Jordanfloden til et sted lidt over en halv kilometer nord for apostlene lejren; og på mindre end en uge var han klar til at tilbyde gæstfrihed til næsten femtinhundrede pilgrimme. Apostlenes lejr kunne rumme omkring fem hundrede mennesker. Regntiden var på sit højeste i Palæstina, og disse indkvarteringssteder var nødvendige for at passe det voksende antal ansøgere, de fleste af dem seriøse kandidater, som var kommet til Perea for at se Jesus og høre hans forkyndelse.

David gjorde alt dette på eget initiativ, selv om han havde rådført sig med Filip og Mattæus i Magadan. De fleste af medlemmerne af de tidligere budbringerkorps engagerede han som sine medhjælpere til at drive lejren. Han havde nu færre end tyve mænd på regelmæssig budbringertjeneste. I slutningen af december, før de halvfjerds vendte tilbage, var

næsten otte hundrede besøgende samlet omkring Mesteren, og de fik overnatning i Davids lejr.

6. DE HALVFJERDS VENDER TILBAGE

Fredag, den 30. december mens Jesus sammen med Peter, James og Johannes var oppe på de nærliggende bakker, ankom de halvfjerds budbringere i par og ledsaget af talrige troende til hovedkvarteret ved Pella. Alle halvfjerds blev samlet på undervisningspladsen ved femtiden, da Jesus vendte tilbage til lejren. Aftensmaden blev forsinket i over en time, mens disse entusiastiske forkyndere af rigets evangelium berettede om deres erfaringer. Davids sendebude havde bragt meget af disse nyheder til apostlene i de foregående uger, men det var virkelig inspirerende at høre disse nyligt ordinerede lærere i evangeliet personligt fortælle, hvordan deres budskab var modtaget af sultne jøder og ikke-jøder. Endelig fik Jesus at se folk gå ud for at sprede den gode nyhed, uden at han personligt var til stede. Mesteren vidste nu, at han kunne forlade denne verden uden at det i alvorlig grad ville hæmme udbredelsen af riget.

Når de halvfjerds berettede hvordan "selv dæmonerne adlød dem" henviste de til de vidunderlige helbredelser, de havde udført i at være sammen med dem, der var ofre for nervøse lidelser. Der havde dog også været et par tilfælde af ægte ånde besættelse, som var blevet befriet af disse ministre, og med henvisning til disse, sagde Jesus: "Det er ikke underligt, at disse ulydige mindre ånder er underlagt dig, for jeg så Satan falde ned fra himlen som et lyn. Men fryd jer ikke så meget over det, fordi jeg erklærer til jer, at så snart jeg vender tilbage til min Fader vil vi udsende vores ånd, ind i selve menneskenes sind, så disse få vildledte ånder ikke længere kan trænge ind i sindet på uheldige dødelige. Jeg glæder mig med jer, at I har mulighed for at påvirke mennesker, men bliv ikke opstemt af denne erfaring, men glæd jer snarere over, at jeres navne er skrevet i de himmelske optegnelser, og at I derfor skal fortsætte i den åndelige erobrings endeløse karriere."

Det var på dette tidspunkt, lige før de deltog i aftensmaden, at Jesus oplevede et af de sjældne øjeblikke af følelsesmæssig ekstase, som hans tilhængere lejlighedsvis havde været vidne til. Han sagde: "Jeg takker dig, min Fader, himlens og jordens Herre, at mens dette vidunderlige evangelium var skjult for de kloge og selvretfærdige, har ånden dog åbenbaret disse åndelige herligheder til disse rigets børn. Ja, min Fader, det må have været glædeligt i dine øjne at gøre det, og jeg er glad for at vide, at de gode nyheder vil sprede sig til hele verden, selv efter jeg er vendt tilbage til dig og det arbejde, du har givet mig at udføre. Jeg er mægtigt rørt når jeg indser at du er ved at overdrage al autoritet i mine hænder, at kun du virkelig ved, hvem jeg er, og at kun jeg og dem, som jeg har åbenbaret dig for virkelig kender dig. Og når jeg er færdig med denne åbenbaring til mine brødre i kødet, vil jeg fortsætte åbenbaringen til dine skabninger højere oppe."

Da Jesus så havde talt til Faderen, vendte han sig til sine apostle og ministre og sagde: "Velsignede er de øjne, der ser, og ører, der hører alt dette. Lad mig fortælle jer, at mange profeter og mange store mænd i tidligere tider har ønsket at se hvad du nu se, men det blev dem ikke forundt. Og når mange kommende generationer af lysets børn vil høre om alt dette, vil de misunde jer, der fik at høre og se det."

Så talte han til alle disciplene og sagde: "I har hørt, hvor mange byer og landsbyer som har modtaget rigets glade budskab, og hvordan mine ministre og lærere er blevet modtaget af både jøder og fremmede. Og velsignede, er faktisk de samfund, der har valgt at tro på rigets evangelium. Men ve de lys afvisende indbyggere i Korazin, Betsaida-Julias, og Kapernaum, de byer, der ikke tog godt imod disse budbringere. Jeg siger jer, at hvis de mægtige gerninger der blev gjort disse steder var sket i Tyrus og Sidon, ville folk i disse såkaldte hedenske byer for længst have omvendt sig i sæk og aske. Det vil helt sikkert være nemmere for Tyrus og Sidon på dommens dag."

Da næste dag var sabbat, tog Jesus de halvfjerds afsides og sagde til dem: "Jeg glædede mig virkelig med dig, når I kom tilbage med de gode nyheder om hvordan rigets evangelium var blevet modtaget af så mange mennesker overalt i Galilæa, Samaria og Judæa. Men hvorfor var du så overraskende opstemt? Forventede I ikke, at jeres budskab vil manifestere sin magt når det blev forkyndt? Gik i ud med så lidt tro på dette evangelium, at I kom tilbage overrasket over dets effektivitet? Og nu, selvom jeg ikke ønsker at lægge en dæmper på din glade stemning, vil jeg strengt advare dig for hvor lumsk stolthed er, den åndelige stolthed. Hvis du kunne forstå, hvordan Lucifer, den uretfærdige, faldt, ville du seriøst sky alle former for åndelig stolthed.

"Du er gået ind i dette store arbejde med at undervise det dødelige menneske, at han er en søn af Gud. Jeg har vist jer

vejen; gå ud og opfyld din pligt og bliv ikke træt af at gøre godt. For dig og til alle, der i tidens løb følger i dine fodspor, vil jeg sige: Jeg står altid i nærheden, og min invitation er nu og altid: Kom til mig, alle I, som arbejder og bærer tunge byrder; Jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sand og loyal, og I skal finde åndelig hvile for jeres sjæle".

De fandt, at mesterens ord var sandt, når de satte hans løfter på prøve. Og siden da, har utallige tusinder også testet og prøvet sandheden i disse løfter.

7. FORBEREDELSE FOR DEN SIDSTE MISSIONSREJSE

De næste par dage var travle tider i lejren ved Pella. Forberedelserne til missionsrejse til Perea blev afsluttet. Jesus og hans medarbejdere var ved at begynde på deres sidste missionsrejse, en tre måneders tur rundt omkring i hele Perea, som først blev afsluttet, da Mesteren gik op til Jerusalem for sit sidste arbejde på jorden. I hele denne periode havde Jesus og de tolv apostle deres hovedkvarter her i lejren ved Pella.

Det var ikke længere nødvendigt for Jesus at gå ud for at undervise folket. Folk kommer nu i stadigt større antal til ham ugentligt og fra alle steder, ikke kun fra Palæstina, men fra hele den romerske verden og Mellemøsten. Selv om Mesteren deltog i rundturen i Perea sammen med de halvfjerds, brugte han meget af sin tid i lejren ved Pella, hvor han underviste folkeskarerne og instruerede de tolv. I hele denne periode på tre måneder, forblev der altid mindst ti apostle med Jesus.

Også kvindernes korps gjorde sig klar til at gå ud, to og to, sammen med de halvfjerds for at arbejde i de større byer i Perea. Denne oprindelige gruppe af tolv kvinder havde for nylig uddannet en større gruppe af halvtreds kvinder i arbejdet med at besøge hjemmene og i kunsten at betjene de syge og lidende. Simon Peters kone Perpetua blev medlem af denne nye afdeling af kvindernes korps, og hun blev betroet ledelsen af det udvidede kvindearbejde under Abner. Efter pinsen forblev hun med sin berømte mand og ledsagede ham på alle hans missionsrejser. Samme dag, som Peter blev korsfæstet i Rom, blev hun fodret til de vilde dyr i arenaen. De nye kvinders korps havde også som medlemmer Filip og Mattæus hustruer samt James og Johannes mor.

Rigets arbejde var nu forberedt til at gå ind i sin sidste fase under den personlige ledelse af Jesus. Denne fase var præget af en åndelig dybde i modsætning til de folkemængder, der var på udkig efter mirakler, og som fulgte efter Mesteren under hans tidligere dage af popularitet i Galilæa. Dog var der stadig blandt hans tilhængere et vilkårligt antal, der var materielt sindede, og som ikke kunne forstå den sandhed, at himmelriget er menneskernes åndelige broderskab, der er bygget på den evige virkelighed af Guds universelle faderskab.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 164

TEMPELINDVIELSESFESTEN

MENS lejren ved Pella blev etableret, tog Jesus Nataniel og Thomas med sig, og gik i hemmeligt op til Jerusalem for at deltage i indvielsesfesten. Først da de krydsede Jordanfloden ved overgangsstedet i Betania blev de to apostle opmærksomme på, at deres mester var på vej til Jerusalem. Da de indså, at han virkelig ville deltage i indvielsesfesten, protesterede de meget alvorligt og forsøgte med alle tænkelige argumenter at få ham til at opgive planen. Men deres anstrengelser havde ingen effekt; Jesus var fast besluttet på at besøge Jerusalem. Til alle deres bønner og alle deres advarsler om det letsindige og farligt i at placere sig selv i hænderne på jødernes råd, svarede han kun: "Jeg ville give disse lærere i Israel endnu en chance til at se lyset, før min time kommer."

Mens de gik til Jerusalem, fortsatte de to apostle med at udtrykke deres følelser af frygt og tvivl om det fornuftige i en sådan tilsyneladende anmassende foretagende. De kom til Jeriko omkring klokken halv fire og forberedte sig på at tilbringe natten der.

1. HISTORIEN OM DEN BARMHJERTIGE SAMARITANER

Denne aften samledes en anelig folkeskare sig omkring Jesus og de to apostle for at stille spørgsmål, hvoraf mange blev besvaret af apostlene, mens de andre blev behandlet af Mesteren. I løbet af aftenen, sagde en lovkyndig, som prøvede at indvikle Jesus i en kompromitterende kontrovers: "Mester, jeg vil gerne spørge dig, hvad jeg lige skal gøre for at arve evigt liv?" Jesus svarede: "Hvad står der i loven og profeterne, hvordan lyder skriftens ord?" den lovkyndige, som kendte både Jesus og farisæerne lære, svarede: "At du skal elske Herren Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, hele dit sind og af hele din styrke og din næste som dig selv." Da sagde Jesus: "Du har svaret rigtigt; hvis du virkelig gør dette, fører det til evigt liv."

Men den lovkyndige var ikke helt oprigtig, da han stillede dette spørgsmål, og så ville han retfærdiggøre sig selv, og håbede også at forvirre Jesus, derfor vovede han at stille endnu et spørgsmål. Han trak sig lidt tættere på Mesteren og sagde: "Men Lærer, kan du fortælle mig, hvem der virkelig er min næste?" Den lovkyndige stillede dette spørgsmål i håb om at lokke Jesus til en erklæring i strid med den jødiske lov, som definerede ens næste som dem der "hører til ens eget folk." Jøderne betragtede alle andre som "vantro hunde". Denne lovkyndige kendte i en vis grad til Jesu lære og vidste godt hvorfor Mesteren havde en anden opfattelse. Således håbede han at kunne få Mesteren at sige noget, der kunne tolkes som et angreb på den hellige lov.

Men Jesus indså den lovkyndiges motiv, og i stedet for at falde i fælden, begyndte han at fortælle en historie til sit publikum, en historie, der ville få enhver lyttende publikum i Jeriko til fuldt ud at værdsætte historien. Jesus sagde: "En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko og faldt i hænderne på nogle grusomme banditter, der røvede ham, fratog ham hans tøj, slog ham og gik bort, og lod ham ligge halvdød. Meget snart kom en præst tilfældigvis den vej: og da han kom forbi den sårede mand i hans elendige tilstand gik han over på den anden side af vejen. På samme måde var det med en levit, der kom forbi. Da han så manden, han gik også over på den anden side af vejen. Men efter et stykke tid kom en samaritaner, som var på vej til Jeriko, og da han så den sårede mand, der lå der, hvordan han var blevet overfaldet og slået, fik han medfølelse. Han gik hen til manden, hældte olie og vin på sårene og forbandt dem. Så satte han ham op på sit ridedyr og bragte ham her til kroen og tog sig af ham. Næste morgen tog han en sum penge og gav værten dem og sagde: "Pas godt for min ven, og koster det mere, vil jeg betale dig på min vej tilbage." Nu, lad mig spørge dig: Hvilken af disse tre viste sig at være den over faldne mands næste?" Da den lovkyndige så, at han var gået i sin egen fælde, svarede han: "den der viste ham barmhjertighed." Jesus sagde: "Gå hen og gøre det samme."

Den lovkyndige svarede: "Den, der viste barmhjertighed," for ikke at skulle sige det forhadte ord samaritaner. Den lovkyndige blev tvunget til at på spørgsmålet "Hvem er min næste?" Netop det som Jesus ønskede at svare, men som, hvis Jesus havde givet det direkte ville have ført til hans anklage for blasfemi. Jesus forvirrede ikke kun den uærlige lovkyndige, men han fortalte også sit publikum en historie, som også var en fin formaning til alle hans tilhængere og en stikkende irrettesættelse til alle jøder for deres holdning til samaritanerne. Denne historie er fortsat med til at fremme broderlig kærlighed mellem alle som efterfølgende har troet på Jesu evangelium.

2. I JERUSALEM

Jesus havde deltaget i løvhyttefesten for at kunne forkynde evangeliet for pilgrimme fra alle dele af imperiet; han gik nu op til indvielsesfesten, med kun et enkelt formål: at give jødernes råd og de jødiske ledere endnu en chance for at se lyset. Den vigtigste begivenhed i disse dage i Jerusalem fandt sted fredag aften i Nikodemus hjem. Her var samlet cirka femogtyve jødiske ledere, der troede på Jesu lære. I denne gruppe var fjorten mænd, som var, eller for nylig havde været medlemmer af jødernes råd. Blandt mødedeltagerne var Eber, Matadormus og Josef af Arimatæa.

Ved denne lejlighed, var alle af Jesu tilhørere lærde mænd, og både de og hans to apostle var forbløffet over bredden og dybden af de bemærkninger, som Mesteren gjorde foran denne fornemme gruppe. Ikke siden han underviste i Alexandria, Rom og på øerne i Middelhavet, havde han udstillet en sådan læring og en sådan viden om menneskers adfærd, både i verdslige og religiøse anliggender.

Da dette lille møde endte, gik alle bort mystificerede af Mesterens personlighed, charmeret af hans behagelige måde og fyldt med kærlighed til manden. De havde forsøgt at rådgive Jesus om hans ønske om at vinde de resterende medlemmer af jødernes råd. Uden at sige noget lyttede Mesteren opmærksomt til alle deres forslag. Han vidste godt, at ingen af deres planer ville fungere. Han formodede, at hovedparten af de jødiske ledere aldrig ville acceptere rigets evangelium; alligevel gav han dem alle denne yderligere chance for at vælge. Men da han den aften sammen med Nataniel og Thomas gik til Oliebjerget for at overnatte der, havde han endnu ikke besluttet, hvilken metode han ville bruge til endnu engang at gøre jødernes råd opmærksom på sine aktiviteter.

Den nat sov Nataniel og Thomas ikke meget; de var alt for overrasket over, hvad de havde hørt hos Nikodemus. De funderede meget over hvad Jesus til sidst havde sagt om forslaget fra de tidligere og nuværende medlemmer af jødernes råd til at gå med ham, frem for de halvfjerds leders råd. Mesteren havde sagt. "Nej, mine brødre, det ville ikke tjene noget formål. I vil mangedoble den vrede, der vil gå ud over jer, men I vil ikke i det mindste formindske det had, de føler mod mig. Gå hver enkelt af jer og pas Faders anliggender som ånden fører dig, mens jeg endnu engang gøre dem opmærksomme på riget på den måde, som min Fader kan bestemme."

3. HELBREDELSE AF DEN BLINDE TIGGER

Næste morgen gik de tre over til Martas hjem i Betania til morgenmad og gik derefter straks til Jerusalem. Da Jesus og hans to apostle denne sabbat morgen nærmede sig templet, mødte de en velkendt tigger, en mand, der var blind fra fødslen, som sad på sin sædvanlige plads. Selv om disse tiggere ikke bad om eller modtog almisser på sabbatten, havde de tilladelse til at sidde på deres sædvanlige steder. Jesus standsede og så på tiggeren. Da han så på manden, som var født blind kom idéen ind i hans sind, hvordan han endnu engang kunne gøre jødernes råd og de andre jødiske ledere og religiøse lærere opmærksomme på hans mission på jorden.

Som Mesteren stod der foran den blinde mand, fordybet i dybe tanker, spurgte Nataniel, der overvejede den mulige årsag til denne mands blindhed, "Mester, hvem har syndet, denne eller hans forældre, siden han er født blind?"

Rabbinere lærte, at alle sådanne tilfælde af blindhed fra fødslen var forårsaget af synden. Ikke kun var børn undfanget og født i synd, men et barn kunne være blind som straf for nogen særlig synd, som faderen havde begået. De lærte endda, at selv barnet kan synde, før det blev født. De lærte også, at sådanne fejl kunne være forårsaget af nogle synd eller anden last af moderen under venteperioden.

Der var overalt i disse regioner en dvælende tro på reinkarnation. De tidligere jødiske lærere, samt Platon, Filon, og

mange af esserne tolererede teorien, at menneskerne i en inkarnation kan høste hvad de har sået i en tidligere eksistens; således troede man på et liv til at sone for synder begået i tidligere liv. Mesteren havde svært at få folk til at tro, at deres sjæle ikke havde haft tidligere eksistenser.

Selv om det synes inkonsekvent, fordi en sådan blindhed blev anset for at være et resultat af synd, holdt jøderne på at det imidlertid var yderst fortjenstfuldt at give disse blinde tiggere almisser. Det var skik blandt disse blinde konstant monotont at synge for de forbigående: "O barmhjertige, vind din fortjeneste ved at hjælpe de blinde."

Jesus begyndte at diskutere denne sag med Nataniel og Thomas, ikke kun fordi han allerede havde besluttet at bruge denne blinde mand som et middel til på denne dag endnu én gang på en overraskende måde at fremføre sin mission til de jødiske leders kendskab, men også fordi han altid opfordrede sine apostle til at søge de sande årsager til alle fænomener, naturlige såvel som åndelige. Han havde ofte opfordret dem til at undgå den sædvanlige tendens med at finde åndelige årsager til banale fysiske begivenheder.

Jesus besluttede at bruge denne tigger i sine planer for dagens arbejde, men før han gjorde noget for den blinde mand, ved navn Josia, skyndte han sig at besvare Nataniels spørgsmål. Mester sagde: "Hverken syndede denne mand eller hans forældre, så Guds gerninger skulle åbenbares på ham. Den blindhed som har ramt ham er et resultat af det naturlige forløb af begivenheder, men vi må nu gøre Hans Gerninger, som sendte mig, mens det stadig er dag, for natten vil helt sikkert komme hvor ingen kan gøre det arbejde, vi er ved at udføre. Så længe jeg er i verden, er jeg verdens lys, men kun for en kort tid, så vil jeg ikke være med dig mere."

Da Jesus havde sagt dette, sagde han til Nataniel og Thomas: "Lad os på denne sabbatdag give synet til den blinde mand for at de skriftkloge og farisæerne kan få et klart tilfælde, som de søger for at anklage Menneskesønnen." Så bøjede han sig forover, spyttede på jorden og blandede leret med spyt, og mens han talte om alt dette, så den blinde mand kunne høre, gik han op på Josia og gned leret over hans blinde øjne og sagde: "Gå hen, min søn, og vask dette ler væk i Siloamdammen så skal du straks få dit syn." Og da Josia så havde vasket sig i Siloamdammen, vendte han tilbage til sine venner og sin familie, seende.

Da han altid havde været en tigger, vidste han ikke noget andet; så da den første spænding over at han var bleven seende var gået væk, vendte han tilbage til sit sædvanlige sted, hvor han plejede at bede om almisser. Da hans venner, naboer og alle, der kendte ham fra før så, at han kunne se, sagde de: "Er det ikke Josias den blinde tigger?" Nogle sagde, det var han, men andre sagde: "Nej, det er en, som ham, men denne mand kan se", men da de spurgte manden selv, svarede han: "Det er mig "

Da de spurgte ham, hvordan det var, at han kunne se, svarede han dem: "En mand kaldet Jesus kom her forbi, og mens han talte om mig med sine venner, blandede han ler med spyt, salvede mine øjne med det og sagde at jeg skulle gå til Siloamdammen og vaske mig. Jeg gjorde som manden sagde, og straks kunne jeg se. Og det er kun et par timer siden. Jeg forstår endnu ikke betydningen af meget, som jeg ser." Og da de mennesker, der begyndte at samles omkring ham, spurgte, hvor de kunne finde den mærkelige mand, der havde helbredt ham, kunne Josias kun svare, at han ikke vidste det.

Dette var et af de mærkeligste af alle Mesterens mirakler. Denne mand havde ikke bedt om at blive helbredt. Han vidste ikke, at den Jesus, som havde sagt til ham om at gå og vaske sig i Siloamdammen, og som havde lovet ham synet, var den galilæiske profet, der havde prædikeret i Jerusalem under løvhyttefesten. Denne mand havde lidt tro på, at han ville få sit syn, men folk på den tid havde en stærk tro på virkningen af spyt fra en stor eller hellig mand; og fra Jesu samtale med Nataniel og Thomas havde Josias konkluderet, at den påtænkte velgører var en stor mand, en lærd lærer eller en hellig profet; derfor gjorde han, som Jesus sagde til ham.

Jesus anvendte ler og spyt, og sagde til ham om at gå og vaske sig i den symbolske Siloamdammen af tre grunde:

1. Dette var ikke en mirakelreaktion på en persons tro. Det var et mirakel, som Jesus havde besluttet at udføre til egne formål, men som han således planlagde, at denne mand kunne få en permanent fordel af det.
2. Da den blinde mand ikke havde bedt om at blive helbredt, og siden den tro, han havde, var lille, blev disse materielle handlinger anvendt for at opmuntre ham. Han troede på overtroen om effekten af spyt, og han vidste at Siloamdammen

var et halv helligt sted. Men han ville næppe have gået der vis det ikke havde været nødvendigt at vaske leret væk som han var blevet salvet med. Der var lige så meget ceremoni i handlingen, at den fik ham til at handle.

3. Men Jesus havde en tredje grund til at ty til disse materielle midler i forbindelse med denne unikke begivenhed: det var et mirakel udført helt efter eget valg, og han ville derfor lære sine tilhængere, på den tid og i alle efterfølgende tidsaldre, til ikke at foragte eller forsømme materielle midler i helbredelsen af de syge. Han ønskede at lære dem, at de skal holde op med at overveje mirakler som værende den eneste måde at helbrede sygdomme hos mennesker.

Jesus gav denne mand synet ved et mirakel som han udførte denne sabbatmorgen og i Jerusalem nær templet, med det primære formål at gøre denne handling til en åben udfordring for jødernes råd og alle de jødiske lærere og religiøse ledere. Det var hans måde at tilkendegive et åbent brud med farisæerne. Han var altid positiv i alt, hvad han gjorde. Det var med henblik på at bringe disse spørgsmål til behandling foran jødernes råd, at Jesus bragte sine to apostle til denne mand tidligt denne sabbateftermiddag og bevidst fremprovokerede de samtaler, der tvang farisæerne til at henlede opmærksomheden på miraklet.

4. JOSIA FORAN JØDERNES RÅD

Senere på eftermiddagen havde helbredelsen af Josias forårsaget så megen diskussion omkring templet, at lederne for jødernes besluttede at indkalde til rådsmøde på det sædvanlige sted i templet. Og de gjorde dette på trods af en bestående regel, som forbød rådet at mødes på sabbatten. Jesus vidste, at brud på sabbatten ville være en af de vigtigste anklager mod ham, når den afsluttende prøvelse kom, og han ønskede at blive indbragt for jødernes råd for at blive dømt for anklagen for at have helbredt en blind mand på sabbatten, når selve det møde, hvor den højeste jødisk domstol ville dømme ham for denne barmhjertighedshandling vil behandle disse spørgsmål på sabbatten og klart i strid med de love, de selv havde forpligtet sig til.

Men de indkaldte ikke Jesus til sig; de var bange for at gøre det. I stedet for blev Josias kaldt ind. Efter et par indledende spørgsmål befalede formanden for jødernes råd (omkring halvtreds medlemmer var til stede), at Josias fortalte dem, hvad der var sket med ham. Efter at Josias var blevet helbredt den morgen, havde han af Thomas, Natanael og andre fået fortalt, at farisæerne var vrede over hans helbredelse på sabbatten, og at de sandsynligvis ville skabe vanskeligheder for alle parter; men Josias var endnu ikke klar over, at Jesus var den, der blev kaldt Befrieren. Da farisæerne spurgte ham, sagde han derfor: "Denne mand kom gående, lagde ler på mine øjne, bad mig om at gå og vaske mig i Siloamdammen, og nu kan jeg se."

En af de ældre farisæere sagde efter at have holdt en lang tale: "Denne mand kan ikke være fra Gud, fordi som du kan se så holder han ikke sabbatten. Han overtræder loven, først ved at behandle ler og derefter ved at sende denne tigger hen for at vaske sig i Siloamdammen på sabbatsdagen. Sådan en mand kan ikke være en lærer sendt fra Gud."

Da sagde en af de yngre mænd, der i hemmelighed troede på Jesus: "Medmindre denne mand er sendt fra Gud, hvordan kan han da gøre sådanne gerninger? Vi ved, at en almindelig synder ikke kan udføre sådanne mirakler. Vi kender alle denne tigger og ved, at han var født blind, men nu ser han. Siger i stadig at denne profet gør alle disse mirakler med djævlens kraft?" For hver farisæer der vovede at anklage og fordømme Jesus rejste en anden sig op for at spørge indviklede og pinlige spørgsmål, således at en alvorlig splittelse opstod blandt dem. Formanden så hvorhen debatten gik og for at dæmpe diskussionen, gjorde han sig klar til at afhøre selve manden. Han vendte sig mod Josias og sagde: "Hvad synes du om denne mand, denne Jesus, som du påstår åbnede dine øjne?" Josias svarede: "Jeg tror, han er en profet."

Lederne var nu dybt bekymret og da de ikke vidste hvad ellers de skulle gøre, besluttede de at kalde efter Josias forældre for at høre, om han rent faktisk var født blind. De var uvillige til at tro, at tiggeren var blevet helbredt.

Det var godt kendt i Jerusalem, ikke kun, at Jesus var blevet nægtet adgang til alle synagoger, men at alle, der troede på hans lære også var bortvist fra synagogen, udelukket af fællesskabet i Israel. Det betød, at personen blev nægtet alle rettigheder og privilegier af enhver art i hele det jødiske samfund, bortset fra retten til at købe livsfornödenheder.

Når derfor Josias forældre, disse fattige og frygtsomme sjæle, trådte frem, for det ærværdige jødiske råd, var de bange

for at tale frit. Retsformanden sagde, "Er det jeres søn, og forstår vi korrekt, at han var født blind? Og hvis det er sandt, hvordan er det, at han nu kan se?" Da svarede Josias far, og hans mor istemte: "Vi ved, at dette er vores søn, og at han var født blind, men hvordan han kan se nu, eller hvem det var, der åbnede hans øjne, ved vi ikke. Spørg ham, han er gammel nok, han kan svare for sig selv."

For anden gang kaldte de nu Josias frem foran sig. Deres plan om at holde en officiel retssag gik ikke særlig godt, og nogle begyndte at have skrupler over, hvad de gjorde på sabbatten. Da de igen kaldte Josias frem forsøgte de derfor at fange ham med en nyangrebs form. Retstjeneren talte til den tidligere blinde mand og sagde: "Hvorfor giver du ikke Gud æren for dette? Hvorfor kan du ikke fortælle os hele sandheden om, hvad der skete? Vi ved alle, at denne mand er en synder. Hvorfor nægter du at se sandheden i øjnene? Du ved, at både du og denne mand står anklaget for brud på sabbatten. Vil du ikke forsone din synd ved at anerkende Gud som din helbreder, hvis du stadig påstår, at dine øjne denne dag er blevet åbnet?"

Men Josias var hverken dum eller uden humor, så han svarede officeren: "Hvis denne mand er en synder ved jeg det ikke. Men en ting ved jeg, at en gang var jeg blind, nu kan jeg se." Da de ikke fik Josias i fælden forsøgte de igen at spørge ham og spurgte: "Præcis hvordan åbnede han dine øjne? Hvad gjorde han med dig? Hvad sagde han til dig? Bad han om, at du skulle tro på ham?"

Josias svarede, noget utålmodigt: "Jeg har fortalt jer præcis, hvordan det hele skete, og hvis du ikke troede mit vidnesbyrd, hvorfor vil i høre det igen? Måske er i også kommer for at blive hans disciple?" Da Josias havde sagt sådan brød forvirringen, næsten med vold, ud i rådet, for lederne styrtede hen til Josia og råbte vredt: "Du kan tale om at være hans discipel, men vi er Moses disciple, vi underviser i Guds love. Vi ved, at Gud talte gennem Moses, men hvorfra denne mand kommer, denne Jesus, det ved vi ikke."

Da råbte Josias, stående på en skammel, ud over støjen til alle, der kunne høre: "Hør, du, jer som hævder at være hele Israels lærere, når jeg fortæller dig, at det er mærkeligt, at I erkender, at I ikke ved, hvorfra denne mand kommer, og alligevel ved du med sikkerhed, vidnesbyrdet har du hørt, at han åbnede mine øjne. Vi ved alle, at Gud ikke gøre disse ting for de ugudelige, at Gud kun ville gøre sådan noget på anmodning af en sand tilbeder - for en, der er hellig og retfærdig. Du ved, at lige siden verden begyndte er det aldrig blevet hørt, at øjnene er blevet åbnet på en blind fra fødslen. Se derfor alle på mig og indse, hvad der denne dag, er sket i Jerusalem! Jeg siger jer, hvis denne mand ikke var sendt af Gud, kunne han ikke have gjort dette." Da rådsmedlemmerne gik bort, vrede og forvirret, råbte de til ham: "Du blev helt igennem født syndig, og hvordan vover du at undervise os! Måske er du i virkeligheden ikke født blind, og selvom dine øjne blev åbnet på sabbatten, så var det med djævlens kraft." De gik straks til synagogen for at udelukke Josias.

Da Josias blev involveret i denne rettergang, havde han vage forestillinger om Jesus og arten af hans helbredelse. Det meste af hans vovemodige vidnesbyrd, som han så dygtigt og modigt fremførte for den højeste domstol i hele Israel udviklede sig i hans sind mens rettergangen skred frem under disse urimelige og uretfærdige retningslinjer.

5. UNDERVISNING I SALOMONS SØJLEGANG

Under hele den tid, hvor jødernes råd holdt dette lovbyggende sabbatmøde i et af templets kamre, gik Jesus rundt i nærheden for at være ved hånde, undervisende folk i Salomons søjlegang og håbede på at blive kaldt ind for rådet for der at fortælle dem den gode nyhed om friheden og glæden i Guds rige for dem, der er en Guds søn. Men de var bange for at indkalde ham. De var altid forvirret, når Jesus pludselig dukkede offentligt frem i Jerusalem. Jesus gav dem nu netop den årsag, de så ivrigt havde søgt, men de var bange for at tage ham til rådet selv som vidne, og endnu mere bange, var de for at arrestere ham.

Det var midvinter i Jerusalem, og mennesker søgte den beskyttelse som Salomons søjlegang delvist tilbød. Mens han opholdt sig der stillede mange mennesker spørgsmål til ham, og han underviste dem i over to timer. Nogle af de jødiske lærere forsøgte at fange ham ved offentligt at spørge: "Hvor længe vil du holde os i spænding? Hvis du er Messias, hvorfor siger du det så ikke ligeud til os?" Jesus sagde: "Jeg har fortalt dig om mig selv og min Fader mange gange, men du ville ikke tro mig. Kan du ikke se, at de værker, som jeg gør i min Faders navn vidner for mig? Men mange af jer tror ikke, fordi I ikke er af min flok. Sandhedslæreren tiltrækker kun dem, der hungre efter sandhed og tørster efter

retfærdighed. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig. Og til alle som følger min undervisning giver jeg evigt liv; de skal aldrig gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Min Fader, som har givet mig disse børn, er større end alt, så ingen kan rive dem ud af min Faders hånd. Faderen og jeg er ét." Nogle af de vantro jøder, skyndte sig over til der hvor arbejdet med opførelsen af templet stadig foregik for at hente sten til at stene Jesus, men de troende holdt dem tilbage.

Jesus fortsatte sin undervisning: "Jeg har lade jer se så mange gode gerninger fra Faderen, så derfor vil gerne spørge dig, for hvilken af disse gode gerninger tænker i nu at stene mig?" Da svarede en af farisæerne: "Det er ikke for en god gerning at vi vil stene dig, men fordi du spotter og tør gøre dig selv lig med Gud, selvom du er menneske." Jesus svarede: "Du beskylder Menneskesønnen for blasfemi, fordi du nægtede at tro mig, når jeg erklærede for jer, at Gud har sendt mig. Hvis jeg ikke gør Guds gerninger, vil du ikke tro mig, men hvis jeg gør Guds gerninger, tro i det mindste på dem, hvis du nu ikke kan tro på mig. Men for at du kan være sikker på, hvad jeg forkynder, lad mig igen forsikre, at Faderen er i mig og jeg i Faderen, og som Faderen bor i mig, og jeg vil bo i enhver, som tror dette evangelium." Da folk hørte disse ord, styrtede mange ud for at finde sten til at stene ham, men han forsvandt gennem templets gårde og mødte Nataniel og Thomas, som havde været til stede på det jødiske råds møde, han ventede sammen med dem i nærheden af templet indtil Josias kom fra retskammeret.

Jesus og de to apostle gik ikke for at søge efter Josias i hans hjem, indtil de hørte at han var blevet bortvist fra synagogen. Da de kom til hans hus kaldet Thomas på ham ud i gården, og Jesus talte til ham og sagde: "Josias, tror du på Guds Søn" Josias svarede: "Sig mig, hvem han er, så jeg kan tro på ham." Jesus sagde: "Du har både set og hørt ham, og det er ham, der nu taler til dig." Josias sagde: "Herre, jeg tror", og han faldt ned og tilbad Jesus.

Da Josias erfarede, at han var blevet smidt ud af synagogen var han først meget modløs, men han var meget opmuntret, da Jesus fortalte ham, at han straks skulle gøre sig klar til at gå med dem til lejren ved Pella. Denne enfoldige mand i Jerusalem var faktisk blevet udvist fra en jødisk synagoge, men se Skaberen af et univers, fører ham frem for at blive forenet med den tidens og kommende generations åndelige adel.

Nu forlod Jesus Jerusalem og kom ikke tilbage, før tiden var nær, da han var ved at blive klar til at forlade denne verden. Sammen med de to apostle og Josias vendte Mesteren tilbage til Pella. Josias viste sig at være en af modtagerne af Mesterens mirakuløse tjenester, og som bar frugt, for han blev en livslang forkynner af rigets evangelium.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 165

MISSIONEN I PERÆA BEGYNDER

Tirsdagen den 3. januar år 30 e.Kr. indkaldte Abner, den tidligere leder af Johannes Døberen, de tolv apostle, nasiræer og den tidligere leder af nasiræerskolen i Engedi, og nu leder af riget halvfjerds budbringere, sine medarbejdere og gav dem de sidste instruktioner, inden de blev sendt ud på en mission til alle byer og landsbyer i Peræa. Denne mission i Peræa fortsatte i næsten tre måneder og var Mesterens sidste tjenestegørelse. Efter dette arbejde gik Jesus direkte til Jerusalem for at passere gennem sin sidste oplevelse i kødet. De halvfjerds, i hvis arbejde Jesus og de tolv apostle til tider deltog, arbejdede i de følgende byer og yderligere i halvtreds andre landsbyer: Zafon, Gadara, Makad, Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispheh, Gerasa, Ragaba, Sukkot, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbehah, Gilead, Beth Nimrah, Tyre, Elale, Livias, Heshbon, Kallirrhoe, Beth Peor, Shittim, Sibma, Medeba, Bet-Meon, Areopolis, og Aroer.

Under hele denne tur rundt i Peræa overtog kvindernes korps, nu bestående af toogtres, det meste af arbejdet med plejen af de syge. Dette var den sidste periode af de højere åndelige aspekter af rigets evangelium, og der var derfor et fravær af mirakler. Ingen anden del af Palæstina blev behandlet så grundigt af Jesu apostle og disciple, og ikke i nogen anden region accepterede de bedre klasser af borgere så generelt Mesterens lære.

I Peræa levede der på dette tidspunkt omtrent lige mange ikke-jøder og jøder, efter at jøderne generelt var blevet forflyttet fra disse regioner på Judas Maccabees tid. Peræa var den mest smukke og maleriske provins i hele Palæstina. Jøderne kaldte den almindeligvis for "landet hinsides Jordanfloden."

I denne periode delte Jesus sin tid mellem lejren ved Pella og turer med de tolv for at hjælpe de halvfjerds i de forskellige byer, hvor de underviste og prædikede. Under Abners anvisninger døbte de halvfjerds alle troende, selv om Jesus ikke havde pålagt dem at gøre det.

1. I LEJREN VED PELLA

Ved midten af januar var mere end tolv hundrede mennesker samlet i Pella, og Jesus underviste denne folkemængde mindst en gang om dagen, når han var i lejren; som regel talte han klokken ni om morgenen, hvis ikke forhindret af regn. Peter og de andre apostle underviste hver eftermiddag. Aftenerne reserverede Jesus til de sædvanlige sessioner af spørgsmål og svar med de tolv og andre avancerede disciple. I aftengrupperne deltog et gennemsnit på omkring halvtreds mennesker.

I midten af marts, ved det tidspunkt, hvor Jesus begyndte sin rejse mod Jerusalem, bestod den store tilhørsskare, som hver morgen hørte Jesus eller Peter prædike, af over fire tusinde mennesker. Mesteren valgte at afslutte sit arbejde på jorden, da interessen for hans budskab var nået et højdepunkt, det højeste niveau under denne anden eller ikke-mirakuløse fase af rigets spredning. Mens tre fjerdedele af de mange var sandhedssøgere, fandtes der også et stort antal farisæere fra Jerusalem og andre steder, sammen med mange tvivlere og kværulanter.

Jesus og de tolv apostle viet meget af deres tid til folkemængden, der var samlet ved Pella lejren. De tolv viede lidt eller ingen opmærksomhed på feltarbejdet. De gik kun ud med Jesus for at besøge Abners medarbejdere fra tid til anden. Abner var meget fortrolig med hele Peræa distriktet fordi det var det område, hvor hans tidligere mester, Johannes Døberen, havde udført det meste af sit arbejde. Efter påbegyndelsen af missionen i Peræa vendte Abner og de halvfjerds aldrig tilbage til lejren ved Pella.

2. PRÆDIKEN OM DEN GODE HYRDE

Et selskab med over tre hundrede Jerusalem borgere - farisæer og andre - fulgte Jesus nord til Pella, da han i slutningen af tempelindvielsesfesten skyndte sig bort fra de jødiske herskers forvaltningsområde. og det var i tilstedeværelsen af disse jødiske lærere og ledere, og inden for hørevidde af de tolv apostle af Jesus prædikede om "Den gode hyrde". Efter en halv times uformelle drøftelser, sagde Jesus, til en gruppe på omkring et hundrede mennesker:

"I aften, har jeg meget at fortælle jer, og da mange af jer er mine disciple og nogle af jer mine bitre fjender, vil jeg præsentere min undervisning i en lignelse, så enhver kan tage for sig selv, det som jeres hjerter er modtagelige for.

"I aften, her foran mig er mennesker, der er villige til at dø for mig, og for dette evangelium, og nogle vil tilbyde sig selv i de kommende år; og her er også nogle af jer, der er slaver af traditionen og som har fulgt efter mig ned fra Jerusalem, og som sammen med jeres formørkede og illusoriske ledere, søger at dræbe Menneskesønnen. Det liv jeg nu lever i kødet skal dømme jer begge, de sande hyrder og de falske hyrder. Hvis den falske hyrde var blind, ville han være uden synd, men du påstår, at du ser. Du hævder at være lærere i Israel, og derfor forbliver din synd over dig.

"Når faren truer samler den sande hyrde sin flok ind i folden for natten. Og når daggryet kommer, går han ind i folden ved døren, og når han kalder, kender fårene hans stemme. Enhver hyrde, som kommer ind i fårefolden på anden måde end gennem døren er en tyv og en røver. Den sande hyrde kommer ind i folden, efter at dørvogteren har åbnet porten for ham, og hans får, som kender hans røst, kommer ud på ordet; og når de som er hans, således er kommet ud, går den sande hyrde foran dem; han går forrest og fårene følger ham. Hans får følge ham, fordi de kender hans røst; en fremmed vil de ikke følge. De flygter fra den fremmede, fordi de ikke kender hans røst. Den folkemængde, der har samlet sig om os her, er som får uden en hyrde, men når vi taler med dem, kender de hyrdens røst, og de følger os. I det mindste dem, der hungre efter sandhed og tørst efter retfærdighed gør det. Nogle af jer er ikke af min fold; du kan ikke genkende min stemme og følge mig. Og fordi I er falske hyrder, kender fårene ikke jeres stemme og vil ikke følge jer."

Da Jesus havde fortalt dette lignelse, var der ingen som spurgte ham flere spørgsmål. Efter et stykke tid fortsatte han og begyndte at diskutere lignelsen:

"Du, som ønsker at være hjælpehyrde for min Faders flokke skal ikke kun være værdige ledere, men du skal også *fodre* flokken med god mad. Du er ikke sande hyrder, medmindre du leder dine flokke til grønne enge og rolige vande.

"Og nu, for ikke at nogle af jer alt for let skal forstår denne lignelse, tilkendegiver jeg at jeg er både døren til Faderens fårefold og samtidig den sande hyrde af min Faders flokke. Hver hyrde, der søger at komme ind i folden, uden mig, skal fejle, og fårene vil ikke høre hans stemme. Jeg er porten, sammen med dem, der tjener med mig. Enhver sjæl, der kommer ind på den evige vej ved hjælp af hvad jeg har skabt og ordineret, skal frelses og fortsætter indtil opnåelsen af de evige græsgange i Paradiset.

"Men jeg er også den sande hyrde, der er villig til at give sit liv for sine får. Tyven bryder ind i folden kun for at stjæle, dræbe og ødelægge; men jeg er kommet, at I alle skal have liv, og have det i overflod. Den, der er en daglejer flygter når faren opstår og lade fårene være spredt og ødelagt, men den sande hyrde vil ikke flygte, når ulven kommer. Han beskytter sin flok, og om nødvendigt giver sit liv for sine får. Sandelig, sandelig siger jeg jer, venner og fjender, jeg er den sande hyrde; jeg kender min egne og min egne kender mig. Jeg vil ikke flygte når faren er foran mig. Jeg vil gennemføre denne min tjeneste for at opfylde Faderens vilje, og jeg vil ikke svigte flokken, som Faderen har betroet i min varetægt.

"Men jeg har mange andre får som ikke hører til denne fold, og disse ord er sande, ikke kun for denne verden. Disse andre får høre også min stemme og genkender den, og jeg har lovet Faderen, at de alle skal bringes i en fold, et broderskab af Guds sønner. Og da skal alle kende en røst af en hyrde, den sande hyrde, og anerkende Gud som Fader.

"Og så skal du vide, hvorfor Faderen elsker mig og har lagt alle sine flokke på dette område i mine hænder for omsorg. Det er fordi Fader ved, at jeg ikke vil tøve med at beskytte fårefolden, at jeg ikke svigter mine får, og jeg om nødvendigt ikke vil tøve med at give mit liv i tjeneste hos hans mangfoldige flokke. Men vel at mærke, hvis jeg giver mit liv, vil jeg tage det tilbage. Intet menneske og ingen anden skabning kan tage mit liv. Jeg har ret og magt til at nedlægge mit liv, og

jeg har den samme magt og ret til at tage det op igen. Du kan ikke forstå dette, men jeg fik sådan myndighed fra min Fader selv før denne verden blev."

Da de hørte disse ord, blev hans apostle forvirrede, hans disciple var forbløffede, mens farisæerne fra Jerusalem og rundt omkring gik ud i natten og sagde: "Han er enten gal eller og så er han besat." Men selv nogle af lærerne fra Jerusalem sagde "Han taler som en, der har myndighed; Endvidere har man nogensinde set en, der er besat af en dæmon åbne øjnene på en mand født blind, og gøre alle disse vidunderlige ting, som denne mand har gjort?"

Næste morgen bekendte omkring halvdelen af disse jødiske lærere deres tro på Jesus, og den anden halvdel vendte i forfærdelse tilbage til Jerusalem og deres hjem.

3. SABBATSPRÆDIKEN VED PELLA

Ved udgangen af januar udgjorde folkeskarerne på Sabbateftermiddagene næsten tre tusinde mennesker. Lørdagen den 28. januar holdt Jesus den mindeværdige prædiken om "Tillid og Åndelig beredskab." Efter indledende bemærkninger af Simon Peter, sagde Mesteren:

"Hvad jeg mange gange har sagt til mine apostle og til mine disciple, erklærer jeg nu til denne folkeforsamling: Pas på farisæernes surdej, som er hykleri, født af fordomme og plejes i traditionel trældom, selv om mange af disse farisæere er ærlige i deres hjerter og nogle af dem opholder sig her som mine disciple. Snart vil I alle forstå min undervisning, for der er ikke noget skjult, som ikke skal blive åbenbart. Det, som nu er skjult for dig, skal blive gjort kendt, når Menneskesønnen har afsluttet sin mission på jorden i kødet.

"Snart, meget snart, vil det, som vore fjender nu planlægger i hemmelighed og i mørke bringes frem i lyset og blive udråbt fra hustagene. Men jeg siger jer, mine venner, lad jer ikke skræmme af dem, når de forsøger at dræbe Menneskesønnen. Frygt ikke dem, der, selv om de er i stand til at dræbe kroppen, men som siden ikke har nogen magt over dig. Jeg opfordrer jer til ikke at frygte nogen, i himlen eller på jorden, men at glæde sig i viden om ham, som har magt til at levere dig fra al uretfærdighed og til at præsentere dig ulastelige for domstolen af et univers.

"Er ikke fem spurve solgt for to øre? Og dog, eksistere ingen af disse fugle, der flyver rundt og leder efter deres mad, uden at Faderen, som er kilden til alt liv ved det. For serafvogterne er selv hårene på dit hoved nummereret. Og hvis alt dette er sandt, hvorfor skulle du leve i frygt for de mange småting, der kommer op i dit daglige liv? Jeg siger jer: Vær ikke bange, du er mere værd end mange spurve.

"Alle jer, der har haft modet til at stå over for mennesker og bekende troen på mit evangelium, vil jeg på nuværende tidspunkt anerkende, over for himlens engle; men den som over for mennesker bevidst benægter sandheden i min undervisning skal selv fornægtes af hans skæbnevogter foran himlens engle.

"Sig hvad du vil om Menneskesønnen, så skal det tilgives dig; men den, som drister sig til at bespotte Gud skal næppe finde tilgivelse. Når mennesker går så langt som bevidst at tilskrive Guds gerninger til de onde kræfter, vil sådanne bevidste oprørere næppe søge tilgivelse for deres synder.

"Og når vore fjender bringer dig for synagogernes herskere, og for andre høje myndigheder, vær ikke bekymret for, hvad du skal sige og vær ikke bekymrede for, hvordan du skal besvare deres spørgsmål, for den ånd, der bor inden i dig vil helt sikkert lære dig i selvsamme øjeblik, hvad du skal sige til ære for rigets evangelium.

"Hvor længe vil du tøve i ubeslutsomhedens dal? Hvorfor stopper du mellem to opfattelser? Hvorfor skulle nogen jøde eller ikke-jøde tøve med at acceptere den gode nyhed, at han er søn af den evige Gud? Hvor lang tid vil det tage os at overtale dig til med glæde at tage del i din åndelige arv? Jeg kom til denne verden for at åbenbare Faderen til dig og føre dig til Faderen. Den første ting, har jeg gjort, men det sidste kan jeg ikke gøre uden dit samtykke; Faderen tvinger aldrig nogen til at komme ind i riget. Invitationen har altid været og vil altid være: Hvem som vil, lad ham komme og frit drikke af livets vand."

Da Jesus var færdig med at tale, gik mange ud for at blive døbt af apostlene i Jordanfloden, mens han lyttede til de

spørgsmål, der blev stillet af dem, der blev.

4. AT DELE ARVEN

Mens apostlene døbte troende, talte Mesteren med dem, der tøvede. En ung mand sagde til ham: "Mester, min far døde og efterlod et stor formue til mig og min bror, men min bror nægter at give mig, hvad der tilhører mig. Vil du derfor sige til min bror at dele arven med mig?" Jesus var mildt fornærmet over at denne materialistiske unge ville bringe et sådan økonomisk spørgsmål til diskussion, men han benyttede lejligheden til yderligere instruktion. Jesus sagde: "Menneske, hvem har gjorde mig til voldgiftsmand over jer? Hvor fik du den idé, at jeg giver opmærksomhed på denne verdens materielle anliggender?" Så vendte han sig til alle, der stod omkring ham og sagde: "Tag agt og hold jer fri fra begærlighed; et menneskes liv består ikke i overflod af de ting, det ejer. Lykke kommer ikke fra magten af rigdom og glæde udspringer ikke fra rigdomme. Rigdom er ikke i sig selv en forbandelse, men kærligheden til rigdomme fører mange gange til en sådan hengivenhed til de ting i denne verden, at sjælen bliver blind for de åndelige realiteter til de smukke attraktioner i Guds rige på jorden og til glæden ved evigt liv i himlen.

"Lad mig fortælle dig en historie om en rig mand, hvis marker havde båret rigtig god høst. Da han var blevet meget rig, begyndte han at ræsonnere med sig selv og sagde: Hvad skal jeg gøre med alle mine rigdomme.? Jeg har nu så meget, at jeg ikke har noget sted at opbevare min rigdom.' Og da han havde funderet over sit problem, sagde han: "Dette vil jeg gøre: Jeg vil nedbryde mine lader og bygge dem større, så jeg får masser af plads til at opbevare mine afgrøder og mine varer. Så kan jeg sige til min sjæl: Min ven, du er sørget godt for mange år fremover. Nu kan du tage det roligt: spis, drik, og vær glad, for du er rig og velforsynet.

"Men den rige mand var også dum. Mens han sørgede for de materielle behov i hans sind og hans krop, havde han undladt at samle skatte i himlen for åndens tilfredshed og sjælens frelse. Og siden fik han ikke engang fornøjelsen af at indtage sin hamstrede rigdom, for den samme nat blev hans sjæl krævet af ham. Den nat kom de røvere, der brød ind i huset for at dræbe ham, og efter at de havde plyndret hans stalde, brændte de resten. Og for den del af ejendommen, der undslap røverne begyndte hans arvinger at kæmpe indbyrdes. Denne mand samlede skatte for sig selv på jorden, men han var ikke rig i Gud."

Jesus behandlede den unge mand og hans arv på denne måde, fordi han vidste, at hans problemer var begærlighed. Selv om dette ikke havde været tilfældet, ville Mesteren ikke have blandet sig, for han blandede sig aldrig i sine apostles, langt mindre hans disciples verdslige anliggender.

Da Jesus var færdig med sin historie stod en anden mand op og spurgte ham: "Mester, jeg ved, at dine apostle har solgt alle deres jordiske ejendele for at følge dig, og at de har alle ting tilfælles ligesom esserne, men ville du have at alle os som er dine disciple gør det samme? Er det en synd at besidde ærlig rigdom?" Og Jesus svarede på dette spørgsmål: "Min ven, det er ingen synd at have hæderlig rigdom; men det er en synd, hvis du gør dine materielle rigdomme til *skatte*, som kan absorbere dine interesser og aflede dine følelser fra hengivenhed til de åndelige sysler i riget. Der er ingen synd i at have ærlige besiddelser på jorden forudsat at din *skat* er i himlen, for hvor din skat er der vil dit hjerte være. Der er stor forskel på rigdom, som fører til grådighed og egoisme, og som er ejet og distribueret i en ånd af forvaltning af dem, der har en overflod af jordiske ejendele, og som så gavmildt bidrager til levebrødet for dem, der vie al deres energi til rigets arbejde. Mange af jer, der er her, og uden penge får mad og logi i telt byen derhenne, fordi generøse mænd og kvinder med midler har givet til jeres vært, David Zebedæus til sådanne formål.

"Men glem aldrig, at rigdom i sidste ende er fordærlig. Kærligheden til rigdom skjuler og alt for ofte ødelægger selv det åndelige syn. Underlæg jer ikke faren for at rigdom bliver, ikke din tjener, men din herre."

Jesus underviste eller tolereret aldrig en manglende forudseenhed, lediggang, ligegyldighed over for at give de fysiske nødvendigheder til ens egen familie, eller afhængighed af almisser. Men han underviste, at det materielle og tidsmæssige skal underordnes sjælens velfærd og den åndelige naturs fremskridt i himlen.

Så, mens mennesker gik ned til floden for at bevidne de døbte, kom den førstnævnte mand hen til Jesus for at tale privat om sin arv, da han syntes at Jesus havde behandlet ham hårdt; og da Mesteren igen havde hørt ham, svarede han: "Min søn, hvorfor går du glip af muligheden for at ernære dig af livets brød på en dag som denne, for at forkæle din begærlige

disposition? Ved du ikke, at de jødiske arvelove vil blive retfærdigt administreret hvis du går med din klage til retten i synagogen? Kan du ikke se, at mit arbejde har at gøre med at sikre, at du kender til din himmelske arv? Har du ikke læst i skriften: "Hvor er han der med sin forsigtighed og med meget nærig ånd bliver rig, og dette vil være hans belønning: Selv om han siger, at han fandt hvile og nu skal kunne spise af sine varer, men han ved dog ikke hvad tiden vil gøre for ham, og desuden, at han skal efterlade alle disse ting til andre, når han dør. "Har du ikke læst buddet: Du må ikke begære." og igen: "De har spist og blevet mætte og fede, og derefter vender de sig til andre guder. "Har du læst i salmerne, at "Herren afskyr den begærlige," og at "den smule, den retfærdige har, er bedre end mange ugudeliges rigdomme." "Hvis rigdomme samles, sæt dem ikke i dit hjerte. "Har du læst stedet hvor Jeremias sagde: "Lad ikke den rige forherlige sig i sin rigdom; og Ezekiel talte sandt, da han sagde: "Med munden opfører de et show af kærlighed, men deres hjerter søger kun deres egen gevinst."

Jesus sendte den unge mand væk med ordene: "Min søn, hvad gavner det dig, hvis du vinder hele verden og mister din egen sjæl?"

Til en anden som stod i nærheden og spurgte, hvilken slags stilling de rige ville have på dommens dag, svarede han: "Jeg er ikke kommet for at dømme hverken rige eller fattige, men det liv menneskene lever vil sidde til doms over alle. Uanset andet som kan vedrøre de rige i dommen, skal mindst tre spørgsmål besvaret af alle, der får stor rigdom, nemlig:

"1. Hvor meget rigdom har du akkumuleret?

"2. Hvordan fik du denne rigdom?

"3. Hvordan brugte du din formue? "

Da gik Jesus ind i sit telt for at hvile et stykke tid, før aftensmaden. Da apostlene var færdig med at døbe, kom de også og ville have talt med ham om rigdom på jorden og en skat i himlen, men han sov.

5. SAMTALEN MED APOSTLERNE OM RIGDOM

Da Jesus og de tolv, den aften efter aftensmaden samledes for deres daglige konference, spurgte Andreas: "Mester, mens vi døbte de troende, talte du mange ord til den tilbageblevne folkemængde, som vi ikke hørte.? Vil du gerne gentage disse ord til vores fordel?" Som svar på Andreas anmodning sagde Jesus:

"Ja, Andreas, jeg vil tale til jer om disse spørgsmål af rigdom og selvforsyning, men mine ord til jer, som er apostlene, skal være lidt forskellige fra dem, som jeg har sagt til disciplene og de mange, eftersom at I forlod alt, ikke kun at følge mig, men for at blive ordineret som rigets ambassadører. I har allerede haft flere års erfaring, og I ved, at Faderen, hvis rige I forkynnder, ikke vil svigte jer. I har dedikeret jeres liv til tjeneste for riget, bliv derfor ikke nervøse eller bekymret over de jordiske anliggender i livet, mad og drikke til at leve af eller tøj til at sætte på kroppen. Sjælens velfærd er mere end mad og drikke; fremskridt i ånden er meget mere end behovet for tøj. Når du er fristet til at tvivle på om jeres opretholdelse er tryk, tænk på ravnene: de sår ikke, høster ikke eller samler ikke i lader, og alligevel tilvejebringer Faderen føde til hver eneste af dem, der søger det. Og hvor meget mere værdifulde er du ikke end mange fugle! Desuden kan alt din angst eller din bekymrende tvivl ikke gøre noget for at opfylde dine materielle behov. Hvem af jer kan ved angst føje en håndsbredde til sin vækst eller en dag til sit liv? Da I ikke kan påvirke sådanne ting, hvorfor spilder I så ængstelige tanker til nogen af disse problemer?

"Tænk på liljerne, hvordan de vokser; de slider ikke, de spinder heller ikke; men jeg siger dig, ikke engang Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Hvis Gud giver sådanne klæder til græsset på marken, som er i live i dag og i morgen er skåret ned og kastet i ilden, vil han så ikke meget mere klæde dig, det himmelske riges ambassadører? O, I trossvage! Når I helhjertet helliger jer til at forkynde rigets evangelium, bør I ikke have tvivlsomme sind når det gælder opretholdelsen af jer selv eller de familier, I forlod. Hvis I virkelig seriøst dedikere jeres liv til evangeliet, vil du leve af evangeliet. Hvis du kun er troende disciple, skal du tjene dit eget brød og bidrage til opretholdelse af alle, der underviser og prædiker og helbreder. Hvis du er bekymret for dit brød og vand, hvori adskiller I jer da fra de nationer i verden, der så flittigt søger sådanne nødvendigheder? Hellige jer til jeres arbejde, I tro på, at både Faderen og jeg ved, at du har brug for alt dette. Lad mig en gang for alle forsikre dig, at hvis I dedikere jeres liv til rigets arbejde, skal alle dine reelle

behov blive tilgodeset. Søg det som er større og det mindre vil blive fundet deri; bed om det himmelske, og det jordiske inkluderes. Skyggen er sikker på at følge stoffet.

"I er kun en lille gruppe, men hvis I har tro, hvis man ikke vil snuble i frygt, erklærer jeg, at det er min Faders velbehagelighed at give jer dette rige. Du har samlet dine skatte et sted hvor pungen ikke ældes, hvor ingen tyv kan nå og ingen møl ødelægger dem. Og som jeg sagde til folk, hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.

"Men i det arbejde, som er lige foran os, og i det, som stadig er til dig, efter at jeg er gået til Faderen, vil du blive sørgeligt prøvet. I må alle være på vagt mod frygt og tvivl. Hver eneste af jer, forbered jeres sind på styrke og hold jeres lamper brændende. Vær som mænd der venter på at deres herre kommer hjem fra bryllupsfesten, så i hurtigt kan åbne, når han kommer og banker. Sådanne vagtsomme tjenere er velsignet af herren, der finder dem trofaste på sådan et stort øjeblik. Så lader herren tjenerne sidde ned, mens han selv tjener dem. Sandelig, sandelig, siger jeg jer, at en krise er nært forestående i jeres liv, og det påhviler jer at se og være klar.

"I ved godt, at ingen ville lade et indbrud finde sted i sit hus, hvis han vidste, hvornår tyven kom. Vær også på vagt for jer selv, for i en time, når I mindst venter det, og på en måde, som I ikke kan forestille jer, skal Menneskesønnen afrejse."

I et par minutter sad de tolv tavse. Nogle af disse advarsler, havde de hørt før, men ikke i den sammenhæng, som de denne gang fik dem præsenteret.

6. SVARET PÅ PETERS SPØRGSMÅL

Da de sad der og tænkte, spurgte Simon Peter: "Fortæller du denne lignelse for os, dine apostle, eller er det for alle disciplene" Jesus svarede:

"I prøvningens time afsløres en menneskes sjæl; prøvningen beskriver, hvad der egentlig er i hjertet. Når den ansatte er testet og bevist duelig så kan herren i huset sætte sådan en tjener over sin husstand og i sikkert tillid til at denne trofaste forvalter ser, at hans børn fodres og plejes. Ligeledes skal jeg snart vide, hvem der kan blive betroet velfærd af mine børn efter jeg er vendt tilbage til Faderen. Ligesom herren i huset sætter den sande og prøvet tjener over anliggender af hans familie, vil jeg opføre dem, der udholder prøvelserne i denne time i anliggender af mit rige.

"Men hvis tjeneren er doven og i sit hjerte begynder at tænke: 'Det vil tage tid, før min herre kommer' og begynder at behandle sine medtjenere dårligt og spiser og drikker med de berusede, så vil hans herre komme på et tidspunkt, hvor han ikke ventede på ham, og da herren finder, at han er upålidelig, vil kaste ham ud i unåde. Derfor gør i klogt i at forberede jer til den dag, hvor I pludselig og uventet modtager besøg. Husk, at I har modtaget meget; derfor kræves der meget af jer. Den barske virkelighed er ved at komme tættere på jer. Jeg har en dåb som jeg må blive døbt med, og jeg er på vagt, indtil dette er gennemført. I prædiker fred på jorden, men min mission vil ikke bringe fred i menneskernes materielle anliggender - i hvert fald ikke i den nærmeste fremtid. Splittelse kan kun være resultatet, hvor to medlemmer af en familie tror på mig og tre medlemmer afviser dette evangelium. Venner, familie og pårørende vil blive sat op mod hinanden af det evangelium I prædiker. Det er sandt, at alle disse troende vil have en stor og bestående fred i deres eget hjerte, men fred på jorden vil ikke komme, før alle er villige til at tro på, og kan kræve sin glørværdige arv som Guds sønner. Gå alligevel ud i hele verden og forkynd dette evangelium for alle nationer, til hver mand, kvinde og barn."

Så sluttede en arbejdsfyldt sabbatdag. Næste morgen kom Jesus og de tolv til byerne i det nordlige Peræa for at besøge de halvfjerds som arbejdede i disse regioner under Abners ledelse.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 166

SIDSTE BESØG I DET NORDLIGE PERÆA

FRA den 11 til den 20. februar gennemførte Jesus og de tolv en rundtur til alle de byer og landsbyer i det nordlige Peræa hvor medarbejdere til Abner og medlemmerne af kvindernes korps arbejdede. De fandt at disse budbringere af evangeliet blev mødt med fremgang, og Jesus gjorde flere gange sine apostle opmærksom på, at rigets evangelium nu kunne sprede sig uden ledsagelse af mirakler og undere.

Hele den tre måneder lange mission i Peræa blev succesfuldt gennemført med lidt hjælp fra de tolv apostle, og evangeliet reflekterede fra dette tidspunkt ikke så meget Jesu personlighed, som hans *lære*. Men hans tilhængere holdt sig ikke længe til hans instrukser, for snart efter Jesu død og opstandelse, fraveg de hans lære og begyndte at bygge den tidlige kirke omkring de mirakuløse forestillinger og forherligede minder fra denne guddommelige og menneskelige personlighed.

1. FARISÆERNE I RAGABA

Sabbatdagen den 18. februar var Jesus i Ragaba, hvor en velhavende farisæer ved navn Nataniel boede; og da en lang række af hans venner, alle farisæere, vandrede med Jesus og de tolv rundt om i landet, inviterede han dem alle, omkring tyve, til morgenmad på denne sabbatsmorgen og inviterede Jesus som æresgæst.

Da Jesus ankom til denne morgenmad, var de fleste af farisæerne, og en eller to lovkyndige allerede ankommet og havde sat sig til bords. Mesteren tog straks sin plads til venstre for Nataniel uden først at gå til vandskålene for at vaske sine hænder. Mange af farisæerne, især dem, der var gunstigt for Jesu lære, vidste, at han kun vaskede sine hænder med henblik på renlighed, og at han afskyede disse rent ceremonielle handlinger. Derfor blev de ikke overrasket over, at han kom direkte til bordet uden først to gange at have vasket sine hænder. Men Nataniel blev chokeret over, at Mesteren ikke overholdt de strenge krav som farisæernes skikke foreskrev. Jesus vaskede heller ikke sine hænder, ligesom farisæerne, efter hver ret eller ved måltidets afslutning.

Efter en betydelig hvirken mellem Nataniel og en uvenlig farisæer på sin højre side, og efter meget øjenbryns løft og hånlige krøllede læber hos dem, der sad overfor Mesteren, sagde Jesus til sidst, "Jeg havde troet, at du inviterede mig til dette hus for at bryde brødet med dig og måske til at spørge mig om proklamationen af det nye evangelium om Guds rige. Men jeg kan se, at du har bragt mig her til at bevidne en opvisning af ceremoniel hengivenhed til din egen selvretfærdighed. Den tjeneste, har du nu gjort mig; hvad er det næste du vil ære mig med som din gæst ved denne lejlighed?"

Da Mesteren havde sagt dette slog de blikket på bordet og forblev tavse. Fordi ingen sagde noget, fortsatte Jesus: "Mange af jer farisæere er her med mig som venner, og nogle er endda mine disciple, men de fleste af farisæerne nægter stædigt at se lyset og erkende sandheden, selv når effekten af evangeliet er præsenteret for dem med stor kraft. Hvor grundigt renser du ikke ydersiderne af kopper og tallerkener, mens de åndelige madskåle er beskidte og forurenede! I søger at præsentere et fromt og helligt ydre for mennesker, men din indre sjæl er fyldt med selvretfærdighed, begærlighed og grådighed, afpresning og alle former for åndelig ondskab. Dine ledere vover endda at skabe intriger og planlægge mordet på Menneskesønnen. Forstår i tåbelige mennesker ikke at himlens Gud ser ind i sjælens inderste motiver samt på jeres ydre hykleri og dine fromme erhverv? Tro ikke, at de almisser, du giver, og den tiende du betaler vil rense dig fra uretfærdighed og gøre det muligt for dig at stå rent, i overværelse af Dommeren for alle mennesker. Ve jer farisæere, som vedvarende har afvist livets lys! Du er omhyggelig, når det kommer til tiende og demonstrativ, når det

kommer til at give almisser, men du afviser forsættigt Guds besøg og afviser åbenbaringen af hans kærlighed. Selvom det ikke er forkert at du er opmærksom på disse mindre opgaver, bør du ikke efterlade disse tungere krav uopfyldte. Ve alle, der skyr retfærdighed, afviser barmhjertighed, og afviser sandheden! Ve alle dem, der foragter åbenbaringen af Faderen, mens de elsker de bedste pladser i synagogen og kræver at blive hilst med smiger på markedspladser!"

Da Jesus var ved at rejse sig op for at gå fra bordet henvendte en af de lovkyndige sig til ham og sagde: "Men, Mester, i nogle af dine udtalelser bebrejdede du os også. Er der intet godt i de skriftkloge, i farisæerne, eller de lovkyndige?" Jesus som nu havde rejst sig svarede den lovkyndige: "Ligesom farisæerne, finder du din glæde i at få de fornemste pladser ved fester og iført lange kåber samtidig som du læsser tunge byrder, smertefuldt at bære, på mænds skuldre. Og når menneskenes sjæle vakler under disse tunge byrder løfter du ikke en finger for at lette byrden. Ve jer, der finder den største fornøjelse i at rejse gravmonumenter over profeterne som dine fædre dræbte! Og at I samtykker til, hvad dine fædre gjorde er åbenbart, når I nu har planer om at dræbe dem, der kommer i dag og gør, hvad profeterne gjorde i deres tid: forkynde Guds retfærdighed og åbenbare den himmelske Faders nåde. Men af alle generationer fra fortiden, vil profeterne og apostlene blod blive krævet af denne korrupte og selvretfærdige generation. Ve jer, alle jer lovkyndige, der har taget kundskabens nøgle fra almindelige mennesker! Det, at du nægter at sætte foden på sandhedens vej, og på samme tid, forsøger at forhindre alle andre, der ønsker at betræde den. Men du kan ikke dermed lukke dørene til himlen. Vi har åbnet dem til alle, der har tro til at komme ind, og disse barmhjertighedens porte skal ikke lukkes af fordomme og arrogance af falske lærere og uærlige hyrder, der er ligesom kalkede grave, smukke udadtil, men indeni fyldt af døde menneskers knogler og enhver form for åndelig urenhed."

Da Jesus var færdig med at tale ved Nataniel bord, gik han ud af huset uden at have rørt maden. Af de farisæere, der hørte disse ord, begyndte nogle at tro på hans lære og træde ind i riget, men et større antal fastholdt mørkets vej og blev mere fast besluttet på at ligge på lur på ham for at opfange nogle af hans ord, som kunne bruges til at bringe ham til rettergang og dom for jødernes råd i Jerusalem.

Der var kun tre ting, som farisæerne lagde særlig vægt på:

1. Nøje overholdelse af bestemmelserne om tiende.
2. Samvittighedsfuldt overholdelse af lovene om rensning.
3. At undgå alle forbindelser med ikke-farisæere.

Denne gang søgte Jesus at eksponere den åndelige goldhed i de to første skikke, mens han forbeholdt sine bemærkninger med henblik på at iredesætte farisæerne for deres afvisning af at socialisere med ikke-farisæere til en anden og senere lejlighed, når han igen ville sidde til bords med mange af de samme mænd.

2. DE TI SPEDALSKE

Næste dag gik Jesus med de tolv over til Amathus nær grænsen til Samaria, og da de nærmede sig byen, mødte de en gruppe på ti spedalske, der holdt til tæt på dette sted. Ni af denne gruppe var jøder, en var samaritaner. Normalt havde disse jøder afholdt sig fra alt samvær eller kontakt med disse samaritaner, men deres fælles lidelse var mere end nok til at overvinde alle religiøse fordomme. De havde hørt meget om Jesus og hans tidligere mirakel helbredelser, og eftersom de halvfjerds havde for skik at meddele det tidspunkt, hvor Jesus forventes at ankomme når Mesteren var ude med de tolv på disse ture, var de ti spedalske blevet opmærksom på, at han på dette tidspunkt forventedes at ankomme i dette område. De var dermed på vagt her i udkanten af byen, hvor de håbede at tiltrække hans opmærksomhed og bede om at blive helbredt. Da de spedalske så Jesus turde de ikke nærme sig ham, men stod på afstand og råbte til ham: "Mester, forbarm dig over os; rens os fra vores lidelse. Helbred os som du har helbredt andre."

Jesus havde netop forklaret de tolv hvorfor ikke-jøderne i Peræa samt de mindre ortodokse jøder var mere villige til at tro på evangeliet, som de halvfjerds prædikede end de mere ortodokse og traditionsbundne jøder i Judæa. Han havde henledt deres opmærksomhed på, at deres budskab ligeledes var blevet lettere modtaget af galilæere, og endda af samaritanerne. Men de tolv apostle var næppe endnu villige til at underholde venlige følelser for de længe foragtede samaritanere.

Derfor, da Simon Zelotes observerede samaritaneren blandt de spedalske, forsøgte han at overtale Mesteren til at fortsætte ind i byen uden selv at stoppe for at udveksle hilsener med dem. Jesus sagde til Simon: "Men hvad hvis samaritaneren elsker Gud ligesom jøderne? Skal vi dømme vores medmennesker? Hvis vi gør disse ti mænd sunde, hvem ved, måske samaritaneren viser sig at være endnu mere taknemmelig end selv jøderne. Er du sikker på dine meninger, Simon? Simon svarede hurtigt: "Hvis du renser dem, vil du hurtigt se, hvordan det går." Jesus svarede: "Så skal det være, Simon, og du vil snart kende sandheden af folks taknemmelighed og Guds kærlige nåde."

Jesus gik tættere på de spedalske og sagde: "Hvis I vil gøres hele, gå så straks og vis jer for præsterne, som Moses loven kræver." Mens de gik, blev de helbredt. Men da samaritaneren så, at han var helbredt, vendte han tilbage og gik på jagt efter Jesus, mens han med høj røst priste Gud. Da han havde fundet Mesteren, faldt han på knæ for fødderne af Jesus og takkede ham for hans rensning. De ni andre, der var jøder, havde også opdaget, at de var blevet helbredt, og mens de også var taknemmelige for deres udrensning, fortsatte de deres rejse for at vise sig for præsterne.

Mens samaritaneren endnu knælede ved Jesu fødder, kiggede Mesteren rundt blandt de tolv, især på Simon Zelotes, og sagde: "Blev ikke alle ti rensede? Hvor er de andre ni, jøderne? Kun én, denne fremmede, er vendt tilbage for at give Gud ære." Så sagde han til samaritaneren, "Rejs dig og gå; din tro har gjort dig hel."

Jesus så igen på sine apostle mens den fremmede tog af sted. Apostlene så alle på Jesus, undtagen Simon Zelotes, hvis øjne var nedslået. De tolv sagde ikke et ord. Heller ikke Jesus sagde noget; det var ikke nødvendigt.

Selv om alle disse ti mænd virkelig troede de havde spedalskhed, var det kun fire, der havde denne sygdom. De andre seks blev helbredt for en hudsygdom, som man fejlagtigt havde troet at være spedalskhed. Men samaritaneren havde virkelig spedalskhed.

Jesus pålagde de tolv til ikke at sige noget om udrensning af de spedalske, og da de gik ind i Amathus, påpegede han: "Du ser, hvordan det er med børn i huset, selv når de er ulydige til deres Faders vilje, tager de deres velsignelser for givet. De tror, at det er uden betydning, at de undlader at takke Faderen som giver dem sundhed, mens de fremmede, når de modtager gaver fra husets herre, fyldes med undren og føler sig forpligtet til at takke i erkendelse af de gode gaver, de har modtaget." Og stadig sagde apostle intet som reaktion på Mesterens ord.

3. PRÆDIKEN I GERASA

Da Jesus og de tolv besøgte riges budbringere i Gerasa spurgte en af farisæerne, der troede på ham dette spørgsmål: "Herre, er der få eller mange som faktisk bliver frelst?" Jesus sagde, da han svarede:

"Du har lært, at det kun er Abrahams børn der vil blive frelst, og at kun de ikke-jøder, der optages som Israels børn, der kan håbe på frelse. Nogle af jer har begrundet det således, at fordi skrifterne siger, at ud af alle de overlevede blandt de skarer, der flygtede fra Egypten, var det kun Kaleb og Josva som levede til de nåede ind i det forjættede land, så vil kun forholdsvis få af dem, der søger Himmelryget finde adgang til det.

"I har også en anden udtalelse, en, der indeholder megen sandhed: at den vej, der fører til evigt liv er lige og smal, og at døren som fører dertil ligeledes er smal, så at af dem, der søger frelse kan kun få finder adgang gennem denne dør. Du har også en undervisning som siger, at den vej, som fører til ødelæggelse er bred, at indgangen der til er bred, og at der er mange, der vælger at gå denne vej. Og dette ordsprog er ikke uden betydning. Men jeg fortæller dig, at frelse primært er et spørgsmål om dit personlige valg. Selvom porten til livets vej er smal, er den bred nok til at lade alle komme ind der oprigtigt søger at komme ind, for jeg er den dør. Og Sønnen vil aldrig nægte adgang til nogen af universets børn som med troens hjælp søger at finde Faderen gennem Sønnen.

"Men heri ligger faren for alle, der ønsker at udskyde deres indtræden i riget, mens de fortsætter med at jage efter umodenhedens underholdning og tilfredsstillelsen af egoismens fornøjelser: Da de har nægtet gennem en åndelig oplevelse at gå ind i riget, kan de senere tænkes at søge indgangen, når en bedre vejs herlighed er åbenbaret i den kommende tid. Og da de, som foragtede riget, da jeg kom i menneskelig form derefter søger at træde ind når riget er åbenbaret i den guddommelige form så vil jeg sige til alle disse egoistiske: Jeg ved ikke, hvor du kommer fra. Du havde din chance for at forberede dig til dette himmelske borgerskab, men du nægtede alle sådanne barmhjertigheds tilbud; du

har afvist alle opfordringer til at komme, mens porten var åben. Nu, da du har afvist frelse, er døren lukket. Denne port er ikke åben for dem, der ønsker at komme ind i riget for at vinde egoistisk forherligelse. Frelsen er ikke for dem, der er uvillige til at betale prisen i form af helhjertede engagement i at gøre min Faders vilje. Når du i den ånd og sjæl har vendt Faderens rige ryggen er det nytteløst at i sind og i krop at stå foran denne dør og banke og sige: Herre, luk op for os; vi ønsker også at være stor i riget. "Så vil jeg forklare, at du ikke hører til min flok. Jeg accepterer ikke dig blandt dem, der har kæmpet den gode kamp af tro og fik deres belønning for den uselviske tjeneste i riget på jorden. Og når du siger, "Spiste og drak vi ikke med dig, og underviste du ikke på vores gader?" Så skal jeg igen erklære, at du er åndelige fremmede; at vi ikke tjene sammen i Faderens barmhjertigheds ministerium på jorden, jeg kender dig ikke. Og så skal hele jordens Dommer sige, "Gå væk fra os, alle jer, der har glæde i ødelæggelsens handlinger."

"Men frygt ikke; Enhver, der oprigtigt ønsker at opnå evigt liv gennem at komme ind i Guds rige skal helt sikkert finde en sådan evig frelse. Men jer, der nægter denne frelse skal en dag se profeter Abrahams efterkommere sidde i dette glorificerede kongerige sammen med de troende fra nationerne til at spise af brødet og opvikke sig med livets vand. Og dem, der på denne måde, indtage riget med åndelige magt og med den levende tros uophørlige angreb vil komme fra nord og syd og fra øst og vest. Og se, mange, der er først vil blive de sidste, og dem, der er sidst skal mange gange være først."

Dette var faktisk en ny og mærkelig version af det gamle og velkendte ordsprog på den lige og snævre sti.

Langsomt lærte apostlene og mange af hans disciple betydningen af Jesus tidlige erklæring: "Medmindre du er født på ny, født af ånden, kan du ikke komme ind i Guds rige." Men for alle dem, der er ærlige i deres hjerter og oprigtig i deres tro forbliver den evige sandhed: "Se, jeg står ved døren til folks hjerter og banker, og hvis nogen åbner for mig, vil jeg komme ind og spise med ham og fodre ham med livets brød; vi skal være en i ånden og formål, og vi skal altid være brødre i den lange og frugtbare tjeneste, mens vi søger efter Paradisfaderen. "Og derfor, om få eller mange vil blive gemt, afhænger af, om få eller mange vil være opmærksom på invitationen: "Jeg er døren, jeg er den ny og levende måde, og den, der vil, kan komme til at indlede evigt liv for endeløse søgen efter sandheden."

Ikke engang apostlene kunne helt forstå hans lære om nødvendigheden af at bruge åndelig kraft til at bryde igennem alt væsentlige modstand og overvinde enhver jordisk forhindring, der kan stå i vejen, når man stræber efter at forstå alle de vigtigste åndelige værdier i det nye liv i ånden som Guds befriede sønner.

4. UNDERVISNING OM ULYKKER

Mens de fleste palæstinensere kun spiste to måltider om dagen, havde Jesus og de tolv imidlertid for vane, at når de var på rejse at tage en pause ved middagstid for hvile og forfriskning. Under en sådan pause ved middagstid, mens de var på vej til Filadelfia, spurgte Thomas et spørgsmål til Jesus: "Mester, efter at have hørt dine udtalelser under vores rejse i morges, vil jeg spørge, om åndelige væsener har del i frembringelsen af mærkelige og ekstraordinære begivenheder i den materielle verden, og desuden vil jeg gerne spørge, om englene og andre åndelige væsener kan forebygge ulykker."

Som svar på Thomas spørgsmål, sagde Jesus: "Har jeg ikke været med jer så længe, og alligevel fortsætter du med at stille disse spørgsmål? Har du ikke lagt mærke til, hvordan Menneskesønnen lever som en af jer og konsekvent nægter at bruge himlens kræfter til sin personlige opretholdelse? Lever vi ikke alle på samme måde som alle andre mennesker? Kan du se den åndelige verdens magt manifesteret i det materielle liv i denne verden bortset fra åbenbaringen Faderen og lejlighedsvis helbredelser af sine lidende børn?

"Alt for længe har jeres fædre ment, at velstand var et tegn på guddommelig gunst, og at modgang var bevis på Guds mishag. Jeg siger jer, at sådanne overbevisninger er overtro. Kan du ikke se, at et langt større antal af de fattige med glæde modtager evangeliet og straks komme ind i riget? Hvis rigdom er bevis på guddommelig gunst, hvorfor nægter de rige så mange gange at tro de gode nyheder fra himlen?

"Faderen lader sin regn falde både over de retfærdige og de uretfærdige; solen skinner ligeledes på de retfærdige og de uretfærdige. Du har hørt om de galilæere, hvis blod Pilatus blandede med offerdyrets blod, men jeg siger jer, at disse galilæere på ingen måde var værre syndere end alle andre, bare fordi dette hændte dem. Du har også hørt om de atten mænd, der blev dræbt, da Siloamtårnet væltede ned over dem. Tro ikke, at disse mænd var større lovovertrædere end

alle deres brødre i Jerusalem. Disse folk var simpelthen uskyldige ofre for en af tidens ulykker.

"Der er tre grupper af hændelser, der kan opstå i dit liv:

"1. Du kan være en del af de normale begivenheder, som er en del af det liv, du og dine medmennesker lever på jorden.

"2. Du kan ved et uheld blive offer for en ulykke af naturen, for et uheld, der påvirker mennesker, og bør vel vide, at sådanne begivenheder på ingen måde er forudbestemt eller på anden måde produceret af de åndelige kræfter i verden.

"3. Du kan høste frugten af dine direkte indsatser for at opfylde de naturlige love, der styrer verden.

"Der var en mand, der plantede et figentræ i sin have, og da han mange gange var kommet for at søge frugt på det, men ikke fandt nogen, kaldte han på vingårdens arbejdere og sagde: "I tre år har jeg kommer og søgt efter frugt på dette træ uden at finde nogen. Hug dette ufrugtbare træ væk! Hvorfor skal det belaste jorden for ingenting?" Men overgartneren svarede sin herre, "Lad det stå alene i endnu et år, og jeg vil grave omkring det og gøde, og hvis det ikke næste år give nogen frugt kan det skæres væk." og da de således havde opfyldt frugtbarhedens love blev de belønnet med en rigelig høst, fordi træet var i live og sundt.

"Når det kommer til sygdom og sundhed, bør du vide, at disse kropslige tilstande er resultatet af materielle årsager; Sundhed er ikke, himlens smil, heller ikke er lidelser Guds misbilligelse.

"Faderens menneskebørn har alle samme kapacitet til at modtage materielle velsignelser; derfor, tildeler han børnene fysiske ting uden forskel. Med hensyn til frigivelsen af åndelige gaver, er Faderen begrænset af menneskets evne til at modtage disse guddommelige gaver. Selvom Faderen ikke gør forskel på personer, i frigivelsen af de åndelige gaver er han begrænset af menneskets tro og af dets vilje til altid at holde sig til Faderens vilje."

Mens de gik videre mod Filadelfia, fortsatte Jesus med at undervise dem og besvare deres spørgsmål om ulykker, sygdom og mirakler, men de kunne ikke helt forstå denne lære. En times instruktion er ikke i stand til fuldstændigt at forandre livslange overbevisninger, så derfor fandt Jesus det nødvendigt at gentage sit budskab, at fortælle det igen og igen, det han ønskede at få dem til at forstå; men på trods af det, forstod de ikke betydningen af hans jordiske mission før efter hans død og opstandelse.

5. FORSAMLINGEN I FILADELFIA

Jesus og de tolv var på vej til at besøge Abner og hans medarbejdere, der prædikede og underviste i Filadelfia. Af alle byer i Perea var det i Filadelfia at den største gruppe af jøder og ikke-jøder, rige og fattige, lærde og ulærde som omfavnede de halvfjerds undervisning og dermed trådte ind i Himmelfriget. Synagogen i Filadelfia havde aldrig været underlagt tilsyn af Sanhedrinen i Jerusalem og havde derfor aldrig været lukket for Jesu lære og hans medarbejdere. Lige på dette tidspunkt, underviste Abner tre gange om dagen i synagogen i Filadelfia.

Denne synagoge blev senere en kristen kirke og var missionshovedkvarteret for udbredelsen af evangeliet over regionerne i øst. Det var længe en højborg for Mesterens lære og stod alene i disse områder som et centrum for kristen lærdom i århundreder.

Jøderne i Jerusalem havde altid haft problemer med jøderne i Filadelfia. Efter Jesu død og opstandelse, begyndte kirken i Jerusalem, som blev ledet af Herrens bror James, at få alvorlige vanskeligheder med menigheden af troende i Filadelfia. Abner blev leder af kirken i Filadelfia, og fortsatte som sådan indtil sin død. Dette kølige forhold med Jerusalem forklarer, hvorfor intet er nævnt af Abner og hans arbejde i det Nye Testamentets evangelieoptegnelser. Denne fejde mellem Jerusalem og Filadelfia varede hele James og Abner liv og fortsatte i nogen tid efter Jerusalems ødelæggelse. Filadelfia var faktisk den tidlige kirkes hovedkvarter i syd og øst, ligesom Antiokia var i nord og vest.

Det var Abners tilsyneladende uheld, at han havde uoverensstemmelser med alle lederne af den tidlige kristne kirke. Han kom uoverens med Peter og James (Jesu bror) om administrative anliggender og om udstrækningen af det forvaltningsområde som lå under kirken i Jerusalem; han afbrød kontakten med Paulus på grund af filosofiske og teologiske uenigheder. Abner var mere babylonisk end hellensk i sin filosofi, og han modsatte sig stædigt alle Paulus

forsøg på at omarbejde Jesus lære for at præsentere mindre som var stødende, først til jøderne, derefter til de græsk-romerske mysterietroende.

Således blev Abner tvunget til at leve et liv i isolation. Han var leder af en kirke, som ikke havde nogen stilling i Jerusalem. Han havde vovet at trodse James Herrens bror, som senere blev støttet af Peter. En sådan adfærd adskilte ham effektivt fra alle hans tidligere medarbejdere. Siden vovede han at modstå Paulus. Selv om han var helt sympatisk med Paulus mission til ikke-jøderne, og selvom han støttede ham i hans kampe med kirken i Jerusalem, modsatte han sig bittert den version af Jesu lære, som Paulus valgte at prædike. I sine sidste år fordømte han Paulus som "snu forfalsker af hvad Jesus af Nazaret, Søn af den levende Gud, i løbet af sit liv havde prædikeret."

Under Abners senere år og i nogen tid derefter holdt de troende i Filadelfia sig strengt til Jesu religion, så som han levede og underviste den, end nogen anden gruppe på jorden.

Abner blev 89 år gammel, og han døde i Filadelfia den 21. november i 74 e.Kr. Indtil slutningen, var han tro mod det himmelske rigets evangelium både som troende såvel som lærer.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 167

BESØGET I FILADELFIA

I LØBET af hele denne periode med aktivitet i Peræa, skal det nævnes, at når Jesus og apostlene besøgte de forskellige lokaliteter, hvor de halvfjerds arbejdede, bør det erindres, at der som regel, kun var ti apostle som fulgte ham, da det var almindeligt at efterlade mindst to af apostlene i Pella til at instruere menneskemængden. Da Jesus gjorde sig klar til at gå videre til de Filadelfia vendte Simon Peter og hans bror Andreas tilbage til lejren ved Pella for at undervise folkemængderne, som var samlet der. Når Mesteren forlod lejren ved Pella for at besøge forskellige dele af Peræa, var det ikke ualmindeligt, at mellem tre hundrede og fem hundrede mennesker fra lejren gik efter ham. Da han ankom til Filadelfia, blev han ledsaget af mere end seks hundrede tilhængere.

Ingen mirakler havde fundet sted i forbindelse med den nyligt afsluttede Forkyndelse gennem Decapolis, og bortset fra udrensning af de ti spedalske havde der hidtil ikke været nogen mirakler i løbet af denne mission i Peræa. Det var en periode, hvor evangeliet blev forkyndt med kraft, uden mirakler, og det meste af tiden uden Jesus eller nogle af hans apostle personligt var til stede.

Jesus og de ti apostle ankom til Filadelfia onsdag den 22. februar og tilbragte torsdag og fredag med at hvile efter de seneste rejser og arbejde. Fredag aften talte James i synagogen, og et almindeligt rådsmøde blev sammenkaldt for den følgende aften. De glædede sig meget over fremgangen som evangeliet havde i Filadelfia og de nærliggende landsbyer. Davids sendebud kom også med bud om rigets yderligere udbredelse over hele Palæstina, samt med gode nyheder fra Alexandria og Damaskus.

1. MORGENMAD MED FARISÆERNE

I Filadelfia levede en meget velhavende og indflydelsesrige farisæer, som havde accepteret Abners lære, og som inviterede Jesus til morgenmad i sit hjem på sabbatmorgen. De vidste, at Jesus på dette tidspunkt var forventet at ankomme i Filadelfia; så et stort antal besøgende, blandt dem mange farisæere, var kommet fra Jerusalem og andre steder. Som følge heraf var omkring fyrre af disse ledende mænd og et par lovkyndige inviteret til denne morgenmad, som var blevet arrangeret til Mesterens ære.

Mens Jesus dvælede ved døren i samtale med Abner, og efter værten havde sat sig til bords, kom der en af de førende farisæere fra Jerusalem, et medlem af jødernes råd, og som sædvanlig, satte han kursen direkte mod hæderspladsen til venstre om værten. Men eftersom at stedet var forbeholdt Mesteren og den til højre til Abner gjorde værten tegn til farisæer fra Jerusalem om at sidde fire pladser til venstre, og denne dignitar blev meget fornærmet, fordi han ikke fik hæderspladsen.

Snart sad de alle ved bordet og var glade for at tilbringe tid med hinanden, fordi de fleste tilstedeværende var Jesu disciple eller venlige til evangeliet. Kun hans fjender bemærkede, at han ikke udførte den ceremonielle håndvask, før han satte sig til bords. Abner vaskede sine hænder før begyndelsen af måltidet, men ikke under serveringen.

Nær slutningen af måltid kom der en mand ind fra gaden, der længe har lidt af en kronisk sygdom, og var nu i en vattersot tilstand. Denne mand var en troende og var for nylig blevet døbt af Abners medarbejdere. Han kom ikke med nogen anmodning til Jesus for at blive helbredt, men Mesteren vidste udmærket godt, at denne plagede mand kom til denne morgenmad i håb om at undslippe folkemængderne som fortrængte ham og dermed bedre være i stand til at tiltrække Mesterens opmærksomhed. Manden vidste, at få mirakler derefter blev udført, men han havde i sit hjerte, ræsonneret, at hans sørgelige situation muligvis kunne appellere til Mesterens medfølelse. Og han tog ikke fejl, for da

han trådte ind i rummet trak han både Jesus og den selvretfærdige farisæer fra Jerusalem opmærksomhed på sig. Farisæeren var ikke sen til at udtrykke sin vrede, over at en sådan havde fået lov til at komme ind i rummet. Men Jesus så på den syge og smilede så venligt, at han kom tættere og satte sig på gulvet. Da måltidet var ved sin afslutning kiggede Mesteren ud over sine medgæster, og derefter kastede han et vidende blik på manden med vattersot og sagde: "Mine venner, lærere i Israel og lærte lovkyndige, jeg vil gerne stille jer et spørgsmål: Er det tilladt at helbrede de syge og lidende på sabbatten eller ej?" Men de tilstedeværende kendte Jesus alt for godt; de forblev tavs. De besvarede ikke hans spørgsmål.

Derefter gik Jesus hen til, hvor den syge mand sad, tog ham i hånden og sagde: "Stå op og gå din vej. Du har ikke bedt om at blive helbredt, men jeg føler længslen i dit hjerte og troen i din sjæl." Før manden forlod rummet, vendte Jesus tilbage til sin plads, vendte sig til dem ved bordet og sagde: "Sådanne handlinger gør min Fader, ikke for at lokke dig ind i riget, men for at åbenbare sig for dem, der allerede er i riget. Du kan se, at det ville være netop sådan noget Faderen gør, fordi hvem af jer der har en favorit dyr, som falder i en brønd på en sabbat, vil ikke umiddelbart gå ud og trække det op?" Da ingen ønskede at svare ham, og fordi hans vært tilsyneladende kunne lide, hvad der foregik, rejste Jesus sig og sagde til alle tilstedeværende: "Mine brødre, når du er inviteret til en bryllupsfest, sæt dig så ikke ned på den fornemste plads, for måske, er en nogen mere ærefuld mand end dig inviteret med til festen, og så må værten komme til dig og beder dig om at give din plads til denne anden og bæret gæst. I det tilfælde, at du med skam vil være forpligtet til at tage en lavere plads ved bordet. Når du er inviteret med til festen, ville det være klogt at du kommer til festbordet for at søge den laveste plads og sidde der, så at værten, når han ser ud over gæsterne kan sige til dig: "Min ven, hvorfor sidder du på den ringeste plads? Flyt længere op." På denne måde, vil du blive hædret foran alle dine medgæster. Glem ikke, at han som ophøjer sig selv, skal ydmyges, mens de, der oprigtigt ydmyger sig selv, skal ophøjes. Når du således indbyder til middag eller aftensmad, invitere ikke altid dine venner, brødre, slægtninge eller rige naboer, fordi de så vil invitere dig til deres fester, og du vil blive rekompenseret. Når du skal have en fest, så inviter nogle gange de fattige, de lamme og blinde. Så vil du blive velsignet i dit hjerte, for du ved godt, at de lamme og forkrøblede ikke kan tilbagebetale dig for din kærlige tjeneste."

2. LIGNELSEN OM DET STORE FESTMÅLTID

Da Jesus var færdig med at tale ved farisæernes morgenbord sagde en af de tilstedeværende lovkyndige, blot for at bryde tavsheden, uden yderligere overvejelse: "Salig er den, der vil bryde brød i Guds rige" - som var et almindeligt udtryk på det tidspunkt. Så fortalte Jesus en lignelse, som selv hans venligt vært var tvunget til at tage til sit hjerte. Han sagde:

"En vis hersker ville have en stor fest og inviterede mange gæster. Da festen skulle begynde, sendte han sine tjenere ud ved spisetid for at sige til de inviterede: "Vær så god at komme, alt er nu klar" Men alle kom de som med en stemme med undskyldninger. Den første sagde: "Jeg har lige købt en gård og må gå og se på den, jeg beder dig undskylde mig." En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og må gå og hente dem, jeg beder om forladelse." En tredje sagde: "jeg er lige blevet gift, så derfor kan jeg ikke komme." Tjenerne vendte tilbage, og fortalte dette til deres herre. Da husets herre hørte dette, blev han vred, vendte sig til sine tjenere og sagde: "Jeg har gjort denne bryllupsfest klar; fedekalvene er slagtet, og alt er klar til mine gæster, men de har afvist min invitation. De er gået hver i henhold til deres marker og deres varer, og de har vist manglende respekt for mine tjenere, som bad dem om at komme til min fest. Gå straks ind i gader og stræder i byen, på de vigtigste veje og sideveje, og hent alle de fattige og udstødte, blinde og lamme, så der er gæster ved bryllupsfesten." Og tjenerne gjorde, som deres herre havde befalet, men alligevel var der plads til flere gæster. Så sagde herren til sine tjenere: "Gå nu ud på vejene og landskabet og sikre, at de, der er der kommer her, så mit hus blive fuldt. Jeg siger jer, at ingen af dem, der først blev inviteret skal smage mit festmåltid." Og tjenerne gjorde, som deres herre havde befalet, og huset blev fuldt."

Men da frokostgæsterne hørte disse ord, gik de bort; hver gik til sit hjem. Mindst en af de spottende farisæere som var til stede denne morgen forstod betydningen af denne lignelse, for han blev døbt den dag og tilstod offentligt sin tro på rigets evangelium. Abner prædikede den aftenen over denne lignelse i de troendes generelle forsamling.

Den næste dag helligede alle apostlene sig til den filosofiske øvelse at forsøge at fortolke betydningen af denne lignelse af den store fest. Selvom Jesus med interesse lyttede til alle disse forskellige fortolkninger, nægtede han standhaftigt at give dem mere hjælp til at forstå lignelsen. Han sagde kun: "Lad hver enkelt tænke på betydningen for sig selv og i sin

egen sjæl.”

3. KVINDEN MED SKRØBELIGHEDENS ÅND

Abner havde sørget for, at Mesteren denne sabbatdag kunne undervise i synagogen, og det var Jesus første optræden i en synagoge, siden de alle på ordre fra jødernes råd havde været lukket for hans lære. Ved afslutningen af tjenesten så Jesus ned foran sig på en ældre kvinde, som så modløs ud og som var meget pukkelrygget. Denne kvinde havde længe været bange, og al glæde var forsvundet fra hendes liv. Da Jesus kom ned fra talerstolen, gik han hen til hende, rørte skulderen af hendes bøjede figur og sagde: "Kvinde, hvis du blot vil tro kunne du blive helt løst fra din ånds skrøbelighed." Denne kvinde, som var blevet bøjet ned og sammen presset af sine angst depression i over atten år troede Mesterens ord, og gennem sin tro rettede hun sig op med det samme. Da kvinden så, at hun var blevet gjort lige, løftede hun sin stemme og priste Gud.

Selv om denne kvindes lidelse kun var mentalt, var hendes foroverbøjet form et resultat af hendes deprimeret sind, troede folket, at Jesus havde helbredt en reel fysisk lidelse. Selvom menigheden ved synagogen i Filadelfia var venligt indstillet til Jesu lære, var den førende synagogeforstander en uvenlig sindet farisæer. Og da han delte forsamlingens opfattelse, at Jesus havde helbredt en fysisk lidelse, blev han forarget, over at Jesus havde vovet at gøre sådan noget på sabbatten, rejste han sig foran forsamlingen og sagde: "Er der ikke seks dage, hvor man skal udføre alt sit arbejde? Kom derfor på disse dage, og blive helbredt, men ikke på sabbatten."

Da den uvenlige forstander havde sagt dette, vendte Jesus tilbage til den talendes podie og sagde: "Hvorfor spille hyklerens rolle? Findes der nogen af jer som på sabbatten ikke løser sin okse fra stalden og føre den ud og vander den? Hvis en sådan tjeneste er tilladt på en sabbat, bør så ikke denne kvinde, som er en Abrahams døtre, som har været bundet af den onde i disse atten år, bliver løst fra disse lænker og ledes ud for at få del i friheden og livets vand, selv om denne sabbatdag?" Mens kvinden fortsatte med at prise Gud, blev hans kritikere gjort til skamme, og menigheden glædede sig med hende, at hun var blevet helbredt.

Som følge af hans offentligt kritik af Jesus denne sabbat blev synagogeforstanderen afsat, og en tilhænger af Jesus blev sat i hans sted.

Jesus befriede ofte sådanne ofre for frygt fra deres svaghed, deres depression og trældom af frygt. Men folket troede at alle sådanne trængsler var enten fysiske lidelser eller besiddelse af onde ånder.

Jesus underviste igen i synagogen på søndagen, og mange blev døbt af Abner samme dag ved middagstid i floden, der flød syd for byen. Næste morgen ville Jesus og de ti apostle have begyndt deres rejse tilbage til Pella lejr, hvis ikke en af Davids sendebude havde bragt en vigtig besked til Jesus fra hans venner i Betania nær Jerusalem.

4. BUDSKABET FRA BETANIA

Meget sent søndag aften den 26. februar ankom en budbringer fra Betania til Filadelfia med en besked fra Marta og Maria, som var: "Herre, den som du elsker, er meget syg." Dette bud nåede Jesus ved afslutningen på aftenen mødet netop som han tog afsked apostlene for natten. I første omgang sagde Jesus ingenting. Så opstod der en af disse mærkelige pauser, et øjeblik, hvor han syntes at være i kommunikation med noget udenfor og ud over sig selv. Så kiggede han op, vendte sig til budbringeren, mens apostlene hørte ham sige, "Denne sygdom fører virkelig ikke til døden. Tvivl ikke på, at den kan bruges til at herliggøre Gud og ophøje Sønnen."

Jesus holdt meget af Marta, Maria og deres bror Lazarus; han elskede dem med en inderlig hengivenhed. Hans første og menneskelig tanke var at gå på en gang til undsætning, men en anden tanke kom ind i hans kombinerede sind. Han havde næsten opgivet håbet om, at de jødiske ledere i Jerusalem nogensinde ville acceptere riget, men ikke desto mindre, han elskede sit folk, og i hans sind dukkede nu en plan op, der kunne give de skriftkloge og farisæerne i Jerusalem endnu en chance til at acceptere hans lære. Han besluttede, at hvis hans Fader var villig, at gøre denne sidste appel til Jerusem, den mest dybtgående og overvældende ydre handling i hele sin jordiske karriere. Jøderne klyngede sig stædigt fast ved tanken om en undergørende befrier. Selv om han nægtede at nedlade sig til at udføre materielle under eller gennemføre verdslige opvisninger af politisk magt, men bad han nu om Faderens samtykke til at manifestere deres

hidtil uopviste magt over liv og død.

Jøderne havde for vane at begrave deres døde den dag, de døde; Det var en nødvendig procedure i sådan et varmt klima. Det skete ofte, at de satte en person i gravkammer, der kun var i koma, så han næste dag, eller endda på den tredje dag, kunne komme ud af graven. Men jøderne mente, at selv om ånden eller sjælen muligvis kunne drysse rundt nær kroppen i to eller endda tre dage, var den aldrig der efter den tredje dag. De troede, at kroppens forfald var langt fremme på den fjerde dag, og at ingen nogensinde kunne vendte tilbage fra graven efter sådan en periode. Det var baggrunden for, at Jesus opholdt sig to hele dage i Filadelfia, før han begyndte sin rejse til Betania.

Onsdag morgen, sagde Jesus derfor til sine apostle: "Lad os gøre klar til straks at gå til Judæa igen." Da apostlene hørte deres Mester sige dette, trak de sig væk for sig selv et øjeblik til at rådføre sig med hinanden. James tog føringen på deres møde, og de var alle enige om, at det var tåbeligt at lade Jesus gå til Judæa igen. De vendte tilbage og enstemmigt informerede Jesus om deres mening. James sagde: "Mester, du var i Jerusalem for et par uger siden, og lederne søgte din død, mens folk ønskede at stene dig. Da gav du disse mennesker deres chance for at modtage sandheden, og vi vil ikke tillade dig at gå til Judæa igen."

Da sagde Jesus: "Men forstår I ikke, at dagen har tolv timer, hvor det er sikkert at arbejde? Hvis en mand går om dagen, snubler han ikke, fordi han har lys. Den som vandrer om natten risikere at snuble lidt da han er uden lys. Så længe min dag varer, er jeg ikke bange for at gå ind i Judæa. Jeg vil gerne gøre endnu en mægtig gerning for disse jøder; Jeg vil gerne give dem en større chance for at tro, selv på deres egne betingelser - betingelser for ydre glans og en synlig manifestation af Faderens magt og Sønnens kærlighed. Desuden forstå I ikke, at vores ven Lazarus er faldet i søvn, og jeg ønsker at gå der for at vække ham fra hans søvn!"

Da sagde en af apostlene: "Mester, hvis Lazarus er faldet i søvn, så vil han helt sikkert komme sig." Jøderne havde på den tid for skik at tale om døden som en form for søvn, men da apostlene ikke forstod, at Jesus mente, at Lazarus havde forladt denne verden, sagde han nu tydeligt: "Lazarus er død. Og jeg er glad for jeres vegne, selvom det ikke redder andre derved, at jeg ikke var der, fordi I nu har en ny grund til at tro på mig; og hvad I vil være vidne til skal styrke jer alle som forberedelse til den dag, hvor jeg vil tage afsked med jer og gå til Faderen."

Da de ikke kunne overtale ham til at afstå fra at gå ind i Judæa, og da nogle af apostlene var tilbageholdne for at ledsage ham, vendte Thomas sig mod sine kammerater og sagde: "Vi har talt om vores frygt for Mesteren, men han er fast besluttet på at gå til Betania. Jeg er overbevist om, at det betyder enden; de vil utvivlsomt dræbe ham, men hvis det er Mesterens beslutning, så lad os handle som tapre mænd: Lad os også begive os af sted så vi kan dø med ham." Sådan var det altid; i sager, der kræver bevidst og vedvarende mod, Thomas var altid de tolv apostles grundpille.

5. PÅ VEJ TIL BETANIA

På vej til Judæa blev Jesus fulgt af et selskab på næsten halvtreds venner og fjender. Under frokostpausen om onsdagen talte han til apostlene og til den gruppe, der fulgte ham om "Frelsens betingelser." og i slutningen af denne lektion, fortalte han lignelsen om farisæeren og tolderen (skatteopkræver). Jesus sagde: "Du ser derfor, at Faderen giver frelse til menneskenes børn, og denne frelse er en gratis gave til alle, der har troen til at modtage sønskabet i den guddommelige familie. Der er ikke noget mennesker kan gøre for at tjene denne frelse. Selvretfærdighedens gerninger kan ikke købe Guds gunst, og meget offentligt tilbudelse opvejer ikke manglen på levende tro i hjertet. Mennesker kan bedrage med deres ydre tjenester, men Gud ser ind i jeres sjæle. Hvad jeg fortæller dig er godt illustreret af to mænd, der gik ind i templet for at bede, den ene en farisæer og den anden en tolder. Farisæeren stod og bad ved sig selv: "Jeg takker dig, Gud, at jeg ikke er som andre mennesker, røvere, ulærde, bedragere, ægteskabsbrydere, eller endda som denne tolder. Jeg faster to gange om ugen, jeg giver en tiendedel af alt jeg får." Men tolderen stod afsides og turde ikke engang løfte sine øjne mod himlen, men slog sig for sit bryst og sagde: "Gud, vær barmhjertig mod mig en synder." Jeg fortæller dig det var tolderen, snarere end farisæeren, der gik hjem med Guds godkendelse, for enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, men den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes."

Den nat, i Jeriko forsøgte uvenligt sindede farisæere at fange Mesteren ved at formå ham til at diskutere ægteskab og skilsmisse, ligesom deres kammerater engang havde forsøgt i Galilæa, men Jesus undgik behændigt deres forsøg på at placere ham i konflikt med deres love om skilsmisse. Så som tolderen og farisæeren illustrerede god og dårlig religion,

så tjente deres skilsmissexikke som kontrast til de bedre ægteskabslove i den jødiske lovsamling med den skandaløse slaphed i farisæernes fortolkning af de mosaiske regler om skilsmisse. Farisæeren dømte sig selv efter minimumsstandard, tolderen tilpassede sig efter det højeste ideal. Tilbedelse var for farisæeren en måde at tilskynde selvfærdig inaktivitet og sikre en falsk åndelig sikkerhed; for tolderen var tilbedelsen en måde at bringe sin sjæl til at indse behovet for omvendelse, bekendelse og i tro at modtage barmhjertig tilgivelse. Farisæeren søgte retfærdighed, tolderen søgte barmhjertighed. Universets lov er: Spørg og du skal modtage; søg og du skal finde.

Selvom Jesus nægtede at blive trukket ind i en kontrovers med farisæerne, når det kom til skilsmisse, fremførte han dog en positiv undervisning om ægteskabets højeste idealer. Han roste ægteskabet som den mest ideelle og højeste af alle menneskelige relationer. Ligeledes antydede han stærk misbilligelse af Jerusalem jødernes løsslupne og uretfærdig skilsmissexikke. De tillod dengang manden at skille sig fra sin hustru for de mest ubetydelige årsager, såsom at hun var en dårlig kok, en defekt husholderske, eller for ingen bedre grund end at han var blevet forelsket i en kvinde, som så bedre ud.

Farisæerne var endda gået så vidt, at de lærte, at denne lette form for skilsmisse var et særligt privilegium givet til det jødiske folk, især til farisæerne. Selvom Jesus nægtede at komme med udtalelser om ægteskab og skilsmisse, fordømte han denne skammelige hån mod ægteskabet og påpegede meget skarp deres uretfærdighed for kvinder og børn. Han gav aldrig sin støtte til nogen skilsmissebrud der gav manden nogen fordel i forhold til kvinden. Mesteren understøttede kun de lærdomme, der gjorde kvinder lige med mænd.

Selvom Jesus ikke kom med nogle nye regler om ægteskab og skilsmisse, opfordrede han dog jøderne til at efterleve deres egne love og højerestående lærdomme. I sine forsøg på at forbedre deres skikke og praksis i overensstemmelse med de ovennævnte sociale retningslinjer, henviste han konstant til skriftens ord. Mens Jesus dermed gav sin støtte til de høje og ideelle begreber om ægteskabet, undgik han behændigt en kollision med sine spørgere om sociale skikke repræsenteret enten ved deres skriftlige love eller deres meget skattede skilsmisse privilegium

Det var meget svært for apostlene at forstå Mesterens modvilje mod at komme med nogle endelige udsagn om de videnskabelige, sociale, økonomiske eller politiske problemer. De var ikke helt klar over at hans mission på jorden udelukkende vedrørte en åbenbaring af åndelige og religiøse sandheder.

Efter Jesus havde talt om ægteskab og skilsmisse, spurgte hans apostle privat senere den aften mange yderligere spørgsmål, og hans svar på disse spørgsmål fjernede mange misforståelser i deres sind. Ved afslutningen af denne konference sagde Jesus: "Ægteskabet er hæderlig og bør efterstræbes af alle mennesker. Den omstændighed, at Menneskesønnen forfølger sin jordiske mission alene afspejler på ingen måde det ønskelige i ægteskabet. At jeg skulle arbejde på denne måde er min Faders vilje, men den samme Fader har selv besluttet at skabe mand og kvinde, og det er Guds vilje, at mænd og kvinder skal finde deres højeste form for tjeneste og deraf følgende glæde ved at grundlægge et hjem for modtagelse og opdragelse af børn, i hvis skabelse disse forældre bliver partnere med Skaberne af himmel og jord. Og derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive som en."

På den måde lattede Jesus apostlene sind for mange bekymringer om ægteskab og ryddede op i mange misforståelser om skilsmisse. Samtidig gjorde han meget for at hæve deres idealer om social forening og øge deres respekt for kvinder og børn, og til hjemmet.

6. VELSIGNELSEN AF DE SMÅ BØRN

Den aften spredte Jesu budskab om ægteskab og velsignelsen af børnene sig ud over hele Jeriko, så den næste morgen, længe før Jesus og apostlene var parate til at gå, og selv før morgenmad, kom massevis af mødre hen til hvor Jesu overnattede medbringende deres børn i deres arme og førte dem ved hånden og ville have ham til at velsigne de små. Da apostlene gik ud for at se denne samling af mødre med deres børn, forsøgte de at sende dem væk, men kvinderne nægtede at gå før Mesteren havde lagt sine hænder på deres børn og velsignet dem. Da apostlene højlydt irettesatte disse mødre, hørte Jesus støjen og kom ud og indigneret bebrejdede dem med ordene: "Lad børnene komme til mig og forhindre dem ikke, for sådan er Himmelriget. Sandelig, sandelig, siger jeg jer: Den der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn vil næppe komme derind for at vokse til den åndelig manddommens fulde længde."

Da Mesteren havde talt til sine apostle, modtog han alle børnene, lagde sine hænder på dem og talte samtidig ord af opmuntring og håb til deres mødre.

Jesus talte ofte til sine apostle om de himmelske bygninger og lærte dem at Guds fremrykkende børn skal vokse op åndeligt der ligesom børnene fysisk vokser op i denne verden. Og så ser det hellige ofte ud til at være noget meget almindeligt, såsom denne dag da disse børn og deres mødre knap forstod, at Nebadons overvågende intelligenser så børnene fra Jeriko lege med Skaberen af et univers.

Kvindens status i Palæstina blev meget forbedret som følge af Jesu lære; og den ville også have været forbedret i hele verden, hvis hans tilhængere ikke havde afvejet så langt fra det, som han møjsommeligt lærte dem.

Det var også i Jeriko, i forbindelse med en diskussion om børns tidlige religiøse uddannelse i vanen at tilbede den guddommelige at Jesus indprentede sine apostle den store værdi af skønhed som en indflydelse, der fører til behovet for at tilbede Gud, især hos børn. Med forskrift og eksempel, viste Mesteren værdien af at tilbede Skaberen midt i skabelsens naturlige omgivelser. Han foretrak at kommunikere med vor himmelske Fader mellem træerne og blandt de ydmyge væsener i den fysiske verden. Han glædede sig over at meditere over Faderen gennem det inspirerende syn som Skabersønnernes stjernehimlen tilbyder.

Når det ikke er muligt at tilbede Gud i naturens tabernakel skal menneskerne gøre deres bedste for at tilbyde faciliteter, der udstråler skønhed, helligdomme karakteriseret ved at appellere til enkelhed og kunstnerisk udsmykning, så menneskets højeste følelser kan bringes i forbindelse med den intellektuelle tilgang til åndeligt fællesskab med Gud. Sandhed, skønhed og hellighed er kraftfulde og effektive hjælpemidler til en sand tilbedelse. Men åndens fællesskab fremmes ikke kun af en omfattende overdådighed og overdreven udsmykning med menneskets omfattende og prangende kunst. Skønheden er mest religiøs, når den er mest enkel og naturalistisk. Hvor uheldigt er det ikke for små børn at få deres første start på begrebet offentlig tilbedelse i kolde og tomme rum, som mangler skønhedens tiltrækningskraft og som på ingen måde indebærer en munter stemning og inspirerende hellighed! Barnet skal have deres første kontakt med tilbedelse udendørs og senere i følge med deres forældre til offentlige lokaliteter beregnet til religiøs samling, og som er mindst lige så væsentligt attraktiv og kunstnerisk så smuk som det hjem, hvor barnet dagligt opholder sig.

7. SAMTALEN OM ENGLER

Da de gik op i bakkerne fra Jeriko til Betania, gik Nataniel den største del af vejen ved siden af Jesus, og deres diskussion om børns forhold til himmelriget førte indirekte til en samtale om englenes aktiviteter. Nataniel stillede til sidst følgende spørgsmål til Mesteren: "I betragtning af at ypperstepræsten er en saddukæer og eftersom at saddukæerne ikke tror på engle, hvad skal vi så lære folk om disse himmelske ministre?" Jesus sagde blandt andet:

"Engleskarerne er en særlig klasse af skabte væsener; de afviger helt fra de dødelige væseners materielle klasse, og de fungerer som en særlig gruppe intelligenser i universet. Englene hører ikke til den gruppe som skrifterne kalder "Guds sønner"; de er heller ikke de dødelige menneskers forherligede ånder, der er gået videre for at avancere gennem boligerne i det høje. Englene er en direkte skabelse, og de reproducerer ikke sig selv. Engleskarerne har kun et åndeligt slægtskab med den menneskelige race. Som mennesket gør fremskridt på vej til Faderen i Paradiset, gennemgår det en tilstand af væren, som på et vist tidspunkt kan sammenlignes med den engleagtige tilstand, men det dødelige menneske bliver aldrig en engel.

"I modsætning til mennesker dør engle aldrig. Engle er udødelige, medmindre de ved et uheld bliver indblandet i synd, som det skete med nogle af dem i forbindelse med Lucifer bedrageri. Englene er åndens tjenere i himlen, og de er hverken alvidende og almægtig. Men alle trofaste engle er helt rene og hellige.

"Og kan du ikke huske, at jeg en gang tidligere fortalte dig, at hvis du havde dine åndelige øjne salvet, ville du se himlene åbnet og Guds engle stige op og stige ned? Det er takket være englenes tjenester at en verden kan være i kontakt med andre verdener, for har jeg ikke gentagne gange fortalt dig, at jeg har andre får som ikke er af denne flok? Og disse engle er ikke åndeverdens spioner, der overvåger dig og derefter går til Faderen for at fortælle om dine tanker og rapportere dine kødelige gerninger. Faderen har ikke behov for en sådan tjeneste, fordi hans egen ånd lever i dig.

Men disse engle ånder holder en del af den himmelske skabelse informeret om, hvad der sker i andre og fjerne dele af universet. Og mange af disse engle, der arbejder i Faders styre og Sønnens universer er ordineret til at tjene menneskeracerne. Da jeg lærte dig, at mange af disse serafer er tjenende ånder, talte jeg ikke i figurative betydning eller poetiske udtryk. Og alt dette er sandt, selvom du har svært ved at forstå sådanne ting.

"Mange af disse engle er engageret i arbejdet med at redde mennesker, for har jeg ikke fortalt dig om den serafiske glæde, når en sjæl beslutter at forsage synd og begynde at søge efter Gud? Jeg fortalte også om glæden *hos himlens engle i overværelsen af* en synder som omvender sig og antydede dermed eksistensen af andre og højere klasser af himmelske væsener som ligeledes beskæftiger sig med det dødelige menneskes åndelige velfærd og guddommelige fremskridt.

"Disse engle har også vældig meget at gøre med den måde, hvorpå menneskets ånd er frigivet fra sin kødelige krop og dets sjæl eskorteret til boligerne i himlen. Englene er menneskesjælens pålidelige og himmelske vejvisere i løbet af denne ikke-kortlagte og ubestemte tid som intervenserer mellem den kødelige død og det nye liv i åndens boliger."

Mesteren ville have fortsat samtalen med Natanael om englenes tjeneste, men han blev afbrudt af at Marta nærmede sig. Hun havde fået besked af venner, der havde set ham komme op ad bakkerne mod øst, da han nærmede sig Betania, og hun skyndte sig frem for at tage imod ham.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 168

LAZARUS OPVÆKKELSE FRA DE DØDE

DET var kort efter tolv at Marta gik ud for at møde Jesus som han kom over bakkekammen tæt på Betania. Hendes bror Lazarus havde været død i fire dage og var sent søndag eftermiddag lagt i deres private grav i den fjerneste ende af haven. Stenen ved gravkammerets åbning var denne morgen, dvs. torsdagen, blevet rullet på plads.

Da Marta og Maria sendte bud til Jesus om Lazarus sygdom, var de overbevist om at Mesteren ville gøre noget ved det. De vidste, at deres bror var desperat syg, og selv om de næppe turde håbe, at Jesus ville forlade sit arbejde med undervisning og prædike for at komme til undsætning, havde de en sådan tillid til hans kraft til at helbrede sygdom, at de forestillede sig at han bare ville udtale de helbredende ord for at Lazarus straks ville blive rask. Da Lazarus døde få timer efter budbringeren forlod Betania for Filadelfia, ræsonnerede de, at det var fordi Mesteren ikke fik noget at vide om deres brors sygdom før det var for sent, efter at han havde været død i flere timer.

Men de og alle deres troende venner, blev meget forundret over det budskab, som løberen bragt tilbage tirsdag formiddag, da han nåede Betania. Budbringeren insisterede på, at han hørte Jesus sige: "... denne sygdom leder virkelig ikke til døden." De kunne heller ikke forstå, hvorfor han ikke sendte et ord til dem eller på anden måde tilbød assistance.

Mange venner fra nærliggende landsbyer og andre fra Jerusalem kom over for at trøste de sorgramte søstre. Lazarus og hans søstre var børn af en velhavende og hæderlig jøde, en der havde været den førende borger i den lille landsby Betania. Selv om alle tre længe havde været glødende tilhængere af Jesus, blev de højt respekteret af alle, der kendte dem. De havde arvet omfattende vinmarker og olivenlunde i området, og at de var velhavende fremgik yderligere af at de kunne tillade sig et privat gravkammer på deres eget grundområde. Begge deres forældre var allerede blevet lagt væk i denne grav.

Maria havde opgivet tanken om, at Jesus ville dukke op og var overladt til sin sorg, men Marta klyngede sig til håbet om, at Jesus ville komme helt frem til denne morgen, da de rullede stenen foran graven og forseglede åbningen. Selv da instruerede hun en nabo dreng til at holde vagt på toppen af en bakke øst for Betania for at se ud over vejen fra Jeriko, og det var denne dreng, der bragte budskab til Marta, at Jesus og hans venner nærmede sig.

Da Marta mødte Jesus, faldt hun ned ved hans fødder og udbrød: "Mester, hvis du havde været her, var min bror ikke død!" Mange ængstelige tanker passerede Martas sind, men hun gav ikke udtryk for nogen tvivl, hun vovede heller ikke at kritisere eller sætte spørgsmålstejn ved Mesterens adfærd i relation til Lazarus død. Da hun havde sagt dette, rakte Jesus ned og sagde, da han løftede hende op på benene: "Hold fast i troen, Marta, og din bror vil rejse sig igen." Da svarede Marta: "Jeg ved, at han vil rejse sig igen ved opstandelsen på den sidste dag, og selv nu tror jeg, at uanset hvad du end beder Gud, vil vor Fader give dig."

Jesus sagde, mens han kiggede lige ind i øjnene på Marta: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, selv om han dør. Sandelig, enhver som lever og tror på mig, skal aldrig rigtig dø. Marta tror du dette?" Marta svarede Mesteren: " Ja, jeg har længe ment, at du er Befrieren, Søn af den levende Gud, som ville komme til denne verden."

Da Jesus spurgte efter Maria, gik Marta straks ind i huset, og hviskede til sin søster: "Mesteren er her og kalder på dig." Da Maria hørte det, rejste hun sig hurtigt op og skyndte sig ud for at møde Jesus, som stadig tøvede på stedet, en afstand fra huset, hvor Marta først havde mødt ham. Vennerne, som var hos Maria, og søgte at trøste hende, fulgte hende, da de så, at hun rejste sig hurtigt og gik ud, fordi de antog hun gik til graven for at græde der.

Mange af de tilstedeværende var bitre fjender af Jesus. Derfor var Marta kommet ud alene for at møde ham, og derfor hun gik også ind for i hemmeligt at informere Maria, at han havde kaldt på hende. Selvom Marta længtes efter at være sammen med Jesus, ønskede hun at undgå enhver mulig ubehagelighed, som kunne forårsages af hans pludseligt kommen ind midt i en stor gruppe af hans Jerusalem fjender. Det var Martas hensigt at forblive i huset med deres venner, mens Maria gik ud for at møde Jesus, men det lykkes ikke for hende, for de fulgte alle Maria og befandt sig uventet i overværelse af Mesteren.

Marta førte Maria til Jesus, og da hun så ham, faldt hun ned for hans fødder og udbrød: "Hvis bare du havde været her, ville min bror ikke være død!" Da Jesus så, hvordan de alle sørgede over Lazarus død, blev hans sjæl rørt af medfølelse.

Da de sørgende så, at Maria gik for at hilse på Jesus, trak de sig en kort afstand, mens både Marta og Maria talte med Mesteren og modtog yderligere trøstende ord og formaning til at fastholde en stærk tro på Faderen og fuldstændig underkastelse under Guds vilje.

Jesus menneskeligt sind blev mægtigt bevæget af kampen mellem sin kærlighed til Lazarus og hans efterladte søstre, som havde været alene, og hans foragt og afsky for den ydre fremvisning af hengivenhed manifesteret hos nogle af disse ikke troende jøder med deres morderiske intentioner. Jesus var indigneret over den fremtvungne og ydre sorg for Lazarus af nogle af dem, der gav sig ud for at være venner, da en sådan falsk sorg var forbundet i deres hjerter med så meget bittert fjendskab mod ham selv. Nogle af disse jøder var imidlertid oprigtig i deres sorg, for de var rigtige venner af familien.

1. VED LAZARUS GRAV

Efter at Jesus havde tilbragt et par øjeblikke med at trøste Marta og Maria adskilt fra de sørgende, spurgte han dem: "Hvor har i lagt ham?" Da sagde Marta, "Kom og se." Da Jesus i stilhed fulgtes med de to efterladte søstre, græd han. Da de venlige jøder, der fulgte efter dem så hans tårer, sagde en af dem: "Se, hvor han elskede ham. Kunne han, som åbnede øjnene hos den blinde ikke have forhindret denne mand fra at dø?" De stod nu foran familiegraven, en lille naturlig grotte, eller fordybning i en afsats på omkring en ti meter høj klippe i den fjerneste ende af haven.

Det er svært at forklare for det menneskelige sind bare hvorfor Jesus græd. Mens vi har adgang til registreringen af de kombinerede menneskelige følelser og guddommelige tanker, som de er bevaret i den Personaliserede Retters sind, er vi ikke helt sikker på den virkelige årsag til disse følelsesmæssige manifestationer. Vi er tilbøjelige til at tro, at Jesus græd på grund af de mange tanker og følelser der på dette tidspunkt krydsede hans sind, blandt dem:

1. Han følte ægte og sorgfuld sympati for Marta og Maria. Han havde en reel og dyb menneskelig hengivenhed for disse søstre, der havde mistet deres bror.
2. Han var foruroliget i sit sind over den tilstedeværende mængde af sørgende, nogle oprigtige og nogle blot hyklere. Han var altid fortørnet over disse ydre udstillinger af sorg. Han vidste søstre elskede deres bror og de troede på de troendes overlevelse. Disse modstridende følelser kan muligvis forklare, hvorfor han stønnede, da de kom i nærheden af graven.
3. Han var virkelig tøvede om at bringe Lazarus tilbage til jordiske liv. Hans søstre havde virkelig brug for ham, men Jesus beklagede at skulle kalde sin ven tilbage for at opleve den bitre forfølgelse, som han godt vidste Lazarus ville blive tvunget til at udstå som følge af at være genstand for den største af alle demonstrationer af Menneskesønnens guddommelige kraft.

Vi kan nu redegøre for en interessant og lærerig kendsgerning: Selv om denne fortælling udfolder sig som en tilsyneladende naturlig og normal begivenhed i menneskelige anliggender, indeholder den nogle interessante aspekter. Mens budbringeren begav sig på vej til Jesus om søndagen, og fortalte ham, at Lazarus var syg, og mens Jesus sendte bud om, at sygdommen "ikke ville føre til døden," fortsatte han personligt op til Betania og spurgte endda søstre, "Hvor har i lagt ham?" Selv hvis alt dette synes at indikere, at Mesteren i overensstemmelse efter den måde, som dette liv og det menneskelige sind begrænsede viden gør, så afslører universets optegnelser, at Jesus Personaliserede Retter udstedte ordrer til tidsubegrænset tilbageholdelse af Lazarus Tankeretter på planeten efter Lazarus død, og at denne

ordre blev registreret præcis femten minutter før Lazarus tog sit sidste åndedræt.

Vidste Jesu guddommelige sind selv før Lazarus døde, at han ville rejse ham fra de døde? Vi ved det ikke. Vi ved kun, hvad vi hermed placerer til optegnelse.

Mange af Jesu fjender var tilbøjelige til at rynke på næsen af hans manifestationer af hengivenhed, og sagde til hinanden: "Hvis han værdsatte denne mand så meget, hvorfor ventede han så længe, før han kom til Betania? Hvis han er, hvad de hævder, hvorfor reddede han så ikke sin kære ven? Hvad er det gode i at helbrede fremmede i Galilæa, hvis han ikke kan redde dem, han elsker?" Og på mange andre måder, hånede de og nedgjort Jesu lære og gerninger.

Så denne torsdag eftermiddag ved omkring halv tre tiden, var scenen klar i den lille landsby Betania for udførelsen af den største af alle gerninger, der er forbundet med den jordiske tjeneste af Mikael af Nebadon, den største manifestation af guddommelig magt under hans inkarnation i kødet, eftersom at hans egen opstandelse skete efter at han var blevet befriet fra den dødelig beboelsens bånd.

Den lille gruppe, der havde samlet sig foran Lazarus grav havde ingen idé om, at der på ordre fra Jesu Personaliserede Retter fandtes lige ved hånden en enorm mængde af himmelske væsener i alle klasser samlet under Gabriels ledelse og nu afventede i vibrerende forventning og klar til at udføre deres elskede Herskers kommandoer.

Da Jesus udtalte kommandoen, "Tag stenen væk," gjorde de forsamlede himmelske værter sig klar til at udføre dramaet om Lazarus opstandelse i hans dødelige kød. Gennemførelsen af en sådan form for opstandelse involverer vanskeligheder som langt overskrider den sædvanlige teknik med opstandelse af dødelige væsener i morontia form, og kræver langt flere himmelske personligheder og en langt større organisation af universets faciliteter.

Da Marta og Maria hørte denne kommando fra Jesus om at rulle stenen væk fra graven blev de fyldt med modstridende følelser. Maria håbede, at Lazarus blev oprejst fra de døde, men Marta, som til en vis grad delte sin søsters tro, blev mere optaget af frygten for, at Lazarus ikke ville være præsenteret i sit ydre udseende, for Jesus, apostlene og deres venner. Marta sagde: "Skal vi rulle stenen væk? Min bror har nu været død i fire dage, så på dette tidspunkt er kroppen allerede begyndt at rådne." Marta sagde også dette, fordi hun ikke var sikker på, hvorfor Mesteren havde anmodet om, at stenen blev fjernet. Hun tænkte at Jesus måske ønskede kun at tage et sidste kig på Lazarus. Hun var ikke afklaret og konstant i hendes holdning. Da de tøvede med at rulle stenen væk, sagde Jesus: "Har jeg ikke sagt dig fra starten, at denne sygdom ikke fører til døden? Er jeg ikke kommet for at opfylde mit løfte? Og efter at jeg kom til dig, har jeg ikke sagt, at hvis bare du ville tro ville du se Guds herlighed? Hvorfor tvivler I? Hvor længe vil det vare før I vil tro og adlyde?"

Da Jesus var færdig med at tale, tog hans apostle, med bistand fra villige naboer, fat på stenen og rullede den væk fra indgangen til gravkammeret.

Det var den generelle opfattelse hos jøderne, at dråben af galde på dødsenglens sværd begyndte at arbejde ved udgangen af den tredje dag, så den var med fuld effekt på den fjerde dag. De tillod, at menneskets sjæl kan drysse rundt ved graven indtil udgangen af den tredje dag for at forsøge at genoplive den døde krop, men de troede bestemt, at sådan en sjæl var gået videre til de afdøde ånders boliger førend den fjerde dag var begyndt.

Disse overbevisninger og meninger om de døde og afgang af den døde ånd tjente til at sikre i alles sind, der nu var til stede ved Lazarus grav og alle som senere kunne tænkes at høre om, hvad der var ved at ske, om at dette virkelig og sandt var et tilfælde af opvækkelse fra de døde gennem personlig bearbejdning af en, der erklærede han var "opstandelsen og livet."

2. LAZARUS OPVÆKKELSE

Da dette selskab på omkring femogfyrre dødelige stod foran graven, kunne de skimte Lazarus form, pakket ind i linned bandager, hvilende på højre nedre niche af begravelseshulen. Mens disse jordens skabninger stod der i næsten åndeløs stilhed, havde et stort væld af himmelske væsener forflyttet sig ind til deres pladser i forberedelse til at besvare signalet til handling, så snart den blev givet af Gabriel, deres chef.

Jesus løftede blikket mod himlen og sagde: "Fader, jeg er taknemmelig for, at du har hørt og bevilget min anmodning. Jeg ved, du altid hører mig, men på grund af dem, der er her hos mig, taler jeg således med dig, så de kan tro, at du har udsendt mig til verden, og at de kan vide, at du arbejder med mig i det, som vi er ved at gøre." Da han havde bedt, råbte han med høj røst: "Lazarus, kom ud!"

Selv om disse menneskelige iagttagere forblev ubevægelig, var hele den vældige himmelske hærskarer i bevægelse i fælles aktion i lydighed til Skaberens ord. Efter blot tolv sekunder af jordisk tid begyndte den hidtil livløse form af Lazarus at røre på sig og satte sig op på kanten af sten hylden, hvor den havde ligget. Hans lig var blevet pakket ind i gravlinned, og hans ansigt var dækket af en serviet. Da han stod op foran dem - levende - sagde Jesus: "Løs ham og lad ham gå."

Alle undtagen apostlene, samt Marta og Maria, flygtede til huset. De var blege af skræk og overvældet med forbløffelse. Mens nogle tøvede, skyndte mange sig hjem.

Lazarus hilste på Jesus og apostlene og spurgte til betydningen med gravlinned og hvorfor han var blevet vækket i haven. Jesus og apostlene trak sig til den ene side, mens Marta fortalte Lazarus om hans død, begravelse og opstandelse. Hun måtte forklare ham, at han var død om søndagen og nu var blevet bragt tilbage til livet på torsdagen, fordi han ikke havde nogen bevidsthed om tiden, siden han var faldet i søvn i døden.

Da Lazarus kom ud af graven, gav Jesu Personaliserede Retter, som nu var leder for hans slags i dette lokale univers, befalingen om at Lazarus tidligere og ventende Retter til at genoptage sin bolig i den opstandne mands sind og sjæl.

Så gik Lazarus over til Jesus og knælede med sine søstre ved Mesterens fødder for at takke og prise Gud. Jesus tog Lazarus ved hånden, løftede ham op og sagde: "Min søn, hvad der er sket for dig, vil også blive oplevet af alle, som tror dette evangelium, bortset fra at de skal genopstå i en mere glørværdig form. Du skal være et levende vidnesbyrd om den sandhed, som jeg talte: Jeg er opstandelsen og livet. Men lad os alle nu gå ind i huset for at få næring til disse fysiske kroppe."

Da de gik hen mod huset sendte Gabriel de ekstra grupper af de forsamlede himmelske værter væk, samtidigt som han registrerede det første - og det sidste - tilfælde på Urantia hvor en dødelig skabning var blevet genoplivet fra de døde i lighed med den fysiske krop før døden.

Lazarus kunne næppe forstå, hvad der var sket. Han vidste, at han havde været meget syg, men han kunne kun huske at han var faldet i søvn, og at han var blevet vækket. Han kunne aldrig fortælle noget om disse fire dage i graven, fordi han var helt bevidstløs. Tiden eksisterer ikke for dem, der sover dødens søvn.

Selvom mange troede på Jesus som et resultat af dette mægtige værk, var der andre som kun forhærdede deres hjerter mere til at afvise ham. Ved middagstid næste dag havde denne historie spredt sig over hele Jerusalem. Masser af mænd og kvinder gik til Betania for at se på Lazarus og tale med ham, og de alarmerede og forvirrede farisæere hasteindkaldte jødernes råd for at beslutte, hvad der burde gøres i forhold til disse nye begivenheder.

3. MØDE I JØDERNES RÅD

Selvom vidnesbyrdet fra denne mand genoplivet fra de døde gjorde meget for at styrke troen hos den store masse af dem, der troede på rigets evangelium, havde det lidt eller ingen indflydelse på holdningen hos de religiøse ledere og regenter i Jerusalem undtagen at det fremskyndede deres beslutning om at ødelægge Jesus og stoppe hans arbejde.

Den næste dag, fredag klokken et, mødtes jødernes råd for yderligere at behandle spørgsmålet: "Hvad skal vi gøre med Jesus af Nazaret?" Efter mere end to timers diskussion og bitter debat præsenterede en farisæer en resolution som krævede Jesu øjeblikkelig død, fastslog, at han var en trussel mod hele Israel og officielt forpligtede jødernes råd til beslutningen af en dødsdom uden rettergang og på trods af alle tidligere retspraksis.

Igen og igen havde denne ophøjede sammenslutning af jødiske ledere besluttet at Jesus skulle arresteres og bringes for retten anklaget for blasfemi og talrige andre overtrædelser af jødernes hellige lov. De havde faktisk en gang før gået så

vidt, at de havde erklæret, at han skulle dø, men dette var første gang, at der i rådet blev udtrykt et ønske om at træffe beslutning om hans død, før en retssag. Men resolutionen kom ikke til afstemning, fordi fjorten medlemmer af rådet trådte tilbage som en gruppe, da en så uhørt handling blev foreslået. Selv om disse fratrædelser ikke formelt blev behandlet de næsten to uger, fratrådte denne gruppe på fjorten denne dag og sad aldrig mere med i rådet. Da disse fratrædelser efterfølgende blev behandlet blev fem andre medlemmer udvist, fordi deres frænder troede, at de sympatiserede med Jesus. Med disse nitten mænd fjernet var Jødernes råd i stand til at forhøre og fordømme Jesus med en solidarisk grænse til enstemmighed.

Den følgende uge, blev Lazarus og hans søstre indkaldt for jødernes råd. Da deres vidneudsagn var blevet hørt, kunne der ikke være tvivl om, at Lazarus var blevet genopvækket fra de døde. Selv om rådets handlinger praktisk taget indrømmede Lazarus genopstandelse, blev referatet af resolutionen, tilskrevet dette og andre mirakler som Jesus havde udført i Djævlens magt, med hvem Jesus blev erklæret for at være i ledtog med.

Uanset kilden til hans undergørende kraft var disse jødiske ledere overbevist om, at hvis man ikke umiddelbart satte en stopper for ham, ville de meget snart se alle de almindelige mennesker tro på ham; og endvidere, at der kunne opstå alvorlige komplikationer med de romerske myndigheder, fordi så mange af hans tilhængere betragtede ham som Messias, Israels befrier.

Det var på det samme møde i jødernes råd, at ypperstepræsten Kajfas første gang gav udtryk for det gamle jødiske ordsprog, som han senere så mange gange gentog: " Det er bedre, at én mand skal dø end at hele samfundet går under."

Selvom Jesus var blevet advaret om, hvad jødernes råd gjorde denne dystre fredag eftermiddag, var han ikke den mindste smule bekymret og fortsatte med at hvile over sabbatten med venner i Betfage, en lille landsby i nærheden af Betania. Tidligt søndag morgen var Jesus og apostlene som aftalt i Lazarus hjem, sagde farvel til familien i Betania og gik til lejren ved Pella.

4. SVARET PÅ BØN

På vej fra Betania til Pella spurgte apostlene Jesus mange spørgsmål, og Mesteren svarede villigt på alle undtagen dem, der vedrørte detaljerne om de dodes opstandelse. Sådanne problemer oversteg forståelses kapaciteten hos hans apostle; derfor afslog Mesteren at drøfte disse spørgsmål med dem. Da de var gået bort fra Betania i hemmelighed, var de alene. Jesus tog derfor muligheden for at tale til de ti om mange ting, som han mente kunne forberede dem på de prøvende dage som ventede lige forude på dem.

Apostlenes sind var meget aktive og de brugte en betragtelig tid på at diskutere deres seneste erfaringer i det omfang de vedrørte bøn og svar på bøn. De kunne alle huske Jesu udtalelse i Filadelfia til budbringeren fra Betania, da han klart sagde: "Den sygdom fører i virkeligheden ikke til døden" Men på trods af dette løfte, døde Lazarus faktisk. Hele den dag, vendte de tilbage igen og igen for at drøfte dette spørgsmål over besvarede bønner.

Jesus svar på deres mange spørgsmål kan sammenfattes således:

1. Bøn er noget, det begrænsede sind udtrykker i et forsøg på at nærme sig den Uendelige. Bønnens ydeevne må derfor være begrænset af den endelige væsens viden, visdom og egenskaber. Tilsvarende er svaret betinget af den Uendeliges vision, mål, idealer og privilegier. Man kan aldrig observere en ubrudt kontinuitet i materielle fænomener mellem udførelsen af en bøn og modtagelsen af det fulde åndelige svar dertil.
2. Når en bøn synes at forblive ubesvaret, varsler forsinkelsen ofte et bedre svar, selv et svar, som af nogle gode grunde er stærkt forsinket. Da Jesus sagde, at Lazarus sygdom i virkeligheden ikke førte til døden, havde Lazarus allerede været død i elleve timer. Ingen oprigtig bøn nægtes et svar undtagen når den åndelige verdens overlegne synspunkt har fundet et bedre svar, et svar som opfylder det som menneskets ånd beder om i modsætning til bønnerne som kun kommer fra menneskets sind.
3. Når bønnerne i tiden som udarbejdes af ånden og udtrykt i tro, ofte er så store og omfattende, kan de kun besvares i evigheden. Den endelige bøn er til tider så fuld af forståelse for den Uendelige, at svaret længe skal udskydes for at

afvente etableringen af tilstrækkelig kapacitet til modtagelse; en troens bøn kan være så altomfattende, at svaret ikke kan modtages førend i Paradiset.

4. Svarene på det dødelige sinds bønner er ofte af en sådan karakter, at de ikke kan modtages og forstås før dette samme bedende sind har nået udødelighed. Bønnen fra det materielle væsen kan mange gange først besvares, når en sådan person har udviklet sig til åndens niveau.

5. En gudbevidst persons bøn kan være fordrejet af uvidenhed og forvrænget af overtro, at svaret ville være yderst uvelkomment. Så må de mellemliggende åndelige væsener oversætte en sådan bøn så den bedende, når svaret kommer, slet ikke genkende det som svar på sin bøn.

6. Alle sande bønner bliver rettet til åndelige væsener, og alle sådanne andragender skal besvares på åndelige vilkår, og alle sådanne svar skal bestå af åndelige realiteter. Åndevæsener kan ikke give materielle svar selv til materielle væsener på åndelige andragender. Materielle væsener kan kun bede effektivt, når de "beder i ånden."

7. Ingen bøn kan håbe på et svar, medmindre den er født af ånden og næret af tro. Din oprigtige tro, indebærer at du faktisk på forhånd har givet dem, der hører din bøn fuld ret til at besvare dine andragender i overensstemmelse med den højeste visdom og den guddommelige kærlighed, som din tro beskriver, og som altid motiverer disse væsener, til hvem du beder.

8. Barnet handler altid i overensstemmelse med sine rettigheder, når det vover at bede forældrene om noget; og forældrene fungerer altid inden for deres forældre forpligtelser i forhold til det umodne barn, når hans eller hendes overlegne visdom kræver, at svaret på barnets bøn forsinkes, ændres, adskilles, transcenderes eller udskydes til en anden fase af åndelig opstigning.

9. Tøv ikke med at bede de bønner, der udtrykker længsel; tvivl ikke på, at du får svar på dine andragender. Disse reaktioner er i forvaring; de venter på at du opnår de fremtidige åndelige niveauer af faktisk kosmisk fremskridt, i denne verden eller i andre verdener, hvor det vil være muligt for dig at forstå og værdsætte de længe ventende svar på dine tidligere, men dårligt timede andragender.

10. Alle ægte af ånden fødte bønner besvares med sikkerhed. Spørg og du skal modtage. Men du skal huske, at I er væsener som avancerer i tid og rum; derfor skal du hele tiden regne med tid-rum faktorens indflydelse på din oplevelse af din personlige modtagelse af det fulde svar på dine mangfoldige bønner og andragender.

5. HVAD DER SKETE MED LAZARUS

Lazarus forblev i hjemmet i Betania, og han var centrum for stor interesse blandt mange oprigtige troende og mange nysgerrige individer, indtil de dage, hvor Jesus blev korsfæstet. Han blev derefter advaret om, at jødernes råd havde dekretet hans død. Jødernes herskere var fast besluttet på at sætte en stopper for yderligere spredning af Jesu lære, og de resonerede helt korrekt, at det var nytteløst at dræbe Jesus, hvis de tillod Lazarus, der repræsenterede selve højdepunktet af Jesu mirakelarbejde, til at leve og vidne om, at han havde opvækket ham fra de døde. Allerede nu havde Lazarus lidt bitter forfølgelse fra dem.

Så Lazarus tog en forhastet afsked med sine søstre i Betania, flygtede ned gennem Jeriko og på tværs af Jordanfloden, og tillod ikke sig selv at hvile længe inden han nåede Filadelfia. Lazarus kendte Abner godt, og her følte han sig sikker fra det forbryderiske råds morderiske intriger.

Snart herefter solgte Marta og Maria, deres ejendom i Betania og sluttede sig til deres bror i Peræa. I mellemtiden var Lazarus blevet kasserer i kirken i Filadelfia. Han var en af dem, der kraftigt støttede Abner i hans kontrovers med Paulus og Jerusalem kirken, og han døde til sidst i en alder af 67, af den samme sygdom, der bragte ham i graven i Betania, da han var yngre.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 169

DEN SIDSTE UNDERVISNING VED PELLA

SENT mandag aften den 6. marts ankom, Jesus og de ti apostle til Pella lejren. Dette var den sidste uge af Jesu ophold der, og han var meget aktiv med at undervise de mange og instruere apostlene. Han prædikede hver eftermiddag for folkemængderne og besvarede hver aften spørgsmål fra apostlene og nogle af de mere avancerede disciple, der boede i lejren.

Budskabet om Lazarus opstandelse havde nået lejren to dage før Mesterens ankomst, og alle, der var samlet der var fulde af forventning. Ikke siden bespisningen de fem tusinde havde noget sket, som sådan satte folks fantasi i bevægelse. Og således var det på selve højdepunktet af den anden fase i rigets offentlige tjeneste, at Jesus planlagde at undervise i denne ene kort uge i Pella, og derefter begynde rundturen i det sydlige Peræa, som førte direkte til de endelige og tragiske oplevelser under den sidste uge i Jerusalem.

Farisæerne og ypperstepræsterne var begyndt at formulere deres beskyldninger og krystallisere deres anklager. De protesterede mod Mesterens lære på disse grunde:

1. Han er en ven af toldere og syndere; han modtager de ugudelige og spiser endda med dem.
2. Han er en bespotter; han taler om Gud som sin Fader og tror, han er lige med Gud.
3. Han er en lovovertræder. Han helbreder sygdom på sabbatten og på mange andre måder viser foragt for Israels hellige lov.
4. Han er i ledtog med djævle. Han gør underværker, og tilsyneladende mirakler med magt fra djævleprinsen Beelzebub.

1. LIGNELSEN OM DEN FORTABTE SØN

Torsdag eftermiddag talte Jesus til folkemængden om "frelsens nåde". I denne prædiken, fortalte han igen historien om det mistede får og den tabte mønt, og så tilføjede han sin favorit lignelse om den fortabte søn. Jesus sagde:

"Du er blevet formanet af profeterne fra Samuel til Johannes til at søge Gud - søge efter sandheden. Altid har de sagt: "Søg Herren, mens han kan findes." Og alt sådan undervisning bør alvorligt overvejes og lægges på hjertet. Men jeg er kommet for at vise dig, at, mens du søger at finde Gud, søger Gud også at finde dig. Mange gange har jeg fortalt dig historien om den gode hyrde, der forlod de nioghalvfems får i folden, mens han gik ud for at lede efter det, der var faret vild, og hvordan han, da han havde fundet fåret, der havde forvildet sig, lagde det over sine skuldre og ømt bar det tilbage til folden. Og da det mistede får var blevet returneret til folden, kan du huske, at den gode hyrde kaldte på sine venner og bad dem glæde sig med ham over fåret, der var gået tabt men var blevet fundet. Igen siger jeg jer, at der vil være mere glæde i himlen over en eneste synder, som omvender sig, end over de nioghalvfems retfærdige personer, der ikke behøver omvendelse. Det faktum, at sjæle har *forvildet sig* øger kun den himmelske Faders interesse. Jeg er kommet til denne verden for at gøre min Faders vilje, og det er i sandhed blevet sagt om Menneskesønnen, at han er en ven af toldere og syndere.

"Du har lært, at Gud modtager dig efter at du har omvendt dig og på grund af alle dine opofrelse og anger, men jeg kan forsikre dig, at Faderen accepterer dig allerede før du har angret og sender Sønnen og hans medarbejdere for at finde dig, og bringe dig tilbage til folden, til sønskab og det åndelige fremskridende rige. I er alle som får der er faret vild,

og jeg er kommet for at søge og frelse dem, der er faret vild.

"Og du vil sikkert også huske historien om kvinden, der, efter at have fået lavet ti sølvmonter til en halskæde til sig selv og som mistede en af monterne, og hvordan hun tændte lampen og flittigt fejede huset og holdt udkig, indtil hun fandt den tabte sølvmont. Og så snart hun havde fundet den tabte mont, samlede hun sine venner og naboer, og sagde: Glæd jer med mig, jeg har fundet monten, som jeg havde tabt. "Så siger jeg igen, at der altid er stor glæde blandt englene i himlen, når én synder omvender sig og vender tilbage til Faderens fold. Og jeg fortæller denne historie for at understrege for jer, at Faderen og Sønnen, gå ud for at *lede* efter dem, der har forvildet sig, og i denne søgning, bruger vi al den indflydelse, som kan være nyttig i vores vedvarende forsøg på at finde dem, der er forladt, dem, der har brug for frelse. Og sådan går Menneskesønnen ud i ørkenen for at søge efter fårene, der er faret vild, han søger også efter monten, der er tabt i huset. Fårene vandrer væk, utilsigtet; monten er dækket af tidens støv og skjult af alle de ting, som mennesker samler.

"Og nu vil jeg fortælle dig en historie om en tankeløs søn af en velhavende landmand, der med *vilje* forlod sin fars hus og gik ud til et fremmed land, hvor han mødte mange vanskeligheder. Du vil erindre, at fårene forvildede sig uforvarende, men denne unge forlod sit hjem efter tidligere overvejelser. Det skete på denne måde:

"En mand havde to sønner: den yngre var munter og sorgløs, ønskede altid at have det sjovt og ikke tage noget ansvar, den ældre bror var alvorlig, behersket, hårdtarbejdende og villige til at bære ansvar. Nu kom disse to brødre er ikke så godt overens med hinanden; de skændtes og mundhuggede altid. Den yngste knægt var munter og livlig men doven og upålidelig. Den ældste søn var stabil og flittig, men også selvcentreret, tvær og indbildsk. Den yngste søn nød at lege, men skyede arbejde; den ældre helliget sig til at arbejde, men legede sjældent. Båndet mellem dem blev så ubehagelig, at den yngste søn kom til sin far og sagde, 'Far, giv mig den tredjedel af din formue, der ville tilfalde mig og lade mig gå ud i verden for at søge min egen lykke.' Og da faderen hørte denne anmodning og vidste, hvor ulykkelig den unge mand var hjemme og sammen med sin ældre bror, delte han sin ejendom og gav den unge hans andel.

"Inden for et par uger, havde den unge mand samlet alle sine penge og begav sig på vej til et fjernt land; og da han ikke fandt noget nyttigt at gøre som samtidigt var sjovt, havde han snart spildt sin arv på et liv i udskejelser. Og da han havde brugt alt, opstod der en alvorlig hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød. Og så, da han led af sult og hans nød var stor, fik han et arbejde hos en af landets indbyggere, som sendte ham ud på sine marker for at vogte svin. Og den unge mand ville gerne fyldet sin mave med de bønner, som svinene spiste, men ingen gav ham noget.

"En dag, da han var meget sulten, kom han til besindelse og tænkte: 'Hvor mange ansatte tjenere hos min Fader har ikke brød nok og mere til, og her er jeg ved at sulte ihjel, mens jeg fodre svin herovre i et fremmed land! Jeg vil stå op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg er ikke længere værd at kaldes din søn; lad mig bare få beskæftigelse som en af dine tjenere.' Og da den unge mand havde nået denne beslutning, rejste han sig og begyndte at begive sig hjem til sin far.

"Nu havde denne far været meget bedrøvet for sin søn; han havde savnet den muntre omend tankeløse dreng. Faderen elskede sin søn og var altid på udkig, hvis han skulle vende tilbage, så den dag, da han nærmede sig sit hjem, selv mens han endnu var langt borte så hans far ham, blev fyldt med kærlig medfølelse, løb ud for at møde ham og med kærligt hilsen omfavnede og kyssede ham. Og efter at de således havde mødt, så sønnen op i sin fars tårevædet ansigt og sagde, 'Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig; Jeg er ikke længere værd at kaldes din søn - ' men drengen fik ikke mulighed for at afslutte sin tilståelse, for den overlykkelige fader sagde til sine tjenere, der nu var kommet til: 'Bring hurtigt hans fineste klædning, som jeg har gemt og sæt den på ham og sæt sønnens ring på hans hånd og sandaler på hans fødder.'

"Og så, efter at den lykkelige far havde ført den ømfodet og trætte dreng ind i huset, sagde han til sine tjenere: Hent en opfedet kalv og slagt den, så vi kan spise og være lystige, for denne min søn var død og er i live igen; han var fortabt, og er nu fundet." Og de samledes alle omkring faderen og glædede sig med ham over genoprettelsen af hans søn.

"Ved denne tid, mens de festede, kom den ældste søn hjem fra sin dags arbejde i marken, og da han nærmede sig huset, hørte han musik og dans. Og da han kom til bagdøren, kaldte han på en af tjenerne og spurgte, hvad var betydningen af alt dette festivitas. Og tjeneren sagde: "Din bror som længe har været tabt er kommet hjem, og din far har slagtet fedekalven i glæde, over at hans søn er vendt tilbage i god behold. Kom ind, så du også kan møde din bror og byde ham

velkommen tilbage i din fars hus."

"Men da den ældre bror hørte dette, blev han så såret og vred at han ikke ville gå ind i huset. Da hans far hørte om hans sorg over velkomstfesten for hans lillebror, gik han ud og forsøgte at tale ham til rette. Men den ældste søn ville ikke lade sig overtale af sin far. Han svarede sin far og sagde: 'Her har jeg tjent dig i alle disse år og aldrig overtrådt nogen af dine regler, og mig har du aldrig givet selv en ung ged til at feste på med mine venner. Jeg har boet her for at passe dig alle disse år, men du har aldrig holdt en fest af glæde for min tro tjeneste. Men når han kommer hjem, din søn, der har spildt sin formue med prostituerede, så skynder du dig at slagte fedekalven og organiserer fest for ham.'"

"Da denne far virkelig elskede begge sine sønner, forsøgte han at appellere til den ældre, "Men min søn, du har altid været med mig, og alt mit er dit. Du kunne have taget et kid når som helst, hvis du havde venner at have det sjovt med. Men nu er det kun ret og rimeligt, at du skal komme og fejre og feste med mig, at din bror er kommet tilbage. Forestil dig, min søn, din bror var tabt, og er nu fundet igen; han er vendt tilbage i live til os!"

Dette var en af de mest rørende og effektive af alle de lignelser, som Jesus nogensinde præsenterede for sine tilhørere for at indprente Faderens vilje til at modtage alle, som søger adgang til Himmelriget.

Jesus yndede at fortælle disse tre historier i træk. Han fortalte historien om det fortabte får for at vise, at når mennesker utilsigtet strejfer væk fra livets vej, så er Faderen opmærksom på disse tabte børn og går ud med sine sønner, flokkens sande hyrder, for at lede efter det mistede får. Han ville så fortælle historien om den tabte mønt i huset for at illustrere, hvor grundigt Gud *søger* efter alle, der er forvirret, forundret eller på anden måde er åndeligt blændet af materielle bekymringer og masser af detaljer i livet. Så ville han fortsætte med at fortælle lignelsen om den fortabte søn, modtagelse af den tilbagevendende fortabte søn, for at vise, hvor fuldstændig *genoprettelsen* af den tabte søn er i sin faders hus og hjerte.

Mange, mange gange i løbet af hans års undervisning, fortalte og genfortalt Jesus historien om den fortabte søn. Denne lignelse og historien om den barmhjertige samaritaner var hans foretrukne middel til at undervise i Faderens kærlighed og menneskelig naboskab.

2. LIGNELSEN OM DEN UÆRLIGE GODSFORVALTER

En aften kommenterede Simon Zelotes på et af Jesu udsagn, og sagde: "Mester, hvad mente du, da du i dag sagde, at mange af verdens børn er klogere i deres generation end børnene i Guds rige, da de er behændige i at blive venner med uretfærdighedens mammon?" Jesus svarede:

"Nogle af jer var før i trådte ind i riget meget dygtige i håndteringen af jeres forretningsforbindelser. Selv hvis du var uretfærdig og ofte uhæderlig, var du ikke desto mindre forsigtig og fremsynet i den forstand, at du gennemførte dine forretninger kun med øje på din nuværende indtjening og din sikkerhed i fremtiden. Ligeledes bør i nu arrangere jeres liv i Guds rige, så det giver dig glæde i nuet, samtidigt som i forsikre jer, om i fremtiden at nyde de skatte, som i har gemt i himlen. Hvis I var så flittige i at give jer selv gevinst, når du tjente selvet, hvorfor skulle i være mindre flittig i at vinde sjæle for Guds rige, nu hvor I er det menneskelige broderskabs tjenere og Guds forvaltere?

"I kan alle lære noget af historien om en rig mand, som havde en snu men uretfærdige godsforvalter. Denne godsforvalter havde ikke kun for egen egoistiske vinding gennemført afpresning af sin herres kunder, men havde også direkte spildt og begået underslæb af sin herres formue. Da hans herre endelig hørte om alt dette, kaldte han godsforvalteren foran sig og spurgte, hvad disse rygter betød og forlangte, at han straks skulle redegøre for sin forvaltning og forberede sig på at overføre sin herres anliggender til en anden.

"Nu begyndte denne troløse forvalter at sige til sig selv: 'Hvad skal jeg gøre, når jeg mister mit job som forvalter? Jeg har ikke kræfter til at grave, og at tigge skammer jeg mig. Jeg ved, hvad jeg skal gøre for at sikre mig, at alle, der gør forretninger med min herre byder mig velkommen i deres huse, når jeg mister mit job.' Og så kaldte han alle dem, der var forgældede af hans herre, en ad gangen, og spurgte den første, 'Hvor meget han skyldte?' 'Hundrede krukke af olie', svarede manden. Så sagde forvalteren, 'Her er dit gældsbevis, sæt dig ned med det samme, og ændre det til halvtreds.' Så spurgte han den næste skyldner, 'Hvor meget skylder du?' Og han sagde: 'Hundrede mål hvede.' Så sagde

forvalteren: 'Her er dit gældsbevis. Skriv firs.' Og sådan gjorde han også med talrige andre forgældede. Og således forsøgte den uærlige forvalter at få venner for tiden efter at han havde forladt sin tjeneste. Selv hans herre og mester måtte indrømme, da han senere hørte om det, at hans troløse forvalter i det mindste havde vist snuhed i den måde, han forsøgte at forberede sig til de kommende dage med nød og modgang.

"Og det er på denne måde at denne verdens mennesker nogle gange opfører sig mere fornuftigt, når de forbereder sig på fremtiden, end børn af lyset gør. Jeg siger til dig, der hævder at samle skatte i himlen: Tag ved lære af dem, der gør venner med uretfærdighedens mammon, og ligeledes tilrette læg jeres liv, så du altid bliver ven med retfærdighedens kræfter og dermed når alt det jordiske mislykkes skal du med glæde bydes velkommen i de evige boliger.

"Jeg kan forsikre dig, at enhver, der er trofast i lidt også vil være trofaste i meget, og den som er uærlig i lidt vil også være uærlig i meget. Hvis du ikke har vist fremsyn og integritet i denne verdens anliggender, hvordan kan du håbe at være trofast og klog, når du har fået overdraget forvaltningen af himmelrigets sande rigdomme? Hvis I ikke er gode forvaltere og trofaste bankfolk, hvis du ikke har været tro med andres ejendom, hvem ville være dum nok til at give dig en stor skat i dit eget navn?

"Og igen forsikre jeg dig, at ingen kan tjene to herrer; enten han vil hade den ene og elske den anden, eller at ty til den ene, mens han foragter den anden. Du kan ikke tjene Gud og mammon."

Da de tilstedeværende farisæere hørte det, begyndte de at håne og spotte da de var meget glade for at erhverve sig rigdom. Disse uvenlige tilhørere forsøgte at inddrage Jesus i et frugtesløst debat, men han nægtede at debattere med sine fjender. Da farisæerne begyndte at skændes med hinanden, tiltrak deres skinger tale et stort antal publikum, der havde slået lejr i nærheden. Da de begyndte at argumentere med hinanden, trak Jesus sig tilbage og gik ind i sit telt for natten.

3. DEN RIGE MAND OG TIGGEREN

Da mødet blev for støjende, rejste Simon Peter sig op og tog tøjlerne i hånden med ordene: "I mænd, brødre, det er beskæmmende, at I skændes sådan indbyrdes. Mesteren har talt, og det er bedre, at du overvejer hans ord. Dette er ikke en ny doktrin, som han har forkyndt til dig. Har I ikke også hørt nasiræernes allegori om den rige mand og tiggeren? Nogle af os hørte Johannes Døberen tordne denne advarende lignelse til dem, der elsker rigdom og begærer uærlig rigdom. Og mens denne gamle lignelse ikke er i overensstemmelse med evangeliet, som vi forkynnder, ville I alle gøre klogt i at lytte til dens lærdom indtil du ser himmelrigets nye lys. Historien, som Johannes fortalte den, lyder sådan her:

"Der var en rig mand ved navn Dives som var klædt i purpur og fint linned og levede løssluppen i fest og pragt hver dag. Men der var en tigger ved navn Lazarus, som lå ved hans port fuld af sår, og som ønskede, at han ville komme til at spise de krummer, der faldt fra den riges bord; ja, selv hundene kom og slikkede hans sår. Så skete det at tiggeren døde, og blev båret af englenerne til at hvile i Abrahams skød. Og kort efter døde også den rige mand og blev begravet med pomp og kongelig pragt. Da den rige mand forlod denne verden, vågnede han op i helvede, og da han mærkede, at han havde smerter, løftede han sine øjne og fik øje på Abraham langt borte og Lazarus ved hans side. Og så råbte Dives højt: 'Fader Abraham, forbarm dig over mig, og send Lazarus over til at dyppe sine fingre i vand og læske min tunge, for jeg er i store kvaler på grund af min straf.' Men Abraham sagde: 'Husk, min søn, at du i din levetid nød de gode ting, mens Lazarus blev ramt af det onde. Men nu er alt dette ændret, så Lazarus trøstes her, mens du pines. Desuden er der en stor kløft mellem os og dig, så vi kan ikke komme over til dig, ej heller kan du komme over til os.' Så sagde Dives til Abraham: 'Jeg beder dig sende Lazarus tilbage til min faders hus, da jeg har fem brødre, og at han kan vidne for at forhindre, at de ikke også kommer her til dette pinefulde sted.' Men Abraham sagde: 'Min søn, de har Moses og profeterne.; de kan lytte til dem.' Da svarede Dives: 'Nej, nej, fader Abraham! Men hvis nogen kommer til dem fra de døde, vil de omvende sig.' Men Abraham sagde: 'Hvis de ikke hører Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en opstod fra de døde.'"

Efter at Peter havde fortalt denne urgamle lignelse fra nasiræernes broderskab, og da forsamlingen var faldet til ro, rejste Andreas sig og sendte folk væk for natten. Selv om både apostlene og disciplene ofte stillede Jesus spørgsmål om lignelsen om Dives og Lazarus, gik han aldrig med på at kommentere den.

4. FADEREN OG HANS RIGE

Jesus havde altid problemer med at forsøge at forklare til apostlene, at selv om de proklamerede oprettelsen af Guds rige, var Faderen i himlen *ikke en konge*. På det tidspunkt da Jesus levede på jorden og underviste i kødet kendte folk på Urantia først og fremmest mest til konger og kejsere, der regerer nationer, og jøderne havde længe overvejet Guds kommende rige. Af disse og andre grunde anså Mesteren at det var bedst at betegne menneskets åndelige broderskab som himmelriget og det åndelige overhoved af dette samfund som *Faderen i himlen*. Jesus talte aldrig om sin Fader som en konge. I sine fortrolige samtaler med apostlene omtalte han altid sig selv som Menneskesønnen, og deres storebror. Han beskrev alle hans tilhængere som menneskehedens tjenere og budbringere af rigets evangelium.

Jesus gav aldrig sine apostle en systematisk undervisning om den himmelske Faders personlighed og karakteristika. Han bad aldrig folk om at tro på sin Fader; han tog det for givet, at de gjorde det. Jesus forringede aldrig sig selv ved at komme op med argumenter som bevis for, at Faderen var virkelig. Hele hans undervisning om Faderen koncentrerede sig om at forkynde, at han og Faderen er ét, at enhver, der har set Sønnen har set Faderen, at Faderen, ligesom Sønnen kender alle ting, at kun Sønnen, og den, for hvem Sønnen åbenbarer Faderen virkelig kender Faderen, at den, som kender Sønnen også kender Faderen, at Faderen sendte ham til verden for at åbenbare deres kombinerede natur og fremvise deres fælles aktiviteter. Han gjorde aldrig nogen andre udsagn om hans Fader med undtagelse til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd, da han sagde: "Gud er ånd."

Du kan lære om Gud fra Jesus ved at observere guddommeligheden i hans liv, ikke ved at være afhængig af hans forkyndelse. Fra Mesterens liv kan hver og en tilegne sig det Gud begreb som svarer til den grad af evne til at realisere de åndelige og guddommelige realiteter, virkelige og evige sandheder. Den finite kan aldrig håbe på at forstå den Uendelige undtagen som den Uendelige var fokuseret i tid og rum personlighedens finite erfaring i det menneskeliv som Jesus fra Nazaret levede.

Jesus vidste godt, at det kun er muligt at kende Gud gennem erfaringens realiteter; aldrig kan han forstås kun gennem undervisning i sindet. Jesus lærte sine apostle, at mens de aldrig helt kunne forstå Gud, kunne de helt sikkert *kende* ham, ligesom de var kommet til at kende Menneskesønnen. Du kan kende Gud, ikke ved at forstå, hvad Jesus sagde, men ved at vide, hvad Jesus var. Jesus *var* en åbenbaring af Gud.

Undtagen når Jesus citerede de hebraiske skrifter, talte han om Guddommen kun med to navne: Gud og Fader. Når Jesus talte om sin Fader som Gud, brugte han typisk det hebraiske ord der betegner flertalsformen Gud (Treenigheden), og ikke ordet Jahve, som stod for den forbedrede opfattelse af jødernes stamme gud.

Jesus kaldte aldrig Faderen en konge, og han beklagede meget, at det jødiske håb om et restaureret kongerige og Johannes proklamation af et kommende rige gjorde det nødvendigt for ham at kalde deres fremtidige åndelige broderskab Himmelfriget. Med en enkelt undtagelse - erklæringen om, at "Gud er ånd" - talte Jesus aldrig om Guddommen i nogen anden form end i vendinger, som beskrev hans eget personlige forhold til den Første Kilde og Center i Paradiset.

Jesus brugte ordet Gud til at betegne *idéen* om Guddommen og ordet Faderen til at betegne *oplevelsen af* at kende Gud. Når ordet Fader bruges til at angive Gud bør det forstås i bredeste forstand. Ordet Gud kan ikke defineres, og står derfor for det uendelige begreb om Faderen, mens begrebet Fader, hvoraf en del kan defineres, kan bruges til at udtrykke den menneskelige koncept af den guddommelige Fader, som han er relateret til mennesket i løbet af dets jordiske tilværelse.

For jøderne, var Elohim gudernes Gud, mens Jahve var Israels Gud. Jesus accepterede begrebet Elohim og kaldte denne øverste gruppe af væsener Gud. I stedet for begrebet Jahve, stammeguden, introducerede han idéen om Guds faderskab og menneskehedens verdensomspændende broderskab. Han opløftede Jahve begrebet om en guddommeliggjort racemæssig Fader til idéen om alle menneskers Fader, den enkelte troendes guddommelige Fader. Han lærte endvidere, at denne universernes Gud og denne alle menneskers Fader var en og samme Paradisguddom.

Jesus hævdede aldrig at han var en kødelig manifestation af Elohim (Gud). Han erklærede aldrig at han var en åbenbaring af Elohim (Gud) til verdnerne. Han lærte aldrig at enhver, der havde set ham havde set Elohim (Gud). Men han proklamerede sig derimod, som åbenbaringen af Faderen i kødet, og han sagde rent faktisk, at enhver, der havde set ham havde set Faderen. Som den guddommelige Søn hævdede han kun at repræsentere Faderen.

Han var faktisk Søn, selv til Elohim-Guden, men i lighed med dødeligt kød og til Guds dødelige sønner, valgte han at begrænse sin livs åbenbaring til skildringen af hans Faders karakter, for så vidt som at en sådan åbenbaring muligvis kunne være forståelig for dødelige menneske. Med hensyn til karakteren af de øvrige personer i Paradistreenigheden, må vi være tilfredse med undervisningen, at de er helt ligesom Faderen, som er åbenbaret i en personlig skildring af det liv hans inkarnerede Søn, Jesus af Nazaret, levede.

Selvom Jesus i sit jordiske liv åbenbarede den himmelske Faders sande natur, underviste han ikke meget om ham. Faktisk lærte han kun to ting: at Gud i sig selv er ånd, og at der i alt vedrørende Guds forhold til sine skabninger, er han en Fader. På denne aften, gjorde Jesus sin sidste afsigelse om sit forhold til Gud, da han erklærede: "Jeg er kommet ud fra Faderen og er kommet til verden, men jeg vil igen forlade verden og gå til Faderen."

Men bemærk! Jesus sagde aldrig: "Enhver, der har hørt mig har hørt Gud." Men han sagde faktisk: "Den, der har set mig, har set Faderen." At høre Jesu forkyndelse er ikke det samme som at kende Gud, men at *se Jesus er en oplevelse hvilket i sig selv er en åbenbaring af Faderen til sjælen. Universernes Gud hersker over den vidtstrakte skabelse, men det er Faderen i himlen, som udsender sin ånd til at leve i jeres sind.*

Jesus er i den menneskelige form den åndelige linse som for det materielle væsen synliggør Ham, som er usynlig. Han er din storebror, som i kødet gør et Væsen med uendelige attributter *kendt* for dig, et Væsen, som ikke engang de himmelske værter kan hævde, at de fuldt ud forstår. Men alt dette skal bestå i den personlige erfaring hos den *individuelle troende*. Gud, som er ånd kan kun blive kendt som en åndelig oplevelse. Gud kan åbenbares for de finite sønner i de materielle verdener, af den guddommelige Søn af de åndelige riger, kun som en *Fader*. Du kan kende den Evige som en Fader; du kan tilbede ham som universernes Gud, den uendelige Skaberen af alle eksistenser.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 170

HIMMELRIGET

LØRDAG eftermiddag den 11. marts holdt Jesus sin sidste prædiken i Pella. Dette var en af de mere bemærkelsesværdige taler i løbet af hans offentlige tjeneste, for den indeholdt en fuldstændig og detaljeret diskussion af Himmelriget. Han var klar over den forvirring, som fandtes i hans apostle og disciples sind om forståelsen og betydningen af begreberne "Himmelriget" og "gudsriget", som han anvendte som udskiftelige betegnelser for sin overdragelse mission. Selv om selve betegnelsen *Himmelriget* burde have været tilstrækkelig for at adskille, hvad det stod for fra al forbindelse til *jordiske* riger og tidsmæssige regeringer, så var det ikke sådan. Idéen om en tidsmæssig konge var så dybt forankret i det jødiske sind, at det ikke på denne måde kunne løsnes i en enkelt generation. Derfor modsatte Jesus sig ikke i begyndelsen dette længe næret begreb om gudsriget.

Denne sabbat eftermiddag forsøgte Mesteren at tydeliggøre undervisningen om Himmelriget. Han diskuterede emnet fra hver synsvinkel og forsøgte at klargøre de mange forskellige betydninger, hvor udtrykket var blevet anvendt. I denne redegørelse udvider vi talen ved at tilføje en række erklæringer fra Jesus ved tidligere lejligheder, og ved at inddrage nogle af de bemærkninger, han kun gjorde til apostlene i løbet af aftendiskussionen samme dag. Vi tilføjer også nogle bemærkninger vedrørende den senere udvikling af idéen om gudsriget, så det tilknyttedes til den bagefter spirende kristne kirke.

1. OPFATTELSER OM HIMMELRIGET

I forbindelse med redegørelsen af Jesu prædiken skal det bemærkes, at der gennemgående i de hebraiske skrifter fandtes et dobbelt begreb om Himmelriget. Profeterne præsenterede Guds Rige som:

1. En nuværende virkelighed; og
2. Et fremtidigt håb - riget ville blive realiseret fuldt ud ved Messias fremtrædende. Det var konceptet om riget, som Johannes Døberen prædikede.

Fra den allerførste begyndelse forkyndte Jesus og apostlene begge disse ideer. Der fandtes to andre ideer om riget, som bør huskes:

3. Det senere jødiske begreb om et verdensomspændende og transcendentalt rige med en overnaturlig oprindelse og mirakuløs etablering.
4. De persiske lærdomme som beskrev etableringen af et guddommeligt kongerige som et resultat af det godes sejr over det onde ved verdens ende.

Lige før Jesus ankom til jorden, kombinerede og sammenblandede jøderne alle disse idéer om Guds rige til deres apokalyptiske opfattelse af Messias, som ville komme til at etablere en tidsalder af jødisk triumf, den evige tidsalder af Guds øverste styre på jorden: den nye verden, det tidspunkt, hvor hele menneskeheden ville tilbede Jahve. Da Jesus besluttede at udnytte denne opfattelse af himmelriget, valgte han at anvende den mest vitale og kulminerede arv fra både den jødiske og persiske religion.

Himmelriget, som det er blevet forstået og misforstået ned gennem århundreder af den kristne æra, har omfattet fire forskellige grupper af idéer:

1. Jødernes opfattelse.
2. Persernes opfattelse.
3. Jesu opfattelse om himmelriget som en personlig erfaring - "Himmelriget i dig"
4. De sammensatte og forvirrede opfattelser, som grundlæggerne af kristendommen og forkyndere har forsøgt at bibringe verden.

Det lader til, at Jesus i sin offentlige forkyndelse på forskellige tidspunkter og under forskellige betingelser kan have præsenteret adskillige opfattelser af "riget" i sine offentlige lære, men han lærte altid sine apostle, at riget omfattede menneskets personlige erfaringer i forhold til sine medmennesker på jorden og til Faderen i himlen. Med hensyn til Guds rige, var hans sidste ord altid: "Guds rige er inden i jer."

Den forvirring, der er foregået gennem århundreder om betydningen af udtrykket "himmelriget" har været forårsaget af tre faktorer:

1. Forvirringen er forårsaget af, at man observerede, hvordan idéen om "riget" passerede gennem forskellige progressive faser i færd med fornyelse af Jesus og hans apostle.
2. Den forvirring, der uundgåeligt var forbundet med transplantation af den tidlige kristendom fra jødisk til ikke-jødisk jord.
3. Den forvirring, der var forbundet med det faktum, at kristendommen blev en religion bygget op omkring personen Jesus som den centrale idé. Rigets evangelium blev mere og mere en religion *om* ham.

2. JESU OPFATTELSE OM RIGET

Mesteren gjorde det klart, at Himmelriget skal begynde med, og blive centreret i, det dobbelte begreb om sandheden af Guds faderskab og den dermed korrelerede kendsgerning om menneskernes broderskab. Jesus forklarede, at accepten af en sådan forkyndelse ville befri mennesket fra den urgamle trældom af animalsk frygt og samtidig berige menneskelivet med følgende frugter fra det nye liv af åndelig frihed:

1. Besiddelse af nyt mod og større åndelig kraft. Rigets evangelium ville gøre mennesket frit og inspirere det til at turde håbe på evigt liv.
2. Evangeliet indeholder et budskab om ny tillid og ægte trøst for alle mennesker, selv for de fattige.
3. Det var i sig selv en ny standard for moralske værdier, en ny etisk målestok til at måle menneskelig adfærd. Det portrætterede idealet om en ny form for menneskelige samfund.
4. Det proklamerede den åndelige forrang over det materielle. Det herliggjorde åndelige realiteter og ophøjede overmenneskelige idealer.
5. Dette nye evangelium opløftede åndelig opnåelse som livets sande mål. Menneskelivet modtog en ny begavelse af moralsk værdi og guddommelig værdighed.
6. Jesus lærte, at de evige realiteter var resultatet af (en belønning) retfærdig jordiske stræben. Menneskets ophold på jorden erhvervede nye betydninger som følge af den erkendelse, at det havde en ædel skæbne.
7. Det nye evangelium bekræftede, at menneskets frelse er åbenbaringen af en vidtrækkende guddommelige formål, der skal opfyldes, og realiseret i fremtidens skæbne af Guds frelste sønners uendelige tjeneste.

De ovennævnte beskrivelser dækker den udvidede idé om Guds rige, som Jesus forkyndte. Denne ædle koncept indgik

næppe i Johannes Døberens elementære og forvirrede forkyndelse af riget.

Apostlene kunne ikke forstå den virkelige betydning af Mesterens udsagn om Guds rige. Den efterfølgende forvridding af Jesu lære, som den er nedskrevet i Det Nye Testamente, beror på at evangelieforfatternes forståelse var farvet af overbevisningen om, at Jesus kun var borte fra verden en kort tid, at han snart ville vende tilbage til at etablere Guds rige i magt og herlighed - netop sådan en idé, som de havde opretholdt, mens han var sammen med dem i kødet. Men Jesus havde ikke forbundet rigets etablering med tanken om hans tilbagevenden til denne verden. At århundreder har passeret uden tegn på en "ny tidsalder" er på ingen måde i disharmoni med Jesu lære.

Den store ambition udtrykt i denne prædiken var forsøget på at omdanne begrebet himmelriget til et ideal, som omfattede tanken om at gøre Guds vilje. Længe havde Mesteren lært sine disciple at bede: "Må dit rige komme; må din vilje ske", og på dette tidspunkt forsøgte han alvorligt at overtale dem til at opgive brugen af udtrykket *Guds rige* til fordel for den mere praktiske tilsvarende, *Guds vilje*. Men det lykkedes ikke.

Jesus ønskede at erstatte idéen om riget, kongen, og undersætter med begrebet om den himmelske familie, den himmelske Fader og Guds befriede sønner engageret i en fornøjelig og frivillig tjeneste for sine medmennesker og i en ophøjet og intelligent tilbedelse af Gud Faderen.

Indtil dette tidspunkt havde apostlene erhvervet en dobbelt tilgang til Guds Rige; de anså det for at være:

1. Et spørgsmål om personlig erfaring, noget, som allerede eksisterede i hjerter hos sande troende.
2. Et spørgsmål om racemæssige eller verdensfænomener; at Guds rige lå i fremtiden, noget at se frem til.

De betragtede fremkomsten af riget i menneskernes hjerter som en gradvis udvikling, ligesom fermentering af surdej eller sennepskornets vækst. De troede, at gudsrigets ankomst i befolkningens eller verdens fornuft ville være både pludseligt og spektakulært. Jesus blev aldrig træt af at fortælle dem, at himmelriget var deres personlige erfaring til at genkende og realisere det åndelige livs højere kvaliteter; at disse åndelige erfarede virkeligheder gradvist overføres til nye og højere niveauer af guddommelig vished og evig storhed.

Denne eftermiddag forkyndte Mesteren klart en ny forståelse af gudsrigets dobbelte natur, da han beskrev de følgende to faser:

"For det første: Guds rige i denne verden, det højeste ønske om at gøre Guds vilje, menneskets uselviske kærlighed, som bærer god frugt i form af forbedret etisk og moralsk adfærd.

"For det anden: Guds rige i himlen, målet for de dødelige troende, den fase af livet, hvor kærlighed til Gud er perfektioneret, og hvor Guds vilje sker på en mere guddommelig måde."

Jesus lærte, at den troende gennem sin tro trådte ind i riget *nu*. I sine mange foredrag lærte han, at to ting er afgørende for at den troende gennem troen komme ind i Guds Rige:

1. *Tro, oprigtighed*. At komme som et lille barn, til at modtage overdragelsen af sønskabet som en gave; at underkaste sig til at gøre Faderens vilje uden spørgsmål og med fuld tillid og ægte tillidsfuldhed til Faderens visdom; til at komme ind i riget uden fordomme og forudfattede meninger; at have et åbent sind og være villig til at lære som et uspoleret barn.
2. *Sandhedens sult*. Tørsten efter retfærdighed, en sindsforandring, at mennesket har erhvervet motivet til at ville være som Gud og finde Gud.

Jesus lærte at synd ikke er resultatet af en fejlbehæftet menneskelige natur, men at det snarere kommer fra et bevidst sind, der er domineret af en genstridig vilje. Med hensyn til synd, lærte han, at Gud *har* tilgivet den; at vi gør denne tilgivelse personligt tilgængelig ved at tilgive vore medmennesker. Når du tilgiver din jordiske broder skaber du derved i din egen sjæl evnen til som en realitet at modtage Guds tilgivelse for dine egne ugerninger.

På det tidspunkt da apostlen Johannes begyndte at skrive historien om Jesu liv og lære havde de første kristne haft så meget besvær med idéen om at Guds rige forårsagede forfølgelse, at de i høj grad havde forladt brugen af udtrykket. Johannes taler meget om "det evige liv". Jesus talte ofte om det som "livets rige." Han henviste også ofte til "Guds rige i dig." Han talte engang om en sådan oplevelse som "familie fællesskab med Gud Faderen." Jesus søgte at erstatte udtrykket riget med mange andre udtryk, men altid uden held. Blandt andet brugte han udtryk som: Guds familie, Faderens vilje, Guds venner, de troendes fællesskab, menneskers broderskab, Faderens flok, Guds børn, de trofastes fællesskab, Faderens tjeneste og Guds befriede sønner.

Men han kunne ikke undgå at bruge idéen om riget. Først over halvtreds år senere, efter at de romerske hære havde ødelagt Jerusalem, begyndte denne idé om riget at forandres til det evige livets kult da de sociale og institutionelle aspekter blev overtaget af den hastigt voksende og krystalliserende kristne kirke.

3. I FORHOLD TIL RETFÆRDIGHEDEN

Jesus forsøgte altid at indprente hos sine apostle og disciple, at de ved tro måtte erhverve sig selv en retfærdighed, som oversteg den retfærdighed som kom til udtrykt af slaviske gerninger som nogle af de skriftkloge og farisæerne så indbildske paraderede for verden.

Selvom Jesus lærte, at tro, enkel barnlig tro, er nøglen til rigets dør, lærte han også at efter at være trådt ind gennem dørens er der de opadgående trin af retfærdighed, som enhver troende barn må gå for at vokse op til fuld statur af de robuste Guds sønner.

Det er i betragtning af måden for at *modtage* Guds tilgivelse, at opnåelsen af rigets retfærdighed åbenbares. Troen er den pris, du betaler for at træde ind i Guds familie, men tilgivelse er Guds handling som godkender din tro som prisen for indtrædelse. Modtagelse af Guds tilgivelse indebærer for en troende i riget en konkret og aktuel erfaring, og består af fire trin, rigets trin af indre retfærdighed:

1. Guds tilgivelse gøres faktisk tilgængelig, og opleves personligt af mennesket i netop det omfang, som de tilgiver deres medmennesker.
2. Mennesket tilgiver ikke seriøst deres medmennesker, hvis ikke det elsker dem som sig selv.
3. Ved på denne måde at elske sin næste som sig selv *er* den højeste etik.
4. Moralsk adfærd, sand retfærdighed, bliver det naturlige resultat af en sådan kærlighed.

Det er derfor indlysende, at rigets sande og indre religion ufejlbarligt og i stigende grad har en tendens til at manifestere sig i praktiske foranstaltninger af social tjeneste. Jesus forkyndte en levende religion, der tilskyndede sine troende til at engagere sig i kærlig tjeneste. Men Jesus satte ikke etik i stedet for religion. Han underviste religionen som en årsag og etikken som resultat.

Retfærdigheden af enhver handling skal måles med motivet til den; de højeste former for godhed er derfor ubevidste. Jesus beskæftigede sig aldrig med moral eller etik som sådan. Han var helt optaget af det indre og åndelige fællesskab med Gud Faderen, som så sikkert og direkte manifesterer sig i en udad og kærlig tjeneste for mennesket. Han lærte, at rigets religion er en ægte personlig erfaring, som intet menneske kan holde i sig; bevidstheden om, at man er et medlem af familien af troende fører uundgåeligt til at man følger reglerne for familiens adfærd, for at tjene sine brødre og søstre i et forsøg på at udvide og udbygge fællesskabet.

Gudsrigets religion er personlig, individuel; frugterne, resultaterne, påvirker familien, broderskabet. Jesus undlod aldrig at ophøje helligheden hos individet i modsætning til samfundet. Men han indså også, at mennesket opbygger sin karakter ved uselvisk tjeneste; det udvikler sin moralske natur i kærlige relationer med sine medmennesker.

Ved at forkynde, at riget er indeni mennesket, ved at ophøje den enkelte, gav Jesus dødsstødet til det gamle samfund, og indvarslede den nye dispensation af sand social retfærdighed. Denne nye samfundsorden har verden knap kendt til, fordi verden har nægtet at anvende principperne i himmelrigets evangelium. Når dette rige, som indebærer at det åndelige har

forrang, faktisk kommer på jorden, vil det ikke kun manifestere sig i bedre sociale og materielle forhold, men snarere i herligheder af de forhøjede og berigede åndelige værdier, der kendetegner den forestående tidsalder af forbedrede menneskelige relationer og avanceret åndelige opnaelser.

4. JESU UNDERVISNING OM RIGET

Jesus gav aldrig en præcis definition af gudsriget. Én gang, diskuterede han en bestemt fase af riget, og en anden gang behandlede han et andet aspekt af broderskabet af Guds herredømme i menneskenes hjerter. I løbet af denne sabbateftermiddags prædiken nævnte Jesus ikke mindre end fem faser, eller epoker af riget, nemlig:

1. Den personlige og indre oplevelse af det åndelige liv for den enkelte troendes fællesskab med Gud Faderen.
2. Det voksende broderskab af evangeliske troende, de sociale aspekter af den højere moral og strengere etik som følge af Guds ånd i de enkelte troendes hjerter.
3. Det overjordiske broderskab af usynlige åndelige væsener, der hersker på jorden og i himlen, det overmenneskelige Guds rige.
4. Forventninger om en mere perfekt opfyldelse af Guds vilje, fremskridt hen imod indgangen til en ny social orden i forbindelse med en forbedret åndelig levemåde - menneskets næste tidsalder.
5. Riget i dets helhed, lysets og livets fremtidig tidsalder på jorden.

Derfor skal vi altid undersøge Mesterens lære for at afgøre, hvilke af disse fem faser han kan tænkes at henvise til, når han bruger udtrykket Himmelryget. Gennem denne proces, med gradvis at ændre menneskets vilje og dermed påvirke menneskelige beslutninger, ændrer Mikael og hans kolleger sig ligeledes gradvist, men sikkert i hele forløbet af menneskelig udvikling - socialt og andet.

Mesteren lagde ved denne lejlighed vægt på følgende fem punkter som udtryk for de vigtigste elementer i rigets evangelium:

1. Forrang for den enkelte.
2. Viljen som den afgørende faktor i den menneskelige erfaring.
3. Åndeligt fællesskab med Gud Faderen.
4. Den højeste tilfredshed gennem kærlig tjeneste af menneskeheden.
5. Den åndelige transcendens over det materielle i menneskets personlighed.

Denne verden har aldrig for alvor, oprigtigt eller ærligt prøvet disse dynamiske idéer og guddommelige idealer i Jesu lære om himmelryget. Men du bør ikke tillade dig selv at blive afskrækket af de tilsyneladende langsomme fremskridt af rigets idé på Urantia. Husk, at rækkefølgen af fremadskridende evolution udsættes for pludselige og uventede periodiske ændringer i både den materielle og den åndelige verden. Jesu overdragelse som en inkarneret søn var netop sådan en usædvanlig og uventet begivenhed i det åndelige liv i verden. Gør heller ikke den fatale fejl, mens I venter på at riget vil manifestere sig i en ny tidsalder, til at forsømme at etablere det i jeres egne sjæle.

Selvom Jesus henviste en af rigets faser til fremtiden, og ved flere lejligheder antydte, at en sådan begivenhed kunne tænkes at dukke op som en del af en global krise, og selv om han også ved flere lejligheder bestemt lovede endnu engang at vende tilbage til Urantia, skal det noteres, at han aldrig definitivt forbandt disse to tanker sammen. Han lovede på et tidspunkt i fremtiden en ny åbenbaring af riget på jorden. Han lovede også engang, i egen person at komme tilbage til denne verden, men han sagde ikke, at disse to begivenheder var synonyme. For alt hvad vi ved, kan, eller ikke kan, disse løfter referere til den samme begivenhed.

Hans apostle og disciple forbandt faktisk disse to lære sammen. Da riget udeblev som de havde forventet, huskede de Mesterens lærdomme om en fremtidig rige og huskede hans løfte om at komme tilbage, og så drog de den forhastede konklusion, at disse løfter henviste til samme hændelse. Derfor levede de i håbet om, at hans umiddelbare genkomst en anden gang, med magt og herlighed for at etablere Guds rige i sin helhed. Så nu har generationer af troende levet på jorden, den ene efter den anden, med det samme inspirerende, men skuffende håb.

5. SENERE IDÉER OM GUDS RIGE

Da vi nu har sammenfattet Jesu lære om himmelriget, har vi lov til at forklare nogle af de seneste idéer, der er knyttet til begrebet om riget, og at fremføre en profetisk forudsigelse af riget, som det kan tænkes at udvikle sig i den kommende tid.

I de første århundreder af den kristne propaganda blev idéen om himmelriget enormt påvirket af de hurtige spredende forestillinger i den græske idealisme, idéen om det naturlige som skyggen af det åndelige - det tidsmæssige som det eviges skygge i tiden.

Men det store skridt, som markerede omplantningen af Jesu lære fra en jødisk til en ikke-jødisk grobund, blev taget, da rigets Messias blev kirkens Forløser. Kirken var den religiøse og sociale organisation, der voksede frem af Paulus og hans tilhængeres aktiviteter, og som baserede sig på Jesu lære, som blev suppleret med Filons tanker og de persiske doktriner om godt og ondt.

Jesu idéer og idealer, så som de kom til udtryk i forkyndelsen om rigets evangelium, blev næsten tabt, da hans tilhængere i stigende grad forvrængede hans udtalelser. Mesterens opfattelse af riget blev mærkbart ændret ved to stærke tendenser:

1. De jødiske troende holdt stædigt fast i betragtningen om ham som *Messias*. De troede, at Jesus snart ville vende tilbage for faktisk at etablere et verdensomspændende og mere eller mindre materielt rige.
2. De ikke-jødiske kristne begyndte meget tidligt at acceptere Paulus doktriner, som i stigende grad har ført til den generelle opfattelse, at Jesus var *Forløseren* af kirkens børn, kirken som var den nye og institutionelle efterfølger til den tidligere opfattelse om riget som et rent åndeligt broderskab.

Som en social udvækst af riget, havde kirken været helt naturligt og endda ønskeligt. Det onde med kirken var ikke dens eksistens, men snarere, at den næsten helt fortrængte Jesu opfattelse af riget. Paulus institutionaliserede kirke blev næsten en erstatning for himmelriget som Jesus havde forkyndt.

Men tvivl ikke, det samme himmelrige som Mesteren underviste, eksisterer i den troendes hjerte, vil endnu engang blive forkyndt til denne kristne kirke, samt til alle andre religioner, racer og nationer på jorden - selv til hvert individ.

Riget ifølge Jesu lære, det åndelige ideal om individuel retfærdighed og begrebet menneskets guddommelige fællesskab med Gud, blev til sidst begravet i den mystiske tankekonstruktion om Jesu person som Forløseren-Skaberens og åndelig leder af et socialiseret religiøst samfund. På denne måde blev en formel og institutionel kirke en stedfortræder for det individuelt åndeligt ledede broderskab af riget.

Kirken var en uundgåelig og nyttig *social* følge af Jesu liv og undervisning, tragedien bestod i, at denne sociale reaktion til læren om riget så fuldt fortrængte det åndelige begreb om det virkelige rige i overensstemmelse med Jesu lære og liv.

Guds rige var for jøderne israelitternes *samfund*; for ikke-jøderne blev det den kristne *kirke*. For Jesus var riget summen af de personer, der havde bekendt deres tro på Guds faderskab og dermed erklæret sig helhjertet dedikeret til at gøre Guds vilje og dermed blive medlemmer af det åndelige broderskab.

Mesteren var fuldt ud klar over, at visse sociale resultater ville fremtræde i verden, som følge af udbredelsen af rigets evangelium; men hans hensigt var, at alle sådanne ønskelige sociale manifestationer bør fremstå som ubevidste og uundgåelige udvækster, eller naturlige frugter af dette indre personlige erfaring hos de enkelte troende, dette rent åndelige fællesskab og fællesskab med den guddommelige ånd som er iboende og aktiverer alle sådanne troende.

Jesus forudså, at en social organisation eller kirke ville følge det sande åndelige riges udbredelse, og derfor modsatte han sig aldrig apostlene praktisering af Johannes dåb. Han lærte, at den sandheds elskende sjæl, som hungrer og tørster efter retfærdighed - efter Gud - gennem tro optages i den åndelige verden. Samtidig lærte apostlene, at en sådan troende gennem det ydre dåbsritual optages i disciplenes sociale organisation.

Da Jesu umiddelbare tilhængere efter hans tid indså deres delvise manglende virkeliggørelse af hans ideal for oprettelsen af riget i menneskenes hjerter gennem åndens dominans over og vejledning af den enkelte troende, gik de i gang med at redde hans undervisning fra at blive helt tabt ved at erstatte Mesterens ideal om riget med den gradvise oprettelse af en synlig social organisation, den kristne kirke. Da de havde gennemført dette erstatningsprogram begyndte de, for at bevare sammenhængen og at sørge for anerkendelse af Mesterens lærdomme om riget, at udskyde riget ind i fremtiden. Så snart kirken var blevet veletableret, begyndte den at undervise, at Guds rige i virkeligheden ville fremtræde når den kristne tidsalder kulminerede, ved Kristi genkomst.

På denne måde blev riget et begreb om en tidsalder, en idé om et fremtidigt besøg og et ideal om den endelige indfrielse af den Højstes hellige. De første kristne (og alt for mange af de senere) mistede helt synet af idéen om Faderen og søn som den blev udtrykt i Jesu forkyndelse af riget, samtidig som de erstattede den med kirkens velorganiserede sociale fællesskab. Kirken blev således primært et *socialt* broderskab, som effektivt fordrev Jesu koncept og idealet om et åndeligt broderskab.

Jesus ideelle koncept gik stort set tabt, men med Mesterens personlige liv og lære som grundlag, suppleret af de græske og persiske begreber om det evige liv og udvidet med Filons doktrin om det tidsmæssige i modsætning til det åndelige, gik Paulus ud for at opbygge et af de mest progressive menneskelige samfund, som nogensinde har eksisteret på Urantia.

Jesu koncept er stadig i live i de avancerede religioner i verden. Paulus kristne kirke er den socialiserede og humaniserede skygge af, hvad Jesus antog at himmelriget ville være - og hvad det helt sikkert en dag vil blive. Paulus og hans efterfølgere flyttede delvis spørgsmålene om det evige liv fra individet til kirken. Kristus blev dermed kirkens overhoved snarere end en storebror til hver enkelt troende i Faderens familie i riget. Paulus og hans samtidige anvendte alle Jesu åndelige implikationer vedrørende ham selv og den enkelte troende til *kirken* som en gruppe af troende, og når de gjorde dette, så gav de dødsstødet til Jesu begreb om det guddommelige rige i den enkelte troendes hjerte.

Så den kristne kirke har i århundreder arbejdede under en stor forlegenhed, fordi den vovede at gøre krav på rigets mystiske beføjelser og privilegier, som kun kan udøves og erfares mellem Jesus og hans åndelige troende brødre. Således bliver det tydeligt, at medlemskab i kirken ikke nødvendigvis betyder fællesskab i riget; sidstnævnte er åndelig, den første hovedsagelig social.

Før eller senere, er tiden inde for at en anden og større Johannes Døberen skal opstå og forkynde: "Guds rige er nært forestående" - i betydningen af en tilbagevenden til det høje åndelige begreb fra Jesus, som forkyndte, at riget er hans himmelske Faders vilje, når den er dominerende og transcendent i hjertet af den troende - og at gøre alt dette uden på nogen måde at henvise til enten den synlige kirke på jorden eller til den forventede Kristi genkomst. Der skal være en genoplivning af Jesu *faktiske* lære, en sådan genrepræsentation som vil ophæve hans tidligere tilhængers arbejde, som gik på at skabe et sociofilosofisk trossystem om *kendsgerningen* af Mikael's ophold på Jorden. Inden for en kort tid, erstattede undervisningen af denne historie om Jesus forkyndelse af Jesu evangelium om riget. På denne måde tilsidesatte en historisk religion, den undervisning, i hvilken Jesus havde blandet menneskets højeste moralske idéer og åndelige idealer med dets mest sublime håb for fremtiden - det evige liv. Og det var evangeliet om gudsriget.

Det er netop, fordi at Jesu evangelium var så alsidigt at de som studerede optegnelserne om hans lære indenfor et par århundreder var opdelt i så mange kulter og sekter. Denne ynkelige inddeling af kristne troende er en følge af at man ikke i Mesterens mangesidede forkyndelse har formået at skelne den guddommelige enhed i hans uforlignelige liv. Men en dag kommer, hvor de sande troende i Jesus ikke på denne måde vil være åndeligt delt i deres holdning overfor ikke-troende. Altid kan vi have mangfoldighed i intellektuel forståelse og fortolkning, selv varierende grader af socialisering, men mangel på åndeligt broderskab er både utilgiveligt og forkasteligt.

Tag ikke fejl! Der findes i Jesu lære sådan en evig natur, der ikke vil tillade den for evigt at forblive ufrugtbar i

hjerterne hos tænkende mennesker. Guds rige, som Jesus forstod det er stort set mislykkedes på jorden, for tiden, har en materiel kirke fundet sin plads, men du må forstå, at denne kirke kun er det forsinkede åndelige rigets larvestadium, der bærer riget gennem denne materielle tidsalder over til en mere åndelig verdensorden, hvor Mesterens lære kan nyde en fyldigere mulighed for at udvikle sig. Således bliver den såkaldte kristne kirke den kokon, i hvilken riget ifølge Jesus koncept nu blunder. Det guddommelige broderskabets rige er stadig i live og vil i sidste ende og helt sikkert fremtræde fra denne lange nedsænkning, lige så sikkert som sommerfuglen i sidste ende vil fremstå som den smukke udfoldelse af dets mindre attraktivt metamorfiske udviklingsvæsen.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 171

PÅ VEJ TIL JERUSALEM

DAGEN efter den mindeværdige prædiken over "Himmelriget" meddelte Jesus, at han og apostlene på den følgende dag ville begive sig af sted for at deltage i påsken i Jerusalem, og at de på deres vej ville besøge mange byer i det sydlige Peræa.

Talen om riget, og meddelelsen om, at han ville deltage i påske festlighederne fik alle hans tilhængere til at tro, at han var på vej til Jerusalem for at etablere det verdslige rige, som byggede på jødernes overherredømme. Ligegyldigt hvad Jesus sagde om rigets ikke-materielle natur, kunne han ikke helt fjerne idéen fra hans jødiske tilhørers sind at Messias ville etablere en form for nationalistisk regering med hovedsæde i Jerusalem.

Hvad Jesus sagde i sin sabbatprædiken tenderede kun til at gøre de fleste af hans tilhængere forvirret; meget få blev oplyst af Mesterens diskurs. Lederne forstod noget af hans lærdomme om det indre rige, "Himmelriget i dig," men de vidste også, at han havde talt om et andet og fremtidige kongerige, og de troede, at han var på vej til Jerusalem for at etablere riget. Da de blev skuffet i deres forventninger, da jøderne afviste ham, og senere, da Jerusalem bogstaveligt blev ødelagt, klamrede de sig stadig til dette håb og troede oprigtigt, at Mesteren snart ville vende tilbage til verden i stor magt og majestætiske herlighed for at etablere det lovede kongerige.

Det var denne søndag eftermiddag, at Salome, mor til James og Johannes Zebedæus, kom til Jesus med sin to apostel sønner, nærmede sig Jesus som om han var en orientalsk magthaver og forsøgte at få ham til at love på forhånd at give, hvad hun bad om. Men Mesteren ville ikke love noget sådan, i stedet spurgte han hende: "Hvad vil du have jeg skal gøre for dig?" Da svarede Salome: "Mester, nu hvor du går op til Jerusalem for at etablere riget, vil jeg gerne spørge dig på forhånd om at love mig, at disse mine sønner skal få ære med dig, så at den ene kan komme til at sidde til højre og den anden på din venstre side i dit rige."

Da Jesus hørte Salome anmodning, sagde han: "Kvinde, du ved ikke hvad du beder om." Derefter så han de to håbefulde apostle lige i øjnene og sagde: "Fordi jeg længe har kendt og elsket dig, fordi jeg selv har levet i jeres mors hus, fordi Andreas har beordret jer til altid at være sammen med mig, hvorfor lader i jeres mor kommer til mig i hemmelighed med denne urimelige anmodning. Men lad mig spørge dig: Kan du drikke det bæger, som jeg er ved at drikke?" Uden et øjeblik reflekser svarede James og Johannes: "Ja, Mester, det kan vi." Jesus sagde: "Jeg er ked at I ikke ved, hvorfor vi går op til Jerusalem, jeg er ked af, at I ikke forstår karakteren af mit rige, jeg er skuffet over, at I sætter jeres mor til at spørge mig om dette. Men jeg ved, I elsker mig i jeres hjerter; derfor erklærer jeg, at I sandelig skal drikke af min bitre bæger og få del i min ydmygelse, men pladserne til højre og til venstre for mig er ikke mine at give. Sådanne steder af ære er forbeholdt dem, der er udpeget dertil af min Fader."

På dette tidspunkt havde nogen allerede fortalt Peter og de andre apostle om dette møde, og de var meget fornærmet over at James og Johannes søgte at opnå forrang over dem, og at de i hemmelighed havde aftalt med deres mor til at fremsætte en sådan anmodning. Da de begyndte at argumentere indbyrdes, kaldte Jesus dem sammen og sagde: "I ved godt, hvordan de ikke-jødiske herskere er herre over deres undersåtter, og hvordan de magtfulde udøver deres magt. Men sådan er det ikke i Himmelriget. Den, der ønsker at være stor blandt jer, lad ham først blive jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være den, der bekymrer sig for den anden. Jeg siger jer, at Menneskesønnen ikke kom for at blive betjent, men for at tjene, og jeg går op til Jerusalem og lægger mit liv ned for at gøre min Faders vilje og tjene mine brødre." Da apostlene hørte disse ord, trak de sig væk for at bede i fred. Den aften, som svar på Peters indsats, gav James og Johannes behørigt de ti en undskyldning og genvandt deres ry blandt deres brødre.

Da Zebedæus sønner bad om pladserne til højre og til venstre for Jesus i Jerusalem forstod de næppe, at deres elskede lærer om mindre end en måned ville hænge på en romersk kors med en døende tyv på den ene side og en anden overtræder på den anden side. Deres mor, der var til stede ved korsfæstelsen, huskede godt den tåbelige anmodning, hun havde fremført til Jesus i Pella angående de æresbevisninger hun så uklogt havde søgt for sine apostle sønner.

1. AFREJSEN FRA PELLA

Mandag morgen, den 13. marts tog Jesus og hans tolv apostle endelige afsked med Pella lejren og begyndte deres tur til byerne i det sydlige Peræa, hvor Abners medarbejdere arbejdede. De tilbragte mere end to uger med at besøge de halvfjerds og gik derefter direkte til Jerusalem for påsken.

Da Mesteren forlod Pella, blev han fulgt af omkring tusind disciple, som havde levet i lejren med apostlene. Omkring halvdelen af denne gruppe forlod ham ved vadestedet over Jordanfloden på vej til Jeriko, da de erfarede, at han var på vej til Hesbon, og efter at han havde prædikeret om "at tælle omkostningerne". De gik videre op til Jerusalem, mens den anden halvdel fulgte ham i to uger og besøgte byerne i det sydlige Peræa.

Generelt forstod de fleste af Jesu nærmeste tilhængere, at lejren i Pella var blevet opgivet, men de troede, det betød, at deres Mester omsider havde til hensigt at rejse til Jerusalem og gøre krav på Davids trone. Et stort flertal af hans tilhængere var aldrig i stand til at forstå andre opfattelser om himmelriget. Uanset hvad han lærte dem, ville de ikke opgive den jødiske idé om riget.

På foranledning af apostlen Andreas instruktioner, lukkede David Zebedæus de besøgendes lejr i Pella onsdag den 15. marts. På det tidspunkt, boede der næsten fire tusind besøgende, som ikke var inkluderet i de over tusinde personer, der opholdt sig med apostlene på, hvad der var kendt som lærernes lejr, og som gik sydover med Jesus og de tolv. Med stor modvilje solgte David alt udstyret til mange forskellige købere, og fortsatte med pengene til Jerusalem, hvor han senere overlod dem til Judas Iskariot.

David var i Jerusalem i den sidste tragiske uge, og efter korsfæstelsen, tog han sin mor med tilbage til Betsaida. Mens han ventede på Jesus og apostlene, besøgte han Lazarus i Betania og blev yderst ophidset over den måde, hvorpå farisæerne var begyndt at forfølge og forulempe Lazarus efter hans opstandelse. Andreas havde bedt David om at ophøre med budbringertjenesten, og det blev fortolket af alle som et tegn på at riget snart vil være baseret i Jerusalem. David fandt sig selv uden arbejde og havde næsten besluttet at blive den selvudnævnte forsvarer af Lazarus, da genstanden for hans indignerede vrede kort efter hurtigt flygtede til Filadelfia. Følgelig, noget tid efter opstandelsen og også efter sin mors død, tog David til Filadelfia, efter først at have hjulpet Marta og Maria med bortskaffelsen af deres fast ejendom. I Filadelfia, tilbragte han resten af sit liv med Abner og Lazarus, og blev økonomisk tilsynsmand over alle rigets omfattende interesser som under Abner levetid havde sit centrum i Filadelfia.

Kort tid efter Jerusalems ødelæggelse, blev Antiokia hovedkvarter for *kristendommen*, ifølge Paulus, mens Filadelfia forblev centrum for *Himmelriget efter Abner*. Fra Antiokia spredte Paulus version af Jesu lære og læren om Jesu sig til hele den vestlige verden; fra Filadelfia spredte missionærerne af Abner version af himmelriget ud over hele Mesopotamien og Arabien, indtil de senere tider, hvor disse kompromisløse udsendinge af Jesu lære blev overvældet af den pludselige opståen af islam.

2. OM AT TÆLLE OMKOSTNINGERNE

Da Jesus og selskabet med næsten tusind tilhængere ankom til vadestedet over Jordanfloden ved Betania, som blandt andet kaldes Betabara, begyndte hans disciple at indse, at han ikke ville gå direkte til Jerusalem. Mens de tøvede og debatterede indbyrdes, klatrede Jesus op på en stor sten og holdt den tale, som er blevet kendt som "at tælle omkostningerne". Mesteren sagde:

"Jer, som nu ønsker at følge mig skal være villige til at betale den pris, som er en helhertet dedikation til at gøre min Faders vilje. Hvis du ønsker at være mine disciple, skal du være villig til at forsvare far, mor, kone, børn, brødre og søstre. Hvis nogen af jer nu vil være min discipel, skal du være villig til at give op, selv dit liv, ligesom Menneskesønnen er ved at ofre sit liv for færdiggørelsen af missionen i kødet til at gøre Faderens vilje på jorden.

"Hvis du ikke er villig til at betale den fulde pris, kan du næppe være min discipel. Før du går videre, bør hver og en sidde ned og tælle omkostningerne ved at være min discipel. Hvem af jer ville begynde at bygge et tårn på deres jord uden først at sætte sig ned og finde ud af, hvad det vil koste, for at se, om du har råd til at bygge? Hvis du dermed undlader at beregne omkostningerne, kan det ske for dig, efter at fundamentet er lagt, at du opdager, at du ikke er i stand til at afslutte, hvad du har startet, og derfor vil alle dine naboer håne dig og sige, "Se, denne mand startede en bygning, men kunne ikke få den færdig." Eller hvilken konge, der forbereder en krig mod en anden konge, vil ikke først sidde ned og overveje, om han med ti tusinde vil være i stand til at møde den, der kommer imod ham med tyve tusinde? Hvis kongen ikke har råd til at møde sin fjende, fordi han er uforberedt, sender han et bud for at bede om fredsvilkår, mens den anden endnu er langt væk.

"Nu, derfor, må hver og en sætte sig ned og regne ud, hvad det koster at være min discipel. Fra nu af, kan du ikke følge os, lytte til forkyndelsen og beskue vores handlinger; du vil være forpligtet til

at stå over for bitter forfølgelse og vidne om evangeliet, selvom du er mødt af en knusende skuffelse. Hvis du ikke er villig til at give afkald på alt, hvad du er, og alt, hvad du har at give, er du ikke værdig til at være mine disciple. Hvis du allerede har besejret dig selv i dit hjerte, vil du ikke være bange for den ydre sejr som du om kort tid må vinde, når Menneskesønnen afvises af ypperstepræsterne og saddukæerne og er overgivet i hænderne på de hånende troløse.

"Nu skal du undersøge dig selv for at finde ud af dit motiv til at være min discipel. Hvis du søger hæder og ære, hvis du er verdsligt sindet, er du ligesom salt, der har mistet sin smag. Og når det, som er værdsat for sin salthed har mistet sin smag, hvordan skal det saltes? Et sådan krydderi er ubrugelig; det er kun egnet til at blive kastet ud blandt affaldet. Nu har jeg advaret jer og bedt dig om at vende hjem i fred, hvis du ikke er villig sammen med mig til at tømme det bæger, der nu er under udarbejdelse. Igen og igen har jeg fortalt dig, at mit rige ikke er af denne verden, men du vil ikke tro mig. Den, der har ører at høre med, han høre, hvad jeg siger."

Umiddelbart efter at Jesus havde sagt disse ord, begyndte han, i spidsen af de tolv, at gå i retning af Hesbon - ledsaget af omkring fem hundrede disciple. Efter en lille forsinkelse, fortsatte den anden halvdel af folkemængden op til Jerusalem. Hans apostle og de førende disciple tænkte meget over disse ord, men klamrede sig stadig til den tro, at riget, efter den korte periode med modgang og prøvelser, med sikkerhed ville blive etableret nogenlunde i overensstemmelse med deres lange næret forhåbninger.

3. RUNDREJSEN I PERÆA

I mere end to uger vandrede Jesus og de tolv, fulgt af en skare på flere hundrede disciple omkring i det sydlige Peræa og besøgte alle de byer, hvor de halvfjerds budbringere arbejdede. I dette område boede der mange ikke-jøder, og da kun få ville op til påskehøjtiden i Jerusalem, fortsatte rigets budbringere deres arbejde med at undervise og forkynde som før.

Jesus mødte Abner i Hesbon, og Andreas instruerede at de halvfjerds ikke skulle afbryde deres arbejde for påsken. Jesus vejledte budbringerne at de skulle fortsætte deres arbejde helt uafhængig af, hvad der snart ville finde sted i Jerusalem. Han rådede også Abner til at tillade kvindernes korps, i hvert fald dem, der ønskede, at drage til Jerusalem for påske. Dette var sidste gang Abner så Jesus i kødet. Jesu farvel til Abner var: "Min søn, jeg ved, du vil være tro mod riget, og jeg beder til Faderen, at han vil give dig visdom til at elske og forstå dine brødre."

Mens de gik fra by til by, forlod et stort antal af deres tilhængere dem for at gå videre til Jerusalem, så da Jesus begyndte at gå op til påskefesten, var antallet af dem der daglige fulgte ham reduceret til mindre end to hundrede.

Apostlene vidste, at Jesus var på vej til Jerusalem for påsken. De vidste, at jødernes råd havde sendt et budskab til hele Israel, at Jesus var blevet dømt til døden, og at alle, der vidste, hvor han var, skulle underrette rådet. Men på trods af alt dette, var de ikke nær så forskrækket som da han i Filadelfia havde oplyst dem om, at han ville gå til Betania for at besøge Lazarus. Denne holdningsændring fra intens frygt til en tilstand af afdæmpet forventning kom primært på grund af Lazarus opstandelse. De var kommet til den konklusion, at Jesus i en nødsituation muligvis kunne gøre brug af sin guddommelige magt og bringe sine fjender til skamme. Dette håb, kombineret med deres mere dybtgående og moden tro på deres Mesters åndelige overhøjhed, var årsagen til det udadtil synlige mod som hans nærmeste tilhængere viste,

som nu gjorde sig klar til at følge ham ind i Jerusalem på trods af det jødiske råds offentlige udtalelse, at han skal dø.

De fleste af apostlene, og mange af hans nærmeste disciple troede ikke, det var muligt for Jesus at dø; de troede, han var "opstandelsen og livet", de betragtede ham udødelig, og følte, at han allerede havde sejret over døden.

4. UNDERVISNING I LIVIAS

Onsdag aften, den 29. marts slog Jesus og hans tilhængere lejr i Livias på vej til Jerusalem, efter at have afsluttet deres rundtur til byerne i det sydlige Peræa. Det var i løbet af denne nat i Livias at Simon Zelotes og Simon Peter, i hemmelighed havde aftalt om på dette sted at få leveret over hundrede sværd til sig, modtog og distribuerede disse våben til alle, som var villige til at acceptere et sådan og bære det skjult under tøjet. Simon Peter var stadig iført sit sværd om natten da Mesteren blev forrådt i haven.

Tidligt tirsdag morgen før de andre var vågen, kaldte Jesus på Andreas og sagde: "Væk dine brødre! Jeg har noget, jeg vil sige til dem." Jesus vidste om sværdene og hvem af hans apostle som havde modtaget, og nu bar et sådant våben, men han har aldrig videregivet til dem, at han kendte til sådan noget. Da Andreas havde vækket sine medarbejdere, og de havde samlet sig i afsondrethed, sagde Jesus: "Mine børn, I har været med mig i lang tid, og jeg har lært jer meget, der er hårdt tiltrængt for denne tid, men jeg vil nu advare jer om ikke sætte jeres lid til usikkerheden i kødet eller i skrøbeligheder af menneskelige forsvar mod de fristelser og prøvelser, der ligger forude. Jeg har kaldt jer herud for jer selv til endnu en gang klart at fortælle dig, at vi går op til Jerusalem, hvor som du ved Menneskesønnen allerede er blevet dømt til døden. Jeg siger jer igen, at Menneskesønnen vil blive overdraget til ypperstepræsterne og de religiøse herskers hænder, og de vil dømme ham og derefter overgive ham til hedningerne. Og så vil de håne Menneskesønnen, og selv spytte på ham og piske ham, og de vil udlevere ham til døden. Men bliv ikke forfærdet, når de dræber Menneskesønnen, for jeg fortæller dig, at på den tredje dag skal han genopstå. Pas godt på jer selv og husk, at jeg har advaret dig på forhånd."

Igen var apostlene forvirret, bedøvet; men de kunne ikke få sig selv til at forstå hans ord bogstaveligt. De kunne ikke forstå, at Mesteren mente, hvad han sagde. De var så blændet af deres vedholdende tro på det tidsmæssige rige på jorden med hovedkvarter i Jerusalem, at de simpelthen ikke kunne - ikke ville - tillade sig at acceptere Jesu ord i bogstavelig forstand. De funderede hele dagen over, hvad Mesteren kunne mene med sådanne mærkelige udsagn. Men ingen af dem vovede at stille ham et spørgsmål vedrørende disse udsagn. Først efter Mesterens død vågnede de forvirrede apostle op til den erkendelse, at han tydeligt og direkte havde talt til dem om sin korsfæstelse.

Det var her i Livia, lige efter morgenmaden, at nogle venlige farisæere kom til Jesus og sagde: "Flygt hurtigt væk fra disse regioner, for ligesom det var med Johannes søger Herodes nu at dræbe dig. Han er bange for en folkeopstand og har besluttet at dræbe dig. Vi kommer med denne advarsel, så du kan undslippe."

Det var til dels sandt. Lazarus opstandelse havde skræmt og foruroliget Herodes, og vel vidende, at jødernes råd havde vovet at fordømme Jesus, selv på forhånd uden rettergang, besluttede Herodes sig for enten at dræbe Jesus eller drive ham ud fra sit forvaltningsområde. Han ønskede faktisk at gøre det sidstnævnte, fordi han var så bange for ham, at han håbede, at han ikke ville blive tvunget til at henrette ham.

Da Jesus havde hørt, hvad farisæerne havde at sige, svarede han: "Jeg ved godt om Herodes og hans frygt for rigets evangelium. Men tag ikke fejl, han ville meget hellere se Menneskesønnen gå op til Jerusalem for at lide og dø i hænderne på ypperstepræsterne, for han er ikke ivrig efter, da han har besudlet sine hænder med Johannes blod, at blive ansvarlig for Menneskesønnens død. Gå hen og siger til denne ræv, at Menneskesønnen prædiker i Peræa i dag, gå ind i Judæa i morgen og efter et par dage, vil blive fuldkommengjort i sin mission på jorden og er klar til at stige op til Faderen."

Så vendte han sig til apostlene og sagde: "Siden oldtiden, har profeterne mistet livet i Jerusalem, og det er kun passende, at Menneskesønnen skulle gå op til byen, hvor Faders hus er for at blive ofret som prisen på menneskelige snæversyn og som et resultat af religiøse fordomme og åndelig blindhed. O Jerusalem, Jerusalem, du, der dræber profeterne og stener sandhedslærerne! Hvor ofte har jeg ikke ville samlet dine børn sammen som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men du ville ikke lade mig gøre det! Se, dit hus lades snart øde til dig! Du vil ønske mange gange, at du kunne

se mig, men det får du ikke. Du vil derefter søge, men ikke finde mig." Da han havde sagt dette, vendte han sig til dem, der stod omkring ham og sagde: "Trods alt, lad os drage op til Jerusalem for at deltage i påsken og gøre det, som angår os for at fuldføre den himmelske Faders vilje."

Det var en forvirret og desorienteret gruppe af troende, som denne dag fulgte Jesus til Jeriko. Apostlene kunne kun skimte den sikre tone i en endelige sejr af Jesu udtalelse om riget; de kunne simpelthen ikke sætte sig selv i den position, hvor de var villige til at forstå advarslerne om det forestående tilbageslag. Når Jesus talte om "opstiger på tredje dag," fortolket de denne udtalelse, som at det betød en sejr for riget umiddelbart efter et ubehageligt sammenstød med de jødiske religiøse ledere. "Den tredje dag" var et almindeligt jødisk udtryk for "kort tid" eller "snarest derefter." Da Jesus talte om "opstigende" troede de, at han henviste til "rigets opstigning".

Jesus var blevet accepteret af disse troende som Messias, og jøderne vidste lidt eller intet om en lidelse Messias. De forstod ikke, at Jesus og hans død ville udrette mange ting han aldrig kunne have opnået med sit liv. Mens det var Lazarus genopstandelse, der gav apostlene styrken til at gå til Jerusalem, var det mindet om hans transfiguration, som holdt Mesteren oppe i denne prøvende periode af hans overdragelse.

5. DEN BLINDE MAND VED JERIKO

Sidst på eftermiddagen torsdag den 30. marts nærmede Jesus og hans apostle sig Jerikos mure, ledsaget af en skare på omkring to hundrede tilhængere. Da de kom nær byporten, mødte de en skare af tiggere, heriblandt Bartimæus, en ældre mand, der havde været blind siden sin ungdom. Denne blinde tigger havde hørt meget om Jesus og vidste alt om, hvordan han havde helbredt den blinde Josias i Jerusalem. Han havde ikke kendt til Jesu sidste besøg i Jeriko før han var gået videre til Betania. Bartimæus havde besluttet aldrig igen at tillade Jesus at besøge Jeriko, uden at appellere til ham for at få sit syn genoprettet.

Nyheden om, at Jesus nærmede sig var blevet råbt ud over hele Jeriko, og hundredvis af beboere strømmede ud for at møde ham. Da denne store skare kom tilbage og fulgte Mesteren ind i byen vidste Bartimæus, da han hørte folkeskarens tunge trampen, at noget usædvanligt var ved at ske, og spurgte derfor dem som stod i nærheden, hvad der foregik. En af tiggerne svarede: "Jesus af Nazaret er på vej her forbi." Da Bartimæus hørte, at Jesus var nær, hævdede han stemmen og begyndte at råbe, "Jesus, Jesus, forbarm dig over mig!" Da han fortsatte med at råbe højere og højere kom nogle af dem, der var tæt på Jesus over og irettesatte ham og bad ham om at være stille. Men til ingen nytte; han råbte kun endnu mere og endnu højere.

Da Jesus hørte den blinde mand skribe, standsede han. Da han så ham, sagde han til sine venner: "Bring manden til mig." Så gik de over til Bartimæus og sagde: "Vær ved godt mod; kom med os, for Mesteren kalder på dig." Da Bartimæus hørte disse ord, kastede han sin kappe og skyndte sig frem mod midten af vejen, mens de, der var i nærheden førte ham til Jesus. Hvad angår Bartimæus, sagde Jesus: "Hvordan kan jeg tjene dig?" Da svarede den blinde mand: "Jeg ønsker at få mit syn tilbage." Da Jesus hørte hans anmodning og så hans tro, sagde han: "Du skal få dit syn; gå, din tro har helbredt dig." Straks blev han seende, og han fulgte Jesus, priste Gud, indtil Mesteren næste dag begyndte at gå mod Jerusalem. Derefter gik han foran folkemængden og fortalte alle, hvordan hans syn var blevet genoprettet i Jeriko.

6. BESØGET HOS ZAKÆUS

Da Mesteren med sit følge kom ind i Jeriko var det tæt på solnedgang, og han tænkte at blive der natten over. Da Jesus gik forbi toldboden var Zakæus cheftolderen eller skatteopkræveren, tilstede, og han ville meget gerne se Jesus. Denne cheftolder var meget rig og havde hørt meget om profeten fra Galilæa. Han havde besluttet sig for, at næste gang, når Jesu tilfældigvis kom på besøg i Jeriko at finde ud af, hvad slags mand Jesus var. Derfor forsøgte Zakæus at klemme sig igennem mængden, men den var for stor, og da han var lille af statur, kunne han ikke se hen over hovedet på de andre. Så cheftolderen fulgte med mængden, indtil den kom tæt på byens centrum og ikke langt fra det hus, hvor han boede. Da han så, at han ikke kunne skubbe sig gennem mængden, og da han troede, at Jesus måske ville gå gennem byen uden at stoppe, løb han videre og kravlede op i et morbærfigentræ hvis spredte grene hang udover vejen. Han vidste, at han på denne måde kunne få et godt overblik over Mesteren, når han gik forbi, og han blev ikke skuffet, for da Jesus kom forbi, standsede han, kiggede op på Zakæus og sagde: "Skynd dig ned, Zakæus, for i dag skal jeg gæste i dit hjem." Og da

Zakæus hørte disse forbløffende ord fik han så travlt, at han næsten faldt ned fra træet. Han gik op til Jesus og udtrykte sin store glæde, over at Mesteren ønskede at bo i hans hus.

De gik straks til Zakæus hjem, og dem, der boede i Jeriko var meget overrasket over, at Jesus ville besøge og bo hos cheftolderen. Selv mens Mesteren og hans apostle dvælede med Zakæus uden for døren til hans hus, sagde en af farisæerne fra Jeriko, der stod i nærheden: "Du ser, hvordan denne mand er gået for at tage ind hos en synder, en frafalden søn til Abrahams, en, der afpresser og røver sit eget folk." Da Jesus hørte det, så han ned på Zakæus og smilede. Så steg Zakæus op på en skammel og sagde: "Jerikos mænd, hør mig! Jeg kan være en tolder og en synder, men den store Lærer er kommet for at gæste i mit hus. Og før han går ind, siger jeg jer, at jeg vil give halvdelen af, hvad jeg ejer til de fattige, og hvis jeg fejlagtigt krævede noget fra nogen, vil jeg fra i morgen tilbagebetale det fire gange. Jeg ønsker af hele mit hjerte at søge frelse og lære at gøre det som i Guds øjne er retfærdigt."

Da Zakæus var færdig med at tale, sagde Jesus: "I dag er frelsen kommet til dette hjem, og du er helt sikkert blevet en søn af Abrahams." Jesus vendte sig mod tilskuerne omkring dem, og sagde: "I skal ikke undre jer over, hvad jeg siger, og ikke tage anstød på hvad vi gør, for jeg har hele tiden forkyndt, at Menneskesønnen kom for at søge efter og frelse det som var fortabt."

De boede hos Zakæus om natten. Om morgenen stod de op og gik langs "røvernes vej" op til Betania på deres rejse til påsken i Jerusalem.

7. "NÅR JESUS GIK FORBI"

Jesus spredte god stemning omkring sig, hvor end han gik. Han var fuld af nåde og sandhed. Hans medarbejdere ophørte aldrig med at undre sig over de livsalige ord, der faldt fra hans læber. Man kan dyrke elskværdighed, men nådighed er den duft af venlighed som en kærligheds mættet sjæl udstråler.

Godhed tvinger altid respekt, men når den mangler nåde frastøder den ofte hengivenheden. Godhed er universelt attraktiv, når den er elskelig. Godhed er kun effektiv, når den er attraktiv.

Jesus forstod virkelig mennesker; derfor kunne han vise ægte sympati og oprigtig medfølelse. Men han helligede sig sjældent til medlidenhed. Mens hans medfølelse var grænseløs, var hans sympati praktisk, personlig og konstruktiv. Aldrig førte hans fortrolighed med lidelse til ligegyldighed, og han var i stand til at tjene nødstedte sjæle uden at øge deres selvmedlidenhed.

Jesus kunne hjælpe mennesker så meget, fordi han elskede dem så inderligt. Han elskede virkelig hver mand, enhver kvinde og ethvert barn. Han kunne være sådan en sand ven på grund af hans uforlignelige indsigt - han vidste så fuldt ud, hvad der foregik i det menneskelige hjerte og sind. Han var en interesseret og opmærksom observatør. Han var en ekspert, når det kom til at forstå det menneskelige behov, klog i at opdage menneskelige længsler.

Jesus havde aldrig travlt. Han havde tid til at trøste sine medmennesker "når han gik forbi." Han fik altid sine venner til at føle sig godt tilpas. Han var en charmerende lytter. Han forsøgte aldrig ivrigt at udforske sine medarbejders sjæle. Når han trøstede sultne sind og tjente tørstige sjæle, følte modtagerne af hans nåde ikke så meget, at de bekendte sig *til* ham, som at de konfererede *med* ham. De havde en ubegrænset tillid til ham, fordi de så han havde så meget tro på dem.

Han syntes aldrig at være nysgerrig på mennesker, og han viste aldrig noget ønske om at styre, fastlægge og følge op på folk. Han inspirerede en dyb selvtillid og et robust mod hos alle, der kom i kontakt med ham. Når han smilede mod et menneske, oplevede denne dødelige en øget evne til at løse deres mangfoldige problemer.

Jesus elskede mennesker så meget og så klogt, at han aldrig tøvede med at være alvorlig med dem, når situationen krævede en sådan disciplin. Han begyndte ofte at hjælpe en person med først selv at bede om hjælp. På denne måde, vækkede han interesse, ved at appellere til de bedre sider af den menneskelige natur.

Mesteren kunne skelne en frelsende tro i den grove overtro hos kvinden, som søgte at blive helbredt ved at røre ved fligen af hans klædedragt. Han var altid parat og villig til at stoppe en prædiken eller tilbageholde en menneskemængde,

mens han plejet den enkeltes behov, selv til et lille barn. Store ting skete ikke kun fordi folk troede på Jesus, men også, fordi Jesus havde så meget tro på dem.

For det meste syntes alle de virkelig vigtige ting, som Jesus sagde eller gjorde at ske ved en tilfældighed, "i forbifarten". Der var så lidt professionelt, veltilrettelagt og overlagt i Mesterens jordiske virke. Han distribuerede sundhed og spredte lykke på en naturlig og imødekommende måde under sin rejse gennem livet. Det var bogstaveligt talt sandt, at "han gik omkring og gjorde godt."

Og det påhviler Mesterens tilhængere i alle aldre til at lære at drage omsorg for andre "i forbifarten" - at gøre uselvisk godt, mens de udfører deres daglige gøremål.

8. LIGNELSEN OM DE BETROEDE PUND

De gik ikke væk fra Jeriko før nær middagstid, fordi de havde været sent oppe natten før, mens Jesus underviste Zakæus og hans familie i rigets evangelium. Omkring halvvejs oppe langs vejen til Betania stoppede selskabet for at spise, mens mængden gik videre mod Jerusalem, uvidende om, at Jesus og apostlene ville tilbringe natten på Oliebjerget.

I modsætning til lignelsen om talenterne, som var beregnet for alle disciplene, blev lignelsen om pundet fortalt udelukkende til apostlene og var i høj grad baseret på Arkelaus erfaringer og hans forgæves forsøg på at blive hersker over riget i Judæa. Dette er en af de få lignelser af Mesteren som var baseret på en historisk figur. Det var ikke mærkeligt, at de havde Arkelaus i deres sind, fordi Zakæus' hus i Jeriko var meget tæt på Arkelaus udsmykkede paladser og Arkelaus akvædukt løb langs den vej, de havde vandret fra Jeriko.

Jesus sagde: "Du tror, at Menneskesønnen går op til Jerusalem for at modtage et kongerige, men jeg fortælle dig, at du er dømt til skuffelse. Kan du ikke huske, hvordan det var med prinsen, som gik til et fjernt land for at modtage et kongerige, men inden han kunne vende tilbage, havde borgere i hans provins, allerede afvist ham i deres hjerter, sendt en delegation efter ham for at sige, "Vi vil ikke have denne mand til at regere over os? Ligesom denne konge blev afvist som tidsmæssig hersker, så vil Menneskesønnen blive afvist som åndelig hersker. Igen siger jeg jer, at mit rige ikke er af denne verden; men om Menneskesønnen var blevet tildelt det åndelige herredømme over sit folk, ville han have accepteret et sådan rige af menneskesjæle, og regerede over et sådant herredømme af menneskelige hjerter. På trods af at de afviser mit åndelige herredømme over dem, vil jeg komme tilbage for at modtage fra andre en sådan kongerige af ånd, der nu nægtes mig. Du vil nu se Menneskesønnen afvist, men i en anden tidsalder, end den som Abrahams børn nu afviser, vil blive modtaget og ophøjet.

"Og nu vil jeg, ligesom den afviste adelsmand af denne lignelse, tilkalde mine tolv tjenere, mine særlige forvaltere, og så giver jeg hver enkelt af jer en sum af et pund, jeg ønskede at formane jer alle til godt at overveje mine instruktioner, så du flittig gør forretninger med dine betroede midler, mens jeg er væk, for at du kan have noget hvormed at retfærdiggøre din forvaltning når jeg vender tilbage, og når en opgørelse kræves af dig.

"Og selv om den afviste Søn ikke vender tilbage, vil en anden Søn blive sendt for at modtage dette rige, og denne Søn vil derefter kalde på jer alle for at få din rapport over forvaltningen og han vil glæde sig over dit overskud.

"Og da disse forvaltere senere blev kaldt sammen for at indberette opgørelsen kom den første frem og sagde: Herre, med dit pund har jeg lavet ti pund i overskud." Da sagde hans herre til ham: "Godt gået, du er en gode tjener. Du har vist tro i denne sag, og jeg vil give dig myndighed over ti byer." Den næste mand kom og sagde, "Det pund du gav mig, Herre, har givet fem pund. Til ham sagde hans herre, "Du skal derfor komme til at herske over fem byer." og så videre gennem de andre indtil den sidste tjener, der blev kaldt til opgørelse: "Herre, her er din pund som jeg har haft sikkert i denne klud. Og det gjorde jeg, fordi jeg var bange for dig; jeg troede, du var urimelig, da jeg kan se, at du tager ud, hvad du ikke har sat ind, og høster, hvad du ikke har sået." Så sagde hans herre: Uagtsom og utro tjener, jeg fordømmer dig efter dine egne ord. Du vidste, at jeg høster, hvor jeg åbenbart ikke har sået; derfor vidste du, at denne opgørelse vil blive krævet af dig. Når du ved dette, bør du i det mindste have lagt mine penge i en bank; da havde jeg været i stand til at få dem tilbage med en anstændig rente, når jeg kom."

"Og så sagde denne hersker til dem der stod vær ved: Tag pengene fra denne dovne tjener, og giv dem til ham, som har

ti pund." Og da de påpegede til deres herre, at manden allerede havde ti pund, sagde han: "Til hver og en der har, skal der gives mere men fra dem, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har."

Så ville apostlene kende forskellen i betydningen mellem denne lignelse og den tidligere lignelsen om talenterne, men som svar på deres mange spørgsmål, sagde Jesus kun: "Tænk disse ord godt i jeres hjerter, mens hver og en finder deres sande betydning."

Det var Nataniel, der i de senere år, så godt underviste i betydningen af disse to lignelser, og han opsummerede sin undervisning i følgende konklusioner:

1. Evne er den praktiske foranstaltning af livets muligheder. Du vil aldrig blive holdt ansvarlige for udførelsen af det, der er udover dine evner.
2. Trofasthed er det ufejlbarlige mål for menneskelig pålidelighed. Den som er trofast i de små ting udviser sandsynligvis trofasthed i alt, hvad der er omfattet af hans evne.
3. Mesteren giver mindre belønning for mindre trofasthed når livets muligheder er lige.
4. Han giver lige belønning for lige trofasthed, hvis der er færre muligheder.

Da de var færdige med deres frokost og efter at de mange tilhængere var gået mod Jerusalem, sagde Jesus, som stod der foran apostlene i skyggen af en overhængende klippe ved vejen, mens han med munter værdighed og imødekommende majestæt pegede mod vest: "Kom mine brødre, lad os gå ind i Jerusalem for at modtage det, der venter os; således skal vi opfylde den himmelske Faders vilje i alle ting."

Så genoptog Jesus og hans apostle denne tur, som var Mesterens sidste rejse til Jerusalem i lighed med det dødelige menneskes kødelig form.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 172

REJSEN IND TIL JERUSALEM

JESUS og apostlene ankom til Betania kort efter klokken fire fredag eftermiddag, den 31. marts i år 30 e.Kr. Lazarus, hans søstre og deres venner ventede dem, og fordi så mange mennesker kom hver dag for at tale med Lazarus om hans opstandelse blev Jesus informeret om, at planlægningen var gjort for ham til at bo hos en tilstødende nabo troende, Simon, den førende borger i den lille landsby efter dødsfaldet af Lazarus far.

Den aften, modtog Jesus mange besøgende, og landsbyboerne i Betania og Betfage gjorde deres bedste for at få ham til at føle sig velkommen. Selvom mange mente, at Jesus, nu som en direkte udfordring mod det jødiske råds dødsdom, ville gå ind i Jerusalem for at udråbe sig selv til jødernes konge, så forstod familien i Betania - Lazarus, Marta og Maria - bedre end andre, at Jesus ikke var sådan en konge. De havde en vag fornemmelse af, at dette kunne være hans sidste besøg i Jerusalem og Betania.

Ypperstepræsterne var informeret om, at Jesus tilbragte natten i Betania, men de syntes, det var bedst ikke at forsøge at gribe ham blandt hans venner; de besluttede at vente, indtil han kom ind i Jerusalem. Jesus vidste alt om dette, men han var majestætisk rolig. Hans venner havde aldrig set ham mere sammensat og rar. Selv apostlene var overrasket over, at han var så ubekymret når jødernes råd havde opfordret alle jøder til at overdrage ham i deres hænder. Mens Mesteren sov den nat, overvågede apostlene to og to over ham, og mange af dem var udstyret med sværd. Tidligt næste morgen blev de vækket af hundredvis af pilgrimme, der kom ud fra Jerusalem, selv på sabbatsdagen, for at se Jesus og Lazarus, hvem han havde oprejst fra de døde.

1. SABBATTEN I BETANIA

Pilgrimmene udenfor Judæa samt de jødiske myndigheder, havde alle spurgt: "Hvad tror du? Vil Jesus komme op til højtiden?" Derfor da folk hørte, at Jesus var i Betania, blev de glade, men ypperstepræsterne og farisæerne var noget forvirret. De var glade for at have ham indenfor deres forvaltningsområde, men de var lidt bekymret over hans dristighed; de huskede, at Lazarus ved hans tidligere besøg i Betania var blevet oprejst fra de døde, og Lazarus var ved at blive et stort problem for Jesu fjender.

Seks dage før påske, om aftenen efter sabbatten, samledes hele Betania og Betfage for at fejre ankomsten af Jesus ved et offentlig festmåltid i Simons hjem. Aftensmaden var til ære for både Jesus og Lazarus; det blev tilbudt i strid med jødernes råd. Marta instruerede serveringen af maden. Hendes søster Maria var blandt de kvindelige tilskuere da det var mod jødernes sædvane for en kvinde at sidde til bordet ved et offentligt festmåltid. Det jødiske råds agenter var også til stede, men de frygtede for at pågribe Jesus midt iblandt hans venner.

Jesus talte med Simon om Josva fra oldtiden, som var hans navnebror, og forklarede, hvordan Josva og israelitterne var kommet op til Jerusalem gennem Jeriko. Da Jesu kommenterede legenden om hvordan Jerikos mure kollapsede, sagde han: "Jeg er ikke bekymret om sådanne vægge af mursten og sten, men jeg vil gerne få væggene af fordomme, selvretfærdighed og had til at smuldre for denne prædiken af Faderens kærlighed til alle mennesker."

Festmåltidet forløb i en munter og normal måde, bortset fra at alle apostlene var usædvanlig alvorlige. Jesus var usædvanligt munter og havde leget med børnene, indtil han gik til bords.

Intet usædvanligt skete indtil nær slutningen af festen, da Lazarus søster Maria trådte frem fra gruppen af kvindelige tilskuere, gik op til Jesus, hvor han lå tilbagelænet som æresgæst og åbnede et stort alabasterkrus af meget sjælden og

dyrebar salve. Da hun havde salvet Mesterens hoved, begyndte hun at hælde det på hans fødder, samtidig som hun tog sit hår ned og tørrede dem med det. Hele huset var fyldt med duften af salven, og alle til stede blev overrasket over, hvad Maria havde gjort. Lazarus sagde ikke noget, men da nogle af menneskerne mumlede, viste deres indignation over, at en så dyr salve blev brugt på denne måde, gik Judas Iskariot over til hvor Andreas lå tilbagelænet og sagde: "Hvorfor blev denne salve ikke solgt og pengene fordelt til de fattige? Du bør tale med Mesteren, så han kan irttesættelse et sådant sløseri."

Jesus vidste, hvad de tænkte og hørte, hvad de sagde, lagde sin hånd på Marias hoved da hun knælede ved hans side, og sagde med et venligt udtryk i ansigtet: "Lad hende være, hver eneste af jer. Hvorfor har du problemer med hende om dette, når i se, at hun i sit hjerte har gjort en god gerning? Til jer, der knurrer og siger, at denne salve skulle have været solgt og pengene givet til de fattige, vil jeg sige, at de fattige har I altid hos jer, så I til enhver tid det forekommer hensigtsmæssigt, kan hjælpe dem; men jeg er ikke altid med jer, for jeg går snart til min Fader. Denne kvinde har længe gemt denne salve til begravelsen af min krop, og nu, da hun troede, det var godt at gøre denne salvelse i forventning om min død, må hun ikke nægtes en sådan tilfredshed. Når Maria gør dette, har hun irttesat jer alle i, at ved denne handling, røber hun troen på det, jeg har sagt om min død og himmelfart til min Fader i himlen. Denne kvinde skal ikke irttesættes for det, hun har gjort i aften; snarere skal jeg sige jer, at uanset hvor i verden, hvor man i de kommende tider prædiker evangeliet, vil man berette om, hvad hun gjorde og huske hende."

Det var på grund af denne irttesættelse, hvilken Judas Iskariot tog som en personlig bebrejdelse, at han endelig besluttede at søge hævn for sine sårede følelser. Mange gange, havde han i sin underbevidsthed underholdt sådanne idéer, men nu vovede han at tænke sådanne onde tanker i hans åbne og bevidste sind. Mange andre opfordrede ham i denne holdning, da omkostningerne ved denne salve svarede til en mands løn i et år - nok til at give brød til fem tusinde personer. Men Maria elskede Jesus; hun havde anskaffet denne dyrebare salve for at balsamere hans krop, for hun troede hans ord, når han advarede dem om, at han skulle dø, og det kunne ikke nægtes hende, hvis hun havde ændret mening og valgte at skænke denne offergave til Mesteren mens han stadig var i live.

Både Lazarus og Marta vidste, at Maria længe havde sparet penge til at købe denne krukke med lavendelolie, og de gav deres hjertelige samtykke til at hun gjorde som hendes hjerte ønskede i sådan en sag, for de var velstillet og kunne let bekoste en sådan offergave.

Da ypperstepræsterne hørte om denne middag for Jesus og Lazarus i Betania, begyndte de at rådføre sig indbyrdes om, hvad der skulle ske med Lazarus, og snart besluttede de, at Lazarus også skulle dø. De konkluderede med rette, at det ville være nytteløst at slå Jesus ihjel hvis de tillod Lazarus, hvem han havde oprejst fra de døde, at fortsætte med at leve.

2. SØNDAGMORGEN MED APOSTLERNE

Denne søndag morgen kaldte Mesteren sine tolv apostle omkring sig i Simons smukke have og gav dem deres sidste instrukser inden de gik ind i Jerusalem. Han fortalte dem, at han sandsynligvis ville give mange taler og undervise i mange erfaringer før han vendte tilbage til Faderen, men rådede apostlene til at afstå fra alle offentlige aktiviteter i løbet af dette påskeophold i Jerusalem. Han instruerede dem til at forblive i nærheden af ham, og at "våge og bede". Jesus vidste, at mange af hans apostle og umiddelbare tilhængere endda bar sværd skjulte under deres klæder, men han nævnte ikke noget om det.

Denne morgens instruktioner omfattede en kort gennemgang af deres tjeneste fra dagen for deres ordination nær Kapernaum frem til denne dag, da de blev klar til at gå ind i Jerusalem. Apostlene lyttede i tavshed; de stillede ingen spørgsmål.

Tidligt om morgenen havde David Zebedæus overgivet til Judas de midler, han havde modtaget fra salget af udstyret fra lejren ved Pella, og Judas, til gengæld havde lagt størstedelen af disse penge i varetægt hos Simon, deres vært, til opbevaring i forventning om det umiddelbare behov deres ankomst i Jerusalem eventuelt kunne medføre.

Efter konferencen med apostlene havde Jesus en samtale med Lazarus og pålagde ham at undgå at ofre sit liv for det jødiske råds hævngherrighed. Det var i lydighed mod denne formaning, at Lazarus, et par dage senere, flygtede til Filadelfia da rådet sendte mænd for at anholde ham.

På en eller anden måde fornemme alle Jesu disciple den forestående krise, men de blev forhindret i fuldt ud at indse hvor alvorlig den var af Mesteren usædvanlige munterhed og ekstraordinær gode humor.

3. AFREJSEN TIL JERUSALEM

Betania var omkring tre kilometer fra templet, og klokken var halv to denne søndag eftermiddag da Jesus var klar til at gå til Jerusalem. Han havde en dyb hengivenhed for Betania og dets simple mennesker. Nazaret, Kapernaum, og Jerusalem havde afvist ham, men Betania havde accepteret ham, havde troet på ham. Det var i denne lille landsby, hvor næsten hver mand, kvinde og barn var troende, at han valgte at udføre det mægtigste arbejde i hans overdragelse på jorden, Lazarus opstandelse fra de døde. Han opvækkede ikke Lazarus, for at landsbyboerne skulle tro, men snarere fordi de allerede troede.

Hele formiddagen havde Jesus tænkt over sit indtog i Jerusalem. Hidtil havde han altid bestræbt sig på at undertrykke alle offentlige anerkendelse af ham som Messias, men nu var situationen anderledes; han nærmede sig slutningen af sin kødelige karriere, jødernes råd havde besluttet hans død, og ingen skade kunne komme af at tillade hans disciple at give frie tøjler til deres følelser, der ligesom kunne tænkes at opstå, hvis han besluttede sig for at lave en formel og offentlig indtog i byen.

Jesus besluttede ikke at gøre dette offentlige indtog til Jerusalem som en sidste forsøg på at vinde folkets gunst eller som et sidste greb om magten. Heller ikke gjorde han det kun for at tilfredsstille sine disciples og apostles menneskelige længsel. Jesus underholdt ingen illusioner som en fantastisk drømmer; Han vidste godt, hvordan hans besøg ville ende.

Da Mesteren havde besluttet at foretage en offentlig indtog i Jerusalem blev han mødt af behovet for at vælge en passende metode til at håndhæve en sådan beslutning. Jesus tænkte over alle de mange mere eller mindre modstridende såkaldte messianske profetier, men der syntes kun at være en eneste, der overhovedet var passende for ham at følge. De fleste af disse profetiske udsagn beskrev en konge, søn og efterfølger til David, en modig og aggressiv tidsmæssig befrier af hele Israel fra åget af udenlandsk dominans. Men der var én passage i skriften, nogle gange forbundet med Messias af dem, der havde en mere åndelig opfattelse af hans mission, som Jesus mente kunne tages som en rettesnor for hans forventede indtog i Jerusalem. Denne tekst blev fundet i Zakarias, og sagde: "Bryd ud i jubel, du Zions datter; høje råb, du Jerusalems Datter. Se, din konge kommer til dig. Han er retfærdig og han bringer frelse. Han kommer som den ydmyge, og ridende på et æsel, på et føl, på et føl af et æsel."

En kriger konge marcherede altid ind i en by, ridende på en hest. En konge, der kom i en fredelig og mindelig mission red altid ind på et æsel. Jesus ville ikke komme ind Jerusalem som en mand på hesteryg, men han var villig til at komme ind på fredelig vis og med god vilje som Menneskesønnen på et æsel.

Jesus havde længe prøvet ved direkte undervisning at indprente sine apostle at hans rige ikke var af denne verden, men at det var et rent åndeligt anliggende, men det var ikke lykkedes ham i denne bestræbelse. Hvad han derfor ikke havde været i stand til at gøre med en enkel og personlig undervisning, ville han forsøge at opnå gennem en symbolsk appel. Derfor kaldte Jesus på Peter og Johannes umiddelbart efter måltidet ved middagstid, og bad dem om at gå over til Betfage, en nærliggende landsby lidt væk fra hovedvejen og en kort afstand nordvest for Betania, og sagde han videre: "Gå til Betfage, og når du kommer til en skillevej, vil du finde et føl bundet der. Løs føllet og bring det tilbage hertil med jer. Hvis nogen spørger dig, hvorfor du gør dette, siger du bare, "Mesteren har brug for det." "Da de to apostle var gået til Betfage som Mesteren havde bedt dem, fandt de føllet bundet tæt på sin mor i den åbne gade og tæt på et hus i krydset. Så Peter begyndte at løsne føllet, ejeren kom ud og spurgte, hvad de lavede, og da Peter svarede ham som Jesus havde pålagt, sagde manden: "Hvis din Mester er Jesus fra Galilæa, så lad ham få føllet." Så vendte de tilbage med ungæslet.

På dette tidspunkt havde flere hundrede pilgrimme samlet sig omkring Jesus og hans apostle. Siden formiddagen havde de besøgende, der passerede forbi på deres vej til påsken opholdt sig her. I mellemtiden, havde David Zebedæus og nogle af hans tidligere budbringere påtaget sig sagen at skynde sig ned til Jerusalem, hvor de blandt flokke af besøgende pilgrimme om templet effektivt spredte budskabet om, at Jesus fra Nazaret var ved at lave en triumferende indtog i byen. Derfor strømmede flere tusinde af disse besøgende sammen for at hilse på denne meget omtalte profet og mirakelmager, hvem nogle mente var Messias. Denne mængde, der kommer ud fra Jerusalem, mødte Jesus og den

skare, der gik ind i byen lige efter de havde passeret Oliebjergets bakkekam og var begyndt nedstigningen ind i byen.

Da optoget startede fra Betania, var der stor begejstring blandt den festlige flok af disciple, troende og besøgende pilgrimme, af hvilken mange kom fra Galilæa og Peræa. Lige før de startede, ankom de tolv kvinder i det oprindelige kvindekorps, ledsaget af nogle af deres medarbejdere og sluttede sig til denne unikke procession, da den munter drog af sted mod byen.

Før de begyndte at gå lagde Alpheus tvillinger deres kapper på æsel og holdt det, mens Mesteren satte sig op. Mens processionen bevægede sig mod toppen af Oliebjerget kastede menneskerne i den festlige skare deres klæder på jorden og bragte kviste fra træerne nær vejen for at lave et tæppe af ære for æslet som bar den kongelige Søn, den lovede Messias. Som den lystige skare nærmede sig Jerusalem begyndte de at synge, eller rettere at råbe i kor, salmen, "Hosianna Davids Søn; Velsignet er den, som kommer i Herrens navn. Hosianna i det højeste. Velsignet være riget, der kommer ned fra himlen."

Jesus var let om hjertet og glad i sindet da de bevægede sig fremad sammen, indtil han kom til bakkekammen af Oliebjerget, hvorfra byen og templets tårne blev synlige. Der standsede Mesteren optoget, og en stor stilhed faldt over dem alle, da de så ham grædende. Da Mesteren kiggede ud over den enorme menneskemængde, der var på vej ud fra byen for at byde ham velkommen, sagde han med mange følelser og med tårevædet stemme: "Jerusalem, hvis du kun havde forstået, selv dig, i det mindste på denne dag, som er din, hvad som giver dig fred og du så frit kunne have fået! Men nu er disse herligheder ved at blive skjult for dine øjne. Du er ved at afvise Fredens Søn og vende ryggen til frelsens evangelium. Det vil snart komme en tid, hvor du vil se dine fjender grave en voldgrav omkring dig og belejre dig fra alle sider. De vil ødelægge dig så grundigt, at ikke en sten skal blive tilbage på en anden. Og alt dette skal ramme dig, fordi du ikke forstod, at tiden var inde for dit guddommelige besøg. Du er ved at afvise Guds gave, og alle mænd vil afvise dig."

Da han var færdig med at tale, begyndte nedstigningen af Oliebjerget og blev snart forenet med skaren af besøgende, der var kommet ud fra Jerusalem og som vinkede med palmegrene, råbe hosianna, og ellers udtrykte glæde og godt kammeratskab. Mesteren havde ikke planlagt, at disse skarer skulle komme ud fra Jerusalem for at byde dem velkommen; det var noget, som andre havde afstedkommet. Han planlagde aldrig noget overlagt som var dramatisk.

Blandt denne menneskemængde, der strømmede ud for at byde velkommen til Mesteren, var der også mange af farisæerne og hans andre fjender. De blev så forvirret over denne pludselige og uventede udbrud af populær anerkendelse, at de ikke turde arrestere ham af frygt for at en sådan handling kunne have fået folk til at indlede et åbent oprør. De var meget bange for holdningen hos det store antal besøgende, der havde hørt meget om Jesus og af hvilken mange troede på ham.

Da mængden nærmede sig Jerusalem blev den mere demonstrativ i sit udtryk, så meget, at nogle af farisæerne banede sig vej op til Jesus og sagde: "Mester, du skal irettesætte dine disciple og formane dem til at opføre sig mere anstændigt." Jesus svarede: "Der er kun passende, at disse børn byder Fredens Søn velkommen, som ypperstepræsterne har afvist. Det ville være nytteløst at stoppe dem, for i deres sted, vil disse stene langs vejkanterne begynde at skribe."

Farisæerne skyndte sig forud for processionen for at forene sig med jødernes råd, som netop holdt møde i templet, og de indberettede til deres medarbejdere: "Se, alt hvad vi gør, er til ingen nytte; vi er forvirrede over denne galilæer. Menneskerne er gået tosset over ham; hvis vi ikke stopper disse uvidende, vil hele verden følge ham."

Der var ingen dybere betydning i denne overfladiske og spontane udbrud af populære entusiasme. Selv om denne velkomst var glad og oprigtig, bebudede den ikke nogen oprigtig eller dybtliggende overbevisning i hjertet på mennesker i denne jublende skare. Disse folkesamlinger var lige så villige til hurtigt at afvise Jesus senere på ugen, da jødernes råd til sidst tog en fast og beslutsom holdning til ham, og de blev desillusioneret - da de indså, at Jesus ikke ville etablere riget i overensstemmelse med deres lange nærede forventninger.

Men hele byen befandt sig i en tilstand af mægtig opvågnen, til det punkt, hvor alle spurgte: "Hvem er denne mand?" Og folkeskaren svarede: "Dette er profeten fra Galilæa, Jesus af Nazaret."

4. BESØG RUNDT OM I TEMPLET

Mens Alpheus tvillingerne bragte æsel tilbage til sin ejer, løsrev Jesus og de ti apostle sig fra deres nærmeste medarbejdere og vandrede omkring i templet, og kiggede på forberedelserne til påsken. Der blev ikke gjort forsøg på at forulempe Jesus eftersom at jødernes råd stærkt frygtede for folket, og det var helt sikkert en af årsagerne til at Jesus havde tilladt folkemængden at ære ham som de havde gjort. Apostlene forstod kun lidt, at dette var den eneste menneskelige måde at forebygge Jesu umiddelbare anholdelse, så snart han kom ind i byen. Mesteren ønskede at give Jerusalems Indbyggere, høj og lav, samt titusindvis af påske besøgende, denne ene mere og sidste chance for at høre evangeliet og at, hvis de ville, tage imod Fredens Søn.

Nu da aftenen nærmede sig og folkemængderne begyndte at søge ud for at få noget at spise, blev Jesus og hans umiddelbare tilhængere efterladt alene. Sikke en mærkelig dag det havde været! Apostlene var tankefulde, men målløse. Aldrig i løbet af deres år med Jesus, havde de set sådan en dag. Et kort øjeblik, satte de sig ved tempelkisten, og så folk lægge deres bidrag i: de rige lagde meget i kisten, og alle gav noget i overensstemmelse med omfanget af deres aktiver. Til sidst kom der en fattig enke, som var sparsomt klædt, og de så på mens hun kastede to mider (små kobbermønter) i kisten. Så sagde Jesus, der henledte apostlenes opmærksom på enke: "Læg vel mærke til, hvad du lige har set. Denne fattige enke smed mere end alle de andre, for alle de andre som gav en gave, gav en beskeden del af deres overflod, men denne fattige kvinde, selvom hun er i nød, gav alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af."

Som aftenen skred frem gik de tavse omkring på tempelpladsen, og efter at Jesus atter havde kastet et blik på disse velkendte steder og huskede sine følelser i forbindelse med tidligere besøg, uden at forglemme den tidligste, sagde han: "Lad os gå op til Betania for at hvile." Jesus gik sammen med Peter og Johannes til Simons hjem, mens de andre apostle overnattede blandt deres venner i Betania og Betfage.

5. APOSTLERNES INDSTILLING

Denne søndag aften da de vendte tilbage til Betania, gik Jesus foran apostlene. Ikke et ord blev sagt, indtil de skilles, efter at de var ankommet til Simons hus. Ingen andre tolv mennesker havde nogensinde oplevet så forskellige og uforklarlige følelser som nu susede gennem sind og sjæl i disse rigets ambassadører. Disse robuste galilæere var forvirret og befippet. De vidste ikke, hvad de kunne forvente som det næste; de var for overrasket over at være meget bange. De vidste intet om Mesterens planer for den næste dag, og de stillede ingen spørgsmål. De gik til deres logi, selvom de ikke sov meget, med undtagelse af tvillinger. Men de holdt ikke væbnet vagt over Jesus ved Simons hus.

Andreas var grundigt forstumlet, så godt som forvirret. Han var den eneste apostel, som ikke for alvor foretog sig at evaluere den hyldest, der var brudt ud blandt folket. Han var også optaget af tanken om hans ansvar som chef for det apostoliske korps til seriøst at overveje meningen med eller betydningen af folkemængdens højlydte hosianna råb. Andreas var travlt optaget med at se nogle af hans medarbejdere, da han var bange for, at de i løbet af begejstringen kunne blive vildledt af deres følelser, især Peter, James, Johannes, og Simon Zelotes. Hele denne dag og i løbet af de næste følgende dage blev Andreas plaget med alvorlig tvivl, men han sagde aldrig noget om disse betænkeligheder til sine apostolske medarbejdere. Han var bekymret over holdningen hos nogle af de tolv, som han vidste, var bevæbnet med sværd; men han vidste ikke, at hans egen bror, Peter, bar et sådant våben. Derfor gjorde processionen ind i Jerusalem et forholdsvis overfladisk indtryk på Andreas. Han var for travlt optaget med sit ansvar i tjenesten til at blive påvirket af noget andet.

Simon Peter var først næsten helt beruset af denne manifestation af begejstring, men han var betydeligt ædru, da de vendte tilbage til Betania samme aften. Peter kunne simpelthen ikke komme til klarhed over, hvad Mesteren ønskede. Han var meget skuffet over, at Jesus ikke fulgte op på denne bølge af folkelig gunst med en form for erklæring. Peter kunne ikke forstå, hvorfor Jesus ikke talte til de mange, da de ankom til templet, eller i det mindste tillod en af apostlene at holde en tale til mængden. Peter var en stor prædikant, og han kunne ikke lide at se sådan en stor, modtagelig, og begejstret publikum gå til spilde. Han ville meget gerne have prædiken rigets evangelium til mængden lige der i templet; men Mesteren havde specifikt pålagt dem ikke at undervise eller prædike, mens de var i Jerusalem denne påskeuge. Reaktionen fra den spektakulære procession ind i byen var katastrofal for Simon Peter. Om natten var han ædru og usigeligt bedrøvet.

For James Zebedæus, var denne søndag en dag med rådvildhed og dyb forvirring. Han kunne ikke forstå betydningen af,

hvad der skete. Han kunne ikke forstå Mesterens formål i at tillade denne vilde anerkendelse og derefter i at nægte at sige et ord til menneskerne, da de ankom til templet. Som processionen bevægede sig ned fra Oliebjerget mod Jerusalem, især da de blev mødt af de tusinder af pilgrimme, der strømmede ud for at byde Mesteren velkommen, blev James grusomt sønderrevet af sine modstridende følelser af opstemthed og tilfredsstillelse over hvad han så og ved hans dybe følelse af frygt for, hvad ville ske, når de nåede templet. Og han blev modløs og overvældet af skuffelse, da Jesus steg ned fra æsel og fortsatte med at gå i ro og mag omkring på templets gårdspladser. James kunne ikke forstå, hvorfor de smed sådan en storslået mulighed væk for at forkynde Guds Rige. Frem mod aftenen holdt en sørgeligt og frygtelig usikkerhed et fast greb om hans sind.

Johannes Zebedæus kom et sted i nærheden af forståelsen af hvorfor Jesus gjorde, som han gjorde; i det mindst forstod han delvis den åndelige betydning af dette såkaldte triumftog ind i Jerusalem. Da mængden var på vej til templet, og da Johannes så Mesteren sidde der overskrævs på føllet, huskede han, at han engang havde hørt Jesus citere en passage af skrifterne, ytringen af Zakarias, der beskrev, hvordan Messias ville komme som en fredens mand og ride ind i Jerusalem på et æsel.

Da Johannes vendte dette skriftsted rundt i sit sind begyndte han at forstå den symbolske betydning af denne søndag eftermiddags festspil. I det mindste vidste han tilstrækkeligt af skriftens betydning i dette tilfælde til i en vis grad at kunne nyde episoden og forhindre ham i at blive for meget modløs af triumftogets tilsyneladende formålsløshed. Johannes havde en type for sind, som havde en naturlig evne til at tænke og føle i symboler.

Filip kom helt ud af balance af at udbruddet kom så pludseligt og så spontan. Han kunne ikke samle sine tanker tilstrækkeligt, mens de var på vej ned fra Oliebjerget til at komme til nogen klar idé om, hvad hele demonstrationen var om. På en vis måde nød han forestillingen, fordi hans Mester blev hædret. Da de nåede templet, blev han urolig ved tanken om, at Jesus eventuelt kunne bede ham om at bispise de mange, så da Jesu adfærd roligt vendte sig bort fra mængden, som gjorde de fleste af apostlene så bittert skuffet, var det en stor lettelse for Filip. Folkemængderne havde nogle gange været en stor prøvelse for proviantforvalteren af de tolv. Efter at han var sluppet af med denne personlige frygt for massernes materielle behov, sluttede Filip sig sammen med Peter i at udtrykke sin skuffelse over, at intet blev gjort for at undervise de mange. Den nat begyndte Filip at tænke over disse erfaringer, og var fristet til at tvivle på hele idéen med riget. Han spekulerede ærligt på, hvad alt dette kunne betyde, men han udtrykte ikke sin tvivl til nogen; han elskede Jesus for meget. Han havde stor personlig tro på Mesteren.

Bortset fra de symbolske og profetiske aspekter, så kom Natanael nærmest til at forstå Mesterens grund til at mobilisere folkelig støtte hos påskens pilgrimme. Før de nåede templet, havde han gennemtænkt, at uden et sådan demonstrativt indtog i Jerusalem ville Jesus have været arresteret af det jødiske råds embedsmænd og kastet i fængsel i det øjeblik, han formodes at komme ind i byen. Han var derfor ikke i den mindst overrasket over, at Mesteren ikke brugte flere af de jublende skarer til andre formål, da han var kommet indenfor byens mure og havde dermed gjort så stærkt et indtryk på de jødiske ledere, at de afstod fra straks at fængsle ham. Da Natanael forstod den virkelige årsag til Mesterens ankom i byen på denne måde, var han åbenbart mere samlet, når han gik sammen med de andre, og mindre forstyrret og skuffet over Jesu senere adfærd end de andre apostle. Nataniel havde stor tillid til Jesu forståelse af mennesker såvel som i hans klogskab og kløgt i håndteringen med vanskelige situationer.

Mattæus var først rådvild over denne storslåede forestilling. Han forstod ikke betydningen af det, hans øjne så, indtil han også kom i tanke om skriftstedet hos Zakarias hvor profeten havde hentydet til jubel i Jerusalem, fordi dens konge var kommet med frelse og ridende på et ungæsel. Da processionen bevægede sig i retning af byen og derefter drog mod templet, blev Mattæus ekstatiske. Han var sikker på, at noget særligt ville ske, når Mesteren ankom til templet i spidsen for denne råbende mangfoldighed. Da en af farisæerne hånede Jesus og sagde: "Se, alle, se, hvem der kommer her, jødernes konge rider på et æsel!" krævede det store tilbageholdenhed af Mattæus til ikke at gå til håndgribeligheder. Ingen af de tolv var mere deprimeret, den nat på vej tilbage til Betania. Næst efter Simon Peter og Simon Zelotes, oplevede han de største nervøse spændinger, og da natten kom, var han helt udmattet. Men om morgenen var Mattæus meget jublete; Han var trods alt, en munter taber.

Thomas var den mest forvirrede og rådvilde af alle de tolv. Det meste af tiden, fulgte han bare med, stirrede på skuespillet og ærligt spekulerer på, hvad kunne være Mesterens motiv for at deltage i sådan en mærkelig demonstration. Dybt i sit hjerte betragtede han hele forestillingen som noget barnligt, hvis ikke ligefrem fjollet. Han havde aldrig set

Jesus gøre noget lignende, og var ikke sikker på, hvordan han skulle forklare hans mærkelige adfærd på denne søndag eftermiddag. Da de nåede templet, havde Thomas udledt, at formålet med denne populære demonstration var at skræmme jødernes råd, så de ikke straks turde arrestere Mesteren. På vej tilbage til Betania tænkte Thomas meget, men sagde ikke noget. Ved sengetid havde Mesterens dygtighed i at iscenesætte dette tumultagtige indtog i Jerusalem begyndt at syntes ret humoristisk, og reaktionen opmuntrede ham meget.

Denne søndag startede som en stor dag for Simon Zelotes. Han så syner af vidunderlige gerninger i de kommende dage i Jerusalem, og heri havde han ret, men Simon drømte om etablering af et nyt nationalt styre for jøderne, med Jesus på Davids trone. Simon så nationalisterne træde i aktion, så snart riget blev udråbt, og sig selv som den øverste chef for de militære styrker som samledes i det nye rige. På vej ned fra Oliebjerget, forestillede han sig endda medlemmer af jødernes råd og alle deres sympatisører døde før solnedgang samme dag. Han troede virkelig, at noget stort vil ske. Han var den højstråbende i hele mængden. Ved femtiden om eftermiddagen var han en tavs, knust, og illusionsløs apostel. Han genvandt sig aldrig helt fra denne depression, som slog sig ned på ham som et resultat af denne dags chok, i hvert fald ikke før længe efter Mesterens opstandelse.

For Alpheus tvillinger var dette en perfekt dag. De nød virkelig det alt sammen hele vejen, og da de ikke var til stede under den stille gåtur rundt omkring i templet, undgik de meget af den antiklimaks, der fulgte uroen blandt folket. De kunne umuligt forstå den nedslåede opførsel blandt apostlene da de vendte tilbage til Betania samme aften. I tvillingerne hukommelse fremstod denne dag altid som den dag da de havde været tættest på himlen på jorden. Denne dag var det tilfredsstillende højdepunkt i hele deres karriere som apostle. Mindet om glæden af denne søndag eftermiddag førte dem videre gennem hele tragedien i denne begivenhedsrige uge, helt op til korsfæstelsen. Det var det mest værdige indtog tvillingerne kunne forestille sig af en konge; de nød hvert øjeblik af hele festspillet. De godkendt fuldt ud alt hvad de så og næret længe mindet om det.

Af alle apostlene, var Judas Iskariot den mest negativt påvirket af dette festlige indtog i Jerusalem. Hans sind var i en gærende splid på grund af Mesterens irttesættelse den foregående dag i forbindelse med Marias salvelse på højtiden i Simons hus. Judas var forarget med hele skuespillet. For ham virkede det barnligt, hvis ikke ligefrem latterligt. Da denne hævngherrige apostel betragtede denne søndag eftermiddag, forekom Jesus ham mere at ligne en klovn end en konge. Han var inderligt fornærmet over hele forestillingen. Han delte synspunkter med grækerne og romerne, der så ned på alle, der indvilligede i at ride på et æsel, eller et æselføl. På det tidspunkt da triumftøget var kommet ind i byen, havde Judas så godt som besluttet at opgive hele idéen om en sådan rige; han havde næsten besluttet at trække sig ud af alle sådanne farceagtige forsøg på at etablere himmelriget. Men så tænkte han på Lazarus opstandelse, og mange andre ting, og besluttede at blive med de tolv, i det mindste for endnu en dag. Desuden bar han posen, og han ville ikke desertere med de apostoliske midler i hånden. På vejen tilbage til Betania den aften syntes hans adfærd ikke mærkeligt, da alle apostlene var lige så nedslået og tavse.

Judas blev voldsomt påvirket af at hans venner blandt saddukæerne gjorde ham til grin. Ingen anden enkelt faktor påvirkede ham så stærkt, da han endelig besluttet at opgive Jesus og sine apostlevenner, som en vis episode, der fandt sted lige som Jesus nåede indgangen til byen: En fremtrædende saddukæer (en ven af Judas familie) styrtede op til ham i en ånd af skadefro latterliggørelse og dunkede ham på ryggen og sagde: "Hvorfor er du så bekymret, min gode ven? Op med humøret! og slut dig til os alle, mens vi hylder denne Jesus af Nazaret jødernes konge, når han rider gennem Jerusalems porte siddende på et æsel." Judas havde aldrig skrumpet fra forfølgelse, men han kunne ikke udholde denne form for latterliggørelse. Med den længe nærrede følelse af hævnlyst der nu blev blandet med denne fatale frygt for latterliggørelse, den frygtelige og bange følelse af at skamme sig over sin Mester og sine medapostle. I sit hjerte, var denne ordineret ambassadør af riget allerede en desertør. Det forblev kun for ham at finde nogen brugbar undskyldning for en åben brud med Mesteren.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 173

MANDAGEN I JERUSALEM

TIDIGT denne mandag morgen var Jesus og apostlene som aftalt i Simons hjem i Betania, og efter en kort konference, begav de sig på vej til Jerusalem. De tolv var usædvanligt stille under vandringen mod templet. De havde ikke genvundet sig fra den foregående dags oplevelse. De var forventningsfulde, bange og dybt påvirket over en vis følelse af at være udenfor, der voksede ud af, at Mesteren pludselig havde skiftet taktik, sammen med hans instruktion, at de ikke skulle engagere sig i den offentlige undervisning i hele denne påskeuge.

Da gruppen var på vej ned ad Oliebjerget, gik Jesus forrest, og apostlene fulgte umiddelbart bag ham i tankevækkende stilhed. Alle undtagen Judas Iskariot havde kun én tanke øverst i sindet, nemlig: Hvad ville Mesteren gøre i dag? Den eneste alt absorberende tanke hos Judas var: Hvad skal jeg gøre? Skal jeg gå videre med Jesus og mine medarbejdere, eller skal jeg trække mig? Og hvis jeg vil slutte, hvordan skal jeg frigøre mig selv?

Det var omkring klokken ni denne smukke morgen, da disse mænd ankom til templet. De gik lige til det store tempel plads, hvor Jesus så ofte underviste, og efter at han havde hilst på de troende, der ventede på ham, steg han op på et af podierne, og begyndte at tale til de forsamlede. Apostlene trak sig tilbage i en kort afstand og afventede udviklingen.

1. TEMPLET RENSES

En kæmpe kommerciel aktivitet var vokset op i forbindelse med tempeltilbedelsens gudstjenester og ceremonier. Der var handel som tilbød egnede dyr for de forskellige ofringer. Selv om det var tilladt for en gudstjeneste deltager at bringe sine egne offerdyr, var det et faktum, at dette dyr i alle henseender skulle være "fejlfri" ifølge levitternes lov og i henhold til templets officielle inspektørers fortolkning. Mange hengivne udøvere havde oplevet den ydmygelse at få deres angiveligt perfekte dyr afvist af templets eksaminatorer. Det var derfor blevet mere udbredt at købe offerdyr i templet, og selv om der var flere steder på det nærliggende Oliebjerget, hvor de kunne købes, var det blevet mere og mere almindeligt at købe disse dyr fra tempels folde. Gradvist var denne praksis med at sælge alle slags offerdyr i templets gårde opstået. En omfattende virksomhed, der bragte enorme profitter var således oprettet. Nogle af disse gevinster blev reserveret til tempelkassen, men størstedelen endte ad omveje hos de herskende ypperstepræstelige familier.

Salget af dyr i templet blomstrede, fordi når en hengiven praktiserende købte et sådan dyr, selvom prisen kunne være ganske høj, så behøvede han ikke at betale andre gebyrer, og han kunne være sikker på, at det påtænkte offer ikke blev afvist på grund af at den havde virkelige eller formelle mangler. Ved visse tider blev de almindelige mennesker udsat for et system med uhyrlige overpriser, især under de store nationale højtider. En gang gik de grådige præster så vidt som til at kræve en pris svarende til en uges løn, for et par duer, som burde have været solgt til de fattige for et par øre. "Annas Sønner" var allerede begyndt at etablere deres basarer i templets forgårde, og de samme varer boder var der indtil de endelig blev væltet af en hob tre år før selve templet blev ødelagt.

Men handel med offerdyr og diverse markedsvare var ikke den eneste måde, hvorpå templet gårdene blev vanhelliget. På dette tidspunkt blomstrede også et omfattende system af bank- og kommerciel veksling, som blev gennemført åbent indenfor templets område. Alt dette var sket på følgende måde: Under det hasmonæiske dynasti opfandt jøderne deres egne sølvmonter, og det var blevet almindeligt at kræve betaling af tempelskatten på en halv sekel, og alle andre tempel gebyrer med denne jødiske mønt. Denne regulering nødvendiggjorde, at vekslerere have licens til at veksle de mange former for valuta i omløb i hele Palæstina og andre provinser i det romerske imperium for denne ortodokse sekel af jødisk prægning.. Templets hovedindtægt som alle betalte undtagen kvinder, slaver og mindreårige, var en halv sekel, en

mønt på størrelse som en ti øre mønt, men dobbelt så tyk. På Jesu tid var præsterne også blevet fritaget for at betale tempelaftgifter. Mellem den 15 og 25 i måned før påske opstillede disse akkrediterede vekselerere deres boder i de største byer i Palæstina for at forsyne jøderne med de rigtige penge til at betale tempel skat, når de havde nået Jerusalem. Efter denne ti dages periode flyttede vekselererne til Jerusalem og begyndte at opstille deres boder på templets gårdspladser. De havde tilladelse til at modtage mellem tredive og fyrre procent i kommission for at veksle en mønt, der var værd omkring halvfjerds øre, og hvis nogen ønskede at udveksle en mønt af større værdi, blev de debiteret dobbelt kommission. Ligeledes profiterede disse tempelbankfolk fra veksling af alle penge der var nødvendig for at købe offerdyr, og som betaling for løfter eller udarbejdelse af tilbud.

Disse tempelvekselerere gennemførte ikke kun en almindelig bankvirksomhed for profit, når de vekslede over tyve forskellige slags valutaer, som de gæstende pilgrimme periodisk bragte til Jerusalem, men de var også engageret i alle andre former for transaktioner, der tilhørte bankvirksomheden. Både templets statskasse og herskerne i templet havde enorme indkomster af disse kommercielle aktiviteter. Det var ikke ualmindeligt, for templets statskasse at indeholde hvad der svarer til mere end halvfjerds millioner kroner, mens de almindelige mennesker vansmægtet i fattigdom og fortsatte med at betale disse uretfærdige afgifter.

Midt i denne larmende samling af vekselerere, varespekulanter og kvægsælgere, prøvede Jesus denne mandag morgen at undervise i evangeliet om det himmelske rige. Han var ikke alene om at føle sig krænket af denne vanhelligelse af templet. De almindelige mennesker, især de jødiske besøgende fra andre provinser, følte sig også dybt såret af denne spekulations ydmygelse af deres nationale helligdom. På dette tidspunkt holdt selv jødernes råd deres regelmæssige møder i en hal omgivet af al denne pludren og alt dette rod som handel og bytte aktiviteterne medførte.

Ligesom Jesus var ved at begynde sin tale, var der to episoder, der tiltrak hans opmærksomhed. Ved en af vekslernes pengebord i nærheden opstod en voldelig og fyrig diskussion om den påståede overdebitering af en jøde fra Alexandria, mens luften i samme øjeblik blev fyldt med brølene fra hundrede okser, der blev drevet fra et område af dyrefoldene til et andet. Mens Jesus stoppede op, lydløst men eftertænksomt overvejede denne scene for handel og forvirring, så han tæt på ham en enfoldig galilæer, en mand, han engang havde talt med i Jireon, og som nu var ved at blive hånet og skubbet omkring af overlegen og angiveligt højerestående judæere; alt dette kombineret til at afstedkomme en af disse mærkelige og periodiske følelsesudbrud af indignation i sjælen hos Jesus.

Til apostlenes forundring - dem som stod nær ved og ikke tog del i det, som så snart fulgte - steg Jesus ned fra podiet, gik over til drengen, der drev kvæget over gården, tog knudepiskens fra ham og drev hurtigt dyrene ud fra templet. Men det var ikke alt: foran de undrende blikke fra tusinder af mennesker, der var samlet i tempelgården fortsatte Jesus majestætisk over til kvægfalten længst væk og begyndte derefter at åbne portene for hver stald og at drive de fængslede dyr ud. Nu gik der ligesom et elektrisk stød gennem de forsamlede pilgrimme, og under vilde skrig, bevægede de sig hen mod basarerne og begyndte at vælte pengevekslernes borde. På mindre end fem minutter var alt handel blevet fejtet væk fra templet. Da de romerske vagter, der var stationeret i nærheden, dukkede op på scenen var alt stille og folkemængderne var vendt tilbage til orden. Jesus vendte tilbage til den talendes podie og talte til publikum: "I har i dag været vidne til det som er skrevet i Skrifterne: Mit hus skal kaldes et bedehus for alle nationer, men I har gjort det til en røverrede."

Men før han kunne sige noget mere brast den store menneskemængde ud i prisende hosianna råb, og snart trådte en gruppe unge mennesker ud af mængden og begyndte at synge taksigelseshymner for at vise deres påskønnelse over at de respektløse og grådige gadesælgere var blevet drevet ud af det hellige tempel. På dette tidspunkt, var nogle af præster ankommet til scenen, og en af dem sagde til Jesus: "Kan du ikke høre, hvad levitternes børn siger?" Mesteren svarede: "Har du aldrig læst, at "ud af børn og spædbørns mund er tilbedelse blevet fuldendt?" Og hele resten af dagen, mens Jesus underviste, stod vagter som folket havde sat ud på vagt ved hver buegang, og de lod ikke nogen bære selv en tom beholder tværs over templets gårde.

Da ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte om disse begivenheder, var de lamslået. Så meget desto mere frygtede de nu Mesteren, og i stigende grad blev de fast besluttet på at gøre det af med ham. Men de var hjælpeløse. De vidste ikke, hvordan de kunne frembringe hans død, for de var meget bange for folkemængderne, som nu så uforbeholdent viste deres påskønnelse, over at han havde drevet de profane profitmagere væk. Hele denne dag, en dag med ro og fred i templets gårde, lyttede menneskerne til Jesu lære og bogstaveligt klamrede sig til hans ord.

Denne overraskende handling, som Jesus udførte var ud over hans apostles forståelse. De var så forbløffet over deres herres pludselig og uventet udspil, at de under hele episoden forblev sammen klemt ved siden af hinanden ved den talendes podie; de løftede aldrig en finger for at hjælpe til med at rense templet. Hvis denne spektakulære begivenhed havde fundet sted dagen før på Jesu triumferende ankomst til templet efter den tumultagtige procession gennem byens porte, hele tiden højlydt hyldet af folkemængden, så havde de været klar til det, men som det nu kom, var de helt uforberedt til at deltage i begivenheden.

Denne udrensning af templet fortæller Mesterens indstilling til kommercialiseringen af religiøs praksis samt hans afsky for alle former for uærlighed og spekulation på bekostning af de fattige og uuddannede. Denne episode viser også, at Jesus ikke ser med godkendelse til afvisningen af at bruge magt for at beskytte de fleste af enhver given menneskelig gruppe mod de urimelige og slavebindende praksis hos urimelige minoriteter, som kan tænkes at være i stand til at gemme sig bag politisk, økonomisk eller religiøs magt. Snedige, ondskabsfulde og intrigante mennesker bør ikke have lov til at organisere sig for at udnytte og undertrykke dem, der på grund af deres idealisme ikke er tilbøjelig til at ty til vold for at forsvare sig selv eller til at fremme deres prisværdige livsprojekter.

2. MESTERENS AUTORITET UDFORDRES

Jesu triumf indtog i Jerusalem om søndagen overvældet de jødiske ledere til det punkt, at de undlod at arrestere ham. Denne dag udskød den spektakulære udrensning af templet ligeledes effektivt arrestationen af Mesteren. Dag efter dag blev jødernes herskere desto mere fast besluttet på at gøre det af med ham, men de var bekymrede over to ting som samvirkede til at udskyde tidspunktet for pågribelsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge var uvillige til at arrestere Jesus offentligt af frygt for at folkemængden kunne vende sig imod dem i et bittert raseri. De frygtede også muligheden for at de romerske vagter skulle påkaldes for at dæmpe en folkelig opstand.

På den jødiske råd ved middagstid, blev det enstemmigt vedtaget, at Jesus hurtigt skulle afskaffes, eftersom at ingen af Mesterens venner deltog i dette møde. Men de kunne ikke blive enige om, hvornår og hvordan han skulle fængsles. I sidste ende besluttede de at udpege fem grupper til at gå ud blandt folk og forsøger at få ham viklet ind i sin undervisning eller på anden måde at miskreditere ham blandt dem, der lyttede til hans forkyndelse. Således da Jesus klokken to lige var begyndt sin tale om ”Den frihed sønsket giver” banede en gruppe af disse af Israels ældste sig frem mod Jesus, afbrød ham på deres sædvanlige måde og stillede dette spørgsmål: ”Hvad er din autoritet til at gøre det? Hvem har givet dig det privilegium?”

Det var helt i orden for templet forstandere og det jødiske råds tjenestemænd at stille dette spørgsmål til dem, der kom for at undervise og optræde på denne særlige måde, som havde været karakteristisk for Jesus, navnlig med hensyn til hans seneste adfærd, da han havde ryddet templet fra al handel. Disse handelsfolk og vekselerere arbejdede alle under beskyttelse af de højeste herskers udtrykkelig tilladelse, og en vis procentdel af deres overskud skulle gå direkte til templets kasse. Glem ikke at *myndighed* var kodeordet blandt hele det jødiske folk. Profeterne tilskyndede gentagende gange til uro, fordi de så dristigt vovede at undervise uden tilladelse, uden at være blevet ordentligt uddannet i de rabbinske akademier og efterfølgende regelmæssigt ordineret af det jødiske råd. Fraværet af en sådan kompetence på krævende offentlig uddannelse blev anset for at betyde enten uvidende formodning eller åbent oprør. På den tid var det kun det jødiske råd som kunne ordinere en ældste eller lærer, og sådan en ceremoni skulle foregå i overværelse af mindst tre personer, der tidligere var blevet ordineret på samme måde. Sådan en ordination gav læreren titlen ”rabbi” og gjorde ham godt kvalificeret til at fungere som dommer, ”til at binde og løse sager som kunne bringes til ham for afgørelse.”

Templets herskere kom til Jesus denne eftermiddagstid for at sætte spørgsmålstegn ikke kun ved hans undervisning, men også hans handlinger. Jesus vidste godt, at netop disse mænd længe offentligt havde proklameret, at hans autoritet til undervisning var satanisk, og at alle hans mægtige gerninger var blevet opnået med djævelprinsens magt. Derfor begyndte Mesteren sin svar på deres spørgsmål ved at stille dem et modspørgsmål. Jesus sagde: ”Jeg har også et spørgsmål til dig, og hvis du svare på det, vil jeg fortælle dig, med hvilken tilladelse jeg gøre dette. Dåben som Johannes døbte med, hvorfra kom den? Fik Johannes sin autoritet fra himlen eller fra mennesker?”

Da hans spørgere hørte dette, trak de sig til side for gensidigt at drøfte hvilket svar de ville give. De havde tænkt sig at gøre Jesus forlegen foran folkeforsamlingen, men nu fandt de sig selv meget forvirret, foran alle, som var samlet i

tempelgården. Deres skuffelse var endnu tydeligere, da de vendte tilbage til Jesus og sagde: ”Når det gælder dåb, som Johannes døbt med, kan vi ikke svare; vi ved det ikke.” De svarede Mesteren sådan, fordi de havde overvejet følgende med hinanden: Hvis vi siger ’fra himlen,’ svarer han, ”Hvorfor troede du så ikke på ham”, og måske, tilføjer han, at han fik sin tilladelse af Johannes, og hvis vi siger ”fra mennesker”, vil folk måske angribe os, for de fleste af dem tror, at Johannes var en profet. Så de var tvunget til komme foran Jesus og folket og bekende, at de, Israels religiøse lærere og ledere, ikke kunne (eller ikke ville) udtrykke en konklusion om Johannes mission. Da de havde sagt deres, så Jesus ned på dem og sagde: ”I så tilfælde fortæller jeg heller ikke om, med hvilken tilladelse jeg har til at gøre dette.”

Jesus havde aldrig til hensigt at appellere til Johannes for sin myndighed; Johannes var aldrig blevet ordineret af jødernes råd. Jesu myndighed var i sig selv og i sin Faders evige overherredømme.

Jesus brugte denne metode til at håndtere sine modstandere, han havde ikke til hensigt at undvige spørgsmålet. I første omgang kan det synes, som om han var skyldig i en mesterlig undvigelse af spørgsmålet, men det var det ikke. Jesus var aldrig tilbøjelig til at opnå uberettiget fordel selv for sine fjender. Ved denne tilsyneladende undvigelse, gav han næsten alle sine tilhørere svar på farisæernes spørgsmål om myndigheden bag hans mission. De havde hævdet, at han optrådte med myndighed fra djævlens prins. Jesus havde gentagne gange hævdet, at al hans undervisning og alt hans arbejde blev udført med magt og myndighed fra hans Fader i himlen. Dette nægtede de jødiske ledere at acceptere og forsøgte at få ham til at indrømme, at han var en uregelmæssig lærer siden han aldrig var blevet sanktioneret af jødernes råd. Selv om han ikke havde krav på at få sin myndighed fra Johannes, da han svarede dem, som han gjorde, tilfredsstillede han folk så meget med denne antydning, at hans fjenders bestræbelser på at fange ham effektivt blev vendt mod dem selv, og i høj grad miskrediterede dem i øjnene af alle, der var til stede.

Det var denne Mesterens genialitet til at håndtere sine modstandere, der gjorde dem så bange for ham. De forsøgte ikke på flere spørgsmål den dag; de trak sig tilbage til at fortsætte drøftelserne indbyrdes. Men det tog ikke lang tid for menneskene at skelne mellem Mesterens moralske majestæt og den intrigante hykleri af hans fjender. Men udrensningen af templet havde ført saddukæerne over på farisæernes side med hensyn til gennemførelse af planen om at tilintetgøre Jesus og saddukæerne repræsenterede nu flertallet i jødernes råd.

3. LIGNELSEN OM DE TO SØNNER

Da de skumlende farisæere stod der i stilhed foran Jesus, så han ned på dem og sagde: ”Fordi du er i tvivl om Johannes mission og er fjendtligt indstillet over for Menneskesønnens undervisning og gerninger, lyt, mens jeg fortæller en lignelse for dig: En mægtig og respekterede jordejere havde to sønner, og da han ønskede at få hjælp af sine sønner til at styre sine store godser, kom han til en af dem og sagde: ’Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men den tankeløse søn svarede sin far og sagde: ’Nej, det vil jeg ikke’, men bagefter fortrød han og gik. Da faderen havde fundet sin ældste søn, sagde han ligeledes til ham: ’Søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Denne hykleriske og utro søn svarede: ’Ja far, jeg vil gå. Men da hans far var gået, gik han ikke. Lad mig spørge dig, hvilke af disse sønner gjorde virkelig deres faders vilje?’”

Folket svarede med én stemme og sagde: ”Den første.” Da sagde Jesus: ”Netop, og nu erklærer jeg, at selv om toldere og prostituerede synes at afvise invitationen til omvendelse, vil de vide, at de er på den forkerte vej og gå ind i Guds rige før jer, som med store præntioner foregiver at tjene Faderen i himlen, mens du nægter at gøre Faderens gerninger. Det var ikke jer, farisæere og skriftkloge, der troede Johannes, men snarere toldere og syndere. Heller ikke tror du på min undervisning, men de almindelige mennesker hører med glæde mine ord.”

Jesus foragtede ikke farisæerne og saddukæerne som personer. Hvad han ønskede, var at miskreditere deres systemer til undervisning og skikke. Han var ikke fjendtlig over for nogen, men her indtræf det uundgåelige sammenstød mellem en ny og levende religion, der udgik fra ånden og den ældre religion, der var baseret på ceremonier, traditioner og autoritet.

Under hele tiden stod de tolv apostle nær Mesteren, men de deltog ikke på nogen måde i disse hændelser. Hver af de tolv reagerede på sin særegne måde på begivenhederne i disse sidste dage af Jesu gerning i kødet, og hver enkelt adlød også Mesterens befaling om at afholde sig fra alle offentlige undervisning og prædiken i løbet af denne påskeuge.

4. LIGNELSEN OM DEN FRAVÆRENDE JORDEJER

Da de ledende farisæere og de skriftkloge, som havde forsøgt at fælde Jesus med deres spørgsmål havde lyttet til historien om de to sønner, trak de sig tilbage for at fortsætte deres drøftelser, mens Mesteren vendte sin opmærksomhed mod den lyttende folkemængde og fortalte en anden lignelse:

”Der var en god mand, der var jordejer, og han plantede en vingård. Han indhegnede den, gravede en udgravning til vinpressen og byggede et vagttårn til vagterne. Så lejede han vingården ud til nogle lejere, mens han foretog en lang rejse til et andet land. Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine tjenere til lejerne for at indsamle sin leje. Men lejerne holdt råd indbyrdes og nægtede at give disse tjenere den del af vinhøsten, der tilhørte deres herre; i stedet greb de hans tjenere og piskede en af dem, stenede den anden og sendte resten væk tomhændet. Og da ejeren hørte om alt dette, sendte han andre, mere betroede tjenere til at gøre op med disse ondsindede lejere, men de blev også slået blodige og behandlet skammeligt. Og derefter sendt jordejeren sin foretrukne tjener, sin forvalter og ham dræbte de. Og alligevel med tålmodighed og overbærenhed sendte han mange andre ansatte, men de accepterede ikke nogen af dem. Nogle pryglede de, andre dræbte de, og da ejeren var blevet behandlet på denne måde, besluttede han at sende sin søn for at gøre op med disse utaknemmelige lejere, og sagde til sig selv: ”De kan mishandle mine tjenere, men min elskede søn vil de helt sikkert vise respekt.” Men da disse forstokkede og ondsindede lejere så sønnen, sagde de til sig selv, ”Dette er arvingen; kom lad os dræbe ham, og arven er vores.” Så tog de fat i ham, smed ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens ejer hører, hvordan de har afvist og dræbt hans søn, hvad gør han da med disse utaknemmelige og ondsindede lejere?”

Da folk hørte denne lignelse og spørgsmålet som Jesus spurgte sagde de: ”Han vil dræbe de elendige mænd, og leje sin vingård ud til andre og ærlige landmænd, der giver ham hans andel af høsten på det rigtige tidspunkt.” Og da nogle af tilhørerne indså, at lignelsen handlede om den jødiske nation og dens behandling af profeterne og af den forestående afvisning af Jesus og rigets evangelium, sagde de med sorg: ”Gud forbyde, at vi skal fortsætte med at gøre disse ting.”

Jesus så, en gruppe af saddukæere og farisæere banede sig vej gennem mængden, og han gjorde et kort stop, indtil de kom tættere på ham og sagde: ”I ved, hvordan jeres fædre afviste profeterne, og I ved udmærket, at I har besluttet i jeres hjerter at afvise Menneskesønnen.” Og Jesus så med et søgende blik på præsterne og de ældste, som stod i nærheden af ham og sagde: ”Har I aldrig læst hvad der er skrevet i skriften om den sten, som bygningsmændene forkastede, og så, da folket havde fundet den, gjort den til hjørnestenen? Og derfor vil jeg advare jer endnu engang, at hvis I fortsætter med at afvise dette evangelium, så vil Guds rige snart blive taget væk fra jer og givet til et folk, der er villige til at modtage de gode nyheder og bære åndens frugter. Og der er et mysterium forbundet med denne sten, for den, der falder over den og derefter bliver smadret, skal frelses; men den som stenen falder på, vil smuldre til støv og hans aske spredes for alle vinde.”

Da farisæerne hørte disse ord, forstod de, at Jesus henviste til dem selv og de andre jødiske ledere. De havde stor lyst til at arrestere ham, her og nu, men de frygtede for mængden. Men de var så vrede over Mesterens ord, at de trak sig tilbage for igen at rådføre sig indbyrdes, hvordan de kunne dræbe ham. Denne aften forenede både saddukæerne og farisæerne sig om en fælles plan for den næste dag at få ham i fælden.

5. LIGNELSEN OM BRYLLUPSFESTEN

Efter at de skriftkloge og herskere havde trukket sig, vendte Jesus tilbage til de forsamlede folkemængde og fortalte lignelsen om bryllupsfesten. Han sagde,

”Himmelriget kan sammenlignes med en konge, der holdt et bryllup for sin søn og udsendte budbringere for at bede dem om at komme, som allerede var blevet inviteret til brylluppet. Budbringeren sagde: ”Alt er klar til bryllupsfesten i kongens palads.” Nu afviste mange af dem, der tidligere havde lovet at deltage, denne gang at komme. Da kongen hørte disse afvisninger af hans invitation sendte han andre tjenere og budbringere, og sagde: ”Fortæl alle dem der var inviteret til at komme, for se, jeg har arrangeret måltidet; mine okser og fedekalve slagtet, og alt er klar til at fejre min søns forestående bryllup.” Men igen foragtede de tankeløse denne invitation fra deres konge og gik deres egne veje, den ene gik til sin gård, den anden til sit keramikværksted, og andre til deres forretninger. Atter andre var ikke tilfredse med måden men forsømte kongens opfordring, og i åbent oprør tog de kongens sendebud og misbrugte dem skammeligt, dræbe endda nogle af dem. Og da kongen så, at hans udvalgte gæster, selv dem, der havde accepteret hans foreløbige

invitation og havde lovet at deltage i brylluppet, endelig havde afvist hans invitationen og i oprør havde beslaglagt og dræbt hans udvalgte budbringere, blev han meget vred. Og så sendte den fornærmet konge sine hære og sine allieredes hære og befalede dem at ødelægge disse oprørske mordere og brænde deres by ned.

”Og da han havde straffet dem, der havde foragtet hans invitation, besluttede han en ny dag for bryllupsfesten og sagde til sine budbringere:” De, der først blev inviteret til brylluppet var ikke værdige; gå derfor nu ud til vejkrydset og landevejen, og også uden for bygrænsen, og invitere så mange som du finder, byd selv disse fremmede at komme ind og deltage i bryllupsfesten.” Og så gik tjenerne ud på landevejene og afkrogene og samlede alle de mødte op, gode og dårlige, rige og fattige, så bryllupssalen endelig blev fyldt med villige gæster. Da alt var klar, kom kongen ind for at se gæsterne, og til hans store overraskelse, så han en mand, som ikke var iført bryllup tøj. Kongen, der villigt havde givet bryllup tøj til alle sine gæster, henvendte sig til manden og sagde: ”Min ven, hvordan kan du komme ind som mit gæsterum på dette tidspunkt uden at have bryllupsklæder på dig?” Og den uforberedte mand kunne ikke svare. Da sagde kongen til tjenerne: ”Smid denne tankeløs gæst ud fra mit hus til at dele skæbne med alle andre, der har forsmået min gæstfrihed og afvist min invitation. Jeg ønsker ikke andre her end dem, der gerne acceptere min invitation og som gør mig den ære at bære de gæsteklæder, som jeg så villigt har leveret til alle.”

Da Jesus havde sagt denne lignelse, ville han netop bede publikum om at sprede sig, da en velvillig troende banede sig vej mod ham gennem mængden og sagde: ”Men, Mester, hvordan skal vi vide om alt dette? Hvordan kan vi være klar til kongens invitation? Hvad tegn kan du vise os, så vi kan vide, at du er Guds søn?” Da Mesteren hørte dette, sagde han: ”En enkelt tegn skal der gives jer.” Så pegede han på sin egen krop og fortsatte: ”Riv dette ned tempel og jeg vil bygge det igen på tre dage.” Men de forstod ham ikke, og da de spredtes, talte de med hverandre og sagde: ”I næsten halvtreds år har dette tempel været under opbygning og alligevel siger han at han skal bryde det ned og bygge det igen på tre dage.” Selv hans egne apostle forstod ikke betydningen af denne udtalelse, men senere, efter hans opstandelse, huskede de, hvad han havde sagt.

Klokken fire om eftermiddagen, vinkede Jesus til sine apostle og antydede, at han ønskede at forlade templet og gå til Betania for deres aftensmad og hvile for natten. På vej op ad Oliebjerget instruerede Jesus Andreas, Filip og Thomas, at de den næste dag skulle etablere en lejr nærmere byen, som de kunne bruge i resten af påskeugen. Ifølge denne instruktion slog de næste morgen deres telte op i en slugt på en bjergside med udsigt over den offentlige park Getsemane, på et markområde, der tilhørte Simon i Betania.

Igen var det en tavs gruppe af jøder, som denne mandag aften gik op ad den vestlige skråning af Oliebjerget. Disse tolv mænd begyndte, som aldrig før, at føle, at noget tragisk var ved at ske. Mens den dramatiske udrensning af templet i de tidlige morgentimer havde vakt deres håb om at se Mesteren hævde sig selv og manifestere sine mægtige kræfter, fungerede begivenhederne hele eftermiddagen kun som et antiklimaks i, at de alle viste, at de jødiske myndigheder sikkert ville afvise Jesus prædiken. Apostlene var fængslet af spænding og en frygtelig usikkerhed holdt dem fast. De indså, at kun et par korte dage kunne ligge mellem gårsdagens begivenheder og krakket i en forestående undergang. De følte alle, at noget forfærdeligt snart ville ske, men de vidste ikke, hvad de kunne forvente. De gik til deres forskellige steder for hvile, men de sov ikke meget. Selv Alpheus tvillingerne var omsider bragt til den erkendelse, at begivenhederne i Mesterens liv hurtigt bevægede sig hen mod deres endelige kulmination.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 174

TIRSDAG MORGEN I TEMPLET

Ved syvtiden denne tirsdag morgen mødte Jesus med apostlene, kvindernes korps og omkring fireogtyve andre prominente disciple hjemme hos Simon. På dette møde, tog han afsked med Lazarus og gav ham oplysninger, som så hurtigt fik ham til at flygte til Filadelfia i Peræa, hvor han senere blev knyttet til den missionerende bevægelse, som havde sit hovedkvarter i byen. Jesus tog også afsked med den gamle Simon, og gav sine afsked råd til kvindernes korps, da han aldrig igen gav en formel tale for dem.

Denne morgen hilste han hver af de tolv med en personlig appel. Til Andreas sagde han: "Du skal ikke være foruroliget over de forestående begivenheder. Hold et fast greb om dine brødre og lad dem ikke finde dig nedslået." Til Peter sagde han: "Sæt ikke din lid til armen af kød og blod eller til våben af stål. Etabler dig selv på de evige klippers åndelige fundament." Til James sagde han: "Lad ikke ydre omstændigheder få dig til at vakle. Forbliv stærk i din tro, og du vil hurtigt lære, at hvad du tror, er virkeligt." Til Johannes, sagde han: "Vær fredelig; elsk selv dine fjender; vær tolerant. Og husk, at jeg har betroet dig med mange ting." Til Nataniel sagde han: "Døm ikke efter udseende; stå fast i din tro, når alt ser ud til at være tabt; vær trofast i din udnævnelse som rigets ambassadør." Til Filip sagde han: "Forbliv uanfægtet af de forestående begivenheder. Hold dig i ro, selv når du ikke kan se vejen. Vær tro mod din indvielse." Til Mattæus sagde han: "Glem ikke den barmhjertighed, som bragte dig ind i riget. Lad ingen snyde dig for din evige belønning. Vær villig til at stå urokkelig, så som du har modstået tilbøjelighederne af menneskets dødelige natur." Til Thomas sagde han: "Hvor svært det end måtte være, skal du nu gå med tro og ikke på synet. Tvivl ikke på min evne til at fuldføre det arbejde, jeg er begyndt, og at jeg i sidste ende vil se alle mine trofaste ambassadører i riget på den anden side." Til Alfeus tvillingerne sagde han: "Du skal ikke blive knust af det, du ikke kan forstå. Vær tro mod hengivenheden i dit hjerte, og sæt ikke jeres tillid til hverken store mænd eller skiftende holdningen i befolkningen. Stå ved siden af dine brødre." Til Simon Zelotes sagde han: "Simon, skuffelsen kan tænkes at knuse dig, men din ånd skal hæve sig op over alt, der kan komme over dig. Hvad du ikke har lært fra mig, vil min ånd lære dig. Søg den sande virkelighed og bliv ikke tiltrukket af uvirkelige og materielle skygger." Til Judas Iskariot, sagde han: "Judas, jeg har elsket dig, og jeg har bedt for dig, at du ville elske dine brødre. Vær ikke træt af at gøre godt; og jeg vil advare dig om at passe på smigerens glatte veje og latterliggørelsens giftpile."

Da han havde fuldendt disse hilsener gik han sammen med Andreas, Peter, James og Johannes på vej til Jerusalem, mens de andre apostle begyndte etableringen af Getsemane lejren, hvor de ville gå den aften, og hvor de havde deres operationsbase under resten af Mesterens kropslige liv. Omtrent halvvejs nede af Oliebjerget standsede Jesus op og talte i over en time med de fire apostle.

1. GUDDOMMELIG TILGIVELSE

Gennem flere dage havde Peter og James været impliceret i en diskussion om deres forskellige opfattelser af Mesterens undervisning om tilgivelse af synd. De havde aftalt at fremlægge sagen for Jesus, og Peter tog denne passende lejlighed til at rådføre sig med Mesteren. Derfor afbrød Simon Peter samtalen, som beskæftigede sig med forskellene mellem lovsang og tilbedelse, og spurgte: "Mester, James og jeg er ikke enig med dine lærdomme om tilgivelse. James hævder at du underviser, at Faderen tilgiver os selv før vi beder ham om det, og jeg siger, at tilgivelse skal ske efter omvendelse og bekendelse. Hvem af os har ret? Hvad siger du?"

Efter et øjeblik stilhed, så Jesus markant på alle fire og sagde: "Mine brødre, I tager fejl i jeres meninger, fordi I ikke forstår karakteren af de tætte og kærlige relationer mellem den skabte og Skaber, mellem mennesket og Gud. I forstår

ikke den forståelse, sympati, som den kloge forælder har for sit umodne og til tider vildfarne barn. Der kan helt sikkert være spørgsmålstegn ved, om intelligente og kærlige forældre nogensinde er nødt til at tilgive et gennemsnitlig og normalt barn. Forståelsesfulde relationer forbundet med holdninger af kærlighed forhindrer effektivt alle sådanne uenigheder, som efterfølgende nødvendiggør en justering af barnets omvendelse med forældrenes tilgivelse.

"En del af enhver far lever i barnet. Faderen er den som først og bedst forstår alt som gælder forholdet mellem barn og forælder. Forældre kan se barnets umodenhed i lyset af den længerevarende modenhed hos forældrene, den modne erfaring af den ældre partner. Med hensyn til det jordiske barn og den himmelske Fader, besidder den guddommelige forælder uendelig og guddommelig sympati og kapacitet til kærlig forståelse. Guddommelig tilgivelse er uundgåelig, den er en naturlig og uadskillelig del af Guds uendelige forståelse, i hans perfekte viden om alt vedrørende barnets manglende dømmekraft og forkerte valg. Guddommelig retfærdighed er så evigt rimeligt, at den uundgåeligt også udtrykker en forståelse fuld af barmhjertighed.

"Når en klog mand forstår de indre impulser hos sine medmennesker, begynder han at elske dem. Og når man elsker sin broder har man allerede tilgivet ham. Denne evne til at forstå den menneskelige natur og tilgive hans åbenbare overtrædelser er guddommelig. Hvis du er kloge forældre, er det sådan du bør elske og forstå dine børn og tilgive dem, selv når midlertidig misforståelse tilsyneladende har adskilt jer. Barnet, som er umoden og mangler en bedre forståelse af dybden af forholdet mellem barnet og faderen, må ofte føle sig skyldbevidst adskilt fra faderens fulde godkendelse, men den sande fader er aldrig bevidst om en sådan adskillelse. Synd er en oplevelse, der hører til den skabtes bevidsthed; det er ikke en del af Guds bevidsthed.

"Din manglende evne eller vilje til at tilgive dine medmennesker er målestok for din umodenhed, din manglende opnåelse af sympati, forståelse og kærlighed, der præger det voksne menneske. Du holder nag og ruger på hævn i direkte forhold til din uvidenhed af den indre natur og sande længsler hos dine børn og dine medmennesker. Kærlighed udtrykker den guddommelige og indre livslyst. Den er baseret på forståelse, næret af uselvvisk tjeneste, og perfektioneret i visdom."

2. JØDERNES LEDERE STILLER SPØRGSMÅL

Mandag aften, havde et møde været afholdt mellem jødernes råd og omkring halvtreds andre ledere udvalgt blandt de skriftkloge, farisæerne og saddukæerne. Der var på dette møde enighed om, at det ville være farligt at arrestere Jesus foran alle mennesker, på grund af de almindelige menneskers kærlighed til ham. Det var også flertallets mening, at man skulle gøre en målrettet indsats for at miskreditere ham i øjnene på de mange, før han blev arresteret og retsforfulgt. I overensstemmelse hermed blev flere grupper af lærde mænd udnævnt til at være på plads næste morgen i templet for at forsøge at fange Jesus med vanskelige spørgsmål og ellers på anden måde gøre ham forlegen foran folket. Til sidst havde farisæerne, saddukæerne, og selv Herodianerne alle forenet sig i dette forsøg på at miskreditere Jesus foran påskes menneskemasser.

Tirsdag morgen, da Jesus ankom til tempelgården og begyndte at undervise, havde han kun formået at tale et par ord, da en gruppe yngre studerende fra akademierne, som var blevet indøvet til dette formål, kom frem og gennem deres talsmand, sagde til Jesus: "Mester, vi ved, at du er en retfærdig lærer, og vi ved, at du forkynnder sandhedens veje og kun tjener Gud, for du frygter intet menneske, og vi ved, at du ikke gør forskel på folk. Vi er kun studerende, og vi ønsker at finde sandheden om én ting, der generer os; vores problem er dette: Er det tilladt for os at betale skat til kejseren? Skal vi eller skal vi ikke betale?" Jesus, som så deres hykleri og snuhed, sagde til dem: "Hvorfor kommer I så her for at søge at friste mig? Vis mig mønten man anvendes til betaling af skat, og jeg vil svare dig." Og da de rakte ham en denar, kiggede han på den og sagde: "Hvis billede og indskrift er på denne mønt?" Da de sagde til ham: "Kejseren" Jesus sagde: "Giv da kejseren det som tilhører kejseren, og Gud det, som tilhører Gud."

Da han havde besvaret disse unge skriftkloge og deres herodianske allierede med disse ord, trak de sig tilbage fra ham, og menneskerne, til og med saddukæerne, havde det sjovt på deres forlegenhed. Selv de unge, der havde forsøgt at fange ham undrede sig stærkt over den uventede skarpsindighed af Mesterens svar.

Den foregående dag havde herskerne forsøgt at fange ham foran publikum på spørgsmål vedrørende præstelige autoritet, og siden de fejlede forsøgte de nu at trække ham ind i en ondsindet snak med ham om civile autoritet. Både Pilatus og

Herodes var på dette tidspunkt i Jerusalem, og Jesu fjender troede, at hvis han vovede at fraråde at betale skat til kejseren, ville de straks gå til de romerske myndigheder og anklage ham for oprør. Hvis han på den anden side, kort og godt, gav råd til at betale skat, kalkulerede de korrekt, at en sådan erklæring i høj grad ville skade den nationale stolthed hos hans jødiske tilhørere, og dermed fremmedgøre ham fra folkemængdens velvillige holdning og hengivenhed.

I alt dette mislykkedes Jesu fjender, da det var en alment kendt afgørelse fra jødernes råd, til vejledning for de jøder, der var spredt blandt de hedenske nationer, at "retten til at slå mønter medførte retten til at opkræve skat." På den måde undgik Jesus deres fælde. For at svare "nej" til deres spørgsmål ville have været det samme som at opildne til oprør; at svare "ja" på den tid ville have chokeret dybt rodfæstede nationalistiske følelser. Mesteren undgik ikke spørgsmålet; han brugte kun visdom til at give et dobbelt svar. Jesus var aldrig undvigende, men han var altid klogt i sin omgang med dem, der ønskede at pine og ødelægge ham.

3. SADDUKÆERNE OG OPSTANDELSEN

Før Jesus igen kunne begynde sin undervisning, kom en anden gruppe frem og stillede spørgsmål til ham; denne gang var det en gruppe af lærde og listige saddukæer. Deres talsmand gik tættere til Jesus og sagde: "Mester, Moses har sagt, at hvis en gift mand dør barnløs, skal hans bror gifte sig med enken og oprejse frø til den afdøde bror. Nu var der en sag, hvor en mand, der havde seks brødre døde barnløs. Hans ældste bror overtog hans kone, men også han døde snart barnløs. Ligeledes overtog den næste bror hans kone, men han døde også uden at forlade efterkommere. Og sådan fortsatte det, indtil alle seks brødre havde haft konen og alle seks var døde uden at have børn. Og til sidst efter dem alle døde kvinden selv. Det, vi nu vil spørge dig, er: Hvem af de syv, bliver hun gift med efter opstandelsen? Alle har jo været gift med hende."

Jesus vidste, og det gjorde menneskerne også, at saddukæerne ikke var oprigtige, da de stillede dette spørgsmål, fordi det var usandsynligt, at et sådant tilfælde virkelig ville forekomme; og desuden var denne skik med at en døde mands brødre skulle forsøge at avle børn til ham på dette tidspunkt allerede næsten et dødt bogstav hos jøderne. Ikke desto mindre, Jesus nedlod sig til at besvare deres frække spørgsmål. Han sagde: "I tager alle fejl, når du spørger sådanne spørgsmål, fordi I hverken kender skrifterne, ej heller ved noget om Guds levende kraft. I ved, at sønner af denne verden kan gifte sig og bortgiftes, men du synes ikke at forstå, at de, som findes værdige til at stige op til de næste verdener, på opstandelsen hverken gifter sig eller er gift. De, der oplever opstandelsen fra de døde er mere som englene i himlen, og de dør aldrig. Disse opstandne er for evigt Guds sønner; de er børn af lyset, der er blevet opløftet til udviklingen i det evige liv. Og endda din Fader Moses forstod dette, for i forbindelse med sine oplevelser ved den brændende busk, hørte han Faderen sige: "Jeg *er* Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud." Og så erklærer jeg sammen med Moses, at min Fader ikke er de dødes Gud, men de levendes. I ham lever I alle, formere jer, og har jeres jordiske tilværelse. "

Da Jesus havde besvaret disse spørgsmål trak saddukæerne sig tilbage, og nogle af farisæerne glemte i den grad sig selv, at de udbrød: "Sandt nok, sandt, Mester, ja, du kan svare disse troløse saddukæere." Saddukæerne turde ikke stille flere spørgsmål til ham, og de almindelige mennesker undrede sig over visdommen i hans undervisning.

Jesus henviste i sit møde med saddukæerne kun til Moses, fordi denne religiøse politisk sekt kun anerkendte gyldigheden af de fem såkaldte Mosebøgerne; de tillod ikke at profeternes lærdomme blev brugt som en base for læremæssige trossatser. Selv om Mesteren i sit svar klart bekræftede, at de dødelige væsener overlever ved hjælp af teknikken med opstandelsen, gav han på ingen måde støttet til farisæernes tro på den konkrete menneskelige legemlige opstandelse. Hvad Jesus ønskede at understrege, var, at Faderen havde sagt "Jeg *er* Abrahams Gud, Isaks og Jakobs Gud", ikke at jeg *var* deres Gud."

Saddukæerne havde tænkt at underkaste Jesus for latterliggørelsens nedbrydende effekt, da de udmærket vidste, at forfølgelse, i det offentlige næsten helt sikkert ville fremprovokere yderligere sympati for ham i folkemængden.

4. DET STORE BUD

En anden gruppe af saddukæer var blevet instrueret om at stille Jesus snærende spørgsmål om engle, men da de så, hvad der skete med deres kammerater, der havde forsøgt at få ham i fælden med spørgsmål om opstandelsen, besluttede de klogt nok at tie stille; de trak sig tilbage uden at stille et spørgsmål. De sammensvorne farisæere, de skriftkloge,

saddukæerne og herodianerne var på forhånd blevet enige om en plan for at fylde hele dagen med disse indviklende spørgsmål, i håb om derved at miskreditere Jesus foran menneskerne og på samme tid effektivt forhindre ham fra at forkynde hans forstyrrende lære.

Så kom en af farisæernes grupper frem for at stille pinlige spørgsmål, og talsmanden signalerede til Jesus og sagde: "Mester, jeg er en lovkyndig, og jeg ville spørge dig, hvilke bud efter din mening er det største?" Jesus svarede. "Der er et enkelt bud, og dette er det største af alle, og det bud er: 'Hør Israel, Herren vor Gud, Herren er én; og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.' Dette er det første og største bud. Og det andet bud er lig det første; faktisk følger det direkte fra den første og siger: 'Du skal elske din næste som dig selv. 'Der er ingen bud større end disse; På de to bud hviler hele loven og profeterne.'"

Da den lovkyndige indså, at Jesus havde svaret ikke kun i overensstemmelse med den jødiske religions højeste opfattelse, men at han også klogt havde besvaret i den samlede folkemængdes øjne, tænkte han, at det så modigere ud åbent at rose Mesterens svar. Derfor sagde han: "Af sandheden, Mester, har du udtrykt dig godt, at Gud er én, og der er ingen andre end ham; og at elske ham af hele sit hjerte, hele sit sind og al sin styrke, og også at elske sin næste som sig selv, det er den første og største bud; og vi er enige om, at dette store bud er meget mere vigtigt at overveje end alle brændofrene og andre ofre." Da den lovkyndige svarede således diskret, så Jesus på ham og sagde: "Min ven, jeg ser, at du ikke er så langt fra Guds rige."

Jesus talte sandt, da han henviste til den lovkyndige som værende "ikke langt fra Guds rige," for samme aften gik han ud til Mesterens lejr nær Getsemane, bekendte sin tro på rigets evangelium blev døbt af Josias, en af Abner disciple.

To eller tre andre grupper af de skriftkloge og farisæerne var til stede og havde til hensigt at stille spørgsmål, men de var enten afvæbnet af Jesu svar til den lovkyndige eller de blev holdt tilbage af det fuldstændige nederlag for alle, som havde forsøgt at fange ham. Efter dette vovede ingen længere at spørge ham flere spørgsmål i det offentlige.

Da der ikke kom flere spørgsmål, og da det snart var middagstid, fortsatte Jesus ikke sin undervisning, men var tilfreds med bare at stille et spørgsmål til farisæerne og deres medarbejdere. Jesus sagde: "Fordi du ikke har flere spørgsmål, vil jeg stille et til jer. Hvad synes du om Befrieren? Det vil sige, hvis søn er han?" Efter en kort pause, svarede en af de skriftkloge: "Messias er søn af David." Og eftersom at Jesus vidste, at der havde været megen debat, selv blandt hans egne disciple, om han var søn af Davids eller ej, stillede han yderligere dette spørgsmål: "Hvis Befrieren faktisk er søn af David, hvordan kan David i salmen, som I tillægger ham, selv sige i ånden, 'Herren sagde til min herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg lægger dine fjender under dine fødder.' Hvis David kalder ham Herre, hvorledes kan han da være hans søn?" Selvom herskerne, de skriftkloge og farisæerne ikke besvarede spørgsmålet, og ikke stillede flere spørgsmål til ham, for at fange ham. De har aldrig besvaret dette spørgsmål, som Jesus stillede dem, men efter Mesterens død forsøgte de at undslippe denne forlegenhed ved at ændre fortolkningen af denne salme, så det henviste til Abraham i stedet for Messias. Andre forsøgte at undgå dilemmaet ved at hævde, at David ikke havde skrevet denne såkaldte messianske salme.

Et øjeblik tidligere, havde farisæerne glædede sig over den måde, hvorpå saddukæerne var blevet bragt til tavshed af Mesteren. Nu glædede Saddukæerne sig over farisæernes fiasko, men sådan rivalisering var kortvarig. Snart, glemte de deres gamle forskelle, i deres forenede forsøg på at stoppe Jesu lære og gerninger. Men gennem alle disse begivenheder lyttede de almindelige mennesker med glæde til ham.

5. GRÆKERNE SOM SØGTE JESUS

Omkring middagstid, da Filip var ved at foretage indkøb til den nye lejr, som den dag blev etableret nær Getsemane, blev han opsøgt af en delegation af fremmede, en gruppe af troende grækere fra Alexandria, Athen og Rom. Deres talsmand sagde til apostlen: "Du er blevet udpeget for os af nogle, der kender dig; så vi kommer til dig, herre, med anmodning om at se Jesus, din Mester." Filip var overrasket over at møde disse fremtrædende og søgende græske fremmede her på pladsen, og da Jesus udtrykkeligt havde pålagt de tolv til at afstå fra alle offentlige undervisning i løbet af påsken uge, var han noget forundret over den bedste måde at håndtere denne sag. Han var også bekymret, over, at disse ikke-jøder var fremmede fra andre lande. Hvis de havde været jøder eller bekendte ikke-jøder fra nabolaget, ville han ikke have tøvet så indlysende. Hvad han gjorde, var følgende: Han bad disse grækere om at forblive lige hvor de

var. Da han skyndte sig væk antog de at han gik for at søge efter Jesus, men i virkeligheden skyndte han ud til Josephs hjem, hvor han vidste, Andreas og de andre apostle var til frokost. Han bad Andreas om at komme ud, forklarede, hvorfor han var kommet, og vendte derefter tilbage i selskab med Andreas til de ventende grækere.

Da Filip næsten var færdig med sine indkøb vendte han og Andreas, sammen med grækerne til Josefs hjem, hvor Jesus modtog dem. De sad tæt ved ham, da han talte til sine apostle og en række ledende disciple, der var samlet til denne frokost. Jesus sagde:

"Min Fader sendte mig ind i denne verden for at åbenbare hans barmhjertighed mod menneskenes børn, men dem, jeg først kom til har nægtet at modtage mig. Vist er det sandt, at mange af jer for jeres egen del har troet på mit evangelium, men Abrahams børn og deres ledere er ved at afvise mig, og dermed også afvise den, som sendte mig. Jeg har frit proklameret frelsens evangelium for dette folk; jeg har fortalt dem om sønskabets glæde og frihed, og et rigere liv i ånden. Min Fader har gjort mange vidunderlige gerninger blandt disse frygthærgede sønner af mennesket. Men profeten Esajas talte bestemt om dette folk, da han skrev: "Herre, hvem troede det, vi forkyndte? Og hvem har Herren åbenbaret? 'Sandelig, har lederne af mit folk bevidst forblændet deres øjne, så de ikke kan se, og hærdet deres hjerter, at de ikke ville tro og blive frelst. Alle disse år har jeg forsøgt at kurere dem fra deres vantro, så de kunne modtage Faderens evige frelse. Jeg ved, at ikke alle har svigtet mig; nogle af jer har faktisk troet mit budskab. I dette rum er nu hele tyve mænd, som tidligere var medlemmer af jødernes råd, eller som havde en stor stilling i de nationale råd, selv om nogle af jer stadig skrumper fra åben bekendelse af sandheden, for ikke at blive udvist fra synagogen. Nogle af jer er fristet til at elske menneskers ære mere end Guds ære. Men jeg var nødt til at vise overbærenhed, da jeg frygter for sikkerheden og loyalitet selv hos nogle af dem, der så længe har været tæt på mig, og som har levet så nær ved min side.

"I denne festsal, se jeg, at der er forsamlet omtrent det samme antal jøder og ikke-jøder, og jeg vil gerne behandle dig som den første og den sidste gruppe af denne art, som jeg kan lære om Guds rigets anliggender, før jeg vender tilbage til min Fader."

Disse grækere havde trofast deltaget i Jesu lære i templet. Mandag aften havde de holdt et møde i Nikodemus hjem, som varede indtil daggry, og tredive af dem havde valgt at komme ind i riget.

Da Jesus på dette tidspunkt stod foran dem, indså han, at en dispensation var ved at være slut, og at en ny begyndte. Mesteren vendte sin opmærksomhed mod grækerne, og sagde:

"Enhver, som tror dette evangelium, tror ikke kun på mig, men i ham, som sendte mig. Når du ser på mig, ser du ikke kun Menneskesønnen, men også ham, som sendte mig. Jeg er verdens lys, og den, som tror på min lære skal ikke længere forblive i mørket. Hvis I ikke-jøderne høre mig skal I modtage livets ord og straks deltage i den glade frihed, som sandheden om sønskab med Gud betyder. Hvis mine landsmænd, jøderne, vælge at afvise mig og afvise min undervisning, vil jeg ikke dømme dem, for jeg kom ikke for at dømme verden, men for at tilbyde den frelse. Men dem, der afviser mig og nægter at modtage mine ord skal med tiden stilles til doms af min Fader og af dem, som han har udpeget til at sidde til doms over dem, der afviser barmhjertighedens gave og frelsens sandheder. Husk, hver eneste af jer, at jeg ikke taler af mig selv, men at jeg trofast har erklæret dig det, som Faderen har befalet mig at åbenbare for menneskenes børn. Og disse ord, som Faderen har givet mig at tale til verden er ord af guddommelig sandhed, evig nåde og evigt liv.

"Men for både jøder og ikke-jøder, erklærer jeg, at det øjeblik snart vil komme, når Menneskesønnen vil blive herliggjort. I ved godt, at hvis et hvedekorn ikke falder i jorden og dør, bliver det alene; men hvis det dør i god jord vækkes det til live igen og giver en rig høst. Den, der selvisk elsker sit liv er i fare for at miste det; men den, som er villig til at give sit liv for min og evangeliets skyld skal få et rigere liv på jorden og i himlen, det evige liv. Hvis du virkelig ønsker at følge mig, selv efter at jeg har gået til min Fader, da skal I være mine disciple, og jeres dødelige medmenneskers oprigtige tjenere.

"Jeg ved at min time nærmer sig, og jeg er bekymret. Jeg er klar over, at mit folk har besluttet at foragte riget, men jeg er glad for at modtage disse sandhedssøgende ikke-jøder, der kommer her i dag for at forhøre sig om lysets vej. Ikke desto mindre, mit hjerte banker for mit folk, og min sjæl er fyldt med smerte, for hvad der er lige foran mig. Hvad skal jeg sige, når jeg ser frem for mig, og skelner, hvad der er ved at ske for mig? Skal jeg sige, Fader, frels mig fra denne forfærdelige tid? Nej! Det er netop for dette formål at jeg er kommet til verden, og selv til denne time. Snarere vil jeg

sige, og beder til, at I slutte jer til mig: Fader, herliggør dit navn; din vilje ske."

Da Jesus havde sagt dette fremtrådte den personaliserede Retter, som havde opholdt sig i hans sind siden tiden før hans dåb, foran ham, og da han gjorde en mærkbar pause, talte denne nu mægtige ånd, der repræsenterer Faderen til Jesus og sagde: "Jeg har mange gange herliggjort mit navn i dine overdragelser, og jeg vil atter herliggøre det en gang til."

Selv om jøder og ikke-jøder, som var forsamlet her ikke hørte nogen stemme, kunne de ikke undgå at bemærke, at Mesteren holdt en pause i sin tale, mens en besked kom til ham fra en overmenneskelig kilde. De sagde alle, hver til den, der sad ved siden af: "En engel talte til ham."

Jesus fortsatte sin tale: "Alt dette er ikke sket for min skyld, men for jeres. Jeg ved med sikkerhed, at Faderen vil modtage mig og acceptere min mission på jeres vegne, men det er nødvendigt, at I opmuntres og gøres klar til den prøvelse, der er lige foran jer. Lad mig forsikre jer, at vores fælles indsats for at oplyse verden og frigøre menneskeheden endelig vil blive kronet med sejr. Den gamle orden går imod sin dom. Denne verdens prins, har jeg kastet ned; og alle mænd skal blive fri i lyset af den ånd, som jeg vil udgyde over alt kød efter at jeg er steget op til min Fader i himlen.

"Og nu erklærer jeg for jer, at jeg, hvis jeg bliver ophøjet på jorden og i jeres liv, vil jeg drage alle mennesker til mig og til min Faders fællesskab. Du har troet, at Befrieren ville blive på jorden for evigt, men jeg siger jer, at folk vil afvise Menneskesønnen, og at han vender tilbage til Faderen. Kun et lille stykke tid, er jeg med jer; Kun en kort tid er det levende lys blandt denne formørkede generation. Gå mens du har lyset, så det kommende mørke og den forestående forvirring ikke kan overvælde dig. Den, som vandrer i mørket ved ikke, hvor han går; men hvis du vælger at vandre i lyset, vil I alle helt sikkert blive Guds befriede sønner. Og nu, kom alle med mig, når vi går tilbage til templet, og jeg taler afskedsord til ypperstepræsterne, de skriftkloge, farisæerne, saddukæerne, herodianerne og herskere i Israel, som vandrer i mørket."

Efter at havde sagt dette, førte Jesus an, langs de smalle gader i Jerusalem tilbage til templet. De havde lige hørt Mesteren siger, at dette ville blive hans afskedstale i templet, og de fulgte ham i stilhed og i dybe tanker.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 175

DEN SIDSTE TALE I TEMPLET

KORT efter klokken to denne tirsdag eftermiddag, kom Jesus i templet, ledsaget af elleve apostle, Josef af Arimatæa, de tredive grækere, og visse andre disciple og begyndte at holde sin sidste tale på den hellige bygnings gårdområde. Denne tale skulle være hans sidste appel til det jødiske folk og det endelige anklageskrift mod hans brændende fjender og vordende ødelæggere - de skriftkloge, farisæerne, saddukæerne og de højeste herskere i Israel. Under hele formiddagen, havde de forskellige grupper haft mulighed for at stille spørgsmål til Jesus; denne eftermiddag stillede ingen nogen spørgsmål.

Da Mesteren begyndte at tale var der ro og orden i tempelgården. Pengevekslererne og handelssælgerne havde ikke turde komme igen for at træde ind i templet, siden Jesus og den forargede folkemængde havde drevet dem ud den foregående dag. Før Jesus begyndte foredraget kiggede han ømt ud over sine tilhørere som snart ville høre hans offentlige afskedstale om barmhjertighed til menneskeheden, kombineret med hans sidste fordømmelse af jødernes falske lærere og snæversynet herskere.

1. TALEN

"Hvor længe har jeg været hos jer, gået på kryds og tværs af landet og proklameret Faderens kærlighed til menneskebornene, og mange har set lyset og ved tro indgået i Himmelfriget. I forbindelse med denne undervisning og prædike har Faderen gjort mange vidunderlige gerninger, til og med opstandelse fra de døde. Mange syge og plagede, er blevet helbredt, fordi de troede; men alt denne proklamation af sandhed og helbredelse af sygdom har ikke åbnet øjnene på dem, der nægter at se lys, dem, der er fast besluttet på at forkaste dette Guds riges evangelium.

"På enhver måde, der er i overensstemmelse med at gøre min Faders vilje har jeg og mine apostle gjort vores yderste for at leve i fred med vore brødre, til at slutte os til de rimelige krav i Moses lovgivning og Israels traditioner stiller. Vi har hele tiden søgt fred, men Israels ledere vil ikke have det. Ved at afvise Guds sandhed og himlens lys står de på vildfarelsens og mørkets side. Der kan ikke være fred mellem lys og mørke, mellem liv og død, mellem sandhed og vildfarelse.

"Mange af jer har turdet tro min lære og er allerede trådt ind i den glæde og frihed som bevidstheden om sønskab med Gud medfører. Og I kan vidne med mig, at jeg har tilbudt dette samme sønskab med Gud til hele det jødiske folk, selv til netop disse mænd, der nu søger min ødelæggelse. Og selv nu ville min Fader modtage disse forblindede lærere og hykleriske ledere, hvis de blot henvendte sig til ham og accepterede hans barmhjertighed. Det er stadig ikke for sent for dette folk at modtage himlens ord og at byde Menneskesønnen velkommen.

"Min Fader har længe behandlet dette folk barmhjertigt. Generation efter generation har vi sendt vores profeter for at undervise og advare dem, og generation efter generation har de dræbt disse himmelsendte lærere. Og nu fortsætter dine egenrådige ypperstepræster og genstridige herskere, uden videre med at gøre det samme. Ligesom Herodes forårsagede Johannes død, ligeledes forbereder I nu at dræbe Menneskesønnen.

"Så længe der er en chance for, at jøderne henvender sig til min Fader og søger frelse, holder Abrahams, Isaks og Jakobs Gud sine barmhjertige hænder udstrakte mod jer; men så snart I har fyldt jeres kop med forhærdelse og når I endelig har afvist min Faders barmhjertighed, er denne nation overladt til at klare sig på egen hånd, og den vil hurtigt få en lidet ærefuld ende. Dette folk blev kaldet til at blive verdens lys, at udstråle den åndelige herlighed hos et gudbevidst folk, men I har fjernet jer så langt fra at opfylde jeres guddommelige privilegier, at jeres ledere er ved at begå alle tiders

største dumhed, når de er så tæt på den endelige afvisning af Guds gave til alle mennesker, og for alle tidsaldre - åbenbaringen af den himmelske Faders kærlighed til alle hans skabninger på jorden.

"Og når I engang afviser denne åbenbaring af Gud til mennesket, skal Himmelriget gives til andre mennesker, til dem, der modtager det med lykke og glæde. På vegne af Faderen som har sendt mig, advare jeg jer højtideligt at I er ved at miste jeres position i verden som den evige sandhed og bannerfører for den guddommelige lov. Jeg tilbyder jer lige nu den sidste chance for at komme frem og angre, at angive jeres hensigt at søge Gud af hele jeres hjerte og være som små børn og ved oprigtig tro, træde ind i Himmelrigets beskyttelse og frelse.

"Min Fader har længe arbejdet for jeres frelse, og jeg kom ned for at leve blandt jer og personligt vise jer vejen. Mange blandt både jøder og samaritanere, og selv blandt ikke-jøderne, troede på rigets evangelium, men dem, der burde være de første til at træde frem og acceptere himlens lys har standhaftigt nægtet at tro på åbenbaringen af Guds sandhed - Gud åbenbaret i mennesket og mennesket opløftet til Gud.

"Denne eftermiddag står mine apostle stille her foran jer, men I skal snart høre deres stemmer lyde med opfordringen til frelse og opfordring til jer, som sønner af den levende Gud, at forene sig med det himmelske rige. Og nu tager jeg til vidne mine disciple og andre, der tror på evangeliet, samt de usete budbringere ved deres sider, at jeg endnu en gang har tilbudt Israel og hendes herskere udfrielse og frelse. Men I se alle, hvordan Faderens barmhjertighed forbigås og hvordan sandhedens budbringere afvises. Ikke desto mindre, minder jeg om, at disse skriftkloge og farisæerne stadig sidder på Moses trone, og derfor beder jeg jer om at samarbejde med Israels Ældste indtil de Højeste, der hersker i menneskernes riger endelig vælter denne nation og ødelægger stedet for disse herskere. Det er ikke nødvendigt at I forener jer med dem i deres planer om at ødelægge Menneskesønnen, men i alt hvad der har at gøre med freden i Israel skal I være omfattet af dem. I alle disse sammenhænge, gør hvad de beder jer om og følg det væsentlige i loven, men gør ikke deres onde gerninger. Husk det er disse herskers synd: De siger gode ting, men de gør det ikke. I ved godt, hvordan disse ledere binder tunge byrder på jeres skuldre, byrder, der er smertefulde at bære, og de vil ikke løfte så meget som en finger for at hjælpe jer med at bære disse tunge byrder. De har undertrykt jer med ceremonier og gjort jer til slaver af traditioner.

"Desuden er det en fornøjelse for disse selvcentrerede herskere at gøre deres gode gerninger i alles syn. De gør deres bederemme brede og udvider kantebåndene på deres officielle klæder. De eftertrakter hæderspladserne ved festbordet og kræver de fornemste pladser i synagogerne. De higer efter rosende hilsener på markedspladser, og ønsker at blive kaldt rabbi af alle mennesker. Og selv mens de søger denne ære fra mennesker, lægger de hemmeligt beslag på enkers huse og opnår en fortjeneste om forkyndelse i det hellige tempel. For synets skyld fremfører disse hyklere lange bønner i det offentlige og giver almisser for at tiltrække sig opmærksomhed fra deres medmennesker.

"Mens du skal ære dine herskere og vise ærbødighed til dine lærere, bør du ikke kalde nogen menneske Faderen i åndelig forstand, for der er én som er jeres Fader, nemlig Gud. Ej heller skal du forsøge at blive herre over dine brødre i riget. Husk, hvad jeg har lært dig at den der ville være størst blandt jer, skal være alles tjener. Hvis du formoder at ophøje dig selv for Gud, skal du helt sikkert blive ydmyget; men den som oprigtigt ydmyger sig vil helt sikkert blive ophøjet. Søg ikke selvforherligelse i dit daglige liv, men Guds herlighed. På en intelligent måde at underordne jeres egen vilje til Faderens vilje i himlen.

"Du skal ikke misforstå mine ord. Jeg bærer ikke nag mod disse ypperstepræster og herskere, som selv nu søger min tilintetgørelse; jeg har ingen ond vilje for disse skriftkloge og farisæerne, der afviser min undervisning. Jeg ved, at mange af jer tror i hemmelighed, og jeg ved, du åbenlyst vil bekender din forbindelse til Guds rige, når min time er kommet. Men hvordan vil dine rabbinere retfærdiggøre sig selv, når de hævder at tale med Gud og derefter formoder at afvise og ødelægge ham, der kommer til at åbenbare Faderen til verdenerne?

"Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I ønsker at lukke dørene til himlen for ærlige mennesker, fordi de tilfældigvis er uvidende om jeres undervisning. I nægter at komme ind i riget, mens I gør alt i jeres magt for at forhindre alle andre i at komme ind. I står med ryggen til frelsens dør og kæmper mod alle dem, der ønsker at gå derind.

"Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere, som I er! For I rejser over land og hav for at vinde en eneste tilhænger, og når det er lykket, er I ikke tilfredse, indtil I har gjort ham dobbelt så slem end det, han var som barn af en hedning.

"Ve jer, ypperstepræster og herskere, som gør krav på de fattiges ejendom og kræver tunge afgifter fra dem, der ønsker at tjene Gud, så som de tror Moses har bestemt! Jer, som nægter at vise barmhjertighed, kan I håbe på nåde i de næste verdener?

"Ve jer, falske lærere og blinde vejledere! Hvad kan der forventes af en nation, når den blinde leder de blinde? De vil alle falde ned i ødelæggelses grav.

"Ve jer, der ikke er ærlige, når I tager en ed! I er fupmagere, da I lærer at man kan sværge ved templet og bryde sin ed, men sværger man ved guldet i templet er eden bindende. I er alle tåber og blinde. I er ikke engang konsekvente i jeres uærlighed, for hvilket er størst, guldet eller templet, som menes at have helliget guldet? I lærer også, at hvis man sværger ved alteret, betyder det ikke noget, men hvis nogen sværger ved gaven, der er på alteret, så skal hans skyld stå fast. Igen er I blinde for sandheden, for hvilket er størst, gaven, eller alteret, som helliger gaven? Hvordan kan I retfærdiggøre et sådan hykleri og uærlighed når himlens Gud ser på?

"Ve jer, skriftkloge og farisæere og alle andre hyklere, der sikre sig, at I betaler tiende af mynte, anis og spidskommen, men forsømmer hvad der er mere vigtigt i loven: tro, barmhjertighed og dom. I er nødt til at gøre det ene uden at forsømme det andet. I er virkelig blinde guider og dumme lærere; Du frasierer myggen men sluger en kamel.

"Ve jer, skriftkloge, farisæere, og hyklere! I er omhyggelige med at rengøre ydersiden af bægeret og fadet, men indeni er der stadig snavs af afpresning, udskejelser og bedrag. I er åndelig blinde. Indser du ikke klart, hvor meget bedre det ville være først at rense bægeret indeni, og da ville det som spildes selv rense det udvendige? I ondsindede skurke! I praktiserer de ydre præstationer af jeres religion i overensstemmelse med hvert bogstav i jeres fortolkning af Moses lov, mens jeres sjæle er gennemsyret af ugudelighed og fyldt med mord.

"Ve jer, alle jer der afviser sandheden og foragter barmhjertighed! Mange af jer er ligesom kalkede grave, der på ydersiden ser pæn ud, men indvendigt er fulde af de dødes knogler og alle mulige urenheder. Alligevel har I, som bevidst afviser Guds råd, udadtil valgt at fremstå som hellig og retfærdig for menneskerne, men indadtil er jeres hjerter fyldt med hykleri og lovløshed.

"Ve nationens falske ledere! Derovre har I rejst et monument over fortidens profeter, som har lidt martyrdøden, og nu planlægger I at ødelægge ham, som de talte om. I forskønner de retfærdiges grave og smiger jer ved at sige: Hvis vi havde levet på vore fædres tid, ville vi ikke have dræbt profeterne. Og på trods af alt dette selvretfærdige tænkning gør I nu klar til at dræbe ham, som profeterne talte om, nemlig Menneskesønnen. For så vidt som at I gør dette, skal I bevise over for jer selv, at I er de onde sønner af dem, der dræbte profeterne. Fortsat derefter med at fylde jeres fordømmelsens bæger helt til kanten.

"Ve jer, børn af den onde! Sandt sagde Johannes, da han kaldte jer hugormeyngel, og jeg spørger, hvordan vil I være i stand til at undslippe dommen, som Johannes udtalte over jer?

"Men selv nu tilbyder jeg jer i min Faders navn barmhjertighed og tilgivelse; selv nu byder jeg jer kærlighedsfuldt hånden til evigt fællesskab. Min Fader har sendt jer de vise mænd og profeter; nogle forfulgte I og andre, dræbte I. Siden fremtrådte Johannes og proklamerede ankomsten af Menneskesønnen, og ham ødelagte I efter at mange var begyndt at tro på hans forkyndelse. Og nu gør i jer klar til at spille mere uskyldigt blod. Kan du ikke forstå, hvilken frygtelig regnskabsdag som kommer når hele verdens Dommer kræver en bogføring af dette folk for den måde, hvorpå det har afvist, forfulgt, og ødelagde disse himlens budbringere? Forstår I ikke, at I skal stå til regnskab for alt dette retfærdige blod, fra den første profet som blev dræbt helt op til tidspunktet for Zakarias, som blev dræbt mellem helligdommen og alteret? Og hvis I fortsætter med jeres onde gerninger, kan det ske, at regnskabet allerede kræves af denne generation.

"Jerusalem og Abrahams børn, jer, der har stenet profeterne og dræbte de lærere, der er blevet sendt til jer, selv nu vil jeg samle dine børn sammen, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men det vil du ikke!

"Og nu tager jeg afsked med dig. Du har hørt mit budskab og har foretaget din beslutning. De, der har troet mit evangelium er selv nu sikkert i Guds rige. Til jer, der har valgt at afvise Guds gave, siger jeg, at I ser mig ikke mere undervise i templet. Mit arbejde for jer er gjort. Se, jeg vil gå ud med mine børn, og jeres hus er efterladt øde til dig!"

Så gjorde Mesteren tegn til sine tilhængere til at forlade templet.

2. STATUS FOR DE ENKELTE JØDER

Det faktum, at den jødiske nations åndelige ledere og religiøse lærere engang afviste Jesu lære og konspireret til at forårsage hans grusomme død, påvirker ikke på nogen måde den enkelte jødes status i forholdet til Gud. Det bør ikke forårsage dem, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere til at være fordømmende mod jøder som dødelige medmennesker. Jøderne som en nation, som en socialpolitisk gruppe, betalte fuldt en frygtelig pris for at afvise Fredsprinsen. De ophørte for længe siden med at være den guddommelige sandhedens åndelige fakkelbærer for menneskehedens racer, men dette udgør ingen gyldig grund til, at de enkelte efterkommere af de gamle jøder skulle blive udsat for de forfølgelser som de er blevet straffet for af de intolerante, uværdige, og snæversynede efterfølgere til Jesu af Nazaret, som selv var jøde i henhold til sin naturlige oprindelse.

Mange gange har denne ufornuftige, og dette alt andet end kristuslignende had for og forfølgelse af nutidens jøder ført til lidelse og død af nogle uskyldige og harmløse jødiske personer, hvis forfædre på Jesu tid med hele deres hjerter accepterede hans evangelium og kort tid derefter standhaftigt døde for den sandhed som de så helhjertet troede på. Hvilken en gyser af rædsel der passerede gennem de overvågende himmelske væsener, når de så de såkaldte tilhængere af Jesus hengive sig til at forfølge, chikanere og endda myrde de senere tiders efterkommere af Peter, Filip, Mattæus og andre palæstinensiske jøder, der så ærefuldt gav deres liv som de første martyrer for det himmelske rigets evangelium!

Hvor grusom og ufornuftig er det ikke at tvinge uskyldige børn til at lide for deres forfædres synder, ugerninger, som de er helt uvidende om, og som de på ingen måde kan være ansvarlige for! Og at udføre sådanne forbryderiske gerninger i navnet på den, der lærte sine disciple at elske selv deres fjender! Det er i denne historie om Jesu liv blevet nødvendigt at beskrive den måde, hvorpå nogle af hans jødiske medborgere afviste ham og konspirerede for at skabe hans vanærende død. Dog vil vi advare alle, der læser denne fortælling, at præsentationen af en sådan historisk redegørelse på ingen måde retfærdiggør det uretfærdige had eller tilgiver den urimelige holdning i sindet, som så mange bekendende kristne i århundreder har nærmet mod individuelle jøder. Rigets troende, dem, der følger Jesu lære, må ophøre med at behandle den enkelte jøde som en, der er skyldig i afvisningen og Jesu korsfæstelse. Faderen og hans Skabersøn har aldrig ophørt med at elske jøderne. Gud gør ikke forskel på mennesker, og frelse er for jøden såvel som for ikke-jøder.

3. DET JØDISKE RÅDS SKÆBNESVANGRE MØDE

Klokken otte denne tirsdag aften åbnede det jødiske råds skæbnesvangre møde. Ved mange tidligere lejligheder havde den jødiske nations højeste domstol uformelt besluttet Jesu død. Mange gange, havde dette ophøjede styrelsesorgan besluttet at stoppe hans aktiviteter, men aldrig før havde de besluttet, at for enhver pris, at arrestere ham og sørge for at han blev dræbt. Det var kort før midnat på denne tirsdag den 4. april i år 30 e.Kr. at rådet, med den sammensætningen det dengang havde, officielt og *enstemmigt* stemte for at dømme både Jesus og Lazarus til døden. Det var svaret på den sidste appel, som Mesteren havde gjort til jødernes herskere kun et par timer tidligere i templet, og det var et udtryk for deres reaktion på bitre vrede over Jesu sidste og kraftig anklage mod disse samme yppersteprester og ubodfærdige saddukæere og farisæere. Afsigelsen af dødsdommen (selv før retssagen) af Guds Søn var det jødiske råds svar på det sidste tilbud af himmelsk nåde som nogensinde blev givet til den jødiske nation som sådan.

Fra dette tidspunkt og frem var jøderne overladt til at afslutte deres kortsigtede nationale liv helt i overensstemmelse med deres rent menneskelige status blandt nationer på Urantia. Israel havde forkastet Guds Søn, som havde indgået en pagt med Abraham, og planen om at gøre Abrahams børn til sandhedens lysbærere i verden var blevet knust. Den guddommelige pagt var blevet ophævet, og slutningen af den hebraiske nation nærmede sig hurtigt.

Tidligt næste morgen fik rådets embedsmænd ordre til at arrestere Jesus, men på de samme instruktioner, at han ikke skulle anholdes offentligt. De blev bedt om at udarbejde en plan for at fange ham i hemmelighed, helst pludseligt og om natten. Da de indså, at han sandsynligvis ikke ville vende tilbage for at undervise i templet den dag (onsdag) pålagde de rådets embedsmænd til at "bringe ham for jødernes højeste domstol engang før midnat om torsdagen."

4. SITUATIONEN I JERUSALEM

Da Jesus sluttede sin sidste tale i templet, blev apostlene endnu engang forvirrede og bestyrkede. Før Mesteren begyndte sin frygtelige fordømmelse af de jødiske herskere var Judas vendt tilbage til templet, så alle tolv hørte den sidste del af Jesu sidste tempeltale. Det er uheldigt, at Judas Iscariot ikke fik hørt denne afskedstales første del, der indeholdt fremrækkelse af barmhjertighed. Han hørte ikke dette sidste tilbud om barmhjertighed til jødernes herskere, da han stadig var i konference med en gruppe af saddukæernes slægtninge og venner, som han havde spist frokost og med hvem han havde drøftet den mest passende måde at tage afstand fra Jesus og hans medapostle. Det var da Judas lyttede til Mesterens endelige anklage mod de jødiske ledere og herskere, at han endelig og fuldstændig besluttede at opgive evangeliebevægelsen og vaske sine hænder af hele projektet. Ikke desto mindre forlod han templet i selskab med de tolv, og gik med dem til Oliebjerget, hvor de sammen lyttede til den skæbnesvangre fremstilling om Jerusalems ødelæggelse og enden af den jødiske nation, og han forblev med dem, denne tirsdag aften i den nye lejr nær Getsemane.

Folkemængden, der hørte Jesus vender sig bort fra sin barmhjertige appel til de jødiske ledere til den pludselige og bidende irettesættelse, grænsende op til en hensynsløs fordømmelse, var bedøvet og forvirret. Den nat, mens jødernes råd sad og fældede dødsdommen over Jesu og Mesteren sad med sine apostle, og nogle af hans disciple ude på Oliebjerget og forudsagde den jødiske nations død, var hele Jerusalem grebet i en seriøs og afdæmpet diskussion af et enkelt spørgsmål: "Hvad vil de gøre med Jesus?"

I Nikodemus hjem mødtes over tredive prominente jøder, som i hemmelighed troede på Guds rige, og drøftede hvilken kurs de ville forfølge, hvis der kom et åbent brud med jødernes råd. Alle de tilstedeværende var enige om, at de åbent ville indrømme deres samhørighed med Mesteren i det øjeblik, de hørte om hans anholdelse. Og det er lige, hvad de gjorde.

Saddukæerne, som nu kontrollerede og dominerede jødernes råd, ønskede at gøre op med Jesus af følgende grunde:

1. De frygtede, at den øgede populære fordel, som han nød hos folkemængderne truede med at sætte den jødiske nation i fare ved at de romerske myndigheder kunne tænkes at blande sig i sagen.
2. Hans iver for reorganisering af templet var et direkte slag mod deres indkomst; templets udrensning påvirkede deres tegneböger.
3. De følte sig ansvarlige for at den sociale orden blev bevaret, og de frygtede konsekvenserne af yderligere spredning af Jesu mærkelige og nye doktrin om menneskernes broderskab.

Farisæerne havde forskellige motiver for at ville se Jesus dræbt. De frygtede ham, fordi:

1. Han stod i effektiv opposition til deres traditionelle greb om folket. Farisæerne var ultrakonservative, og de var bittert fornærmet over disse angivelige radikale angreb på deres hævnsvundne prestige som religiøse lærere.
2. De fastholdt, at Jesus var en lovovertræder; at han havde vist den største mangel på respekt for sabbatten og mange andre juridiske og ceremonielle krav.
3. De anklagede ham med blasfemi, fordi han hentydede til Gud som sin Fader.
4. Og nu var de frygtelig vrede på ham for den sidste bitre fordømmelse, der indgik som den afsluttende del af hans afskedstale, som han havde holdt denne dag i templet.

Siden jødernes råd formelt havde besluttet Jesu død og givet ordre til hans anholdelse sluttede mødet denne tirsdag nær midnat, efter at de havde besluttet at mødes næste morgen klokken ti i ypperstepræsten Kajfas hjem for at formulere de anklager, efter hvilken Jesus skulle stilles for retten.

En lille gruppe blandt saddukæerne havde faktisk foreslået, at de skulle skaffe sig af med Jesus ved snigmord, men farisæerne nægtede absolut at gå med til en sådan procedure.

Sådan var situationen i Jerusalem og blandt menneskerne denne begivenhedsrige dag, mens en omfattende samling af

himmelske væsener svævede over denne betydningsfulde og skæbnesvangre scene på jorden, ivrig efter at gøre noget for at hjælpe deres elskede Hersker men ude af stand til at handle, fordi de effektivt blev holdt tilbage af deres kommanderende overordnede.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 176

TIRSDAGAFTEN PÅ OLIEBJERGET

DENNE tirsdag eftermiddag, da Jesus og apostlene gik ud af templet på vej til lejren ved Getsemane sagde Mattæus, der gjorde opmærksom på tempelkonstruktionen, "Mester, se, hvilke fine bygninger der her er. Se de massive sten og den smukke udsmykning; er det muligt, at disse bygninger bliver ødelagt?" Som de gik videre mod Oliebjerget, sagde Jesus: "I ser disse sten og dette massive tempel; sandelig, sandelig siger jeg jer: I dagene, der snart vil komme vil der ikke forblive en sten på sten; alt skal brydes ned." Disse bemærkninger som beskrev det hellige tempels ødelæggelse vækkede apostlenes nysgerrighed, da de fulgtes ad bag Mesteren. De kunne ikke forestille sig nogen anden begivenhed end verdens ende som kunne føre til ødelæggelsen af templet.

For at undgå folkemængderne, der rejste langs Kidrondalen til Getsemane ville Jesus og hans medarbejdere klatre en kort vej op ad Oliebjergets vestlige skråning og derefter følger en sti, der førte over til deres private lejr nær Getsemane og som lå en kort afstand fra den offentlige lejrplads. Da de drejede af for at forlade vejen, der førte videre til Betania så de templet, der blev oplyst af strålerne fra den nedgående sol; og mens de tøvede på bjerget, så de lysene i byen lyse op og beundrede skønheden i det oplyste tempel, og der, under fuldmånens bløde skær satte Jesus og de tolv sig ned. Mesteren talte med dem, og snart stillede Natanael dette spørgsmål: "Sig os, Mester, hvordan skal vi vide, hvornår disse begivenheder vil begynde at forekomme?"

1. JERUSALEMS ØDELÆGGELSE

Som svar på Nataniel spørgsmål, sagde Jesus: "Ja, jeg vil fortælle dig om de tider, hvornår disse mennesker har fyldt uretfærdighedens bæger, hvornår retfærdighed pludselig skal komme ned over vore fædres by. Jeg er ved at forlade jer; jeg går til Faderen. Efter at jeg har forladt jer, pas på, at ingen forfører dig, for mange vil komme som befriere og vildlede mange. Når du hører om krige og rygter om krige, vær ikke foruroliget, for selv om alle disse ting vil sker, er det endnu ikke slutningen for Jerusalem. Lad jer ikke skræmme af hungersnød og jordskælv. Ej heller bør I bekymre jer, når I overgives til de civile myndigheder og bliver forfulgt af hensyn til evangeliet. I vil blive bortvist fra synagogen og kastet i fængsel for min skyld, og nogle af jer vil blive dræbt. Når I indbringes for embedsmænd og herskere sker det for at I kan vidne om jeres tro og til at vise, jeres standhaftighed til rigets evangelium. Og når du står foran dommerne, vær så ikke bekymret på forhånd, hvad I vil sige, for ånden vil i det øjeblik lære dig, hvad du skal svare dine modstandere. I disse dage med modgang vil selv dine egne slægtninge, ledet af dem, der har afvist Menneskesønnen, overlade jer til fængsel og død. For en tid, vil du blive hadet af alle mennesker for min skyld, men heller ikke under disse forfølgelser vil jeg forlade dig; min ånd vil ikke flygte fra dig. Vær tålmodig! Tvivl ikke, at rigets evangelium vil sejre over alle fjender, og at det i sidste ende vil blive forkyndt for alle folkeslag."

Jesus standsede mens han kiggede ned over byen. Mesteren indså, at afvisningen af den åndelige Messias opfattelse, beslutsomheden til stædigt og blindt at klynge sig til tanken om, at den forventede befrier havde en konkret mission at opfylde, snart ville bringe jøderne til en åben konflikt med de magtfulde romerske hære, og at et sådan opgør kun kunne resultere i en endelig og fuldstændig udslettelse af den jødiske nation. Når hans folk afviste hans åndelige overdragelse og nægtede at modtage lyset fra himlen, som det så nådigt skinnede på dem, besluttede de dermed deres undergang som et selvstændigt folk med en særlig åndelig mission på jorden. Selv de jødiske ledere indrømmede senere, at det var denne verdslige idé om Messias, som direkte førte til den uro, der i sidste ende forårsagede deres undergang.

Da Jerusalem skulle blive den tidlige evangeliebevægelses vugge ville Jesus ikke have sine lærere og prædikanter til at omkomme i den forfærdelige ødelæggelse af det jødiske folk i forbindelse med Jerusalems ødelæggelse; derfor gav han

disse instruktioner til sine tilhængere. Jesus var meget bekymret for at nogle af hans disciple ville blive inddraget i de snart forestående oprør og således omkomme i Jerusalems undergang.

Så spurgte Andreas: "Men, Mester, hvis den hellige by og templet vil blive ødelagt, og du ikke er her for at lede os, hvornår skal vi forlade Jerusalem?" Jesus sagde: "Du kan forblive i byen efter at jeg er gået bort, selv i disse tider med kvaler og bitter forfølgelse, men når I endelig se Jerusalem omringet af de romerske hære, efter de falske profeters oprør, ved I, at dens ødelæggelse er nært forestående; så skal I flygte til bjergene. Lad ingen som er i byen eller dens nærhed stoppe for at redde noget, og lad ikke dem, der er uden for byen vove sig derind. Der vil være stor lidelse, for disse dage vil være hedningernes hævn. Og efter at I har forladt byen, vil dette ulydige folk falde for sværdhug, og føres bort som fanger til alle nationer; og så vil Jerusalem blive trampet ned af de fremmede. I mellemtiden advarer jeg jer: lad jer ikke blive vildledt i tiden indtil da. Hvis nogen kommer til dig og siger: 'Se, her er Befrieren' eller, 'Se, der er han', tror det ikke, fordi mange falske lærere vil opstå, og mange vil blive vildledt; men I vil ikke lade jer blive vildledt, fordi jeg har fortalt dig alt dette på forhånd."

Apostlene sad længe i stilhed i måneskinnet, mens Mesterens overraskende forudsigelser sank ind i deres forvirrede sind. Og det var i overensstemmelse med denne advarsel, at praktisk talt hele gruppen af troende og disciple flygtede fra Jerusalem, så snart de romerske tropper først blev synlig, og gruppen fandt et sikkert skjulested nord for Pella.

Selv efter denne klart udtrykte advarsel fortolkede mange af Jesu disciple disse forudsigelser som en henvisning til de ændringer, som naturligvis vil forekomme i Jerusalem, når Messias genkomst ville føre til at det nye Jerusalem blev grundlagt, og at byen blev udvidet til at blive verdens hovedstad. I deres sind sammenkædede disse jøder stædigt ødelæggelse af templet med "verdens ende". De troede at dette nye Jerusalem ville fylde hele Palæstina, at verdens ende ville blive efterfulgt af den umiddelbare tilsynekomst af de "nye himler og den nye jord". Det var derfor ikke overraskende, at Peter sagde: "Mester, vi ved, at alt vil forsvinde, når den nye himmel og den nye jord kommer til syne, men hvordan skal vi vide, hvornår du har til hensigt at vende tilbage for at sætte alt dette i gang?"

Da Jesus hørte dette, blev han tankevækkende et øjeblik og sagde derefter: "Du tager konstant fejl, fordi du altid forsøger at tilføje den nye lære til den gamle. Du er indstillet på at misforstå al min undervisning; du insisterer på at fortolke evangeliet i overensstemmelse med dine etablerede overbevisninger. På trods af dette, vil jeg forsøge at oplyse dig."

2. MESTERENS ANDEN ANKOMST

Ved flere lejligheder havde Jesus gjort sådanne udtalelser, der fik hans tilhørere til at drage den konklusion, at selv om han agtede et kort øjeblik at forlade denne verden, ville han helt sikkert vende tilbage for at fuldføre det himmelske riges arbejde. Da overbevisningen voksede hos hans tilhængere, at han ville forlade dem, og efter at han var gået bort fra denne verden, var det derfor kun naturligt, at alle troende holdt fast i hans løfter om at vende tilbage. Læren om Kristi genkomst blev således tidligt indarbejdet i den kristne forkyndelse, og næsten hver efterfølgende generation af disciple har hengivent troet på denne sandhed og trygt set frem imod at han en dag ville komme.

Hvis disse første disciple og apostle var ved at blive adskilt fra deres Mester og Lærer, hvor meget mere klamrede de sig så ikke fast til hans løfte om at vende tilbage, og de sammenknyttede straks den forudsagte Jerusalems ødelæggelse med hans lovede genkomst. De fortsatte med at fortolke hans ord på denne måde, selv om Mesteren gennem hele denne aften, hvor han underviste dem på Oliebjerget gjorde sig stort besvær, især med at forsøge at forhindre netop sådan en fejl.

I yderligere besvarelse af Peters spørgsmål, sagde Jesus: "Hvorfor længes du stadig efter at se Menneskesønnen sidde på Davids Trone, og venter på at jødernes materielle drømme vil gå i opfyldelse? Har jeg ikke i alle disse år fortalt dig, at mit rige ikke er af denne verden? Alt det, du nu ser ud over har en ende, men der vil blive en ny begyndelse, fra hvilken rigets evangelium vil gå ud til hele verden, og denne frelse vil spredes til alle folk. Og når dette rige har nået sin fulde modenhed, vær da sikker på, at Faderen ikke vil undlade at give dig en endnu større åbenbaring af sandheden og et endnu større opvisning af retfærdighed, ligesom han allerede har skænket denne verden ham, der blev mørkets fyrste, siden Adam, som blev efterfulgt af Melkisedek, og i disse dage af Menneskesønnen. Og så vil min Fader fortsat manifestere sin barmhjertighed og vise sin kærlighed selv til denne mørke og onde verden. Og så vil jeg, efter at min

Fader har givet mig al magt og myndighed, fortsætte med at følge jeres livsskæbner og give vejledning i anliggender af riget ved tilstedeværelsen af min ånd, som snart vil blive udøst over alt kød. Selv om jeg derfor vil være med dig i ånden, lover jeg også en dag at vende tilbage til denne verden, hvor jeg har levet dette liv i kødet og opnået erfaringen af samtidigt at have åbenbaret Gud til mennesket og ført mennesket til Gud. Meget snart må jeg forlade jer for at beskæftige mig med det arbejde, som Faderen har betroet i mine hænder, men vær ved godt mod, for jeg skal en dag vende tilbage. I mellemtiden skal min Sandhedens Ånd i universet trøste og vejlede dig.

"Du ser mig nu portrætteret i svaghed og i kødelig form, men når jeg vender tilbage er det med magt og styrke af ånden. Øjet af kød ser Menneskesønnen i kødet, men kun åndens øje vil se Menneskesønnen herliggjort af Faderen og fremkomsten på jorden i sit eget navn.

"Men tiden for Menneskesønnens genkomst kendes kun i Paradisets rådsforsamlinger; ikke engang himlens engle ved hvornår det vil ske. Du bør imidlertid forstå, at når rigets evangelium er blevet prædikeret til hele verden for at frelse alle mennesker, og når tidsalderen har nået sin modenhed, når Faderen sender dig en anden forsynets overdragelse, eller også vender Menneskesønnen tilbage for at dømme denne tidsalder.

"Og nu, med hensyn til Jerusalems angst og sorg, som jeg har talt til jer om, så vil selv denne generation ikke forgå indtil mine ord er gået i opfyldelse; men når det gælder tidspunktet for Menneskesønnen genkomst kan ingen i himlen eller på jorden udtale sig om. Men du skal være klogt når det gælder en tidsalders modenhed; du skal være opmærksom på at skelne tidernes tegn. Du ved, når figentræet skyder nye skud og begynder at spire, når sommeren er nær. Tilsvarende, når verden er gået igennem den lange vinter af materiel sindsorientering, og du skimter det kommende nye åndelige forår af en dispensation, bør du vide, at sommertiden for et nyt besøg nærmer sig.

"Men hvor vigtigt er denne lære om ankomsten af Guds Sønner? Har du ikke opfattet det, at når hver enkelt af jer er kaldet til at nedlægge sit livs kamp og gå gennem dødens port, står du umiddelbart i tilstedeværelsen af dom og ansigt til ansigt med de faktiske forhold, der hører til en ny dispensation for tjeneste i den uendelige Faders evige plan? Det som hele verden skal møde som et konkret faktum ved en tidsalders afslutning, skal I som individer helt sikkert møde som en personlig oplevelse, når I når til slutningen af jeres naturlige liv, og dermed fortsætte med at opfylde de betingelser og krav som indgår i den næste åbenbaring af Faderens evigt udviklende rige."

Af alle de foredrag, som Mesteren gav til sine apostle var ingen nogensinde så forvirret i deres sind som dette, som blev holdt denne tirsdag aften på Oliebjerget, og som omhandlede de to emner om Jerusalems ødelæggelse og hans egen genkomst. Derfor blev der lidt overensstemmelse mellem de efterfølgende skriftlige erklæringer som var baseret på minderne om, hvad Mesteren havde sagt ved denne meget specielle lejlighed. Når optegnelserne derfor efterfølgende manglede meget af hvad der blev sagt på denne tirsdag aften, opstod der mange traditioner. Meget tidligt i begyndelsen af det andet århundrede blev en jødisk apokalyptisk skrift om Messias, som var skrevet af en vis Selta, der var knyttet til kejser Caligula hof, bogstaveligt kopieret ind i Mattæusevangeliet, og senere (delvis) tilføjet til Markus og Lukas optegnelser. Det var i denne Seltas skrift, at lignelsen om de ti brudepiger forekom. Ingen anden del af evangelietskrifterne led nogensinde af en sådan forvirrende fejlfortolkning som denne aftenes undervisning. Apostlen Johannes blev dog aldrig så forvirret.

Da disse tretten mænd genoptog deres rejse mod lejren, var de målløse og under stærk følelsesmæssige spænding. Judas havde endeligt bekræftet sin beslutning om at opgive sine medarbejdere. Det var sent på aftenen da David Zebedæus, John Mark, og en række af de førende disciple hilste Jesus og de tolv til den nye lejr, men apostlene ville ikke sove. De ønskede at vide mere om Jerusalems ødelæggelse, Mesterens afrejse og verdens ende.

3. SENERE DISKUSSIONER I LEJREN

Da de samledes omkring bålet, omkring tyve af dem, spurgte Thomas: "Da du skal vende tilbage for at fuldføre rigets arbejde, hvad bør vores holdning være, mens du er borte i din Faders anliggender?" Jesus så på dem i bålet og svarede:

"Og selv dig, Thomas, forstår ikke, hvad jeg har sagt. Har jeg ikke hele tiden lært dig at din forbindelse til riget er åndelig og individuel, helt et spørgsmål om personlig erfaring i ånden gennem troserkendelse, at du er Guds søn? Hvad mere skal jeg sige? Nationers undergang, imperiers forfald, ødelæggelse af vantro jøder, tids aldrenes afslutning, selv

verdens ende, hvad angår alt dette den, som tror dette evangelium, og som har gemt sit liv i det evige rigets sikkerhed? Du, som kender Gud og tro på evangeliet har allerede modtaget forsikringen om evigt liv. Fordi du har levet dit liv i ånden og for Faderen, er der intet, der alvorligt kan bekymre jer. Rigets bygherrer, officielt akkrediterede borgere i de himmelske verdener, lader sig ikke blive forstyrret af tidsmæssige omvæltninger eller bekymret over jordiske naturkatastrofer. Hvad betyder det for dig, som tror på rigets evangelium, om nationer går under, tidsaldre ender eller alt synligt falder fra hinanden, eftersom at du ved, at dit liv er en gave fra Sønnen og at den er evigt sikret i Faderen? Når du har levet det jordiske liv i tro og frembragt retfærdighedens frugt i form af kærlig tjeneste til dine medmennesker, kan du trygt se frem til det næste skridt i den evige karriere med samme overlevelsestro som har båret dig gennem dit første og jordiske eventyr i sønskab med Gud.

"Hver generation af troende bør udføre sit arbejde, med tanke på at Menneskesønnen kan komme tilbage, ligesom hver enkelt troende bærer sit livsværk i betragtning af uundgåelig og stadigt forestående naturlig død. Når du en gang gennem tro har etableret dig selv som en Guds søn er alt andet underordnet, hvad angår for at sikre overlevelse. Men tag ikke fejl! Denne overlevelsestro er en levende tro og den bringer stadigt flere frugter af den guddommelige ånd, der først bragte troen i menneskets hjerte. At du en gang har accepteret sønskab i det himmelske rige vil ikke redde dig, hvis du bevidst og vedholdende afviser de sandheder som har at gøre med den tiltagende åndelige frugtbarhed af Guds kødelige sønner. Du, som sammen med mig har udført Faderens anliggender på jorden kan selv nu opgive Guds rige, hvis du opdager, at du ikke elsker at tjene menneskeheden på Faderens måde.

"Lyt til mig som individer og som en generation af troende, når jeg fortæller en lignelse for jer: Der var engang en mægtig mand, som før han indledte en lang rejse til et andet land, kaldte alle sine betroede tjener til sig og lod dem tage hånd om al hans ejendom. Den ene gav han fem talenter, en anden to, den tredje en, og så videre gennem hele gruppen af betroede ledere, til enhver efter hans evne; og så rejste han derfra. Da deres herre var rejst begyndte tjenerne at arbejde for at opnå en fortjeneste med de værdier, som var blevet betroet dem. Den, der havde fået fem talenter begyndte straks at gøre forretninger med dem, og snart havde han tjent fem til. Ligeledes tjente ham som havde fået to talenter to mere. Og alle disse tjenerne fik fortjeneste for deres herre, undtagen ham, der fik en talent. Han gik bort for sig selv og gravede et hul i jorden, hvor han gemte sin herres penge. Efter kort tid kom tjenernes herre uventet tilbage og krævede opgørelse af sine forvaltere. Og da de alle var kaldt frem for deres herre kom ham som havde fået de fem talenter med de penge, der var blevet betroet ham, og lagde yderligere fem talenter frem, og sagde: "Herre, du betroede mig fem talenter til at investere, og jeg har fornøjelsen at fremlægge yderligere fem talenter, som min fortjeneste." "Og da sagde hans herre til ham: Godt, du er en god og tro tjener. Du har været tro over lidt; jeg vil nu gøre dig til forvalter over meget; gå straks ind i glæden ved din herre. 'Så kom han, som havde fået to talenter og sagde: Herre, du gav mig to talenter; Se, jeg har tjent to talenter.'" Hans herre sagde til ham: Godt, du gode og tro tjener; du har også været tro over lidt, og jeg vil nu sætte dig over meget; gå du ind i glæden ved din herre. Og så kom ham, der havde fået den ene talent for at aflægge regnskab. Han trådte frem og sagde: "Herre, jeg kender dig og indså, at du var en klog mand, der ventede gevinster, som du personligt ikke havde arbejdet for; derfor turde jeg ikke risikere noget af det, der var blevet betroet mig. Jeg gemte din talent i sikkerhed i jorden; her har du, hvad der er dit." Men hans herre svarede, "Du er en doven og elendig forvalter. Ved dine egne ord, du indrømmer, at du vidste, jeg ville kræve dig for en opgørelse med en rimelig fortjeneste, såsom dine flittige medtjenere i dag har overgivet. Når du ved det, bør du derfor i det mindste have givet mine penge til bankfolk, så jeg kunne have fået min egen med rente, når jeg kom tilbage." Og så sagde denne herre til sin overforvalter, "Tag fra denne ubrugelige tjener hans ene talent, og giv det til ham, som har de ti talenter."

"Til enhver, der har, han bør mere få, og det i overflod; men fra den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Du kan ikke stå stille, når det kommer til den evige rigets anliggender. Min Fader kræver, at alle hans børn vokser i nåde og i kundskab om sandheden. Du, som kender disse sandheder skal bære flere frugter af ånden, og se en voksende hengivenhed til den uselviske tjeneste af dine medtjenere. Og husk, at hvad du gør for en af mine mindste brødre, det har du gjort for mig.

"Og dette er, hvordan du skal arbejde, når du tager dig af Faderens anliggender, nu og fremover, selv for evigt. Fortsæt, indtil jeg kommer. I trofasthed gør det som er betroet dig, og så er du klar når døden kalder til regnskab. Og når du således har levet til Faderens ære og Sønnens tilfredshed, vil du med glæde og fryd i stigende grad indgå i den evige tjeneste i det evige rige."

Sandheden er levende; Sandhedens Ånd vil altid fører Lysets Børn ind i nye riger af åndelige virkelighed og

guddommelig tjeneste. Du får ikke sandheden for at krystallisere den i bestemte, sikre og hædret former. Din åbenbaring af sandheden skal være forædlet ved at passere gennem din personlige erfaring, så nye skønheder og faktiske åndelige resultater bliver åbenbaret for alle som ser dine åndelige frugter, og som konsekvens heraf føres til at herliggøre Faderen, som er i himlen. Kun de trofaste tjenere, der dermed vokser i kundskab om sandheden, og som derved udvikler evnen til guddommelig værdsættelse af åndelige realiteter, kan nogensinde håbe på at "gå fuldstændig ind i sin Herres glæde." Hvilket patetisk syn at se generation efter generationer af erklærede tilhængere af Jesus siger om deres forvaltning af guddommelig sandhed: "Her, Mester, er sandheden, du betroede os for hundrede eller tusinde år siden. Vi har ikke mistet noget af den, vi har trofast bevaret alt, hvad du gav os, vi har ikke tilladt nogen ændringer i det, som du har lært os, dette er sandheden, du gav os." Men et sådan forsvar om åndelig sløvhed, berettiger ikke den gølge forvalter af sandhed i tilstedeværelsen af Mesteren. I overensstemmelse med sandheden, der er blevet betroet i dine hænder kræver sandhedens Mester en opgørelse.

I den næste verden, vil du bliver bedt om give en redegørelse for din begavelse og din forvaltning af denne verden. Uanset om medfødte evner har været få eller mange, skal hver præsentere en retfærdig og barmhjertig opgørelse. Hvis begavelsen kun anvendes til egoistiske formål, og ingen tanker er skænket til den højere pligt for at få en større høst af åndens frugter, som de manifesterer sig i den stadig mere omfattende tjeneste af mennesket og tilbedelse af Gud, må sådanne egoistiske forvaltere acceptere konsekvenserne af deres bevidste valg.

Hvor meget ligesom alle egoistiske dødelige var ikke denne utro tjener med den ene talent, når han beskyldte sin sløvhed direkte på sin herre. Hvor tilbøjelig er mennesket, når det står over for de fejl, det selv har forårsaget, til at skyde skylden på andre, ofte dem, der mindst fortjener det!

Den aften, sagde Jesus, da de var på vej til at hvile for natten: "Frit har du modtaget, frit bør du derfor give sandheden af himlen. Og når sandheden gives videre, vil den formere sig og fremvise den frelsende nådes stigende lys, mens du uddeler den."

4. MIKAELS TILBAGEKOMST

Af hele Mesterens lære har ingen enkelt del været så misforstået som hans løfte, om engang personligt at komme tilbage til denne verden. Det er ikke underligt, at Mikael er interesseret i engang at vende tilbage til den planet, hvor han som dødelig i denne verden oplevede sin syvende og sidste overdragelse. Det er kun naturligt at tro, at Jesus af Nazaret, nu suveræne hersker over et stort univers, ønsker at vende tilbage, ikke kun én, men mange gange, til den verden, i hvilken han levede sådan et unikt liv, og hvor han til sidst vandt Faderen udstedelse af ubegrænset magt og myndighed i sit univers. Urantia er for evigt en af de syv fødselsverdener hvor Mikael vandt suveræniteten i sit univers.

Jesus udtrykte, ved talrige lejligheder og til mange individer, sin hensigt om at vende tilbage til denne verden. Da hans tilhængere vågnede til erkendelse af, at deres Mester ikke ville fungere som en tidsmæssig befrier, og når de lyttede til hans forudsigelser om Jerusalems ødelæggelse og den jødiske nations opløsning, var det kun naturligt, at de begyndte at forbinde hans lovede tilbagekomst med disse katastrofale begivenheder. Men da de romerske hære jævned Jerusalems mure med jorden, ødelagde templet og spredte jøderne i Judæa, og Mesteren stadig ikke åbenbarede sig i magt og herlighed begyndte hans tilhængere formuleringen af den tro, som i sidste ende er forbundet til Kristi genkomst ved tidsalderens afslutning, selv med verdens ende.

Jesus lovede at gøre to ting efter at han var steget op til Faderen og efter at al magt i himlen og på jorden var blevet lagt i hans hænder. Som det første, lovede han at sende i hans sted en anden lærer, Sandhedens Ånd, til verden; og dette gjorde han på pinsedagen. Som det andet, lovede han definitivt sine tilhængere, at han en gang personligt ville vende tilbage til denne verden. Men han sagde ikke, hvordan, hvor eller hvornår han ville vende tilbage for at besøge denne planet, hvor han havde oplevet sin overdragelse i kødet. Ved en lejlighed, antydte han, at mens det kødelige øje havde set ham, da han levede her i kødet, ville han ved sin tilbagevenden (i hvert fald et af hans mulige besøg) kun kunne ses med det åndelige troens øje.

Mange af os er tilbøjelige til at tro, at Jesus vil vende tilbage til Urantia mange gange i løbet af de kommende tidsaldre. Vi har ikke hans udtrykkelige løfte om at gøre disse besøg ved flere lejligheder, men det forekommer meget sandsynligt, at han som bærer blandt hans univers titler også har betegnelsen Urantias Planetprins mange gange vil besøge den

verden, hvis erobring tillægger ham sådan en enestående titel.

Vi tror helt fuldt og er overbevist om, at Mikael igen personligt kommer til Urantia, men vi har ikke den ringeste idé om, hvornår eller på hvilken måde han vælger at komme. Vil hans anden fremkomst på jorden, være fastsat til at sker i forbindelse med den endelige dom af den nuværende tidsalder, enten med eller uden en dertil tilhørende tilsynekomst af en Administratorsøn? Vil han komme i forbindelse med afslutningen af en efterfølgende tidsalder på Urantia? Vil han komme uanmeldt som en særskilt begivenhed? Vi ved det ikke. Kun én ting er vi sikre på, nemlig at når han rent faktisk vender tilbage, vil hele verden sandsynligvis vide om det, for han skal komme som øverste hersker over universet og ikke som en ukendt baby i Betlehem. Men om hvert øje skal se ham, og hvis kun åndelige øjne vil skelne hans tilstedeværelse, så må hans ankomst længe være udskudt.

Derfor er det klogt af dig, at adskille Mesterens personlige tilbagevenden til jorden fra alle bestemte begivenheder eller faste perioder. Vi er sikre på kun én ting: Han har lovet at vende tilbage. Vi har ingen idé om, hvornår han agter at opfylde sit løfte, eller i hvilken sammenhæng. Så vidt vi ved, kan han fremtræde på jorden en dag når som helst og det kan være, at han ikke kommer før tidsalder efter tidsalder er gået og blevet behørigt bedømt af hans medarbejdende Sønner i Paradiskorpset.

Mikaels anden fremkomst til jorden er en begivenhed, der har en enorm affektionsværdi for både mellemvæsener og mennesker, men ellers har den ingen direkte indflydelse på mellemvæsnerne og for menneskerne ingen større praktisk betydning end den almindelige begivenhed af naturlig død, som pludselig fremskynder det dødelige menneske ind i den umiddelbare forståelse af denne række af universets begivenheder, der direkte fører til denne samme Jesus, den suveræne hersker over universet. Lysets børn er alle bestemt til at se ham, og det er uden større betydning, om vi går til ham, eller hvis det skulle sker, at han først kommer til os. Vær derfor altid klar til at byde ham velkommen på jorden som han er klar til at byde dig velkommen i himlen. Vi ser fortrøstningsfuldt frem til hans strålende præstation, selv flere gange, men vi er helt uvidende om, hvordan, hvornår, eller i hvilken sammenhæng han vil fremtræde.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 177

ONSDAGEN — HVILEDAGEN

NÅR arbejdet med at undervise folket ikke var overhængende havde Jesus og hans apostle for vane at hvile hver onsdag fra deres anstrengelser. Denne særlige onsdag spiste de morgenmad lidt senere end normalt, og der var en ildevarslende tavshed over lejren. Der blev ikke sagt mange ord under første halvdel af dette morgenmåltid. Til sidst sagde Jesus: "Jeg vil have at I hviler i dag. Tag jer tid til at tænke over alt, der er sket, siden vi kom til Jerusalem og meditere over, hvad der er lige forestående, det jeg tydeligt har fortalt dig om. Sørg for, at sandheden forbliver i jeres liv, og at du dagligt vokser i nåde."

Efter morgenmaden informerede Mesteren Andreas at han agtede at være fraværende den dag, og foreslog, at apostlene skulle bruge deres tid efter eget skøn, bortset fra at de under ingen omstændigheder gik indenfor Jerusalems porte.

Da Jesus gjorde sig klar til at gå alene op i bakkerne kom David Zebedæus hen til ham og sagde: "Du ved godt, Mester, at farisæerne og herskere forsøger at ødelægge dig, men alligevel er du klar til at gå alene i bakkerne. Det er tåbeligt at gøre det; jeg vil derfor sender tre mænd med dig, godt rustet til at sikre, at du ikke oplever nogen skade." Jesus kiggede på de tre velbevæbnede og robuste galilæere og sagde til David: "Du mener godt, men du tager fejl, når du ikke forstår at Menneskesønnen ikke behøver nogen som forsvarer ham. Ingen mænd vil lægger hænderne på mig før den time, når jeg er parat til at afgive mit liv i overensstemmelse med Faderens vilje. Disse mænd kan ikke ledsage mig. Jeg ønsker at gå alene, så jeg kan kommunikere med Faderen."

Da de hørte disse ord trak David og hans bevæbnede vagter sig tilbage; men netop som Jesus var på vej alene kom Johannes Markus frem med en lille kurv med mad og vand, og påpegede, at hvis Jesus skulle være væk hele dagen, kunne han blive sulten. Mesteren smilede på Johannes og strakte hånden ud for at modtage kurven.

1. EN DAG ALENE MED GUD

Da Jesus ville tage frokostkurven fra Johannes hånd dristede den unge mand sig til at sige: "Men, Mester, du kan tænkes at sætte kurven ned, når du går til side for at bede og derefter fortsætte uden. Desuden, hvis jeg går med for at bære maden, ville du være mere fri til at tilbede, og jeg vil helt sikkert være tavs. Jeg vil ikke stille spørgsmål, og jeg venter med kurven, mens du går afsides for dig selv for at bede."

Mens Johannes holdt sin lille tale, hvis dristighed overrasket nogle af dem, der stod i nærheden og hørte det, var han modig nok til at holde fast i kurven. Der stod de, både Johannes og Jesus, og holdt kurven. Kort efter gav Mesteren slip, så på drengen og sagde, "Eftersom du af hele dit hjerte ønsker at gå med mig, skal det ikke nægtes dig. Vi vil gå væk for os selv og have en dejlig tid sammen. Du kan spørge mig om hvad som helst, der opstår i dit hjerte, og vi vil trøste og støtte hinanden. Du kan starte med at bære frokosten, og når du bliver træt, vil jeg hjælpe dig. Følg med mig."

Jesus vendte ikke tilbage til lejren den aften indtil efter solnedgang. Mesteren tilbragte den sidste stille dag på jorden i samtale med denne sandhedssultne unge mand og med at tale med sin Paradisfader. Denne begivenhed er blevet kendt i højden som "dagen, som en ung mand tilbragte med Gud i bakkerne." Dette tilfælde eksemplificerer for evigt Skaberens vilje til fællesskab med den skabte. Selv en ungdom kan, om det virkelig er hjertets største ønske, tvinge opmærksomheden af universets Gud og få nydelse af hans kærlige selskab, kan faktisk opleve den uforglemmelige begejstring alene og en hel dag med Gud i bjergene. Sådan var Johannes Markus enestående oplevelse denne onsdag på bakkerne i Judæa.

Jesus talte meget med Johannes, de talte frit om denne verden og den næste verdens anliggender. Johannes fortalte Jesus, hvor ked han var af, at han ikke havde været gammel nok til at være en af apostlene og udtrykte sin store taknemmelighed for, at han havde fået lov til at følge dem lige siden de første gang prædikede ved overgangsstedet af Jordanfloden over for Jeriko, bortset fra rejsen til Fønikien. Jesus advarede den unge mand til ikke at lade sig skræmme af de forestående begivenheder og forsikrede ham om, at han ville vokse op til at blive en mægtig budbringer af riget.

Johannes Markus var fascineret af mindet om denne dag med Jesus i bjergene, men han glemte aldrig Mesterens sidste formaning lige før de ville vende tilbage til lejren ved Getsemane, da Mesteren sagde: "Nå, godt, Johannes, vi har haft en dejlig tid sammen, en sand hviledag, men sørg for at du ikke fortælle nogen om, hvad jeg har fortalt dig." Og Johannes Markus afslørede aldrig noget om, hvad der var sket den dag, han tilbragte med Jesus i bakkerne.

I løbet af de få resterende timer af Jesu jordiske liv lod Johannes Markus aldrig Mesteren komme ud af syne i lang tid. Altid holdt den unge mand sig gemt i nærheden, han sov kun når Jesus sov.

2. BARNDOMSTIDEN I HJEMMET

I løbet af denne dag sammen med Johannes Markus, brugte Jesus megen tid med at sammenligne deres erfaringer i den tidlige barndom og senere drengeår. Selvom Johannes forældre havde mere af denne verdens ejendele end Jesu forældre, havde de mange lignende erfaringer under deres drengeår. Jesus sagde en masse ting, der hjalp Johannes til bedre at forstå sine forældre og andre medlemmer af hans familie. Da drengen spurgte Mesteren, hvordan han kunne vide, at han ville vokse op til at blive en "mægtig budbringer af Guds rige," sagde Jesus:

"Jeg ved, du vil vise dig trofast til rigets evangelium, fordi jeg kan stole på din nuværende tro og kærlighed, når disse kvaliteter er baseret på en sådan uddannelse, som du fik under dine barneår i hjemmet. Du er vokset op i et hjem, hvor forældrene udviser en oprigtig kærlighed til hinanden, og derfor har du ikke fået for meget kærlighed, som kunne have givet dig en faretruende høj koncept om din egen betydning. Din personlighed er heller ikke blevet forvrænget på grund af dine forældre kærlighedsløst skulle have manipuleret mod hinanden for at vinde din tillid og din loyalitet. Du har været nydt sådan en forældrekærlighed, der sikrer en sund selvtilid og fremmer normale trygheds følelser. Men du har også været heldig, at dine forældre har haft både visdom og kærlighed; og det var visdom, som fik dem til at tilbageholde de fleste former for nydelse og mange luksusvarer, der kan købes med rigdom, mens de sendt dig til synagogeskolen sammen med dine legekammerater i nabolaget. Og de har også sørget for, at du fik lært at leve i denne verden, ved at tillade dig at få egne første hånd erfaringer. Du kom over til Jordan, hvor vi prædikede og Johannes disciple døbte, med din unge ven Amos. I ønskede begge at ledsage os. Da du vendte tilbage til Jerusalem, gav dine forældre deres samtykke. Amos forældre nægtede; de holdt så meget af deres søn, at de nægtede ham den velsignede oplevelse, du har haft, selv sådan som du har i dag. Ved at forlade hjemmet kunne Amos have sluttet sig til os, men så havde han såret kærligheden og ofret loyalitet. Selv om et sådant måde havde været et klogt valg, havde det været en frygtelig pris at betale for erfaring, uafhængighed og frihed. Vise forældre, som dine, sørger for, at deres børn ikke behøver at såre kærligheden eller kvæle loyalitet for at udvikle selvstændighed og nyde forfriskende frihed, når de er vokset op til din alder.

"Kærlighed, John, er den øverste virkelighed af universet, når den skænkes af alle kloge væsner, men den er en farlig og ofte delvis egoistisk egenskab, når den kommer til udtryk i livet hos dødelige forældre. Når du bliver gift og får egne børn til at uddanne, så sørg for, at din kærlighed styres af visdom og vejledt af fornuft.

"Din unge ven Amos tror på rigets evangelium lige så meget som dig, men jeg kan ikke helt stole på ham; Jeg er ikke sikker på, hvad han vil gøre i de kommende år. Hans barndomsliv i hjemmet var ikke sådan, at det ville give anledning til en fuldstændig troværdig person. Amos er for meget som en af apostlene, som ikke fik en normal, kærlig og klog undervisning i hjemmet. Hele dit senere liv vil blive lykkeligere og mere pålidelig, fordi du har tilbragt dine første otte år i et normal og ordentlig hjem. Du har en stærk og fast sammentømret karakter, fordi du er vokset op i et hjem, hvor kærlighed herskede og visdom regerede. En sådan opvækst i barndommen, en sådan type af loyalitet, forsikrer mig om, at du vil gå igennem med det, du startede med.

I mere end en time fortsatte denne diskussion mellem Jesus og Johannes om livet i hjemmet. Mesteren fortsatte med at forklare til Johannes, hvordan barnet fuldstændig er afhængigt af sine forældre og det tilhørende hjemmeliv, for alle dets

tidlige begreber om alt intellektuelt, socialt, moralsk, og selv åndeligt, eftersom at familien for det lille barn repræsenterer alt det som barnet i begyndelsen kan vide om både menneskelige og guddommelige relationer. Barnet skal få sine første indtryk af universet fra moderens omsorg. Barnet er helt afhængig af sin jordiske far for hans første idéer om den himmelske Fader. Barnets senere liv bliver lykkeligt eller ulykkeligt, let eller svært, afhængigt af dets tidlige mentale og følelsesmæssige liv, betinget af disse sociale og åndelige relationer i hjemmet. Hele et menneskes senere liv påvirkes enormt af, hvad der sker i de første par år af livet.

Vi tror oprigtigt, at evangeliet ifølge Jesu lære, som er baseret på forholdet mellem far og barn, næppe kan få en verdensomspændende modtagelse indtil den tid kommer, når hjemmelivet hos de moderne civiliserede folk omfatter mere kærlighed og mere visdom. Trods det faktum, at forældrene i det tyvende århundrede besidder stor viden og øget sandhed for at forbedre hjemmet og forædle hjemmelivet, er det stadig et faktum, at meget få moderne hjem er lige så gode steder at uddanne drenge og piger som Jesu hjem i Galilæa og Johannes Markus hjem i Judæa var, selv om accepten af Jesu evangelium vil føre til at hjemmelivet umiddelbart forbedres. Det kærlighedsfulde liv i en klog hjem og den loyale hengivenhed af sand religion udøver en dybtgående gensidig indflydelse på hinanden. Et sådan indre liv forhøjer religionen, og ægte religion forherliger altid hjemmet.

Det er rigtigt, at mange af de mest forkastelige repressive påvirkninger og andre restriktive funktioner i disse gamle jødiske hjem er stort set blevet elimineret fra mange af de bedre organiserede moderne hjem. Der er helt sikkert mere spontan frihed og langt større personlig frihed, men denne frihed er ikke begrænset af kærlighed, ikke motiveret af loyalitet og er ikke omfattet af en rationel disciplin baseret på visdom. Så længe vi lære barnet at bede: "Vor Fader, du som er i himlen", hviler der et enormt ansvar på alle jordiske fædre til at leve og organisere deres hjem, så ordet *fader*, *bliver* værdigt indlejret i sind og hjerter hos alle voksende børn.

3. DAGEN I LEJREN

Apostlene tilbragte det meste af denne dag med at gå rundt på Oliebjerget og besøgte de disciple, der havde slået lejre med dem, men tidligt på eftermiddagen blev de meget ivrige over at se Jesus komme tilbage. Som dagen skred frem, blev de mere og mere bekymrede for hans sikkerhed; de følte sig usigeligt ensom uden ham. Hele dagen var der megen diskussion om, hvorvidt Mesteren burde have fået lov til at vandre ud alene i bjergene, kun ledsaget af en bydreng. Selvom ingen åbent udtrykt deres tanker om det, var der ikke én blandt dem, undtagen Judas Iskariot, der ikke ønskede sig i Johannes Markus sted.

Omkring midt på eftermiddagen, holdt Natanael sin tale om "Det højeste ønske" til omkring en halv snes apostle og lige så mange disciple, og talen sluttede med ordene: "Hvad der galt med de fleste af os er, at vi kun er halvhjertede. Vi elsker ikke Mesteren som han elsker os. Hvis vi alle havde ønsket at gå med ham så meget som Johannes Markus, ville han sikkert have taget os alle med. Vi stod på siden, mens drengen gik op til Mesteren og tilbød ham kurven, men da Mesteren tog fat i den ville drengen ikke slippe den. Og så efterlod Mesteren os her, mens han vandrede ud til bakkerne med kurv, dreng og alting."

Ved firetiden om eftermiddagen kom løbere til David Zebedæus med bud fra hans mor i Betsaida og fra Jesu mor. Flere dage tidligere, var David kommet til den konklusion, at ypperstepræsterne og herskere ville dræbe Jesus. David vidste, at de var fast besluttet på at ødelægge Mesteren, og han var temmelig overbevist om, at Jesus ikke havde tænkt sig at udøve sin guddommelige magt til at redde sig selv eller tillade sine tilhængere til at bruge vold for at forsvare ham. Da han havde draget disse konklusioner, sendte han en budbringer hurtigt til sin mor og bad hende om at komme direkte til Jerusalem og bringe Jesu mor Maria og alle medlemmer af Jesu familie med sig.

Davids mor gjorde, som hendes søn ønskede, og nu kom løberne tilbage til David med nyheden om, at hans mor og hele Jesu familie var på vej til Jerusalem og forventedes at ankomme sent den følgende dag eller meget tidligt næste morgen. Da David gjorde dette på eget initiativ, mente han, at det var bedst at holde det for sig selv. Han fortalte derfor ikke nogen at Jesu familie var på vej til Jerusalem.

Kort efter middag ankom over tyve af de grækere, der havde mødt Jesus og de tolv i hjemmet hos Josef af Arimatæa til lejren, og Peter og Johannes tilbragte flere timer i samtale med dem. Disse grækere, i hvert fald nogle af dem, var meget avanceret i viden om riget, for de var blevet undervist af Rodan af Alexandria.

Samme aften, efter at Jesu var vendt tilbage til lejren talte han med grækerne, og havde det ikke været for at en sådan fremgangsmåde i høj grad ville have oprørt hans apostle og mange af hans førende disciple, havde han ordineret disse tyve grækere, på samme måde som de halvfjerds tidligere.

Mens alt dette foregik i lejren var ypperstepræsterne og de ældste i Jerusalem overrasket over, at Jesus ikke vendte tilbage for at tale til folkemængderne. Sandt nok, den foregående dag, da han forlod templet, havde Jesus sagt: "Jeg forlader dit hus øde til dig." Men de kunne ikke forstå, hvorfor han ønskede at give afkald på den store fordel, som han havde opbygget i den venligsindede holdning hos folkemængderne. Mens de frygtede, at han ville starte et oprør blandt folket havde mesterens sidste ord til de mange været en formaning til på alle rimelige måder at overholde autoriteten hos dem, "der sidder på Moses sæde." Men det var en travl dag i byen, da de samtidig forberedte til påsken og finpudsede deres planer om at dræbe Jesus.

Der var ikke mange mennesker, der besøgte lejren, for oprettelsen var blevet holdt som en velbevaret hemmelighed af alle, der vidste, at Jesus skulle bo der i stedet for hver nat at vandre ud til Betania.

4. JUDAS OG YPPERSTEPRÆSTERNE

Kort efter Jesus og Johannes Markus havde forladt lejren forsvandt Judas Iskariot fra sine brødre og vendte først tilbage sidst på eftermiddagen. Selv om Mesteren udtrykkeligt havde bedt apostlene om ikke at gå ind i Jerusalem skyndte denne forvirrede og utilfredse apostel sig hurtigt af sted for at overholde sit aftalte møde med Jesu fjender i ypperstepræsten Kajfas hjem. Det var et uformelt møde i jødernes råd og havde været aftalt til kort efter klokken ti om formiddagen. Mødet var indkaldt for at diskutere karakteren af de beskyldninger, der blev fremsat mod Jesus og at afgøre, hvilke fremgangsmåder, de ville benytte sig af, når de tog ham til de romerske myndigheder for at indhente den nødvendige bekræftelse fra de civile myndigheder på den dødsdom, som de allerede havde givet over ham.

Den foregående dag havde Judas videregivet til nogle af sine slægtninge og til visse af sin fars families saddukæer venner, at han var kommet til den konklusion, at mens Jesus var en velmenende drømmer og idealist, var han derimod ikke, Israels længe ventede befrielse. Juda sagde, at han meget gerne ville finde en måde til diskret at trække sig ud af hele bevægelsen. Hans venner forsikrede ham smigrende, at hans tilbagetrækning ville blive mødt af de jødiske herskere som en stor begivenhed, og at intet ville være for godt til ham. De fik ham til at tro, at han straks ville modtage høje udmærkelser fra jødernes råd, og at han så til sidst ville være i stand til at udslette skampletten fra sin velmente, men "uheldige samvær med ulærde galilæere."

Judas kunne ikke helt tro, at Mesterens mægtige gerninger var blevet gennemført med djævlens magt, men han var nu helt overbevist om, at Jesus ikke ville udøve sin magt for selvforherligelse. Han var endelig overbevist om, at Jesus ville tillade jødernes herskere at dræbe ham, og han kunne ikke udholde den ydmygende tanke at blive identificeret med en bevægelse, der var dømt til nederlag. Han nægtede at overveje tanken om tilsyneladende fiasko. Han havde en grundig forståelse af Mesteren robuste karakter og skarphe den af hans majestætiske og barmhjertig sind, men alligevel fandt han en vis glæde ved tanken, men dog kun delvist, fra en af hans slægtninges forslag om, at Jesus, mens han var en velmenende fanatiker, antagelig ikke var helt ved sit sinds fulde brug, at han altid havde syntes at være en mærkelig og misforstået person.

Nu som aldrig før lagde Judas mærke til, at han var ved at blive mærkeligt forarget, over at Jesus aldrig havde udnævnt ham til en mere hæderlig position. Hele tiden havde han værdsat den ære at være apostlenes kasserer, men nu begyndte han at føle sig som om han ikke blev værdsat, at hans talent ikke blev anerkendt. Han blev pludselig overvældet af harme, at Peter, James og Johannes, havde fået æren af et tæt fællesskab med Jesus, og på dette tidspunkt, da han var på vej til ypperstepræstens hjem, blev han opsat på at tage hævn over Peter, James og Johannes mere end han var besat af enhver tanke om at forråde Jesus. Men frem for alt andet begyndte der lige nu en ny og dominerende tanke at gøre sig gældende i hans bevidste sind: Han havde sat sig for at erhverve ære, og hvis det kunne gøres på samme tid, som han fik hævn over dem, der havde bidraget til hans største skuffelse i livet, var det bare bedre. En frygtelig sammensværgelse af forvirring, stolthed, desperation og beslutsomhed fik ham i sin vold. Det bør således være klart, at det ikke var af hensyn til penge, at Judas dengang var på vej til Kajfas hjem for at acceptere at forråde Jesus.

Da Judas nærmede sig Kajfas hjem havde han taget sin endelige beslutning om at forlade Jesus og hans medapostle og havde dermed besluttet at opgive himmelrigets sag. var han fast besluttet på at få så meget som muligt af den ære og herlighed, som han havde tænkt sig engang ville blive hans, da han først identificerede sig selv med Jesus og rigets nye evangelium. Alle apostlene delte engang denne ambition med Judas, men med tiden, lærte de at beundre sandhed og at elske Jesus, i hvert fald mere end Judas gjorde.

Forræderen blev præsenteret for Kajfas og de jødiske herskere af hans fætter, der forklarede, at Judas, efter at indse sin fejltagelse i at lade sig blive vildledt af Jesus snu lære, var kommet til det sted, hvor han offentligt og formelt ønskede at give afkald på sin tilknytning med denne galilæer og samtidig bede om at genvinde sine jødiske brødres tillid og genoptages i deres fællesskab. Judas talsmand fortsatte med at forklare, at Judas indså, at det ville være bedst for freden i Israel, hvis Jesus kunne tages i forvaring, og som et tegn på hans sorg over at have deltaget i en sådan fejlslået bevægelse og som bevis for hans oprigtighed, at han vendte tilbage til Moses lære, var han nu kommet for at tilbyde sig til jødernes råd som den der sammen med kaptajnen, som havde arrestordre på Jesus, kunne arrangere det, så han kunne blive arresteret uden at tiltrække sig opmærksomhed og dermed undgå enhver fare for at folkemængderne blev oprørske eller at det var nødvendigt at udsætte anholdelsen til efter påske.

Da Judas fætter var færdig med at tale, præsenterede han Judas, som trådte frem nær ypperstepræsten og sagde: "Alt, hvad min fætter har lovet, ønsker jeg at gøre, men hvad er du villig til at give mig for denne tjeneste?" Judas syntes ikke at bemærke udtrykkene af foragt, selv afsky, som var synlige på ansigtet af den hårdhjertet og forfængelige Kajfas; Judas hjerte var for meget indstillet på selvforherligelse og længslen efter selvophøjelsens tilfredsstillelse.

Da så Kajfas ned på forræderen, mens han sagde: "Judas, går til vagtkaptajnen og arrangere med officeren, så at din Mester bringes til os enten i aften eller i morgen aften, og når du har leveret ham i vores hænder, skal du få din belønning for denne tjeneste." Da Judas hørte dette, gik han straks fra ypperstepræsterne og herskere og holdt råd med templets vagtkaptajn om den måde, hvorpå Jesus skulle blive arresteres. Judas vidste, at Jesus var borte fra lejren og havde ingen idé om, hvornår Jesus ville vende tilbage samme aften, og de blev indbyrdes enige om at Jesus skulle arresteres den næste aften (torsdag) efter at folket i Jerusalem og alle de besøgende pilgrimme havde trukket sig tilbage for natten.

Judas vendte tilbage til sine kammerater i lejren beruset af sådanne tanker om storhed og ære, som han ikke havde haft i meget lang tid. Han havde tilsluttet sig Jesus, i håb om at en dag at blive en stor mand i det nye rige. Til sidst havde han indset, at der ikke ville være nogen sådan nyt rige, som han forventede. Men han var glad for at være så klog, at han kunne bytte sin skuffelse over ikke at vinde ære i det forventede nye rige med en ære og belønning, som umiddelbart kunne realiseres i den gamle orden, som han nu troede, ville overleve, og som han var sikker på ville ødelægge Jesus og alt, hvad han stod for. For sit sidste motiv, når det gælder den bevidste hensigt var Judas forræderi mod Jesus, en fej handling, en egoistisk desertør hvis eneste tanke var hans egen sikkerhed og ophøjelse, uanset hvad hans opførsel ville føre til for hans Mester og hans tidligere medarbejdere.

Men det var altid ligesom dette. Judas havde længe været engageret i denne overlagte, vedholdende, egoistiske og hævngherrige bevidsthed, der gjorde at disse hadefulde og onde lyster for hævn og illoyalitet gradvist byggedes op i hans sind og havde til huse i hans hjerte. Jesus elskede og stolede på Judas ligesom han elskede og stolede på de andre apostle, men Judas undlod at udvikle en loyal tillid og opleve en helhjertet kærlighed til gengæld. Hvor farligt kan ambitionen ikke blive, når den er fuldt forenet med egeninteresse og stærkt motiveret af en stædig og lang undertrykt hævn! Hvilken knusende skuffelse i livet kan det ikke være for de tåbelige mennesker, som, når de fokusere deres blik på de dunkle og flygtige fristelser i tiden, og derved bliver blind for de højere og mere virkelige opnåelser i form af de evige resultater af de evige verdners guddommelige værdier og sande åndelige realiteter. Judas søgte i sit sind for verdslig ære og begyndte at elske dette ønske af hele sit hjerte. De andre apostle længtes ligeledes i deres sind for den samme verdslige ære, men i deres hjerter elskede de Jesus og gjorde deres bedste for at lære at elske de sandheder, han underviste dem.

Judas var ikke klar over det dengang, men i hans underbevidsthed, havde han kritiserede Jesus siden Herodes halshuggede Johannes Døberen. Dybt nede i sit hjerte havde Judas altid følt sig såret, over at Jesus ikke reddede Johannes. Man bør ikke glemme, at Judas havde været en discipel af Johannes, før han blev en tilhænger af Jesus. Alle disse ophobninger af menneskelig vrede og bitter skuffelse, havde Judas gemt i sin sjæl under hadets kåbe, var nu godt

organiseret i hans underbevidsthed og klar til at poppe op og sluge ham, så snart han vovede at skille sig ud fra sine brødres støttende indflydelse og samtidig udsætte sig selv for Jesu fjenders snue insinuationer og subtil latterliggørelse. Hver gang Judas tillod sit håb at stige til skyerne og Jesus derefter gjorde eller sagde noget, der slog dem i stykker, var der altid efterladt et ar af bitter vrede i Judas hjerte og når disse ar blev flere og flere efterlod det så ofte et såret hjerte, og mistede snart enhver virkelig hengivenhed for den, der havde forårsaget denne ubehagelige oplevelse på en velmenende, men fej og selvcentreret personlighed. Judas var ikke klar over det, men han var en kujon. Derfor var han altid tilbøjelig til at tillægge Jesus fejhed som motiv fordi Jesus så ofte nægtede at gribe magten eller ære, når de tilsyneladende var så let tilgængelig for ham. Hvert dødeligt menneske ved udmærket, hvordan selv den kærlighed, som engang var ægte, kan, gennem skuffelse, jalousi og længe næret vrede til sidst omdannes til ægte had.

Omsider kunne ypperstepræsterne og de ældste puste ud i et par timer. De behøvede ikke at arrestere Jesus i det offentlige, og da de i forræderen Judas havde fået en allieret, var det en forsikring mod, at Jesus kunne flygte fra deres retskreds, som han så mange gange tidligere havde gjort.

5. DEN SIDSTE FÆLLESTIME

Da det var onsdag, var aften i lejren viet til selskabelig sammenkomst. Mesteren forsøgte at opmuntre sine nedslagne apostle, men det var næsten umuligt. De var alle begyndt at indse, at foruroligende og knusende hændelser var nær forestående. De kunne ikke være glade, selv når Mesteren fortalte om deres års begivenhedsrige og kærlige samvær. Jesus spurgte i detaljer, hvordan sagen stod med alle apostlenes familier, og da han vendte sit blik mod David Zebedæus, spurgte han, om nogen nylig havde hørt fra hans mor, hans yngste søster eller andre medlemmer af hans familie. David kiggede ned på sine fødder, da han var bange for at svare.

Det var ved denne lejlighed Jesus advarede sine tilhængere om ikke at regne med folkemassernes støtte. Han genoplivede mindet om deres erfaringer i Galilæa, fra tid til anden, da store skarer entusiastisk havde fulgt dem, og derefter lige så ivrigt havde vendt sig mod dem og vendt tilbage til deres tidligere måder at tro og leve. Så sagde han: "Og derfor skal I ikke tillader jer selv at blive snydt af de store folkemængder, der hørte os i templet, og syntes at tro vores undervisning. Disse skarer lytter til sandheden og tror det overfladisk i deres sind, men kun få af dem lader sandhedens ord synke ind i hjertet, og slå den levende rod. De, der kun kender evangeliet i deres sind, men som ikke har oplevet det i deres hjerter, kan I ikke regne med for støtte, når de virkelige problemer begynder. Når jødernes herskere når til enighed om at ødelægge Menneskesønnen, og når de enstemmigt slår til, vil du se mængden enten flygte i forfærdelse eller bare stå og ser på med lydløs forbløffelse, mens disse gale og forblindede herskere fører evangeliesandhedens lærere til døden. Og så, når modgang og forfølgelse kommer over jer, kommer der flere andre som du tror, elsker sandheden, som vil blive spredt, og nogle vil frasiage sig evangeliet og flygte fra jer. Nogle, der har været meget tæt på os har allerede besluttet at desertere. Du har i dag hvilet som forberedelse for de tider, som nu er over os. Våg derfor, og bed til, at i morgen vil du blive styrket for de dage, der er lige foran os."

Atmosfæren i lejren var ladet med en uforklarlig spænding. Tavse budbringere kom og gik og talte kun med David Zebedæus. Før aftenen var over viste nogle at Lazarus hastigt var flygtet fra Betania. Johannes Markus var ildevarslende tavs efter tilbagekomsten til lejren, selv om han havde tilbragt en hel dag i Mesterens selskab. Ethvert forsøg på at få ham til at tale indikerede kun tydeligt, at Mesteren havde bedt ham om ikke at sige noget.

Selv Mesterens gode humør og hans usædvanlige selskabelighed skræmte dem. De følte alle den sikre tilnærmelse af den frygtelige isolation, som de indså, var ved at komme ned med ødelæggende pludselighed og uundgåelig terror over dem. De fornemmede vagt, hvad der nærmede sig, og ingen følte sig klar til at stå over for testen. Mesteren havde været væk hele dagen; de havde savnet ham voldsomt.

Denne onsdag aften nåede deres åndelige tilstand sit laveste niveau, før Mesterens faktiske dødsøjeblik. Selv den næste dag var en dag nærmere den tragiske fredag, var han i hvert fald med dem, og de klarede sig bedre gennem disse ængstelige timer.

Det var lige før midnat, da Jesus, som vidste at det ville være den sidste nat han nogensinde skulle sove igennem sammen med hans udvalgte familie på jorden, sagde, da han spredte dem for natten: "Gå og læg jer, mine brødre, og fred være med jer, til vi står op om morgenen, til en dag mere at gøre Faderens vilje og opleve glæden ved at vide, at vi

er hans sønner.”

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 178

SIDSTE DAG I LEJREN

JESUS planlagde at tilbringe denne torsdag, hans sidste fri dag på jorden som en guddommelig Søn inkarneret i kødet, med sine apostle og et par loyale og hengivne disciple. Kort efter morgenmaden denne smukke morgen førte Mesteren dem væk til et afsides sted lidt over deres lejr og lærte dem mange nye sandheder. Selvom Jesus holdt andre taler til apostlene i de tidlige aftentimer på denne dag, var denne tale torsdag morgen hans afskedsbudskab til den forenede lejrgruppe af apostle og udvalgte disciple, både jøder og ikke-jøder. Alle tolv undtagen Judas var til stede. Peter og flere andre apostle bemærkede hans fravær, og nogle af dem troede Jesus havde sendt ham i byen i et ærinde, formentlig for at arrangere detaljerne i deres kommende påskefest. Judas vendte tilbage til lejren først midt på eftermiddagen, kort tid før Jesus tog de tolv med sig ind i Jerusalem for at tage del i den Sidste Nadver.

1. FORELÆSNINGEN OM SØNSKAB OG MEDBORGERSKAB

Jesus talte i næsten to timer til omkring halvtreds af sine betroede tilhængere og besvarede en snes spørgsmål om Himmelig Riges forhold til denne verdens riger, og hvordan sønskab med Gud forholder sig til statsborgerskab i jordiske riger. Denne forelæsning, sammen med hans svar på spørgsmålene kan sammenfattes og udtrykkes i moderne sprog som følger:

Denne verdens riger, der er materielle, kan ofte finde det nødvendigt at anvende fysisk magt i udførelsen af deres love og for at opretholde ordenen. I himmelriget gør de sande troende ikke brug af fysisk vold. Himmelig Rige, som er et åndeligt broderskab af de i ånden fødte Guds sønner, kan kun udbredes med åndens kraft. Denne forskel i fremgangsmåde vedrører forholdet mellem rigets troende og de verdslige regeringers riger og ophæver ikke retten til sociale grupper af troende til at opretholde ordenen i deres rækker og at disciplinere oprørske og uregerlige medlemmer.

Der er intet uforeneligt mellem sønskab i det åndelige rige og medborgerskab i den verdslige eller civil regering. Det er den troendes pligt at give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad der tilhører Gud. Der kan ikke være nogen modsætning mellem disse to krav, da den ene er materiel, og den anden åndeligt, medmindre det går sådan at en kejser formoder at tilrane sig Guds prærogativer og forlanger, selv at blive genstand for åndelig hyldest og øverste tilbedelse. I så fald skal du kun tilbede Gud, mens du søger at oplyse sådanne vildledte jordiske herskere og på denne måde også føre dem til anerkendelse af Faderen i himlen. Du må ikke direkte åndeligt tilbede jordiske herskere; heller ikke bør du benytte dig af de fysiske kræfter, der hører til de jordiske riger - hvis herskere nogle gange kan blive troende - i bestræbelserne på at fremme den åndelige verdens mission.

Sønforholdet i Guds rige bør med tanke på civilisationens fremskridt, hjælpe jer med at blive ideelle borgere i denne verdens riger, da broderskab og tjeneste er hjørnestenene i rigets evangelium. Det åndelige riges kærligheds kald vil vise sig effektivt som ødelægger af hadlysten hos de ikke-troende og krigssindede borgere i de jordiske riger. Men disse materielt-sindede sønner, der lever i mørket, vil aldrig vide, om sandhedens åndelige lys i dig, hvis du ikke kommer meget nær dem med den uselviske sociale tjeneste, som i enhver troendes livserfaring er en naturlig følge af, at frembringe åndens frugter.

Som dødelige og materielle mennesker, er I uundgåeligt medborgere i de jordiske riger, og I bør være gode borgere, desto bedre, fordi I er blevet genfødt som åndelige sønner af det himmelske rige. Som af troen oplyste og af ånden befriede sønner i himmelriget, har du et dobbelt ansvar - pligt mod mennesket og pligt mod Gud - alt imens at I frivilligt påtager jer en tredje og hellig pligt: tjeneste til de gudbevidste troendes broderskab.

Du må ikke tilbede dine timelige herskere, og du bør ikke bruge verdslig magt til at fremme det åndelige rige; men du bør manifestere den retfærdige omsorg for kærlig tjeneste til troende og ikke-troende. I evangeliet om riget lever den mægtige Sandhedens Ånd, og snart vil jeg udgyde netop denne ånd over alt kød. Åndens frugter, din oprigtige og kærlige tjeneste, er den mægtige sociale løftestang til at løfte op de mennesker, der lever i mørket, og denne Sandhedens Ånd bliver omdrejningspunktet, der mangfoldiggør din styrke.

Anvend visdom og udvis opfindsomhed i din omgang med vantro civile herskere. Vis gennem diskretion, at du er dygtig til at udglatte mindre uenigheder og forene mindre misforståelse. Prøv på enhver mulig måde, undtagen ved at ofre din åndelige troskab til herskeren af universet, at leve i fred med alle mennesker. Altid være kloge som slanger men harmløse som duer.

I bør alle blive bedre borgere i et verdsligt rige som et resultat af at du er blevet oplyste sønner i riget; så bør herskerne i de jordiske riger blive bedre til at tage sig af civile anliggender som et resultat af, at de tror på det himmelske rigets evangelium. En indstilling, der involverer uselvisk tjeneste for mennesket og intelligent tilbedelse af Gud bør gøre alle rigets troende bedre verdensborgere, samtidig som indstillingen til at være en ærlig medborger og oprigtigt forfølge deres verdslige pligter bør bidrage til at gøre det lettere for disse borgere at nås af åndens kald til sønskab i det himmelske rige.

Så længe de jordiske rigers herskere søger at udøve myndighed som religiøse diktatorer kan du, som tror dette evangelium kun forvente modgang, forfølgelse og endda død. Men netop det lys, I spreder i verden, og selv på den måde, som du lider og dør for rigets evangelium, vil i sig selv til sidst oplyse hele verden og resultere i at politik og religion i sidste ende adskilles fra hinanden. En vedholdende forkyndelse af rigets evangelium vil en dag give alle nationer en ny og utrolig befrielse, intellektuel uafhængighed og religiøs frihed.

I løbet af de forestående forfølgelser af dem, der hader dette evangelium om glæde og frihed, vil I vokse, og riget vil blomstre. Men I udsættes for alvorlig fare i den kommende tid, hvor de fleste mennesker taler godt om rigets troende og mange på høje poster nominelt accepterer det himmelske riges evangelium. Lær at være tro mod riget, selv i tider med fred og velstand. Frist ikke de engle som våger over jer, til at føre dig ind på de stormfulde veje som en kærlig disciplinær foranstaltning beregnet til at frelse en sorgløs drivende sjæl.

Husk, at du er forordnet til at forkynde rigets evangelium - det højeste ønske om at gøre Guds vilje kombineret med den største glæde i troens realisering af sønskab med Gud - og du må ikke tillade noget at aflede din hengivenhed til denne ene pligt. Lad hele menneskeheden få gavn af din kærlige åndelige tjeneste, oplysende intellektuelle fællesskab og din opløftende sociale tjeneste; men ingen af disse humanitære arbejder eller dem alle sammenlagt, må erstatte den evangeliske forkyndelse. Disse mægtige former for tjeneste er sociale biprodukter af de mere magtfulde og sublime tjenesteformer og forvandlinger som indvirker på hjertet af rigets troende af den levende Sandhedens Ånd og den personlige erkendelse om, at den af ånden fødte menneskes tro giver sikkerhed for levende fællesskab med den evige Gud.

Du skal ikke forsøge at sprede sandheden eller bygge retfærdighed ved civile myndigheders magt eller ved at stifte verdslige love. Du skal altid arbejde på at overbevise menneskernes sind, men du må aldrig forsøge at tvinge dem. Du må ikke glemme den menneskelige retfærdigheds store lov, som jeg har lært dig i sin positive form: hvad som helst I vil, at mennesker skal gøre for jer, det skal I også gøre til dem.

Når et rigets troende er kaldet til at tjene i den offentlige forvaltning, kan han tjene i position som en tidsmæssig borger i en sådan regering, om end en sådan troende i den offentlige sektor skal udvise alle de sædvanlige borgerlige dyder som disse er blevet styrket af den åndelige oplysning af forædlende sammenslutning mellem det dødelige menneskets sind og den evige Gud. Hvis en ikke troende kan kvalificere sig som en bedre tjener bør du seriøst spørge dig selv, om rødderne af sandhed i dit hjerte kan være døde af mangel på levende vand fra en kombination af åndeligt fællesskab, og social tjeneste. Bevidstheden om ens sønskab med Gud skulle gøre tjenesten gennem hele livet mere levende for hver mand, kvinde og barn, der er blevet besidder af sådan en kraftfuldt stimulus for alle de iboende evner af den menneskelige personlighed.

I skal ikke være passive mystikere eller farveløse asketer; I skal ikke være drømmere og dagdrivere som slapt stoler på

et fiktivt Forsyn til at give dig dine livsfornødenheder. Du vil helt sikkert være blid i din omgang med fejlende dødelige, tålmodig i din omgang med uvidende mennesker og overbærende under provokation; men du skal modigt forsvare retfærdighed, mægtig i forkyndelse af sandhed og energisk forkynde rigets evangelium, endda til alle verdens hjørner.

Dette rigets evangelium er en levende sandhed. Jeg har fortalt dig, at det er som surdej i dejen, som et sennepsfrø; og nu erklærer jeg, at det er ligesom frøet til det levende væsen, som selv om det forbliver det samme levende frø, dog fra generation til generation ufejlbarligt udfolder sig i nye manifestationer og villigt vokser i nye furer af tilpasning til de særlige behov og omstændigheder i hver efterfølgende generation. Åbenbaringen, som jeg har udtryk for jer, er en *levende åbenbaring*, og jeg vil at den skal frembringe passende frugter i den enkelte og hver generation i overensstemmelse med lovgivningen i åndelig vækst, udbredelse og tilpassende udvikling. Fra generation til generation skal dette evangelium vise en voksende vitalitet og bringe en større dybde af åndelig kraft. Det må ikke få lov til blot at være en hellig hukommelse, bare en tradition om mig og de tider, vi nu lever i.

Og glem ikke: Vi har ikke direkte angrebet de mennesker, der sidder på Moses sæde eller deres myndighed. Vi tilbød dem kun det nye lys, som de så kraftigt afviste. Vi har angrebet dem kun ved at fordømme deres åndelige illoyalitet til de sandheder, de hævder at undervise og beskytte. Vi stødte sammen med disse etablerede ledere og anerkendte herskere, først da de satte direkte hindringer i vejen for forkyndelsen af rigets evangelium til menneskenes sønner. Selv nu er det ikke os, der angriber dem, men det er dem, der søger at ødelægge os. Glem ikke, at du er blevet udpeget til at gå ud og kun prædike de gode budskaber. Du skal ikke angribe de gamle måder; du skal behændigt sætte surdej af den nye sandhed midt i de gamle overbevisninger. Lad Sandhedens Ånd gøre sit eget arbejde. Lad stridighederne kun komme, når de, der foragter sandheden tvinger dem på jer. Men når de forsætlige ikke-troende angriber jer, så tøv ikke med et kraftigt forsvar af sandheden, som har frelst og helliget dig.

Husk, at under alle vanskeligheder i livet at elske hinanden. Kæmp ikke med mennesker, heller ikke med ikke-troende. Vis barmhjertighed selv til dem, der ondskabsfuldt misbruger dig. Vis at I er loyale borgere, ærlige håndværkere, prisværdige naboer, hengivne slægtninge, omsorgsfulde forældre, og at du oprigtigt tror på broderskabet i Faderens rige. Og min ånd skal være med dig, nu og til verdens ende.

Da Jesus var færdig med sin undervisning var klokken næsten et, og de gik straks tilbage til lejren, hvor David og hans medarbejdere havde frokost klar til dem.

2. EFTER MIDDAGSMÅLTIDET

Ikke mange af Mesterens tilhørere var i stand til at assimilere selv en del af hans formiddagstale. Af alle, der hørte ham forstod grækerne mest. Selv de elleve apostle blev forvirret af hans referencer til fremtidige politiske riger og til efterfølgende generationer af rigets troende. Jesu mest hengivne tilhængere kunne ikke forlige den forestående slutning af hans jordiske tjeneste med disse referencer til udvidet fremtidige evangelieaktiviteter. Nogle af disse jødiske troende begyndte at fornemme, at man stod foran den største tragedie på jorden, men de kunne ikke forlige en sådan forestående katastrofe med enten Mesterens muntre uberørte personlige holdning eller hans formiddagstale, hvor han gentagne gange henvist til det himmelske rigets fremtidige begivenheder, som strakte sig over store tidsperioder og berørte relationer med mange og skiftende tidsmæssige riger på jorden.

Ved middagstid denne dag havde alle apostlene og disciplene fået at vide om Lazarus hastige flugt fra Betania. De begyndte at få en fornemmelse af de jødiske herskers vilje til at ødelægge Jesus og hans lære.

David Zebedæus var gennem sine hemmelige agents arbejde i Jerusalem fuldt underrettet udviklingen om planen på at arrestere og dræbe Jesus. Han vidste alt om Judas del i dette plot, men han har aldrig videregivet denne viden til de andre apostle, eller for nogen af disciplene. Kort tid efter måltidet, tog han i alt fald Jesus til side, tog mod til sig og spurgte, om han vidste - men han kom aldrig længere med sit spørgsmål. Mesteren holdt sin hånd op, afbrød ham og sagde: "Ja, David, jeg ved alt om det, og jeg ved, du ved men sørg for at du ikke fortæller nogen om det. Tvivl bare ikke i dit eget hjerte, at Guds vilje vil sejre i sidste ende."

Denne samtale med David blev afbrudt af en budbringer fra Filadelfia som kom med budskabet om, at Abner havde hørt om plottet til at dræbe Jesus og spekulerede på, om han skulle begive sig til Jerusalem. Løberen skyndte sig tilbage til

Filadelfia med disse ord til Abner: "Fortsæt med dit arbejde. Hvis jeg fjerner mig selv fra dig i kødet, er det kun for at være i stand til at vende tilbage i ånden. Jeg vil ikke forlade dig. Jeg er med dig til det sidste."

Omkring dette tidspunkt kom Filip til Mesteren og spurgte: "Mester, da påsken snart vil være her, hvor vil du have os til at gøre forberedelser til påskemåltidet? Da Jesus hørte Filips spørgsmål, svarede han: "Gå hen og hent Peter og Johannes, så vil jeg give jer instruktioner til måltidet som vi i aften vil spise sammen. Hvad angår påsken, det er du nødt til at tage i betragtning, når vi først har gjort dette."

Da Judas hørte Mesteren taler med Filip om disse spørgsmål, trak han sig nærmere for at kunne høre deres samtale. Men David Zebedæus, som stod i nærheden, trådte frem og trak Judas ind i samtale, mens Filip, Peter og Johannes gik til den ene side for at tale med Mesteren.

Jesus sagde til tre: "Gå straks til Jerusalem, og når I kommer ind gennem porten vil I møde en mand, som bærer en krukke med vand. Han vil tale til jer, så skal I følge med ham. Når han bringer jer til et bestemt hus, gå ind efter ham og spørg ejeren af huset: "Hvor er gæsteværelset hvor Mesteren vil spise aftensmad med sine apostle?" Og når du har spurgt dette, vil husejeren vise dig et stort rum ovenpå udstyret med alt nødvendigt og klar til os."

Da apostlene nåede byen, mødte de manden med vandkrukken nær porten og fulgte ham til Johannes Markus hjem, hvor drengens far mødte dem og viste dem rummet ovenpå klar til aftensmaden.

Alt dette skete som resultat af en aftale mellem Mesteren og Johannes Markus i løbet af eftermiddagen den foregående dag, da de var alene i bjergene. Jesus ønskede at være sikker på at indtage dette sidste måltid uforstyrret med sine apostle, og han mente, at Judas, hvis han vidste forud for deres mødested kunne han arrangere med Jesu fjender om at arrestere ham, tilrettelagde han dette hemmelige arrangement med Johannes Markus. På denne måde fik Judas ikke noget at vide om deres møde indtil senere, da han ankom der i selskab med Jesus og de andre apostle.

David Zebedæus havde mange ærinder at ordne med Judas, så han let blev forhindret i at følge Peter, Johannes og Filip, som han så gerne ville. Da Judas gav David en vis sum penge for indkøbene sagde David til ham: "Judas, ville det ikke være fantastisk, hvis du under disse omstændigheder gav mig lidt penge på forhånd foruden mine aktuelle behov?" Efter at Judas havde tænkt et øjeblik, svarede han: "Jo, David, jeg tror, det ville være klogt. Faktisk tror jeg, i betragtning af den urolige situation i Jerusalem, at det ville være bedst, hvis jeg gav alle pengene til dig. De konspirerer mod Mesteren, og hvis der skete mig noget, ville du i hvert fald ikke blive hæmmet."

Så modtog David alle de apostolske likvide beholdninger og kvitteringer for alle penge på indskud. Først om aftenen den næste dag fik apostlene kendskab til denne transaktion.

Det var omkring klokken halv fem om eftermiddagen, da de tre apostle vendte tilbage og informerede Jesus at alt var klar til aftensmad. Mesteren gjorde sig parat til at føre sine tolv apostle langs stien til Betania vejen og videre ind i Jerusalem. Dette var den sidste vandring, han nogensinde foretog med dem alle tolv.

3. PÅ VEJ TIL AFTENSMADEN

Da de igen forsøgte at undgå folkemængderne, som vandrede gennem Kedrondalen i begge retninger mellem Getsemane Park og Jerusalem, gik Jesus og de tolv over Oliebjergets vestlige bakkekam ned mod vejen fra Betania som førte ned til byen. Da de nærmede sig stedet, hvor Jesus den foregående nat havde stoppet og talt om Jerusalems ødelæggelse, stoppede de ubevidst, mens de stille stod og kiggede ned mod byen. Da de var i god tid, og da Jesus ikke ønskede at gå gennem byen indtil efter solnedgang, sagde han til sine folk:

"Sæt jer ned og hvil, mens jeg taler med jer om, hvad der skal snart ske. Alle disse år har jeg levet med jer som brødre, og jeg har lært jer sandheden om himmelriget og åbenbaret for dig om dets mysterier. Og min Fader har faktisk gjort mange vidunderlige værker i forbindelse med min mission på jorden. I har været vidner til alt dette og deltog i oplevelsen af at arbejde sammen med Gud. Og I kan bevidne, at jeg i nogen tid har advaret jer, at jeg snart skal vende tilbage til det arbejde, som Faderen har givet mig at udføre; jeg har klart fortalt jer, at jeg skal efterlade jer i verden til at fortsætte rigets arbejde. Det var til dette formål, jeg udvalgte jer på bakkerne i Kapernaum. Den erfaring, I har haft med

mig, skal I nu forberede jer på at dele med andre. Som Faderen har udsendt mig ind i denne verden, så er jeg ved at sende jer ud for at repræsentere mig og fuldføre det arbejde, jeg er begyndt.

"I ser med sorg til byen derovre, for I har hørt mine ord omkring slutningen af Jerusalem. Jeg har advaret jer på forhånd, så I ikke ville omkomme i dens ødelæggelse, og dermed forsinke forkyndelsen af rigets evangelium. Ligeledes advarer jeg jer til at tage agt på du ikke unødigt udsætte dig for fare, når de kommer for at tage Menneskesønnen. Jeg er nødt til at gå, men du skal blive til at vidne om dette evangelium, når jeg er væk, ligesom jeg instruerede Lazarus til at flygte fra menneskernes vrede, så han kunne leve for at udbrede kendskabet til Guds ære. Hvis det er Faderens vilje, at jeg skal begive mig bort, er der intet I kan gøre for at forhindre den guddommelige plans realisering. Vogt jer, så de ikke dræber dig, også. Må jeres sjæle tappert forsvare evangeliet med åndens magt, men bliv ikke vildledt i nogen tåbelige forsøg på at forsvare Menneskesønnen. Jeg behøver ikke noget forsvar af den menneskelige hånd; himlens hære er selv nu tæt ved hånden; men jeg er fast besluttet på at gøre min himmelske Faders vilje, og derfor må vi underkaste os det som så snart kommer over os.

"Når I ser denne by ødelagt, glem ikke, at I allerede har betrådt det evigt livs sti af uendelig tjeneste i det stadig fremrykkende Himmelriget, såvel som i himlenes himmel. I skal vide, at i min Faders universet og i mit univers er der mange boliger, og at børn af lys kan se frem mod åbenbarelsen af byer, som Gud selv har bygget og verdener, hvis livsstil er retfærdighed og glæde i sandheden. Jeg har bragt Himmelriget til dig her på jorden, men jeg erklærer, at alle jer, der ved troen træder ind i det, og gennem den levende tjeneste af Sandheden forbliver der, skal visselig stige op til de verdener i højden og sidde med mig i vor Faders ånderige. Men først skal I udruste jer og færdiggøre det arbejde, I er begyndt med mig. I skal først gå gennem megen trængsel og udholde mange sorger - og disse prøvelser er allerede over os - og når I er færdige med jeres arbejde på jorden, skal du komme til min glæde, ligesom jeg er færdig med min Faders værk på jorden og snart vil vende tilbage til hans omfavelse."

Da Mesteren havde talt, rejste han sig, og de fulgte ham alle nedad Oliebjerget og ind i byen. Kun tre af apostlene vidste, hvor de skulle hen, da de gik langs de smalle gader i det forestående mørke. Menneskemængden skubbede til hinanden, men ingen genkendt dem eller vidste, at Guds Søn gik forbi på vej til det sidste dødelige møde med sine udvalgte ambassadører for riget. Heller ikke apostlene vidste at en af dem allerede havde indgået en sammensværgelse om at forråde Mesteren i hænderne på hans fjender.

Johannes Markus havde fulgt efter dem hele vejen ind i byen, og efter at de var kommet indenfor porten, skyndte han videre langs en anden gade, så han ventede på at byde dem velkommen til sin fars hus, da de ankom.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 179

DET SIDSTE AFTENSMÅLTID

I LØBET af denne torsdag eftermiddag, da Filip mindede Mesteren om at påsken nærmede sig og spurgte om hans planer for at fejre den, tænkte Filip på påskemåltidet, der ville blive indtaget om aftenen den næste dag, fredag. Det var skik at begynde forberedelserne til påske festlighederne senest ved middagstid den foregående dag. Eftersom at jøderne regnede dagens begyndelse ved solnedgang, betød dette at lørdagens påskemåltid ville blive spist fredag aften, engang før midnat.

Apostlene var derfor helt ude af stand til at forstå Mesterens meddelelse om, at de ville fejre påsken en dag tidligere. I det mindste mente nogle af dem, at han vidste, at han ville blive anholdt, før det var tid til påskemåltidet fredag aften, og at han derfor kaldte dem sammen til en særlig aften måltid denne torsdag aften. Andre mente, at det blot var en særlig lejlighed, som ville gå forud for den regelmæssige påskefest.

Apostlene vidste, at Jesus havde fejret andre påsker uden lam. De vidste, at han ikke personligt deltog i nogen offertjenester i henhold til det jødiske system. Han havde mange gange som gæst spist påskelammet, men altid, når han var vært blev der ikke serveret lam. Det ville ikke have været nogen stor overraskelse for apostlene at se lammet udeladt selv på påskeaften, og eftersom at dette måltid blev serveret en dag tidligere skænkede de ikke dets undladelse en tanke.

Efter at Johannes Markus mor og far havde hilst dem velkommen gik apostlene straks op til det øverste kammer, mens Jesus dvælede et øjeblik for at tale med Marks familie.

Det havde på forhånd været forstået, at Mesteren ville fejre denne lejlighed alene med sine tolv apostle; Derfor var der ingen tjenere ved hånden til at passe dem.

1. ØNSKET EFTER FORRANG

Da apostlene var blevet vist ovenpå af Johannes Markus, så de en stor og rummelig sal, der var helt forberedt for måltidet, og de bemærkede, at brødet, vinen, vandet og urterne alle var klar i den ene ende af bordet. Undtagen ved enden, hvor brødet og vinen stod, var dette lange bord omgivet af tretten tilbagelænet sofaer, netop sådan nogle, som bruges til at fejre påske i et velhavende jødisk hjem.

Da apostlene trådte ind i rummet ovenpå, bemærkede de straks, lige inden for døren, vandkrukker, bassinerne, og håndklæderne som er nødvendige, for at de kunne vaske deres støvede fødder. Da der ingen tjener var erhvervet til at gøre tjenesten for dem, begyndte apostlene at se på hinanden, så snart Johannes Markus havde forladt dem, og hver begyndte at tænke for sig selv: Hvem skal vaske vores fødder? og ligeledes tænkte hver, at det ikke skulle være ham, der på denne måde synes at være den andens tjener.

Mens de stod der, debatterende i deres hjerter, kiggede de på bordets siddeplads arrangement og observeret den højere divan til værten, med en sofa til højre og elleve arrangeret rundt om bordet, så den sidste var modsat denne anden hædersplads på værtens højre side.

De forventede at Mesteren ville komme hvert øjeblik, men de var i et dilemma om hvorvidt de skulle sætte sig eller vente til hans ankomst, og have tillid til, at han tildelte dem deres pladser. Mens de tøvede, trådte Judas over til hædersplads, til venstre for værten, og tilkendegav dermed, at han agtede at sætte sig der, som den foretrukne gæst. Da Judas gjorde dette opstod der straks en ophedet debat blandt de andre apostle. Judas havde knap nok haft tid til at tage

hæderspladsen i besiddelse førend Johannes Zebedæus lagde beslag på den næstbedste plads, den til højre for værten. Simon Peter var så rasende, over at Judas og Johannes på denne måde havde taget de bedste pladser at han, mens de andre vrede apostle kiggede på, marcherede lige rundt om bordet og tog sin plads på den sidste sofa, den laveste i placeringsordningen, og direkte overfor pladsen, som Johannes Zebedæus havde valgt. Da de andre havde beslaglagt de højeste placeret sæder mente Peter, at han ville vælger den laveste rangerende, og det gjorde han ikke bare i protest mod sine brødres uforskammet arrogance, men med håbet om, at Jesus, når han kom og så ham på den mindst hædret plads, ville kalde ham op til en højere, og dermed fortrænge en, der havde været formastelig nok til at ære sig selv.

Med den højest og lavest rangerende plads således besat valgte de andre apostle deres pladser, nogle nær Judas, andre i nær Peter, indtil alle var placeret. De sad tilbagelænet på deres divaner omkring det U-formede bord i følgende rækkefølge: til højre for Mesteren, Johannes; til venstre Judas, Simon Zelotes, Mattæus, James Zebedæus, Andreas, Alpheus tvillinger, Filip, Nataniel, Thomas og Simon Peter.

De var nu samlet for at fejre - i hvert fald i ånden - en institution, der havde sin oprindelse før Moses, og beregnet for de tidspunkter, hvor deres forfædre var slaver i Egypten. Denne aftenmad var deres sidste møde med Jesus, og selv i sådan et højtideligt tilfælde, nu på foranledning af Judas, gav apostlene efter for deres gamle forkærlighed for ære, præference, og personlig ophøjelse.

De var stadig engageret med at udtrykke deres vrede beskyldninger da Mesteren dukkede op i døråbningen, hvor han tøvede et øjeblik, mens en skuffet mine langsomt spredte sig over hans ansigt. Uden at sige et ord, gik han til sin plads, og han blandede sig ikke i deres placeringsarrangement.

De var nu klar til at begynde aftensmåltidet, bortset fra at deres fødder stadig var uvaskede, og deres humør var alt andet end behagelig. Da Mesteren ankom, var de stadig i gang med uhøflige bemærkninger om hinanden, for ikke at nævne de tanker hos nogle, der havde tilstrækkelig kontrol over deres følelser, til ikke at udtrykke dem offentligt.

2. AFTENSMADENS BEGYNDELSE

For nogle få øjeblikke efter, at Mesteren havde taget sin plads blev der ikke sagt et ord. Jesus så på dem alle, lettede spændingen med et smil og sagde: "Jeg har set meget frem til at indtage dette påskemåltid med jer. Jeg ønskede endnu engang at spise i jeres selskab før min lidelse, og da jeg indser, at min time er kommet, har jeg arrangeret at spise dette måltid med jer i aften, for hvad angår i morgen er vi alle i Faderens hånd, og det er hans vilje jeg er kommet for at gøre. Jeg vil ikke mere spise sammen med jer, indtil du sidder med mig i riget, som min Fader vil give mig, når jeg har afsluttet det, for hvilken han sendte mig ind i denne verden."

Efter vinen og vandet var blevet blandet bragte de bægeret til Jesus, efter at han havde modtaget det fra Thaddeus hånd, holdt det, mens han takkede Gud. Og da han var færdig med taksigelsen, sagde han: "Tag dette bæger og del det mellem jer, og når du drikker fra det indse, at jeg ikke længere vil drikke af frugten af vin med dig, fordi det er vores sidste nadver. Når vi næste gang sidder til bords på denne måde, skal det gøres i det kommende rige."

Jesus begyndte sin tale til apostlene, fordi han vidste, at hans time var kommet. Han forstod, at tiden var kommet, da han skulle vende tilbage til Faderen, og at hans arbejde på jorden næsten var færdigt. Mesteren vidste, at han havde åbenbaret Faderens kærlighed på jorden og vist hans barmhjertighed til menneskeheden, og at han havde fuldført, grunden til at han kom til verden, selv til at modtage al magt og myndighed i himlen og på jorden. Ligeledes vidste han at Judas Iskariot havde absolut besluttet at overlevere ham den aften i hænderne på sine fjender. Han indså fuldt ud, at dette forræderiske forræderi var Judas gerning, men at det også behagede Lucifer, Satan og mørkets fyrste Caligastia. Men han frygtede ingen af dem, der ønskede at styrte ham åndeligt til dem, der ønskede at udføre hans fysiske død. Mesteren havde kun én angst, nemlig for hans udvalgte efterfølgers sikkerhed og frelse. Så nu med fuld viden om, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, gjorde Mesteren sig parat til at fremføre en lignelse om broderkærlighed.

3. JESUS VASKER APOSTLERNES FØDDER

Efter at have drukket det første påskebæger, var det skik hos jøderne, at værten rejste sig fra bordet og vaskede sine hænder. Senere under måltidet, efter det andet bæger, rejste alle gæsterne sig ligeledes og vaskede deres hænder. Da

apostlene vidste, at Mesteren aldrig observerede disse ceremonielle håndvasknings ritualer, var de meget nysgerrig efter at vide, hvad han ville gøre, når, efter at de havde nydt det første bæger, rejste sig fra bordet og lydløst gik hen mod døren, hvor vandkrukkerne, bassiner, og håndklæder var blevet placeret. Og deres nysgerrighed voksede til forbavselse, da de så Mesteren fjerne sine ydre klæder, tog et håndklæde på og begynder at hælde vand i et af fodfadene. Forestil jer forundring hos disse tolv mænd, som så nylig havde nægtet at vaske hinandens fødder og som havde indladt sig på sådanne usømmelige stridigheder om hæderspladserne ved bordet, da de så Mesteren gå rundt om den frie ende af bordet til selskabets laveste plads, hvor Simon Peter sad tilbagelænet, knælende i en tjeners stilling og gøre sig klar til at vaske Simons fødder. Da Mesteren knælede, stod alle tolv op som en enkelt mand; selv den forræderiske Judas glemte et øjeblik sin skam, rejste sig sammen med sine apostolske kollegaer i dette udtryk for overraskelse, respekt, og totalt forbløffelse.

Der stod Simon Peter, og kiggede ned i sin Mesters opadvendte ansigt. Jesus sagde ikke noget; det var ikke nødvendigt for ham at sige noget. Hans holdning afslørede tydeligt, at han ville vaske Simon Peters fødder. Uanset hans kødelige svagheder elskede Peter Mesteren. Denne galilæiske fisker var det første menneske, der helhjertet troede på Jesu guddommelighed og som fuldt ud og offentligt bekendte denne tro. Peter havde aldrig siden alvorlig tvivlet på Mesterens guddommelige natur. Da Peter så æret og hædret Jesus i sit hjerte, var det ikke mærkeligt, at hans sjæl gjorde oprør mod tanken om, at Jesus knælede foran ham i en simpel tjeners position og klar til at vaske hans fødder som en slave skulle. Da Peter efter et øjeblik fik samlet sig tilstrækkeligt nok til at tiltale Mesteren, udtrykte han, hvad alle hans medapostle følte i deres hjerter.

Efter nogle få øjeblikke med denne store forlegenhed sagde Peter: "Mester, vil du virkelig vaske mine fødder?" Da sagde Jesus, som så op i Peters ansigt: "Du forstår måske ikke helt, hvad jeg vil gøre, men senere skal du forstå betydningen af alt dette." Men Simon Peter, tog en dyb indånding og sagde: "Mester, vask aldrig mine fødder!", og hver af apostlene nikkede deres godkendelse af Peters bestemte erklærede afvisning af at tillade Jesus på denne måde at ydmyge sig foran dem.

Den dramatiske effekt af denne usædvanlige scene rørte til og med hjertet af selve Judas Iskariot, men da hans forfængelige intellekt bedømte denne præstation, konkluderede han, at denne gestus af ydmyghed blot var endnu episode, der overbevisende beviste, at Jesus aldrig ville kvalificere sig til Israel befrier, og at han ikke havde begået en fejl, da han besluttede at desertere Mesterens sag.

Da de alle stod der i åndeløs forbløffelse, sagde Jesus: "Peter, jeg at fortælle dig, at hvis jeg ikke vasker dine fødder, har du ingen del med mig i, hvad jeg er ved at udføre." Da Peter hørte denne erklæring, mens Jesus stadig lå på knæ der ved hans fødder, gjorde han en af disse afgørelser fra blind samtykke i overensstemmelse med ønsket fra en, som han respekterede og elskede. Da det begyndte at gå op for Simon Peter, at der i udførelsen af denne tjeneste var knyttet en betydning, som bestemte ens fremtidige forbindelse med Mesterens arbejde, forsonede han sig ikke kun med idéen om at lade Jesus vaske hans fødder, men sagde i sin karakteristiske og fremfusende måde: "I så fald, Mester, vask ikke kun mine fødder, men vask mine hænder og hoved."

Da Mesteren skulle begynde at vaske Peters fødder, sagde han: "Den, der er allerede er ren behøver kun at få vasket fødderne. Jer, som sidder med mig i aften er rene - men ikke alle. Men støvet af jeres fødder skal vaskes væk, før I sætter jer til bords med mig. Og desuden vil jeg gerne udføre denne tjeneste for jer som en lignelse for at illustrere betydningen af et nyt bud, som jeg i dag vil give jer."

På samme måde gik Mesteren rundt om bordet og vaskede i stilhed sine tolv apostles fødder, uden at forbigå Judas. Da Jesus havde vasket fødderne af de tolv iførte han sig sin kappe, vendte tilbage til sin plads som vært, og sagde, efter at have set ud over sine forvirrede apostle:

"Vil I virkelig forstå, hvad jeg har gjort for jer? I kalder mig Mester, og med rette, for det er jeg. Hvis nu Mesteren har vasket jeres fødder, hvorfor var I da så tilbageholdende med at vaske hinandens fødder? Hvad lektion bør du lære af denne lignelse, hvor Mesteren så villigt gør denne tjeneste, som hans brødre var så uvillige til at gøre for hinanden? Sandelig, sandelig, siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en der er udsendt er ikke større end den, som har sendt ham. I har i mit liv blandt jer set, hvordan man tjener, og velsignet er I som vil have det nådige mod til at tjene på samme måde. Men hvorfor er I så langsomme til at lære, at hemmeligheden bag storhed i det åndelige rige ikke er

ligesom magtens metoder i den materielle verden?

"Da jeg kom ind i dette rum i aften, nægtede I ikke kun stolt at vaske hinandens fødder, men I begyndte også indbyrdes at skændes om, hvem der skulle have hæderspladserne ved mit bord. Sådanne hædersbevisninger søger farisæerne og denne verdens børn, men det bør ikke være sådan blandt de himmelske riges ambassadører. Ved I ikke, at der ikke kan være nogen plads som er bedre end en anden ved mit bord? Forstår I ikke, at jeg elsker hver eneste af jer lige så meget som alle andre? Ved I ikke, at pladsen nærmest mig, som mennesker opfatter sådan en ære, ikke kan have nogen betydning, om jeres position i himmelriget? Du ved, at fremmede konger hersker over deres undersåtter, selv om de, der udøver denne myndighed kaldes velgørere. Men sådan vil det ikke være i himmelriget. Den, der ønsker at være stor blandt jer, lad ham blive som den yngste; mens den, der ønsker at være en leder, lad ham blive som en der tjener. Hvem er den større, den, der sidder ved bordet, eller den, der tjener? Anses det ikke generelt for at den person, der sidder ved bordet, er større? Men du vil bemærke, at jeg er iblandt jer som den, der tjener. Hvis du er villig til at blive mine medtjenere i at gøre Faderens vilje, vil du i det kommende rige sidde med mig ved magten, og stadig gøre Faderens vilje i fremtidens herlighed."

Da Jesus var færdig med at tale, serverede Alpheus tvillingerne brødet og vinen samt de bitre urter og pasta af tørrede frugter, som udgjorde næste ret i den Sidste Nadver.

4. DE SIDSTE ORD TIL FORRÆDEREN

For nogle minutter spiste apostlene i stilhed, men under indflydelse af Mesterens muntre attitude var de snart trukket ind i samtalen, og inden længe fortsatte måltidet, som om intet usædvanligt var sket for at forstyrre den gode stemning og selskabelige harmoni ved denne særlige lejlighed. Efter at nogen tid var gået, omtrent midt i måltidets anden ret, så Jesus ud over dem og sagde: "Jeg har fortalt jer, hvor meget jeg ønskede at spise dette aftenmåltid med jer, og da jeg ved, hvordan de mørke onde kræfter har rottet sig sammen for at skabe Menneskesønnens død, besluttede jeg at tage dette måltid med dig i dette hemmelige rum og en dag før påske, fordi jeg ikke vil være sammen med dig på dette tidspunkt i morgen aften. Jeg har gentagne gange fortalt dig, at jeg skal vende tilbage til Faderen. Nu er min time kommet, men det var ikke nødvendigt at en af jer skulle forråde mig i hænderne på mine fjender."

Da de tolv hørte dette, efter allerede at være frataget en stor del af deres selvsikkerhed og deres selvtillid ved lignelsen om fodvaskningen og Mesterens efterfølgende ord, begyndte de at se på hinanden, mens de i en flov tone tøvende spurgte: "Er det jeg?" Da de alle havde stillet deres spørgsmål sagde Jesus: "Selv om det er nødvendigt, at jeg begiver mig til Faderen, var det ikke nødvendigt, at en af jer skulle blive en forræder for at opfylde Faderens vilje. Dette er den modne frugt af den skjulte ondskab i hjertet af en, der ikke med hele sin sjæl elskede sandhed. Hvor svigefuld er ikke den intellektuelle stolthed, der går forud for det åndelige forfald! Min mangeårige ven, som selv nu spiser mit brød, er villig til at forråde mig, ligesom han nu dyster i samme fad som jeg gør."

Da Jesus havde sagt disse ord, begyndte de alle igen at spørge: "Er det jeg?" Og da Judas, som sad til venstre for sin Mester, igen spurgte: "Er det jeg?", dypede Jesus et stykke brød i fadet med urter, rakte det til Judas, og sagde: "Du har sagt det." Men de andre hørte ikke Jesus sige noget til Judas. Johannes, som sad tilbagelænet på Jesu højre hånd, lænede sig over og spurgte Mesteren: "Hvem er det? Vi skal vide, hvem det er, der er utro til hans mission." Jesus svarede: "Jeg har allerede fortalt jer, selv til ham, som jeg gav et stykke brød." Men det var så almindeligt, at værten gav et stykke brød til den, der sad ved siden af til venstre for ham, at ingen tog notits af det, selvom Mester havde udtrykt sig så klart. Men Judas var smerteligt klar over betydningen af Mesterens ord forbundet med handling, og han blev bange for at hans brødre også nu var klar over, at han var en forræder.

Peter var meget ophidset af, hvad der var blevet sagt. Han lænede sig frem over bordet og sagde til Johannes, "Spørg ham, hvem det er, eller hvis han har fortalt dig, fortæl mig hvem er forræderen."

Jesus bragte deres hvirken til ophør ved at sige: "Jeg er ked af, at dette onde skulle behøves at ske, og jeg håbede, indtil dette øjeblik, at effekten af sandheden ville triumfere over det ondes bedrag, men sådanne sejre vindes ikke uden den tro, der afspejler en oprigtig kærlighed til sandheden. Jeg havde ikke ønsket at tale med jer om dette på vores sidste måltid, men jeg vil advare dig om disse sorger og så forberede dig til, hvad der nu er over os. Jeg har fortalt dette til jer, fordi jeg vil have jer til at huske, efter at jeg er gået, at jeg vidste alt om disse onde konspirationer, og at jeg på forhånd

fortalte dig, at jeg ville blive forrådt. Og jeg gør kun alt dette, for at du kan blive styrket for de fristelser og prøvelser som umiddelbart er forestående."

Da Jesus havde sagt dette, lænede han sig over mod Judas og sagde: "Det du har besluttet at gøre, gør det hurtigt." Da Judas hørte disse ord, han rejste sig fra bordet, forlod hastigt værelset og gik ud i natten for at gøre, hvad han havde sat sit sind til at udrette. Da de andre apostle så Judas skynde sig ud efter at Jesus havde talt til ham, troede de, at han var gået for at skaffe noget mere til måltidet eller at gøre nogle ærinde for Mesteren, for de formodede, han stadig bar pengeposen.

Jesus vidste nu, at intet kunne gøres for at forhindre Judas i at være forrædere. Han startede med tolv - nu havde han elleve. Han valgte de første seks af disse apostle, og selvom Judas var blandt dem, som var udpeget af hans første valgte apostle, accepterede Mesteren ham og havde indtil dette øjeblik gjort alt for at helliggøre og redde ham, ligesom han havde gjort for fred og frelse af de andre.

Denne aftensmad, med sine ømme episoder og blødgørende hånd, var Jesu sidste appel til den deserterende Judas, men det var nytteløst. Selv hvis en advarsel er givet på den mest taktfulde måde og i den mest venlige ånd, forstærker den som regel kun hadet og nære den onde vilje til fuldt ud at udføre ens egne egoistiske projekter, når kærligheden engang uigenkaldeligt er død.

5. INDSTIFTELSE AF MINDEMÅLTIDEN

Da de bragte Jesus det tredje bæger vin, "velsignelsens bæger" til Jesus, rejste han sig fra sofaen, tog bægeret i sine hænder, velsignede det og sagde: "Tag dette bæger og drik alle fra det. Dette skal være bægeret til ihukommelse af mig. Dette er bægeret, der velsigner en ny dispensation af nåde og sandhed. Dette bør være et symbol for jer for overdragelsen og tjeneste af sandhedens Ånd. Jeg vil ikke drikke fra dette bæger med jer, indtil jeg i ny form drikker sammen med jer i Faderens evige rige."

Apostlene fornemmede alle, at noget ud over det sædvanlige var ved at skete, da de i ærbødighed og dyb tavshed drak fra velsignelsens bæger. Den gamle påske blev fejret til minde om at deres fædre var fremkommet fra en tilstand af hele folkets slaveri til individuel frihed. Nu indstiftede Mesteren et nyt mindemåltid som et symbol på den nye dispensation hvorunder de slavebundne individer fremkommer fra ceremoniel og selvisk trældom til åndelig glæde af broderskab og fællesskab af de befriede troens sønner af den levende Gud.

Da de havde tømt dette nye mindebæger tog Mesteren brødet, og efter at have givet tak, brød det i stykker, bad dem om at sende det rundt, og sagde: "Tag dette mindebrød og spis det. Jeg har fortalt dig, at jeg er livets brød. Og denne livets brød er Faderens og Sønnens forenede liv i en enkelt gave. Faderens ord, som det åbenbares i Sønnen, er faktisk livets brød." Da de havde fået en del af mindebrødet, symbolet på sandhedens levende ord inkarneret i lighed med dødelig kød, satte de sig alle ned.

Da Mesteren indstiftede dette mindemåltid, tyede han sig vanen tro altid til lignelser og symboler. Han brugte symbolerne, fordi han ønskede at lære visse store åndelige sandheder på en sådan måde, at det ville gøre det vanskeligt for hans efterfølgere at etablere præcise fortolkninger og bestemte betydninger til hans ord. På denne måde søgte han at forhindre senere generationer fra at krystallisere hans lære og binde hans åndelige betydninger med traditionernes og dogmernes livløse lænker. Ved etableringen af denne enkelte ceremoni eller dette ene sakramente i forbindelse med hele hans livsmission, gjorde Jesus sig stor umage for at *foreslå* sine betydninger, i stedet for at forpligte sig til *præcise definitioner*. Han ønskede ikke at ødelægge den enkeltes guddommelige fællesskab ved at etablere en præcis form; han ønskede heller ikke at begrænse den troendes åndelige fantasi ved at begrænse den til det formelle. Han søgte i stedet at sætte menneskets genfødte sjæl fri på glade vinger af en ny og levende åndelig frihed.

Uanset Mesterens indsats for at etablere dette nye sakramente mindesmærke på denne måde, har hans efterfølger i de følgende århundreder sikret, at hans udtrykkelige ønske effektivt blev forpurret i at den enkle åndelige symbolik i hans sidste nat i kødet er blevet reduceret til præcise fortolkninger og underkastet en færdigt formels næsten matematiske præcision. Af hele Jesu lære er ingen del blevet mere tradition standardiseret end denne.

Dette mindemåltid, når det anvendes af dem, der tror på Sønnen, og kender Gud, har ingen grund til at være bundet i dets symbolik med nogen af menneskets barnagtige fejlfortolkninger om betydningen af den guddommelige tilstedeværelse, for ved alle sådanne lejligheder er Mesteren *virkelig nærværende*. Mindemåltidet er den troendes symbolske møde med Mikael. Når du dermed bliver åndebevidst, er Sønnen faktisk til stede, og hans ånd fraternisere med fragmentet af hans Fader i menneskets indre.

Efter at de havde hengivet sig et øjeblik i meditation, fortsatte Jesus med at sige: "Når I gør dette, skal I huske det liv jeg har levet på jorden blandt jer og glæde jer over, at jeg vil fortsætte med at leve på jorden med dig og tjene gennem jer. Som individer, skændes ikke indbyrdes, hvem der skal være størst. Vær i alle som brødre. Og når riget vokser til at omfatte store grupper af troende, ligeledes skal du ikke konkurrere om at være den største eller søge præference frem for andre sådanne grupper."

Denne vigtige begivenhed fandt sted i det øverste rum hos en ven. Der var ingenting af hellig form eller ceremoniel indvielse i forbindelse med enten aftensmåltidet eller bygningen. Mindemåltidet blev etableret uden kirkelig godkendelse.

Da Jesus således havde indstiftet mindemåltidet sagde han til de elleve: "Så ofte som du gør dette, gør det til minde om mig. Og når du husker mig, se først tilbage på mit jordiske liv, tænk på, at jeg engang var med dig, og så, ved tro, se, at I alle igen vil sidde med mig i Faderens evige rige. Dette er den nye påske, som jeg overlader til dig, selv mindet af mit overdragelse liv, af det evige sandhedens ord; og mindet om min kærlighed til jer, udgydelsen af min Sandhedens Ånd over alt kød."

De afsluttede fejringen af den gamle, men ublodig påske i forbindelse med indstiftelse af det nye mindemåltid, med at alle sammen sang den hundredeogtjendte salme.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 180

AFSKEDSTALEN

EFTER at salmen var blevet sunget ved afslutningen af den Sidste Nadver troede apostlene, at Jesus havde til hensigt straks at vende tilbage til lejren, men han gav dem tegn på, at de skulle sætte sig ned. Mesteren sagde:

"I husker, da jeg sendte jer ud uden pung eller taske, og endda gav dig rådet til ikke at tage noget ekstra tøj med. Og I husker alle, at I ikke manglede noget. Men nu står I over for svære tider. I kan ikke længere stole på folkemassernes velvilje. Fremover lad ham der har en pung tage den med sig. Når I går ud i verden for at forkynde dette evangelium, så sørg for dine leveomkostninger, så som I finder bedst. Jeg er kommet for at give jer fred, men den vil ikke komme for en tid.

"Tiden er nu inde til at Menneskesønnen skal herliggøres, og Faderen bliver herliggjort i mig. Mine venner, jeg er med jer kun kort tid til. Snart vil I søge efter mig, men I vil ikke finde mig, for jeg går til et sted, hvor du nu ikke kan komme. Men når du har afsluttet dit arbejde på jorden, som jeg har afsluttet mit, så skal I komme til mig, som jeg nu forbereder mig til at gå til min Fader. Om bare en kort tid, vil jeg forlade jer, og I ser mig ikke længere på jorden, men I vil alle se mig i den kommende tidsalder, når I stiger op til det rige, som min Fader har givet mig."

1. DET NYE BUD

Efter et par øjeblikke af uformel samtale stod Jesus op og sagde: "Da jeg fremførte for jer lignelsen, som viste, hvordan I skal være villige til at tjene hinanden, sagde jeg, at jeg ønskede at give dig et nyt bud, og det vil jeg gøre nu, da jeg er ved at forlade dig. I er velkendte med befalingen, at I skal elske hinanden, at du skal elske din næste som dig selv. Men jeg er ikke helt tilfreds med selve denne oprigtige hengivenhed hos mine børn. Jeg vil gerne have at I udfører endnu større kærligheds handlinger i det troende broderskabets rige. Og så giver jeg jer dette nye bud: Du skal elske hinanden, som jeg har elsket jer. Og da skal alle vide, at I er mine disciple, hvis I dermed elsker hinanden.

"Når jeg giver jer dette nyt bud lægger jeg ingen ny byrde på jeres sjæle. Snarere, giver jeg jer ny glæde og gøre det muligt for jer at opleve en ny fornøjelse, når I kender glæden af at give dit hjertes hengivenhed til dine medmennesker. Jeg vil snart opleve den højeste glæde - selv om jeg udadtil må udstå sorg, i overdragelsen af min hengivenhed over jer og jeres dødelige medmennesker.

"Når jeg inviterer jer til at elske hinanden, som jeg har elsket jer, holder jeg op for jer det højeste mål af ægte kærlighed, for ingen kan have større kærlighed end at give sit liv for sine venner. Og I er mine venner; I vil fortsætte med at være mine venner, hvis du er villig til at gøre, hvad jeg har lært dig. I har kaldt mig Mester, men jeg kalder ikke dig tjenere. Hvis blot I elsker hinanden som jeg elsker jer, er I mine venner, og jeg vil altid fortælle jer om, hvad min Fader åbenbarer for mig.

"I har ikke kun valgt mig, men jeg har også valgt jer, og jeg har ordineret jer til at gå ud i verden for at bære frugt i form af kærlige tjeneste til jeres medmennesker, så som jeg har levet blandt jer og åbenbaret Faderen for jer. Faderen og jeg vil begge arbejde med jer, og I skal opleve glædens guddommelige fyldighed, hvis I blot ønsker at følge mit bud til at elske hinanden som jeg har elsket jer."

Hvis I vil dele Mesterens glæde, skal I dele hans kærlighed, og at dele hans kærlighed betyder, at I har delt hans tjeneste. En sådan oplevelse af kærlighed fritager jer ikke fra vanskelighederne ved denne verden. Den skaber ikke en ny verden, men den gør definitivt den gamle verden ny.

Husk: Troskab, ikke opofrelse, er det som Jesus kræver. Bevidstheden om opofrelse, angiver fraværet af den helhjertede hengivenhed, som ville have gjort sådan en kærlig tjeneste til den øverste glæde. Tanken om, at noget er en *pligt* angiver, at du har en tjeners holdning og derfor går I glip af den store glæde ved at udføre tjenesten som en ven og for en ven. Venskabsimpulsen overstiger alle overbevisninger om pligt, og en vens tjeneste for en ven kan aldrig blive kaldt et offer. Mesteren har lært apostlene, at de er Guds sønner. Han har kaldt dem brødre, og nu, før han forlader dem, kalder han dem sine venner.

2. VINTRÆET OG GRENENE

Jesus stod op igen og fortsatte med at undervise sine apostle: "Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vinavleren. Jeg er vintræet, I er grenene. Og Faderen kræver kun af mig, at I bær megen frugt. Vintræet er kun beskåret for at øge høsten fra sine grene. Hver gren som kommer ud fra mig, og som ikke bærer frugt tager Faderen væk. Hver gren, der bærer frugt vil Faderen rense, så den kan bære mere frugt. Du er allerede rensset gennem det ord, som jeg har talt, men du skal fortsætte med at være ren. Du skal forblive i mig, og jeg i dig; grenen vil dø, hvis den er adskilt fra vintræet. Ligesom grenen ikke kan bære frugt, medmindre den bliver på vintræet, så kan du heller ikke bære frugterne af kærlig tjeneste, medmindre du bliver i mig. Husk, at jeg er det sande vintræ, og du er de levende grene. Hvis nogen lever i mig og jeg i ham, bærer han rigeligt af åndens frugter og opleve den højeste glæde, over at frembringe den åndelige høst. Hvis du opretholder den levende åndelige forbindelse med mig, vil du bære megen frugt. Hvis du forbliver i mig og mine ord bor i dig, kan du frit kommunikere med mig, og derefter kan min levende ånd, så fylde dig, at du kan spørge om hvad som helst min ånd vil, og gøre alt dette i bevidstheden om, at Faderen bevilger os vores anmodning. Heri er Faderen herliggjort, at vintræet har mange levende grene, og at hver gren bærer meget frugt. Og når verden ser disse frugtbærende grene - mine venner, der elsker hinanden som jeg har elsket dem - vil alle mennesker vide, at du virkelig er mine disciple.

"Som Faderen har elsket mig, så har jeg elsket jer. Lev i min kærlighed, ligesom jeg lever i Faderens kærlighed. Hvis du gør, som jeg har lært dig, vil du blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt mig til Faderens ord og hele tiden blevet i hans kærlighed."

Jøderne havde længe lært at Messias ville være "en stilk som udsprang af vintræet" af Davids forfædre, og til minde om denne gamle profeti var indgangen til Herodes tempel prydet af et stort emblem af en vindrue og med tilhørende vintræ. Alle apostlene kunne huske alt dette, da Mesteren den aften talte til dem i rummet ovenpå.

Men fejlfortolkningen af Mesterens følgeslutninger om bøn førte senere til stor sorg. Der havde ikke opstået nogen større vanskeligheder omkring disse lærdomme hvis hans præcise ord var blevet husket, og senere sandfærdigt registreret. Men da optegnelserne blev lavet, kom de troende til sidst til at betragte bøn i Jesu navn som en slags øverste magi og troede, at de ville få, hvad de bad Faderen om. I århundreder har ærlige sjæle fortsat med at køre deres tro i sæk mod denne anstødssten. Hvor lang tid vil det tage, for verdens troende at forstå, at bøn ikke er en måde at få deres vilje igennem, men snarere et program til at vælge vejen til Gud, en oplevelse, der lærer dig at genkende og gøre Faderens vilje? Det er helt rigtigt, at når din egen vilje er blevet helt afstemt med hans, så kan du bede om alt, der har sin oprindelse i denne viljeforening, og det er givet til dig. En sådan viljeforening sker ved og gennem Jesus, ligesom vintræets liv flyder ind i og gennem de levende grene.

Når denne levende forbindelse mellem det guddommelige og det menneskelige eksisterer, og hvis den menneskelige del, tankeløst og i deres uvidenhed beder om egoistisk bekvemmelighed og forfængelige resultater, så kan der kun være ét guddommeligt svar: de levende grene skal bære mere og mere af åndens frugter. Når vintræets gren er levende, kan der kun være ét svar på alle dets bønner: en øget frembringelse af vindruer. Faktisk eksisterer grenen kun for at bære frugt, producerer druer, og den kan ikke gøre andet. Sådan eksisterer de sande troende også kun for at bære åndens frugter: at elske mennesket som Gud har elsket ham - at vi skal elske hinanden, som Jesus har elsket os.

Når Faderen lægger sin disciplinerede hånd på vinstokken, er det gjort i kærlighed, således at grenene vil bære mere frugt. En klog vinavler skærer kun væk de døde og frugtesløse grene.

Jesus havde store vanskeligheder med at føre selv hans apostle til erkendelse af, at bønner er en funktion af åndsfødt

troende i det åndedominerede rige.

3. VERDENS FJENDSKAB

De elleve apostle havde knap nok haft tid til at afslutte deres drøftelser om Mesterens tale om vintræet og grenene, da Mesteren, indikerede, at han yderligere ønskede at tale til dem, og som vidste, at han ikke havde meget tid tilbage, sagde: "Når jeg har forladt jer, lad jer ikke blive afskrækket af verdens fjendskab. Vær ikke nedslået, selv når frygtssomme troende vender sig imod jer og forener sig med rigets fjender. Hvis verden kommer til at hade jer, så husk at den hadede mig før den hadede jer. Hvis du var af denne verden, så ville verden elske jer som sine egne; men fordi I ikke tilhører den, nægter verden at elske jer. I er i denne verden, men jeres liv bør ikke være verdslig. Jeg har valgt jer ud af verden for at repræsentere ånden af en anden verden selv til denne verden hvorfra du er blevet valgt. Men husk altid, hvad jeg fortalte dig: En tjener er ikke større end sin herre. Hvis de vover at forfølge mig, vil de også forfølge jer. Hvis mine ord fornærmer de vantro, så vil jeres ord også være stødende for de ugudelige. Og alt dette gør de mod jer, fordi de ikke tror på mig eller Ham, som sendte mig; derfor bliver I nødt til at lide meget for evangeliet. Men når I udholder disse trængsler, skal I huske, at jeg også har lidt før jer for det himmelske rigets evangelium.

"Mange af dem, der vil angribe jer, er uvidende om himlens lys, men dette er ikke tilfældet for nogle, der nu forfølger os. Hvis vi ikke havde undervist dem om sandheden, kunne de foretage sig mangt og meget mærkeligt uden at falde under fordømmelse, men nu har de ingen undskyldning for deres holdning, fordi de har lært sandheden og taget sig den frihed at afvise det. Den der hader mig hader min Fader. Det kan ikke være anderledes; det lys, der ville frelse jer, hvis det blev modtaget, kan kun bedømme jer hvis det bevidst afvises. Og hvad har jeg gjort disse mennesker for at få dem til at hade med sådan et forfærdeligt had mod mig? Intet andet end at jeg har tilbudt dem fællesskab på jorden og frelse i himlen. Men har du ikke læst i skrifterne, hvor der står: "De hadede mig uforskyldt"?

"Men jeg vil ikke lade jer være alene i verden. Meget hurtigt efter jeg er gået, vil jeg sende jer en åndehjælper. I vil have hos dig, en der tager min plads blandt jer, en der fortsætter med at lære dig om sandhedens vej, og som også vil trøste dig.

"Lad ikke jeres hjerter være urolige. I tror på Gud; fortsæt også med at tro på mig. Selvom jeg må forlade jer, vil jeg ikke være langt fra jer. Jeg har allerede fortalt jer, at I min Faders univers er der mange boliger. Hvis dette ikke var sandt, ville jeg ikke have gentagne gange have fortalt om dem for jer. Jeg vil vende tilbage til disse verdener af lys, steder i Faderens himmel, som du engang skal bestige. Fra disse steder kom jeg ind i denne verden, og det øjeblik nærmer sig hastigt, når jeg skal vende tilbage til min Faders arbejde på sfærerne i det høje.

"Hvis jeg derfor gå forud for jer til Faderens himmelske rige, vil jeg helt sikkert sende efter jer, at I kan være med mig på de steder, der blev udarbejdet for de dødelige Guds sønner før denne verden blev til. Selvom jeg må forlade jer, er jeg åndeligt med jer, og i sidste ende skal I være med mig personligt, når I er steget op til mig i mit univers, selvom jeg snart skal stige op til min Fader i hans større univers. Og hvad jeg har fortalt dig er sandt og evigt, selvom du måske ikke helt forstår det. Jeg går til Faderen, og selvom du ikke nu kan følge mig, skal du helt sikkert følge mig i de kommende tider."

Da Jesus satte sig rejste Thomas sig og sagde: "Mester, vi ved ikke, hvor du er på vej hen, så naturligvis kender vi ikke til vejen. Men vi vil følge dig allerede i aften, hvis du vise os vejen."

Da Jesus hørte Thomas, svarede han: "Thomas, Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden ved mig. Og alle, der finder Faderen, finder først mig. Hvis du kender mig, kender du vejen til Faderen. Og du kender mig, for du har levet med mig og ser mig nu."

Men denne lære var for dybt for mange af apostlene, især for Filip, som, efter at han havde udvekslet et par ord med Nataniel, rejste sig og sagde: " Mester, vis os Faderen, og alt vil være, hvad du har sagt klart og tydeligt."

Da Filip havde sagt dette, sagde Jesus: "Filip, har jeg været med dig, så længe, og alligevel kender du mig ikke engang nu? Igen erklærer jeg: Den, der har set mig, har set Faderen. Hvordan kan du sige, "Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? Har jeg ikke lært dig at de ord, jeg taler, ikke er mine ord, men Faderens ord? Jeg

taler for Faderen, og ikke af mig selv. Jeg er i denne verden for at gøre Faderens vilje, og det har jeg gjort. Min Fader er i mig, og arbejder gennem mig. Tro mig, når jeg siger, at Faderen er i mig, og jeg er i Faderen, ellers tro mig på grund af selve det liv, jeg har levet - for arbejdets skyld."

Da Mesteren gik til side for at friske sig selv med lidt vand, indledte de elleve en livlig diskussion af denne undervisning, og Peter skulle netop til at begynde at udtrykke en længere tale, da Mesteren vendte tilbage og gjorde tegn til dem om at blive siddende.

4. DEN LOVEDE HJÆLPEREN

Jesus fortsatte med at undervise og siger: "Når jeg er gået til Faderen, og efter at han fuldt ud har accepteret det arbejde, jeg har gjort for jer på jorden, og efter at jeg har modtaget den endelige suverænitet over mit eget domæne, vil jeg sige til min Fader: Nu, da jeg har forladt mine børn alene på jorden, er det i overensstemmelse med mit løfte at sende dem en anden lærer. Og når Faderen godkender det, vil jeg udøse Sandhedens Ånd over alt kød. Selv nu er min Faders ånd i jeres hjerter, og når den dag kommer, har du også mig med dig, som du nu har Faderen. Denne nye gave er den levende sandhedens ånd. De ikke troende vil ikke i første omgang lytte til Åndens undervisning, men lysets sønner vil alle modtage ham med glæde og af hele sit hjerte. Og I vil føle ånden, når han ankommer, ligesom du har kendt mig, og du vil modtage denne gave i jeres hjerter, og han bliver hos dig. Du indser derfor, at jeg ikke vil forlade dig uden hjælp og vejledning. Jeg vil ikke efterlade dig ulykkelig. I dag kan jeg være med jer som en person. I de kommende tider vil jeg være med jer og alle andre mennesker, der ønsker min tilstedeværelse, uanset hvor I kan være, og med hver og en på samme tid. Kan du ikke se, at det er bedre, at jeg går bort; at jeg efterlader jer i kødet for så meget bedre og mere fuldstændigt at være med jer i ånden?

"Om kun et par timer vil verden ikke se mig længere; men I vil fortsætte med at kende mig i jeres hjerter, selv indtil jeg sende jer denne nye lærer, Sandhedens Ånd. Som jeg har levet med jer som en person, så skal jeg leve i jer; jeg vil være ét med jeres personlige erfaring i åndeverdenen. Og når dette er sket, vil I helt sikkert vide, at jeg er i Faderen, og at mens jeres liv er gemt med Faderen i mig, er jeg også i jer. Jeg har elsket Faderen og holdt mig til hans ord; I har elsket mig, og vil holde mit ord. Som Faderen har givet mig af hans ånd, så vil jeg give jer af min ånd. Og denne Sandhedens Ånd, som jeg vil udøse over jer skal vejlede og trøste jer og med tiden føre jer ind i hele sandheden.

"Jeg siger alt dette til jer, mens jeg stadig er med jer, så I kan være bedre forberedt til at udholde de prøvelser, der allerede er over os. Og når den nye dag kommer, lever Sønnen så vel som Faderen i dig. Og disse himlens gaver arbejder altid sammen med hinanden, ligesom Faderen og jeg har arbejdet sammen på jorden, og for dine øjne som en enkelt person, Menneskesønnen. Og denne ånde ven vil bringe til jeres erindring alt, hvad jeg har lært dig."

Da Mesteren standsede kortvarigt tog Judas Alpheus mod og spurgte et af de få spørgsmål, han eller hans bror nogensinde rettede til Jesus offentligt. Judas sagde: "Mester, du har altid levet blandt os som en ven. Hvordan skal vi genkende dig, når du ikke længere fremtræder for os undtagen gennem denne ånd? Hvis verden ikke ser dig, hvordan kan vi være sikre på dig? Hvordan vil du vise dig selv til os?"

Jesus så på dem alle, smilede og sagde: "Mine små børn, jeg er på vej bort, jeg går tilbage til min Fader. Om et lille stykke tid vil I ikke se mig længere, som I gør nu, i kød og blod. Om en meget kort tid vil jeg sende jer min ånd, som er ligesom mig bortset fra denne materielle krop. Denne nye lærer er Sandhedens Ånd, som vil leve i hver eneste af jer, i jeres hjerter, og så vil alle lysets børn blive til én og drages mod hinanden. Og netop på denne måde, kan min Fader og jeg leve i sjælen af hver enkelt af jer, og også i hjertet på alle, der elsker os, og som virkeliggør denne kærlighed i deres erfaring ved at elske hinanden som jeg nu elsker jer."

Judas Alpheus forstod ikke helt, hvad Mesteren sagde, men han fattede løftet om den nye lærer, og fra udtrykket på Andreas ansigt forstod han, at hans spørgsmål var blevet besvaret tilfredsstillende.

5. SANDHEDENS ÅND

Den nye hjælper, som Jesus lovede at sende ind i de troendes hjerter, udøst over alt kød, er *Sandhedens Ånd*. Denne guddommelige begavelse er ikke bogstavelig sandhed eller lov, den er heller ikke beregnet til at fungere som en form

eller et udtryk for sandheden. Den nye lærer er *overbevisningen om sandheden*, bevidstheden og sikkerheden om sande betydninger på virkelige ådeniveauer. Denne nye lærer er den levende og voksende sandhedens ånd, ekspanderende, udviklende og tilpassende sandhedens ånd.

Den guddommelige sandhed er en levende virkelighed der kan skelnes af ånden. Sandheden eksisterer kun på høje åndelige niveauer af realiseringen af guddommelighed og bevidstheden om fællesskab med Gud. Man kan kende sandheden, og man kan leve sandheden; man kan i sjælen opleve sandhedens vækst og i sindet nyde friheden af de oplysninger, den giver, men du kan ikke fængsle sandhed i formler, koder, trosretninger eller intellektuelle mønstre af menneskelig adfærd. Når man forsøger at give menneskelige udtryk for den guddommelige sandhed, dør den hurtigt. Bjærgning af den fængslede sandhed efter dens død, kan i bedste fald kun føre til en realisering af en besynderlig form for intellektualiseret glorificeret visdom. Statisk sandhed er død sandhed, og kun døde sandheder kan man have som en teori. Den levende sandhed er dynamisk, og den kan kun have en erfaringsmæssig eksistens i det menneskelige sind.

Intelligensen vokser frem i en materiel eksistens som er belyst af det kosmiske sinds tilstedeværelse. Visdommen udgøres af bevidstheds viden som er opløftet til nye betydningsniveauer og aktiveres ved tilstedeværelsen af univers begavelsen som kaldes visdommens sindsånder. Sandheden er en åndelig virkeligheds værdi som kun opleves af åndelige begavet væsener, som kan fungere på overmaterielle niveauer af universets bevidsthed, og som efter at have indset sandheden tillader deres aktiverende ånd at leve og herske i deres sjæle.

Det sande barn af universets indsigt søger den levende Sandhedens Ånd i enhver klog udtalelse. Det gudbevidste individ opløfter konstant visdommen til den guddommelige opnåelsens levende sandhedsniveauer; den åndeligt stillestående sjæl trækker hele tiden den levende sandhed ned til visdommens døde niveauer og til området for ophøjet viden.

Den gyldne regel bliver, når den fratages den overmenneskelige indsigt i Sandhedens Ånd, intet mere end en regel for en høj etisk adfærd. Når den gyldne regel fortolkes bogstaveligt, kan den blive et værktøj, der i høj grad krænker ens medmennesker. Uden en åndelig indsigt om visdommens gyldne regel kan man ræsonnere som så, at eftersom man ønsker at alle mennesker helt og ligeud fortæller sandheden fra deres sind til en selv, bør man også selv sige helt og rent ud, hvad man tænker om sine medmennesker. En sådan uåndelig fortolkning af den gyldne regel kan resultere i umådelige ulykke og sorg uden ende.

Nogle mennesker ser og fortolker den gyldne regel kun som en intellektuel bekræftelse af det menneskelige broderskab. Andre oplever dette udtryk for menneskelig relation som en følelsesmæssig tilfredsstillelse af de bløde følelser af den menneskelige personlighed. Nogle dødelige ser den samme gyldne regel som den målestok, med hvilken man kan måle alle sociale relationer, standarden for adfærd i samfundet. Atter andre ser den som en eksplicit opfordring fra en stor moralsk lærer, som i denne erklæring husede den højeste opfattelse af de moralske forpligtelser for alle broderlige relationer. I sådanne moralske væseners liv bliver den gyldne regel det kloge centrum og omkredsen af hele deres filosofi.

I riget af det troende broderskab af gudbevidste sandheds elskende får denne gyldne regel levende kvaliteter af åndelig erkendelse på de højere niveauer af fortolkning, som forårsager Guds jordiske sønner til at overveje denne Mesters påbud som et krav til dem, om at forholde sig til sine medmennesker, så de opnår det højeste gode som muligt, som en følge af den troendes kontakt med dem. Dette er alle sande religioners essens: at du elsker din næste som dig selv.

Men den højeste erkendelse og den sandeste fortolkning af den gyldne regel består i åndens bevidsthed om sandheden, at denne guddommelige erklæring er en varig og levende virkelighed. Den sande kosmiske betydning af denne regel for relationer i universet er kun åbenbart, når den opfattes åndeligt, når Sønnens Ånd fortolker loven om adfærd i Faders Ånd, som bor i det dødelige menneskes sjæl. Når sådanne af ånden ledede dødelige erkender den gyldne regels sande betydning fyldes de til bristepunktet med sikkerhed for, at de er borgere i et venligt univers, og deres idealer om åndens virkelighed er opfyldt hos dem, når de elsker deres medmennesker som Jesus elskede os alle, og det er virkeligheden som består i realiseringen af Guds kærlighed.

Denne samme filosofi om den guddommelige sandheds levende fleksibilitet og kosmiske tilpasningsevne til de individuelle behov og muligheder hos enhver Guds søn skal forstås, før du kan håbe tilstrækkeligt til at forstå Mesterens undervisning og anvendelse af læren om ikke-modstand mod det onde. Mesterens undervisning er dybest set en åndelig tilkendegivelse. Selv de materielle konsekvenser af hans filosofi kan ikke på en hjælpsom måde betragtes, adskilt fra

deres åndelige sammenhænge. Ånden i Mesterens påbud består i ikke at modsætte sig alle egoistiske reaktioner til universet, kombineret med den dristighed og gradvise opnåelse af retfærdige niveauer af sande åndelige værdier: guddommelig skønhed, uendelig godhed og evig sandhed - at kende Gud og blive mere og mere som ham.

Kærlighed, uselviskhed, skal gennemgå en konstant og levende tilpassende fortolkning af relationer i overensstemmelse med den vejledning, som Sandhedens Ånd giver. Kærligheden skal derefter foretage de stadigt skiftende og voksende forestillinger om, hvad der er det højeste kosmiske gode af den elskede person. Da kærligheden fortsætter med at indtage den samme indstilling til alle andre personer, der potentielt kan blive berørt af det voksende og levende forhold, som skyldes kærlighed hos en i ånden ledede dødelig for de andre borgere i universet. Og hele denne levende tilpasningsproces af kærlighed skal foretages i lyset i henhold til både omgivelserne af nuværende ondskab og det evige mål i form af perfektion til den guddommelige skæbne.

Og således må vi klart erkende, at hverken den gyldne regel eller læren om ikke-modstand nogensinde kan forstås korrekt, hvis de opfattes som dogmer eller guddommelige forskrifter. De kan kun forstås ved at leve dem, ved at realisere deres betydninger i den levende fortolkning af Sandhedens Ånd, der leder den kærlige kontakt mellem mennesker.

Alt dette angiver klart forskellen mellem den gamle religion og den nye. Den gamle religion lærte selvopofrelse. Den nye religion lærer kun uselviskhed, selvforfølgelse, en forbedret selvrealisering i den sociale tjeneste forbundet med universets forståelse. Den gamle religion var motiveret af bevidstheden om frygt. Rigets nye evangelium er domineret af sandhedsoverbevisningen, af den evige og universelle sandhedens ånd. Ingen mængde af fromhed eller trosmæssig loyalitet kan kompensere for fraværet i livserfaringen hos rigets troende af spontan, generøs, og oprigtig venlighed, der karakteriserer de åndelige fødte sønner af den levende Gud. Hverken traditioner eller en ceremoniel system af formelle gudstjeneste kan kompensere for manglen på ægte medfølelse for ens medmennesker.

6. AFSKEDENS NØDVENDIGHED

Efter Peter, James, Johannes, og Mattæus havde spurgt mange spørgsmål til Mesteren, fortsatte han sin afskedstale ved at sige: "Og jeg fortæller jer om alt dette, før jeg forlader jer, så I kan være forberedt på, hvad der kommer over jer, at I ikke snubler og laver alvorlige fejl. Myndighederne vil ikke være tilfreds med kun at udelukke jer fra synagogerne; jeg vil gerne advare jer om, at det øjeblik nærmer sig da dem, der dræber jer tror de gør Gud en tjeneste. Og alt dette vil de gøre mod jer og mod dem, som I fører ind i himmelriget, fordi de ikke kender Faderen. De har nægtet at kende Faderen, som de har nægtet at modtage mig; og de nægter at modtage mig, når de afviser jer, forudsat at I har holdt min nye befaling om at elske hinanden som jeg har elsket jer. Jeg fortæller jer alt dette på forhånd, så I, når jeres tid kommer, som min nu er, kan styrkes ved at vide, at jeg vidste alt dette, og at min ånd vil være med jer gennem alle dine lidelser for min skyld og evangeliets. Det er derfor jeg fra begyndelsen har talt til jer, så åbenlyst. Jeg har endda advaret jer, at en mands fjender kan være medlemmer af hans egen husholdning. Selv om rigets evangelium aldrig undlader at bringe en stor fred til sjælen hos den enkelte troende, så vil det ikke bringe fred på jorden, indtil mennesket er villig til tro min lære af hele sit hjerte og etablere for vane at gøre Faderens vilje som hovedformål i at leve det jordiske liv.

"Nu da jeg er ved at forlade dig, når jeg ser, at tiden er kommet hvor jeg snart skal gå til Faderen, er jeg overrasket over, at ingen af jer har spurgt mig: Hvorfor forlader du os? Jeg ved, at I spørger sådanne spørgsmål i jeres hjerter. Jeg vil tale ærligt med dig, som en ven til en anden. Det er virkelig til din fordel, at jeg går bort. Hvis jeg ikke forlader jer, kan den nye lærer ikke komme ind i jeres hjerter. Jeg må afklædes dette dødelige legeme, og vendte tilbage til min plads i det høje, før jeg kan sende denne åndelærer for at leve i jeres sjæle og føre jeres ånd til sandheden. Og når min ånd kommer for at dvæle i jeres indre, belyser han forskellen mellem synd og retfærdighed og vil gøre det muligt for jer, med visdom at overveje dem i jeres hjerter.

"Jeg har endnu mange ting at fortælle jer, men I kan i øjeblikket ikke modtage mere. Desuden, når sandhedens ånd kommer, vil han til sidst vejlede jer i hele sandheden, mens I rejser gennem de mange boliger i min Faders univers.

"Denne ånd taler ikke i sit eget navn, men han erklærer for jer det, som Faderen har åbenbaret for Sønnen, og han viser jer endda ting, der vil ske; han vil herliggøre mig, som jeg har herliggjort Faderen. Denne ånd udgår fra mig, og han åbenbarer min sandhed for jer. Alt, hvad Faderen har på denne sfære er nu mit; derfor sagde jeg, at denne nye lærer vil

tage, hvad der er mit og åbenbare det til jer.

"Om ikke så længe forlader jeg dig for en kort tid. Bagefter når du ser mig igen, er jeg allerede på vej til Faderen, så vil du ikke se mig længe."

Mens han standsede et øjeblik begyndte apostle at snakke indbyrdes: "Hvad mener han egentlig?" Om ikke så længe forlader jeg dig" og "Når du ser mig igen, ser du mig ikke længe, for jeg går til Faderen." Hvad kan han mene med dette "lidt" og "ikke længe"? Vi kan ikke forstå, hvad han siger til os."

Da Jesus vidste, at de stillede disse spørgsmål, sagde han: "Hvis man spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde, at jeg om ikke så længe ikke længere er med jer, og når I ser mig igen, er jeg på vej til Faderen? Jeg har klart fortalt jer, at Menneskesønnen skal dø, men at han opstå igen. Kan I ikke forstå betydningen af mine ord? I vil først være bedrøvede, men senere vil I glæde jer med mange, som vil forstå alt dette, efter at det har fundet sted. En kvinde har det sandelig svært, når hun skal føde, men når hun har født sit barn, glemmer hun straks smerten i glæden over at vide, at et menneske er født til verden. Og sådan vil I også snart blive bedrøvet over min død, men jeg vil snart se jer igen, og forvandle jeres sorg til glæde, og I vil modtage en ny åbenbaring af frelse, som Gud giver, og ingen nogensinde kan tage væk fra jer. Og alle verdener vil blive velsignet i denne særlige åbenbaring af livet som ødelægger døden. Hidtil har I bedt om noget i min Faders navn. Efter at I igen får mig at se, kan du også bede i mit navn, og jeg hører dig.

"Hernede har jeg undervist jer i ordsprog og talt til jer i lignelser. Jeg gjorde dette, fordi I kun var børn i ånd; men den tid vil komme, da jeg med klare ord kan tale med jer om Faderen og hans rige. Og jeg vil gøre det, fordi Faderen selv elsker jer og ønsker at være mere fuldt åbenbaret for jer. Det dødelige menneske kan ikke se Faderen, som er ånd; Derfor er jeg kommet til verden for at vise Faderen for jer, der har skabningers øjne. Men når I er blevet perfektioneret i jeres åndelige vækst, så vil I se Faderen selv.

Da de elleve havde hørt hans ord, sagde de til hinanden: "Se, nu taler han virkelig klare ord til os. Sikkert Mesteren kom frem fra Gud. Men hvorfor, siger han, at han skal vende tilbage til Faderen?" Jesus så, at de selv nu ikke forstår ham. Disse elleve mænd kunne ikke komme væk fra deres lange skattede idéer om den jødiske Messias koncept. Jo mere fuldstændigt de troede på Jesus som Messias, desto mere besværlig blev disse rodfæstede overbevisninger om den herlige materielle triumf for Guds rige på jorden.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 181

DE SIDSTE RÅD OG ADVARSLER

EFTER at Jesus var færdig med sin afskedstale til de elleve samtalede han uformelt med dem og fortalte mange erfaringer, som berørte dem som en gruppe og som individer. Til sidst begyndte det at gå op for disse galilæere, at deres ven og lærer var ved at forlade dem, og deres håb greb løftet om, at han efter kort tid igen ville være sammen med dem, men de var tilbøjelige til at glemme, at denne tilbagevenden også kun var i en kort periode. Mange af apostlene og de førende disciple troede at dette løfte om, at Jesus ville vende tilbage for en kort tid (det korte tidsrum mellem opstandelsen og himmelfarten) betød, at han kun ville være væk for et kort besøg hos sin Fader, og derefter vende tilbage og etablere riget. En sådan fortolkning af hans undervisning var helt i overensstemmelse med såvel deres forudfattede overbevisninger og deres glødende håb. Siden deres livslange trosforestillinger og håbet om opfyldelse af ønsker stemte overens var det ikke svært for dem at finde en fortolkning af Mesterens ord, der berettigede deres intense længsel.

Efter afskedstalen var blevet drøftet, og var begyndt at stabilisere sig i deres sind, bad Jesus apostlene igen indtage deres pladser og begyndte at meddele dem sine sidste råd og advarsler.

1. DE SIDSTE TRØSTENDE ORD

Da de elleve havde taget plads, rejste Jesus sig og sagde til dem: "Så længe jeg er med jer i kropslig form, kan jeg kun være en person i jeres midte eller i hele verden. Men når jeg er blevet befriet fra at være ikklædt denne jordiske natur, kan jeg komme tilbage som en ånd, der bor i det indre af hver enkelt af jer, og alle andre, som tror dette rigets evangelium. På denne måde vil Menneskesønnen blive en åndelig inkarnation på alle sande troendes sjæle.

"Når jeg er vendt tilbage til at leve i jer og arbejde gennem jer, kan jeg så meget bedre føre jer videre gennem dette liv og vise jer vej gennem de mange boliger i fremtidige liv i himlenes himmel. Livet i Faderens evige skabelse er ikke en endeløs hvile af lediggang og egoistisk bekvemmelighed men snarere en uophørlig progression i elskværdighed, sandhed og herlighed. Hver af de mange, mange steder i min Faders hus er et opholdssted og et liv designet til at forberede dig til det næste liv, der er foran dig. Og således vil lysets børn fortsætte fra herlighed til herlighed, indtil de opnår den guddommelige tilstand, hvor de er åndeligt perfektioneret ligesom Faderen er perfekt i alt.

"Hvis I ønsker at være mine efterfølgere, når jeg forlader jer, så gå ind for en seriøs indsats for at leve i overensstemmelse med ånden i min undervisning og idealet om mit liv - at gøre min Faders vilje. Gør dette i stedet for at forsøge at efterligne mit naturlige liv i kødet, som jeg nødvendigvis have været tvunget til at leve det i denne verden.

"Faderen sendte mig ind i denne verden, men kun få af jer har ønsket helt at acceptere mig. Jeg vil udøse min ånd over alt kød, men ikke alle mennesker vælger at modtage denne nye lærer som guide og rådgiver for sjælen. Men alle, der virkelig modtager ham bliver oplyst, renset, og trøstet. Og denne Sandhedens Ånd bliver i dem en kilde med levende vand som flyder frem til evigt liv.

"Og nu, da jeg er ved at forlade jer, vil jeg sige et par trøstende ord til jer. Fred efterlader jeg jer; min fred giver jeg jer. Jeg giver ikke disse gaver, som verden giver - ved at måle - jeg giver hver enkelt af jer alt, hvad I vil modtage. Lad ikke dit hjerte være urolig, eller bange. Jeg har overvundet verden, og i mig, skal I alle sejre ved tro. Jeg har advaret jer, at Menneskesønnen vil blive dræbt, men jeg kan forsikre dig, at jeg vil vende tilbage før jeg går til Faderen, selv om det kun vil være for en kort tid. Og efter at jeg er steget op til Faderen, vil jeg helt sikkert sende den nye lærer som skal være sammen med dig og bo i jeres egne hjerter. Og når I ser, at alt dette sker, skal I ikke fortvivle, men snarere tro,

fordi I jo vidste alt på forhånd. Jeg har elsket dig med stor hengivenhed, og jeg vil ikke forlade dig, men det er Faderens vilje. Min time er kommet.

"Tvivl ikke på nogen af disse sandheder, selv efter I er spredt i alle retninger ved forfølgelse og nedslået af mange sorger. Når I føler jer alene i verden, er jeg opmærksom på jeres isolation, ligesom I vil være bevidste om min isolation, når I er spredt, hver til sit eget sted, og Menneskesønnen er blevet efterladt i hænderne på sine fjender. Men jeg er aldrig alene; Faderen er altid med mig. Selv i det øjeblik, vil jeg bede for jer. Og alt dette har jeg fortalt jer, for at I må få fred og have den i overflod. I denne verden vil I stå over for prøvelser, men vær ved godt mod; jeg har overvundet verden og vist jer vejen til evig glæde og evig tjeneste."

Jesus giver fred til dem, der ligesom ham, gør Faderens vilje, men ikke i form af glæder og tilfredsstillelse af denne materielle verden. Troløse materialister og fatalister kan kun håbe på to slags fred og sjæle trøst: Enten skal de være stoisk, der med urokkelig beslutsomhed, har besluttet at imødegå det uundgåelige og til at udholde det værste, eller de skal være optimister, konstant hengiver sig til håbet som evigt flyder frem i det menneskelige bryst, forgæves længsel efter en fred, som aldrig rigtig kommer.

En vis mængde både stoicisme og optimisme er gavnlige, når det kommer til at leve et liv på jorden, men ingen af dem har noget at gøre med den enestående fred, som Guds søn skænker sine jordiske brødre. Den fred, som Mikael giver sine børn på jorden er den samme fred, som fyldte hans egen sjæl, da han selv levede sit jordiske liv i kødelig form her i denne verden. Jesu fred er glæden og tilfredsheden hos en gudbevidst person, der har opnået den sejr, som man vinder, når man fuldt ud lære at gøre Guds vilje, mens man lever det jordiske liv på jorden. Freden i Jesu sind er baseret på en absolut menneskelig tro på virkeligheden af den guddommelige Faders kloge og sympatiske superomsorg. Jesus mødte vanskeligheder på jorden. Han er endda fejlagtigt blevet kaldt "lidelsernes mand," men under alle disse erfaringer blev han trøstet af den tillid, der konstant gav ham styrken til at opfylde formålet med sit liv i fuld tillid til, at han konstant udførte sin Faders vilje.

Jesus var bestemt, vedholdende, og grundigt viet til sin missions fuldbyrdelse, men han var ingen ufølsom og tykhudet stoiker; han forsøgte altid at finde de glade aspekter af deres livserfaringer, men han var ikke en blind optimist, der havde bedraget sig selv. Mesteren vidste alt, hvad der ville ske med ham, men han var frygtløs. Efter at han havde skænket sin fred til hver eneste af sine tilhængere, kunne han konsekvent sige: "Lad ikke dit hjerte være urolig, og heller ikke bange."

Jesu fred er derfor freden og sikkerheden hos en søn, der er overbevist om, at hans karriere i tid og evighed sikkert og helt forvaltes og vedligeholdes af en alvidende, alkærlig og almægtig Åndefader. Det er faktisk en fred, som overgår det dødelige sinds forståelse, men som det troende menneskelige hjerte fuldt ud kan nyde.

2. PERSONLIGE AFSKEDSRÅD

Mesteren havde afsluttet sine afskedsinstruktioner og overbragt de sidste formaninger til apostlene som en gruppe. Han helliget sig nu til at sige farvel individuelt og giver hver enkelt et ord af personlig råd i forbindelse med sin afskeds velsignelse. Apostlene sad stadig på deres pladser rundt om bordet, som da de først satte sig ned for at indtage den Sidste Nadver, og da Mesteren gik rundt om bordet og talte til dem rejste hver mand sig, når Jesus vendte sig mod ham.

Til Johannes, sagde Jesus: "Du, Johannes, er den yngste af mine brødre. Du har været meget tæt på mig, og selvom jeg elsker jer alle med den samme kærlighed som en far viser hans sønner, blev du valgt af Andreas til at være en af de tre, der altid skulle være i nærheden af mig. Derudover har du repræsenteret mig, og skal fortsætte med at gøre det, i mange sager vedrørende min familie på jorden. Og jeg begiver mig til Faderen, Johannes, med fuld tillid til, at du vil fortsætte med at våge over dem, der er mine i kødet. Se til, at deres nuværende forvirring om min mission på ingen måde forhindrer dig i at give dem alle sympati, råd og enhver hjælp som du ved, at jeg ville gøre, hvis jeg stadig var i kødet. Og når de alle begynder at se lyset og træder ind i Guds rige, og mens I alle med glæde byder dem velkommen, har jeg tillid til, at du, Johannes, hilser dem særligt velkommen fra mig.

"Og nu hvor de sidste timer af min jordiske karriere nærmer sig, holdt dig tæt ved hånden, så jeg kan efterlade nogle beskeder med dig til min familie. Med hensyn til det arbejde, som Faderen har lagt i mine hænder, så er det nu færdigt

bortset fra min død i kødet, og jeg er klar til at drikke dette sidste bæger. Men hvad angår det ansvar, som min jordiske far, Joseph, har efterladt mig, og som jeg har varetaget i min levetid, må jeg nu være afhængige af dig til at handle i mit sted i alle disse spørgsmål. Og jeg har valgt dig, Johannes, til at gøre dette for mig, fordi du er den yngste og derfor sandsynligt vil overleve de øvrige apostle.

"Engang kaldte vi dig og din bror torden sønner. Du var viljestærk og intolerant, da du kom til os, men du har ændret dig meget, siden du ville have mig til at kalde ild ned fra himlen i hovedet på uvidende og tankeløse ikke troende. Og du skal forandre dig endnu mere. Du bør blive apostlen for den nye befaling, som jeg har givet jer i aften. Afsæt dit liv til at undervise dine brødre, elske hinanden, som jeg har elsket jer."

Som Johannes Zebedæus stod der i værelset ovenpå og tårerne løb ned ad kinderne, kiggede han ind i Mesterens ansigt og sagde: "Og det vil jeg gøre, min Mester, men hvordan kan jeg lære at elske mine brødre mere?" Og så svarede Jesus: "Du lærer at elske dine brødre mere, når du først lære at elsker deres Fader i himlen mere, og efter at du er blevet oprigtig mere interesseret i deres velfærd i tiden og evigheden. Og alt sådan menneskelig interesse fremmes ved at forstå sympati, uselvsk tjeneste og generøs tilgivelse. Ingen bør foragte din ungdom, men jeg opfordrer dig til altid at tage behørigt hensyn til at alder ofte repræsenterer erfaring, og at intet i menneskelige forhold kan erstatte faktiske erfaringer. Stræb efter at leve i fred med alle mennesker, især dine venner i broderskabet af det himmelske rige. Og husk altid, Johannes, ikke at argumentere med de sjæle, du ville vinde for riget."

Så gik Mesteren rundt om sin egen plads standsede et øjeblik ved siden af Judas Iskariot plads. Apostlene var ret overrasket over, at Judas ikke var vendt tilbage endnu, og de ville gerne have vidst, hvad Jesus trist ansigtsudtryk betød, da han stod ved forræderen tomme sæde. Men ingen af dem, undtagen muligvis Andreas, underholdt selv den mindste tanke, at deres kasserer var gået ud for at forråde sin Mester, som Jesus havde antydnet for dem tidligere på aftenen, og under måltidet. Der var sket så meget, at de i øjeblikket helt havde glemt Mesterens meddelelse om, at en af dem ville forråde ham.

Jesus gik nu over til Simon Zelotes, som rejste sig op og lyttede til følgende meddelelse: "Du er en ægte søn af Abraham, men sikken en tid jeg har haft med at forsøge at gøre dig til en søn af dette himmelske rige. Jeg elsker dig, og det gør alle dine brødre. Jeg ved, du elsker mig, Simon, og jeg ved, at du også elsker Guds rige, men du forsøger stadig at få dette rige til at blive efter din smag. Jeg ved godt, at du i sidste ende vil forstå mit evangeliums åndelige natur og betydning, og at du modigt vil arbejde for at forkynde det, men jeg er bekymret for, hvad der kan ske for dig, når jeg går bort. Jeg ville glædes ved at vide, at du ikke vil snuble; jeg ville være lykkelig, hvis jeg kunne vide, at efter at jeg er gået til Faderen, vil du ikke ophøre med at være min apostel, og at du vil opføre dig acceptabelt som en ambassadør for det himmelske rige."

Jesus havde knapt stoppet taler til Simon Zelotes før denne brændende patriot, tørrede sine øjne, sagde: "Mester, vær ikke bekymret for min troskab. Jeg har vendt alting ryggen for at hellige mit liv til at etablere dit rige på jorden, og jeg vil ikke vakle. Jeg har overlevet hver en skuffelse hidtil, og jeg vil ikke forlade dig."

Så sagde Jesus, som lagde sin hånd på Simons skulder: "Det er faktisk forfriskende at høre dig tale sådan, især på et sådant tidspunkt som dette, men, min gode ven, du ved stadig ikke, hvad du taler om. Ikke et øjeblik ville jeg tvivle på din loyalitet, din hengivenhed; Jeg ved, du ikke ville tøve med at gå frem i kamp og dø for mig, ligesom alle de andre " (og de nikkede alle en kraftig godkendelse)", men det vil ikke blive krævet af jer. Jeg har gentagne gange fortalt dig, at dette rige ikke er af denne verden, og at mine disciple, ikke går i kamp for at grundlægge det. Jeg har fortalt dig dette mange gange, Simon, men du nægter at se sandheden i øjnene. Jeg er ikke bekymret for din loyalitet til mig og landet, men hvad gør du, når jeg går bort, og du endelig vågne op til den erkendelse, at du ikke har forstået betydningen af min undervisning, og at du skal tilpasse dine misforståelser til virkeligheden, på en anden og åndelig orden i Guds rige.?"

Simon ønskede at tale videre, men Jesus løftede hånden for at stoppe ham, og fortsatte med at sige: "Ingen af mine apostle er mere oprigtig og ærlig i hjertet end dig, men ingen af dem kommer efter min afrejse til at være så forstyrret og modløs som dig. I al din modløshed vil min ånd være med dig, og disse dine brødre, vil ikke svigte dig. Glem ikke, hvad jeg har lært dig om sammenhængen mellem statsborgerskab på jorden og sønskab i Faderens åndelige rige. Tænk godt på alt det, jeg har fortalt dig om at give kejseren det, der er kejserens, og Gud, hvad der hører til Gud. Afsæt dit liv, Simon, til at vise, hvor godt det dødelige menneske kan følge min opfordring til at anerkende de verdslige forpligtelser

overfor de civile myndigheder, mens du gør åndelig tjeneste i rigets broderskab. Hvis du vil lære af Sandhedens Ånd, opstår der aldrig nogen konflikt mellem kravene som medborgerskab på jorden stiller og sønskab i himlen, medmindre de tidsmæssige herskere formoder at kræve af dig hyldelse og tilbedelse, som kun tilhører Gud.

"Og så, Simon, når du endelig indser alt dette, og efter at du har rystet din depression af dig og er gået frem med stor kraft for at forkynde evangeliet, glem aldrig, at jeg var med dig under hele tiden da du var modløs og jeg vil være med dig, indtil den bitre ende. Du vil altid være min apostel, og efter at du bliver villig til at se med åndens øje og i stigende grad sætte din vilje under vor himmelske Faders vilje, så skal du vender tilbage til arbejdet som min ambassadør, og ingen skal tage den myndighed væk fra dig som jeg har givet dig på grund af din langsomme forståelse af de sandheder jeg har lært dig. Og nu, Simon, advarer jeg dig igen, at dem, der kæmper med sværdet omkommer med sværdet, mens dem, der arbejder i ånden får evigt liv i det kommende rige og glæde og fred i riget, som nu er. Og når det arbejde som er givet i dine hænder er færdig på jorden vil du, Simon, sidde ned med mig i mit rige på den anden side. Du skal virkelig se riget, du har længtes efter, men ikke i dette liv. Fortsæt med at tro på mig, og hvad jeg har åbenbaret for dig, og du skal modtage evigt liv som en gave."

Da Jesus havde sagt, hvad han ville sige til Simon Zelotes, tog han et par skridt over til Mattæus Levi og sagde: "Det påhviler dig ikke længere at skaffe midler til den apostoliske kasse. Snart, meget snart vil I alle blive spredt; du vil ikke kunne nyde at have endnu en af dine brødre ved din side for at trøste og støtte dig. Som du gå videre og prædiker rigets evangelium, må du finde dine nye medarbejdere. Jeg har sendt jer ud to og to under din træningstid, men nu da jeg forlader dig, og efter at du har genvundet dig fra chokket, vil du gå ud alene og til hele verden for at forkynde dette gode budskab: at de dødelige som er blevet levendegjorte af tro er Guds sønner."

Så sagde Mattæus: "Men, Mester, hvem vil sende os ud, og hvordan kan vi vide, hvor vi skal gå? Skal Andreas vise os vejen?" Og Jesus svarede: "Nej, Levi, Andreas vil ikke vejlede dig længere, når det kommer til at forkynde evangeliet. Han vil helt sikkert fortsætte som din ven og rådgiver, indtil den dag, hvor den nye lærer kommer, og derefter fører sandhedens ånd hver enkelt af jer ud til arbejdet for rigets udbredelse. Du har ændret dig meget siden den dag, ved toldhuset, da du først begyndte at følge mig; men du er nødt til at ændre dig endnu mere, før du kan se foran dig et broderskab, hvor ikke jøder sidder side om side med jøder i broderligt samvær. Men lad din iver efter at vinde dine jødiske brødre virke, indtil du er fuldt ud tilfreds og vend dig siden med kraft til ikke jøderne. En ting kan du være sikker på, Levi: Du har vundet dine brødres tillid og hengivenhed; alle elsker de dig." (Og alle ti udtrykte deres samtykke til mesterens ord.)

"Levi, jeg ved meget om dine bekymringer, ofre og bestræbelser på at holde kassen fyldt, som dine brødre ikke kender, og det glæder mig, at selv om han som bar posen er fraværende, så er skatteinddriver-ambassadøren her ved min afskedssammenkomst med rigets budbringere. Jeg beder til at du med åndens øjne skelnen betydningen af min undervisning. Og når den nye lærer kommer ind i dit hjerte, følg ham, så vil han føre dig og lad dine brødre - ja hele verden - se, hvad Faderen kan gøre for en hadet skatteopkræver, der vovede at følge Menneskesønnen og tro på rigets evangelium. Selv fra det første øjeblik elskede jeg dig, Levi, ligesom disse andre galilæere. Som du derfor så godt ved, at hverken Faderen eller Sønnen, har partiskhed for personer, se til, at du ikke gør sådanne sondringer blandt dem, der gennem din virksomhed kommer til at tro på evangeliet. Og dedikere derfor, Mattæus, hele dit fremtidige liv til at vise alle, at Gud ikke gør forskel på personer; at i Guds øjne og i rigets fællesskab er alle mennesker lige; alle troende er Guds sønner."

Jesus gik derefter over til James Zebedæus, der stod tavs, mens Mesteren vendte sig mod ham og sagde: "James, da du og din lillebror engang kom til mig for at søge forfremmelse til rigets hæderspladser og jeg fortalte dig, at sådanne hæderspladser var noget Faderen skænkede, spurgte jeg dig om du kunne tømme min kop, og I svarede begge at det var I. Selv hvis du ikke den gang var klar, og selv hvis du ikke nu er det, vil du snart være forberedt for sådan en tjeneste ved den oplevelse, du er ved at gennemgå. Med jeres opførsel dengang gjorde I jeres brødre vrede. Hvis de ikke allerede fuldt har tilgivet jer, vil de gøre det, når de ser du tømmer min kop. Uanset om din virksomhed er lang eller kort, være tålmodig i din sjæl. Når den nye lærer kommer, lad ham lære dig en medfølelse holdning og forståelse af tolerance som fødes af sublime tillid til mig og en perfekt underkastelse for Faderens vilje. Afsæt dit liv for at demonstrere den kombinerede menneskelige hengivenhed og guddommelig værdighed af en discipel, som kender Gud og tror på Sønnen. Og alle, der lever således vil åbenbare evangeliet selv på den måde, de dør. Du og din bror Johannes vil gå forskellige veje, og en af jer vil sidde ned sammen med mig i det evige rige længe før den anden. Det ville hjælpe dig meget, hvis

du lærte, at der til den sande visdom hører klogskab samt mod. Du bør lære skarpsindighed til at gå sammen med din aggressivitet. Der vil komme de højeste øjeblikke hvor mine disciple ikke vil tøve med at give deres liv for dette evangelium, men i alle almindelige tilfælde ville det være langt bedre at formilde vrede overtrædere, så du kan leve og fortsætte med at forkynde den gode nyhed. Indtil videre er det i din magt, at leve længe på jorden, så dit liv i mange år, kan bære frugt i form af sjæle vundet for det himmelske rige."

Da Mesteren var færdig med at tale til James Zebedæus, gik han rundt til enden af bordet, hvor Andreas sad, så sin trofaste hjælper i øjnene og sagde, "Andreas, du har trofast repræsenterede mig som fungerende leder af ambassadørerne fra det himmelske rige. Selvom du nogle gange har tvivlet og andre gange givet udtryk for en farlig frygtssomhed, har du altid været meget oprejst og meget fair i forhold til dine medarbejdere. Lige siden du og dine brødre blev ordineret budbringere af riget, har du været en selvstyrende gruppe for alle administrative spørgsmål, bortset fra at jeg har udpeget dig som den fungerende leder af disse udvalgt. I intet andet tidsmæssig ærinde har jeg handlet for at styre eller påvirke dine beslutninger. Og det gjorde jeg, for at I kunne have en leder, der kunne styre alle jeres efterfølgende drøftelser i gruppen. I mit univers og i min Faders univers af universer er vores brødre og sønner, som individer i alle deres åndelige relationer, men for alle gruppe relationer, ser vi, at der er en klar ledelse. Vores rige er en verden af orden, og hvor to eller flere viljeskabninger virker i samarbejde er der altid tilvejebragt den autoritet som lederskab giver.

"Og nu, Andreas, eftersom at du er leder af dine brødre i kraft af min udnævnelse, og dermed tjent som min personlige repræsentant, og da jeg er ved at forlade dig og gå til min Fader, befrier jeg dig fra ethvert ansvar for disse tidsmæssige og administrative anliggender. Derefter kan du ikke udøve nogen bestemmelsesret over dine brødre, end det, som du har erhvervet i din egenskab af åndelig leder, og som dine brødre derfor frit erkender. Fra dette øjeblik, kan du ikke udøve nogen myndighed over dine brødre, medmindre de giver dig en sådan bestemmelsesret gennem en definitiv beslutning ved en entydig juridisk afgørelse, efter jeg er gået til Faderen. Men denne fritagelse fra ansvar som den administrative leder af gruppen vil ikke på nogen måde reducere din moralske pligt til at gøre alt i din magt for at du holder dine brødre sammen med en fast og kærlig hånd, under den svære tid, vi har umiddelbart foran os, de dage, som nødvendigvis ligger mellem det tidspunkt, når jeg forlader mit kød og det tidspunkt, hvor jeg sender den nye lærer, der vil leve i jeres hjerter, og som i sidste ende vil føre jer til hele sandheden. Som jeg forbereder mig på at forlade dig, vil jeg befri dig fra alle administrative ansvar, som havde sin oprindelse og begrundelse i min tilstedeværelse som én blandt jer. Herefter udøver jeg kun åndelig autoritet over dig og blandt jer.

"Hvis dine brødre ønsker at beholde dig som deres rådgiver anmoder jeg dig, at du i alle timelige såvel som åndelige anliggender gør dit yderste for at fremme fred og harmoni mellem forskellige grupper af oprigtige evangeliske troende. Tilbring resten af dit liv til at fremme de praktiske aspekter af broderlig kærlighed blandt dine brødre. Vær venlig mod mine brødre i kødet, når de fuldt ud er kommet til at tro dette evangelium; vis kærlig og upartisk hengivenhed til grækerne i vest og Abner i Østen. Selvom disse, mine apostle snart vil være spredt til verdens fire hjørner for at forkynde den gode nyhed om frelse i sønskab med Gud, skal du holde dem sammen under den prøvende tid lige foran os, den periode med intens test, hvor du skal lære at tro dette evangelium uden min personlige tilstedeværelse, mens du tålmodigt afventer ankomsten af den nye lærer, Sandhedens Ånd. Og så, Andreas, selvom det ikke vil tilfalde dig at udføre de handlinger, som i folks øjne er store, vær tilfreds med at være læreren og vejlederen til dem, der gør sådanne ting. Gå videre med dit arbejde på jorden til enden, og så skal du fortsætte denne aktivitet i det evige rige, for har jeg ikke mange gange fortalt dig, at jeg har andre får, som ikke er af denne fold?"

Jesus gik over til Alfeus tvillinger og står mellem dem, og sagde: "Mine små børn, I er et af de tre par brødre der har besluttet at følge mig. I har alle seks gjort det godt at arbejde i fred med dem, der er jeres eget kød og blod, men ingen er lykkedes bedre med det end jer. Vanskelige tider ligger lige forude. I forstå måske ikke alt, hvad der vil ske med jer og jeres brødre, men tvivl aldrig på, at I engang blev kaldt til rigets arbejde. For en tid vil der ikke være nogen skarer, der skal styres, men bliv ikke modløs, når jeres livsværk er færdig, for jeg vil modtage jer i det høje, hvor I stolte skal fortælle om jeres frelse til serafiske værter og skarer af Guds høje Sønner. Afsæt jeres liv til at opløfte det verdslige arbejde. Vis alle mennesker på jorden og englene i himlen, hvor muntert og modigt dødelige mennesker kan vende tilbage til deres tidligere job efter nogen tid at have været kaldet til at arbejde i Guds særlige tjeneste. Hvis jeres arbejde med rigets ydre anliggender indtil videre skulle vise sig at være afsluttet, bør I gå tilbage til jeres tidligere arbejde udstyret med den nye oplysning som oplevelsen af sønskab med Gud giver og med den ædle erkendelse af, at for den gudbevidste er der ikke sådan noget som bare normalt arbejde eller verdslig slid. For dem af jer, der har arbejdet med

mig, er alt blevet helligt, og alt jordisk arbejdskraft er blevet en tjeneste selv til Gud Fader selv. Og når I hører nyheden om, hvad jeres tidligere apostolske opnå, så glæd jer med dem og fortsæt jeres daglige arbejde som dem, der venter på Gud, og tjener, mens de venter. I har været mine apostle, og skal altid være det, og jeg vil huske jer i det kommende rige."

Så gik Jesus hen til Filip, der rejste sig op og hørte følgende besked fra sin Mester: "Filip, du har stillet mange tåbelige spørgsmål til mig, men jeg har gjort mit bedste for at besvare hver enkelt, og nu vil jeg besvare det sidste af disse spørgsmål som er steget op i dit højeste ærlige, men uåndelige sind. Gennem den tid, jeg har gået rundt om bordet og nærmede mig dig, har du spurgt dig selv: "Hvad skal jeg gøre, hvis Mesteren går væk og efterlader os alene i verden?" "O du lidettroende! Og alligevel har du næsten lige så meget som mange af dine brødre. Du har været en god proviantmester, Filip. Du mislykkedes kun et par gange, og en af de få gange, vi udnyttede til at manifestere Faderens herlighed. Din forvaltning er snart til ende. Du skal snart mere fuldstændigt gøre det arbejde, du er blevet kaldt til at gøre - at forkynde rigets evangelium. Filip, du har altid ønsket at man skulle vise dig, og meget snart vil du se store ting. Det ville have været meget bedre, hvis du havde set alt dette ved tro, men siden du var oprigtig selv i din materiale forudseenhed vil du leve for at se mine ord gå i opfyldelse. Og så, når du er velsignet med åndelig vision, gå ud til dit arbejde og dediker dit liv til at lede menneskeheden til at søge Gud og til at søge efter evige realiteter med det åndelige troens øje og ikke med det materielle indre øje. Husk, Filip, du har en stor mission på jorden, for verden er fyldt med dem, der ser på livet, ligesom du har været tilbøjelige til at gøre. Du har en stor opgave foran dig, og når det er gjort i tro, skal du komme til mig i mit rige, og det vil være en stor fornøjelse at vise dig de ting, som øjet ikke har set, øret ikke hørt, og det dødelige sind ikke have forestillet sig. I mellemtiden vær som et lille barn i ånde verdenen og lad mig som den nye lærers ånd føre dig frem i det åndelige rige. Og på den måde kan jeg gøre meget for dig, som jeg ikke har været i stand til at udrette, mens jeg har levet blandt jer som en dødelig. Og husk altid, Filip, at han, der har set mig, har set Faderen."

Derefter gik Mesteren over til Nataniel. Da Nataniel rejste sig op, bad Jesus ham sætte sig ned, satte sig selv ved hans side og sagde: "Nataniel, du har lært at leve over fordomme og til at være mere tolerant, siden du blev min apostel. Men du har meget mere at lære. Du har været en velsignelse for dine kammerater deri, at din konsekvente oprigtighed altid har været en påmindelse for dem. Når jeg er gået bort, kan det være at din oprigtighed kan indvirke forstyrrende på hvordan du komme videre med dine brødre, både gamle og nye. Du bør lære dig selv at selv en god tanke skal udtrykkes og tilpasses i overensstemmelse med lytterens intellektuelle status og åndelig udvikling. Oprigtighed er mest nyttigt i rigets arbejde, når det kombineres med diskretion."

"Hvis du lærer at arbejde sammen med dine brødre, kan du måske opnå mere varige resultater, men hvis du finder dig selv søgende i jagten på dem, der tænker som dig, i så fald, dediker dit liv til at vise, at den gudbevidste discipel selv alene i verden og isoleret fra sine trosfæller kan blive en bygherre af riget. Jeg ved, du vil forblive tro til enden, og at jeg en dag vil byde dig velkommen til større tjeneste i mit rige i det høje."

Så talte Nataniel, og stiller dette spørgsmål til Jesus: "Jeg har lyttet til din undervisning lige siden du første gang kaldte mig til tjeneste for dette rige, men ærligt sagt kan jeg ikke helt forstå betydningen af alt det, du fortæller os. Jeg ved ikke, hvad det næste er jeg kan forvente mig, og jeg tror, at de fleste af mine brødre er lige forvirret, men de tøver med at bekende deres forvirring. Kan du hjælpe mig? Jesus lagde sin hånd på Nataniel skulder og sagde: "Min ven, det er ikke mærkeligt, at du føler dig forvirret, når du forsøger at forstå betydningen af min åndelige lære, fordi du er så handicappet af dine fordomme baseret på den jødiske tradition, og så forvirret af din vedholdende tendens til at fortolke mit evangelium i overensstemmelse med de skriftkloge og farisæernes lære."

"Jeg har mundtligt lært dig meget, og jeg har levet mit liv blandt jer. Jeg har gjort alt, hvad der kan gøres for at oplyse jeres sind og befri jeres sjæle, og det, som du ikke har været i stand til at få fra min lære og mit liv, det må I nu forberede jer på at få fra alle lærernes lærere - den faktiske erfaring. Og i alt denne nye erfaring, som nu venter jer, vil jeg gå forud for jer og Sandhedens Ånd skal være med jer. Frygt ikke; det som du ikke nu lykkes at forstå, skal den nye lærer, når han kommer, åbenbare for dig for resten af dit liv på jorden og under jeres træning i de evige tidsaldre. "

Og så vendte Mesteren sig til dem alle og sagde: "Vær ikke forfærdede, over at I ikke kan forstå den fulde betydning af evangeliet. I er men begrænsede, dødelige mennesker, og det, som jeg har lært jer hører til det uendelige, guddommelige og evige. Vær tålmodig og ved godt mod, for I har de evige tidsaldre foran jer, hvor I kan fortsætte jeres gradvise

opnåelse af oplevelsen af at være perfekt, som jeres Fader i Paradiset er perfekt."

Derefter gik Jesus til Thomas, der rejste sig og hørte ham sige: "Thomas, du har ofte manglet tro; men når du har haft dine perioder af tvivl, har du aldrig manglet mod. Jeg ved udmærket, at de falske profeter og falske lærere ikke vil narre dig. Når jeg er væk, til dine brødre sætter stadig mere pris på din kritiske måde at se nye lære. Og når I alle under den kommende tid er spredt til alle verdens hjørner, så husk at du stadig er min ambassadør. Afsæt dit liv til det store arbejde for at vise, hvordan menneskets kritisk materielle sind kan triumfere over den intellektuelle tvivls inerti, når den ser manifestationen af den levende sandhed som den fungerer i oplevelsen af de i ånden fødte mænd og kvinder som bær åndens frugter i deres liv og som elsker hinanden, som jeg har elsket jer. Thomas, jeg er glad for at du sluttede dig til os, og jeg ved, at du efter en kort periode af forvirring vil fortsætte i rigets tjeneste. Din tvivl har forvirret dine brødre, men de har aldrig generet mig. Jeg har tillid til dig, og jeg vil gå foran dig selv til verdens fjerneste egne."

Derefter gik Mesteren over til Simon Peter, som rejste sig som Jesus tiltalte ham: "Peter, jeg ved, du elsker mig, og at du vil dedikere dit liv til offentligt at forkynde evangeliet til jøder og ikke-jøder, men jeg er bedrøvet over at dine år med et sådant tæt samarbejde med mig ikke have gjort mere for at hjælpe dig med at tænke før du taler. Hvilken slags erfaring, er du nødt til at gå igennem, for at lære at sætte en vagt på dine læber? Hvor meget besvær har du ikke været for os med din tankeløse tale ved din formastelig selvtilid! Og du er bestemt til at gøre meget mere besvær for dig selv, hvis du ikke overvinder denne svaghed. Du ved, at dine brødre elsker dig på trods af denne svaghed, og du bør også forstå, at denne mangel på ingen måde svækker min hengivenhed for dig, men det mindsker din brugbarhed og ophører aldrig med at skabe vanskeligheder for dig. Men du vil uden tvivl få meget hjælp fra den erfaring, du kommer til at gå igennem denne nat. Og hvad jeg nu siger til dig, Peter, siger jeg også til alle dine brødre, der er samlet her: I nat er der stor fare for jer alle til at vakle på grund af mig. Du ved, at det er skrevet: "Hyrden skal blive slået ihjel, og fårene skal spredes." Når jeg er fraværende, er der stor fare for, at nogle af jer vil bukke under for tvivl og snuble som følge af, hvad der sker med mig. Men jeg lover dig nu at jeg vil komme tilbage til dig for en kort tid, og så vil jeg gå foran jer til Galilæa.

Så sagde Peter, som lagde sin hånd på Jesu skulder: "Selv hvis alle mine brødre skulle bukke under for tvivl på grund af dig, lover jeg aldrig at snuble over noget du kan gøre. Jeg vil gå med dig, og om nødvendigt, dø for dig."

Da Peter stod der foran sin Mester, dirrende i hele kroppen af en intens følelse og fyldt med ægte kærlighed til ham, så Jesus lige ind i hans tårefyldte øjnene og sagde: "Peter, sandelig, sandelig siger jeg dig, i nat før hanen galler, vil du fornægte mig tre eller fire gange. Og således hvad du derfor ikke har lært i en fredelig forening med mig, vil du lære gennem megen trængsel og mange sorger. Og så når du virkelig har lært den nødvendige lektie, bør du styrke dine brødre og fortsætte med at leve dit liv dedikeret til at forkynde evangeliet, selvom du kan ende i fængsel og eventuelt følge mig i at betale den højeste pris for kærlig tjeneste i bygningen af Faderens rige.

"Men husk mit løfte: Når jeg er bleven oprejst, vil jeg blive noget tid med jer, før jeg går til Faderen. Og selv i nat, vil jeg bede Faderen om at styrke hver enkelt af jer for det, du nu så snart skal gennemgå. Jeg elsker jer alle med den kærlighed hvormed Faderen elsker mig, og derfor bør I fremover elske hinanden, som jeg har elsket jer."

Og så, efter at de havde sunget en salme, begav de sig på vej til lejren på Oliebjerget.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 182

I GETSEMANE

KLOKKEN var omkring ti denne torsdag aften, hvor Jesus viste vejen for de elleve apostle fra Elias og Mary Markus hjem tilbage til lejren ved Getsemane. Lige siden den dag på bakkerne havde Johannes Markus påtaget sig opgaven med at holde et vågent øje med Jesus. Johannes, som var i behov for søvn, havde fået flere timers hvile, mens Mesteren havde været i værelset ovenpå med sine apostle, men da han hørte dem på vej ned, stod han op og iførte sig hurtigt en linned kappe, fulgte dem gennem byen, over Kidrons bæk og videre til deres private lejr nær Getsemaneparken. Johannes Markus forblev så nær Master hele denne nat og den næste dag, at han var vidne til alt og hørte meget af det, som Mesteren sagde fra dette tidspunkt og frem indtil korsfæstelsen.

Da Jesus og de elleve var på vej tilbage til lejren, begyndte apostlene at spekulere på, hvad Judas langvarige fravær betød, og de talte med hinanden om Mesterens forudsigelse om, at en af dem ville forråde ham, og for første gang fik de mistanke om, at alt ikke var godt med Judas Iskariot. Men de udtalte ingen nogle høje kommentarer om Judas, indtil de nåede lejren og bemærkede, at han ikke var der og ventede på deres ankomst. Da de alle belejrede Andreas for at få at vide, hvad der var sket med Judas svarede deres leder kun: ”Jeg ved ikke, hvor Judas er, men jeg er bange for, at han har forladt os.”

1. DEN SIDSTE GRUPPEBØN

Lidt efter at de var ankommet i lejren, sagde Jesus til dem: ”Mine venner og brødre, min tid med jer er nu meget kort, og jeg ønsker, at vi adskiller os selv for at bede til vor Fader i himlen om styrke til at opretholde os i denne time og efterfølgende i alt det arbejde, vi skal gøre i hans navn.”

Da Jesus havde sagt dette, førte han vejen, en kort afstand op ad Oliebjerget, og på en flad klippe med udsigt over hele Jerusalem, bad han dem om at knæle i en cirkel omkring ham, som de havde gjort den dag, de blev ordineret. Så da han stod midt iblandt dem herliggjort af den bløde måneskin, løftede han sine øjne mod himlen og bad:

”Fader, min time er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Jeg ved, du har givet mig al magt over alle levende væsner i mit rige, og jeg vil give evigt liv til alle dem, som er Guds tro sønner. Og dette er det evige liv, at mine skabninger skal kende dig som den eneste sande Gud og Fader, og at de tror på ham, som du har sendt til verden. Fader, jeg har ophøjet dig på jorden og udført det arbejde, du gav mig at gøre. Jeg er næsten færdig med mit overdragelse på de børn af vor egen skabelse; det er fortsat kun for mig at lægge ned mit liv i kødet. Og nu, min Fader, herliggør mig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var, og modtag mig en gang mere ved din højre hånd.

”Jeg har manifesteret dig til de mænd, du har valgt fra verden og gav mig. De er dine - alt liv er i dine hænder - du gav dem til mig, og jeg har boet blandt dem og lært dem om livets vej, og de har troet. Disse mænd er ved at lære, at alt hvad jeg har, kommer fra dig, og at det liv, jeg lever i kødet, er at tilkendegive min Fader til verdener. Den sandhed, du har givet mig, har jeg åbenbaret for dem. Disse mine venner og ambassadører har inderligt ønsket at acceptere dit ord. Jeg har fortalt dem, at jeg udgik fra dig, at du har sendt mig ind i denne verden, og at jeg er ved at vende tilbage til dig. Fader, jeg beder inderligt for disse udvalgte mænd. Og jeg beder ikke for dem, som jeg ville bede for verden, men som for dem, som jeg har udvalgt fra verden til at repræsentere mig i verden efter at jeg er vendt tilbage til dit arbejde, ligesom jeg har repræsenteret dig i denne verden under mit ophold i kødet. Disse mænd er mine; du gav dem til mig; men alle mine er evigt dit, og alt, hvad der var dit, du har nu gjort til mit. Du er blevet ophøjet i mig, og jeg beder nu, at jeg må blive æret i disse mænd. Jeg kan ikke længere være i denne verden; jeg vender tilbage inden længe til det

arbejde, du har givet mig at gøre. Jeg må efterlade disse mænd til at repræsentere os og vores rige blandt mennesker. Fader, hold disse mænd trofaste mens jeg forbereder mig til at opgive mit liv i den kødelige form. Hjælp disse venner til at være en i ånden, som vi er ét. Så længe jeg var med dem, kunne jeg se over dem og vejlede dem, men nu er jeg ved at gå væk. Vær tæt på dem, Fader, indtil vi sender den nye lærer for at trøste og styrke dem.

”Du gav mig tolv mænd, og jeg har holdt dem alle undtagen en, hævnens søn, som ikke længere ønskede at have fællesskab med os. Disse mænd er svage og skrøbelige, men jeg ved, at vi kan stole på dem; jeg har prøvet dem; de elsker mig, da de også ærer dig. Mens de må lide meget for min skyld, ønsker jeg, at de også kan være fyldt med glæde i forsikringen om sønskab i det himmelske rige. Jeg har givet disse mænd dit ord og lært dem sandheden. Verden kan tænkes at hade dem, ligesom den har hadet mig, men jeg beder ikke, at du tager dem ud af verden, kun at du holder dem fra det onde i verden. Hellige dem i Sandheden; dit ord er sandhed. Og som du sendte mig ind i denne verden, ligeledes er jeg klar til at sende disse mænd ind i verden. For deres skyld har jeg levet blandt menneskene og helliget mit liv for at tjene dig, så jeg kunne inspirere dem til rensning gennem den sandhed, jeg har lært dem, og den kærlighed, jeg har åbenbaret for dem. Jeg ved godt, min Fader, at jeg ikke behøver at bede dig om at våge over disse brødre, efter at jeg er gået bort; jeg ved, at du elsker dem, ligesom jeg, men jeg gør dette for at de bedre kan indse at Faderen elsker dødelige mennesker ligesom Sønnen gør.

”Og nu, min Fader, beder jeg ikke alene for disse elleve mænd, men også for alle andre, der nu tror, eller herefter må tro på rigets evangelium gennem deres fremtidige aktiviteter med at sprede ordet. Jeg ønsker, at de alle må være ét, som du og jeg er ét. Du er i mig, og jeg er i dig, og jeg ønsker, at disse troende også kan være i os, at begge vores ånder skal bor i deres indre. Hvis mine børn er en som vi er en, og hvis de elsker hinanden, som jeg har elsket dem, så vil alle mennesker tro at jeg udgik fra dig og være villig til at modtage den åbenbaring af sandhed og herlighed, som jeg har fremført. Den herlighed, du har givet mig, har jeg åbenbaret for disse troende. Så som du har levet med mig i ånden, så har jeg levet med dem i kødet. Så som du har været ét med mig, så har jeg været ét med dem, og så vil den nye lærer for evigt være ét med dem og i dem. Og alt dette har jeg gjort, for at mine brødre i kødet kan vide, at Faderen elsker dem, ligesom Sønnen, og at du elsker dem ligesom du elsker mig. Fader, arbejde med mig for at frelse disse troende, så de snart kan komme til at være med mig i herlighed og derefter gå videre for at forene sig med dig i omfavelse i Paradiset. De, der tjener med mig i ydmygelse, vil jeg have med mig i herlighed, så de får alt det at se, du har lagt i mine hænder som den evige høst af frø såningen i tiden, som jeg gjorde i lighed med dødeligt kød. Jeg længes efter at vise mine jordiske brødre den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev grundlagt. Denne verden kender meget lidt om dig, Retfærdige Fader, men jeg kender dig, og jeg har gjort dig bekendt med disse troende, og de vil gøre dit navn kendt for andre generationer. Og nu lover jeg dem, at du vil være med dem i den verden, som du har været med mig - lige sådan.”

De elleve apostle forblev knælende i denne cirkel om Jesus i flere minutter, inden de rejste sig, og i stilhed gik tilbage til den nærliggende lejr.

Jesus bad for *enhed* blandt sine tilhængere, men han ønskede ikke ensartethed. Synd skaber et dødt niveau af ond sløvhed, men retfærdighed nærer den kreative ånd til individuel oplevelse af den levende virkeligheds evige sandhed og i det progressive fællesskab med Faderens og Sønnens guddommelige ånder. I det åndelige fællesskab mellem den troende søn og den guddommelige Fader kan der aldrig være nogen gruppe bevidsthed som repræsenterer en doktrinær endelighed og sekterisk overlegenhed.

I løbet af hans sidste bøn med apostlene antydede Mesteren, at han havde manifesteret Faderens *navn* til verden. Det er virkelig, hvad han gjorde, ved åbenbaringen af Gud gennem hans perfektioneret liv i kødet. Faderen i himlen havde søgt at åbenbare sig for Moses, men han kunne ikke gå videre end til at forårsage at sige: ”JEG ER”. Presset for yderligere oplysninger om sig selv, afslørede kun: ”JEG ER den JEG ER”. Men da Jesus havde fuldstændt sit jordiske liv var dette Faderens navn blevet så åbenbaret, at Mesteren, som var Faderen inkarneret, virkelig kunne sige:

Jeg er livets brød.

Jeg er det levende vand.

Jeg er lyset.

Jeg er alle tidsaldres længsel.

Jeg er den åbne dør til evig frelse.

Jeg er det endeløse livs virkelighed.

Jeg er den gode hyrde.

Jeg er vejen til uendelig fuldkommenhed.

Jeg er opstandelsen og livet.

Jeg er den evige overlevelses hemmelighed.

Jeg er vejen, sandheden og livet.

Jeg er den infinite Fader til mine finite børn.

Jeg er det sande vintræ; I er grenene.

Jeg er håb for alle, der kender den levende sandhed.

Jeg er den levende bro fra den ene verden til den anden.

Jeg er det levende sammenhæng mellem tid og evighed.

Således udvidede Jesus den levende åbenbaring af Guds navn for alle generationer. Så som guddommelig kærlighed åbenbarer Guds natur, så afslører den evige sandhed hans navn i proportioner, som konstant udvides.

2. DEN SIDSTE TIME FØR FORRÆDERIET

Apostlene var meget chokerede, da de vendte tilbage til lejren og fandt at Judas manglede. Mens de elleve apostle var engageret i en ophedet diskussion om deres forræderiske medapostel tog David Zebedæus og Johannes Markus, Jesus til side og afslørede, at de i flere dage havde holdt Judas under observation, og at de vidste han ville forråde Mesteren i hænderne på sine fjender. Jesus lyttede til dem, men sagde kun: ”Mine venner, intet kan ske for Menneskesønnen, medmindre Faderen i himlen vil det. Lad ikke jeres hjerte være urolige; alt vil arbejde sammen for Guds ære og menneskenes frelse.”

Den muntre stemning hos Jesus begyndte at stilne af. Som timerne gik, blev han mere og mere alvorlige, selv bedrøvet. Apostlene, som var meget ophidset, var tilbageholdende med at vende tilbage til deres telte selv når Mesteren bad dem om at gøre det. Da han vendte tilbage fra sin samtale med David og Johannes, rettede han sine sidste ord til alle elleve og sagde: ”Mine venner, gå til jeres hvile. Gør jer klar til morgendagens arbejde. Husk, vi alle bør underkaste os til den himmelske Faders vilje. Min fred efterlader jeg jer.” Da han havde sagt dette, gav han dem tegn til at gå til deres telte, men da de gik, kaldte han på Peter, James og Johannes og sagde: ”Jeg ønsker at I bliver hos mig for en lille stund.”

Apostlene faldt kun i søvn fordi de bogstaveligt talt var udmattede. De havde ikke fået nok søvn, lige siden de kom til Jerusalem. Før de gik til deres separate sovepladser tog Simon Zelotes dem over til sit telt, hvor han opbevarede sværd og andre våben og forsynede alle med dette kampudstyr. De tog alle mod våben og monterede dem på sig undtagen Nataniel. Da Natanael nægtede at bevæbne sig, sagde han: ”Mine brødre, Mesteren har gentagne gange fortalt os, at hans rige ikke er af denne verden, og at hans disciple ikke skal kæmpe med sværdet for at få det grundlagt. Jeg tror på det; jeg tror ikke, Mesteren vil have os til at bruge sværdet til sit forsvar. Vi har alle set hans mægtige kraft og ved, at han kan forsvare sig mod sine fjender, hvis han ønskede det. Hvis han ikke vil modstå sine fjender, må det betyde, at en sådan praksis er et udtryk for hans ønske om at følge sin Faders vilje. Jeg vil bede, men vil ikke svinge sværdet.” Da Andreas hørte hvad Nataniel sagde, rakte han sit sværd tilbage til Simon Zelotes. Således var ni af dem bevæbnet da de skiltes for natten.

Vreden over at Judas var en forræder overskyggede i øjeblikket alt andet i apostlenes sind. Hvad Mesteren havde sagt med hensyn til Judas i løbet af den sidste bøn, åbnede deres øjne for det faktum, at Judas havde forladt dem.

Efter at de otte apostle endelig var gået til deres telte, og mens Peter, James og Johannes, stod klar til at modtage Mesterens ordrer, kaldte Jesus til David Zebedæus, "Send mig din hurtigste og mest pålidelige budbringer." Da David kom til Mesteren med en vis Jakob, tidligere løber i den natlige budtjeneste mellem Jerusalem og Betsaida, vendte Jesus sig mod ham og sagde: "Begiv dig i al hast til Abner ved Filadelfia og sig, 'Mesteren sender fredshilsener til dig og siger, at tiden er kommet, hvor han vil blive overladt i hænderne på sine fjender, der vil dræbe ham, men at han vil opstå fra de døde og åbenbare sig for dig snarest, inden han går til Faderen, og at han derefter vil give dig vejledning for den tid når den nye lærer kommer til at bo i jeres hjerter.'" Og da Jakob havde indøvet denne besked indtil Mesteren var tilfreds sendte han ham på vej med ordene: "Frygt ikke, hvad nogen kunne gøre til dig, Jakob, for i nat løber en usynlig budbringer ved din side."

Så vendte Jesus sig til lederen af de besøgende grækere, der havde slået lejr med dem, og sagde: "Min bror vær ikke bekymrede for, hvad der snart vil ske, da jeg allerede har advaret jer. Menneskesønnen vil blive dræbt på foranledning af sine fjender, ypperstepræsterne og jødernes herskere, men jeg vil genopstå for en kort tid for at være sammen med jer, før jeg går til Faderen. Og når du har set alt dette ske, herliggør Gud og styrk dine brødre."

Under normale forhold ville apostlene personligt have ønsket Mesteren god nat, men her til aften, var de så optaget af den pludselige erkendelse af Judas desertering og så overvældet af Mesterens usædvanlige afskedsbøn at de bare lyttede til hans farvel hilsen og gik bort i stilhed.

Jesus sagde endnu dette til Andreas, da han forlod ham den aften: "Andreas, gør hvad du kan for at holde din brødre sammen indtil jeg kommer til jer igen efter jeg har tømt dette bæger. Styrk dine brødre, og husk, at jeg allerede har fortalt dig alt. Fred være med jer."

Ingen af apostlene forventede, at noget usædvanligt skulle ske den nat, da det allerede var så sent. De søgte søvn for at stå tidligt op næste morgen og være forberedt på det værste. De troede, at præsterne ville forsøge at arrestere deres Mester tidligt om morgenen, fordi intet verdsligt arbejde nogensinde blev udført efter middag på påskens forberedelsesdag. Kun David Zebedæus og Johannes Markus forstod, at Jesus fjender ville komme sammen med Judas allerede denne nat.

David havde arrangeret at han denne aften skulle stå vagt på den øverste sti, som førte til vejen mellem Betania og Jerusalem, mens Johannes Markus ville holde vagt langs vejen, der førte op ved Kidron til Getsemane. Før David gik til sin selvpålagte opgave som forpost, tog han afsked med Jesus og sagde: "Mester, det har været en stor fornøjelse at tjene dig. Mine brødre er dine apostle, men jeg har nydt at gøre disse små job, når de skulle gøres, og jeg vil savne dig af hele mit hjerte, når du er væk." Så sagde Jesus til David: "David, min søn, andre har gjort, hvad de fik til opgave at gøre, men du har håndteret denne service af dit eget hjerte, og jeg har ikke været blind for din hengivenhed. Du skal også igen tjene med mig i det evige rige."

Så da David var ved at gå for at bevogte den øverste vej, sagde han til Jesus: "Jeg vil gerne fortælle dig, Mester, at jeg har sendt efter din familie, og jeg har modtaget meddelelse fra en budbringer, at de er i Jeriko i aften. De vil være her i morgen tidlig, fordi det ville være farligt for dem at stå op om natten langs den forbandede vej." Jesus så på David og sagde kun: "Lad det være så, David."

Da David var gået op til Oliebjerget begyndte Johannes Markus sin nattevagt i nærheden af vejen langs bækken som førte ned til Jerusalem. Johannes ville være forblevet på denne vagtpost, havde det ikke været for hans store ønske om at være nær Jesus og for at vide, hvad der skete. Kort efter at David forlod ham, og da han så, at Jesus, med Peter, James og Johannes trak sig tilbage til en nærliggende slugt, var han så overvældet af både hengivenhed og nysgerrighed, at han forlod sin vagtpost, fulgte efter dem, og gemte sig i buskene, hvor han så og hørte alt hvad der skete i løbet af de sidste øjeblikke i haven lige før Judas og de væbnede vagter kom for at arrestere Jesus.

Mens alt dette foregik i Mesterens lejr var Judas Iskariot i konference med kaptajnen fortempelvagterne. Denne havde samlet sine mænd i forberedelse til for under forræderens ledelse at gå ud og arrestere Jesus.

3. ALENE I GETSEMANE

Efter at alt var blevet stille og roligt i lejren, tog Jesus Peter, James og Johannes, og gik en kort vej op til en nærliggende slugt, hvor han ofte tidligere havde gået for bøn og fællesskab. De tre apostle kunne ikke undgå at se, at han var smerteligt deprimeret; aldrig før havde de set Mesteren så svært nedslået og trist. Da de ankom til hans andagtssted bad han de tre sidde ned og se med ham, mens han gik t stenkast væk fra dem for at bede. Da han var faldet ned på sit ansigt, bad han: ”Min Fader, jeg kom ind i denne verden for at gøre din vilje, og det har jeg gjort. Jeg ved, at tiden er kommet for mig til at nedlægge mit liv i kødet, og jeg viger ikke tilbage for det, men jeg vil gerne vide, at det er din vilje, at jeg tømmer dette bæger. Send mig sikkerhed for, at jeg vil behage dig i min død som jeg har gjort i mit liv.”

Mesteren forblev i en andægtig stemning, et øjeblik og da han derefter gik over til de tre apostle, fandt han dem sovende, for deres øjne var tunge og de kunne ikke holde sig vågen. Da Jesus vækkede dem, sagde han: ”Hvad! Kan I ikke se med mig endnu en time? Kan du ikke se, at min sjæl er bedrøvet, næsten til døde, og at jeg har brug for dit kammeratskab?” Efter at de tre var vågnet fra deres søvn gik Mesteren igen afsides for sig selv, faldt til jorden og spurgte igen: ”Fader jeg ved, at det er muligt at undgå dette bæger - alt er muligt for dig - men jeg er kommet for at gøre din vilje, og selv om dette er en bitter kop, ville jeg drikke den, hvis det er din vilje.” Da han havde bedt med disse ord kom en mægtig engel ned ved hans side, talte til ham og rørte og styrkede ham.

Da Jesus vendte tilbage for at tale med de tre apostle fandt han dem igen i dyb søvn. Han vækkede dem og sagde: ”I en sådan time som denne, har jeg brug for dig til at se og bede sammen med mig - og jo mere har I behov for at bede om, at I ikke skal falde i fristelse - hvorfor falder I i søvn, når jeg forlader jer?”

Og så for tredje gang trak Mesteren sig tilbage og bad: ”Fader, du se mine sovende apostle; vær barmhjertig mod dem. Ånden er faktisk villig, men kødet er svagt. Og nu, Fader, hvis dette bæger ikke kan undgås, så vil jeg gerne tømme det. Ikke min vilje, men din.” Da han var færdig med sin bøn, lå han et øjeblik næsegrus på jorden. Da han rejste sig og gik tilbage til sine apostle, fandt han dem igen sovende. Han så på dem, gjorde en medfølelse gestus og sagde ømt: ”Sov I nu og hvil jer; afgørelsens øjeblik er forbi. Nu er tiden kommet, hvor Menneskesønnen skal overgives i sine fjenders hænder.” Mens han bøjede sig ned og rystede dem for at vække dem, sagde han: ”Stå op, lad os gå tilbage til lejren, for at se, ham der forråder mig, er tæt, og nu er det øjeblik her, da min flok skal spredes. Men jeg har allerede fortalt dig alt om dette.”

I de år, at Jesus levede blandt hans tilhængere fik de faktisk mange beviser på hans guddommelige natur, men snart ville de være vidne til nye beviser på hans menneskelighed. Lige før den største af alle åbenbaringer af hans guddommelighed, opstandelsen, må nu være de største beviser for hans dødelige natur til at komme, nemlig hans ydmygelse og korsfæstelse.

Hver gang han bad i haven, fik hans menneskelighed et stærkere trosgreb om hans guddommelighed. Hans menneskelige vilje blev mere fuldstændigt et med sin Faders guddommelige vilje. Blandt de ord, som den mægtige engel sagde til ham, var budskabet, at Faderen ønskede at se sin Søns afslutning af sin jordiske overdragelse ved at gennemgå de skabtes oplevelse af døden, lige som alle dødelige må opleve det håndgribelige forfald, når de frigives fra eksistensen i tid til fremadskridelse i evigheden.

Tidligere på aftenen havde det ikke virket så svært at tømme bægeret, men som mennesket Jesus sagde farvel til sine apostle og sendte dem til hvile blev prøvelsen mere skræmmende. Jesus oplevede det naturlige udsving i sine følelser, som er fælles for al menneskelig erfaring, og lige nu var han udmattet af anstrengelse, udmattet af de mange timers anstrengende arbejde og smertefuld angst for sikkerheden for apostlene. Selvom ingen dødelig kan antage at forstår de tanker og følelser af den inkarnerede Guds Søn på et sådant tidspunkt som dette, ved vi, at han udholdt store kvaler og led usigelig sorg, for sved rullede i store dråber nedad hans ansigt. Han var endelig overbevist om, at Faderen havde til hensigt at lade begivenhederne gå sin naturlige gang; han var fast besluttet på ikke at bruge nogen af sin suveræne magt som øverste leder af et univers for at redde sig selv.

De forsamlede hærskarer fra en stort skabelse svævede nu over denne scene, under den midlertidige fælles kommando af Gabriel og Jesu Personaliserede Retter. Divisions hærførere af disse himmelske hære var gentagne gange blevet advaret om ikke at gribe ind i disse begivenheder på jorden, medmindre Jesus selv ville beordre dem til at gribe ind.

Oplevelsen af at blive adskilt fra apostlene var en stor belastning for Jesu menneskelige hjerte; denne kærlighedssorg tyngede ham og gjort det sværere at imødegå en sådan død, som han godt vidste ventede ham. Han indså, hvor svage og uvidende hans apostle var, og han var bange for at forlade dem. Han vidste godt, at tidspunktet for hans afgang var kommet, men hans menneskelige hjerte ønskede at finde ud af om der var muligvis fandtes noget legitim måde at flygte fra denne frygtelige skæbne af lidelse og sorg. Når hjertet således havde søgt en flugtvej, og ikke fundet den, var det villigt til at tømme bægeret. Mikael's guddommelige sind vidste, at han havde gjort sit bedste for de tolv apostle, men Jesu menneskelige hjerte ønskede, at der kunne gøres mere for dem, før de blev efterladt alene i verden. Jesu hjerte blev knust; han elskede virkelig sine brødre. Han blev isoleret fra sin familie i kødet; en af hans udvalgte folk var i færd med at forråde ham. Hans far Josefs folk havde forkastet ham, og dermed beseglet deres undergang som et folk med en særlig mission på jorden. Hans sjæl var plaget af uforklarlig kærlighed og afvist barmhjertighed. Det var et af de forfærdelige øjeblikke i menneskers liv, når alt synes at falde ned med knusende grusomhed og frygtelige smerter.

Jesus var som et menneske ikke immun over for denne situation med privat ensomhed, offentlig skam og en tilsyneladende fejl i hans formål. Alle disse følelser styrtede over ham med en ubeskrivelig vægt. I denne store sorg vendte hans sind tilbage til sin barndoms dage i Nazaret og hans tidlige arbejde i Galilæa. I denne store prøvelsens øjeblik vældede mange af disse behagelige scener fra hans jordiske tjeneste op i hans sind. Og det var disse gamle minder fra Nazaret, Kapernaum, Hermonbjerget samt fra solopgange og solnedgange over den glitrende Genesaret Sø der beroligede ham, da han gjorde sit hjerte stærk og klar til at møde forræderen, som så snart ville forråde ham.

Før Judas og soldaterne ankom, havde Mesteren helt genvundet sin sædvanlige ligevægt. Ånden havde vundet over kødet; tro havde hævdet sig selv over alle menneskelige tendenser til at frygte eller underholde tvivl. Den højeste prøvelse af den menneskelige natur var blevet opfyldt, og acceptabelt bestået. Endnu en gang var Menneskesønnen klar til at møde sine fjender med fred i sindet og i fuldt forvisning om sin uovervindelighed som et dødeligt menneske uforbeholdent dedikeret til at gøre Faderens vilje.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 183

JESUS FORRÅDES OG ARRESTERES

DA han endelig fik Peter, James og Johannes til at vågne op, foreslog han, at de skulle gå til deres telte og forsøge at sove for at være klar til morgenens opgaver. Men på dette tidspunkt var de tre apostle helt vågen. De var forfrisket af deres korte lur og desuden blev de stimuleret og genoplivet af at to ophidsede budbringere ankom på scenen og spurgte efter David Zebedæus, og hurtigt gik i søgen efter ham, da Peter fortalte dem, hvor han holdt vagt.

Selvom otte af apostlene sov dybt, var grækerne, der havde slået lejren ved siden af dem, mere bange for uro, så meget, at de havde sat en vagtpost, der ville advare dem, hvis faren opstod. Da disse to budbringere skyndte sig ind i lejren, begyndte den græske vagt at vække alle sine landsmænd, der fuldt påklædt og fuldt bevæbnet stormede ud af deres telte. Hele lejren var nu vågen, med undtagelse af de otte apostle. Peter ønskede at kalde på hans medarbejdere, men Jesus forbød ham absolut. Mesteren opfordrede dem alle forsigtigt til at vende tilbage til deres telte, men de var tilbageholdende med at følge hans forslag.

Da Mesteren ikke formået at sprede sine tilhængere, forlod han dem og gik ned mod olivenpressen i nærheden af indgangen til Getsemaneparken. Selvom de tre apostle, grækerne, og andre, der boede i lejren tøvede med straks at følge ham, skyndte Johannes Markus sig rundt gennem oliventræerne og gemte sig i et lille skur i nærheden af olivenpressen. Jesus trak sig ud af lejren og fra sine venner, så de som kom, kunne anholde ham uden at forstyrre hans apostle. Mesteren var bange for, at hvis apostlene var vågne og på plads, når han blev arresteret, kunne synet af at blive forrådt af Judas vække deres fjendskab, at de ville gøre modstand mod soldaterne og ville blive sat i fængsel sammen med ham. Han frygtede, at hvis de blev arresteret sammen med ham, kunne de også omkomme med ham.

Selvom Jesus vidste, at planen om at dræbe ham havde sin oprindelse i de jødiske herskers råd, var han også klar over, at alle disse forbryderiske rænkespil havde fuld godkendelse af Lucifer, Satan, og Caligastia. Han vidste godt, at disse oprørere i verden også ville blive glade for at se, at alle apostlene blev ødelagt sammen med ham.

Jesus satte sig ned alene på olivenpressen, hvor han ventede forræderens ankomst, og han blev kun set på det tidspunkt af Johannes Markus og en utallig skare af himmelske observatører.

1. FADERENS VILJE

Der er en stor fare for misforståelse vedrørende betydningen af de talrige udsagn og mange hændelser i forbindelse med afslutningen af Mesterens livsforløb i kødet. Den grusomme behandling, som de uvidende tjenere og hårdhuede soldater udsatte Jesus for, den uretfærdige gennemførelse af rettergangen mod ham og den afstumpede holdning hos dem, der hævdede at være religiøse ledere bør ikke forveksles med, at Jesus, da han tålmodigt underkastede sig alle disse lidelser og alt denne ydmygelse, oprigtigt fulgte Paradisfaderens vilje. Det var virkelig og i sandhed Faderens vilje, at hans søn skulle tømme de dødeliges erfaringsbæger i sin helhed, fra fødsel til død, men Faderen i himlen havde intet som helst at gøre med anstiftelsen af den barbariske opførsel af disse angiveligt civiliserede mennesker, der så brutalt torturerede Mesteren og så forfærdelig overøste hans person, der slet ikke gjorde modstand, med den ene uværdighed efter den anden. Disse umenneskelige og chokerende erfaringer, som Jesus udholdt i løbet af de sidste timer af sit jordiske liv var på ingen måde en del af Faderens guddommelige vilje, hvilken Jesu menneskelige natur så sejrrigt havde lovet at udføre når mennesket i ham endelig gav sig selv for Gud, som udtrykt i den trefoldige bøn, som han fremførte i haven, mens hans trætte apostle sov den fysisk udmattelsens søvn.

Faderen i himlen ønskede, at hans overdragelsens Søn skulle afslutte sit jordiske livsforløb naturligt, ligesom alle

dødelige i kødet skal ende deres liv på jorden. Almindelige mænd og kvinder kan ikke forvente, at deres sidste timer på jorden og den indtrædende dødsepisode vil blive lettet ved en særlig dispensation. Derfor valgte Jesus at nedlægge sit liv i kødet på den måde, som var i overensstemmelse med det naturlige forløb af begivenheder, og han nægtede standhaftigt at frigøre sig fra det grusomme greb fra en skummel sammensværgelse af umenneskelige begivenheder som med forfærdelig sikkerhed fejede frem mod hans utrolige ydmygelse og modbydelige død. Hver en del i hele denne forbløffende manifestation af had og hidtil uset demonstration af grusomhed var onde menneskers og onde dødeliges arbejde. Gud i himlen udtrykte ikke sin vilje til det, og det var heller ikke dikteret af Jesu ærkefjender, selvom de gjorde meget for at sikre, at tankeløse og onde dødelige på denne måde ville afvise overdragelsens Søn. Til og med ham, som er syndens far vendte ansigtet bort fra den ulidelige rædsel, som udspillede sig på korsfæstelsesscenen.

2. JUDAS INDE I BYEN

Efter at Judas så pludselig forlod bordet under den Sidste Nadver, gik han direkte hjem til sin fætter, og så gik de begge direkte til tempelvagternes kaptajn. Judas bad kaptajnen samle vagterne og fortalte ham, at han var parat til at føre dem til Jesus. Da Judas ankom til pladsen lidt tidligere end forventet, tog det noget tid, før de kom på vej til familien Markus hjem, hvor Judas forventede at finde Jesus stadig i selskab med apostlene. Mesteren og de elleve apostle gik fra Eljah Markus hele femten minutter før forræderen og vagterne ankom. Da dem som ville anholde ham ankom til familien Markus hjem, var Jesus og de elleve apostle allerede godt uden for bymurene og på vej til lejren ved Oliebjerget.

Judas blev meget bekymret over hans manglende evne til at finde Jesus i familien Marks hus sammen med elleve mænd, hvoraf kun to var bevæbnet for at gøre modstand. Han var bekendt med, at kun Simon Peter og Simon Zelotes var udstyret med sværd, da de forlod lejren om eftermiddagen. Judas havde håbet at få Jesus anholdt, når der var stille i byen, og chancen for modstand var lille. Forræderen var bange for, at hvis han ventede indtil de vendte tilbage til lejren, ville de støde på lidt over tres hengivne disciple, og han vidste også, at Simon Zelotes havde et fuldt tilstrækkelig lager af våben i sin besiddelse. Judas blev mere og mere nervøs, da han overvejede, hvordan de elleve trofaste apostle ville hade ham, og han var bange for, at de ville forsøge at dræbe ham. Han var ikke kun illoyal, men også en reel kujon i hjertet.

Da de ikke fandt Jesus i det øverste rum bad Judas vagtkaptajnen om at vende tilbage til templet. På dette tidspunkt begyndte herskerne at samles i ypperstepræstens hjem i forberedelse til at modtage Jesus, som deres aftale med forræderen forudsatte, at Jesus blev anholdt før midnat den dag. Judas forklarede sine medarbejdere, at Jesus ikke længere opholdt sig i familien Markus hus, og at det var nødvendigt at gå til Getsemane for at arrestere ham. Forræderen fortsatte derefter med at sige, at lidt over tres hengivne disciple var i lejren med Jesus, og de alle var godt bevæbnet. Jødernes herskere mindede Judas om at Jesus altid havde prædikeret ikke-vold, men Judas svarede, at de ikke kunne påberåbe sig, at alle tilhængere af Jesus fulgte doktrinen. Han var virkelig bange for sit eget liv, og derfor vovede han at bede om et følge af fyrre bevæbnede soldater. Da de jødiske myndigheder ikke havde så stor en styrke af bevæbnede mænd under deres kommando, gik de straks til fæstningen Antonia og anmodede den romerske kommandant til at give dem denne vagtstyrke, men da han erfarede, at de agtede at arrestere Jesus, nægtede han straks at acceptere deres anmodning og henviste dem til sin overordnede officer. Således blev mere en times tid anvendt, med at gå fra den ene myndighed til den anden, indtil de endelig blev tvunget til at gå til Pilatus selv for at få tilladelse til at bruge romerske vagtsoldater. Det var sent, da de ankom til Pilatus hus, og han havde trukket sig tilbage til sit eget værelse med sin kone. Han tøvede med at have nogen kontakt med dette foretagende, især da hans kone bad ham om ikke at imødekomme anmodningen. Men da den førende tjenestemand ved jødernes råd var til stede og personligt anmodede om denne hjælp, fandt guvernøren det klogt at bevilge det andragende, og tænkte at han senere kunne rette noget forkert som de kunne tænkes at begå.

Da Judas Iskariot ved halvtolvtiden, gik bort fra templet, blev han ledsaget af mere end tres personer - tempelvagter, romerske soldater og nysgerrige ansatte hos ypperstepræsterne og herskere.

3. MESTEREN ARRESTERES

Da dette følge af bevæbnede soldater og vagter, som bar fakler og lanterner, nærmede sig haven skyndte Judas sig et langt stykke foran truppen for at være klar til hurtigt at identificere Jesus så fangevogterne let kunne gribe ham før hans

ledsagere kunne komme til hans forsvar. Der var desuden en anden grund til, at Judas ville komme foran Mesterens fjender: Han troede det ville se ud, som om han var ankommet før soldaterne, så apostlene og andre som var samlet om Jesus måske ikke direkte ville forbinde ham med de bevæbnede vagter, der fulgte i hælene på ham. Judas havde endda selv tænkt at komme som den person, der havde skyndt sig for at advare dem om at anholdelsen var under opsejling, men planen blev forpurret gennem Jesus spolerende hilsen til forræderen. Selvom Mesteren venligt tiltalte Judas, hilste han ham som en forræder.

Så snart Peter, James og Johannes, og omkring tredive af deres kammerater i lejren så den væbnede styrke med fakler svinge omkring bakkekammen, vidste de, at soldaterne kom for at arrestere Jesus, og de styrtede alle ned til nær olivenpressen, hvor Mesteren sad alene i måneskin. Mens soldatertruppen nærmede sig fra den ene side, kom de tre apostle og deres brødre fra den anden side. Da Judas trådte frem for at tale til Mesteren stod de to grupper der, ubevægelig, med Mesteren mellem dem og Judas parat til at trykke det forræderiske kys på hans pande.

Det havde været forræderens håb, at han efter at have vist vagterne frem til Getsemane, blot kunne udpege Jesus til soldaterne, eller højst opfylde sit løfte om at hilse ham med et kys, og derefter hurtigt trække sig tilbage fra scenen. Judas var meget bange for at alle apostlene ville være til stede, og at de ville koncentrere deres angreb på ham i hævn, fordi han havde vovet at forråde deres elskede lærer. Men da Mesteren hilste ham som en forræder, var han så forvirret, at han ikke gjorde noget forsøg på at undslippe.

Jesus gjorde et sidste forsøg på at redde Judas fra håndgribeligt at forråde ham, da han inden forræderen nåede frem til ham trådte til side, vendte sig til den forreste soldat til venstre, den romerske kaptajn, og sagde: "Hvem søger du?" Kaptajnen svarede: "Jesus af Nazaret" Jesus stod op direkte foran officeren, stod der i den rolige majestæt som tilkommer hele skabelsens Gud og sagde: "Det er mig." Mange af denne bevæbnede trup havde hørt Jesus underviser i templet, andre havde hørt om hans mægtige gerninger, og da de hørte ham så stærkt tilkendegive sin identitet rykkede de som stod i de forreste rækker pludselig tilbage. De blev overvældet af forbløffelse over hans rolige og majestætiske tilkendegivelse af sin identitet. Det var derfor ikke nødvendigt for Judas at gå videre i sit forræderi. Mesteren havde dristigt åbenbart sig for sine fjender, og de kunne have taget ham uden Judas hjælp. Men forræderen måttet gøre noget, der forklarede hans tilstedeværelse blandt den bevæbnede trup, og desuden, ønskede han at vise, at han udførte sin del af aftalen med jødernes herskere om at forråde Jesus for at være berettiget til den store belønning og ære, som han troede, han ville blive overøst med som compensation for sit løfte om at levere Jesus i deres hænder.

Mens vagterne samlede sig efter først at have vaklet ved synet af Jesus og ved lyden af hans usædvanlige stemme, og mens apostlene og disciplene kom nærmere, trådte Judas frem til Jesus, placerede et kys på panden og sagde: "Vær hilset, Mester og Lærer." Og da Judas således omfavnede sin Mester, sagde Jesus: "Ven, har du ikke gjort nok! Skal du endda forråde Menneskesønnen med et kys?"

Apostlene og disciplene blev bogstaveligt bedøvet af hvad de så. På et tidspunkt flyttede ingen sig. Da Jesus frigjorde sig fra Judas svigefulde omfavnelse, trådte frem til vagterne og soldaterne og spurgte igen, "Hvem søger I?" Igen svarede kaptajnen, "Jesus af Nazaret", og igen svarede Jesus "Jeg har fortalt dig, at det er mig. derfor, hvis du søger mig, lad disse andre gå deres vej. Jeg er klar til at gå med dig."

Jesus var klar til at følge med tilbage til Jerusalem med vagterne, og kaptajnen og soldaterne var meget villige til at lade de tre apostle og deres kammerater gå deres vej i fred. Men før de kunne komme væk, og mens Jesus stod der afventende kaptajnens ordrer, gik en vis Malkos, den syriske livvagt til ypperstepræsten, frem til Jesus for at binde hans hænder på ryggen, selv om den romerske kaptajn ikke havde givet ordre om at Jesus på denne måde skulle bindes. Da Peter og hans medarbejdere så deres Mester blive udsat for denne overtrædelse, kunne de ikke længere holde sig tilbage. Peter trak sit sværd og løb sammen med de andre frem for at slå Malkos til jorden. Men før soldaterne kunne komme til ypperstepræstens tjeners forsvar, hævdede Jesus en afskrækkende hånd til Peter og sagde strengt: "Peter, sæt dit sværd tilbage. De, der griber til sværd vil omkomme ved sværdet. Forstår I ikke, at det er Faderens vilje, at jeg tømme dette bæger? Og desuden ved du ikke, at jeg selv nu kunne tage kommandoen over mere end tolv legioner engle og deres medarbejdere, der kunne befri mig fra hænderne af disse få mænd?"

Selvom Jesus således effektivt satte en stopper for den fysiske modstand af sine tilhængere, var det nok til at vække frygten hos vagtkaptajnen, som nu med soldaternes hjælp lagde tunge hænder på Jesus og hastigt bandt ham. Da de

bandt hans hænder med tykke reb, sagde Jesus til dem: "Hvorfor kommer du til mig med sværd og køller, som for at gribe en røver? Daglig var jeg hos jer i templet, offentligt undervisende folket, og I gjorde intet forsøg på at arrestere mig der."

Da Jesus var blevet bundet gav kaptajnen, der frygtede, at Mesterens efterfølgere kunne forsøge at redde ham, ordre om, at de skulle arresteres, men soldaterne var ikke hurtig nok, for da Jesu disciple hørte kaptajnen give ordre om at anholde dem, flygtede de hastigt tilbage i slugten. Under hele denne tid havde Johannes Markus været gemt i det nærliggende skur. Da vagterne begyndte at gå tilbage til Jerusalem med Jesus, forsøgte Johannes Markus at snige sig ud af skuret for at indhente de flygtende apostle og disciple. Men netop som han kom ud passerede en af de sidste tilbagevendende soldater forbi, der havde forfulgt de flygtende disciple, og da han så den unge mand i hans linnedkappe, styrtede han efter ham og fik næsten fat i ham. Faktisk kom soldaten så tæt på Johannes at han fik fat i hans kappe, men den unge mand befriet sig fra tøjet og flygtede nøgen mens soldaten stod der med den tomme kappe i hånden. Johannes Markus skyndte sig i hast hen til David Zebedæus på det øverste spor. Da han havde fortalt David hvad der var sket, skyndte de to sig tilbage til teltene med de sovende apostle og informerede alle otte af Mesteren var blevet forrådt og arresteret.

Omkring det tidspunkt da de otte apostle blev vækket, var de som flygtede op i slugten ved at vende tilbage, og de samledes alle nær olivenpressen for at drøfte, hvad der skulle gøres. I mellemtiden, havde Simon Peter og Johannes Zebedæus, som havde skjult sig blandt oliventræer, allerede gået videre ad vejen efter pøbel af soldater, vagter og tjenere, som nu førte Jesus tilbage til Jerusalem, som de ville have ført en desperat kriminel. Johannes fulgt tæt efter pøbelen, men Peter kom langt bagefter. Efter at Johannes Markus var kommet fri fra soldatens greb, forsynede han sig med en kappe, som han fandt i Simon Peter og Johannes Zebedæus telt. Han havde mistanke om, at vagterne ville tage Jesus til ypperstepræsten emeritus Hanna hjem. Han løb derfor en omvej gennem olivenlunden, var fremme foran før pøbelen, og gemte sig i nærheden af indgangen ved porten til ypperstepræstens palads.

4. DISKUSSIONEN VED OLIVENPRESSEN

James Zebedæus befandt sig adskilt fra Simon Peter og hans bror Johannes, og derfor sluttede han sig nu til de andre apostle ved olivenpressen og deres camperende venner fra lejren for at drøfte, hvad der skal gøres i betragtning af Mesterens anholdelse.

Andreas var blevet befriet fra alt ansvar for at handle som gruppeleder for sine medapostle, og i overensstemmelse hermed, holdt han sig tavs under den største krise i deres liv. Efter en kort uformel drøftelse, rejste Simon Zelotes sig op på stenmuren ved olivenpressen, fremførte en lidenskabelig bøn om loyalitet over for Mesteren og rigets sag samt opfordrede sine medapostle og de andre disciple til at løbe efter mængden og befri Jesus. Størstedelen af selskabet ville være parat til at følge hans aggressive ledelse om ikke Nataniel havde rejst sig i det øjeblik Simon tav og henledte deres opmærksomhed på de råd som Jesu så ofte havde gentaget om ikke-modstand. Han mindede dem også om, at Jesus samme aften, havde pålagt dem at redde deres liv til det tidspunkt, hvor de ville gå ud i verden for at forkynde den gode nyhed om det himmelske rigets evangelium. Nataniel blev støttet i sin udtalelse af James Zebedæus, som nu fortalte, hvordan Peter og andre havde trukket deres sværd for at forhindre anholdelsen af Mesteren, og at Jesus havde bedt Simon Peter og de andre mænd med sværd om at sætte deres sværd tilbage i skeden. Mattæus og Filip talte også, men diskussionen førte ikke til noget endeligt indtil Thomas, som henledte deres opmærksomhed på, at Jesus havde givet Lazarus rådet om ikke at sætte sit liv i fare, påpegede, at de ingenting kunne gøre for at redde Mesteren, fordi han nægtede at lade sine venner forsvare ham og da han insistere på ikke at bruge sine guddommelige kræfter til at stoppe sine menneskelige fjender. Thomas overtalte dem til at spredes, hver mand for sig selv, under forudsætning af at David Zebedæus ville forblive i lejren for at opretholde et sted for informationsudveksling og et budbringer hovedkvarter for gruppen. Ved halvtretiden den morgen var lejren øde. Kun David stod tilbage med tre eller fire budbringere, efter at de andre var blevet sendt ud for at indhente oplysninger om, hvor Jesus var ført hen, og hvad de agtede at gøre med ham.

Fem af apostlene, nemlig Nataniel, Mattæus, Filip, og tvillingerne gemte sig i Betfage og Betania. Thomas, Andreas, James og Simon Zelotes gemte sig i byen. Simon Peter og Johannes Zebedæus fulgte efter til Hannas hus.

Kort efter daggry, vandrede Simon Peter, modløs og dybt fortvivlet, tilbage til lejren ved Getsemane. David sendte ham sammen med en budbringer til sin bror, Andreas, der var hjemme hos Nikodemus i Jerusalem.

Under hele den tid, Jesus hang på korset forblev Johannes Zebedæus, som Jesus havde sagt til ham, hele tiden i hans nærvær, og det var Johannes, der fra time til time leverede Davids sendebud med oplysninger, som de bragte til David i lejren i haven og derefter blev videregivet til apostlene i deres skjulesteder og til Jesu familie.

Sandelig er hyrden blevet slået ned og fårene er spredt! Mens de alle vagt indså, at Jesus på forhånd havde advaret dem om netop denne situation, var de alt for svært chokeret af Mesterens pludselige forsvinden til at kunne bruge deres sind normalt.

Det var kort efter daggry, og lige efter at Peter var blevet sendt for at slutte sig til sin bror at Juda, Jesus kødelige bror, ankom ganske forpustet til lejren og forud for resten af Jesu familie, kun for at erfare at Mesteren allerede var blevet arresteret og han skyndte sig tilbage ned ad Jerikovejen med disse oplysninger til sin mor, sine brødre og søstre. David Zebedæus sendte bud til Juda til Jesu familie, at de ville samles i Martas og Marias hus i Betania, og der afvente de nyheden som hans budbringere regelmæssigt ville give dem.

Sådan var situationen i den sidste halvdel af torsdag nat og fredagens tidlige morgentimer med hensyn til apostlene, de vigtigste disciple og Jesus familie på jorden. Alle disse grupper og enkeltpersoner blev holdt i kontakt med hinanden gennem budbringertjenesten, som David Zebedæus fortsatte med at lede fra sit hovedkvarter i lejren ved Getsemane.

5. PÅ VEJ TIL YPPERSTEPRÆSTENS PALADS

Før soldaterne forlod haven med Jesus opstod en tvist mellem tempelvagternes jødiske kaptajn og soldaterkompagniets romerske kaptajn om hvor de skulle bringe Jesus. Tempelvagternes kaptajn gav ordre til, at han skulle bringes til Kajfas, som var den fungerende ypperstepræst. De romerske soldaters kaptajn beordrede, at han skulle bringes til Hannas, den tidligere ypperstepræst Kajfas svigerfar, i dennes palads. Dette gjorde han, fordi romerne havde for vane at behandle alle sager, der involverede håndhævelsen af de jødiske religiøse love direkte med Hannas. Den romerske kaptajns ordre blev adlydt; de bragte Jesus til Hannas for et forberedende retsmøde.

Judas marcherede i nærheden af kaptajnerne og hørte alt, hvad der blev sagt, men han deltog ikke i skænderiet, for hverken den jødiske kaptajn eller den romerske officer ønskede at sige selv et ord til forræderen - i det omfang foragtede de ham.

Omkring dette tidspunkt skyndte Johannes Zebedæus, som huskede Mesterens vejledning, om at han altid skulle holde sig lige ved hånden, op tæt på Jesus, hvor han marcherede mellem de to kaptajner. Da tempelvagternes øverstbefalende så Johannes kommer op ved siden af dem, sagde han til sin assistent: "Tag denne mand og bind ham. Han er en af tilhængerne af denne mand." Men da den romerske kaptajn hørte dette, kiggede rundt og så Johannes, gav han ordre til, at apostlen skulle komme over til hans side, og at ingen skulle forulempe ham. Så sagde den romerske kaptajn til den jødiske kaptajn: "Denne mand er hverken en forræder eller en kujon. Jeg så ham i haven, og han træk ikke sværdet mod os. Han er modig nok til at komme frem for at være sammen med sin Mester, og ingen skal lægge hænderne på ham. Den romerske lov tillader hver fange ret til at have mindst én ven med ham foran dommerskranken, og denne mand må ikke forhindres i at stå ved siden af sin mester, fangen." Da Judas hørte dette, blev han så skamfuld og ydmyget, at han sakkede efter de andre og kom alene til Hannas palads.

Dette forklarer, hvorfor Johannes Zebedæus fik lov til at forblive tæt på Jesus under alle hans prøvende oplevelser, den nat og den næste dag. Jøderne var bange for at sige noget til ham eller på nogen måde forulempe ham, fordi han havde fået noget af status som en romersk rådgiver udpeget til at fungere som observatør af sagen ved jødernes domstol for religiøse anliggender. Johannes privilegerede position blev yderligere styrket, da romeren, da han overlod Jesus til tempelvagternes kaptajn ved porten til Annas palads, vendte sig til sin hjælper og sagde: "Gå sammen med fangen og sørg for, at jøderne ikke dræber ham uden tilladelse fra Pilatus. Iagttag, at de ikke snigmyrder ham og sørg for at hans ven fra Galilæa får lov til at deltage og observere alt hvad der sker." Dette gjorde det muligt for Johannes at være i nærheden af Jesus helt op til tidspunktet for hans død på korset, selvom de andre ti apostle var tvunget til at forblive i skjult. Johannes fungerede under romersk beskyttelse, og jøderne turde ikke forulempe ham før efter Mesterens død.

Og hele vejen til Hannas palads, åbnede Jesus ikke sin mund. Fra tidspunktet for hans anholdelse, til tidspunktet for hans fremtræden foran Hannas, sagde Menneskesønnen ikke et ord.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 184

FORAN DET JØDISKE RÅDS DOMSTOL

REPRÆSENTANTER for Hannas havde hemmeligt instrueret kaptajnen af de romerske soldater til straks at bringe Jesus til Hannas palads efter at han var blevet anholdt. Den tidligere ypperstepræst ønskede at bevare sin prestige som jødernes fremmest religiøse autoritet. Han havde også et andet formål, i at tilbageholde Jesus i flere timer i sit hus, og det var at få tid til lovligt at indkalde det jødiske råds domstol. Det var ikke lovligt at indkalde det jødiske råds domstol til at mødes før morgen ofringen i templet, og dette offer blev tilbudt klokken tre om morgenen.

Hannas vidste, at en domstol bestående af det jødiske råds medlemmer var planlagt i hans svigersøn Kajfas palads. Omkring tredive medlemmer af jødernes råd havde været samlet siden midnat i ypperstepræstens hjem for at være klar til at sidde i dom over Jesus, så han kunne indbringes foran dem. Kun de medlemmer var samlet som var stærkt og åbent imod Jesus og hans lære, for det krævede kun treogtyve medlemmer af en domstol, for at behandle sagen.

Jesus tilbragte omkring tre timer i Hannas palads på Olivenbjerget, ikke langt fra Getsemane haven, hvor de arresterede ham. Johannes Zebedæus var fri og sikker i Hannas palads ikke kun på grund af den romerske kaptajns ord, men også fordi han og hans bror Jakob var velkendt af de ældre tjenere da de så de mange gange havde været gæster på slottet, fordi den tidligere ypperstepræst var en fjern slægtning til deres mor, Salome.

1. JESUS FORHØRES AF HANNAS

Hannas, der blev velhavende i omsætningen fra templet, med sin svigersøn som den fungerende ypperstepræst og deres forbindelser til de romerske myndigheder, var faktisk den mest magtfulde enkelt person i hele det jødiske samfund. Han var en snu og diplomatisk organisator og medsammensvoren. Han ønskede at kontrollere dette spørgsmål om at slippe af med Jesus; han turde ikke overlade sådan en vigtig sag helt til sin bryske og aggressive svigersøns afgørelse. Hannas ønskede at sikre, at retssagen mod Jesus, ikke løb ud af hænderne på saddukæerne. Han frygtede en mulig sympati for Jesus fra nogle af farisæere, da han så, at næsten alle medlemmer af jødernes råd, der havde støttet Jesu sagen var farisæere.

Hannas havde ikke set Jesus i flere år, ikke siden Mesteren havde besøgt hans hus og straks forlod det, da han bemærket, hvordan kold og reserveret, han blev modtaget af Hannah. Hannas troede, han kunne drage fordel af dette tidligere bekendtskab og bruge det til at forsøge at overtale Jesus til at opgive sine påstande og forlade Palæstina. Han kunne ikke lide at have del i mordet på en god mand, og resonerede, at Jesus måske ville vælge at forlade landet snarere end at lide døden. Men da Hannas stod foran den urokkelige og beslutsomme galilæer, vidste han straks, at det ville være nytteløst at komme med sådanne forslag. Jesus var endnu mere majestætisk og godt afbalanceret end Hannas huskede at han var.

Da Jesus var ung, havde Hannas en stor interesse i ham, men nu var hans indkomst truet af hvad Jesus havde gjort for nylig, da han drev vekselererne og de øvrige handlende ud fra templet. Denne handling havde meget mere end Jesu lære vækket den tidligere ypperstepræsts fjendtlighed.

Hannas trådte ind i sin rummelige audienssal, satte sig i en stor stol, og befalede, at Jesus skulle føres ind foran ham. Efter nogle få øjeblikke tilbragt i stilhed besigtigende Mesteren, sagde han: "Du forstår godt, at der skal gøres noget ved din undervisning, da du forstyrrer ro og orden i vores land." Da Hannas så spørgende på Jesus så Mesteren ham lige i øjnene men sagde ikke noget. Hannas talte igen: "Hvad er navnene på dine disciple, foruden Simon Zelotes, oprøreren?" Igen kiggede Jesus ned på ham, men svarede ikke.

Hannas var betydeligt forstyrret over at Jesus nægtede at besvare hans spørgsmål, så meget, at han sagde til ham: ”Har du ingen interesserer overhovedet om hvorvidt jeg er venligt til dig eller ej? Har du ingen respekt for den magt jeg har til at bestemme i de spørgsmål som tages op i den kommende retssag mod dig?” Da Jesus hørte dette, sagde han: ”Hannas, du ved, at du ikke kan have nogen magt over mig, hvis det ikke var tilladt af min Fader. Nogle vil ødelægge Menneskesønnen, fordi de er uvidende; de ved ikke bedre, men du, ven, ved, hvad du gør. Hvordan kan du derfor afvise Guds lys?”

Den venlige måde, hvorpå Jesus talte til Hannas næsten forvirrede ham. Men han havde allerede i sit sind besluttet, at Jesus enten skulle forlade Palæstina eller dø, så han samlede sit mod og spurgte: ”Hvad er det, du forsøger at lære folket? Hvad påstår du at være?” Jesus svarede: ”Du ved godt, at jeg altid har talt frit ud til verden. Jeg har undervist i synagoger og mange gange i templet, hvor alle jøder og mange ikke-jøder har hørt mig. Jeg har ikke sagt noget i hemmelighed; Hvorfor spørger du mig om min undervisning? Hvorfor kalder du ikke på dem, der har hørt mig og spørge dem? Se, hele Jerusalem har hørt det som jeg har talt, selvom du ikke selv har hørt disse lærdomme.” Men før Hannas kunne svare slog hushovmesteren, der stod i nærheden, Jesus, i ansigtet med sin hånd og sagde: ”Hvor vover du at svare ypperstepræsten med sådanne ord?” Hannas gav ingen irettesættelse til sin hovmester, men Jesus vendte sig mod ham og sagde: ”Min ven, hvis jeg har sagt noget ondt, bær vidnesbyrd mod det onde, men hvis jeg har sagt sandheden, hvorfor slår du mig så?”

Selv Hannas fandt det beklageligt, at hans hovmester havde slået Jesus, han var for stolt til at gøre opmærksom på sagen. I sin forvirring gik han ind i et andet rum, og efterlod Jesus alene med husets ansatte og tempelvagterne i næsten en time.

Da han vendte tilbage, gik han op på siden af Mesteren, og sagde: ”Påstår du at være Messias, Israels befrier?” Jesus sagde: ”Hannas, du har kendt mig fra min ungdom. Du ved, jeg ikke påstår at være andet end det, som min Fader har besluttet, og at jeg er blevet sendt til alle mennesker, til ikke-jøder, samt jøder.” Så sagde Hannas: ”Jeg har fået at vide, at du har påstået at være Messias, er det sandt?” Jesus så på Hannas men svarede kun ”Sådan har du sagt.”

Omkring dette tidspunkt kom budbringere fra Kajfas palads for at finde ud af, hvad tid Jesus ville blive bragt for det jødiske råds domstol, og da daggryet allerede nærmede sig mente Hannas, at det var bedst at sende Jesus bagbundet og under opsyn af tempelvagterne til Kajfas. Kort efter fulgte han selv efter dem.

2. PETER INDE I GÅRDEN

Da vagt- og soldatertruppen nærmede sig indgangen til Hannas palads marcherede Johannes Zebedæus ved siden af de romerske soldaters kaptajn. Judas sakkede lidt bagefter, og Simon Peter fulgte langt bagefter. Efter at Johannes sammen med Jesus og vagterne var kommet ind i gården til paladset kom Judas til døren, men da han så Jesus og Johannes, gik han over til Kajfas hus, hvor han vidste den virkelige retssag mod Jesus senere ville blive afholdt. Et stykke tid efter at han var gået ankom Simon Peter, og da han stod ved porten, så Johannes ham, ligesom de ville føre Jesus ind i paladset. Tjenestepigen der var portvagt kendte Johannes, og da han talte til hende og bad om, at hun skulle lade Peter komme ind, gjorde hun det frivilligt.

Da Peter var kommet ind i gården, gik han over til trækuls bålet for at varme sig selv, for natten var kølig. Han følte sig afgjort på det forkerte sted her blandt Jesu fjender, og han var helt sikkert det forkerte sted. Mesteren havde ikke instrueret ham til at holde sig tæt ved hånden, som han havde formået Johannes. Peter burde have været med de andre apostle, som udtrykkeligt var blevet advaret om ikke at risikere deres liv i løbet af denne tid, hvor deres Mester blev stillet for retten og korsfæstet.

Peter smed sit sværd kort før han kom op til paladsets port og var dermed ubevæbnet, da han gik ind i Hannas gård. Hans sind snurrede rundt i forvirring. Han kunne næsten ikke indse, at Jesus var blevet arresteret. Han kunne ikke fatte situationens virkelighed - at han var her på Hannas gårdsplads og varmede sig ved siden af ypperstepræstens tjener. Han spekulerede på, hvad de andre apostle gjorde, og da han i sit sind vendte og drejede det, hvordan det gik til, at Johannes havde fået adgang til paladset, drog han den konklusion, at det var fordi han var kendt af tjenerne, siden han kunne bede portvagten om at lade ham komme ind.

Et stykke tid efter at pigen ved porten havde tilladt Peter at komme ind, og mens han varmede sig ved ilden, gik hun hen til ham og sagde drillende: ”Er du ikke også en af denne mands disciple?” Peter burde ikke være blevet overrasket over på denne måde at blive identificeret, fordi det var Johannes, der havde bedt pigen om at lade ham komme ind gennem paladsets port. Men hans nerver var så anstrengt, at denne identifikation som en discipel smed ham ud af balance, og med kun en eneste tanke øverst i sit sind - nemlig at slippe af sted med sit liv - besvarede han omgående tjenestepigens spørgsmål og sagde: ”Nej, det er jeg ikke.”

Snart kom en anden tjener hen til Peter og sagde: ”Har jeg ikke set dig i haven, da de arresterede denne mand? Er du ikke også en af hans tilhængere?” Peter blev nu for alvor forskrækket. Han så ingen chance for at undslippe sikkert fra disse anklagere; derfor benægtede han voldsomt enhver forbindelse til Jesus og sagde: ”Jeg kender ikke denne mand, og jeg hører ikke til hans tilhængere.”

Et kort øjeblik derefter trak portvagten Peter til side og sagde: ”Jeg er sikker på at du er en discipel af denne Jesus, ikke kun fordi en af hans tilhængere bad mig om at lade dig komme ind i gården, men også fordi min søster her har set dig i templet med denne mand? Hvorfor benægter du dette?” Da Peter hørte at pigen anklagede ham, benægtede han under megen sværgen og forbandelse alt kendskab til Jesus og sagde igen: ”Jeg hører ikke til denne mands tilhængere, jeg kender ham ikke engang, jeg har aldrig hørt om ham.”

Peter forlod bålet for en tid og vandrede omkring på gården. Han ville gerne være flygtet, men var bange for at gøre opmærksom på sig selv. Da han begyndte at fryse, gik han tilbage til ilden, og en af de mænd, som stod nær ved ham, sagde: ”Sandelig, du er en af denne mands disciple. Denne Jesus er en Galilæer, og din tale afslører dig, for du taler også som en Galilæer.” Igen benægtede Peter al forbindelse med sin Mester.

Peter var så forvirret, at han forsøgte at undgå kontakt med sine anklagere ved at forlade ilden og forblive for sig selv på verandaen. Efter mere end en time af denne isolation mødte portvagten og hendes søster ham tilfældigt, og begge hævdede drilsk, at han var en af Jesu disciple. Igen benægtede han anklagen. Ligesom han igen havde nægtet al forbindelse med Jesus, galede hanen, og Peter huskede de advarende ord, som Mesteren tidligere samme aften havde givet ham. Mens han stod der med tungt hjerte og knust med skyldfølelse, åbnedes dørene til paladset, og vagterne førte Jesus forbi på vej til Kajfas. Da Jesus passerede Peter, så han ved lyset af faklerne udtrykket af fortvivlelse i ansigtet hos sin tidligere selvsikre og overfladisk modige apostel, og han vendte sig og så på Peter. Peter glemte aldrig det blik, så længe han levede. Det var sådan et blik af medfølelse og kærlighed i samarbejde med hinanden, som ingen dødelig nogensinde havde set i Mesterens ansigt.

Efter Jesus og vagterne havde passeret ud gennem palads porten, fulgte Peter efter dem, men kun en kort afstand. Han kunne ikke gå længere. Han satte sig i vejkanthen og græd bitterligt, og da han havde grædt disse smertens tårer, vendte han sine skridt tilbage til lejren, hvor han håbede at finde sin bror, Andreas. Da han ankom til lejren, fandt han kun David Zebedæus, der sendte ham med vejledende budbringer til stedet i Jerusalem, hvor hans bror gemte sig.

Hele Peters oplevelse skete på gårdspladsen i Hannas palads på Oliebjerget. Han fulgte ikke Jesus til ypperstepræsten Kajfas palads. Peter kom til den erkendelse, at han gentagne gange havde fornægtet sin Mester da et hanegal, indikerende, at alt dette skete uden for Jerusalem, da det var imod loven at holde fjerkræ i selve byen.

Indtil hanen galede, og bragte Peter til sine bedre sanser, havde han kun tænkt, da han gik frem og tilbage på verandaen for at holde varmen, hvor smart han havde undgået tjenernes beskyldninger, og hvordan han havde forpurret deres forsøg på at forbinde ham med Jesus. Hidtil havde han kun tænkt på at disse tjenere ikke havde nogen moralsk eller juridisk ret til på denne måde at udspørge ham, og han lykønskede sig virkelig for den måde, hvorpå han troede, at han var sluppet for at blive identificeret og muligvis arresteret og fængslet. Først da hanen galede, gik det op for Peter, at han havde fornægtet sin Mester. Først da Jesus så på ham, indså han, at han havde undladt at leve op til sine privilegier som en af rigets ambassadører.

Efter at have taget det første skridt på vejen af kompromis og mindst modstand var der ikke noget klart for Peter, end at fortsætte med den adfærdsmæssige måde, han havde valgt. Det kræver en stor og ædel karakter af den, der først er startet forkert, og så vende rundt og gå den rigtige vej. Alt for ofte har ens eget sind tendens til at retfærdiggøre en fortsættelse af den forkerte vej, når man engang har trådt ind på den.

Peter troede aldrig helt, at han kunne blive tilgivet, indtil han mødte sin Mester efter hans opstandelse, og så, at han blev modtaget lige som før oplevelserne under denne tragiske aften af benægtelser.

3. JESUS FORAN DET JØDISKE RÅDS DOMSTOL

Det var omkring klokken halv fire denne fredag morgen, da ypperstepræsten Kajfas åbnede mødet ved det jødiske råds undersøgelsesdomstol og anmodede om, at Jesus skulle indbringes for dem for hans formelle rettergang. Ved tre tidligere lejligheder havde jødernes råd med et stort flertal, dekretet dødsdommen over Jesu, besluttet, at han var værdig til døden på grundlag af uformelle beskyldninger om lovovertrædelse, blasfemi og foragt for Israels forfædres traditioner.

Dette var ikke et regelmæssigt indkaldt møde i jødernes råd, og det blev ikke holdt på sin sædvanlige plads, i tempelrummet af udhugget sten. Dette var en særlig retssagsdomstol bestående af omkring tredive medlemmer af jødernes råd og holdt i ypperstepræstens palads. Johannes Zebedæus var til stede med Jesus under hele denne såkaldte retssag.

Hvor smigrede var ikke disse præster, skriftkloge, saddukæere og nogle farisæere over at Jesus, som havde rystet deres position og sat spørgsmålstegn ved deres autoritet, nu sikkert var i deres hænder! Og de var fast besluttet på at han ikke skulle leve for at undslippe deres hævngherrige klør.

Normalt, når jøderne stillede en person på anklagebænken anklaget for forbrydelser som medfør dødsstraf, nærmede de sig med stor forsigtighed, og kiggede på alle måder til, at retfærdighed og upartiskhed blev observeret i udvælgelsen af vidner og håndtering af hele retssagen. Men ved denne lejlighed, var Kajfas mere af en anklager end en upartisk dommer.

Jesus viste sig for domstolen iklædt sine sædvanlige klæder og med hænderne bundet på ryggen. Hele domstolen blev forskrækket og noget forvirret af hans majestætiske udseende. Aldrig havde de set en fange eller set en mand med sådan fatning på anklagebænken for sit liv.

Den jødiske lov krævede, at mindst to vidner skulle være enige om ét punkt, før fangen kunne blive retsforfulgt i sagen. Judas kunne ikke påberåbes som et vidne imod Jesus, fordi den jødiske lov specifikt forbød vidneudsagn fra en forræder. Mere end en snes af falske vidner var til stede for at vidne mod Jesus, men deres vidnesbyrd var så selvmodsigende og åbenbart opdigtet at rådsmedlemmerne selv meget stærkt skammede sig over forestillingen. Jesus stod der og kiggede velvilligt på disse menedere, og hans meget rolig måde gjorde de liggende vidner forvirret. Under alle disse falske vidnesbyrd sagde Mesteren ikke et ord. Han svarede ikke på deres mange falske beskyldninger.

Første gang, at to af deres vidner nærmede sig noget, der selv lignede en lignende historie var, da to mænd vidnede om, at de havde hørt Jesus sige, da han holdt en af sine forelæsninger i templet, at han ville ”ødelægge dette tempel lavet med hænder og inden for tre dage bygge et nyt tempel uden brug af hænder.” Det var ikke præcis, hvad Jesus havde sagt, og desuden pegede han på sin egen krop, da han gjorde den udtalelse som der blev hentydet til.

Selv ypperstepræsten råbte til Jesus, ”Vil du ikke besvare nogen af disse beskyldninger?” Jesus åbnede ikke sin mund. Han stod der i stilhed, mens alle disse falske vidner afgav deres vidnesbyrd. Had, fanatisme og hensynsløse overdrivelser karakteriserede i høj grad disse menederes ord, at deres vidneudsagn faldt på deres egne forviklinger. Den allerbedste gendrivelse af deres falske beskyldninger var Mesterens rolige og majestætiske stilhed.

Kort efter at de falske vidner var begyndt at afgive deres vidneforklaring ankom Hannas og tog sin plads ved siden af Kajfas. Hannas rejste sig nu og hævdede, at Jesu trusler om at ødelægge templet var nok til at retsforfølge ham på tre punkter:

1. At han var en farlig bedrager af folket. At han lærte dem umulige ting og ellers vildledte dem.
2. At han var en fanatisk revolutionær, da han hævdede at med vold, at ville tilrane sig det hellige tempel; hvordan kunne han ellers rive det ned?

3. At han underviste i magi, eftersom han lovede at bygge et nyt tempel, og det uden brug af hænder.

Det fuldtallige jødiske råd havde allerede aftalt, at Jesus var skyldig i sådanne overtrædelser af jødisk lov, som den fortjente dødsstraf, men de var nu mere fokuseret på at opbygge sådanne påstande om hans adfærd og lærdomme, at de kunne berettigede Pilatus til at afsige en dødsdom på deres fange. De vidste, at de skulle indhente samtykke fra den romerske guvernør før Jesus lovligt kunne blive dræbt. Hannas ønskede at fortsætte langs en linje, der fik det til at se ud som om Jesus var farligt at have som lærer ude blandt folket.

Men Kajfas kunne ikke længere bære at se Mesteren stå der perfekt komponeret og i ubrudt tavshed. Han troede, han kendte mindst en måde at få fangerne til at tale. Derfor skyndte han sig over til siden af Jesus, rystede sin anklagende finger i Mesterens ansigt og sagde: ”Jeg beder dig i navnet på den levende Gud til at fortælle os, om du er Befrieren, Guds søn.” Jesus svarede Kajfas: ”Det er jeg. Snart, begiver jeg mig til Faderen, og snart skal Menneskesønnen være iklædt magt og atter herske over himlens herskarer.”

Da ypperstepræsten hørte Jesus sige disse ord, blev han meget vred, sønderrev hans overtøj, og udbrød: ”Hvad skal vi med flere vidner? Se, nu har I alle hørt, hvordan denne mand spotter. Hvad synes I nu bør gøres med denne lovovertræder og gudsbespøtter?” Og de sagde alle med én stemme: ”Han har fortjent døden, han skal korsfæstes.”

Jesus viste ingen interesse i spørgsmål til ham, da han stod foran Hannas eller rådsmedlemmerne, bortset fra dette ene spørgsmål i forhold til sin overdragelsesmission. Da han blev spurgt, om han var Guds Søn, svarede han straks og utvetydigt bekræftende.

Hannas anmodet om, at behandlingen skulle fortsætte, og at beskyldningerne af en bestemt slags med hensyn til Jesu forhold til romerretten og de romerske institutioner skulle formuleres og derefter præsenteres for Pilatus. Rådsmedlemmerne var ivrige efter at få en hurtig afslutning på disse spørgsmål, ikke kun fordi det var påske forberedelsesdag og ingen verdsligt arbejde kunne gøres efter middag, men også fordi de frygtede at Pilatus når som helst kunne vende tilbage til Cæsarea, den romerske hovedstad i Judæa, fordi han kun var i Jerusalem for påskefesten.

Men Hannas var ikke i stand til at bevare kontrollen over retten. Efter at Jesus så uventet havde svaret Kajfas, trådte ypperstepræsten frem og slog ham i ansigtet med sin hånd. Hannas var virkelig chokeret, ligesom de øvrige medlemmer af retten, i forbifarten ud af lokalet spyttede de Jesus i ansigtet og mange af dem gav ham hånlige lussinger. I en sådan uorden og uhørt forvirring sluttede det første møde klokken halv fem af rådsmedlemmernes retssag mod Jesus.

Tredive fordomsfulde og traditionsforblændede falske dommere med deres falske vidner tillader sig at sidde til dom over den retfærdige Skaber af et univers. Disse lidenskabelige anklagere er forbitret af denne Guds og menneskes majestætiske stilhed og storslået holdning. Hans tavshed er forfærdeligt at udholde, hans tale er frygtløst udfordrende. Han er uberørt af deres trusler og ufortrødent med deres angreb. Mennesket sidder i dom over Gud, men selv da elsker han dem og ville redde dem, hvis han kunne.

4. YDMYGELSENS TIME

Den jødiske lov krævede, at retten skulle holde to møder, hvor det kom til afsigelse af dødsdom. Dette anden møde skulle finde sted dagen efter det første, og den mellemliggende tid skulle rettens medlemmer tilbringe i faste og sorg. Men disse mænd kunne ikke afvente den næste dag for at bekræfte deres beslutning om, at Jesus skulle dø. De ventede kun én time. I mellemtiden blev Jesus efterladt i audienssalen i hænderne på tempelvagterne, der sammen med præstens tjenere morede sig ved at overøse Menneskesønnen med ydmygelser af alle slags. De spottede ham, spyttede på ham og gav ham hårde slag. De ramte ham i ansigtet med en stang og sagde derefter, ”Profeter for os, du din befrier, hvem det var, der slog dig.” Så de holdt på en hel time med at nedrakke og mishandle denne galilæer, som ikke gjorde modstand.

I løbet af denne tragiske time af lidelse og simulerende retssager, foran de uvidende og ufølsomme vagter og tjenere, ventede Johannes Zebedæus alene i et tilstødende rum. Da disse misbrug først begyndte, angav Jesus med et nik med hovedet til Johannes, at han skulle trække sig tilbage. Mesteren vidste godt, at hvis han lod sin apostel forblive i rummet og bevidne disse ydmygelser, ville Johannes vrede vækkes til et punkt, hvor hans udbrud af protesterende harme formentlig ville føre til hans død.

Under hele denne rædsel time ytrede Jesus ingen ord. Til denne ædle og følsomme menneskelige sjæl, forenet i personlighedsforhold med hele dette universets Gud, var der ikke en mere bitter del af denne ydmygelses bæger end den frygtelige time prisgivet disse uvidende og grusomme vagter og tjenere, der var blevet opildnet til at slå ham af det eksempel som medlemmerne af denne såkaldte jødernes domstol havde foregået med.

Det menneskelige hjerte kan umuligt forestille sig den gysen af forargelse, der fejede ud over et stort univers da de himmelske intelligenser bevidnede dette syn, da deres elskede Hersker underkastede sig selv til viljen af hans uvidende og vildledte skabninger på den synds formørkede og ulykkelige sfære Urantia.

Hvad er dette dyriske træk hos mennesker, der får det til at fornærme og fysisk angribe det, som det ikke åndeligt eller intellektuelt kan opnå? I det halvciviliserede menneske lurder en ond brutalitet som søger sit udløb over dem, der er højere i visdom og åndelig opnåelse. Vær vidne til den uhyggelige råhed og den brutale vildskab af disse angiveligt civiliserede mennesker, når de fik en vis form af dyrisk glæde fra disse fysiske angreb på den modstandsløse Menneskesøn. Da disse ydmygelser, fornærmelser og slag regnede ned over Jesus forsvarerede han sig ikke, men han var ikke forsvarsløs. Jesus blev ikke besejret, han havde bare ikke deltaget i kampen i materiel forstand.

Under disse øjeblikke vinder Mesteren sine største sejre i hele sit lange og begivenhedsrige livsforløb som en stor og omfattende univers skaber, opretholder og frelser. Efter at Jesus til fulde har levet et liv for at åbenbare Gud til mennesket, er han nu i gang med at udføre en ny og hidtil uset åbenbaring af mennesket til Gud. Jesus åbenbare nu for verdnerne den sidste triumf over alt frygt for isolation hos den skabte personlighed. Menneskesønnen har nået den endelige realisering af hans identitet som Guds Søn. Jesus tøver ikke med at hævde, at han og Faderen er ét; og på grundlag af denne øverste og overjordiske oplevelses kendsgerning og sandhed, opfordrer han alle rigets troende at blive ét med ham, ligesom han og Faderen er ét. Den levende erfaring i Jesu religion bliver således den aldrig svigtende og sikker procedure, hvorved det bliver muligt for de åndeligt isolerede og kosmisk ensomme dødelige på jorden at undslippe personlighedens isolation, med alle dens konsekvenser af frygt og tilhørende følelse af hjælpeløshed. I Himmeligets broderlige realiteter finder Guds trossønner endelige befrielse fra både personlig og planetarisk isolation af selvet. Den gudbevidste troende oplever stigende entusiasme og storhed af den åndelige socialisering på en univers skala - medborgerskab i det høje i forbindelse med den evige realisering af den guddommelige skæbne perfektions opnåelse.

5. DOMSTOLENS ANDET MØDE

Klokken halv seks samledes retten igen, og Jesus blev taget ind i det tilstødende rum, hvor Johannes ventede. Her bevogtede den romerske soldat og tempelvagterne Jesus, mens domstolen begyndte at formulere de anklager som ville blive præsenteret for Pilatus. Hannas gjort det klart for sine medarbejdere at anklagen for blasfemi ikke havde nogen vægt hos Pilatus. Judas var til stede, da domstolen indkaldte til dette andet møde, men han gav ingen vidnesbyrd.

Denne samling af domstolen varede kun en halv time, og da de afsluttede mødet for at gå foran Pilatus, havde de udarbejdet anklageskriftet, hvorefter Jesus havde fortjent dødsstraf under tre hovedpunkter:

1. At han fordærvede den jødiske nation; han havde forført folket og ophidsede dem til oprør.
2. At han lærte folket at nægte at betale skat til kejseren.
3. At han, da han hævdede at være konge og grundlægger af et nyt slags rige, opfordrede til forræderi mod kejseren.

Hele denne proces var ulovligt og helt imod de jødiske love. Ikke to vidner var blevet enige på et punkt, undtagen de to, der vidnede om Jesu udtalelse om at rive templet ned og bygge det op på tre dage. Selv på dette punkt, var der ingen vidner til sagsøgtes forsvar eller Jesus blev aldrig bedt om at forklare, hvad han mente med udtalelsen.

Det eneste punkt, hvor domstolen logisk kunne have dømt ham, var den, som omhandlede blasfemi, og selv den ville have hvilet helt på hans eget udsagn. Selv vedrørende blasfemi, undlod de formelt at stemme om dødsstraf.

Nu tog de den frihed at formulere tre anklager, med hvilken de ville gå foran Pilatus, hvorefter ingen vidner var blevet hørt

om disse påstande, og som var blevet aftalt, mens den anklagede fange var fraværende. Da dette var gjort trak tre af farisæerne sig; de ville have Jesus henrettet, men de var ikke villige til at formulere anklagerne mod ham uden vidner og i hans fravær.

Jesus fremtrådte ikke igen foran det jødiske råds domstol. De ville ikke se hans ansigt igen, da de sad til dom over hans uskyldige liv. Jesus kendte ikke (som et menneske) deres formelle anklager, indtil han hørte dem oplæst af Pilatus.

Mens Jesus var i rummet med Johannes og vagterne, og mens retten mødtes for andenbehandlingen kom nogle af de kvinder, der var i den øverste ypperstepræsts palads sammen med deres venner for at se den mærkelige fange, og en af dem spurgte ham ”Er du Messias, Guds søn?” Jesus svarede: ”Hvis jeg fortæller dig om det, tror du mig ikke; og hvis jeg spørger dig, svarer du mig ikke.”

Klokken seks om morgenen blev Jesus ført ud fra Kajfas hjem for at stilles for Pilatus, for at få bekræftelse af dødsdommen, som denne jødernes råds domstol så uretfærdigt og ulovligt havde afgivet.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 185

RETTERGANGEN FORAN PILATUS

STRAKS efter klokken seks fredag morgen, den 7. april 30 e.Kr. blev Jesus indbragt for Pilatus, den romerske statholder, som var under umiddelbart opsyn af den syriske legat som regerede Judæa, Samaria og Idumæa. Tempelvagterne førte Mesteren foran den romerske guvernør bagbunden og ledsaget af omkring halvtreds af hans anklagere, heriblandt det jødiske råds domstols medlemmer (primært saddukæerne), Judas Iskariot, og ypperstepræsten Kajfas og apostlen Johannes. Hannas befandt sig ikke hos Pilatus.

Pilatus var oppe og klar til at modtage denne gruppe i de tidlige morgentimer, for dem, der den foregående aften havde formået at få hans samtykke til at bruge romerske soldater til at arrestere Menneskesønnen, havde meddelt ham, at Jesus ville blive ført frem for ham i de tidlige morgentimer. Denne rettergang var arrangeret således, at den ville finde sted foran pretoriet, en tilføjelse til fæstningen Antonia, hvor Pilatus og hans kone boede når de besøgte Jerusalem.

Selvom Pilatus forrettede en stor del af forhøret af Jesus inde i pretoriets yderrum, blev den offentlig retssag afholdt udenfor på trappen, der førte op til hovedindgangen. Det var en indrømmelse til de jøder, som nægtede at gå ind i en hvilken som helst ikke-jødisk bygning, hvor surdej kunne tænkes anvendt på denne påske forberedelsesdag. Hvis de gjorde, ville det ikke kun gøre dem ceremonielle urene og dermed forhindre dem i at deltage i eftermiddagens taksigelsesfest, men også gøre det nødvendigt for dem at gennemgå rensningsceremonier efter solnedgang for at være berettigede til at deltage i påskens aftensmåltid.

Selv om disse jøder slet ikke var bekymret i samvittigheden, da de intrigerende gennemførte det retslige mord på Jesus, var de dog meget samvittighedsfulde i alle disse tilfælde relateret til ceremoniel renlighed og traditionel regelmæssighed. Disse jøder er ikke de eneste, som har forsømt at anerkende høje og hellige forpligtelser af guddommelig natur, samtidig som de har givet minutiøs opmærksomhed på ting, både i tid og evighed som er af ringe betydning for menneskers velfærd.

1. PONTIUS PILATUS

Hvis Pontius Pilatus ikke havde været en rimelig god guvernør af de mindre provinser, ville Tiberius næppe have tolereret ti år med at have ham som statholder i Judæa. Selv om han var en rimelig god administrator, var han en moralsk kujon. Han var ikke stor nok som menneske til at forstå karakteren af hans opgave som jødernes guvernør. Han var ikke i stand til at forstå, at disse hebræer havde en *virkelig religion*, en tro, som de var villige til at dø for, og at millioner og atter millioner af dem, spredt ud over hele imperiet, så på Jerusalem som en helligdom for deres tro og respekterede jødernes råd som den højeste domstol på jorden.

Pilatus elskede ikke jøderne, og denne dybtliggende fjendtlighed begyndte tidligt at manifestere sig. Blandt alle de romerske provinser var ingen sværere at regere end Judæa. Pilatus forstod aldrig rigtig de problemer som var involveret i forvaltningen af jøderne, og derfor gjorde han allerede tidligt i sin tid som guvernør en serie af næsten fatale og så godt som selvmorderiske brølere. Det var disse fejl, der gav jøderne en sådan magt over ham. Når de ønskede at påvirke hans beslutninger, alt hvad de skulle gøre, var at true med en opstand og Pilatus ville hurtigt kapitulere. Denne tilsyneladende vaklen eller mangel på moralsk mod, hos prokuratoren var primært fordi han huskede mange kontroverser med jøderne, og at de hver gang havde besejret ham. Jøderne vidste, at Pilatus var bange for dem, at han frygtede for sin stilling foran Tiberius, og de udnyttede de mange muligheder af denne viden til stor ulempe for guvernøren.

Pilatus misbilligelse blandt jøderne opstod som et resultat af en række uheldige møder. Først havde han ikke tager

alvorligt deres dybtliggende fordomme mod alle former for billeder, som de så som symboler på afgudsdyrkelse. Derfor lod han sine soldater marchere ind i Jerusalem uden at fjerne kejserens billede fra deres banner, hvilket havde været skik af de romerske soldater under hans forgænger. En stor deputation af jøder ventede på Pilatus i fem dage, og opfordrede ham til at få disse billeder fjernet fra de militære bannere. Han nægtede bestemt at acceptere deres anmodning og truede med øjeblikkeligt at dræbe dem. Pilatus, selv en skeptiker, forstod ikke, at folk med stærke religiøse følelser ikke vil tøve med at dø for deres religiøse overbevisning. Han blev derfor alarmeret da disse jøder udfordrende stillede sig op foran hans palads, bøjede deres hoveder til jorden, og sendte bud, at de var klar til at dø. Pilatus indså, at han havde udslynget en trussel, som han var uvillig til at gøre alvor af. Han gav efter, beordrede, at billederne blev fjernet fra soldaternes banner i Jerusalem, og fandt sig selv fra den dag stort set underlagt de jødiske lederes luner som således havde opdaget hans svaghed i at udtale trusler, som han frygtede at udføre

Senere besluttede Pilatus at genvinde sin tabte prestige og havde derfor opsat kejserlige skjolde, såsom almindeligt blev anvendt ved kejser tilbedelse, på murene ved Herodes palads i Jerusalem. Da jøderne protesterede, var han ubøjelig. Da han nægtede at lytte til deres protester, appellerede de straks til Rom, og kejseren beordret straks de ulovlige skjolde fjernet. Efter det var respekten for Pilatus endnu lavere end før.

En anden ting, der bragte ham i stor unåde hos jøderne var, da han vovede at tage penge fra tempelkassen til at betale for opførelsen af en ny akvædukt afset til at øge udbuddet af vand til de millioner af besøgende, som kom til Jerusalem for de store religiøse fester. Jøderne fastholdt, at det kun var jødernes råd som kunne beslutte om tempelmidlernes anvendelse, og de ophørte aldrig med bittert at bebrejde Pilatus for hans formastelige afgørelse. Ikke mindre end en snes optøjer og megen blodsudgydelse blev følgen af denne beslutning. Den sidste af disse alvorlige udbrud havde at gøre med slagtingen af et stort selskab af galilæere mens de praktiserede deres andagt ved alteret.

Det er bemærkelsesværdigt, at mens denne vaklende romerske hersker ofrede Jesus på grund af hans frygt for jøderne og for at beskytte sin personlige stilling, blev han endelig afsat som følge af den unødvendige slagting af samaritanere i en situation, hvor en falsk Messias med sine ubegrundede påstande førte tropper til Gerizimbjerget, hvor han hævdede tempelkarrene fandtes begravet. Voldelige optøjer brød ud, da han ikke kunne eller ville afsløre skjulestedet af de hellige kar, som han havde lovet. Som et resultat af denne hændelse befalede den syriske legat Pilatus at begive sig til Rom. Tiberius døde, mens Pilatus var på vej til Rom, og han fik ikke fornyet ansættelse som statholder i Judæa. Han kom sig aldrig helt fra den triste dom over at have givet samtykke til korsfæstelsen af Jesus. Da han ikke fandt nogen velvilje hos den nye kejser, trak han sig tilbage til provinsen Lausanne, hvor han efterfølgende begik selvmord.

Claudia Procula, Pilatus hustru, havde hørt meget om Jesus af hendes tjenestepige, som var føniker og troede på rigets evangelium. Efter Pilatus død, indtog Claudia en fremtrædende plads i udbredelsen af det gode budskab.

Alt dette forklarer meget af det, der skete denne tragiske fredag morgen. Det er let at forstå, hvorfor jøderne vovede at befale Pilatus - for at få ham op klokken seks for at afhøre Jesus - og også hvorfor de ikke tøvede med at true med at anklage ham for kejseren for forræderi, hvis han vovede at nægte deres krav om Jesu død.

En værdig romersk guvernør, der ikke på ufordelagtig vis var involveret med jødernes herskere ville aldrig have tilladt disse blodtørstige religiøse fanatikere til at forårsage en mands død, en mand som han selv havde erklæret uskyldig i deres falske anklager og uden skyld. Rom gjorde en stor bommert, en fejl med vidtrækkende konsekvenser i jordiske anliggender, da man sendte denne andenrangs Pilatus til at regere Palæstina. Tiberius burde hellere have sendt imperiets bedste provinsielle administrator til jøderne.

2. JESUS FORAN PILATUS

Da Jesus og hans anklagere havde samlet sig foran Pilatus domssal kom den romerske guvernør ud, vendte sig til det samlede selskab, og spurgte: "Hvad anklager fremfører I mod denne mand?" Saddukæerne og rådsmedlemmerne, der havde taget det på sig at gøre op med Jesus, havde besluttet at gå foran Pilatus for at få dødsdommen over Jesu bekræftet uden frivilligt at udtrykke noget bestemt anklage. Derfor svarede talsmanden for rådets domstol Pilatus: "Hvis denne mand ikke var en forbryder, ville vi ikke have bragt ham til dig."

Da Pilatus så, at de var tilbageholdende med at oplyse deres anklager mod Jesus, selv om han vidste, at de hele natten

havde været involveret i drøftelser om hans skyld, svarede han dem: ”Da I ikke er blevet enige om nogen bestemte anklager, hvorfor tager I så ikke manden og dømmer ham efter jeres egne love?”

Så sagde råds domstolens sekretær til Pilatus: ”Det er ikke lovligt for os at dømme nogen til døden, og denne forstyrrer af vores folk fortjener at dø for det, han har sagt og gjort. Derfor er vi kommet til dig for at få denne beslutning bekræftet.”

At domstolens rådsmedlemmer kom foran Pilatus med dette forsøg på omgåelse beskriver både deres ondskab og had til Jesus og deres mangel på respekt for Pilatus upartiskhed, ære og værdighed. Hvilken uforskammethed hos disse underlagte borgere til at træde frem foran deres provinsguvernør og anmode om henrettelse mod en mand, før de havde givet ham en retfærdig rettergang og uden selv at komme med konkrete anklager mod ham!

Pilatus kendte til noget af Jesu arbejde blandt jøderne, og han antog, at de anklager som kunne anføres mod ham havde at gøre med overtrædelser af de jødiske religiøse love; derfor forsøgte han at bringe sagen for deres egen domstol. Samtidig var det en fornøjelse for Pilatus at få dem til offentligt at bekende, at de var magtesløse til at afgive og udføre en dødsdom over en, der tilhørte deres eget folk, og som de var kommet til at foragte med et bittert og misundeligt had.

Et par timer tidligere, kort før midnat, og efter at Pilatus havde givet tilladelse til at bruge romerske soldater til at håndhæve den hemmelige anholdelse af Jesus, havde han hørt yderligere om Jesus og hans lære fra sin kone Claudia. Claudia var delvist konverteret til jødedommen og blev senere en helhjertet troede på Jesu evangelium.

Pilatus ville gerne udskyde denne høring, men han så at de jødiske ledere var besluttede på at behandlingen af sagen skulle fortsætte. Han vidste, at ikke kun var påskens forberedelsesmorgen, men at dagen som var fredag også var forberedelsesdag for den jødiske sabbat af hvile og tilbedelse.

Pilatus som var pinligt klar over den respektløse måde, hvorpå disse jøder nærmede sig ham, var ikke villig til at acceptere deres krav, at Jesus skulle dømmes til døden uden rettergang. Da han derfor havde ventet et øjeblik på, at de ville præsentere deres anklager mod fangen, vendte han sig til dem og sagde: ”Jeg vil ikke dømme denne mand til døden uden rettergang, og ej heller vil jeg forhøre ham, indtil I skriftlig har fremført jeres anklager mod ham.”

Da ypperstepræsten og de andre hørte Pilatus sige dette, gav de tegn til lovens sekretær, som derefter afleverede de skriftlige anklager mod Jesus til Pilatus. Disse beskyldninger var:

”Vi har i den jødiske råds domstol fundet, at denne mand er en forbryder og en forstyrrer af vores folk i at han har gjort sig skyldig i:

”1. Ødelæggelse af vores nation og tilskyndelser vores folk til oprør.

”2. Forbyder folket at betale skat til kejseren.

”3. Kalder sig selv jødernes konge og underviser i grundlæggelsen af et nyt rige.”

Jesus var ikke forhørt efter reglerne eller dømt i henhold til loven, når det kom til nogen af disse anklager. Han havde ikke engang hørt disse anklager, da de først blev præsenteret, men Pilatus hentede ham fra pretoriet, hvor vagterne holdt ham, og krævede, at anklagerne blev gentaget så Jesus fik dem at høre.

Da Jesus hørte disse beskyldninger, vidste han godt, at han ikke var blevet hørt om disse spørgsmål, foran den jødiske domstol, og det vidste Johannes Zebedæus også og dem, som anklagede Jesus, men han svarede ikke på deres falske beskyldninger. Selv da Pilatus bød ham at besvare sine anklagere, åbnede han ikke sin mund. Pilatus var så overrasket over det urimelige i hele proceduren og så imponeret af Jesu tavshed og mesterligt holdning, at han besluttede at tage fangen ind i hallen og forhøre ham alene.

Pilatus var forvirret i sit sind, bange for jøderne i sit hjerte, og mægtigt rørt i sin ånd ved synet af Jesus, der majestætisk stod foran sine blodtørstige anklagere og så ned på dem, ikke i tavs foragt, men med et udtryk af ægte medlidenhed og sorgfuld hengivenhed.

3. PILATUS FORHØRER JESUS ALENE

Pilatus tog Jesus og Johannes Zebedæus ind i et af hans private værelser, efterlod vagterne udenfor i hallen, bad fangen om at sidde, sad ved siden af ham og spurgte flere spørgsmål. Pilatus begyndte at tale med Jesus ved at forsikre ham om, at han ikke troede på den første anklage mod ham, nemlig at han var en, der ødelagte nationen og tilskyndede til oprør. Så spurgte han: ”Har du nogensinde lært, at man ikke skal betale skat til kejseren?” Jesus pegede på Johannes og sagde: ”Spørg ham eller nogen andre, der har hørt min undervisning.” Da spurgte Pilatus Johannes om skattespørgsmålet, og Johannes vidnede om hvad hans Mester havde lært og forklarede, at Jesus og hans apostle betalte skat både til Cæsar og til templet. Da Pilatus havde afhørt Johannes, sagde han: ”Se til, at du ikke fortæller nogen, at jeg har talt med dig.” Og Johannes afslørede heller ikke nogensinde dette.

Pilatus vendte sig for at fortsætte forhøret af Jesus og sagde: ”Og nu, angående den tredje anklage mod dig, er du jødernes konge?” Da der var en tone, der kunne antyde en oprigtig afhøring i Pilatus stemme, smilede Jesus til prokuratoren og sagde: ”Pilatus, spørger du dette for dig selv, eller tager du spørgsmålet fra disse andre, mine anklagere?” Hvorpå guvernøren i en tone af delvis vrede svarede: ”Er jeg en jøde? Dit eget folk og ypperstepræsterne har ført dig her og bedt mig om at dømme dig til døden. Jeg sætter spørgsmålstegn ved gyldigheden af deres beskyldninger og forsøger kun for mig selv at få afklaret, hvad du har gjort. Sig mig, har du sagt, at du er jødernes konge, og har du forsøgt at grundlægge et nyt rige?”

Da Jesus sagde til Pilatus, ”Indser du ikke, at mit rige ikke er af denne verden? Hvis mit rige var af denne verden, ville mine disciple sikkert kæmpe for at jeg ikke skulle falde i hænderne på jøderne. Min tilstedeværelse her foran dig i disse bånd er tilstrækkeligt til at vise alle mennesker, at mit rige er et åndeligt herredømme, nemlig et broderskab af mennesker, der ved tro og kærlighed er blevet Guds børn. Og denne frelse er for ikke-jøden samt for jøden.”

”Så er du således en konge i alle fald?” Sagde Pilatus. Jesus svarede: ”Ja, jeg er en sådan konge, og mit rige er en familie af troens sønner til min Fader, som er i himlen. Til dette formål blev jeg født ind i denne verden, til og med for at jeg skulle vise min Fader for alle mennesker, og vidne om Guds sandhed. Og selv nu, siger jeg dig, at hver og en, som elsker sandheden, hører min røst.”

Så sagde Pilatus, halvt i spøg og halvt i alvor: ”Sandhed, hvad er sandhed - hvem ved?”

Pilatus kunne ikke fatte Jesu ord, heller ikke forstod han det åndelige rigets natur, men han var nu sikker på, at fangen ikke havde gjort noget, der fortjente døden. Et kig på Jesus, ansigt til ansigt, var nok til at overbevise selv Pilatus, at denne ædle og trætte, men majestætisk og retskaffen mand ikke var en vild og farlig revolutionær, der stræbte efter at etablere sig på Israels sekulære trone. Pilatus troede han forstod noget af, hvad Jesus mente, da han kaldte sig en konge, for han kendte til stoikernes doktriner, som erklærede, at ”den kloge mand er konge.” Pilatus blev grundigt overbevist om, at Jesus, i stedet for at være en farlig uomagere var hverken mere eller mindre end en harmløs visionær, en uskyldig fanatiker.

Efter at Pilatus havde forhørt Mesteren, gik han tilbage til ypperstepræsterne og de, der anklagede Jesus og sagde: ”Jeg har forhørt denne mand, og jeg finder ingen skyld hos ham. Jeg tror ikke, han er skyldig i de anklager, I har rejst mod ham; efter min mening bør han sættes fri.” Da jøderne hørte dette, blev de meget vrede, til det punkt, at de vildt råbte, at Jesus måtte dø, og et af rådsmedlemmerne trådte dristigt op på siden af Pilatus og sagde: ”Denne mand opigler folket, med begyndelse i Galilæa og fortsætter ud over hele Judæa. Han er en ballademager og en kriminel. Du vil længe fortryde det, hvis du lader denne ondsindede mand gå fri.”

Pilatus var hårdt presset for at vide, hvad han skulle gøre med Jesus; derfor, da han hørte dem sige, at Jesus begyndte sit arbejde i Galilæa, tænkte han, at han kunne undgå ansvaret for sagens afgørelse, eller i det mindste vinde tid til eftertanke, ved at sende Jesus foran Herodes, som netop befandt sig i byen for at deltage i påske festlighederne. Pilatus mente også, at denne gestus ville bidrage til at udligne nogle af de bitre følelser, der havde eksisteret i nogen tid mellem ham selv og Herodes, og som beroede på talrige misforståelser i spørgsmål vedrørende domsretten.

Pilatus kaldte på vagterne og sagde: ”Denne mand er fra Galilæa. Før ham straks til Herodes, og når han har undersøgt ham, meddel mig resultatet af hans undersøgelser.” De tog Jesus til Herodes.

4. JESUS FORAN HERODES

Når Herodes Antipas besøgte Jerusalem, opholdt han sig i Herodes den Stores gamle makkabæer palads, og det var til dette hjem af den tidligere konge tempelvagterne bragte Jesus, og efter ham fulgte hans anklagere og en stigende folkemængde. Herodes havde længe hørt om Jesus, og han var meget nysgerrig på ham. Da Menneskesønnen denne fredag morgen stod foran ham, huskede den forbryderiske idumæer ikke et øjeblik den unge knægt fra tidligere år, som var kommet foran ham i Sepphoris, og appellerede til en retfærdig afgørelse vedrørende de penge, som hans far havde til gode, da han blev dræbt i en ulykke, mens han arbejdede med opførelsen af en af de offentlige bygninger. Så vidt Herodes vidste, havde han aldrig set Jesus, selv om han havde forvoldt ham en masse bekymring når Jesu arbejde havde været koncentreret i Galilæa. Nu, da han var i Pilatus og jødernes varetægt ville Herodes gerne træffe ham, da han nu følte sig tryk mod eventuelle problemer fra ham i fremtiden. Herodes havde hørt meget om de mirakler Jesus havde gjort, og han håbede virkelig at se ham gøre nogle vidunder.

Da de bragte Jesus foran Herodes blev fjerdingsfyrsten overrumplet ved hans fyrstelige udseende og mentale sindsro i hans ansigt. I næsten et kvarter stillede Herodes spørgsmål til Jesus, men Mesteren sagde ikke noget. Herodes latterliggjorde ham og udfordrede ham til at udføre et mirakel, men Jesus svarede ikke på hans mange spørgsmål og svarede ikke på hans hån.

Så vendte Herodes sig til ypperstepræsterne og saddukæerne, og når han lagde øre til deres beskyldninger, hørte han alt det, Pilatus havde hørt om Menneskesønnens påståede onde gerninger, og mere. Til sidst var Herodes overbevist om, at Jesus ikke ville sige noget eller udføre et mirakel for ham, og efter at have gjort nar af ham i et stykke tid, blev han iklædt en gammel lilla kongelige kappe, og sendt tilbage til Pilatus. Herodes vidste, at han ikke havde forvaltningsret over Jesus i Judæa. Selvom han var glad for at tro, at han endelig ville slippe af med Jesus i Galilæa, var han taknemmelige for, at det var Pilatus, der havde ansvaret for hans henrettelse. Herodes var aldrig helt kommet sig fra den frygt som besatte ham som et resultat af at have tilladt drabet på Johannes Døberen. Herodes havde på visse tidspunkter endda frygtede, at Jesus var Johannes oprejst fra de døde. Nu lettede frygten ham, da han bemærkede, at Jesus var en helt anderledes slags person fra den åbenhjertige og fyrige profet, der havde vovet at afsløre og fordømme hans privatliv.

5. JESUS VENDER TILBAGE TIL PILATUS

Da vagterne havde ført Jesus tilbage til Pilatus, gik han ud på pretoriets ydre trappe, hvor hans dommersæde var blevet placeret, sammenkaldte ypperstepræsterne og rådsmedlemmerne og sagde: ”Du bragte denne mand for mig med anklager, at han fordrejer folket, forbyder betaling af skatter og hævder at være jødernes konge. Jeg har undersøgt ham og fandt ham ikke skyldig i disse anklager. Faktisk finder jeg ingen skyld hos ham. Jeg sendte ham derefter til Herodes, og fjerdingsfyrsten må være kommet til den samme konklusion, da han har sendt ham tilbage til os. Helt sikkert har denne mand ingenting gjort, som fortjener døden. Hvis du stadig tror, han har brug for disciplin, er jeg villig til at revse ham, før jeg frigiv ham.”

Netop da jøderne ville begynde at råbe deres protester mod frigivelsen af Jesus, kom en mægtig folkemængde marcherende op til pretoriet for at bede Pilatus om at løslade en fange til ære for påskefesten. Det havde for en tid været skik af de romerske guvernører at lade folk vælge en person fængslet eller dømt mand som blev benådet til påsken. Nu da denne folkemængde kom til ham for at bede om at en fange skulle frigives, og siden Jesus så for nylig havde været så populær hos masserne, faldt det Pilatus ind, at han muligvis kunne trække sig ud af sin knibe ved at foreslå denne gruppe at han som et tegn på god vilje på påsken ville frigive dem denne galilæer, da Jesus nu var en fange foran hans dommersæde.

Da folkemængden steg op ad trappen, der førte op til bygningen hørte Pilatus dem råbe navnet på en vis Barabbas. Barabbas var en kendt politisk agitator og morderisk røver, søn af en præst, der for nylig var blevet fanget i røveri og mord på vejen til Jeriko. Denne mand var dømt til at dø, så snart påskens festligheder var over.

Pilatus rejste sig og forklarede folkemængden, at Jesus var blevet ført frem for ham af ypperstepræsterne, der ønskede Jesus henrettet på grundlag af visse anklager, men han mente ikke, at manden havde fortjent døden. Pilatus sagde,

”Hvem ville I derfor foretrække, at jeg skal løslade, denne morder Barabbas, eller denne Jesus fra Galilæa?” Da Pilatus havde sagt dette skreg alle ypperstepræsterne og rådsmedlemmer så højt, som de kunne, ”Barabbas, Barabbas!”, Og da folket så, at ypperstepræsterne ønskede Jesus henrettet sluttede de sig hurtigt til kravet for hans liv, mens de højlydt råbte, at Barabbas skulle frigives.

Et par dage tidligere havde folkemængden stået i ærefrygt foran Jesus, men pøbelen så ikke op til en, der havde hævdet at være Guds Søn, men som nu var i hænderne på ypperstepræsterne og herskerne og på anklagebænken foran Pilatus for sit liv. Jesus kunne være en helt i folkets øjne, når han drev vekselererne og handelsmændene ud fra templet, men ikke når han var en fange, der ikke gjorde modstand og som var i hænderne på sine fjender og på anklagebænken for sit liv.

Pilatus blev vred, da han så ypperstepræsterne råbe for benådning af en berygtet morder, mens de råbte efter Jesu blod. Han så deres ondskab og had, og fornemmede deres fordomme og misundelse. Derfor sagde han til dem: ”Hvordan kan du vælge at redde livet for en morder frem for denne mand, hvis største forbrydelse er, at han billedligt kalder sig jødernes konge?” Men det var ikke klogt af Pilatus at sige det. Jøderne var et stolt folk, som levede under Roms politiske åg, men som håbede på ankomsten af en Messias, der med en stor fremvisning af magt og herlighed ville befri dem fra de fremmedes lænker. De følte sig mere fornærmet end hvad Pilatus kunne vide, at tilkendegive, at denne ydmyge sindet lærer, med sine mærkelige doktriner, og som nu var under arrest og sigtet for forbrydelser som fortjente døden, ville blive kaldt ”jødernes konge”. De betragtede en sådan erklæring som en fornærmelse mod alt det, som de holdt hellig og hæderlig i deres nationale eksistens, og derfor rejste de alle deres mægtige råb om Barabbas løsladelse og Jesu død.

Pilatus vidste Jesus var uskyldig i hvad de anklagede ham for, og havde han været en retfærdig og modig dommer, ville han have frikendt ham og løsladt ham. Men han var bange for at trodse disse vrede jøder, og mens han tøvede med at gøre sin pligt, kom en budbringer op til ham og rakte ham en forsegleet besked fra hans kone, Claudia.

Pilatus angav til dem som var samlet, foran ham, at han ønskede at læse meddelelsen, som han netop havde modtaget før han fortsatte med den pågældende sag. Da Pilatus åbnede brevet fra sin kone stod der: ”Jeg bønfaller dig til ikke at have noget at gøre med denne uskyldige og retscaffen mand, som de kalder Jesus. Jeg har lidt meget i en drøm i nat for hans skyld.” Dette budskab fra Claudia forstyrrede ikke kun Pilatus meget, og forsinkede dermed behandlingen af sagen, men den gav desværre også de jødiske myndigheder rigelig tid til frit at bevæge sig rundt blandt publikum og opfordrede folket til at råbe om Barabbas frigivelse og højlydte krav om korsfæstelsen af Jesus.

Endelig henvendte Pilatus sig atter til løsningen af det problem, han havde foran sig, og han spurgte den blandede samling af jødiske herskere og de mennesker, der ønskede en benådning, ”Hvad skal jeg gøre med ham, som kaldes Jødernes Konge!” Og de råbte alle med én stemme: ”Korsfæst ham! Korsfæst ham!” Enstemmigheden af dette krav fra det blandede publikum overraskede og foruroligede Pilatus, den uretfærdige og frygtplagede dommer.

Men Pilatus sagde endnu engang: ”Hvorfor ville I korsfæste denne mand? Hvad ondt har han gjort? Hvem ønsker at stå frem og vidne mod ham?” Men da de hørte Pilatus tale til forsvar for Jesus, råbte de endnu højere: ”Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

Da appelleret Pilatus igen til dem om frigivelsen af en fange til påsken og sagde: ”Igen spørger jeg jer, hvilken af disse indsatte skal jeg løslade til jer, jeres påske til ære” Igen svarede mængden: ”Giv os Barabbas!”

Men Pilatus sagde: ”Hvis jeg slipper morderen Barabbas, hvad skal jeg gøre med Jesus?” Endnu en gang råbte folkeskaren med én stemme: ”Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

Pilatus blev terroriseret af den insisterende larmende pøbel, under ypperstepræsterne og rådsmedlemmer direkte ledelse; alligevel, besluttede han at gøre mindst ét yderligere forsøg på at berolige folkemængden og redde Jesus.

6. PILATUS SIDSTE APPEL

I alt, hvad der denne tidlige fredag morgen finder sted foran Pilatus er det kun Jesus fjender der deltager. Hans mange

venner ved antagelig endnu ikke om hans natlige anholdelse og tidlige rettergang eller er i skjult for ikke også at blive arresteret og dømt til at fortjene døden, fordi de tror på Jesu lære. I mængden af mennesker, der nu skriger efter Mesterens død, findes kun hans svorne fjender og den let forførte og tankeløse folkemængde.

Pilatus ville gøre en sidste appel til deres medfølelse. Da han var bange for at sætte sig op imod denne vildledte pøbel, der råbte efter Jesu blod, beordrede han de jødiske vagter og de romerske soldater at tage Jesus med sig og piske ham. Det var i sig selv en uretfærdig og ulovlig procedure, da den romerske lovgivning, forudsatte at kun dem, der var blevet dømt til døden ved korsfæstelse på denne måde skulle piskes. Vagterne tog Jesus ind i pretoriets åbne gård for denne prøvelse. Selvom hans fjender ikke bevidnede piskningen, gjorde Pilatus det, og før denne onde mishandling var overstået, befalede han piskningen at stoppe og gav tegn til at bringe Jesus til ham. Før piskerne med deres knude piske gik løs på Jesus blev han bundet til piske stangen, lagde purpurkappen på ham igen, flettede en krone af torne og satte den over hans pande. Og da de havde sat en kæp i hånden som et håne scepter, faldt de på knæ foran ham, håned ham og sagde: ”Længe leve jødernes konge!” De spyttede på ham og slog ham med hænderne i ansigtet. Før de returnerede ham til Pilatus, tog en af dem kæppen fra hans hånd og slog ham i hovedet med den.

Så førte Pilatus denne blødende og sønderrevne fange frem, præsenterede ham for den blandede folkemængde og sagde: ”Se, her er manden!” Igen siger jeg jer, jeg finder ingen forbrydelse i ham, og efter at have pisket ham, vil jeg løslade ham.”

Der stod Jesus af Nazaret, iklædt en gammel lilla kongelig kåbe med en krone af torne, der gennemborede hans venlige pande. Hans ansigt var blodplettet og hans krop bøjet af smerte og sorg. Men intet kan appellere til de ufølsomme hjerter hos dem, der er ofre for intenst følelsesmæssigt had og slaver til religiøse fordomme. Dette syn sendte en mægtig gysen gennem verdenerne i et vidtstrakt univers, men det rørte ikke hjerterne hos dem, der var fast besluttet på at have Jesus henrettet.

Da de havde kommet sig fra det første chok over at se Mesteren i den tilstand, skreg de bare højere og længere, ”Korsfæst ham! Korsfæst ham! Korsfæst ham!”

Nu havde Pilatus forstået, at det var nyttesløst at appellere til eventuelle følelser af medlidenhed i dem. Han trådte frem og sagde: ”Jeg fornemmer, at I er fast besluttet på at denne mand skal dø, men hvad har han gjort for at fortjene døden? Hvem erklærer sin forbrydelse?”

Så trådte ypperstepræsten selv frem, gik hen til Pilatus og sagde vredt: ”Vi har en hellig lov, og i henhold til loven må denne mand dø, fordi han har hævdet at være Guds søn.” Da Pilatus hørte dette, blev han endnu mere bange ikke kun for jøderne, men da han erindrede sin kones budskab og den græske mytologi om guderne der kommer ned til jorden, skælvede han nu ved tanken om, at Jesus kunne være en guddommelig personlighed. Han gav med hånden tegn til folkemængden til at bevare roen, mens han tog Jesus under armen og igen førte ham ind i bygningen til yderligere afhøring af ham. Pilatus var nu forvirret af frygt, forvirret af overtro, og chikaneret af den stædige holdning hos pøbelen.

7. PILATUS SIDSTE SAMTALE MED JESUS

Da Pilatus, skælvende af angst og frygt, satte sig ved siden af Jesus, spurgte han: ”Hvor er du fra? Hvem er du egentlig? Hvad betyder det, når de siger, du er Guds søn?”

Men Jesus kunne næppe forventes at besvare sådanne spørgsmål, når de blev spurgt af en mand, en bange, svag og vaklende dommer, som var så uretfærdig, at han lod ham piske, selv om han havde erklæret ham uskyldig i alle forbrydelser, og før han behørigt var dømt til døden. Jesus så Pilatus lige i ansigtet, men svarede ham ikke. Men Pilatus sagde: ”Vil du nægte at tale med mig? Er du ikke klar over, at jeg stadig har magt til enten at befri dig eller til at korsfæste dig?” Jesus sagde: ”Du kunne ikke have nogen magt over mig, hvis det ikke var tilladt fra oven. Du ville ikke være i stand til at udøve nogen myndighed over Menneskesønnen, medmindre Faderen i himlen tillod det. Men du er ikke så skyldig, da du er uvidende om evangeliet. Han, som forrådte mig, og han, der har leveret mig til dig, de bærer den større synd.”

Denne sidste snak med Jesus, fyldte Pilatus helt med frygt. Denne moralske kujon og retslig svækling, arbejdede nu

under den dobbelte vægt af en overtroisk frygt for Jesus og dødelig angst for de jødiske ledere.

Igen trådte Pilatus ud foran mængden og sagde: ”Jeg er sikker på, at denne mand kun er en religiøs krænker. Du bør tage ham og dømme ham efter jeres egen lov. Hvorfor forventer du at jeg skal give mit samtykke til hans død fordi han er kommet i konflikt med jeres traditioner?”

Pilatus var lige ved at frigive Jesus, da Kajfas, ypperstepræsten, gik op til den frygtplaget romerske dommer, rystede en hævnende finger i Pilatus ansigt, og med vrede ord, som hele publikum kunne høre, sagde: ”Hvis du slipper denne mand, er du ikke Cæsars ven, og jeg vil se, at kejseren får alt at vide. ”Denne offentlige trussel var for meget for Pilatus. Bekymringer om hans personlige skæbne overskyggede nu alle andre hensyn, og den feje guvernør beordrede Jesus at blive bragt ud foran dommersædet. Som Mesteren stod der foran dem, pegede Pilatus på ham og sagde drillende: ”Se din konge”, og jøderne svarede: ”Væk med ham. Korsfæst ham!” Pilatus sagde, med megen ironi og sarkasme, ”Skal jeg korsfæste jeres konge?” Jøderne svarede: ”Ja, korsfæst ham! Vi har ingen anden konge end kejseren.” Da indså Pilatus, at fordi han var uvillig til at trods jøderne, var der ingen håb om at redde Jesus.

8. PILATUS TRAGISKE KAPITULATION

Der stod Guds Søn inkarneret som Menneskesønnen. Han blev anholdt uden anklager, anklaget uden beviser, dømt uden vidner, straffet uden dom; og nu ville han snart blive dømt til døden af en uretfærdig dommer, som tilstod, at han ikke kunne finde nogen skyld hos ham. Hvis Pilatus havde tænkt at appellere til deres patriotisme, da han talte om Jesus som ”jødernes konge”, fejlede han totalt. Jøderne forventede ikke sådan en konge. Ypperstepræsternes og saddukæernes erklæring, ”Vi har ingen anden konge end kejseren” var et chok selv for den tankeløse befolkning, men nu var det for sent at redde Jesus, selv om pøbelen havde vovet at gøre Mesterens sag til deres.

Pilatus var bange for optøjer eller opstand. Han turde ikke tage risikoen for at have sådan en forstyrrelse under påsken i Jerusalem. Han havde for nylig fik en påtale fra Cæsar, og han ønskede ikke at risikere yderligere en. Pøbelen jublede da han beordrede frigivelse af Barabbas. Derefter beordrede han et skål med vand, og der foran mængden, vaskede han sine hænder og sagde: ”Jeg er uskyldig i denne mands blod. Du har bestemt, at han skal dø, men jeg har ikke fundet nogen skyld hos ham. Det må være jeres sag. Soldaterne vil føre ham frem.” Så jublede pøbelen og svarede: ” Hans blod må komme over os og vore børn.”

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 186

KORT FØR KORSFÆSTELSEN

DA JESUS og hans anklagere gik bort for at møde Herodes vendte Mesteren sig til apostlen Johannes og sagde: ”Johannes, du kan ikke gøre noget mere for mig. Gå til min mor og bring hende til mig, før jeg dør.” Da Johannes hørte sin Mesters anmodning, selv om han modvilligt forlod ham alene blandt sine fjender, skyndte han ud til Betania, hvor hele Jesu familie var samlet og ventede i Martas og Marias hjem, søstrene til Lazarus, som Jesus havde oprejst fra de døde.

Flere gange i løbet af morgenen, havde budbringere bragt nyheder til Marta og Maria om udviklingen i Jesu retssag. Men Jesu familie nåede først Betania et par minutter, før Johannes kom med Jesus anmodning om, at han ønskede at se sin mor, før han blev dræbt. Efter Johannes Zebedæus havde fortalt dem alt, hvad der var sket efter anholdelsen af Jesus ved midnat begav Jesu mor Maria sig straks sammen med Johannes for se sin ældste søn. Da Maria og Johannes nåede frem til byen, var Jesus allerede blevet ført til Golgata af de romerske soldater, der skulle korsfæste ham.

Da Jesus mor Maria ville gå ud med Johannes for at se sin søn, nægtede hans søster Ruth at forblive med resten af familien. Da hun var fast besluttet på at ledsage sin mor gik hendes bror Jude med hende. Resten af Mesterens familie forblev i Betania under James lederskab, og David Zebedæus budbringere bragte dem næsten hver time rapporter om forløbet af dette frygtelige foretagende til at tage livet af deres ældste bror, Jesus af Nazaret.

1. JUDAS ISKARIOT NÅR SIN AFSLUTNING

Klokken var omkring halv ni denne fredag morgen, da høringen af Jesu foran Pilatus blev afsluttet og Jesus blev overdraget til de romerske soldater som skulle korsfæste ham. Så snart romerne havde taget sig af Jesus marcherede den jødiske vagtkaptajn med sine mænd tilbage til deres hovedkvarter i templet. Ypperstepræsten og hans ledsagere i det jødiske Råd fulgte umiddelbart efter vagterne og gik direkte til deres sædvanlige mødested i hallen af tilhuggede sten i templet. Her befandt de mange andre rådsmedlemmer sig, som ventede på at blive fortalt, hvad der var sket med Jesus. Da Kajfas var ved at aflægge rapport til rådet om retssagen mod Jesus og dommen over ham, viste Judas sig til dem for at kræve sin løn for den del, han havde spillet i Mesterens arrestation og dødsdom.

Alle disse jøder afskyede Judas; de så på forræderen kun med en følelse af foragt. Gennem hele retssagen, hvor Jesus blev forhørt foran Kajfas, og da han viste sig for Pilatus, havde Judas følt et stik af samvittighed for hans forræderiske opførsel. Han begyndte også til en vis grad at miste sine illusioner om den belønning han ville modtage som betaling for sine ydelser som Jesu forræder. Han kunne ikke lide den reservede og kølige holdning hos de jødiske myndigheder; alligevel forventede han at blive rundhåndet belønnet for sin feje adfærd. Han så frem til at blive kaldt frem foran et fuldtalligt møde i jødernes råd og der høre sig selv rost, mens de udstyrede ham med passende æresbevisninger for den storslåede tjeneste, som han smigrede sig selv, at han havde gjort for sit folk. Forestil jer derfor, hvilken stor overraskelse det var for denne egoistiske forræder, da en af præstens tjener klappede ham på skulderen, kaldte ham ud af retssalen og sagde: ”Judas, jeg er blevet pålagt at betale dig for at forråde Jesus. Her er din belønning.” Således sagde Kajfas tjener, da han rakte Judas en pose med tredive sølvpenge - den aktuelle pris på en god, sund slave.

Judas var bedøvet, lamslået. Han skyndte sig tilbage ind i hallen, men blev forhindret af dørvogteren. Han ønskede at appellere til rådet, men de ville ikke lade ham komme ind. Judas kunne ikke tro, at disse jødernes herskere havde ladet ham forråde sine venner og sin Mester og derefter tilbyde ham en belønning på tredive sølvpenge. Han var ydmyget, desillusioneret, og aldeles knust. Han gik væk fra templet, som om han befandt sig i en trance. Han lod automatisk

penge taske falde ned i hans dybe lomme, samme lomme, hvor han så længe havde båret posen med apostlenes penge. Han gik ud af byen efter folkemængderne, der var på vej for at overvære korsfæstelserne.

Fra en afstand så Judas, hvordan de løftede tværbjælken med Jesus naglet til den, og ved synet af dette, skyndte han sig tilbage til templet, tvang sig med magt forbi dørvogteren og fandt sig selv stående over for rådet, som stadig var i session. Forræderen var helt forpustet og ekstremt oprørt, men han formåede at fremstamme disse ord: ”Jeg har syndet, da jeg forrådte uskyldigt blod. Du har fornærmet mig. Du har som belønning for min tjeneste tilbudt mig penge - prisen på en slave. Jeg angrer, at jeg har gjort dette; her er dine penge. Jeg ønsker at slippe for skylden af denne handling.”

Da jødernes herskere hørte Judas spottede de ham. En af dem som sat i nærheden, hvor Judas stod gjorde tegn til ham til at forlade hallen og sagde: ”Din Mester er allerede blevet henrettet af romerne, og hvad angår din skyld, hvad angår den os? Det er din sag - kom ud!”

Da Judas forlod rådssalen, tog han de tredive sølvpenge fra posen og smed dem ud over tempel gulvet. Da forræderen forlod templet, var han næsten ude af sig selv. Judas var nu passerer gennem oplevelsen af at realisere den sande natur af synd. Hele glansen, fascinationen, og beruselse i at gøre uret var forsvundet. Nu stod misdæderen alene og ansigt til ansigt med sin desillusionerede og skuffede sjæls dom. Synd var fortryllende og eventyrlig, da den blev udført, men nu måtte høsten i form af nøgne og uromantisk fakta blive konfronteret.

Denne engang tidligere ambassadør for himmelriget på jorden gik nu gennem gaderne i Jerusalem, forladt og alene. Hans fortvivelse var desperat og så godt som absolut. Han gik gennem byen og ud forbi murerne og ned i den frygtelige ensomhed af Hinnom dalen, hvor han klatrede op på de stejle klipper, tog bæltet fra sin kappe, fastgjort den ene ende til et lille træ, og den anden om sin hals og kastede sig ud over afgrunden. Knuden han havde bundet med sine nervøse hænder gav efter før han var død, og forræderens krop blev smadret, da den faldt på de takkede klipper nedenfor.

2. MESTERENS ATTITUDE

Da Jesus blev arresteret, vidste han, at hans arbejde på jorden i lighed med dødeligt kød var forbi. Han forstod helt hvilken slags død han ville få, og han interesserede sig kun lidt for detaljerne under den såkaldte retssag mod ham.

Foran jødernes rådsdomstol nægtede Jesus at besvare vidneudsagn fra de falske vidner. Der var et spørgsmål, der altid fik et svar, uanset om det blev spurgt af ven eller fjende, og det var vedrørende hans jordiske mission og arten af guddommelighed. Da han blev spurgt, om han var Guds Søn, gav han et ufejlbarligt svar. Han nægtede standhaftigt at sige noget, da han blev konfronteret med den nysgerrige og ondskabsfulde Herodes. Foran Pilatus talte han kun når han mente, at det, han sagde, kunne hjælpe Pilatus eller en anden oprigtig person til en bedre forståelse af sandheden. Jesus havde lært sine apostle, hvor nytteløst det var for dem at kaste deres perler for svin, og han besluttede nu at anvende i praksis, hvad han havde lært dem. Hans adfærd på dette tidspunkt eksemplificerede den menneskelige naturs tålmodige underkastelse i forbindelse med den guddommelige naturs majestætiske stilhed og alvorlige værdighed. Han var helt villig til at diskutere med Pilatus ethvert spørgsmål vedrørende de politiske anklager mod ham - alle spørgsmål, som han vidste tilhørte guvernørens jurisdiktion.

Jesus var overbevist om, at det var Faderens vilje, at han underkastede sig virkningen af den naturlige og almindelige gang i menneskenes verden, ligesom alle andre dødelige må gøre, og derfor nægtede han at bruge selv sin rent menneskelige evne med overbevisende veltalenhed til at påvirke resultatet af rænkespillet blandt hans socialt nærsynede og åndeligt forblindede med dødelige. Selvom Jesus levede og døde på Urantia, var hele hans menneskelige liv, fra først til sidst, en forestilling designet til at påvirke og instruere hele det univers, som han har skabt og uophørligt opretholder.

Disse kortsynede jøder råbte upassende på Mesterens død, mens han stod der i en frygtelig stilhed og kiggede ud over en nations dødsscene - hans jordiske fars eget folk.

Jesus havde erhvervet den type af menneskelig karakter, som kunne bevare sin ro og hævde sin værdighed på trods af en fortsat og ufortjent fornærmelse. Han lod sig ikke skræmme. Da han først blev angrebet af Hannas tjenere, havde han kun antydning, at det ville være hensigtsmæssigt at indkalde vidner, der måske behørigt kunne vidne mod ham.

Fra start til slut i løbet af hans såkaldte retssag foran Pilatus, kunne de himmelske herskare, som fulgte begivenhederne ikke lade være med i deres udsendelser til universet at beskrive scenen som ”Pilatus i rettergang foran Jesus.”

Da Jesus stod foran Kajfas, og når alle de falske vidneudsagn var brudt sammen, tøvede han ikke med at besvare ypperstepræstens spørgsmål og tilbød derfor i sit eget vidnesbyrd, det som de ønskede som grundlag for at dømme ham for blasfemi.

Mesteren viste aldrig den mindste interesse i Pilatus velmente, men halvhjertede indsats for at påvirke hans løsladelse. Han følte virkelig medlidenhed med Pilatus og prøvede alvorligt at oplyse hans formørkede sind. Han forholdt sig helt passiv til den romerske guvernørs appeller til alle jøderne, at de ville trække deres anklager mod ham tilbage. Gennem hele den sørgelige prøvelse bar han sig med enkle værdighed og stilfærdig majestæt. Han gjorde ikke så meget, som at kaste en skygge af uærlighed over sine potentielle mordere, når de spurgte, om han var ”jødernes konge”. Med kun en mindre modificerende forklaring accepterede han betegnelsen, vel vidende, at, mens de havde valgt at afvise ham, var han den sidste person, til at give dem virkelig nationalt lederskab, selv i åndelig forstand.

Jesus sagde lidt under disse forsøg, men han sagde nok til at vise alle dødelige hvilken slags menneskelig karakter mennesket kan perfektionere i partnerskab med Gud, og at åbenbare for hele universet den måde, hvorpå Gud kan komme til udtryk i den skabtes liv, når denne virkelig vælger at gøre Faderens vilje og dermed bliver en aktiv søn af den levende Gud.

Hans kærlighed til uvidende dødelige fremstår fuldstændig af hans tålmodighed og store selvbeherskelse, da han blev udsat for hån, slag og stød fra de rå soldater og de tankeløse tjenere. Han var ikke engang vred, når de dækkede hans øjne, hånligt slog ham i ansigtet og råbte: ”Profetér for os, hvem det var, der slog dig.”

Pilatus talte mere sandt end han vidste, da han, efter at Jesus var blevet slået, introducerede ham til mængden og udbrød: ”Se mennesket” Næppe anede denne frygtplaget romerske guvernør, at hele universet i det øjeblik stod med opmærksomhed og kiggede på denne unikke forestilling, da deres elskede Hersker således blev udsat for ydmygende hån og slag fra sine formørkede og nedværdige dødelige undersåtter. Da Pilatus talte, ekkoede det gennem hele Nebadon ”Se Gud og mennesker!” Overalt i hele universet har utallige millioner siden den dag fortsat med at betragte det menneske, samtidig som Havonas Gud, den øverste hersker af universernes univers, accepterer manden fra Nazaret som det fuldendte ideal for de dødelige væsener i dette lokalunivers af tid og rum. I sit mageløse liv, undlod han aldrig at åbenbare Gud til mennesket. Nu i disse sidste begivenheder i sit jordiske liv og i hans død som snart fulgte efter, åbenbarede han på en ny og bevægende måde mennesket for Gud.

3. DEN PÅLIDELIGE DAVID ZEBEDÆUS

Kort efter at Jesus blev overdraget til de romerske soldater, da forhøret foran Pilatus var afsluttet, skyndte en gruppe tempelvagter sig ud til Getsemane for at sprede eller arrestere Mesterens tilhængere. Men længe før de ankom, havde tilhængerne spredt sig. Apostlene havde trukket sig tilbage til deres bestemte skjulesteder. Grækerne havde delt sig og var gået til forskellige hjem i Jerusalem. De andre disciple var ligeledes forsvundet. David Zebedæus mente, at Jesu fjender ville vende tilbage; derfor flyttede han tidligt fem eller seks telte op i slugten nær det sted, hvor Mesteren så ofte havde trukket sig tilbage for bøn og tilbedelse. Hvor han ville skjule og samtidig opretholde et center eller en koordinerings station, for sin budbringer tjeneste. David havde knap forladt lejren, da tempelvagterne ankom. Da de ikke fandt nogen der, nøjedes de med brænde lejren og skyndte sig derefter tilbage til templet. Da jødernes råd fik deres rapport følte rådet sig overbevist om, at Jesus tilhængere var så grundigt bange og afdæmpet, at der ikke var nogen fare for en opstand eller andre forsøg på at redde Jesus fra hænderne på hans bøddel. De kunne endelig ånde lettere op. De endte mødet og gik hver til deres forberedelser for påsken.

Så snart Pilatus havde overladt Jesus til de romerske soldater for at blive korsfæstet skyndte en af budbringerne sig væk til Getsemane for at informere David, og inden for fem minutter var løbere på vej til Betsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Sikem, Hebron, Damaskus og Alexandria. Og disse budbringere bragte nyheden om romerne, på de jødiske herskers foranledning, var ved at korsfæste Jesus.

Under hele denne tragiske dag, indtil meddelelsen om at Mesteren var blevet lagt i graven, sendte David bud hver halve

time med rapporter til apostlene, grækerne, og Jesu jordiske familie som var samlet i Lazarus hjem i Betania. Da budbringerne begav sig væk med det budskab, at Jesus var blevet lagt i graven afsendte David sine lokale løbere til at fejre påske og hvile i den kommende sabbat, samtidig som han instruerede dem til at rapportere til ham stille og roligt søndag morgen hjemme hos Nikodemus, hvor han agtede at gemme sig i et par dage med Andreas og Simon Peter.

Denne særpræget David Zebedæus var den eneste af de førende Jesu disciple, der var tilbøjelige til bogstaveligt og klart objektivt betragtning af Mesterens påstand om, at han ville dø og ”opstå igen på tredje dagen.” David havde engang hørt ham gøre denne forudsigelse og hans bogstavelige tankegang foreslog han nu at samle sine budbringere tidligt søndag morgen i Nikodemus hjem, så de var klar til at sprede nyheden i tilfælde af at Jesus opstod fra de døde. David opdagede hurtigt, at ingen af Jesu disciple havde forventet, at han ville vende tilbage så snart fra graven. Derfor sagde han kun lidt om, hvad han mente, og intet om mobiliseringen af hele budbringer styrken tidligt søndag morgen undtagen til de løbere, der fredag morgen var blevet sendt til afsides liggende byer og centre for troende.

Så disse tilhængere af Jesus, som var spredt ud over Jerusalem og dens omegn, tog denne aften del i påskemåltidet og den følgende dag forblev i afsondrethed.

4. FORBEREDELSENE FOR KORSFÆSTELSEN

Efter Pilatus havde vasket sine hænder foran mængden, og dermed forsøgte at undgå skylden for overgivelse af en uskyldig mand til at blive korsfæstet, bare fordi han ikke turde modsætte sig de jødiske herskers højtråbende krav, befalede han at Mesteren skulle overgives til de romerske soldater og gav ordrer til deres kaptajn, at han straks blev korsfæstet. Da soldaterne havde overtaget ansvaret for Jesus, førte de ham tilbage til pretoriets gård, og efter at have taget kåben fra ham som Herodes havde sat på ham, ikklædte de ham i hans eget tøj. Disse soldater hånede og spottede ham, men forårsagede ingen yderligere fysisk afstraffelse. Jesus var nu alene med disse romerske soldater. Hans venner var i skjul, hans fjender var gået; selv Johannes Zebedæus var ikke længere ved hans side.

Klokken var lidt over otte, da Pilatus overgav Jesus til soldaterne og lidt før ni, da de begav sig på vej til skuepladsen for korsfæstelsen. I løbet af mere end en halv time sagde Jesus ikke et ord. Den udøvende forvaltning af et stort univers var praktisk taget gået i stå. Gabriel og de vigtigste udøvere af Nebadon var enten samlet her på Urantia ellers de lyttede opmærksomt til ærkeenglenes rum budskaber, og forsøgte at holde sig ajour med, hvad der skete med Menneskesønnen på Urantia.

Da soldaterne var klar til at gå med Jesus til Golgata, var de begyndt at blive imponeret over hans usædvanlige ro og ekstraordinære værdighed, af hans ubeklagelige tavshed.

Meget af forsinkelsen med at begive sig af sted med Jesus til stedet for korsfæstelsen skyldtes kaptajnens afgørelse til i sidste øjeblik at tage to tyve med, der var blevet dømt til døden. Da Jesus ville blive korsfæstet samme formiddag mente den romerske kaptajn, at disse to lige så godt kunne dø sammen med Jesus som at vente til påske festlighederne var slut.

Så snart tyvene kunne gøres klar, blev de ført ind i gården, hvor de stirrede på Jesus, en af dem for første gang, men den anden ofte havde hørt ham tale, både i templet og mange måneder tidligere i lejren ved Pella.

5. JESU DØD I FORHOLD TIL PÅSKEN

Der er ingen direkte sammenhæng mellem Jesu død og den jødiske påske. Det er rigtigt, at Mesteren har lagt sit kødelige liv ned på denne dag, forberedelsesdagen for den jødiske påske, og omkring det tidspunkt, hvor påskelammet blev ofret i templet. Men dette utilsigtet sammenfald indikerer ikke på nogen måde, at Menneskesønnens død på jorden har nogen forbindelse med det jødiske offersystem. Jesus var en jøde, men som Menneskesønnen var han en af verdens dødelige. De begivenheder, der allerede er fortalt og som fører frem til dette øjeblik af Mesterens forestående korsfæstelse, er tilstrækkelig til at vise, at hans død på omkring dette tidspunkt var en ren naturlig og menneskelig styret begivenhed.

Det var mennesket og ikke Gud, som planlagde og udførte Jesu død på korset. Sandt nok, Faderen nægtede at blande sig i udviklingen blandt befolkningen i Urantia, men Faderen i Paradiset påbød, forlangte eller krævede ikke sin Søns død

på korset på den måde, det blev udført på Urantia. Det er en kendsgerning, at Jesus på en eller anden måde, før eller senere ville have været tvunget til at frigøre sig fra sit dødelige legeme, fra sin inkarnation på jorden, men han kunne have udført opgaven på utallige måder uden at dø på et kors mellem to tyve. Alt dette var menneskets gøren, ikke Guds.

På tidspunktet for hans dåb havde Mesteren allerede fuldført teknikken af den krævende erfaring på jorden og i kødet, og som var nødvendigt for gennemførelsen af hans syvende og sidste overdragelse i universet. På netop det tidspunkt havde Jesus opfyldt sin pligt på jorden. Hele livet han levede derefter, og selv den måde, hvorpå han døde, var for ham en rent personlig tjeneste, for velfærd og opbyggelse af hans dødelige væsener i denne verden og i andre verdener.

Den gode nyhed af evangeliet, at det dødelige menneske kan ved tro, blive åndelig bevidst om, at det er barn af Gud, er ikke afhængig af Jesu død. Vist er det sandt, at hele dette rigets evangelium i høj grad er blevet belyst af Mesterens død, men endnu mere af hans liv.

Alt, hvad Menneskesønnen sagde eller gjorde på jorden forskønner i høj grad lærdommen om menneskelig sønskab til Gud og broderskabet mellem mennesker, men disse væsentlige forhold vedrørende Gud og mennesket er en naturlig del af universet, at Gud elsker sine skabninger, og de guddommelige Sønners medfødte barmhjertighed. Disse rørende og guddommeligt smukke relationer mellem mennesket og dets Skaber i denne verden og i alle andre overalt i universet af universer har eksisteret fra evighed; og de er ikke på nogen måde afhængig af disse periodiske overdragelser af Guds Skabersønner, der således iklæder sig deres skabte intelligensers natur og form som en del af den pris, de skal betale for endelig at opnå ubegrænset suverænitet over deres respektive lokaluniverser.

Faderen i himlen elskede det dødelige menneske på jorden lige så meget før Jesu liv og død på Urantia som efter denne transcendent manifestation af partnerskabet mellem Gud og mennesket. Denne imponerende præstation da Nebadons Gud inkarnerede som menneske på Urantia kunne ikke forbedre de attributter af den evige, uendelige, og universelle Fader, men den berigede og oplyste faktisk alle de andre administratorer og væsner i universet Nebadon. Selv om Faderen i himlen ikke elsker os mere på grund af Mikaels overdragelse, så gør alle andre himmelske intelligenser det. Årsagen er, at Jesus ikke kun gav mennesket en åbenbaring fra Gud, men at han også gav guderne og de himmelske intelligenser i universet af universer, en ny åbenbaring af mennesket.

Jesus er ikke ved at dø som et offer for synd. Han vil ikke dø for at sone for menneskehedens medfødte moralske skyld. Menneskeheden har ikke en sådan race skyld for Gud. Skyld er udelukkende et spørgsmål om personlig synd og bevidsthed, bevidst oprør mod Faderens vilje og hans Sønners administration.

Synd og oprør har intet at gøre med den grundlæggende overdragelse plan af Guds Paradissønner, selv om det rent faktisk forekommer os, at frelser planen ville være en midlertidig hjælp i overdragelsesplanen.

Guds frelse for de dødelige på Urantia ville have været lige så effektiv og usvigelig sikker, selvom Jesu død ikke var forårsaget af uvidende dødelige grusomme hænder. Hvis Mesteren var blevet positivt modtaget af de dødelige på jorden og havde forladt Urantia ved frivilligt at opgive sit liv i kødet, ville Guds kærlighed og Sønnens barmhjertighed - sønskab med Gud som kendsgerning - på ingen måde blive påvirket. I dødelige er Guds sønner og kun en ting er nødvendige for at gøre denne sandhed faktuel i din personlige erfaring, og det er din i ånden fødte tro.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 187

KORSFÆSTELSEN

Efter at de to røvere var blevet gjort klar, begav soldaterne under ledelse af en centurion officer på vej til skuepladsen for korsfæstelsen. Den officer, der havde ansvaret for disse tolv soldater var den samme kaptajn, som den foregående aften havde ført de romerske soldater ved anholdelsen af Jesus i Getsemane. Det var en romersk skik at tildele fire soldater for hver person, der skulle korsfæstes. De to røvere blev pisket grundigt, før de blev taget ud for at blive korsfæstet, men Jesus fik ikke mere fysisk afstraffelse. Kaptajnen tænkte uden tvivl, at han allerede var blevet slået nok, og inden han endda var blevet dømt.

De to tyve korsfæstet sammen med Jesus var associerede til Barabbas og ville senere have været henrettet sammen med deres leder, hvis Pilatus ikke havde løsladt ham som en benådning før påske. Jesus blev således korsfæstet i stedet for Barabbas.

Hvad Jesus nu er ved at gøre, at underkaste sig døden på korset, gør han af egen fri vilje. Da han forudsagde denne begivenhed, sagde han: ”Faderen elsker og støtter mig, fordi jeg er villig til at nedlægge mit liv. Men jeg vil tage det op igen. Ingen tager mit liv væk fra mig - jeg lægger det ned af mig selv. Jeg har myndighed til at lægge det ned, og jeg har autoritet til at tage det op. Jeg har modtaget en sådan befaling fra min Fader.”

Det var lidt før klokken ni denne morgen, da soldaterne førte Jesus fra pretoriet på vej til Golgata. De blev fulgt af mange, der i hemmelighed sympatiserede med Jesus, men de fleste af denne gruppe af to hundrede eller flere var enten hans fjender eller nysgerrige driverter, der kun søgte underholdning fra chokket over at bevidne korsfæstelserne. Kun få af de jødiske ledere gik ud for at se Jesus dø på korset. Da de vidste, at Pilatus havde overgivet ham til de romerske soldater, og at han var blevet dømt til døden, beskæftigede de sig på deres møde i templet med at diskutere, hvad der burde ske med hans tilhængere.

1. PÅ VEJ TIL GOLGATA

Før de forlod pretoriets gård placerede soldaterne korsets tværbjælke på Jesu skuldre. Det var skik, at gerningsmanden blev tvunget til at bære tværbjælken til stedet for korsfæstelsen. Sådan en dømt mand bar ikke hele kors, kun det kortere træ. De længere opretstående stykker af tømmer til de tre kors var allerede blevet transporteret til Golgata, og da soldaterne og deres fanger ankom, var de fast gravet ned i jorden.

Ifølge skikken førte kaptajnen processionen, og han bar små hvide trætavler, på hvilken man med et stykke kul havde skrevet de kriminelles navne og arten af deres forbrydelser, for hvilken de var dømt. For de to tyve på kaptajnens tavler var angivet deres navn, hvorunder stod et enkelt ord: ”røver”. Det var skik, efter at offeret var blevet naglet til korsets tværbjælken og løftet op til sin plads på det opretstående tømmer, at sømme denne tavle op på korset, direkte over den kriminelles hoved, så alle tilskuere fik at vide, for hvilken forbrydelser de dømte blev korsfæstet. Teksten på den tavle, som kaptajnen bar for at sætte på Jesu kors havde Pilatus selv skrevet på latin, græsk og aramæisk, og den lød: ”Jesus af Nazaret - jødernes konge.”

Nogle af de jødiske myndigheder, der var til stede, da Pilatus skrev på tavlen protesteret kraftigt imod at kalde Jesus ”jødernes konge”. Men Pilatus mindede dem om, at en sådan beskyldning var en del af anklageskriftet, der førte til at Jesus blev dømt. Da jøderne så at de ikke kunne få Pilatus til at ændre hans sind, bad de, at teksten i det mindste ville blive ændret til: ”Han sagde: ”Jeg er jødernes konge.”” Men Pilatus var urokkelig; han ønskede ikke at ændre teksten. Til alle deres yderligere bønfoldelser besvarede han kun med: ”Hvad jeg har skrevet, har jeg skrevet.”

Normalt var det skik at gå til Golgata langs den længste vej så et stort antal mennesker kunne se de dømte kriminelle, men på denne dag tog de den mest direkte vej til Damaskusporten, som førte ud af byen mod nord, og langs den vej, kom de snart til Golgata, den officielle korsfæstelse plads i Jerusalem. Bag Golgata havde de rige deres hjem, og på den anden side af vejen var der mange velhavende jødiske gravkamre.

Korsfæstelse var ikke en jødisk afstraffelses form. Både grækerne og romerne lærte denne henrettelsesmetode fra fönikerne. Ikke engang Herodes i al sin grusomhed, brugte korsfæstelse. Romerne korsfæstede aldrig en romersk borger; kun slaver og underordnede folk blev udsat for en sådan vanærende måde at dø. Under belejringen af Jerusalem, kun fyrré år efter Jesu korsfæstelse, var hele Golgata dækket af tusinder og atter tusinder af kors, hvorpå dag efter dag, blomsten af det jødiske folk døde. Sandelig en frygtelig høst fra det frø, der blev sået på denne dag.

Som dødsprocessionen gik langs de smalle gader i Jerusalem, kunne mange af de godhjertede jødiske kvinder, der havde hørt Jesu opmuntrende ord og medfølelse, og som kendte til hans liv i kærlig tjeneste, ikke lade være med at græde da de så ham ført frem til sådan en uværdig død. Da han gik forbi klagede og stønnede mange af disse kvinder. Og da nogle af dem endda vovet at følge ved hans side, drejede Mesteren hovedet mod dem og sagde: "I Jerusalems døtre! Græd ikke over mig, men græd snarere for jer selv og for jeres børn. Mit arbejde er så godt som gjort - snart går jeg til min Fader - men for Jerusalem er de frygtelige tider med smerte først lige begyndt. Se, der vil komme dage, hvor I vil sige: Salige er de ufrugtbare og dem, hvis bryster aldrig har ammet nogle små. I de dage vil I bede om at bakkernes klipper må falde over jer for at befri jer fra rædslerne af jeres problemer."

Disse kvinder i Jerusalems var faktisk modige når de viste sympati for Jesus, for det var ved lov forbudt at vise venlige følelser for en, der blev ledt ud til korsfæstelse. Det var tilladt for pøbelen at håne, spotte, og latterliggøre den dødsdømte, men det var ikke tilladt at udtrykke nogen sympati.

Selvom Jesus værdsatte demonstrationen af sympati for ham i denne mørke time, når hans venner var i skjul, ønskede han ikke, at disse godhjertede kvinder skulle pådrage sig myndighedernes mishag som følge af at de turde vise medfølelse for ham. Selv i et øjeblik som dette tænkte Jesus lidt på sig selv, kun for de frygtelige, tragiske dage, der lå forud for Jerusalem og hele den jødiske nation.

Som Mesteren slæbte sig frem på vej til korsfæstelsen, var han meget træt; han var næsten helt udmattet. Han havde hverken fået mad eller vand, siden den sidste nadver i Elijah Markus hjem; han havde heller ikke været forundt et enkelt øjeblik af søvn. Desuden havde han været udsat for den ene høring efter den anden, indtil det øjeblik, hvor han blev idømt, for ikke at nævne den forsmædelige piskning med tilhørende fysisk lidelse og tab af blod. Og oven i alt dette var hans ekstreme psykiske smerter, hans intense åndelige spænding, og en frygtelig følelse af menneskelig ensomhed.

Kort tid efter at de var kommet ud gennem porten på vej ud fra byen, mens Jesus vaklede frem bærende på tværbjælken, gav hans fysiske styrke efter og han faldt midlertidigt under vægten af sin tunge byrde. Soldaterne råbte til ham og sparkede ham, men han kunne ikke komme op. Da kaptajnen så dette, og han vidste, hvad Jesus allerede havde udholdt, befalede han soldaterne til at stoppe. Så gav han ordre til en forbipasserende, en vis Simon fra Kyrene, at tage tværbjælken fra Jesu skuldre og tvang ham til at bære den under resten af vejen til Golgata.

Denne mand Simon var kommet hele vejen fra Kyrene i Nordafrika for at deltage i påske festlighederne. Han var sammen med andre fra Kyrene stoppet lige uden for bymurene og var på vej til tempeltjenesterne i byen, da den romerske kaptajn befalede ham at bære korsets tværbjælke til Jesu kors. Simon dvælede hele tiden under timerne for Mesterens død på korset og talte med mange af hans venner og hans fjender. Efter opstandelsen og før han forlod Jerusalem, blev han en tapper troende i rigets evangelium, og da han vendte hjem, førte han sin familie ind i Himmelriget. Hans to sønner, Alexander og Rufus, blev meget effektive lærere i det nye evangelium i Afrika. Men Simon vidste aldrig, at Jesus, hvis byrde han bar, og den jødiske vejleder, der engang hjalp og viste hans sårede søn venlighed, var den samme person.

Tiden var lidt over ni, da dødsprocessionen ankom Golgata, og de romerske soldater påtog sig opgaven med at sømme de to røvere og Menneskesønnen fast til deres respektive kors.

2. KORSFÆSTELSEN

Soldaterne bandt første Mesterens arme med snore til tværbjælken, og derefter naglede de hans hænder fast i træet. Da de havde løftet tværbjælken op på sin plads og efter at de havde naglet den sikkert til korsets opretstående tømmer bandt de hans fødder og naglede dem til træet, ved hjælp af et langt søm, der gennemborede begge fødder. Den opretstående bjælke havde en stor træpind indsat ved den rette højde, der fungerede som en slags sadel, der bar vægten af kroppen. Korset var ikke højt, Mesterens fødder var kun en meter fra jorden. Han var derfor i stand til at høre alt, hvad der blev sagt om ham i hån og kunne tydeligt se udtrykket i ansigtet hos alle dem, der så tankeløst spottede ham. De, der var til stede kunne også nemt høre alt det, Jesus sagde under disse timer af dvælende tortur og langsom død.

Det var skik at fjerne alle tøj fra dem, der skulle korsfæstes, men da jøderne kraftigt modsatte sig den offentlige eksponering af den nøgne menneskelige form, tilvejebragte romerne altid et egnet lændeklæde til alle personer, korsfæstet i Jerusalem. Efter at Jesu tøj var blevet fjernet, blev han således ikklædt på denne måde før han blev sat på korset.

Korsfæstelse blev anvendt i den hensigt at give en grusom og dvælende langvarig straf, for det tog ofte flere dage før offeret døde. Der var en betydelig stemning mod korsfæstelse i Jerusalem, og der eksisterede et samfund af jødiske kvinder, der altid sendte en repræsentant til korsfæstelserne for at tilbyde ofret at drikke bedøvende vin og dermed reducere hans lidelser. Men da Jesus smagte denne vin tilsat narkotika, nægtede han at drikke det, hvor tørstig han end var. Mesteren besluttede at beholde sin menneskelige bevidsthed indtil den bitre ende. Han ønskede at møde døden, selv i denne grusomme og umenneskelige form og erobre den ved frivilligt at underkaste sig alt, som hørte til menneskets erfaring.

Før Jesus blev sat på sit kors, var de to røvere allerede placeret på deres kors alt imens de forbandede og spyttede på deres bødler. Jesu eneste ord, da de naglede ham til tværbjælken var: ”Fader tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.” Han ville ikke have været i stand til så barmhjertig og kærligt at gå i forbøn for sine bødler, hvis sådanne tanker af kærlig hengivenhed ikke havde været drivkraften i hele hans liv i uselvsk tjeneste. De livslange idéer, motiver og længsler kommer åbent for dagen i en krise.

Efter at Mesteren var blevet løftet op på korset, naglede kaptajnen navneskiltet over hovedet, og der stod på tre sprog, ”Jesus af Nazaret - Jødernes Konge.” Jøderne var rasende over denne formodede fornærmelse. Men Pilatus var ophidset over deres respektløse måde. Han følte, at han var blevet truet og ydmyget, og han tog til denne metode for at få en smålig hævn. Han kunne have skrevet ”Jesus, en rebel.” Men han vidste meget godt, hvordan disse Jerusalem jøder afskyede selve navnet Nazaret, og han havde besluttet at ydmyge dem på denne måde. Han vidste, at det også ville skære dem lige i hjertet at se denne henrettet Galilæer kaldet ”jødernes konge”.

Da mange af de jødiske ledere blev bekendt med hvordan Pilatus forsøgte at latterliggøre dem, da han placeret denne inskription på Jesu kors, skyndte mange af dem sig ud til Golgata, men de turde ikke forsøge at fjerne den, da de romerske soldater stod vagt. Da de ikke kunne fjerne navneskiltet blandede disse ledere sig med folkemængden og gjorde deres yderste for at opildne hån og latterliggørelse, for at ingen skulle tage titlen alvorlig.

Apostlen Johannes ankom med Jesus mor Maria, Ruth, og Juda til scenen umiddelbart efter at Jesus var blevet løftet på plads på korset, og lige da kaptajnen naglede navneskiltet over Mesterens hoved. Johannes var den eneste af de elleve apostle, der bevidnede korsfæstelsen, og selv var han ikke til stede hele tiden, fordi han løb ind til Jerusalem for at hente sin mor og hendes venner kort efter at han havde bragt Jesu mor til pladsen.

Da Jesus så sin mor, sammen med Johannes og hans bror og søster, smilede han, men sagde ikke noget. Imens de fire soldater, som var udstationeret til Mesterens korsfæstelse, opdelt hans tøj som det som var skik mellem sig, så at en tog sandalerne, en turban, en hoftebæltet og den fjerde tog kappen. Tunikaen blev tilovers, den sømløse beklædningsgenstand, der nåede næsten til knæene, og den ville være blevet opdelt i fire dele, men da soldaterne så, hvilken usædvanlig beklædningsgenstand det var, besluttede de at kaste lod om den. Jesus så på dem, mens de delte hans klæder, og den tankeløse folkemængde hånede ham.

Det var i orden, at de romerske soldater tog Mesterens tøj. Ellers, hvis hans tilhængere havde fået disse

beklædningsgenstande i deres besiddelse, ville de have været fristet til at ty til overtroisk relikvie tilbedelse. Mesteren ønskede at hans tilhængere ikke skulle have noget materielt, der kunne være forbundet med hans liv på jorden. Han ønskede at forlade menneskeheden kun med mindet om et liv viet og dedikeret til det høje åndelige ideal, at være helliget til at gøre Faderens vilje.

3. DE SOM SÅ KORSFÆSTELSEN

Klokken var omkring halv ti denne fredag morgen, da Jesus hang på korset. Før klokken elleve var over tusind mennesker forsamlet for at overvære denne forestilling af korsfæstelsen af Menneskesønnen. Gennem disse forfærdelige timer stod et univers usynlige herskare i tavshed, mens de stirrede på dette højst usædvanlige fænomen af Skaberen mens han døde de skabtes død, endda selv den højeste uværdige død som en dødsdømt kriminel.

De, der stod nær korset på et eller andet tidspunkt i løbet af korsfæstelsen var Maria, Ruth, Juda, Johannes, Salome (Johannes mor), og en gruppe inderligt troende kvinder, herunder Klopas hustru Maria, der var søster til Jesu mor, Maria Magdalene og Rebecca, tidligere fra Sepphoris. Disse og andre venner af Jesus holdt sig tavse, mens de bevidnede hans store tålmodighed og udholdenhed og stirrede på hans intense lidelser.

Mange som passerende forbi rystede på hovedet, og sagde hånligt til ham: ”Du, som ville rive templet ned og bygge det op igen på tre dage, frels dig selv. Hvis du er Guds søn, hvorfor kommer du så ikke ned fra dit kors?” På samme måde hånede nogle af jødernes herskere ham og sagde: ”Andre har han frelst, men sig selv kan han ikke frelse.” Andre sagde: ”Hvis du er jødernes konge, kom ned fra korset, og vi vil tro på dig.” Senere, latterliggjort de ham endnu mere og sagde: ”Han stolede på at Gud ville befri ham. Han hævdede selv at være Guds Søn - se på ham nu - korsfæstet mellem to tyve.” Selv de to tyve tilråbte ham og slyngede bebrejdelser over ham.

Eftersom at Jesus ikke reagerede på deres hån, og da det snart var midt på denne særlige forberedelsesdag, var de fleste af denne spottende og hujende menneskemængde gået deres vej ved halv tolvtiden; forblev mindre end halvtreds personer på pladsen. Soldaterne begyndte at spise deres middagsmåltid og drikke deres billige, sure vin mens de slog sig ned for den lange dødsdøds. Da de drak deres vin tilbød de spottende en skål for Jesus og sagde: ”Sundhed og velstand til jødernes konge!” De var overrasket over, hvor tolerant Mesteren reagerede på deres latterliggørelse og hån.

Da Jesus så dem spise og drikke, så han ned på dem og sagde: ”Jeg tørster.” Da vagtkaptajnen hørte Jesus sige, ”Jeg tørster” tog han noget af vinen fra sin flaske, og satte en mættet svamp på enden af et spyd og løftede den op til Jesus, så han kunne fugte sine sprukne læber.

Jesus havde til hensigt at leve uden at anvende sin overnaturlige magt, og han valgte ligeledes at dø som en almindelig dødelig på korset. Han havde levet som et menneske, og han ønskede at dø som et menneske - han ønskede at gøre Faderens vilje.

4. TYVEN PÅ KORSET

Den ene af røverne råbte til Jesus og sagde: ”Hvis du er Guds søn, hvorfor redder du så ikke dig selv og os” Men, da han havde bebrejdet Jesus sagde den anden tyv, der ofte havde hørt Jesus undervise: ”Har du ingen frygt selv for Gud? Kan du ikke se, at vi lider retfærdigt for hvad vi har gjort, men denne mand lider uretfærdigt? Det ville være bedre for os at søge tilgivelse for vore synder og frelse for vore sjæle.” Da Jesus hørte tyven sige dette, vendte han ansigtet mod ham og smilede bifaldende. Da misdæderen så Jesus ansigt vendte mod sig, samlede han sit mod, pustede på sin flakkende flamme af tro og sagde: ”Herre, husk mig, når du kommer ind i dit rige.” Jesus sagde: ”Sandelig, sandelig, siger jeg til dig: en gang skal du være med mig i Paradiset.”

Mesteren havde tid til midt under sin voldsomme jordiske død til at lytte til den troende røver, der bekendte sin tro. Da denne tyv rakte ud efter frelse, fandt han befrielse. Mange gange før, havde han følt sig tvunget til at tro på Jesus, men kun i disse sidste timer af bevidsthed, vendte han hele sit hjerte til Mesterens undervisning. Da denne tyv så den måde, hvorpå Jesus mødte døden på korset, kunne han ikke længere modstå den overbevisning, at Menneskesønnen faktisk var Guds Søn.

Under denne episode, da tyven omvendte sig og blev modtaget i riget af Jesus, var apostlen Johannes fraværende, fordi han var gået ind i byen for at bringe sin mor og hendes venner til stedet for korsfæstelsen. Lukas hørte efterfølgende denne historie fra den konverterede romerske vagtkaptajn.

Apostlen Johannes fortalte om korsfæstelsen, så som han huskede hændelsen næsten halvfjerds år senere. De øvrige optegnelser var baseret på redegørelser fra den tjenestegørende romerske centurion, som på grund af, hvad han så og hørte senere begyndte at tro på Jesus og gik helt ind i himmelrigets fulde fællesskab på jorden.

Den unge mand, den angrende røver, var blevet ført ind i et liv med vold og forseelser af dem, der lovpriste sådan en karriere af røveri som en effektiv patriotisk protest mod politisk undertrykkelse og social uretfærdighed. Og denne form for læring sammen med trangen til eventyr havde fået mange ellers velmenende unge til at deltage i disse dristige røveritogter. Denne unge mand havde set op til Barabbas som en helt. Nu så han, at han havde taget fejl. Her på korset ved siden af så han en virkelig stor mand, en sand helt. Her var en helt, der tændte hans iver, inspirerede hans moralske selvspekts højeste idéer og vækkede til live alle hans idealer om mod, manddom, og tapperhed. Når han så Jesus væltede der op i hans hjerte en overvældende følelse af kærlighed, loyalitet og ægte storhed.

Om nogen anden person i den hujende menneskemængde havde oplevet, at troen blev født i hans sjæl og havde appelleret til nåde af Jesus, ville han være blevet modtaget med den samme kærlige pleje, der blev vist den trofaste røver.

Lige efter at den angrende tyv hørte Mesterens løfte om, at de en dag ville mødes i Paradiset, kom Johannes tilbage fra byen, medbringende sin mor og et selskab af næsten en halv snes troende kvinder. Johannes stod nær Jesu mor Maria, og støttede hende. Hendes søn Juda stod på hendes anden side. Da Jesus så ned på denne scene, ved middagstid, sagde han til sin mor: ”Kvinde, se din søn!” Og henvendt til Johannes, sagde han: ”Min søn, se din mor!” Så henvendte han sig til dem begge og sagde: ”Jeg vil have at I gå dig væk fra dette sted.” Johannes og Juda førte Maria bort fra Golgata. Johannes tog Jesu mor til det sted, hvor han holdt til i Jerusalem og skyndte sig derefter tilbage til pladsen for korsfæstelsen. Efter påsken vendte Maria tilbage til Betsaida, hvor hun boede i Johannes hjem under resten af sit naturlige liv. Maria levede ikke et helt år efter Jesu død.

Da Maria havde forladt stedet trak de andre kvinder sig tilbage i en kort afstand og holdt sig tæt til Jesus, indtil han udåndede på korset, og de var der stadig, da Mesterens krop blev taget ned for at blive placeret i graven.

5. DEN SIDSTE TIME PÅ KORSET

Selv om det var tidligt på året for sådanne fænomener, formørkede himlen kort efter middag, fordi luften var fyldt med fint sand. Befolkningen i Jerusalem vidste, at det betød, at en varm sandstorm nærmede sig fra den arabiske ørken. Før klokken et var himmel så mørkt, at solen var skjult, og resten af de tilstedeværende skyndte sig tilbage til byen. Da Mesteren opgav sit liv hurtigt efter denne time var der færre end tredive mennesker på pladsen: kun de tretten romerske soldater og en gruppe på omkring femten troende. Disse troende var alle kvinder, undtagen to, Juda, Jesu bror og Johannes Zebedæus, der vendte tilbage til scenen lige før Mesteren udåndede.

Kort efter klokken et, midt under den tiltagende mørke voldsomme sandstorm, begyndte Jesus menneskelige bevidsthed at aftage. Hans sidste ord af barmhjertighed, tilgivelse og formaning var blevet talt. Hans sidste ønske - om pleje af sin mor - var kommet til udtryk. I løbet af denne time da døden nærmede sig tog Jesu menneskesind sin tilflugt til at gentage mange steder i de hebraiske skrifter, især salmerne. Den sidste bevidste tanke hos mennesket Jesus beskæftigede sig med gentagelsen i hans sind af en del af Salmernes Bog nu kendt som den tyvende, enogtyvende og toogtyvende salme. Selvom hans læber ofte bevægede sig, var han for svag til at sige ordene hørbart når disse tekster, som han så godt kendte udenad passere gennem hans sind. Kun et par gange opfangede de stående i nærheden en udtalelse, såsom: ”Jeg ved, at Herren redder sine salvede,” ”Din hånd skal finde alle mine fjender”, ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Jesus underholdt ikke et øjeblik den mindste tvivl om, at han ikke skulle have levet i overensstemmelse med Faderens vilje, og han tvivlede aldrig på, at han nu overgav sit liv i kødet i overensstemmelse med sin Faders vilje. Han følte ikke, at Faderen havde forladt ham. Han mindede kun i sin aftagende bevidsthed mange steder i skriften, blandt dem den toogtyvende salme som begynder med ordene: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Dette var tilfældigvis en af de tre passager, som blev sagt tydeligt nok til at blive forstået af dem, der stod i nærheden.

Det sidste ønske, som den dødelige Jesus fremsagde til sine medmennesker, blev udtalt ved halvtotiden da han for anden gang sagde: ”Jeg tørster”, og den samme vagtkaptajn fugtede igen hans læber med samme svamp, som var blevet gennemblødt i den sure vin, på den tid almindeligvis kaldet vineddike.

Sandstormen voksede i styrke og himlen blev mere og mere formørket. Alligevel var soldaterne og den lille gruppe af troende på pladsen. Soldaterne krøb sammen nær korset og pressede sig tæt sammen for at beskytte sig mod det skærende sand. Johannes mor og de andre holdt vagt et stykke derfra, hvor de havde en vis beskyttelse af en overhængende klippe. Når Mesteren til sidst tog sit sidste åndedrag var der ved foden af hans kors Johannes Zebedæus, hans bror Juda, hans søster Ruth, Maria Magdalene, og Rebecca, tidligere fra Sepphoris.

Klokken var lidt før tre da Jesus råbte med høj røst: ”Det er fuldbragt! Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.” Da han havde sagt dette, bøjede han hovedet og opgav livskampen. Da den romerske centurion så, hvordan Jesus døde, slog han sig for brystet og sagde: ”Han var virkelig en retfærdig mand; han må virkelig have været en Guds søn ”, og fra det øjeblik begyndte han at tro på Jesus.

Jesus døde kongeligt - som han havde levet. Han indrømmede ærligt sit kongedømme og forblev herre over situationen hele den tragiske dag. Han mødte villigt sin vanærende død da han så, at hans apostle var i sikkerhed. Han beherskede klogt Peters heftighed, som førte til bekymringer, og ordnede det så Johannes kunne være i nærheden af ham lige op til slutningen af hans jordiske tilværelse. Han åbenbarede sin sande natur til det morderiske jødernes råd og mindede Pilatus om kilden til hans suveræne myndighed som Guds søn. Han begyndte sin vandring til Golgata med at bære sin egen tværbjælke og afsluttede sin kærlige overdragelse med at overgive sin ånd, som han havde erhvervet som en dødelig, til Paradisfaderen. Efter sådan et liv - og på sådan en død - kunne Mesteren virkelig sige, ”Det er fuldbragt!”

Fordi det var forberedelsesdagen for både påsken og sabbatten, ønskede jøderne ikke at have kroppene til offentlig beskuelse på Golgata. Derfor gik de til Pilatus og bad om at benknoglerne fra disse tre mænd blev knækket, at de ville blive taget af dage, så de kunne blive taget ned fra deres kors og smidt i nedgravningshullet for kriminelle før solnedgang. Da Pilatus hørte denne anmodning sendte han straks tre soldater for at brække benene på Jesus, og de to røvere for at aflive dem.

Da soldaterne ankom til Golgata, gjorde de efter ordrer sådan med de to tyve, men til deres overraskelse fandt de, at Jesus allerede var død. Men for at sikre, at han virkelig var død gennemborede en af soldaterne hans venstre side med sit spyd. Selv om det var almindeligt for ofrene for korsfæstelsen at overleve på korset selv to eller tre dage, medførte den overvældende følelsesmæssige døds kamp og den intense åndelige smerte hos Jesus en ende på hans liv i kødet på lidt mindre end fem og en halv time.

6. EFTER KORSFÆSTELSEN

Midt i mørket i sandstormen, ved halvfjretiden, sendte David Zebedæus de sidste budbringere ud med nyheden om Mesterens død. Den sidste løber sendt han til Martas og Marias hjem i Betania, hvor han antog at Jesu mor var stoppet med resten af sin familie.

Efter Mesterens død sendte Johannes kvinderne under ledelse af Juda til Elijah Markus hjem, hvor de opholdt sig over sabbatten. Johannes selv, der nu var velkendt af den romerske centurion, forblev på Golgata indtil Josef og Nikodemus ankom til pladsen med en ordre fra Pilatus, der berettigede dem til at tage Jesu legeme i besiddelse.

Således endte en dag med tragedie og sorg for et stort univers, hvis myriader af intelligenser havde gysset ved det chokerende syn af korsfæstelsen af den menneskelige inkarnation af deres elskede Hersker. De var bedøvet over denne udstilling af de dødeliges afstumpethed og menneskelig perversitet.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 188

TIDEN I GRAVKAMMERET

DEN halvanden dag som Jesu jordiske legeme lå i Josefs gravkammer, perioden mellem hans død på korset og hans opstandelse, er et kapitel i Mikaels jordiske liv, som vi ikke ved meget om. Vi kan redegøre for Menneskesønnens begravelse og inkluderet i denne redegørelse de begivenheder som er relateret til hans opstandelse, men vi er ikke i stand til at levere mange oplysninger af en autentisk natur om, hvad der virkelig skete i løbet af denne periode på omkring seksogtredivetimer, fra klokken tre fredag eftermiddag til klokken tre søndag morgen. Denne periode i Mesterens livsforløb begyndte kort før han blev taget ned fra korset af de romerske soldater. Han hang på korset omkring en time efter sin død. Han ville have været taget ned tidligere, hvis ikke henrettelsen af de to røvere havde forårsaget forsinkelsen.

Jødernes herskere havde planlagt at Jesu legeme skulle kastes i de åbne nedgravning gruber i Gehenna, syd for byen; det var skik på denne måde at skaffe sig af med dem, der led korsfæstelse. Hvis denne plan var blevet fulgt, ville Mesterens krop have været sat ud til de vilde dyr.

I mellemtiden, var Josef af Arimatæa, ledsaget af Nikodemus gået til Pilatus og bedt om at Jesu legeme kunne blive udleveret til dem for en ordentlig begravelse. Det var ikke ualmindeligt, at venner af korsfæstede personer, der tilbød bestikkelse til de romerske myndigheder for at få lov til at tage sig af sådanne organer. Joseph havde medbragt en stor sum penge, da han gik foran Pilatus, hvis det blev nødvendigt at betale for tilladelsen til at flytte Jesu legeme til en privat begravelse grav. Men Pilatus ønskede ikke nogen penge for dette. Da han hørte anmodningen underskrev han hurtigt ordren, der gav Josef ret til at gå til Golgata og straks tage Mesterens krop i sin fulde besiddelse. I mellemtiden, havde sandstorm aftaget betydeligt, og en gruppe af jøder, der repræsenterer jødernes råd var gået ud til Golgata for at se, at Jesu legeme ledsagede røvernes kroppe til de åbne offentlige nedgravnings gruber.

1. JESU BEGRAVELSE

Da Josef og Nikodemus ankom til Golgata, fandt de soldaterne i færd med at tage Jesus ned fra korset og repræsentanterne for jødernes råd stående for at se, at ingen af Jesu disciple forhindrede hans krop fra at følge med de kriminelleres til begravelse gruberne. Da Joseph præsenterede Pilatus ordre om Mesterens krop til officeren, rejste jøderne en tumult og krævede højlydt at tage sig af det. Under deres raseri forsøgte de med vold at lægge beslag på kroppen, og da de gjorde dette beordrede officeren fire soldater til sin side, og med trukne sværd stod de overskrævs af Mesterens krop som den lå der på jorden. Officeren beordrede de andre soldater til at forlade de to tyve, mens de drev den vrede hob af rasende jøder tilbage. Da orden var blevet genoprettet læste officeren tilladelse fra Pilatus til jøderne, trådte til side og sagde til Josef: "Denne krop er jeres for at gøre, som I vil med. Jeg og mine soldater vil holde os i nærheden for at sikre at ingen kommer og blander sig."

En korsfæstet person kunne ikke blive begravet på en jødisk kirkegård; der var en streng lov mod en sådan procedure. Josef og Nikodemus kendte denne lov, og på vej ud til Golgata havde de besluttet at begrave Jesus i Josefs nye familie grav, der var blevet hugget ud af klippen, som var en kort afstand nord for Golgata på den anden side af vejen som førte til Samaria. Ingen havde nogensinde ligget i denne grav, og de troede, det var passende, at Mesteren skulle hvile der. Josef troede virkelig, at Jesus ville opstå fra de døde, men Nikodemus var meget tvivlende. Disse tidligere medlemmer af jødernes råd havde holdt deres tro på Jesus mere eller mindre hemmelig, selv om de øvrige medlemmer af rådet længe havde mistænkt dem, selv før de trak sig ud fra rådet. Fra nu af, hørte de til Jesu mest åbenhjertige disciple i hele Jerusalem.

Omtrent klokken halv fem begav begravelsesprocession af Jesus af Nazaret sig væk fra Golgata til Josefs gravkammer på den anden side af vejen. Liget blev pakket ind i et linned lagen da de fire mænd bar det, efterfulgt af de trofaste kvindelige iagttagere fra Galilæa. De dødelige som bar Jesu materielle legeme til graven var: Josef, Nikodemus, Johannes, og den romerske centurion.

De bar kroppen ind i gravkammeret, et firkantet kammer på omkring tre gange tre meter, hvor de hurtigt forberedte det til begravelse. Jøderne begravde egentlig ikke deres døde; i virkeligheden, balsamerede de dem. Josef og Nikodemus havde medbragt store mængder af myrra og aloe, og de indpakket nu kroppen med bandager, der var blevet mættet i disse opløsninger. Da balsameringen blev afsluttet, bandt de en lille serviet om ansigtet, indpakkede kroppen i en linned lagen, og placerede det ærbødigt på en hylde i graven.

Efter at have placeret kroppen i gravkammeret kaldte officeren på sine soldater for at hjælpe med at rulle dørstenen foran indgangen til gravkammeret. Soldaterne gik derefter til Gehenna med ligene af tyvene, mens de andre vendte tilbage til Jerusalem for i deres sorg at fejre påsken i henhold til Moseloven.

Jesu begravelse fandt sted med en betydelig fart og hastværk, fordi det var forberedelsesdag og sabbatten hurtigt nærmede sig. Mændene skyndte sig tilbage til byen, men kvinderne dvælede nær graven, indtil det var næsten helt mørkt.

Mens alt dette foregik gemte kvinderne sig i nærheden, så at de så det hele og bemærkede hvor Mesteren var blevet lagt. De opholdt sig på denne måde skjult fordi det ikke var tilladt for kvinder at associere sammen med mændene på et sådant tidspunkt. Kvinderne troede ikke Jesus var blevet ordentligt forberedt til graven, og de blev gensidigt enige om at gå tilbage til Josef hjem, hvile over sabbatten, klargøre krydderier og salver, og vende tilbage søndag morgen for på korrekt måde at forberede Mesterens krop for dødshvilen. De kvinder, der tøvende ved graven denne fredag aften var: Maria Magdalene, Klopas hustru Maria, Marta som var en anden søster til Jesu mor, og Rebecca fra Sepphoris.

Bortset fra David Zebedæus og Josef af Arimatæa troede, eller forstod meget få af Jesu disciple, at han ville opstå fra graven på den tredje dag.

2. BESKYTTELSE AF GRAVKAMMERET

Hvis Jesu disciple var uopmærksomme på hans løfte om at opstå fra graven på den tredje dag, så var hans fjender det ikke. Ypperstepræsterne, farisæerne og saddukæerne huskede, at de havde modtaget rapporter om hans udtalelse om, at han ville opstå fra de døde.

Denne fredag aften efter påskemåltidet samledes en gruppe af jødiske ledere omkring midnat i Kajfas hjem, hvor de diskuterede deres frygt for Mesterens påstand om, at han på tredje dagen ville opstå fra de døde. Dette møde endte med udnævnelsen af en komité af rådets medlemmer som skulle besøge Pilatus tidligt næste morgen og bringe en officiel anmodning fra jødernes råd, at en romersk vagt blev stationeret uden for Jesu grav for at forhindre hans venner fra at gøre noget utilbøjeligt med den. Komitéens talsmand sagde til Pilatus: "Herre! Vi husker, at dette bedrager, Jesus af Nazaret, mens han stadig var i live sagde: "Efter tre dage opstår jeg igen." Vi er derfor komme foran dig for at anmode om, at du udsteder sådan en ordre som sikre graven mod hans tilhængere, i hvert fald indtil efter den tredje dag. Vi frygter i høj grad, at hans disciple vil komme og stjæle ham om natten og derefter proklamere for folket, at han er oprejst fra de døde. Hvis vi lader det ske, ville denne fejl være langt værre end hvis vi havde ladet ham leve."

Da Pilatus hørte rådsmedlemmernes anmodning, sagde han: "Jeg vil give dig en vagt på ti soldater. Gå jeres vej og sikre graven." De gik tilbage til templet, tog ti af deres egne vagter med sig, og marcherede derefter ud til Josefs grav med disse ti jødiske vagter og ti romerske soldater, selv på denne sabbat morgen, for at sætte disse mænd på vagt foran graven. Disse mænd rullede endnu en sten foran graven og satte Pilatus segl på og omkring disse sten, så de ikke kunne skubbes uden vagternes viden. Disse tyve mand forblev på vagt lige op til tidspunktet for opstandelsen og jøderne bragte mad og drikke til dem.

3. SABBATDAGENS HÆNDELSER

Under hele denne sabbat holdt disciplene og apostlene sig i skjul, mens hele Jerusalem drøftede Jesu død på korset. Der var på dette tidspunkt i Jerusalem næsten halvanden million jøder, som var kommet fra alle dele af Romerriget og fra Mesopotamien. Dette var starten på påskeugen, og alle disse pilgrimme ville være i byen og høre om Jesu opstandelse og bringe budskabet hjem.

Sent lørdag aften sendte Johannes Markus bud til de elleve apostle om i hemmelighed at komme til sin fars hus, hvor de lige før midnat alle samlede sig i samme rum ovenpå, hvor de to nætter tidligere havde indtaget den sidste nadver med deres Mester.

Jesu mor Maria, vendte sammen med Ruth og Juda, tilbage til Betsaida for at blive genforenet med deres familie lige før solnedgang denne lørdag nat. David Zebedæus opholdt sig i Nikodemus hjem, hvor han havde aftalt med sine budbringere at samles tidligt søndag morgen. Kvinderne i Galilæa, som forberedte krydderier for den videre balsamering af Jesu legeme, opholdt sig hjemme hos Josef af Arimatæa.

Vi kan ikke helt forklare, hvad der præcist skete med Jesus af Nazaret i denne periode af en dag og et halvt, da han hvilede i Josefs nye gravkammer. Tilsyneladende, døde han på korset den samme naturlige død som enhver dødelig under de samme omstændigheder. Vi hørte ham sige: ”Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.” Vi forstår ikke fuldt ud betydningen af en sådan erklæring idet hans Tankeretter for længst var blevet personaliseret og dermed havde en separat eksistens adskilt fra Jesu jordiske væsen. Mesterens personaliserede Retter kunne på ingen måde blive påvirket af hans fysiske død på korset. Det som Jesus indtil videre efterlod i Faderens hånd må have været åndens modstykke til Retterens tidlige arbejde på at åndeliggøre det dødelige sind, for at tilgodese overførelsen af kopien af Jesu menneskelige erfaring til mansoniaverdnerne. Det må have været en åndelig virkelighed i Jesu liv, som var analog med åndens natur, eller sjæl, hos de i troen voksende dødelige på sfærerne. Men det er blot vores opfattelse - faktisk ved ikke, hvad det var, at Jesus betroede til sin Fader.

Vi ved, at Mesterens fysiske form hvilede i Josefs grav til omkring klokken tre søndag morgen, men vi er i tvivl om hvilken status Jesu personlighed havde i denne periode af seksogtrediven timer. Vi har nogle gange vovet at forklare os selv disse ting nogenlunde som følger:

1. Mikaels skaberbevidsthed må have været ubundet og helt fri fra den fysiske inkarnations dødelige sind, som den var forbundet med.
2. Vi ved, at Jesu tidligere Tankeretter var til stede på jorden i løbet af denne periode, og personligt tog kommandoen over de forsamlede himmelske hærskarer.
3. Manden fra Nazarets erhvervede åndelig identitet, som blev bygget op i løbet af hans kødelige liv - først ved den direkte indsats af hans Tankeretter og senere som et resultat af hans egen perfekte tilpasning mellem de fysiske fornødenheder og de åndelige fordringer for den ideelle dødelige eksistens som opnås gennem hans uophørlige valg af Faderens vilje - må have været hvad der blev overdraget i Paradisfaderens varetægt. Hvorvidt denne åndsrealitet vendte tilbage for at blive en del af den opstandne personlighed, ved vi ikke, men vi tror, at det skete. Men der er dem i universet, der mener, at denne Jesu sjælsidentitet nu hviler i ”Faderens favn”, for senere at blive frigivet til ledelsen af Nebadons Finaliterkorps i deres uåbenbarede skæbne i universerne i de uorganiserede områder af det ydre rum.
4. Vi tror, at den menneskelige eller dødelige bevidsthed af Jesus sov i løbet af disse seksogtrediven timer. Vi har grund til at tro, at den menneskelige Jesus intet vidste om, hvad der skete i universet i denne periode. For den dødelige bevidsthed, forholder det sig, som om ingen tid er gået; opstandelse til livet fulgte dødens søvn, som om det skete i samme øjeblik.

Dette er omtrent alt som vi kan nedskrive om Jesu status under tidsperioden i graven. Der er en række af korrelerede kendsgerninger, som vi kan antyde selvom vi næppe er kompetence til at foretage en fortolkning af dem.

På en vældig stor gårdsplads ved opstandelsens haller på den første mansoniaverden i Satania kan man nu se en storslået materiel-morontia struktur kendt som ” Mindesmærket over Mikael,”, som nu bærer Gabriels segl. Dette mindesmærke blev oprettet kort efter Mikael forlod denne verden, og det bærer følgende indskrift: ”Til minde om den dødelige transit af Jesus af Nazaret fra Urantia”

Der er bevarede optegnelser som viser, at Salvingtons øverste råd, som består af hundrede medlemmer, i denne periode, og under formandskab af Gabriel holdt et udøvende møde på Urantia. Der er også optegnelser som viser, at Dagenes Ældste på Uversa i løbet af denne tid kommunikerede med Mikael vedrørende status i Nebadons univers.

Vi ved, at mindst én meddelelse gik mellem Mikael og Immanuel på Salvington mens Mesterens legeme lå i graven.

Der er gode grunde til at tro, at nogen personlighed sad på Caligastias plads da Planetprinsernes Systemråd trådte sammen i Jerusem, mens Jesu legeme hvilede i graven.

Edentias arkiver viser, at Norlatiadeks Konstellationsfader var på Urantia, og at han modtog instrukser fra Mikael under denne tid i graven.

Og der er også meget andet bevismateriale, som tyder på, at ikke hele Jesus personlighed sov og var ubevidst i løbet af denne tid af tilsyneladende fysiske død.

4. BETYDNINGEN AF DØDEN PÅ KORSET

Selvom Jesus ikke døde på korset for at sone for menneskehedens skyld eller for at tilbyde en form for effektiv tilgang til en ellers fornærmet og nådesløs Gud; selv om Menneskesønnen ikke tilbød sig selv som et offer for at formilde Guds vrede og for at bane vejen til frelse for syndige mennesker; selv om disse idéer om forsonende og formildelse er fejlagtige, ikke desto mindre er der betydninger knyttet til Jesu død på korset, som ikke bør overses. Det er en kendsgerning, at Urantia er blevet kendt blandt nærliggende beboede planeter som ”Korsets verden.”

Jesus ønskede at leve et fuldt, jordisk menneskeliv på Urantia. Døden er normalt en del af livet. Døden er den sidste handling i det dødelige drama. I jeres velmente bestræbelser på at undslippe de overtroiske vildfarelser fra fejlfortolkningen af døden på korsets betydning, bør du passe på ikke at begå den store fejl at undlade at opfatte den sande betydning og dybere mening af Mesterens død.

Det dødelige menneske var aldrig ejet af ærkebedragerne. Jesus døde ikke for at løskøbe mennesket fra sfærernes frafaldne herskere og faldne prinsers greb. Faderen i himlen kunne aldrig forestille sig sådan en grov uretfærdighed som at fordømme et menneskes sjæl for dets forfædres onde gerninger. Og korsfæstelsen af Mesterens var ikke et offer som bestod i et forsøg på at tilbagebetale en gæld til Gud, som menneskeheden var blevet ham skyldig.

Før Jesus levede på jorden kunne det muligvis have været berettiget for dig at tro på sådan en Gud, men ikke siden Mesteren levede og døde blandt mennesker ligesom dig. Moses forkyndte en skabende Guds værdighed og retfærdighed, men Jesus beskrev en himmelsk Faders kærlighed og barmhjertighed.

Dyrets natur - tilbøjelighed til at gøre ondt - kan være arveligt, men synd kan ikke overføres fra forældre til barn. Synd er en handling af bevidst og velovervejede oprør mod Faderens vilje og Sønnens love af et individuelt viljevæsen.

Jesus levede og døde for et helt univers, ikke bare for racerne i denne verden. Mens der fandtes frelse for de dødelige i de forskellige verdener, selv før Jesus levede og døde på Urantia, er det dog en kendsgerning, at hans overdragelse på denne verden i høj grad belyste frelsens vej. Hans død gjorde meget for at afklare den evige sikkerhed for de dødeliges overlevelse efter den kødelige krops død.

Selv om det næppe er korrekt at tale om Jesus som en, der ofrede sig selv som en forløser eller en forsoner, er det helt korrekt at kalde ham en *frelser*. Han har altid gjort vejen til frelse (overlevelse) mere klar og mere sikker; han viste en bedre og mere sikker vej til frelse for alle de dødelige i alle verdener i universet Nebadon.

Så snart du forstår tanken om Gud som en sand og kærlig Fader, den eneste koncept, som Jesus nogensinde lærte, er du nødt til at være konsekvent og samtidig opgive alle disse primitive forestillinger om Gud som en fornærmet monark, en streng og almægtig hersker, hvis primære glæde er at fange sine undersåtter i forseelser og sikre, at de er behørigt straffet, medmindre noget væsen som er næsten lig med ham selv vil melde sig frivilligt til at lide for dem, til at dø som en erstatning og i stedet for dem. Hele konceptet om forløsning og forsoning er uforenelig med det begreb om Gud som

Jesu af Nazaret prædikede og eksemplificerede. Den uendelige Guds kærlighed er ikke sekundær til noget andet i hans guddommelige natur.

Hele dette begreb om forsoning og offerbaseret frelse er forankret og rodfæstet i selviskhed. Jesus lærte, at *tjeneste* til ens medmennesker er den højeste koncept af de åndstroendes broderskab. Frelse bør tages for givet af dem, der tror på Guds Faderskab. Den troendes største bekymring bør ikke være det selviske ønske om personlig frelse, men snarere uselviske trang til at elske og derfor tjene andre som Jesus elskede og tjente dødelige mennesker.

Sande troende bør ikke bekymre sig så meget for den fremtidige straf for synd. De sande troende er kun bekymret om den nuværende adskillelse fra Gud. Sandt nok, kloge fædre revser deres sønner, men de gør alt dette ud af kærlighed og i korrigerende formål. De straffer ikke af vrede, ej heller revser de for hævn.

Selv hvis Gud var den strenge og juridiske konge i et univers, hvor retfærdigheden ville være alt dominerende ville han sikkert ikke være tilfreds med den barnlige plan om at erstatte en skyldig synder mod en uskyldig lidende.

Det store ved Jesu død, som den er relateret til berigelse af menneskelig erfaring og en udvidelse af frelse, er ikke det *faktum*, at han døde, men snarere den fantastiske måde, og mageløs ånd, med hvilken han mødte døden.

Hele denne idé om løsesum for forsoning, placerer frelse i en uvirkelig plan; en sådan opfattelse er rent filosofisk. Menneskelig frelse er *virkelig*; den baserer sig på to virkeligheder, som den skabendes tro kan fatte, og som dermed kan indarbejdes i det enkelte menneskes oplevelse: det faktum, at Gud er en Fader og dens korrelerede sandhed, at mennesker er brødre til hinanden. Det er ikke desto mindre sandt, at I skal "få tilgivelse for jeres gæld, selv når I tilgiver dem, der står i gæld til jer."

5. KORSETS LÆRDOMME

Jesu kors illustrerer den sande hyrdes fulde mål af den øverste hengivenhed for selv de uværdige medlemmer af hans flok. Det placerer for evigt alle relationer mellem Gud og menneske på familiens grundlag: Gud er Faderen, mennesket er hans børn. Kærligheden, en faders kærlighed til sine børn, bliver den centrale sandhed i universet mellem Skaberen og den skabte - ikke retfærdigheden hos en konge som søger tilfredsstillelse i de ondskabfulde undersåtters lidelser og straf.

Korset viser for evigt at Jesu holdning til syndere hverken var fordømmende eller havde overbærenhed med dem - hans holdning var snarere evig og kærlig frelse. Jesus er i sandhed en frelser i den forstand, at hans liv og død faktisk vinder folk over til godhed og retfærdig overlevelse. Jesus elsker menneskerne så meget, at hans kærlighed vækker respons af kærlighed i det menneskelige hjerte. Kærligheden er virkelig smitsom og evigt skabende. Jesu død på korset er et eksempel på en kærlighed, der er tilstrækkelig stærk og guddommelig til at tilgive synd og opsluge alle onde gerninger. Jesus åbenbarede til denne verden en højere form for retfærdighed end retskaffenhed - end bare teknisk rigtigt og forkert. Den guddommelige kærlighed ikke blot tilgiver fejltagelser, der er begået; den absorberer og faktisk ødelægger dem. Tilgivelse som sker ud af kærlighed overgår fuldstændig tilgivelse, som sker af barmhjertighed. Barmhjertigheden sætter skylden for de onde gerninger til side, men kærligheden ødelægger for evigt synd og al svaghed som følge deraf. Jesus kom til Urantia med en ny måde at leve. Han lærte os til ikke at modstå det onde, men gennem ham at finde en godhed, der effektivt destruerer ondskab. Når Jesus tilgiver, er det ikke overbærende; det er frelse fra fordømmelse. Frelsen ignorerer ikke uretten; *den retter dem*. Ægte kærlighed går ikke på kompromis eller tolerere had - den ødelægger det. Jesu kærlighed nøjes aldrig med at tilgive. Mesterens kærlighed indebærer genoptræning, evig overlevelse. Det er helt rigtigt at tale om frelse som forløsning, hvis du mener denne evige rehabilitering.

Jesu kunne ved kraften af hans personlige kærlighed til menneskerne, bryde syndens og ondskabens greb. Derigennem gjorde han menneskerne frie til at vælge bedre måder at leve på. Jesus udførte en frigørelse fra fortiden, som i sig selv lovede en triumf for fremtiden. Tilgivelse førte således frelse med sig. Når skønheden i den guddommelige kærlighed engang har fået lov til at komme ind i menneskets hjerte ødelægger den for evigt syndens charme og det ondes magt.

Jesu lidelse var ikke begrænset til korsfæstelsen. I virkeligheden tilbragte Jesus af Nazaret over 25 år på korset af en virkelig og intens jordiske tilværelse. Korsets sande værdi ligger i det faktum, at det var det højeste og sidste udtryk for

hans kærlighed, den færdige åbenbaring af hans nåde.

På millioner af beboede verdner, kunne snesevis af trillioner af udviklende væsener blive fristet til at opgive den moralske strid og opgive troens gode kamp - men de har endnu en gang kastet et blik på Jesus på korset og derefter kæmpet videre, inspireret af synet af en Gud, der lagde ned sit inkarnerede liv indviet til uselvsk tjeneste for mennesket.

Sejren som døden på korset betød, er helt sammenfattet i den ånd som udtrykte Jesu holdning til dem, der angreb ham. Han gjorde korset til et evigt symbol på kærlighedens triumf over had og sandhedens sejr over det onde, da han bad: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør.” Denne hengiven kærlighed smittede sig selv ud over et helt enormt univers; disciplene blev smittet af deres Mester. Den første lærer, der blev tvunget til at ofre sit liv i evangeliets tjeneste sagde, da de stenede ham til døde: ”Medregn dem ikke denne synd.”

Korset appellere på en enestående måde til det bedste i mennesket, fordi det viser en, som var villig til at ofre sit liv i sine medmenneskers tjeneste. Større kærlighed kan ingen mennesker have, end at være villig til at ofre sit liv for sine venner - og Jesus havde sådan en kærlighed, at han var villig til at ofre sit liv for sine fjender, en kærlighed, der var større end hvad der tidligere havde været kendt på jorden.

I andre verdener samt på Urantia, har denne sublime vision af den menneskelige Jesus død på korset på Golgata rørt de dødelige følelser, mens det har opvækket englenes allerstørste hengivenhed.

Korset er det høje symbol på den hellige tjeneste - at vie sit liv til sine medmenneskers velfærd og frelse. Korset er ikke et symbol på ofringen af Guds uskyldige Søn i stedet for skyldige syndere, og at formilde en fornærmet Guds vrede, men derimod forbliver korset for altid, både på jorden og ude i et stort univers, et helligt symbol på det gode, der skænker sig selv til de onde og derigennem frelser dem gennem selve denne hengivenhed i deres kærlighed. Korset står virkelig som et symbol på den højeste form for uselvsk tjeneste - den højeste hengivenhed af den fulde overdragelse af et retskaffent liv til at gøre en helhjertet tjeneste og tilmed i døden, døden på korset. Alene synet af dette store symbol på Jesu overdragelsesliv inspirerer virkelig os alle til at ønske at gå og gøre det samme.

Når tænkende mænd og kvinder betragter Jesus, når han giver sit liv på korset, vil de næppe tillade sig at klage over selv de mest alvorlige vanskeligheder i livet, for ikke at tale om mindre irritationsmomenter og deres mange rent imaginære misfornøjelser. Hans liv var så herligt og hans død så triumferende, at vi alle er lokket til ønsket om at blive inddraget i begge. Det er sandt, der findes en tiltrækningskraft i hele Mikaels overdragelse, fra hans ungdom til dette overvældende syn af hans død på korset.

Sørg derfor for, at du, når du betragter korset som en åbenbaring fra Gud, at du ikke se med det primitive menneskes øjne, og heller ikke se det fra det senere barbariske synspunkt, der begge betragter Gud som en nådesløs Hersker der holder på en streng retfærdighed og striks retshåndhævelse. Se snarere at du ser korset som den endelige manifestation af Jesu kærlighed og hengivenhed til sin mission til at leve sit overdragelsesliv for menneskeracerne i hans store univers. Se i Menneskesønnens død kulminationen på åbenbaringen af Faderens guddommelige kærlighed til sine børn i de dødelige riger. Korset illustrerer dermed helliggørelse af en villig hengivenhed og den frivillige frelsens gave til dem, der er villige til at modtage sådanne gaver og en sådan hengivenhed. Der var intet i korset som Faderen krævede - kun det, som Jesus så villigt gav, og som han nægtede at undgå.

Hvis mennesket ikke på anden måde kan værdsætte Jesus og forstå betydningen af hans overdragelse på jorden kan det i det mindste forstå hans delagtighed i hans menneskelige lidelser. Ingen mennesker behøver nogensinde frygte, at Skaberen ikke kender arten eller omfanget af hans timelige sorg og lidelse.

Vi ved, at døden på korset ikke var nødvendigt for at forsone mennesket med Gud, men at stimulere menneskets *erkendelse* af Faderens evige kærlighed og hans Søns uendelige barmhjertighed og at sprede disse universelle sandheder til et helt univers.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 189

OPSTANDELSEN

KORT efter at Jesus var lagt i graven fredag eftermiddag indkaldte lederen for Nebadons ærkeengle, som befandt sig på Urantia, sit råd for opstandelsen af de sovende viljevæsner for at overveje en eventuel teknik for restaurering af Jesus. Disse forsamlede sønner fra lokaluniverset, væsener, der var blevet skabt af Mikael, gjorde dette på eget ansvar; Gabriel havde ikke sammenkaldt dem. Frem mod midnat var de kommet til den konklusion, at som skabninger kunne de ikke gøre noget for at lette Skaberens opstandelse. De var tilbøjelige til at acceptere Gabriels rådgivning, da han meddelte dem, at da Mikael "af egen fri vilje havde lagt ned sit liv, havde han også magt til at tage det op igen efter hans egen beslutning." Kort efter afslutningen af rådets møde mellem disse ærkeengle, Livsbærere, og deres forskellige partnere med rehabilitering af de skabte væsener og morontia skabelser, ytrede Jesu Personaliserede Retter, som havde kommandoen over de overordnede himmelske værter som da befandt sig på Urantia, disse ord til dem, der spændt ventede på følgerne af hændelsesforløbet:

"Ingen af jer kan gøre noget for at hjælpe jeres Skaberfader til at vende tilbage til livet. Som en dødelig i denne verden, har han oplevet jordiske død, som hersker over et univers lever han stadig. Hvad du observerer, er at Jesus af Nazaret som dødelig overgår fra kødet til det morontielle liv. Åndens overgang af denne Jesus blev afsluttet på det tidspunkt, da jeg adskilte mig fra hans personlighed og blev jeres midlertidige leder. Jeres Skaberfader har valgt at gå gennem hele oplevelsen af hans skabte væsener, fra fødslen på de materielle verdener videre gennem naturlig død og morontia opstandelse ind i den sande ånds eksistens. I vil snart få at se en vis fase af denne oplevelse, men I kan ikke deltage i den. Det I normalt gør for de skabte, kan du ikke gøre for Skaberens. En Skabersøn har i sig selv magt til at skænke sig selv i skikkelse af nogen af hans skabte sønner. Han har i sig selv magt til at nedlægge sit synlige liv og tage det op igen. Han har denne magt under direkte kommando af Paradisfaderen, og jeg ved, hvad jeg taler om."

Da de hørte den Personaliserede Retter sige dette, indtog de alle en holdning af forventning, fra Gabriel ned til den ydmygeste kerub. De så Jesus menneskekrop i gravkammeret. De observerede tegn på universaktivitet hos deres elskede Hersker, og da de ikke forstod sådanne fænomener afventede de tålmodigt den fortsatte udvikling.

1. MORONTIAOVERGANGEN

Klokken to femogfyrre søndag morgen ankom en Paradis inkarnationskommission, der består af syv uidentificerede Paradispersonligheder, til skuepladsen og placerede sig umiddelbart omkring gravkammeret. Ti minutter i tre begyndte intense vibrationer fra blandede materielle og morontielle aktiviteter at udgå fra Josefs nye gravkammer, og to minutter over tre denne søndag morgen, den 9. april år 30 e.Kr. kom Jesus fra Nazarets opstandne morontiaform og personlighed frem fra graven.

Efter at den opstandne Jesus var trådt frem fra sit gravkammer, lå liget af kød og blod, i hvilken han havde levet og arbejdet i næsten seksogtrediven år på jorden, stadig i gravkammerets niche, uforstyrret og pakket ind i linnedklædet, ligesom Josef og hans hjælpere havde lagt det til hvile fredag eftermiddag. Heller ikke var stenen foran indgangen til graven på nogen måde skubbet. Pilatus forsegling var stadig ubrudt, og soldaterne var stadig på vagt. Tempelvagterne havde holdt konstant vagt; den romerske vagtstyrke var blevet skiftet ved midnat. Ingen af disse sikkerhedsofficerer havde mistanke om, at formålet med deres vagt var steget op til en ny og højere form for eksistens, og at kroppen som de nu bevogtede var en forladt ydre skal, der ikke længere havde nogen forbindelse med den befriede og opstandne morontielle Jesu personlighed.

Menneskeheden er langsom til at indse, at i alt, hvad der er personligt, er materien det morontielle skelet, mens de begge er den reflekterede skyggen af en bestående ånde virkelighed. Hvor længe før I vil se tiden som et bevægende spejlbillede af evigheden og rum som en flygtig skygge af Paradisets virkeligheder?

Så vidt vi kan bedømme har ingen skabning af dette univers, og ingen personlighed fra noget andet univers noget at gøre med den morontielle opstandelse af Jesus af Nazaret. Fredag lagde han sit liv ned som en dødelig af denne verden. Søndag morgen tog han den op igen som et morontia væsen af Satania systemet i Norlatiadek. Der er meget i forbindelse med Jesu opstandelse, som vi ikke forstår. Men vi ved, at det skete, som vi har fortalt og omtrent på de angivne tider. Vi kan også konstatere, at alle kendte fænomener i forbindelse med overgangen for de dødelige, dvs. morontia opstandelsen, skete lige der i Josefs nye gravkammer, hvor Jesu jordiske materielle rester lå indpakket i begravelsesklude.

Vi ved, at ingen skabning af det lokale univers deltog i denne morontia opvågen. Vi observerede, at de syv Paradis personligheder placerede sig rundt om gravkammeret, men vi kunne ikke se dem gøre noget i forbindelse med Mesterens opvågningen. I det øjeblik Jesus var synlig ved siden af Gabriel, lige overfor graven gav personlighederne fra Paradiset udtryk for deres hensigt om straks at begive sig til Uversa.

Lad os for evigt præcisere opfattelsen vedrørende Jesu opstandelse ved at gøre følgende udsagn:

1. Hans materiale eller fysiske krop var ikke en del af den opstandne personlighed. Da Jesus kom ud af graven forblev hans kødelige krop urørt i graven. Han opstod fra graven uden at flytte stenene foran indgangen og uden at bryde Pilatus segl.
2. Han kom ikke frem fra graven som en ånd eller som Mikael af Nebadon. Han fremtrådte ikke i Skaberherskerens skikkelse, som han havde haft før sin inkarnation i lighed med dødelig kød på Urantia.
3. Han kom frem fra Josefs gravkammer i nøjagtig samme form som morontia personlighederne af dem, der, som opstandne morontia opstigende væsener, fremtræder i opstandelseshallerne på den første mansoniaverden i dette lokalsystem Satania. Eksistensen af mindesmærket for Mikael i midten af den store gårdplads ved opstandelseshallerne af mansonia nummer et fører os til at tro, at Mesterens opstandelse på Urantia på eller anden måde var fremmet på denne, den første af systemets mansoniaverdner.

Det første, Jesus gjorde efter at være opstået fra gravkammeret var at hilse på Gabriel og instruere ham til at fortsætte som chef eksekutor af universets anliggender under Immanuel, og så gav han lederen af Melkisedekerne besked om at overbringe hans broderlige hilsener til Immanuel. Så spurgte han den højeste af Edentia om Dagenes Ældstes bekræftelse af hans overførsel fra de dødelige. Så henvendte han sig til morontia grupperne, som var forsamlet her fra de syv mansoniaverdnerne for at hilse og byde deres Skaber velkommen som et væsen af deres klasse, Jesu talte de første ord af hans efter jordiske livsforløb, og sagde: ”Efter at jeg nu har afsluttet mit liv i kødet, ønsker jeg at opholde mig her en kort tid i overgangens form for at få et bedre kendskab til mine opstigende skabningers liv og for yderligere at åbenbare min Paradisfaders vilje.”

Efter at Jesus havde sagt dette, gav han tegn til den Personaliserede Retter og alle universets intelligenser der var samlet på Urantia for at se opstandelsen om straks at vende tilbage til deres respektive opgaver i universet.

Jesus indledte nu kontakterne på morontianiveau, at blive indført som et skabt væsen til kravene i det liv, han havde valgt for en kort tid til at leve på Urantia. Denne indføring i morontia-verden tog over en time af jordisk tid og blev to gange afbrudt af hans ønske om at kommunikere med sine tidligere dødelige medarbejdere, da de kom ud fra Jerusalem for med undrende blik at se ind i det tomme gravkammer, og fandt, hvad de anså at være bevis på hans opstandelse.

Nu er den dødelige overgang af Jesus - Menneskesønnens morontielle opstandelse - afsluttet. Mesterens forbigående erfaring som personlighed halvvejs mellem det materielle og det åndelige er begyndt. Han har gjort alt dette ved sin egen iboende kraft; ingen personlighed har bistået ham. Han lever nu som morontia Jesus, og da han begynder dette morontialiv er hans materielle krop af kød og blod forblevet uforstyrret i graven. Soldaterne holder stadig vagt, og Pilatus segl rundt om stenene er stadig ubrudt.

2. JESU MATERIELLE KROP

Ti minutter over klokken tre, da den opstandne Jesus talte til de forsamlede morontia personligheder fra de syv mansoniaverdnerne i Satania, trådte lederen af ærkeenglene - opstandelsesenglene - frem foran Gabriel og bad om at tage Jesu menneskekrop. Ærkeenglenes leder sagde: ”Vi må ikke deltage i den morontia opstandelse som er en del af vores elskede hersker Mikaels overdragelse erfaring, men vi beder om, at måtte tage hans jordiske rester i vores varetægt til øjeblikkelig opløsning. Vi har ikke til hensigt at bruge vores metode til dematerialisering; vi ønsker kun at fremskynde processen med accelereret tid. Det er nok for os at have set Herskeren leve og dø på Urantia; himlens herskarer ville blive skånet mindet om at skulle se den menneskelige krop, som tilhørte Skaberen og Opretholderen af universet langsomt rådne væk. På vegne af de himmelske intelligenser i hele Nebadon, anmoder jeg om bemyndigelse til at tage hånd om det menneskelige legeme, der tilhørte Jesus af Nazaret og som berettiger os til straks at igangsætte dens opløsning.”

Da Gabriel havde konfereret med den ældste af de Højeste på Edentia gav ærkeenglen, der var talsmand for de himmelske herskarer tilladelse til at foretage en sådan disposition med de fysiske rester af Jesus efter deres egen beslutning.

Da ærkeenglenes leder havde fået anmodningen bevilliget, indkaldte han til sin assistance mange af hans medarbejdere, samt en talrig gruppe af repræsentanter for alle klasser af himmelske personligheder, og begyndte derefter med hjælp af Urantia mellemvæsenerne at tage Jesu fysiske krop i besiddelse. Den døde krop var en rent materiel skabelse. Den var fysisk og bogstavelig; den kunne ikke fjernes fra gravkammeret ligesom den opstandne morontiaform kunne komme ud fra det forseglede gravkammer. Med hjælp fra nogle yderligere ekstra morontia personligheder - kan en morontiaform for en tid gøres æterisk, så den ikke reagerer på almindeligt stof, mens den i en andet tid kan ændres så materielle væsener, såsom verdens dødelige kan identificere og kontakte den. Da de gjorde sig klar til at flytte Jesu legeme fra graven, for at give den en værdig og ærbødig udslettelse gennem en næsten øjeblikkelig opløsning, fik Urantia mellemvæsenerne af anden grad til opgave at rulle stenene væk fra indgangen til gravkammeret. Den største af disse to sten var en meget rund én, meget som en møllesten, og den blev flyttet i en rille, der var blevet mejslet ud af klippen, så den kunne rulles frem og tilbage for at åbne eller lukke graven. Da de jødiske vagter og de romerske soldater, der holdt vagt, så i morgenskumringen hvordan denne enorme sten begyndte at rulle væk fra indgangen til gravkammeret, tilsyneladende af sig selv - uden nogen synlig årsag til at forklare denne bevægelse - blev de grebet af frygt og panik og flygtede i hast fra pladsen. Jøderne flygtede til deres hjem og gik senere tilbage til templet for at rapportere disse hændelser for deres kaptajn. Romerne flygtede til fæstningen Antonia og rapporterede, hvad de havde set til officeren, så snart han indfandt sig til tjeneste.

De jødiske ledere begyndte det beskidte foretagende, med angiveligt, at slippe af med Jesus ved at tilbyde bestikkelse til den forræderiske Judas, og nu, da de blev konfronteret med denne pinlige situation, i stedet for at tænke på at straffe vagterne, der havde opgivet deres vagtpost tog de til at bestikke disse vagter og de romerske soldater. De betalte hver af disse tyve mand en sum penge og pålagde dem at sige til alle: ”Mens vi sov i løbet af natten blev vi overrumlet af hans disciple, der tog kroppen væk.” De jødiske ledere lovede at forsvare de romerske soldater foran Pilatus hvis det nogensinde skulle komme til hans kendskab, at de havde taget bestikkelse.

Den kristne tro på Jesu opstandelse har været baseret på den ”tomme grav”. Det var faktisk en *kendsgerning*, at graven var tom, men det er ikke sandheden om opstandelsen. Gravkammeret var virkelig tomt, da de første troende ankom, og denne kendsgerning forbundet med at Mesteren uden tvivl var opstået førte til formuleringen af en tro, som ikke var sand, at læren om Jesu materielle og dødelige legeme var oprejst fra graven. Sandheden har at gøre med åndelige realiteter og evige værdier kan ikke altid opbygges af en kombination af åbenlyse kendsgerninger. Selvom individuelle fakta kan være retvisende, følger det ikke, at foreningen af en gruppe af fakta nødvendigvis må føre til sandfærdige åndelige konklusioner.

Josefs gravkammer var tomt, ikke fordi Jesu legeme var blevet rehabiliteret eller genopstået, men fordi de himmelske herskarer havde fået tilladelse til at udsætte den for en speciel og enestående opløsning, som gør det muligt at vende tilbage ”fra støv til støv,” uden indgriben af tidforsinkelse og uden medvirken af de almindelige og synlige processer af jordisk opløsning og materiel fordærv.

Jesu jordiske rester gennemgik den samme naturlige proces med nedbrydning af dens elementer, som er karakteristisk for alle menneskelige organer på jorden, bortset fra at denne naturlige proces af opløsning over tid i høj grad blev fremskyndet, accelereret til det punkt, hvor den var næsten øjeblikkelig.

De sande beviser på Mikael's opstandelse er åndelige i sin natur, selv om denne lære bekræftes af vidneudsagn fra mange af verdens dødelige, der mødtes, genkendte, og talte med den opstandne morontia-Mester. Han blev en del af næsten tusind menneskers personlige erfaring, før han endelig tog afsked med Urantia.

3. OPSTANDELSEN AFSLUTTER EN DOMSPERIODE

Lidt efter klokken halv fem denne søndag morgen, kaldte Gabriel ærkeenglene til sin side og gjorde sig klar til at indvie den generelle opstandelse i forbindelse med afslutningen af den Adamiske dispensation på Urantia. Da den enorme skare af serafer og keruber som var involveret i denne store begivenhed var blevet opstillet i den rigtige formation, fremtrådte morontia-Mikael foran Gabriel og sagde: "Så som Faderen har livet i sig selv, så har han givet det til Sønnen så denne har livet i sig selv. Selv om jeg endnu ikke helt har genoptaget udøvelse af universets domsmyndighed, så er denne selvpålagte begrænsning på ingen måde en forhindring for frigivelse af liv til mine sovende sønner; lad navneopkaldet for den planetariske opstandelse begynde."

Ærkeenglenes kredsløb trådte derefter for første gang i funktion af Urantia. Gabriel og ærkeenglenes skarer forflyttede sig til stedet for planetens åndelige polaritet; og da Gabriel gav signalet for lyden af hans stemme som et lyn til den første mansoniverden i systemet med ordene: "På Mikael's kommando - lad de døde fra en domsperiode på Urantia opstå!" Da fremtrådte alle de overlevende fra de menneskelige racer på Urantia som var faldet i søvn i døden, siden Adams dage, og som ikke allerede var gået til doms, i mansonias opstandelseshaller klar til at blive ikklædt morontia form. Og på et øjeblik i tiden, var seraferne og deres medarbejdere klar til at gå til mansoniverdnerne. Under normalt omstændigheder ville disse serafiske værgere, der engang blev udnævnt til gruppebeskyttere for disse overlevende dødelige, være til stede på tidspunktet, når de dødelige vågnede op i mansonias opstandelseshaller, men denne gang befandt de sig her i denne verden, da det var nødvendigt for Gabriel at være her i forbindelse med Jesus morontia opstandelse.

På trods af de utallige personer, som havde personlig serafværgere, samt dem, som opnåede den ønskede åndelige personlighedsudvikling og havde udviklet sig videre til mansonia under tidsaldrene efter Adam og Eva, og selvom der havde været mange specielle og tusindårige opstandelser af Urantia sønner, var dette nu den tredje af de planetariske navneopkald, eller fuld opstandelse der omfattede en hel domsperiode. Den første fandt sted på tidspunktet for Planetprinsens ankomst, den anden under Adams tid, og denne tredje signalerede morontia opstandelsen, overgangen fra det dødelige, for Jesus af Nazaret.

Da ærkeenglenes ledere havde modtaget signalet om den planetariske opstandelse, afstod Menneskesønnens Personaliserede Retter sin myndighed over de himmelske værgere, der havde samlet sig på Urantia og overlod alle disse lokaluniversets sønner til deres respektive hærførers kommando. Og da han havde gjort dette, begav han sig til Salvington for at omregistrere med Immanuel færdiggørelsen af Mikael's overgang fra det dødelige. Han blev straks efterfulgt af alle de himmelske hærskarer, der ikke var påkrævet i tjeneste på Urantia. Men Gabriel forblev på Urantia sammen med morontianiveauets Jesus.

Dette er beretningen om begivenhederne i Jesu opstandelse som bevidnet af dem, der så, hvad der virkelig skete fri for begrænsningerne af menneskets delvise og afgrænsede syn.

4. GRAVEN OPDAGES AT VÆRE TOM

Da vi nærmer os tidspunktet for Jesu opstandelse denne tidlige søndag morgen bør man erindre, at de ti apostle var i Elias og Mary Markus hjem, hvor de sov i det øverste rum, hvilende på de samme sofaer hvor de tilbagelænedes sig under den sidste nadver med deres Mester. Denne søndag morgen var de alle undtagen Thomas samlet der. Thomas var sammen med dem i et par minutter sent lørdag aften, da de først kom sammen, men synet af apostlene, sammen med tanken om, hvad der var skete med Jesus, var for meget for ham. Han så ud over sine medarbejdere, forlod straks rummet og gik hjem til Simon i Betfage, hvor han i ensomhed tænkte at ville sørge over sine problemer. Alle apostlene

led, ikke så meget fra tvivl og fortvivlelse, som fra frygt, sorg og skam.

I hjemmet hos Nikodemus var samlet, foruden David Zebedæus og Josef af Arimatæa, omkring tolv til femten af de mere fremtrædende Jesu disciple i Jerusalem. I hjemmet hos Josef af Arimatæa var der mellem femten og tyve af de førende kvindelige troende. I Josefs hus boede kun disse kvinder, og de var forblevet indendørs under sabbatsdagen og om aftenen efter sabbatten og var derfor uvidende om den militære vagt ved gravkammeret. De vidste heller ikke, at en anden sten var blevet rullet foran indgangen til graven, og at begge disse sten var blevet forsynet med Pilatus segl.

Lidt før klokken tre denne søndag morgen, da de første tegn på daggry begyndte at dukke op i øst, begav fem af disse kvinder sig på vej til Jesu grav. De havde forberedt en række specielle balsamering væsker, og de medbragte meget linnede bandager med sig. Deres hensigt var at give Jesu legeme en grundig døds salvelse og en mere grundigt indpakning med de nye bandager.

De kvinder, der begav sig på vej for at salve Jesu legeme var: Maria Magdalene og Maria, mor til Alpheus tvillingerne, brødrene Zebedæus mor Salome, Kusas kone Joanna og Susanna datter af Ezra fra Alexandria.

Klokken var omkring halv tre da de fem kvinder, belæsset med deres salver, ankom til den tomme grav. Da de passerede ud af Damaskus porten, stødte de på en række soldater der flygtede ind i byen mere eller mindre panikslagen, og det fik dem til at holde pause i et par minutter; men da intet mere skete, genoptog de deres tur mod graven.

De var meget overrasket over at se at stenen var rullet væk fra indgangen til graven, idet de indbyrdes på vej ud havde sagt, ”Hvem vil hjælpe os med at rulle stenen væk?” De satte deres byrder ned og begyndte at se på hinanden i frygt og med stor forbløffelse. Mens de stod der, skælvende med frygt, dristede Maria Magdalene sig omkring den mindre sten og vovede sig ind i det åbne gravkammer. Dette var Josefs grav som befandt sig i hans have på bjergsiden på den østlige side af vejen, og den vendte også over mod øst. På denne tid af dagen var der kun lys nok ved indgangen til at Maria kunne se ind til det sted, hvor Mesterens krop havde ligget, og kunne skelne, at den ikke var der mere. I sten fordybningen, hvor de havde lagt Jesus, så Maria kun den foldede serviet, hvor hans hoved havde hvilet og bandagen liggende intakt, hvormed han var blevet viklet ind og som de havde hvilet på stenen før de himmelske hærskarer fjernede kroppen. Dækningslaget lå ved fodenden af gravnichen.

Efter at Maria havde opholdt sig indgangen til graven et øjeblik (hun kunne ikke tydeligt se, før hun først var kommet ind i graven), så hun nu, at Jesu legeme var væk og i stedet lå kun ligklæderne, og hun udstødte et skrig af alarm og angst. Alle kvinderne var overordentlig nervøse; idet de havde været opfyldt af bekymring lige siden de så de panikagtige soldater ved byporten, og da Maria ytrede dette skrig af smerte, flygtede de skrækslagen og i stor hast. Og de stoppede ikke, før de havde løbet hele vejen til Damaskus porten. På dette tidspunkt blev Joanna samvittighedsramt, over at de havde forladt Maria; hun samlede de andre, og de startede tilbage til graven.

Da de nærmede sig gravkammeret, var den skræmte Maria Magdalene, endnu mere terroriseret, da hun ikke kunne finde sine søstre ventende, da hun kom ud af graven, så nu styrtede hun ophidset hen til dem og udbrød: ”Han er der ikke - de har taget ham væk!” Og hun førte dem tilbage til graven, og de gik alle ind og så, at den var tom.

Alle fem kvinder satte sig derefter på stenene i nærheden af indgangen og talte om situationen. Det var endnu ikke gået op for dem, at Jesus var blevet genoplivet. De havde været samlet over sabbatten, og de formodede, at kroppen var blevet flyttet til et andet hvilested. Men da de gennemtænkte denne løsning på deres dilemma, var de ude af stand til at redegøre for det velordnede arrangement af ligklæderne; hvordan kunne kroppen være fjernet siden de bandager i hvilken den var blevet indpakket, var efterladt i position og tilsyneladende intakt på begravelseshylden?

Som disse kvinder sad der i de tidlige timer af begyndelsen på denne nye dag, så de til den ene side og observerede en tavs og ubevægelig fremmed. Et øjeblik, var de igen bange, men Maria Magdalene, farende hen imod ham, tiltalte ham, som om hun troede, han kunne være havens gartner, og sagde: ”Hvor har du taget Mesteren? Hvor har de lagt ham? Fortæl os, så vi kan gå og få ham.” Da den fremmede ikke svarede Maria, begyndte hun at græde. Derefter talte Jesus til dem og sagde: ”Hvem leder I efter?” Maria sagde: ”Vi søger Jesus, som blev lagt til hvile i Josefs grav, men han er væk. Ved du, hvor de har taget ham hen?” Da sagde Jesus: ”Har ikke denne Jesus fortalt dig, selv i Galilæa, at han ville dø, men at han ville rejse sig igen?” Disse ord forskrækkede kvinderne, men Mesteren var så forandret, at de endnu ikke genkendte ham med ryggen til det svage lys. Og mens de overvejede hans ord, tiltalte han Magdalene med en velkendt

stemme og sagde: ”Maria”. Og da hun hørte ordet af genkendt sympati og kærlig hilsen, vidste hun, at det var Mesteren stemme, og hun skyndte sig at knæle for hans fødder, mens hun udbød: ”Min Herre og min Mester!” Og alle de andre kvinder anerkendte, at det var Mesteren, der stod foran dem i glorificeret form og de faldt hurtigt på knæ foran ham.

Disse menneskelige øjne var blevet aktiveret for at kunne se den morontielle form af Jesus på grund af den særlige tjeneste fra transformatorerne og mellemvæsenene udførte, i samarbejde med nogle af de morontiapersonligheder, der ledsagede Jesus.

Da Maria forsøgte at omfavne hans fødder, sagde Jesus: ”Rør mig ikke, Maria, for jeg er ikke som du kendte mig i kødet. I denne form vil jeg blive hos dig for en tid, før jeg stiger op til Faderen. Men gå, alle sammen nu og fortælle mine apostle - og Peter - at jeg er opstået, og at du har talt med mig.”

Efter at disse kvinder var kommet sig efter chokket over deres forbløffelse, skyndte de sig tilbage til byen og hjem til Elias Markus, hvor de fortalte alt der var sket med dem til de ti apostle; men apostlene var ikke tilbøjelig til at tro dem. De troede først, at kvinderne havde set et syn, men da Maria Magdalene gentog de ord, som Jesus havde talt til dem, og da Peter hørte hans navn, styrtede han ud af det øverste rum, tæt fulgt af Johannes, i al hast ud til graven for at se disse ting for sig selv.

Kvinderne gentog historien om samtalen med Jesus til de andre apostle, men de ville ikke tro; og de ville ikke gå ud for at finde ud af det selv, som Peter og Johannes havde gjort.

5. PETER OG JOHANNES VED GRAVKAMMERET

Da de to apostle styrtede ud til Golgata og Josefs grav, vekslede Peters tanker mellem frygt og håb; han frygtede at møde Mesteren, men hans håb blev vakt af historien om at Jesus havde sendt et særligt budskab til ham. Han var halvt overbevist om, at Jesus virkelig var i live; han erindrede løftet om at opstå på den tredje dag. Det var mærkeligt at skulle forholde sig til dette løfte, fordi det ikke siden korsfæstelsen var faldet ham ind, indtil dette øjeblik, da han skyndte sig nordpå gennem Jerusalem. Ligeledes da Johannes skyndte sig ud af byen, vældede der en mærkelig ekstase af glæde og håb op i hans sjæl. Han var halvt overbevist om, at kvinderne virkelig havde set den opstandne Mester.

Johannes, som var yngre end Peter, overhalede ham og ankom først til graven. Johannes tøvede ved indgangen, kiggende ind i graven, og det var ligesom Maria havde beskrevet det. Meget hurtigt ankom Simon Peter, styrtede ind og så den samme tomme grav med ligklæderne så ejendommeligt arrangeret. Og da Peter var kommet ud, gik Johannes også ind og så det hele for sig selv, og så satte de sig på stenen for at tænke over betydningen af, hvad de havde set og hørt. Og mens de sad der, vendte de i deres sind alt hvad der var blevet fortalt dem om Jesus, men de kunne ikke helt klart fatte hvad der var sket.

Først foreslog Peter, at graven var plyndret, at fjender havde stjålet kroppen, måske bestukket vagterne. Men Johannes begrundede, at graven næppe ville være blevet efterladt så velordnet, hvis kroppen var blevet stjålet, og han rejste også spørgsmålet om, hvorledes bandagerne tilfældigvis var efterladt og så tilsyneladende intakt. Og igen gik de begge tilbage ind i graven for nærmere at undersøge ligklæderne. Da de kom ud af graven anden gang, fandt de at Maria Magdalene var vendt tilbage og græd foran indgangen. Maria var gået til apostlene i den tro, at Jesus var opstået fra graven, men da de alle nægtede at tro hendes beretning, blev hun nedslået og fortvivlet. Hun længtes efter at gå tilbage nær graven, hvor hun troede, hun havde hørt Jesus velkendte stemme.

Da Maria dvælede efter at Peter og Johannes var gået, viste Mesteren sig igen for hende og sagde: ”Vær ikke tvivlende, hav mod til at tro, hvad du har set og hørt. Gå tilbage til mine apostle og fortæl dem igen, at jeg er opstået, at jeg vil vise mig for dem, og at jeg i dag vil gå foran dem til Galilæa, som jeg lovede.”

Maria skyndte sig tilbage til Markus hjem og fortalte apostlene, at hun igen havde talt med Jesus, men de ville ikke tro hende. Men da Peter og Johannes vendte tilbage, ophørte de med deres latterliggørelse og blev fyldt med frygt og ængstelse.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 190

JESUS ÅBENBARER SIG I MORONTIAFORM

DEN opstandne Jesus forbereder sig nu på at tilbringe en kort tid på Urantia for at opleve det opstigende morontia livsforløb som en dødelig fra nogen af verdenerne. Selv om denne tid af morontialivet blive brugt i verden, hvor han inkarnerede som dødelig, vil det i alle henseender være svarende til den oplevelse som Satania dødelige gennemgår under det gradvise morontialiv i Jerusems syv mansoniaverdner.

Alt denne kraft som er uløseligt forbundet med Jesus - livets begavelse - og som gjorde det muligt for ham at opstå fra de døde, er det evige livs gave, som han skænker rigets troende, og som selv i dette øjeblik forsikre deres opstandelse fra den naturlige dødens bånd.

Verdnernes dødelige vil opstå på opstandelsens morgen med den samme type overgang eller morontia krop som Jesus havde, da han stod op, denne søndag morgen fra graven. Disse organer har ikke cirkulerende blod, og sådanne væsener indtager ikke almindelig materiel føde. Ikke desto mindre er disse morontiaformer *virkelige*. Da alle de forskellige troende så Jesus efter hans opstandelse, så de ham virkelig; de var ikke selvbedragende ofre for visioner eller hallucinationer.

En bestående tro på Jesu opstandelse var den vigtigste funktion af troen i alle grene af den tidlige undervisning i evangeliet. I Jerusalem, Alexandria, Antiokia, og Filadelfia forenede alle de evangeliske lærere denne implicitte tro på Mesterens opstandelse.

Når man betragter den fremtrædende plads, som Maria Magdalene indtog i forkyndelse af Mesterens opstandelse, bør man notere, at Maria var den ledende fortaler for kvindernes korps, som Peter var for apostlene. Maria var ikke leder af de kvindelige arbejdere, men hun var deres mest fremtrædende lærer og offentlige fortaler. Maria var blevet en kvinde af stor forsigtighed, så hendes dristighed i at tiltale en mand, som hun antog for at være den, der tog sig af Josefs have, angiver derfor kun hvor forfærdet hun var over at finde graven tom. Det var dybden og smerten i hendes kærlighed, fuldstændigheden i hendes hengivenhed, der fik hende til et øjeblik at glemme de konventionelle begrænsninger, der forhindrede en jødisk kvinde fra at nærme sig en fremmed mand.

1. OPSTANDELSENS BUDBRINGERE

Apostlene ønskede ikke at Jesus skulle forlade dem; derfor havde de forbigået alle hans udtalelser, at han ville dø, samt hans løfter om at opstå igen. De havde ikke forventet opstandelsen som den kom, og de nægtede at tro, indtil de blev konfronteret med tvang af uomtvistelige beviser og af deres egne erfaringers absolutte bevis.

Da apostlene nægtede at tro rapporten fra de fem kvinder, der hævdede at have set Jesus og talt med ham, vendte Maria Magdalene tilbage til graven, og de andre gik tilbage til Josefs hus, hvor de berettede deres erfaringer til hans datter og de andre kvinder, og kvinderne troede på deres rapport. Kort efter klokken seks gik datteren af Josef af Arimatæa og de fire kvinder, der havde set Jesus over til Nikodemus hjem, hvor de redegjorde for alle disse begivenheder til Josef, Nikodemus, David Zebedæus, og de andre mænd, der havde samlet sig der. Nikodemus og de andre tvivlede på deres historie, tvivlede på, at Jesus var opstået fra de døde; de antog, at jøderne havde taget kroppen væk. Josef og David var villig til at tro rapporten, så meget, så de skyndte sig ud for at inspicere gravkammeret, og de fandt, at alt var lige som kvinderne havde beskrevet. De var de sidste, der så gravkammeret, som det var, for ypperstepræsten sendte klokken halv otte kaptajnen for tempelvagterne til graven for at fjerne gravklæderne. Kaptajnen pakkede dem alle ind i linnedlaget og kastede dem over en klippe i nærheden.

Fra gravkammeret gik David og Joseph straks til Elijah Markus hjem, hvor de holdt et møde med de ti apostle i det øverste rum. Kun Johannes Zebedæus var tilbøjelig til at tro, selv svagt, at Jesus var opstået fra de døde. Peter havde troet i starten, men da han ikke fandt Mesteren, faldt han i alvorlig tvivl. De var alle tilbøjelige til at tro, at jøderne havde flyttet kroppen. David ville ikke diskutere med dem, men da han forlod dem sagde han: "I er apostlene, og bør forstå disse ting. Jeg ønsker ikke at skændes med jer; alligevel, går jeg tilbage til Nikodemus hjem, hvor budbringere som aftalt samledes her til morgen, og når de er samlet, sender jeg dem ud på deres sidste mission - som budbringere af Mesterens opstandelse. Jeg hørte Mesteren sige, at han efter sin død ville opstå på den tredje dag, og jeg tror ham." Da han havde sagt dette til rigets nedslående og mismodige ambassadører tog denne selvudnævnte leder af kommunikation og informationstjenesten afsked med apostlene. På vej ud fra det øverste rum, lod han Judas pung med alle apostlene pengene falde ned i skødet på Mattæus Levi.

Klokken var omkring halv ti, da den sidste af Davids seksogtyve budbringere ankom hjemme hos Nikodemus. David samlede dem straks på den store gårdsplads og vendte sig mod dem med følgende ord:

"Mænd, Brødre! Hele denne tid, har I tjent mig i overensstemmelse med jeres ed til mig og til hinanden, og jeg kalder jer til at vidne, at jeg endnu aldrig har sendt nogen falske oplysninger med dig. Jeg er ved at sende jer ud på jeres sidste mission som frivillige budbringere i riget, og i denne sammenhæng løser jeg jer fra jeres ed og opløser budbringer korpsen. Mænd, jeg erklærer for jer, at vi har afsluttet vores arbejde. Mesteren har ikke længere brug for dødelige budbringere; han er opstået fra de døde. Han fortalte os, før han blev arresteret, at han ville dø og opstå på den tredje dag. Jeg har set graven - den er tom. Jeg har talt med Maria Magdalene og fire andre kvinder, der har talt med Jesus. Jeg opløser jer nu og siger farvel, og sender jer på jeres respektive opgaver, og det budskab, som I skal bære til de troende er: "Jesus er opstået fra de døde; graven er tom."

De fleste af de tilstedeværende forsøgte at overtale David til ikke at gøre dette. Men de kunne ikke påvirke ham. Så forsøgte de at fraråde budbringerne, men de ville ikke lytte til disse om tvivl. Så kort før klokken ti denne søndag morgen, gik disse seksogtyve løbere ud som de første budbringere af den mægtige sandhed og denne mægtige kendsgerning om den opstandne Jesus. De begyndte på denne mission, lige som tidligere i mange andre, i overensstemmelse med deres ed til David Zebedæus og til hinanden. Disse mænd havde stor tillid til David. De begav sig væk for at udføre denne mission uden selv at stoppe for at tale med dem, der havde set Jesus; de stolede på David ord. De fleste af dem troede, hvad David havde fortalt dem, og selv dem, der tvivlede noget bragte budskabet lige så sikker og lige så hurtigt.

Apostlene, riget åndelige korps, er denne dag samlet i det øverste rum, hvor de udviser frygt og udtrykker tvivl, mens disse lægfolk, der repræsenterer det første forsøg på socialt at tilpasse Mesterens evangelium om menneskers broderskab, efter ordrer fra deres frygtløse og effektive leder begiver sig ud for at forkynde om en opstået Frelser af verden og et univers. De engagerer sig i denne vigtige tjeneste før hans udvalgte repræsentanter endda er villige til at tro hans ord eller acceptere vidnesbyrd fra øjenvidner.

Disse seksogtyve budbringere blev sendt hjem til Lazarus i Betania og til alle centre for troende, fra Beersheba i syd til Damaskus og Sidon i nord, og fra Filadelfia i øst til Alexandria i vest.

Da David havde taget afsked med sine brødre, gik han over til Josefs hjem for at hente sin mor, og de gik ud til Betania for at slutte sig til Jesu familie, der ventede der. David boede i Betania med Marta og Maria, indtil de havde afhændet deres jordiske ejendele og ledsaget dem på rejsen til Filadelfia for at slutte sig til deres bror, Lazarus.

I omkring en uge fra dette tidspunkt tog Johannes Zebedæus Jesu mor Maria til sit hjem i Betsaida. Jesu ældste bror James forblev med sin familie i Jerusalem. Ruth boede hos Lazarus søstre i Betania. Resten af Jesu familie vendte tilbage til Galilæa. David Zebedæus forlod Betania sammen med Marta og Maria for Filadelfia, i begyndelsen af juni, dagen efter hans ægteskab med Ruth, Jesu yngste søster.

2. TILSYNEKOMSTEN AF JESUS I BETANIA

Fra tidspunktet for Jesu morontia opstandelse til timen for hans ånde opstigning i det høje, kom Jesus til syne ved nitten

forskellige lejligheder i synlig form for sine troende på jorden. Han viste sig ikke for hans fjender eller dem, der ikke åndeligt kunne gøre brug af hans manifestation i synlig form. Hans første optræden var for de fem kvinder ved graven, hans anden for Maria Magdalene, også ved graven.

Den tredje tilsynekomst opstod omkring middagstid denne søndag i Betania. Kort efter middag stod Jesu ældste bror James i Lazarus have foran den tomme grav, af den oprejste døde bror til Marta og Maria og overvejede i sit sind nyhederne som en af Davids sendebud havde bragt en time tidligere. James havde altid været tilbøjelig til at tro på sin ældste broders mission på jorden, men han havde for længst mistet kontakten med Jesus arbejde og var faldet i alvorlig tvivl angående apostlene senere påstande om, at Jesus var Messias. Hele familien var chokeret og så godt som forvirret af nyhederne som budbringeren kom med. Mens James stadig stod foran Lazarus tomme grav ankom Maria Magdalene til stedet og fortalte ophidset familien om deres oplevelser i de tidlige morgentimer ved Josefs gravkammer. Før hun var færdig kom David Zebedæus og hans mor. Ruth troede naturligvis på beretningen, og det gjorde Juda også efter at have talt med David og Salome.

I mellemtiden, mens de ledte efter James og før de fandt ham, da han stod der i haven tæt på graven, blev han opmærksom på en person der var i hans nærhed, som om nogen havde rørt ved hans skulder; og da han vendte sig for at se, så han en mærkelig figur som gradvist fremkom ved hans side. Han var for forbløffet til at tale og for bange til at flygte. Så talte den fremtrædende form og sagde: "James, jeg er kommet for at kalde dig til rigets tjeneste. Forene dine kræfter alvorligt med dine brødre og følg mig." Da James hørte hans navn udtalt, vidste han, at det var hans ældste bror, Jesus, som havde talt til ham. De havde alle mere eller mindre vanskeligt ved at genkende Mesterens morontielle form, men kun få af dem havde nogen problemer med at genkende hans stemme eller på anden måde at identificere hans charmerende personlighed, så snart han begyndte at kommunikere med dem.

Da James opfattede, at Jesus talte til ham, begyndte han at falde på knæ og udbød: "Min far og min bror", men Jesus bad ham stå op, mens han talte med ham. De gik gennem haven og talte i næsten tre minutter, talte om oplevelserne i de seneste dage, og forudså begivenhederne i den nærmeste fremtid. Da de nærmede sig huset, sagde Jesus, "Farvel, James, indtil jeg møder jer alle sammen"

James styrtede ind i huset, mens de ledte efter ham i Betfage, og udbød: "Jeg har lige set Jesus og talte med ham, vi talte sammen. Han er ikke død; Han er opstået! Han forsvandt for mine øjne og sagde: "Farvel, indtil jeg møder jer alle sammen."" Han havde knap nok talt færdig, da Juda vendte tilbage, og han fortalte igen Juda, hvordan han havde mødtes med Jesus i haven. De begyndte alle at tro på Jesu opstandelse. James annonceret nu, at han ikke ville vende tilbage til Galilæa, og David udbød: "Det er ikke kun glade kvinder, der ser ham; selv nu er sjælestærke mænd begyndte at se ham. Jeg forventer at se ham selv."

David behøvede ikke at vente længe, fordi Jesus fjerde fremtrædelse for de dødeliges syn skete kort før klokken to i selve dette Marta og Maria hjem, da han åbenbarede sig synligt for hans jordiske familie og deres venner, tyve personer i alt. Mesteren viste sig i den åbne bagdør og sagde: "Fred være med jer. Hilsen til dem, der engang var mine nærmeste i kødet, og fællesskabet til mine brødre og søstre i himlen. Hvordan kunne I tvivle? Hvorfor har du ventet så længe, før du valgte at følge sandhedens lys af hele dit hjerte? Kom derfor alle ind i fællesskabet med Sandhedens Ånd i Faderens rige." Da de begyndte at komme sig fra det første chok af deres forbløffelse og gå hen imod ham, som for at omfavne ham, forsvandt han fra deres syn.

De ønskede alle at haste af sted til byen for at fortælle de tvivlende apostle om, hvad der var sket, men James holdt dem tilbage. Kun Maria Magdalene fik lov til at vende tilbage til Josefs hus. James forbød dem at sprede nyheden om dette morontia besøg på grund af visse ting, som Jesus havde sagt til ham, da de talte sammen i haven. Men James afslørede aldrig noget mere om sit besøg med den opstandne Mester på denne dag i Lazarus hjem i Betania.

3. I JOSEFS HJEM

Jesus femte morontia åbenbarelse, som kunne ses af dødelige øjne forekom omkring femten minutter over fire samme søndag eftermiddag foran omkring femogtyve kvindelige troende, som var samlet hjemme hos Josef af Arimatæa. Maria Magdalene var vendt tilbage til Josefs hus blot et par minutter før denne tilsynekomst. Jesu bror James havde anmodet om, at intet skulle siges til apostlene om Mesterens fremtræden i Betania. Han havde ikke bedt Maria om at afstå fra at

fortælle om hændelsen for sine troende søstre. Derfor efter at have forpligtet alle kvinder til tavshed, begyndte Maria at beskrive, hvad der netop var sket, mens hun var med Jesus familie i Betania. Hun var midt i denne spændende historie, da en pludselig og højtidelig stilhed sænkede sig over dem, og de så midt i blandt sig den opstandne Jesus i fuldt synlig form. Han hilste dem med ordene: "Fred være med jer. I rigets fællesskab bør der ikke være en jøde eller en fremmed, rig eller fattig, fri eller slave, mand eller kvinde. Mens du er kaldet til at sprede de gode nyheder om frihed for menneskeheden gennem evangeliet om menneskets sønskab med Gud i himlen. Gå ud til hele verden og forkynd evangeliet og styrk de troende i deres tro derpå. Når I gør dette, så glem ikke at tjene de syge og styrke dem, der er bange og frygtsomme. Og jeg vil altid være med dig, selv til den yderste grænse af jorden." Da han havde sagt dette, forsvandt han fra deres syn, mens kvinderne faldt ned og tilbad i stilhed.

Af Jesu fem morontia tilsynekomster op til dette tidspunkt havde Maria Magdalene bevidnet fire.

Som et resultat af udsendelsen af budbringere midt på formiddagen og fra den utilsigtet lækage af antydninger af Jesu fremtræden i Josefs hus begyndte jødernes herskere tidligt på aftenen at høre, at der gik rygter i byen, at Jesus var opstået, og at mange mennesker hævdede at have set ham. Medlemmerne af jødernes råd blev grundigt rystet af disse rygter. Efter en forhastet høring med Hannas, sammenkaldte Kajfas jødernes råd til et møde klokken otte om aftenen. Det var på dette møde, der blev truffet foranstaltninger til at udelukke enhver person fra synagogerne, der nævnte noget om Jesu opstandelse. Det blev endda foreslået, at alle, der hævdede at have set ham skulle henrettet. Dette forslag kom imidlertid ikke til afstemning, fordi mødet endte i forvirring som grænsende op til virkelig panik. De havde vovet at tro, at de var færdige med Jesus. De var ved at opdage, at deres virkelige problemer med manden fra Nazaret kun lige var begyndt.

4. TILSYNEKOMSTEN FOR GRÆKERNE

Omkring klokken halv fem, hjemme hos en vis Flavius, gjorde Mesteren sin sjette morontia tilsynekomst foran omkring fyrré græske troende, som var samlet der. Mens de var i færd med at drøfte rapporterne fra Mesterens opstandelse åbenbarede han sig i deres midte, selvom dørene var tæt lukket, og sagde til dem: "Fred være med jer. Mens Menneskesønnen fremtræder på jorden blandt jøderne, kom han for at tjene alle mennesker. I min Faders rige er der ikke jøder eller fremmede; I er alle brødre - Guds sønner. Gå derfor ud i hele verden og forkynd dette frelsende evangelium, som du har modtaget det fra rigets ambassadører, og jeg vil være i fællesskab med dig i Faderens tro og sandhedssønnernes broderskab." Da han havde givet dem denne mission tog han afsked og de så ham ikke mere. De opholdt sig i huset hele aftenen; de blev også overvældet af ærefrygt og frygt for at vove sig ud. Ingen af disse grækere sov hele natten. De forblev vågen i diskussioner om disse ting, og håbede, at Mesteren ville besøge dem igen. Gruppen omfattede mange af de grækere, der var i Getsemane da soldaterne arresterede Jesus og Judas forrædte ham med et kys.

Rygter om Jesu opstandelse og rapporter vedrørende de mange tilsynekomster, foran hans tilhængere spredte sig hurtigt, og hele byen blev oppisket til en høj grad af spænding. Mesteren havde allerede fremtrådt for sin familie, for kvinderne og for grækerne, og kort tid derefter, åbenbarede han sig selv midt iblandt apostlene. Jødernes råd skulle snart begynde overvejelserne om disse nye problemer som så pludselig blev påtvunget de jødiske herskere. Jesus tænker meget på sine apostle, men ønsker at de er alene i et par flere timer med alvorlig fordybelse og tankevækkende overvejelser før han besøger dem.

5. VANDRINGEN MED DE TO BRØDRE

I Emmaus, omkring ti kilometer vest for Jerusalem, boede der to brødre, hyrder, der havde tilbragt påskeugen i Jerusalem og deltaget i ofringen, ceremonierne og festen. Den ældre bror Kleofas troede delvis på Jesus; i hvert fald var han blevet bortvist fra synagogen. Hans bror James troede ikke, selv om han var meget interesseret i, hvad han havde hørt om Mesterens lære og gerninger.

Da disse to brødre, denne søndag eftermiddag vandrede tilbage, knap fem kilometer fra Jerusalem og et par minutter før klokken fem, langs vejen til Emmaus, talte de med stor alvor om Jesus, hans lære, hans gerninger og især om de rygter om, at hans grav var tom, og at nogle kvinder havde talt med ham. Kleofas var delvis indstillet på at tro disse rapporter, men James argumenterede, at hele affæren sandsynligvis var et bedrageri. Mens de således argumenterede og debatterede

på vej hjem trådte Jesus morontia åbenbarelse frem, hans syvende tilsynekomst, op på siden af dem, da de gik tilbage. Kleofas havde ofte hørt Jesus undervise, og han havde ved flere lejligheder spist med ham i hjemmene hos troende i Jerusalem. Men han kunne ikke genkende Mesteren selv da han uforbeholdent talte med dem.

Da Jesus vandrede et stykke med dem, sagde han: "Hvad var det du talte om så alvorlig, da jeg nåede op frem til jer?" Da Jesus havde spurgt dette, standsede de op og så med sorgfuld overraskelse på ham. Kleofas sagde, "Hvordan kan nogen opholde sig i Jerusalem og ikke vide, hvad der er sket for nylig?" Så sagde Mesteren: "Hvad er hændt?" Kleofas svarede: "Hvis du ikke ved, om disse ting, er du den eneste i Jerusalem, som ikke har hørt disse rygter om Jesus af Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord for Gud og hele folket. Vores ypperstepræster og herskere overgav ham til romerne og forlangte, at de korsfæstede ham. Sikkert var det at mange af os, havde håbet, at det var ham, der ville befri Israel fra de fremmedes åg. Men det er ikke alt. Nu er det tredje dagen, siden han blev korsfæstet, og visse kvinder har denne dag gjort os fuldstændig forbløffet med at forklare, at de tidligt i morges gik til hans grav og fandt den tom. Og de samme kvinder insistere, at de talte med denne mand; de hævder, at han er opstået fra de døde. Og da kvinderne rapporterede dette til mændene løb to af hans apostle til graven og fandt også, at den var tom" - og her afbrød James sin bror for at sige: "Men de havde ikke se Jesus."

Da de gik videre, sagde Jesus til dem: "Hvor langsomme er I til ikke at fatte sandheden! Når I fortæller mig, at det handler om denne mands lære og gerninger, som I diskuterer, så kan jeg oplyse jer, fordi jeg er mere end bekendt med disse lærdomme. Kan du ikke huske, at denne Jesus altid lærte, at hans rige ikke var af denne verden og at alle mennesker, eftersom at de er Guds sønner, bør finde befrielse og frihed i den åndelige glæde af fællesskabet med det kærlighedsfulde tjenende broderskab i dette ny rigets sandhed om den himmelske Faders kærlighed? Kan du ikke huske, hvordan Menneskesønnen proklamerede Guds frelse for alle mennesker, pleje af de syge og lidende og befrielse af dem, der var bundet af frygt og gjort til slaver af det onde? Ved du ikke, at denne mand fra Nazaret fortalte sine disciple, at han ville gå til Jerusalem og overgive sig til sine fjender, der ville dræbe ham, og at han ville opstå på den tredje dag? Har du ikke fået at alt dette at vide? Og har du aldrig læst i skrifterne, vedrørende denne frelsens dag for jøden og ikke-jøden, hvor der står, at alle jordens slægter skal velsignes i ham, at han skal høre de nødlidendes råb, og frelse sjælen hos de fattige som søger ham, at alle nationer skal kalde ham velsignet? At denne Frelser skal være som skyggen af en stor klippe i et udmattet land. At han vil føde sin flok som en sand hyrde, samle lammene i sine arme og ømt bærer dem i sin favn. Han åbner de åndelige blindes øjne og bringer fortvivlelsens fanger ud i fuld frihed og lys, at alle, der sidder i mørke skal se den evige frelses store lys. At han vil læge dem som har et knust hjerte, forkynde frihed for syndens fanger og åbne fængslets porte for dem, der er gjort til slaver af frygt og bundet af det onde. At han vil trøste dem, der sørger, og give dem frelsens glæde i stedet for sorg og tristhed. At han skal være alle menneskers håb og den konstante glæde hos dem, der søger retfærdighed. At denne sandhedens og retfærdighedens Søn vil gå ud over hele verden med helbredende lys og frelsende kraft; selv, at han skal frelse sit folk fra deres synder; at han virkelig skal søge og frelse dem, som er fortabt. At han ikke vil ødelægge de svage, men bringe frelse til alle, som hungrer og tørster efter retfærdighed. At enhver, som tror på ham, skal have evigt liv. At han vil udgyde sin Ånd over alt kød, og at denne Sandhedens Ånd i alle troende bør være en kilde til vand som vælder frem til evigt liv. Forstår du ikke hvor storslåede dette rigets evangelium var, som denne mand gav jer? Har du ikke opfattet, hvilken storslået frelse, som er kommet til jer?"

På dette tidspunkt, var de kommet i nærheden af landsbyen, hvor disse brødre boede. Ikke et ord havde disse to mænd sagt, siden Jesus begyndte at lære dem, da de gik langs vejen. Snart kom de til deres ydmyge bolig, og Jesus var ved at sige farvel til dem og fortsætte ned ad vejen, men de tvang ham næsten til at komme ind og blive hos dem. De sagde, at tusmørke snart ville falde, og insisterede på, at han skulle blive hos dem. Til sidst samtykkede Jesus, og meget snart efter at de var gået ind i huset, satte de sig ned for at spise. De gav ham brødet til at velsigne, og da han begyndte at bryde det, og gav det til dem, blev deres øjne åbnet, og Kleofas erkendte, at deres gæst var Mesteren selv. Og da han sagde: "Det er Mesteren..." forsvandt Jesus i sin morontiaform ud af deres syn.

Da sagde de til hinanden: "Intet under vore hjerter brændte i os, da han talte til os, mens vi gik op ad vejen, og da han åbnede skriftens lektioner for vores forstand!"

De standsede ikke for at spise. De havde set Mesteren i morontiaform, de styrtede ud af huset og skyndte sig tilbage til Jerusalem for at sprede de gode nyheder om den opstandne Frelser.

Omkring klokken ni, denne aften og lige før Mesteren viste sig for de ti apostle, væltede disse to ophidsede brødre ind til apostlene i værelset ovenpå og erklærede, at de havde set Jesus og talt med ham. De fortalte alle, hvad Jesus havde sagt til dem, og hvordan de ikke havde indset, hvem han var, indtil det øjeblik, hvor han brød brødet.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 191

JESUS ÅBENBARE SIG FOR APOSTLERNE OG

ANDRE LEDERE

OPSTANDELSENS SØNDAG var en frygtelig dag i apostlenes liv. Ti af dem tilbragte det meste af dagen bag spærrede døre i det øverste værelse. De kunne have flygtet fra Jerusalem, men de var bange for at blive anholdt af det jødiske råds agenter, hvis de blev fundet udendørs. Thomas grublede over sine problemer alene i Betfage. Han ville have klaret sig bedre havde han forblevet hos sine medapostle, og han ville have været i stand til at hjælpe dem med at føre deres drøftelser i en sundere retning.

Hele dagen fastholdt Johannes tanken om, at Jesus var opstået fra de døde. Han relateret til ikke mindre end fem forskellige tidspunkter, hvor Mesteren havde forsikret, at han ville opstå igen og mindst tre gange, hvor han hentydede til den tredje dag. Johannes holdning havde betydelig indflydelse på dem, især på hans bror James og på Nataniel. Johannes ville have haft en større indflydelse på dem, hvis han ikke havde været det yngste medlem af gruppen.

Deres vanskeligheder skyldtes meget, at de var isoleret. Johannes Markus holdt dem orienteret om, hvad der foregik i og omkring templet og informerede dem om de mange rygter i byen, men det faldt ham aldrig ind at hente nyheder fra de forskellige grupper af troende, som Jesus allerede havde vist sig for. Det var netop den form for tjeneste, som Davids sendebud hidtil havde været ansvarlig for, men de var nu alle på vej ud på deres sidste opgave som forkyndere af opstandelsen til de grupper af troende, der boede langt væk fra Jerusalem. For første gang i alle disse år indså apostlene, hvor meget de havde været afhængig af Davids sendebud for deres daglige information om rigets anliggender.

Hele dette døgn vaklede Peter i sin karakteristiske måde, følelsesmæssigt mellem tro og tvivl om Mesterens opstandelse. Peter kunne ikke komme væk fra synet af gravklæderne som havde ligget der i graven, ligesom hvis Jesu legeme netop var fordampet fra dem. "Men," begrundede Peter, "hvis han er opstået, og kan vise sig for kvinderne, hvorfor viser han sig så ikke for os, hans apostle?" Peter blev mere og mere bedrøvet, når han tænkte, at Jesus måske ikke kom til dem på grund af hans tilstedeværelse blandt apostlene, fordi han havde fornægtet Jesus den nat i Hannas gård. Siden blev han igen glad for de ord, som kvinderne havde fortalt: "Gå hen og fortælle mine apostle - og Peter." Men for at blive opmuntret af denne meddelelse, måtte han tro, at kvinderne virkelig havde set og hørt den opstandne Mester. På denne måde vekslede Peter mellem tro og tvivl i løbet af dagen, indtil lidt efter klokken otte, da han vovede sig ud på gårdspladsen. Peter tænkte at fjerne sig fra apostlene selskab for ikke at forhindre Jesus i at komme til dem, på grund af at han havde fornægtet Mesteren.

James Zebedæus argumenterede i begyndelsen, at de alle skulle gå til gravkammeret. Han var opsat på at gøre noget for at komme til bunds i mysteriet. Det var Nataniel, der forhindrede dem i at gå ud i offentligheden som svar på James opfordring, og han gjorde det ved at minde dem om, at Jesus havde advaret dem om ikke unødigt at risikerer deres liv i denne tid. Ved middagstid havde James slået sig ned til et vågent venten sammen med de andre. Han sagde ikke meget; han var ubeskriveligt skuffet over, at Jesus ikke viste sig for dem, og at han ikke vidste noget om Mesterens mange tilsynekomster for andre grupper og enkeltpersoner.

Andreas, afsatte denne dag til at lytte. Han var yderst forundret over situationen og havde mere end sin andel af tvivl, men i det mindste havde han en følelse af frihed fra ansvar for at vejlede sine medapostle. Han var faktisk taknemmelig for, at Mesteren havde frigivet ham fra byrderne af lederskab for det apostoliske korps før de løb ind i disse forvirrende tider.

Mere end én gang i løbet af de lange og trættende timer af denne tragiske dag, var det eneste, der holdt modet oppe hos gruppen Nataniel karakteristiske filosofiske råd, som han ofte bidrog med. Hans indflydelse havde virkelig afgørende betydning for de ti hele dagen. Ikke en eneste gang udtrykte han sin egen enten tro eller vantro om Mesterens opstandelse. Men i løbet af dagen, lænede han mere og mere i retning af at tro, at Jesus havde opfyldt sit løfte om at genopstå.

Simon Zelotes var for knust til at deltage i drøftelserne. Det meste af tiden, lå han tilbagelænet på en sofa med ansigtet mod væggen i et hjørne af lokalet; kun et par gange, sagde han lidt i løbet af dagen. Hans opfattelse af riget blev knust, og han kunne ikke se at Mesterens opstandelse i væsentlig grad kunne ændre situationen. Hans skuffelse var meget personlig og for smertefuldt til at kunne overvindes på kort sigt, selv i lyset af en sådan utrolig kendsgerning, som opstandelsen.

Mærkeligt nok, var den normalt fāmælte Filip meget snakkesalig under hele eftermiddagen på denne dag. I løbet af formiddagen, var han temmelig stille, men hele eftermiddagen, stillede han spørgsmål til de andre apostle. Peter blev ofte generet af Filips spørgsmål, men de andre opførte sig godmodigt til hans forespørgelser. Filip var især interesseret i at vide, om Jesu legeme, forudsat at Jesus var opstået fra graven, ville udvise de fysiske kendetegn, fra korsfæstelsen.

Mattæus var meget forvirret. Han lyttede til sine brødres drøftelser, men tilbragte det meste af tiden i hans sind med at gennemtænkte deres fremtidige finansielle problemer. Uanset Jesu formodede opstandelse, var Judas væk, David havde uden videre afleveret pengene til ham, og de havde ingen autoritativ leder. Inden Mattæus kom så langt som til at tage deres diskussioner om opstandelsen under alvorlige overvejelser, havde han allerede set Mesteren ansigt til ansigt.

Alfeus tvillinger tog kun lidt del i disse alvorlige drøftelser; de var temmelig godt besat med deres regelmæssige gøremål. En af dem udtrykte holdningen hos dem begge da han som svar på et spørgsmål fra Filip sagde: "Vi forstår os ikke på opstandelsen, men vores mor siger, at hun talte med Mesteren, og vi tror hende."

Thomas var midt i en af sine typiske perioder af håbløs depression. Han sov en del af dagen og vandrede resten af tiden omkring i bakkerne. Han længtes efter at slutte sig til sine medapostle igen, men ønsket om at være alene var stærkere.

Der var en række årsager til, at Mesteren udskød den første morontia fremtræden til sine apostle. Først, ønskede han at give dem tid, efter at de have hørt om hans opstandelse til grundigt at tænke over, hvad han havde fortalt dem om sin død og opstandelse, da han stadig var med dem i kødet. Mesteren ønskede at Peter skulle kæmpe sig igennem nogle af hans særlige vanskeligheder inden han åbenbarede sig for dem alle. For det andet, ønskede han, at Thomas ville være med dem, når han først viste sig for dem. Johannes Markus fandt Thomas i Simons hjem i Betfage tidligt søndag morgen og rapporteret dette til apostlene ved ellevetiden. Thomas kunne på ethvert tidspunkt i løbet af dagen at have vendt tilbage til dem, hvis Nataniel eller to apostle var gået for at hente ham. Han ønskede virkelig at vende tilbage, men da han om aftenen før havde forladt dem, som han gjorde, var han for stolt til at tage initiativ til at gå tilbage, så hurtigt. Den følgende dag var han så deprimeret, at det tog næsten en uge for ham at beslutte at vende tilbage. Apostlene ventede ham, og han ventede på at hans brødre ville finde ham ud og bede ham om at komme tilbage. Thomas forblev således fortsat væk fra sine medarbejdere indtil den følgende lørdag, da Peter og Johannes efter mørkets frembrud gik over til Betfage og bragte ham tilbage. Dette er også grunden til, at de ikke straks gik til Galilæa, efter Jesus først havde vist sig for dem; de ønskede ikke at gå uden Thomas.

1. TILSYNEKOMSTEN FOR PETER

Klokken var nær halv ni denne søndag aften, da Jesus viste sig for Simon Peter i haven ved familie Markus hjem. Dette var hans ottende morontia åbenbarelse. Peter havde levet under en tung byrde af tvivl og skyld, lige siden han fornægtede Mesteren. Hele lørdagen og denne søndag havde han kæmpet med frygt for, at han måske ikke længere var en apostel. Han skælvede ved tanken om Judas skæbne og mente selv, at han havde forrådt sin Mester. Hele eftermiddagen havde han tænkt, at det som forhindrede Jesus fra at vise sig for apostlene kunne være hans tilstedeværelse blandt dem, naturligvis under forudsætning af, at Jesus var opstået fra de døde. Det var for Peter, som var i sådan en sindstilstand og i sådan en sjæletilstand, at Jesus viste sig da den modløse apostel vandrede blandt blomster og buske.

Da Peter tænkte på det kærlige blik, som Mesteren havde givet ham, da han passerede ham på Hannas veranda, og da han vendte og drejede det vidunderlige budskab, som kvinderne tidligt om morgenen havde bragt til ham, da de kom fra den tomme grav "Gå og fortælle mine apostle - og Peter" - da han overvejede disse barmhjertigheds tegn begyndte hans tro at overvinde hans tvivl, og han stod op, knyttede hænderne og sagde højt: "Jeg tror, at han er opstået fra de døde, jeg vil gå og fortælle det til mine brødre." Da han sagde dette viste der sig pludselig foran ham en figur af en mand, der talte til ham i velkendte lyde og sagde: "Peter, fjenden ville have dig, men jeg har ikke svigtet dig. Jeg vidste, at det ikke var fra hjertet, du fornægtede mig; derfor tilgav jeg dig selv før du havde bedt om det, men nu er du nødt til at holde op med at tænke på dig selv og tidens problemer, mens du gør dig klar til at bringe evangeliets gode nyheder til dem, der sidder i mørke. Du skal ikke længere bekymre dig om hvad du kan få fra riget, men snarere bekymre dig om, hvad du kan give til dem, der lever i en forfærdelig åndelig fattigdom. Gør dig selv klar, Simon, til en ny dag i kamp, kampen mod åndeligt mørke og den onde tvivl i menneskernes naturlige sind."

Peter og Jesus i morontiaform gik gennem haven og talte i næsten fem minutter om fortid, nutid og fremtid. Så forsvandt Mesteren fra hans syn med ordene: "Farvel, Peter, indtil jeg ser dig med dine brødre."

Et øjeblik blev Peter overvældet af den erkendelse, at han havde talt med den opstandne Mester, og at han kunne være sikker på at han stadig var en af rigets ambassadører. Han havde netop hørt den glorificeret Mester opfordre ham til at fortsætte med at forkynde evangeliet. Mens alt dette vældede op i hans hjerte, styrtede han op til den øverste værelse, ind til sine medapostle og udbød i åndeløs ophidselse: "Jeg har set Mesteren; han var i haven. Jeg talte med ham, og han har tilgivet mig."

Peters proklamation, at han havde set Mesteren i haven gjorde et dybt indtryk på hans medapostle, og de var næsten klar til at opgive deres tvivl, da Andreas stod op og advarede dem om ikke at blive for meget påvirket af sin brors budskab. Andreas antydede, at Peter tidligere havde set ting, som ikke var virkelige. Selvom Andreas ikke direkte hentydede til den natlige vision ud på Genesaret sø, hvor Peter hævdede at have set Mesteren gå på vandet hen til dem, sagde han nok til at afsløre for alle, at han havde denne hændelse i tankerne. Simon Peter var meget såret over sin brors insinuationer og faldt straks i en slukøret tavshed. Tvillingerne følte dyb medlidenhed for Peter, og de gik begge over til ham for at udtrykke deres sympati, for at sige, at de troede på ham, og til igen at forsikre, at deres egen mor også havde set Mesteren.

2. FØRSTE TILSYNEKOMST FOR APOSTLERNE

Kort efter klokken ni denne aften, efter at Kleofas og Jacob var gået, mens Alpheus tvillingerne trøstede Peter, mens Natanael gjorde indvendinger mod Andreas og da de ti apostle var forsamlet i det øverste værelse med alle døre spærret, af frygt for at blive arresteret, fremtrådte Mesteren pludselig i morontiaform midt iblandt dem og sagde: "Fred være med jer. Hvorfor er I så bange, når jeg åbenbarer mig, som om I havde set en ånd? Har jeg ikke fortalt jer om disse ting, da jeg var med jer i kødet? Har jeg ikke fortalt dig, at ypperstepræsterne og herskerne ville udlevere mig til at blive dræbt, at én blandt jer ville forråde mig, og at jeg ville opstå på tredje dagen? Hvorfor alt jeres tvivl og alt denne diskussion om de rapporter, der er blevet fremført af kvinderne, Kleofas og Jacob, og selv Peter? Hvor længe vil I tvivle på mine ord og nægte at tro mine løfter? Og nu hvor I faktisk se mig, vil I tro? Selv nu er en af jer fraværende. Når I atter er samlet, og efter at I alle helt sikkert ved, at Menneskesønnen er opstået fra graven, gå så til Galilæa. tro på Gud, tro på hinanden, og I skal tiltræde Himmelrigets nye tjeneste. Jeg vil blive i Jerusalem med jer, indtil I er klar til at gå til Galilæa. Min fred efterlader jeg jer."

Da Jesus morontiaform havde talt til dem, forsvandt han straks fra deres syn. De faldt på deres ansigter, priste Gud og ærede deres forsvundne Mester. Dette var Mesterens niende morontia åbenbarelse.

3. HOS MORONTIAVÆSENERNE

Den næste dag, mandag, blev brugt helt i selskab med morontia væsnerne der dengang var på Urantia. Som deltagere i Mesterens morontia overgangsoplevelse, var der kommet over en million morontialedere og -medarbejdere til Urantia, sammen med overgangsdødelige i forskellige klasser fra de syv mansoniverdner i Satania. Jesus morontiaform tilbragte fyrre dage i selskab med disse prægtige intelligenser. Han underviste dem og lærte af deres ledere om

morontiaovergangslivet som det gennemleves af de dødelige fra de beboede verdener i Satania på deres vej gennem systemets morontiasfærer.

Omkring midnat denne mandag var Mesterens morontiaform blev justeret for overgangen til anden fase af morontiafremskridtet. Da han næste gang viste sig for sine dødelige børn på jorden skete det som et morontiaavæsen af anden fase. Alt efter som Mesteren gjorde fremskridt i hans morontia livsforløb blev det teknisk stadig vanskeligere for morontia intelligenserne og deres transformerende medarbejdere at gøre Mesteren synlig for de dødeliges materielle øjne.

Jesus overgik til tredje fase af morontia fredag den 14. april, til fjerde fase mandag den 17; til den femte fase lørdag den 22; til den sjette fase torsdag den 27; til den syvende fase tirsdag den 2. maj; til Jerusem statsborgerskab søndag den 7, og han gik ind i omfavelse af de Højeste af Edentia søndag den 14. maj.

På denne måde fuldførte Mikael af Nebadon sin tjeneste af univers erfaring, da han allerede i forbindelse med sine tidligere overdragelse i sin helhed havde erfaret det liv som de opstigende dødelige af tid og rum, der lever fra deres ophold i konstellationernes hovedkvarter til og med tjenesten i superuniversets hovedkvarter. Og det var gennem selve disse morontia erfaringer at Nebadons Skabersøn faktisk fuldførte og acceptabelt afsluttede sin syvende og sidste overdragelse i universet.

4. TIENDE TILSYNEKOMST (I FILADELFIA)

Jesus tiende morontia åbenbarelse, som kunne skelnes af de dødelige, indtræf kort tid efter klokken otte tirsdag den 11. april i Filadelfia, hvor han viste sig for Abner og Lazarus, og for omkring hundrede og halvtreds af deres medarbejdere, herunder mere end halvtreds fra det evangeliske korps på halvfjerds. Denne tilsynkomst skete kort efter åbningen af et særligt møde i synagogen som Abner havde indkaldt for at diskutere korsfæstelsen af Jesus og den nylige rapport om opstandelsen, som Davids sendebud havde bragt. Eftersom den opstandne Lazarus, nu tilhørte denne gruppe af troende, var det ikke svært for dem at tro rapporten, at Jesus var opstået fra de døde.

Mødet i synagogen blev åbnet af Abner og Lazarus, der begge stod på prædikestolen, da hele mængden af trofaste lyttere oplevede Mesterens figur pludseligt trådte frem. Han trådte frem fra stedet hvor han var åbenbaret mellem Abner og Lazarus, hvor fra ingen af dem havde observeret ham, hilste selskabet og sagde:

"Fred være med jer. I ved alle, at vi kun har én Fader i himlen, og at der kun er ét evangelium om Riget - de gode nyheder om det evige livets gave, som mennesket får ved tro. Mens I glædes over jeres trofasthed mod evangeliet, bed sandhedens Faderen om at udøse i jeres hjerter en ny og større kærlighed til jeres brødre. I skal elske alle mennesker, som jeg har elsket jer; I skal tjene alle mennesker, som jeg har tjent jer. Med forståelsesfuld sympati og broderlig hengivenhed, tag med i jeres fællesskab alle jeres brødre, som er dedikeret til at forkynde den gode nyhed, uanset om de er jøder eller ikke-jøder, grækere eller romere, persere og etiopiere. Johannes proklamerede riget i forvejen, du har prædiket evangeliet med magt, grækerne underviser allerede om den gode nyhed, og jeg vil snart sende Sandhedens Ånd ind i sjælen hos alle disse mine brødre, som så uselvsk har helliget deres liv til at oplyse deres medmennesker som sidder i åndeligt mørke. I er alle lysets børn; snubl derfor ikke ind i forviklede misforståelse som de dødeliges mistænksomhed og menneskelige mangel på tolerance føre med sig. Hvis du takket være troen ophøjes til at elske de ikke-troende, bør du så ikke også lige elske dem, der er dine trosfæller i den udsprede familie af tro? Husk, at når man elsker hinanden, så vil alle vide, at I er mine disciple.

"Gå derfor ud i hele verden og forkynd evangeliet om Gud som vor Fader og mennesket som vores bror og søster til alle nationer, og racer, og følg konstant visdommen i jeres valg af metoder til at formidle den gode nyhed for menneskehedens forskellige racer og stammer. Som en gave, har du modtaget dette rigets evangelium, og som gave, skal I give de gode nyheder videre til alle mennesker. Frygt ikke det ondes modstand, for jeg er altid med jer, selv til tidens afslutning. Og min fred efterlader jeg jer."

Da han havde sagt "min fred efterlader jeg jer," forsvandt han fra deres syn. Med undtagelse af en af hans tilsynkomster i Galilæa, hvor op mod fem hundrede troende så ham på samme tid, indeholdt denne gruppe i Filadelfia det største antal dødelige, der så ham på én gang.

Tidligt næste morgen, mens apostlene stadig opholdt sig i Jerusalem og ventede på at Thomas ville komme sig følelsesmæssigt, gik disse troende i Filadelfia ud og proklamerede, at Jesus af Nazaret var opstået fra de døde.

Den næste dag, onsdagen, tilbragte Jesus uden afbrydelse i selskab med sine morontia medarbejdere, og i løbet af eftermiddagen modtog han besøgende morontia delegerede fra mansoniaverdnerne fra ethvert lokalsystem af beboede sfærer i hele konstellationen Norlatiadek. De glædede sig alle over at kende deres Skaber som en af deres egen klasse af universets intelligenser.

5. ANDEN TILSYNEKOMST FOR APOSTLERNE

Thomas tilbragte en ensom uge alene for sig selv blandt bakkerne omkring Oliebjerget. I denne periode mødte han kun dem som befandt sig i Simons hus og Johannes Markus. Klokken var omkring ni lørdag den 15. april, da de to apostle fandt ham og tog ham med sig tilbage til deres samlingssted i familien Markus hjem. Den næste dag lyttede Thomas til historierne om Mesterens forskellige tilsynekomster, men han nægtede stædigt at tro på dem. Han fastholdt, at Peter havde begejstret dem til at tro, at de havde set Mesteren. Nataniel resonerede med ham, men uden effekt. Der var en følelsesmæssig stædighed i forbindelse med hans sædvanlige skeptiske holdning, og denne sindstilstand i forbindelse med sin ærgrelse over at have forladt dem forenede sig til at skabe en situation med en sådan isolation som selv Thomas ikke helt forstod. Han havde fjernet sig fra sine medmennesker, han havde gået sine egne veje, og nu, selv om han allerede var tilbage blandt dem havde han tendens til ubevidst at påtage sig en holdning af uenighed. Det tog lang tid for ham at give op; han kunne ikke lide at give efter. Uden at have beregnet det, nød han virkelig den opmærksomhed som blev vist ham. Han modtog en ubevidst tilfredshed fra alle sine brøders forsøg på at overbevise og omvende ham. Han havde savnet dem en hel uge, og deres konstante opmærksomhed gav ham en anselig velbefindende.

De var ved at indtage deres aftensmad lidt efter klokken seks, med Peter siddende på den ene side af Thomas og Nataniel på den anden, da den tvivlende apostel sagde: "Jeg vil ikke tro, hvis jeg ikke med mine egne øjne ser Mesteren og sætter min finger i naglemærkerne." Da de sad ved deres aftensmad, og mens dørene forsvarligt var lukket, og boltet, viste Mesterens morontiaform sig pludselig indenfor bordets krumning, og mens han stod lige foran Thomas sagde han:

"Fred være med jer. For en hel uge, har jeg ventet på at vise mig igen, når I alle var til stede til endnu engang at høre om opgaven med at gå ud i verden og forkynde dette rigets evangelium. Igen siger jeg jer: Som Faderen har udsendt mig til verden, så sender jeg jer. Som jeg har åbenbaret Faderen, så skal du åbenbare den guddommelige kærlighed, ikke kun med ord, men i dit daglige liv. Jeg sender jer ud, ikke for at elske menneskenes sjæle, men snarere at *elske menneskerne*. I skal ikke kun forkynde himlens glæder men også i jeres daglige liv demonstrerer det guddommelige livs åndelige realiteter, fordi du allerede ved tro har evigt liv som en gave fra Gud. Når I har tro, når kraften fra det høje, Sandhedens Ånd, er kommet over dig, behøver du ikke skjule dit lys her bag lukkede døre, men I vil gøre Guds kærlighed og barmhjertighed kendt til hele menneskeheden. Af frygt flygter I nu fra en ubehagelig oplevelses kendsgerning, men når du er blevet døbt med Sandhedens Ånd, går I modigt og muntert ud for at opfylde de nye erfaringer med at forkynde den gode nyhed om evigt liv i Guds rige. I kan blive hængende her og i Galilæa for en kort tid, mens I genvinder jer fra chokket af overgangen fra den falske sikkerhed, som traditionalismens autoritet indebærer, til den nye orden, der bygger på autoriteten af fakta, sandhed og tro på den levende erfarings øverste virkeligheder. Jeres mission til verden er baseret på det faktum, at jeg levede et liv, som åbenbarede Gud til jer, på sandheden, at du og alle andre mennesker er Guds sønner, og den skal bestå af det liv, I lever blandt mennesker - den faktiske og levende oplevelse af at elske og tjene menneskerne, så som jeg har elsket og tjent jer. Lad troen åbenbare jeres lys til verden, lad sandhedens åbenbaring åbne de øjne som er blændet af tradition, lad jeres kærlige tjeneste effektivt udslette fordomme affødt af uvidenhed. Når I således med forståelsesfuld sympati og uselvsk hengivenhed nærmer jer jeres medmennesker, leder I dem til det frelsende kendskab til Faderens kærlighed. Jøderne har rost godhed, grækerne har ophøjet skønhed, hinduerne prædiker hengivenhed, asketerne i det fjerne underviser i ærbødighed, romerne kræve loyalitet, men jeg har brug for at mine disciples liv, er et liv i kærlig tjeneste af jeres jordiske brødre."

Da Mesteren havde sagt dette, kiggede han ned i Thomas ansigt og sagde: "Og du, Thomas, der sagde, at du ikke ville tro, hvis du ikke fik mig at se og sætte fingeren på naglemærkerne i mine hænder, nu har du set mig og hørt mine ord; og selvom du ikke ser nogen naglemærker på mine hænder, fordi jeg er opstået i en form, som du også skal have, når du forlader denne verden, hvad siger du nu til dine brødre? Du vil erkende sandheden, for allerede i dit hjerte var du

begyndt at tro, selvom du så hårdnakket hævdede din utro. Din tvivl, Thomas, hævder altid sig selv mest stædige lige når den er ved at falde fra hinanden. Thomas, jeg beder dig, vær ikke troløs, men troende - og jeg ved, du vil tro, selv med hele dit hjerte."

Da Thomas hørte disse ord, faldt han på knæ foran Mesterens morontiaform og udbrød: "Jeg tror! Min Herre og min Mester!" Da sagde Jesus til Thomas: "Du tror, Thomas, fordi du virkelig har set og hørt mig. Salige er de, som under de kommende tidsaldre tror, selvom de ikke har set med den kødelige kroppens øje og hørt med det dødelige øre."

Så mens Mesterens form, flyttede sig over nærmere bordenden, vendte han sig til dem alle og sagde: "Og nu, begiv jer alle på vej til Galilæa, hvor jeg snart vil åbenbare mig til jer." Efter at have sagt dette forsvandt han fra deres syn.

De elleve apostle var nu fuldt overbevist om, at Jesus var opstået fra de døde, og meget tidligt næste morgen, før daggry, begav de sig på vej til Galilæa.

6. TILSYNEKOMSTEN I ALEXANDRIA

Mens de elleve apostle var på vej til Galilæa, og nærmede sig rejsens afslutning, viste Jesus sig tirsdag aften den 18. april ved halvnitiden for Rodan og omkring firs andre troende i Alexandria. Dette var Mesterens tolvte tilsynkomst i morontiaform. Jesus viste sig for disse grækere og jøder netop da Davids budbringer afsluttede sin beretning om korsfæstelsen. Denne budbringer, som var den femte i kæden af løbere fra Jerusalem til Alexandria, var sent på eftermiddagen kommet til Alexandria, og da han havde fremført sit budskab til Rodan, blev det besluttet at indkalde de troende for at høre det tragiske budskab fra budbringeren selv. Omkring klokken otte trådte denne budbringer, Natan af Busiris, frem foran denne gruppe og fortalte i detaljer alt, som den foregående budbringer havde fortalt ham. Natan sluttede sin rørende historie med disse ord: "Men David, der sender os dette bud, meddelte, at Mesteren, da han forudsagde sin død, erklærede, at han ville opstå igen." Mens Natan endnu talte fremtrådte Mesterens morontiaform fuld synlig for alle, og da Natan satte sig ned, sagde Jesus:

"Fred være med jer. Det, som min Fader sendte mig ind i denne verden til at grundlægge tilhører ikke en bestemt race, nation eller særlig gruppe af lærere eller præster. Dette rige tilhører både jøde og ikke-jøde, rige og fattige, frie og slave, mand og kvinde, ja, selv små børn. Og I skal alle forkynde dette kærlighedens og sandhedens evangelium gennem det liv, du lever i kødet. I skal elske hinanden med en ny og overraskende hengivenhed, ligesom jeg har elsket jer. I vil tjene menneskeheden med en ny og fantastisk hengivenhed, ligesom jeg har tjent dig. Og når menneskerne se, hvordan I elsker dem, og når de observere, hvor inderligt I tjener dem, indser de, at I er blevet trosbrødre i himmelriget, og de vil følge Sandhedens Ånd, som de ser i jeres liv, indtil de finder evig frelse.

"Som Faderen har udsendt mig ind i denne verden, så sender jeg nu jer. I er alle kaldet til at bringe de gode nyheder til dem, der sidder i mørke. Dette rigets evangelium tilhører alle, der tror på det; det bør ikke lades alene i præsternes varetægt. Snart vil Sandhedens Ånd komme over dig, og han vil vejlede jer ind i hele sandheden. Gå derfor ud i hele verden og forkynd dette evangelium, og se, jeg er altid med jer, selv til tidernes slutning."

Da Mesteren havde sagt dette, forsvandt han fra deres syn. Hele natten forblev disse troende sammen og talte om deres oplevelser som rigets troende og lytte til de mange ord, som Rodan og hans medarbejdere havde at sige. De troede alle på, at Jesus var opstået fra de døde. Forestil dig den forbavselse hos Davids opstandelses herold, der ankom anden dag efter dette, når de besvarede hans meddelelse ved at sige: "Ja, vi ved, fordi vi har set ham. Han åbenbarede sig for os i forgårs.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 192

TILSYNEKOMSTERNE I GALILÆA

PÅ DET tidspunkt da apostlene forlod Jerusem på vej til Galilæa var de jødiske ledere faldet væsentligt til ro. Da Jesus kun viste sig til sin familie af rigets troende, og da apostlene var i skjul og ikke udøvede nogen offentlig forkyndelse, konkluderede jødernes herskere, at efter alt så var evangelist bevægelsen effektivt knust. De var naturligvis bekymrede over den stigende udbredelse af rygter om, at Jesus var opstået fra de døde, men de forligede sig på, at de bestukne vagter effektivt ville modvirke alle sådanne rapporter ved igen og igen at gentage, at en gruppe af hans tilhængere havde fjernet kroppen.

Fra dette tidspunkt og frem, indtil den voksende bølge af forfølgelse spredte apostlene var Peter alment anerkendte som leder af det apostolske korps. Jesus gav ham aldrig en sådan myndighed, og hans medapostle valgte ham aldrig formelt til en sådan ansvarsfuld stilling; han tog naturligt opgaven på sig og holdt den efter fælles samtykke, og også fordi han var deres chef prædikant. Fra nu af blev offentlig forkyndelse apostlenes hovedvirksomhed. Efter deres tilbagevenden fra Galilæa blev Mattias, som de havde valgt i stedet for Judas, deres kasserer.

I ugen, mens de opholdt sig i Jerusalem tilbragte Jesu mor Maria meget af sin tid med de kvindelige troende, som opholdt sig i Josef af Arimatæas hjem.

Tidligt mandag morgen, da apostlene begav sig på vej til Galilæa, fulgte Johannes Markus efter dem. Han fulgte dem ud af byen, og da de var kommet et godt stykke forbi Betania, slog han sig frimodigt til deres gruppe, da han følte sig sikker på, at de ikke ville sende ham tilbage.

Apostlene gjorde flere stop på vej til Galilæa for at formidle historien om deres opstandne Mester og kom derfor ikke til Betsaida indtil meget sent onsdag aften. Først ved middagstid torsdag var de alle vågnet og var klar til at indtage deres morgenmad.

1. TILSYNEKOMSTEN VED SØEN

Omkring klokken seks fredag morgen den 21. april gjorde Mesterens morontiaform sin trettende tilsynekomst, den første i Galilæa, for de ti apostle da deres båd nærmede sig stranden tæt på den sædvanlige landingsplads i Betsaida.

Efter at apostlene havde tilbragt torsdag eftermiddag og tidlig aften, mens man ventede hjemme hos Zebedæus, foreslog Simon Peter, at de skulle gå ud for at fiske. Da Peter foreslog fisketuren besluttede alle apostlene at følge med. Hele natten arbejdede de med nettene, men fik ingen fisk. De bekymrede sig ikke så meget om at fangsten mislykkedes, for de havde mange spændende oplevelser at tale om, ting, som for nylig var sket for dem i Jerusalem. Men da dagen gryede, besluttede de at vende tilbage til Betsaida. Da de nærmede sig kysten, så de nogen stående på stranden ved en bål i nærheden af landingsstedet. Først troede de, at det var Johannes Markus, som var kommet ned for at byde dem velkommen tilbage med fangsten, men da de kom tættere på kysten, bemærkede de, at de tog fejl - manden var for høj for Johannes. Det var ikke faldet nogen af dem ind, at personen på kysten var Mesteren. De forstod ikke helt, hvorfor Jesus ønskede at mødes med dem midt i scenerne af deres tidligere samvær og i tæt kontakt med naturen, langt væk fra indelukket omgivelser i Jerusalem med dens tragiske sammenslutninger af frygt, forræderi og død. Han havde fortalt dem, at hvis de gik til Galilæa, ville han møde dem der, og han var ved at opfylde dette løfte.

Da de kastede anker og var ved at gå ned i den lille båd for at ro i land, råbte manden på stranden til dem: "Gutter, fangede I noget?" Da de svarede: "Nej," sagde han igen: "Kast nettet på højre side af båden, så får du fisk." Selvom de

ikke vidste, at det var Jesus, som gav dem instruktioner, kastede de med fælles kræfter nettet i søen som anvist, og det var straks fyldt, i et omfang, de næppe kunne trække op. Johannes Zebedæus var hurtig i tanken, og da han så det overfyldte net, indså han, at det var Mesteren, som havde talt til dem. Da dette skete for ham, lænede han sig mod Peter og hviskede: "Det er Mesteren." Peter var altid den, der var tankeløs i deres handlinger og utålmodige i sin hengivenhed. Da Johannes hviskede det i hans øre, rejste han sig derfor hastigt og kastede sig i vandet for hurtigere at nå frem til Mesteren. Hans brødre ankom kort efter ham, da de var kommet i land i den lille båd og trak nettet med fiskene efter sig.

Nu var Johannes Markus oppe, og da han så apostlene kommer i land med det overfyldte net, løb han ned til stranden for at møde dem. Da han så elleve mænd i stedet for ti gættede han, at den ukendte mand var den opstandne Jesus, og som de forbavsede ti stod i stilhed, styrtede den unge op til Mesteren, knælede ved hans fødder og sagde: "Min Herre og min Mester." Så talte Jesus, men ikke som han havde gjort i Jerusalem, da han hilste dem med ordene "Fred være med jer", men han vendte sig mod Johannes Markus og sagde med dagligdags tonefald: "Nå, Johannes, jeg er glad for at se dig igen og i det ubekymrede Galilæa, hvor vi kan få en god tid sammen. Bliv hos os og spis morgenmad med os, Johannes."

Mens Jesus talte med den unge mand, var de ti apostle så forbløffede og overrasket at de forsøgte at trække nettet op med fiskene på stranden. Nu, sagde Jesus: "Bring jeres fisk ind og forbered nogle til morgenmad. Vi har allerede et bål og meget brød."

Da Johannes Markus viste sin ærbødighed for Mesteren, var Peter for et øjeblik blevet chokeret over at se de glødende kul der på stranden. Scenen mindede ham så livagtig om kul bålet ved midnat i Hannas gård, hvor han havde fornægtet Mesteren, men han rystede tanken af sig, knælede ved Mesterens fødder og udbrød: "Min Herre og min Mester!"

Peter sluttede sig til sine kammerater, mens de trak nettet ind. Da de havde fået fangsten i land talte de fisken, og der var 153 store fisk. Igen gjorde man den fejltagelse at kalde dette en mirakuløs fiskefangst. Der var intet mirakel forbundet med denne episode. Det var kun et udtryk for Mesterens forkundskab. Han vidste at fiskene var der, og derfor udpegede han for apostlene hvor de skulle kaste nettet.

Jesus talte til dem og sagde: "Kom nu alle til morgenmad. Selv tvillingerne skal sidde ned, mens jeg taler til jer; Johannes Markus vil forberede fisken." Johannes Markus tog syv fuldstør fisk, som Mesteren satte på ilden, og da de var færdige, serverede drengen dem til de ti apostle. Jesus brød brødet og gav det til Johannes, som til gengæld gav det til de sultne apostle. Da de alle var betjent, bad Jesus Johannes Markus sætte sig ned, mens han selv serverede fisken og brødet til drengen. Mens de spiste, underholdt Jesus sig med dem og mindede dem om deres mange erfaringer i Galilæa og ved denne særlige sø.

Det var tredje gang, Jesus åbenbarede sig for apostlene som en gruppe. Da Jesus først talte til dem og spurgte om de havde nogen fisk, vidste de ikke, hvem han var, fordi det var en almindelig begivenhed for disse fiskere på Genesaret sø, at når de kom i land, at blive tiltalt således af fiskehandlerne fra Tarikea som normalt var på plads for at købe de friske fangster til fisketørrerierne.

Jesus tilbragte tid med de ti apostle og Johannes Markus i mere end en time, og derefter gik han frem og tilbage langs stranden og talte med dem to og to - men ikke de samme par, som han først havde sendt ud sammen for at undervise. Alle elleve apostle var kommet ned fra Jerusalem sammen, men Simon Zelotes blev mere og mere mismodig, da de nærmede sig Galilæa, så da de nåede Betsaida, forlod han sine brødre og vendte tilbage til sit hjem.

Før Jesus tog afsked med dem denne morges, bad han, to af apostlene til at melde sig frivilligt for at gå til Simon Zelotes og bringe ham tilbage allerede samme dag, og Peter og Andreas gjorde det.

2. SAMTALE MED TO APOSTLE AD GANGEN

Da de havde spist deres morgenmad, og mens de andre sad ved ilden, gav Jesus tegn til Peter og Johannes om at komme med ham på en gåtur langs stranden. Der, under deres vandring, sagde Jesus til Johannes: "Johannes, elsker du mig?", og da Johannes svarede: "Ja, Mester, af hele mit hjerte," sagde Mester: "Så Johannes, opgiv din intolerance og lære at

elske mennesker som jeg har elsket jer. Afsætte dit liv for at vise, at kærlighed er den største ting i verden. Det er Guds kærlighed, der tilskynder mennesker til at søge frelse. Kærlighed er forløberen for al åndelig godhed, essensen af det sande og det smukke."

Jesus vendte sig til Peter og spurgte: "Peter, elsker du mig?" Peter svarede: "Herre, du ved, jeg elsker dig af hele min sjæl." Så sagde Jesus: "Hvis du elsker mig, Peter, give mine lam deres føde. Forsøm ikke at tjene de svage, de fattige og de unge. Forkynd evangeliet uden frygt eller favorisering; husk altid at Gud ikke gør forskel på personer. Tjen dine medmennesker, som jeg har tjent dig; tilgiv dine meddødelige som jeg har tilgivet dig. Lad erfaring lære dig værdien af meditation og kraften i intelligent fordybelse."

Da de havde gået lidt længere henvendte Mesteren sig til Peter og spurgte: "Peter, elsker du mig virkelig?" Da sagde Simon: "Ja, Herre, du ved, jeg elsker dig," og igen, Jesus sagde: "Tag og pas godt på mine får. Vær en god og sand hyrde til flokken. Forråd ikke deres tillid til dig. Lad dig ikke blive overrumplet i fjendens hånd. Vær konstant på vagt - våg og bed."

Da de havde gået et par skridt videre vendte Jesus sig for tredje gang til Peter og spurgte: "Peter, elsker du virkelig mig?" Peter, som blev noget ked af, at Mesteren syntes at have mistillid til ham, sagde, med megen følelse bag ordene: "Herre, du kender alle ting, og du ved også, at jeg virkelig og oprigtig elsker dig." Da sagde Jesus, "Giv mine får, deres mad. Du må ikke opgive flokken. Vær et eksempel og en inspiration for alle dine medhyrder. Elsk flokken, som jeg har elsket jer, og afsæt dig selv til deres velfærd ligesom jeg har viet mit liv til din velstand. Og følg efter mig selv til det sidste."

Peter tog denne sidste udtalelse bogstaveligt - at han ville fortsætte med at vandre i hans fodspor - og han vendte sig mod Jesus, pegede på Johannes og spurgte: "Hvis jeg følger dig, hvad skal denne mand gøre?" Da Jesus så, at Peter havde misforstået hans ord, sagde han: "Peter, du skal ikke bekymre dig om, hvad dine brødre skal gøre. Hvis jeg vil, at Johannes er tilbage, efter at du er gået bort, selv indtil jeg kommer tilbage, hvad er det for dig? Bare sørg for at følge mig."

Denne udtalelse spredte sig blandt brødrene og blev modtaget som en erklæring fra Jesus, som at Johannes ikke ville dø før Mesteren vendte tilbage, som mange troede og håbede, for at etablere riget i magt og herlighed. Det var denne fortolkning af, hvad Jesus havde sagt, som meget medvirkende til at få Simon Zelotes tilbage i tjenesten, og holde ham på arbejde.

Da de vendte tilbage til de andre, gik Jesus en tur og talte med Andreas og James. Da de havde gået et lille stykke, sagde Jesus til Andreas, "Andreas, har du tillid til mig?" Da apostlene tidligere ledere hørte Jesus stille sådan et spørgsmål, stoppede han og sagde: "Ja, Mester, med sikkerhed jeg stoler på dig, og du ved at jeg gør det." Så sagde Jesus: "Andreas, hvis du har tillid til mig, hav mere tillid til dine brødre - selv til Peter. Engang betroede jeg dig ledelse af dine brødre. Nu er du nødt til at stole på andre, da jeg forlader dig for at begive mig til Faderen. Når dine brødre som følge af bitter forfølgelse begynder at sprede sig i alle retninger, vær en hensynsfuld og klog rådgiver til min kødelige bror James, når de lægger tunge byrder på ham, som han ikke er kvalificeret af erfaring til at bære. Og derefter fortsæt i din tro, for jeg vil ikke forlade dig. Når du er færdig med livet på jorden, skal du komme til mig."

Så vendte han sig til James og sagde: "James, har du tillid til mig?", Og selvfølgelig svarede James: "Ja, Mester, jeg stoler på dig af hele mit hjerte." Da sagde Jesus: "James, hvis du har mere tillid til mig, vil du være mindre og mindre utålmodig med dine brødre. Hvis du stoler på mig, hjælper det dig med at være venlig mod de troendes broderskab. Lær at overveje konsekvenserne af, hvad du siger, og hvad du gør. Husk, at som man sår, så skal man høste. Bed for ro i ånden og dyrk tålmodighed. Disse dyder skal sammen med den levende tro opretholde dig, når tiden kommer for dig til at drikke offerbægeret. Men vær aldrig forfærdet; når du er færdig med livet på jorden vil du også komme og være sammen med mig."

Thomas og Nataniel var de næste Jesus talte med. Til Thomas sagde han: "Thomas, tjener du mig?" Thomas svarede: "Ja, Herre, jeg tjener dig nu og altid." Så sagde Jesus: "Hvis du ønsker at tjene mig, tjen mine brødre i kødet som jeg har tjent dig. Og bliv derfor ikke træt af at gøre godt men hold ud som en, der er blevet ordineret af Gud for denne kærlighedstjeneste. Når du har afsluttet din tjeneste hos mig på jorden, skal du tjene hos mig i herligheden. Thomas, du er nødt til at stoppe med at tvivle; du skal vokse i tro og i kundskab om sandheden. Tro på Gud som et barn, men ophør

med at handle så barnligt. Vær modig; vær stærk i troen og mægtig i Guds rige."

Så sagde Mesteren til Nataniel, "Nataniel, tjener du mig?", Og apostlen svarede: "Ja, Mester, og med udelt hengivenhed." Så sagde Jesus: "Hvis du derfor tjener mig af hele dit hjerte, forvis dig om, at du med utrættelige hengivenhed engagerer dig i mine brødres velfærd på jorden. Bland venskab i din rådgivning og tilføj kærlighed til din filosofi. Tjen dine medmennesker, som jeg har tjent jer. Vær trofast mod mennesker, som jeg har vovet over jer. Vær mindre kritisk; forvent mindre af nogle mennesker, og dermed formindske omfanget af din skuffelse. Og når arbejdet hernede er overstået, skal du tjene med mig i det høje."

Herefter talte Mesteren med Mattæus og Filip. Til Filip sagde han: "Filip, adlyder du mig?" Filip svarede: "Ja, Herre, jeg adlyder dig selv med mit liv." Så sagde Jesus: "Hvis du vil adlyde mig, så gå til fremmede lande, og forkynd dette evangelium. Profeterne har fortalt dig, at det er bedre at adlyde end at ofre. I troen er du blevet en gudbevidst søn i riget. Der er én lov til at adlyde - befalingen om at gå ud og forkynd rigets evangelium. Ophør med at være bange for mennesker; vær ikke bange for at forkynde den gode nyhed om det evige liv til dine medmennesker, der vansmægtes i mørke og sulter efter sandhedens lys. Ikke længere, Filip, skal du involvere dig selv med penge og varer. Du er nu fri til at prædike det glade budskab, ligesom dine brødre. Og jeg vil drage foran dig og være med dig til det sidste."

Derefter talte Mesteren til Mattæus og spurgte: "Mattæus, vil du i dit hjerte adlyde mig?" Mattæus svarede: "Ja, Herre, jeg er fast besluttet på at gøre din vilje." Så sagde Mesteren: "Mattæus, hvis du vil adlyde mig, gå ud og undervis alle folk om rigets evangelium. Du skal ikke længere tjene dine brødre med livets materielle ting; fremover skal du også forkynde den gode nyhed om åndelig frelse. Fra nu af indret dig på at adlyde din mission om at forkynde dette evangelium om Faderens rige. Så som jeg har gjort Faderens vilje på jorden, således skal du udføre den guddommelige opgave. Husk på, at både jøder og ikke-jøder er dine brødre. Frygt intet menneske, når du forkynnder frelsende sandheder i himmelrigets evangelium. Og der hvor jeg går, der skal du snart komme."

Derefter gik og talte han med Alfeus tvillinger, James og Judas, og talte til dem begge, da han spurgte: "James og Judas, tror I på mig?", og da de begge svarede: "Ja, Mester, det gør vi." Så sagde han: "Jeg vil snart forlade jer. I ser jeg har allerede forladt jer i kødet. Jeg tøver kun en kort tid i denne form, før jeg begiver mig til min Fader. I tror på mig - I er mine apostle, og I vil altid være. Fortsæt med at tro, og husk at du var sammen med mig, når jeg er væk, og efter at du måske er vendt tilbage til det arbejde, du plejede at gøre, før du kom til at leve med mig. Lad aldrig en forandring i dit arbejde i verden have en indvirkning på din trofasthed. Stol på Gud indtil udgangen af dine dage på jorden. Glem aldrig, at for dem, der er en Guds søn i troen er ærligt arbejde i verden helligt. Intet som en Guds søn gør kan være simpelt. Derfor gør dit arbejde nu, herefter som til Gud. Og når du er færdig i denne verden, har jeg andre og bedre verdener, hvor du også vil kunne arbejde for mig. Og i alt dette arbejde, i denne verden og i andre verdener, arbejder jeg sammen med dig, og min ånd skal bo i jeres indre."

Klokken var næsten ti, da Jesus vendte tilbage fra sin samtale med Alfeus tvillinger, og da han forlod apostlene, sagde han: "Farvel, indtil jeg møder jer alle i morgen, ved middagstid på bjerget, hvor I var ordineret." Da han havde sagt dette, forsvandt han fra deres syn.

3. PÅ ORDINATIONSBJERGET

Ved middagstid lørdag den 22. april samles de elleve apostle efter aftale på bakken nær Kapernaum, og Jesus åbenbarede sig blandt dem. Dette møde fandt sted på det samme bjerg, hvor Jesus havde udnævnt dem til sine apostle og til ambassadører for Faderens rige på jorden. Det var Mesterens fjortende morontia åbenbarelse.

Denne gang knælede de elleve apostle i en cirkel omkring Mesteren og hørte ham gentage instruktionerne og så ham igen foretage ordinationsscenen, ligesom da de første gang var blevet indsat for det særlige arbejde i riget. Alt dette var for dem som et minde om deres tidligere indvielse til Faderens tjeneste, undtagen Mesterens bøn. Da Mesteren - Jesus i morontiaform - nu bad, skete det i en majestætisk tonegang og med stærke ord, som apostlene aldrig havde hørt før. Deres Mester talte nu med herskerne i universerne som en, der i sit eget univers var betroet al magt og myndighed. Disse elleve mænd glemte aldrig denne oplevelse af morontia genindvielsen til deres tidligere forpligtelser som ambassadører. Mesteren tilbragte kun en time med sine ambassadører på dette bjerg, og da han havde taget en kærlig afsked med dem, forsvandt han fra deres syn.

Ingen så Jesus i en hel uge. Apostlene havde virkelig ingen idé om, hvad de ville gøre, når de ikke vidste, om Mesteren allerede var gået til Faderen. I denne tilstand af usikkerhed tilbragte de tiden i Betsaida. De turde ikke vove sig ud for at fiske, hvis han ville besøge dem, og de ville gå glip af ham. Under hele denne uge var Jesus beskæftiget med morontia-væsnerne på jorden og med spørgsmål i forbindelse med morontia-overgangen som han oplevede i denne verden.

4. SAMLINGEN VED SØBREDDEN

Rygtet om Jesus tilsynekomst spredte sig over hele Galilæa, og hver dag ankom et stigende antal troende til Zebedæus hjem for at forhøre sig om Mesterens opstandelse og finde ud af sandheden om disse påståede åbenbaringer. Peter udsendte i begyndelsen af ugen det budskab, at et offentligt møde ville blive afholdt næste sabbatdag klokken tre om eftermiddagen ved søen.

Derfor samledes der lørdag den 29. april klokken tre mere end fem hundrede troende fra omegn af Kapernaum i Betsaida for at høre Peter holde sin første offentlige prædiken efter opstandelsen. Apostlen var sit bedste, og da han afsluttede sin tiltrækkende tale, var der få af hans tilhørere som tvivlede på, at Mesteren var opstået fra de døde.

Peter sluttede sin prædiken med at sige: "Vi bekræfter, at Jesus af Nazaret ikke er død, vi erklærer, at han er opstået fra graven, vi proklamere, at vi har set ham og talt med ham." Netop som Peter afsluttede denne trosbekendelse, der ved hans side og fuld synlig for alle disse mennesker åbenbarede Mesteren sig i morontia-form, og han talte til dem i den velkendte tone og sagde: "Fred være med jer, og min fred efterlader jeg hos jer." Da han på denne måde havde vist sig til dem, forsvandt han fra deres syn. Dette var den femtende morontia-åbenbarelsen af den opstandne Jesus.

På grund af visse ord, der var blevet sagt til de elleve apostle, da de var samlet med Mesteren på ordinationsbjerget, fik apostlene det indtryk, at Mesteren snart ville vise sig offentligt, for en gruppe af troende i Galilæa, og efter at han havde gjort det, skulle de vende tilbage til Jerusalem. Tidligt næste dag, søndag, den 30. april begav de elleve apostle sig dermed væk fra Betsaida mod Jerusalem. De gennemførte en omfattende undervisning og prædiken på turen ned langs Jordanfloden, så de først ankom sent onsdag den 3. maj til familien Markus hjem i Jerusalem.

Det var en trist hjemkomst for Johannes Markus. Blot nogle få timer før de nåede frem døde hans far Elias Markus pludseligt af en hjerneblødning. Selv tanken om visheden om opstandelsen var en stor hjælp til at trøste apostlene i deres sorg, mens de virkelig sørgede over tabet af deres gode ven, der vedvarende havde støttet dem selv i tider med stor sorg og skuffelse. Johannes Markus gjorde alt hvad han kunne for at trøste sin mor, og som talsmand for hende, spurgte han apostlene til fortsat at betragte hendes hus som deres hjem. De elleve apostle gjorde værelset ovenpå til deres hovedkvarter indtil dagen efter pinse.

Apostlene var med vilje kommet ind i Jerusalem efter mørkets frembrud, fordi de ikke ville blive set af de jødiske myndigheder. De ville heller ikke vise sig i offentligheden i forbindelse med begravelsen af Elijah Markus. Hele næste dag forblev de i rolig afsondrethed i dette begivenhedsrige rum ovenpå.

Torsdag aften havde apostlene et ekstraordinært møde i dette rum ovenpå, og alle undtagen Thomas, Simon Zelotes, og Alfeus tvillingerne forpligtede sig til at gå ud og offentligt proklamere det nye evangelium om den opstandne Herre. De første skridt var allerede taget for at begynde at ændre rigets evangelium - sønskab med Gud og broderskab blandt menneskerne - til proklamationen om Jesu opstandelse. Nataniel opponerede imod dette skift af hovedtemaet i deres offentlige budskab, men han kunne ikke modstå Peters veltalenhed, ej heller kunne han overvinde entusiasmen hos disciplene, især de kvindelige troende.

Således begyndte Mesterens velmenende repræsentanter, under Peters energiske ledelse og inden Mesteren var steget op til Faderen, den subtile proces med den gradvise og sikker transformation af Jesu religion ind i en ny og modificeret form for religion om Jesus.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 193

DE SIDSTE TILSYNEKOMSTER OG HIMMELFARTEN

JESU sekstende morontia tilsynekomst indtræf fredag den 5. maj omkring klokken ni om aftenen på Nikodemus gårdsplads. Denne aften havde de troende i Jerusalem gjorde deres første forsøg på at samles efter opstandelsen. Forsamlet her på dette tidspunkt var de elleve apostle, kvindekorpsets medlemmer og deres medhjælpere samt omkring halvtreds af Mesterens andre førende disciple, herunder et antal grækere. Dette selskab af troende havde været på uformelt besøg i over en halv time, da Mesterens morontiaform pludselig trådte frem fuldt synlig for alle, og straks begyndte at undervise dem. Jesus sagde:

"Fred være med jer. Dette er den mest repræsentative gruppe af troende - apostle og disciple, både mænd og kvinder - som jeg har åbenbaret for mig, siden jeg blev befriet fra mit kød. Jeg tager jer nu til vidne på, at jeg allerede på forhånd fortalte jer, at mit ophold blandt jer skulle komme til en ende; jeg fortalte jer, at jeg snart skal vende tilbage til Faderen. Og så fortalte jeg jer tydeligt og klart, hvordan de jødiske ypperstepræster og herskere ville overlade mig til døden, og at jeg ville opstå fra graven. Hvorfor har I så tilladt jer selv at blive så forvirret af alt dette, da det skete? Og hvorfor var I så overrasket, da jeg opstod fra graven på tredje dagen? Du undlod at tro mig, fordi du har hørt mine ord uden at forstå deres betydning.

"Og nu skal I give agt på mine ord så at I ikke igen begår den fejl at høre min undervisning med sindet, mens jeres hjerter ikke forstår dens betydning. Fra begyndelsen af mit ophold hos jer som en af jer, lærte jeg jer at mit ene formål var at åbenbare min himmelske Fader for sine børn på jorden. Jeg har levet en gudsåbenbarende overdragelse, for at I kan opleve det gudbevidste livsforløb. Jeg har åbenbaret Gud som jeres Fader i himlen; Jeg har åbenbaret jer som Guds sønner på jorden. Det er en kendsgerning, at Gud elsker jer, hans sønner. Gennem tro på mit ord bliver dette faktum en evig og levende sandhed i jeres hjerter. Når I gennem den levende tro bliver guddommeligt gudbevidste fødes I af ånden som børn af lyset og livet, selv det evige liv, hvormed I bestiger universet af universer og opnå erfaring med at finde Gud Fader i Paradiset.

"Jeg opfordrer jer til altid at huske, at jeres mission blandt menneskerne er at forkynde rigets evangelium - at Gud virkelig er vor Fader, og at mennesket faktisk er hans søn. Forkynd hele sandheden af den gode nyhed, ikke kun en del af det frelsende evangelium. Jeres budskab ændres ikke ved min opstandelses oplevelse. Sønskabet med Gud, ved tro, er stadig den frelsende sandhed af rigets evangelium. I bør gå ud og forkynde Guds kærlighed og tjeneste for mennesket. Det, som verden har mest brug for at vide er: Menneskerne er Guds sønner, og gennem tro kan de rent faktisk realisere, og daglig erfare denne forædlende sandhed. Min overdragelse skal hjælpe alle mennesker til at vide, at de er Guds børn, men en sådan viden er ikke nok, hvis de ikke personligt tror på den frelsende sandhed, at de er den evige Faders levende åndelige sønner. Rigets evangelium har at gøre med Faderens kærlighed og tjeneste af hans børn på jorden.

"I deler blandt jer denne viden, at jeg er opstået fra de døde, men det er ikke mærkeligt. Jeg har magt til at nedlægge mit liv og til at tage det op igen; Faderen giver sådan en magt til sine Paradissønner. I stedet burde I blive rørt i jeres hjerter ved den viden, at de, der er døde under denne tidsalder begyndte deres evige opstigning kort efter at jeg forlod Josefs nye gravkammer. Jeg levede mit liv på jorden for at vise, hvordan, I gennem kærlig tjeneste kan blive dem som åbenbarer Gud for jeres medmennesker, så som jeg, ved at elske og tjene jer har været den, der har åbenbaret Gud for jer. Jeg har levet blandt jer som Menneskesønnen, for at I og alle andre mennesker skulle vide, at I alle virkelig er Guds sønner. Derfor går nu ud i verden og forkynd dette himmelrigets evangelium for alle mennesker. Elsk alle mennesker, som jeg har elsket jer; tjen jeres meddødelige som jeg har tjent jer. Frit har I modtaget, frit giv videre. Ophold jer kun her i Jerusalem, mens jeg går til Faderen, og indtil jeg sender jer Sandhedens Ånd. Han vil føre dig ind i større sandhed, og jeg vil gå ud med jer til hele verden. Jeg er med jer alle, og min Fred efterlader jeg jer."

Da Mesteren havde talt til dem, forsvandt han fra deres syn. Det var nær daggry, før disse troende brød op; hele natten, var de samlet, diskuterede inderligt Mesterens formaninger og overvejede alt, hvad der var sket med dem. James Zebedæus og de andre apostle fortalte dem også om deres erfaringer med Mesterens morontiaform i Galilæa og forklarede, hvordan han tre gange havde vist sig for dem.

1. TILSYNEKOMSTEN I SYKAR

Omkring klokken fire på sabbateftermiddagen den 13. maj åbenbarede Mesteren sig for Nalda og omkring femoghalvfjerds samaritanske troende i nærheden af Jacobs brønd ved Sykar. De troende havde for vane at mødes på dette sted, i nærheden af hvor Jesus havde talt til Nalda om livets vand. Netop på denne dag da de havde afsluttet deres drøftelser om den rapporterede opstandelse, fremtrådte Jesus pludselig foran dem og sagde:

"Fred være med jer. I frydes over at vide, at jeg er opstandelsen og livet, men det er til ingen nytte for jer, hvis I ikke først fødes af den evige ånd, og således kommer til at besidde, ved tro, det evige livs gave. Hvis I er min Faders troede sønner, skal du aldrig dø; I skal ikke fortabes. Af rigets evangelium har I lært, at alle mennesker er Guds sønner. Og denne gode nyhed om den himmelske Faders kærlighed til sine børn på jorden, skal spredes til hele verden. Tiden er kommet, hvor I tilbeder Gud hverken på Gerizim eller i Jerusalem, men hvor du er, som du er, i ånd og sandhed. Det er jeres tro, der frelser jeres sjæle. Frelsen er Guds gave til alle, der tror, de er hans sønner. Men bliv ikke bedraget; selvom frelsen er Guds gratis gave givet til alle, som ved tro modtager den, så følger oplevelsen af at frembringe frugterne af dette åndsliv, som det leves i kødelig form. Accepten af læren om Guds faderskab indebærer, at I også frit accepterer den tilhørende sandhed om mennesket som jeres bror. Og hvis et menneske er jeres bror, er han allerede mere end din nabo som Faderen kræver, at du elsker som dig selv. Din bror, der hører til din egen familie, vil du ikke kun elske med en familie hengivenhed, men du vil også tjene ham så godt som du ville tjene dig selv. Du elsker og tjener dine brødre på denne måde, fordi du, mine brødre, på denne måde er blevet elsket og tjent af mig. Gå nu derfor ud i hele verden og fortæl de gode nyheder til alle skabninger af enhver race, stamme og folk. Min ånd skal gå, foran jer, og jeg vil altid være med jer."

Disse samaritaner var meget overrasket over Mesterens tilsynekomst, og de skyndte sig til de nærliggende byer og landsbyer, hvor de spredte nyheden om, at de havde set Jesus, og at han havde talt til dem. Dette var Mesterens syttende morontia tilsynekomst.

2. TILSYNEKOMSTEN I FØNIKIEN

Mesterens attende morontia tilsynekomst skete i Tyrus tirsdagen den 16. maj lidt før klokken ni om aftenen. Igen fremtrådte han i slutningen af en forsamling af troende, da de skulle til at bryde op, og sagde:

"Fred være med jer. I frydes over at vide, at Menneskesønnen er opstået fra de døde, for dermed at vide, at I og jeres brødre også skal overleve den fysiske død. Men en sådan overlevelse er afhængig af, at I tidligere er født af ånden om at søge sandheden og finde Gud. Livets brød og livets vand gives kun til dem, der hungre efter sandhed og tørster efter retfærdighed - for Gud. Det faktum, at de døde opstår, er ikke rigets evangelium. Disse store sandheder og disse universets fakta er alle relateret til dette evangelium, fordi de er en del af resultatet af denne tro på de gode nyheder og indgår i den efterfølgende oplevelse af dem, der ved tro bliver, i gerning og i sandhed, den evige Guds udødelige sønner. Min Fader sendte mig til verden for at forkynde dette frelsende sønskab for alle mennesker. Og på samme måde, sender jeg jer ud for at prædike dette frelsende sønskab. Frelsen er Guds gratis gave, men dem, der er født af ånden vil straks bære åndens frugter i form af en kærlig tjeneste til deres medskabninger. Den guddommelige ånds frugter som frembringes i de ånde fødte og gudbevidste dødeliges liv er: kærlige tjeneste, uselvvisk hengivenhed, modig loyalitet, oprigtig retskaffenhed, oplyst ærlighed, udødeligt håb, selvsikker tillid, barmhjertig omsorg, aldrig svigtende godhed, tilgivende tolerance, og varig fred. Hvis bekendende troende ikke bærer disse frugter af den guddommelige ånd i deres liv, er de døde; har de ikke Sandhedens Ånd i sig; de er ubrugelige grene på den levende vin, og de beskæres snart væk. Min Fader kræver, at troens børn bærer åndens frugter i rigelige mængde. Hvis I ikke bærer frugt, graver han derfor omkring jeres rødder og skærer jeres ufrugtbare grene bort. I stigende grad skal du frembringe åndens frugter efterhånden som du gør fremskridt mod himlen i Guds rige. Du kan komme ind i riget som et barn, men Faderen kræver, at du vokser op, af nåde til den fulde statur af åndelig voksenalder. Og når I går til udlandet for at sprede dette

evangeliums gode nyheder til alle mennesker, går jeg foran jer, og min Sandhedens Ånd vil bo i jeres hjerter. Min fred efterlader jeg jer."

Så forsvandt Mesteren fra deres syn. Den næste dag, gik nogle ud fra Tyrus og bragte denne historie til Sidon og endda til Antiokia og Damaskus. Jesus havde besøgt disse troende, mens han levede i sin kødelige form, og de genkendte ham hurtigt, da han begyndte at undervise dem. Selvom det ikke var let for hans venner at genkende hans morontia form, når den var synliggjort, tog det aldrig lang tid for dem at identificere hans personlighed, når han talte til dem.

3. SIDSTE TILSYNEKOMST I JERUSALEM

Tidligt torsdag morgen, den 18. maj, åbenbarede Jesus sig sidste gang som morontia personlighed på jorden. Da de elleve apostle var ved at sætte sig til morgenmad i det øverste rum i Maria Markus hjem viste Jesus sig for dem og sagde:

"Fred være med jer. Jeg har bedt dig om at blive her i Jerusalem, indtil jeg stige op til Faderen, og selv indtil jeg sender jer Sandhedens Ånd, som snart skal blive udøst over alt kød, og som skal udstyre jer med kraft fra det høje." Simon Zelotes afbrød Jesus og spurgte: "Mester, vil du gendanne riget, og skal vi se Guds herlighed manifesteret på jorden?" Da Jesus havde lyttet til Simons spørgsmål, svarede han: "Simon, du klamrer dig stadig til dine gamle idéer om den jødiske Messias og det materielle rige. Men du vil modtage åndelig kraft efter at ånden har sænket sig over dig, og du skal snart gå ud til hele verden og forkynde rigets evangelium. Som Faderen har udsendt mig til verden, så sender jeg jer. Og jeg ville ønske, at I ville elske hinanden og stole på hinanden. Judas er ikke længere med jer, fordi hans kærlighed blev kold, og fordi han nægtede at stole på jer, hans loyale brødre. Har du ikke læst i skriften, hvor der står: "Det er ikke godt for mennesket at være alene. Ingen lever for sin egen skyld." Og selv hvor der står: "Enhver, der ønsker at få venner skal vise sig venlig?" Og sendte jeg ikke jer ud to og to for at undervise, så du ikke ville føle dig ensom og falde ind i isolationens ulykke og elendighed? I ved også meget godt, at da jeg var i kødet, tillod jeg mig ikke at være alene i længere perioder. Lige fra begyndelsen af vores tid sammen, havde jeg altid to eller tre af jer hele tiden ved min side ellers meget tæt ved hånden, selv når jeg kommunikerede med Faderen. Stol derfor på og betro jer til hinanden. Og dette er så meget mere tiltrængt, eftersom jeg denne dag vil forlade jer alene i verden. Timen er kommet; Jeg er ved at gå til Faderen."

Da han havde talt, gav han dem tegn til at komme med ham, og han førte dem ud til Oliebjerget, hvor han sagde farvel til dem, inden han forlod Urantia. Det var en alvorlig vandretur til Oliebjerget. Ingen af dem sagde et eneste ord fra det øjeblik, de forlod det øverste kammer, indtil Jesus standsede med dem på Oliebjerget.

4. ÅRSAGERNE TIL JUDAS FALD

Det var under den første del af hans afskedsbudskab til apostlene at Mesteren hentydede til tabet af Judas og understregede deres forræderiske medarbejders tragiske skæbne som en alvorlig advarsel om farene ved at isolere sig fra samfundet og hans brødre. Det kan være nyttigt for troende under denne og fremtidige tidsaldrer til kort at gennemgå årsagerne til Judas fald i lyset af Mesterens udtalelser og under hensyntagen til de indsigter indsamlet gennem de senere århundreder.

Når vi ser tilbage på denne tragedie, forstår vi, at Judas gik galt primært fordi han helt klart var en isoleret personlighed, en personlighed, der var lukket og der tog afstand fra almindelige sociale kontakter. Han nægtede vedvarende at betro sig til, eller frit omgås med sine medapostle. Men at Judas var en isoleret type personlighed ville ikke i sig selv har tegnet en sådan ulykke over ham, havde det ikke været, fordi han heller ikke voksede i kærlighed og åndelig elskværdighed. Hertil kommer, for at gøre en dårlig sag værre, bar han til stadighed nag og nærede sådanne psykologiske fjender som hævn og en generel anmodning om at "give nogen tilbage" for alle hans skuffelser.

Denne uheldige kombination af individuelle karakteristika og mentale tendenser konspirerede til at ødelægge en mand, der havde gode intentioner, men som undlod at besejre disse onder med kærlighed, tro og tillid. At Judas ikke havde behovet at fare vild, er godt bevist af Thomas og Natanael eksempel, som begge var ofre for den samme slags mistænksomhed og overudviklet individualistisk orientering. Selv Andreas og Mattæus havde mange tendenser i den retning; men alle disse mænd begyndte med tiden at elske Jesus og deres medapostle mere, og ikke mindre. De voksede

i nåde og i kundskab om sandheden. De begyndte at stole mere og mere på deres brødre og til sidst udviklede de evnen til at betro sig til deres jævnaldrende. Judas nægtede standhaftigt at betro sig til sine brødre. Da ophobningen af følelsesmæssige konflikter tvang ham til at søge lindring ved at tale ud, søgte han uvægerligt rådgivning og fik den ukloge trøst af sine uåndelige slægtinge eller af sådanne tilfældige bekendte, der var enten ligeglade eller fjendtlige over for denne velstand og fremskridt af de åndelige realiteter i himmelriget, for hvilken han var en af de tolv indviede ambassadører på jorden.

Judas mødte nederlag i sine kampe gennem livet på jorden på grund af følgende faktorer af personlige tendenser og karakter svaghed:

1. Som menneske hørte han til dem, der isolerer sig. Han var meget individualistisk og valgte at udvikle sig til en håbløs lukket og asocial slags person.
2. Som barn var hans liv blevet for let for ham. Han følte sig bittert såret, hvis han ikke fik sin vilje. Han forventede altid at vinde; han var en meget dårlig taber.
3. Han tilegnede sig aldrig en filosofisk måde til at møde skuffelse. I stedet for at acceptere skuffelser som en normal og almindelig funktion af den menneskelige eksistens, ville han uden undtagelse tage tilflugt i at bebrejde enhver person eller hans omgangskreds som gruppe, for alle hans personlige vanskeligheder og skuffelser.
4. Han var tilbøjelig til at bære nag; Han grublede altid på tanken om hævn.
5. Han ville ikke forholde sig oprigtigt til fakta; han var uærlig i sin holdning til livssituationer.
6. Han hadede at drøfte sine personlige problemer med sine nærmeste medarbejdere; han nægtede at tale om sine problemer med sine rigtige venner og dem, der virkelig elskede ham. I alle deres år sammen, vendte han sig ikke en gang til Mesteren med et rent personligt problem.
7. Han lærte aldrig at de virkelige belønninger for det ædle liv, trods alt, er den åndelige pris, hvilket ikke altid er fordelt i løbet af et enkelt kort kødeligt liv.

Som et resultat af, at han vedholdende isolerede sin personlighed mangedobledes hans problemer, hans sorger accelererede, hans angst voksede og hans uddybende fortvivelse var næsten uudholdelig.

Mens denne selvcentreret og ultraindividualistiske apostel havde mange psykiske, følelsesmæssige og åndelige problemer, var hans største vanskelighed dog følgende: I hans personlighed, blev han isoleret. I hans sind, var han mistænksom og hævnlysten. I hans temperament, var han på tværs og hævngherrig; følelsesmæssigt, var han kærlighedsløs og nådesløs. Socialt betroede han sig ikke til nogen og var næsten helt lukket i sig selv; i ånden, blev han arrogant og selvsk ambitøs. I livet ignorerede han dem, der elskede ham, og i døden, var han venneløs.

Disse, sammenlagte sindsfaktorer og onde påvirkninger, forklarer hvorfor en så velmenende og ellers en gang oprigtigt troede på Jesus, selv efter flere års tæt samarbejde med hans transformerende personlighed, svigtede sine medmennesker, afviste en hellig sag, gav afkald på sit hellige kald og forrødte sin guddommelige Mester.

5. MESTERENS HIMMELFART

Klokken var næsten halv otte denne torsdag morgen, den 18. maj, da Jesus kom til Oliebjerget vestlige skråning sammen med sine elleve tavse og lidt forvirrede apostle. Fra denne placering, omkring to tredjedele af vejen op til toppen af bakken, kunne de se ud over Jerusalem og ned på Getsemane. Jesus var nu parat til at sige sit sidste farvel til apostlene før han forlod Urantia. Som han stod der foran dem, knælede de i en cirkel omkring ham, uden at han bad dem om det, og Mesteren sagde:

"Jeg bad jer om at blive i Jerusalem, indtil du blev begavet med kraft fra det høje. Jeg er nu ved at forlade jer. Jeg er klar til at stige op til min Fader, og snart, meget snart, sender vi sandhedens Ånd til denne verden, hvor jeg har levet; og når han er kommet, vil I igen begynde at prædike rigets evangelium, først i Jerusalem og derefter til de yderste dele af

verden. Elsk menneskerne med den kærlighed, som jeg har elsket jer og tjen jeres dødelige medmennesker som jeg har tjent jer. Gennem åndens frugter i jeres liv vil du bringe sjæle til at tro, den sandhed, at mennesket er en Guds søn, og at alle mennesker er brødre. Husk alt hvad jeg har lært jer og det liv jeg har levet blandt jer. Min kærlighed overskygger jer, min ånd vil leve med dig, og min fred forbliver over dig. Farvel."

Da Mesterens morontiaform havde sagt dette, forsvandt han fra deres syn. Denne såkaldte himmelfart af Jesu afveg på ingen måde fra hans andre forsvindinger fra de dødeliges syn i løbet af de fyrre dage af hans morontia livsforløb på Urantia.

Mesteren begav sig til Edentia gennem Jerusem, hvor den Højeste, under observation af Paradissønnen, løste Jesus af Nazaret fra morontia tilstanden og gennem opstigningens åndekanaler sendte ham tilbage til status som Paradissøn og øverste hersker af Salvington.

Klokken var omkring syv femogfyrre denne morgen, da Jesus i morontiaform forsvandt fra synet af sine elleve apostle for at begynde opstigningen til Faderens højre hånd, for at modtage en formel bekræftelse på hans afsluttede suverænitæt i universet Nebadon.

6. PETER INDKALDER TIL MØDE

På ordre fra Peter gav Johannes Markus og andre sig ud for at kalde de førende disciple sammen i Maria Markus hjem. Ved halv elleve tiden var en hundrede og tyve af de fremmeste Jesu disciple samledes for at høre rapporten fra Mesterens afskedsbudskab og lære om hans himmelfart. Blandt dette selskab var Maria, Jesu moder. Hun var vendt tilbage til Jerusalem med Johannes Zebedæus da apostlene kom tilbage fra deres seneste besøg i Galilæa. Kort efter pinse vendte hun tilbage til Salome hjem i Betsaida. Jesu bror Jakob var også til stede på dette møde, det første konference af Mesterens disciple indkaldt efter hans planetariske karriere var afsluttet.

Simon Peter påtog sig at tale for sine medapostle, og fremførte en spændende beretning om de elleves sidste møde med deres Mester, og beskrev meget rørende Mesterens endelige farvel og hvordan han forsvandt i sin himmelfart. Det var et møde, hvis lige aldrig før havde været holdt i denne verden. Denne del af mødet varede lige under en time. Peter forklarede derefter, at de havde besluttet at vælge en efterfølger til Judas Iskariot, og at der ville blive hold en pause for at give apostlene mulighed for at vælge mellem de to mænd, der var blevet foreslået til denne tjeneste: Mattias og Justus.

De elleve apostle gik derefter nedenunder, hvor de aftalte at trække lod for at afgøre, hvem af disse mænd som skulle blive apostel og tjene i stedet for Judas. Loddet faldt på Mattias, og han blev erklæret for at være den nye apostel. Han blev korrekt indsat i sin stilling og blev udnævnt til den daværende kasserer. Men Mattias havde ingen større del i apostlene efterfølgende aktiviteter.

Kort efter pinse vendte tvillingerne tilbage til deres hjem i Galilæa. Simon Zelotes trak sig tilbage for en tid, før han gik ud og prædikede evangeliet. Thomas bekymrede sig for en kortere periode og genoptog derefter sin undervisning. Nataniel blev mere og mere uenig med Peter, der ønskede at forkynde om Jesus i stedet for tidligere at forkynde rigets evangelium. Denne uenighed blev i midten af den følgende måned så akut, at Nataniel trak sig tilbage og gik til Filadelfia for at besøge Abner og Lazarus. Efter at have opholdt sig der i mere end et år, fortsatte han sin rejse til de landområder bagved Mesopotamien og forkyndte evangeliet, som han forstod det.

Dette efterlod kun seks af de oprindelige tolv apostle til at blive aktører på scenen, hvor evangeliet først blev proklameret i Jerusalem: Peter, Andreas, James, Johannes, Filip, og Mattæus.

Tæt på middagstid vendte apostlene tilbage til deres brødre i det øverste kammer og meddelte, at Mattias var blevet valgt som den nye apostel. Så kaldte Peter alle de troende til at engagere sig i bøn, bede om, at de kan være klar til at modtage åndens gave, som Mesteren havde lovet at sende dem.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 194

OVERDRAGELSEN AF SANDHEDENS ÅND

VED ettiden, mens de et hundrede og tyve troende var fordybet i deres bønner, mærkede de alle et underligt nærvær i rummet. Samtidig blev alle disse disciple opmærksomme på en ny og dybtgående følelse af åndelig glæde, tryghed og tillid. Denne nye bevidsthed om åndelig styrke blev umiddelbart efterfulgt af en stærk trang til at gå ud og offentligt forkynde om det himmelske riges evangelium og de gode nyheder om at Jesus var opstået fra de døde

Peter rejste sig og forklarede at dette måtte være ankomsten af Sandhedens Ånd, som Mesteren havde lovet dem, og han foreslog at de gik til templet og begyndte forkyndelsen af de gode nyheder som nu lå i deres hænder. Og de gjorde akkurat hvad Peter foreslog.

Disse mænd var blevet oplært og instrueret, at det evangelium de skulle forkynde, handlede om Guds faderskab og menneskene som Guds sønner, men netop i dette øjeblik af åndelig ekstase og personlig sejr var den største og bedste nyhed som disse mænd kunne komme på, det *faktum* at Mesteren var genopstået fra de døde. Og dermed begav de sig, udrustet med kraft fra det høje, ud for at fortælle de glade nyheder til folket - nemlig om frelse gennem Jesus - men kom utilsigtet til at begå den fejl at de forvekslede selve evangeliets budskab med nogle af de faktiske omstændigheder rundt om det. Peter kom ubevidst til at føre an i denne vildfarelse, og andre fortsatte, videre helt til Paulus, som skabte en ny religion udefra den nye version om de gode nyheder.

Rigets evangelium er: det faktum at Gud er vor Fader, forenet med den sandhed som følger af det, nemlig at menneskene i egenskab af at være Guds børn alle er brødre. Kristendommen, som den har udviklet sig efter denne dag, er: det faktum at Gud er Fader til Herren Jesus Kristus, forbundet med oplevelsen af trosfællesskab med den opstandne og forherligede Kristus.

Det er ikke underligt at disse mennesker som var blevet fyldt med ånden, kom til at gribe denne anledning til at udtrykke deres følelser af sejr over de kræfter som havde forsøgt at tilintetgøre deres Mester og gøre en ende på indflydelsen fra hans lære. I en sådan stund var det lettere for dem at mindes deres personlige samhørighed med Jesus og blive begejstret over forsikringen om at Mesteren fortsat var i live, at deres venskab ikke var slut, og at ånden vitterlig var kommet over dem som han havde lovet.

Disse troende følte at de pludselig var blevet henført til en anden verden, til en ny tilværelse af glæde, kraft og herlighed. Mesteren havde fortalt dem at Guds rige ville komme med kraft, og nogle af dem troede det var begyndt at gå op for dem hvad han havde ment.

Og når alt dette tages i betragtning, er det ikke vanskelig at forstå hvordan disse mennesker kom til at forkynde et *nyt evangelium om Jesus* i stedet for deres tidligere budskab om Guds faderskab og menneskenes broderskab.

1. PINSEDAGSPRÆDIKEN

Apostlene havde holdt sig skjult i fyrre dage. Det forhold sig således at denne dag faldt på den jødiske pinsefest, og tusinde af tilrejsende fra alle verdens hjørner var i Jerusalem. Mange ankom til denne fest, men de fleste havde opholdt sig i byen siden påsken. Nu stod disse forskræmte apostle frimodigt frem i templet efter deres uger i isolation og begyndte forkyndelsen af det nye budskab om en opstående Messias. Og alle disciplene var ligeledes bevidste om at havde fået en ny slags åndelig begavelse som gav dem indsigt og kraft.

Det var ved totiden at Peter stod frem akkurat der i templet hvor hans Mester sidst havde undervist og leverede den inderlige appel som førte til at mere end to tusinde sjæle lod sig overbevise. Mesteren var borte, men pludselig opdagede de at denne historie om ham havde stor indflydelse på folk. Ikke så sært at de blev ansporet til at fortsætte med at forkynde et budskab som retfærdiggjorte deres tidligere hengivenhed til Jesus og samtidig lagde et stærkt pres på folk til at tro på ham. Seks af apostlene deltog i dette møde: Peter, Andreas, James, Johannes, Filip og Mattæus. De talte i over halvanden time og fremførte budskabet på græsk, hebræisk, armensk og endda nogle få ord på andre tungemål som de kendte til.

De jødiske ledere blev helt målløse over apostlenes frimodighed, men de var for bange til at forgribe sig på dem, siden der var så mange som troede på det de sagde.

Ved halv fem tiden, fulgte mere end to tusinde nye troende efter apostlene ned til Siloamdammen, hvor Peter, Andreas, James og Johannes døbte dem i Mesterens navn. Og de blev ikke færdige med at døbe denne menneskemængde før mørket var faldet på.

Pinsen var den store dåbsfest, tiden hvor proselytterne ved porten, de af hedningefolket som ønskede at tjene Jahve, blev optaget i fællesskabet. Derfor var det så meget lettere for et stort antal af både jøder og troende af hedningefolket at lade sig døbe på denne dag. Ved at gøre dette, brød de på ingen måde med den jødiske tro. Selv efter dette var de troende på Jesus for en tid betragtet som en sekt indenfor jødedommen. De var alle, herunder apostlene fortsat loyale overfor de vigtigste påbud indenfor det jødiske ceremonielle system.

2. PINSENS BETYDNING

Jesus levede på jorden og lærte fra sig et evangelium som befriede mennesket fra overtroen om at det var et barn af djævelen, og ophøjede det til værdigheden af at være en Guds søn i troen. Jesu budskab, som han forkyndte det og gennemlevede det i sin samtid, var da det blev fremført, en effektiv problemløser for menneskets åndelige vanskeligheder. Og nu da han personlig havde forladt denne verden, sendte han i sit sted Sandhedens Ånd: som er beregnet til at leve i mennesket og for hver ny generation at formidle Jesu budskabet på ny, så hver ny gruppe af dødelige som skal vandre på denne jord, vil få en ny og opdateret version af evangeliet - netop en sådan personlig oplysning og gruppe vejledning som påviselig bliver en virkningsfuld problemløser for menneskets stadige nye og varierede åndelige vanskeligheder.

Denne åndens første opgave er selvsagt at fremme og personliggøre sandheden, for det er sandhedsforståelsen som udgør den højeste form for menneskelig frihed. Åndens næste opgave er at nedbryde den troendes følelse af forældreløshed. Nu da Jesus har levet blandt menneskerne, ville alle troende have oplevet en følelse af ensomhed hvis ikke Sandhedens Ånd var kommet for at tage bolig i menneskernes hjerter.

Denne overdragelse af Sønnens ånd var effektiv med til at forberede alle normale menneskesind på den efterfølgende universelle overdragelse af Faderens Ånd (Retteren) til hele menneskeheden. I en vis forstand er denne Sandhedens Ånd både den Universelle Faders og Skabersønnens ånd.

Begå ikke den fejltagelse at forvente at du bliver stærk intellektuel bevidst af den udøste Sandhedens Ånd. Ånden skaber aldrig en bevidsthed om sig selv, bare en bevidsthed om Mikael, Sønnen. Helt fra begyndelsen af forklarede Jesus at ånden ikke ville tale om sig selv. Beviset på dit fællesskab med Sandhedens Ånd findes derfor ikke i din bevidsthed om denne ånd, men snarere i din oplevelse af et forhøjet fællesskab med Mikael.

Ånden kom også for at hjælpe mennesket til at mindes og forstå Mesterens ord, foruden at belyse og genfortolke hans liv på jorden.

Dernæst kom Sandhedens Ånd for at hjælpe den troende med at være vidne til de realiteter som findes i Jesu lære og til hans liv som han levede det i kødelig form og som han nu igen og med øjeblikkets friskhed lever det gennem den enkelte troende i hver efterfølgende generation af åndsfyldte gudebørn.

Det ser således ud, at Sandhedens Ånd virkelig kom for at lede alle troende frem til alle sandheder, til øget kundskab om

oplevelsen af levende og voksende åndelig bevidsthed om at det evige og opadstigende sønskab med Gud er en realitet.

Jesus levede et liv som er en åbenbaring af hvordan mennesket underordner sig Faderens vilje; ikke et eksempel for nogen til en bogstavelig efterligning. Hans kødelige liv, sammen med hans død på korset og efterfølgende opstandelse, blev snart til et nyt evangelium om en løsesum som var blevet betalt for at menneskene dermed kunne købes fri fra den ondes favntag - fra den fornærmede Guds fordømmelse. Ikke desto mindre forbliver det en kendsgerning, at selv om evangeliet blev stærkt forvrænget, er det fortsat en kendsgerning, at dette nye budskab om Jesus bar med sig mange af de grundlæggende sandheder og læresætninger fra hans oprindelige evangelium om Guds rige. Og før eller siden vil disse skjulte sandheder om Guds Faderskab og menneskenes broderskab fremtræde og virkelig omforme hele menneskehedens civilisation.

Men disse intellektuelle begående fejl forstyrrer på ingen måde de troende fra at gøre store fremskridt i deres åndelige vækst. I løbet af mindre end en måned efter overdragelse af Sandhedens Ånd gjorde hver apostel enkeltvis mere åndelig fremskridt end på deres næsten fire år med personlig og kærlig omgang med Mesteren. Ej heller kom denne forbytnings af evangeliets frelsende *sandhed* om det at være Guds sønner med *kendsgerningen* om Jesu opstandelse ikke på nogen måde til at hæmme den hurtige spredning af deres lære, tværtimod så det ud til at den nye lære om Jesu person og opstandelse, som overskyggede hans budskab, gjorde forkyndelse af de gode nyheder svært meget lettere.

Betegnelsen "åndedåb", som begyndte at blive almindelig brugt omtrent på denne tid, betyder bare den bevidste modtagelse af denne gave af Sandhedens Ånd og en personlig anerkendelse af denne nye åndelige kraft som en forstærkning af alle åndelige indflydelser som gudkendende sjæle tidligere havde erfaret.

Siden overdragelsen af Sandhedens Ånd er mennesket modtagelig for undervisning og vejledning fra en trefoldig ånds begavelse: Faderens ånd; Tankeretteren, Sønnens ånd; Sandhedens Ånd, Åndens Ånd; den Hellige Ånd.

På sin vis er mennesket underlagt den dobbelte indflydelse af den syvfoldige appel fra universets åndelige indflydelser. De tidlige evolutionære racer af dødelige er i tiltagende grad underlagt kontakten af de syv hjælpende sindsånder fra lokaluniversets Moderånd. Efterhånden som mennesket stiger opad intelligensens og den åndelige fatteevnes skala, vil de syv højere åndelige indflydelser komme til at svæve over og opholde sig i det. Og disse syv ånder i de fremadskridende verdener er:

1. Den Universelle Faders overdragne ånd - Tankeretteren.
2. Den Evige Søns åndetilstedeværelse - den åndelige tyngdekraft i universernes univers og den sikre kanal for al åndeligt fællesskab.
3. Den Uendelige Ånds åndetilstedeværelse - hele skabelsens universelle åndesind, den åndelige kilde til intellektuelt slægtskab mellem alle fremadskridende tænkende intelligenser.
4. Den Universelle Faders og Skabersønnens ånd - Sandhedens Ånd, almindeligvis betragtet som Universsønnens ånd.
5. Den Uendelige Ånds og Universets Moderånds ånd - den Hellige Ånd, bliver almindeligvis betragtet som Universåndens ånd.
6. Universets Moderånds Sindsånd - lokaluniversets syv hjælpende sindsånder.
7. Faderens, Sønners og Åndernes ånd - det nyt navns ånd som de opadstigende dødelige fra verdnerne har efter fusionen mellem den dødeliges åndsfødte sjæl og Paradisets Tankeretter og efter den senere opnåelse af guddommelighed og forherligelse som status i Paradisets Finalitkorps medfører.

Og dermed bragte overdragelsen af Sandhedens Ånd den sidste åndsgave til verden og dens befolkninger, beregnet på at hjælpe i den opadstigendes søgning efter Gud.

3. HVAD SKETE PÅ PINSEDAGEN

Mange underlige og mærkelige læresætninger blev koblet til de første fortællinger om pinsedagen. Senere er denne dags hændelser, da Sandhedens Ånd, den nye lærer, kom for at tage bolig i menneskeheden, blevet forvekslet med tåbelige udbrud af rasende emotionalitet. Den vigtigste opgave for Faderens og Sønnens udøste ånd er at lære menneskene om sandheden i Faderens kærlighed og Sønnens nåde. Dette er sandheden om det guddommelige som mennesket kan fatte allerbedst end alle de andre guddommelige karakteregenskaber. Sandhedens Ånd er i første række optaget af at åbenbare Faderens åndenatur og Sønnens moralske karakter. Skabersønnen, i kødelig form, åbenbarede Gud til menneskene. Sandhedens Ånd åbenbarer Skabersønnen i menneskets hjerte. Når mennesker frembringer 'åndens frugter' i deres liv, viser de simpelthen de egenskaber som Mesteren lod komme til udtryk i sit eget jordiske liv. Da Jesus var på jorden, levede han sit liv som en personlighed - Jesus fra Nazaret. I egenskab af den iboende 'nye lærerens' ånd har Mesteren, siden pinsen, kunne leve sit liv på ny gennem hver sandhedsundervist troende.

Meget af det som sker i løbet af et menneskeliv er vanskelig at forstå og få til at stemme med idéen om at dette er et univers hvori sandheden hersker og retfærdigheden sejre. Det ser så ofte ud til at bagvaskelse, løgne, uærlighed og uret - synd - får overhånd. Sejrer troen, trods alt, over det onde, synden og fordærvelsen? Det gør den. Og Jesu liv og død er det evige bevis på at godhedens sandhed og troen hos den af ånden ledte skabning altid vil blive retfærdiggjort. De spottede Jesus på korset og sagde: "Lad os se om Gud vil komme og befri ham." Det så mørkt ud på korsfæstelsens dag, men det var herligt lyst og klart på opstandelsens morgen; på pinsedagen var der endda mere lys og glæde. De religioner som bygger på pessimistisk håbløshed har som mål at opnå forløsning fra livets byrder, de fremmer ønsket om tilintetgørelse i endeløs død og hvile. De er den primitive angst og skrækkens religioner. Jesu religion er et nyt troens evangelium til forkyndelse til en kæmpende menneskehed. Denne nye religion er baseret på tro, håb og kærlighed.

Jesus blev som dødelig påført livets hårdeste, grusomste og bitreste slag; og denne mand mødte håbløshedens tildelinger med tro, mod og den urokkelige beslutsomhed til at udføre sin Faders vilje. Jesus mødte livet i alle dets grufulde virkelighed og mestret det - selv i døden. Han brugte ikke religionen som en måde til at undslippe livet på. Jesu religion opmuntrer ikke til at flygte fra dette liv i forventning af at kunne nyde en anden tilværelse i lyksalighed. Jesu religion sørger for at glæden og freden fra en anden mere åndelig tilværelse forbedres og forædler det liv som mennesket lever i kødet her og nu.

Hvis religion er opium for folket er det ikke Jesu religion. På korset nægtede han at drikke den bedøvende drik, og hans ånd, øst ud over alt kød, er en stærk påvirkningskraft i verden som leder mennesket opad og driver det videre. Den åndelige fremdriftsvilje er den mægtigste drivkraft som findes i denne verden; den troende som lærer sandheden at kende, er en progressiv og aggressiv sjæl på jorden.

På pinsedagen brød Jesu religion alle nationale restriktioner og racemæssige lænker. Det er for evigt sandt at "hvor Herrens ånd er, der er der også frihed." På denne dag blev Sandhedens Ånd den personlige gave fra Mesteren til hvert dødeligt menneske. Denne ånd blev givet i den hensigt at gøre de troende i stand til at forkynde budskabet om Guds rige med større gennemslagskraft, men de forvekslede deres oplevelser af at modtage den udøste ånd med en del af det nye evangelium som de ubevidst var i færd med at formulere.

Overse ikke det faktum at Sandhedens Ånd blev givet til alle seriøse troende; denne åndens gave kom ikke kun til apostlene. De et hundred og tyve mænd og kvinder som var samlet i det øverste kammer modtog alle den nye lærer ligesom også alle dem med oprigtige hjerter over hele verden gjorde. Denne nye lærer blev overdraget til hele menneskeheden, og hver eneste sjæl modtog ham i overensstemmelse med sin kærlighed til sandheden og sin evne til at fatte og forstå de åndelige realiteter. Endelig er den sande religion befriet fra præsternes og alle gejstlige klassers varetægt, og finder sit virkelige udtryk i de enkelte menneskesjæle.

Jesu religion fremmer en menneskelig civilisation af højeste slags ved at den skaber den højeste åndelige personlighedstype og forkynder denne persons hellighed.

Sandheds Åndens ankomst på pinsedagen muliggjorde en religion som hverken er radikal eller konservativ; den er hverken det gamle eller det nye; den lader sig hverken dominere af de gamle eller de unge. Kendsgerningen om Jesu jordiske liv giver et fast holdepunkt for tidens anker, mens overdragelsen af Sandhedens Ånd sørger for den evigvarende og endeløse vækst af den religion som han levede og det evangelium han forkyndte. Ånden fører ind i *hele* sandheden, han er læreren af en ekspanderende og altid voksende religion af endeløs fremskridt og guddommelig udfoldelse. For

den sandhedssøgende troende vil denne nye lærer altid udfolde det som var så guddommelig sammenfoldet i Menneskesønnens natur og person.

De manifestationer som er forbundet med overdragelsen af den 'nye lærer' og den modtagelse apostlenes prædiken fik blandt folk af forskellige racer og nationaliteter som havde samlet sig i Jerusalem, giver os et billede af hvor universel Jesu religion er. Rigets evangelium skulle ikke identificeres med nogen specielle racer, kulturer eller sprog. Denne pinsedag vidner om åndens store bestræbelser efter at frigøre Jesu religion fra sine nedarvede jødiske lænker. Selv efter denne opvisning af åndens udgydelse over alt kød, forsøgte apostlene i begyndelsen at trække jødedommens påbud ned over hovederne på deres nyvundne tilhængere. Selv Paulus fik problemer med sine brødre i Jerusalem fordi han nægtede at pålægge ikke jøderne disse jødiske skikke. Ingen åbenbaret religion kan sprede sig til hele verden når den udsættes for den alvorlige fejl at lade sig gennemsyre af en eller anden national kultur eller blive forbundet med etableret racemæssige, sociale eller økonomiske sædvaner.

Overdragelsen af Sandhedens Ånd var uafhængig af alle former, ceremonier, hellige steder og specielle adfærdsmønstre hos dem som den i hele sit fylde kom til udtryk hos. Da ånden kom over dem som var forsamlet i det øverste kammer, sad de ganske enkelt bare der, efter netop at have været fordybet i stille bøn. Ånden blev skænket både på landet og i byen. Det var ikke nødvendig for apostlene at begive sig ud til et øde sted for der efter årevis med ensom meditation at skulle modtage ånden. For al fremtid brød pinsen tanken på den åndelige oplevelse løs fra forestillingen om at man behøvede specielle gunstige omgivelser.

Pinsen, med sin åndelige begavelse, var beregnet på for evigt at løsrive Mesterens religion fra al afhængighed af fysisk magt; lærerne af denne nye religion er nu udstyret med åndelige våben. Det er meningen at de skal drage ud for at erobre verden med ufejlbarlig tilgivelse, uovertruffen god vilje og overstrømmende kærlighed. De er udstyret til at kunne overvinde ondskab med godhed, besejre had ved hjælp af kærlighed og tilintetgøre frygten med en modig og levende tro på sandheden. Jesus havde allerede lært sine tilhængere at hans religion aldrig var passiv; altid burde hans disciple være aktive og positive i deres barmhjertighedstjeneste og i at lade kærligheden komme til udtryk. Disse troende betragtede ikke længere Jahve som 'Hærskarernes Herre'. Nu betragtede de den evige Guddom som 'Gud og Fader til Herren Jesus Kristus'. De gjorde i det mindste det fremskridt, selv om de til en vis grad ikke helt klart havde forstået sandheden om at Gud også er den åndelige Fader til hvert enkelt menneske.

Pinsen gav det dødelige menneske styrken til at tilgive når det blev personlig såret, beholde sødmen midt iblandt den alvorligste uret, bevare sindsroen når det bliver stillet overfor frygtindgydende farer, og udfordre hadets og raseriets ondskab uden frygt gennem gerninger af kærlighed og selvbeherskelse. Urantia har været hærget af store og destruktive krige i løbet af sin historie. Alle deltagerne i disse frygtelige stridigheder led nederlag. Der var bare én sejrherre; der var bare én som kom ud af disse forbitrede stridigheder med et bedre renommé - det var Jesus fra Nazaret og hans evangelium om at overvinde det onde med det gode. Hemmeligheden til en bedre civilisation er knyttet til Mesterens lære om menneskenes broderskab, kærlighedens gode vilje og gensidig tillid.

Før pinsedagen havde religionen bare åbenbaret menneskets søgen efter Gud; siden pinsen leder mennesket fortsat efter Gud, men ud over verden stråler også visionen af Gud som leder efter menneskene og sender sin ånd for at dvæle hos dem når han har fundet dem.

Før Jesu lære, som nåede sit højdepunkt i pinsen, havde kvinderne en ubetydelig eller slet ingen status i de ældre religioners doktriner. Efter pinsedagen var kvinderne i rigets broderskab ligestillet med mændene overfor deres Gud. Blandt de et hundred og tyve som modtog denne specielle visitation fra ånden, var der mange af de kvindelige disciple, og de delte disse velsignelser på ligelig vis med deres mandlige trosfæller. Ikke længere kan mænd have monopol på religiøse gudstjenester. Farisæeren kan fortsætte med at takke Gud for at han "ikke blev født som kvinde, spedalsk eller hedning", men blandt Jesu tilhænger var kvinderne for al fremtid blevet sat fri fra al kønsrelateret religiøs diskriminering. Pinsen udslettede al religiøs diskriminering på race forskel, kulturelle forskelle, sociale kaster eller kønsfordomme. Ikke så sært at disse troende i den nye religion kom til at udråbe: "Hvor Herrens ånd er, er der også frihed!"

Både Jesu mor og hans bror var til stede blandt de et hundred og tyve troende, og som medlemmer af denne almindelige gruppe af disciple modtog de også den udøste ånd. De fik ikke mere af denne gode gave end de andre. Ingen specielle

gaver blev tildelt medlemmerne af Jesu jordiske familie. Pinsen markerede slutningen på specielle præsteskaber og på altro på hellige familier.

Før pinsen havde apostlene givet afkald på meget for Jesu skyld. De havde ofret deres hjem, familier, venner, jordiske goder og positioner. På pinsedagen gav de sig selv til Gud, og Faderen og Sønnen svarede med at give sig selv til mennesket - begge sendte de deres ånd til at leve i menneskene. Denne oplevelse af at miste selvet og finde ånden var ikke nogen følelsesladet oplevelse; det var en handling af intelligent selvovergivelse og uforbeholden indvielse.

Pinsen var opfordringen til åndelig enhed blandt de evangelietroende. Når ånden steg ned over disciplene i Jerusalem, skete det samme i Filadelfia, Alexandria og overalt hvor de sande troende holdt til. Det var bogstavelig talt sandt at “der var bare et hjerte og en sjæl i mængden af troende.” Jesu religion er den stærkeste forenende påvirkningskraft som verden nogen sinde har kendt til.

Pinsen var beregnet på at svække selvhævdelsen hos enkeltindivider, grupper, nationer og racer. Det er denne ånd af selvhævdelse som stiger så meget i spænding at den periodevis bryder ud i destruktive krige. Menneskeheden kan kun blive forenet ved at nærme sig det åndelige, og Sandhedens Ånd er en indflydelse i verden som er universel.

Sandhedens Ånds ankomst renser menneskehjertet og leder modtageren til at formulere en hensigt med sit liv som er et med Guds vilje og til det bedste for menneskene. Selviskhedens materielle ånd er blevet slugt af denne åndelige overdragelse af uselviskhed. Pinsen, dengang som nu, betyder at den historiske Jesus er blevet den guddommelige Søn som kan opleves i live. Glæden over denne udøste ånd bliver, når den bevidst opleves i et menneskes liv, til en balsam for helbredet, et stimulus for sindet og en ufejlbarlig energi for sjælen.

Det var ikke bønner som frembragte ånden på pinsedagen, men den havde meget at sige for modtageligheden hos hver enkelt troende. Bønnen tilskynder ikke det guddommelige hjerte til at blive gavmild med sin overdragelse, men den graver ofte større og dybere kanaler hvor den guddommelige overdragelse kan flyde til hjertet og sjælen hos dem som husker at opretholde et uafbrudt fællesskab med sin Skaber gennem oprigtig bøn og sand tilbedelse.

4. DEN KRISTNE KIRKES BEGYNDELSE

Da Jesus så pludselig blev pågrebet af sine fjender og hurtig korsfæstet mellem to tyve, blev hans apostle og disciple fuldstændig demoraliseret. Tanken om at Mesteren var blevet arresteret, bundet, pisket og korsfæstet blev for meget selv for apostlene. De glemte både læren og hans advarsel. Han kunne, faktisk, godt have været “en profet som var mægtig i gerninger og ord overfor Gud og hele folket”, men næppe den Messias de havde håbet ville genrejse kongedømmet Israel.

Så kommer opstandelsen, med sin befrielse fra håbløsheden og giver dem troen tilbage på Mesterens guddommelighed. Ved den ene anledning efter den anden får de ham at se igen, og han tager dem ud til Oliebjerget, hvor han tager afsked med dem og fortæller at han skal tilbage til Faderen. Han har bedt dem om at blive i Jerusalem til de bliver udrustet med kraft - indtil Sandhedens Ånd skal komme. Og på pinsedagen kommer denne nye lærer, og de drog straks ud og begynder at forkynde deres evangelium med ny kraft. De var frimodige og tapre tilhængere af en levende Herre, ikke af en død og nedkæmpet leder. Mesteren lever i disse evangelisters hjerter; Gud er ikke en doktrin i deres sind; han er blevet en levende tilstedeværelse i deres sjæle.

“Hver dag samlede de sig trofast i templet; hjemme brød de brødet. De spiste sammen med glæde og ærbarhed, lovpriste Gud og havde hele folkets gunst. De blev alle fyldt med ånden, og de talte Guds ord med frimodighed. Hele flokken af troende var af et hjerte og en sjæl, og ingen kaldte noget af det han ejede for sit eget; de havde alt fælles.”

Hvad er der sket med disse mænd som Jesus havde udnævnt til at gå ud og forkynde rigets evangelium, Guds Faderskab og menneskets broderskab? De har et nyt evangelium; de brænder med en ny oplevelse; de er fyldt med en ny åndelig energi. Deres budskab har pludselig forandret sig til forkyndelsen om den opstandne Kristus: “Jesus af Nazaret, en mand som Gud godkendte gennem mægtige gerninger og undere; der blev udleveret med bestemte råd og forudgående viden om Gud, ham har I korsfæstet og dræbt. De ting, som Gud varslede fra profeternes mund, opfyldte han. Denne Jesus har Gud lade opstå. Gud har gjort ham til både Herre og Kristus. Han blev ophøjet til Guds højre hånd og modtog åndens

løfte fra Faderen, han har udøst denne som I ser og hører. Omvend jer, så skal jeres synder blive slettet; så Faderen kan sende Kristus, som er blevet udnævnt for jer, Jesus, som himmelen skal modtage indtil den tid hvor alt skal genoprettes.”

Rigets Evangelium, Jesu budskab, var pludselig blevet omgjort til evangeliet om Herren Jesus Kristus. Nu proklamerede de kendsgerningerne om hans liv, død og opstandelse og forkyndte håbet om hans hurtige tilbagekomst til denne verden for at fuldføre det arbejde han havde påbegyndt. Derved havde de første troendes budskab at gøre med forkyndelsen af kendsgerningerne om hans første ankomst og med at lære folk at håbe på hans anden ankomst, en begivenhed de anså for meget snart forstående.

Kristus var i færd med at blive selve trosbekendelsen til den stærkt fremvoksende kirke. Jesus lever; han døde for menneskene; han har skænket ånden; han kommer igen. Jesus fyldte alle deres tanker og bestemte alle deres nye koncepter om Gud og alt andet. De var alt for opildnet over den nye doktrin om at “Gud er Faderen til Herren Jesus” til at være optaget af det gamle budskab om at “Gud er alle menneskers kærlige Fader”, selv for hvert eneste individ. Sandt nok: at helt fantastiske udtryk for broderlig kærlighed og en til da ukendt velvilje udviklede sig i disse første trossamfund. Men det var et fællesskab mellem dem som troede på Jesus, ikke et fællesskab af brødre i den himmelske Faders familierige. Deres velvilje opstod af kærlighed som udsprang fra begrebet om Jesu overdragelse, og ikke fra anerkendelsen af broderskab mellem dødelige mennesker. Ikke desto mindre var de fyldt af glæde, og de levede så fornyede og unikke liv at alle mennesker blev tiltrukket af deres lære om Jesus. De begik den store fejl at tage den levende og illustrerende kommentar til rigets evangelium i stedet for selve evangeliet, men selv det udgjorte den bedste religion menneskeheden nogensinde havde set.

Umiskendeligt var et nyt broderskab opstået i verden. “Den store skarer af troende som tog imod hans budskab, holdt sig trofast til apostlenes lære og fællesskabet, i brødbrydelsen og bønnerne.” De kaldte hverandre broder og søster; de hilste hinanden med et hellig kys; de tog sig af de fattige. Det var et fællesskab hvor man både levede såvel som holdt andakt sammen. De var ikke erklærede kollektivister, de blev det bare ud fra ønsket om at dele deres goder med deres trosfæller. De ventede tillidsfuldt på at Jesus skulle komme tilbage for at fuldføre oprettelsen af Faderens rige i løbet af deres generation. Dette med, helt spontant, at dele sine jordiske ejendele tilskrev sig ikke direkte fra Jesu lære; det opstod fordi disse mænd og kvinder troede så oprigtig og tillidsfuldt på at Jesu skulle komme tilbage når som helst for at fuldføre sit værk og virkeliggøre Guds rige. Men dette velmenende eksperiment i tankeløs broderlig kærlighed førte til slut bare til sorg og elendighed. Tusinde af stærkt troende mennesker solgte det de ejede og gjorde sig af med deres indtægtsgivende ejendomme og produktionsmidler. Eftersom at tiden gik, fik de stadig svindende ressourcer fra den kristne “lige for alle” fordeling en *ende* - men det gjorde verden jo ikke. Der gik ikke lang tid før de troende i Antiokia måtte begynde en indsamling for at redde deres trosfæller i Jerusalem fra at sulte.

På den tid fejrede de Herrens Nadver efter den skik som var etableret; det vil sige at de samlede sig til et måltid i godt, venskabelig samvær og tog del i sakramentet ved slutningen af måltidet.

Først døbte de i Jesu navn; der gik næsten tyve år før de begyndte at døbe i “Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn”. Dåben var alt det som skulle til for at få adgang til fællesskabet af troende. De havde ingen organisation endnu; de var simpelthen Jesus broderskab.

Denne Jesus sekt voksede stærkt, og nok en gang begyndte Saddukæerne at holde et øje med dem. Farisæerne følte sig ikke særlig bekymret af denne situation, i og med at ingen af læresætningerne på nogen måde brød med overholdelsen af de jødiske love. Men Saddukæerne begyndte at kaste lederne af Jesus sekten i fængsel indtil de blev overtalt til at følge anbefalingen fra en af de ledende rabbinere, Gamaliel, som gav dem følgende råd: “Forgrib jer ikke på disse mennesker. Lad dem være i fred, for hvis dette råd eller dette værk er af mennesker, vil det blive styret over ende. Men hvis det er af Gud, så vil end ikke jeres magt styrte dem, uden at I derved kommer til at kæmpe mod Gud.” De bestemte sig for at følge Gamaliels råd, hvilket resulterede i en tid med ro og fred i Jerusalem, så det nye evangelium om Jesu kunne sprede sig hurtigt.

Og dermed gik alt vel i Jerusalem helt frem til den tid da der begyndte at komme grækere i stort antal fra Alexandria. To af Rodans elever kom til Jerusalem og vandt mange tilhængere blandt hellenisterne. Blandt dem som først blev omvendt, var Stefan og Barnabas. Disse kløgtige grækere delte ikke det jødiske synspunkt i nogen særlig grad, og de

indordnede sig ikke så let efter jødernes tilbedelsesformer og diverse ceremonielle skikke. Og det var disse græske troendes fremfærd som afsluttede det fredelige forhold mellem Jesus broderskabet på den ene side og farisæerne og saddukæerne på den anden. Stefan og hans græske kammerat begyndte at forkynde mere som Jesus lærte, og det bragte dem i umiddelbart konflikt med de jødiske magthavere. Under en af Stefans prædiker for offentligheden, da han kom til den frastødende del af sit udredning, dispenserede de fra alle retslige formaliteter og gav sig til at stene ham til døde på stedet.

Stefan, lederen for den græske koloni af Jesus troende i Jerusalem, blev dermed den nye tros første martyr og den direkte årsag til den formelle dannelse af den kristne kirke. Denne nye krise blev mødt med den erkendelse at de troende ikke længere kunne fortsætte som en sekt indenfor den jødiske tro. De blev alle enige om at de måtte bryde med de ikke troende; og inden en måned efter Stefans død var kirken i Jerusalem blevet organiseret under Peters ledelse, og Jesu bror James var blevet indsat som dens formelle overhoved.

Og så brød der nye og nådeløse forfølgelser løs fra jødernes side, så at de aktive lærere for denne nye religion om Jesus, som i Antiokia snart skulle blive kaldt kristendom, drog ud til alle romerrigets hjørner og forkyndte Jesus. I spredningen af dette budskab, før Paulus kom ind i billedet, var det grækerne som stod for ledelsen; og disse første missionærer, i lighed med andre som kom senere, fulgte Alexanders felttogsrute fra ældre tider, over Gaza og Tyr til Antiokia og derefter gennem Lilleasien til Makedonien, derfra videre til Rom og ud til kejserrigets yderste afkroge.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 195

EFTER PINSEN

RESULTATET af Peters prædiken på pinsedagen var sådan at det blev udslagsgivende for de fleste af apostlenes planer og fremtidige linje for hvordan rigets evangelium skulle forkyndes. Peter var den virkelige grundlægger af den kristne kirke, Paulus bragte det kristne budskab til ikke jøderne, og de græske troende bragte det ud til hele Romerriget.

De traditionsbundne og præsteplagede hebræere nægtede, som folk betragtet, at godtage både Jesu evangelium om Guds Faderskab og menneskets broderskab og Peters og Paulus forkyndelse om Kristi opstandelse og himmelfart (det som senere blev til kristendommen), alligevel var resten af Romerriget modtagelig for den kristne lære som nu var i færd med at udvikle sig. Den vestlige civilisation var på den tid intellektuel, krigstræt, og grundig skeptisk overfor alle eksisterende religioner og filosofier om universet. Den vestlige verdens folkeslag, som havde nydt frugterne af den græske kultur, havde en ægte og æret tradition fra en storslået fortid. De havde en rig kulturarv at øse af, opnået indenfor filosofi, kunst, litteratur og politisk udvikling. Men selv med alt det de havde nået, havde de alligevel ingen religion som tilfredsstillede sjælen. Deres åndelige længsler forblev utilfredsstillede.

Sådan var samfundet da Jesu lære, indhyllet i det kristne budskab, pludselig blev slynget ind på arenaen. En ny livsform blev således præsenteret for disse vestlige folks hungrende hjerter. Denne situation førte til en umiddelbar konflikt mellem de ældre former for religionsudøvelse og den nye kristendomsprægede version af Jesu budskab til verden. Resultatet af en sådan konflikt må enten ende med en klar sejr for det gamle eller for det nye eller en eller anden grad af *kompromis*. Historien viser at kampen endte i et kompromis. Kristendommen kom til at omfatte mere end hvad nogen befolkning kunne tage til sig i løbet af en eller to generationer. Den var ikke den enkle åndelige appel som Jesus havde præsenteret for menneskesjælene; den indtog tidlig en bestemt holdning til religiøse ritualer, uddannelse, magi, medicin, kunst, litteratur, lov, politisk styreform, moral, regler for kønsliv, polygami og i mindre grad til og med til spørgsmålet om slaveri. Kristendommen kom ikke kun som en ny religion - noget som hele Romerriget og Vesten ventede på - men som et *nyt samfundssystem*. Og som en sådan præntion fremskyndede den tidernes store socialmoraliske sammenstød. Jesu idealer, sådan som de blev genfortolket af græsk filosofi og socialt tillempet i kristendommen, blev nu som en frimodig udfordring for menneskehedens traditioner sådan som de kom til udtryk i den vestlige civilisations etik, moral og religioner.

Først var det kun folk fra de lavere sociale og økonomiske lag som blev omvendt til kristendommen. Men ved indgangen til det andet århundrede vendte en stadig større del af den allerbedste del af græsk-romersk kultur sig mod denne nye, kristne trosform, til dette nye begreb om formålet med livet og målet med tilværelsen.

Hvordan kunne dette nye budskab af jødisk oprindelse, som næsten var mislykket i sit fødeland, så hurtigt og effektivt kapre de allerbedste sind i hele Romerriget? Kristendommen besejrede de filosofiske religioner og mysteriekulturerne på grund af:

1. Organisation. Paulus var en stor organisator, og hans efterfølgere opretholdt hans tempo.
2. Kristendommen blev grundigt helleniseret. Den rummede både det bedste af græsk filosofi og det fineste af hebraisk teologi.
3. Men bedst af alt, den indeholdt et nyt og stort *ideal*, ekkoet af Jesu overdragelse og afspejlingen af hans budskab om frelse for hele menneskeheden.

4. De kristne ledere var villige til at indgå kompromisser med Mitraismen så at den bedre halvpart af dens tilhængere blev vundet over til kulten i Antiokia.

5. Ligeledes indgik de næste og senere efterfølgende generationer af kristne ledere endda flere kompromisser med hedenskaben så at selv den romerske kejser Konstantin blev omvendt til den nye religion.

Men de kristne gjorde en kløgtig handel med hedningerne i og med at de gjorde deres ritualistiske pomp og pragt til deres eget, mens de pressede på for at få hedningerne til at godtage den helleniserede version af Paulus kristendom. De gjorde en bedre handel med hedningerne end med mitraskulten, men selv i disse tidligste kompromiser kom de ud af det som mere end erobrere, i og med at de klarede at afskaffe den grove umoral samt yderligere en række andre forkastelige sider ved udøvelsen af dette persiske mysterium.

Klogt eller uklogt; disse første kristne ledere gav med fuldt overlæg indrømmelser for at bevare og udbrede Jesu *idéer* på bekostning af hans *idealer*. Og de havde overmådelig stor succes. Men begå ikke den fejl at overse at Mesterens idealer, om end noget tillempede, ligger latente i hans evangelium, og de vil med tiden slå ud i fuld kraft verden over.

Ved denne hedningegørelse af kristendommen vandt den gamle orden mange mindre sejre af ritualistisk natur, men de kristne vandt overtaget ved at:

1. En ny og enormt højere tone slog an når det gjaldt menneskelig moral.
2. Et nyt og højt udviklet gudsbegreb blev givet til verden.
3. Håbet om udødelighed blev en del af forsikringen fra en anerkendt religion.
4. Jesus fra Nazaret blev givet til menneskets hungrende sjæl.

Mange af de store sandheder som Jesus lærte, gik næsten tabt i disse tidlige kompromisser, men de slumre foresat i denne hedningegjorte kristne religion, som igen var den Paulinske version af Menneskesønnens liv og lære. Og selv før den blev hedningegjort, blev kristendommen først grundig helleniserede. Kristendommen skylder meget, rigtig meget, til grækerne. Det var en græker, fra Ægypten, som så tappert trådte frem i Nikea og uden frygt udfordrede forsamlingen så den ikke vovede at tilslører begrebet om Jesu natur således at den virkelige sandhed om hans overdragelse godt kunne have været i fare for at gå tabt for menneskeheden. Atanasius hed denne græker, og havde det ikke været for denne troendes velformulerede, logiske fremstilling, ville Arius overbevisning have vundet frem.

1. GRÆKERNES PÅVIRKNING

Helleniseringen af kristendommen begyndte for alvor på den begivenhedsrige dag da apostelen Paulus stod frem for Areopagos rådet i Athen og fortalte athenerne om “den ukendte Gud”. Der, under skyggen af Akropolis, forkyndte denne romerske medborger for disse grækere sin version af den nye religion med oprindelse i det jødiske land Galilæa. Og der var noget underlig lignende mellem græsk filosofi og meget af Jesu lære. De havde en fælles målsætning - begge rettede sig mod *individets fremkomst*. Den græske om socialt og politisk fremkomst; Jesus om moralsk og åndelig fremkomst. Grækerne lærte at intellektuel liberalisme førte til politisk frihed. Jesus lærte at åndelig liberalisme førte til religiøs frigørelse. Disse to idéer udgjorde samlet en ny og kraftfuld menneskelig frihedserklæring; de var forløberne til menneskets sociale, politiske og åndelige frigørelse.

Kristendommen opstod og besejrede alle konkurrerende religioner først og fremmest af to grunde:

1. Det græske sind var indstillet på at låne nye og gode idéer, selv fra jøderne.
2. Paulus og hans efterfølgere var villige, men udspekulerede og fremsynede kompromismagere; de var skarpsindige teologiske handelsmænd.

På den tid da Paulus stod frem i Athen og forkyndte “Kristus og han, den korsfæstede”, var grækerne åndelig hungrende; de stillede spørgsmål, var interesserede, og faktisk på udkik efter åndelig sandhed. Glem aldrig at det var

romerne som i begyndelsen bekæmpede kristendommen, mens grækerne omfavnede den, og at det var grækerne som bogstavelig talt tvang romerne til efterfølgende at godtage denne nye religion, i sin tillempede udgave som en del af den græske kultur.

Grækerne ærede skønheden, jøderne det hellige, men begge folk elskede sandheden. I århundreder havde grækerne viet alvorlige tanker og oprigtigt debatteret alle menneskets problemer - sociale, økonomiske, politiske og filosofiske - undtaget religion. Få grækere havde været specielt optaget af religion; de tog ikke engang deres egen religion særlig alvorlig. I århundreder havde jøderne negligeret disse andre sider af tankeverdenen mens de viet deres tænkning til religion. De tog deres religion meget alvorlig, alt for alvorlig. Det samlede produkt af disse to folks tankevirksomhed gennem århundreder er belyst af indholdet af Jesu budskab, og blev nu til selve drivkraften i et nyt samfundssystem, og i en vis udstrækning også i en ny form for religiøs tro og udøvelse.

Påvirkningen fra den græske kultur havde allerede trængt ind i de vestlige Middelhavslande da Alexander spredte den hellenistiske civilisation over det nære Østen. Grækerne klarede sig udmærket med deres religion og deres politik så længe de boede i små bystater, men da den makedonske konge vovede at udvide Grækenland til et imperium som strakte sig fra Adriaterhavet til Indus, begyndte problemerne at melde sig. Græsk kunst og filosofi var helt på højde med kravene om imperieudvidelse, men det var hverken den græske politiske administration eller deres religion. Efter at de græske bystater havde udvidet til et imperium, så deres temmelig landsbyprægede gudeskikkelser lidt underlige ud. Grækerne søgte virkelig efter *én Gud*, en større og bedre Gud, da den kristne version af den ældre jødiske religion kom til dem.

Det Hellenistiske imperium som sådan kunne ikke længere bestå. Den kulturelle dominans fortsatte, men selve imperiet kunne kun holde stand efter at have sikret sig romernes talent for imperieadministration vestfra og en religion østfra hvis ene Gud var et imperium værdig.

I det første århundrede efter Kristus havde den hellenistiske kultur allerede nået sit højdepunkt; tilbagegangen var begyndt; uddannelse blev bedre, men genialitet blev der mindre af. Det var akkurat på den tid at Jesu idéer og idealer, som delvis indgik i kristendommen, blev en del af redningen for græsk kultur og uddannelse.

Alexander var gået løs på Østen med den græske civilisations kulturelle gave; Paulus slog til mod Vesten med den kristne version af Jesu evangelium. Og hvor end græsk kultur havde sit fodfæste i Vesten, slog den helleniserede kristendom rod.

Den østlige version af Jesu budskab, der trods alt holdt sig nærmere til hans lære, fortsatte med at følge Abners kompromisløse holdning. Den udviklede sig aldrig som med den helleniserede version, og med tiden gik den tabt i den islamiske bevægelse.

2. DEN ROMERSKE PÅVIRKNING

Romerne overtog direkte den græske kultur og indsatte repræsentativt styre i stedet for styre ved lodtrækning. Denne forandring kom kristendommen til gode idet Rom derved bragte hele den vestlige verden en ny tolerance for fremmede sprog, folkeslag og til og med religioner.

De fleste af de tidlige kristne forfølgelser i Rom var udelukkende på grund af deres uheldige brug af udtrykket 'kongerige' i deres forkyndelse. Romerne var tolerante overfor alt som måtte findes af religioner, men tog det meget ilde op hvis noget smagte af politisk rivalisering. Og dermed, når disse tidlige forfølgelser som i så stor grad var bundet i en misforståelse, døde ud, åbnede dørene sig på vid gab for den religiøse propaganda. Romeren var interesseret i politisk administration; han brød sig meget lidt om hverken kunst eller religion, men var ualmindelig tolerant overfor begge dele.

Østerlandsk lov var streng og vilkårlig. Græsk lov var smidig og artistisk. Romersk lov var ærværdig og fostrede respekt. Romersk uddannelse fremmede en stejl og urokkelig loyalitet. De tidlige romere var politisk hengivne og overordentlig pligttopfyldende individer. De var ærlige, ivrige og viet til deres idealer, men manglede en religion som var sit navn værdig. Ikke så sært at deres græske lærere var i stand til at omvende dem til Paulus kristendom.

Og disse romere var et storartet folkefærd. De kunne styre Vesten fordi de havde styring på sig selv. En sådan uovertruffen ærlighed, hengivenhed og urokkelig selvkontrol var en ideel grobund for kristendommen at slå rod og vokse i.

Det var let for disse græsk-romere at blive lige så åndelig hengivne til en institutionel kirke som de var politisk hengivne til staten. Romerne bekæmpede kirken kun når de var bange for at den var en konkurrent til staten. Rom, som havde meget lidt national filosofi eller hjemlig kultur, overtog den græske kultur som sin egen, og tog frimodig Kristus til sig som sin moralfilosofi. Kristendommen blev romernes moralkultur, men knapt deres religion i den forstand at den skulle tjene individuel oplevelse af åndelig vækst hos dem som i stor stil havde bekendt sig til den nye religion. Sandt var det faktisk, at mange enkeltindivider nåede gennem overfladen af hele denne statsreligion og fandt til deres sjælelige ernæring, frem til de virkelige værdier bagved de skjulte meninger som lå i de latente sandheder i den helleniserede og hedningegjorte kristendom.

Stoikeren og hans kraftige appel til “naturen og samvittigheden” havde kun bidraget til en bedre forberedelse af hele Romerverdenen på at modtage Kristus, i det mindste på et intellektuelt plan. Romeren var af natur og gennem sin opdragelse en advokat; han agtede og ærede til og med naturens love. Og nu, gennem kristendommen, kunne han i naturens love skelne Guds love. Et folk som kunne frembringe Cicero og Vergil var moden for Paulus helleniserede kristendom.

Og dermed påtvang disse romaniserede grækere både jøder og kristne til at gøre deres religion filosofisk, samordne dens idéer og systematisere dens idealer og tilpasse udøvelsen af den til det eksisterende levesæt. Og alt dette fik enorm hjælp ved at de hebraiske skrifter var blevet oversat til græsk og at Det Nye Testamente derefter blev nedskrevet på græsk.

Grækerne havde i modsætning til jøderne og mange andre folk periodevis længe troet på udødeligheden, på en eller anden form for overlevelse efter døden og siden dette var selve kernen i Jesu lære, var det sikkert at kristendommen ville komme til at appellere stærkt til dem.

Den ene græsk kulturelle og romersk politiske sejr efter den anden havde sammensvejet Middelhavslandene til et rige med et sprog og en kultur og havde gjort den vestlige verden klar til at tro på en Gud. Jødedommen havde denne ene Gud, men jødedommen var ikke acceptabel som religion for disse romaniserede grækerne. Filon hjalp nogen af dem til at neddæmpe indvendingerne, men kristendommen åbenbarede for dem et endnu bedre begreb om den ene Gud, som de beredvillig tog imod.

3. UNDER DET ROMERSKE KEJSERDØMME

Efter at romerne havde konsolideret deres politiske overherredømme, og efter spredningen af kristendommen befandt de kristne sig igen med en Gud, et storartet religiøst begreb, men uden noget imperium. De græsk-romerske folk befandt sig med et stort imperium, men uden en Gud som kunne tjene som et passende fælles religiøst begreb som kunne bidrage til åndelig samling af hele imperiet. De kristne accepterede imperiet; imperiet adopterede kristendommen. Romerne sørgede for politisk enhed i styrelse og ledelse, grækerne for enhed i kultur og uddannelse og kristendommen for enhed i religiøs tænkning og udøvelse.

Rom overvandt nationalismens tradition ved at gå over til en imperieopfattende universalisme og gjorde det for første gang i historien mulig for forskellige racer og nationer at godtage, i hvert fald i navnet, en og samme religion.

Kristendommen vandt indpas i Rom i en tid da der var stærk strid mellem stoikernes livskraftige lære og løfterne om frelse af mysteriekulterne. Kristendommen kom med oplivende trøst og befriende kraft til et åndelig hungrende folk som ikke havde noget ord for “uselviskhed” i sproget.

Det som gav størst kraft til kristendommen, var den måde de troende viede deres liv til at tjene andre, og til og med måden de døde på for deres tro i de første tiders drastiske forfølgelser.

Læren om Kristi kærlighed til børn satte snart en stopper til den udbredte skik med at udsætte børn for at dø når de var uønskede, i særdeleshed pige spædbørn.

Den første kristne liturgi var for en stor del overtaget fra jødernes synagoger, modificeret af mithraisternes ritual; senere blev meget hedensk pomp og pragt tilføjet. Rygraden i den første kristne kirke bestod af grækere som først havde konverteret til jødedommen.

Det andet århundrede efter Kristus var den bedste tid i hele verdenshistorien for en god religion til at få udbredelse i den vestlige verden. I det første århundrede havde kristendommen forberedt sig, gennem kamp og kompromisser, på at slå rod og sprede sig hurtig. Kristendommen adopterede kejseren; senere var det ham som adopterede kristendommen. Dette var en storartet tidsalder for spredningen af en ny religion. Der var religionsfrihed, man rejste over alt, og tankelivet var uden restriktioner.

Den åndelige drivkraft som lå i at den helleniserede kristendom blev nominelt godtaget, kom for sent til Rom til at forhindre det allerede påbegyndte moralske forfald eller til at kompensere for den allerede vel tilrettelagte og tiltagende racemæssige forringelse. Denne nye religion var en kulturel nødvendighed for det kejserlige Rom, og det er yderst uheldigt at den ikke blev et redskab for åndelig frelse i en større forstand.

Selv ikke en god religion kunne redde et storslået imperium fra de uundgåelige konsekvenser af mangel af individuel deltagelse i forvaltningen af offentlige anliggender, alt for meget paternalisme, alt for høje skatter og opkrævere som udnyttede deres stilling groft, en dårlig handelsbalance med Levanten som tappede guldbeholdningen, forlystelseskab, romersk standardisering, kvindenedværdigelse, slaveri og racemæssig forfald, smitsomme sygdomme og en statskirke som blev så institutionaliseret at det grænsede til åndelig udtørring.

I Alexandria, derimod, stod det ikke helt så dårlig til. De første skoler fortsatte med at holde meget af Jesu lære fri for kompromisser. Pantænus oplærte Clement og gik så videre i Nataniels fodspor for at forkynde Kristus i India. Mens nogen af Jesu idealer blev ofret i kristendommens opbygningsfase, bør det også i al retfærdighed tages med i betragtningen, at ved udgangen af det andet århundrede var praktisk talt alle de bedste sind i den græsk-romerske verden blevet kristne. Sejren nærmede sig fuldbyrdsen.

Og dette Romerrige bestod længe nok til at sikre at kristendommen overlevede selv efter rigets fald. Men vi har ofte spekuleret på hvad der ville være sket i Rom og i verden hvis det havde været evangeliet om Guds rige i stedet for græsk kristendom som havde vundet frem.

4. EUROPAS MØRKE TIDSALDER

Kirken, som var en tilvækst til samfundet og en alliancepartner i politikken, var dømt til at tage del i den intellektuelle og åndelige svækkelse som fandt sted i løbet af Europas såkaldte “mørke tidsalder”. I denne periode blev religionen stadig mere kendetegnet af klosterliv, asketisk og legaliseret. I åndelig forstand gik kristendommen i dvale. Gennem hele denne periode fandtes der parallelt med denne døsig og sekulariserede religion en vedvarende strømning af mysticisme, en fantastisk åndelig oplevelse på grænsen til uvirkelighed og filosofisk i slægt med panteismen.

Op gennem disse mørkets og håbløshedens århundreder blev religion nærmest en andenhånds oplevelse igen. Individet druknede næsten i skyggen af kirkens autoritet, traditioner og diktater. En ny åndelig trussel opstod ved at der blev skabt en galakse af “helgener” som blev antaget at have en speciel indflydelse overfor de guddommelige domstole og derfor, som svar på en velrettet appel, ville være i stand til at træde ind på menneskets vegne overfor Guderne.

Men kristendommen var blevet tilstrækkelig socialt tillempet og hedningegjort til, at selv om den manglede kraft til at stå imod den mørke tidsalder som kom, så var den desto bedre forberedt på at overleve denne lange periode af moralsk mørke og åndelig stagnation. Og den klarede at holde stand gennem denne vestlige civilisations lange nat og havde foresat en moralsk indvirkning i verdenen da renæssancen begyndte. Kristendommens rehabilitering efter at den mørke tidsalder var over, resulterede i at talrige sekter byggende på den kristne lære; trosretninger tilpasset folks særegne intellektuelle, følelsesmæssige og åndelige personlighedstyper. Og mange af disse særskilte kristne grupperinger, eller religiøse familier, findes stadig mens denne præsentation udformes.

Kristendommens historie bærer præg af at have sin oprindelse i den utilsigtede omformning af Jesu religion til at blive en religion som handler om Jesus. Videre har kristendommen gennemgået hellenisme, hedenskab, sekularisering,

institutionalisering, intellektuel forringelse, åndeligt forfald, moralsk dvaletilstand, trussel om tilintetgørelse, senere genopfriskning, opsplitning og for nylig en relativ rehabilitering. Et sådan stamtræ vidner om dens iboende livskraft og om hvilke enorme helbredende resurser den har til rådighed. Og denne selvsamme kristendom er nu til stede i de vestlige folks civiliserede verden og står ansigt til ansigt med en overlevelseskamp som er endnu mere faretruende end selv de begivenhedsrige kriser som tidligere har præget dens kamp for dominans.

Religionen står nu overfor udfordringen fra en ny tid præget af videnskabelig tænkning og materialistiske tendenser. Denne gigantiske kamp mellem det sekulære og det åndelige vil en dag ende i sejr for Jesu religion.

5. DET MODERNE PROBLEM

Det tyvende århundrede har bragt nye problemer som kristendommen og alle de andre religioner må løse. Jo højere op en civilisation når, desto mere påtrængende bliver pligten til "først at søge efter de himmelske realiteter" i alle menneskers bestræbelser på at stabilisere samfundet og gøre dets materielle problemer lettere at løse.

Sandheden bliver ofte forvirrende og til og med vildledende når den bliver plukket helt fra hinanden, adskilt, isoleret og analyseret for meget. Den levende sandhed giver kun sandhedssøgeren rigtig oplæring når den bliver omfavnet i sin helhed og som en levende åndelig virkelighed, og ikke som et faktum fra den materielle videnskabs domæne eller som en mellemliggende kunstnerisk inspiration.

Religion er åbenbaringen til mennesket om dets guddommelige og evige skæbne. Religion er en rent personlig og åndelig oplevelse og skal for altid ses adskilt fra resten af menneskets højere former for tankevirksomhed så som:

1. Menneskets logiske indstilling overfor det som hører hjemme i den materielle virkelighed.
2. Menneskets æstetiske påskønnelse af skønhed i kontrast til det grimme.
3. Menneskets etiske anerkendelse af sociale forpligtelser og politiske pligt.
4. Selv menneskets moralske indstilling er ikke i sig selv noget religiøst.

Religioner er beregnet til at hjælpe mennesket med at finde de værdier i universet som fremkalder tro, tillid og tryk forvisning; religionen kulminerer i tilbedelse. Religionen afdækker for sjælen de overophøjede værdier som står i kontrast til de relative værdier som sindet finder frem til. En sådan overmenneskelig indsigt kan kun nås gennem ægte religiøs erfaring.

Et bestående socialt system uden en moral med rødder i åndelige realiteter er lige så umuligt at opretholde som solsystemet uden tyngdekraften.

Forsøg ikke at tilfredsstille nysgerrigheden eller få udløb for al den latente eventyrtrang som vælder op i sjælen, i løbet af et kort kødeligt liv. Vær tålmodig! Lad dig ikke friste til at skeje lovløst ud i billige og beskidte eventyr. Tag styringen over dine energier og tæm dine lidenskaber; bevar sindsroen mens du afventer den majestætiske udfoldelse af en endeløs løbebane fuld af spændende opdagelser og stadig nye eventyr.

I forvirringen omkring spørgsmålet om menneskets oprindelse, mist da ikke menneskets evige skæbne af syne. Glem ikke at Jesus elskede selv de små børn, og at han altid gjorde det klart hvor værdifuld menneskets personlighed er.

Når du betragter verden, husk at ondskabens sorte perioder vises mod en baggrund af maksimal godhed. Det du ser, er ikke kun nogen uanselige lyse perioder af godhed mod en bedrøvelig mørk baggrund af ondskab.

Når der findes så meget god sandhed at sprede og forkynde, hvorfor skulle mennesket dvæle så meget ved ondskaben i verden bare fordi den fremstår som et faktum? Det smukke ved sandhedens åndelige værdier er så meget mere glædelig og opløftende end ondskabens fænomen.

Når det gjaldt religion, gjorde Jesus sig til talsmand for og udøver af erfaringens metode, på samme måde som den

moderne videnskab følger den eksperimenterende teknik. Vi finder Gud gennem at lade os lede af vor åndelige indsigt, men vi tilnærmer os denne sjælelige indsigt gennem at elske skønheden, lede efter sandheden, være loyalt pligtopfyldende og tilbedelse af guddommelige godhed. Men af alle disse værdier er det kærligheden som er den sande ledetråd til virkelig indsigt.

6. MATERIALISMEN

Videnskabsmændene har uforvarende slynget menneskeheden ud i en materialistisk panik; de har udløst en tankeløs rovdrift på tidernes moralske kapitalbeholdning, men denne bankreserve af menneskelig erfaring rummer kæmpemæssige åndelige resurser; den kan modstå de krav der stilles til den. Kun tankeløse mennesker bliver paniske ved tanken på menneskehedens åndelige ressourcegrundlag. Når den materialistiske sekulære panik er over, vil Jesu religion vise sig ikke at være gået konkurs. Fra himmelrigets åndelige bankbeholdning vil der udbetales tro, håb og moralsk tryghed til alle som trækker på kontoen "i Hans navn".

Uanset hvordan den tilsyneladende konflikt mellem materialismen og Jesu lære vil være, kan I føle jer trykke, at Mesterens lære under fremtidens tidsalder vil sejre fuldt og helt. Sand religion kan i virkeligheden ikke havne i konflikt med videnskaben; den er på ingen måde optaget af det materielle. Religionen forholder sig simpelthen ligegyldig, om end sympatisk indstillet overfor videnskaben, mens den på ophøjet vis beskæftiger sig med *videnskabsmanden og -kvinden*.

Det at skaffe sig mere kundskab vil, såfremt den ikke tolkes af den tilstedeværende visdom og den religiøse erfarings åndelige indsigt, før eller siden kun føre til pessimisme og håbløshed for mennesket. En smule kundskab er virkelig forvirrende.

Mens dette nedskrives, er det værste af den materialistiske tidsalder overstået; dagen med en bedre forståelse er allerede begyndt at bryde frem. De højeste sind indenfor videnskaben er ikke længere helt materialistiske i deres filosofi, men lægfolket hælder alligevel foresat i den retning som en følge af tidligere tiders lære. Men denne fysiske realisms tidsalder er kun en forbigående epoke i menneskehedens livsforløb på jorden. Den moderne videnskab har efterladt den sande religion - Jesu lære som den leves i livene hos dem som tror på ham - uberørt. Alt hvad videnskaben har gjort, er at ødelægge de barnlige illusioner som er opstået fra fejlfortolkninger af livet.

Hvad menneskets liv på jorden angår, så er videnskaben en kvantitativ erfaring og religionen en kvalitativ erfaring. Videnskaben beskæftiger sig med fænomenerne; religionen forholder sig til oprindelse, værdier og mål. At angive *årsager* som forklaring på fysiske fænomener er det samme som at vedkende sig uvidenhed om de ultimative formål med det hele, og vil til sidst lede forskeren lige tilbage til den første store årsag - den Universelle Fader i Paradiset.

Den voldsomme omvæltning fra en alder af mirakel til en alder af maskiner har vist sig at være temmelig foruroligende for mennesket. Opfindsomheden og finurligheden i mekanismens falske filosofier dementerer deres egne mekanistiske påstande. Den fatalistiske smidighed i materialistens sind modbeviser for evigt hans påstand om, at universet er et blind og formålsløst energi fænomen.

Den mekanistiske naturalisme hos nogle af de antagelige veluddannede og den tankeløse sekularisme hos manden på gaden beskæftiger sig begge kun med *ting*; de er alle udtørret for virkelige værdier, sanktioner og tilfredsstillelse af en åndelig natur; så vel som at være blottet for tro, håb og forsikringer om evig liv. Et af de store problemer med det moderne liv er, at mennesket tror det har alt for travlt til at finde tid til åndelig meditation og religiøs hengivelse.

Materialismen reducerer mennesket til en sjælløs automat og udnævner det til blot et aritmetisk symbol der finder en hjælpeløs plads i den matematiske formel for et uromantisk og mekanistisk univers. Men hvor kommer dette vældige univers af matematik fra, om det ikke findes en Matematikkens Mester? Videnskaben kan udrede i detaljer hvordan materien bliver bevaret, men religionen giver menneskesjælen bevarings gyldighed - den beskæftiger sig med folks oplevelse af åndelige realiteter og evige værdier.

Dagens materialistiske sociolog kortlægger et samfund, laver en rapport om det, og lader folk forblive som han fandt dem. For nitten hundrede år siden var det nogle ulærde galilæere som kortlagde hvordan Jesus gav sit liv som et åndelig

bidrag til menneskets indre erfaringer, og derefter gik de hen og satte hele Romerriget på den anden ende.

Men religiøse ledere begår en stor fejl når de forsøger at kalde det moderne mennesker til åndelig strid med trompetfanfarer fra middelalderen. Religionen må udstyre sig med nye og opdaterede slagord. Hverken demokratiet eller noget andet politisk universalmiddel vil kunne erstatte det åndelige fremskridt. Falske religioner kan stå for virkelighedsfjerne holdninger, men Jesus, med sit evangelium, bragte det dødelige mennesket selve påbegyndelsen af en evig virkelighed i åndelig fremgang.

At sige at sindet ”opstod” fra materien forklarer ingenting. Hvis universet kun var en mekanisme og sindet ikke var adskilt fra materien, ville vi aldrig kunne få to afvigende fortolkninger af noget observeret fænomen. Begreber om sandhed, skønhed og godhed hører hverken hjemme i fysikken eller kemien. En maskine kan ikke vide, langt mindre kan den kende sandheden eller hungre efter retfærdighed eller værdsætte godhed.

Videnskaben kan være fysisk, men sindet hos den videnskabsmand eller -kvinden som får øje på sandheden, bliver med en gang noget overmaterielt. Materien kender ikke sandhed; den kan heller ikke elske nåde eller fryde sig over åndelige realiteter. Moralske overbevisninger baseret på åndelig oplysthed og med rødder i livserfaring er lige så virkelig og tilregnelig som matematiske deduktioner baseret på fysiske iagttagelser, men på et andet og højere plan.

Hvis mennesker kun var maskiner, ville de reagere mere eller mindre ensartet overfor et materielt univers. Ingen individualitet, og i hvert fald ingen personlighed, ville være eksisterende.

Det faktum at Paradisets absolutte mekanisme i centrum af universernes univers, indenfor området af den Anden Kilde og Centers ikke egenskabsbestemte viljeudøvelse, sikre for altid at bestemmende faktorer ikke kun er de eneste som råder i kosmos. Materialismen er der, men den udelukker ikke andre påvirkningsfaktorer; mekanismen er der, men den er ikke ubetinget; determinismen er der, men den er ikke alene.

Det endelige univers af materie ville til sidst blive ensartet og deterministisk hvis det ikke var for den kombinerede tilstedeværelse af sind og ånd. Påvirkningen fra det kosmiske sind sprøjter til enhver tid spontanitet ind i selve de materielle verdner.

I en hvilken som helst form for eksistens er frihed eller initiativ direkte proportional til graden af åndelig påvirkning og kontrol fra det kosmiske sind; i menneskets oplevelse betyder det i hvilken grad du gør ”Faderens vilje.” Og derfor, i det du begiver dig ud for at finde Gud, er det et afgørende bevis på at Gud allerede har fundet dig.

Den oprigtige søgen efter godhed, skønhed og sandhed fører os til Gud. Og enhver videnskabelig opdagelse demonstrerer at det findes både frihed og ensartethed i universet. Opdageren var fri til at gøre opdagelsen. Det som blev opdaget, er virkelig og tilsyneladende ensartet, ellers kunne det ikke være blevet kendt som en *ting*.

7. MATERIALISMENS SVAGE SIDE

Hvor tåbelig det er for det materialistisk tænkende menneske at tillade sådanne sårbare teorier som den om et mekanistisk univers, at berøve sig de kæmpemæssige åndelige resurser som ligger i den personlige oplevelse af sand religion. Fakta kommer aldrig i konflikt med den virkelig åndelige tro, men det kan teorier gøre. Det havde været bedre om videnskaben ville aflive overtro i stedet for at forsøge at udradere den religiøse tro - menneskets tro på åndelig virkelighed og guddommelige værdier.

Videnskaben burde gøre på det materielle plan det religionen gør for mennesket på det åndelige plan: udvide livets horisont og forstørre dets personlighed. Sand videnskab kan ikke føre noget langvarig skænderi med sand religion. Den ”videnskabelige metode” er kun en intellektuel målestok for at måle materielle eventyr og fysiske præstationer. Men i og med at den er materiel og helt og holdent intellektuel, er den aldeles uegnet i vurderingen af åndelige realiteter og religiøse oplevelser.

Selvmodsigelse i den moderne mekaniserede opfattelse er: Hvis dette kun var et materielt univers og mennesket kun en maskine, så ville et sådan menneske nemlig være helt ude af stand til at erkende at det var en sådan maskine, og

ligeledes ville et sådan maskinmenneske være helt uden bevidsthed om den kendsgerning at et sådan univers eksisterer. Den mekanistiske videnskab har i al sin materialistiske modløshed og håbløshed ikke evnet at få øje på kendsgerningen om åndens nærværelse i sindet hos den videnskabsmand hvis selvsamme overmaterielle indsigt formulerer disse fejlagtige og selvmodsigende *begreber* om et materialistisk univers.

Paradisiske værdier om evighed og uendelighed, om sandhed, skønhed og godhed ligger gemt i kendsgerningerne om fænomenerne i universerne af tid og rum. Men det kræver et troens øje hos en af ånden født dødelig til at opdage og erkende disse åndelige værdier.

De åndelige fremskridts realiteter og værdier er ikke en “psykologisk projektion” som slet og ret er en forherliget dagdrøm i det materielle sind. Sådanne ting er de åndelige forvarsler fra den iboende Tankeretter, Guds ånd som lever i menneskets sind. Lad ikke jeres leg med de svagt skitnede konturer af ”relativiteten” forstyrre jeres begreber om Guds evighed og uendelighed. Og begå ikke den fejl, i al jeres trang til *selvudfoldelse*, at glemme at sørge for at *Retteren kommer til udfoldelse*, tilkendegivelsen af dit virkelige og bedre jeg.

Hvis dette kun var et materielt univers, ville det materielle menneske aldrig være i stand til at finde frem til begrebet om sådan en materiel tilværelses materialistiske karakter. Selve dette *mekanistiske begreb* om universet er i sig selv et ikke materielt sindsfænomen, og alt sind er af ikke materiel oprindelse, uanset hvor grundig materielt betinget og mekanistisk kontrolleret det måtte forekomme.

Den delvis udviklede sindsmekanisme hos det dødelige mennesket er ikke overbegavet med konsekvens og visdom. Menneskets indbildskhed vil ofte vinde over dets fornuft og udmanøvrere dets logiske evner.

Selve pessimismen hos den mest pessimistiske materialist er i sig selv et tilstrækkelig bevis på at denne pessimistens univers ikke er fuldstændig materielt. Både optimisme og pessimisme er begrebsreaktioner i et sind som har bevidsthed om *værdier* så vel som *fakta*. Hvis universet virkelig var som materialisten anser det for at være, ville der hos et sådan maskinmenneske ikke kunne findes nogen som helst bevidst erkendelse af denne *kendsgerning*. Uden en bevidsthed om begrebet af værdier i et af ånden født sind ville mennesket være fuldstændig ude af stand til at erkende noget faktum om universets materielle beskaffenhed eller om de mekanistiske fænomener i styringen af det. En maskine kan ikke have bevidsthed om en anden maskines natur eller værdi.

En mekanistisk filosofi om livet og universet kan ikke være videnskabelig, fordi videnskaben anerkender og beskæftiger sig kun med materie og fakta. Filosofi er uundgåeligt overvidenskabelig. Mennesket er et af naturens materielle fakta, men dets *liv* er et fænomen som overskrider naturens materielle niveauer i og med at sindets kontrolegenskaber og åndens kreative evner kommer til udtryk i det.

Menneskets oprigtige bestræbelse efter at blive en mekanist er et udtryk for det tragiske fænomen at menneskets forgæves forsøg på at begå intellektuelt og moralsk selvmord. Men det lader sig ikke gøre.

Hvis universet kun var materielt og mennesket kun en maskine, ville der ikke findes nogen videnskab som gav videnskabsmanden frimodighed til at postulere et syn om denne mekanisering i universet. Maskiner kan ikke måle, klassificere eller vurdere sig selv. Et sådan videnskabeligt arbejde kan kun udføres af et væsen med højere status end en maskine.

Hvis universets virkelighed kun består af en kæmpemæssig maskine, da må mennesket befinde sig udenfor universet og adskilt fra det for at kunne erkende et sådan *faktum* og for at blive bevidst om *indsigten* som følger af en sådan *evaluering*.

Hvis mennesket kun er en maskine, ved hjælp af hvilken teknik vil det da komme til at tro på eller påberåbe sig at vide at det kun er en maskine? Oplevelsen af selvbevidst vurdering af ens eget jeg er en umulig egenskab hos noget som kun er en maskine. En selvbevidst og erklæret materialist er i sig selv det bedst mulige svar af hele mekanismen. Hvis materialismen var et faktum, så kunne der ikke findes nogen selvbevidst mekaniker. Det er også sandt at man først må være et moralsk væsen før man kan begå umoralske gerninger.

Selve materialismens påstand indebærer at der findes en overmateriel bevidsthed i det sind som vover at påstå sådanne

dogmer. En mekanisme kan godt gå i stykker, men den vil aldrig kunne gøre fremskridt. Maskiner hverken tænker, skaber, drømmer, gør sig ambitioner, er idealistiske, hungrer efter sandhed eller tørster efter retfærdighed. De motiverer ikke deres liv med en lidenskabelig trang til at tjene andre maskiner, og de vælger ikke som mål for deres evige fremgang den ophøjede opgave som ligger i at finde Gud og stræbe efter at blive som ham. Maskiner er aldrig intellektuelle, følelsesmæssige, skønhedselskende, etiske, moralske eller åndelige.

Kunsten er et bevis på at mennesket ikke er mekanistisk, men den beviser ikke dets åndelige udødelighed. Kunsten er de dødeliges morontia, det mellemliggende område mellem mennesket som materielt væsen og mennesket som åndeligt væsen. Poesien er en bestræbelse efter at flygte fra materielle realiteter over til åndelige værdier.

I en højtstående civilisation vil kunsten menneskeliggøre videnskaben, mens den selv bliver åndeliggjort af sand religion - indsigt i de åndelige og evige værdier. Kunsten repræsenterer den menneskelige og tid-rum vurdering af virkeligheden. Religion *er* en guddommelig omfavelse af kosmiske værdier og indebærer evig fremgang i åndelig opstigning og horisontudvidelse. Tidens kunst bliver kun farlig når den er blind for de guddommelige mønstres åndelige kriterier som evigheden genspejler som tidens virkelighedsskygger. Sand kunst er den virkningsfulde manipulering af livets materielle ting; religion er den forædlende forvandling af livets materielle kendsgerninger, og den standser aldrig i sin åndelige vurdering af kunsten.

Hvor tåbeligt at tænke at en automat ville kunne udarbejde en filosofi om automatisme, og hvor latterlig at tro at den skulle kunne danne sig et sådan begreb om andre medautomater!

Enhver videnskabelig tolkning af det materielle univers er værdiløs hvis ikke den sørger for en behørig anerkendelse af *videnskabsmanden eller -kvinden*. Ingen kunstoplevelse er ægte om ikke *kunstneren* også får sin del af anerkendelsen. Ingen evaluering af moral er umagen værd såfremt den ikke inkluderer *moralisten*. Ingen anerkendelse af nogen filosofi er opbyggelig om den ignorerer *filosoffen*, og religion kan ikke eksistere uden den virkelige oplevelse hos *religionsudøveren* som i og gennem selve denne oplevelse søger at finde Gud og lære ham at kende. Ligeledes er universernes univers uden betydning løsrevet fra JEG ER, den uendelige Gud som skabte det og som uophørlig forvalter det.

Mekanister - humanister - er tilbøjelige til at drive af sted med den materielle strøm. Idealister og åndelige mennesker vover at bruge deres årer klogt og ihærdig for at påvirke de tilsyneladende helt materielle energistrømninger.

Videnskaben lever efter sindets matematik; musikken udtrykker følelsernes intervaller. Religionen er sjælens åndelige rytme i tid-rum harmoni med den højere og evige melodiske pulsering af Uendeligheden. Den religiøse oplevelse i menneskets liv er noget som vittterlig er overmatematisk.

I sproget er det alfabetet som repræsenterer materialismens mekanisme, mens ordene udtrykker betydningerne af tusinder af tanker, store idéer og høje idealer - om kærlighed og had, mod og fejhed; de repræsenterer sindets præstationer indenfor en ramme som er defineret af både materielle og åndelige love, dirigeret af den personlige vilje og pålagt den givne situations indbyggede begrænsninger.

Universet er ikke lige som de love, mekanismer og ensartede fænomener som videnskabsmanden opdager, og som han kommer til at betragte som videnskab, men snarere som den nysgerrige, tænkende, vælgende og vragende, kombinerende og differentierende *videnskabsmand* som på denne måde betragter universets fænomener og klassificerer de matematiske fakta som er indbygget i de mekaniske faser af den materielle side ved skabelsen. Ej heller er universet som kunstnerens kunst, men snarere som den stræbende, drømmende, aspirerende og fremadskridende *kunstner* som søger at hæve sig over de materielle tings verden i en bestræbelse på at nå et åndeligt mål.

Det er videnskabsmanden og -kvinden, ikke videnskaben, som opfatter virkeligheden om et univers af energi og materie i udvikling og i fremgang. Det er kunstneren, ikke kunsten, som demonstrerer eksistensen af den mellemliggende morontia-verden mellem den materielle tilværelse og den åndelige frihed. Det er religionsudøveren, ikke religionen, som beviser eksistensen af de åndelige realiteter og guddommelige værdier som møder den som vandrer gennem evigheden.

8. DEN SEKULÆRE TOTALITARISME

Men selv efter at materialismen og mekanismen mere eller mindre er besejret, vil den ødelæggende indflydelse fra det tyvende århundredes sekularisme fortsætte med at fordærve den åndelige erfaring hos millioner af uforvarende sjæle.

Den moderne sekularisme er blevet opfostret af to verdensomspændende påvirkningsfaktorer. Sekularismens fader var den snæversynede og gudløse holdning hos det nittende og tyvende århundredes såkaldte videnskab - ateistisk videnskab. Den moderne sekularismens moder var den totalitære middelalderlige kristne kirke. Sekularismen fik sin undfangelse som en tiltagende protest mod den institutionaliserede kristne kirkens næsten fuldstændige dominans af Vestens civilisation.

På tidspunktet for denne åbenbaring, er det mest fremherskende intellektuelle og filosofiske klima i både europæisk og amerikansk levevis decideret sekulært - humanistisk. I tre hundrede år er Vestens tankesæt blevet stadig mere sekulariseret. Religionen er mere og mere blevet en nominel påvirkning, i stor udstrækning en ritualistisk øvelse. I den vestlige civilisation er flertallet af dem som bekender sig som kristne, egentlig sekularister, uden at være klar over dette.

Det kræver et kraftigt tryk, en kraftfuld indflydelse for at befri tænkningen og levemåden hos Vestens folkeslag fra den totalitære kirkedominans, knusende magt. Sekularismen klarede at bryde lænkerne fra kirkens kontrol, og nu truer den til gengæld med at etablere et nyt og gudløst herredømme over moderne menneskers sind og hjerter. Den tyranniske og diktatoriske politiske stat er et direkte afkom af den videnskabelige materialisme og den filosofiske sekularisme. Aldrig så snart havde sekularismen befriet mennesket fra at blive domineret af den institutionaliserede kirke, før den trælinder det til den totalitære stat. Sekularismen befrier mennesket fra det kirkelige slaveri kun for at sælge det til det politiske og økonomiske slaveriets tyranni.

Materialismen fornægter Gud, sekularismen overser ham ganske enkelt; i det mindste var det den oprindelige holdning. I den senere tid har sekularismen indtaget en mere militant holdning, ved at tage sigte på at erstatte religionen hvis totalitære slaveri den en gang bekæmpede. Det tyvende århundredes sekularisme har en tendens til at fastslå at mennesket ikke behøver Gud. Men vær på vagt! Denne gudløse samfundsfilosofi vil kun lede til uro, fjendskab, ulykkelighed, krig og verdensomspændende elendighed.

Sekularismen kan aldrig bringe fred til menneskeheden. Intet kan erstatte Gud i menneskets samfund. Men mærk jer vel!: Vær ikke så hurtig ude efter at give afkald på de opnåede goder fra det sekulære oprør mod den kirkelige totalitarisme. Vestens civilisation af i dag nyder godt af mange friheder og tilfredsstillede behov takket være det sekulære oprør. Sekularismens store fejltagelse var som følger: Ved at gøre oprør mod de religiøse autoriteters næsten fuldstændige kontrol over folks liv, og efter at have opnået denne frigørelse fra et sådan kirkelig tyranni, fortsatte de sekulære med at iværksætte et oprør mod selve Gud, nogen gange stiltiende og nogen gange åbenlyst.

I har det sekularistiske oprør at takke for den amerikanske industrialismens forbløffende kreativitet og det uden fortilfælde materielle fremskridt i den vestlige civilisation. Og fordi det sekularistiske oprør gik for langt og mistede synet af både Gud og den sande religion, fulgte der også den uventet høst af verdenskrige og international uro.

Det er ikke nødvendig at ofre troen på Gud for at nyde det moderne sekularistiske oprørs velsignelser: tolerance, sociale ydelser, demokratisk regering og borgerlige frihedsrettigheder. Det var helt unødvendig for sekularisterne at stille sig på kollisionskurs med den sande religion for at fremme videnskaben og forbedre uddannelsen.

Men sekularismen er ikke eneforsørgeren til alle disse nylig vundne forbedringer af livskvaliteter. Det tyvende århundredes landvindinger springer ikke kun ud fra videnskaben og sekularismen, men også fra den ubemærkede og ikke anerkendte åndelige påvirkning fra Jesus fra Nazarets liv og lære.

Uden Gud, uden religion, kan den videnskabelige sekularisme aldrig samordne sine kræfter, finde harmoni mellem sine divergerende og rivaliserende gruppeinteresser, racer og nationalisme. Dette sekularistiske samfund er, på trods af sine uovertrufne materielle præstationer, langsomt i færd med at gå i opløsning. Den vigtigste bindekraft som modvirker denne modsætningernes opløsningstendens, er nationalismen. Og nationalismen er hovedbarrieren mod en verdensomspændende fred.

Sekularismens indbyggede svaghed er at den kasserer etikken og religionen til fordel for magt og politik. Det lader sig

simpelthen ikke gøre at etablere noget broderskab mellem menneskene samtidig med at man overser eller fornægter Guds faderskab.

Sekulær social og politisk optimisme er en illusion. Uden Gud vil hverken frihed eller rettigheder, ejendom eller velstand føre til fred.

Den fuldstændige sekularisering af videnskaben, uddannelse, industrien og samfundet kan kun ende i elendighed. I løbet af det tyvende århundredes første tredjedel dræbte Urantianerne flere mennesker end alle dem som blev dræbt i løbet af hele den kristne tidsforordning op til dette tidspunkt. Og dette er kun begyndelsen på materialismens og sekularismens gruopvækkende høst; endnu mere frygtelig ødelæggelse er i vente.

9. KRISTENDOMMENS PROBLEM

Overse ikke værdien af jeres åndelige arv, sandhedens flod som løber af sted gennem århundreder, selv gennem materialismens og sekularismens golde tidsalder. Glem ikke, i alle jeres værdige forsøg på at befri jer for svundne tiders overtroiske tankegods, at holde fast ved den evige sandhed. Men vær tålmodige! når dette oprør mod overtroen er over, vil sandhederne i Jesu evangelium blive stående i al sin herlighed for at oplyse en ny og bedre vej.

Men den hedningegjorte og socialiseret kristendom trænger til at komme i ny kontakt med Jesu ukompromitterede lære; den går og skranter af mangel på en ny vision om Mesterens jordiske liv. En ny og mere uddybet åbenbaring af Jesu religion er skæbnebestemt til at erobre et rige af materialistisk sekularisme og kuldkaste en verdensomspændende hældning mod den mekanistiske naturalisme. Urantia står nu bævrende på selve tærsklen til en af sine mest forbløffende og eventyrlige epoker med social omstilling, moralsk opvågning og åndelig oplysning.

Jesu lære, om ikke andet end i stærkt modificeret udgave, overlevede både sin egen samtids mysteriekulter og den mørke middelalders uvidenhed og overtro, og selv nu er den langsomt i færd med at overvinde det tyvende århundredes materialisme, mekanisme og sekularisme. Og sådanne tider med store prøvelser og truende nederlag er altid tiden for store åbenbaringer.

Religionen trænger virkelig til nye ledere, åndelige mænd og kvinder som vil vove at stole ene og alene på Jesus og hans usammenlignelige lære. Hvis kristendommen vedvarende negligere sin åndelige opgave mens den fortsætter med at beskæftige sig med sociale og materielle problemer, vil den åndelige renæssance måtte vente på at disse nye lærere af Jesu religion vil komme, de som udelukkende vier sig til menneskets åndelige fornyelse. Og da vil disse i ånden fødte sjæle hurtig tilvejebringe det lederskab og den inspiration som er nødvendig for verdens sociale, moralske, økonomiske og politiske omorganisering.

Den moderne tid vil ikke acceptere en religion som modsiger fakta og ikke harmonerer med sine egne højeste idéer om sandhed, skønhed og godhed. Tiden er inde for en genopdagelse af de sande og oprindelige grundsten for dagens forvrænget og kompromitterede kristendom - Jesu virkelige liv og lære.

Det primitive menneske levede i trældom til overtro og religiøs frygt. Moderne civiliserede mennesker afskrækkes ved tanken om at lade sig underkaste af stærke religiøse overbevisninger. Tænkende mennesker har altid været bange for at blive *holdt fanget* af en religion. Når en stærk og bevægende religion truer med at dominere dem, vil de altid forsøge at intellektualisere den, traditionalisere den og institutionalisere den, i håb om dermed at vinde kontrol over den. Ved en sådan procedure bliver selv åbenbaret religion til noget menneskelavet og menneskestyret. Moderne, intelligente mænd og kvinder viger uden om Jesu religion fordi de er bange for hvad den vil gøre *til* dem - og hvad den vil *med* dem. Og al sådan angst er velfunderet. Jesu religion vil så absolut dominere og omforme sine troende, i sit krav til menneskerne om at vie deres liv til at søge efter kendskabet til den himmelske Faders vilje og med sin forudsætning om at livsenergien skal vies til uselvvisk at tjene menneskehedens broderskab.

Selviske mænd og kvinder vil simpelthen ikke betale en sådan pris for selv den mest storslået åndelige rigdom som det dødelige menneske nogensinde er blevet tilbudt. Kun når mennesket er blevet tilstrækkelig desillusioneret af de sorgfulde skuffelser som følger i kølvandet af selvskhedens tåbelige og selvbedrageriske bestræbelser, og efterfølgende opdager hvor gold den formaliserede religion er, vil det være stemt for at vende sig helhjertet mod himmelrigets

evangelium, Jesus fra Nazarets religion.

Verden trænger til mere førstehåndsoplevede religion. Selv kristendommen - den bedste af det tyvende århundredes religioner - er ikke kun en religion som handler *om* Jesus, men den bliver også i stor udtrækning oplevet som andenhånds af folk. De modtager deres religion helt og holdent som den bliver overleveret til dem fra deres anerkendte religiøse lærere. Sikken en opvågning verden ville være vidne til om den blot kunne se Jesus sådan han virkelig levede her på jorden og gennem direkte erfaring blive kendt med hans livgivende lære! Beskrivende ord om alt som er smukt kan ikke fange og fortrylle som synet af noget sådan, og ej heller kan troens ord inspirere menneskesjælen sådan som selve oplevelsen af at kende Guds nærværelse kan det. Men en forventningsfuld tro vil altid holde håbets dør åben i menneskesjælen for at de evige åndelige realiteter af hinsides verdners guddommelige værdier kan slippe ind.

Kristendommen har vovet at svække på sine idealer overfor grådighedens, krigsgalskabens og magtbegærets udfordring; men Jesu religion står som den ubesmittede, overjordiske åndelige opfordring og kalder på det bedste som findes i mennesket for at hæve det op over alle disse arveanlæg fra dets dyriske udviklingshistorie og, med Guds velvilje, opnå den sande menneskeskabens moralske højder.

Kristendommen er truet af en langsom død på grund af sin formalisme, overorganisering, intellektualisme og andre ikkeåndelige tendenser. Den moderne kristne kirke er ikke det broderskab af dynamisk troende som Jesus gav til opgave kontinuerligt at sørge for den åndelige transformation af hver ny generation af menneskeslægten.

Den såkaldte kristendom er blevet både en social og kulturel bevægelse og en religiøs tro og udøvelse. Strømmen af moderne kristendom dræner talrige hedenske sumpe og mange barbariske moser; mange ældgamle kulturers vandingskanaler har sine udløb i denne kulturstrøm af i dag, ligesom også fra de galilæiske højsletter som går for at være dens eneste kilde.

10. FREMTIDEN

Kristendommen har så absolut tjent denne verden godt, men det som nu er mest nødvendig, er Jesus. Verden har behov for at se Jesus i live igen på jorden igennem oplevelsen af de i ånden fødte dødelige som på en virkningsfuld måde åbenbarer Mesteren for alle mennesker. Det er formålsløs at tale om en genoplivning af urkristendommen; I må gå fremad fra der hvor I befinder jer nu. Den moderne kultur må blive åndelig døbt med en ny åbenbaring om Jesu liv og oplyst med en ny forståelse af hans budskab om evig frelse. Og når Jesus således bliver løftet op, vil han trække alle mennesker til sig. Jesu disciple burde være mere end erobrere, endog være overdådige kilder til inspiration og forhøjende livskvalitet for alle mennesker. Religion er kun en ophøjet humanisme så længe den ikke bliver gjort guddommelig ved opdagelsen af hvordan Gud virkelig er til stede i vores personlige oplevelse.

Det smukke og det ophøjede, det menneskelige og det guddommelige, det enkle og det unikke ved Jesu liv på jorden præsenterer et så slående og tiltalende billedet på hvordan mennesker reddes og hvordan Gud åbenbares, at det for altid effektivt burde holde teologer og filosoffer borte fra at danne trosretninger eller skabe teologiske systemer som åndelig slavebinder folk, med grundlag i en sådan overjordisk overdragelse af Gud i menneskeskikkelse. I Jesus frembragte universet et dødeligt menneske i hvem kærlighedens ånd sejrede over de materielle forhindringer i tiden og overvandt dets fysiske oprindelses kendsgerning.

Husk altid i tankerne - at Gud og mennesket behøver hinanden. De er gensidige nødvendige for endelig og fuldt ud at opnå den evige personlighedserfaring i den guddommelige skæbnens univers endelighed.

“Guds rige er indeni jer” var antagelig det mest storslået udsagn Jesus nogensinde kom med, næst efter erklæringen om at hans Fader er en levende og kærlig ånd.

For at vinde sjæle for Mesteren er det ikke det første skridt med tvang, forpligtelser eller konventioner som vil omforme mennesket og denne verden, men heller det *anden* skridt med fri tjenestevilje og frihedselskende hengivenhed som kendetegner den Jesusoniske udstrakte hånd for at tage fat i sin broder med kærlighed og under åndelig vejledning føre ham videre mod højere og guddommelige mål for den dødelige tilværelse. Selv nu går kristendommen villig det *første* skridt, men menneskeheden skranter og tumler omkring i moralsk mørke fordi der findes så få ægte mennesker som vil

tage det næste skridt - så få erklærede tilhængere af Jesus som virkelig lever og elsker sådan som han lærte sine disciple at leve og elske og tjene.

Kaldet til at deltage i eventyret med at bygge et nyt og forvandlet samfund ved at blive åndelig genfødt i Jesu broderskab i gudsriget burde fylde alle dem som tror på ham med frydefuld spænding sådan som folk ikke tidligere er blevet opildnet siden de dage da de vandrede omkring på jorden som hans kødelige følgesvende.

Intet socialt system eller politisk regime som fornægter at Gud er virkelig, kan bidrage med noget konstruktivt eller varig for at bringe civilisationen fremad. Men kristendommen, sådan som den i dag er opsplittet og sekulariseret, udgør den største enkeltforhindring mod dens videre fremgang; dette gælder især for Østen.

Klerikalisme er en gang for alle uforenelig med den levende tro, den voksende ånd og førstehåndsoplevelsen som Jesu troskammerater på menneskets broderskab i åndelig tilknytning til himmelriget. Det prisværdige ønske om at bevare traditionerne fra fortidens opnåelser fører ofte til et forsvar for udrangerede systemer for tilbedelse. Det velmenende ønske om at holde liv i gamle tankesystemer vil effektivt forhindre at man støtter nye, mere passende midler og metoder beregnet på at tilfredsstille det ekspansive og fremadskridende moderne menneskes inds åndelige længsler. Ligeledes står det tyvende århundredes kirker, som store men aldeles ubevidste, forhindringer for den umiddelbare spredning af det virkelige evangelium - Jesus fra Nazarets lære.

Mange oprigtige personer som glædelig ville stille sig loyale overfor Kristus evangeliet, finder det særdeles vanskelig at yde entusiastisk støtte til en kirke som udviser så lidt af ånden i hans liv og lære, og som de fejlagtig er blevet fortalt at han grundlagde. Jesus grundlagde ikke den såkaldte kristne kirke, men han har, på alle måder som stemmer overens med hans væsen, *støttet op* om den som den bedste eksponent der findes for hans livsværk her på jorden.

Hvis den kristne kirke bare ville vove at gøre Mesterens program til sit eget, ville tusinder af tilsyneladende ligeglade unge komme strømmende for at lade sig hverve til et sådan åndeligt foretagende, og de ville ikke nøle med at følge dette store eventyr til vejs ende.

Kristendommen er for alvor truet af den undergang som kommer til udtryk i et af dens egne slagord: "Intet hus som kommer i strid med sig selv, kan blive stående". Den ikke kristne del af verden vil næppe overgive sig til en kristendom som er opsplittet i sekter. Den levende Jesus er det eneste mulige håb for at forene kristendommen. Den sande kirke - Jesu broderskab - er usynlig, åndelig og kendetegnet ved sin *enhed*, ikke nødvendigvis ved sin *ensartethed*. Ensartethed er kendetegnet på den fysiske verden af mekanistisk natur. Åndelig enhed er frugten af trossamhørighed med den levende Jesus. Den synlige kirke burde nægte at fortsætte med at hæmme fremgangen for Guds rigets usynlige og åndelige broderskab. Og dette broderskab er bestemt til, i modsætning til en institutionaliseret social organisation, at blive til en *levende* organisme. Den kan godt benytte sig af sådanne sociale organisationer, men må ikke blive erstattet af dem.

Men selv det tyvende århundredes kristendom skal man ikke foragte. Den er et produkt af den kombinerede moralske genialitet hos gudkendende mennesker blandt mange folkeslag gennem mange tidsaldre, og den har vitterlig været en af de største kræfter i det godes tjeneste på jorden; derfor burde ingen mennesker tage let på den, til trods for dens iboende og oparbejdede mangler. Kristendommen er foresat i stand til at bevæge tænkende menneskers sind med mægtige moralske følelser.

Men der findes ingen undskyldninger for kirkens indblanding i handel og politik; sådanne ugudelige alliancer er et åbenlyst forræderi af Mesteren. Og de ægte sandhedselskere vil sent glemme at denne mægtige institutionaliserede kirke ofte har vovet at kvæle nyfødt tro og forfølge sandhedsbærere som kom til at optræde i uortodokse klædninger.

Det er kun alt for sandt at en sådan kirke ikke ville have overlevet såfremt der ikke havde levet mennesker her i verden som foretrak en sådan tilbedelsesstil. Mange åndeligt magelige sjæle vil helst have en ældgammel og autoritativ religion præget af ritualer og hellige traditioner. Menneskets udvikling og åndelige fremskridt er tydeligvis ikke nok til at gøre alle i stand til at klare sig uden religiøse autoriteter. Og det usynlige broderskab af riget kan godt omfatte disse familiegrupper fra de forskellige sociale og temperamentsmæssige klasser af folket såfremt de bare er villige til virkelig at blive Guds åndeledede sønner. Men i dette Jesus broderskab findes der ingen plads for hverken sektersk rivalisering og bitterhed mellem grupperne eller for selvudnævnt moralsk overlegenhed og åndelig ufejlbarlighed.

Blandt den vestlige civilisations diverse befolkninger kan disse forskellige kristne grupperinger tjene til at lade mange forskellige typer af potentielle troende finde sig til rette, men en sådan opsplnitning af kristenheden er en alvorlig svaghed når den begiver sig ind på at bringe Jesu budskab til Østens folk. Disse folkeracer forstår endnu ikke at der findes en *Jesu religion* uafhængig af, og i nogen grad adskilt fra kristendommen, som mere og mere er blevet en *religion om Jesus*.

Urantias store håb ligger i muligheden for en ny åbenbaring af Jesus med en ny og udvidet fremstilling af hans frelsende budskab, således at de talrige familier af hans erklærede tilhængere af i dag vil blive åndelig forenet i kærlig tjeneste.

Selv det sekulære uddannelsessystem kunne hjælpe til i denne store åndelige renæssance hvis det blot ville vie mere opmærksomhed til arbejdet med at lære ungdommen hvordan man kan engagere sig i livsplanlægning og i karakterudvikling. Hensigten med al uddannelse burde være at give bedre vækstvilkår for den højeste hensigt med livet: udviklingen af en majestætisk og afbalanceret personlighed. Behovet er stort for oplæring i moralsk selvdisciplin, i stedet for at give frie tøjler til så megen umiddelbar selvtilfredsstillelse. På et sådan grundlag kan religionen bidrage med sin åndelige tilskyndelse til udvidelse og berigelse af dette dødelige liv, til og med til sikkerheden og forhøjelsen af det evige liv.

Den kristne religion opstod som en improvisation, og derfor må den virke i lavt gear. Åndelige præstationer i højt gear må vente på den nye åbenbaring og på den mere almindelige accept af Jesu virkelige religion. Men kristendommen er en kraftfuld religion, når man tager i betragtning at nogle ganske almindelige disciple af en korsfæstet snedker satte den lære i sving som erobrede Romerverdenen på tre hundrede år og gik så videre med at sejre over de barbarer som styrtede Rom. Denne samme kristendom erobrede - opsugede og ophøjede - hele strømmen af hebraisk teologi og græsk filosofi. Og så, efter at denne kristne religion var faldet i koma i over tusinde år som en følge af en overdosis med mysterier og hedenskab, genopstod den og praktisk talt generobrede hele den vestlige verden. Kristendommen indeholder nok af Jesu lære til at gøre den udødelig.

Hvis kristendommen blot kunne fatte mere af Jesu lære, kunne den bidrage så meget stærkere til at hjælpe det moderne menneske til at løse sine nye og stadig mere indviklede problemer.

Kristendommen lider under et stort handicap fordi den blandt verdens folk bliver opfattet som en del af vestens sociale system, industriel virksomhed og moralske standard; og dermed ser det ud til at kristendommen uforvarende har fremmet et samfund som vakler under skylden af at tolerere videnskab uden idealisme, politik uden principper, velstand uden arbejde, forlystelse uden mådehold, kundskab uden karakterstyrke, magt uden samvittighed og et næringsliv uden moral.

Den moderne kristendoms håb ligger i at den ophøre med at fremme den vestlige kulturs sociale systemer og normer for industriel virksomhed mens den ydmygt bøjer sig ned frem for det kors som den så tappert viser sin ære, for derved på ny at lære af Jesus fra Nazaret de højeste sandheder det dødelige menneske nogensinde kan få at høre: det levende budskab om Guds Faderskab og menneskenes broderskab.

Kopi udkast

Urantia Bogen

KAPITEL 196

JESU TRO

JESUS havde en ophøjet og helhjertet tro på Gud. Han gennemlevede de sædvanlige svingninger op og ned som hører med til den dødelige tilværelse, men han var aldrig religiøs i tvivl om Guds omsorg og ledelse. Hans tro var vokset ud af den indsigt som fødes ved den guddommelige nærværendes virke, hans iboende Tankeretter. Hans tro var hverken traditionel eller kun intellektuel; den var helt personlig og rendyrket åndelig.

Mennesket Jesus så Gud som hellig, retfærdig og storsindet såvel som sandfærdig, smuk og god. Alle disse egenskaber ved det guddommelige fokuserede han i sine tanker som “den himmelske Faders vilje”. Jesus’ Gud var på en og samme tid både “Den Ene Hellige af Israel” og “Den levende og kærlige Fader i himlen”. Begrebet om Gud som en Fader var ikke oprindeligt fra Jesus, men han ophøjede og hævdede idéen til at blive en ophøjet oplevelse ved at opnå en ny åbenbaring af Gud og ved at forkynde at enhver dødelig skabning er et barn af denne kærlighedens Fader, en søn af Gud.

Jesus klamrede sig ikke til sin tro på Gud som en kæmpende sjæl i krig mod universet og i kamp på liv og død mod en fjendtlig og syndig verden; han vendte sig ikke kun til sin tro som en trøst midt i alle vanskelighederne eller som en opmuntrende modvægt mod en truende håbløshed; troen var ikke kun en illusorisk erstatning for livets sorger og ubehagelige realiteter. Stillet direkte overfor alle den dødelige tilværelsens naturgivne vanskeligheder og midlertidige modsætningsforhold oplevede han roen af en overophøjet og ubestridt tillid til Gud og følte den ellevilde spænding ved at leve, ved sin tro, i selve nærværet af den himmelske Fader. Og denne sejrende tro var en levende erfaring af faktisk åndeopnåelse. Jesu store bidrag til værdierne ved menneskets livserfaring var ikke at han åbenbarede så mange nye idéer om Faderen i himlen, men hellere at han på en så storartet og menneskelig måde demonstrerede en ny og højere form for *levende tro på Gud*. Aldrig på nogen verdner i dette univers, i livet til en enkelt dødelig, blev Gud nogensinde til sådan en *levende virkelighed* som i Jesus fra Nazarets menneskelige erfaring.

Ved at se Mesterens liv på Urantia opdager denne og alle de andre verdner i det lokale skaberværk en ny og højere slags religion, religion baseret på personlige åndelige forbindelser med den Universelle Fader og helt fuldstændig valideret af den højeste autoritet af personlig erfaring. Denne levende tro hos Jesus var mere end en intellektuel refleksion og den var ikke en mystisk meditation.

Teologien kan nok fikse, formulere, definere og dogmatisere troen, men i Jesu menneskeliv var troen personlig, levende, original, spontan og rent åndelig. Denne tro var ikke en ærbødighed for traditioner eller slet og ret en intellektuel overbevisning som han anså for at være en hellig lære, men hellere en ophøjet erfaring og en dyb overbevisning som *holdt ham i et sikkert greb*. Hans tro var så virkelig og altomfattende at den fuldstændig bortfejede al åndelig tvivl og effektivt tilintetgjorde ethvert begær som kom i konflikt med den. Ingenting kunne rive ham væk fra hans åndelige forankring i denne glødende, ophøjede og frygtløse tro. Selv når det så ud til at han havde lidt nederlag, eller når han kæmpede med skuffelser og truende håbløshed, stod han rolig i den guddommelige nærværelse, fri for frygt og fuldt bevidst i sin åndelige uovervindelighed. Jesus nød forvisningen om at han var i besiddelse af en ubøjelig tro og i hver af livets prøvelser viste han, uden fejltrin, en ubestridelig loyalitet til Faderens vilje. Og denne fortræffelige tro lod sig ikke rokke selv af den grufulde og knusende trussel om en nedværdigende død.

Hos et religiøs geni fører stærk åndelig tro ofte direkte til en katastrofal fanatisme, til en overdrivelse af det religiøse ego, men sådan forholdt det sig ikke med Jesus. Han blev ikke i sit praktiske liv påvirket i nogen ugunstig retning af sin usædvanlige tro og sit høje åndelige niveau, for denne åndelige ophøjelse var et helt ubevidst og spontant sjælelig udtryk for hans personlige erfaring med Gud.

Den altopslugende og ukuelige åndelige tro hos Jesu blev aldrig fanatisk, for den gjorde aldrig noget forsøg på at tilrive sig hans velafbalanceret intellektuelle dømmekraft når det gjaldt de forholdsmæssige vurderinger af praktiske og dagligdags sociale, økonomiske og moralske livssituationer. Menneskesønnen var en glimrende forenet menneskelig personlighed; han var et perfekt begavet guddommeligt væsen; han var også enestående samstemt i sin egenskab af både et menneskelig og guddommeligt væsen som virkede på jorden som en og samme personlighed. Mesteren samordnede altid sin sjæls tro med visdomsvurderingerne bygget på hans alsidige erfaring. Personlig tro, åndeligt håb og moralsk hengivenhed var altid forbundet med hinanden i en uforlignelig religiøs enighed som var harmonisk samordnet med hans skarpe erkendelse af hvor virkelige og hellige alle de menneskelige loyalitetsforpligtelser var - personlig ære, familiekærlighed, religiøse påbud, sociale pligter og økonomisk nødvendighed.

Jesu tro synliggjorte alle åndelige værdier som noget man finder i Guds rige; derfor sagde han: "Søg først himmelriget." Jesus så i det avanceret og ideelle fællesskab i Guds rige at "Guds vilje" blev nået og fuldført. Selve kernen i den bøn han lærte sine disciple, var: "Komme dit rige; ske din vilje." Ved derved at havde dannet sig et begreb om riget bestående af Guds vilje, viet han sig til at virkeliggøre dette med en forbløffende selvforglemmelse og en grænseløs begejstring. Men gennem hele den intense gennemførelse af hans opgave og hele hans usædvanlige liv så man aldrig noget af fanatikerens raseri eller den religiøse egodyrkerens intetsigende overfladiskhed.

Hele Mesterens liv var konsekvent betinget af hans levende tro, denne ophøjede religiøse oplevelse. Denne åndelige livsindstilling dominerede hans tanker og følelser, hans tros- og bønneliv, hans undervisning og forkyndelse helt og holdent. Denne sønnens personlige tro på visheden og trygheden i den himmelske Faders ledelse og beskyttelse prægede hans unikke liv med en dyb begavelse for åndelig virkelighedsopfattelse. Og alligevel, på trods af denne dybe bevidsthed om en nær forbindelse med det guddommelige, svarede denne galilæer, Guds galilæer, spontant da nogen tiltalte ham "gode lærer": "Hvorfor kalder du mig god?" Stillet overfor en så glimrende evne til at glemme sig selv begynder vi at forstå hvordan den Universelle Fader fandt det mulig så fuldkomment at manifestere sig for ham og åbenbare sig gennem ham for de dødelige rundt om i verdnerne.

Jesus bragte til Gud, som et menneske af denne verden, den største af alle offergaver: sin egen viljes vielse og hengivelse til den majestætiske tjeneste som det er at udføre den guddommelige vilje. Jesus tolkede altid religionen konsekvent med udgangspunkt i Faderens vilje. Når I studerer Mesterens livsforløb angående bønner eller noget andet karakteristisk træk ved hans religiøse liv, så fæst jer ikke så meget ved hvad han underviste i som ved hvad han gjorde. Jesus bad aldrig ud fra en religiøs pligtfølelse. For ham var bønnen et oprigtigt udtryk for hans åndelige indstilling, en erklæring om sjælelig loyalitet, en opsummering af hans personlige hengivenhed, et udtryk for taksigelse, en måde at undgå følelsesmæssig anspændthed på, en måde at forhindre konflikter på, en ophøjelse af tankevirkomheden, en forædling af hans ønsker, en måde at få bekræftet at hans moralske beslutninger var rigtige, en berigelse af tanker, en næring til hans højere tilbøjeligheder, en vielse af hans impulser, en måde at gøre et synspunkt klarere på, en erklæring om tro, en grænseoverskridende overgivelse af sin vilje, en sublim tillidserklæring, en åbenbaring af mod, bekendtgørelse af at have opdaget noget, en trosbekendelse af den højeste hengivenhed, gyldighedserklæringen for hans vielse af sin vilje, en teknik for problemtilpasning, og den kraftfulde mobilisering af sjælens kombinerede kræfter for at stå imod alle menneskelige tilbøjeligheder til egoisme, ondskab og synd. Akkurat sådan levede han sit liv i bøn, viet til at udføre sin Faders vilje, og han endte sejrende sit liv med netop en sådan bøn. Hemmeligheden bag hans enestående religiøse liv var denne bevidsthed om Guds nærvær; og han opnåede den ved hjælp af intelligent bøn og oprigtig tilbedelse - ubrudt samhørighed med Gud - og ikke ved direktiver, stemmer, visioner eller mærkværdig religiøse øvelser.

I Jesu jordiske liv var religionen en levende oplevelse, en direkte og personlig bevægelse fra åndelig ærbødighed til praktisk retscaffenhed. Jesu tro frembragte de grænseoverskridende frugter af den guddommelige ånd. Hans tro var ikke umoden og blåøjet som hos et barn, men i mange henseender mindede den om den godtroende tillid i et barnesind. Jesu tiltro til Gud havde meget til fælles med barnets tiltro til sine forældre. Han havde en dyb tillid til universet - netop en sådan tiltro som barnet har til opvækstmiljøet hos forældrene. Jesu helhjertede tro på universets grundlæggende godhed mindede vældig meget om barnets tiltro til trygheden i sine jordiske omgivelser. Han var afhængig af den himmelske Fader på samme måde som et barn læner sig mod sine jordiske forældre, og hans brændende tro tvivlede aldrig i et øjeblik på visheden om den himmelske Faders omsorg. Han var ikke alvorlig forstyrret af frygt, tvivl og skepsis. Hans frie og personlig særegne livs udtryk var ikke hæmmet af nogen mangel på tro. Han kombinerede det urokkelige og

intelligente mod hos en godt voksen mand med den oprigtige og tillidsfulde optimisme hos et troende barn. Hans tro voksede til sådanne højder af tillid at den var fri for angst.

Jesu tro nåede den samme renhed som i tilliden hos et barn. Hans tro var så absolut og tvivlløs at den gav respons til både varmen i kontakten med andre medskabninger og til universets store vidundere. Hans afhængighedsfølelse af det guddommelige var så fuldstændig og så tillidsfuld at den slog ud i glæde over og forsikring om en fuldkommen personlig tryghed. Hans religiøse oplevelse var fri for nølende foregivende tro. I dette kæmpe intellekt til en fuldvoksen mand herskede den barnlige tro enerådigt i alle spørgsmål som havde med den religiøse bevidsthed at gøre. Det er ikke underligt at han en gang sagde: "Om I ikke bliver som et lille barn, kommer I ikke ind i Guds rige." Selv om Jesu tro var *som et barns*, var den på ingen måde *barnlig*.

Jesus forventer ikke af sine disciple at de skulle tro på ham, men hellere at de skulle tro med ham, tro at Guds kærlighed er virkelig, og i fuld tillid godtage trygheden i forsikringen om, at man er en søn af den himmelske Fader. Mesteren ønsker at alle som følger ham, fuldt ud skal dele hans grænseoverskridende tro. På en dyb bevægende måde udfordrede Jesus sine tilhængere til ikke kun at tro på *hvad* han troede på, men også til at tro *som* han troede. Dette er den fulde betydning af hans højeste påbud: "Følg mig".

Jesu jordiske liv var viet til en stor sag: at gøre Faderens vilje - leve menneskelivet religiøst og i tro. Jesu tro var tillidsfuld som hos et barn, men den var helt fri for indbildskhed. Han træf robuste og mandige beslutninger, med mod mødte han mange slags skuffelser, resolut overvandt han de utroligste vanskeligheder, og ubøjelig konfronterede han pligternes strenge betingelser. Det krævede en stærk vilje og en usvigelig tillid til at kunne tro på det Jesus troede på sådan som han troede på det.

1. MENNESKET JESUS

Jesu hengivenhed til Faderens vilje og til at tjene andre mennesker var endda noget mere end beslutsomhed fra en dødelig og noget mere end menneskelig målbevidsthed; det var en helhjertet vilje af ham selv til at yde kærlighed helt uden tilbageholdenhed. Uanset hvor storartet kendsgerningen om Mikaels suverænitet er, må I ikke fratage folk den menneskelige Jesus. Mesteren er opsteget til det høje som et menneske såvel som i egenskab af Gud; han tilhører menneskene; menneskene tilhører ham. Hvor uheldig at selve religionen skulle blive så misfortolket at den fjerner mennesket Jesus fra de kæmpende dødelige! Lad ikke diskussionerne om Kristi menneskelighed eller guddommelighed formørke den frelsende sandhed at Jesus fra Nazaret var et religiøst menneske som, ved sin tro, opnåede at kende til og udføre Guds vilje; han var det mest sandfærdige religiøse menneske som nogensinde har levet på Urantia.

Tiden er moden for billedlig at se den menneskelige Jesus opstå fra sit gravkammer under støvet af nitten århundredes teologiske traditioner og religiøse dogmer. Jesus fra Nazaret bør ikke længere blive ofret, ikke engang til det udmærkede begreb om den forherligede Kristus. Hvilken grænseoverskridende nyskabelse det ville medføre om Menneskesønnen, gennem denne åbenbaring, kunne blive genoprejst fra den traditionelle teologiens grav og blive præsenteret som den levende Jesus til den kirke som bærer hans navn, og til alle andre religioner! Sikkert er det, at det kristne fællesskab af troende ikke ville tøve med at foretage sådanne tilpasninger af deres tro og deres livsstil hvilket gør det muligt for medlemmerne at "følge" Mesteren ved at fremvise hans virkelige liv i religiøs hengivenhed til at gøre sin Faders vilje og til vilsen ved uegennyttig at tjene sine medmennesker. Frygter de erklærede kristne at blive afsløret som et selvtilstrækkelig og lidt hengivent fællesskab af social anseelse og egoistisk økonomisk fejljustering? Frygter den institutionaliserede kristendom mulige fare, eller til og med afskaffelsen af, traditionel kirkelig autoritet hvis Jesus fra Galilæa bliver genindsat i de dødelige menneskers sind og sjæle som idealet for det personlige religiøse liv? De sociale justeringer, de økonomiske omdannelser, de moralske foryngelsesprocesser og de religiøse revurderinger af den kristne civilisation ville så absolut blive drastiske og revolutionerende såfremt Jesu levende religion pludselig skulle erstatte den teologiske religion som handler om Jesus.

At "følge Jesus" betyder at tage personlig del i hans religiøse tro og træde ind i Mesterens livs ånd i uegennyttig tjeneste for ens medmennesker. Noget af det vigtigste i menneskets liv er at finde ud hvad Jesus troede på, opdage hans idealer og stræbe efter at leve i tråd med hans ophøjede hensigt med livet. Ud af alt menneskelig viden, da er det at kende Jesu religiøse liv og hvordan han levede det, det som har størst værdi.

Almindelige folk lyttede gerne til Jesus og fremstillingen af hans oprigtige menneskeliv i hengiven religiøs motivering vil igen finde genklang i dem såfremt sådanne sandheder igen bliver forkyndt for verden. Folk hørte gladelig på ham fordi han var en af deres egne - en uprætentiøs lægmand. Verdens største religiøse lærer var så absolut en lægmand.

Det burde ikke være målet for dem som tror på Guds rige, at efterligne Jesu ydre liv i kødet rent bogstavelig, men hellere at dele hans tro; at stole på Gud sådan som han stolte på Gud og have tro på mennesker sådan som han troede på dem. Jesus kastede sig aldrig ud i diskussioner om hverken Guds faderskab eller menneskenes broderskab; han var en levende illustration af det ene og en dyb demonstration af det andet.

Lige som mennesker må gå vejen fra den menneskelige bevidsthed til realiseringen af det guddommelige, således hævdede Jesus sig fra menneskenaturen op til bevidstheden om Guds natur. Og Mesteren foretog denne store opstigning fra det menneskelige til det guddommelige ved hjælp af de samlede bestræbelser fra troen i hans dødelige intellekt og den iboende Tankeretters virksomhed. Faktumerkendelsen af at opnå guddommelighedens totalitet (mens han hele tiden var fuldt bevidst om menneskehedens virkelighed) foregik i syv stadier af trosbevidsthed som højnede hans niveau af guddommelighed. Disse stadier af øgende selvrealisering blev markeret ved følgende usædvanlige begivenheder i Mesterens jordiske overdragelseserfaring:

1. Tankeretterens ankomst.
2. Immanuels budbringer som viste sig for ham i Jerusalem da han var omtrent tolv år gammel.
3. Manifestationerne i forbindelse med hans dåb.
4. Oplevelserne på Forklarelsens Bjerg.
5. Morontiaopstandelsen.
- .
6. Åndeopstigningen.
7. Den endelige omfavelse hos Paradisfaderen, som gav ham ubegrænset suverænitet over sit univers.

2. JESU RELIGION

Jesus er vores tros ophavsmand og fuldbyrder, og en dag vil en reformation gribe dybt nok ind i den kristne kirke til at få den tilbage til hans uforfalskede religiøse lære. I kan *prædike* en religion som handler *om* Jesus, men I må nødvendigvis *leve* efter Jesu religion. Opildnet af pinsedagens begejstring kom Peter uforvarende til at oprette en ny religion, religionen om den opstandne og ophøjede Kristus. Apostelen Paulus kom senere til at forme dette budskab om til kristendommen, en religion som indeholder hans egne teologiske synspunkter og som giver et portræt af hans egen *personlige oplevelse* af den Jesus han mødte på vejen til Damaskus. Rigets evangelium er grundlagt på den personlige religiøse erfaring af galilæeren Jesus; kristendommen er grundlagt næsten udelukkende på den personlige religiøse erfaring af apostelen Paulus. Næsten hele det Nye Testamente er viet, ikke til et portræt af Jesu betydelige og inspirerende religiøse liv, men til en diskussion om Paulus religiøse erfaring og en fremstilling af hans personlige religiøse overbevisninger. De eneste betydelige undtagelser til dette udsagn, bortset fra bestemte dele af Mattæus, Markus og Lukas evangelierne, er Hebræerbrevet og James brev. Selv Peter henviste kun en gang i sine skrifter til Mesterens personlige religiøse liv. Det Nye Testamente er et udmærket kristent dokument, men det er meget magert jesusonisk.

Jesu liv i kødet portrætterer en grænseoverskridende religiøs vækst fra de tidligste idéer præget af primitiv ærefrygt og menneskelig ærbødighed op gennem årene med personlig åndelig samhørighed til han til sidst kommer frem til den avancerede og ophøjede status af bevidsthed om at være et med Faderen. Og således, i løbet af et kort liv nåede Jesus at gennemleve erfaringen af religiøs åndelig fremgang som mennesket begynder på jorden og sædvanligvis ikke bliver færdig med før ved afslutningen af sin lange færd gennem skolerne for åndelig oplæring i de fortløbende niveauer af sin forparadisiske løbebane. Jesus startede fra en rent menneskelig bevidsthed af troserkendelser fra personlig religiøs

erfaring og bevægede sig videre til de sublime åndelige højder for positiv virkeliggørelse af sin guddommelige natur og til bevidstheden om sin nære forbindelse med den Universelle Fader i forvaltningen af et univers. Han bevægede sig fra den ydmyge status af dødelig afhængighed som spontant foranlediget ham til at sige, da nogen kaldte ham den Gode Lærer: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen andre end Gud er god," og derfra til den ophøjede bevidsthed om hævdvunden guddommelighed som fik ham til at erklære: "Hvem af jer er det som anklager mig for synd?" Og denne fremadskridende opstigning fra det menneskelige til det guddommelige var helt og holdent et dødelig menneskes udførelse. Og da han således havde opnået guddommelighed, var han foresat den samme menneskelige Jesus, Menneskesøn såvel som Guds Søn.

Markus, Mattæus og Lukas bevarer noget af billedet af den menneskelige Jesus sådan som han engagerede sig i den prægtige kamp for at kunne blive sikker på hvad der var den guddommelige vilje, og at udføre denne vilje. Johannes præsenterer et billede af den sejrende Jesus mens han vandret omkring på jorden i fuld bevidsthed om at være guddommelig. Den store fejl som er blevet begået af dem som har studeret Mesterens liv er, at nogen har forestillet sig ham som helt og holdent et menneske, mens andre har tænkt sig ham som kun værende guddommelig. Gennem hele sin oplevelse var han oprigtigt både menneskelig og guddommelig, sådan som han foresat er det.

Men den største fejl blev begået ved, at mens man erkendte, at mennesket Jesus *havde* en religion, blev den guddommelige Jesus (Kristus) næsten fra den ene dag til den anden gjort til en religion. Paulus kristendom sikrede at man beundrede den guddommelige Kristus, men mistede den kæmpende og tapre menneskelige Jesus fra Galilæa næsten helt af syne, han som ved hjælp af sin personlige religiøse tros tapperhed og sin iboende Tankeretters heltemod steg op fra menneskeheds lave niveauer til at blive et med det guddommelige og derved blive alle dødeliges nye og levende vej opad fra at være menneskelig til at blive guddommelig. Dødelige i alle stadier af åndelighed og på alle verdner kan i Jesu personlige liv finde det som vil styrke og inspirere dem mens de avancerer fremad fra de laveste åndelige niveauer op til de højeste guddommelige værdier, fra begyndelse og til slutningen af alle personlige religiøse oplevelser.

På tidspunktet for nedskrivningen af Det Nye Testamente, nærrede forfatterne ikke kun den dybeste tro på at den opstandne Kristus var guddommelig, men de troede også hengivent og oprigtig at han umiddelbart ville komme tilbage til jorden for at fuldbyrde himmelriget. Denne stærke tro på Herrens umiddelbare genkomst havde meget at gøre med tilbøjeligheden til at udelade fra nedskrivningerne de henvisninger som fremstillede Mesterens rent menneskelige erfaringer og egenskaber. Hele den kristne bevægelse var tilbøjelig til at vende sig bort fra det menneskelige billede af Jesus fra Nazaret og over mod at ophøje den opstandne Kristus, den ophøjede og snart tilbagevendende Herre Jesus Kristus.

Jesus grundlagde den personlige erfaringens religion baseret på at gøre Guds vilje og tjene broderskabet af mennesker; Paulus grundlagde en religion hvor den ophøjede Jesus blev den som skulle tilbedes og hvor broderskabet bestod af alle dem som troede på den guddommelige Kristus. I overdragelsen af Jesu var begge disse begreber potentialer i hans guddommelige og menneskelige liv, og det er virkelig en skam at hans efterfølgere ikke klarede at skabe en forenet religion som behørig kunne have anerkendt både de menneskelige og de guddommelige egenskaber ved Mesteren sådan som de uadskillelig var knyttet til hans jordiske liv og så ypperligt fremført i rigets oprindelige evangelium.

I ville hverken blive chokeret eller foruroliget over en del af Jesu stærke udtalelser hvis I blot ville huske på at han var verdens mest helhjertede og hengivne religionsudøver. Han var en dødelig som totalt gik ind for sine opgaver, uden reservationer var han hengiven til at udføre sin Faders vilje. Mange af hans tilsyneladende hårde udtalelser var mere en personlig trosbekendelse og en erklæring om hengivenhed end befalinger til sine tilhængere. Og det var selve denne fokusering af al hans kraft til at tjene en hensigt, som sammen med hans uselviske hengivenhed gjorde ham i stand til at gøre et så ualmindelig stort fremskridt i at erobre menneskesindet i løbet af et kort liv. Mange af hans ytringer burde hellere betragtes som en bekendelse om hvad han krævede af sig selv end om hvad han forventede sig af alle sine tilhængere. I sin hengivenhed til rigets sag brændte Jesus alle broer bag sig; han ofrede alt som hindrede ham i at gøre sin Faders vilje.

Jesus velsignede de fattige fordi de som regel var oprigtige og fromme; han bebrejdede de rige fordi de plejede at være begærlige og irreligiøse. Han ville lige så gerne have bebrejdet den irreligiøse fattige person og rost den hengivne og lovprisende velstående.

Jesus fik mennesker til at føle sig hjemme i verden; han befriede dem fra tabuernes slaveri og lærte dem at verden ikke grundlæggende var ond. Han længtes ikke efter at flygte fra sit jordiske liv; han mestret en teknik for at gøre Faderens vilje på en acceptabel måde mens han levede i kødet. Han klarede at leve et idealistisk religiøst liv med begge ben plantet i realismens verden. Jesus delte ikke Paulus pessimistiske syn på menneskeheden. Mesteren betragtede menneskene som Guds sønner og forudså en storartet og evig fremtid for dem som valgte at overleve. Han var ingen moralsk skeptiker; han så positivt på mennesket, ikke negativt. Han betragtede hellere de fleste folk som svage end slemme, som sindsforvirrede hellere end nedrige. Men uanset deres status var de alle Guds børn og hans brødre.

Han lærte folk at værdsætte sig selv højt, i tid og i evigheden. På grund af denne høje værdi som Jesus tillagde menneskene, var han villig til at bruge sine kræfter uden ophør i menneskehedens tjeneste. Og det var denne uendelighedsværdi af det tidsbundet som gjorde den gyldne regel til en livskraftig faktor i hans religion. Hvem blandt de dødelige kan undgå at blive opløftet af den usædvanlig stærke tro som Jesus har på dem?

Jesus foreskrev ingen regler for socialt fremskridt; hans opgave var religiøs, og religion er helt og holdent den enkeltes oplevelse. Det højeste mål som selv det mest avancerede samfund kan nå, kan aldrig have noget håb om at hæve sig højere end Jesu broderskab mellem menneskerne baseret på anerkendelsen af Guds faderskab. Idealet for alt som er socialt opnåelig, kan kun virkeliggøres gennem dette guddommelige rigets komme.

3. RELIGIONENS OVERHØJHED

Den personlige åndelige religiøse erfaring er en virkningsfuld problemløser i den dødeliges liv; den bidrager til effektivt at sortere, vurdere og justere alle menneskets vanskeligheder. Religionen er ikke noget som fjerner eller tilintetgør menneskets kvaler, men den løser dem op, absorberer dem, oplyser dem og hæver sig over dem. Sand religion samler hele personligheden for effektivt at tilpasse den til alt hvad det dødelige liv fordrer. Religiøs tro - den positive ledelse fra den iboende guddommelige nærværelse - gør, ufejlbarlig, det gudkendende mennesket i stand til at bygge bro over kløften som eksisterer mellem den intellektuelle logiske tænkning som anerkender den Universelle Første Årsag som *Den*, og de positive bekræftelser fra sjælen som giver vidnesbyrd om at denne Første Årsag er *Han*, Den Himmelske Fader i Jesu evangelium, den personlige Gud som frelser menneskene.

Den universelle virkelighed består af kun tre elementer: Faktum, idé og sammenhæng. Den religiøse bevidsthed identificerer disse realiteter som videnskab, filosofi og sandhed. Filosofien er tilbøjelig til at betragte disse aktiviteter som fornuft, visdom og tro - fysisk virkelighed, intellektuel virkelighed og åndelig virkelighed. Vi har for vane at give disse realiteter betegnelserne ting, mening og værdi.

Den voksende forståelse af virkeligheden er det samme som at nærme sig Gud. Det at finde Gud, identitets bevidsthed med virkeligheden, er ensbetydende med at erfare selvfuldbyrdelse - selvhelhed, selvtotalitet. Det at opleve den totale virkelighed er den fuldstændige realisering af Gud, det endelige mål for oplevelsen af at kende Gud.

Kundskaben om at mennesket uddannes ved hjælp af fakta, forædles af visdom og bliver frelst - retfærdiggøres - ved religiøs tro, udgør den fuldstændige opsummering af menneskelivet.

Fysisk vished bygger på videnskabens logik, moralsk vished på filosofiens visdom og åndelig vished på den ægte religiøst oplevede sandhed.

Menneskesindet kan nå høje niveauer af åndelig indsigt og tilsvarende sfærer af værdier af guddommeligheder fordi det ikke er helt og holdent materielt. Der findes en kerne af ånd i menneskesindet - den guddommelige Tankeretters nærværelse. Der findes tre adskilte beviser på at denne nærværelse af ånd er til stede i menneskesindet:

1. Humanitært fællesskab - kærlighed. Det rent dyriske sind kan søge gruppefællesskab for selvopretholdelsens skyld, men kun det intellekt som ånden har bolig i, er uselvisk altruistisk og betingelsesløst kærlig.
2. Fortolkning af universet - visdom. Kun det sind som ånden har bolig i, kan fatte forståelsen af at universet er venlig indstillet overfor enkeltindividet.

3. Åndelig vurdering af livet - tilbedelse. Kun det sind som ånden har bolig i, kan erkende den guddommelige nærværelse og søge at nå en rigere oplevelse af og med denne forsmag på det guddommelige.

Menneskesindet skaber ingen virkelige værdier; den menneskelige erfaring frembringer ikke indsigt i universet. Når det gælder indsigt, er det at erkende moralske værdier og få øje på åndelig mening, alt hvad menneskesindet kan gøre, at opdage, tolke og *vælge*.

Universets moralværdier bliver til intellektuel ejendom når de tre grundlæggende bedømmelser, eller valg, foretages i den dødeliges sind:

1. Selvbedømmelse - moralsk valg.
2. Social bedømmelse - etisk valg.
3. Gudsbedømmelse - religiøst valg.

Således viser det sig at alt menneskeligt fremskridt foregår ved hjælp af en teknik som forener *åbenbarelse og evolution*.

Hvis ikke der lever en guddommelig elsker i mennesket, kunne det ikke elske uselvisk og med åndelig kærlighed. Hvis ikke der lever en fortolker i sindet, kunne mennesket ikke virkelig erkende enigheden i universet. Hvis ikke der boede en evaluerer i mennesket, kunne mennesket umulig vurdere moralske værdier eller finde åndelig mening. Og denne elsker udspringer fra selve kilden til uendelig kærlighed; denne fortolker er en del af Universets Enhed; denne evaluerer, er et barn af Centret og Kilden til alle guddommelige og evige virkelighedens absolutte værdier.

I den religiøst meningsfyldte moralske værdivurdering - den åndelige indsigt - ligger der at individet vælger mellem det gode og det onde, det sande og det fejlagtige, det materielle og det åndelige, det menneskelige og det guddommelige, tid og evighed. At mennesket overlever, afhænger i stor grad af, at det vier sin menneskevilje til at vælge de værdier som er udvalgt af denne sorterer af åndeværdier, den iboende fortolker og forener. Den personlige religiøse oplevelse består af to faser: menneskesindet som opdager og den guddommelige ånd som åbenbarer. På grund af oversofistikering eller som et resultat af erklæret irreligiøs adfærd kan et menneske, eller til og med en hel generation, vælge at tilsidesætte deres bestræbelser efter at finde den Gud som bor i dem; være ude af stand til at gøre fremskridt med eller ikke opnå den guddommelige åbenbaring. Men Tankeretterens tilstedeværelse og indflydelse i menneskets sind gør at sådanne holdninger af udeblivelsen af åndelig fremgang ikke kan bestå længe.

Denne dybe oplevelse af den guddommelige virkelighed i ens indre, hæver sig for altid over de fysiske videnskabers let håndgribelige materielle teknikker. Man kan ikke placere åndelig glæde under et mikroskop; man kan ikke veje kærlighed på en vægt; man kan ikke måle moralske værdier; og man kan ikke kvalitetsvurdere åndelig lovprisning.

Hebræerne havde en religion af moralsk ophøjethed; grækerne udviklede en religion af skønhed; Paulus og dem som han konfererede sig med, grundlagde en religion baseret på tro, håb og godgørenhed. Jesus åbenbarede og eksemplificerede en religion af kærlighed: tryghed i Faderens kærlighed, med den glæde og tilfredsstillelse man får af at dele denne kærlighed gennem det at tjene menneskehedens broderskab.

Hver gang mennesket tager et overvejet moralsk valg, oplever det øjeblikkelig en ny guddommelig invasion af sin sjæl. Moralske valg udgør religionen som motiv for indre respons på ydre omstændigheder. Men en sådan virkelig religion er ikke nogen rent subjektiv oplevelse. Den tilkendegiver helheden i et individs subjektivitet, engageret i en meningsfuld og intelligent respons overfor den totale objektivitet - universet og dets Skaber.

Den udsøgte og grænseoverskridende oplevelse af at elske og blive elsket er ikke kun nogen psykisk illusion fordi den så helt er subjektiv. Den ene virkelig guddommelige og objektive virkelighed som står i forbindelse med dødelige skabninger, Tankeretteren, bliver for den menneskelige observatør noget som fungerer som et udelukkende subjektivt fænomen. Mennesket kan kun opnå kontakt med den højeste objektive virkelighed, Gud, ved den rent subjektive oplevelse af at kende ham, lovprise ham, erkende at man er hans søn.

Sand religiøs tilbedelse er ikke nogen formålsløs monolog af selvbedrag. Tilbedelse er et personligt samkvem med det

som er guddommelig virkelig, med det som er selve kilden til virkeligheden. Mennesket tager gennem tilbødelsen sigte på at blive bedre og opnår derved efterhånden det *bedste*.

Idealiseringen af og forsøget på at tjene sandheden, skønheden og godheden er ikke en erstatning for ægte religiøs oplevelse - den åndelige virkelighed. Psykologi og idealisme er ikke det samme som religiøs virkelighed. Menneskeintellektets projektioner kan faktisk skabe falske guder - guder i menneskets billede - men den sande gudsbevidsthed har ikke en sådan oprindelse. Gudsbevidstheden har sit sæde i den iboende ånd. Mange af menneskets religiøse systemer kommer fra menneskeintellektets formuleringer, men gudsbevidstheden er ikke nødvendigvis nogen del af disse groteske systemer for religiøst slaveri.

Gud er ikke kun noget som mennesket i sin idealisme har fundet på; han er selve kilden til alle sådanne overdyriske indsigter og værdier. Gud er ikke en hypotese som er formuleret for at forene menneskets begreber om sandhed, skønhed og godhed; han er den kærlighedens personlighed som alle disse manifestationer i universet stammer fra. Sandheden, skønheden og godheden i menneskets verden bliver forenet gennem den tiltagende åndelighed i oplevelsen af de dødelige som er på vej op mod Paradisets realiteter. Sandhedens, skønhedens og godhedens enighed kan kun fattes gennem den åndelige oplevelse hos den personlighed som kender Gud.

Moral er den essentielle præeksisterende grobund for personlig gudsbevidsthed, den personlige virkeliggørelse af Tankeretterens indre tilstedeværelse, men en sådan moral er ikke kilden til religiøs oplevelse eller til den åndelige indsiget som oplevelsen resulterer i. Den moralske natur er noget over dyrets, men alligevel under åndens niveau. Moralitet er lig med anerkendelse af pligt og at man kender forskel på rigtigt og forkert. Moralens område ligger mellem de dyriske og de menneskelige typer for sind ligesom morontia fungerer mellem de materielle og de åndelige sfærer af hvad personligheden kan opnå.

Det evolutionære sind er i stand til at opdage lov, moral og etik; men den tildelte ånd, den iboende Tankeretter, åbenbarer for det udviklende menneskesind selve lovgiveren, Faderkilden til alt som er sandt, smukt og godt; og et sådan oplyst menneske har en religion og er åndelig udstyret til at begynde den lange eventyrrejse i søgen efter Gud.

Moral er ikke nødvendigvis noget åndeligt; det kan være noget rendyrket og fuldt ud menneskelig, selv om virkelig religion højner alle moralske værdier, gør dem mere meningsfyldte. Moralitet uden religion kan ikke åbenbare den ultimative godhed; den kan ikke engang sørge for at dens egne moralske værdier overlever. Religionen sørger for ophøjelse, forherligelse og garantere overlevelse af alt som moralen anerkender og godkender.

Religionen er hævet over videnskaben, kunsten, filosofien, etikken og moralen, men er ikke uafhængig af dem. I menneskets oplevelse er de alle uløselig sammenvævet, både på det personlige og det sociale plan. Religionen er menneskets højeste oplevelse som dødelig, men det tidsbundet sprog gør det for altid umuligt for teologien til nøjagtigt at beskrivelse virkelig religiøs oplevelse.

Den religiøse indsiget rummer kraften til at vende et nederlag til højere ønsker og ny beslutsomhed. Kærligheden er den højeste motivation som mennesket kan benytte sig af på sin færd opad i universet. Men kærlighed uden sandhed, skønhed og godhed er kun en følelse, en filosofisk forvrængning, en psykisk illusion, et åndeligt selvbedrag. Kærligheden må altid defineres om igen ved hvert nyt niveau af morontiel og åndelig fremgang.

Kunsten er et resultat af menneskets forsøg på at undslippe manglen på skønhed i sine materielle omgivelser; den er en gestus i retning af morontianiveauet. Videnskaben er menneskets bestræbelse efter at løse de tilsyneladende gåder i det materielle univers. Filosofien er menneskets forsøg på at bringe de menneskelige erfaringer til samstemmighed. Religionen er menneskets overophøjede gestus, dets storslået stræben mod den endelige virkelighed, dets vilje til at finde Gud og blive som ham.

I det religiøse erfaringsområde er det som er åndeligt muligt det samme som potentiel virkelighed. Menneskets trang til åndelig fremgang er ikke en psykisk illusion. Alt som mennesket romantiserer om i universet bygger ikke nødvendigvis på fakta, men meget af det, vældig meget af det, er alligevel sandt.

Nogle menneskers liv er alt for storslået og ædel til at kunne degraderes til et lavt niveau som ligger i kun at være vellykket. Et dyr må tilpasse sig efter omgivelserne, men det religiøse menneske hæver sig over sine omgivelser og

undslipper således den nære materielle verdens begrænsninger ved hjælp af denne indsigt om den guddommelige kærlighed. Denne forestilling om kærlighed genererer i menneskesjælen den overdyriske bestræbelse efter at finde sandheden, kærligheden og godheden; og når mennesket så har fundet dem, bliver det glorificeret i omfavnelsen fra dem; det bliver opslugt af et ønske om at leve dem ud, om at handle retskaffen.

Mist ikke modet; menneskets udvikling går fortsat fremad, og åbenbaringen af Gud til verden, i og gennem Jesus, kommer ikke til at slå fejl.

Den store udfordring for det moderne mennesket er at opnå kommunikation med den guddommelige Ledsager som bor i menneskesindet. Menneskets største eventyr i kødet består i den afbalancerede og sunde bestræbelse efter at udvide selvbevidsthedens grænser ud gennem det fosterstadieagtige sjælsbevidstheds dunkle område i en helhjertet bestræbelse efter at nå grænselandet af åndelige bevidsthed, kontakt med den guddommelige tilstedeværelse. En sådan oplevelse udgør selve gudsbevidstheden, en oplevelse som giver en kraftig bekræftelse af den præeksisterende sandhed om den religiøse oplevelse af at kende Gud. En sådan åndsbevidsthed er det samme som visheden om at man faktisk er en Guds søn. Ellers udgør trosoplevelsen forsikringen om at man er sådan en søn.

Og gudsbevidsthed er ensbetydende med selvets integration med universet, på dets højeste niveau af åndelig virkelighed. Det er kun åndeindholdet i enhver værdi som er uforgængelig. Det som er sandt, smukt og godt behøver heller ikke at blive tilintetgjort i den menneskelige erfaring. Hvis mennesket ikke vælger at overleve, da vil den overlevende Tankeretter bevare de realiteter som udsprang af kærlighed og som blev opfostret i tjeneste. Og alt dette er en del af den Universelle Fader. Faderen er levende kærlighed, og dette Faderens liv er i hans Sønner. Og Faderens ånd er i hans Sønners sønner - dødelige mennesker. Når alt er sagt og alt er gjort, er Fader idéen fremdeles menneskets højeste begreb om Gud.